Giới thiệu

Câu chuyện mở ra với một khởi đầu đầy bất ngờ và kịch tính khi Hứa Thành, một người bình thường ở thế giới hiện đại, đột ngột xuyên không vào vũ trụ "Đạo Mộ" rộng lớn và hiểm nguy.

Trước mắt anh là một quang mạc của hệ thống, trao cho anh ba lựa chọn để định hình lại cuộc đời mới.

Sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, anh từ chối sứ mệnh ngàn năm của Uông gia và thân phận khôi lỗi của Vạn Nô Vương, để quyết định trở thành truyền nhân của thuật sĩ, sở hữu trọn vẹn bộ kỳ thư thất truyền 《Thập lục tự Âm dương Phong thủy Bí thuật》.

Đây không chỉ là một cuốn "cẩm nang đạo mộ" thông thường; nó chứa đựng những kiến thức uyên thâm về phong thủy, các thuật âm dương đoạt thiên tạo hóa, cùng với cấu trúc chi tiết của vô số cổ mộ qua các triều đại.

Với kho tàng tri thức này trong tay, Hứa Thành tin rằng trời đất bao la, không nơi nào anh không thể đặt chân tới.

Tuy nhiên, vận mệnh của Hứa Thành không chỉ dừng lại ở đó.

Hệ thống bất ngờ phát hiện trong cơ thể anh ẩn chứa một dòng Phượng huyết vi lượng và tiến hành tinh luyện, nâng nồng độ lên tới 99.99%.

Dòng máu thần thú này mang lại cho anh khả năng trường sinh bất tử, mỗi năm trăm năm có thể dục hỏa trùng sinh, thân thể bách độc bất xâm, và năng lực thiêu đốt mọi tà túy, trớ chú.

Một giọt máu của anh thậm chí có thể kéo dài tuổi thọ cho người khác thêm hai mươi năm.

Thế nhưng, sức mạnh kinh thiên động địa này đã vô tình làm thay đổi quy luật tự nhiên của thế giới đạo mộ.

Toàn bộ thế giới được "thăng cấp", vận mệnh của các nhân vật không còn đi theo kịch bản gốc mà anh từng biết.

Cùng lúc đó, hệ thống vì cạn kiệt năng lượng đã rơi vào trạng thái ngủ đông, tước đi "ngón tay vàng" lớn nhất của Hứa Thành là sự am hiểu về cốt truyện.

Mọi thứ trở nên nguy hiểm và khó lường hơn bao giờ hết.

Đối mặt với một thế giới vừa quen thuộc vừa xa lạ, Hứa Thành quyết định tự rèn luyện cho mình những pháp khí bảo mệnh.

Anh tìm mua một con Tê Tê vàng quý hiếm, một sinh vật sắp thành yêu, nhưng thay vì giết nó, anh đã dùng một phương pháp luyện chế độc đáo được nâng cấp.

Anh trực tiếp khắc Mạc Kim Phù lên móng vuốt của con Tê Tê còn sống, sau đó dùng chính Phượng huyết của mình để ngâm tẩm.

Quá trình này không chỉ tạo ra một Mạc Kim Phù có sức mạnh kinh người mà còn giúp con Tê Tê lột xác, tiến hóa thành một yêu thú màu bạc lấp lánh, được anh đặt tên là Tiểu Ngân.

Tiểu Ngân trở thành người bạn đồng hành trung thành và mạnh mẽ của Hứa Thành, sở hữu năng lực khắc chế các loài trùng độc, là một trợ thủ đắc lực trên con đường đạo mộ gian nan.

Với kiến thức uyên bác và sức mạnh phi thường, Hứa Thành lên đường đến Hàng Thành, tìm gặp Ngô Tà trước khi câu chuyện chính thức bắt đầu.

Bằng sự hiểu biết về "Chiến quốc bạch thư", anh nhanh chóng chiếm được lòng tin của Ngô Tà và được giới thiệu cho Ngô Tam Thúc.

Mặc dù Tam Thúc (thực chất là Giải Liên Hoàn giả mạo) đa nghi, nhưng sự xuất hiện của Hứa Thành với tư cách là người của Mạc Kim Môn cùng với yêu thú Tiểu Ngân đã khiến ông phải chấp nhận cho anh gia nhập đội.

Từ đây, Hứa Thành chính thức bước vào hành trình định mệnh cùng với "thiết tam giác" Ngô Tà và Muộn Du Bình.

Cuộc phiêu lưu đầu tiên tại Lỗ Vương Cung đã hoàn toàn chệch khỏi quỹ đạo vốn có vì sự can thiệp của Hứa Thành.

Anh không chỉ dùng kiến thức phong thủy để giúp đoàn người tránh được vô số cạm bẫy mà còn thể hiện những năng lực kinh người.

Khi Ngô Tà bị Thi Miết Vương tấn công trọng thương, Hứa Thành đã dùng Phượng huyết cứu sống anh, xây dựng một mối liên kết không thể phá vỡ.

Kinh ngạc hơn, khi đối mặt với Nữ quỷ ngàn năm mà ngay cả Kỳ Lân huyết của Muộn Du Bình cũng không thể hoàn toàn trấn áp, nó lại bất ngờ quỳ xuống trước Hứa Thành.

Anh đã thu phục được Nữ quỷ, đặt tên là Tiểu Bạch và có thêm một hộ vệ cương thi hùng mạnh.

Anh thậm chí còn đơn độc đối mặt với Huyết thi Chu Mục Vương và chạm trán với đội của A Nịnh, mở ra những mối quan hệ phức tạp với các thế lực khác.

Hành trình của Hứa Thành không còn là đi theo dấu chân của tiền nhân, mà là tự mình viết nên một huyền thoại hoàn toàn mới, nơi anh không chỉ là người tham gia, mà đã trở thành một nhân tố cốt lõi có thể xoay chuyển cả ván cờ định mệnh.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 456

Chương 457

Chương 458

Chương 459

Chương 460

Chương 461

Chương 462

Chương 1

"Chào mừng đến với thế giới đạo mộ, tiếp theo bạn sẽ có ba lựa chọn để tiếp tục cuộc đời." Hứa Thành nhìn màn sáng trước mặt, có chút mơ màng, tôi đã đến thế giới đạo mộ ư?

Thôi, đã đến đây rồi thì cứ thuận theo tự nhiên vậy.

Nhìn các lựa chọn trên màn sáng, Hứa Thành cẩn thận cân nhắc.

"Một, trở thành hậu duệ của Uông gia, bảo vệ bí mật chung cực ngàn năm đó." "Hai, trở thành Vạn Nô Vương, trấn thủ Thanh Đồng Môn." "Ba, trở thành truyền nhân của thuật sĩ, nhận được bản hoàn chỉnh của 'Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật'." Tôi không chọn điều thứ nhất.

Gánh vác một sứ mệnh trời ơi đất hỡi nào đó ư, tôi không làm.

Còn điều thứ hai, không, không đời nào, tôi biết Vạn Nô Vương chỉ là một con rối bị sinh vật cộng sinh trong cơ thể khống chế.

Điều thứ ba khiến Hứa Thành hứng thú.

"Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật" là một bộ "cẩm nang trộm mộ của Mạc Kim Giáo Úy" chính hiệu.

Trong "Ma Thổi Đèn" chỉ có thượng quyển mà không có hạ quyển, nhưng bây giờ lại là bản hoàn chỉnh, không chỉ có thuật phong thủy mà còn có cả thuật âm dương đoạt thiên tạo hóa.

Chọn nó.

Ý nghĩ vừa lóe lên trong đầu Hứa Thành, lựa chọn thứ ba liền hóa thành một luồng sáng chui vào cơ thể hắn.

Ngay lập tức, trong đầu Hứa Thành xuất hiện tất cả kiến thức liên

quan đến "Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật".

Mười sáu chữ đó là: Thiên, Địa, Nhân, Quỷ, Thần, Phật, Ma, Súc, Nhiếp, Trấn, Độn, Vật, Hóa, Âm, Dương, Không.

Đây là một bộ cổ tịch chủ yếu ghi lại học thuyết phong thủy âm dương, có thể nói là bao hàm vạn vật.

Bởi vì bên trong không chỉ có thuật phong thủy và thuật âm dương.

Do được cao thủ Mạc Kim Giáo Úy viết, nên nó chứa đựng rất nhiều mô tả về hình dáng, kết cấu, bố cục của các ngôi mộ cổ qua các triều đại.

Đồng thời, những khó khăn hiểm trở mà Mạc Kim Giáo Úy gặp phải khi trộm mộ cũng được ghi lại trong đó.

"Ha ha ha ha." Hứa Thành bật cười thành tiếng, bây giờ thiên hạ rộng lớn, nơi nào mà không đi được chứ.

Tiếp đó, hệ thống lại hiện ra thông báo.

"Phát hiện ký chủ có một lượng nhỏ Phượng Huyết, bắt đầu tăng nồng độ huyết mạch." Ngay sau đó, cơ thể Hứa Thành bắt đầu nóng như bị thiêu đốt, cảm giác bỏng rát dữ dội khiến hắn đau đớn hét lên.

"Phượng Huyết?

Tôi không hề biết trong cơ thể mình có Phượng Huyết." Không biết bao lâu sau, cảm giác bỏng rát này mới yếu dần.

"Nồng độ Phượng Huyết tăng lên 99.99%, do hạn chế về chủng tộc, không thể tiếp tục tinh luyện." Hứa Thành thở phào nhẹ nhõm, tốt nhất là đừng tinh luyện nữa, nếu không chắc mình biến thành phượng hoàng thật mất.

Hứa Thành lấy gương ra soi, phát hiện tóc mình đã biến thành màu

đỏ, đồng thời ở cổ xuất hiện một hình xăm trông giống phượng hoàng bất tử.

Ôi trời, trông nổi bật quá đi mất.

"Hệ thống, Phượng Huyết của tôi có tác dụng gì?" "Trả lời ký chủ, sở hữu Phượng Huyết có thể trường sinh bất tử, mỗi năm trăm năm có thể dục hỏa trùng sinh, nhận được một cơ thể trẻ trung hoàn toàn mới.

Đồng thời bách độc bất xâm, có thể thiêu rụi mọi tà ma trù ếm, một giọt Phượng Huyết có thể khiến người ta kéo dài tuổi thọ thêm hai mươi năm." Lợi hại vậy sao.

Hứa Thành vừa kinh ngạc thán phục, hệ thống đột nhiên vang lên tiếng cảnh báo.

"Do Phượng Huyết của ký chủ làm thay đổi quy luật tự nhiên của thế giới đạo mộ, chiều không gian của thế giới đạo mộ được nâng cấp, bản chất đã thay đổi, mọi thứ sẽ không còn tiến triển theo sự sắp đặt của vận mệnh nữa, ký chủ hãy tự lo liệu." Thôi xong, một ngón tay vàng khác là biết rõ cốt truyện đạo mộ coi như phế.

"Năng lượng không đủ, năng lượng không đủ, hệ thống sẽ rơi vào trạng thái ngủ đông." "Hệ thống, hệ thống, còn đó không?" Hứa Thành gọi không biết bao lâu, hệ thống vẫn không có chút phản ứng nào.

Thôi xong, xem ra không thể trông cậy vào hệ thống nữa rồi.

Cùng lúc đó, Hứa Thành đột nhiên cảm thấy trong người như vừa phá vỡ một tầng xiềng xích, Phượng Huyết trở nên hoạt bát hơn hẳn.

"Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật" trong đầu hắn cũng bắt đầu thay đổi, xuất hiện thêm nhiều kiến thức huyền diệu và phương pháp tu luyện.

Nếu lúc đầu "Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật" cũng chỉ ngang tầm với "Dịch Kinh" hay "Hoàng Đế Nội Kinh", thì bây giờ nó đã trở thành một bộ bí kíp có thể tu luyện thành tiên.

Sự thay đổi dữ dội khiến Hứa Thành có chút không quen, mọi thứ đều trở nên nguy hiểm và không thể đoán trước.

Không được, việc cần làm bây giờ là phải chuẩn bị một vài thủ đoạn bảo mệnh càng sớm càng tốt, dùng phương pháp trong Âm Dương bí thuật luyện chế một vài pháp khí.

Mặc một chiếc áo len cao cổ, đội một chiếc mũ lưỡi trai, Hứa Thành ra ngoài.

Xem lịch, hôm nay là ngày 1 tháng 2 năm 2003, nghĩa là cốt truyện đạo mộ vẫn chưa bắt đầu, mọi thứ vẫn còn kịp.

Thành phố Hứa Thành đang ở là Thượng Giang, không xa Hàng Thành nơi Ngô Tà ở là bao.

Bây giờ Ngô Tà hình như đang mở một tiệm đồ cổ.

Nhưng việc cần làm bây giờ là luyện chế pháp khí ra đã.

Pháp khí mà Hứa Thành muốn luyện chế tên là Mạc Kim Phù, pháp khí không thể thiếu của Mạc Kim Giáo Úy.

Mạc Kim Giáo Úy là một tổ chức do Tào Tháo thành lập, chuyên trộm mộ để bổ sung quân lương.

Trong "Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật" có giới thiệu chuyên về cách luyện chế Mạc Kim Phù.

Dùng móng vuốt sắc nhất của tê tê, ngâm trong chu sa thất thất bốn mươi chín ngày.

Sau đó phải chôn dưới đất sâu trăm mét ở long lâu, mượn linh khí của địa mạch tám trăm ngày.

Thành phẩm dài hơn một tấc, đen bóng, cứng vô cùng, thân phù khắc hai chữ cổ triện "Mạc Kim".

Cực kỳ trừ tà.

Nhưng Mạc Kim Phù mà Hứa Thành muốn luyện chế là một phương pháp khác sau khi trời đất thay đổi.

Cách luyện này trực tiếp rút ngắn thời gian xuống chỉ còn một ngày là có thể hoàn thành.

Chỉ cần khắc văn tự trận pháp lên móng tê tê, sau đó dùng máu thần thú ngâm một ngày một đêm là được.

Máu thần thú à, có máu thần thú nào linh thiêng hơn phượng hoàng chứ?

Hứa Thành sợ đau, nếu mỗi lần gặp nguy hiểm đều phải trích máu thì nghĩ thôi đã thấy hơi đáng sợ.

Thà làm một lần cho xong, đau thì cũng chỉ đau một lần.

Thời điểm này là năm 2003, việc bảo vệ động vật hoang dã chưa nghiêm ngặt như sau này, nên ở chợ rau có thể hỏi thăm xem nơi nào có bán thịt rừng.

Sau khi đến chợ rau, qua hỏi thăm, Hứa Thành mới tìm thấy một người bán thịt rừng ở một góc khuất.

Thấy Hứa Thành, gã bán hàng liền phấn chấn.

"Anh bạn, muốn mua gì nào?" Hứa Thành kéo vành mũ xuống thấp: "Có tê tê không?" Gã bán hàng lập tức nở một nụ cười đầy ẩn ý.

Chương 2

“Anh bạn là người sành ăn nhỉ, biết thịt tê tê là ngon nhất.

Vừa hay mấy hôm trước tôi bắt được một con chưa bán, có muốn xem không?” “Ừ, xem thử.” Chỉ thấy gã bán hàng lấy ra một cái lồng được bọc vải, sau khi giở ra, một con tê tê màu vàng kim xuất hiện trước mắt Hứa Thành.

“Con tê tê này tôi phải tốn công lắm mới bắt được đấy, nhìn màu sắc của nó xem, tuyệt đối không phải tê tê bình thường.” Con tê tê dường như có linh tính, đôi mắt nhỏ nhìn về phía Hứa Thành, tỏ ý cầu xin tha thứ.

Hứa Thành dựa vào kiến thức trong chữ “Súc” của “Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật” mà biết, tê tê nếu có màu hoàng kim, nghĩa là sắp thành yêu rồi.

Nếu có thể vượt qua ba kiếp Thiên-Địa-Nhân, nó có thể thành yêu, tuổi thọ sẽ tăng lên rất nhiều.

Thiên kiếp là bị trời sét đánh, qua được thì tốt, không qua được thì tan thành tro bụi.

Địa kiếp là bị địa hỏa thiêu, bắt đầu tự bốc cháy, không qua được cũng tan thành tro bụi.

Nhân kiếp là bị người muốn giết, muốn bắt.

Ngược lại, Nhân kiếp là khó nhất, từ xưa đến nay không biết bao nhiêu tinh quái đã vượt qua thiên kiếp, địa kiếp, cuối cùng lại chết thảm dưới dao của con người, trở thành món ăn trên bàn tiệc.

Nhưng tam kiếp là số mệnh đã định, mà mọi thứ lại chưa thành định số, nên không thể quá tuyệt đối.

Nhìn gã bán hàng kia, hắn và Hứa Thành chính là nhân kiếp của con tê tê này.

Sau một hồi mặc cả với gã bán hàng, Hứa Thành dùng 2000 tệ mua con tê tê rồi trở về nhà.

Nhìn con tê tê co rúm lại thành một cục vì sợ hãi trước mặt, Hứa Thành cũng thấy hơi buồn cười.

"Tôi đâu có ăn thịt cậu, chỉ mượn móng vuốt của cậu dùng một chút thôi." Dường như hiểu được lời của Hứa Thành, con tê tê cũng bớt sợ hãi.

Nhìn dáng vẻ của nó, Hứa Thành đột nhiên nảy ra một ý tưởng, hay là không cần cắt móng nó ra, mà luyện Mạc Kim Phù trực tiếp trên cơ thể sống thì sẽ thế nào nhỉ?

Cứ làm vậy đi.

Thấy Hứa Thành nhìn mình, con tê tê liền lấy tay che mắt lại, cứ như thể làm vậy thì Hứa Thành sẽ không chú ý đến nó nữa.

Hứa Thành cảm thấy buồn cười, xem ra trí thông minh của con tê tê này cũng ngang với đứa trẻ năm sáu tuổi.

"Yên tâm đi." Hứa Thành miệng thì nói vậy, nhưng con dao khắc trên tay lại không hề chậm, hắn cầm móng vuốt của con tê tê lên.

"Không đau đâu." Vừa an ủi con tê tê, hắn vừa điêu khắc lên móng vuốt của nó.

Con tê tê không dám hỏi cũng không dám động, vì nó cảm nhận được một sự áp chế từ huyết mạch của Hứa Thành.

Bận rộn khoảng hơn ba tiếng đồng hồ, hai móng trước của con tê tê đã được khắc đầy những phù triện thần bí.

Hứa Thành cẩn thận dùng dao nhỏ rạch một vết trên lòng bàn tay,

nhỏ máu vào một cái bát sứ.

Chẳng mấy chốc đã nhỏ được khoảng một trăm mililít, lúc này vết thương của Hứa Thành đã tự lành.

Máu của Hứa Thành có màu sắc như ráng mây ngũ sắc và tỏa ra một mùi hương lạ lùng quyến rũ, đến nỗi chính Hứa Thành cũng muốn nếm thử xem nó có vị gì.

Mua một chai nước khoáng, đổ vào bát để pha loãng máu.

Đặt hai móng vuốt của con tê tê vào bát, Hứa Thành cảnh cáo: "Không được uống trộm, cũng không được lấy ra." Con tê tê nuốt một ngụm nước bọt, cái đầu nhỏ vội vàng gật lia lịa.

Tiếp đó, Hứa Thành dùng Ngự Thú Pháp Quyết để thiết lập liên kết với con tê tê, nhưng không phải là nô dịch, dù con tê tê ở đâu, Hứa Thành đều có thể cảm nhận được sự tồn tại của nó.

Làm xong mọi việc, Hứa Thành mê man ngủ thiếp đi, lúc tỉnh lại nhìn đồng hồ, phát hiện đã qua một ngày một đêm.

Nhìn con tê tê, nó vẫn giữ nguyên tư thế đó không hề nhúc nhích, máu trong bát đã được hai móng trước của nó hấp thụ hết.

Nhìn móng vuốt trở nên đen bóng, Hứa Thành hài lòng gật gật đầu.

Hắn có thể cảm nhận được sức mạnh trừ tà truyền ra từ móng vuốt, sau này khi cùng Ngô Tà đi trộm mộ, phải mang theo tiểu gia hỏa này.

Khi Hứa Thành gọi con tê tê, hắn phát hiện không thể gọi nó tỉnh lại được, và da của nó đang nứt ra từng tấc.

Hứa Thành đoán nó đang lột xác.

Chờ khoảng vài tiếng đồng hồ, con tê tê đã lột da hoàn toàn, chẳng

mấy chốc một con tê tê nhỏ hơn trước vài phần xuất hiện trước mặt Hứa Thành.

Bây giờ con tê tê đã thay đổi hoàn toàn, biến thành màu bạc sáng, thân hình cũng thu nhỏ lại chỉ còn bằng lòng bàn tay, toàn thân tỏa ra một luồng sức mạnh kỳ dị.

Hai móng trước lấp lánh như kim cương.

Giờ đây con tê tê rõ ràng đã thành yêu.

Bất kỳ động vật nào sau khi thành yêu cũng sẽ thức tỉnh một thần thông khó tin.

Không biết thần thông của con tê tê này sẽ là gì.

Nhưng bây giờ không thể trì hoãn được nữa, thế giới này đã thay đổi, trời mới biết Ngô Tà có đến Lỗ Vương Cung sớm hơn không.

Nhấc con tê tê lên, nó ngoan ngoãn như một con thỏ.

Nhìn nó, Hứa Thành nói: "Sau này, gọi mày là Tiểu Ngân nhé." Bỏ Tiểu Ngân vào ba lô, thu dọn vài bộ quần áo rồi Hứa Thành lên xe khách đường dài đến Hàng Thành.

Ngô Tà mở một tiệm đồ cổ ở Tây Linh Xã trên đường Hà Phường, lúc Hứa Thành tìm đến thì Tây Linh Xã đã đóng cửa.

Vội vàng đến mấy cũng không kịp, Hứa Thành có chút bực bội.

Chương 3

Ngay khi Hứa Thành định đến ga tàu để mua vé đi Lâm Truy, một chiếc xe Jinbei từ từ chạy tới.

Người xuống xe là một thanh niên khoảng hai mươi tuổi, mặc áo khoác màu nâu, dáng người cao gầy, vẻ ngoài thư sinh và đeo một cặp kính.

Thấy Hứa Thành đứng ở cửa Tây Linh Xã, anh ta nói: "Anh bạn, xin lỗi nhé, cửa hàng tôi đóng cửa rồi, nếu muốn mua đồ thì mai đến sớm nhé." Bây giờ Ngô Tà đang phiền lòng vì bản sao của sách lụa Chiến Quốc, nên không còn tâm trạng làm ăn.

Vốn dĩ cậu ta định về thẳng nhà trọ, nhưng phát hiện có một bản sao chưa lấy nên mới quay lại.

Nhìn tướng mạo người này, kết hợp với những mô tả về Ngô Tà trong kiếp trước, Hứa Thành mừng thầm.

Xem ra cậu ta vẫn chưa xuất phát, mọi thứ vẫn còn kịp.

"Chào cậu, tôi không mua đồ, lần này tôi đến đây là để tìm cậu." Ngô Tà có chút tò mò, không nhớ mình có người bạn nào như vậy.

Hứa Thành đến bên cạnh Ngô Tà nói: "Tôi nghe nói gần đây cậu đã xem một bộ sách lụa Chiến Quốc." Nghe lời của Hứa Thành, sắc mặt Ngô Tà đại biến.

"Anh là ai, sao anh lại biết chuyện này?" Hứa Thành thấy vậy thì mừng thầm, xem ra đã nói đúng lời.

"Tôi từng may mắn xem qua bộ sách lụa đó, Đại Kim Nha cũng đã tìm tôi.

Chuyện này rất quan trọng, tôi hỏi ông ta đưa cho ai xem, nên tôi

mới đến đây.” Ngô Tà nhìn Hứa Thành, im lặng không nói, không biết nên trả lời thế nào.

Thấy Ngô Tà không nói gì, Hứa Thành lại nói: “Xem dáng vẻ của cậu, chắc là đã biết bí mật viết trong đó rồi nhỉ, tôi đến đây là để đi cùng cậu.” Ngô Tà rõ ràng có chút dao động, nhưng vẫn nói: “Chuyện này rất quan trọng, tôi phải bàn bạc với chú Ba của tôi.” “Không sao, tôi đi cùng cậu.” Hứa Thành biết chú Ba của Ngô Tà thực ra là Giải Liên Hoàn giả mạo, tuy trong cốt truyện đạo mộ không nói rõ chú Ba của Ngô Tà đứng về phe nào, nhưng hắn có lòng tin sẽ khiến chú Ba của Ngô Tà, cũng chính là Giải Liên Hoàn, chấp nhận mình.

Mặc dù đôi khi thân phận chú Ba sẽ bị chú Ba thật và giả thay đổi, nhưng qua nhiều dấu hiệu, chú Ba hiện tại chính là Giải Liên Hoàn.

Giải Liên Hoàn bản tính đa nghi, Hứa Thành không cần ông ta tin tưởng, chỉ cần cho phép hắn tham gia là được.

Lỗ Vương Cung là nơi ba thế lực tranh đấu, bên trong ẩn giấu quá nhiều bí mật, có thể thực sự tham gia vào đó, Hứa Thành không giấu được sự phấn khích.

Nhanh chóng đến ngày hôm sau.

Bên phía Ngô Tam Thúc có tổng cộng bốn người, Tiểu Muộn đeo hộp kiếm rõ ràng là một trong số đó.

Thấy Hứa Thành đi bên cạnh Ngô Tà, Chú Ba kéo Ngô Tà sang một bên.

“Người này có lai lịch thế nào, sao lại đi cùng cháu?” Ngô Tà cũng tỏ ra bất lực.

“Chú Ba, người này đã xem qua bản sách lụa Chiến Quốc đó, sống chết đòi đi cùng cháu.” Ánh mắt Ngô Tam Thúc lóe lên, nhưng mặt vẫn không đổi sắc, lai lịch của bản sách lụa đó chẳng lẽ ông ta không

biết sao?

Lẽ nào người này là do "bọn họ" phái tới?

Nghĩ đến đây, trong lòng Ngô Tam Thúc dâng lên sóng to gió lớn.

Lẽ nào đã bị phát hiện?

Không được, kế hoạch tuyệt đối không thể có sai sót.

Nhưng trộm mộ chết người là chuyện bình thường, lúc cần thiết có thể khử người này.

Chỉ trong một khoảnh khắc, sát ý mà Ngô Tam Thúc để lộ ra đã bị Hứa Thành cảm nhận được một cách nhạy bén.

Nhưng khi Ngô Tam Thúc đi tới lần nữa, trên mặt lại nở nụ cười hiền hòa.

"Nếu cậu muốn đi cùng, chúng ta phải giao hẹn trước, những minh khí đó chỉ được lấy một phần." Hứa Thành vội vàng gật đầu, nhưng trong lòng lại âm thầm cảnh giác.

Lúc này, ba lô của Hứa Thành đột nhiên động đậy, Tiểu Ngân không chịu nổi không khí ngột ngạt bên trong, liền đẩy khóa kéo chui ra ngoài.

Khoảnh khắc nhìn thấy Tiểu Ngân, Tiểu Muộn đột nhiên lộ vẻ cảnh giác, con tê tê này mang lại cho anh một chút áp lực.

Những người khác cũng ít nhiều cảm nhận được áp lực từ Tiểu Ngân, chỉ có Ngô Tà là vẫn thản nhiên như không.

"Hứa Thành, anh nuôi con tê tê này à, trông nó đẹp quá." Thật vậy, Tiểu Ngân trông rất bắt mắt, như một tác phẩm nghệ thuật bằng bạc tinh xảo.

Ngô Tam Thúc sau khi nhìn thấy hai móng trước của Tiểu Ngân, vội vàng hỏi Hứa Thành: "Là người trong Mạc Kim Môn?" Hứa

Thành gật đầu.

Ngô Tam Thúc vừa nhìn vừa tán thưởng.

“Hứa Thành, không lẽ cậu đã luyện chế móng trước của con tê tê này thành Mạc Kim Phù rồi chứ?” Cách xưng hô của Ngô Tam Thúc đã thay đổi, rõ ràng đã công nhận vị trí của Hứa Thành trong lòng mình.

Hứa Thành gật đầu, Tiểu Ngân cũng làm hắn nở mày nở mặt mà.

Ngô Tam Thúc vẫn ở đó tán thưởng.

“Có thể luyện chế Mạc Kim Phù trên cơ thể sống, xem ra Mạc Kim Môn đời này đã xuất hiện một nhân vật phi thường rồi.” “Chú Ba, Mạc Kim Phù là gì ạ?” Ngô Tà có chút không hiểu, chỉ thấy con tê tê này trông đẹp mắt mà thôi.

“Mạc Kim Phù à, đó là vật trừ tà cực mạnh.

Cháu có biết không Ngô Tà, lần này chúng ta đến ngôi mộ lớn đó, dù gặp nguy hiểm thế nào, chỉ cần có con tê tê này là có thể bảo vệ chúng ta an toàn vô sự.” Ngô Tà rõ ràng có chút không tin: “Chú Ba, một con tê tê sao lại có thể thần kỳ như vậy.” “Tê tê là cao thủ tìm long mạch, dò mộ huyệt, chỉ cần có con tê tê này, chính là vua trong giới trộm mộ.” Nghỉ một hơi, Chú Ba lại nói: “Hứa Thành đã dùng bí pháp luyện Mạc Kim Phù lên hai móng trước của con tê tê, cứng như tinh cương.

Thiên hạ không có ngôi mộ nào không thể đi, ngay cả lăng mộ Tần Thủy Hoàng ở Ly Sơn cũng có thể dò xét một hai.” Lời này vừa nói ra, không khí rõ ràng trở nên yên lặng, ánh mắt những người khác nhìn về phía con tê tê đều lộ ra ý vị không rõ.

Lúc này Ngô Tà ngáp một cái rồi nói: “Mọi người đang làm gì vậy, mau đi bắt xe đi, sắp muộn rồi.” Nghe lời của Ngô Tà, những người

khác mới như tỉnh mộng.

Thế là đoàn sáu người lên đường đến Lâm Truy.

Trên đường đi, Hứa Thành nhờ vào kiến thức từ "Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật" mà thu phục được một tiểu đệ là Ngô Tà, vì trong mắt Ngô Tà, Hứa Thành còn uyên bác hơn cả chú Ba.

Nhưng Tiểu Muộn suốt chặng đường đều không nói một lời, chỉ ngẩng đầu nhìn trời, chỉ khi Hứa Thành giảng về phong thủy bí thuật mới liếc nhìn một cái.

Chương 4

Nhưng thuật âm dương kia đoạt thiên tạo hóa, Hứa Thành sẽ không nói cho ai cả.

Một đường xóc nảy, sau hơn mười tiếng đồng hồ di chuyển, đoàn sáu người đã đến Lâm Truy.

Lâm Truy thời cổ là nước Lỗ, Hứa Thành và Chú Ba thảo luận và đối chiếu địa hình, cuối cùng xác định mục tiêu chính là núi Mông.

Mặc dù Hứa Thành biết nó ở đâu, nhưng làm như vậy sẽ không dễ bị người khác nghi ngờ.

Vì có sự tồn tại của Hứa Thành, đoàn người Ngô Tà đã đi bớt đường vòng, Hứa Thành cũng dần trở thành nhân vật cốt lõi của đội nhỏ này, ngang hàng với Chú Ba.

Ngồi trên xe bò, đoàn người đến bên một con suối.

Nhìn địa hình núi non xung quanh, Hứa Thành buột miệng nói: "Tầm long thiên vạn khán triền sơn, nhất trọng triền nhất trọng quan.

Quan môn nhược hữu thiên trọng tỏa, định hữu vương hầu cư thử gian." "Xem ra là ở đây rồi." Dựa vào kiến thức trong phong thủy bí thuật, Hứa Thành có thể xác định Lỗ Vương Cung ở khu vực này.

Đây không phải là do Hứa Thành thuộc lòng nguyên tác, mà là thực sự dùng Tầm Long bí thuật nhìn ra.

Dù sao cốt truyện sau này e là sẽ vì sự thay đổi của mình mà ngày càng khác đi, tranh thủ thời gian luyện tập mới là chính đạo.

Ngô Tam Thúc cũng thở dài một hơi: "Già rồi, xem ra thật sự già rồi, vừa nãy ta còn không nhìn ra, Hứa Thành lợi hại thật." Thấy Hứa Thành nói ra khẩu quyết, Ngô Tà hỏi Chú Ba: "Chú Ba, Hứa ca nói gì

vậy ạ?" "Đó là Tầm Long Quyết, bí mật bất truyền của Mạc Kim Môn, thuật phong thủy kham dư của Mạc Kim Môn quả thực lợi hại." Đã tìm được địa điểm, việc duy nhất cần làm bây giờ là tìm một con thuyền.

Đúng lúc này, một con chó ta đột nhiên xuất hiện, nhìn thấy nó, ai nấy đều nhíu mày.

Tiểu Ngân đột nhiên chui ra khỏi ba lô, kêu éc éc với con chó.

Con chó kia thấy Tiểu Ngân như chuột thấy mèo, chạy mất dạng trong nháy mắt.

Hứa Thành thấy vậy liền nói: "Con chó này e là đã ăn thịt người chết, nên mới khiến Tiểu Ngân cảnh giác." Ngô Tam Thúc cũng gật đầu, lúc nãy khi con chó xuất hiện, ông ta đã ngửi thấy.

Khác với tử khí dính trên người những kẻ thường xuyên hạ mộ, con chó này rõ ràng đã thực sự ăn thịt người chết.

Nghe nói con chó đó ăn thịt người, Ngô Tà rõ ràng có vẻ không thoải mái, Tiểu Muộn lúc này cũng không nói gì, nhưng lại cầm hộp kiếm xuống.

Lúc này, một ông lão âm trầm đi tới, con chó ta kia đang lè lưỡi thở dốc dưới chân ông ta.

Lúc này Ngô Tam Thúc đi tới.

"Lão ca, có thuyền nào đi được không?" Ông lão cười nói: "Có chứ, nhưng bây giờ còn sớm quá, người chèo thuyền vẫn chưa làm việc." Ngô Tà có chút sốt ruột.

"Mấy giờ rồi mà, người chèo thuyền cũng lười quá đi." "Tôi cũng chỉ là một người chèo thuyền, bình thường khi nào người ta làm việc thì làm việc, tôi cũng không quản được." Chú Ba lúc này nói: "Sao không sa thải ông ta đi, tìm người siêng năng hơn." "Không được đâu,

người bình thường không đi đâu, phía trước có một hang động, phải nhờ ông ta dẫn đường mới vào được." "Phía trước có một hang động?" Ngô Tam Thúc có chút kỳ lạ.

Ông lão thấy Ngô Tam Thúc có hứng thú, liền rít mấy hơi thuốc rồi nói: "Cái hang động đó cũng không biết đã tồn tại bao nhiêu năm rồi." "Nghe nói từ trước khi làng này có, lúc đó không ai biết hang động thông với nhau, vì chỉ cần có người vào là không ra được." "Nhớ lúc đó đột nhiên có một ngày đến một người bán hàng rong, người đó từ một lối ra khác của hang động đi vào, mọi người mới biết hang động thông với nhau." "Từ đó về sau, người bán hàng rong định cư ở đây, người chèo thuyền bây giờ là hậu duệ của người bán hàng rong đó." Nói xong, ông lão vỗ vỗ lưng con chó.

"Lư Đản Đản, mau đi gọi chủ nhân của mày đến đây." Con chó cũng nghe lời, nhảy xuống nước bơi về phía ngọn núi sau.

"Chó mà cũng biết bơi à." Ngô Tam Thúc có chút kinh ngạc.

"Bơi giỏi lắm đấy." Ông lão cười hắc hắc.

Hứa Thành biết ông lão này lát nữa sẽ giở trò, liền kéo Ngô Tà qua.

"Lát nữa phải cẩn thận ông lão này, ông ta có vấn đề." Nghe Hứa Thành nói vậy, Ngô Tà cũng có chút kinh ngạc, nhưng vì tin tưởng Hứa Thành, cậu vội vàng lấy hành lý trên xe bò xuống đeo lên người.

Lúc này Hứa Thành nói: "Lão gia, tôi nghe nói ở Tương Tây có một ngôi làng, từ nhỏ đã cho trẻ con ăn thịt người chết, tích tụ tử khí trong cơ thể, lâu ngày quỷ cũng không nhìn thấy." "Lão gia, tổ tiên của người chèo thuyền đó là người Tương Tây phải không?" Sắc mặt ông lão hơi thay đổi, nói: "Tôi cũng không biết nữa, chuyện đó đã mấy trăm năm rồi." Lúc này, một chiếc thuyền từ từ cập bờ, trên thuyền có một người đàn ông trung niên, tướng mạo cực kỳ bình thường, thuộc

loại ném vào đám đông không tìm thấy được.

Có lẽ vì chuyện thịt người chết lúc nãy, mọi người trong đội đều có chút kiêng kỵ với người đàn ông trung niên này.

"Hây, đến rồi đây." Người đàn ông trung niên hô một tiếng, cho thuyền cập bờ.

Sau khi đặt hành lý lên thuyền, nhóm sáu người liền tiến về phía hang động.

Ông lão cũng ở trên thuyền, xem ra đi cùng.

Không thèm để ý đến ông lão đó, phong cảnh trên đường đi lại đẹp không tả xiết.

Ngô Tà lấy máy ảnh kỹ thuật số ra chụp ảnh, Tiểu Muộn thì nhắm mắt dưỡng thần, Chú Ba quan sát địa thế xung quanh, hai người còn lại cảnh giác nhìn người đàn ông trung niên.

Đường thủy quanh co uốn lượn, sắc mặt Ngô Tam Thúc cũng ngày càng nghiêm trọng.

Mọi người đều không ngờ đường thủy ở đây lại hiểm trở như vậy, nhưng trên đường đi có kinh mà không có hiểm.

Đến một khúc cua, người đàn ông trung niên nói: "Mọi người lát nữa cẩn thận một chút, phía trước là hang động." "Tuyệt đối đừng nhìn xuống nước, nếu có thể không nói chuyện thì cũng cố gắng đừng nói." Thấy người đàn ông trung niên nói vậy, mọi người trong đội đều nhìn về phía Hứa Thành và Ngô Tam Thúc.

Hứa Thành không nói gì, Ngô Tam Thúc lúc này dùng tiếng Hàng Thành nói: "Cũng không biết lời ông ta nói là thật hay giả, mọi người cứ chuẩn bị vũ khí trước đi." Trong hai người mà Chú Ba mang theo, Bàn Tử từng là lính, thần sắc trấn định, tay đặt lên con dao ở thắt lưng.

Tiểu Muộn cũng lặng lẽ tháo hộp kiếm xuống cầm trong tay, Ngô Tà thì đặt tay lên khẩu súng ở hông.

Khi hang động đó xuất hiện trước mặt mọi người, ai nấy đều hít một hơi khí lạnh.

Nguyên nhân không gì khác, cửa động thực sự quá nhỏ.

Cửa động chỉ đủ cho một chiếc thuyền ra vào, người vào phải cúi người mới được.

"Xui xẻo." Ngô Tam Thúc thầm mắng một câu.

Nhưng đã đến rồi thì cứ thuận theo tự nhiên, đã đến đây rồi không thể tay không trở về.

Sau khi vào trong, mọi người phát hiện vách động vô cùng trơn nhẵn.

Chương 5

Hứa Thành nói: “Xem ra con đường này đã có từ rất lâu rồi.” Ngô Tam Thúc cũng gật đầu.

Lúc này người đàn ông trung niên nói: “Xem ra các vị cũng là người trong nghề, không sai, mộ động như thế này từ xưa đến nay không biết có bao nhiêu, ngọn núi này gọi là Ngũ Phần Lĩnh, nghe nói cả ngọn núi là một ngôi mộ cổ.” Tiếp theo, Ngô Tam Thúc và người chèo thuyền bắt chuyện làm thân, ý đồ dò hỏi, nhưng người chèo thuyền miệng rất kín, xem ra nói nhiều, thực tế lại chẳng nói gì.

Đột nhiên, trong động vang lên một âm thanh không linh xa xăm, mọi người chỉ cảm thấy như có ai đó đang nói chuyện.

Khi mọi người hoàn hồn, người đàn ông trung niên và ông lão đã biến mất không thấy tăm hơi.

“Mẹ kiếp, bọn họ đâu rồi?” Chú Ba lo lắng hét lớn.

Hứa Thành lúc này nói: “Phía trên hang động có rất nhiều lỗ hổng, e là họ đã lợi dụng lúc chúng ta không chú ý để trèo lên đó.” Mọi người lúc nãy đều không chú ý, bây giờ mới phát hiện phía trên có rất nhiều lỗ hổng, chỉ cần đứng thẳng người là có thể vào được.

Ngô Tà lúc này nói: “Hứa Thành, trong chúng ta anh là người kiến thức rộng nhất, anh có biết làm thế nào để ra ngoài không?” Chú Ba thấy Ngô Tà đề cao Hứa Thành như vậy, trong lòng đột nhiên có chút không vui, nhưng cũng muốn nghe xem Hứa Thành nói gì.

Hứa Thành mở miệng nói: “Bây giờ chúng ta không còn cách nào khác, chỉ có thể đi bước nào hay bước đó thôi.” Hứa Thành biết tiếp theo sẽ gặp nữ quỷ ngàn năm, xem xem Tiểu Ngân có thể khắc chế được không.

Lúc này thuyền đột nhiên rung lên, mọi người đều kinh hãi.

Ngô Tà lúc này nói: "Hứa Thành, mau lấy Tiểu Ngân ra đi, tiếp theo không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa." Hứa Thành gật đầu, lấy Tiểu Ngân ra khỏi ba lô, Tiểu Ngân vừa ra ngoài, lập tức xua tan tử khí đang bao quanh mọi người.

Cảm nhận được luồng khí tức ngột ngạt lúc nãy đã biến mất, Ngô Tà vui vẻ nhìn Tiểu Ngân: "Đúng là bảo bối." Mọi người cũng đều gật đầu, nhưng đều giữ thần sắc tỉnh táo, không hề lộ ra một tia tham lam.

Thần thú nhận chủ, đặc biệt là loại thần thú ngàn năm khó gặp như Tiểu Ngân, dù có được nó cũng vô dụng, có khả năng sẽ bị thần thú khắc chết.

Dù sao không có đại khí vận thì không thể hoàn toàn khống chế được thần thú.

Lúc này, thứ gì đó dưới nước đã thu hút sự chú ý của mọi người, không biết là cái gì.

Tiểu Muộn lúc này đột nhiên thò tay xuống nước, một con côn trùng đen thui bị bắt lên.

Thấy con côn trùng, mắt Tiểu Ngân sáng lên, rõ ràng nó hợp khẩu vị của mình.

Thấy con côn trùng, sắc mặt Ngô Tam Thúc đại biến.

"Là thi miết!" Vừa nghe là thứ không hay ho gì, Ngô Tà đã cảm thấy sau lưng lành lạnh.

Lúc này, Tiểu Ngân mặc kệ mọi người kinh hãi thất sắc, trực tiếp ăn con thi miết vào bụng.

Vị thịt gà, giòn tan, Tiểu Ngân ăn ngon lành.

Thấy Tiểu Ngân thích ăn thi miết, những người khác bao gồm cả Hứa Thành cũng đều cảm thấy kinh ngạc.

Dù sao thi miết chứa kịch độc, đừng nói là ăn, người bình thường chạm vào cũng có thể trúng độc.

Nhìn Tiểu Ngân vui vẻ, Hứa Thành rõ ràng cảm thấy khí tức của nó mạnh lên một chút.

Không sao, nếu nó thích ăn, lát nữa con thi miết vương kia cũng cho nó ăn luôn.

Lúc này Chú Ba nói: "Thứ này ăn thịt thối, e là thượng nguồn sẽ có đống xác chết, lát nữa mọi người nhất định phải cẩn thận, có thể sẽ có thi miết khổng lồ xuất hiện." Lúc này Ngô Tà rụt rè hỏi: "Chú Ba, thứ này có cắn người sống không ạ?" Chú Ba nhíu mày: "Thi miết bình thường không cắn người, nhưng nếu là thi miết khổng lồ thì không chắc." Tiểu Muộn lúc này đột nhiên nhìn về phía trước: "Mọi người đừng lên tiếng, có cảm thấy gì không?" Mọi người đều cẩn thận lắng nghe, chỉ cảm thấy âm thanh không linh xa xăm lúc nãy càng rõ ràng hơn.

Hứa Thành vận dụng phương pháp ghi trong Âm Dương bí thuật, khiến mắt hơi co lại, một luồng sức mạnh thần bí bao trùm lấy mắt hắn, cả thế giới lập tức trở nên khác biệt.

Lúc này hắn thấy phía trước có một khối sương trắng lớn, từng đạo oán linh đan xen vào nhau, sẵn sàng nuốt chửng những người sống đi qua.

Lúc này, Hứa Thành nói: "Mọi người nhất định phải cẩn thận, tôi vừa mới khai Âm Dương Nhãn, thấy một khối vật thể màu trắng ở phía trước, e là một đoàn oán linh." "Đoàn oán linh ư, đừng dọa tôi chứ." Mọi người nhìn về phía trước, cảm thấy sợ hãi một cách khó hiểu.

Không ai nghi ngờ lời của Hứa Thành, bởi vì bản thân hắn đã giống như một ẩn số.

"Âm Dương Nhãn?" Ngô Tà vẫn như một đứa trẻ tò mò, dù sao những gì cậu trải qua trong hai mươi năm trước không phong phú bằng một ngày hôm nay.

"Âm Dương Nhãn, thông sinh tử, nhìn thấu âm dương, cũng có thể thấy được cánh cửa của minh giới." Lời nói của Tiểu Muộn lúc này làm Ngô Tà giật nảy mình, không khỏi liếc nhìn Tiểu Muộn, tò mò tại sao anh lại biết nhiều như vậy.

Bây giờ hai người họ chưa phải là Thiết Tam Giác, tình cảm tự nhiên chưa sâu đậm đến thế.

Nhưng bản lĩnh này của Hứa Thành khiến mọi người có chút kinh ngạc, không ngờ lại có năng lực thần kỳ như vậy, dù sao Âm Dương Nhãn chưa ai thực sự thấy qua.

Lúc này Bàn Tử nói: "Tam gia à, hay là chúng ta đi về đi, phía trước không biết nguy hiểm thế nào, đừng để mất mạng ở đây." Ngô Tam Thúc trừng mắt nhìn Bàn Tử: "Lão tử trộm mộ bao nhiêu năm, nguy hiểm gấp trăm lần thế này cũng đã thấy rồi, mày cũng từng ra chiến trường, sao lúc quan trọng lại nhát gan thế!" Bàn Tử gãi đầu, cười hắc hắc không nói gì nữa.

Lúc này Tiểu Muộn nói: "Chúng ta tiếp tục đi về phía trước đi, dù sao đã đến rồi, cũng phải xem xem bên trong rốt cuộc có gì." Ngô Tam Thúc gật đầu, định hỏi ý kiến Hứa Thành, nhưng Hứa Thành đã bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Hứa Thành làm vậy chủ yếu là vì tiếp theo sẽ gặp nữ quỷ kia, xem xem có thể thu phục được nó không.

Càng tiến sâu vào hang động, âm thanh thì thầm đó càng rõ ràng,

dần dần ngoại trừ Tiểu Muộn và Hứa Thành, tất cả những người khác đều bị âm thanh đó thu hút.

Lúc này Tiểu Ngân kêu éc éc, tất cả mọi người đều hoàn hồn.

Ngô Tam Thúc chửi mấy câu: "Mẹ nó, suýt nữa trúng chiêu." Những người khác cũng có chút sợ hãi, dù sao vừa rồi họ thực sự đã chìm đắm trong ảo ảnh đó không thể tự thoát ra.

May mà lần này có Hứa Thành đi cùng, nếu không không biết sẽ xảy ra chuyện gì lớn.

Lúc này, âm thanh thì thầm đột nhiên trở nên dồn dập, dưới nước đột nhiên xuất hiện một hình ảnh phản chiếu, Ngô Tà tò mò nhìn sang, muốn xem rốt cuộc là cái gì.

"Mẹ ơi!" Tiếng kêu của Ngô Tà đã thu hút sự chú ý của mọi người.

Lập tức mọi người đều nhìn sang, chỉ thấy người đàn ông trung niên lúc nãy đã bị xé nát chỉ còn lại nửa người, khuôn mặt đẫm máu nhìn họ.

Giữa đám ruột bị cắt đứt đột nhiên xuất hiện một con thi miết khổng lồ, nó vồ về phía mặt Ngô Tà.

Mọi chuyện xảy ra trong chớp mắt, mọi người đều chưa kịp phản ứng, con thi miết đã vồ lấy mặt Ngô Tà, cặp càng của nó cắm sâu vào da thịt cậu.

Chương 6

"Ngô Tà!" Chú Ba không khỏi bi phẫn tột cùng, Ngô Tà hôm nay có lẽ sẽ bỏ mạng ở đây.

Đúng lúc đó, Tiểu Ngân kêu lên vài tiếng, con thi miết khổng lồ như gặp phải khắc tinh, thân thể lập tức mềm nhũn, rơi khỏi mặt Ngô Tà.

Ngô Tà chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, Chú Ba vội vàng đỡ lấy cậu.

Nhưng khuôn mặt Ngô Tà đã bị xé rách một mảng lớn, xem ra thở ra nhiều hơn hít vào.

"Hứa Thành, xin cậu, cứu nó với!" Lúc này, Chú Ba như phát điên, "phịch" một tiếng quỳ thẳng xuống.

Những người khác cảm thấy thật khó tin, Hứa Thành dù có lợi hại đến mấy, cũng đâu thể cứu được một người sắp chết chứ.

Ngô Tam Thúc đã làm vậy.

Hứa Thành đương nhiên không thể để Ngô Tà chết được, con thi miết đó lẽ ra phải tìm Bàn Tử đầu tiên, Hứa Thành không biết có phải vì mình mà đã thay đổi điều gì không.

"Tiểu Muộn, cho tôi mượn dao của anh dùng một chút." Hy vọng là có tác dụng, Hứa Thành thầm niệm trong lòng.

Tiếp đó, hắn rút Hắc Kim Cổ Đao ra, thanh đao đen bóng, sắc bén vô cùng, nghe nói Hắc Kim Cổ Đao được làm từ vẫn thiết, đã được truyền thừa hàng ngàn năm.

Tiếp đó, Hứa Thành dùng Hắc Kim Cổ Đao rạch một vết trên mu bàn tay, dòng máu màu ráng mây lập tức thu hút ánh mắt của mọi

người.

Dù Ngô Tam Thúc kiến thức rộng, nhìn thấy máu của Hứa Thành cũng phải kinh ngạc.

Tiểu Muộn sau khi nhìn thấy máu của Hứa Thành cũng lộ ra một tia kinh ngạc, không biết đang nghĩ gì.

Chỉ thấy Hứa Thành nhỏ vài giọt máu vào miệng Ngô Tà, chưa kịp để máu rơi vào miệng Ngô Tà, vết thương trên mu bàn tay Hứa Thành đã biến mất không thấy.

Hiện tượng kỳ lạ này lại khiến mọi người tán thưởng.

Khi máu của Hứa Thành nhỏ vào miệng Ngô Tà, chỉ thấy vết thương trên mặt cậu ta đang hồi phục với tốc độ cực nhanh.

Chẳng mấy chốc vết thương của Ngô Tà đã biến mất hoàn toàn, thấy hiện tượng này, tâm tư của mọi người cũng trở nên linh hoạt.

Ai đi trộm mộ mà không bị thương, nếu có thể xin được vài giọt máu của Hứa Thành, e là lúc quan trọng có thể bảo mệnh.

Nhìn ánh mắt của những người khác, Hứa Thành sao lại không biết họ đang nghĩ gì.

"Ngô Tam Thúc, vết thương của Ngô Tà bây giờ tuy đã lành, nhưng tuổi thọ của cậu ấy cũng chỉ còn lại hai mươi năm." Nghe lời này của Hứa Thành, Ngô Tam Thúc có chút lo lắng: "Hứa Thành, rốt cuộc là chuyện gì?" "Máu của tôi cả đời chỉ có thể dùng một lần, bất kể vết thương nghiêm trọng đến đâu cũng sẽ lành, nhưng tuổi thọ còn lại cũng sẽ bị rút ngắn hai mươi năm." Hứa Thành tự nhiên sẽ không nói cho họ biết máu của mình không có tác dụng phụ, nói như vậy chỉ là để đề phòng kẻ có ý đồ mà thôi.

Từ khi thế giới đạo mộ xảy ra biến dị, tác dụng của Phượng Huyết cũng trở nên thần dị hơn, giống như đã mở được xiềng xích

vậy.

Nghe câu nói đó, Chú Ba cũng có thể chấp nhận, dù sao nếu không dùng, e là bây giờ Ngô Tà đã là một cái xác.

Một lúc sau, Ngô Tà từ từ tỉnh lại.

Nhìn mọi người, cậu nói: "Tôi đang ở địa phủ à, tôi bị con côn trùng đó cắn chết rồi sao?" Ngô Tà nói chưa xong, đầu đã bị Chú Ba gõ một cái.

"Thằng nhóc này nói linh tinh gì thế, nếu không phải có Hứa huynh đệ, cái mạng nhỏ của mày đã xong đời rồi." "Ái da, chú Ba đánh đau thật đấy, xem ra mình thật sự không ở địa phủ." Nghe lời nói tinh nghịch của Ngô Tà, không khí căng thẳng dịu đi đôi chút.

Lúc này mọi người đều nhìn về phía con thi miết kia, thi miết lúc này đã bị Tiểu Ngân ăn gần hết, một chiếc chuông gió lục giác đã thu hút ánh mắt của mọi người.

Chuông gió lục giác to bằng nắm tay, không biết lúc nào đã bị con thi miết nuốt vào, đồng xanh trên đó đã rỉ sét hết cả.

Sáu mặt của chiếc chuông khắc đầy những chú văn dày đặc, rõ ràng là đại diện cho một loại chú pháp nào đó từ trước thời Tiên Tần.

Lúc này, Tiểu Ngân cầm cái chuông gió đó làm đồ chơi, lắc qua lắc lại vài cái, chiếc chuông liền vang lên.

Âm thanh phát ra gần như y hệt lúc nãy, chỉ là bây giờ chuông ở ngay trước mặt nên nghe chân thực hơn.

Trong hang động trống trải, loại âm thanh chuông gió này có thể truyền đi rất xa, vì vậy mới có hiệu quả mê hoặc lòng người lúc đó.

Bên trong chiếc chuông lục giác nhất định có cơ quan tinh xảo hơn, nếu không tại sao có thể trải qua ngàn năm không mục nát, gần

như giống hệt lúc mới làm ra.

Trong lúc Tiểu Ngân đang chơi đùa, chiếc chuông đột nhiên động đậy, như muốn trốn khỏi đây.

Tiếc là thứ này hơi nhỏ, trông có chút buồn cười.

Lúc này, Tiểu Ngân đột nhiên vỗ một móng lên chiếc chuông lục giác, chuông lục giác dường như vì đã quá lâu, vỏ ngoài trở nên rất giòn, trực tiếp bị Tiểu Ngân vỗ nát thành mấy mảnh.

Thấy món đồ đồng tốt như vậy bị Tiểu Ngân vỗ nát, khóe miệng Ngô Tam Thúc giật giật, nhưng cũng không nói gì.

Bên trong chiếc chuông đó là từng chiếc chuông nhỏ, kết hợp cực kỳ tinh vi, ở giữa là một quả cầu rỗng, bên trong quả cầu hình như có thứ gì đó đang động đậy.

Tiểu Ngân như nhìn thấy mỹ vị, thân thể trở nên càng lúc càng không thể kiềm chế, đầu không ngừng húc vào quả cầu rỗng, như thể bên trong có thứ gì đó ngon lành.

Trong lúc mọi người đang tò mò, một con rết lớn màu xanh từ trong quả cầu rỗng chui ra, Tiểu Ngân trở nên kích động hơn, trực tiếp ăn con rết lớn đó vào bụng.

Thấy con rết lớn, mọi người bừng tỉnh, xem ra con rết lớn này ở trong quả cầu điều khiển chiếc chuông.

Lúc này Tiểu Ca tiến lên dùng Hắc Kim Cổ Đao khều quả cầu rỗng đó, bất ngờ phát hiện quả cầu có một ống rỗng nối ra bên ngoài.

Thấy ống rỗng đó, Chú Ba nói: “E là đó là lối đi để con rết đó khi đói thì vào bụng thi miết ăn.” Ngô Tà cũng lẩm bẩm: “Trí tuệ của người xưa thật đáng sợ, hệ thống cộng sinh như thế này thật là xảo đoạt thiên công.” Lúc này, nửa thi thể của người chèo thuyền đang trôi nổi trên mặt nước, Chú Ba lúc này thở dài một hơi.

“Nhất định là muốn đợi chúng ta bị thứ trong động giết chết, sau đó lấy đồ của chúng ta, hôm nay không biết gặp phải chuyện bất ngờ gì, lại chết trong tay thi miết.” “Tự làm bậy, không thể sống.” Bàn Tử không hề đồng tình, nhổ một bãi nước bọt về phía thi thể.

Thấy vậy, Ngô Tam Thúc cũng không nói gì, dù sao người vì tiền mà chết, chim vì mồi mà vong.

Lúc này Tiểu Muộn nói: “Hứa Thành, hôm nay chúng ta e là phải dựa vào Tiểu Ngân mới ra khỏi được cái động này.” Hứa Thành gật đầu: “Đương nhiên không vấn đề.” Cứ như vậy, Tiểu Ngân được đặt ở đầu thuyền, uy phong lẫm liệt, như một vị đại tướng quân khai cương thác thổ.

Chương 7

Hứa Thành thấy rõ, những oán linh đó sau khi chạm vào Tiểu Ngân đều hét lên thảm thiết rồi hồn bay phách tán, số còn lại thì trốn đi thật xa, không dám nhìn về phía này.

Lúc này, những người trên thuyền cũng bắt đầu tán gẫu.

Ngô Tà nhìn mọi thứ đều vô cùng kích động và tò mò, vừa mới chết một lần, cũng không ảnh hưởng đến tâm trạng của cậu.

"Hứa Thành, ngôi mộ này rốt cuộc đã có từ bao lâu rồi?" Hứa Thành kiên nhẫn giải đáp: "Nơi này chắc chắn không chỉ có một ngôi mộ, trong Mạc Kim Môn gọi là Tàng Long Huyệt, cũng chính là mộ trong mộ." "Mộ trong mộ?" Ngô Tà lần đầu tiên nghe đến cách nói này.

Lúc này Ngô Tam Thúc tiếp lời.

"Bình thường bảo cháu học nhiều một chút không nghe, mộ trong mộ chuyên dùng để che mắt người đời, những kẻ trộm mộ thông thường chỉ đào được ngôi mộ bên ngoài, từ đó bảo vệ ngôi mộ chính không bị phát hiện." Nói xong, Chú Ba thở dài một hơi: "Mộ trong mộ tuyệt đối không chỉ có một, cũng không biết nơi này tốt đến đâu, mà thu hút nhiều vương hầu đến đây an gia lạc hộ như vậy." Hứa Thành lúc này cũng nói một câu: "Đúng là như vậy, lúc nãy tôi đã xem qua, chính vì sự tồn tại của những con đường này, phong thủy bên ngoài đã bị phá hủy hoàn toàn.

Ngôi mộ ở tầng sâu nhất có khả năng còn sớm hơn cả thời kỳ Chiến Quốc." Nghe xong, Ngô Tà kinh ngạc nói: "Như vậy, ngôi mộ này chẳng phải đã có lịch sử mấy nghìn năm rồi sao, nơi sâu nhất có khả năng là mộ thời Tây Chu?" Thấy Hứa Thành gật đầu, đầu óc Ngô

Tà có chút không theo kịp.

Cái chuông đồng lục giác lúc nãy, Ngô Tà chỉ cảm thấy một trận choáng váng, lẽ nào con thi miết đó đã sống mấy nghìn năm, từ thời Tây Chu sống đến bây giờ?

Lúc này Tiểu Muộn đột nhiên nói: "Dừng lại, đây là nơi tích tụ xác chết." Phía trước hang động dùng đèn pin soi vào thì thấy xanh lè, vừa nhìn đã biết là lân tinh do xác chết lâu năm tạo ra.

"Nơi này e là nơi nguy hiểm nhất rồi." Nhìn về phía trước, Hứa Thành cũng lộ ra vẻ nghiêm trọng hiếm thấy.

"Tôi không biết Tiểu Ngân có thể trấn áp được thứ ở phía trước không, lát nữa mọi người nhất thiết phải cẩn thận." Nghe câu nói này, những người khác cũng có chút kinh ngạc, trong ấn tượng của họ, Tiểu Ngân là công không thể phá, không ngờ Hứa Thành lại nói ra những lời như vậy.

Thứ ở phía trước rốt cuộc hung dữ đến mức nào, mà ngay cả thần thú cũng không trấn áp được.

Lời nói của Hứa Thành như một tầng mây u ám, bao phủ trong lòng mọi người.

"Mẹ nó thật sự có thủy quỷ à." Bàn Tử có chút run chân: "Hay là chúng ta quay lại đi, vì mấy món minh khí mà mất mạng thì không đáng." Chú Ba trừng mắt nhìn Bàn Tử một cái, "Muốn về thì tự về, tao không nuôi kẻ yếu đuối." Bàn Tử bị Chú Ba nói cho mặt đỏ bừng, nhưng ý định rút lui cũng tan biến.

Tiểu Muộn không nói gì, nhưng đã cầm Hắc Kim Cổ Đao trong tay.

Chú Ba nói: "Làm nghề của chúng ta là phải dắt cái đầu trên thắt lưng, nhưng ngôi mộ lần này chưa vào đã gặp nhiều chuyện nguy

hiểm như vậy, e là lần này không cẩn thận thật sự phải bỏ mạng ở đây." Lúc này Chú Ba lấy súng săn ra, "Bây giờ thời thế tốt hơn nhiều rồi, có công nghệ cao trong tay, Ngưu Đầu Mã Diện cũng phải chịu trận." Bàn Tử vừa nghe lời này, nỗi sợ hãi trong lòng lại xuất hiện, "Tam, Tam gia, chúng ta như vậy thật sự đi được không ạ?" Ngô Tam Thúc tát một cái vào đầu Bàn Tử: "Mẹ nó lúc mày khoác lác thì như Đại Lực Kim Cương, bây giờ sao lại nhát gan thế." Chú Ba phân phát súng săn cho mọi người, Tiểu Muộn không cần súng, Hứa Thành cũng không lấy.

Hứa Thành không lấy vì lúc cần thiết dùng chú là được, dù sao "Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật" bao la vạn tượng, trên đó đã ghi lại tất cả các phương án ứng phó khi gặp nguy hiểm.

Sau khi tiến vào hang động ánh sáng xanh, cảnh tượng trước mắt khiến mọi người sợ hãi không nhẹ.

Trong động đột nhiên rộng ra, con đường thủy hẹp hòi cũng biến thành một con sông, nhưng cảnh tượng bên bờ lại khiến người ta buồn nôn.

Chỉ thấy sâu bên bờ xếp ngay ngắn những bộ xương khô, có một số thi thể nằm lộn xộn chưa hoàn toàn phân hủy.

Những thi thể đó không quá lâu, chắc là do những tên trộm mộ để lại, hoặc là do người chèo thuyền đó giết.

Trên những thi thể đó có một lớp màng mỏng màu xám, giống như mạng nhện quấn chặt lấy chúng.

Điều khiến người ta kinh ngạc nhất là, trên những thi thể đó không có ngoại lệ đều bò đầy thi miết.

Những con thi miết đó không lớn bằng con mà Tiểu Ngân đã ăn, nhưng kích thước cũng không kém bao nhiêu.

Những con thi miết nhỏ ăn thi thể, sau đó những con thi miết lớn lại ăn những con thi miết nhỏ để bổ sung dinh dưỡng.

Lúc này, mọi người đột nhiên thấy một cỗ quan tài thủy tinh màu xanh lục, bên trong xuất hiện một nữ thi áo trắng.

"Mọi người cẩn thận một chút, đừng để thi thể đó lừa." Ngô Tam Thúc hô hào mọi người nhanh chóng tìm thuyền, nhưng vừa đi không xa, lại xuất hiện một cỗ quan tài thủy tinh khác.

Nhưng, thi thể trong cỗ quan tài này đã không cánh mà bay.

Tiểu Ngân đột nhiên kêu éc éc.

"Không hay rồi, thứ đó đến rồi." Người phát hiện ra cỗ thi thể đó là Bàn Tử, thấy anh ta đang quay lưng về phía nữ thi áo trắng, mọi người đều nuốt nước bọt.

Ngô Tam Thúc lúc này nói: "Bàn Tử, lấy cho ta cái móng lừa đen, phải là cái gia truyền đó, cái mới sợ cương thi ngàn năm không thu." Chỉ thấy Ngô Tam Thúc nhận lấy cái móng lừa đen bóng, vừa định ném ra, đã bị Tiểu Muộn giữ tay lại.

Chỉ thấy Tiểu Muộn dùng Hắc Kim Cổ Đao rạch mu bàn tay, Kỳ Lân Huyết hiện ra màu vàng kim nhạt, thấy dáng vẻ này của Tiểu Muộn, mọi người đều không ngờ Tiểu Muộn cũng có thể chất thần kỳ như vậy.

Thấy Kỳ Lân Huyết của Tiểu Muộn, Hứa Thành có chút ngạc nhiên, trong nguyên tác không hề nói Kỳ Lân Huyết của Tiểu Muộn có màu vàng kim.

Kỳ Lân Huyết của Tiểu Muộn vừa xuất hiện, thi miết trong động lập tức phát điên, toàn bộ đều bò về phía sâu trong động, như gặp phải thiên địch khắc tinh.

Trên tay Tiểu Muộn nhỏ đầy Kỳ Lân Huyết, anh chỉ về phía nữ

thi.

Nữ thi đó lập tức run rẩy, nhưng tình tiết quỳ xuống như trong nguyên tác lại không hề xuất hiện.

Bất thình lình, nữ thi đột nhiên quay người, đôi mắt trống rỗng nhìn thẳng vào Hứa Thành.

Hứa Thành cũng không rõ rốt cuộc đã xảy ra vấn đề gì, tình tiết vốn dễ dàng qua đi lại bị kẹt ở đây.

Tiểu Ngân từ lúc nữ thi xuất hiện đã điên cuồng kêu gọi, nữ thi tuy có chút sợ hãi Tiểu Ngân, nhưng vẫn ở đó kiên quyết không lùi bước.

Như có chấp niệm vậy.

Tiểu Muộn vì mất máu nhiều nên sắc mặt tái nhợt, nhưng thêm Kỳ Lân Huyết cũng không thể ngăn cản nữ thi bay về phía này.

Trong lúc mọi người đang bó tay, nữ thi đó "phịch" một tiếng, quỳ xuống trước mặt Hứa Thành.

Hứa Thành lúc này cũng đã mở Âm Dương Nhãn, thấy được linh hồn bị giam cầm trong thi thể, nữ thi vốn có thể nhập luân hồi vì xuất quan sớm, đã mất đi cơ hội chuyển thế.

"Lạc… lạc…" Nữ thi dường như nặn ra từng chữ từ kẽ răng.

Tiểu Muộn, người có thể hiểu được tiếng cương thi, lập tức trừng lớn mắt nhìn về phía Hứa Thành.

Chương 8

Hứa Thành dĩ nhiên cũng hiểu được lời của nữ thi, cô ta muốn hắn đưa mình đi.

"Lạc… lạc." Hứa Thành bắt đầu giao lưu với nữ thi, những người không hiểu tiếng cương thi tự nhiên là một đầu mờ mịt.

Chỉ thấy nữ thi liên tục dập đầu chín cái với Hứa Thành, sau đó đứng sau lưng hắn, tóc tai xõa xuống, khiến người ta không nhìn rõ dung mạo.

Ngô Tà là người tò mò nhất, vì rõ ràng áp lực từ nữ thi đã không còn nữa, nữ thi hiện tại cung kính đứng sau lưng Hứa Thành, mọi thứ đều như mơ.

"Hứa Thành, rốt cuộc anh đã nói gì với nữ thi đó, tại sao cô ta lại dập đầu với anh?" Câu hỏi của Ngô Tà tự nhiên cũng là câu hỏi của mọi người.

Hứa Thành cười cười: "Nữ thi này vì ra khỏi quan tài sớm, mất đi cơ hội làm người trở lại, nên theo tôi, làm nô làm tỳ cho tôi." "Tại sao lại muốn theo anh?" Hứa Thành bí ẩn cười cười: "Vì tôi có thể khiến cô ấy biến thành người." Hứa Thành vừa dứt lời, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Sao có thể chứ, người phụ nữ này đã chết mấy nghìn năm rồi.

"Thế sự vô thường, không có gì là không thể." Hứa Thành thản nhiên nói.

Mọi người liên tưởng đến sự thần bí của Hứa Thành suốt chặng đường, cũng như dòng máu màu ráng mây đó, sự tò mò về hắn càng lúc càng sâu sắc.

Lúc này Ngô Tà lại gần Tiểu Muộn: “Tiểu Muộn, tôi thấy dáng vẻ lúc nãy của anh rõ ràng là hiểu được lời cô ta nói, có thể nói cho tôi biết không?” Tiểu Muộn lắc đầu, nội dung lúc nãy thực sự quá chấn động, anh không muốn tiết lộ cho người thứ hai.

Bị từ chối thẳng thừng, Ngô Tà không hề nản lòng, lại tiếp tục hỏi: “Máu của anh sao lại có màu vàng kim vậy, không lẽ là tiên nhân biến thành à?” “Nếu nói là tiên nhân, tôi không dám nhận, e là chỉ có Hứa Thành mới có tư cách như vậy.” Tiểu Muộn nhìn về phía Hứa Thành, ánh mắt phức tạp, không biết đang nghĩ gì.

Ngô Tà sau khi tỉnh lại cũng không ai nói cho cậu biết chuyện máu của Hứa Thành có màu ráng mây, nên lúc này cậu không biết chuyện này.

Hỏi một hồi, thấy không ai trả lời, Ngô Tà chống cằm ngẩn người một mình.

Hứa Thành đang tìm kiếm trong đầu phương pháp luyện chế Diễm thi, vì Diễm thi được luyện chế từ nữ thi ngàn năm không mục nát.

Còn việc khiến nữ thi biến thành người, xin lỗi, Hứa Thành không có cách nào, cái giá đó không phải Hứa Thành có thể gánh chịu.

Hứa Thành làm vậy bây giờ chủ yếu là để ổn định cô ta trước, dù sao nếu nữ thi thật sự bất chấp tất cả mà nổi điên, tuy hắn có thể tự vệ, nhưng những người khác thì chưa chắc.

Sau một hồi tìm kiếm, cuối cùng hắn cũng tìm thấy phương pháp luyện chế Diễm thi trong chữ “Thần”.

Phải tìm chín viên thi đan của thi vương ngàn năm, và phải luyện chế ở nơi cực âm mang sát khí, mỗi lần luyện chế tiến vào một viên, nữ thi sẽ gặp một đạo thiên lôi, sau khi chịu đủ chín đạo thiên lôi sẽ thành công.

Diễm thi luyện chế thành công, xương ngang trong cổ họng sẽ biến mất, có thể nói tiếng người, và thức tỉnh ký ức kiếp trước, hình thái cơ thể cũng sẽ thay đổi rất lớn, không khác gì người thường.

Từ đó bất lão bất tử bất diệt, nếu tư chất của nữ thi tốt, thậm chí có thể sinh con, nhưng chỉ có thể sinh được một đứa.

Đứa trẻ sinh ra bẩm sinh là cực âm chi thể, thời thượng cổ là thiên tài tu luyện tuyệt đỉnh.

Từ một góc độ khác, Hứa Thành cũng đã khiến nữ thi này biến thành người.

Thuyền đi được khoảng mười mấy dặm, cuối cùng cũng dừng lại, nhìn kỹ, lại chính là địa điểm lúc nãy.

Lấy bản đồ ra xem kỹ, hóa ra con suối nhỏ này là suối bao quanh núi, đi một vòng lại quay về chỗ cũ.

Lúc nãy chắc chắn đã đi nhầm lối vào thật sự, nhưng bây giờ trời sắp tối rồi, nên mọi người quyết định tìm một nơi để nghỉ ngơi trước.

Con bò già và xe bò vẫn ở nguyên chỗ cũ, không biết là do người trong núi thuần phác thiện lương không phát hiện, hay sao mà xe bò và bò vẫn còn nguyên.

Đặt hành lý lên, mọi người ngồi xe bò đi về phía ngôi làng gần đó.

Những đứa trẻ ở đầu làng nhìn thấy họ, liền la lên có ma sống, chạy mất dạng trong nháy mắt.

Thấy bọn trẻ bỏ chạy, mọi người cũng không còn cách nào, đành phải tìm một nơi để nghỉ chân.

Nữ thi đó không thể vào làng, vào làng sẽ khiến cả làng bị bệnh, nhưng nếu không có Hứa Thành trấn áp, e là sẽ nổi điên.

Vì vậy Hứa Thành tỏ ý không đi cùng họ nữa, bảo họ tìm chỗ ở,

còn mình chỉ cần nghỉ một đêm ở ngoài trời là được.

Mọi người cũng có thể hiểu, liền chia tay Hứa Thành đi về phía làng.

Cùng nữ thi đến bên một con suối, hắn đưa tay vén tóc cô ta ra, phát hiện một người phụ nữ cực kỳ xinh đẹp.

Ngoài làn da trắng bệch ra thì gần như không khác gì phụ nữ bình thường.

"Gọi cô là Tiểu Bạch nhé." Không cần sự đồng ý của nữ thi, Hứa Thành đã đặt tên cho cô.

Bây giờ trời đã gần tối, dưới ánh hoàng hôn mờ ảo, nhưng Hứa Thành có Âm Dương Nhãn, nhìn đêm đen và nhìn ban ngày không có gì khác biệt.

Việc Hứa Thành cần làm đêm nay, một là đi lấy thi đan của nữ thi trong quan tài khác trong hang động, hai là liên quan đến người mà Cừu Đức Khảo phái đến.

Bây giờ ở Lỗ Vương Cung có tổng cộng ba thế lực, phe kháng chiến do Ngô lão tam và Giải Liên Hoàn đứng đầu, có "bọn họ" với Bàn Mã làm nòng cốt.

"Bọn họ" tuy không thực sự phái người đến, nhưng trong đội của Ngô Tam Thúc và đội của Cừu Đức Khảo đều có người do "bọn họ" sắp xếp.

Cụ thể là ai, Hứa Thành cũng không biết, bất kỳ ai cũng có thể, đó là chỗ lợi hại của "bọn họ".

Bàn Tử là do Ngô Tam Thúc (Giải Liên Hoàn) cố ý sắp xếp vào đội để bảo vệ Ngô Tà, nên không thể là một thế lực được.

Tìm thuyền, trong đêm tối tĩnh lặng không người, thuyền nhanh

chóng đi về phía hang động đó.

Kết hợp với Tiểu Bạch một thân áo trắng, dưới tác dụng của tốc độ thuyền như một bóng ma.

Nếu người nhát gan nhìn thấy e là sẽ ngất ngay tại chỗ.

Sau khi vào hang động, Tiểu Ngân bò lên vai Hứa Thành, cảnh giác nhìn xung quanh.

Chương 9

Không biết có phải vì Kỳ Lân Huyết của Tiểu Muộn ban ngày hay không, ở đây không thấy một con thi miết nào.

Nhanh chóng đến nơi có quan tài thủy tinh.

Nữ thi trong quan tài thủy tinh trông cũng giống Tiểu Bạch của Hứa Thành, đang ngủ yên bình ở đó.

Nhưng thứ này sớm muộn cũng sẽ hại người, không bằng bây giờ trừ khử luôn.

Hứa Thành ra hiệu cho Tiểu Ngân đào một lỗ ở chỗ đầu lâu của quan tài thủy tinh.

Hai móng trước của Tiểu Ngân cực kỳ sắc bén, đào quan tài thủy tinh nhanh như dao thái đậu phụ.

Nhanh chóng để lộ nữ thi ra không khí.

Chỉ thấy nữ thi đó đột nhiên mở hai mắt xanh biếc, đập rầm rầm trong quan tài thủy tinh, xem ra sức lực rất lớn.

Hứa Thành sẽ không cho nữ thi cơ hội phản kích.

"Tiểu Ngân, đào cho ta!" Tiểu Ngân nghe lời, trực tiếp dùng móng trước đào vào mi tâm của nữ thi, một lúc sau dường như gặp phải trở ngại, móng trước không thể đào sâu thêm được nữa.

Nữ thi cảm thấy đau đớn tột cùng, tiềm năng bùng nổ, trực tiếp đẩy Tiểu Ngân ra, sau đó mở nắp quan tài, một mặt oán độc nhìn chằm chằm Hứa Thành và Tiểu Ngân.

Tiểu Bạch bên cạnh Hứa Thành trực tiếp che chắn cho hắn.

Có lẽ lúc sống là bạn tốt, nhưng sau khi chết cũng không khác gì

người lạ.

Hứa Thành ra hiệu cho Tiểu Bạch tránh ra, dùng miệng cắn rách ngón trỏ tay phải, sau đó trực tiếp vẽ một đạo Trấn Thi Phù lên tay trái.

Ánh mắt nữ thi đột nhiên lóe lên, Hứa Thành không cảm thấy gì, lập tức có chút bối rối, quan sát kỹ mới phát hiện nữ thi đang phóng ra ảo ảnh.

Nữ thi đang phóng ra ảo ảnh, nhưng không biết tại sao lại không có tác dụng gì với Hứa Thành, khi Hứa Thành đến gần, cô ta mới phát hiện không còn đường lui, trực tiếp bị Hứa Thành ấn Trấn Thi Phù lên ngực.

Nữ thi lập tức không còn động đậy, Tiểu Ngân trên vai Hứa Thành lại bắt đầu đào thiên linh cái của nữ thi.

Vì nữ thi không còn cử động, Tiểu Ngân thuận lợi lấy được thi đan ra.

Hắn để Tiểu Bạch nuốt thi đan trước, tạm thời trữ trong cơ thể, đợi lúc luyện chế Diễm thi sẽ dùng.

Sau khi nuốt thi đan, sắc mặt Tiểu Bạch không còn tái nhợt nữa, tóc cũng trở nên mềm mượt hơn nhiều, trông càng giống người hơn.

Để đề phòng, Hứa Thành nhanh chóng tìm thuyền rời đi, vì không biết lúc nào sẽ có người đến.

Hứa Thành đi không lâu, một gã béo mặt trắng nõn ngồi bè cao su bơm hơi đến.

Khi nhìn thấy nữ thi ngàn năm bị đào đan, gã béo nuốt một ngụm nước bọt.

“Trời đất quỷ thần ơi, thứ gì mà hung dữ vậy, đại tông tử ngàn

năm cũng bị khoét sọ.” Bị dọa sợ, gã béo không dám nán lại, vội vàng rời khỏi nơi thị phi này, chuyến đi Lâm Truy lần này thật không may mắn, vừa đến đã gặp phải chuyện này.

Hứa Thành sau khi lên bờ liền đi về phía địa điểm khai quật Lỗ Vương Cung trong truyền thuyết, năm xưa đội đầu tiên do Cừu Đức Khảo phái đến đã bị cửu đầu xà bách tiêu diệt hoàn toàn ở đó.

Đi gần nửa đêm, Hứa Thành mới tìm thấy địa điểm bị tiêu diệt năm xưa.

Trong đó có khoảng chục cái lều quân dụng vẫn còn nguyên vẹn, chất lượng của loại lều này rất tốt, tuy bên ngoài toàn là lá rụng, nhưng bên trong lại vô cùng khô ráo và sạch sẽ.

Có một số vật phẩm đã bị xé mất nhãn mác, bao gồm vài cái ba lô, máy phát điện và xăng.

Xem ra họ không muốn người khác biết chúng đến từ đâu.

Hứa Thành không dám nán lại lâu, lỡ như thu hút Cửu Đầu Xà Bách đến thì e rằng khó mà thoát thân.

Tại một nơi kín đáo, Hứa Thành để Tiểu Ngân đào một con đường chéo, thông đến đường hầm mà Vương Tàng Hải đã đào lúc trước.

Hứa Thành dặn Tiểu Ngân hễ gặp phải tường gạch thì dừng tay, tuyệt đối không được đào tiếp.

Không lâu sau, Tiểu Ngân gặp phải chướng ngại, nơi đó đúng là một bức tường gạch.

Vấn đề là làm sao để dẫn axit sunfuric đậm đặc trong lớp giữa của tường gạch ra ngoài.

Trong nguyên tác, Ngô Tà dùng kim tiêm để dẫn dòng, Hứa Thành không có kim tiêm, nhưng anh có một cách tốt hơn.

Đó là trực tiếp để Tiểu Ngân đào vòng qua.

Nguyên nhân Ngô Tà không thể làm vậy là vì đào mộ dùng xẻng khảo cổ, chỉ có thể đào thẳng lên thẳng xuống, căn bản không có cách nào đào vòng.

Nhưng Tiểu Ngân thì khác, nói về việc xuyên núi đào hầm thì ai mạnh bằng nó.

Hai chiếc vuốt của Tiểu Ngân cào đất cực nhanh, chẳng mấy chốc đã đào thông một lối đi quanh co khúc khuỷu.

"Rào" một tiếng, Hứa Thành lật một tấm ván sàn lên, xem ra bên dưới hẳn là huyệt mộ nơi có cỗ huyết thi kia.

Xung quanh huyệt mộ có tám ngọn trường minh đăng, đang cháy một cách quỷ dị.

Trong nguyên tác, trường minh đăng đã tắt từ lâu, nhìn kỹ lại, trong tim đèn của những ngọn trường minh đăng này lại có một linh hồn giao nhân.

Linh hồn giao nhân không biết đã cháy trong trường minh đăng bao lâu, trở nên vô cùng yếu ớt.

Có lẽ lúc mới bị chế thành trường minh đăng, giao nhân sẽ than khóc suốt ngày, nhưng bây giờ đã thuộc trạng thái sắp cạn dầu khô đèn.

Cảnh tượng khi Hứa Thành lật tấm đá lên cũng hơi khác so với miêu tả trong nguyên tác, trong Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, bố cục như thế này được gọi là tụ sát trận.

Chương 10

Tụ lại không phải sát khí thông thường, mà là kim cương sát cương mãnh nhất.

Sát khí không biết đã tụ lại bao nhiêu năm, ngay cả Tiểu Bạch, một nữ thi ngàn năm, cũng cảm thấy có chút không quen.

Giữa huyệt mộ đặt một cái đỉnh vuông bốn chân, tất cả sát khí đều tụ vào trong đỉnh, dưới Âm Dương Nhãn của Hứa Thành, phía trên cái đỉnh đó ngưng tụ thành một bộ áo giáp sát khí.

Cán thi cầm rìu chiến vốn ở trong đỉnh cũng biến mất không thấy đâu, chỉ có một chuỗi hạt màu trắng bạc đặt ở trung tâm.

Hứa Thành thử đưa tay vào trong đỉnh, cái đỉnh không hề có bất kỳ trở ngại nào.

Hứa Thành đã xem trong quyển 'Vật' của Âm Dương Bí Thuật, đây là đang luyện chế pháp khí cho cương thi, bộ áo giáp sát khí đó cho cương thi mặc vào, giống như có thêm một bộ áo giáp vô hình.

Người thì không thể đeo món pháp khí này, vì sát khí mãnh liệt sẽ phá hủy kỳ kinh bát mạch của người trong nháy mắt, không chết cũng thành phế nhân.

Đeo chuỗi hạt đó cho Tiểu Bạch, Hứa Thành cười hắc hắc nói: "Cuối cùng chẳng phải vẫn hời cho tôi sao." Tiểu Bạch giơ tay lên, ngơ ngác nhìn chuỗi hạt, Hứa Thành cảm nhận rõ ràng niềm vui toát ra từ Tiểu Bạch.

Bây giờ Tiểu Bạch gần như không cần lo bị thương, vì mọi đòn tấn công đều sẽ bị triệt tiêu.

Hứa Thành cũng không cần lo Tiểu Bạch phản bội, vì viên thi đan

vừa ăn lúc nãy, Hứa Thành đã ngầm hạ một thuật Ngự Thi, bây giờ Tiểu Bạch đã trở thành cương thi chuyên thuộc của hắn.

Đúng lúc này, cỗ quan tài đá ở góc tường bắt đầu rung động, biên độ rung ngày càng lớn, gần như muốn làm vỡ tung cỗ quan tài.

Nhìn cỗ quan tài đá, Hứa Thành lại vẽ một đạo Trấn Thi Phù trong tay, Phượng Huyết bị mất đi khiến Hứa Thành đau lòng, không biết phải ăn bao nhiêu thứ tốt mới bù lại được.

Cỗ quan tài đá cuối cùng cũng vỡ tan, con huyết thi kia lộ ra bộ mặt thật.

Chỉ thấy bề ngoài của nó có màu đỏ như máu, giống như một người bị lột da, gào thét lao về phía Hứa Thành.

"Tiểu Bạch, Tiểu Ngân, lên." Hứa Thành đương nhiên không thể đối đầu trực diện với con huyết thi này, dù sao con huyết thi này chính là Chu Mục Vương lừng lẫy danh tiếng.

Một cái bánh ú lớn hơn 3000 năm tuổi, nghĩ thôi đã thấy đáng sợ.

Ban đầu Thiết Diện Sinh và Lỗ Thương Vương đã tốn không biết bao nhiêu công sức mới tìm được mộ huyệt của Chu Mục Vương, khi tìm thấy ông ta, Chu Mục Vương đang ngồi đả tọa ở đó, và đã lột da hai lần.

Lỗ Thương Vương và Thiết Diện Sinh đã gắng sức lôi Chu Mục Vương ra khỏi ngọc dũng, Chu Mục Vương vừa bị lôi ra đã biến thành huyết thi ngay lập tức.

Nhưng Lỗ Thương Vương có trình độ âm dương thuật cực cao, đã trực tiếp phong ấn Chu Mục Vương vào trong cỗ quan tài đá này, phong ấn cho đến tận hôm nay.

Tiểu Bạch và Tiểu Ngân rõ ràng không phải là đối thủ của Chu Mục Vương, nhưng nhờ bộ áo giáp sát khí kia, Tiểu Bạch miễn

cưỡng có thể duy trì thế bất bại.

Tiểu Ngân thì thắng ở chỗ thân hình linh hoạt, mỗi lần tấn công đều để lại một vết cắt trên người Chu Mục Vương, nhưng Chu Mục Vương thân hình cao lớn, chút vết thương đó tạm thời không có tác dụng.

Chu Mục Vương bị kìm hãm càng lúc càng nóng nảy, gã muốn giết chết Hứa Thành đang đứng xem kịch ở một bên nhất.

Hứa Thành cũng vẫn luôn tìm cơ hội dán lá bùa trấn thi lên người Chu Mục Vương.

Chính là bây giờ!

Ngay khoảnh khắc Hứa Thành vỗ Trấn Thi Phù lên người Chu Mục Vương, một tiếng súng vang lên trong mộ thất chật hẹp.

Hứa Thành lăn một vòng như lừa lăn, chật vật né được viên đạn.

Sau khi nhìn rõ người nọ, Hứa Thành giật mình, sao cô ta lại ở đây, trong nguyên tác đâu có viết!

Người đó là một phụ nữ, phía sau còn có một đám người.

Dưới Âm Dương Nhãn, Hứa Thành nhìn thấy con số mang tính biểu tượng đại diện cho công ty của Cừu Đức Khảo.

Dưới trướng Cừu Đức Khảo chỉ có một người phụ nữ, đó chính là A Nịnh.

A Nịnh là người tiếp cận gần nhất với sự thật trong cốt truyện đạo mộ, vì trí tuệ của cô, Cừu Đức Khảo đã trở thành thế lực mạnh nhất trong ba thế lực.

A Nịnh trong thời gian ngắn đã suýt nữa nhìn thấu được mê cục mà phe kháng chiến bày ra suốt 27 năm, vì điểm này, phe kháng chiến cũng bắt buộc phải giết cô.

Trong nguyên tác, sau khi A Nịnh chết, Cừu Đức Khảo trực tiếp suy sụp, phe kháng chiến cũng tổn binh hao tướng, suýt nữa bị "hắn" tiêu diệt toàn bộ.

Phải biết rằng trước khi A Nịnh gia nhập công ty Cừu Đức Khảo, Cừu Đức Khảo chỉ là một quân cờ của hai thế lực kia mà thôi.

Một người phụ nữ đáng sợ như vậy, Hứa Thành hoàn toàn không ngờ sẽ gặp ở đây.

“A Nịnh?” “Anh biết tôi?” A Nịnh nhíu mày, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

Trước đây cô ta hoàn toàn không quen biết Hứa Thành, thậm chí các thế lực khác cũng rất ít biết đến sự tồn tại của hắn, tại sao người thanh niên trước mặt này lại biết được.

Nói rồi A Nịnh thu súng lại.

A Nịnh là một người phụ nữ rất đẹp, vừa xinh đẹp vừa có thân hình quyến rũ, lại còn toát ra một khí chất đặc biệt.

A Nịnh suýt nữa dùng súng bắn Hứa Thành, nhưng Hứa Thành phát hiện mình cũng không thể nào nổi giận được.

Nhưng người phụ nữ A Nịnh này vô cùng giảo hoạt, giống như Giải Liên Hoàn, chỉ cần có thể đạt được mục đích, cô ta có thể hy sinh bất kỳ ai.

“Ha ha, cô không cần biết, bây giờ người cô phải đối mặt không phải là tôi đâu.” Hứa Thành không muốn lần đạo mộ này xuất hiện bất kỳ biến số nào.

Hứa Thành quay sang nói với Tiểu Bạch: “Tiểu Bạch, cho cô ta một bài học đi.” Nghe câu này A Nịnh không cảm thấy có gì bất thường, người phụ nữ bên cạnh hắn thì có thể làm nên trò trống gì.

Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt trống rỗng của Tiểu Bạch đang nhìn mình, nỗi sợ hãi trong lòng A Nịnh không kìm được mà cuộn trào.

Người phụ nữ này không phải là người!

Chương 11

Khi ý nghĩ này vừa nảy ra, A Nịnh chỉ cảm thấy không thể thở nổi, những thành viên đội Mỹ phía sau đột nhiên tấn công lẫn nhau.

A Nịnh chỉ cảm thấy mất đi tri giác, cơ thể không thể cử động được chút nào, muốn kêu cũng không kêu ra tiếng, chỉ cảm thấy như bị ai đó bóp cổ.

Mọi thứ xung quanh đều quay cuồng, tiếng ù tai nghiêm trọng đã cắt đứt suy nghĩ của cô.

Nhìn A Nịnh đang quỳ ở đó bóp cổ mình, Hứa Thành cười hắc hắc.

Dù trí tuệ của cô có tuyệt thế vô song, trước mặt Tiểu Bạch cũng chẳng khác gì gà đất chó sành.

Sau khi ra lệnh cho Tiểu Bạch giết chết những thành viên đội Mỹ kia, con huyết thi đột nhiên có dị động.

Máu tươi xung quanh như bị con huyết thi đó hút lấy, điên cuồng tuôn về phía nó.

"Không hay rồi." Hứa Thành vội vàng để Tiểu Ngân đứng lên đầu huyết thi, nhưng đã quá muộn, con huyết thi đã hấp thụ đủ máu tươi, trực tiếp tóm lấy Tiểu Ngân ném ra ngoài.

Tiểu Ngân kêu lên một tiếng thảm thiết, trực tiếp đào một cái hố chui xuống dưới.

Quay lại, con huyết thi tấn công Hứa Thành, vì trong mắt nó, Hứa Thành thực sự quá đáng ghét.

Tiểu Bạch thấy vậy vội vàng che chắn cho Hứa Thành trước đòn tấn công của huyết thi, nhưng lại bị huyết thi húc văng sang một bên,

lớp áo giáp sát khí cũng có chút tiêu tán.

Lúc này đầu óc Hứa Thành đang vận hành điên cuồng, cố gắng tìm trong Âm Dương Bí Thuật xem có phương pháp nào có thể khắc chế huyết thi không.

Nhưng cái miệng to trên khuôn mặt kỳ dị của huyết thi đã đến ngay trước mặt Hứa Thành, chỉ nghe một tiếng "Bùm", đầu của con huyết thi nổ tung như pháo hoa.

Khẩu súng phóng lựu trong tay A Nịnh đang từ từ bốc khói, Hứa Thành cảm kích nhìn A Nịnh một cái, rồi nhanh chóng tìm kiếm thi đan trong đống thịt nát.

May mắn là viên thi đan đó cực kỳ cứng rắn, không bị súng phóng lựu làm tổn thương.

Hứa Thành gọi Tiểu Bạch: "Tiểu Bạch, há miệng ra." Lại nuốt thêm một viên thi đan, trên mặt Tiểu Bạch lại xuất hiện một chút huyết sắc, sự tiến bộ này cũng nằm ngoài dự liệu của Hứa Thành.

Sau khi ổn định mọi thứ, Hứa Thành nhìn về phía A Nịnh.

"Lần này thật sự cảm ơn cô nhiều, nếu không tôi thật sự phải đại thương nguyên khí." A Nịnh nghe Hứa Thành nói là "đại thương nguyên khí" chứ không phải "chết", lập tức biết Hứa Thành chắc chắn có thủ đoạn bảo mệnh.

"Ha ha, không có gì." Không khí nhất thời rơi vào một giai đoạn vi diệu.

Hứa Thành đương nhiên không tin A Nịnh tốt bụng cứu mình như vậy, vì A Nịnh biết chỉ có hắn mới là cọng rơm cứu mạng để cô ta sống sót.

Một khi Hứa Thành chết, đừng nói là con huyết thi kia, ngay cả Tiểu Bạch cũng sẽ không để cô ta sống sót rời đi.

Kinh qua một thời gian dài như vậy, Hứa Thành cảm thấy trời cũng sắp sáng, mau chóng quay về để Ngô Tà không phát hiện mới là chính sự.

Hứa Thành mở lời trước: "Chúng ta đi thôi, ở đây không còn đồng đội nữa, e rằng cô cũng không tìm được thứ gì có giá trị." A Nịnh gật đầu, và tự giác vứt khẩu súng trong tay và ở thắt lưng xuống đất, ra hiệu rằng để Hứa Thành dẫn đường, cô sẽ không giở trò.

Sau khi trở lại mặt đất, Tiểu Ngân cũng kịp thời chui lên từ dưới đất.

Hứa Thành mở lời: "Cái đó, nếu không có chuyện gì thì tôi đi trước, sau này có duyên sẽ gặp lại." A Nịnh gật đầu: "Ừm, tôi cũng nên rời đi rồi, có duyên sẽ gặp lại." Hứa Thành đi được một đoạn lại quay đầu nhìn A Nịnh.

Trông có vẻ quyến luyến không rời, nhưng Hứa Thành lại lo lắng A Nịnh sẽ ném một cái phi tiêu từ sau lưng.

Bây giờ ở đây không giống như mộ thất chật hẹp, trên hoang dã trống trải có thể dễ dàng né được sự truy sát của Tiểu Bạch, dù sao Tiểu Bạch không có ai điều khiển, có thể lang thang trong một phạm vi cả đời.

Về việc giết A Nịnh, Hứa Thành không nghĩ tới, cốt truyện đạo mộ chính là có A Nịnh mới càng đặc sắc.

Khi cần thiết, Hứa Thành sẽ cứu A Nịnh, để xem phe kháng chiến kia rốt cuộc có phản ứng gì.

Bàn cờ, càng loạn càng vui mà.

Sau khi quay về bên suối, vừa lúc Ngô Tà đã đi ra.

Một đứa bé cởi truồng đi phía trước, sau khi nhìn thấy Tiểu Bạch thì sợ hãi lùi lại.

Thấy đứa bé cởi truồng sợ hãi như vậy, Hứa Thành biết nó thuộc loại tiên thiên thuần dương, chờ lớn lên có thể cảm ứng được quỷ khí của Tiểu Bạch.

Ngô Tam Thúc và Tiểu Muộn đột nhiên cảm thấy nữ thi có chút khác lạ, nếu trước đây là một vật chết, thì bây giờ lại giống người sống hơn một chút.

Ngô Tam Thúc tinh ý phát hiện trên người Hứa Thành dính bùn mới, con tê tê kia cũng có vẻ uể oải.

Tất cả chỉ là hoạt động tâm lý của Ngô Tam Thúc, bề ngoài không hề nhìn ra.

Hứa Thành để Tiểu Bạch đi theo xa xa, để khỏi dọa đứa bé.

Đi theo đứa bé một đoạn đường, nó đột nhiên chỉ tay về phía trước: "Nhìn kìa, ở đó." Mọi người nhìn về phía trước, phát hiện một con mương núi bị dòng chảy bùn đá cuốn ra, bây giờ họ đang đứng giữa một dãy núi và một dãy núi khác.

Hai bên núi đều dốc đứng, khiến người ta nhìn mà sinh lòng kính sợ, con đường phía trước đã bị những tảng đá rơi từ trên núi xuống chặn lại.

Lúc này Ngô Tà vỗ vỗ đầu đứa bé, "Thay tôi cảm ơn mẹ cậu nhé." Đứa bé không đi, mà chìa tay ra: "50 đồng." Ngô Tà rõ ràng bị hỏi đến ngây người, đứa bé kia cứ nhìn chằm chằm Ngô Tà.

"50 đồng gì cơ?" "Ha ha ha." Lúc này Ngô Tam Thúc cười.

Lão móc từ trong ngực ra một trăm đồng rồi đưa cho đứa bé.

Đứa bé kia một tay giật lấy tiền rồi chạy về phía thôn.

Lúc đi ngang qua Tiểu Bạch, nó sợ Tiểu Bạch, phải đi xa rồi mới quay lại làm mặt quỷ với Tiểu Bạch rồi mới về.

Thấy cảnh này mọi người lại cười lớn, ngay cả Tiểu Muộn cũng lộ ra một tia cười.

Chương 12

Lúc này Bàn Tử ra vẻ thâm trầm nói một câu: "Nhân vi điểu tử." Chú Ba trực tiếp đá một cước vào Bàn Tử, "Có văn hóa thì học người ta ngâm thơ đi kìa." Bàn Tử cũng chỉ biết đứng đó cười ngây ngô.

Những tảng đá phía trước có chỗ để leo trèo, chẳng mấy chốc mọi người đã trèo qua.

Sau khi trèo qua, quang cảnh đột nhiên rộng mở, khu rừng phía xa xanh um tươi tốt, thể hiện sức sống mãnh liệt.

Lúc này, bên con suối cạnh khu rừng, một ông lão đang múc nước, mọi người nhìn xem, chẳng phải là ông lão dẫn đường vào động hôm qua sao?

Ông lão kia thấy Hứa Thành liền co giò bỏ chạy.

"Tiểu Bạch, đi, chặn ông ta lại." Tốc độ của Tiểu Bạch rất nhanh, chẳng mấy chốc đã đến trước mặt ông lão kia.

Ông lão kia nhìn thấy Tiểu Bạch, mắt trợn to hơn cả chuông đồng, bắp chân không ngừng run rẩy, trực tiếp quỳ xuống trước mặt Tiểu Bạch.

"Quỷ nương nương, quỷ nương nương tha mạng!" Mọi người đuổi kịp nghe thấy ông lão gọi Tiểu Bạch là quỷ nương nương, chẳng lẽ ông lão này quen biết Tiểu Bạch sao.

Hứa Thành gọi ở đằng xa.

"Tiểu Bạch, về đây." Thấy Tiểu Bạch ngoan ngoãn nghe lời như vậy, ánh mắt ông lão nhìn Hứa Thành trực tiếp từ kinh hãi biến thành sùng bái.

"Trời ơi, ngay cả quỷ nương nương lợi hại như vậy cũng có thể

thu phục, vị gia này thật sự là nhân vật thần tiên." Thấy ông lão khoa trương kêu gào ở đó, Bàn Tử trực tiếp đến đá ông ta một cước.

Hứa Thành thấy ông lão rõ ràng nhận ra Tiểu Bạch, lập tức hiểu ra ông lão đã sợ hãi khi thấy Tiểu Bạch trong đường hầm.

Nhưng ông lão này cũng là người lớn lên bằng cách ăn thịt người chết, vì vậy Tiểu Bạch lúc đó sẽ coi ông ta là đồng loại.

"Đừng có nịnh hót nữa, nói, tại sao ông lại múc nước ở đây?" Bàn Tử với một thân cơ bắp, cao hơn một mét tám có sức áp đảo, cộng thêm ông lão này là loại ăn cứng không ăn mềm, nhanh chóng như tre đổ đậu, khai ra hết.

Nguyên lai người lái thuyền kia tên là Lỗ Lão Nhị, bình thường dẫn những người trộm mộ đến đường hầm, sau đó dựa vào những hốc trên đường hầm đó để rời đi.

Thông thường không ai có thể thoát khỏi sự săn bắt của thi miết, vì vậy cuộc sống của hắn rất sung túc.

Sau khi ông lão kể xong, cẩn thận hỏi: "Cái Lỗ Lão Nhị kia, không phải cũng đã chết trong tay các vị gia rồi chứ." Bàn Tử làm một động tác chém tay, "Giữ mạng của ông lại còn có ích, nếu không đã sớm cho ông đi báo cáo rồi." Ánh mắt ông lão rõ ràng ngây ra, lập tức phụ họa: "Chết hay lắm, chết hay lắm, bình thường tên Lỗ Lão Nhị kia thật sự là táng tận lương tâm.

Tôi đi theo hắn chỉ vì Lỗ Lão Nhị cũng đang uy hiếp tính mạng của tôi, nếu tôi không làm, hắn sẽ giết tôi, các ngài xem có thể thả tôi đi được không." "Bớt giở trò đi," Ngô Tam Thúc rõ ràng có chút mất kiên nhẫn, "nói, ông múc nước để làm gì." Ông lão lập tức bắt đầu khóc lóc: "Con trai tôi chết sớm, cộng thêm sức khỏe tôi lại không tốt, nên mới mỗi ngày đến đây múc nước nấu thuốc tiên uống." "Vậy là ông rất quen thuộc với khu vực này rồi." Ngô Tam Thúc chỉ vào khu

rừng kia: “Hôm nay ông dẫn đường cho chúng tôi, đến nơi tôi sẽ thả ông đi.” Ông lão lập tức lộ ra vẻ mặt kinh hãi, “Gia gia, nơi đó không thể đi được, ở đó có yêu quái.” Ngô Tà tò mò hỏi: “Yêu quái gì?” Ông lão nuốt nước bọt, vừa định khoa trương một chút để hù dọa họ, nhưng nhìn thấy Tiểu Bạch sau lưng Hứa Thành thì lập tức tắt lửa.

“Đó là chuyện mấy năm trước, lúc đó có một đội người đến đây, vừa nhìn đã thấy khí độ bất phàm, những ngôi mộ bên cạnh này họ không thèm nhìn, trực tiếp đi vào rừng.” “Lúc đó trong thôn chúng tôi chỉ có một mình tôi dám đến nơi đó, những người đó ra tay hào phóng, vừa gặp đã cho tôi mười tờ tiền lớn, nhưng nơi tôi dám đi không phải là nơi họ muốn tiếp tục đi tới.” “Tôi không dám đi tiếp nữa, họ lại móc ra rất nhiều tiền, nhưng tôi không thể vì tiền mà mất mạng, cuối cùng đội trưởng của họ chĩa súng vào đầu tôi, tôi mới đành phải đi.” “Đến nơi, những người đó rất phấn khích, cuối cùng cũng tìm được chỗ rồi, tôi biết họ là trộm mộ.” “Sau khi dựng lều ở đó, tôi đi ngủ, chuyện xảy ra trong lúc đó tôi cũng không biết.” “Khi tỉnh dậy, tôi phát hiện đồ đạc của mình vẫn còn nguyên, nhưng tất cả mọi người đã biến mất.” “Lúc đó tôi sợ lắm, nơi đó nổi tiếng tà ma, tôi vội vàng bỏ chạy.” “Lúc đó phía sau có người gọi tôi, tôi cũng không dám đáp lại, sợ bị những con hồ ly quỷ mị đó câu mất hồn.” Nghe xong lời của ông lão, Hứa Thành trong lòng khẽ động, trong nguyên tác chẳng phải ông lão đã nhìn thấy yêu tinh cây sao, yêu tinh cây đó cũng chính là Cửu Đầu Xà Bách.

Hứa Thành đã tìm ra nguyên nhân, trong nguyên tác ông lão không nhìn thấy Tiểu Bạch, tự nhiên cứ thổi phồng lên, vô tình lại nói trúng.

Càng đi sâu vào cốt truyện, Hứa Thành phát hiện cốt truyện vì sự xuất hiện của mình mà ngày càng lệch đi, không biết sau này sẽ ra sao.

Nhưng chính vì không biết trước mới càng thú vị, mọi thứ đều biết trước thì còn gì là vui.

Ông lão dẫn mọi người đi về phía trước, nói thật, nếu không có ông lão, e rằng Ngô Tà không biết phải tốn bao nhiêu công sức.

Hứa Thành không thể nói cho họ biết, mọi thứ cứ để thuận theo tự nhiên là tốt nhất.

Lúc này Ngô Tà đột nhiên kêu lên một tiếng: "Nhìn kìa, đó là cái gì." Mọi người nhìn theo hướng Ngô Tà chỉ, là một tấm gương.

Sau khi đến gần, Ngô Tà nhặt tấm gương lên, trên đó khắc đầy những chữ Vu cổ xưa, Ngô Tà nhất thời cũng không nhìn ra là thứ gì.

Gương cổ tỏa ra một thứ ánh sáng yêu dị, khiến người ta nhìn vào thấy mê man, năng lực tư duy cũng trở nên ngơ ngẩn.

Cốt truyện lại thay đổi.

Lòng Hứa Thành càng lúc càng trĩu nặng, không biết đi đến nơi có Cửu Đầu Xà Bách kia rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện quái quỷ gì.

Ngô Tam Thúc lúc này nói: "Xem ra là một tấm gương đồng thời Chiến Quốc, thứ quý giá như vậy rốt cuộc là ai để lại đây?" Nghe nói là bảo bối, Bàn Tử hai mắt sáng rực.

"Tiểu Tam Gia, cho tôi xem với." Ngô Tam Thúc lập tức gõ vào đầu Bàn Tử, "Xem cái gì mà xem, tay chân vụng về làm hỏng thì sao." Trong lúc Ngô Tà đang mân mê tấm gương, Tiểu Muộn đột nhiên nói: "Có thể cho tôi xem một chút được không." "Đây, cho anh." Tiểu Muộn đặt tấm gương đồng dưới ánh nắng mặt trời phản chiếu, không ngờ trên mặt đất lại hiện ra một tấm bản đồ.

Trông nó gần giống với tấm bạch thư Chiến Quốc kia, nhưng lại có thêm một số địa điểm bí mật, những nơi này mọi người chưa từng nghe nói đến.

"Tấm gương này e rằng không phải do người đó cố ý để lại, e rằng đã gặp nguy hiểm, mới để sót lại thứ quan trọng như vậy." Lời

của Tiểu Muộn khiến những người có mặt đều có chút thay đổi.

Chủ yếu nhất là Ngô Tam Thúc, vì lão là người một tay lên kế hoạch cho cuộc đấu tranh thế lực này, sự xuất hiện của tấm gương này rõ ràng đã làm rối loạn bố cục của lão.

Mọi người đều mang tâm sự riêng tiếp tục đi về phía trước, ông lão kia cũng cảm nhận được không khí vi diệu, thức thời không nói một lời nào trên đường.

Cuối cùng đi được nửa ngày, mọi người mới thấy được nơi mà nhóm người kia dựng trại, đồ đạc đầy đủ khiến mọi người kinh ngạc.

Trong lều, mọi người ăn một bữa tối, ai nấy đều ăn trong lơ đãng, bây giờ đã đêm khuya, không có ánh nắng, tấm gương đồng cổ kia cũng mất tác dụng.

Ngô Tam Thúc lấy ra tấm bạch thư Chiến Quốc, trên đó có một nơi vẽ mặt quỷ hồ ly đặc biệt bắt mắt.

"Xem ra chúng ta đã đến nơi rồi." Hứa Thành cũng không rảnh rỗi, vừa dùng mắt quan sát địa mạch phục lưu xung quanh, vừa vẽ phác thảo trên mặt đất.

Hứa Thành vẽ trên đất cực kỳ chi tiết, phải có mấy chục năm kinh nghiệm trộm mộ mới có thể làm được như vậy, Ngô Tam Thúc không khỏi nhìn Hứa Thành thêm vài lần.

Nếu nói có biến số, thì Hứa Thành chính là biến số duy nhất, nhưng trên đường gặp phải bao nhiêu nguy hiểm, đều nhờ có Hứa Thành mới có thể hóa hiểm thành an.

Đặc biệt là Ngô Tà, nếu không có Hứa Thành, cậu đã sớm chết trong đường hầm kia rồi.

Điều này khiến khả năng phán đoán của Ngô Tam Thúc gặp trở ngại, nhưng trong lòng lão cũng đã âm thầm ghi nhớ phán đoán lần

này.

Phán đoán của ai cũng có thể sai, duy chỉ có của lão là không được.

Một bước đi sai, cả bàn cờ đều thua.

Chương 13

Theo vị trí Hứa Thành vẽ mà xuống xẻng, đào xuống khoảng 13 đoạn ống thép thì đụng phải nóc gạch.

"Tìm thấy rồi." Mọi người đều có chút vui mừng.

Ngô Tam Thúc và hai người lão mang theo đã đào hầm mười mấy năm, tốc độ đào bới cực nhanh, ba chiếc xẻng toàn phong bay lượn lên xuống, chẳng mấy chốc đã thấy được gạch tường.

Thời gian trôi qua, phía dưới đã dọn sạch một khoảng lớn, đủ cho hai người đi lại.

Lúc này, Khôi Tử, người không nói một lời suốt quãng đường, lặng lẽ đi lên.

Sau khi nhìn thấy Khôi Tử, Hứa Thành cuối cùng cũng biết cảm giác không ổn từ đâu mà ra.

Suốt quãng đường hắn đã luôn bỏ qua anh ta, phải biết trong nguyên tác Khôi Tử là một người nói nhiều, hoàn toàn không phải kiểu không có cảm giác tồn tại như thế này.

Vậy thì Khôi Tử này, rốt cuộc từ đâu đến?

Nếu Khôi Tử này là do "nó" phái đến, về lý cũng không thông, có thể là một quả bom khói cố tình gây nhiễu.

Hứa Thành nhớ lại, Khôi Tử này không chỉ không nói một lời nào, những người khác dường như cũng tự động bỏ qua sự tồn tại của anh ta.

Ngô Tam Thúc không thể không biết lai lịch của Khôi Tử, rốt cuộc là chuyện gì, khiến Hứa Thành nhất thời rơi vào bối rối.

Nhưng dù thế nào, mộ vẫn phải xuống.

Tiếp theo, giống như miêu tả trong nguyên tác, Tiểu Muộn đã sử dụng công phu song chỉ tham động, dùng sức rút thẳng một viên gạch ra khỏi tường.

Điều này cần sức lực và độ dẻo dai của ngón tay cực lớn, những người khác nhìn Tiểu Muộn với ánh mắt thay đổi, cảm thấy anh cũng giống như Hứa Thành, bí ẩn và có bản lĩnh.

"Phía sau bức tường là axit mạnh dùng để luyện đan, chỉ cần tôi làm vỡ, sẽ bị ăn mòn không còn cả da." Ngô Tà nghe câu này trong lòng đột nhiên giật thót, năm đó ông nội nhìn thấy con quái vật không da kia, chẳng phải chính là huyết thi bị axit mạnh ăn mòn hay sao, vậy chẳng phải mấy phát súng của ông nội đều bắn vào người cụ nội sao.

Nghĩ đến đây, Ngô Tà không khỏi rùng mình trước suy đoán của mình.

Lúc này Tiểu Muộn lấy ra một đầu kim tiêm và một ống nhựa.

Anh ta nối ống vào đầu kim, sau đó đặt đầu kia vào cái hố sâu kia.

Tiểu Muộn cẩn thận dùng đầu kim dẫn dòng axit mạnh đáng sợ, chẳng mấy chốc toàn bộ axit đã được dẫn vào hố sâu.

Phá vỡ tường gạch, họ nhanh chóng đến được mộ thất của Hứa Thành lúc trước, xác chết đầy đất cùng với con huyết thi không đầu khiến mọi người kinh ngạc.

Ngô Tà lúc này nói: "Nơi này không lẽ đã bị người khác nhanh chân đến trước rồi." Bàn Tử tiến lên xem kỹ dấu hiệu trên người những người này, "Tam gia, bọn họ đều là người nước ngoài." Ngô Tam Thúc cũng đến xem, thấy cách chết của những người này cũng có chút quỷ dị, họ bóp cổ nhau đến chết ngạt.

Ánh mắt của chú Ba dường như liếc nhìn Tiểu Bạch một cái rồi

nhanh chóng thu lại, không ai phát hiện.

Xếp những thi thể đó thành hàng, tổng cộng có khoảng 9 người, trông giống như vừa mới vào đã xảy ra xung đột với huyết thi rồi bị tiêu diệt toàn bộ.

Sau khi dọn dẹp vết máu, Ngô Tà kêu lớn một tiếng.

"Mọi người xem, trên đất hình như có chữ." Chú Ba nhìn chữ trên đất rồi lắc đầu, quay sang nhìn Hứa Thành.

Hứa Thành cũng lắc đầu, rồi lại nhìn về phía Tiểu Muộn.

Tiểu Muộn cũng lắc đầu không nói gì.

Ba người nhìn Ngô Tà đang gãi đầu, đang chơi trò đoán chữ câm gì ở đây vậy.

Dù sao huyết thi trong mộ đã bị người khác trừ khử, tiếp tục ở lại đây cũng không phải là cách, thế là mọi người đi sâu vào trong mộ đạo.

Mộ đạo dốc xuống, hai bên mộ đạo có lẽ ghi lại một số sự tích về một vị tướng quân.

Khi đối trận với kẻ thù, chỉ có một mình vị tướng quân đó là người, còn binh lính dưới trướng của tướng quân thì toàn là đầu lâu.

Ngô Tà như một đứa trẻ hiếu kỳ, chụp lại từng bức bích họa một, vì không lâu nữa những bức bích họa này sẽ bị oxy hóa và biến mất.

Chú Ba đi trước dẫn đường rất cẩn thận, cũng cho Ngô Tà thời gian quan sát bích họa.

"Hứa Thành, cậu có biết nhân vật chính trên bích họa là ai không?" Hứa Thành suy nghĩ một chút rồi nói: "Tôi từng nhặt được một thẻ tre thời Chiến Quốc trong một ngôi mộ." "Trên thẻ tre đó ghi lại về một vị tướng quân bách chiến bách thắng, công không thể phá.

Tương truyền vị tướng quân đó sinh ra đã có một cái Quỷ Tỳ, có thể mượn binh lính từ địa phủ, vì vậy mới công không thể phá, chiến không thể thắng." "Do đó được phong làm Lỗ Thương Vương, nhưng chữ 'Thương' này quá không may mắn, cũng không biết Lỗ Quốc Công nghĩ gì." "Có một ngày ông ta đột nhiên nói với quốc quân lúc bấy giờ là Lỗ Quốc Công.

Rằng tuổi thọ của ông ta vì mượn binh mà dương thọ sắp hết, sắp chết rồi." "Nói xong câu đó Lỗ Thương Vương qua đời ngay tại chỗ, Lỗ Quốc Công đã tổ chức cho ông ta một tang lễ long trọng." "Sau đó Lỗ Quốc Công cho rằng Lỗ Thương Vương sẽ sống lại, liền cho xây dựng một địa cung khổng lồ," Nghe câu này Ngô Tà nói: "Điều đó chưa chắc, người xưa đều có thể khoác lác, nếu là thật, chẳng phải những thần tiên như Trương Giác, Vu Cát cũng là thật sao." Hứa Thành cười cười, chỉ vào Tiểu Bạch: "Cậu có thấy tôi khoác lác không?" Ngô Tà không nói nên lời, nhưng lại nghĩ, nếu những câu chuyện thần thoại trong lịch sử này đều là thật, thế giới này chẳng phải sẽ loạn hết sao.

Chắc chắn có một thế lực đang duy trì sự cân bằng của nhân gian, nếu không thì đầy đường đều là yêu ma quỷ quái.

Vừa rồi khi Hứa Thành kể chuyện, hắn đã cố ý quan sát Khôi Tử, không ngờ Khôi Tử nghe rất chăm chú, lộ ra vẻ mặt như đang suy nghĩ điều gì.

Điều này khiến suy đoán trong lòng Hứa Thành có chút lung lay, lẽ nào Khôi Tử không phải do "nó" phái đến?

"Nó" những năm này tuy bị bom khói do Ngô Tam Thúc (Giải Liên Hoàn) tạo ra làm cho quay cuồng, nhưng mỗi thành viên trong tổ chức đều là những nhân vật đáng gờm.

Dù sao trong tổ chức "nó" đều là những tay trộm mộ hàng đầu

thiên hạ, đối với những điển cố này, Hứa Thành tin rằng không ai rõ hơn "nó".

Chuyện về mộ Lỗ Thương Vương, Hứa Thành không tin "nó" không biết sự thật.

Khi mọi người đi đến một mộ thất, cửa mộ thất đã bị nổ tung.

Khi bước vào, bảy cỗ quan tài đặt trong mộ thất khiến mọi người kinh ngạc.

Ngô Tam Thúc nhổ một bãi nước bọt, "Xui xẻo, gặp phải Thất Tinh Quan rồi." "Thất Tinh Quan, đó là gì?" Ngô Tà không hiểu.

Chương 14

Hứa Thành lúc này nói với Ngô Tà: "Thất Tinh Quan là bảy cỗ quan tài do chủ mộ thiết lập để đề phòng đạo mộ tặc." "Trong đó chỉ có một cỗ quan tài là thật, sáu cỗ còn lại không phải đặt thuốc độc thì cũng thiết lập cơ quan." Hứa Thành còn một điều chưa nói.

Bên trong Thất Tinh Quan đều là thi thể giả của Lỗ Thương Vương, thi thể thật của Lỗ Thương Vương trong nguyên tác không biết đã đi đâu.

Nhưng Hứa Thành nghi ngờ con thanh nhãn hồ thi kia chính là thi thể của Lỗ Thương Vương, vì nguyên tác từng nói Lỗ Thương Vương có tướng mạo kỳ dị, e rằng chính là chỉ khuôn mặt hồ ly kia.

Lúc này Bàn Tử lấy ra cây xà beng từ trong ba lô, định mở từng cái một.

Lúc này Hứa Thành ngăn Bàn Tử lại, lắc đầu.

"Bên trong Thất Tinh Nghi Quan không biết có thứ gì, để Tiểu Ngân mở một lỗ trước, dùng móc sắt câu ra xem rồi quyết định có mở hay không." Ngô Tam Thúc gật đầu: "Hứa Thành kiến thức sâu rộng, Thất Tinh Nghi Quan phải mở như vậy mới được." Ngô Tà không ngờ trong này lại có nhiều mánh khóe như vậy, không khỏi cảm thán trộm mộ quả thật là một công việc có tính kỹ thuật cực cao.

Vuốt của Tiểu Ngân cực kỳ sắc bén, không đợi lâu, từng cái từng cái đã khoét một lỗ to bằng ngón tay cái trên những cỗ quan tài đó.

Cỗ quan tài đầu tiên, móc sắt vừa đưa vào đã nghe tiếng lách cách, xem ra đã kích hoạt cơ quan.

Bàn Tử không khỏi mừng thầm, phải biết rằng cỗ quan tài đó anh

ta định dùng xà beng mở thẳng, nếu không phải Hứa Thành ngăn lại, e rằng bây giờ đã đi gặp Diêm Vương rồi.

Khi móc cỗ quan tài thứ hai, rõ ràng cảm thấy có chút trở lực, lại đẩy về phía trước, trực tiếp một tiếng "phụt", giống như đâm thủng thứ gì đó.

Một làn khói màu vàng lập tức từ lỗ đó bốc ra.

"Không hay rồi." Tiểu Muộn phản ứng nhanh, trực tiếp dùng giẻ đã chuẩn bị sẵn bịt lại.

May mắn là cái lỗ đó cũng chỉ to bằng ngón tay cái, một luồng khói độc nhỏ bốc ra nhanh chóng tan đi, mọi người chỉ cảm thấy hơi chóng mặt.

Khi khoét cỗ quan tài thứ ba, Bàn Tử lập tức sợ đến chân tay luống cuống.

"Hình như, hình như có thứ gì đó kéo móc câu lại." Ngô Tam Thúc vội vàng lấy máu lừa đen trong túi ra.

"Xem ra chúng ta gặp phải bánh ú rồi, không biết đạo hạnh của con bánh ú này thế nào." Cỗ quan tài đó bắt đầu rung lên cành cạch, lúc này Bàn Tử dùng hết sức mới kéo được móc câu ra.

Trên đó kẹp một ít thịt thối và một ít tóc đen.

Ngô Tam Thúc xem xong nói: "Con này e rằng là một con hắc cương." "Ngô Tà, nghe đây, lát nữa nếu chú thất bại, hãy bắn một phát vào trán chú." Ngô Tà lập tức có chút run rẩy: "Chú Ba, chúng ta không phải có Hứa Thành và Tiểu Muộn sao." Ngô Tam Thúc nói với giọng điệu sâu sắc: "Chẳng lẽ cháu muốn dựa dẫm cả đời sao, như vậy làm sao có thể trưởng thành." Nghe lời của Ngô Tam Thúc, Ngô Tà im lặng, đúng vậy, con người cả đời sao có thể chỉ dựa dẫm vào người khác.

Lúc này động tĩnh trong quan tài cũng ngày càng lớn, "Rắc" một tiếng, con hắc cương thi đó lập tức phá vỡ quan tài, giương nanh múa vuốt lao về phía Ngô Tam Thúc.

Mắt thấy con hắc cương thi đó sắp bổ nhào vào Ngô Tam Thúc, lúc này một bóng bạc lóe lên.

Chỉ nghe một tiếng "cạch", con hắc cương thi đó đã bị Tiểu Ngân bổ vỡ sọ.

Ngô Tam Thúc thở phào một hơi, vừa rồi làm như vậy là để bồi dưỡng tính quyết đoán của Ngô Tà, lão tuyệt đối tin tưởng Hứa Thành sẽ không đứng nhìn.

Cảm giác này đến từ phán đoán của lão, tuy rằng phán đoán có lúc sai lầm, nhưng lão luôn tin tưởng.

Hứa Thành tự nhiên cũng biết Ngô Tam Thúc có ý bồi dưỡng tâm tính của Ngô Tà, tự nhiên sẽ không thật sự để Ngô Tam Thúc đi chết.

Nhưng hắn cũng không thích thái độ chắc chắn như vậy của Ngô Tam Thúc.

Con hắc mao cương thi này có lẽ vì chưa hấp thu quá nhiều tử khí, thực lực so với con huyết thi do Chu Mục Vương hóa thành không biết yếu hơn bao nhiêu.

Tiểu Ngân dùng vuốt lấy thi đan của con hắc mao cương thi ra, Tiểu Bạch ăn xong, mái tóc đen của cô trở nên mềm mượt hơn.

Bây giờ nếu không nhìn chính diện của Tiểu Bạch, e rằng không ai có thể liên hệ nữ thi ngàn năm với Tiểu Bạch.

Bàn Tử bới trong đống mảnh vỡ quan tài, phát hiện không có gì, liền tiếp tục thử cỗ quan tài thứ tư.

Móc sắt vừa đưa vào đã nghe một tiếng "Ái u", dọa Bàn Tử trực

tiếp ngồi phịch xuống đất.

"Ai đó, người hay quỷ!" Mọi người cũng đều có chút kinh ngạc.

"Lấy súng ra." Ngô Tam Thúc là một người tàn nhẫn, không nói hai lời đã muốn nổ súng.

"Đừng bắn, đừng bắn, tôi là người." "Hả?" Tiểu Muộn gan lớn, trực tiếp đến mở nắp quan tài ra.

Chỉ thấy trong quan tài nằm một gã béo, hai con mắt gian xảo đang nhìn chòng chọc.

Cảnh tượng nhất thời vô cùng khó xử...

Mọi người nhất thời không phân biệt được gã này là địch hay bạn, một nguyên nhân khác là đầu óc cũng chưa phản ứng kịp.

Bàn Tử vừa thấy người này, liền nổi giận.

"Mẹ kiếp, vừa rồi mày dọa ông đây phải không, một súng bắn chết mày." Nói xong liền muốn nổ súng về phía gã béo kia.

Ngay sau đó Bàn Tử bóp cò, Hứa Thành vội vàng nâng tay Bàn Tử lên, viên đạn chỉ bắn trúng một cỗ quan tài ở xa.

Đối mặt với tiếng súng bất ngờ, gã béo kia rõ ràng có chút ngơ ngác, sau khi phản ứng lại lập tức nhảy ra khỏi quan tài.

"Dám bắn Bàn gia!" Gã béo vừa từ quỷ môn quan đi dạo một vòng, đối mặt với Bàn Tử cũng không quan tâm gì nữa.

Súng săn của Bàn Tử lại lên nòng, "Mẹ kiếp, tao bắn chết mày." Gã béo nhìn thấy khẩu súng săn trong tay Bàn Tử, lập tức có chút chột dạ, nhưng với khí thế hùng hổ vừa rồi mà nhận thua thì thật quá mất mặt.

Nhìn bộ dạng của Bàn Tử, Hứa Thành không hiểu, liền đứng ra hòa giải: "Đều là người cùng hội cùng thuyền đi kiếm tiền, không thể

làm mất hòa khí được.” Nghe lời Hứa Thành, Bàn Tử liền hạ súng săn xuống.

Lúc này, gã béo kia đột nhiên nhìn thấy Tiểu Ngân trên vai Hứa Thành, lộ ra vẻ mặt không thể tin được.

“Con...

Chương 15

con tê tê này không phải là Mạc Kim Phù gia truyền của Mạc Kim Môn chúng tôi sao, không, không đúng, sao có thể như vậy được.

Sao lại có thể như vậy được." Nhìn bộ dạng nói năng lộn xộn của gã béo, Hứa Thành hiểu rằng Tiểu Ngân vốn không thể tồn tại.

Thế giới này không có huyết mạch thần thú thuần túy, tự nhiên cũng sẽ không xuất hiện loài vật như Tiểu Ngân.

Hứa Thành vỗ vai Bàn Tử, "Đừng nói nữa, đây là tôi dùng Mạc Kim Phù luyện thành." "Tiền... tiền bối, ngài rốt cuộc luyện như thế nào vậy, Bàn Tử tôi đi nam về bắc bao nhiêu năm, thật sự chưa từng gặp phương pháp luyện chế như của ngài." Hứa Thành bí ẩn lắc đầu: "Phật viết: không thể nói." Gã béo muốn hỏi tiếp, nhưng thấy Hứa Thành lắc đầu liền nuốt lời vào bụng.

Lúc này Ngô Tà hỏi: "Anh là ai, sao lại nằm trong quan tài." Lúc này gã béo kia lộ ra bộ mặt khổ qua.

"Đừng nhắc nữa, Bàn gia tôi vừa mới định vị xong huyệt mộ thì một người phụ nữ dẫn một đội người Mỹ đến, không những cướp đồ của tôi, còn nhốt tôi vào cái quan tài này." "Người phụ nữ đó đâu?" Ngô Tam Thúc đột nhiên có chút kích động.

Gã béo lắc đầu nói: "Tôi không biết, ở phía bên kia của mộ thất xảy ra tiếng động lớn, người phụ nữ đó sợ có người khác vào nên đã dẫn người đi xem." Có lẽ vì nghi ngờ Hứa Thành từ trước, Ngô Tam Thúc vẫn luôn quan sát phản ứng của Hứa Thành, nhưng Hứa Thành từ đầu đến cuối đều không lộ ra sơ hở nào.

Tiểu Muộn đột nhiên lấy ra một cái thắt lưng, ném cho gã béo nói: "Xem có phải họ đeo loại thắt lưng này không." Gã béo nhận lấy xem

đi xem lại: "Đúng, chính là loại thắt lưng này, sao anh lại có đồ của họ." Ngô Tà vội vàng trả lời: "Nhóm người đó đã cùng cương thi đồng quy vu tận rồi, nhưng không thấy người phụ nữ kia của anh." Gã béo đột nhiên tức giận nói: "Đều do người phụ nữ đó hại, nhóm người Mỹ kia căn bản không đáng sợ, người phụ nữ đó mới thật sự đáng sợ, dường như không có bí mật nào có thể qua mắt được cô ta." Ngô Tam Thúc đột nhiên nghĩ đến những người lạ mặt xuất hiện gần nhà cũ của mình, nhưng lại lập tức phủ nhận ý nghĩ đó, vì bí mật kia chỉ có một vài người biết.

Nếu bị "nó" phát hiện, Ngô Tam Thúc không dám tưởng tượng hậu quả sẽ như thế nào, dù sao thì cỗ thi thể kia...

Ngô Tam Thúc không dám nghĩ tiếp.

Lúc này Hứa Thành nói: "Đừng nói nhiều nữa, chúng ta tìm xem có chỗ nào khác không, xem có lối ra nào không, mộ thất thật sự chắc chắn không ở đây." Ngô Tam Thúc cũng gật đầu, bảo Bàn Tử thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời đi.

Những cỗ quan tài còn lại cũng không còn giá trị, xem ra cả bảy cỗ đều là nghi quan.

Xung quanh mộ thất có bốn nhĩ thất, tương ứng với bốn phương vị đông, nam, tây, bắc, bên trong còn sót lại một số trang bị quân dụng.

Lúc này gã béo kia nói: "Đây đều là đồ của đội ngũ người phụ nữ kia để lại, mang theo cũng vướng víu, trước khi xuống đây tôi đã phân tích ra lối đi cụ thể ở đâu." Mọi người liền đi theo gã béo về phía trước, xếp thành hàng dọc, để tránh lát nữa gặp nguy hiểm thì toàn quân bị diệt.

Có điều mọi người không tin tưởng gã béo này, dù sao người vì tiền mà chết, trước lợi ích to lớn không thể đảm bảo gã béo sẽ không làm gì.

Lối đi rất dài, đi theo gã béo khoảng nửa tiếng đồng hồ, mọi người đến trước một bức tường.

"Đây là nơi nào?" Gã béo vẻ mặt không tin, đây rõ ràng là một ngõ cụt.

"Không, đây chính là nơi có mộ thất ẩn." Tiểu Muộn vừa nói, vừa dùng hai ngón tay thon dài kẹp vào khe gạch, mạnh mẽ kéo một cái, rút ra một viên gạch trong đó.

"Công phu tốt!" Gã béo không nhịn được khen ngợi: "Các hạ xem ra là người của phái Phát Khâu Trung Lang Tướng nhỉ, công phu song chỉ tham động thật tuyệt." Tiểu Muộn cười cười không nói gì, mọi người lấy chỗ Tiểu Muộn mở ra làm cơ sở, nhanh chóng dọn ra một lối đi đủ cho một người qua lại.

Sau khi vào trong, đột nhiên một đàn thi miết bò ra, nhìn thấy thi miết mặt Bàn Tử xanh mét, "Mau chạy, thứ này không phải là thiện nam tín nữ đâu." Thấy mọi người xung quanh không có phản ứng, Bàn Tử nói: "Đừng trách tôi không nhắc nhở nhé, thứ này không phải là đồ tốt đâu." Ngô Tà cười hắc hắc, vỗ vỗ vai Bàn Tử: "Anh bạn không biết rồi, có hai vị này ở đây, đừng nói là thi miết hay gián, tất cả đều không sợ." Nói xong còn chỉ chỉ Hứa Thành và Tiểu Muộn.

Gã béo có chút không tin, chỉ dựa vào hai người họ thì làm được gì.

Nhưng chuyện xảy ra tiếp theo đã đảo lộn nhận thức của hắn.

Chỉ thấy Tiểu Ngân trên vai Hứa Thành kêu lên một tiếng, những con thi miết vừa rồi còn giương nanh múa vuốt lập tức mềm nhũn trên mặt đất.

Miệng của gã béo càng lúc càng há to, những chuyện trải qua hôm nay đối với hắn thật quá thần thoại.

Gã béo lau mồ hôi trên trán, mẹ kiếp, hôm nay ở đây thật là tà ma.

Trước tiên là cái hố vừa đào xong đã bị người phụ nữ kia cướp mất, tiếp theo lại gặp phải nhóm người này.

Gã trong đó thật lợi hại, có thể luyện chế Mạc Kim Phù trên vật sống, cũng không biết đầu óc hắn cấu tạo thế nào, lợi hại như vậy.

Lúc này Ngô Tà đưa tay ra nhặt một con thi miết.

Con thi miết đó toàn thân màu xanh, hai chiếc càng bất lực rủ xuống, trông vô cùng hiền lành.

"Hứa Thành, tại sao thi miết lại sợ Tiểu Ngân như vậy?" Hứa Thành suy nghĩ một chút rồi nói: "Tôi cũng không rõ lắm, hình như tiếng kêu của Tiểu Ngân có thể khắc chế các loài côn trùng." Hứa Thành trong lòng cũng có chút kỳ quái, nhưng lại nghĩ, thiên phú thần thông của Tiểu Ngân có thể là cái này.

Nhưng khắc chế côn trùng, thần thông này giá trị quá cao, tuy rằng máu Kỳ Lân của Tiểu Muộn cũng có thể khắc chế côn trùng, nhưng mỗi lần sử dụng đều phải mất đi một lượng lớn máu.

So sánh như vậy, năng lực của Tiểu Ngân càng vô cùng quý giá.

Vì có sự tồn tại của Tiểu Ngân, tình tiết Bàn Tử bị thi miết cắn bị thương trong nguyên tác không còn tồn tại, vì vậy mọi người cũng đi lại thông suốt.

Đang đi, Bàn Tử đột nhiên kêu lên một tiếng, làm mọi người giật mình.

"Ai, ai vừa chạm vào cổ tôi." Mọi người đều nói không có, Bàn Tử vì chuyện vừa rồi và gã béo có chút mâu thuẫn, nên bực bội nói: "Lại không phải là đại mỹ nữ, ai thèm chạm vào cổ ông." "Ái u, lại chạm vào tôi, bắt được rồi!" Chỉ thấy Bàn Tử đắc ý giơ bàn tay vừa bắt được lên, khi định xem rốt cuộc là ai, ánh mắt kinh hãi của mọi

người khiến hắn có chút không hiểu.

“Nó kìa.” Hứa Thành ánh mắt điên cuồng ra hiệu, bảo hắn nhìn thứ trong tay mình.

Bàn Tử nhờ ánh sáng đèn mỏ nhìn vào thứ trong tay, bàn tay đó có màu xanh lục thảm hại, năm ngón tay phía trước đều dài như nhau, đang vẫy vẫy ở đó, cánh tay cực kỳ thon nhỏ.

Những người khác liên tục ra hiệu bảo Bàn Tử đừng động, Bàn Tử cũng có chút sợ hãi, lúc này Tiểu Muộn lấy ra Hắc Kim Cổ Đao.

“Suỵt.” Tiểu Muộn ra hiệu Bàn Tử im lặng, mặt Bàn Tử đỏ bừng, điên cuồng gật đầu.

“Phụt.” Không biết ai đánh rắm một cái, cánh tay đó như bị kích thích, trực tiếp thoát khỏi tay Bàn Tử, tóm lấy cổ Bàn Tử lôi về phía sau.

Bàn Tử bắt đầu chửi bới.

“Bàn Tử mày không phải là người, đầu óc mày muốn hại Bàn gia!” Đúng lúc này, thân ảnh của Tiểu Muộn như biến mất khỏi không trung, khi xuất hiện lại đã ở sau lưng Bàn Tử.

Anh cầm Hắc Kim Cổ Đao chém về phía bàn tay nhỏ đó.

Bình thường Hắc Kim Cổ Đao của Tiểu Muộn chém vật gì cũng đứt, nhưng khi chém vào cánh tay đó, chỉ vừa vặn ngập vào được một nửa.

Chương 16

Mức độ này cũng đủ rồi, bàn tay nhỏ đang tóm Bàn Tử buông ra, nhanh chóng co lại về phía sau.

Bàn Tử thoát hiểm, mồ hôi lạnh trên người đã làm ướt quần áo, trời mới biết bị bàn tay đó lôi vào sẽ có kết cục như thế nào.

Sau khi trở về đội ngũ, không khí trở nên căng thẳng.

Vốn tưởng thi miết là phiền phức lớn nhất, không ngờ phiền phức hơn còn ở phía sau.

Lúc này Ngô Tà lại gần Hứa Thành.

"Hứa Thành, anh có biết đó là thứ gì không." Hứa Thành gật đầu, tỏ ý biết.

Mọi người thấy Hứa Thành biết, cũng không đi nữa, lần lượt xúm lại bên cạnh Hứa Thành lắng nghe xem rốt cuộc là gì.

Gã béo cố ý đứng sát bên cạnh Tiểu Bạch, trong mắt hắn cô gái ít nói này nhất định là một đại mỹ nữ.

Thấy hành vi của gã béo, Ngô Tà không biết nên nói gì cho phải.

Dù sao thì nhắc nhở hay không nhắc nhở đều không hay lắm.

Hứa Thành chậm rãi nói: "Truyền thuyết nói rằng thứ này mọc ở nơi cực âm, có những dây leo hình tay, gọi là 'quỷ thủ đằng'.

Cũng có người gọi là cây ăn thịt người, dây leo nhiều, thân thể to lớn, chỉ có thiên tâm thạch mới có thể khắc chế nó.

Có một số loại tương tự như cây Cửu Đầu Xà Bách được gọi là 'cây bạch tuộc', có thể tấn công những con mồi đến gần và giết chết để tiêu hóa, loại cây này thường được người dân địa phương gọi là

‘cây ác ma’.” Lần đầu tiên nghe nói cây có thể ăn thịt người, biểu cảm của mọi người đều có chút không tự nhiên.

Lúc này Ngô Tà hỏi: “Thiên tâm thạch, chỉ có thứ đó mới có thể khắc chế nó sao.” Câu hỏi của Ngô Tà cũng là câu hỏi của mọi người, đều háo hức chờ Hứa Thành giải thích.

Hứa Thành nhớ lại rồi nói: “Thiên tâm thạch, loại đá này cũng có thể gọi là vẫn thạch, vì vẫn thạch từ trên trời rơi xuống, nên cũng có người gọi là thiên tâm thạch.” “Bột của thiên tâm thạch có thể khắc chế Cửu Đầu Xà Bách, chỉ cần có thiên tâm thạch tồn tại, Cửu Đầu Xà Bách sẽ mất đi bản năng săn mồi.” Ngô Tà gật đầu, nhưng bây giờ họ không có thiên tâm thạch, đối với Cửu Đầu Xà Bách kia đành bó tay.

Hứa Thành lại nói: “Người xây mộ huyệt lúc đó chắc chắn có thiên tâm thạch, nếu không làm sao mang Cửu Đầu Xà Bách vào được.” Nghe đến đây, mọi người lại nhen nhóm hy vọng, đúng vậy, trong mộ huyệt chắc chắn có thiên tâm thạch còn sót lại, chỉ cần tìm thấy, chuyến đi đạo mộ lần này sẽ không còn gì cản trở nữa.

Đúng lúc mọi người chuẩn bị đi tìm thiên tâm thạch, một trận tiếng sột soạt truyền đến.

Tất cả mọi người đều kinh hãi thất sắc.

“Không hay rồi, thứ đó đến rồi.” Quả nhiên, bàn tay nhỏ màu lục lúc trước hung hăng tiến đến, phía sau còn có không dưới bảy, tám mươi bàn tay nhỏ giống hệt.

“Chạy mau!” Người phản ứng đầu tiên là gã béo, mọi người vội vàng co giò bỏ chạy.

“Tiểu Bạch, đi chặn chúng lại!” Hứa Thành đối với Cửu Đầu Xà Bách cũng không có quá nhiều tự tin, đành phải để Tiểu Bạch đi chặn

trước.

Bàn Tử nhìn thấy cảnh này không khỏi thầm nghĩ, Hứa Thành cũng quá không biết thương hoa tiếc ngọc rồi, để cô bé xinh đẹp kia đi chắc chắn là chết.

Nhưng mỹ nhân không quan trọng bằng mạng sống, Bàn Tử tạm thời không có ý nghĩ thương hoa tiếc ngọc đó.

Chỉ thấy Tiểu Bạch vừa đi lên, những cánh tay đó đã quấn quanh người Tiểu Bạch, nhưng áo giáp sát khí bên ngoài cơ thể Tiểu Bạch đang âm thầm chống lại những bàn tay nhỏ màu lục kia.

Dần dần toàn bộ cơ thể của Tiểu Bạch đều bị những cánh tay màu lục đó bao bọc, tạo thành một hình bầu dục giống như quả trứng gà.

Thấy những bàn tay nhỏ đó không chạm vào cơ thể Tiểu Bạch, Hứa Thành thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần không chạm vào là tốt rồi, nếu không những bàn tay nhỏ đó sẽ kéo Tiểu Bạch về cây mẹ, sau đó sẽ bị hút thành xác khô.

Lúc này Tiểu Bạch đã thu hút phần lớn hỏa lực, chỉ còn lại vài bàn tay nhỏ lẻ tẻ đang truy đuổi.

Mọi người hoảng loạn không chọn đường, gã béo đi đầu đột nhiên dừng lại, vì phía trước xuất hiện năm sáu ngã rẽ.

Gã béo không dám đi vào nữa, nhưng Hứa Thành lại biết đi tiếp sẽ đến đại sảnh của Cửu Đầu Xà Bách.

“Bàn Tử, đi, tiếp tục đi thẳng!” ‘’.

Nghe Hứa Thành gọi, gã béo do dự, nhưng vẫn theo lời Hứa Thành tiếp tục chạy về phía trước.

Lối vào hang động đó cực thấp, gã béo phải khom lưng mới có thể đi vào, những bàn tay nhỏ đang truy đuổi cũng đều bị Tiểu Muộn

chém đứt.

Gã béo bò phía trước cực chậm, có lúc còn bị cái mông to của mình kẹt lại.

Mọi người bị gã béo kéo theo vô cùng khổ sở, Bàn Tử lúc này không khỏi chửi: "Tên béo chết tiệt kia có thể nhanh lên không, sớm muộn gì cũng bị mày làm cho mệt chết." Gã béo có nỗi khổ không nói ra được, nhưng không phản bác, chỉ càng cố gắng chen về phía trước.

Mọi người rõ ràng cảm thấy tốc độ nhanh hơn một chút, không khỏi nghĩ trong lòng gã béo này cũng là một tên tiện nhân, không chửi thì thật sự không ra sức.

Lối đi càng lúc càng hẹp, gã béo không ngừng thở hổn hển phía trước, mồ hôi trên người làm ướt cả mặt đất.

Mọi người cũng biết gã béo thật sự đã rất mệt, cũng không tiếp tục ép.

Cứ như vậy một nhóm người như những con côn trùng bò về phía trước.

Cũng không biết đã đi bao lâu, đột nhiên gã béo khẽ kêu lên một tiếng.

"Có ánh sáng, phía trước có ánh sáng!" Ngay sau đó gã béo tăng tốc, tốc độ nhanh như vậy chắc chắn đã dùng hết sức lực.

Mọi người trong lòng cũng nhẹ nhõm, dồn hết sức bò về phía trước.

Cuối cùng, gã béo là người đầu tiên bò ra khỏi hang động, nhưng vừa bò ra đã đột nhiên hét lớn một tiếng.

"Mẹ kiếp nhà tôi, đây là nơi quái quỷ gì!" Tiếng hét của gã béo làm mọi người giật mình, tưởng rằng gã béo đã gặp nguy hiểm.

Khi từng người một ra ngoài, cảnh tượng trước mắt cũng hiện ra trước mặt mọi người.

Một hang động tự nhiên khổng lồ, ước tính phải lớn bằng năm sáu sân bóng đá, trên đỉnh hang có một khe nứt lớn, ánh nắng mặt trời vừa vặn chiếu rọi hang động rõ ràng.

Chương 17

Xung quanh vách tường cũng có vô số hang động, hang động họ vừa bò ra cũng chỉ là một trong số đó.

Cảnh tượng trước mắt đã đảo lộn nhận thức trước đây của mọi người, thật sự không biết nên nói gì cho phải.

Mọi người tiếp tục đi về phía trước, đi qua một con dốc, đã thấy giữa hang động xuất hiện một cây đại thụ.

Điều khiến người ta kinh ngạc nhất là cây đại thụ đó cao tới mười mấy tầng lầu, vòng eo của nó mười mấy người cũng không ôm hết.

Trên thân cây có vô số dây leo lớn nhỏ, không dưới mấy nghìn sợi, những dây leo lớn to như cột điện, nhỏ như bàn tay màu lục vừa truy đuổi họ.

Những dây leo này đan xen chằng chịt, cành nhánh như những con rồng vươn ra ngoài.

Hầu như tất cả các hang động trên vách tường đều có thể thấy bóng dáng của những cành nhánh đó.

"Mẹ ơi, rốt cuộc đây là thứ gì." Nghe gã béo lẩm bẩm, lúc này Ngô Tà nói: "Hứa Thành, đây không phải là Cửu Đầu Xà Bách mà anh nói sao?" Hứa Thành gật đầu: "Đúng vậy, là Cửu Đầu Xà Bách, không biết có chuyện gì, Cửu Đầu Xà Bách bây giờ không tấn công chúng ta." "Nhìn kia." Bàn Tử lúc này hét lớn một tiếng, theo hướng tay Bàn Tử chỉ, phía dưới Cửu Đầu Xà Bách có một đài ngọc.

Đài ngọc đó cao khoảng hai tầng lầu, dưới bậc thang đều là những bộ xương khô đang quỳ.

Trên đài ngọc dường như có một người, khiến tất cả mọi người

đều chấn động.

"Tìm thấy rồi, nhất định là thi thể của Lỗ Thương Vương." Bàn Tử hưng phấn hét lớn, hoàn toàn không để ý đến nguy hiểm có thể xuất hiện xung quanh mà chạy về phía trước.

Lúc này Hứa Thành một tay kéo Bàn Tử lại.

"Chú ý một chút, tuyệt đối không thể hành động thiếu suy nghĩ, thấy những bộ xương khô kia không, có khả năng sẽ sống lại." Bàn Tử rõ ràng có chút không vui: "Tôi lại không phải đứa trẻ ba tuổi, chỉ nghe nói thi thể trá thi, chưa nghe nói xương khô cũng có thể trá thi." Hứa Thành lắc đầu, tầm nhìn của Âm Dương Nhãn cực xa, có thể nhìn rõ con thanh nhãn hồ thi trên đài ngọc.

Hai tay của thanh nhãn hồ thi đang nắm chặt thứ gì đó suýt nữa khiến hắn hét lên, đó rõ ràng là một cái quỷ trảo và hai cái quỷ tỳ.

Quỷ Tỳ vốn không nên xuất hiện ở đây lại xuất hiện, nữ thi vốn nằm trên đài ngọc cũng biến mất không thấy đâu.

Hứa Thành ý thức được mọi chuyện không đơn giản như vậy. (Cầu hoa tươi, cầu phiếu đánh giá) Rốt cuộc là chuyện gì Hứa Thành cũng không biết, nhưng mọi thứ đều phải cẩn thận, để tránh lật thuyền trong mương.

Trong nguyên tác, đôi mắt của thanh nhãn hồ thi có chức năng khiến người ta rơi vào ảo giác, không biết trong thế giới đã thay đổi hiện tại, thanh nhãn hồ thi có được tăng cường hay không.

Để đảm bảo an toàn, Hứa Thành cắn rách ngón trỏ của mình, vẽ lên ấn đường của mỗi người một Phá Huyễn Quyết.

Chỉ là mỗi lần khắc họa xong, vết thương của Hứa Thành lại lành lại, khiến hắn khá bất lực.

Đến lượt Tiểu Muộn, Hứa Thành do dự một chút, Tiểu Muộn gật

đầu với Hứa Thành, tỏ ý không sao.

Sau khi vẽ xong tất cả, Hứa Thành đi đầu dẫn mọi người hướng về phía đài ngọc.

Đến gần đài ngọc, Bàn Tử kêu lên một tiếng: "Nhìn kìa, đó không phải là cô gái trong đội chúng ta sao?" Theo hướng Bàn Tử chỉ, trên cây Cửu Đầu Xà Bách đang trói một bóng trắng, Hứa Thành nhìn xem, chính là Tiểu Bạch.

Nhưng áo giáp sát khí trên người Tiểu Bạch đang chống lại sự trói buộc của Cửu Đầu Xà Bách, kim khắc mộc, sát khí đó vừa hay thuộc tính kim, Tiểu Bạch hiện tại rất an toàn.

"Không cần lo, chúng ta đi xem thi thể kia rốt cuộc có gì kỳ lạ trước đã." Hứa Thành gọi mọi người tiến lên, vừa đi đến xung quanh những bộ xương khô, chúng liền tan rã thành từng khúc xương.

Thấy bộ dạng của những bộ xương khô, Bàn Tử đá một cước, trực tiếp đạp nát những mảnh xương khô đó thành bột.

"Thấy chưa, tôi đã nói rồi mà, bộ xương khô thì có gì đáng sợ." Bàn Tử vẻ mặt đắc ý, thấy xương giòn như vậy Hứa Thành cũng không nói gì.

Lúc này Ngô Tà đột nhiên lấy ra tấm gương đồng cổ lúc trước, "Trời ạ, thứ này sao lại thế này." Thấy bộ dạng hiện tại của tấm gương đồng cổ, ngay cả Hứa Thành cũng có chút kinh hãi.

Tấm gương đồng cổ toàn thân biến thành màu đỏ như máu, vẻ ngoài quỷ dị khiến người ta không tự chủ được mà nhìn vào mặt gương.

Bên trong tấm gương đồng cổ đó như thể kết nối với một thế giới khác, khiến người ta không tự chủ được mà chìm đắm vào đó, ngay cả Phá Huyễn Phù Hứa Thành vẽ cho mọi người cũng vậy.

“Mọi người đừng nhìn vào tấm gương đó!” Nhưng bây giờ đã quá muộn, những người khác bao gồm cả Tiểu Muộn đều đã chìm đắm trong ảo giác.

Con thanh nhãn hồ thi lúc này trong miệng phát ra tiếng “lạc lạc kỷ kỷ”, Hứa Thành thông thạo cương thi ngữ cũng không nghe ra con thanh nhãn hồ thi đang nói gì.

Lẽ nào thanh nhãn hồ thi và con người không phải cùng một loài, ngôn ngữ không thông nhau sao.

Tiểu Ngân trực tiếp nhảy lên mặt thanh nhãn hồ thi, mặt nạ đồng trên mặt thanh nhãn hồ thi lập tức bốc lên một làn khói xanh, Tiểu Ngân bị nóng đến nhảy dựng lên.

“Tiểu Ngân, tuyệt đối đừng rời đi.” Hứa Thành dặn dò xong, liền lấy tấm gương đồng màu đỏ như máu từ tay Ngô Tà ra.

Thấy bộ dạng của họ, không biết bao lâu mới có thể tỉnh lại từ ảo giác.

May mắn là Hứa Thành đã vẽ trước Phá Huyễn Phù cho mọi người, trong thế giới ảo giác, đây sẽ là một vũ khí cực kỳ hữu hiệu.

Hắn định lấy Quỷ Tỳ và quỷ trảo trong tay thanh nhãn hồ thi xuống, nhưng chúng như thể mọc vào tay thanh nhãn hồ thi, không hề nhúc nhích.

Hắn lấy Hắc Kim Cổ Đao của Tiểu Muộn, trực tiếp chém đứt hai bàn tay của thanh nhãn hồ thi.

Hành động của Hứa Thành khiến thân thể thanh nhãn hồ thi run rẩy kịch liệt, nhưng có Tiểu Ngân đè trên đó, không thể cử động.

Tiểu Ngân như bóng đè, mặc cho thanh nhãn hồ thi run rẩy thế nào, cũng không xuống.

Bàn tay bị chém đứt như mất đi sức sống, nhanh chóng bị oxy hóa, biến thành bàn tay cực kỳ khô héo.

Quỷ Tỳ và quỷ trảo trực tiếp rơi xuống, được Hứa Thành cầm trong tay.

Nhìn kỹ, trên quỷ trảo có một rãnh lõm, vừa vặn có thể kẹp một cái Quỷ Tỳ.

Hứa Thành không biết đặt lên sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng muốn phá cục thì phải đặt lên.

Chương 18

Đối mặt với bất ngờ không biết trước khiến Hứa Thành hưng phấn đến toàn thân run rẩy.

"Cạch", một trong hai cái Quỷ Tỳ khớp hoàn hảo vào đó, vừa vặn không một kẽ hở.

Chỉ thấy Quỷ Tỳ đó phóng ra một luồng hắc quang quỷ dị, những bộ xương khô xung quanh như nghe được hiệu triệu, lần lượt đứng dậy.

Bộ xương khô vừa bị Bàn Tử đạp nát cũng dưới tác dụng của hắc quang mà hồi sinh, hoàn toàn phục hồi không một vết nứt.

Những bộ xương khô đó nhìn thấy Hứa Thành đang cầm quỷ trảo và Quỷ Tỳ, lại quỳ xuống như vừa rồi.

Một cái Quỷ Tỳ đã hồi sinh những bộ xương khô này, còn cái kia thì sao?

Hứa Thành tháo cái Quỷ Tỳ kia xuống, lập tức những bộ xương khô đó lại trở về trạng thái im lìm.

Khi Hứa Thành đặt cái Quỷ Tỳ còn lại lên, một luồng ánh sáng xám mờ xuất hiện, trên mặt đất xuất hiện từng bàn tay quỷ, trực tiếp kéo tất cả xương khô xuống lòng đất.

Một tiếng thì thầm không rõ cũng vang lên bên tai Hứa Thành.

"Người đã chết phải chết đi, kẻ còn sống sẽ vào địa ngục." Thanh nhãn hồ thi trên đài ngọc đột nhiên biến mất không thấy, Hứa Thành chỉ cảm thấy mình vừa trải qua một giấc mơ dài.

Trong bóng tối vô tận xuất hiện một tia sáng, đột nhiên Hứa Thành mở mắt ra.

Sau khi mở mắt, Bàn Tử, Ngô Tà, Tiểu Muộn đang nhìn hắn, nhìn xung quanh, đây là một phòng bệnh.

Hắn đang mặc quần áo bệnh nhân, rốt cuộc là chuyện gì.

“Cuối cùng anh cũng tỉnh rồi.” Ngô Tà ân cần nhìn hắn.

Lúc này một bác sĩ mặc áo blouse trắng bước vào.

“Bệnh nhân giường số 3 đến lúc thay thuốc rồi.” Trong mắt Hứa Thành, vị bác sĩ mặc áo blouse trắng kia chính là con thanh nhãn hồ thi.

Hai con mắt màu xanh đang lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn, cảm giác đó khiến người ta dựng tóc gáy.

Hứa Thành giật mình nhảy dựng lên ngay trên giường.

Thấy phản ứng của Hứa Thành, Ngô Tà có chút bất ngờ. "Hứa Thành, cậu sao vậy?" Hứa Thành chỉ vào cái yếm trắng. "Đó, không phải là xác hồ ly mắt xanh sao?" Bàn Tử đột nhiên nói: "Hứa Thành chắc không phải bị mấy thứ đồ bồi táng đó đập hỏng não rồi chứ, ở đây làm gì có xác hồ ly mắt xanh nào." Quay sang, Bàn Tử nói với người mặc yếm trắng đó: "Bác sĩ A Nịnh, phiền cô chăm sóc anh em tôi nhé." Hứa Thành lại nhìn về phía người mặc yếm trắng kia, vừa rồi hình ảnh xác hồ ly mắt xanh như một ảo giác, khuôn mặt của người đó đã biến thành A Nịnh.

A Nịnh cười nói: "Vị bạn bè này chắc đã bị sốc, nên khi tỉnh lại xuất hiện ảo giác tạm thời." "Ừm, vậy phiền bác sĩ A Nịnh rồi." "Tiểu Ngân đâu, Tiểu Ngân đâu rồi?" Hứa Thành chỉ không thấy Tiểu Ngân, bỗng nhiên ý thức được Tiểu Ngân là mấu chốt để phá giải cục diện, bởi vì Tiểu Ngân đang ở trên mặt con hồ ly mắt xanh kia, chắc chắn có thể kéo mình ra khỏi ảo cảnh. "Tiểu Ngân?

Là con tê tê mà bạn gái cậu nuôi phải không?" Ngô Tà lúc này nói: "Lúc đầu Tiểu Bạch muốn nuôi cậu không cho, lần này xuống mộ

ngược lại lại khiến lòng yêu thương của cậu trỗi dậy à." "Ha ha ha." Bàn Tử cười lớn. "Tiểu Bạch?" Hứa Thành càng thêm mơ hồ.

Lúc này, cửa phòng bệnh đột nhiên mở ra.

Một bóng dáng xinh đẹp bước vào, Hứa Thành vừa nhìn, không phải là Tiểu Bạch sao.

Lúc này Tiểu Bạch hoàn toàn không còn tử khí, trông hệt như một cô nàng thời thượng.

Nhưng Hứa Thành chú ý đến cách ăn mặc của Tiểu Bạch, đó chính là phong cách thời thượng nhất của năm 2019, nhưng bây giờ mới là năm 2003.

Cách ăn mặc lúc này không thể nào cởi mở như đời sau được.

E rằng ảo cảnh có hạn chế rất lớn, chỉ có thể xây dựng dựa trên ký ức của mình.

Thấy Tiểu Bạch bước vào, Ngô Tà và Bàn Tử ở lại với Hứa Thành một lúc rồi rời đi, không làm kỳ đà cản mũi.

Trước khi đi, họ dặn Hứa Thành nghỉ ngơi cho tốt, một thời gian nữa sẽ đi một ngôi mộ lớn.

Sau khi Ngô Tà đi, Tiểu Bạch thân mật dựa vào người Hứa Thành. "Anh yêu, cảm thấy thế nào rồi, hay là đừng đi trộm mộ với Ngô Tà nữa, tiền của em bây giờ cũng đủ dùng rồi." Hứa Thành lạnh lùng quan sát màn kịch của ảo cảnh, lúc này đột nhiên nảy ra một phương pháp.

Hứa Thành cố gắng làm cho giọng điệu của mình trở nên ôn hòa. "Tiểu Bạch không phải thích Tiểu Ngân nhất sao, lần này sao không mang theo nó?" Hứa Thành vừa nói xong, sắc trời ngoài cửa sổ bỗng nhiên tối sầm lại.

Tiểu Bạch lúc này nói: "Hứa Thành không phải anh không thích Tiểu Ngân sao, em đã vứt nó đi rồi." "Ha ha," Hứa Thành không ngờ cái cớ của ảo cảnh lại vụng về đến vậy.

Ảo cảnh có thể hiện thực hóa bất cứ thứ gì trong ký ức, nhưng lại không thể hiện thực hóa được Tiểu Ngân.

Hứa Thành lúc này đứng dậy, nhìn ra khung cảnh ngoài cửa sổ.

Khung cảnh ngoài cửa sổ chính là Thượng Hải vào năm 2019, tòa Minh Châu Thượng Hải ngoài cửa sổ trông như que kẹo hồ lô khiến người ta buồn cười.

Thật là...

Vừa rồi trong lòng Hứa Thành nghĩ đến cảnh tượng này.

Ảo cảnh thật thà quá.

Không biết Ngô Tà đã trải qua ảo cảnh như thế nào, nhưng Hứa Thành biết trải nghiệm của mình tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Chương 19

Mong là tấm Phá huyễn phù kia có thể giúp được gì đó.

Nhưng trong lòng Hứa Thành cũng không chắc chắn.

Hứa Thành quay người nói với Tiểu Bạch: "Tiểu Bạch, anh nhớ Tiểu Ngân rồi, em vứt nó ở đâu, anh đi đón nó về." Tiểu Bạch bỗng nhiên ấp úng, phòng bệnh trước mắt cũng theo đó thay đổi.

Hứa Thành phát hiện mình đang ở trong căn nhà thuê trước khi xuyên không.

Tiểu Bạch lúc này cũng đã thay một bộ váy sa trắng mỏng manh, làn da trắng như tuyết ẩn hiện. "Hứa Thành, không phải anh muốn em nhất sao?" Không để ý đến Tiểu Bạch đang uốn éo ở đó, Hứa Thành trực tiếp mở cửa phòng trọ, vừa mở cửa, tuyết bay đầy trời đã ập vào căn phòng nhỏ.

Hứa Thành lùi lại một bước, một cơ thể nóng rực sau lưng cũng lập tức áp sát. "Cút ngay!" Hứa Thành hoàn toàn không quan tâm đến tuyết rơi trước mặt, trực tiếp cưỡng ép ra khỏi cửa.

Phá cục, phải phá cục.

Tiểu Ngân là mấu chốt.

Gió tuyết trước mặt như dao cắt, Hứa Thành bước đi khó khăn.

Hứa Thành vừa cảm thấy lạnh lẽo, Phượng Huyết trong cơ thể liền như nước sôi sùng sục, lập tức xua tan đi cái lạnh.

Vừa đi được vài bước, cảnh tượng xung quanh Hứa Thành lại thay đổi.

Lúc này anh đã quay lại bờ suối, mọi người đang xem con lừa kia

bơi lội.

Một người vốn không nên xuất hiện đang khoác tay Hứa Thành.

Tiểu Muộn, phiên bản nữ của Tiểu Muộn.

Trong nguyên tác, chú Ba vốn định viết Tiểu Muộn là nữ, nhưng vì yêu cầu của cốt truyện nên đã đổi thành nam.

Hứa Thành cũng luôn tò mò phiên bản nữ của Tiểu Muộn sẽ như thế nào.

Nhưng ảo cảnh lại dò ra được suy nghĩ của Hứa Thành. "Anh Hứa Thành." Gương mặt lạnh lùng của Tiểu Muộn đang tràn đầy yêu thương nhìn Hứa Thành.

Hứa Thành trực tiếp hất tay Tiểu Muộn ra, ảo cảnh này thật quá kinh tởm.

Hứa Thành còn không biết sau khi ra ngoài sẽ phải đối mặt với Tiểu Muộn thế nào.

Lúc này, Hứa Thành đột nhiên nghĩ đến một người, đó là gã bán hàng rong đã bán Tiểu Ngân cho mình lúc đầu.

Lập tức, cảnh tượng trước mắt lại thay đổi, trước mặt chính là gã bán hàng rong lúc đó. "Chàng trai trẻ, hôm nay mua gì không?" "Tôi mua tê tê." Gã bán hàng rong tỏ vẻ bất lực nói: "Không may quá, con tê tê cuối cùng vừa mới bị người ta mua mất rồi." "Bán cho ai rồi?" Hứa Thành ép sát hỏi.

Lúc hỏi, Hứa Thành cố gắng để đầu óc trống rỗng.

Gã bán hàng rong phản ứng một lúc lâu mới nói: "Bán cho một cô gái rồi." Hứa Thành tiếp tục hỏi: "Cô gái đó mặc quần áo gì?" Lần này thời gian phản ứng còn lâu hơn, gã bán hàng rong khó khăn nói: "Quần bò màu đỏ." "Kiểu tóc?" Lần này gã như bị đứng hình, không

nói gì, một lúc sau, gã bán hàng rong trực tiếp thay đổi thái độ. "Hỏi nhiều thế làm gì, có mua không, không mua thì tôi còn phải làm ăn đấy." Hứa Thành xoa xoa thái dương.

Lẽ nào thật sự không có cách nào phá cục?

Không phải là chơi lớn với mình chứ.

Trong đầu Hứa Thành đột nhiên nghĩ: "Tôi đang tham gia tranh cử tổng thống Mỹ." Màn hình chuyển cảnh, Hứa Thành mặc vest chỉnh tề, đứng trên sân khấu, dưới sân khấu đều là cử tri ủng hộ Hứa Thành.

Nhìn số người, cũng khoảng vài nghìn, Hứa Thành cảm thấy chắc là đủ rồi.

Lúc này Hứa Thành hét vào micro: "Tất cả các quý ông xin hãy cởi áo ra." Ngay sau đó, đám đông bùng nổ những tiếng reo hò lớn, tất cả đàn ông đều làm theo.

Tiếp đó, Hứa Thành lại nói: "Tất cả những người có tên bắt đầu bằng chữ A hãy ngồi xuống!" Khung cảnh lúc này bắt đầu trở nên hơi hỗn loạn. "Ai thích mèo xin giơ tay." Cả thế giới dường như bị khựng lại, dần dần một số người bắt đầu biến mất.

Thấy có hiệu quả, Hứa Thành vỗ tay. "Tất cả mọi người hãy cùng tôi đọc chữ số cuối cùng của số Pi!" Chỉ nghe một tiếng "bốp".

Cả thế giới vỡ tan như gương.

Mọi thứ đều trở lại như cũ.

Trên đài ngọc.

Ngô Tà và những người khác đều đang chìm trong ảo cảnh, chỉ có Tiểu Muộn đã tỉnh và đang nhìn mình.

Rõ ràng Tiểu Muộn đã nhìn rất lâu. "Anh cũng không bị cuốn vào

à?" Hứa Thành gật đầu, không biết có phải vì đã thấy phiên bản nữ của Tiểu Muộn không mà đột nhiên có chút không dám nhìn thẳng. "Thứ này tà môn đến mức khó mà tưởng tượng, anh Tiểu Muộn làm sao thoát ra được vậy?" Tiểu Muộn nhớ lại rồi nói: "Tôi ở trong ảo cảnh gặp phải những người và sự việc chưa từng thấy, tôi không biết họ là ai, hình như có một người phụ nữ cứ nói chuyện với tôi." "Không những thế, những người trong ảo cảnh đó dường như rất thân thuộc với tôi, nhưng tôi lại không biết họ.

Cộng thêm tấm Phá huyễn phù anh Hứa Thành cho tôi đã biến thành thanh Hắc Kim Cổ Đao của tôi, tôi thấy một người giết một người mới thoát ra khỏi ảo cảnh." Hứa Thành thầm nghĩ, e rằng đó là những ký ức bị phong ấn của Tiểu Muộn, sở dĩ Tiểu Muộn không nhận ra những người đó là vì anh ta bị chứng mất trí nhớ, vì vậy mới có thể thoát ra dễ dàng như vậy.

Chương 20

Điều đáng mừng là Tiểu Muộn là một người bình tĩnh, lỡ như sau khi tỉnh lại, anh ta coi tất cả mọi người ở đây là ảo giác mà chém hết thì trò đùa này quá lớn rồi.

Tiểu Ngân bò lên vai Hứa Thành, việc trấn áp con hồ ly mắt xanh kia khiến nó có chút mệt mỏi.

Đầu lâu của con hồ ly mắt xanh đó đã bị Hắc Kim Cổ Đao của Tiểu Muộn chém xuống, không biết Tiểu Muộn đã để cái đầu lâu đó ở đâu. "Bây giờ nên làm gì?" Tiểu Muộn hỏi Hứa Thành.

Hứa Thành nói: "Đợi mọi người đều tỉnh lại rồi tính." Lấy ra lương khô và nước mang theo, Hứa Thành và Tiểu Muộn ăn một ít, đối với những người đang chìm trong ảo cảnh, họ cũng không thể giúp được gì nhiều.

Hai người vừa đợi mọi người tỉnh lại vừa trò chuyện. "Anh Tiểu Muộn, sao anh lại biết nhiều kiến thức trộm mộ thế?" "Tôi cũng không biết," Tiểu Muộn cắn một miếng bánh quy nén, "Tôi dường như sinh ra đã biết những thứ này, nhưng học từ đâu thì tôi lại quên sạch." "Đối với những trải nghiệm trước đây, anh thực sự không còn chút ký ức nào sao?" Tiểu Muộn lắc đầu nói: "Những người tôi gặp trong ảo cảnh, e rằng đều là người tôi quen biết, có lẽ có thể tìm được câu trả lời từ trong đó." "Vậy mấy năm nay anh đã làm gì?" Tiểu Muộn nói: "Từ khi tôi có ký ức, tôi đã bị mấy người Việt Nam kia bắt đi làm mồi câu cá, may mà Trần Bì A Tứ cứu tôi, từ đó về sau tôi làm việc dưới trướng ông ta." "Vậy việc anh đến chỗ chú Ba Ngô cũng là do Trần Bì A Tứ giới thiệu?" Hứa Thành tuy biết cốt truyện, nhưng vẫn không nhịn được mà xác nhận, vì hướng đi của cốt truyện liên

quan đến vận mệnh của mình.

Ai ngờ Tiểu Muộn lại lắc đầu: "Không phải, hoàn toàn không phải, tôi vì muốn tìm lại thanh Hắc Kim Cổ Đao của mình, không biết tại sao, tôi cảm thấy thanh Hắc Kim Cổ Đao rất quan trọng với tôi." "Vậy cái giá phải trả là giúp chú Ba Ngô hoàn thành lần trộm mộ này?" Tiểu Muộn gật đầu.

Hứa Thành không nói tiếp.

Mạch lạc của sự việc dần dần rõ ràng, chuyện này không có khác biệt quá lớn, nhưng Hắc Hạt Tử bên phía Trần Bì A Tứ có tồn tại hay không.

Hắc Hạt Tử có khả năng là người thứ mười một trong đội khảo cổ năm đó, đối với những điều này Hứa Thành rất có hứng thú, đặc biệt là biết được trải nghiệm cá nhân của Hắc Hạt Tử.

Dù sao thì Hắc Hạt Tử cũng có vai trò rất lớn trong việc thúc đẩy cốt truyện, từng bị nghi ngờ là có thể chất bất lão giống như Tiểu Muộn.

Thể chất bất lão của Tiểu Muộn có thể giải thích được, nhưng thể chất bất lão của Hắc Hạt Tử rốt cuộc là sao, Hứa Thành cảm thấy điều này có vai trò cực kỳ quan trọng trong việc vén màn những bí ẩn chưa được đề cập trong nguyên tác. "A!

Yêu quái, đừng hòng mê hoặc Bàn gia!" Bàn Tử mồ hôi đầm đìa tỉnh lại từ ảo cảnh.

Hứa Thành không ngờ Bàn Tử lại là người tỉnh lại đầu tiên, xem ra đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong.

Nhìn thấy Hứa Thành, đôi mắt ti hí của Bàn Tử đảo quanh hai người họ. "...

Đây không phải là ảo giác chứ." Hứa Thành và Tiểu Muộn nhìn

nhau, trong mắt đều lộ vẻ bất lực.

Không thể tưởng tượng được Bàn Tử đã gặp phải những gì.

Ảo cảnh có thể kích hoạt toàn bộ tiềm thức của một người dưới dạng chân thực, nếu ý chí không đủ mạnh, có khả năng sẽ không bao giờ thoát ra được. "Anh Bàn Tử, trong ảo cảnh anh đã gặp những gì vậy?" Bàn Tử nghi ngờ nhìn đi nhìn lại, mới xác định được Hứa Thành không phải ảo giác.

Lập tức Bàn Tử thở phào một hơi, dựa vào chiếc giường ngọc đặt xác hồ ly mắt xanh. "Thứ quỷ quái này dọa chết tôi rồi." Hứa Thành có chút tò mò: "Anh Bàn Tử, anh gặp phải chuyện gì bên trong mà sợ đến thế." Bàn Tử nhớ lại rồi nói: "Tôi vào trong đó thì gặp sư phụ, sư phụ tôi từng đổ không biết bao nhiêu cái đấu lợi hại, thế là tôi kể cho ông ấy nghe những trải nghiệm trong mộ." "Thế là sư phụ tôi bắt đầu chỉ bảo tôi phải làm gì, nhưng những gì sư phụ tôi nói đều là những kiến thức đã dạy tôi rồi, những kiến thức đó tôi đã biết từ lâu." "Lúc đó tôi cảm thấy có gì đó không ổn, sờ lên trán mình, phát hiện tấm bùa anh Hứa Thành vẽ cho tôi đã biến mất." "Nhưng trong tay tôi lại có thêm một con dao găm, là một con dao bằng đồng thanh, sư phụ tôi thấy vậy liền đòi xem, nhưng tôi đâu có chịu đưa, không ngờ sư phụ tôi lại giật lấy." "Tôi không chịu, làm sao được, thế là tôi chạy, sư phụ tôi trực tiếp đè tôi xuống, trong lúc hoảng loạn giằng co, tôi đã giết sư phụ mình." Tiếp theo lại là những trải nghiệm trộm mộ và một số kinh nghiệm bí mật, Vương Bàn Tử gặp người là giết mới thoát ra được.

Bàn Tử rõ ràng vẫn còn kinh hoàng với đoạn trải nghiệm đó, lời nói của anh ta cũng có chút lắp bắp, xem ra lúc đầu anh ta thực sự đã coi sư phụ mình là thật.

Không ngờ Vương Bàn Tử trong tình huống coi là thật lại có thể

giết sư phụ mình, quả nhiên là một kẻ tàn nhẫn.

Hứa Thành đột nhiên nghĩ đến một chuyện. "Anh Bàn Tử, sư phụ anh tên là gì?" "Sư phụ tôi tên là Vương Khải Toàn, sao vậy?" "Ồ, không có gì." Nhưng trong lòng Hứa Thành lại dấy lên một cơn sóng kinh thiên động địa. "Vậy sư phụ anh có phải có một người bạn tên là Hồ Bát Nhất không?" Bàn Tử nói: "Ừ.

Anh biết à, chú Hồ mất vì bệnh tim mấy năm trước rồi." "Khụ khụ, không có gì, lúc đổ đấu nghe người ta nhắc đến." Bàn Tử nói: "Cũng đúng nhỉ, anh Hứa Thành cũng là dân Mạc Kim, nghe qua cũng là chuyện bình thường." Vì thông tin nhận được từ Bàn Tử, trong lòng Hứa Thành cảm thấy ngột ngạt, lẽ nào đây là một thế giới đạo mộ dung hợp?

Không đúng, Đạo Mộ Bút Ký vốn là đồng nhân của Quỷ Thổi Đèn, có lẽ đều là những chuyện xảy ra trong cùng một thế giới, chỉ là mình không biết mà thôi.

Hơn nữa niên đại cũng khớp, Ngô Tà và Bàn Tử thuộc thế hệ 7X, Vương Khải Toàn và Hồ Bát Nhất đều thuộc thế hệ 5X.

Ngay sau đó, Khôi Tử mở mắt ra, nhưng Hứa Thành không thấy bất kỳ thay đổi nào trong ánh mắt của gã, không có sợ hãi cũng không có vui mừng.

Tiểu Muộn và Bàn Tử dường như không thấy Khôi Tử tỉnh lại, vẫn tự mình nói chuyện.

Cảm giác tồn tại?

Trong đầu Hứa Thành nảy ra một từ.

Cảm giác tồn tại của Khôi Tử quá yếu, yếu như một ngọn cỏ ven đường, một viên sỏi.

Sở dĩ mình có thể chú ý đến gã là vì biểu hiện của Khôi Tử trong

nguyên tác hoàn toàn khác biệt.

Có lẽ chú ý đến ánh mắt của Hứa Thành, Khôi Tử kia nhếch miệng cười với Hứa Thành, ánh mắt quỷ dị không tả xiết.

Hứa Thành dùng Âm Dương Nhãn phán đoán Khôi Tử này chắc chắn không phải quỷ, nhưng biểu hiện lại không giống người, cái thứ không phải người cũng không phải quỷ này rốt cuộc là cái gì.

Không để ý đến ánh mắt của Khôi Tử, Hứa Thành đến bên cạnh Bàn Tử và Tiểu Muộn. "Khôi Tử, cậu cũng tỉnh rồi à, ở bên trong thấy những gì?" Nụ cười của Khôi Tử đột nhiên trở nên gượng gạo, gã lắc đầu nói: "Không có gì hay ho cả, tôi không muốn nói." Bàn Tử đột nhiên nói: "Hứa Thành đang nói chuyện với ai vậy?" "Khôi Tử đó, hai người không thấy cậu ta tỉnh rồi sao?" Hứa Thành có chút ngạc nhiên.

Bàn Tử lại nói: "Làm gì có Khôi Tử nào, không phải cậu thấy ma rồi chứ." Hứa Thành bỗng nhiên kinh hãi, lẽ nào mình vẫn chưa thoát ra khỏi ảo cảnh, ngay cả chuyện Hồ Bát Nhất mà Vương Bàn Tử nói, rõ ràng là hai thế giới không liên quan, nhưng ảo cảnh lại dò ra được suy đoán của mình. "Á!" Tiểu Ngân lúc này đột nhiên cắn vào tai Hứa Thành, đau đến mức Hứa Thành hét lớn.

Cảnh vật xung quanh cũng bắt đầu trở nên mơ hồ, đợi Hứa Thành tỉnh lại lần nữa thì phát hiện mình đang nằm giữa đại sảnh, tất cả mọi người lúc này đều đã tỉnh, đang lo lắng nhìn Hứa Thành.

Chương 21

Hứa Thành cảnh giác nhìn xung quanh, Tiểu Ngân lúc này đang bò trên vai Hứa Thành, tai mình bị Tiểu Ngân cắn đau điếng.

Hứa Thành hỏi: "Mọi người đều thoát khỏi ảo cảnh rồi à?" Ngô Tà tiến lên nói: "Hứa Thành, cậu sao vậy, chúng tôi không ở lâu đã ra ngoài rồi, lúc tôi tỉnh lại thì vừa hay thấy cậu ngất đi." Vừa nói vừa lấy ra chiếc gương đồng cổ. "Nhìn này, từ lúc cậu tỉnh lại, chiếc gương đồng cổ đã khôi phục lại màu sắc của nó." Những người khác cũng đều gật đầu.

Hứa Thành xem trong không gian giấc mơ, muốn biết mình có đang mơ hay không, ngoài việc rơi từ trên cao xuống và cái chết, bắt buộc phải có một vật tổ độc nhất vô nhị. "Hệ thống, có đó không?" Tiếng niệm thầm trong lòng như đá chìm đáy biển, không có chút hồi âm nào.

Hứa Thành thở phào một hơi, xem ra đây thật sự là hiện thực rồi.

Nếu là ảo cảnh, ảo cảnh đó chắc chắn sẽ mô phỏng ra một hệ thống giả để lừa mình.

Mọi người tỉnh lại nhanh như vậy, e rằng là vì mình, vì mình đã chiếm dụng toàn bộ công suất của chiếc gương đồng cổ.

Nhưng chiếc gương đồng cổ rốt cuộc có lai lịch gì, Hứa Thành bây giờ vẫn chưa hiểu rõ, chỉ có thể để sau này nghiên cứu. "Tôi không sao, mọi người không sao là tốt rồi." Thấy Hứa Thành đã hoàn toàn tỉnh lại từ ảo cảnh, mọi người đều lộ vẻ kính phục.

Có thể biết được ảo cảnh đó đáng sợ đến mức nào, nếu không phải ảo cảnh đột ngột dừng lại, e rằng cả đời này họ sẽ bị mắc kẹt trong đó.

Thấy Hứa Thành không sao, mọi người cũng bắt đầu tìm kiếm lối ra xung quanh.

Dù sao nơi này cũng không còn giá trị để tiếp tục khám phá.

Nhưng Hứa Thành biết, màn kịch hay còn ở phía sau, chiếc quan quách khổng lồ kia vẫn chưa được phát hiện. "Mọi người khoan đã." Chỉ thấy Hứa Thành dùng sức ấn vào bệ đá bên cạnh giường ngọc, bệ đá vốn tưởng là nặng, lại bị Hứa Thành dễ dàng ấn xuống.

Ngay sau đó là một loạt tiếng cơ quan vang lên, bệ đá tương ứng ở phía xa cũng bắt đầu rung chuyển.

Chỉ nghe một tiếng nổ lớn, trên thân cây Cửu đầu xà bách đột nhiên nứt ra một cái miệng lớn.

Trong khe nứt đó, một chiếc quan quách khổng lồ xuất hiện trước mắt mọi người.

Trên quan quách có hơn mười sợi xích sắt lớn buộc chặt, những sợi xích đó và thân cây mọc liền vào nhau, giống như được sinh ra từ cây Cửu đầu xà bách.

Mọi người đều ngây người ra nhìn.

Bàn Tử là người khoa trương nhất, "Biết ngay thằng chó Lỗ Thương Vương này không dễ dàng để thi thể ở nơi dễ thấy như vậy mà." Bàn Tử cũng hưng phấn: "Quan quách này chắc chắn rất có giá trị." Ngô Tam Thúc đột nhiên nói: "Hứa Thành, cậu làm sao phát hiện ra quan quách ở trong cây vậy?" Hứa Thành lắc đầu: "Tôi cũng không biết, nhưng nghĩ chắc Lỗ Thương Vương sẽ không dễ dàng đặt thi thể ở nơi dễ thấy như vậy, nên tôi thử một chút, không ngờ lại thành công thật." Ngô Tà cười hì hì nói: "Hứa Thành nhất định là phúc tinh của tôi, trên đường đi không biết đã bao nhiêu lần cậu cứu tôi thoát khỏi nguy hiểm." Tiểu Muộn cũng đồng tình gật đầu, tuy anh ta có

máu Kỳ Lân, nhưng cũng tuyệt đối không thể dễ dàng như vậy.

Mọi người bắt đầu quan sát quan quách.

Ngô Tam Thúc đột nhiên lộ vẻ mặt kinh ngạc. "Kỳ lạ thật, từ xưa đến nay tất cả quan tài sau khi đóng lại đều không có ý định mở ra nữa, kỳ lạ, quan quách này dường như cố ý để lại cơ quan như vậy." Tiểu Muộn dùng Hắc Kim Cổ Đao khều vào sợi xích sắt. "Đúng vậy, như thế này ngược lại cảm thấy có chút kỳ lạ." "Mặc kệ đi." Bàn Tử có vẻ bất lực, "Đã vào núi báu cũng không thể về tay không được." Nghe lời Bàn Tử, những người vốn đang do dự cũng đều kiên định hơn.

Có lẽ những thứ quý giá nhất trong mộ đều ở bên trong, nếu cứ thế mà đi thì thật sự không cam tâm.

Mở!

Làm thôi, các dụng cụ để tháo dỡ quan quách nhanh chóng được chuẩn bị đầy đủ.

Do có nhiều người chuyên nghiệp, việc nên tháo dỡ quan quách như thế nào đã xảy ra tranh chấp.

Bàn Tử muốn dùng phương pháp của phái Bắc, trực tiếp để quan quách rơi thẳng đứng xuống, như vậy có thể giảm bớt hư hại.

Ngô Tam Thúc lại cho rằng những thứ bên ngoài không đáng tiền, trực tiếp dùng một lượng nhỏ thuốc nổ để phá, quan quách bằng đồng nặng như vậy, chắc chắn sẽ không làm hỏng những thứ bên trong.

Cuối cùng, cả hai bên đều nhìn về phía Hứa Thành, để anh quyết định.

Hứa Thành bất lực lắc đầu, "Nghe theo anh Bàn Tử đi, lỡ như bên trong có thần khí thì sao." Thấy Hứa Thành đã quyết định, Ngô Tam Thúc cũng không nói gì thêm.

Toàn bộ quan quách đều được đúc bằng đồng, họ dùng máy cắt sắt cắt đứt những thanh đồng cố định ở các cạnh.

Cắt thành từng tấm đồng.

Cuối cùng tất cả mọi người đều ra sức đẩy những tấm đồng đó ra, để lộ chiếc quan tài ngọc bích bên trong.

Chiếc quan tài ngọc bích đó được khảm đầy ngọc thạch, sắp xếp rất ngay ngắn.

Bàn Tử hét lớn: "Phát tài rồi, lần này phát tài rồi!" Bên trong chiếc quan tài khảm ngọc là một chiếc quan tài bằng gỗ sơn mài màu, sau khi gỡ hết ngọc thạch bên ngoài ra, toàn bộ diện mạo của nó mới lộ ra.

Lúc này Ngô Tam Thúc bắt đầu phổ cập kiến thức: "Thông thường các chư hầu thời Chiến Quốc đều có hai lớp quách, ba lớp quan, lớp dưới cùng chắc chắn là quý giá nhất." Rồi ông cẩn thận gỡ hết tất cả các sợi chỉ vàng trên quan tài xuống.

Khi tất cả các lớp quan tài bên ngoài đều được gỡ bỏ, chỉ còn lại một chiếc quan tài nhỏ đủ cho một người nằm vào.

Lúc này trong hang động khô ráo đột nhiên bắt đầu kết sương băng, và lớp băng có xu hướng ngày càng dày hơn. "Chuyện gì vậy!" Bàn Tử chưa bao giờ thấy cảnh tượng như vậy, Ngô Tam Thúc cũng sợ đến mức mặt tái mét. "Không phải là đã chọc giận quỷ thần rồi chứ." Mọi người đều có chút hoảng loạn, lớp băng đó dần dần tiến lại gần họ.

Hứa Thành ý thức được sự việc không đơn giản như vậy, sương băng này nằm giữa hư và thực, nếu cho rằng nó là thật thì nó sẽ biến thành thật, nếu cho rằng nó là giả thì nó sẽ biến mất.

Nó có điểm tương đồng kỳ diệu với khả năng vật chất hóa của

thần thụ Tần Lĩnh.

Chương 22

Hứa Thành hét lớn: "Mọi người đừng tin nó là thật, nhất định phải tin nó là giả, chỉ cần tin nó là giả thì những lớp sương băng này sẽ biến mất!" Mọi người nghe lời Hứa Thành, đều cố gắng để đầu óc trống rỗng.

Làn sương băng lạnh lẽo đó không lâu sau liền rút đi.

Đúng lúc mọi người thở phào nhẹ nhõm, từ chiếc quan tài trong cùng đột nhiên truyền đến tiếng tim đập.

Thình thịch!

Thình thịch!

Thình thịch!

Mỗi nhịp đập đều khiến tim của mọi người đập theo, cái cảm giác khí huyết đảo ngược đó thật sự không dễ chịu chút nào.

Cảm giác đó giống như có người đang dùng búa đập vào ngực mình, hết nhát này đến nhát khác.

Ngô Tà khó khăn quay đầu. "Chú Ba, rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Ngô Tam Thúc cũng nuốt nước bọt. "Mẹ kiếp, tao nào biết, Hứa Thành, cậu đã gặp phải chuyện này bao giờ chưa?" Hứa Thành cũng lắc đầu: "Bây giờ đã đến bước này rồi, tôi nghĩ mọi người cũng không muốn bỏ cuộc." "Mở quan!" Cùng với việc lớp quan tài cuối cùng được gỡ bỏ, chiếc Ngọc dũng trong nguyên tác cũng xuất hiện trước mắt mọi người.

Nhưng một luồng khí lạnh cũng ập đến, may mà bây giờ là mùa xuân, mọi người đều mặc khá dày, có thể chịu được. "Trời ơi, rốt cuộc đây là cái gì." Chỉ thấy chiếc Ngọc dũng toàn thân hiện lên một

màu xanh băng, ngực nó lên xuống nhịp nhàng, giống như đang hô hấp.

Tiếng tim đập khiến người ta nghẹt thở vừa rồi cũng truyền ra từ thân thể của Ngọc dũng.

Lúc này Bàn Tử mặt đầy kích động. "Phát tài rồi, phát tài rồi, không ngờ trong đời còn có thể đổ được một món thần khí như thế này." Ngô Tà tò mò hỏi: "Anh Bàn Tử, đây là thứ gì mà anh kích động thế." Tiểu Muộn lúc này nói: "Ngọc dũng, có thể bảo vệ con người trường sinh bất tử, cứ mỗi năm trăm năm lột da một lần, năm xưa Chu Mục Vương cầu xin từ Tây Vương Mẫu, sau bị Lỗ Thương Vương chiếm đoạt." Ngô Tà nhìn Ngọc dũng có chút kinh ngạc, không ngờ lại gần gũi với nhân vật trong truyền thuyết lịch sử như vậy. "Vậy đây cũng là Lỗ Thương Vương sao?" Tiểu Muộn lắc đầu: "Không phải, không phải Lỗ Thương Vương." Lần này đến lượt mọi người tò mò.

Không phải Lỗ Thương Vương thì có thể là ai. "Năm xưa quân sư của Lỗ Thương Vương là Thiết Diện Sinh hiến kế cho Lỗ Thương Vương, nói rằng muốn trường sinh, chỉ cần thu thập những thần khí trong truyền thuyết năm đó là có thể trường sinh bất lão." "Ngọc dũng là một trong số đó." Tiểu Muộn dừng lại một chút rồi nói: "Lỗ Thương Vương phái người đi tìm, nhưng cũng chỉ tìm được mộ huyệt của Chu Mục Vương, nhưng mộ huyệt của Chu Mục Vương được một sức mạnh thần bí bảo vệ, Lỗ Thương Vương đó đối với âm dương thuật và kỳ môn độn giáp có tạo nghệ đạt đến đỉnh cao, đã cưỡng ép phá vỡ mộ huyệt, phát hiện Chu Mục Vương đang ngồi thiền dưới một gốc cây lớn." "Lúc đó trên người Chu Mục Vương đang mặc bộ Ngọc dũng này, Ngọc dũng chỉ có thể cởi ra khi lột da mỗi năm trăm năm, nếu không sẽ biến thành huyết thi." "Lúc đó thời gian chưa đến, Lỗ Thương Vương bất chấp lời cầu xin tha thiết của

Chu Mục Vương, trực tiếp lột Chu Mục Vương ra khỏi Ngọc dũng." "Tuy Chu Mục Vương đã biến thành huyết thi, nhưng Lỗ Thương Vương lúc đó là người mạnh nhất trong giới âm dương gia, không tốn nhiều công sức đã phong ấn Chu Mục Vương trong mộ huyệt mà chúng ta vào lúc đầu." Ngô Tà nghe mà há hốc miệng: "Nói vậy, cái xác huyết thi không đầu đó là Chu Mục Vương?" Tiểu Muộn gật đầu. "Có lẽ Lỗ Thương Vương lương tâm chưa mất hết, nên không hoàn toàn giết chết Chu Mục Vương, vì vậy mới phong ấn Chu Mục Vương lại." Lúc này Bàn Tử nói: "Cũng có khả năng Lỗ Thương Vương để Chu Mục Vương canh giữ mộ huyệt cho mình." Mọi người nghe xong đều cảm thấy cũng không phải không có khả năng này, nhưng Lỗ Thương Vương cũng quá tàn nhẫn.

Tiểu Muộn gật đầu: "Không loại trừ khả năng này, nhưng Lỗ Thương Vương đó cũng đã gặp báo ứng." "Còn nhớ Thiết Diện Sinh đã hiến kế lúc đầu không, gã này đã thiêu chết cả nhà mình, lại tìm được mộ huyệt của Lỗ Thương Vương, trực tiếp lôi Lỗ Thương Vương ra khỏi Ngọc dũng rồi nằm vào đó." Bàn Tử khinh bỉ nhìn Ngọc dũng. "Thiết Diện Sinh cũng quá tinh ranh, đáng thương cho Chu Mục Vương và Lỗ Thương Vương, cuối cùng chỉ làm áo cưới cho kẻ khác." Khi nghe Tiểu Muộn kể câu chuyện về Lỗ Thương Vương, Ngọc dũng rõ ràng thở gấp hơn. "Ồ, xem ra gã này có thể nghe hiểu lời chúng ta nói." Bàn Tử tò mò sờ vào Ngọc dũng màu xanh băng, Ngọc dũng đó dường như giãy giụa.

Nhiệt độ trong hang động xung quanh lập tức giảm xuống.

Hứa Thành vội vàng kéo Bàn Tử lại. "Đừng động, e rằng Ngọc dũng có năng lực đặc biệt." "Ai ui!" Bàn Tử vội vàng rút tay về, chỉ thấy ngón tay vừa chạm vào Ngọc dũng đã bị bỏng lạnh.

Không ngờ nhiệt độ của Ngọc dũng lại thấp như vậy.

Lúc này Ngô Tam Thúc lấy ra một cái nhiệt kế từ trong ba lô, ", Để tôi xem nhiệt độ của thứ này thấp đến mức nào." Hứa Thành có chút bất ngờ, không ngờ Ngô Tam Thúc đi đổ đấu còn mang theo thứ này, nhưng bây giờ lại giúp ích rất nhiều.

Chỉ thấy nhiệt kế kêu tích tích, nhiệt độ trên đó khiến mọi người kinh hãi. "Âm 90 độ!" Thi thể bên trong không bị đông thành tảng băng, lại có thể tồn tại hơn 3000 năm.

Điều này khiến những người khác có chút khó tin.

Ngô Tà đột nhiên nghĩ ra một vấn đề. "Đợi đã, nếu bây giờ lôi thứ trong Ngọc dũng ra, có phải sẽ là thứ còn đáng sợ hơn cả huyết thi không." "..." Hứa Thành cũng có chút không chắc chắn, nếu cả nhóm người lật thuyền trong mương ở đây, thì thật sự là mất nhiều hơn được.

Bàn Tử lại nhìn Ngọc dũng với vẻ mặt say mê. "Thứ này cũng không thể để đó mà không quan tâm được, cả năm nghìn năm lịch sử Việt Nam cũng chỉ có một bảo bối độc nhất vô nhị như thế này thôi." Mọi người cũng đều im lặng, lần này nếu bỏ cuộc mà đi, có khả năng cả đời này cũng không gặp lại được món đồ tốt như vậy nữa.

Thứ này đối với kẻ trộm mộ đơn giản là một sự cám dỗ cực lớn, nếu cứ thế mà đi, có khả năng sẽ trở thành nỗi ám ảnh cả đời. "Chú Ba, chú thấy sao?" Hứa Thành hỏi chú Ba.

Ngô Tam Thúc nghiến răng. "Hứa Thành, cậu có thể trấn áp được thứ chạy ra từ bên trong không?" Hứa Thành lắc đầu. "Tôi cũng không chắc chắn lắm, nếu làm không tốt, tất cả chúng ta đều phải bỏ mạng ở đây." Lúc này Ngô Tà đột nhiên kinh hãi hét lên. "Tiểu Muộn, anh làm gì vậy!" Chỉ thấy Tiểu Muộn cởi trần áo trên, để lộ ra hình xăm Kỳ Lân vàng vô cùng tinh xảo, hai tay trực tiếp bóp vào cổ của xác băng kia. "Sống lâu như vậy, cũng nên nghỉ ngơi rồi!" Tay của Tiểu

Muộn liên tục bị hàn khí làm bỏng lạnh, nhưng Kỳ Lân Huyết trong cơ thể cũng không ngừng chữa lành vết thương.

Xác băng kia trực tiếp giãy giụa, nhưng Tiểu Muộn dường như có thù sâu oán nặng với xác băng, sống chết không buông tay.

Lúc này, hình xăm Kỳ Lân của Tiểu Muộn dần dần phát ra ánh sáng vàng, xác băng kia dường như sợ ánh sáng vàng, không ngừng gào thét, cơ thể cũng trở nên ngày càng mềm nhũn.

Một lúc sau, xác băng không còn động đậy nữa.

Chương 23

Ai cũng không ngờ, xác băng lại bị Tiểu Muộn bóp chết tươi.

Xung quanh tĩnh lặng như chết.

Bàn Tử không khỏi hỏi: "Tiểu Muộn rốt cuộc có lai lịch gì, lại có thể trực tiếp bóp chết xác băng." Tiểu Muộn lắc đầu.

Thấy Tiểu Muộn không nói, Bàn Tử cũng không tiếp tục hỏi nữa.

Hứa Thành nói: "Bây giờ việc duy nhất cần làm là lột Ngọc dũng ra khỏi thi thể." "Không đơn giản," Bàn Tử trực tiếp tiến lên định ra tay. "Khoan đã!" Một tiếng hét lớn của Bàn Tử khiến Bàn Tử giật mình. "Thằng béo chết tiệt mày làm gì đấy.

Lâu rồi không nếm thử nắm đấm của gia à." Bàn Tử vừa đẩy Bàn Tử ra vừa nói: "Nếu cứ làm như vậy, Ngọc dũng sẽ vỡ tan tành hết." Bàn Tử cũng biết mình đã lỗ mãng, cũng không nói gì.

Chỉ thấy Bàn Tử lấy ra một chiếc kính lúp, cẩn thận xem xét trên xác băng.

Không lâu sau, Bàn Tử vui mừng hét lên: "Tìm thấy rồi." Chỉ thấy một đầu chỉ nhỏ trên Ngọc dũng bị Bàn Tử véo ra.

Mọi người đều có chút vui mừng, xem ra Bàn Tử cũng không phải là vô dụng.

Bàn Tử kia kéo đầu chỉ ra, cả bộ Ngọc dũng giống như chiếc áo sơ mi được cởi cúc mà mở ra.

Xác băng không còn được Ngọc dũng bảo vệ, trực tiếp từ màu xanh băng chuyển sang màu xanh lục, rồi từ màu xanh lục chuyển sang màu đen.

Ngay sau đó lại bắt đầu co rút lại, trực tiếp từ kích thước của người trưởng thành biến thành kích thước của trẻ sơ sinh.

Nhìn xác băng đã biến thành kích thước của trẻ sơ sinh, Bàn Tử trực tiếp xách một chân ném đi xa.

Bàn Tử một đầu chúi vào chiếc Ngọc dũng đã được mở ra. "Trời ơi, thần khí này nên bán với giá nào đây." Ngô Tam Thúc cười hắc hắc. "Thần khí này là độc nhất vô nhị, tôi thấy ít nhất cũng phải một trăm triệu." Bàn Tử lắc đầu. "Không chỉ thế đâu, nếu mọi người tin tưởng tôi, tôi ra tay ít nhất cũng được con số này!" Vừa nói vừa giơ ra ba ngón tay.

Ngô Tam Thúc cẩn thận nói: "Ba trăm triệu?" Bàn Tử lắc đầu. "Ba tỷ!" "...

Ba tỷ!" Bàn Tử trực tiếp nhảy dựng lên. "Trời đất ơi, ba tỷ mà bán được, sau này tôi không trộm mộ nữa, trực tiếp ngày nào cũng ngủ trên đống tiền giấy cho sướng." Lời nói của Bàn Tử cũng là lời nói của mọi người, tất cả mọi người càng tính toán xem ba tỷ có thể chia được bao nhiêu.

Nhưng đúng lúc này, thi thể trẻ sơ sinh vừa bị Bàn Tử ném ra ngoài nứt ra một khe hở.

Từ trong khe hở đó chui ra một con thi miết màu xanh băng.

Khi mọi người nghe thấy tiếng vo ve quay đầu lại nhìn, con thi miết đó trực tiếp bay về phía Bàn Tử. "Chỉ là một con thi miết thôi mà." Bàn Tử vừa giải được Ngọc dũng đang lúc đắc ý, trực tiếp lấy súng săn trong tay Bàn Tử, đập con thi miết đó xuống đất.

Bàn Tử vừa định dẫm lên, Tiểu Muộn vội vàng hét lớn: "Đừng!" Nhưng đã quá muộn, con thi miết đó bị Bàn Tử dẫm nát. "Bùm"!

Con thi miết đó trong nháy mắt bùng nổ một luồng hàn khí cực

lớn, tất cả mọi người đều không kịp phản ứng, bị hàn khí đóng băng trong khối băng.

Hứa Thành và Tiểu Muộn cũng đều bị đóng băng, hình xăm Kỳ Lân của Tiểu Muộn khó khăn chống lại hàn khí nên chưa bị đóng băng hoàn toàn.

Hình xăm phượng hoàng trên cổ Hứa Thành lúc này dường như sống lại, lan ra khắp toàn thân Hứa Thành, trực tiếp xua tan hàn khí xung quanh.

Tiểu Ngân cũng vì đi theo Hứa Thành nên không bị đóng băng.

Bây giờ hang động đã biến thành một thế giới băng giá, giống như một hang băng tồn tại từ ngàn xưa.

Tất cả mọi người đều giữ nguyên biểu cảm trước đó, nhưng dường như hàn khí không làm tổn thương cơ thể họ, mà chỉ giữ lại sức sống của họ.

Hình thức sống này Hứa Thành chưa từng nghe thấy, nếu những nhà nghiên cứu công nghệ đông lạnh cơ thể người mà nhìn thấy, e rằng họ sẽ làm mọi cách để biết được bí mật trong đó.

Cửu đầu xà bách cũng biến thành tượng băng, những sợi dây leo vốn cứng rắn trở nên cực kỳ giòn.

Hứa Thành thử gõ vào những sợi dây leo đó, không ngờ trực tiếp làm vỡ tất cả, Tiểu Bạch cũng từ trên dây leo đó rơi xuống.

Cùng rơi xuống còn có một chiếc hộp tử kim và thi thể của những người và động vật bị Cửu đầu xà bách nuốt chửng trong hàng ngàn năm qua.

Những thi thể đó không biết đã chết bao nhiêu năm rồi, có những cái đã biến thành xương khô.

Những vật dụng mang trên người những thi thể đó cũng theo đó rơi vãi khắp nơi.

Trong đó có đủ loại đồ vật từ các triều đại, có những thứ ngay cả Hứa Thành cũng không nhận ra.

Nếu Bàn Tử nhìn thấy những thứ này, không biết sẽ vui mừng đến mức nào.

Lúc này Tiểu Bạch đột nhiên cử động, cầm lấy bộ Ngọc dũng kia, hướng Hứa Thành lộ ra vẻ mặt cầu xin.

Hứa Thành có chút kinh ngạc, chẳng lẽ Tiểu Bạch muốn mặc Ngọc dũng.

Chương 24

Nhưng mặc vào cũng không sao, cùng lắm lúc bán tiền thì lại cởi ra.

Thấy Hứa Thành gật đầu, Tiểu Bạch hưng phấn cởi bỏ quần áo, mặc bộ Ngọc dũng vào.

Cũng kỳ lạ, bộ Ngọc dũng đó dường như có thể tự động điều chỉnh kích thước, Tiểu Bạch mặc vào giống như được may đo riêng vậy.

Một lúc sau, bộ Ngọc dũng đó tan chảy vào trong cơ thể Tiểu Bạch, cùng lúc đó trên trán Tiểu Bạch có thêm một nốt hoa điền màu xanh băng.

Trạng thái hiện tại của Tiểu Bạch giống như một người sống hoàn chỉnh, làn da càng trắng như sứ.

Bảo Tiểu Bạch mặc quần áo vào, Hứa Thành vỗ trán mình.

Một lát nữa mọi người tỉnh lại không biết nên giải thích với họ thế nào.

Nhưng việc cấp bách bây giờ là phải giải cứu mọi người, dùng lửa đốt chắc chắn không được, nhưng Hứa Thành tin rằng nhất định có cách.

Trong lúc Hứa Thành đang suy nghĩ, Tiểu Muộn cũng đã thoát ra khỏi khối băng.

Nhìn thấy Hứa Thành, anh ta đi tới nói: "Tình huống này thuộc về một loại tiên thiên hàn khí, loại tiên thiên hàn khí này đối với tất cả vật chết đều có sức phá hoại kinh người, nhưng đối với người chỉ tạm thời đình chỉ hoạt động sống mà thôi." "Vậy có cách nào không?"

Hứa Thành bây giờ cũng bó tay.

Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật cũng không đề cập đến loại hàn khí này, một số lá bùa lửa trong đó Hứa Thành không biết có dùng được không, lỡ như làm hỏng chuyện thì không hay.

Tiểu Muộn nói: "Huyết mạch Kỳ Lân của tôi không thuần, hiệu lực không đủ, máu của anh Hứa Thành thuộc loại nào, tôi nghĩ có thể giúp anh thoát ra." "Huyết mạch của tôi là phượng hoàng, độ tinh khiết chắc là đủ rồi." Hứa Thành thầm nghĩ, còn có gì tinh khiết hơn 99.99% của mình nữa chứ.

Nghe đến huyết mạch phượng hoàng, Tiểu Muộn đột nhiên lộ ra một tia sát khí, nhưng lại bị anh ta cố gắng kiềm chế.

Hứa Thành nhạy cảm đến mức nào, nhưng anh cũng biết nguyên nhân của Tiểu Muộn, e rằng bây giờ Tiểu Muộn đã khôi phục được một phần ký ức.

Hậu nhân của huyết mạch phượng hoàng trên thế giới này đã truyền sức mạnh huyết mạch chí cao vô thượng đó cho Vương Tàng Hải, Vương Tàng Hải vì vậy đã nói với người nhà họ Vương rằng nếu gặp người có hình xăm phượng hoàng thì phải tôn làm tộc trưởng.

Người nhà họ Vương và người nhà họ Trương đã đấu tranh mấy trăm năm, thời Dân quốc còn đánh bại nhà họ Trương.

Có thể tưởng tượng được sự hận thù của Tiểu Muộn đến từ đâu.

Nhưng để đề phòng sau này khi cùng nhau xuống mộ, Tiểu Muộn lại cho mình một vố, Hứa Thành cảm thấy cần phải giải thích.

Tuy anh hoàn toàn không sợ những người này, lỡ như chọc giận những thế lực này, cùng lắm là tìm một ngôi mộ cổ ở đó vài trăm năm, đợi lão tử ra ngoài lần nữa.

Nhưng vài trăm năm, thật nhàm chán, quỷ mới biết Tây Vương Mẫu đã sống sót qua hàng ngàn năm như thế nào.

Kiểu trường sinh này gần như không khác gì cái chết. "Anh biết Vương Tàng Hải chứ." Ánh mắt Tiểu Muộn co lại. "Biết." Hứa Thành lắc đầu, "Anh có biết huyết mạch phượng hoàng của Vương Tàng Hải là ai cho không?" Tiểu Muộn không nói gì, một suy đoán như tia chớp lóe lên trong đầu, rõ ràng anh ta đang chuẩn bị bị sốc.

Thấy Tiểu Muộn bắt đầu suy diễn, Hứa Thành cười, như vậy mới chân thực hơn. "Đúng vậy." Thấy Hứa Thành nháy mắt, Tiểu Muộn có chút không thể tin được. "Sao có thể, anh rốt cuộc sống lâu đến thế nào." Hứa Thành lắc đầu. "Không có gì là không thể, không phải anh cũng sống gần một trăm tuổi rồi sao." Tiểu Muộn ngẩn ra, rõ ràng có chút khó chấp nhận sự thật này, không biết Hứa Thành đã sống được mấy trăm năm bằng loại trường sinh nào.

Không, có thể đã sống hàng ngàn năm, vì trong bản dập tay của Vương Tàng Hải, đã viết rất rõ.

Người đó tóc tai đều đỏ, không biết tuổi tác bao nhiêu, không biết hôm nay là ngày nào.

Hứa Thành vỗ vai Tiểu Muộn. "Đừng nói cho người khác biết nhé." Tiểu Muộn gật đầu, tuy không biết Hứa Thành có lừa mình không, nhưng anh cũng không ngốc đến mức đi rêu rao khắp nơi.

Hứa Thành đau lòng nhỏ cho mỗi người một giọt máu tươi, lần xuống mộ này e rằng là lỗ nhất.

Được máu tươi của Hứa Thành nuôi dưỡng, lớp băng trên bề mặt Ngô Tà bắt đầu tan chảy.

Khi tất cả mọi người đều thoát ra khỏi lớp băng, Bàn Tử nhìn thấy những vật dụng rơi ra từ Cửu đầu xà bách, hưng phấn hét lớn một

tiếng. "Hứa Thành, cậu đúng là phúc tinh mà." Rồi anh ta chạy đến những thứ đó để chọn lựa.

Ngô Tà đột nhiên gọi: "Hứa Thành, Ngọc dũng đâu rồi?" Bàn Tử cũng phát hiện Ngọc dũng đã biến mất, Hứa Thành cười khổ một tiếng, quyết định bịa ra một lời nói dối thiện ý. "Sau khi bị đóng băng, Ngọc dũng đó cũng bị đông thành bột mịn, bây giờ cả hang động đều là bột của Ngọc dũng đó." Bàn Tử có chút tiếc nuối. "Ai, sớm biết thế đã không dẫm chết con thi miết đó rồi." Hứa Thành vỗ vai Bàn Tử, chỉ vào đống đồ cổ trên đất. "Những thứ này cũng có thể gỡ gạc lại một chút vốn liếng mà." Bàn Tử bất lực gật đầu, rõ ràng vẫn còn tiếc nuối về chiếc Ngọc dũng đó.

Lúc này Ngô Tam Thúc hỏi Tiểu Muộn: "Sau khi chúng ta bị đóng băng đã xảy ra chuyện gì?" Tiểu Muộn chỉ kể ngắn gọn chi tiết đã bàn bạc với Hứa Thành để cứu mọi người, còn những chuyện khác Tiểu Muộn không hề nhắc đến.

Thấy không hỏi được gì, Ngô Tam Thúc cũng tham gia vào hàng ngũ của Bàn Tử.

Nhưng vừa tham gia vào đã vô cùng kinh ngạc, giọng nói cũng có chút run rẩy. "Trời đất ơi, hương giản Bạch Ngọc Hoa Hủy." "Còn có cái này, bình hồ lô vàng khảm đá quý." "Bàn Tử, mày lén lút lấy cái gì thế." Bàn Tử trực tiếp ôm chặt ba lô của mình: ", Tôi không có, tôi không có, đừng nói bừa." Lúc này mọi người cũng đều tham gia vào hàng ngũ tìm báu vật, thỉnh thoảng tìm được một món báu vật lại gây ra những tiếng reo hò kinh ngạc.

Giống như cảnh Hồng Quân chia báu vật trên núi Phân Bảo vậy, mọi người ở đây tranh giành không ngớt tiếng cười.

Tiểu Muộn mỉm cười quay đầu lại nói với Hứa Thành: "Xem ra tôi cũng phải tìm vài món đồ để kiếm cơm rồi." Tiểu Muộn vừa vào

đã tóm lấy một món đồ đồng mà anh đã nhắm từ lâu.

Chương 25

Ngô Tam Thúc và Bàn Tử nhìn thấy món đồ trong tay Tiểu Muộn, mắt đều trợn tròn. "Đèn Trường Tín Cung!

Không ngờ ở đây lại có một cái." "Tôi thấy trước mà." Trong lúc nói chuyện, Tiểu Muộn đã bỏ chiếc đèn Trường Tín Cung vào túi, mặc cho Bàn Tử và Ngô Tam Thúc hối hận cũng không thuộc về họ nữa.

Thấy mọi người tranh giành vui vẻ như vậy, Hứa Thành cũng nảy sinh một chút hứng thú. "Xem ra tôi cũng phải tham gia rồi." Hứa Thành vừa nói vừa xắn tay áo, "Tiểu Bạch cũng vậy, giúp anh tìm đi." Sau bốn năm tiếng đồng hồ tìm kiếm, tất cả mọi người đều mang theo túi lớn túi nhỏ, đầy ắp.

Điều khiến người ta kinh ngạc nhất là Tiểu Bạch, trên người gần như treo đầy đồ vật, Ngô Tam Thúc cho rằng mắt nhìn của Tiểu Bạch có lẽ là tinh tường nhất.

Bởi vì ba phần mười những món đồ quý giá đều bị Tiểu Bạch lấy đi.

Nhìn Tiểu Bạch vô hại, Bàn Tử chỉ có thể khâm phục, tuyệt đối không ngờ một cô gái yếu đuối lại có sức chiến đấu mạnh mẽ như vậy.

Bây giờ Bàn Tử không biết Tiểu Bạch là cổ thi ngàn năm, chỉ có thể đổ cho cô là một cô gái xuất thân từ một gia tộc cổ xưa.

Hứa Thành cảm thấy Tiểu Bạch có thể nhận ra nhiều báu vật như vậy, e rằng có liên quan đến kinh nghiệm sống của cô.

Sau khi tất cả mọi người đã lấy xong đồ, Cửu đầu xà bách lập tức

sụp đổ.

Giống như một ông lão sắp chết, trải qua lần hồi quang phản chiếu cuối cùng.

Khi mọi người đang chuẩn bị ra ngoài, phía trên Cửu đầu xà bách đột nhiên xuất hiện một tấm lưới thủy tinh trong suốt.

Nói là lưới thủy tinh cũng không hoàn toàn đúng, ở thời cổ đại không có kỹ thuật chế tạo thủy tinh.

Khi mọi người đang nhìn, tấm lưới lớn đó không biết đã trải qua phản ứng hóa học gì, giống như một cái thang rủ xuống.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Ngô Tam Thúc nói: "E rằng đây là do Chu Mục Vương xây dựng lúc đó, để tiện rời đi khi thực sự sống lại sau này." Mọi người gật đầu, kỹ thuật của người cổ đại thật sự thần kỳ.

Nếu đã như vậy, thì con đường rời đi cũng đã có.

Trên đường đi lên, hang động không biết vì sao, một lượng lớn nước tràn vào, giống như muốn lấp đầy cả hang động.

Khi người cuối cùng bước lên, lối vào trực tiếp đóng lại, giống như chưa từng xuất hiện trên đời.

Nhìn thấy cảnh này, mọi người đều thở dài, e rằng hậu thế sẽ không bao giờ phát hiện ra một kỳ tích như vậy nữa.

Mọi người trở về với đầy ắp chiến lợi phẩm không dám về làng, trực tiếp đi suốt đêm đến ga xe lửa Lâm Truy.

Một đoàn người như vậy tuy gây chú ý, nhưng vì đông người nên cũng không có kẻ xấu nào theo dõi.

Sau khi đến Bắc Kinh, Bàn Tử muốn tìm một nơi để bán những thứ này.

Ngô Tam Thúc lại không cần, ở Bắc Kinh ông có người mua.

Xuất phát từ sự tin tưởng đối với Ngô Tam Thúc, Ngô Tà và Tiểu Muộn cũng quyết định để Ngô Tam Thúc giúp bán.

Bàn Tử thấy họ không cần giúp, cũng không còn cách nào khác, đành phải đến Phan Gia Viên.

Hứa Thành giao những thứ đó cho Ngô Tà rồi cùng Tiểu Bạch rời đi, trước khi đi đã để lại cho Ngô Tà số tài khoản ngân hàng.

Nhờ Bàn Tử giúp Tiểu Bạch làm một chiếc chứng minh thư, lại mua cho Tiểu Bạch một bộ quần áo, Hứa Thành dự định trạm tiếp theo sẽ đến Trường Bạch Sơn xem thử.

Ngô Tà chắc chắn sẽ vì con xà mi đồng ngư trong chiếc hộp tử kim đó mà lại đến mộ dưới đáy biển, nhưng Hứa Thành không có hứng thú với mộ dưới đáy biển.

Mộ dưới đáy biển chẳng qua chỉ cho biết địa chỉ của Vân Thiên Cung.

Hứa Thành đã sớm biết Vân Thiên Cung ở đâu, cần gì phải làm thêm việc thừa.

Còn về thần thụ Tần Lĩnh, Hứa Thành tạm thời không nắm chắc, định sau khi từ Vân Thiên Cung trở về sẽ cùng Ngô Tà đi xem thử.

Dù sao thì thần thụ Tần Lĩnh trong nguyên tác thực sự quá huyền ảo, gần như đã chạm đến tầng thứ của tiên thần.

Một số thuyết âm mưu thậm chí còn cho rằng Ngô Tà ra khỏi Tần Lĩnh đã không còn là Ngô Tà, mà là Ngô Tà do ảo ảnh tạo ra.

Người ra khỏi Thanh Đồng Môn cũng không phải là Tiểu Muộn, mà là Tiểu Muộn giả do Ngô Tà giả tạo ra.

Tiểu Muộn thật đã sớm chết sau Thanh Đồng Môn.

Ở đây cần phải làm rõ, bất kể là Tiểu Muộn giả hay Ngô Tà giả, gần như không có sự khác biệt với bản thật.

Sự khác biệt duy nhất là một cái do thần thụ Tần Lĩnh vật chất hóa, một cái không phải.

Ở kiếp trước, những thuyết âm mưu như vậy cực kỳ thịnh hành, vì vậy Hứa Thành cảm thấy trước khi Ngô Tà xuất hiện ở Tần Lĩnh, cần phải đi xem thử, không nên đợi sau khi từ Vân Thiên Cung trở về.

Nhưng người phụ nữ A Nịnh kia, Ngô Tà e rằng không đối phó được, nếu để A Nịnh thiết kế giết chết ở mộ dưới đáy biển thì không hay chút nào.

Khoảng một ngày ngồi tàu hỏa, Hứa Thành và Tiểu Bạch đã đến một thành phố ở Đông Bắc, cũng là nơi có Trường Bạch Sơn.

Trong nguyên tác, vị trí đại khái của Vân Thiên Cung nằm ở dãy núi Hoành Sơn của Trường Bạch Sơn.

Cứ tìm mò mẫm như vậy cũng không phải là cách, Hứa Thành quyết định trước tiên tìm một người dẫn đường ở địa phương rồi tính.

Tìm một khách sạn để ở, lúc này Ngô Tà gọi điện thoại đến. "Anh Hứa, anh đang bận gì vậy?" Hứa Thành trong lòng chắc chắn Ngô Tà đã phát hiện ra bí mật của chiếc hộp tử kim đó.

Chương 26

"Không làm gì cả, những thứ đó đã bán được chưa?" Giọng của Ngô Tà ở đầu dây bên kia có chút không tự nhiên: "Chưa, đồ nhiều quá, không dễ bán như vậy đâu." "Ừm, không sao, đồ để ở chỗ cậu tôi yên tâm." Ngô Tà ở đầu dây bên kia im lặng một lúc. "Hứa Thành, có một chuyện tôi không biết có nên nói với anh không." "Không sao, nói đi." Hứa Thành có chút tò mò, lẽ nào là chuyện đi Tây Sa đáy biển?

Nhưng cũng không thể nhanh như vậy được, chú Ba đã đi trước rồi. "Chú Ba mất tích rồi, từ chiếc hộp tử kim mang về, tôi phát hiện ra thứ bên trong, chú Ba sau khi xem xong giống như phát điên vậy." Hứa Thành suy nghĩ. "Nói vậy là sau khi chú Ba xem xong đã tìm được manh mối, không nói với cậu một tiếng mà đi một mình?" "Ừm, nên tôi mới hỏi xem chú Ba có liên lạc với anh không." Hứa Thành nói: "Không có, chú Ba e rằng không đơn giản biến mất như vậy đâu, có thể có những chuyện cậu không biết bên trong." Ngô Tà bên kia im lặng một lúc: "Hứa Thành tôi biết rồi, lát nữa tôi sẽ gọi cho Bàn Tử hỏi xem anh ấy có biết tung tích của chú Ba không." Cúp điện thoại, Hứa Thành cảm thấy lần này đến Trường Bạch Sơn là đúng, bây giờ tất cả các thế lực đều chưa hướng về phía Trường Bạch Sơn.

Bây giờ có thể tha hồ tung hoành ở Trường Bạch Sơn.

Nhìn Tiểu Bạch đang đứng bên cửa sổ, Hứa Thành có chút tò mò về thân phận trước đây của cô, nhưng trước khi luyện thành Diễm thi, căn bản không thể có được thông tin đặc biệt nào.

Có lẽ vì nguyên nhân của Ngọc dũng, cơ thể Tiểu Bạch bắt đầu xảy ra một loại lột xác nào đó.

Hứa Thành không biết như vậy là tốt hay xấu, nhưng từ biểu hiện

hiện tại xem ra, không có gì xấu lắm.

Đi tới nắm tay Tiểu Bạch trong lòng bàn tay, Hứa Thành chỉ cảm thấy như chạm vào một khối huyền băng vạn năm, lạnh thấu xương.

Không biết khi Diễm thi thực sự được luyện thành, Tiểu Bạch sẽ biến thành bộ dạng gì.

Có lẽ vì thể lực tiêu hao quá lớn, Hứa Thành ngủ một mạch đến trưa ngày hôm sau mới bị điện thoại của Ngô Tà đánh thức. "Hứa Thành, bên chú Ba có hai người đến, chú Ba mang theo thuyền trục vớt chỉ không thấy đâu, hai người đó nói chú Ba bảo tôi xuống biển tiếp ứng, có..." Hứa Thành có chút tò mò, Ngô Tà này nói chuyện chỉ nói nửa vời. "Có gì, nói đi." "Chú Ba muốn nếu có thể thì đưa anh đi cùng, cùng tôi đi." Hứa Thành nhíu mày. "Trong hai người đó không phải có một người phụ nữ sao." "Hứa Thành, anh biết à, không tìm được rồi." "Không phải, lần này tôi có việc quan trọng, e rằng không thể đi cùng cậu được." "Ồ." Ngô Tà ở đầu dây bên kia rõ ràng có chút thất vọng.

Hứa Thành nghĩ một lúc, quyết định nói cho Ngô Tà một số chuyện. "Nhớ kỹ, lần này xuống biển nhất định phải cẩn thận người phụ nữ tên A Nịnh, nhớ kỹ, bất kỳ lời nào của cô ta cũng đừng nghe." Hứa Thành nói xong liền cúp máy, không giải thích quá nhiều, sau đó điện thoại của Ngô Tà gọi đến liền trực tiếp cúp máy rồi chuyển điện thoại sang chế độ im lặng.

Ngoài cửa sổ, tuyết lất phất rơi.

Mặc một chiếc áo gió, Hứa Thành ra khỏi cửa.

Việc cần làm bây giờ là tìm một người dẫn đường có thể đưa mình đến thôn Doanh Sơn.

Thôn Doanh Sơn là trạm đầu tiên, cũng là nơi Trần Bì A Tứ đưa

Ngô Tà đến lần đầu tiên.

Tùy tay túm lấy một người qua đường, một cậu bé khoảng mười sáu tuổi.

Cậu bé đó có thể đang vội đi đến phòng game hay gì đó, đối với hành động của Hứa Thành có chút không kiên nhẫn. "Làm gì vậy, buông tôi ra." Hứa Thành lấy ra một tờ một trăm tệ, hươ hươ trước mắt cậu bé. "Tôi có một câu hỏi, trả lời đúng thì một trăm tệ này là của cậu." Cậu bé đó rõ ràng hưng phấn, bây giờ là năm 2003, sức mua của một trăm tệ tương đương với bảy tám trăm tệ của đời sau. "Cậu có biết thôn Doanh Sơn không?" Cậu bé đó gãi tai gãi đầu, mắt thấy một trăm tệ sắp vuột mất. "Chú, chú tin cháu không, cháu đi tìm bạn học, có một số bạn từ quê lên, có thể sẽ biết." Hứa Thành gật đầu.

Cậu bé đó chạy như bay mất dạng, rõ ràng quyết tâm lấy được một trăm tệ này.

Hứa Thành và Tiểu Bạch đợi khoảng hơn 20 phút, cậu bé đó dẫn một cô bé đến. ", Cô bé này là người thôn Doanh Sơn." Cô bé đó trông đen nhẻm, nói: "Vâng, là cháu." Hứa Thành gật đầu. "Cháu có biết đường đi đến thôn Doanh Sơn không?" Cô bé đó nói: "Cháu không biết, lúc đi ra cháu đang ngủ, bố cháu dùng xe lừa kéo cháu ra." Hứa Thành đưa một trăm tệ đó cho cậu bé, lại từ trong túi lấy ra một trăm tệ nữa đặt vào tay cô bé. "Bây giờ, cháu có thể đưa chú đến gặp bố cháu được không?" "Vâng." Cô bé đó có vẻ hơi nhút nhát, nhưng khi thấy Hứa Thành đưa tiền, cũng tỏ ra có chút vui vẻ.

Cẩn thận cất tiền vào cặp sách nhỏ, cặp sách trông khá cũ kỹ, nhưng được giặt sạch sẽ.

Cậu bé kia lấy tiền rồi đi, xem ra không biết định đi đâu tiêu xài.

Cô bé dẫn Hứa Thành đến một khu nhà ổ chuột, nơi này là nơi tồi tàn nhất của cả thành phố, nước bẩn chảy lênh láng, phân và nước

tiểu có thể thấy ở khắp nơi.

Cô bé chỉ vào một cánh cửa phòng đã hỏng nói: "Chú ơi, đây là nhà cháu, bố cháu chắc đang nấu cơm bên trong." Nói xong cô bé đi đến cửa gõ. "Ai vậy." Giọng nói vừa dứt, một người đàn ông trung niên từ bên trong đẩy cửa ra.

Thấy cô bé, ông ta lập tức như thuốc nổ được châm ngòi. "Sao không đi học!" Nói xong một cái tát giáng xuống mặt cô bé.

Cô bé cố nén nước mắt đang chực trào ra, từ trong cặp sách nhỏ lấy ra một trăm tệ Hứa Thành đưa. "Bố, cho bố." "Tiền ở đâu ra vậy." Người đàn ông trung niên sau khi lấy tiền, vẻ mặt rõ ràng có chút thay đổi, lúc này mới chú ý đến sự tồn tại của Hứa Thành. ", Là của người này." Hứa Thành nói với người đàn ông: "Tôi muốn hỏi đường, đường đi thôn Doanh Sơn, anh có thể đưa tôi đến đó được không?" Người đàn ông trung niên lập tức có chút không kiên nhẫn, "Tôi không biết, ông muốn tìm ai thì tìm." Hứa Thành lấy ra 10 tờ một trăm tệ, huơ huơ trước mắt người đàn ông. "Nếu có cái này thì sao?" Người đàn ông đó rõ ràng đã giãy giụa, nhưng lại xua tay nói: "Cả đời này tôi cũng sẽ không quay lại đó nữa." Hứa Thành rõ ràng có chút bất ngờ.

Thời đại này, lương của người bình thường cũng chỉ từ 600-800 tệ, nhìn người đàn ông trung niên này cũng không khá giả gì, không ngờ lại có thể chống lại sự cám dỗ này.

Nhưng Hứa Thành không có tâm trạng để tìm hiểu câu chuyện bên trong, dù thế nào đi nữa, chỉ cần có thể thuận lợi đến thôn Doanh Sơn là được.

Chương 27

"Xem ra anh có nỗi khổ khó nói, hay là anh đưa tôi đến đầu thôn là được rồi, sau đó anh về là được." Người đàn ông rõ ràng có chút động lòng, thấy người đàn ông ở đó do dự, Hứa Thành lại lấy ra 5 tờ 100 nữa. "Đủ chưa." Hứa Thành trực tiếp đặt tiền vào tay người đàn ông trung niên, trong đó có một tác dụng tâm lý, đó là nếu người đàn ông trung niên cầm tiền trong tay, sẽ sinh ra một loại ảo giác rằng tiền đó vốn là của mình. "Vâng.

Tôi đồng ý đi!" Cô bé đó lập tức vỗ tay. "Ồ!

Có thể đi thăm mẹ rồi." Người đàn ông trừng mắt nhìn cô bé, "Lần này không đưa con đi, ở nhà ngoan ngoãn đi." Biểu cảm của cô bé lập tức từ nắng chuyển sang mây.

Hứa Thành lúc này nói: "Tôi cũng không có quyền quản chuyện nhà anh, nhưng có thể cho con gái anh vào, con gái anh chắc biết đường chứ, đợi ở đầu thôn không được sao." Người đàn ông trung niên ngồi xổm trên đất một lúc lâu, mới gật đầu.

Hứa Thành bảo Tiểu Bạch đang đi theo xa xa dẫn Tiểu Ngân đến, thấy Tiểu Bạch, cả người đàn ông trung niên và cô bé đều ngây người, chưa từng thấy cô gái nào xinh đẹp như vậy.

Sau khi chuẩn bị một ít lương khô và trang bị, Hứa Thành liền ngồi lên xe lửa bắt đầu hành trình đến thôn Doanh Sơn.

Thôn Doanh Sơn cách thành phố khá xa, cộng thêm tuyết tích tụ quanh năm đường trơn, nên xe lửa đi khá chậm.

Trên đường, Hứa Thành và người đàn ông trung niên cũng đã thân thiết hơn. "Anh bạn trẻ, đưa bạn gái đi chơi núi à, bây giờ đang là mùa tuyết, đường trong núi không dễ đi đâu." Hứa Thành gật đầu, "Đúng

vậy, nghe nói trong núi có nhân sâm núi già, không chừng vận may tốt có thể đào được vài củ." Người đàn ông trung niên cười một tiếng: "Ha ha, nhân sâm núi già thời buổi này không còn nhiều đâu, mấy năm trước lão Lữ đầu chuyên đào nhân sâm núi già cũng không làm nữa rồi." "Tại sao?" Hứa Thành có chút tò mò, bây giờ trong núi vẫn còn ít người qua lại, chắc hẳn vẫn còn một số củ nhân sâm núi già chưa được phát hiện.

Nghe lời Hứa Thành, người đàn ông trung niên cười nói: "Những củ nhân sâm núi già có tuổi đó đã bị đào hết rồi, mỗi năm không biết bao nhiêu người vào núi, lại có bao nhiêu người không ra được." Hứa Thành gật đầu: "Cũng phải, tiền tài làm động lòng người." Nhưng Hứa Thành nghe được thông tin này lại để tâm, mỗi năm có nhiều người vào như vậy không chừng có cả trộm mộ.

Những người không ra được e rằng không phải vì nhân sâm.

Nhưng Vân Thiên Cung của Vương Tàng Hải không phải là nơi mà kẻ trộm mộ bình thường có thể đến, điều này khiến Hứa Thành vừa lo lắng vừa có một chút may mắn.

Cô bé rõ ràng rất hứng thú với Tiểu Ngân, nhìn Tiểu Ngân thật sự rất đẹp. "Chú ơi, đây là con gì vậy ạ?" Hứa Thành cười nói: "Tê tê." Người đàn ông trung niên chen vào nói: "Anh bạn trẻ, con tê tê này không bình thường đâu, trông bộ dạng này e rằng đã thành tinh rồi." ", Anh đã thấy thứ gì thành tinh bao giờ chưa?" Lần này đến lượt Hứa Thành tò mò.

Chỉ nghe người đàn ông trung niên bí ẩn nói với Hứa Thành: "Hoàng Đại Tiên, anh nghe nói chưa?" “Ồ?” Hứa Thành lập tức có hứng thú.

Thấy Hứa Thành hứng thú, người đàn ông trung niên bắt đầu thao thao bất tuyệt.

“Lúc tôi còn nhỏ, ông chú hai nhà tôi khi đó chuyên đi săn chồn, một năm chắc cũng phải ba bốn trăm con.” “Tôi nhớ có một hôm chú hai tôi đi săn về, cũng lạ, hôm đó không săn được con chồn nào, ngược lại săn được rất nhiều loại chim.” “Lúc đi đến đầu thôn, chú hai tôi bỗng nghe có người gọi tên mình.

Chú ấy quay đầu lại nhìn, thấy hơn năm mươi con chồn tinh lớn nhỏ đang quỳ ở đó.” “Cảnh tượng đó dọa chú hai tôi sợ chết khiếp.

Chú hai tôi cũng là người gan dạ, cả đời giết không biết bao nhiêu chồn, từ từ cũng hoàn hồn lại, không còn sợ hãi nữa, bèn hỏi chúng muốn làm gì.” “Con chồn tinh đầu đàn miệng đã mọc lông đen, trông không biết đã sống bao lâu rồi.

Nó không mở miệng nói, nhưng chú hai tôi lại hiểu rằng nó muốn nói ông ấy đã giết gần một vạn đồng loại của chúng, tuyệt đối không được tiếp tục giết chóc nữa, nếu cứ thế sẽ gặp báo ứng.” “Chú hai tôi nghe xong thì làm sao chịu được, cả nhà già trẻ đều trông cậy vào việc giết chồn để sống qua ngày mà.

Con chồn tinh thấy chú hai tôi không đồng ý, không nói một lời nào đã bỏ đi.

Chú hai tôi thấy vậy liền giơ súng săn lên bắn, năm sáu mươi con chồn tinh trong nháy mắt bị bắn chết, con thì chết, con thì chạy thoát.” Hứa Thành có chút kinh ngạc, người bình thường gặp phải chuyện này sớm đã sợ ngây người, không ngờ ông chú hai này lại mạnh mẽ đến vậy.

“Sau đó thì sao, sau đó thế nào rồi?” Người đàn ông trung niên thở dài một hơi: “Sau đó chú hai tôi không bao giờ thấy chồn tinh nữa, mọi người đều nói lũ chồn đã bị giết đến mức phải dọn nhà đi rồi.” Hứa Thành hỏi: “Chẳng lẽ lũ chồn tinh đó không quay lại báo thù sao?” Người đàn ông trung niên gật đầu: “Chú hai tôi từ đó về sau

mắc một căn bệnh, mỗi ngày không giết thứ gì đó là lại phát điên, la hét giống hệt tiếng chồn.” “Năm kia chú hai tôi mất vì bệnh tim, ngay đêm chôn cất thì thi thể bị ai đó đào lên, toàn bộ thi thể bị cắn xé đến mức không còn nhận ra được.” Hứa Thành nghe xong không khỏi bật cười, lũ chồn tinh này cũng thuộc loại bắt nạt kẻ yếu sợ kẻ mạnh, lúc người ta còn sống thì không dám làm gì, chết rồi mới dám báo thù.

Kể xong câu chuyện, Hứa Thành lại tán gẫu với người đàn ông kia một vài chuyện khác.

Trên đường đi có nói có cười, cũng không cảm thấy cô đơn.

Cứ như vậy ngồi xe lừa đi khoảng sáu bảy tiếng đồng hồ mới đến thôn Doanh Sơn.

Bây giờ trời đã nhá nhem tối, người đàn ông trung niên đến đầu thôn thì không chịu đi vào nữa.

Nhưng trên xe lừa có sẵn chăn đệm, lại thêm căn lều dựng sẵn trong rừng già, cất xe lừa vào trong đó, một đêm cũng có thể tạm bợ qua được.

Sau khi đưa cô bé tên Ny Ny vào thôn, người trong thôn rõ ràng đều nhận ra cô bé.

“Ny Ny, sao lâu thế mới về nhà, ở trên thành phố thế nào?” Có lẽ đã lâu không gặp người trong làng nên có chút cảm giác xa lạ.

Cô bé chỉ cười mà không trả lời.

Nhìn thấy Hứa Thành và Tiểu Bạch, những người dân làng đó cũng đã quen.

Mấy năm nay, một số thanh niên trẻ tuổi lên núi tìm cảm giác mạnh ngày càng nhiều, thường có những người vào núi rồi không bao giờ trở ra nữa.

Chắc là ở trong núi không bị gấu bắt thì cũng bị hổ ăn thịt.

Ai quản chứ, chẳng ai quản cả.

Sau khi đưa Ny Ny về nhà mẹ cô bé, Hứa Thành liền dẫn Tiểu Bạch tìm một nhà trọ trong thôn để ở lại.

Vốn tưởng nhà trọ ở đây sẽ không sạch sẽ lắm, nhưng không ngờ nhà trọ Hứa Thành tìm được lại khá sạch sẽ, bình nóng lạnh, điều hòa đầy đủ cả.

Ít nhất ở một ngôi làng nhỏ thế này đã là đãi ngộ năm sao rồi.

Ngủ một giấc, Hứa Thành chỉ cảm thấy tinh thần sung mãn.

Dựa theo ký ức trong nguyên tác, Hứa Thành quyết định trước tiên tìm một người lính giải ngũ tên là Thuận Tử.

Thuận Tử chính là người dẫn đường cho Ngô Tà vào sâu trong núi tuyết ở nguyên tác, có một người dẫn đường như vậy, chuyến đi núi tuyết lần này sẽ không tốn quá nhiều công sức.

Ở đầu thôn, người đàn ông trung niên hôm qua đang đứng đó không biết đang lôi lôi kéo kéo với ai.

Chương 28

Hứa Thành có chút tò mò, sau một hồi hỏi thăm mới biết, người đàn ông trung niên sau khi về nhà đã bị vợ biết chuyện, lần này bà ta nhất quyết không cho ông ta đi.

Cô bé đứng giữa hai người có chút lúng túng, còn nhỏ tuổi đã phải chịu đựng áp lực không đáng có.

Hứa Thành không định can thiệp, quan thanh liêm còn khó xử chuyện nhà, nếu làm không khéo thành vụng lại tự rước lấy bực mình.

Hứa Thành kéo một ông lão già hỏi: "Ông ơi, ở đây có ai tên là Thuận Tử không ạ?" Ông lão lộ ra vẻ mặt kỳ quái nhìn Hứa Thành.

"Tôi biết chứ, cậu chẳng phải là người đi cùng Thuận Tử hôm qua sao, muốn tìm Thuận Tử thì chẳng phải ở kia sao?" Hứa Thành trong phút chốc toát mồ hôi lạnh.

Tuy biết rằng hướng đi của cốt truyện nguyên tác thỉnh thoảng sẽ có chút thay đổi, nhưng sự trùng hợp như hôm nay là lần đầu tiên.

Nếu mình không đến núi Trường Bạch, nếu không gặp cậu bé kia, vậy thì trong nguyên tác ai sẽ là người dẫn đường cho Ngô Tà.

Hứa Thành chỉ cảm thấy có một bàn tay vô hình đang thao túng mọi thứ, giống như một con cá rơi vào lưới.

Cảm giác này khiến Hứa Thành rất khó chịu, bất cứ ai biết mình có thể đang sống trong một ván cờ của người khác, tâm trạng cũng sẽ tồi tệ như vậy thôi.

Hứa Thành đột nhiên có chút thấu hiểu vì sao Ngô Tà lại muốn chỉnh cả nhà họ Uông, không vì gì khác, chỉ để có thể nắm giữ vận

mệnh của chính mình.

Ông không muốn tôi chơi, tôi lại càng muốn chơi với ông.

Một hạt giống phản kháng bắt đầu nảy mầm trong lòng Hứa Thành, một ngày nào đó cuối cùng sẽ lớn thành cây đại thụ.

Hứa Thành thấy họ đang cãi cọ ở đó, liền đi thẳng qua.

"Thuận Tử?" Người đàn ông trung niên thấy Hứa Thành đến, vẻ mặt cũng trở nên cung kính.

Người phụ nữ trông giống vợ ông ta cũng ngừng cãi cọ, xem ra cũng không phải loại vô lý gây sự.

"Tôi là Thuận Tử đây, anh bạn trẻ có chuyện gì?" Hứa Thành nói: "Anh có biết đường lên núi tuyết không?" Nghe Hứa Thành nói vậy, Thuận Tử vội vàng kéo Hứa Thành sang một bên, xem ra không muốn để những người dân làng khác biết.

Người phụ nữ thấy Thuận Tử không biết đang nói gì với Hứa Thành, liền kéo cô con gái sang một bên, thay chồng che chắn những ánh mắt tò mò của dân làng.

"Cậu nghe nói tôi biết đường vào núi tuyết à?" Thấy Hứa Thành hỏi, Thuận Tử đáp: "Ừm, đúng vậy, hồi trẻ tôi làm lính biên phòng ở đó, đường lớn đường nhỏ đều quen thuộc cả." Hứa Thành lại nói: "Tôi muốn anh giúp tôi dẫn đường, chủ yếu là để tôi mở mang tầm mắt, thuận tiện du lịch một chuyến." Thuận Tử thấy Hứa Thành nói vậy, đáp: "Anh bạn trẻ, không phải tôi không giúp, nhưng tôi có việc làm trên thành phố, nếu không đi nữa có khi lương cũng mất." Hứa Thành hiểu ra là ông ta muốn tiền, chuyện này cũng bình thường, dù sao cũng phải nuôi con.

Anh nói rồi lấy từ trong túi ra một xấp tiền dày, ước chừng cũng phải hơn ba nghìn tệ.

Đây là tiền chú Ba đưa cho Hứa Thành trước khi đi, khoảng hai vạn, coi như là ứng trước.

Thấy Hứa Thành ra tay hào phóng, người đàn ông trung niên coi Hứa Thành như một cậu ấm nhà nào đó.

"Nhiều quá, không cần nhiều thế đâu." Hứa Thành nhét tiền vào tay Thuận Tử, "Không nhiều đâu, là anh đáng được nhận." Những người dân làng khác từ xa nhìn thấy Hứa Thành lấy tiền ra, ai nấy đều nghển cổ lên, muốn nghe xem rốt cuộc họ đang bàn chuyện gì.

Hứa Thành lại ở thôn Doanh Sơn thêm khoảng hai ngày, để Thuận Tử chuẩn bị đầy đủ trang bị vào núi.

Sáng ngày thứ ba, Hứa Thành, Tiểu Bạch cùng Thuận Tử vào núi.

Trong núi Trường Bạch vì quanh năm ít người qua lại nên một số cảnh đẹp vẫn được giữ lại vẻ nguyên sơ.

Bầu trời xanh như ngọc bích, phản chiếu trên nền tuyết trắng xóa, trong thoáng chốc như tiên cảnh trần gian.

Nhưng một số con đường nhỏ lại không giống đường cho người đi, chỗ đặt chân chỉ rộng khoảng một mét, nếu không có người dẫn đường quen thuộc, gần như không thể đi qua được.

Đi thêm khoảng hai ba tiếng nữa, đã đến hồ A Cái Tây sâu trong núi Trường Bạch, nước hồ trong vắt, người đứng bên bờ như đang ở trong một thế giới khác.

Dừng lại bên hồ khoảng mười mấy phút, Hứa Thành lấy ra chiếc máy ảnh kỹ thuật số mượn của Ngô Tà chụp lia lịa.

Dừng lại một lúc, ăn một ít thực phẩm tự hâm nóng dành cho lính, Hứa Thành lại tiếp tục lên đường.

Trên đường đi tuy không có nguy hiểm gì lớn, nhưng Thuận Tử rõ

ràng đã có chút đuối sức.

Càng đi về phía trước, tuyết càng ngày càng dày, cho đến khi xuất hiện một vài ngôi nhà gỗ cũ nát.

Trên tấm biển trước nhà ghi: "Lãnh thổ tổ quốc, thần thánh bất khả xâm phạm." Lúc này Thuận Tử nói: "Hồi tôi còn đi lính ở đây, đây đều là những trạm gác tiếp tế trên núi tuyết, sau này bỏ hoang rồi thì không còn ai đến nữa." Hứa Thành gật đầu.

"Hôm nay chúng ta ở lại đây nhé." Thuận Tử nghe vậy vui vẻ nói: "Vậy thì tốt quá, tôi nhớ hồi đó có chôn trộm một bình rượu ở quanh đây, không biết còn không nữa." Sau khi Hứa Thành và Tiểu Bạch dựng lều trong nhà gỗ xong, không lâu sau Thuận Tử hớn hở cầm một bình rượu đi vào.

Nhãn hiệu trên bình rượu đã cũ nát không nhìn ra hình dáng ban đầu, nhưng sau khi Thuận Tử mở nắp bình, một mùi rượu thơm nồng bay ra.

Mùi rượu đó lập tức khơi dậy cơn thèm của Hứa Thành.

Anh lấy ra bộ đồ ăn và một ít thịt chín đông lạnh, cùng Thuận Tử ăn.

Thuận Tử tò mò nhìn Tiểu Bạch: "Anh bạn, cô nương này không ăn sao?" Hứa Thành cười nói: "Không cần đâu, cô ấy đang giảm cân." Thuận Tử liền không hỏi tiếp nữa, nhưng đây là lần đầu tiên ông thấy một cô nương lại liều mạng giảm cân như vậy.

Sau khi ăn uống no say, cố định lại lưới sắt trên cửa gỗ, mọi người tự chui vào lều đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Hứa Thành lại tiếp tục lên đường.

Thời tiết buổi sáng rất lạnh, khiến Tiểu Ngân bị cóng đến mức có chút uể oải, Hứa Thành thấy vậy liền trực tiếp đặt Tiểu Ngân vào

trong lòng mình.

Hứa Thành vì có Phượng Huyết nên hoàn toàn không để tâm đến cái lạnh này.

Bên phía Thuận Tử, có lẽ tổ tiên nhiều đời đều sống ở đây nên sắc mặt vẫn hồng hào.

Lớp tuyết phía trước càng ngày càng dày, đạp xuống một cái là lún đến đầu gối, khiến tốc độ của Hứa Thành giảm đi một phần ba.

Lúc này Thuận Tử nói: "Anh bạn trẻ, cậu có biết trượt tuyết không?" Hứa Thành gật đầu, anh cũng từng học trượt tuyết một thời gian.

Chương 29

"Phía trước là một đoạn dốc lớn, nếu cứ đi với tốc độ này thì không thể nào đến được điểm dừng chân tiếp theo trước khi trời tối." Nói xong, Thuận Tử lấy từ trong túi ra và lắp ráp ba bộ ván trượt tuyết đơn giản.

"Chỗ này không có đá ngầm, trượt ngã cũng không sao." Sau khi cố định ván trượt tuyết đơn giản lên chân, Tiểu Bạch như mũi tên rời cung, lao ra trước tiên.

Hứa Thành cũng có chút bất ngờ, tưởng rằng phải dạy cô một lúc, không ngờ Tiểu Bạch lại tự thông thạo.

Nhìn tốc độ của Tiểu Bạch, Thuận Tử cũng tán thưởng.

"Cô nương này còn trượt giỏi hơn cả tôi nữa." Hứa Thành cười, Tiểu Bạch thật sự thường xuyên mang đến cho anh những bất ngờ.

"Chuyện đó là đương nhiên, cô ấy từng là quán quân cuộc thi trượt tuyết đấy." Thuận Tử nghe xong nói: "Thảo nào." Tiếp đó hai người một trước một sau trượt về phía trước, cơn gió lạnh thấu xương đối với Hứa Thành mà nói, vừa hay là liều thuốc hạ nhiệt.

Hồi trong nguyên tác, Ngô Tà lúc đó bị lạnh đến chết khiếp.

Trượt khoảng mười mấy dặm, con dốc mới thoai thoải lại, dần dần biến thành mặt phẳng.

Sau khi tháo trang bị xuống, Thuận Tử nói: "Phía trước là đồn gác cuối cùng rồi, nơi đó là giới hạn, đi tiếp nữa là ra khỏi biên giới đấy." Hứa Thành gật đầu: "Vậy chúng ta dừng lại ở đồn gác đó nhé, tôi cũng thuận tiện xem xung quanh có gì hay ho không." Thuận Tử nghe xong nói: "Nếu muốn tìm chỗ hay ho thì anh bạn đây hỏi đúng người

rồi.” “Ra khỏi đồn gác đi tiếp nữa có một con suối nước nóng, vừa hay ở ngay ranh giới, ở đó ngắm cảnh cũng rất tuyệt.” Hứa Thành nghe xong mắt sáng lên, nơi đó có lẽ chính là lối vào.

Nhưng Hứa Thành không thể để lộ quá nhiều, Thuận Tử biết cũng không phải chuyện tốt, ngược lại sẽ hại đến tính mạng của ông ta.

“Anh đi trước đi, tôi cũng đã nhớ được lộ trình rồi.” Thuận Tử có chút bất ngờ khi Hứa Thành nói vậy, nhưng nhiệm vụ hoàn thành cũng khiến ông ta vui mừng.

Bây giờ là giữa trưa, vì vậy Thuận Tử quay về vừa kịp nghỉ ngơi một đêm ở trạm tiếp tế kia.

Tiễn Thuận Tử quay về, Hứa Thành liền dẫn Tiểu Bạch đi về phía trước.

Trong nguyên tác, đồn gác đó bị tuyết phủ kín, bây giờ cách lúc Ngô Tà đến đây còn khoảng vài tháng, chắc là không có vấn đề gì.

Cùng Tiểu Bạch đi về phía trước thêm khoảng ba tiếng, đường nét của đồn gác mới dần dần hiện ra.

Vì nơi này quanh năm tuyết phủ, đồn gác ngoài việc trông có vẻ cũ nát ra, những chỗ khác đều ổn.

Ngay khi Hứa Thành vừa bước vào cổng đồn gác, Tiểu Ngân vốn đang im lặng bỗng nhảy dựng lên.

Hứa Thành vội vàng dừng bước, bộ dạng của Tiểu Ngân chắc chắn là có chuyện.

“Tê tê…” Tiếng kêu của Tiểu Ngân ngắn gọn và dồn dập, giống như một người vốn chỉ biết hát những bài tình ca trữ tình bỗng nhiên hát một bài rock.

Không lâu sau, từ sâu trong đồn gác bò ra một con rết lớn, khiến

Hứa Thành có chút bất ngờ.

Con rết dài đến hai mét, Hứa Thành không biết rốt cuộc nó đã lớn lên như thế nào.

Tiếng kêu vốn luôn hiệu nghiệm của Tiểu Ngân dường như cũng mất tác dụng, con rết trực tiếp bò về phía Tiểu Ngân, hai chiếc càng ở miệng trước mở ra khép lại, xem ra muốn ăn thịt Tiểu Ngân.

Tiểu Ngân lập tức sợ hãi, chạy lên vai Hứa Thành, kêu lên thị uy với con rết.

Hứa Thành lấy từ trong túi ra một cây xà beng, vốn để dùng khi mở quan tài, không ngờ lại sớm có tác dụng.

Con rết thấy Hứa Thành cũng không sợ hãi, lượn lờ trên mặt đất phía trước, xem ra đang tìm cơ hội tung một đòn chí mạng.

Hứa Thành không có nhiều kiên nhẫn như vậy, trực tiếp vung xà beng đập về phía con rết lớn.

Con rết lớn linh hoạt lùi về sau, trực tiếp né được một đòn của Hứa Thành.

Hứa Thành không ngờ con rết lại linh hoạt đến vậy, liền gọi Tiểu Bạch, không tin hai người vây công mà nó còn có thể linh hoạt được.

Nhưng con rết khi nhìn thấy Tiểu Bạch trong giây lát, liền trực tiếp quay đầu bỏ chạy, không một chút do dự.

Hứa Thành không ngờ Tiểu Bạch lại có sức uy hiếp mạnh mẽ với con rết như vậy, nhưng đã đuổi thì phải đuổi tới cùng.

Hứa Thành muốn xem thử có thể lấy được chút thông tin nào từ con rết không.

Tuy cách nơi thật sự còn một đoạn đường dài phải đi, nhưng con rết xuất hiện ở đây e rằng không phải không có lý do.

Đuổi vào trong, Hứa Thành lấy đèn pin ra soi, phát hiện bên trong ngoài một số đồ đạc không kịp mang đi, con rết đã không biết chạy đi đâu mất.

Sau khi chỉ huy Tiểu Bạch tìm kiếm một vòng bên trong, Hứa Thành liền lui ra ngoài.

Mang trong mình Phượng Huyết, nhưng đối mặt với một số sự vật chưa biết vẫn phải giữ một sự kính sợ thích đáng.

Đợi ở bên ngoài khoảng nửa tiếng, Tiểu Bạch đi ra, nhưng xem bộ dạng thì không có thu hoạch gì.

Vì sự tồn tại của con rết, Hứa Thành không định tiếp tục ở lại đây, anh đi về phía trước, tìm con suối nước nóng được ghi lại trong nguyên tác rồi tính sau.

Hứa Thành cảm thấy mình có chút tự cao, nhưng đã đến đây rồi thì không thể bỏ cuộc.

Đi một lúc, Hứa Thành ngửi thấy một mùi lưu huỳnh.

Mùi lưu huỳnh đó giống như một người dẫn đường, chỉ dẫn Hứa Thành đi đến địa điểm đó.

Đi qua một sườn núi, cảnh tượng trước mắt bỗng trở nên rộng mở.

Con suối nước nóng đó hiện ra trước mắt Hứa Thành.

Nhiệt độ ở đây khoảng hơn 30 độ, khiến Tiểu Ngân cảm thấy thoải mái, nó trực tiếp nhảy xuống hoạt động ở đó.

Hứa Thành lúc này quay đầu nhìn lại, đột nhiên phát hiện con đường vừa đi qua xuất hiện một đường kẻ nhỏ.

Đường kẻ đó dường như cảm nhận được ánh mắt của Hứa Thành, lập tức không tiến về phía trước nữa.

Chương 30

Hứa Thành nhíu mày, không ngờ con rết này lại có thuộc tính của tiểu quỷ, lại khó đối phó đến vậy.

Mới bắt đầu đã gặp phải thứ này, Hứa Thành không khỏi có chút hoang mang về hành trình tiếp theo.

Dù sao thì ở thế giới này mọi chuyện đều thuận buồm xuôi gió, chưa gặp phải trắc trở nào, thỉnh thoảng gặp một sự việc không nằm trong kế hoạch, liền cảm thấy vô cùng không quen.

Dựng lều trên khoảng đất trống bên cạnh suối nước nóng xong, Hứa Thành để Tiểu Bạch canh giữ lều rồi đi ngủ.

Khi Hứa Thành tỉnh dậy, thi thể con rết đã treo trước lều, trên đó có những vết thương, vừa nhìn đã biết là do Tiểu Ngân cào.

Hứa Thành không ngờ chỉ qua một đêm, con rết đã bị Tiểu Bạch và Tiểu Ngân xử lý.

Trong lúc Ngô Tà tiến vào địa cung do Uông Tàng Hải xây dựng đã gặp phải loại rết lớn này, nhưng nơi đó cách đây rất xa, chẳng lẽ nó trộm chạy ra ngoài sao?

Chuyện này khiến người ta vô cùng khó hiểu, vì nơi đó thật sự quá xa.

Đột nhiên Hứa Thành nghĩ đến một khả năng, đó là ở đồn gác kia có một đường hầm do con rết đào ra.

Nhưng thân thể Hứa Thành lớn như vậy, căn bản không thể nào chui vào được.

Nhưng sau khi Hứa Thành nghĩ ra ý tưởng này, anh không thể ngừng suy nghĩ về nó.

Phải quay lại, trong đồn gác đó chắc chắn có một đường hầm bí mật mà mình không biết.

Đặt thi thể con rết lên cổ Tiểu Bạch, lúc cần thiết có thể nướng ăn, rết dù sao cũng là thực phẩm giàu đạm, đủ ăn mấy bữa.

Lại tốn một phen công sức quay lại đồn gác, Hứa Thành đẩy cửa bước vào.

Bên trong đồn gác không biết tại sao lại có một mùi ẩm mốc, nhưng nơi này quanh năm băng giá, theo lý mà nói không thể nào bị mốc được.

Vòng quanh toàn bộ đồn gác một vòng, gần như đào sâu ba thước.

Nhưng vẫn không tìm thấy nơi nào khả nghi.

Lúc này Tiểu Ngân đột nhiên kêu lên, nhảy khỏi vai Hứa Thành đi về phía một căn phòng.

Hứa Thành vội vàng đi theo, nếu nói về khả năng tìm đường, Tiểu Ngân có thể bỏ xa anh mười con phố.

Đến căn phòng đó, Hứa Thành nhìn xem, phát hiện đây là một phòng ký túc xá.

Tiểu Ngân chạy quanh góc tường một lúc, phát hiện ở góc tường đó có một thế giới khác.

Một đường hầm đủ cho hai người đi qua hiện ra trước mắt Hứa Thành.

Nhìn kỹ, Hứa Thành phát hiện nó được đào từ phòng ký túc xá này đi thẳng vào trong.

Người ở đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, lại có thể tốn nhiều nhân lực vật lực như vậy để đào một đường hầm thế này.

Chẳng lẽ họ đã phát hiện ra sự tồn tại của Vân Thiên Cung, nên đã

đào một đường thẳng đến đó.

Nhưng thời gian đã qua lâu, những thứ này cũng không thể khảo chứng được, việc cần làm bây giờ là đi xem rốt cuộc có chuyện gì.

Hứa Thành để Tiểu Bạch đi phía trước, lỡ có nguy hiểm cũng sẽ không sao.

Đường hầm này dường như được đào thẳng vào lớp đất đóng băng, xung quanh có một số hình vẽ graffiti thú vị của những người lính khi khai quật.

Ví dụ như "thằng nào xem cái này cả đời không lấy được vợ", "cô đơn không ai bên cạnh", có một số họa sĩ đại tài đã vẽ lên đó những con vật kỳ hình quái trạng.

Thú vị nhất là một trò chơi nối chữ thành ngữ, gần một trăm loại chữ viết khác nhau đều để lại dấu vết ở đó.

Hứa Thành thông qua đó phán đoán, đường hầm này ít nhất đã được đào mười mấy năm, vì trên đó có người để lại ngày tháng.

Bắt đầu từ năm 1976.

Có người trên ngày tháng đó viết là cuối năm 1990.

Năm 1976 đã xảy ra chuyện gì, không biết việc khai quật đường hầm này rốt cuộc là vì cái gì.

Có lẽ có cao nhân đã nhìn ra phong thủy long mạch của nơi này, muốn vận dụng một phen, cũng có lẽ họ không hề biết âm mưu của Uông Tàng Hải.

Không biết đã đi trong đường hầm bao lâu, Hứa Thành ước chừng ít nhất cũng phải mấy chục dặm.

Hứa Thành không biết rốt cuộc họ đã đào nó như thế nào.

Vì độ cứng của lớp đất đóng băng khó mà tưởng tượng được,

dưới lòng đất lại không thể dùng lửa đốt, nếu không sẽ dễ bị sập.

Không nhìn bao lâu, Hứa Thành không tiếp tục nhìn nữa, cố gắng đi về phía trước.

Thể lực trong khoảng thời gian này có chút cạn kiệt, Hứa Thành quyết định sau khi trở về cũng phải ngủ một giấc mấy ngày mấy đêm rồi mới tính.

Khi đến cuối cùng, Hứa Thành không khỏi kinh ngạc thốt lên, rốt cuộc đây là đâu.

Lúc này, một hang động khổng lồ, chính giữa là một hồ dung nham nóng rực hiện ra trước mắt Hứa Thành.

Núi Trường Bạch nằm trong vành đai núi lửa, bản thân nó cũng là một ngọn núi lửa đang hoạt động.

Trong khoảng 25 triệu năm, khu vực núi Trường Bạch đã trải qua 4 lần phun trào núi lửa.

Hứa Thành thấy hồ dung nham này giống như được xây dựng nhân tạo, không biết ở sâu dưới lòng đất thế này xây dựng một hồ dung nham như vậy rốt cuộc có tác dụng gì.

Chương 31

Tại lăng mộ dưới đáy biển, Ngô Tà đang trải qua một trận ác chiến, con cán thi có đuôi đó đã sống lại.

Ngay giây tiếp theo khi Hứa Thành bước vào hang động dung nham đó, mô hình Vân Thiên Cung trong lăng mộ dưới đáy biển ầm ầm sụp đổ.

Bàn Tử mặt mày đau xót, nếu mang thứ này ra ngoài bán, không biết có thể bán được bao nhiêu tiền.

Con cán thi sau khi mô hình Vân Thiên Cung sụp đổ, liền đứng yên bất động, giống như bị bó tay chịu trói.

Cứ như thể bên trong đó có nguồn năng lượng cốt lõi điều khiển nó vậy.

Bên cạnh, A Nịnh lúc này cũng đã tỉnh lại.

Ngô Tà được Hứa Thành cảnh báo, trên đường đi luôn đề phòng A Nịnh, không ngờ thật sự đã tránh được nguy cơ lần này.

Thấy A Nịnh tỉnh lại, Ngô Tà cũng thắt lòng.

A Nịnh thấy bộ dạng của Ngô Tà có chút kinh ngạc.

Vì trong thông tin của cô ta, Ngô Tà này chắc chắn là người dễ dụ dỗ nhất, nhưng bây giờ lại đề phòng cô ta như vậy thật khiến người ta không hiểu nổi.

Rốt cuộc khâu nào đã xảy ra vấn đề, mới khiến A Nịnh tỉnh lại sớm hơn, cô ta cần phải biết ai đã phá hỏng chuyện của mình.

Hứa Thành lúc này đột nhiên nhìn thấy trên vách tường có những bức phù điêu, vô số ác quỷ đang bay lượn trên đó, điều kỳ lạ là tất cả

những ác quỷ đó đều không có mắt.

Chuyện kỳ lạ liên tiếp xảy ra, Hứa Thành cũng không dám chủ quan nữa, anh để Tiểu Bạch đến gần hồ dung nham trước.

Thấy Tiểu Bạch không sao, Hứa Thành cũng đi qua.

Tiểu Ngân ở một bên kêu lên, dường như không quen với nhiệt độ ở đây.

Hứa Thành thấy vậy, liền đặt Tiểu Ngân ở cửa hang, nhiệt độ ở đó tương đối tốt hơn.

Càng đến gần hồ dung nham, Hứa Thành càng cảm nhận được nhiệt độ kinh người đó.

E rằng đã lên đến hơn một trăm độ.

Nhưng xung quanh Tiểu Bạch vẫn ngưng tụ sương băng, xem ra năng lực đặc biệt của Tiểu Bạch đã khiến nhiệt độ của hồ dung nham này không cao đến thế.

Nếu không bây giờ e rằng đã mấy trăm độ.

Đến gần những bức phù điêu đó, Hứa Thành muốn xem xem rốt cuộc là tại sao những bức phù điêu này lại không có mắt.

Nhưng nhìn hồi lâu, Hứa Thành cũng không phát hiện ra gì, có lẽ nó mang một ý nghĩa đặc biệt nào đó, chỉ là anh không biết mà thôi.

Lại nhìn một lúc, những bức phù điêu đó như bị kích thích, lần lượt chuyển động.

Sự lúc nhúc kỳ dị khiến Hứa Thành có chút sợ hãi, nhưng anh tuyệt đối sẽ không lùi bước.

Lớp da bên ngoài của những bức phù điêu lần lượt bong ra, để lộ bộ mặt thật bên trong!

Hứa Thành nhìn thấy từng con từng con rết núi lửa.

Theo lý mà nói, rết núi lửa tuyệt đối không thể sống trong môi trường như vậy, nhưng nếu chúng đã xảy ra biến dị thì không dễ nói rồi.

Lũ rết đó cảm nhận được Hứa Thành, giống như mèo thấy mỡ, lần lượt bò về phía anh.

Không ổn rồi.

Tốc độ của lũ rết cực nhanh, không lâu sau đã vây chặt lấy Tiểu Bạch và Hứa Thành.

Phía sau Hứa Thành là hồ dung nham, khiến anh không còn đường lui.

Liều mạng thôi!

Hứa Thành đầu óc nóng lên, trực tiếp dùng xà beng hất một con rết lên, ném vào hồ dung nham phía sau.

Một mùi khét lẹt xộc vào mũi, con rết đó trong hồ dung nham không trụ được bao lâu đã bị hóa thành tro.

Hứa Thành thấy vậy trong lòng cũng yên tâm không ít, xem ra chúng cũng không phải là mình đồng da sắt.

Có con thứ nhất thì có con thứ hai.

Hứa Thành làm theo cách cũ, từng con rết một bị ném vào hồ dung nham.

Lũ rết đó cũng không hề sợ chết, cái chết của nhiều đồng loại như vậy cũng không ngăn được bước chân của chúng.

Lũ rết không ngừng xuất hiện từ những cái lỗ phía sau tường, Hứa Thành không biết đã giết bao nhiêu, hồ dung nham cuối cùng cũng có chút không chứa nổi nữa.

Lớp rết trên cùng của hồ dung nham tỏa ra mùi thịt thơm, lớp rết bên dưới giống như một lớp cách nhiệt, cách ly nhiệt lượng của dung nham.

Hứa Thành nhíu mày, cứ thế này, hồ dung nham e rằng sẽ mất tác dụng.

Đến cuối cùng, lũ rết có thể bò qua lại trên hồ dung nham, tuy bị nhiệt độ làm cho tay chân co quắp, nhưng dung nham không thể làm hại chúng được nữa.

Lúc này, dưới đáy hồ dung nham dường như có một vật khổng lồ, một cái miệng nhọn hoắt khổng lồ từ dưới dung nham lao lên, ăn sạch những con rết đã bị nướng cháy hoặc chưa chín.

Nhìn con chim lớn màu đỏ rực trước mặt, Hứa Thành rơi vào trạng thái ngây dại.

Con chim lớn màu đỏ rực cao lớn như một tòa nhà hai tầng, Hứa Thành đứng trước mặt nó như một con kiến.

Chương 32

Chỉ thấy con chim lớn màu đỏ rực đó ăn sạch những con rết gần như vô tận, cho đến khi trong toàn bộ hang động dung nham không còn thấy một con rết nào.

Con chim lớn màu đỏ rực đó ợ một tiếng, ánh mắt nhìn Hứa Thành không biết mang ý vị gì.

Hứa Thành chỉ cảm thấy ánh mắt của con chim lớn nhìn mình có tò mò, có sợ hãi, cũng có một chút thân cận.

Con chim lớn nghiêng đầu nhìn Hứa Thành rồi lại nhìn Tiểu Bạch bên cạnh, hót lên một tiếng rồi chui vào hồ dung nham không bao giờ xuất hiện nữa.

Hứa Thành không biết đó rốt cuộc là gì, chẳng lẽ là Phượng Hoàng?

Nhưng Phượng Hoàng không có hình dáng đó.

Hay là Chu Tước?

Hứa Thành đầu óc lại không quay nổi nữa.

Chu Tước đều có rồi, vậy Huyền Vũ, Thanh Long, Bạch Hổ chẳng phải đều tồn tại thật sao.

Thế giới đạo mộ này rốt cuộc đã xảy ra biến hóa gì vậy.

Cảm giác cốt truyện của Ngô Tà giống như từ một nhiệm vụ chính tuyến biến thành một nhiệm vụ phụ.

Chú Ba trong nguyên tác từng đề cập đến một chi tiết như vậy.

Ở Tần Lĩnh có cây thanh đồng khổng lồ, núi Trường Bạch có cửa thanh đồng khổng lồ, vậy núi Côn Luân thì sao, dãy Himalaya thì sao,

chẳng phải những ngọn núi cổ danh tiếng đó đều có những di tích thanh đồng thần bí tương tự sao.

Tuy Hứa Thành chưa từng đọc trong sách, nhưng đột nhiên cảm thấy những điều này e rằng đều là thật, trong những ngọn núi cổ danh tiếng đó, e rằng thật sự sẽ có những di tích thanh đồng tương tự.

Trong lòng Hứa Thành vừa sợ hãi, những nhân tố bất an trong cơ thể lại rục rịch.

Anh cũng là một người có nhân tố mạo hiểm.

Anh quyết định sau khi đi cùng Ngô Tà đến Tần Lĩnh xong sẽ đến núi Côn Luân một chuyến.

Hứa Thành lắc đầu, tạm thời không nghĩ đến những chuyện đó, bây giờ có chuyện quan trọng hơn đang chờ anh làm.

Thoát thân mới là chính đạo.

Hứa Thành nhìn những cái lỗ trên vách tường, phát hiện bên trong cực sâu cực xa, nhưng kích thước của lỗ không đủ để một người trưởng thành đi qua.

Ngay lập tức gọi Tiểu Ngân, Hứa Thành quyết định đào một đường đi qua.

Nếu có thể đào thẳng đến nơi có cánh cửa thanh đồng thì tốt rồi.

Tiểu Ngân từ khi đến núi Trường Bạch này vẫn luôn bị kìm hãm, bây giờ có thể phát huy tác dụng, nó hưng phấn kêu lên không ngớt.

Hai chiếc vuốt giống như máy ủi, không biết mệt mỏi đào về phía trước.

Tiểu Ngân không biết mệt mỏi đào suốt một buổi chiều, mới đào thông được đường hầm đó.

Để Tiểu Ngân nghỉ ngơi một lúc, Hứa Thành lợi dụng dung nham

nướng chín con rết trên người Tiểu Bạch cho Tiểu Ngân ăn.

Tiểu Ngân rõ ràng rất thích khẩu vị của con rết này, lại thêm đã mệt cả một ngày, ăn càng thấy ngon hơn.

Lúc này trong đường hầm truyền đến một tiếng kêu quái dị, Hứa Thành vội vàng đề phòng.

Tiểu Ngân kêu chi chít, hiển nhiên rất bất mãn với sinh vật đã cắt ngang bữa ăn của mình.

Anh lấy từ trong ba lô ra một sợi dây Dyneema.

Loại dây này chủ yếu dùng làm dây leo núi, đường kính 10mm, lực kéo đứt 9 tấn, là loại dây sợi polyethylene có trọng lượng phân tử siêu cao.

Loại dây này có độ bền gấp mười lần thép, nhưng trọng lượng chỉ bằng 15% của thép.

Hứa Thành đã phải trả giá rất cao mới mua được mười mấy mét.

Tiếng kêu quái dị đó khiến Hứa Thành cảm thấy một chút bất an mơ hồ, trong ấn tượng của anh, núi Trường Bạch có một thi thai tồn tại, vì vậy anh mới trực tiếp lấy ra sợi dây này.

Quả không ngoài dự đoán, từ trong đường hầm đó chui ra một thi thai có cái đầu to như cái đấu.

Thi thai đó sau khi nhìn thấy Hứa Thành, cái lưỡi trong miệng như gắn lò xo, trực tiếp dài ra ba mét bắn về phía Hứa Thành.

Hứa Thành né được cái lưỡi của thi thai, trực tiếp dùng sợi dây đã thắt sẵn vòng lên đầu nó.

Loại thòng lọng này càng giãy giụa càng siết chặt, căn bản không thể gỡ ra được.

Thi thai đó cũng phát điên, kéo sợi dây muốn chạy, nhưng Hứa

Thành sao có thể để nó dễ dàng chạy thoát.

Anh trực tiếp buộc sợi dây vào một tảng đá lớn, thi thai đó dù trời sinh thần lực cũng không thể kéo nổi tảng đá lớn như vậy.

Thi thai lại giãy giụa một lúc, sợi dây siết chặt vào da thịt nó.

Đau đớn, thi thai trực tiếp nằm bẹp xuống đất, như thể đã chấp nhận số phận.

Hứa Thành hứng thú nhìn thi thai như con chó chết, trong nguyên tác nó đã khiến Ngô Tà chịu không ít thiệt thòi.

Cái vòng lặp chết chóc và quỷ đả tường nổi tiếng đều là do nó tạo ra.

Trải qua mấy trăm năm linh khí long mạch gột rửa, thi thai bây giờ e rằng đã sản sinh ra linh trí.

Chương 33

Hứa Thành không biết trong đầu thi thai có thi đan hay không, có thì cũng không biết thi đan chưa đủ năm tuổi cho Tiểu Bạch ăn sẽ có hậu quả gì.

Dù sao luyện chế Diễm thi cần thi đan ngàn năm, thi thai này cũng mới năm sáu trăm năm mà thôi.

Thi thai có tướng mạo vô cùng xấu xí, giống như hoàng hậu Alien trong phim điện ảnh, tình huống này nếu để nó tiến hóa thêm vài trăm năm nữa, e rằng sẽ biến thành giống như Licker trong Resident Evil không khác gì.

Hứa Thành nghiên cứu xem thi thai rốt cuộc là vật sống hay vật chết, trực tiếp dùng dao nhỏ rạch một vết trên chân nó.

Vết rạch đó chảy ra máu tươi đỏ thẫm.

Xem ra mấy trăm năm linh khí gột rửa đã khiến thi thai dần dần từ chết chuyển sang sống.

Thi thai bị rạch một vết, kêu lên một tiếng quái dị, cả thân người đều dựa vào tảng đá bị trói.

Ánh mắt thi thai đối với Hứa Thành tràn đầy hận ý, như thể nhìn kẻ thù giết cha vậy.

Đưa con dao nhỏ vào tay Tiểu Bạch, Hứa Thành cầm lấy xà beng.

Ngay sau đó một cây xà beng đập vào đầu thi thai, thi thai đó gào lên một tiếng, lao về phía Hứa Thành.

Tiểu Bạch ở bên cạnh trực tiếp dùng dao đâm vào lưng thi thai.

Thi thai đó lập tức lùi lại, trong ánh mắt bắt đầu xuất hiện một

chút sợ hãi.

Nhưng đầu óc của thi thai dường như không được lanh lợi lắm, lại quay lại tấn công mấy lần, đều bị Hứa Thành đánh lui.

Cuối cùng thi thai đó nằm thoi thóp, như thể có thể chết bất cứ lúc nào.

Hứa Thành cười lạnh một tiếng, thi thai này còn giả vờ với anh.

Cắn rách ngón trỏ, anh trực tiếp vẽ một lá Ngự Thi Phù Chú lên lưng thi thai.

Phượng Huyết vừa mới tiếp xúc với lưng thi thai, giống như dầu nóng sôi đổ lên.

Thi thai kêu lên như heo bị chọc tiết, đau đớn lăn lộn.

Cảm giác đau đến nhanh mà đi cũng nhanh, thi thai sau khi hồi phục vẫn nhìn Hứa Thành với vẻ mặt đầy hận ý.

Nhưng vì có Ngự Thi Phù Chú, nó căn bản không thể gây ra bất kỳ tổn hại nào cho Hứa Thành, ngược lại phải như một con chó trung thành nghe lời Hứa Thành.

Hứa Thành thấy có hiệu quả, liền cởi sợi dây buộc trên tảng đá, nói với thi thai: "Đi phía trước dò đường." Thi thai bất đắc dĩ, cổ vẫn còn đeo sợi dây như một con chó, dẫn Hứa Thành đi vào sâu trong đường hầm.

Hứa Thành biết thi thai cũng là một mối đe dọa lớn trong Vân Thiên Cung, bây giờ đã giải quyết được nó, tâm trạng không khỏi thoải mái, tiếp theo chính là phòng chứa châu báu đó.

Đồ trong phòng chứa châu báu Bàn Tử cũng chỉ lấy được một ít, bán ra đã được mấy chục triệu, Hứa Thành ngoài việc muốn đến xem phía sau cánh cửa thanh đồng, cũng có ý định dọn sạch đồ trong phòng

chứa châu báu.

Dù sao muốn khám phá bí ẩn của thế giới, không có tiền thì cũng không khám phá được, có tiền hoàn toàn không cần phải chật vật như bây giờ.

Dắt thi thai đi trong đường hầm khoảng hơn hai tiếng, đã đến nơi dưỡng thi của thi thai đó.

Hứa Thành thử để Tiểu Bạch ngồi lên nơi dưỡng thi đó, Tiểu Bạch lập tức cảm thấy như lạc vào tiên cảnh, linh khí xung quanh điên cuồng ùa vào cơ thể Tiểu Bạch.

Thi thai nhìn Tiểu Bạch với ánh mắt cực kỳ phức tạp, mấy trăm năm nó cũng không hấp thu được một phần vạn linh khí, Tiểu Bạch vừa ngồi lên đã hấp thu phần lớn linh khí đi.

Đúng là thi so với thi, tức chết thi.

Hoa điền trên trán Tiểu Bạch càng thêm rực rỡ, giống như tiên nữ hạ phàm.

Tình hình như vậy kéo dài rất lâu mới dần dần yếu đi, Tiểu Bạch bây giờ nhìn không ra chút nào là một nữ thi ngàn năm.

Hứa Thành có thể cảm nhận phần lớn linh khí đều đang tích trữ trong cơ thể Tiểu Bạch, Tiểu Bạch cũng chỉ tiêu hóa được một ít linh khí mà thôi.

Xung quanh nơi dưỡng thi có những thi thể, nhưng tinh hoa của những thi thể đó đều đã bị thi thai hấp thu.

Uông Tàng Hải e rằng cũng không ngờ nơi này lại trở thành một nơi dưỡng thi.

Gần nơi dưỡng thi có một đường hầm, đường hầm đó vừa hay thông đến con sông hộ thành của lăng tẩm.

Tốn rất nhiều sức, Hứa Thành mới tìm thấy đường hầm bên dưới một phiến đá, đường hầm đó giống như một vực sâu không đáy.

Để thi thai đi trước, thi thai đó tuy không tình nguyện, nhưng vẫn làm theo lời Hứa Thành dặn.

Nhưng Hứa Thành không dám buông sợi dây trong tay, thi thai đã sản sinh ra một chút yêu tính, ai biết nó có thoát khỏi sự ràng buộc của phù chú hay không.

Đường hầm giống như một cầu trượt, trượt khoảng hai phút, thi thai bên dưới phát ra tín hiệu đã đến nơi.

Hứa Thành chỉ cảm thấy xuất hiện một khoảnh khắc lơ lửng, sau đó cả người đều bị thi thai ôm lấy để không bị ngã xuống đất.

Sau đó Tiểu Bạch cũng trượt xuống, lúc thi thai định ôm thì Tiểu Bạch trực tiếp lơ lửng trên không trung.

Như thể đi bộ trên không, cô bước xuống.

Hứa Thành có chút tò mò, Tiểu Bạch đã tiến hóa ra năng lực bay trên không trung sao.

Hứa Thành nổi hứng chơi đùa, sau khi Tiểu Bạch xuống, anh liền nằm lên lưng Tiểu Bạch, xem thử Tiểu Bạch có thể mang anh bay không.

Nhưng sau khi Hứa Thành nằm lên lưng Tiểu Bạch, cô dường như phải gánh cả ngàn cân, đôi chân nhỏ vừa rời khỏi mặt đất đã bị Hứa Thành đè xuống.

Xem ra Tiểu Bạch hiện tại chỉ có thể tự bay, nhưng nếu sau này tiến hóa thêm, e rằng có thể mang người bay được rồi.

Chương 34

Điều này sẽ có ích cho những cuộc thám hiểm sau này, một số địa hình không đi được hoàn toàn có thể để Tiểu Bạch bay qua.

Những tượng binh mã trong lòng sông cũng khiến Hứa Thành tán thưởng, trong nguyên tác hình như một tượng binh mã bất kỳ mang ra ngoài cũng có giá mấy trăm đến mấy chục triệu.

Nhưng chúng quá lớn, mang ra ngoài sẽ rất phiền phức.

Qua lòng sông, Hứa Thành đi theo hướng chỉ của những tượng binh mã trong lòng sông.

Đi khoảng mấy trăm mét, phía trước xuất hiện hai ngã rẽ.

Hứa Thành cũng không biết phòng chứa châu báu ở đâu, liền dắt thi thai để nó dẫn đường.

Thi thai dường như hiểu ý, trong ý thức mơ hồ của nó có thể cảm nhận được thứ Hứa Thành muốn.

Chỉ thấy thi thai dẫn Hứa Thành đến trước một cánh cửa ngọc khổng lồ.

Cánh cửa ngọc đóng chặt, không biết phải dùng cách gì để mở.

Hứa Thành biết trong các ngôi mộ thông thường, cửa đều có cơ quan, chỉ cần biết cơ quan đó ở đâu là có thể mở được cánh cửa ngọc này.

Nhưng thi thai chắc chắn biết.

Thấy Hứa Thành nhìn về phía mình, thi thai cũng hiểu ý, trực tiếp bò lên cửa ngọc, ở trên cùng ấn vào một cái nút không biết tên, cánh cửa ngọc từ từ mở ra.

Hứa Thành nhìn thấy vậy, trong lòng không khỏi nghĩ: Uông Tàng Hải này thật quá cẩn thận, người bình thường sao có thể tìm ra công tắc như vậy.

Chắc chắn nếu không tìm được công tắc sẽ dùng thuốc nổ để phá, nhưng phần lớn tài sản bên trong e rằng cũng sẽ bị hư hại.

Trong nguyên tác, trước mặt cả căn phòng đầy châu báu, không một ai có thể giữ được lý trí.

Hứa Thành hít một hơi thật sâu, tuy anh tự tin vào định lực của mình, nhưng sau khi bước vào, trái tim cũng đập thình thịch.

Cả căn phòng đầy châu báu, gần như muốn làm mù cả đôi Âm Dương Nhãn.

Hứa Thành chỉ cảm thấy như bị điều khiển, bất giác tiến lại gần những món châu báu đó.

Sau khi cầm lên một món đồ bằng vàng, Hứa Thành chỉ cảm thấy niềm vui sướng trong lòng như muốn tràn ra ngoài.

Hứa Thành có tham lam không, Hứa Thành không tham lam, nhưng nhìn thấy cảnh tượng như vậy, dù là người thanh tâm quả dục đến đâu, lòng tham bên trong cũng sẽ bị khơi dậy.

Đồ trong này, Hứa Thành nhất định phải lấy.

Trải qua sự bốc đồng ban đầu, tâm trạng của Hứa Thành dần dần nguội lại.

Bảy cỗ thi thể co quắp trong đống châu báu đã thu hút sự chú ý của Hứa Thành.

Thi thể đó chắc là của cha Thuận Tử và đội thám hiểm kia, chỉ là đội thám hiểm đó vì vòng lặp chết chóc do thi thai tạo ra mà chết đói ở đây.

Hứa Thành không có hứng thú đi tra chứng thân phận của đội thám hiểm đó, bây giờ quan trọng nhất là vận chuyển những món châu báu này ra ngoài.

Bây giờ cách lúc Ngô Tà đến Vân Thiên Cung cũng còn ba tháng, Hứa Thành một món châu báu cũng không định để lại cho cậu ta.

Hứa Thành cũng tò mò tại sao mình lại có ý nghĩ như vậy, nhưng tất cả những chỗ không ổn, Hứa Thành đều phải suy nghĩ đi suy nghĩ lại.

Hứa Thành nhìn lên lưng thi thai, ấn chú Ngự Thi vẫn còn đó, chắc không phải nó đã ảnh hưởng đến tinh thần của anh.

Hiện tại khả năng chỉ có một.

Hứa Thành đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên, quả không ngoài dự đoán, hồn ma của những thi thể đó đều đang lơ lửng trên đỉnh phòng chứa châu báu.

Thấy Hứa Thành có thể nhìn thấy mình, những hồn ma đó đều lộ vẻ kinh hãi.

Hét lên một tiếng, những hồn ma đó lần lượt chạy trốn ra ngoài cửa phòng chứa châu báu.

Những hồn ma đó sau khi ra ngoài liền biến mất không dấu vết, khiến Hứa Thành có chút bực bội.

Lần sau xuống mộ nhất định phải luyện chế một pháp khí câu hồn.

Hứa Thành khi nhìn lại những món châu báu này, đột nhiên không còn cảm giác kích động như vừa rồi nữa, cứ như đang nhìn những vật bình thường.

Anh lấy từ trong túi ra một cái bao dệt, cho những thứ không dễ hư hỏng vào đầy một bao, buộc lên lưng thi thai.

Thi thai mang những thứ này trên lưng cũng không cảm thấy nặng, tốc độ di chuyển gần như không khác gì bình thường.

Hình tượng tổng thể giống như một con yêu tinh cất giấu kho báu trong Diablo vậy.

Mắt Hứa Thành sáng lên, vốn đang lo làm sao vận chuyển hết đống đồ này ra ngoài, chớp mắt đã tìm được một người khuân vác tốt như vậy.

Thi thai chỉ cảm thấy sau lưng lạnh toát, lá Ngự Thi Phù Chú chết tiệt đó lại bắt đầu đau rồi.

Dắt thi thai tiếp tục đi về phía trước, phía trước chắc là phòng mộ hình tròn mà Ngô Tà đã gặp A Nịnh.

Cuối hành lang, Hứa Thành một cú nhảy đã lên trên quách ở giữa phòng mộ.

Trong nguyên tác không có nhiều miêu tả về cái quách này, nhưng Hứa Thành tin rằng nó tuyệt đối không đơn giản chỉ có rết bên trong.

Nhưng thi thai sau khi nhìn thấy cái quách, lại lộ ra vẻ sợ hãi, nhưng cũng không lập tức bỏ chạy.

Hứa Thành sau khi mở những sợi xích buộc quách, trực tiếp dùng xà beng bạo lực mở nắp.

Chương 35

Hiện ra trước mắt là một thai nhi mười hai tay.

Toàn thân thai nhi hiện lên một màu xanh đen kỳ dị, những chi thể đó trong khoảnh khắc mở nắp bắt đầu lúc nhúc.

Những chi thể lúc nhúc đó trông vô cùng ghê tởm, nhưng lại dường như đang tuân theo một quy luật nào đó, khiến người ta bất giác nảy sinh cảm giác thần thánh.

Hứa Thành không khỏi cảm thấy một chút rùng mình, đối với một thứ ma quỷ như vậy mà lại nảy sinh cảm giác thần thánh thật quá ghê tởm.

Anh trực tiếp một cây xà beng đập xuống đứa trẻ dị dạng đó.

"Keng" một tiếng.

Trán đứa trẻ xuất hiện một vết lõm.

Hứa Thành thắc mắc, trán đứa trẻ này cũng quá cứng rồi, người trưởng thành bị một cây xà beng chắc cũng nát sọ.

Cùng với việc Hứa Thành liên tục đập xuống, đầu đứa trẻ dù cứng đến đâu cũng bị đập thành xương vụn.

Lôi đứa trẻ ra khỏi quách, đàn rết như trong tưởng tượng không hề xuất hiện.

Đứa trẻ tuy đầu đã bị đập đến không còn hình người, nhưng những chi thể kia vẫn đang co giật vô thức ở đó.

Thấy sức sống của đứa trẻ ngoan cường như vậy, Hứa Thành đột nhiên nghĩ chẳng lẽ đây là con của Vạn Nô Vương sao.

Hứa Thành nghĩ vậy cũng có khả năng, Vua rết trong cơ thể Vạn

Nô Vương chẳng phải sắp già chết rồi sao, có lẽ việc nuôi dưỡng đứa trẻ này là để duy trì chính quyền.

Hoặc có lẽ vào lúc cần thiết sẽ sao chép ký ức vào cơ thể đứa trẻ này, để nó trở thành Vạn Nô Vương mới.

Vạn Nô Vương tuy mỗi lần bò ra từ lòng đất đều sẽ phục hồi tuổi trẻ, nhưng Vua rết cộng sinh trong cơ thể lại không thay đổi.

Cùng với hết lần này đến lần khác tái sinh, Vua rết trong cơ thể sắp già chết.

Dù sao tuổi thọ của rết cũng không dài như những sinh vật cộng sinh khác, vì vậy Vạn Nô Vương mới cần phải nuôi dưỡng một Vạn Nô Vương mới, tương ứng cũng sẽ đổi một Vua rết mới.

Tuy không biết vì sao cuối cùng kế hoạch của Vạn Nô Vương không thành công, nhưng đứa trẻ được nuôi dưỡng này lại được bảo tồn.

Hứa Thành cảm thấy cũng là vì nguyên nhân này.

Lấy con dao nhỏ, Hứa Thành mổ lưng đứa trẻ ra, xem thử hệ thống cộng sinh này rốt cuộc hoạt động như thế nào.

Sau khi mổ ra, Hứa Thành chỉ cảm thấy trước mắt một luồng sáng vàng lóe lên, một sợi chỉ vàng trên cột sống đứa trẻ bay về phía xa.

"Tiểu Bạch, chặn nó lại." Tốc độ của Tiểu Bạch cũng kinh người, con Vua rết vàng đó chưa bay được bao xa đã bị Tiểu Bạch chặn lại giữa không trung.

Con Vua rết vàng thấy không còn đường lui, trực tiếp lao về phía Tiểu Bạch.

Vua rết vàng giống như một mũi khoan tốc độ cao, trực tiếp khoan thủng lớp da bên ngoài của Tiểu Bạch, nhưng nhiệt độ bề mặt cơ thể

Tiểu Bạch rất lạnh.

Con Vua rết đó chưa kịp khoan vào đã bị đông cứng trên bề mặt cơ thể Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch thản nhiên từ trên không trung bay xuống, con Vua rết vàng đó giống như một thỏi vàng cố định trên người cô.

Nhanh chóng lấy con Vua rết vàng ra khỏi cơ thể Tiểu Bạch, Hứa Thành trực tiếp ném con Vua rết vàng đó vào một cái lọ thủy tinh trong ba lô.

Trong ba lô, hai chiếc Quỷ Tỳ và Quỷ Trảo đang yên lặng nằm đó, con Vua rết vàng sau khi cảm nhận được khí tức của Quỷ Tỳ, trực tiếp giả chết trong lọ thủy tinh.

Xem ra Quỷ Tỳ có sức khắc chế lớn đối với Vua rết vàng.

Vua rết vàng Hứa Thành chưa biết nên xử lý thế nào, nhưng một loại trường sinh như vậy e rằng có thể bán được giá tốt.

Hứa Thành biết ai cần nó, nhưng nếu Vua rết vàng được mang ra đấu giá ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, chắc chắn có thể dụ được “” ra.

Dọn dẹp xong, thấy không còn gì bỏ sót, Hứa Thành đi về phía hẻm núi đầy những sợi xích thanh đồng trong nguyên tác.

Lối vào mộ đúng như trong nguyên tác đã nói, là một đường dốc, càng đi xuống càng dốc.

Hứa Thành dắt thi thai để nó đi trước, nhưng Âm Dương Nhãn của Hứa Thành cũng không nhìn thấy điểm cuối, khiến người ta có cảm giác điểm cuối là hoàng tuyền.

Dần dần, trong lối vào mộ chỉ còn tiếng thở của Hứa Thành và tiếng bước chân trên mặt đất.

Khi đọc nguyên tác, Hứa Thành cũng chỉ nghĩ thế thôi, chẳng phải

chỉ là một hành lang dài sao.

Nhưng khi tự mình trải nghiệm, Hứa Thành cảm thấy tất cả những gì mình trải qua không phải là đọc sách có thể cảm nhận được.

Nhưng có thi thai đi trước, thi thai có cảm giác cực kỳ nhạy bén với nguy hiểm, nếu có nguy hiểm, nó là người đầu tiên có thể nhận ra.

Phải đi xuống, cánh cửa thanh đồng phía trước Hứa Thành luôn muốn đến xem, bí mật đằng sau nó rốt cuộc là gì.

Không biết đã đi bao lâu, lối vào mộ dần dần ấm lên, ở nơi này, khái niệm thời gian cũng dần dần mơ hồ.

Hứa Thành tinh thần phấn chấn, xem ra sắp đến nơi rồi.

Nhưng nói là sắp đến, Hứa Thành cũng phải đi một đoạn khá dài.

Cuối cùng, lối vào mộ cũng đến cuối, Hứa Thành nhìn về phía trước, phát hiện nơi này là một đài lang được xây trên vách đá.

Sàn nhà dưới chân được dựng cheo leo trên vách đá, giữa đài lang là một cái đỉnh đen khổng lồ, trên đỉnh đen khắc đầy những minh văn không hiểu được.

Trong đỉnh có một cái cán thi, sau khi để thi thai kéo cái cán thi đó ra, Hứa Thành phát hiện cái cán thi này lại có một cảm giác quen thuộc.

Chương 36

Cái cán thi chưa hoàn toàn biến thành khô, một số mùi hôi thối vẫn còn sót lại trên đó, xem ra thời gian tử vong cũng không khác mấy so với đội khảo cổ kia.

Hứa Thành cố gắng hồi tưởng, dần dần một người trong ký ức trùng khớp với cái cán thi trước mắt.

"Tiểu Muộn?" Hứa Thành không dám chắc chắn, cái cán thi này rốt cuộc có quan hệ gì với Tiểu Muộn hay không.

Sau khi lột bộ quần áo sắp rách nát của cái cán thi ra, một hình xăm Kỳ Lân vàng xuất hiện trước mắt Hứa Thành.

Hình xăm đó vì thi thể đã khô quắt, gần như không nhìn ra được hình dáng ban đầu, nhưng Hứa Thành có thể cảm nhận rõ ràng khí tức giống hệt của Tiểu Muộn.

Loại khí tức này giống như cùng một gốc rễ, gần như là cùng một người.

Hứa Thành không biết tại sao trong nguyên tác Ngô Tà lại không phát hiện ra cỗ thi thể khô này, có lẽ Tiểu Muộn đã đặt cỗ thi thể khô này ở một nơi mà người khác không nhìn thấy.

Nhưng hôm nay Hứa Thành nhìn thấy, một bí ẩn mới lại xuất hiện trong đầu anh.

Cỗ thi thể khô trước mắt rốt cuộc có phải là Tiểu Muộn không, nếu là Tiểu Muộn, vậy Tiểu Muộn hiện tại là ai.

Nếu không phải là Tiểu Muộn, tại sao cỗ thi thể khô này lại có khí tức giống hệt, cùng là người nhà họ Trương, khí tức cũng sẽ khác nhau, huống chi người nhà họ Trương thuần huyết chỉ còn lại một

mình Tiểu Muộn.

Đầu Hứa Thành có chút đau, nhưng nghi vấn trong lòng chưa được giải đáp, khiến anh cảm thấy rất khó chịu.

Mọi chuyện xem ra phải vào cánh cửa thanh đồng đó rồi mới nói.

Hứa Thành nhìn xuống, những sợi xích thanh đồng trong hẻm núi dày đặc nối liền hai bên, vừa hay có một sợi xích ngay trước mặt anh.

Lúc này chỉ thấy thi thai đột nhiên đến trước mặt Hứa Thành, ra hiệu cho Hứa Thành leo lên lưng nó, nó sẽ đưa anh xuống.

Hứa Thành cảm nhận được lá Ngự Thi Phù Chú không hề bị phá hủy, liền yên tâm.

Sau khi Hứa Thành leo lên, chỉ cảm thấy một trận gió rít, khi hoàn hồn lại đã đáp xuống đất.

Không lâu sau Tiểu Bạch cũng mang theo Tiểu Ngân bay xuống.

Lúc này Hứa Thành mới nhìn thấy toàn bộ diện mạo của cánh cửa thanh đồng, anh chỉ cảm thấy mình đứng trước cánh cửa thanh đồng này như một hạt bụi.

Cánh cửa thanh đồng cao khoảng năm mươi mét, rộng gần tám mươi mét, hùng vĩ hơn nhiều so với miêu tả trong nguyên tác.

Cánh cửa thanh đồng bị dán đầy da người, như thể đang phong ấn thứ gì đó.

Lúc này một tiếng chuông vang lên, vang vọng trong hẻm núi trống rỗng đặc biệt chói tai.

Hứa Thành sợ đến mức vội vàng tắt máy, điện thoại lại có tín hiệu một cách khó hiểu.

Phải biết rằng nơi này là dưới lòng đất, căn bản không thể nào có tín hiệu truyền đi.

Còn cái thằng khốn nào gọi điện, Hứa Thành không biết.

Ngô Tà vừa mới ra khỏi lăng mộ dưới đáy biển, mặt ngơ ngác nói: "Lại không có trong vùng phủ sóng." Bàn Tử nghe xong nói: "Kệ đi, đấu dưới biển người ta còn không thèm, chắc chắn có đấu ngon hơn rồi, mẹ kiếp, sớm biết thế tôi cũng đi theo Hứa Thành, cái đấu biển này kiếm được có tí đồ." Hứa Thành cầm xà beng trong tay, thôi xong, đám người chim đó chắc chắn đã nghe thấy tiếng chuông, bây giờ có lẽ đang trên đường đến.

Hứa Thành cẩn thận nấp sau một tảng đá, vì trong nguyên tác, đây là địa bàn của đám người chim đó.

Hứa Thành đối với việc chiến đấu với đám người chim đó thật sự không có nhiều tự tin, dù sao đội của A Nịnh trang bị đầy đủ còn phải chịu thiệt lớn, suýt chút nữa toàn quân bị diệt.

Hứa Thành lấy ra Quỷ Tỳ, từ khi lấy được ở Lỗ Vương Cung đến giờ anh chưa từng dùng.

Không biết cánh cửa thanh đồng cần một hay hai Quỷ Tỳ, vì vậy Hứa Thành lấy ra cả hai.

Lúc này sau lưng Tiểu Bạch lặng lẽ xuất hiện một khuôn mặt trắng bệch.

Cảm giác của Tiểu Bạch cũng cực kỳ nhạy bén, hai tay như thép cứng ôm lấy khuôn mặt đó, trực tiếp quật ngã khuôn mặt quái dị đó.

Hứa Thành giật mình, khi nhìn thấy toàn bộ khuôn mặt quái dị đó, anh hít một hơi lạnh.

Chắc chắn là người chim được đề cập trong nguyên tác, Hứa Thành không dám chủ quan, thứ này một khi xuất hiện là cả đàn.

Lúc này một tiếng "phập phồng phập phồng" truyền đến, Hứa Thành chửi thầm.

Tiếng bay của người chim cực kỳ nhẹ, tiếng động lớn như vậy, e rằng số lượng không phải Hứa Thành có thể đối phó được.

Trong lúc Hứa Thành đang nghĩ cách đối phó, một con người chim lao xuống, trực tiếp quắp Tiểu Bạch lên.

Cơ thể Tiểu Bạch cứng như thép, Hứa Thành có chút yên tâm về cô, đám người chim đó căn bản không thể phá được phòng ngự của cô.

Nhưng những người chim đó có thể phá vỡ phòng ngự của anh.

Dưới Âm Dương Nhãn của Hứa Thành, từng con người chim đều đang nhìn chằm chằm vào anh, như đang nhìn một miếng thịt mỡ lớn.

Hứa Thành thả sợi dây của thi thai ra, lát nữa đánh nhau đỡ phải vướng víu.

Thi thai đứng trước mặt Hứa Thành, trực tiếp gầm lên một tiếng lớn, tiếng gầm như sấm như hổ, trực tiếp khiến đám người chim kinh hãi, bay xa khỏi khu vực trên đầu thi thai.

"Giỏi thật." Hứa Thành không ngờ thi thai lại có chiêu này, tấn công bằng sóng âm à.

Nhưng đám người chim đó sau khi trải qua sự hoảng loạn ban đầu, không lâu sau đều trấn tĩnh lại.

Thỉnh thoảng có vài con người chim bay lại gần thi thai để thăm dò.

Hứa Thành thấy vậy, liền lấy Quỷ Tỳ ra, trực tiếp ấn vào Quỷ Trảo.

Chương 37

Hứa Thành không biết cái nào mới triệu hồi được đám khô lâu, đành tùy tiện lấy một cái ấn lên.

"...Người chết phải chết, người về sẽ về địa ngục." Lúc này tiếng thì thầm quen thuộc lại xuất hiện, Hứa Thành lập tức vỗ đầu, sai rồi!

"Chạy mau!" Hứa Thành nói với Tiểu Bạch, đồng thời cũng là nói với thi thai.

Tiểu Bạch và thi thai tuy không biết tại sao Hứa Thành lại kêu chạy, nhưng vẫn thực hiện hoàn hảo mệnh lệnh của anh.

Thi thai bò rất nhanh, Tiểu Bạch cũng không ngừng bay về phía lối vào ban đầu.

Không lâu sau, trên mặt đất trực tiếp xuất hiện những bàn tay quỷ từng xuất hiện ở Lỗ Vương Cung.

Những bàn tay quỷ đó đối với người chim giống như kịch độc, chúng hét lên thảm thiết rồi tất cả đều lùi về phía xa.

Hứa Thành thở phào một hơi, gỡ Quỷ Tỳ ra khỏi Quỷ Trảo.

Tiểu Bạch và thi thai cũng theo tiếng gọi của Hứa Thành quay lại.

Công năng của tay quỷ e rằng có sức khắc chế cực mạnh đối với những sinh vật đã phá vỡ tuổi thọ tự nhiên.

Nhìn từ bây giờ, đám người chim đó e rằng trong thời gian ngắn sẽ không quay lại.

Hứa Thành tìm kiếm trong sơn cốc một lúc, cuối cùng ở một địa điểm khá kín đáo nhìn thấy quách của Vạn Nô Vương.

Anh tìm thấy nó trong một khe nứt dưới lòng đất, dưới hẻm núi

lại có khe nứt, khiến Hứa Thành có chút bất ngờ.

Khe nứt rộng khoảng năm sáu trăm mét, giữa khe nứt là một ngọn núi đá khổng lồ được mài thành một đài đá.

Trên đài đá đó có một cái quách lớn bằng một con hãn mã, xung quanh có chín con rồng trăm chân đang nằm phục xung quanh quách.

Hứa Thành nhìn thấy liền xác định đây chắc chắn là Cửu Long Kéo Quan của Vạn Nô Vương.

Xung quanh chắc chắn là những con rết núi lửa, những con rết núi lửa đó tuy Hứa Thành đã giết không ít, nhưng đó là trong tình huống có địa lợi, bây giờ chắc chắn không đánh lại được những con rết đó.

Thêm vào đó, chín con rết này lớn hơn nhiều so với những con rết anh đã giết trước đó, Hứa Thành trong một lúc lại có chút do dự không tiến lên.

Nhưng Tiểu Ngân lúc này lại đột nhiên xông đến trước mặt những con rết đó.

"Tiểu Ngân, quay lại!" Nhưng Tiểu Ngân lại không nghe lời Hứa Thành, trực tiếp vung vuốt, khoét một cái lỗ trên đầu con rết khổng lồ, ăn một cách ngon lành.

Hứa Thành thấy vậy, sự do dự trong lòng cũng tan biến, trực tiếp đi qua.

Sau khi đi qua Hứa Thành mới phát hiện, những con rết đó giống như đã chết, nằm đó lúc nhúc nửa sống nửa chết.

Hứa Thành hiểu ra, đổ lỗi cho tuổi thọ của những con rết này đã đến, vì vậy mới nửa sống nửa chết như vậy.

Những con rết này dù sống lâu đến đâu, dù sao cũng không phải là Vua rết, có lẽ sống đến đây đã là giới hạn của chúng rồi.

Trong lúc Hứa Thành đang nghĩ, Tiểu Ngân đã ăn sạch não của chín con rết lớn.

Sau đó toàn thân Tiểu Ngân nóng lên, cả người biến thành màu đỏ rực.

Hứa Thành vội vàng để Tiểu Bạch ôm Tiểu Ngân vào lòng, cảm nhận được hơi lạnh của Tiểu Bạch, Tiểu Ngân thoải mái rên rỉ.

Thấy Tiểu Ngân không sao, Hứa Thành thở phào một hơi, sau này xuống mộ thiếu Tiểu Ngân thật sự không được.

Vạn Nô Vương hiện tại vẫn chưa chết, Hứa Thành có thể cảm nhận rõ ràng sức sống bên trong quách.

Tuy không mạnh mẽ, nhưng cũng tỏ ra kiên trì bền bỉ.

Hứa Thành không chắc có nên mở cái quan tài này không, dù sao trong nguyên tác thân thể đạn cũng không xuyên thủng được, Bàn Tử phải dùng thuốc nổ nhét vào miệng Vạn Nô Vương mới làm nổ chết được.

Mở.

Đã đến đây rồi thì không cần sợ hãi, Hứa Thành không cho rằng Vạn Nô Vương có thể đánh lại Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch hiện tại e rằng thuốc nổ cũng không thể gây ra tổn hại quá lớn cho cô.

Trừ khi dùng tên lửa Đông Phong.

Cầm xà beng, Hứa Thành bắt đầu cạy quách.

Nếu để Bàn Tử nhìn thấy e rằng lại phải nói Hứa Thành đang phung phí của trời, theo cách làm này của Hứa Thành, sợ rằng không còn lại thứ gì có giá trị.

Sau khi cạy mở, thân thể của Vạn Nô Vương xuất hiện trước mắt

Hứa Thành, xung quanh là những món đồ tùy táng đều là những bảo vật hiếm có trên đời.

Ngực Vạn Nô Vương đang phập phồng, thở hổn hển ở đó.

Không, ra tay trước mới là kẻ mạnh.

Hứa Thành một cây xà beng đập vào đầu Vạn Nô Vương.

Hứa Thành dùng hết sức gõ xuống, nghe một tiếng "keng".

Cái đầu của Vạn Nô Vương không biết cứng đến mức nào, chấn đến nỗi hổ khẩu của Hứa Thành tê rần.

Hắn sợ đến mức vội vàng né ra, nếu Vạn Nô Vương tỉnh lại, e rằng hắn sẽ là người xui xẻo đầu tiên.

Hứa Thành đứng ở xa chờ một lúc lâu, cũng không thấy Vạn Nô Vương ló đầu ra khỏi quan tài, ghé mắt nhìn lại, Vạn Nô Vương vẫn đang ngủ say sưa.

Chương 38

Hứa Thành thở phào một hơi, xem ra Vạn Nô Vương ngủ quá say rồi.

Có lẽ chỉ khi cửa Thanh Đồng mở ra thì hắn mới tỉnh lại.

Cứ để như vậy cũng không phải cách, những phù chú trong Âm Dương Bí Thuật cũng chỉ có tác dụng với thi thể, mà Vạn Nô Vương hiện tại rõ ràng vẫn còn sống.

Nhưng Vạn Nô Vương nhất định phải giết, lỡ như sau khi mở cửa Thanh Đồng hắn cũng tỉnh lại thì sao.

Đến lúc đó mình chắc chắn không phải đối thủ.

Hứa Thành sờ sờ Tiểu Ngân trong lòng Tiểu Bạch, phát hiện nhiệt độ cơ thể nó đã trở lại bình thường.

Hứa Thành trực tiếp để Tiểu Ngân trèo vào trong quan tài, ra hiệu cho nó dùng móng vuốt đào.

Tiểu Ngân vừa ăn xong não tủy du diên đại bổ, lúc này đang sung sức như rồng như hổ, cộng thêm móng vuốt vô cùng sắc bén, nó liền nhắm vào trán Vạn Nô Vương mà đào xuống.

Nhưng âm thanh truyền đến sau đó khiến lòng Hứa Thành trầm xuống, đó rõ ràng là tiếng kim loại va chạm.

Hứa Thành đột nhiên có chút hối hận, sao mình lại không mang theo thuốc nổ, bây giờ quay lại lấy cũng không kịp nữa.

Lúc này, Tiểu Ngân như hờn dỗi lại đào về phía tay chân của Vạn Nô Vương, điều khiển Hứa Thành kinh hỉ là da ở tay chân của Vạn Nô Vương lại chảy ra máu tươi.

Hứa Thành thấy có hiệu quả, trực tiếp ra lệnh cho Tiểu Ngân dùng móng vuốt cắt đứt những chỗ nối giữa tay chân và cơ thể.

Quá trình tuy có hơi máu me, nhưng Hứa Thành không còn cách nào khác.

Tốc độ của Tiểu Ngân rất nhanh, không bao lâu sau, Vạn Nô Vương đã bị gọt thành một "người que".

Điều kỳ lạ là tốc độ lành lại của vết thương trên người Vạn Nô Vương rất nhanh, mỗi khi một chi bị chặt đứt, vết thương đó đều sẽ nhanh chóng khép lại.

Nhìn hình dạng quỷ dị của Vạn Nô Vương lúc này, Hứa Thành chỉ cảm thấy như đang xem lại cảnh Lữ Trĩ năm xưa đã gọt Thích phu nhân thành người que.

Sau khi lấy hết tay chân của Vạn Nô Vương ra, để phòng trường hợp Vạn Nô Vương có phương pháp đặc biệt nào đó nối lại tay chân sau khi hồi sinh.

Hứa Thành xếp tay chân của Vạn Nô Vương thành một hàng, hắn đếm với vẻ đầy thành tựu, không nhiều không ít, tổng cộng mười hai chi.

Hắn lại bỏ những kỳ trân dị bảo trong quan tài của Vạn Nô Vương vào chiếc túi vải trên người thi thai, Hứa Thành lúc này mới yên tâm lấy chiếc Quỷ Tỳ còn lại ra.

Khi Hứa Thành lấy nó ra, những người chim lúc trước toàn bộ đều quay trở lại, nhưng chúng không nhìn Hứa Thành, mà lại đồng loạt vây quanh quan tài của Vạn Nô Vương.

Hứa Thành nhìn xem rốt cuộc có chuyện gì, cảm thấy những người chim này có vẻ yêu quái dị thường.

Chỉ thấy từng người chim một phun ra từ trong miệng một con khỉ

màu đỏ máu, con khỉ đó trông như bị lột da, trông máu me vô cùng đáng sợ.

Chỉ thấy những con khỉ đó lao vào ăn những chi thể của Vạn Nô Vương.

Hứa Thành đoán rằng khỉ và người chim có mối quan hệ cộng sinh, người chim không có khả năng tiêu hóa, chỉ có thể dựa vào phân của khỉ để sống.

Chi thể của Vạn Nô Vương rất cứng rắn, những con khỉ đó phải rất vất vả mới xé được một miếng thịt.

Mỗi khi xé được một miếng thịt, cả khỉ và người chim đều reo hò nhảy múa, như thể đại thù đã được báo.

Số lượng khỉ rất đông, chúng cũng phải mất mấy tiếng đồng hồ mới ăn sạch sẽ những chi thể đó.

Nhưng không biết vì sao, những người chim đó đối với Vạn Nô Vương trong quan tài lại tỏ ra có chút sợ hãi, dù Vạn Nô Vương không còn tay chân chúng cũng không dám tiến lên.

Nhưng hành động tiếp theo của những người chim đó rõ ràng đã khiến Hứa Thành kinh ngạc.

Sau khi những con khỉ lại bị nuốt vào bụng người chim, những người chim đó đồng loạt quỳ xuống trước mặt Hứa Thành.

Điều này khiến Hứa Thành có chút không hiểu, nhưng hành động của người chim rõ ràng là tôn hắn làm vua.

Trong lòng Hứa Thành nảy ra một suy đoán, tại sao những người chim này lại có mối thù lớn với Vạn Nô Vương như vậy.

Lịch sử của những người chim này hẳn có thể truy ngược về thời Ân Thương, trong nguyên tác những hồn linh xuất hiện ở cửa Thanh

Đồng cũng đều mặc trang phục thời Ân Thương.

Hứa Thành có thể tưởng tượng được, những người chim này đã yên tĩnh sống ở đây hàng nghìn năm, sự xuất hiện của Vạn Nô Vương đã phá vỡ sự yên tĩnh này.

Vô số người chim bị tàn sát, tổ tiên của những người chim này sống ở đây, ra khỏi hẻm núi này là con đường chết, chỉ có thể mặc cho Vạn Nô Vương nô dịch.

Theo một số manh mối, Vạn Nô Vương lẽ ra là do nhà họ Trương mang đến, bởi vì Vạn Nô Vương đã phát hiện ra bí mật của nhà họ Trương, từ đó nô dịch nhà họ Trương.

Một bộ phận nhà họ Trương bị nô dịch, cứ mười năm lại phải cử hành nghi thức tái sinh cho Vạn Nô Vương.

Một bộ phận khác thì chạy trốn đến Quảng Tây Ba Nãi, thành lập nên nhà họ Trương hiện tại.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Tiểu Ca không bị những người chim này tấn công, e rằng bởi vì từ lúc ban đầu cho đến nay, nhà họ Trương đều là chủ nhân của những người chim này.

Nhưng trong tư duy đơn giản của những người chim này, việc nhà họ Trương mang Vạn Nô Vương đến đây rõ ràng là sự phản bội, nhưng không có chủ nhân mới, chúng chỉ có thể tiếp tục nghe lời nhà họ Trương.

Thiên tính của những người chim này có lẽ là luôn cần có một chủ nhân, có lẽ chủ nhân đối với chúng chỉ là một tín ngưỡng, một biểu tượng totem, nhưng không thể không có.

Bây giờ phải chọn chủ nhân mới, tự nhiên chúng sẽ chọn Hứa Thành, người đã phế đi Vạn Nô Vương.

Lần sau Tiểu Muộn đến đây, e rằng những người chim này sẽ

không còn nhận anh là chủ nữa.

Nhưng đây đều là suy đoán của Hứa Thành, nguyên nhân thực sự có lẽ không đơn giản như Hứa Thành nghĩ.

Dù sao đi nữa, Hứa Thành cũng không tiếp tục đi sâu vào vấn đề này, những người chim này nhận hắn làm chủ cũng không có tác dụng gì lớn.

Chương 39

Ngoại trừ việc có ích ở Trường Bạch Sơn, nếu mang ra ngoài e rằng chúng sẽ chết vì không thích nghi được với môi trường.

Lấy ra chiếc Quỷ Tỳ có thể triệu hồi âm binh, Hứa Thành trực tiếp đặt Quỷ Tỳ vào trong quỷ trảo.

Một khúc chiến ca viễn cổ đột nhiên vang lên, loại ngôn ngữ này Hứa Thành không hiểu, nhưng những người chim sau khi nghe thấy lập tức toàn bộ phủ phục xuống đất.

Lúc này, từ trong những tảng đá xuất hiện từng hàng âm binh, đồng loạt tiến về phía Hứa Thành.

Hứa Thành đếm thử, những âm binh đó có khoảng ba mươi người.

Những âm binh đó đến bên cạnh Hứa Thành liền quỳ một gối xuống, trông có vẻ có thể tuân theo sự sai khiến của Hứa Thành bất cứ lúc nào.

Những âm binh này đều mặc trang phục thời Ân Thương, điều đó cũng chứng tỏ cửa Thanh Đồng được xây dựng vào thời Ân Thương.

Nhưng Hứa Thành nảy ra một vấn đề, lúc ở Lỗ Vương Cung, những bộ xương khô đó rõ ràng mặc trang phục của nước Lỗ, hoàn toàn không giống như bây giờ.

Lẽ nào Quỷ Tỳ "tùy cơ ứng biến", xung quanh có binh hồn niên đại nào thì sẽ triệu hồi binh hồn niên đại đó.

Hay là cửa Thanh Đồng có thể truy ngược về những niên đại cổ xưa hơn.

Bởi vì cửa Thanh Đồng khổng lồ như vậy, căn bản không phải

sức người có thể xây dựng được, ở thời hiện đại, xây dựng một cánh cửa Thanh Đồng như thế này e rằng cũng là một nhiệm vụ bất khả thi.

Hứa Thành không khỏi nảy sinh một chút khao khát đối với nền văn minh đã biến mất kia.

Có lẽ ở thời đại đó, chân tướng đã sớm bị chôn vùi trong dòng sông lịch sử, dù có dốc hết tất cả cũng không thể tìm thấy một chút manh mối nào của thời đại đó.

Thậm chí những câu chuyện truyền miệng cũng đã sớm biến mất không còn tăm tích.

Có lẽ nền văn minh đó không còn tồn tại, nhưng Hứa Thành tin chắc thời đại đó đã tồn tại, cửa Thanh Đồng chính là tạo vật huy hoàng mà họ để lại.

Trong những di tích cổ được khai quật, văn hóa đồ đồng có thể truy ngược về sáu nghìn năm, nhưng chắc chắn có những thần tích tương tự như cửa Thanh Đồng chưa được công bố với công chúng.

Xây dựng những thứ này rốt cuộc để làm gì, Hứa Thành không biết, bởi vì mục tiêu trường sinh đối với sự tiến bộ của cả một nền văn minh thực sự là trăm hại vô lợi.

Nếu ai cũng trường sinh, cùng với việc trẻ sơ sinh không ngừng ra đời, thì những tài nguyên có thể dùng để sinh tồn sẽ bị phân chia đến mức chẳng còn lại bao nhiêu.

Lẽ nào!

Nền văn minh đó bị chết đói?

Cùng với việc dân số từng bước bùng nổ, những thực phẩm khan hiếm sớm đã chẳng còn lại bao nhiêu, khi những người cầm quyền phản ứng lại thì dân số đã sớm vượt quá sức tưởng tượng.

Nếu xảy ra chuyện như vậy, để ngăn chặn sự diệt vong của nền văn minh, phương pháp đơn giản và hiệu quả nhất chính là tiến hành kế hoạch thanh trừng nhân loại.

Giống như Thanos búng tay, tiêu diệt một nửa sinh mệnh để giảm bớt sự phân phối tài nguyên.

Nhưng có áp bức ắt có phản kháng, khi kế hoạch này được thực thi sẽ có một số nhân vật tương tự như Liên minh báo thù nhảy ra.

Khó nói những người đó bên nào là chính nghĩa, bởi vì chính nghĩa vĩnh viễn do kẻ chiến thắng định nghĩa.

Cuộc chiến tranh đến cuối cùng, đã sử dụng những vũ khí cấm kỵ tương tự như bom hạt nhân, do đó cả nền văn minh đã bị diệt vong.

Chỉ để lại những thần tích tương tự như cây thanh đồng ở Tần Lĩnh và cửa Thanh Đồng dưới lòng đất Trường Bạch Sơn, để chứng minh sự tồn tại của họ.

Tuy có chút đùa giỡn, nhưng Hứa Thành lại có phần tin vào suy luận này.

Chân tướng thường ẩn giấu trong những chuyện tưởng chừng như đùa giỡn.

Hứa Thành cảm thấy nếu giải được câu đố này, e rằng sẽ lật đổ tất cả những câu chuyện lịch sử.

Bây giờ quan trọng nhất là mở cửa Thanh Đồng, xem bên trong rốt cuộc là gì.

Lúc này, lớp da người bọc trên cửa Thanh Đồng không ngừng lỏng ra, hai cánh cửa Thanh Đồng khổng lồ xuất hiện một khe hở nhỏ.

Từ góc độ đó nhìn, đáng lẽ phải mở từ trong ra ngoài.

Trong một số sách miêu tả, cửa Thanh Đồng là con đường nối

giữa địa ngục và thế giới hiện thực của tà thần.

Tóm lại không phải thứ tốt lành gì.

Lúc này, quan tài của Vạn Nô Vương đột nhiên phát ra tiếng động lạ, Hứa Thành đi đến xem, Vạn Nô Vương không biết đã tỉnh lại từ lúc nào, hai mắt trợn trừng như chuông đồng đang nhìn chằm chằm Hứa Thành.

"Gào!" Vạn Nô Vương hét lên một tiếng quái dị, muốn nhảy ra khỏi quan tài, nhưng vì không có tay chân nên chỉ có thể ngọ nguậy ở đó như một con sâu.

Ánh mắt Vạn Nô Vương nhìn Hứa Thành tràn đầy hận thù, hắn biết nhất định là do Hứa Thành làm, mình mới biến thành bộ dạng này.

Hứa Thành cũng không biết xử lý Vạn Nô Vương thế nào, đành phải đậy nắp quan tài lại trước, bây giờ Vạn Nô Vương không có tay chân, cũng không có cách nào mở ra được.

Ra lệnh cho những người chim canh chừng Vạn Nô Vương, Hứa Thành mang theo Tiểu Bạch, Tiểu Ngân và thi thai đi theo những âm binh tiến vào cửa Thanh Đồng.

Cùng với việc đoàn người Hứa Thành hoàn toàn tiến vào, cánh cửa khổng lồ cũng theo đó chấn động và đóng lại hoàn toàn.

Sau khi vào cửa Thanh Đồng, tầm nhìn của Hứa Thành có chút bị cản trở, sương mù mờ ảo đến cả Âm Dương Nhãn cũng không nhìn rõ lắm.

Đi theo những âm binh không biết bao lâu, dần dần ở phía xa xuất hiện một bóng đen.

Lại đi không biết bao lâu, đường nét của bóng đen đó đã hiện ra trước mặt Hứa Thành.

Đó là một tòa cung điện thanh đồng khổng lồ.

Chương 40

Kiểu dáng của cung điện thanh đồng không biết là từ niên đại nào, nhưng Hứa Thành chưa từng thấy trong bất kỳ một cuốn sách cổ nào.

Chung cực sao?

Hứa Thành thầm nghĩ.

Nhưng cái gọi là Chung cực này thực sự cách quá xa so với tưởng tượng trong lòng Hứa Thành.

Nếu đây là Chung cực thì quả thực có chút thất vọng.

Đi theo âm binh một con đường dài, cho đến khi xuất hiện một ngã ba, những âm binh liền chia làm hai ngả, lần lượt đi vào các ngã rẽ.

Hứa Thành không biết nên chọn thế nào, đành để Tiểu Bạch và Tiểu Ngân đi về phía bên phải, còn mình mang theo thi thai đi về phía bên trái.

Cùng với việc Hứa Thành đi sâu vào, con đường đột nhiên trở nên rộng rãi, như từ một con đường mòn nhỏ bước vào một đại lộ thênh thang.

Nhưng do sương mù cản trở, những sự vật hai bên đường Hứa Thành cũng không nhìn rõ.

Chỉ cảm thấy như có những vật khổng lồ ẩn mình trong làn sương mù không thể nhìn thấu.

Dần dần, không biết từ lúc nào, những âm binh cũng biến mất không thấy, sương mù xung quanh cũng ngày càng dày đặc.

Cả thế giới dường như chỉ còn lại mình hắn, biết vậy đã không để Tiểu Bạch đi cùng, tuy rằng mệnh lệnh hắn hạ cho Tiểu Bạch là thấy

thứ gì tốt thì lấy, nhưng khó tránh khỏi cảm giác cô độc.

Hứa Thành ở đây không biết phương hướng, không biết đói, không biết mệt, không biết đã đi bao lâu.

Như thể đã qua một thế kỷ, Hứa Thành cuối cùng cũng nhìn thấy tòa cung điện thanh đồng lúc ban đầu.

Ở cửa chính cung điện, Hứa Thành nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

Chính là Tiểu Bạch.

Trên người Tiểu Bạch không biết treo thứ gì mà lại đang phát sáng.

Hứa Thành đi tới, mới thấy thứ trên người Tiểu Bạch lại là một thanh trường kiếm.

Thanh trường kiếm đó không biết làm bằng chất liệu gì, ánh sáng màu bạc lưu chuyển trông vô cùng hoa lệ, giống như loại kiếm quang trong phim khoa học viễn tưởng, nhưng còn khoa học viễn tưởng hơn cả kiếm quang.

Hứa Thành thông qua giao lưu thông tin, phát hiện Tiểu Bạch đã ở đây chờ rất lâu.

Nhưng dù sao cũng đã đến rồi, vào trong điện Thanh Đồng mới là quan trọng nhất.

Trên cửa điện Thanh Đồng dán một tờ giấy niêm phong, Hứa Thành dựa vào kiến thức cổ văn ít ỏi của mình mới miễn cưỡng hiểu được chữ viết trên đó.

Chữ đó viết theo lối hành thư, thời gian viết hẳn là không lâu lắm, khoảng vài trăm năm.

Viết rất đơn giản.

“Kẻ vào sẽ chết.” Xé toạc tờ giấy niêm phong, Hứa Thành không khỏi cảm thấy cạn lời với kiểu người dán giấy niêm phong này.

Đã đến nơi này rồi, còn sợ chết sao?

Hứa Thành ban đầu tưởng là Uông Tàng Hải dán, nhưng một kỳ nhân như vậy sao có thể phạm phải sai lầm sơ cấp như thế.

Cửa Thanh Đồng sau khi bị xé giấy niêm phong cũng không có phản ứng gì, ở giữa cửa xuất hiện một lỗ hổng to bằng cổ tay.

Hứa Thành nhìn thấy chỉ cảm thấy lỗ hổng này và thanh trường kiếm Tiểu Bạch mang về rất hợp nhau.

Cầm lấy thanh trường kiếm, chỉ cảm thấy nó nhẹ như không, như thể đã thoát khỏi trọng lực của trái đất.

Thử cắm thanh trường kiếm vào, chỉ nghe thấy trong điện Thanh Đồng truyền đến một loạt tiếng máy móc bánh răng chuyển động.

Cửa điện Thanh Đồng lặng lẽ mở ra, Hứa Thành nhất thời có chút không dám đi vào.

Có lẽ vì Chung cực đã ở quá gần, Hứa Thành có chút cảm giác mất mát khi sắp giải được câu đố.

Hắn cắn răng.

Hứa Thành bước vào cửa điện.

Những mũi tên trong tưởng tượng không hề xuất hiện, mọi thứ đều yên tĩnh như vậy.

Sau bao nhiêu năm trôi qua, Hứa Thành phát hiện bên trong điện Thanh Đồng không một hạt bụi.

Điều đó cũng có nghĩa là nơi này hoàn toàn phong bế.

Hoàn toàn phong bế sao có thể chứ, đã trải qua hàng nghìn năm rồi.

Hứa Thành dùng Âm Dương Nhãn nhìn qua, cũng không phát hiện có quỷ hồn xuất hiện ở đây.

Khả năng quỷ hồn dọn dẹp cũng bị loại trừ.

Hứa Thành có chút không hiểu.

Quan sát kỹ trong điện, bên trong có thể nói là vô cùng đơn sơ, gần như không có đồ đạc gì.

Chỉ có ở giữa đại điện đặt một chiếc đỉnh thanh đồng, trước đỉnh thanh đồng đặt hai thanh trường kiếm.

Hai thanh trường kiếm một đỏ một xanh, Hứa Thành đi tới cầm lên xem, phát hiện chúng được làm từ đồng đỏ và đồng thanh.

Chương 41

Đồng đỏ ở thời viễn cổ cũng chiếm một tỷ lệ rất lớn, nhưng đây là lần đầu tiên Hứa Thành thấy đồng đỏ trong những di tích này.

Dường như những di tích này thuộc về văn minh đồ đồng, căn bản không sử dụng đồng đỏ.

Hai thanh trường kiếm đã sớm rỉ sét loang lổ, hoàn toàn không còn phong thái năm xưa.

Bảo thi thai cất hai thanh trường kiếm đi, Hứa Thành lại nhìn vào trong đỉnh.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn một cái, một lỗ hổng khổng lồ xuất hiện trong chiếc đỉnh thanh đồng, một bàn tay quỷ khổng lồ thò lên trực tiếp tóm lấy cổ Hứa Thành.

Tiểu Bạch và thi thai vội vàng kéo cổ Hứa Thành, miệng Hứa Thành cũng không chậm, trực tiếp cắn rách đầu lưỡi phun ra một tia máu tươi.

Bàn tay quỷ sau khi chạm phải Phượng Huyết lập tức bốc lên một làn khói xanh, trong nháy mắt chui xuống lòng đất.

"Khụ khụ…" Hứa Thành không ngừng ho khan, bàn tay quỷ đó rốt cuộc là thứ gì, suýt nữa đã bóp chết hắn.

Bàn tay quỷ đó dường như không có thực thể, nhưng lại có thể thực chất hóa tóm lấy cổ hắn.

Một lúc sau, Hứa Thành mới hoàn hồn, lấy một chai nước trong túi ra tuôn vào miệng.

Dùng Phượng Huyết vẽ một lá bùa tịch tà trong lòng bàn tay, Hứa Thành cẩn thận tiến lại gần chiếc đỉnh thanh đồng.

Khi Hứa Thành đến gần, chiếc đỉnh thanh đồng trực tiếp lõm vào, để lộ một lối đi rộng khoảng một mét vuông.

Một bộ xương khô mặc đồ đen lại từ từ bay lên, như thể chuyên môn chờ đợi Hứa Thành ở đây.

Hứa Thành không biết là địch hay bạn, đành một người một bộ xương đứng đối diện nhau ở đó.

Đối mặt một lúc lâu, hai hàm răng của bộ xương khô mở ra khép lại, Hứa Thành tuy tai không nghe thấy gì, nhưng trong đầu lại cảm nhận được ý của bộ xương.

"Nhân loại, có thể đến được đây, thật sự không tầm thường, hạt giống trường sinh mà ngươi muốn ở trong quần áo của ta, lấy rồi mau chóng rời đi đi." Hứa Thành cười lạnh một tiếng, nếu là người bình thường ở đây, chắc chắn sẽ theo đuổi sự trường sinh đó, nhưng hắn đã sớm trường sinh, thứ hắn theo đuổi ở đây chỉ có chân tướng.

"Không, tôi không đồng ý, tôi đến đây là để biết bí mật Chung cực rốt cuộc là gì, nếu cứ như vậy rời đi tôi vạn vạn không thể chấp nhận." Miệng bộ xương đen lại mở ra khép lại.

"Chân tướng, ta cũng là đến đây tìm kiếm chân tướng a, ta đã ở đây hơn ba nghìn năm rồi." Hứa Thành có chút kinh hãi, lẽ nào bộ xương này là người thời Ân Thương hoặc Tây Chu.

"Ngươi là ai?" Bộ xương nói: "Ta đã sớm quên tên mình rồi, mấy trăm năm trước có người đi vào, gọi ta là Thương Trụ Vương.".

Hứa Thành kinh ngạc.

"Thương Trụ Vương?" Thương Trụ Vương lại không chết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nếu Thương Trụ Vương cũng là người đến đây tìm kiếm chân tướng, vậy có thể chắc chắn một trăm phần trăm rằng cửa Thanh

Đồng và điện Thanh Đồng không phải do thời Ân Thương xây dựng.

Sử sách ghi rằng Thương Trụ Vương chết trên Lộc Đài, lại còn tự thiêu, vậy Thương Trụ Vương hiện tại này rốt cuộc là sao.

Hứa Thành cẩn thận hỏi: "Ngài còn nhớ ký ức lúc sinh thời không?" Ai ngờ Thương Trụ Vương nghe xong liền nổi trận lôi đình.

"Ai nói ta chết rồi, ta đã được trường sinh, ta bất hủ!" Hứa Thành liên tục gật đầu nói phải, bất hủ, đều đã thành một bộ xương khô rồi, lừa ai chứ?

"Vậy ngài còn nhớ ký ức lúc còn làm đại vương không?" Bộ xương dường như nhớ lại chuyện đau khổ nào đó.

"A!

Tên tiểu tử Cơ Phát đáng ghét, nếu ta ra ngoài được nhất định sẽ băm ngươi thành vạn mảnh!" "Có thể kể xem chuyện đó là thế nào không?" Hứa Thành chỉ cảm thấy mình lại tiến thêm một bước gần hơn với chân tướng.

Bộ xương đen rũ đầu xuống một cách chán nản: "Ta cũng quên rồi, chỉ nhớ mỗi cái tên Cơ Phát." Manh mối đến đây đột ngột kết thúc, Hứa Thành cảm thấy khó chịu.

"Vậy, ngài có biết Đát Kỷ không?" Bộ xương đen mờ mịt hỏi lại: "Ai là Đát Kỷ." "Tô Đát Kỷ a, Tô Đát Kỷ đã hại ngài mất nước đó!" Ai ngờ bộ xương đen lại lắc đầu nguầy nguậy: "Ta há có thể vì nữ sắc mà hoang phế quốc gia xã tắc." Hứa Thành thầm nghĩ, quả nhiên những câu chuyện lịch sử đều là lừa người, lịch sử chân chính đã sớm bị những kẻ chiến thắng che giấu.

Bộ xương đen tiếp tục nói: "Ta, chỉ nhớ đã phát hiện một pho tượng đá, ở đó đã nhận được bí mật của sự trường sinh." Một cái tên đột nhiên xuất hiện trong đầu Hứa Thành, hắn buột miệng nói ra: "Nữ

Oa!" Bộ xương đen dường như lại nhớ ra điều gì.

"Ta không biết đó có phải là Nữ Oa không, chỉ nhớ đó đúng là một người phụ nữ đầu người thân rắn, nhưng Nữ Oa đáng lẽ phải toàn thân là rắn mới đúng." Hứa Thành biết thần thoại đã có sự biến đổi, vào thời của Thương Trụ Vương, Nữ Oa vốn dĩ là một con rắn, đến bây giờ không biết vì sao lại biến thành hình tượng đầu người thân rắn.

"Ta không biết từ pho tượng đá đó nhận được bí mật trường sinh gì, chỉ nhớ từ đó về sau, mùa màng của bách tính không bao giờ được bội thu nữa." "Người đời đều nói ta đã chọc giận thần linh, thần linh mới giáng thần phạt xuống quốc gia của ta." Hứa Thành lắc đầu, theo nghiên cứu địa chất học, thời đại nhà Thương lúc đó đáng lẽ đã trải qua một kỷ băng hà nhỏ ngắn ngủi, thời gian vừa khớp với lúc Thương Trụ Vương phát hiện pho tượng đá.

Mới xuất hiện những lời đồn thổi chọc giận thần linh này.

Chỉ có thể nói Thương Trụ Vương xui xẻo thôi.

Bộ xương đen lại nói: "Sau khi bị tên tiểu tử Cơ Phát vây khốn ở thành Triều Ca, ta và một bộ phận thân vệ đã đến cửa Thanh Đồng, muốn nghiên cứu cách phản kháng Cơ Phát." "Một bộ phận thân vệ khác của ta ở nhân gian phát triển thế lực, chuẩn bị cho ta đông sơn tái khởi." Hứa Thành ngẩn người, lẽ nào những thân vệ đó là nhà họ Trương?

"Mấy trăm năm đầu ta còn có ý thức thuộc về con người, nhưng cùng với thời gian trôi đi, thời gian đối với ta cũng không còn ý nghĩa nữa." "Dần dần, túc nguyện ban đầu của ta cũng biến mất, chỉ còn lại sự say mê đối với việc tại sao ta có thể trường sinh." "Ta đã đi khắp mọi nơi ở đây, nhưng từ trước đến nay đều không phát hiện ra, ta nghĩ, bí mật của sự trường sinh hẳn là không ở đây." Hứa Thành tự

nhiên không tin, Thương Trụ Vương thật sự coi hắn là đứa trẻ ba tuổi dễ lừa như vậy sao.

Cầm lấy thanh kiếm vừa dùng làm chìa khóa lúc nãy, cơ thể Hứa Thành dần dần căng cứng.

Thương Trụ Vương dường như không nhìn thấy hành động của Hứa Thành, chìm vào trong hồi ức.

"Chàng trai trẻ, ta đáng lẽ đã gặp ngươi rồi." Hứa Thành ngẩn ra rồi bật cười, sao có thể chứ.

Thân phận người xuyên không của mình còn ở đây, ông gặp tôi, chứ tôi thì chưa gặp ông.

"Lão đại, đừng đùa nữa.

Sao có thể gặp tôi được, lẽ nào thế giới này có du hành thời gian sao." Lời của Hứa Thành không hề ảnh hưởng đến Thương Trụ Vương.

"Không, nếu chỉ có một mình ngươi thì thôi, nhưng bên cạnh ngươi có Cửu Thiên Huyền Nữ và Ứng Long, những điều này đều khớp với ký ức của ta." Hứa Thành có chút bất lực, lẽ nào mình là Hoàng Đế chắc, Thương Trụ Vương càng ngày càng nói năng vớ vẩn.

Tiểu Bạch bị nhận thành Cửu Thiên Huyền Nữ, Tiểu Ngân bị nhận thành Ứng Long.

Chương 42

Chẳng trách thi thai đầu to là Cùng Kỳ.

Thương Trụ Vương lẩm bẩm một hồi, không biết đang nói gì.

Hứa Thành chỉ coi như ký ức của ông ta xuất hiện sai lệch, dù sao ký ức con người cũng sẽ lừa dối.

Giống như hiệu ứng Mandela, ký ức của con người về vị tổng thống huyền thoại Nam Phi Mandela đã xảy ra sai lệch.

Có người nói ông đã chết, có người nói ông chưa từng ra tù.

Thương Trụ Vương là một lão quái vật đã sống hơn ba nghìn năm, ký ức không thể không xảy ra sai lệch.

Lúc này, Thương Trụ Vương đột nhiên trở nên lẩm bẩm.

"Mau đi, mau đi, thứ đó sắp đến rồi." Hứa Thành còn chưa kịp phản ứng, một người khổng lồ xấu xí vô cùng đã chặn ở cửa điện Thanh Đồng.

Một bàn tay của gã khổng lồ xấu xí đó to gần bằng cửa cung điện thanh đồng, chỉ thấy bàn tay của gã thò vào trong cung điện khuấy đảo, muốn tóm lấy Hứa Thành.

May mắn là động tác của bàn tay đó không quá nhanh nhẹn, Hứa Thành khá dễ dàng né được.

"Đó là gì vậy?" Hứa Thành vừa né vừa hỏi.

Thương Trụ Vương có chút do dự nói: "Khoa Phụ." Khoa Phụ?

Hứa Thành lại nhìn lướt qua gã khổng lồ toàn thân mọc đầy mụn thịt, Khoa Phụ?

Không giống lắm so với trong ấn tượng.

Thương Trụ Vương thấy cánh tay đó vung ngày càng nhanh, nói với Hứa Thành: "Theo ta." Hứa Thành vội vàng gọi Tiểu Bạch, đi theo Thương Trụ Vương vào con đường vừa rồi.

Sau khi đi vào giống như một cầu trượt nước, một mạch trượt xuống đáy.

Trong khoảnh khắc Hứa Thành đi vào, cửa điện Thanh Đồng cũng từ từ đóng lại.

Con quái vật khổng lồ cũng vội vàng rút tay ra.

Hứa Thành sau khi vào đây phát hiện có chút kỳ quái, đợi Tiểu Bạch bay tới mới cảm thấy kỳ quái ở đâu.

Nơi này lại không phân biệt trên dưới trái phải, căn bản không có phương hướng.

Ví dụ như Tiểu Bạch bây giờ đang ở trên đầu hắn, Thương Trụ Vương cũng ngồi xếp bằng, chân đặt ở eo Hứa Thành.

Giống như đã đến không gian không trọng lực ngoài vũ trụ, có thể tùy ý trôi nổi ở đây.

"Chàng trai trẻ, bây giờ ngươi đang ở trong cung điện từ tâm của ta, nơi này không có trọng lực, cũng không có khái niệm thời gian, ở đây bất kỳ tổn thương nào ngươi phải chịu đều sẽ phục hồi trong nháy mắt." Nghe Thương Trụ Vương nói vậy, Hứa Thành có chút kinh ngạc, lẽ nào đây là bí mật Chung cực sau cửa Thanh Đồng sao?

Một không gian không có trọng lực và khái niệm thời gian, tổn thương phải chịu đều sẽ phục hồi, theo một ý nghĩa khác cũng là bất tử bất diệt.

Nhưng chỉ giới hạn ở không gian này mà thôi, căn bản không phải là bất tử bất diệt hoàn hảo.

Thương Trụ Vương dường như nhìn ra được sự lo ngại của Hứa Thành, liền nói: "Ta cũng rõ ràng như vậy có nhược điểm, ta cũng vẫn luôn tìm kiếm phương pháp trường sinh hoàn hảo, nhưng phương pháp này trên thế gian dường như đã tuyệt tích." Hứa Thành không để ý đến Thương Trụ Vương, nỗ lực tìm kiếm trong không gian này.

Thương Trụ Vương thấy Hứa Thành như vậy cũng hiểu được suy nghĩ của hắn, liền nói: "Vô dụng thôi, không gian này ta đã tìm kiếm mấy nghìn năm, đã lật tung lên mấy nghìn lần, căn bản không có bất kỳ thứ gì khác tồn tại." "Vậy sao?" Hứa Thành không nói gì, bởi vì trong Âm Dương Nhãn, một chiếc nhẫn đang lấp lánh phát sáng, chính là ở trục trung tâm của không gian này.

Thấy Hứa Thành không nghe, Thương Trụ Vương cũng không nói gì, ngồi xếp bằng thiền định ở đó.

Hứa Thành đưa tay ra chạm vào chiếc nhẫn đó, chiếc nhẫn dường như có linh tính, trực tiếp đeo vào ngón trỏ của Hứa Thành.

Hứa Thành vừa đeo chiếc nhẫn lên, không gian dường như bắt đầu bị nén lại, bắt đầu rung động dữ dội.

Thương Trụ Vương cũng bị rung động như vậy đánh thức khỏi thiền định.

"Tiểu tử, ngươi đã làm gì, sao lại gây ra rung động lớn như vậy!" Hứa Thành không nói gì, nếu để Thương Trụ Vương biết mình đã lấy đi trục trung tâm của không gian này, lão yêu quái đó chẳng phải sẽ liều mạng với mình sao.

"Tôi cũng không biết, ngài từng gặp chuyện như vậy chưa?" Thương Trụ Vương mặt đầy sợ hãi: "Nhất định, nhất định là do ngươi làm." "Xem ra ông trời muốn diệt ta." Sự sụp đổ của không gian ngày càng dữ dội, Thương Trụ Vương vội vàng chạy về phía lối ra lúc ban đầu.

Hứa Thành thấy vậy cũng vội vàng đi theo, sau khi ra khỏi đại điện, lối đi không gian đã biến mất không thấy.

Tiểu Bạch, Tiểu Ngân và thi thai đều không thoát ra được.

Trên người Thương Trụ Vương tỏa ra một luồng khí tức vô cùng nguy hiểm, Hứa Thành không kịp đau lòng cho Tiểu Bạch, cầm lấy thanh trường kiếm dùng làm chìa khóa lúc nãy trong tay.

Điều này khiến hắn có thêm một chút cảm giác an toàn.

Lúc này, chiếc nhẫn của Hứa Thành đột nhiên bắn ra một luồng ánh sáng màu xám mờ, mở ra một lối đi không gian ở phía trước, Tiểu Bạch, Tiểu Ngân và thi thai đều từ trong lỗ hổng không gian đó bước ra.

"A, cái gì thế này." Thương Trụ Vương chết lặng nhìn chằm chằm chiếc nhẫn trên tay Hứa Thành.

"Thứ này ngươi lấy ở đâu ra?" "Cái này sao?" Hứa Thành giơ tay lên, chiếc nhẫn trên tay hắn trong mắt Thương Trụ Vương, giống như món trang sức đẹp nhất thế gian, mê người đến thế.

"Đưa nó cho ta, đưa nó cho ta." Sự khao khát trong mắt Thương Trụ Vương như muốn trào ra, Hứa Thành tự nhiên sẽ không đưa.

Bên trong chiếc nhẫn e rằng chính là không gian vừa rồi.

Trong mắt Hứa Thành, nó thực sự quá quý giá.

Dùng tất cả những gì Hứa Thành có để đổi lấy chiếc nhẫn này e rằng cũng còn xa mới đủ.

Thương Trụ Vương xem ra biết một chút sự tình về chiếc nhẫn này, nhưng nhìn bộ dạng này, e rằng khó mà moi được lời từ miệng ông ta.

Chương 43

“Ngài biết thứ này là gì sao?” Hứa Thành cố ý lắc lắc chiếc nhẫn trên tay.

Đôi mắt trống rỗng của Thương Trụ Vương vẫn luôn nhìn chằm chằm vào chiếc nhẫn của Hứa Thành, Hứa Thành lắc về phía nào ông ta nhìn về phía đó.

“Ta biết, nhưng ta sẽ không nói cho ngươi.” Giọng điệu của Thương Trụ Vương đột nhiên trở nên cứng rắn.

Hứa Thành mỉm cười.

“Không gian đó đã biến mất rồi, nếu không thể ở trong không gian đó, ngài chắc sẽ nhanh chóng tiêu vong thôi nhỉ.” Lời của Hứa Thành đâm thẳng vào điểm yếu của Thương Trụ Vương.

“Ngươi không đưa cho ta thì ta cướp!” Áo bào đen trên người Thương Trụ Vương nhanh chóng phồng lên, từng luồng khí tức màu đen xuất hiện xung quanh ông ta.

Hứa Thành vội vàng gọi Tiểu Bạch, thanh trường kiếm dùng làm chìa khóa cũng giơ ra trước người.

“Ha ha, vô dụng thôi, ngươi căn bản không biết ta đã tích lũy được bao nhiêu sức mạnh trong không gian đó.” Thương Trụ Vương dần dần lơ lửng trên không trung, khí đen trước người cũng ngưng tụ thành một con hổ đen.

Trên thân con hổ đen mọc ra hai cặp cánh, trông vô cùng yêu dị.

Con hổ đen lúc đầu không có linh tính, nhưng xương cốt trên người Thương Trụ Vương bắt đầu tan rã, gia nhập vào cơ thể con hổ đen đó.

Lập tức, con hổ đen trở nên hoàn toàn khác biệt, như vẽ rồng điểm mắt, toàn bộ khí thế đều trở nên chân thực hơn.

Con hổ đen đó dường như chỉ do Thương Trụ Vương phụ trách cung cấp năng lượng, ông ta căn bản không thể điều khiển con hổ đen, chỉ có thể mặc cho ý chí bản năng của con hổ đen chiến đấu.

Hứa Thành cảm thấy đây sẽ là trận chiến khổ cực nhất từ trước đến nay.

Con hổ đen vừa định tấn công Hứa Thành, liền phát hiện cơ thể mình đang không ngừng thu nhỏ lại, những luồng khí tức màu đen đó toàn bộ bị chiếc nhẫn trên tay Hứa Thành hấp thụ hết.

Xương cốt của Thương Trụ Vương rơi vãi khắp nơi, dần dần như bị một lực hút kéo lại, tổ hợp thành Thương Trụ Vương lúc trước.

Thương Trụ Vương nằm sõng soài trên đất, kinh ngạc nhìn Hứa Thành, nội tâm hắn tràn đầy chấn động, sức mạnh mà hắn tự hào tại sao lại biến mất như vậy.

Phải biết rằng sức mạnh đó có thể chiến một trận với Khoa Phụ bên ngoài, kết thúc như vậy thật sự khiến người ta khó chấp nhận.

Hứa Thành cũng cảm thấy trận chiến này như đầu voi đuôi chuột, chưa bắt đầu đã kết thúc.

Sau khi hấp thụ hết con hổ đen đó, Hứa Thành rõ ràng cảm thấy chiếc nhẫn trên tay đã xảy ra biến hóa.

Dường như đã bổ sung được thứ gì đó đã mất, khí tức càng thêm viên mãn không tì vết.

Đồng thời, chiếc nhẫn cũng đang nuôi dưỡng lại nhục thân của Hứa Thành, như đang kích thích những gen viễn cổ đó sinh trưởng, khiến cơ thể Hứa Thành từng bước trưởng thành.

Thương Trụ Vương sau khi bị hấp thụ những khí tức đó, xương cốt vốn đen kịt cũng trở nên vàng úa, như một ông lão sắp gần đất xa trời, hoàn toàn không còn uy phong như trước nữa.

"Tại sao, tại sao lại biến thành như vậy." Nghe Thương Trụ Vương lẩm bẩm, Hứa Thành hỏi: "Ngài có thực sự sống không?" Thương Trụ Vương lắc đầu, ông không biết, không biết mấy nghìn năm qua rốt cuộc có phải là sống hay không.

Không có người thân, không có bạn bè, chỉ có sự cô độc vĩnh viễn bầu bạn.

"Hối hận không?" "Có lúc ta sợ hãi không phải là cái chết, lúc sắp chết mới phát hiện cả đời cũng chưa làm được gì." "Nếu cho ngài một lựa chọn, ngài có làm như vậy không?" Hứa Thành như một nhà hiền triết nhân loại, đang chỉ dẫn phương hướng cuộc đời cho Thương Trụ Vương.

"Không, ta không hối hận lựa chọn như vậy." Thương Trụ Vương đột nhiên ngẩng đầu nhìn Hứa Thành: "Ngươi vẫn không biết chiếc nhẫn rốt cuộc là gì sao, ha ha, ta sẽ mang bí mật này xuống mồ, ngươi vĩnh viễn cũng đừng hòng biết." Thương Trụ Vương vừa dứt lời, cả người đều hóa thành tro bụi, để lại trên mặt đất một dấu vết hình người.

"Chết tiệt, Thương Trụ Vương sao lại thông minh như vậy." Hứa Thành vốn định dùng võ mồm để moi thông tin, không ngờ ông ta không cho một chút cơ hội nào.

Sau khi Thương Trụ Vương chết cũng không thấy có linh hồn xuất hiện, xem ra đã thực sự hồn bay phách tán.

Nhưng chiếc nhẫn này hẳn là một thứ quan trọng, không nói gì khác, chỉ riêng không gian từ tâm đó thôi cũng đã đủ lật đổ công nghệ hiện tại của nhân loại.

Vết thương phục hồi trong nháy mắt, không có khái niệm thời gian, sinh vật bỏ vào có thể vĩnh sinh.

Hứa Thành khó có thể tin rằng thứ này có thể được chế tạo ra, nền văn minh đó phải mạnh mẽ đến mức nào.

Hứa Thành lại dùng ý niệm thử, quả nhiên chiếc nhẫn mở ra một lối đi không gian màu xám mờ.

Hứa Thành đi vào nhưng phát hiện cũng không có cách nào đi vào được.

Hắn lại để Tiểu Bạch, Tiểu Ngân, thi thai thử, phát hiện chúng đều có thể đi vào, chỉ duy nhất Hứa Thành là chủ nhân lại không thể vào.

Hứa Thành có trực giác rằng chiếc nhẫn này chắc chắn không chỉ có một công dụng là không gian từ tâm, Thương Trụ Vương hẳn là biết một chút, đáng tiếc đã chết rồi.

Người chết không có bất kỳ giá trị nào, xem ra chỉ có thể xem sau này ở những di tích thanh đồng khác có thể biết được lai lịch của chiếc nhẫn này không.

Lần này vào cửa Thanh Đồng thu hoạch đầy đủ, ra ngoài lại trở thành một vấn đề nan giải.

Hứa Thành kiếp trước khi xem phim đạo mộ có một thắc mắc.

Đó là Ngô Tà bất kể đi vào nguy hiểm đến đâu, chỉ cần trải qua xong nguy hiểm bên trong, lối ra lập tức xuất hiện trước mặt cậu ta.

Chuyện kỳ tích như vậy Hứa Thành tạm thời quy vào hào quang nhân vật chính.

Nhưng mình không có hào quang nhân vật chính, sau khi ra ngoài chẳng phải sẽ bị Khoa Phụ kia giết trong nháy mắt sao.

Nhưng không ra ngoài cũng không được.

Bây giờ không còn đường lui, chỉ có thể hy vọng gã khổng lồ Khoa Phụ kia rời đi.

Nhưng Thương Trụ Vương cũng không nói tại sao gã khổng lồ đó lại tên là Khoa Phụ, lẽ nào Khoa Phụ đó thực sự là Khoa Phụ đuổi mặt trời năm xưa sao.

Nhưng những truyền thuyết đó Hứa Thành cảm thấy hẳn là đã bị con người phóng đại, có lẽ Khoa Phụ đuổi theo là một mặt trời nhân tạo, bức xạ của lò phản ứng hạt nhân mới khiến hắn biến thành bộ dạng quỷ quái này.

Chương 44

Hứa Thành không khỏi tự khen ngợi trí tưởng tượng của mình.

Nhưng khen thì khen, phải ra ngoài vẫn phải ra ngoài.

Cửa cung điện thanh đồng từ trong ra ngoài rất dễ đẩy ra, có lẽ lúc thiết kế đã tin chắc sẽ không có người ngoài vào được.

Sau khi ra ngoài, đập vào mắt vẫn là sương mù dày đặc, trong làn sương mù mờ ảo thỉnh thoảng có những bóng đen lóe lên.

Triệu hồi Tiểu Bạch, Tiểu Ngân và thi thai từ trong nhẫn ra, Hứa Thành cẩn thận đi theo đường cũ trở về.

Đi chưa được bao lâu, một tiếng tù và kỳ dị từ cung điện thanh đồng phía sau truyền đến.

Hứa Thành không dám quay đầu lại nhìn, chỉ để thi thai đầu to cảnh giới phía sau.

Thế giới sau cửa Thanh Đồng dường như vô cùng vô tận, cung điện thanh đồng kia giống như một hạt cát trong sa mạc.

Hứa Thành không dám ở lại đây tiếp tục khám phá, không biết sẽ gặp phải chuyện gì.

Chỉ riêng Khoa Phụ kia cũng đủ khiến hắn ăn không tiêu.

Lúc đến đã lãng phí quá nhiều thời gian, trên đường trở về, bước chân của Hứa Thành ngày càng nhanh, cuối cùng càng chạy như bay.

Gió vù vù bên tai Hứa Thành, hắn chỉ cảm thấy sương mù cứ chui vào mắt, vào mũi, vào tai.

Từng có người đặt giả thuyết, dưới lòng đất là một thế giới khác, nếu có thể đi vào chắc chắn sẽ lật đổ nhận thức của nhân loại.

Hứa Thành cảm thấy bây giờ mình đang ở trong thế giới lòng đất, không biết ở đây có tồn tại sinh vật có trí tuệ hay không.

Khoa Phụ kia có lẽ chỉ có một mình, xem bộ dạng của hắn, đầu óc hẳn là không linh hoạt, có lẽ cũng giống như Vạn Nô Vương, là một sản phẩm thất bại của thí nghiệm trường sinh.

Nhưng chỉ nhìn từ hình thể, Khoa Phụ kia hẳn là cao khoảng chín, mười mét, Hứa Thành bây giờ nếu gặp phải cũng không đủ nhét kẽ răng.

Lúc này trời đổ mưa, mùi vị của nước mưa tràn ngập mùi lưu huỳnh, mưa ngày càng lớn, cuối cùng đập vào mặt người ta đau rát.

Nhưng mưa lớn như vậy, cũng không làm loãng đi một chút sương mù nào, ngược lại như lửa đổ thêm dầu, tầm nhìn trong sương mù ngày càng thấp.

Hứa Thành chỉ cảm thấy có thứ gì đó đang nhìn trộm mình, như đang chờ đợi con mồi lộ ra sơ hở rồi tung ra một đòn chí mạng.

Cảm giác này không dễ chịu chút nào, Hứa Thành cảm thấy mình còn thiếu sót quá nhiều thứ, nếu chỉ dựa vào những năng lực này căn bản không thể đối phó với những nguy hiểm sau này.

Lại chạy về phía trước mười mấy phút, Hứa Thành cuối cùng cũng đến rìa phạm vi của cung điện thanh đồng.

Trong một cái liếc mắt vội vã trước khi rời đi, Hứa Thành dường như xuất hiện ảo giác, trong một khoảnh khắc ngắn ngủi hắn đã nhìn thấy những bóng đen ở hai bên con đường chính đó.

Đó lại là từng hàng tượng người thân đầu chim, hình tượng cực kỳ giống với những người chim bên ngoài cửa Thanh Đồng.

Nhưng sau đó những bức tượng đó lại một lần nữa bị sương mù dày đặc bao phủ, phảng phất như những gì vừa thấy đều là ảo giác

của Hứa Thành.

Hứa Thành lật đổ suy luận của mình.

Lịch sử của những người chim đó hẳn là phải truy ngược về trước nữa.

Sau khi ra khỏi phạm vi điện Thanh Đồng, Hứa Thành để Tiểu Bạch chỉ dẫn phương hướng tiếp tục đi về phía trước.

Trong sương mù dày đặc, Hứa Thành đã sớm không phân biệt được phương hướng, nếu đi lung tung, có khả năng sẽ bị lạc trong thế giới này.

Thi thai đầu to đột nhiên hét lên một tiếng thảm thiết, một móng vuốt chim khổng lồ trực tiếp kéo thi thai đầu to lên trên.

Hứa Thành kinh hãi, vội vàng chạy theo Tiểu Bạch về phía cửa Thanh Đồng.

Không bao lâu sau, trên trời lất phất mưa máu, một ít thịt vụn còn sót lại từ trên trời rơi xuống, xem ra thi thai đầu to lành ít dữ nhiều.

Khả năng quỷ đả tường của thi thai đầu to rất mạnh mẽ, Hứa Thành định sau khi ra ngoài sẽ nghiên cứu kỹ.

Không kịp đau lòng, bây giờ quan trọng nhất là giữ mạng.

May mà trước đó đã bỏ hết đồ đạc vào trong nhẫn, không tiếp tục để thi thai đầu to mang theo, giảm bớt được tổn thất khá lớn.

Lúc này móng vuốt chim lại tấn công lần nữa, đầu móng sắc nhọn trực tiếp móc vào xương tỳ bà của Hứa Thành, lập tức máu tươi chảy đẫm toàn thân hắn.

Móng vuốt chim trực tiếp bốc cháy từ đầu móng, giống như một ngọn đuốc ném vào thùng xăng, ngọn lửa trong nháy mắt lan ra toàn thân.

Cơn mưa lớn trên trời dường như cũng ngừng lại vì ngọn lửa, ngay sau đó mưa ở khu vực đó biến thành mưa lửa.

Né tránh mưa lửa, Hứa Thành lại tiếp tục lên đường.

Bây giờ cách cửa Thanh Đồng ít nhất cũng phải ba tiếng đồng hồ đi đường, Hứa Thành chỉ có thể hy vọng sẽ không thu hút sự chú ý của những con quái vật đó.

Chạy liên tục hai tiếng đồng hồ, thể lực của Hứa Thành dần dần cảm thấy không ổn.

Tốc độ chạy trong hai tiếng đồng hồ cơ bản là tốc độ chạy nước rút trăm mét, dưới cường độ vận động cao như vậy, Phượng Huyết bẩm sinh cũng cảm thấy có chút không thoải mái.

Nhưng tính mạng quan trọng hơn, hắn cố nén sự khó chịu, nỗ lực chạy về phía trước.

Dần dần, Hứa Thành đột nhiên cảm thấy một luồng sức mạnh cường đại truyền đến từ ngón tay.

Có lẽ vì chiếc nhẫn kia, sức mạnh màu đen truyền đến ngày càng nhanh, dần dần khiến thể lực của Hứa Thành được phục hồi.

Nhưng điều Hứa Thành không quan sát thấy là, hình xăm và tóc của hắn cũng xảy ra một chút biến hóa.

Chương 45

Hình xăm và tóc vốn màu đỏ rực đều nhuốm một chút màu đen, hình xăm trở nên giống một con ma phượng hơn, thêm một chút cảm giác cuồng bá yêu dị.

Dường như ma diễm cái thế đã dung hợp với Phượng Huyết bản thể của Hứa Thành, sản sinh ra biến dị.

Hứa Thành cảm thấy như được tái sinh, không chút e dè chạy về phía trước, không còn phải lo lắng về gánh nặng của cơ thể nữa.

Hứa Thành không biết cơ thể mình rốt cuộc đã xảy ra biến hóa gì, nhưng cảm thấy hẳn không phải chuyện xấu.

Cùng lúc Hứa Thành chạy về phía trước, tiếng hít thở xung quanh cũng ngày càng nặng nề.

Dường như tầm nhìn của những con quái vật ở đây không bị ảnh hưởng bởi sương mù, phảng phất như đang chạy bộ bên cạnh Hứa Thành.

Điều này khiến thần kinh Hứa Thành căng thẳng cao độ, phảng phất như giây tiếp theo những con quái vật đó sẽ lao tới.

Hứa Thành bắt đầu vừa chạy vừa cắn ngón tay, Phượng Huyết chảy ra khiến Hứa Thành kinh ngạc phát hiện, màu sắc rực rỡ ban đầu đã nhuốm một chút màu đen.

Màu đen đó là màu đen cực kỳ thuần túy, ánh sáng xung quanh cũng bị màu đen đó thu hút, giống như một lỗ đen cướp đoạt tất cả ánh sáng xung quanh.

Hứa Thành không biết tốt xấu, cảm thấy hẳn là do chiếc nhẫn kia.

Chiếc nhẫn đó giống như một máy tăng cường, tiêm năng lượng

vào khiến Phượng Huyết xảy ra dị biến.

Khi Phượng Huyết của Hứa Thành được vung vãi ra, những làn sương mù kia như gặp phải khắc tinh, trực tiếp lùi xa.

Có sương mù gặp phải Phượng Huyết của Hứa Thành, trực tiếp bắt đầu rơi xuống tạo thành từng sợi tơ màu xám mờ.

Vừa rồi con chim quái kia cào toàn thân Hứa Thành ra máu, cũng không thấy sương mù lùi lại.

Thứ mà sương mù sợ hãi là năng lượng màu đen trong Phượng Huyết.

Mặt khác Hứa Thành cũng không nghĩ sương mù có sinh mệnh, nếu có sinh mệnh thì nguồn gốc của sương mù rốt cuộc là ai.

Hay là toàn bộ sương mù là một sinh mệnh thể.

Kiến thức sinh học Hứa Thành học bao năm gần như toàn bộ đều vô dụng, tất cả sinh vật ở đây gần như đều không thể dùng lẽ thường để phán đoán.

Khi sương mù hoàn toàn tan đi, Hứa Thành mới thấy cửa Thanh Đồng ở ngay trước mắt.

Hóa ra nãy giờ hắn vẫn đang đi vòng quanh, Tiểu Bạch cũng không thể tránh khỏi bị sương mù mê hoặc.

Lấy Quỷ Tỳ từ trong nhẫn ra ấn vào quỷ trảo, khúc chiến ca xa lạ vang lên, xung quanh xuất hiện những anh linh không còn là anh linh thời Ân Thương nữa.

Mà là trang phục thời Đông Hạ.

Cánh cửa Thanh Đồng khổng lồ từ từ mở ra, dần dần hình thành một khe hở có thể cho hai người đi song song.

Hứa Thành không biết cửa Thanh Đồng đã mở hoàn toàn chưa,

nhưng không dám thử.

Hắn vội vã đi về phía khe hở của cửa Thanh Đồng.

Nhưng một loạt tiếng bước chân khổng lồ truyền đến, Hứa Thành thông qua Âm Dương Nhãn quan sát, phát hiện Khoa Phụ đang bước những bước chân dài nhanh chóng chạy về phía này.

Khuôn mặt quái dị xấu xí của hắn tràn đầy hưng phấn.

Tốc độ của Khoa Phụ cực nhanh, gần như trong chớp mắt đã đến nơi có cửa Thanh Đồng.

Hai tay hắn đang nỗ lực bẻ mở cửa Thanh Đồng, dưới tác dụng của Khoa Phụ, khe hở ngày càng lớn.

"Không ổn, mau đi." Hứa Thành không ngờ Khoa Phụ lại nhanh như vậy.

Sau khi chạy ra khỏi cửa Thanh Đồng, Hứa Thành trực tiếp gỡ Quỷ Tỳ ra.

Cửa Thanh Đồng bắt đầu từ từ đóng lại, nhưng hai tay Khoa Phụ lại ghì chặt hai bên cửa.

"A!!!" Khoa Phụ gầm lên giận dữ, dốc hết toàn lực muốn bẻ mở cửa Thanh Đồng.

Hứa Thành nhìn thấy sự khao khát trong mắt Khoa Phụ, đó là sự khao khát tự do.

Nhưng sức mạnh của cửa Thanh Đồng không phải Khoa Phụ có thể sánh được, cánh cửa Thanh Đồng cũng chỉ dừng lại một lúc, rồi lại từ từ tiến lên theo quỹ đạo đã định.

Khoa Phụ không cam tâm thò một tay ra, cùng với việc cửa Thanh Đồng đóng lại, bàn tay đó cũng bị kẹp đứt ở bên ngoài.

Hứa Thành nhìn thấy không khỏi hít một hơi, Khoa Phụ e rằng

chưa bao giờ ra khỏi cửa Thanh Đồng, thế giới bên ngoài cửa Thanh Đồng đối với Khoa Phụ là thế giới tự do.

Tuy không biết người nhà họ Trương làm thế nào để tránh được sự cảm nhận của Khoa Phụ và thuận lợi rời đi, nhưng Hứa Thành hẳn là đã không làm như vậy mới dẫn Khoa Phụ đến.

Bàn tay bên ngoài cửa vẫn còn hoạt động rất mạnh, ở đó nhảy tưng tưng.

Bàn tay của Khoa Phụ gần bằng nửa người Hứa Thành, hắn cảm thấy sau này có thể dùng được, liền bỏ bàn tay của Khoa Phụ vào trong nhẫn.

Sau khi bỏ vào trong nhẫn, máu trên tay Khoa Phụ trực tiếp tách ra khỏi bàn tay, hình thành một khối máu nhỏ trôi nổi bên cạnh.

Đã nhận được thứ mình muốn từ cửa Thanh Đồng, bây giờ quay lại phòng chứa báu vật, bỏ từng món bảo bối vào trong nhẫn.

Nhưng bây giờ xử lý Vạn Nô Vương trước thì tốt hơn.

Những người chim kia thấy Hứa Thành trở về, lần lượt quỳ xuống nghênh đón.

Quan tài của Vạn Nô Vương vẫn đang vang lên tiếng "bùm bùm".

Chương 46

Mở quan tài ra, lửa giận trong mắt Vạn Nô Vương sắp thiêu rụi cả bầu trời.

Hứa Thành liếc nhìn Vạn Nô Vương, thuận tiện lấy ra thanh trường kiếm dùng làm chìa khóa lúc nãy.

Một thứ như Vạn Nô Vương thực sự không nên tiếp tục tồn tại trên thế giới này, Hứa Thành vung kiếm, trực tiếp chém bay đầu Vạn Nô Vương.

Hứa Thành kinh ngạc nhìn thanh trường kiếm trong tay, không ngờ nó lại sắc bén như vậy, thực sự có chút ngoài dự liệu.

Hứa Thành suy nghĩ một chút, tuy không biết thanh kiếm này tên gì, nhưng nhìn màu sắc của nó, cứ gọi là Lạc Tuyết đi.

Sau này xuống mộ cũng có thêm một vũ khí sắc bén, đối mặt với những cương thi kia cũng không cần cắn rách ngón tay để tạm thời vẽ bùa chú nữa.

Dùng kiếm Lạc Tuyết giải phẫu thi thể Vạn Nô Vương, Hứa Thành nhìn thấy Du Diên Vương hoạt tính sắp mất đi.

Du Diên Vương đã sinh trưởng mấy trăm, hàng nghìn năm, sớm đã sản sinh ra một chút trí tuệ, nhìn thấy Hứa Thành rõ ràng cảm thấy một chút sợ hãi.

Hứa Thành đặt Du Diên Vương và Du Diên Vương hoàng kim mới sinh ra cùng một chỗ, Du Diên Vương hoàng kim kia như nhìn thấy thuốc bổ.

Trực tiếp cắn Du Diên Vương già nua thành hai đoạn, ở đó ăn một cách ngon lành.

Màu vàng trên thân nó trở nên ngày càng chói mắt, quả thực giống như một thỏi vàng có độ tinh khiết cực cao.

Đường về không có thi thai giúp đỡ, Hứa Thành trèo những sợi xích thanh đồng có chút vất vả.

Sau khi gian nan trèo lên, Hứa Thành liếc nhìn thi thể nghi là của Tiểu Muộn, cảm thấy mình hẳn là chỉ khám phá được một bộ phận của cửa Thanh Đồng.

Bên trong có quá nhiều bí mật chưa được giải đáp, nhưng lần sau quay lại hẳn là rất lâu sau này.

Lúc đó có lẽ thế lực và thực lực của mình đã vượt xa so với hiện tại.

Lại đi qua con đường dài dằng dặc, lần này Hứa Thành trong lòng đã có đủ tự tin, không còn cảm giác lo lắng bất an như lúc ban đầu nữa.

Trải qua một chuyến đi Vân Thiên Cung, thực lực gần như đã tăng trưởng một cách trời long đất lở.

Đến phòng chứa báu vật quen đường quen lối, Hứa Thành trực tiếp vơ vét sạch sành sanh, một món đồ cũng không để lại cho người sau.

Đối với những hồn ma của đội khảo cổ, Hứa Thành cũng không để ý, dù sao đối với Hứa Thành hiện tại, đó chỉ là một nhiệm vụ phụ mà thôi.

Thuộc loại có thể làm có thể không.

Tất cả những bí ẩn cứ để Ngô Tà đi khám phá thì tốt hơn.

Sau khi xuống sông ngầm, nhìn những tượng binh mã, Hứa Thành cũng tiến hành một cuộc càn quét như trải thảm.

Cho đến khi không còn món đồ nào có giá trị, Hứa Thành mới ung dung thoải mái trở về Tiếu Sở qua con đường hầm.

Sau khi trở về Tiếu Sở, Hứa Thành để Tiểu Ngân trực tiếp đào sập những đường hầm đó, có lẽ nơi này phải mấy chục năm sau mới có thể bị phát hiện.

Lúc này Hứa Thành mới mở điện thoại, thấy một đống cuộc gọi nhỡ.

Trong đó có mấy cuộc của Bàn Tử, còn lại đều là của Ngô Tà.

Tin nhắn Bàn Tử gửi cho hắn lại khá thú vị, có món hời nào thì nhất định đừng quên hắn vân vân.

Suy nghĩ một chút, Hứa Thành gọi điện cho Ngô Tà, không biết bây giờ Ngô Tà đã tiếp xúc với Lão Dương chưa.

Ngô Tà nhận được điện thoại của Hứa Thành tỏ ra vô cùng kinh hỉ.

"Hứa Thành, thời gian qua cậu đi đâu vậy, gọi điện cho cậu cũng không nghe." Hứa Thành cũng không nói thật.

"Tôi thời gian qua theo một đám anh em đi trộm một cái mộ nhỏ, không đáng nhắc tới, thời gian qua cậu có thu hoạch gì không." Giọng điệu của Ngô Tà tỏ ra có chút thất vọng.

"Hứa Thành, chú Ba mất tích rồi." Hứa Thành giả vờ kinh ngạc nói: "Sao chú Ba lại mất tích được chứ, trước đó có để lại manh mối gì cho cậu không." Nhắc đến chuyện này, Ngô Tà rõ ràng đã lấy lại tinh thần.

"Hứa Thành, cậu không biết đâu, lần này tôi cùng Bàn Tử đi trộm một cái mộ biển, mộ biển đó có thể nói là hiếm thấy trên đời, cậu không đi thật đáng tiếc." "Aiya, thật đáng tiếc quá, biết vậy tôi đã đi cùng cậu rồi, có liên quan đến chú Ba không?" Ngô Tà nói: "Chú Ba

bảo tôi theo một công ty trục vớt ra biển, lúc đầu cũng không nói nguyên nhân, cậu cũng biết chú Ba tôi đôi khi cứ thần thần bí bí như vậy." "Nhưng Hứa Thành cậu thật là liệu sự như thần, tôi quả nhiên gặp phải một người phụ nữ tên là A Nịnh, người phụ nữ đó thực sự lòng lang dạ sói, trên đường đi ba lần năm lượt muốn giết tôi." Hứa Thành nói: "A Nịnh đó có liên lạc gì với chú Ba không." Ngô Tà suy nghĩ một lúc rồi nói: "Không có, người phụ nữ đó không nói nguyên nhân, điều duy nhất khiến tôi ngạc nhiên là Muộn Du Bình cũng đi cùng." "Nhưng trên đường đi may mà có Tiểu Muộn ở đó, bao nhiêu nguy hiểm như vậy nếu không có anh ấy, chỉ dựa vào tôi và Bàn Tử căn bản không đối phó được." Hứa Thành nghe xong nói: "Ngô Tà, thời gian này cậu đừng ra ngoài.

Ai tìm cũng đừng ra ngoài, đợi tôi đến tìm cậu." Ngô Tà rõ ràng có chút kinh hỉ, bởi vì cậu ta đối với Hứa Thành có một loại cảm tình khó hiểu, cảm giác này cậu ta cũng không nói rõ được rốt cuộc là gì.

"Được rồi, xem ra lần này lại có hàng muốn bán à." Hứa Thành cười ha hả, "Không có nhiều đồ lắm, lần này đến tôi có nguyên nhân khác, nhớ nhất định phải chờ tôi." Ngô Tà tuy nghi ngờ, nhưng vẫn đồng ý.

Ngô Tà cúp điện thoại xong, ngay sau đó một cuộc điện thoại khác gọi đến.

"Ngô… Ngô Tà, …còn nhớ tôi không." Cứ như vậy, Hứa Thành bước lên chuyến tàu từ Trường Bạch Sơn đến Hàng Thành.

Trên tàu, Hứa Thành nhận được điện thoại của Ngô Tà.

"Hứa Thành, bên tôi có một cái mộ lớn, khi nào cậu đến." Hứa Thành thầm thấy may mắn vì đã gọi cho Ngô Tà cuộc điện thoại đó trước, nếu không bây giờ cậu ta đã xuất phát rồi.

"Khoảng bảy tám tiếng nữa, đợi tôi." Ga tàu Hàng Thành.

Vừa xuống tàu Hứa Thành đã nhìn thấy từ xa hai chữ Hứa Thành, rõ ràng là Ngô Tà đang cầm biển tìm người.

Hứa Thành đi tới mới phát hiện bên cạnh Ngô Tà còn có một người.

Người này để đầu đinh, đội mũ lưỡi trai, cho người ta một cảm giác âm u.

Ngô Tà thấy Hứa Thành, trực tiếp cho Hứa Thành một cái ôm thật lớn.

Khi Ngô Tà nhìn thấy Tiểu Bạch thì ngẩn người, không biết nên nói gì, chỉ cảm thấy Tiểu Bạch đã trở nên khác xưa.

Chương 47

Hoặc là, giống người hơn.

“Hứa Thành, tôi giới thiệu với cậu, đây là Lão Dương.” Hứa Thành gật đầu, đưa tay ra.

“Rất vui được gặp anh.” Lão Dương cũng nói: “…Rất…rất vui được gặp…gặp anh.” Ngô Tà giải thích: “Hứa Thành đừng để ý, Lão Dương là bạn chơi từ nhỏ đến lớn của tôi, tật nói lắp này là bẩm sinh.” Hứa Thành mỉm cười: “Sao có thể chứ, anh em của Ngô Tà cũng là anh em của tôi.” Ngô Tà cười hắc hắc, rõ ràng câu nói này của Hứa Thành cực kỳ có tác dụng.

“Đi, tôi đón gió tẩy trần cho cậu, tối nay phải uống một trận ra trò.” Ngồi trên chiếc xe Jinbei của Ngô Tà, một đoàn người lảo đảo đến cửa hàng của Ngô Tà.

Ngô Tà sau khi vào liền gọi Vương Mãnh chuẩn bị một ấm trà.

“Hứa Thành, lần này thu hoạch thế nào, tiền bán những món đồ lần trước, chú Ba đã chuyển vào tài khoản ngân hàng của cậu rồi.” Hứa Thành gật đầu, lúc rời khỏi Trường Bạch Sơn hắn đã nhận được tin nhắn thông báo của ngân hàng, tổng cộng khoảng ba mươi triệu, cũng gần giống với con số trong lòng hắn.

Dù sao bây giờ cũng là năm 2003, ba mươi triệu bây giờ gần như tương đương với hai ba trăm triệu của đời sau.

Trước đó để không gây nghi ngờ, Hứa Thành đã bỏ một số bảo vật trong kho báu của Vạn Nô Vương vào ba lô.

Chỉ thấy Hứa Thành từ trong túi lôi ra hai món đồ vàng cực kỳ tinh xảo, hai món đồ vàng hình bình, trên đó nạm đầy các loại đá quý vô

giá.

Hứa Thành vừa lấy ra đã chiếu rọi cả căn phòng vàng son lộng lẫy, dưới ánh sáng, hai món bảo vật đó càng cho người ta một cảm giác như mơ ảo.

Ngô Tà rõ ràng bị kinh ngạc, vội vàng đi đóng cửa sổ xung quanh lại.

Người bạn Lão Dương của Ngô Tà sau khi nhìn thấy càng không cầm được nước miếng.

Thứ Hứa Thành lấy ra cũng chỉ là một phần nhỏ trong kho báu của Vạn Nô Vương, hai món đồ này trong đó giá trị miễn cưỡng chỉ có thể xếp hạng trung.

Chưa kể đến những bảo vật được chôn cùng trong quan tài của Vạn Nô Vương, nhưng những bảo vật đó Hứa Thành không thể nào mang đi bán, lúc cần thiết những thứ này có thể có tác dụng lớn.

"Hứa Thành, cậu không phải là đi trộm hoàng lăng đấy chứ." Ngô Tà mặt đầy tán thưởng, Lão Dương cũng bị kinh ngạc, rõ ràng cũng biết hoàng lăng đối với đạo mộ tặc có ý nghĩa gì.

Nếu cả đời có thể trộm được một lần hoàng lăng, đối với đạo mộ tặc đó là vinh diệu tối cao.

Hứa Thành không trả lời, nói với Ngô Tà: "Hai món bảo vật này của tôi có thể bán được bao nhiêu tiền." Ngô Tà nhìn một lúc rồi nói: "Hai món bảo vật này hẳn là đồ vật thời Tống, từ kiểu dáng xem ra hẳn là đồ vật trung kỳ Bắc Tống.

Nhưng mấy thứ này không có giá trị lịch sử, chỉ riêng chất liệu vàng của nó, lại gỡ những viên đá quý xuống, ước tính cũng không dưới mười triệu." "Cái…cái gì, mười triệu!" Lão Dương ở bên cạnh rõ ràng bị kinh ngạc, ngay cả tật nói lắp cũng biến mất.

“Suỵt.” Ngô Tà vội vàng ra hiệu im lặng, đề phòng vách tường có tai.

Lão Dương vội vàng gật đầu.

Hứa Thành nhìn bộ dạng này của Lão Dương, thực sự tán thưởng diễn kỹ của hắn, tuy rằng không có ý hại Ngô Tà, nhưng cũng được coi là một quả bom nổ chậm.

Chuyến đi Tần Lĩnh lần này gần như đều do một mình Lão Dương này sách hoạch, Lão Dương vì muốn hồi sinh người mẹ của mình, đã khiến Ngô Tà tin rằng mẹ mình còn sống.

Do đó cần phải để Ngô Tà có được loại năng lực đó, loại năng lực có thể cụ thể hóa tiềm thức.

Muốn có được loại năng lực đó phải chạm vào cây thần thanh đồng.

Mẹ trong tiềm thức của Lão Dương là cỗ thi thể có khuôn mặt dính vào máy khâu kia, do đó không thể hoàn mỹ hồi sinh mẹ của mình.

Ngô Tà hiện tại không biết chuyện, do đó Ngô Tà có thể hoàn mỹ hồi sinh mẹ của Lão Dương.

Nhưng trong nguyên tác, cây thần Tần Lĩnh có những lỗ hổng, Hứa Thành không biết trong hiện thực có phát triển theo kịch bản như vậy không.

Cứ tĩnh quan kỳ biến thì tốt hơn, thời khắc quan trọng Hứa Thành có thể để Tiểu Bạch giết Lão Dương, tránh để xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Sau khi xem xét xong, Hứa Thành trước tiên gửi hai món đồ vàng ở cửa hàng của Ngô Tà, sau đó Ngô Tà dẫn Hứa Thành và Lão Dương đến một nhà hàng khá nổi tiếng ở Hàng Thành.

Một phòng riêng.

Sau khi ăn uống no say, Ngô Tà ra hiệu cho Lão Dương kể cho Hứa Thành nghe cụ thể về việc xuống mộ lần này.

Lão Dương thấy Ngô Tà tin tưởng Hứa Thành như vậy, biết rằng lần xuống mộ này không thể tránh được Hứa Thành rồi.

Thế là hắn kể cho Hứa Thành nghe về lý do của chuyến đi này.

Lão Dương kể rất đơn giản, chẳng qua là cùng một người đồng hương Giang Tây xuống mộ gặp phải một số chuyện quỷ dị.

Nhưng Hứa Thành biết Lão Dương không nói thật, cho nên đối với những chuyện hắn thổi phồng trong đó cũng hoàn toàn không tin.

Uống đến cuối cùng, cả ba người đều đã hơi choáng váng, không biết làm sao mà rời khỏi quán rượu.

Họ tìm một khách sạn gần đó mở phòng rồi ngủ một mạch đến tận trưa hôm sau.

Hứa Thành xoa xoa mi tâm, phát hiện Ngô Tà cũng ở đây, còn Lão Dương thì không biết đã đi đâu.

Tiểu Bạch thì vẫn trung thành canh giữ bên cạnh anh.

Anh gọi Ngô Tà dậy rồi cùng nhau rời khỏi khách sạn.

Lúc trả phòng, ánh mắt kỳ quái của nhân viên phục vụ khiến Hứa Thành đỏ cả mặt, dù sao thì ba nam một nữ thuê phòng chung, không để người khác hiểu lầm cũng khó.

Họ bắt một chiếc taxi về cửa hàng của Ngô Tà, Vương Mãnh thấy vậy liền vội vàng nấu một nồi canh giải rượu cho Ngô Tà và Hứa Thành.

Lúc này, Lão Dương gọi điện đến.

Anh ta bảo đã chuẩn bị xong hết trang bị rồi, chỉ còn thiếu việc lên đường nữa thôi.

Ngô Tà có chút bất ngờ, không ngờ Lão Dương lại vội vàng như vậy.

Chương 48

Nhưng vì đã chuẩn bị xong, vậy thì cũng không nên trì hoãn, thế là Ngô Tà và Hứa Thành lần lượt lên đường.

Theo lời Lão Dương, nơi đó ở Tây An.

Ban đầu họ định đi máy bay thẳng đến đó, nhưng phần lớn những thứ Lão Dương chuẩn bị đều là hàng cấm, căn bản không qua được cửa kiểm tra an ninh sân bay.

Thế là ba người đành phải đi xe khách đường dài đến Tây An.

Sau khi đến nơi, Hứa Thành tự móc tiền túi thuê hai phòng trong một khách sạn năm sao, Lão Dương và Ngô Tà một phòng, Hứa Thành và Tiểu Bạch một phòng.

Trong thời gian này, Lão Dương cũng tò mò tại sao Tiểu Bạch không bao giờ nói chuyện, nhưng mỗi lần hỏi đều bị Ngô Tà lảng đi.

Ngô Tà không thể nói rằng Tiểu Bạch từng là một nữ thi ngàn năm, giờ là sủng vật của Hứa Thành được.

Cuộc sống về đêm ở Tây An rất phong phú, Lão Dương lại nằng nặc đòi đi dạo chợ đêm.

Các món ăn vặt ở chợ đêm Tây An khiến cả ba ăn no nê, sau đó họ lại tìm một quán vỉa hè gọi một bàn đầy thức ăn và uống rượu.

Lúc uống rượu, Lão Dương và Ngô Tà dùng tiếng địa phương Hàng Thành để bàn chuyện đổ đấu ngày mai, thì một ông lão bàn bên cạnh đột nhiên xen vào.

"Ba vị, đi làm ăn đồ thổ sản à?" Ngô Tà đáp lại một câu: "Thổ sản gì, tôi không rõ." Ông lão kia tưởng Ngô Tà không hiểu, lại nói thêm một câu.

“Tôi thấy hai vị không giống người Tây An đi đào thổ sản, không biết làm ăn mảng nào nhỉ?” Ngô Tà đang định nói không biết, thì bị Hứa Thành kéo lại.

Hứa Thành mở lời với ông lão: “Bạn bè trên giang hồ cả, không biết các hạ là thần tiên phương nào, sau này cũng tiện bề chỉ giáo.” Nghe Hứa Thành nói vậy, sắc mặt ông lão kia cũng trở nên cảnh giác.

“A ha ha, nói đùa thôi, nói đùa thôi.” Nói xong, ông lão gọi người cùng bàn vội vã rời đi.

Thấy Hứa Thành chỉ vài ba câu đã dọa chạy được bàn người đó, Ngô Tà có chút ngạc nhiên, còn Lão Dương thì ánh mắt lóe lên không biết đang nghĩ gì.

Sau một đêm dưỡng sức, Hứa Thành lên đường đến Tần Lĩnh.

Tương truyền, Tần Lĩnh từ xưa đến nay vẫn là long mạch lớn nhất Việt Nam, các loại hiện tượng siêu nhiên bên trong xuất hiện không ngừng.

Tuy không biết đã trải qua bao nhiêu người thêm mắm dặm muối, nhưng sự thần bí của Tần Lĩnh e rằng vượt xa đại bộ phận các dãy núi khác ở Việt Nam.

Trên đường, Lão Dương kể cho Hứa Thành nghe một câu chuyện về Tần Lĩnh.

Đó là câu chuyện anh ta nghe được từ một người dẫn đường ở Tần Lĩnh.

Khi đó, người dẫn đường mới ngoài hai mươi tuổi, ông nội anh ta là trưởng thôn.

Trưởng thôn thời đó nói chuyện rất có trọng lượng và uy tín.

Lúc đó đang mùa thu hoạch lúa mì, phần lớn dân làng đều đang

đập lúa ở một sân phơi.

Chiều tối, ông nội anh ta có lẽ để quên thứ gì đó ở nhà nên quay về lấy.

Khi vừa về đến sân, ông từ xa nhìn thấy giữa sân có một đám người đen kịt đang vây quanh một chiếc bàn lớn như đang họp, nhưng lại không có bất kỳ âm thanh nào, tất cả đều cúi đầu ngồi im lặng.

Ông nội anh ta hỏi mấy lần cũng không ai trả lời, tưởng rằng những người "đang họp" này thấy ông nên cố tình không lên tiếng, có lẽ âm thầm có ý kiến với ông trưởng thôn.

Ông nội anh ta thấy cảnh này thì tức giận, vừa đi vừa quát: "Đang làm cái quái gì vậy?" Nhưng vẫn không có ai trả lời, cơn tức của ông càng lớn hơn, ông vừa đi vừa chửi mắng.

Khi sắp đến giữa sân (chiếc bàn dường như ở giữa sân), ông lẩm bẩm: "Mình đang nói chuyện với quỷ à?" Vừa dứt lời, đám "người" đang vây quanh bàn đột nhiên tứ tán, chạy toán loạn, trong nháy mắt tất cả đều biến mất vào khu rừng trước cửa nhà.

Thôn của người dẫn đường đó nằm dưới chân núi Tần Lĩnh.

Mọi người đều nói ông nội người dẫn đường đó gặp phải quỷ, vì đã nhìn thấu thân phận của chúng nên chúng mới vội vàng bỏ chạy.

Hứa Thành thì không cảm thấy gì, nhưng Ngô Tà lại sợ đến mặt trắng bệch.

Vì đã trải qua nhiều chuyện như vậy, cậu biết rằng quỷ thực sự tồn tại, chẳng phải Tiểu Bạch đang ở đây sao.

Chỉ vì bây giờ Tiểu Bạch đã trở nên giống hệt người bình thường nên Ngô Tà mới không sợ, nhưng câu chuyện của Lão Dương đã khơi lại trái tim nhỏ bé yếu đuối của Ngô Tà.

Ngô Tà bây giờ còn lâu mới lão luyện như sau này, cậu hiện tại cũng chỉ là một tên trộm mộ non nớt mới xuống hai lần mộ mà thôi.

Nghe xong chuyện này, Hứa Thành đột nhiên nghĩ đến sự kiện mèo Ly đêm từng gây xôn xao ở kiếp trước.

Nhiều ngôi làng ở Tần Lĩnh khi đó đã biến mất chỉ sau một đêm, không còn thấy một bóng người, do nơi biến mất là Tần Lĩnh nên còn được gọi là sự kiện thần bí Tần Lĩnh.

Nghe nói toàn bộ sự kiện đều do căn cứ 925 phụ trách, dù ai điều tra cũng không thể tìm ra được một chút manh mối nào, chỉ có thể phỏng đoán qua vài lời đồn đại.

Hứa Thành không biết căn cứ 925 này rốt cuộc có liên quan gì đến “” không.

Mọi người sẽ không bao giờ biết rằng, ở Việt Nam tồn tại một cơ quan bí ẩn mang mật danh 925.

Sứ mệnh của họ là điều tra sự thật về tất cả các sự kiện thần bí trong nước, sau đó phong tỏa thông tin bằng mọi giá.

Ngay cả các thành viên nội bộ của 925, sau khi hoàn thành điều tra cũng sẽ bị cách ly hoàn toàn.

Những chi tiết kinh hoàng về sự kiện này sẽ dần dần bị chôn vùi trong kho lưu trữ nội bộ của 925.

Những chuyện này vĩnh viễn không thể công bố cho dân chúng, nếu không sẽ gây ra sự hoảng loạn cực lớn.

Mặc dù đây đều là những gì Hứa Thành đọc được trong các hồ sơ bí ẩn, nhưng khó có thể đảm bảo rằng một tổ chức như vậy không tồn tại.

Thế giới đạo mộ đã xảy ra những thay đổi mà Hứa Thành không

thể tưởng tượng được, có lẽ chuyến đi đến cây thần thanh đồng lần này sẽ tìm được một phần đáp án.

Chương 49

Ngày hôm sau, sáng sớm Hứa Thành đã lên xe khách đi Tần Lĩnh.

Vì giữa đường có trạm trung chuyển, Lão Dương và Ngô Tà sớm đã bị con đường quốc lộ chín khúc mười tám cua hành hạ đến không ra hình người.

Trong lúc mọi người đang âm thầm chịu đựng sự giày vò của chuyến xe đường dài, một tiếng nổ lớn "ầm" một tiếng làm kính xe rung lên ong ong.

"Trời đất, có chuyện gì vậy?" Thấy Ngô Tà lẩm bẩm, một người đàn ông trung niên bên cạnh ghé lại nói.

"Mấy cậu trai trẻ là người nơi khác đến phải không, mùa này chính là lúc bọn trộm mộ hoành hành nhất, mỗi ngày mà không nổ vài phát như thế mới là lạ." Ngô Tà nói: "Ban ngày ban mặt mà bọn trộm mộ gan to thế à." Người đàn ông trung niên nói: "Đừng thấy ở đây trông có vẻ không xa nơi đó, thực tế ở giữa không biết cách bao nhiêu chướng ngại vật, đợi quan gia đến nơi thì ít nhất cũng phải một ngày một đêm, lúc đó bọn trộm mộ sớm đã chạy đi đâu không biết rồi." Ngô Tà há miệng nhưng không nói gì.

Thấy vậy, Hứa Thành nói: "Vậy không có người chuyên mai phục ở những nơi đó sao, bọn trộm mộ chắc chắn thường xuyên đến." Người đàn ông trung niên cười cười: "Cậu trai trẻ này có đầu óc đấy, nhưng phương pháp đó thử lâu rồi, bọn trộm mộ đều là những kẻ liều mạng, trước đây có người chết, dần dần quan gia cũng mặc kệ." Ngô Tà và Lão Dương không khỏi tặc lưỡi.

Thấy lời nói của mình có hiệu quả, người đàn ông trung niên cười một cách tinh quái, xem ra đã không ít lần dùng lời nói để dọa người

khác.

"Các vị đến đây du lịch à?" Hứa Thành gật đầu: "Chúng tôi định lên núi Thái Bạch xem thử, tiện thể chụp vài tấm ảnh." Người đàn ông trung niên vừa nghe nói đi núi Thái Bạch, vội vàng nói: "Nếu không đi theo đoàn du lịch là dễ xảy ra chuyện lắm đấy." Lão Dương nghe vậy thì không vui.

"Này… ông chú này nguyền… nguyền rủa chúng tôi làm gì." Người đàn ông trung niên nói: "Không có người dẫn đường cũng không được đâu, vừa hay tôi rất rành khu này, có một ngôi làng của người Dao ở sau núi, trong núi nguy hiểm lắm đấy." Nghe đến đây, Ngô Tà vội vàng ra hiệu cho Hứa Thành, ý bảo ra một bên nói chuyện.

Sau khi Hứa Thành đi ra, Ngô Tà nói: "Người này sợ không phải là hướng dẫn viên lừa đảo chứ, lỡ đi đến nửa sườn núi mà đâm chúng ta một nhát thì không đáng đâu." Hứa Thành lắc đầu: "Không sao, dù là hướng dẫn viên lừa đảo thì tôi cũng không sao, nhớ là có tôi ở đây." Ngô Tà gật đầu, trong ấn tượng của cậu, khả năng chiến đấu của Hứa Thành không tốt, nhưng cậu không biết Hứa Thành bây giờ đã khác xưa, cứ ngỡ Hứa Thành đang dựa vào Tiểu Bạch.

Quay lại, Hứa Thành nói: "Vậy làm phiền anh rồi." Nói xong, anh lấy ra hơn chục tờ tiền một trăm đồng từ trong túi.

"Trên đường nhờ anh sắp xếp cho chúng tôi." Người dẫn đường thấy nhiều tiền như vậy cũng liên tục đồng ý, trực tiếp đảm bảo với Hứa Thành rằng trên đường nhất định sẽ chăm sóc chu đáo.

Lão Dương thấy nhiều tiền như vậy cũng tròn mắt, thật không biết người bạn này của Ngô Tà rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Suốt quãng đường, vì số tiền của Hứa Thành, người dẫn đường tỏ ra vô cùng ân cần.

Sau khi xuống xe, người dẫn đường đưa Hứa Thành đến một nhà nghỉ nông gia, chi phí đương nhiên được trừ vào số tiền của Hứa Thành.

Sau khi sắp xếp cho Hứa Thành xong, người dẫn đường cho Hứa Thành một số điện thoại, bảo lúc nào vào núi thì gọi.

Quan sát địa hình của ngọn núi, Ngô Tà tìm Hứa Thành.

"Hứa Thành, tôi xem rồi, thật sự đấy, nếu không có người dẫn đường, ngọn núi cao hơn nghìn mét này, chúng ta vào rồi có khả năng không ra được đâu." Hứa Thành gật đầu, điều này cũng nằm trong dự liệu của anh.

Đúng lúc này, Lão Dương vội vã chạy vào phòng Hứa Thành.

"Hứa… Hứa Thành, Ngô Tà, mau xem dưới lầu là ai kìa." Hứa Thành sớm đã biết, chỉ có Ngô Tà tò mò đi ra xem.

Ngô Tà kinh ngạc phát hiện trong năm người đó, có một người chính là ông lão mà họ đã gặp ở quán vỉa hè tại Tây An.

"Hứa Thành, không ổn rồi." Thấy bộ dạng của Ngô Tà, Hứa Thành cũng biết là đã đụng phải đám người của chú Thái.

"Đừng hoảng, có chuyện gì." Ngô Tà nói: "Cậu có nhớ ông lão bị cậu dọa chạy không?

Bây giờ ông ta đang ở dưới lầu." Hứa Thành gật đầu: "Ông lão đó à?

Không cần căng thẳng, có lẽ chúng ta vào núi còn phải tìm ông ta đấy." Ngô Tà đột nhiên cảm thấy Hứa Thành trở nên có chút thần bí.

Chẳng lẽ anh ta sớm đã biết ông lão đó sẽ đến, Hứa Thành mà biết bói quẻ thì lạ thật, sớm đã tính ra ông lão đó sẽ đến.

Ngô Tà định hỏi nhưng không mở lời, lúc Hứa Thành muốn nói thì

tự nhiên sẽ nói, không muốn nói thì hỏi cũng vô ích.

"Hứa Thành, ý cậu là?" Hứa Thành gật đầu: "Chúng ta theo họ vào núi, lộ trình của họ chắc chắn gần với ngôi mộ cổ hơn, cho nên đi theo họ sẽ an toàn hơn." Lão Dương lo lắng nói: "Trước đó ở Tây An, ông lão đó không phải đã nghe lén cuộc nói chuyện của chúng ta nên mới theo đến đây sao, nếu vậy thì chúng ta đi ngay trong đêm đi, để khỏi bị đám người đó phát hiện." Hứa Thành lắc đầu: "Chúng ta cứ tĩnh quan kỳ biến." Ngô Tà cũng nói: "Lão Dương, cậu cũng là một người đàn ông trưởng thành, ở tù mấy năm sao lại trở nên nhát gan vậy, hơn nữa, xem ông ta quen thuộc với bà chủ quán như vậy, vừa nhìn đã biết là khách quen ở đây." Lão Dương gật đầu, cũng không nói gì thêm.

Hứa Thành liếc nhìn Lão Dương một cái, Lão Dương cũng đối mắt với Hứa Thành, cười hiền hậu rồi lên giường đi ngủ.

Hứa Thành chỉ cảm thấy vở kịch của Lão Dương này thật sự là thiên y vô phùng, nếu không phải trước đó đã đọc nguyên tác, căn bản sẽ không nghĩ anh ta là một người có tâm cơ như vậy.

Từ khi được chiếc nhẫn cải tạo, Hứa Thành chưa bao giờ cảm thấy mệt mỏi, cảm giác nếu cứ tiếp tục được cường hóa như vậy, e rằng thể chất sẽ đạt đến một cảnh giới phi nhân.

Ngoài ra, anh không nói với Ngô Tà và Lão Dương rằng, anh định đợi đến nơi không có người sẽ khống chế năm người kia, bắt họ dẫn đường.

Không biết Lão Dương và Ngô Tà đã đi bao xa, cả hai đều cảm thấy vô cùng mệt mỏi, mãi đến khi Hứa Thành gọi vào ngày hôm sau mới lờ mờ tỉnh dậy.

"Đừng ngủ nữa, những người đó sắp xuất phát rồi." Hai người Ngô Tà đang mơ màng nghe Hứa Thành nói vậy, giật mình nhảy dựng

lên.

“Mau mặc quần áo vào, lương khô tôi cũng đã chuẩn bị xong rồi.” Rửa mặt qua loa, ba người lên đường.

Ngô Tà lại bất ngờ phát hiện Tiểu Bạch và Tiểu Ngân đều biến mất, Hứa Thành tự nhiên không thể nói chúng đang ở trong nhẫn của mình.

“Tiểu Bạch và Tiểu Ngân tôi đã phái đi rồi, bây giờ chắc đã đến sau núi.” Ngô Tà nghe vậy gật đầu, dù sao thì thực lực của Tiểu Bạch rất mạnh, nếu nổi điên lên, e rằng tất cả mọi người ở đây cũng không đủ để chết.

Họ đi theo đám người kia từ xa, mua vé ở khu thắng cảnh rồi đi vào.

Mùa này, khu du lịch không có ai, thời điểm thực sự đông đúc có lẽ là vào tháng tám, tháng chín, lúc đó Tần Lĩnh mới là mùa đẹp nhất.

Cứ như vậy đi theo từng bước, đám người phía trước dừng lại thì họ cũng dừng lại, họ ăn cơm thì Hứa Thành cũng ăn cơm.

Trong lúc đó, Lão Dương đã kháng nghị mấy lần, cơ thể anh ta thực sự quá yếu, thể lực căn bản không theo kịp.

Mãi đến khi trăng lên đỉnh đầu, Hứa Thành thấy đã đến lúc, liền âm thầm dịch chuyển Tiểu Bạch đến trước mặt đám người kia.

Ngô Tà và Lão Dương không hiểu chuyện gì đang xảy ra, đã bị Hứa Thành ấn đầu xuống.

“Lát nữa có kịch hay xem, tuyệt đối không được lên tiếng.” Lúc này, một thanh niên trong năm người đó đột nhiên nói: “Chú Thái, chú xem bóng trắng phía trước kìa, đáng sợ quá.” Người được gọi là chú Thái gõ vào đầu thanh niên đó: “Nói bậy gì đấy, dọa người.” Hai người Việt Tỉnh trong đội của chú Thái bắt đầu ú ớ không nói nên lời.

“Chú Thái, thật sự có đồ bẩn đấy!” Chú Thái vẻ mặt không tin, con đường này ông đi không phải một nghìn thì cũng tám trăm lần, có đồ bẩn hay không ông chẳng lẽ không biết.

Chương 50

Nhưng khi ông quay đầu lại, khuôn mặt của Tiểu Bạch đột ngột xuất hiện ngay trước mặt, trực tiếp dọa ông ngã phịch xuống đất.

"Mẹ ơi, có quỷ!" Chú Thái định chạy, nhưng hai chân lại không có chút sức lực nào, vừa đứng dậy đã ngã nhào xuống đất.

Bốn người còn lại cũng sợ đến không đi nổi.

Bất cứ ai ở nơi hoang sơn dã lĩnh giữa đêm hôm khuya khoắt mà gặp một nữ quỷ tóc dài bồng bềnh mặc áo trắng như vậy cũng sẽ sợ đến mềm nhũn.

Ngay sau đó, năm người bắt đầu dập đầu ở đó.

"Quỷ nương nương ơi, xin đừng trách tội, xin đừng trách tội, nếu có làm kinh động đến ngài, chúng con về sẽ đốt tiền giấy cho ngài." Lão Dương đứng bên cạnh xem cũng sợ hãi run rẩy.

"Chúng ta về thôi, đã gặp quỷ rồi, nhân lúc con quỷ đó chưa chú ý đến chúng ta, mau chạy thôi." Ngô Tà cười cười, người bạn thân này của cậu lá gan quá nhỏ.

"Cậu xem, con quỷ đó là ai." Lão Dương nhìn kỹ lại.

"Đó không phải là bạn gái của Hứa Thành, Tiểu Bạch sao?" "Im đi." Ngô Tà vội vàng gõ vào đầu Lão Dương.

"Đừng nói bậy, đó là một con sủng vật mà Hứa Thành nuôi." "Sủng... sủng vật." Lão Dương cảm thấy thế giới quan của mình có chút sụp đổ, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra vậy.

Thấy đám người đó bị dọa cũng gần đủ rồi, Hứa Thành liền ra lệnh cho Tiểu Bạch để họ đều tiến vào ảo ảnh.

Trong tình trạng tinh thần suy sụp tột độ, ảo ảnh sẽ càng kéo dài và chân thực hơn.

Đó cũng là lý do vì sao khi quỷ hại người, đều phải dọa người ta sợ gần chết trước rồi mới ra tay.

Đi qua đó, đám người kia ai nấy đều đang bóp cổ mình, như người bị đuối nước.

Anh vứt bỏ một số trang bị của họ, thay bằng trang bị tiên tiến hơn, ngay sau đó Ngô Tà cũng lấy đi khẩu súng họ mang theo.

Hứa Thành nói với Tiểu Bạch: "Tạm thời đừng giết họ, tôi giữ họ lại còn có việc." Tiểu Bạch nghe vậy gật đầu, những người đó như vớ được cọng rơm cứu mạng, liền buông tay đang bóp cổ mình xuống.

Tiếp theo, những người đó quấn lấy nhau, tất cả đều đang thì thầm to nhỏ.

Xem ra sự vật trong ảo cảnh đã thay đổi, ảo ảnh mà Tiểu Bạch tạo ra không phải Hứa Thành cũng có thể biết được.

Anh lại kiểm tra kỹ lưỡng một lần nữa, xác định trên người những người này không còn vũ khí, mới để Tiểu Bạch ngừng khống chế họ.

Tiếp theo, anh lại dùng dây leo núi trói những người này lại với nhau.

Đợi khoảng năm sáu phút, thấy những người này sống chết không tỉnh, Lão Dương trực tiếp cho mỗi người một báng súng.

"Ái ui." Cùng với một trận kêu la, tất cả bọn họ đều tỉnh lại.

Khi nhìn thấy Hứa Thành, chú Thái kia rõ ràng đã kinh ngạc.

"Không phải các người là những người ở quán vỉa hè tại Tây An

sao?" Ngô Tà cười hắc hắc: "Lão gia trí nhớ không tồi nhỉ." Chú Thái nhìn sợi dây trên người mình, rồi lại nhìn Tiểu Bạch đứng sau Hứa Thành, mặt mày ủ rũ.

"Thôi được, không ngờ hôm nay lại thua trong tay các vị, chiêu giả thần giả quỷ này các vị chơi thật cao tay." Lão Dương đang định nói Tiểu Bạch là quỷ thật chứ không phải giả vờ, thì lập tức bị Ngô Tà kéo sang một bên.

Lúc này, hai người trông giống ông chủ nói: "Chàng trai trẻ, muốn bao nhiêu tiền chúng tôi đều cho, chỉ hy vọng cậu có thể cho chúng tôi một con đường sống." Hứa Thành không đáp lại, mà hỏi: "Ai là ông chủ Lý ở đây?" Nghe câu này, trong lòng năm người đều chùng xuống, xem ra người này đã có chuẩn bị từ trước, không phải là nảy ý tạm thời.

Một trong hai người Việt Tỉnh, một người trông có vẻ văn nhã nói: "Là tôi." Hứa Thành cười cười, không ngờ lại dễ dàng thừa nhận như vậy, xem ra là một kẻ khá cứng cựa.

"Hà Mộc Tập có ở đây không, lấy ra đây." Ông chủ Lý kia rõ ràng đã hoảng loạn, nhưng ngay sau đó đã khôi phục lại bình tĩnh.

"Hà Mộc Tập gì, tôi không biết." Hứa Thành cười cười, xem ra tố chất tâm lý của ông chủ Lý này không tồi.

"Tôi cũng nói thẳng, các vị hôm nay đến đây chắc chắn không chỉ đơn thuần là để du lịch chứ." Ông chủ Lý gật đầu.

"Hôm nay tôi cũng đến đây thử vận may, nếu không được thì tôi cũng về rồi." "Thật sự chỉ là thử vận may sao, ông chủ Lý?" Hứa Thành đột nhiên cười lớn, tiếng cười vang vọng rất xa trong núi non trống trải.

Nụ cười của Hứa Thành trong mắt ông chủ Lý như một ác quỷ,

có thể nhìn thấu mọi tâm tư.

"Thôi được, Hà Mộc Tập ở dưới đế giày của tôi, muốn lấy thì cứ lấy đi." Bốn người còn lại rõ ràng có chút kinh ngạc, trước đó ông chủ Lý không hề tiết lộ bất cứ điều gì liên quan đến Hà Mộc Tập.

Lão Dương lấy Hà Mộc Tập từ đế giày của ông chủ Lý ra, đưa vào tay Hứa Thành.

Hứa Thành lật ra xem, phát hiện phần lớn các ngôi mộ được ghi lại trên đó đều đã được đánh dấu, chỉ còn lại ngôi mộ cuối cùng.

Hứa Thành nói với ông chủ Lý: "Lần này các vị đến đây chắc là vì kho báu cuối cùng rồi phải không, kể nghe câu chuyện về Hà Mộc Tập này được chứ." Lúc này ông chủ Lý rõ ràng đã nản lòng, ủ rũ nói: "Đúng vậy, hôm nay chúng tôi đến đây là vì kho báu cuối cùng trong Hà Mộc Tập." Những người khác rõ ràng đều không biết về Hà Mộc Tập, đều vểnh tai lên nghe.

Yên tĩnh một lúc lâu, ông chủ Lý mới nói: "Đó là vào thời Bắc Ngụy, tổ tiên của tôi đã cứu một vị quan quân.

Nghe nói vị quan quân đó chuyên giúp hoàng thượng đổ đấu, trước khi chết, vị quan quân đó đã giao Hà Mộc Tập cho lão tổ tông của tôi." "Lão tổ tông của tôi không biết chữ, nên đã giao cho một thương nhân đồ cổ giám định, thương nhân đồ cổ đó nói chỉ có người câm mới có thể đọc hiểu được chữ trên đó." Ông chủ Lý vừa nói xong câu đó, một người đàn ông hơn ba mươi tuổi trong số năm người bị trói nói: "Ách văn, đó nhất định là ách văn." Ông chủ Lý nghe vậy gật đầu: "Không hổ là Lương sư gia, trong Hà Mộc Tập chính là ách văn." "Từ đó về sau, gia đình tôi dựa vào việc trộm mộ để phát tài, đến đời tôi thì hai mươi bốn ngôi mộ trên Hà Mộc Tập chỉ còn lại một ngôi chưa động đến." "Nhưng ngôi mộ này cũng là ngôi mộ tốt nhất trên đời, căn bản không có ngôi mộ nào khác có thể so sánh được." Nghe đến đây, Ngô

Tà không nhịn được nói: “Ông chủ Lý có chút khoác lác rồi, làm sao có thể có ngôi mộ tốt nhất được.” Ông chủ Lý ngượng ngùng nói: “Tôi cũng chỉ nghe tổ tiên của mình nói, chỉ cần tìm được ngôi mộ này, thì muốn gì được nấy.” Mọi người đều cảm thấy lời nói của ông chủ Lý có chút huyền ảo, muốn gì được nấy, chẳng lẽ có thể thực hiện nguyện vọng như cây đèn thần của Aladdin sao?

Cây đèn thần của Aladdin cũng là đồ của nước ngoài, khoác lác cũng quá đáng rồi.

Ông chủ Lý rõ ràng cũng cảm thấy tổ tiên của mình chắc là đã khoác lác, chỉ có thể cười hắc hắc ở đó.

Sau khi ông chủ Lý nói câu đó, vẻ mặt của Lão Dương bắt đầu có chút không tự nhiên, rõ ràng đã bị nói trúng tâm sự.

Hứa Thành cũng không vạch trần Lão Dương, theo anh thấy Lão Dương ngược lại có chút đáng thương.

Sau khi bị bản thể ảo hóa ra, đã giết chết bản thể, cho rằng mình mới là Lão Dương thật sự, nhưng trong tiềm thức lại cho rằng mình là một con quái vật.

Việc lừa dối Ngô Tà cũng chỉ để có thể hồi sinh mẹ của mình.

Chương 51

Hứa Thành quyết định chỉ cần Lão Dương này không làm quá đáng, anh sẽ không can thiệp vào chuyện này, dù sao hành động của Lão Dương cũng là lẽ thường tình.

Lúc này, từ khu rừng xa xa đột nhiên truyền đến ánh sáng của vài chiếc đèn pin.

Chú Thái vội vàng nói: "Mau thả chúng tôi ra, người gác rừng đến rồi." Ánh sáng đèn pin đó rõ ràng là của đội tuần tra rừng, mấy người bị trói càng thêm hoảng hốt.

Nếu Hứa Thành không coi trọng đạo nghĩa giang hồ, để đội tuần tra bắt họ, thì thật sự là có khổ mà không nói ra được.

Hứa Thành cũng biết sự nghiêm trọng của sự việc, mặc dù có thể để Tiểu Bạch khống chế đội tuần tra đó, nhưng từ đáy lòng Hứa Thành không muốn làm vậy.

Những người đó cũng là để bảo vệ tài sản quốc gia, có thể không xảy ra mâu thuẫn thì không nên xảy ra mâu thuẫn.

Sau khi cởi hết dây trói trên người họ, Hứa Thành lại buộc dây vào cổ tay mỗi người, mấy người này chạy thoát một người cũng là chuyện phiền phức.

Sau khi buộc chặt dây thừng, Hứa Thành đặt vật tư lên người mình, trực tiếp dùng sức kéo dây thừng, kéo năm người kia chạy rất nhanh.

Năm người đó kêu khổ không ngừng, đây rốt cuộc là quái vật gì, sức lực sao lại lớn như vậy.

Ngô Tà và Lão Dương ở phía sau đều kinh ngạc đến ngây người,

thu dọn xong trang bị cũng chạy về phía trước.

Không biết đã chạy bao lâu, Hứa Thành cảm thấy phía sau không còn ai mới dừng lại.

Năm người kia sớm đã chạy đến thở không ra hơi, bị Hứa Thành kéo chạy như đang chạy theo một chiếc xe tải vậy.

Đặc biệt là Lương sư gia kia, sau khi Hứa Thành dừng lại, trực tiếp nôn mửa.

Cơn nôn dữ dội đó, suýt nữa đã nôn cả gan ruột ra ngoài.

Một lúc sau, Ngô Tà và Lão Dương mới thở hổn hển đuổi kịp.

Bụi gai trên đường đã hành hạ Ngô Tà và Lão Dương đến không ra hình người.

Nhưng Ngô Tà có chút thắc mắc.

"Hứa Thành, cơ thể cậu sao đột nhiên trở nên tốt như vậy, thể chất này còn lợi hại hơn cả trâu." Hứa Thành cười với Ngô Tà nhưng không nói gì, mà quay sang nói với năm người kia: "Chỗ này chắc là an toàn rồi, tìm một khoảng đất trống dựng lều lên, tối nay ngủ lại đây." Năm người kia tuy không tình nguyện, nhưng thân ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu.

Nhưng năm người này làm việc khá nhanh nhẹn, chẳng mấy chốc đã dựng xong lều, trước sau không đến nửa giờ.

Tối nay Hứa Thành không định ngủ, anh sẽ canh gác để đề phòng những người này bỏ trốn, giữ lại họ còn có ích.

Với cơ thể hiện tại của anh, một tuần không ngủ cũng không có vấn đề gì.

Có lẽ vì quá mệt mỏi, những người đó lại không ai bỏ trốn, đều ngủ khò khò trong lều.

Đêm đó không có chuyện gì xảy ra, Hứa Thành thì đang suy nghĩ về cây thần đó rốt cuộc dựa vào sức mạnh gì mà có thể thực hiện được nguyện vọng.

Loại sức mạnh này gần như đã vượt qua cả các chiều không gian.

Giống như người hai chiều vĩnh viễn không thể hiểu được người ba chiều, người ba chiều cũng vĩnh viễn không thể hiểu được chiều không gian thứ tư rốt cuộc tồn tại như thế nào.

Người ba chiều có thể dễ dàng thực hiện bất kỳ nguyện vọng nào của nhân vật hai chiều.

Giống như vẽ một nhân vật trên giấy, viết một nhân vật trong sách, muốn họ trở thành gì cũng được, chỉ cần thiết lập họ như vậy là được.

Vậy có thể hiểu cây thần là một đạo cụ có thể thay đổi thiết lập của thế giới hiện thực không, chỉ cần thay đổi thiết lập là có thể tiến hành thay đổi trong một phạm vi nhất định.

Nhưng trong nguyên tác, năng lực này có tác dụng phụ rất mạnh, nếu sử dụng năng lực này trong thời gian dài, trí nhớ sẽ suy giảm cực kỳ nghiêm trọng.

Cuối cùng thậm chí không nhớ mình là ai, xem ra đó cũng là thiết lập của cây thần, chỉ cần sử dụng sức mạnh sẽ phải trả một cái giá nhất định.

Trời vừa tờ mờ sáng, Hứa Thành đã gọi tất cả mọi người dậy.

Mọi người có chút không tình nguyện, nhưng lời của Hứa Thành không thể không nghe.

Sau khi ăn sáng, xem đồng hồ, khoảng năm rưỡi, Hứa Thành quyết định xuất phát ngay lập tức.

Anh để chú Thái dẫn đường, mọi người đi theo chú Thái vào sâu trong núi lớn.

Đường núi không có lối đi rất khó đi, trên mặt đất gần như toàn là những dây leo có gai, cộng thêm tán cây rậm rạp trên đầu, ánh nắng không chiếu vào được khiến trời đất âm u.

Dường như đi đâu cũng vậy, tất cả cảnh vật đều quen thuộc.

Ngô Tà thậm chí còn nghi ngờ chú Thái cố tình dẫn họ đi vòng quanh, liền nói với Hứa Thành phải răn đe chú Thái này một chút.

Hứa Thành biết, chỉ có đi theo chú Thái mới không đi quá nhiều đường vòng, lượng chú Thái cũng không dám cố tình đi đường vòng, dù sao mạng của ông ta cũng nằm trong tay Hứa Thành.

Ở nơi hoang sơn dã lĩnh này, chết bao nhiêu người cũng không thể tra ra được.

Sơn cùng thủy phục nghi vô lộ, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn.

Sau khi đi qua một con dốc, cảnh tượng trước mắt đột nhiên trở nên quang đãng.

Đó là một vách đá, trên vách đá xây dựng rất nhiều sạn đạo cổ xưa, sạn đạo đã lâu không được tu sửa, hiện ra một màu xanh lục âm u.

Lúc này chú Thái nói: “Sạn đạo phía trước không đi được, đi lên đó sẽ chết, chúng ta chỉ có thể ở đây tìm vài người dân địa phương làm người dẫn đường mới được.” Đúng lúc này, từ xa có một đội người đi tới, đội người đó thấy Hứa Thành thì vội vàng đi qua.

Chú Thái lại không hề hoảng hốt, tiến lên bắt chuyện.

Chú Thái nói phương ngữ bản địa của Tần Lĩnh, tuy nghe không quá chính xác, nhưng những người kia rõ ràng đã bớt đi một chút cảnh

giác.

Chương 52

Lúc này chú Thái đi tới nói: “Anh Hứa, những người đó là người của ngôi làng phía trước, nếu chúng ta nhờ họ dẫn đường thì không còn gì tốt hơn.” Hứa Thành gật đầu: “Vậy đi đi.” Nói xong anh lấy ra mười tờ tiền một trăm đồng từ trong túi.

Những người dân làng thấy tiền giấy thì ngay lập tức không còn bình tĩnh, sau khi nhận tiền, họ ân cần vây quanh Hứa Thành đi về phía làng.

Giữa đường Hứa Thành mới biết, những người này lên núi để bẫy lợn rừng, nhưng Hứa Thành quá hào phóng, họ dứt khoát gác lại việc bẫy lợn, trước tiên đưa Hứa Thành về làng rồi tính sau.

Thời điểm này, trong núi rất nghèo, thu nhập một tháng của một lao động chính cũng chỉ hai ba trăm đồng.

Hứa Thành ra tay khiến họ mấy tháng trời không cần lo lắng về tiền bạc.

Đi theo dân làng vào làng, đây là một ngôi làng điển hình của người Dao, phong tình dân tộc đậm đà khiến người ta phải tán thưởng.

Sống dựa vào núi, dựa vào sông, vì lâu ngày không tiếp xúc với bên ngoài, người dân ở đây vẫn giữ lại một số phong tục của người Dao.

Hứa Thành vừa vào làng đã được dẫn đến nhà của bí thư chi bộ, mỗi người một bát trà thơm đậm đặc, khiến người ta thơm răng thơm miệng.

Nghe bí thư chi bộ nói, những người dân làng đang chuẩn bị tắm

thuốc cho họ, sau một chặng đường mệt mỏi, phải tắm thuốc trước mới có thể sảng khoái tinh thần.

Tắm thuốc được nấu từ hơn hai mươi loại dược liệu hái trên dãy núi Tần Lĩnh, có tác dụng thư giãn gân cốt, sảng khoái đầu óc.

Mọi người đã mệt mỏi lâu như vậy, vừa nghe có tắm thuốc, ai nấy đều phấn khích.

Hai người trong số năm người kia là ông chủ Lý và ông chủ Vương còn lấy ra năm nghìn đồng đưa cho bí thư chi bộ, bảo ông chia cho dân làng.

Chẳng mấy chốc đã có người chuẩn bị xong.

Sau một lượt tắm thuốc, mọi người chỉ cảm thấy tinh thần sảng khoái, mệt mỏi bao ngày cũng tan biến hết.

Buổi tối, bí thư chi bộ gọi dân làng giết một con lợn béo, chuyên để chiêu đãi Hứa Thành.

Sau khi ăn uống no say, Lão Dương dẫn Ngô Tà đi đâu không biết.

Hứa Thành thấy vậy nhưng không đi theo, hiện tại Lão Dương không có ý định hại Ngô Tà, dù sao Ngô Tà cũng không có người mẹ cần hồi sinh.

Phía Ngô Tà, Lão Dương kéo cậu đến một thung lũng.

Thấy Lão Dương thần bí như vậy, Ngô Tà có chút tức giận.

“Có chuyện gì không thể nói trước mặt Hứa Thành sao.” Lão Dương chỉ có thể cười ha ha cho qua chuyện.

Vì anh ta cảm thấy con người Hứa Thành này thực sự sâu không lường được, không biết tại sao, đôi mắt đó dường như có thể thấu tỏ lòng người.

“Ngô Tà, trước đây tôi có chôn một món đồ quý ở đây, bây giờ

xem nó còn không, cậu giúp tôi canh chừng nhé.” Ngô Tà cũng tò mò Lão Dương đã chôn món đồ quý gì, thế là bắt đầu canh chừng cho Lão Dương.

Đất ở đây không cứng, nhưng Lão Dương đã đào suốt hơn nửa giờ.

“Keng” một tiếng kim loại va chạm vang lên, Lão Dương mặt mày vui mừng.

“Tìm thấy rồi.” Ngay sau đó, Lão Dương lấy ra một vật hình que từ trong hố.

Ngô Tà vội vàng ghé lại xem, phát hiện đó là một món đồ đồng đã mọc rỉ xanh, phía dưới có vết gãy rõ ràng.

Trên đó có hình tượng rắn hai thân một đầu, vừa nhìn đã biết là đồ của tộc Xà.

Tộc Xà là một dân tộc đã bị diệt vong, Lão Dương rốt cuộc lấy món đồ đồng này từ đâu ra, Ngô Tà thực sự có chút tò mò.

Lão Dương nói với Hứa Thành: “Tôi nói cho cậu biết, đây là một nhánh cây trên cây thần thanh đồng đó.” Ngô Tà nhíu mày, không ngờ Lão Dương lại vì tiền mà phá hoại một món đồ đồng tốt như vậy.

Nhưng cậu cũng không nói gì, dù sao cũng là bạn thân.

“Cậu lấy thứ này từ ngôi mộ đó ra à?” Lão Dương gật đầu, món đồ này quả thực là lấy từ ngôi mộ đó ra.

Ngô Tà nhìn một lúc, phát hiện nó rất giống với tấm ảnh mà cậu đã xin giáo sư Vương trước khi rời Hàng Thành.

Nguyên là trước khi đi, Ngô Tà đã tìm trước một số chuyên gia học giả, hỏi han về tất cả những thứ liên quan đến Lão Dương, trong đó có một giáo sư Vương đã cho cậu một tấm ảnh.

Tấm ảnh đó được chụp ở Giang Tây, trên đó là một bức bích họa, trên bức bích họa có hình cây thần giống hệt như Lão Dương miêu tả.

Sau khi so sánh kỹ lưỡng, Hứa Thành phát hiện đó chỉ là phần ngọn của cây thần, cây thần thật sự chắc phải cao đến hàng trăm mét.

Nếu thật sự như vậy, đó e rằng sẽ là kỳ quan thứ mười của thế giới.

Gói đồ lại, Ngô Tà trở về nhà dân làng, ăn hết một ít thức ăn thừa, Ngô Tà và Lão Dương đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Hứa Thành gọi mọi người dậy, định triệu tập một cuộc họp.

Mọi người đã hoàn toàn hồi phục, trông rất sung sức, Hứa Thành âm thầm gật đầu, xem ra lần này sẽ không xảy ra vấn đề lớn.

Hứa Thành nói với chú Thái: "Chú Thái, chú cũng là người từng trải rồi, nếu cứ trói chú như vậy, e rằng cũng không có ý nghĩa gì lớn, hay là lần này chúng ta hợp tác, cùng nhau đến ngôi mộ đó xem sao." Đám người chú Thái thấy Hứa Thành lại chịu tha cho họ, liền gật đầu lia lịa.

Hứa Thành nói với Ngô Tà: "Đưa lại trang bị cho họ, nhưng súng thì đừng đưa, ba chúng ta giữ, để phòng những người này có ý đồ phản trắc." Nghe Hứa Thành nói vậy, sắc mặt của chú Thái đều thay đổi, không có súng chẳng phải là đặt cả tính mạng gia sản vào tay Hứa Thành sao.

Nhưng không đồng ý thì kết cục sẽ tốt hơn được sao.

Hứa Thành không đưa súng là có lý do, những tên trộm mộ này đều là kẻ liều mạng, đừng bao giờ hy vọng họ sẽ trung thành.

Trong nguyên tác, Ngô Tà đã cứu mạng Lương sư gia kia, nhưng Lương sư gia đó vẫn phản bội thì phản bội, không chút do dự.

Nhìn lại phía Hứa Thành, Ngô Tà thì tâm quá mềm, Lão Dương tuy cũng là một tay giỏi, nhưng không biết lúc nào sẽ hại đồng đội một vố.

Chương 53

Hứa Thành chuẩn bị bây giờ cũng là để tiêm một liều phòng ngừa, để lúc đó lòng người thay đổi lại thành một chuyện phiền phức.

Có một câu nói mà Hứa Thành ấn tượng rất sâu sắc, đó là phương châm của Giải Liên Hoàn.

Nhìn người phải nhìn suốt ba trăm sáu mươi lăm ngày không ngừng, có một ngày không nhìn cũng có khả năng xảy ra thay đổi.

E rằng đó cũng là lý do ngoài việc không tin tưởng bất kỳ ai của Giải Liên Hoàn.

Lúc cần thiết phải dùng đến thủ đoạn sắt đá.

Tạm biệt bí thư chi bộ, đoàn người Hứa Thành chuẩn bị xuất phát đến Giáp Tử Câu.

Trong nguyên tác, Ngô Tà phải hỏi đường lão Lưu đầu trong làng, bây giờ có chú Thái biết đường, vừa hay tiết kiệm được thời gian.

Mua đủ lương khô từ dân làng, đoàn người tiến vào kho báu vô tận trong dãy núi Tần Lĩnh mênh mông.

Trên đường, chú Thái bắt chuyện làm thân với Hứa Thành.

“Anh Hứa, anh có biết truyền thuyết về Giáp Tử Câu không?” “Ồ?

Có truyền thuyết gì sao?” Nghe chú Thái muốn kể chuyện, những người khác cũng lại gần Hứa Thành.

Chú Thái nói: “Giáp Tử Câu, thực ra là sạn đạo của âm binh, nếu gặp phải âm binh mượn đường, thì tất cả chúng ta đều toi đời.” Ông chủ Lý và ông chủ Vương đều là người Việt Tỉnh, rất tin vào những thứ này, mặt mày tái mét nhìn những ngọn núi hoang xung quanh, như

thể âm binh kia có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.

Lúc này, người trẻ nhất trong năm người của chú Thái nói: "Chú Thái, chú đừng nói bậy, nếu thật sự có âm binh mượn đường, với thực lực của vị gia đây cũng có thể đánh lui bọn âm binh đó." Chú Thái liếc nhìn cậu nhóc, không nói không rằng lại nịnh bợ một câu.

"Tương truyền vào thời Nam Bắc triều, có một đội quân, có khả năng chính là đội quân của vị quan quân mà tổ tiên ông chủ Lý đã cứu, cả đội quân sau khi vào núi, đi qua Giáp Tử Câu đó, cả ngọn núi trực tiếp khép lại, nhốt toàn bộ đội quân đó vào trong núi." "Vào thời nhà Thanh, có một số thầy phong thủy đến đây, nghe nói là để tìm huyệt mộ cho một người giàu có, sau khi vào trong thì phát hiện ra hoàng tuyền, những âm binh của địa phủ ra ra vào vào ở đó." "Từ đó về sau, ít có người vào Giáp Tử Câu, có lẽ là sợ bị những âm binh đó câu mất hồn." Lời của chú Thái nghe khá đáng sợ, nhưng Hứa Thành biết ở đâu ra hoàng tuyền, chỉ có một cái suối nước nóng mà thôi.

Đó chẳng qua chỉ là nước sôi trào ra từ suối nước nóng dưới lòng đất.

Thấy Hứa Thành không có hứng thú, chú Thái cũng không nói thêm gì nữa.

Suốt quãng đường như đi Tây Kinh thỉnh kinh, đi khoảng bảy tám ngày mới đến được Giáp Tử Câu trong truyền thuyết.

Nỗi vất vả trong đó thực sự không thể dùng lời để diễn tả.

Tóm lại, đến nơi này, bao gồm cả Hứa Thành, ai nấy đều trở nên như người rừng.

Địa hình của Giáp Tử Câu khá kỳ lạ, giống như có người dùng dao chém một nhát vào giữa núi, chia nó làm hai nửa.

Hứa Thành ra hiệu cho mọi người dựng lều ở đây, còn mình thì

một mình đi quan sát địa hình.

Hứa Thành phát hiện nơi này cách Giáp Tử Câu thật sự ít nhất cũng phải năm mươi dặm, xem ra ở đây nghỉ ngơi một đêm, có lẽ trưa mai có thể đến được Giáp Tử Câu.

Lúc này, chú Thái đang nấu cơm đột nhiên phát hiện có mấy con khỉ vàng xông vào, trực tiếp giật lấy một ít thực phẩm nấu ăn nhét vào miệng.

Chú Thái không hổ là người từng trải, trực tiếp ném đồ vào túi, gọi người thanh niên trong đội thu dọn đồ đạc, cầm một cây đuốc xông về phía đám khỉ.

Thân hình chú Thái linh hoạt, dí đuốc vào mông mấy con khỉ, mấy con khỉ trong nháy mắt đã chịu thiệt.

Đám khỉ đó thấy vậy cũng không hoảng sợ, trực tiếp dùng đá ném về phía chú Thái, một bộ phận khỉ khác thì đi cướp vật tư của Hứa Thành.

Thấy khỉ đến phía mình, Ngô Tà gọi ông chủ Lý, mỗi người cầm một cây cọc lều.

Mỗi khi có con khỉ đến gần, một cây cọc vụt qua.

Chất lượng lều mà ông chủ Lý mua rất tốt, cọc lều lại càng cứng cáp vô cùng.

Vụt đến nỗi đám khỉ đó trong nháy mắt đã tan tác.

Thấy khỉ đều đã chạy đi, chú Thái lon ton chạy đến trước mặt Hứa Thành kể công.

Hứa Thành lắc đầu, cảm ứng được đám khỉ đó chưa đi, chúng đã triệu tập một đàn khỉ lớn đang kéo đến đây.

“Đến rồi.” Tiếng nói của Hứa Thành vừa dứt, đám khỉ đó lại một

lần nữa xuất hiện trước mặt mọi người.

Lần này có đến hàng trăm con khỉ.

Dẫn đầu còn có ba con khỉ dị thường cường tráng, lông trên người từ vàng chuyển sang trắng, trông dị thường hung hãn.

Thấy đám khỉ này không chịu buông tha, Hứa Thành cũng có chút khó chịu.

Anh trực tiếp nhặt một hòn đá từ dưới đất lên, ném về phía con khỉ đầu đàn trong ba con.

Đám khỉ đó cách Hứa Thành đến hàng trăm mét, nhưng hòn đá đó còn lợi hại hơn cả viên đạn, trực tiếp đập nát đầu con khỉ đầu đàn.

Máu tươi đã dọa chạy những con khỉ xung quanh, như một cơn gió, đến nhanh mà đi cũng nhanh.

Nhìn đám khỉ đã đi xa, những người xung quanh rõ ràng đã nảy sinh một tia kính sợ đối với Hứa Thành.

Trong tự nhiên, không có đạo đức, không có quyền lực, chỉ có vũ lực mới là sự bảo đảm lớn nhất.

Hứa Thành cũng có chút bất ngờ, vừa rồi rõ ràng đã kiềm chế sức lực, không ngờ lại đánh chết con khỉ đó.

Nhìn chiếc nhẫn trên tay, Hứa Thành không biết đến khi nào sự cường hóa này mới dừng lại.

Bây giờ anh cũng không còn ý định nghỉ ngơi nữa, Hứa Thành ra hiệu cho mọi người đi ngay.

Mặc dù mọi người có chút không muốn, nhưng sau khi trải qua cảnh tượng vừa rồi, dù không muốn cũng phải đè nén lời muốn nói trong lòng.

Chương 54

Giáp Tử Câu, cái gọi là một khe trời.

Từ dưới nhìn lên, trời chỉ như một sợi chỉ, dường như hai bên núi có thể khép lại bất cứ lúc nào.

Đoàn người Hứa Thành đến đây thì trời đã tối hẳn, tối nay lại không có cả mặt trăng, thỉnh thoảng lại có vài tiếng cú mèo kêu.

Con đường dẫn đến Giáp Tử Câu tuy chưa từng có người đi qua, nhưng vẫn không một ngọn cỏ mọc.

Kết hợp với truyền thuyết của chú Thái vừa rồi, trong lòng mọi người đều lo lắng, phảng phất như bên trong thật sự sẽ có âm binh xuất hiện.

Lúc này Ngô Tà nói với Hứa Thành: "Hứa Thành, chỗ này khá bằng phẳng, hay là chúng ta cắm trại ở đây đi." Hứa Thành nhìn mọi người, ai nấy đều đang nhìn anh, sự khao khát trong mắt họ sắp tràn ra ngoài.

"Được, ở đây đi, mỗi người thay phiên nhau canh gác." Nghe Hứa Thành đồng ý, mọi người đều vội vàng đặt trang bị trong tay xuống, lần này dựng lều càng nhanh hơn, chỉ dùng hơn mười phút đã dựng xong.

Hứa Thành nhìn khe núi xa xa, sắp có thể nhìn thấy cây thần thanh đồng, trong lòng lại xuất hiện một cảm giác bất an.

Cảm giác này lập tức tan biến, Hứa Thành không nắm bắt được nguồn gốc của tia bất an đó.

Lúc này Ngô Tà đi tới, từ Hàng Thành đến đây, Hứa Thành hết lần này đến lần khác làm mới nhận thức của cậu.

Có lúc cậu còn cảm thấy chú Ba có lẽ cũng không bằng Hứa Thành.

"Hứa Thành, cậu mau đi ngủ đi, lần này để tôi canh gác trước." "Không sao, tôi ở đây thêm một lát nữa." Lúc này Ngô Tà không nhịn được hỏi: "Hứa Thành, cậu bây giờ so với lúc ở Lỗ Vương Cung đã thay đổi rất nhiều." Hứa Thành có chút bất ngờ, không ngờ Ngô Tà lại nói như vậy.

"Tôi thay đổi ở đâu chứ." Ngô Tà lắc đầu: "Tôi cũng không biết, nhưng khí chất của cậu đã thay đổi rất nhiều, so với trước đây có thêm một chút bá đạo, một chút lạnh lùng." "Không có gì, con người rồi sẽ thay đổi, Ngô Tà, tôi cảm thấy cậu còn cần phải thay đổi hơn tôi, tương lai của cậu đã định sẵn sẽ đầy chông gai và gian nan hiểm trở." Ngô Tà có chút bất ngờ khi Hứa Thành nói như vậy.

"Hứa Thành nguyền rủa tôi à, tôi chỉ muốn làm một ông chủ cửa hàng đồ cổ cho tốt, làm gì có chuyện tà ma như cậu nói." Hứa Thành lắc đầu không nói gì.

Thấy Hứa Thành không nói gì, Ngô Tà biết tính cách kiệm lời của Hứa Thành lại bắt đầu rồi.

Hứa Thành và Tiểu Muộn khá giống nhau, người có bản lĩnh đều như vậy.

Ngày hôm sau.

Hứa Thành vẫn là người dậy sớm nhất, sau khi thu Tiểu Bạch và Tiểu Ngân vào không gian nhẫn, anh gọi mọi người dậy.

Mặc dù có người thắc mắc tại sao Tiểu Bạch biến mất, nhưng những người khác đều biết điều mà không hỏi.

Sau khi ăn sáng, đoàn người tiến vào trong khe núi.

Khe núi không biết dài bao nhiêu, đi hơn mười phút cũng không

thấy cuối.

Lúc này Lão Dương đột nhiên kêu lên: "Xem kìa, phía trước có người." Nghe Lão Dương nói vậy, mọi người cũng vội vàng nhìn về phía trước, nếu để người khác nhanh chân đoạt mất bảo bối thì không hay.

Càng đi về phía trước, thứ hình người đó cũng xuất hiện trước mặt mọi người.

Nhìn kỹ lại thì đó là một cái dũng đá, hình dáng và kích thước đều không khác gì người, cho nên mới bị nhìn nhầm.

Phong cách của dũng đá không phải phong cách của người Hán, chú Thái nhìn một lúc rồi nói: "Chắc là phong cách của tộc Xà, xem ra chúng ta đến đúng chỗ rồi." Mọi người đều nhìn cái dũng đá kỳ dị đó, lúc này Lão Dương đột nhiên nói: "Xem kìa, trên đó có đường." Mọi người nhìn theo vách đá, phát hiện ở đó lại có từng cái hố nhỏ, có thể để người ta trèo lên.

Hứa Thành nói: "Xem ra đây là con đường mà thầy phong thủy thời nhà Thanh đó đã mở ra." Nói xong, Hứa Thành là người đầu tiên trèo lên, quả nhiên trên vách núi đã thấy một hang động bị phá ra.

Xem ra hang động này đã có lịch sử vài trăm năm, xung quanh mọc đầy rêu xanh.

Sau đó những người khác cũng trèo lên, thấy hang động rõ ràng cũng rất kinh ngạc.

Lúc này chú Thái nói: "Xem ra đây là mộ thất chính." Sau khi vào trong, mọi người mới phát hiện xung quanh mộ đạo đặt một số dũng đá chưa gia công hoàn thành, phần đầu của dũng đá không phải là đá, mà là đầu lâu người thật.

Càng quỷ dị hơn là ở giữa những đầu lâu đó có một lỗ nhỏ bằng

ngón tay cái, giống như con mắt thứ ba.

Tương truyền vào thời thượng cổ có tam mục nhất tộc, không biết lỗ hổng trên đầu lâu của những người này là bẩm sinh hay là do người đời sau khoét.

Tiếp tục đi về phía trước, mọi người mới phát hiện mộ đạo đầy nước đọng, dưới ánh sáng hạn chế, không biết sâu bao nhiêu.

Ngô Tà thử đặt chân xuống, một luồng khí lạnh thấu xương từ lòng bàn chân truyền lên.

"Mẹ kiếp, nước này lạnh quá." Nghe Ngô Tà nói vậy, Hứa Thành lấy ra một máy đo nhiệt độ từ trong túi.

Đo trong nước, kinh ngạc phát hiện âm 2 độ.

Chẳng lẽ là nước đóng băng.

Nhưng đã đến đây rồi, quay đầu là không thể.

"Tất cả xuống nước, cố gắng chịu đựng một chút, không chừng ở đây cũng chỉ vài chục mét thôi." Sau khi vứt bỏ một số trang bị không cần dùng đến, Hứa Thành dẫn mọi người bơi về phía trước.

Những người phía sau tuy đều rét run, nhưng đành coi như đang bơi mùa đông.

Bơi về phía trước khoảng vài chục mét, đột nhiên xuất hiện một khúc cua chín mươi độ.

Hứa Thành vừa qua, một vệt nước hình tam giác xuất hiện trên mặt nước, lao về phía anh.

Ngô Tà ở phía sau thấy vậy, vội vàng gọi Hứa Thành cẩn thận.

Trước người Hứa Thành trực tiếp nổ tung một cột nước khổng lồ, va vào Hứa Thành khiến anh loạng choạng.

Chính là con triết la khuê trong nguyên tác.

Hứa Thành không ngờ sức lực của triết la khuê lại lớn như vậy, va vào anh một cái loạng choạng.

Chương 55

Mặc dù Hứa Thành hiện tại đang ở trong nước, lại không có chỗ đứng vững, nhưng sức mạnh của triết la khuê cũng đủ để coi thường các loài cá khác.

Con triết la khuê đó đến nhanh mà đi cũng nhanh, Hứa Thành đề phòng bất kỳ nguy hiểm nào có thể xuất hiện.

Lúc này, sau lưng Hứa Thành đột nhiên vang lên một tiếng hét thảm thiết, chính là ông chủ Lý.

Hứa Thành không ngờ triết la khuê lại biết anh không dễ chọc, liền bơi qua từ dưới chân anh.

Ông chủ Lý không thể thoát khỏi số phận bị triết la khuê giết chết, bị nó kéo xuống đáy nước.

Hứa Thành vội vàng hét lớn: "Tiến về phía trước!" Tất cả mọi người đều gắng sức bơi về phía trước, Hứa Thành trực tiếp lặn xuống nước.

May mắn là nước không bẩn, có thể nhìn thấy khoảng năm sáu mét.

Dưới đáy kênh nước đầy xương trắng, không biết là có bao nhiêu người đã bị con triết la khuê này hại chết.

Từ xa, Hứa Thành thấy con triết la khuê đang gặm xác ông chủ Lý chỉ còn nửa người dưới đáy nước, con triết la khuê dường như cảm nhận được ánh mắt của Hứa Thành, liền lao thẳng tới.

Rõ ràng triết la khuê cho rằng dưới nước là sân nhà của mình, cũng có thêm dũng khí để đối phó với Hứa Thành.

Triết la khuê không biết đã sống bao nhiêu năm, miệng há ra còn

lớn hơn nửa thân người.

Thấy triết la khuê lao tới, Hứa Thành trực tiếp bơi vào miệng nó.

Triết la khuê rõ ràng không ngờ con mồi này lại ngu ngốc như vậy, nhưng ngay sau đó một cơn đau dữ dội khiến nó quằn quại trong nước.

Hứa Thành trực tiếp dùng tay xé rách chỗ nối hai hàm của triết la khuê, miệng của nó rời khỏi đầu, trôi lơ lửng trong nước, nhuộm đỏ cả một vùng nước.

Trên bờ, Ngô Tà đang lo lắng nhìn mặt nước.

Lúc này chú Thái và ông chủ Vương kia ra hiệu cho nhau, ông chủ Vương ngay lập tức hiểu ý.

Anh ta trực tiếp nhặt một hòn đá, đập vào sau gáy Ngô Tà và Lão Dương.

Ngô Tà nghe thấy tiếng gió sau gáy, vội vàng né đi, bị ông chủ Vương đập vào vai.

"Mẹ nó, lúc này lại phản bội." Lão Dương bên cạnh Ngô Tà bị chú Thái đập trúng một cú, hét thảm một tiếng rồi ngã xuống đất.

Chú Thái nhân cơ hội muốn lấy khẩu súng ở hông Lão Dương ra, nhưng lúc này Ngô Tà đã nhanh tay rút súng ra trước, bắn vào đầu chú Thái.

Đầu chú Thái lập tức như quả dưa hấu vỡ tung, máu tươi lẫn với óc bắn tung tóe lên người mấy người.

Hành động của Ngô Tà không hề dọa được ông chủ Vương, ông chủ Vương vội vàng gọi Lương sư gia và người thanh niên kia chạy về phía trước.

Ngô Tà đang định bắn tiếp, ai ngờ lúc này súng lại kẹt đạn, trực

tiếp để ông chủ Vương chạy ra khỏi tầm bắn.

Tầm bắn của súng lục chỉ khoảng năm mươi mét, độ chính xác cực kém, tình tiết trong phim một khẩu súng lục diệt cả một đội người trong thực tế là không thể xảy ra.

Ngô Tà thấy ông chủ Vương đã chạy xa, vội vàng kiểm tra vết thương của Lão Dương.

Lúc này, Hứa Thành vác xác triết la khuê lên bờ.

Thấy Ngô Tà đang xử lý vết thương cho Lão Dương, anh vội hỏi: "Có chuyện gì vậy." Ngô Tà thấy Hứa Thành trở về, liền kể lại chuyện vừa xảy ra cho Hứa Thành.

Hứa Thành cũng không ngờ ông chủ Vương và chú Thái lại hành động một mình, rốt cuộc đã che giấu bí mật gì.

Lúc này, cảm giác bất an trong lòng Hứa Thành ngày càng nghiêm trọng, xem ra lần này sẽ không còn thuận lợi như vậy nữa.

Vết thương của Lão Dương rất nặng, chú Thái rõ ràng đã ra tay độc ác, trong thời gian ngắn Lão Dương không thể hồi phục được.

Hứa Thành lấy con dao nhỏ, rạch một vết thương trên mu bàn tay, máu tựa như ráng chiều lẫn với một tia màu đen nhỏ xuống sau gáy Lão Dương.

Vết thương của Lão Dương lập tức khỏi bảy tám phần, mặc dù biết công dụng kỳ diệu của máu Hứa Thành, Ngô Tà vẫn thèm thuồng liếc nhìn một cái.

Nếu có loại máu này, đi đâu mà chẳng được.

Nhưng không ai chú ý, tóc ở chỗ vết thương vừa rồi của Lão Dương đã biến mất.

Lúc này Lão Dương sờ đầu tỉnh lại.

“Có chuyện gì vậy, tôi bị ngất à.” Ngô Tà lại kể lại tình hình vừa rồi cho Lão Dương, Lão Dương tức đến mức nhảy dựng lên.

“Đám sói mắt trắng này!” Hứa Thành thì không ngạc nhiên, hy vọng bọn trộm mộ giảng tín nghĩa căn bản là vô dụng.

Trước đó vì có Hứa Thành trấn áp, ông chủ Vương mới không dám làm vậy.

Lần này trốn thoát, không biết đã đợi bao lâu mới có được một cơ hội, tự nhiên không chịu buông tha.

Lúc này, bụng Lão Dương và Ngô Tà đói đến kêu òng ọc, nhìn con triết la khuê mà nuốt nước bọt.

“Hứa Thành, cá này ăn được không?” Hứa Thành nhìn ánh mắt khao khát của hai người, cười cười.

“Đương nhiên là ăn được, chỉ là không được sạch sẽ lắm, xác của ông chủ Lý còn trong bụng cá đấy.” Nghe Hứa Thành nói vậy, hai người vốn đang đói meo bỗng chốc cảm thấy no căng.

Hứa Thành cười ha hả, lấy ra hai miếng lương khô nén từ trong túi.

“Lấy cái này lót dạ trước đi, tiếp theo còn nhiều chỗ cần dùng sức lắm đấy.” Sau khi ăn nhanh hai miếng lương khô nén, Hứa Thành tiến vào trong đường hầm tối om.

Anh bật đèn pin chống nước, hai bên đường đá bày đầy dũng đá và dũng động vật.

Chương 56

Lúc này Ngô Tà nói: "Xem ra đây là những sản phẩm lỗi mà những người thợ xây dựng lăng mộ để lại." Hứa Thành gật đầu.

Anh thấy những dũng đá này đều có một linh hồn ký sinh, thấy Hứa Thành có thể nhìn thấy, chúng sợ đến mức co rúm lại vào trong dũng đá.

Hứa Thành đoán đó chắc là những người thợ đã chết, sau khi lăng mộ được xây xong, họ đã bị giết hại một cách tàn nhẫn trong lăng mộ.

Người sống nếu ở đây lâu sẽ bị những âm hồn này hấp thụ dương khí, cực kỳ bất lợi cho cơ thể.

"Đi nhanh lên, không thể ở đây lâu được." Ngô Tà thấy Hứa Thành nói vậy, e rằng ở đây có thứ không sạch sẽ, vội vàng kéo Lão Dương đi nhanh về phía trước.

Lão Dương định xem một lúc, thấy Ngô Tà như vậy cũng đành thôi.

Lối đi này rất dài, dưới ánh đèn pin mờ ảo, ba người không biết đã đi bao lâu, cuối cùng dừng lại ở một gian phòng đá.

Giữa phòng đá có một cỗ quan tài, khiến Ngô Tà có chút vui mừng, đang định đi mở nắp, Hứa Thành đã ngăn cậu lại.

Thiên Chân mở quan tài tất gặp thi, câu nói này trước đây Hứa Thành tuy chỉ coi là nói đùa, nhưng trong phạm vi của cây thần, mọi sự vật đều không thể dùng lẽ thường để đo lường.

Hứa Thành đi tới, trực tiếp nhấc nắp quan tài lên, một luồng mùi hôi thối nồng nặc lập tức ập vào mặt, trực tiếp làm Hứa Thành choáng váng.

Hứa Thành nhìn kỹ lại, phát hiện thi thể trong quan tài sớm đã thối rữa nghiêm trọng, đồ tùy táng xung quanh cũng đều ngâm trong dịch thi.

Lúc này Ngô Tà và Lão Dương cũng đi tới, Lão Dương nhìn những món đồ tùy táng đó hai mắt sáng rực, không kể bẩn, hai tay mò mẫm trong dịch thi.

Mãi đến khi vớt sạch những món đồ tùy táng đó, Lão Dương mới tiếc nuối nhìn vào quan tài, xem có còn sót lại gì không.

Ngô Tà kiểm kê những thứ Lão Dương vớt lên, ước tính sơ bộ những thứ này có giá trị khoảng mười mấy vạn, sau khi bán ra ba người chia đều.

Lúc này, Hứa Thành quan sát gian phòng đá, phát hiện những bức bích họa trên tường đã bong tróc, nhưng vẫn có thể nhìn ra được câu chuyện mà nó diễn tả.

Cây thần xuất hiện trong mỗi bức bích họa, cây thần trông cực kỳ cao lớn, những người xung quanh đều được vẽ rất nhỏ bé.

Hứa Thành biết người xưa đang sùng bái thần tượng, cố ý vẽ như vậy.

Những nghi thức tế lễ khiến người ta không hiểu, nhưng người đứng trên đỉnh cây thần đổ một bình không biết là gì vào đỉnh cây.

Cây thần đó giống như một cái bình khổng lồ, dù đổ bao nhiêu chất lỏng vào cũng không thể thỏa mãn được khẩu vị của nó.

Ngô Tà đang tìm lối ra của phòng đá, nhưng ở đây dường như là nơi sâu nhất rồi.

Hứa Thành trực tiếp đi đẩy quan tài đá ra, dưới quan tài đá xuất hiện một lối vào thông đạo khoảng một mét vuông.

Ngô Tà không ngờ ở đây lại có một thông đạo, nhưng ông chủ Vương đã trốn đi đâu, xem ra ở đây chưa có ai động đến.

Chẳng lẽ ông chủ Vương biết một lối vào khác.

Hứa Thành là người đầu tiên đi xuống, Ngô Tà định ngăn Hứa Thành lại vì sợ có cơ quan, nhưng Lão Dương lại nói với Ngô Tà ở dưới không có chuyện gì.

Điều này càng khiến Ngô Tà thêm phiền muộn, dường như chỉ có mình cậu là người ngoài cuộc, hai gã này một người còn bí ẩn hơn người kia.

Sau khi vào đường hầm, các lối đi xung quanh đều thô ráp, xem ra là lối đi mà những người thợ đó dùng để trốn thoát.

Tiếp tục đi xuống, một con sông ngầm dưới lòng đất xuất hiện trong tầm mắt của ba người.

Trên sông ngầm thổi một luồng gió cực mạnh, thổi vào mặt như dao cắt.

Đi trên bãi sông ngầm, gió lúc nóng lúc lạnh, cho người ta một cảm giác không thoải mái.

Đúng lúc này, một cột nước màu vàng phun rất cao xuất hiện giữa sông, một ít tia nước bắn vào mặt Ngô Tà, nóng đến mức Ngô Tà phải nhăn mặt.

"Mẹ kiếp, thứ gì mà nóng vậy." Lão Dương bên cạnh cười ha hả.

"Suối nước nóng, nhiệt độ cao lắm đấy." Ngô Tà đưa tay đấm vào ngực Lão Dương: "Sao không nói sớm." Lúc này Hứa Thành đột nhiên nghe thấy một âm thanh cực kỳ quen thuộc, Ngô Tà rõ ràng cũng nghe thấy.

"Hứa Thành." Ngô Tà vừa lên tiếng, Hứa Thành vội vàng ra hiệu

đừng nói.

Âm thanh trống rỗng xa xăm, như có người đang thì thầm bên tai, giống hệt âm thanh của lục giác đồng linh trong hang động ở Lâm Truy trước đây.

Nhưng vì có tiếng gió, âm thanh này đứt quãng, nghe không được rõ ràng.

Ngô Tà rõ ràng cũng đã nghe ra, nhưng có Hứa Thành ở đây, cậu bỗng cảm thấy an tâm hơn rất nhiều.

Lão Dương có chút tò mò về biểu hiện của hai người.

"Gì vậy." Ngô Tà vội vàng ra hiệu cho Lão Dương đừng nói.

Lúc này, trên mặt sông đột nhiên trôi đến một chiếc thuyền, cả chiếc thuyền được làm bằng đồng và gỗ.

Chiếc thuyền đồng đã có niên đại cổ xưa, đồng trên đó đã rỉ sét, ván gỗ lại càng mục nát.

Việc nó có thể tiếp tục trôi trên mặt nước quả thực là một kỳ tích.

Đầu thuyền có treo một chiếc chuông gió lục giác, hình dáng và kiểu cách giống hệt như chiếc chuông trên đầu thi miết lúc đó, âm thanh chính là từ trên thuyền truyền đến.

Hứa Thành có chút tò mò, chiếc thuyền đồng này rốt cuộc là do ai chế tạo, mà có thể vận hành ở đây nhiều năm như vậy.

Đúng lúc này, cửa khoang của chiếc thuyền đồng lại được mở ra từ bên trong, xuất hiện một người mà Hứa Thành cũng không ngờ tới.

"Tiểu Bạch!" Hứa Thành không ngờ người xuất hiện lại là Tiểu Bạch, nhưng Tiểu Bạch đang sống yên ổn trong không gian nhẫn, sao có thể ở đây được.

Chương 57

Ngô Tà rõ ràng cũng nhận ra Tiểu Bạch, nhưng khi thấy cô xuất hiện từ chiếc thuyền Thanh Đồng quỷ dị kia, cậu sợ đến mức không dám thở mạnh.

Hứa Thành lại nhìn kỹ, không đúng, đó không phải Tiểu Bạch, có sự khác biệt rất lớn với Tiểu Bạch.

Lúc này, "Tiểu Bạch" trên thuyền và Hứa Thành nhìn nhau, Hứa Thành chỉ cảm thấy ánh mắt của "Tiểu Bạch" này như một vũng nước tù, giống hệt như lần đầu tiên anh thấy Tiểu Bạch trong động xác.

Không, còn có thêm một chút yêu tà, giống hệt cảm giác khi Hứa Thành gặp Lão Dương lần đầu.

Chẳng lẽ Lão Dương hoặc Ngô Tà đã huyễn hóa ra chiếc thuyền Thanh Đồng và Tiểu Bạch?

Hứa Thành liếc nhìn Lão Dương, biểu cảm và thần thái của anh ta vẫn hoàn hảo như cũ, ánh mắt sợ hãi khiến Hứa Thành cũng không biết là thật hay giả.

Nhưng bây giờ chưa tiếp xúc với cây Thanh Đồng, làm sao có năng lực như vậy được.

Lúc này, chiếc thuyền Thanh Đồng từ từ trôi về phía Hứa Thành, "Tiểu Bạch" kia bung một chiếc ô giấy màu trắng, giống như người vợ đứng ở đầu thuyền chờ chồng trở về.

Nhưng nếu thuyền là thuyền Thanh Đồng, và "người vợ" kia là một nữ thi ngàn năm thì mọi chuyện tệ rồi đây.

Chẳng bao lâu, chiếc thuyền Thanh Đồng trôi đến bờ, "Tiểu Bạch"

thong thả bước xuống.

Ngô Tà và Lão Dương chỉ cảm thấy xung quanh toàn là dòng nước, cảm giác ngột ngạt đó khiến người ta bất giác giơ hai tay lên, hy vọng có thể nắm được một cọng rơm cứu mạng.

Lão Dương có vẻ đặc biệt nghiêm trọng, trong lúc giãy giụa đã làm rơi cành cây Thanh Đồng trong ba lô ra ngoài.

Cành cây Thanh Đồng dường như đã mất đi ánh sáng, toàn thân trở nên xám xịt, giống như đã chết.

Nhìn thấy cành cây Thanh Đồng, Hứa Thành lập tức hiểu ra, không biết Lão Dương đã nghĩ gì mà lại tạo ra một chiếc thuyền Thanh Đồng và "Tiểu Bạch".

Anh triệu hồi cả Tiểu Bạch và Tiểu Ngân từ không gian nhẫn ra ngoài.

Tiểu Ngân rõ ràng đã lâu không hoạt động ở thế giới bên ngoài, hưng phấn lăn một vòng tại chỗ.

Tiểu Bạch sau khi ra ngoài, nhìn thấy "Tiểu Bạch" kia, rõ ràng có chút kinh ngạc.

Tiểu Bạch hiện tại ngoại trừ xương ngang ở cổ họng, về cơ bản không khác gì người thường, còn "Tiểu Bạch" kia giống như một phiên bản cấp thấp của cô.

"Tiểu Bạch" kia sau khi nhìn thấy Tiểu Bạch, đột nhiên hét lên một tiếng chói tai, ánh mắt trở nên vô cùng đáng sợ.

Như thể đang tranh giành vị trí chính thống, nó lao thẳng về phía Tiểu Bạch.

Hứa Thành đương nhiên sẽ không để "Tiểu Bạch" này làm hại Tiểu Bạch thật, anh rút Lạc Tuyết ra chém vào đầu "Tiểu Bạch".

Sau khi chém vào, Hứa Thành cảm thấy như chém vào một đống bông gòn lớn, phải biết rằng Lạc Tuyết ngay cả đầu lâu của Vạn Nô Vương cũng có thể dễ dàng chém đứt.

Chắc là cây Thanh Đồng đã sao chép một số đặc tính của Tiểu Bạch, cơ thể hiện tại của Tiểu Bạch về cơ bản là đao thương bất nhập.

Dù không biết tại sao cây Thanh Đồng không sao chép hoàn chỉnh Tiểu Bạch, Hứa Thành chỉ có thể quy cho việc sức mạnh của một cành cây Thanh Đồng không đủ.

Dù cơ thể của "Tiểu Bạch" kia rất cứng rắn, nhưng dưới sức mạnh kinh người của Hứa Thành, anh vẫn thuận lợi chém đứt đầu nó.

Vừa chém xong, Ngô Tà và Lão Dương liền tỉnh lại, nhìn thấy hai Tiểu Bạch cũng có chút ngơ ngác.

Hứa Thành bảo Tiểu Ngân đến bới đầu của Tiểu Bạch giả ra, xem bên trong có thi đan hay không.

Ai ngờ Tiểu Ngân vừa bới đầu "Tiểu Bạch" ra, "Tiểu Bạch" liền biến thành một đống cát mịn.

Hứa Thành không biết nguyên nhân là gì, nhưng cũng chỉ có thể đổ tại sức mạnh của cành cây Thanh Đồng không đủ.

Ban đầu anh còn tưởng trong đầu Tiểu Bạch giả sẽ có một viên thi đan chứ.

Lúc này Lão Dương cất cành cây Thanh Đồng vào ba lô, sắc mặt không tự nhiên nhìn Hứa Thành.

Tiếng chuông trên thuyền Thanh Đồng ngày càng vang dội, Ngô Tà lại bắt đầu xuất hiện ảo giác, ôm đầu quỳ xuống.

Hứa Thành dùng kiếm Lạc Tuyết chém đứt những chiếc chuông

gió đó ném xuống nước.

Sau đó, cửa thuyền Thanh Đồng hoàn toàn mở ra, Hứa Thành bước vào, bên trong lại là Vương lão bản đang nằm đó.

Vương lão bản và Lương sư gia đều đang trợn trắng mắt, đồng tử giãn ra, rõ ràng đã bị những chiếc chuông gió kia hành hạ không nhẹ.

Nhưng gã thanh niên kia không biết đã chạy đi đâu, xem ra số phận thật trêu ngươi.

Bất kể Hứa Thành thay đổi thế nào, những người đáng chết trong nguyên tác đều không thoát được.

Lúc này, Ngô Tà và Lão Dương trên bờ cũng tỉnh lại, thấy chuông gió trên thuyền Thanh Đồng bị chặt đứt, họ cũng thở phào nhẹ nhõm.

Hứa Thành bước ra khỏi thuyền Thanh Đồng, nhìn về phía Lão Dương nói: "Anh đã huyễn hóa ra thứ gì vậy?" Lão Dương rõ ràng không ngờ Hứa Thành sẽ hỏi như vậy, nhất thời không phản ứng kịp.

"Cái gì...

Hứa Thành anh đang nói gì vậy, tôi nghe không hiểu gì cả." Ngô Tà cũng có chút kỳ quái khi Hứa Thành nói với Lão Dương như vậy, nhưng cậu biết Hứa Thành sẽ không vô duyên vô cớ làm thế.

"Lão Dương, anh đã lừa dối tôi." Mồ hôi lạnh của Lão Dương sắp chảy ra.

"Ngô Tà, đừng nghe cậu ta nói bậy, sao tôi có thể lừa cậu được, chúng ta là bạn nối khố từ nhỏ đến lớn mà." "Vậy sao?" Hứa Thành nhìn chằm chằm Lão Dương.

"Tôi nên gọi anh là Lão Dương, hay nên gọi anh là quái vật đây?" "Rốt cuộc là có chuyện gì?" Nghe Hứa Thành nói vậy, Ngô Tà có chút sốt ruột.

Lão Dương thấy Hứa Thành vạch trần trực tiếp, sắc mặt lập tức tái như tro tàn.

Chương 58

“Không, không thể nào.” Lão Dương suy sụp ngồi phịch xuống đất, hy vọng cứu sống mẹ mình cũng tan biến.

Ban đầu Hứa Thành không định vạch trần Lão Dương, nhưng sau khi xuất hiện biến số là chiếc thuyền Thanh Đồng, anh có cảm giác một số việc đã vượt ra ngoài tầm kiểm soát.

Ngô Tà nhìn bộ dạng của Lão Dương, hiểu ra mục đích của anh ta không đơn thuần là để đổ đấu.

“Lão Dương, anh có khó xử gì thì cứ nói với tôi, tôi nhất định sẽ giúp anh.” Lão Dương ngẩng đầu lên nói: “Tôi chỉ huyễn hóa ra một chiếc thuyền có thể đưa tôi đi, tôi không biết lại xảy ra chuyện như vậy.” Hứa Thành lắc đầu, tiềm thức của con người là thứ khó kiểm soát nhất, trong tiềm thức của Lão Dương chắc hẳn có một số suy đoán về Tiểu Bạch nên mới như vậy.

Ngô Tà thấy Lão Dương không trả lời, quay sang hỏi Hứa Thành: “Hứa Thành, chắc anh biết nguyên nhân rồi phải không?” Hứa Thành gật đầu: “Cậu còn nhớ câu chuyện của Lý lão bản không?” Ngô Tà gật đầu: “Tôi biết, ông ta nói đó là nơi chôn cất tốt nhất thiên hạ, nhưng đó chỉ là Lý lão bản chém gió thôi, chuyện đó thì có liên quan gì chứ.” Hứa Thành lắc đầu: “Không, Lý lão bản không chém gió, những gì ông ta nói đều là thật.” Ngô Tà khó tin.

“Sao có thể chứ, trên đời này làm sao có chuyện hoang đường như vậy.” Hứa Thành chỉ vào Lão Dương.

“Thứ hoang đường nhất có lẽ cũng không bằng người bạn này của cậu đâu.” Ngô Tà nhíu mày, liên kết với việc Hứa Thành vừa gọi Lão Dương là quái vật, cậu bất giác nhìn về phía Lão Dương.

Lão Dương thấy Ngô Tà nhìn mình như vậy, biết không thể giấu được nữa, đành phải nói ra sự thật.

Nguyên lai, lúc đó đi đổ đấu cùng Lão Dương có mười tám người, họ không đi con đường này mà đi vào một động cây dung.

Động cây dung đó vô cùng hung hiểm, cuối cùng chỉ còn bốn người thoát ra được, nhưng họ cũng đã chứng kiến kỳ tích vĩ đại nhất thế giới.

Đó là một cây Thanh Đồng không biết lớn và cao đến mức nào.

Lão Dương nói nếu công bố chuyện này ra ngoài, sẽ lập tức gây chấn động toàn thế giới.

Cây Thanh Đồng đó có một năng lực thần kỳ, chỉ cần cơ thể chạm vào, sẽ có được năng lực tâm tưởng sự thành.

Lão Dương ban đầu không biết, vì muốn tối đa hóa lợi ích, anh ta đã bẻ lấy mấy cành cây mang đi.

Nhưng cuối cùng, Lão Dương phát hiện một trong bốn người đã bỏ thuốc độc vào nước.

Lão Dương cũng không biết đó là thuốc độc gì, nhưng anh ta không uống, chỉ trơ mắt nhìn hai người còn lại uống thuốc độc.

Người kia thấy Lão Dương không bị trúng độc, liền lao vào đánh nhau với anh ta, trong lúc ẩu đả, người đó đã kích nổ thuốc nổ.

Cuối cùng người đó bị nổ chết, còn Lão Dương bị nhốt trong một hang động, cửa hang bị một tảng đá nặng vạn cân chặn lại, không cách nào đẩy ra được.

Thức ăn và nước uống trong hang sắp cạn, Lão Dương đói đến mụ mị nghĩ, giá như trong ba lô có thức ăn thì tốt biết mấy.

Không lâu sau, trong ba lô quả nhiên tỏa ra mùi thịt nướng.

Lão Dương thấy vậy liền ăn một bữa no nê.

Từ đó về sau, Lão Dương phát hiện, chỉ cần muốn thứ gì, cứ nghĩ trong đầu là được.

Nhưng khát vọng này tuyệt đối không thể lừa dối tiềm thức.

Ví dụ như Lão Dương muốn mở một cánh cửa trên tảng đá ở cửa hang, anh ta phải khiến tiềm thức tin rằng trên tảng đá thực sự sẽ xuất hiện một cánh cửa.

Nhưng tiềm thức đâu dễ bị lừa như vậy, Lão Dương cũng không có cách nào khiến nó tin rằng trên tảng đá thật sự sẽ xuất hiện cửa.

Ngày qua ngày, Lão Dương phát hiện năng lực này ngày càng yếu đi nghiêm trọng, dần dần phải huyễn hóa rất lâu mới xuất hiện thức ăn và nước uống.

Lão Dương hiểu rằng nếu không ra ngoài nữa, anh ta sẽ thật sự không bao giờ ra được.

Vì vậy mỗi ngày Lão Dương đều cố gắng huyễn hóa, nỗ lực huyễn hóa, khát vọng được ra ngoài đã vượt qua tất cả.

Có lẽ thật sự có hiệu quả, Lão Dương phát hiện sau một lần huyễn hóa, anh ta thật sự đã xuất hiện bên ngoài cửa đá.

Nhưng kinh ngạc thay, anh ta phát hiện bên trong cửa đá vẫn còn một Lão Dương khác, Lão Dương bên trong đó mắng anh ta là quái vật, muốn thay thế mình.

Lão Dương sợ hãi tột độ, đương nhiên không tin mình là quái vật, bèn lấy ra số thuốc nổ còn lại, trực tiếp nổ chết Lão Dương bên trong.

Sau khi trở về, trong lòng Lão Dương cũng ngày càng bất an, nhưng không ai thừa nhận mình chỉ là một kẻ thay thế.

Khi về đến nhà, Lão Dương phát hiện mẹ mình đang ngủ gục trên

máy may.

Khi Lão Dương kéo mẹ mình dậy, anh ta phát hiện cả khuôn mặt của bà đã dính chặt vào máy may.

Sau khi lo xong tang sự cho mẹ, một buổi sáng nọ, Lão Dương kinh ngạc phát hiện mẹ mình đang ở bên ngoài chuẩn bị bữa sáng cho anh.

Dù trong lòng có vạn điều nghi hoặc, Lão Dương vẫn rất vui, vì là gia đình đơn thân, từ nhỏ đã lớn lên cùng mẹ, tình cảm với mẹ vượt qua tất cả.

Nhưng có một ngày, Lão Dương đi làm về, phát hiện mẹ mình lại đang gục trên máy may, anh ta run rẩy kéo cơ thể mẹ dậy.

Trong đầu Lão Dương lúc đó đang nghĩ đến hình ảnh lần đầu tiên kéo mẹ từ máy may dậy.

Vì thế, khuôn mặt của mẹ anh trong vài giây ngắn ngủi đã biến thành bộ dạng ban đầu, và đương nhiên cũng chết ngay tại chỗ.

Lão Dương muốn tìm một người quen biết mẹ mình, có tiềm thức trong sạch, cuối cùng tự nhiên nghĩ đến người bạn nối khố Ngô Tà.

Vì Ngô Tà từ nhỏ đã quen mẹ anh, lại không biết tin bà qua đời, đây là người lựa chọn thích hợp nhất.

Ngô Tà nghe xong, im lặng một hồi lâu, không ngờ Lão Dương lại trải qua nhiều chuyện như vậy.

Nhưng Lão Dương đã nói ra bí mật, tự nhiên cũng không thể để Ngô Tà đi huyễn hóa rằng mẹ anh chưa chết.

Lão Dương cũng mất đi động lực để tiếp tục tiến về phía trước, mục đích duy nhất của anh là cứu sống mẹ mình.

Ngô Tà không biết nên làm gì cho phải, người bạn nối khố trước

mặt vừa là, lại vừa không phải, Ngô Tà chỉ cảm thấy trong lòng rối bời.

Chương 59

Hứa Thành thấy bộ dạng của Lão Dương, đột nhiên có chút không nỡ, anh vạch trần cũng không phải để khiến người ta thêm đau khổ.

Tình hình hiện tại cũng là điều Hứa Thành không ngờ tới.

Nhưng phương pháp trong Âm Dương Bí Thuật kia chắc sẽ có tác dụng.

Hứa Thành lúc này nói: "Lão Dương, tôi có một cách có thể khiến anh quên đi chuyện mẹ mình qua đời, như vậy chắc có thể cứu được mẹ anh rồi." Lão Dương nghe xong vô cùng vui mừng: "Cách gì, thật sự có thể sao?" Hứa Thành gật đầu.

"Trong số các bí pháp sư môn truyền lại có một bí pháp gọi là Nhập Mộng, tức là tinh thần của tôi sẽ đi vào ký ức của anh, chỉ cần giết chết anh trong đoạn ký ức đó là có thể xóa bỏ hoàn toàn đoạn ký ức đó." Lão Dương nghe xong có chút sợ hãi.

"Vậy chẳng phải tôi sẽ biến thành một kẻ ngốc sao?" Hứa Thành nói: "Lão Dương yên tâm, chỉ đi vào đoạn ký ức đó thôi, đợi khi chúng ta rời khỏi bãi sông này, tìm một nơi yên tĩnh tôi sẽ giúp anh xóa bỏ ký ức." Lão Dương vội vàng gật đầu, trong lòng anh ta vừa nhen nhóm hy vọng, tự nhiên sẽ làm theo lời Hứa Thành.

"Vậy chúng ta đi thôi." Nói xong Hứa Thành đứng lên chiếc thuyền Thanh Đồng kia.

Ngô Tà có chút lo lắng: "Hứa Thành, chúng ta phải lên đó sao, nhìn rêu xanh bám đầy không biết đã bao nhiêu năm rồi, lỡ nó sập thì sao." Hứa Thành cười cười: "Yên tâm, dù núi có sập thì chiếc thuyền này cũng không sập được, đúng không Lão Dương?" Lão Dương ngại ngùng cười.

“Lúc tôi huyễn hóa ra chiếc thuyền này đã nghĩ như vậy, thuyền này không sập được đâu.” Ngô Tà vừa lên thuyền đã thấy Vương lão bản và Lương sư gia.

“Lão Dương, sao họ lại ở trên này?” Lão Dương vội vàng xua tay.

“Ngô Tà à, không phải tôi làm ra đâu, chắc chắn là do con nữ quỷ vừa rồi bắt đi đó.” Ngô Tà và Lão Dương trực tiếp ấn đầu Vương lão bản và Lương sư gia xuống nước, chưa đầy vài giây, hai người họ đã bị nước làm cho tỉnh lại.

Vừa tỉnh lại, hai người liền hét lớn: “Đừng giết tôi, đừng giết tôi, tôi ra ngoài nhất định sẽ đốt nhiều giấy tiền vàng mã cho ngài.” Lão Dương trực tiếp tát mỗi người một cái, rõ ràng Lão Dương đã dùng hết sức, trên mặt hai người họ lập tức hằn lên một vết máu.

“Nói, sao các người lại ở trên thuyền?” Vương lão bản và Lương sư gia nhìn thấy Hứa Thành, mặt càng lộ vẻ sợ hãi hơn.

“Xin lỗi, xin lỗi, chúng tôi không cố ý bỏ trốn.” Lão Dương định tát thêm mỗi người một cái nữa, nhưng bị Hứa Thành ngăn lại.

“Tôi có chuyện muốn hỏi hai người.” Thấy Hứa Thành ngăn Lão Dương lại, Vương lão bản và Lương sư gia thở phào một hơi.

Hứa Thành nói với Vương lão bản: “Các người bỏ trốn rốt cuộc là vì cái gì, lúc đó có lấy được minh khí cũng sẽ không thiếu phần của các người.” Ánh mắt Vương lão bản lóe lên, nhưng miệng lại nói: “Không có gì, tôi chỉ muốn lấy thêm chút minh khí, không muốn chia cho các người.” Hứa Thành nheo mắt lại.

“Chắc chắn?” Vương lão bản gật đầu, không nói ra thông tin hữu ích nào.

Hứa Thành có chút đau đầu, xem ra không dùng biện pháp mạnh với Vương lão bản thì không được.

Vương lão bản vừa gật đầu xong, Hứa Thành liền nắm lấy tay gã, trực tiếp ấn vào suối nước nóng đang sôi sùng sục.

Vì suối nước nóng không chỉ có nước mà còn lẫn một ít vôi và lưu huỳnh, nhiệt độ có thể vượt quá một trăm độ.

Vừa đặt tay Vương lão bản vào, gã đã gào lên như heo bị chọc tiết, dù cơ thể cố gắng giãy giụa nhưng làm sao mạnh bằng Hứa Thành.

Hứa Thành ấn gã xuống dễ như ấn một con gà con.

Hứa Thành nhúng tay Vương lão bản vào đó đúng một phút, bàn tay của gã đã không còn ra hình dạng gì, một mùi thịt chín từ đó tỏa ra.

"Nói, nói không?" Vương lão bản bị bỏng đến ý thức mơ hồ, miệng chỉ ú ớ không biết đang nói gì.

Hứa Thành nhìn, thôi xong, bỏng hỏng rồi.

Anh lại nhìn sang Lương sư gia.

Lương sư gia sớm đã bị thủ đoạn tàn nhẫn của Hứa Thành dọa cho chân tay bủn rủn, miệng liên tục nói: "Tôi nói, tôi nói." Hứa Thành gật đầu, xem ra Lương sư gia thức thời hơn.

Lương sư gia rõ ràng có chút sợ hãi, nói năng không được rõ ràng, nhưng mạch lạc câu chuyện thì vẫn rõ.

Nói lắp bắp cũng có thể nghe hiểu được.

Theo Lương sư gia, tổ tiên của Vương lão bản là hậu duệ của Bất Ngôn Quân thời Bắc Ngụy, cũng là hậu duệ của đội quân chuyên đổ đấu cho hoàng đế.

Tổ tiên của Vương lão bản từng để lại di huấn, nếu gặp được chủ nhân của Hà Mộc Tập thì phải cố gắng hết sức lấy lòng và kết giao.

Bởi vì trong truyền thuyết, chỉ cần đi theo chủ nhân của Hà Mộc

Tập là có thể tìm được Long thi trong truyền thuyết.

Long thi đó có công dụng cực kỳ kỳ diệu, tương truyền ai có được nó có thể trường sinh bất lão, bất tử bất diệt.

Vương lão bản gặp được Lý lão bản cũng vô cùng vui mừng, vì thế những năm nay vẫn luôn có qua lại làm ăn.

Cuối cùng vào lúc này đã tìm được cơ hội.

Nếu không, với một ông chủ lớn như vậy, sao có thể một mình mạo hiểm được.

Lương sư gia cũng là lần đầu tiên biết được bí mật này, Vương lão bản không còn cách nào khác mới phải nói ra.

Nguyên nhân là do gã thanh niên kia yêu cầu quyết liệt, gã đó giấu một con dao trong người, ở nơi hoang giao dã ngoại này, bị đâm chết cũng không ai biết.

Vương lão bản bất đắc dĩ phải nói ra bí mật, gã thanh niên kia hăm hở muốn đi tìm Long thi.

Nhưng Vương lão bản là tay giang hồ lão luyện cỡ nào, trực tiếp tìm cơ hội xử lý gã thanh niên kia.

Ai ngờ mùi máu tanh lại dẫn dụ chiếc thuyền Thanh Đồng đến, nếu không phải có Hứa Thành, e rằng bây giờ hai người họ đã biến thành xác khô rồi.

Hứa Thành không ngờ bên trong cây Thanh Đồng lại giấu một bộ Long thi, chẳng trách Vương lão bản sống chết cũng không chịu nói ra bí mật.

Sự cám dỗ của bất lão bất tử không phải ai cũng có thể chống lại được.

Phượng Hoàng, mỗi năm trăm năm đều phải tiến hành dục hỏa

trùng sinh, thiêu hủy thân thể già nua để đổi lấy một thân thể mới.

Hứa Thành ngược lại cảm thấy hứng thú với bộ Long thi kia, xem ra Long thi không phải do Thần thụ Thanh Đồng huyễn hóa ra, nếu không tổ tiên của Vương lão bản sẽ không đặc biệt dặn dò chuyện này.

Chương 60

Con Chúc Cửu Âm kia cũng chỉ là một dị thú dùng để luyện chế dầu đèn thôi, còn lâu mới đạt đến mức khiến người ta bất lão bất tử.

Bây giờ Vương lão bản đã vô dụng, giữ lại cũng là gánh nặng, Hứa Thành trực tiếp bảo Lão Dương ném gã xuống sông.

Lương sư gia đứng bên cạnh sợ hãi không nhẹ, sợ Hứa Thành nổi sát tâm, cũng ném mình xuống dòng sông nước sôi này.

Hứa Thành không để ý, nói với Ngô Tà và Lão Dương: "Tiếp theo chúng ta sẽ chèo thuyền, trực tiếp vượt qua thác Hoàng Tuyền, bây giờ chỉ có một con đường để đi vào." Ngô Tà gật đầu, đã đến đây rồi, không vào trong thực sự có chút không cam lòng.

Men theo dòng sông nước sôi, chiếc thuyền Thanh Đồng trôi rất nhanh, chẳng mấy chốc nó như mũi tên rời cung, lao về phía thác nước phía trước.

Những người ngồi trong khoang thuyền chỉ cảm thấy đột nhiên có cảm giác bay lên không, sau đó nghe một tiếng "phịch" rất lớn.

Đợi khoảng vài phút, sau khi nước bên ngoài đã ngừng chảy, Hứa Thành mới bước ra khỏi khoang thuyền.

Nhìn ra bên ngoài, đây là một cái đầm sâu, cách thác nước khoảng vài trăm mét.

Tiếng nước ầm ầm ở đây nghe rất rõ.

Ngô Tà kinh ngạc nhìn chiếc thuyền Thanh Đồng, không ngờ nó lại chắc chắn như vậy.

Sau khi mọi người xuống thuyền, chiếc thuyền Thanh Đồng giống như Tiểu Bạch giả lúc trước, trực tiếp tan rã biến thành cát mịn chìm

xuống đáy đầm.

Thứ Lão Dương muốn là một chiếc thuyền có thể đưa họ qua sông, đã hoàn thành sứ mệnh thì tự nhiên cũng biến mất.

Sau khi xuống thuyền, đây vừa vặn là một bãi đá.

Mọi người đốt lửa ở trung tâm bãi đá, ánh sáng mạnh mẽ khiến người ta cảm thấy có chút an toàn.

Nhìn xung quanh, Hứa Thành nói: "Xem ra đây là ven bờ đầm nước dưới thác, chúng ta nghỉ ngơi ở đây đi." Ngô Tà gật đầu, dù sao tinh thần căng thẳng trong thời gian dài đã khiến cậu rơi vào trạng thái vô cùng mệt mỏi.

Lấy ra một ít lương khô từ trong ba lô, Hứa Thành chia cho mọi người.

Khi Lương sư gia nhận lấy, Hứa Thành cảm thấy tay ông ta lạnh ngắt, xem ra đã bị dọa không nhẹ.

Hứa Thành nói: "Cửa vào mộ huyệt trong truyền thuyết có lẽ ở gần đây, mọi người nghỉ ngơi xong chúng ta sẽ xuất phát." Nghe Hứa Thành nói vậy, Ngô Tà lấy ra một tấm chăn từ trong ba lô đắp lên người nghỉ ngơi.

Bây giờ có thể hồi phục được chút nào hay chút đó.

Thấy ba người đều đã ngủ, Hứa Thành lại gọi Tiểu Bạch kéo một số cành cây khô và rác rưởi bên bờ đến, thêm vào đống lửa.

Ngô Tà ngủ một giấc thật ngon.

Trong lúc đó, Hứa Thành liên tục thêm cành cây vào lửa, tiện thể lấy từ không gian nhẫn ra một cái nồi và hơn chục cân thịt cừu để nấu canh thịt cừu.

Đống lửa cháy suốt mười mấy tiếng đồng hồ, nơi này trở nên khô

ráo thoải mái, ba người đang ngủ say rõ ràng đã lâu không được thoải mái như vậy.

Người tỉnh lại đầu tiên là Ngô Tà, cậu tỉnh dậy thấy Hứa Thành và Tiểu Bạch đang ngẩn người bên bờ nước.

Lúc này trên đống lửa đang nấu một nồi canh thịt, Ngô Tà không biết Hứa Thành lấy đâu ra nồi và thịt, nhưng mùi thơm vô cùng hấp dẫn.

Nhìn bên cạnh có bát và thìa.

Bụng Ngô Tà sớm đã đói kêu ùng ục, không màng nóng, dùng cành cây gắp một miếng thịt cừu bỏ vào miệng.

Nước canh ngọt lịm lập tức lan tỏa trong miệng Ngô Tà, kích thích đến mức cậu phải thốt lên là quá đã.

Múc một bát thịt cừu, Ngô Tà đi tới, phát hiện Hứa Thành đang vẽ cái gì đó.

Nhìn kỹ, hóa ra là bản đồ tuyến đường từ lúc vào đến giờ.

Thấy Ngô Tà đã tỉnh, Hứa Thành nói với cậu: "Nhìn xem, tuyến đường chúng ta đi giống cái gì." Nhìn theo hình vẽ của Hứa Thành, Ngô Tà thấy nó giống như một con rồng khổng lồ uốn lượn trên mặt đất.

Bây giờ vị trí của họ là đầu rồng.

Ngô Tà nhìn Hứa Thành.

"Hứa Thành, anh đừng nói là anh tin lời của Lương sư gia là thật nhé, trên thế giới này làm gì có phương pháp bất lão bất tử, Long thi kia cũng phần lớn là lừa người thôi." Ngô Tà thấy Hứa Thành không nói gì, chỉ nhìn mình.

Trong lòng Ngô Tà đột nhiên có một suy đoán.

“Hứa Thành, anh đừng đùa nhé, đừng nói anh là người bất lão bất tử đó.” Hứa Thành lắc đầu.

Thấy Hứa Thành lắc đầu, Ngô Tà hơi yên tâm, nhưng câu nói tiếp theo của Hứa Thành trực tiếp làm mới nhận thức của cậu.

“Tôi chỉ bất tử thôi, vẫn sẽ già đi.” Ngô Tà thấy Hứa Thành không giống nói dối, có chút hoảng hốt nói: “Vậy, vậy anh sống bao nhiêu tuổi rồi?” Hứa Thành thấy Ngô Tà căng thẳng như vậy cũng cảm thấy có chút buồn cười.

“Đừng khoa trương như vậy được không, có lẽ tôi còn chưa lớn bằng cậu đâu.” Dù trên mặt Ngô Tà không tin, nhưng trong lòng đã tin bảy tám phần.

Lúc này Lão Dương và Lương sư gia cũng đã tỉnh, nhìn thấy nồi canh thịt cừu cũng thèm chảy nước miếng.

Thấy họ đã tỉnh, Hứa Thành cũng chấm dứt chủ đề này.

Sau một bữa ăn no nê, mọi người ăn hết sạch hơn chục cân thịt cừu, cảm thấy cơ thể tràn đầy năng lượng.

Hơi lạnh còn sót lại sau khi uống canh cũng hoàn toàn bị xua tan.

Thấy đã nghỉ ngơi ổn thỏa, Hứa Thành nói: “Xuất phát thôi, chúng ta đi tìm lối vào thực sự của mộ huyệt.” Ngô Tà có chút kinh ngạc, không biết Hứa Thành định tìm lối vào như thế nào.

Thấy ánh mắt của ba người, Hứa Thành nói: “Thực ra muốn tìm lối vào rất đơn giản, mọi người còn nhớ truyền thuyết của Thái thúc không?” Ba người đều gật đầu.

Chương 61

Hứa Thành lại nói: "Những âm binh đó bước vào Hoàng Tuyền, vậy lối vào chính là Hoàng Tuyền, mà Hoàng Tuyền ở đâu?" Ngô Tà mắt sáng lên, Lão Dương và Lương sư gia cũng không phải người ngốc, lập tức hiểu ý của Hứa Thành.

"Lối vào ở phía sau thác Hoàng Tuyền?" Hứa Thành gật đầu.

Mọi người để lại một số trang bị cồng kềnh trên bãi đá, mặc đồ chống nước rồi xuống đầm.

Nước trong đầm rất lạnh, tạo thành một sự tương phản rõ rệt với suối nước nóng ở thượng nguồn.

Nhưng vì đã nghỉ ngơi đủ và ăn no một bữa, chút lạnh này không đáng kể.

Bơi về phía trước khoảng hơn một trăm mét, mọi người quả nhiên nhìn thấy lối vào của một hang động.

Trải qua bao gian khổ, cuối cùng cũng tìm được lối vào, đây là một việc mang lại cảm giác thành tựu cực lớn.

Dùng hết sức bơi đến, mọi người bước lên bậc thang ở lối vào.

Trên bậc thang là một đài đá xanh, trên đó khắc đầy hoa văn rắn song sinh, xem ra đây là một tế đàn do tộc Xà từng xây dựng.

Tộc Xà trọng tế tự không trọng mộ táng, xem ra có thể cơ bản xác định đây là lối vào thực sự của mộ huyệt.

Vì lo lắng có cơ quan, một trăm bậc thang mà họ đi mất cả một tiếng đồng hồ.

Sau khi vào trong phát hiện dưới chân bậc thang xuất hiện một

vách đá, bên dưới vách đá sâu bao nhiêu không ai biết.

Vì lý do an toàn, Ngô Tà trực tiếp bắn một quả pháo sáng xuống dưới vách đá.

Dưới ánh sáng mạnh, toàn cảnh dưới vách đá hiện ra trước mắt mọi người.

Nhưng theo sau đó là sự chấn động vô cùng.

Chỉ thấy dưới vách đá là một hang động, bên dưới chất đầy xương cốt như củi khô.

Ở giữa đống xương có một cái hố, không biết bên dưới hố thông đến đâu.

Lương sư gia chết lặng, rõ ràng chưa bao giờ thấy nhiều xương cốt như vậy.

Lúc này Ngô Tà đột nhiên nói với Hứa Thành: "Nhìn xem, nơi này có giống với động xác mà tôi từng thấy ở Lâm Truy không." Hứa Thành nhìn xem, cũng cảm thấy có chút quen mắt, nhưng Tiểu Bạch không có cảm giác gì đặc biệt, xem ra nơi này và động xác Lâm Truy không có liên hệ lớn.

Nhưng dưới tác dụng của Âm Dương Nhãn, Hứa Thành không chỉ nhìn thấy đống xương, mà còn có những oan hồn lượn lờ vô tận trong đó.

Những oan hồn đó như đang canh giữ nơi này, ở mỗi đoạn đường trong đống xương đều có thể phát hiện hàng chục oan hồn đang tuần tra.

Hứa Thành không định đi xuống, vì sau khi xuống có thể không chăm sóc được mọi người, nếu xảy ra thương vong thì anh không muốn thấy.

Chỉ thấy Hứa Thành đốt một cây đuốc, trực tiếp ném xuống đống xương.

Đống xương bên dưới như củi khô, gặp phải đuốc của Hứa Thành liền bùng lên ngọn lửa ngút trời.

Đống xương bên dưới như được ngâm trong xăng, lửa lan rất nhanh, trong nháy mắt đã đốt cháy toàn bộ.

Trong đống xương không ngừng vang lên những tiếng la hét thảm thiết, dọa cho Ngô Tà hai chân mềm nhũn.

Nếu vừa rồi cứ thế đi xuống, e rằng chết cũng không biết mình chết như thế nào.

Vạn nhân khanh dưới vách đá rất lớn, xương cốt cũng rất dày, cao khoảng bảy tám mét, ngọn lửa nhất thời không có dấu hiệu dừng lại.

Hứa Thành vẫy tay với mọi người.

"Chúng ta lui ra ngoài, đợi lửa nhỏ lại rồi hẵng vào." Hứa Thành vừa lui ra ngoài, xuống đầm nước, một tiếng nổ cực lớn từ miệng hang động vang lên.

Sau đó, một ngọn lửa trực tiếp phun ra từ trong hang, mọi người đều vô cùng may mắn, nếu còn ở lại đó, e rằng bây giờ bị thiêu đến tro cũng không còn.

Sau khi lên bờ, lối vào sâu trong thác nước vẫn không ngừng phun lửa, không biết rốt cuộc đã đốt cháy thứ gì.

Thấy mọi người đã ra ngoài, Hứa Thành nói với Lão Dương: "Bây giờ vừa hay có thời gian để xóa bỏ ký ức trong tiềm thức, anh đã chuẩn bị xong chưa?" Lão Dương nghe câu này mừng rỡ, vội vàng gật đầu.

Nhưng Lão Dương lại nói: "Hứa đại ca, anh có thể xóa luôn ký ức

của tôi ở đây không, tôi không muốn trong đầu cả ngày cứ nghĩ mình là quái vật." Hứa Thành gật đầu, cũng nhân tiện xem trong ký ức của Lão Dương cây Thanh Đồng rốt cuộc trông như thế nào.

Bây giờ nơi này về cơ bản sẽ không có ai, nhưng Hứa Thành để cho chắc chắn, đã bảo Tiểu Bạch đứng gác bên cạnh, thấy bất kỳ người lạ nào thì giết không tha.

Hứa Thành cảm thấy một mình khó đối phó với mộng cảnh của Lão Dương, dù sao nếu xảy ra sơ suất, Lão Dương sẽ trực tiếp biến thành một kẻ ngốc.

Vì vậy Hứa Thành định để Lương sư gia và Ngô Tà cũng vào.

Thấy thuật pháp thần kỳ của Hứa Thành, Lương sư gia có chút khó tin, khó mà tin được trên thế giới này lại có chuyện thần kỳ như vậy.

Hứa Thành nói với Lão Dương: "Lão Dương bây giờ hãy cố gắng nghĩ về ký ức muốn quên đi." Lão Dương gật đầu, sau đó nhắm mắt lại, không bao lâu, khóe mắt Lão Dương xuất hiện một vệt nước mắt.

Hứa Thành thấy Lão Dương đã vào trạng thái, liền vận dụng thuật pháp khiến Lão Dương rơi vào trạng thái nửa hôn mê.

Lão Dương bây giờ đang trong một cảm giác hỗn độn hư vô, Hứa Thành cố gắng để nội tâm Lão Dương không còn tính kháng cự.

Nếu xuất hiện tính kháng cự, nội tâm Lão Dương sẽ có cảnh giới, trong đầu không biết sẽ xuất hiện sự tồn tại kinh khủng nào để đối phó với những kẻ ngoại lai như Hứa Thành.

Sau khi chuẩn bị xong, Hứa Thành để Ngô Tà và Lương sư gia nằm xuống, vẽ một đạo phù ấn phòng thân lên người hai người, sau đó để hai người vào tiềm thức của Lão Dương trước.

Thuật pháp này thuộc về một loại cấm thuật, không có tên, có lẽ

người sáng tạo ra nó vốn không muốn thuật pháp này lưu lại nhân gian.

Tiếc rằng âm kém dương sai, khi Âm Dương Bí Thuật của Hứa Thành biến dị, đã bổ sung thuật pháp này và giúp Hứa Thành có được nó.

Chương 62

Bảo Tiểu Bạch canh gác cẩn thận, vẽ cho mình một đạo phù rồi Hứa Thành cũng tiến vào tiềm thức của Lão Dương.

Hình ảnh thay đổi, Hứa Thành thấy mình đang mặc một bộ đồ ông già Noel, xung quanh đang có tuyết rơi, trên đường phố các cặp tình nhân đang chầm chậm đi dạo.

Hứa Thành không thấy Ngô Tà và Lương sư gia.

Việc mặc đồ ông già Noel là để hòa nhập tốt hơn vào tiềm thức của Lão Dương, không biết lễ Giáng sinh này rốt cuộc là sao.

Chẳng lẽ mẹ của Lão Dương mất vào lễ Giáng sinh?

Hứa Thành sờ vào eo, phát hiện có một khẩu súng lục, bây giờ phải tìm Lão Dương, sau đó giết chết anh ta.

Chỉ cần giết chết Lão Dương trong một đoạn tiềm thức, Lão Dương sẽ không bao giờ nhớ lại được đoạn ký ức đó nữa.

Lúc này trước mặt Hứa Thành có một thùng táo, anh phát những quả táo trước mặt cho người qua đường xung quanh, Hứa Thành nói rõ sẽ tặng mỗi người một quả táo.

Hứa Thành không biết có dụ được Lão Dương ra không, nhưng cũng chỉ có thể thử.

Lúc này một người đàn ông mặc áo gió đen xuất hiện, Hứa Thành nhíu mày, không ngờ tiềm thức của Lão Dương lại sớm cảnh giác như vậy.

Rõ ràng trên người người đàn ông mặc áo gió đen kia có một khẩu súng tiểu liên.

Người này không phải Lão Dương, là một người Hứa Thành không quen biết.

Tiềm thức sẽ tự động hiện thực hóa người mà Lão Dương cho là lợi hại nhất để bảo vệ mình.

Phát táo xong, Hứa Thành thấy người đàn ông áo đen kia không chú ý đến mình, liền lập tức hiểu ra Ngô Tà và Lương sư gia đã làm gì đó khiến Lão Dương cảnh giác.

Nhưng người đàn ông áo đen đã ở đây, vậy Ngô Tà chắc chắn cũng không ở xa.

Sau khi phát xong, Hứa Thành trong bộ đồ ông già Noel đi trên phố, không biết Ngô Tà rốt cuộc đã làm gì.

Vì phù ấn Hứa Thành vẽ cho họ khiến thân phận khi vào thế giới tiềm thức cực kỳ ẩn bí.

Chẳng lẽ đã gặp Lão Dương?

Hứa Thành nghĩ có khả năng này, dù sao Ngô Tà quen thuộc mọi thứ của Lão Dương, tự nhiên có thể dễ dàng tìm được nhà của anh ta.

Đi dạo như không có mục đích, Hứa Thành nhanh chóng quan sát mỗi người.

Trên mặt mỗi người đều nở nụ cười hạnh phúc, Hứa Thành thực sự không biết Lão Dương rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nếu là hồi ức đau buồn, thì cả thế giới sẽ có một màu sắc u ám, nhưng tình hình hiện tại thực sự ngoài dự đoán của Hứa Thành.

Đi không biết bao lâu, Hứa Thành thấy ở một quảng trường có cây thông Noel lớn nhất thành phố.

Cây thông Noel gần như cao đến tận trời, trên mỗi cành đều treo một món quà, những món quà đó muôn hình vạn trạng, bao la vạn

tượng.

Thứ duy nhất thu hút sự chú ý của Hứa Thành là cành cây cao nhất, trên đó treo một người phụ nữ trung niên.

Người phụ nữ đó khoảng bốn mươi mấy tuổi, trang điểm đoan trang, đang ngủ say ở đó.

Với thị lực của Hứa Thành, khoảng cách đến mặt đất là hơn hai trăm mét.

Dưới cây thông Noel gần như tập trung toàn bộ người dân thành phố, mỗi người đều đang cố gắng trèo lên, thỉnh thoảng có người rơi xuống từ cây thông, trực tiếp nát thành thịt vụn.

Những người xung quanh dường như đã quen, không lâu sau có xe dọn rác chuyên dụng đến chở những mảnh thịt vụn đó đi.

Lúc này, hai người đang trèo trong số đó đã thu hút sự chú ý của Hứa Thành, đó chính là Ngô Tà và Lương sư gia, đang gắng sức trèo về phía người phụ nữ trung niên kia.

Bên dưới có một số người đang kéo chân Ngô Tà và Lương sư gia, không cho họ lên.

Ngô Tà và Lương sư gia trực tiếp đá những người dưới chân xuống, kết cục tự nhiên cũng biến thành thịt vụn.

Lúc này người dưới cây thông Noel tụ tập ngày càng đông, đều là những người Lão Dương từng gặp, lờ mờ có thể thấy một số gương mặt quen thuộc.

Trong đó có Thái thúc, Vương lão bản, có cả Tiểu Bạch...

Vì Hứa Thành đang ở trong tiềm thức của Lão Dương, nên Lão Dương không thể hiện thực hóa hình ảnh của anh được.

Khi Ngô Tà và Lương sư gia ngày càng gần người phụ nữ trung

niên, đột nhiên Hứa Thành thấy Lão Dương xuất hiện từ phía sau người phụ nữ đó.

Lão Dương lúc này giống như một con quái vật vừa trèo lên từ địa ngục, toàn thân bốc mùi hôi thối, máu mủ chảy ròng ròng, ánh mắt cực kỳ điên cuồng.

Người phụ nữ trung niên kia một mặt hiền từ nhìn Lão Dương, ánh mắt cưng chiều đó chỉ có giữa mẹ và con mới có.

Lão Dương thấy Ngô Tà đang đi về phía mình, hét lớn một tiếng, trực tiếp tiếp tục trèo lên đỉnh cây thông Noel.

Nhưng người phụ nữ trung niên lại bị Lão Dương đá một cước, trực tiếp rơi xuống khỏi cây thông, nát thành một vũng thịt vụn.

Thấy cảnh này, Lão Dương lập tức hét lên như điên, nhưng chân không chậm lại, vẫn trèo lên đỉnh cây thông Noel.

Hứa Thành không ngờ Lão Dương lại trốn trên đỉnh cây thông Noel, e rằng Ngô Tà cũng thấy Lão Dương ở trên đó mới muốn lên giết anh ta.

Xem ra nơi này là vị trí trung tâm nhất trong tiềm thức của Lão Dương.

Trong tiềm thức, Lão Dương cho rằng mình đã giết mẹ, nên mới xuất hiện cảnh vừa rồi.

Hứa Thành đứng dưới chân cây thông Noel, trực tiếp trèo lên.

Chương 63

Những người xung quanh điên cuồng cản trở Hứa Thành, nhưng đều bị súng trong tay Hứa Thành bắn nát đầu.

Lúc này Lão Dương đã trèo gần như không thấy bóng dáng, Ngô Tà và Lương sư gia nghe thấy tiếng súng bên dưới, thấy Hứa Thành đã đến, vui mừng vẫy tay với anh.

Hứa Thành gật đầu ra hiệu, tay chân phối hợp trèo lên trên.

Những người trong tiềm thức của Lão Dương cũng trèo về phía Hứa Thành, giống như zombie, cản trở Hứa Thành truy đuổi Lão Dương.

Thấy Hứa Thành đã lên, Ngô Tà nói: "Hứa Thành cuối cùng cũng đến rồi, vừa rồi tôi và Lương sư gia suýt nữa đã đuổi kịp Lão Dương, tiếc là để anh ta chạy lên cây thông Noel." Hứa Thành gật đầu, bây giờ việc duy nhất cần làm là bắt Lão Dương, sau đó xử quyết.

Bây giờ người dưới cây thông Noel sắp đuổi kịp Hứa Thành, anh vội vàng tay chân phối hợp trèo lên đỉnh cây.

Cây thông Noel như không có điểm cuối, vết máu trên người Lão Dương không ngừng nhỏ xuống.

Hứa Thành tinh thần lực mạnh mẽ, nhanh chóng đuổi kịp Lão Dương, trực tiếp dùng súng lục trong tay bắn trúng sau gáy anh ta.

Cùng với tiếng súng, cả cây thông Noel cũng ầm ầm sụp đổ.

Hứa Thành như rơi vào một vòng xoáy, trong nháy mắt đã đến một căn phòng trống trải.

Căn phòng không có cửa sổ cũng không có cửa, chỉ có một chiếc máy may ở giữa, một người phụ nữ đang gục trên đó ngủ.

Hứa Thành nhíu mày, không ngờ vẫn chưa kết thúc.

Lúc này một cánh cửa mở ra từ bên ngoài phòng, Lão Dương vui vẻ về nhà, tay xách một miếng thịt.

"Mẹ, hôm nay con muốn ăn bánh chẻo nhân thịt lợn." Nhưng khi Lão Dương nhìn thấy người phụ nữ đang gục trên máy may, ánh mắt dần dần từ hưng phấn chuyển thành kinh hoàng.

Khi Lão Dương thử kéo mẹ mình dậy, một khuôn mặt thối rữa cao độ xuất hiện trước mặt mọi người.

Hứa Thành thấy hồi ức đã hoàn tất, trực tiếp hét lên: "Ra tay!" Súng trong tay ba người đồng loạt bắn về phía Lão Dương, trực tiếp bắn chết anh ta tại đó.

Hồi ức đã được thanh tẩy, hình ảnh Ngô Tà và Lương sư gia cũng từ từ tan biến, trở về với cơ thể trong thực tại.

Nhưng khi Hứa Thành muốn trở về, lại phát hiện mình cũng không về được.

Lúc này một cành cây đột nhiên xuất hiện từ hư không, trên cành cây có một con mắt màu xanh biếc, con mắt màu xanh đó không có bất kỳ dao động tình cảm nào, cứ thế nhìn Hứa Thành.

Con mắt màu xanh đó trong mắt Hứa Thành trông vô cùng uy nghiêm và thần bí, cứ thế nhìn chằm chằm anh.

Khi Hứa Thành bị nhìn chằm chằm, anh cảm thấy tư duy của mình như bị cầm cố, hoàn toàn không thể suy nghĩ bất cứ điều gì.

Cuối cùng, con mắt màu xanh đó chảy ra một giọt nước mắt, rơi vào lòng bàn tay Hứa Thành, sau đó mới từ từ tan biến.

Sau khi cành cây đó biến mất, Hứa Thành mới cảm thấy có thể hoạt động tự do, vội vàng thoát ra khỏi không gian ý thức của Lão

Dương.

Mở mắt ra, anh phát hiện Ngô Tà đang lo lắng nhìn mình.

Hứa Thành mở miệng hỏi: "Tôi ngủ bao lâu rồi?" Ngô Tà thấy Hứa Thành tỉnh lại, thở phào nhẹ nhõm.

"Anh ngủ hai ngày rồi, Lão Dương cũng đã tỉnh, chỉ có anh là không tỉnh." Hứa Thành chỉ cảm thấy cơ thể mình như bị voi giẫm qua một lượt, toàn thân đau nhức, anh cố gắng đứng dậy.

"Lão Dương bên kia thế nào rồi?" Ngô Tà cười nói: "Đừng nói nữa, thằng nhóc đó bây giờ không nhớ gì về chuyện trước kia nữa, hiện tại còn tưởng tôi đưa cậu ta đến đây làm giàu đấy." Hứa Thành gật đầu, chỉ cảm thấy trong lòng bàn tay truyền đến một cơn đau nhói.

Mở lòng bàn tay ra, một hình xăm màu xanh biếc hình giọt lệ hiện ra rõ ràng trong đó.

Giọt lệ màu xanh như bẩm sinh đã mọc trong lòng bàn tay Hứa Thành, anh dùng sức chà mấy lần cũng không chà đi được.

Hứa Thành không biết con mắt không thể diễn tả bằng lời kia rốt cuộc là gì.

Vừa tỉnh lại không cảm thấy gì, nhưng bây giờ Hứa Thành nhớ lại cũng không nhớ được con mắt đó trông như thế nào.

Điều này khiến Hứa Thành có chút sợ hãi, những thứ này thực sự đã vượt qua nhận thức.

Lúc này Lão Dương đi tới, thấy Hứa Thành cười nói: "Hứa đại ca tỉnh rồi à.

Anh hôn mê hai ngày rồi.

Thật làm tôi lo lắng." Hứa Thành thấy Lão Dương hoàn toàn không còn vẻ âm tà trước kia, liền yên tâm, Lão Dương bây giờ như

lần đầu tiên hạ mộ, mọi ký ức đều đã được điều chỉnh.

Lúc này Lương sư gia từ xa xách một ít cành khô đi tới, thấy Hứa Thành tỉnh lại ánh mắt rõ ràng có chút thay đổi, nhưng bề ngoài lại không để ai nhận ra.

Nhưng Hứa Thành đã tỉnh, tự nhiên là chuyện vui mừng, mọi người đều chuẩn bị cho chặng đường cuối cùng.

Ăn cơm xong, Hứa Thành đến Vạn nhân khanh xem xét.

Đến xem Hứa Thành phát hiện, lửa vẫn còn cháy rất lớn, bây giờ thứ cháy không phải là những bộ xương đó, mà là khí metan và dầu xác tích tụ qua nhiều năm.

Nhiệt độ bên trong quá cao, thực sự không thể đặt chân xuống được, nhưng con đường đến cây Thanh Đồng chỉ có một.

Nhưng trời không tuyệt đường người, Hứa Thành đã nghĩ ra một cách.

Tiểu Ngân đã có đất dụng võ.

Hứa Thành quyết định để Tiểu Ngân đào một con kênh, trực tiếp dẫn nước trong đầm sâu vào hẻm núi để hạ nhiệt.

Tiểu Ngân không hổ là cao thủ đào hang, hai chiếc móng nhỏ như máy đào đất, từ sườn núi hẻm núi trực tiếp thông xuống đáy đầm sâu.

Hứa Thành không dám để Tiểu Ngân đục thủng lớp đá cuối cùng, anh để Tiểu Bạch đến phá vỡ lớp đá đó.

Chương 64

Cơ thể Tiểu Bạch cứng hơn thép tinh luyện, tự nhiên sẽ không có chuyện gì.

Sau khi phá vỡ lớp đá cuối cùng, nước trong đầm sâu trực tiếp hình thành một vòng xoáy khổng lồ, Tiểu Bạch trực tiếp bay lên từ trong đầm.

Thấy Tiểu Bạch biết bay, Lão Dương và Lương sư gia đều trợn tròn mắt, thực sự không dám tin có người lại có thể đột phá quy luật vật lý.

Nước trong đầm lập tức hình thành một vòng xoáy khổng lồ, hơi nước vô tận phun ra từ lối ra của hang động.

Lập tức cả lòng sông ngầm sương khói mờ mịt, bên trong còn lẫn mùi hôi thối của xác chết cực kỳ nồng nặc.

Mọi người cố gắng chịu đựng khoảng hơn một giờ, mùi đó mới dần dần tan đi.

Nước trong đầm sâu trực tiếp cạn đi một nửa, thác nước phía trên vẫn không ngừng chảy xuống.

Bây giờ đầm sâu không còn sâu như trước, có thể trực tiếp đi qua.

Hứa Thành để những người khác chờ, anh và Tiểu Bạch đi xem tình hình thực tế dưới hẻm núi.

Sau khi vào hang động, hơi nước trong hẻm núi vẫn không ngừng bốc lên từ phía dưới, xem ra nhất thời không dập tắt được.

Sau khi trở về, Hứa Thành kể cho Ngô Tà nghe tình hình, xem ra phải đợi mấy ngày nữa mới có thể tiếp tục xuất phát.

Nhưng đổ đấu là vậy, không thể không có kiên nhẫn, có khi để đổ một ngôi mộ cũng phải chuẩn bị hơn một năm.

Hứa Thành so với những đạo mộ tặc đó chỉ có thể coi là muỗi so với voi.

Lương khô trong ba lô có thể cầm cự được khoảng một tuần, đợi thêm vài ngày cũng không sao.

Trong thời gian đó không có gì để nói, Hứa Thành đợi khoảng ba ngày mới xuất phát.

Đi vào hẻm núi, có thể cảm nhận được nhiệt độ cực cao.

Dù nhiệt độ trên vách đá đã đạt đến sáu bảy mươi độ, nhưng mọi người vẫn cố gắng chịu đựng đau đớn, từng chút một trèo xuống.

Suốt quãng đường, mọi người đều cảm thấy như vừa đi một vòng trong vô gián địa ngục, sau khi xuống, đôi găng tay leo núi dày đã không thể dùng được nữa.

Nhưng Lương sư gia chưa từng làm việc thể lực, trên đường đã dừng lại rất nhiều lần, có mấy lần suýt nữa ngã xuống.

Hứa Thành kịp thời đỡ lấy ông ta, mới cứu được thân thể gầy yếu như gà con này.

Những bộ xương sau khi bị đốt cháy gặp nước, không biết đã xảy ra phản ứng hóa học gì, mặt đất trở nên rất cứng, giẫm lên cảm giác cực kỳ thoải mái.

Hứa Thành dùng Âm Dương Nhãn nhìn, những oan hồn chết trận kia đã biến mất sạch sẽ, xem ra trận hỏa hoạn lớn cũng đã thiêu rụi luôn cả những oan hồn đó.

Lúc này Ngô Tà lại bắn một quả pháo sáng, quả pháo sáng lập tức chiếu sáng con đường phải đi.

Mọi người quyết định đi vào giữa xem trước, xem thứ mà họ thấy trên vách đá rốt cuộc là gì.

Vì đường đi bằng phẳng, chẳng mấy chốc đã đến giữa.

Dần dần đến gần, mọi người mới phát hiện đó là một tế đàn được đúc bằng đồng.

Do hỏa hoạn, tế đàn bằng đồng đã bị nung chảy quá nửa, nhưng vẫn lờ mờ nhìn ra hình dạng ban đầu của nó.

Hứa Thành bước lên phía trước, phát hiện tế đàn này lại có kiểu dáng giống hệt như đài ngọc đặt thi thể hồ ly mặt xanh trong Lỗ Vương Cung.

Điều này khiến người ta thực sự không hiểu được mối liên hệ giữa hai thứ này.

Lúc này Ngô Tà rõ ràng cũng đã phát hiện ra hình dạng của tế đàn bằng đồng, vì học kiến trúc nên cậu có ấn tượng sâu sắc với kiểu tế đàn này.

Ngô Tà bước lên nói với Hứa Thành: "Ban đầu trên đài ngọc có thi thể hồ ly mặt xanh, vậy trên tế đàn bằng đồng này cũng nên có một thi thể mới đúng, lẽ nào ngọn đuốc của chúng ta đã thiêu hủy cả thi thể rồi?" Hứa Thành vừa dứt lời, từ dưới đất chui ra một bàn tay khô héo trắng bệch, trực tiếp kéo Lương sư gia xuống.

Tốc độ của bàn tay khô héo cực nhanh, không cho bất kỳ ai kịp phản ứng.

Lương sư gia thậm chí còn chưa kịp hét lên, bị kéo vào lòng đất lập tức không còn tiếng động.

Ngay khi Lương sư gia bị kéo xuống, mặt đất lập tức khép lại, như thể chưa có chuyện gì xảy ra.

Hứa Thành rút kiếm Lạc Tuyết ra, cẩn thận cảm nhận tình hình dưới lòng đất, nhưng không thu được gì.

Thi thể này chẳng lẽ biết độn thổ?

Ngô Tà và Lão Dương rõ ràng đã bị dọa sợ, họ vội vàng đến bên cạnh Hứa Thành và Tiểu Bạch, như vậy mới khiến hai người có chút cảm giác an toàn.

Hứa Thành bảo Tiểu Ngân từ trên người Tiểu Bạch xuống, sau đó bảo Ngô Tà và Lão Dương đứng lên tế đàn bằng đồng.

Thi yêu kia có lợi hại đến đâu, e rằng cũng không thể phá thủng tế đàn bằng đồng.

Tiểu Ngân sau khi nhận lệnh của Hứa Thành, liền đào hang dưới đất, trực tiếp chui vào.

Hứa Thành không lo lắng cho sự an toàn của Tiểu Ngân, dù sao với lớp vảy kia và đôi móng trước sắc bén vô cùng lại có tác dụng trừ tà, gặp phải thi yêu đó cũng sẽ không có chuyện gì.

Tiểu Ngân thỉnh thoảng lại ló đầu lên, đào xong chỗ này lại tiếp tục đào chỗ khác.

Nhưng Tiểu Ngân đào sâu ba thước cũng không tìm thấy con thi yêu có thể độn thổ kia.

Con thi yêu này rõ ràng đã sản sinh ra linh trí, không phải là linh hồn lúc còn sống, mà là linh trí do cơ thể này sản sinh ra.

Theo nghĩa nghiêm ngặt, cơ thể này đã sinh ra một loại sinh mệnh mới.

Chương 65

Nhưng loại thi thể này trong cơ thể nhất định có thi đan, nếu đủ năm tuổi, dùng để cho Tiểu Bạch ăn thì rất tốt.

Hứa Thành để Tiểu Bạch bay trên không, luôn theo dõi xem con thi yêu đó khi nào sẽ xuất hiện.

Nếu đấu tay đôi, con thi yêu đó không phải là đối thủ của Tiểu Bạch, nhưng năng lực độn thổ của nó thực sự quá mạnh.

Giống như thần thông khu trùng của Tiểu Ngân, thần thông phi thiên của Tiểu Bạch, con thi yêu này chắc chắn đã thức tỉnh thần thông độn địa.

Trong lúc Hứa Thành đang suy nghĩ cách phá giải, một xác khô từ dưới đất bay lên.

Hứa Thành vung kiếm một nhát, đầu lâu của xác khô rơi xuống.

Hứa Thành nhìn kỹ, trên đầu lâu đó có một cặp kính, chính là Lương sư gia.

Trong thời gian ngắn, Lương sư gia đã bị hút thành bộ dạng này, xem ra khẩu vị của con thi yêu đó khá lớn.

Lúc này Tiểu Ngân dưới đất phát ra một tiếng kêu thảm thiết, trực tiếp nhảy lên khỏi mặt đất, trên lưng có một vết thương do móng tay cào.

Anh vội vàng đưa Tiểu Ngân vào không gian nhẫn, năng lượng trong không gian nhẫn có thể chữa thương hiệu quả, rất tốt cho Tiểu Ngân.

Lúc này, con thi yêu cũng nhảy ra từ cái hố mà Tiểu Ngân vừa chui ra, có lẽ vì đã hấp thụ máu tươi của Lương sư gia, con thi yêu không

còn gầy gò như trước, da dẻ cũng trở nên đầy đặn.

Thi yêu có lẽ vì đã nếm được vị ngọt, lại chủ động từ bỏ hành tung vô hình của thuật độn thổ, chủ động dâng mình đến cửa.

Hứa Thành tự nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội này, Lạc Tuyết trực tiếp vung về phía con thi yêu đó.

Con thi yêu đó như một tên ngốc, đưa tay ra đỡ kiếm Lạc Tuyết, nhưng kiếm Lạc Tuyết sắc bén đến mức nào, trực tiếp chém đứt nửa bàn tay của nó.

Con thi yêu đau đớn, vừa định độn thổ, Tiểu Bạch đã lao tới ôm chặt lấy nó.

Hứa Thành nhân tiện thử xem sức mạnh của mình đã đến mức nào, hai tay nhắm vào đầu con thi yêu mà bổ như bổ dưa hấu.

"Hắc hà!" Hứa Thành thật sự cảm thấy như đang đập một quả dưa hấu vỏ mỏng, lập tức máu đen bắn tung tóe.

Đầu con thi yêu đó trực tiếp bị Hứa Thành đập nát, thi đan cứng rắn vô cùng trong não cũng bị Hứa Thành đập thành hai mảnh.

Cầm viên thi đan vỡ thành hai mảnh, Hứa Thành có chút buồn bã, không ngờ thi đan lại thành ra thế này, xem ra không cho Tiểu Bạch ăn được rồi.

Nhưng chỉ một lúc sau, viên thi đan vỡ nát như bị hút, hóa thành một luồng khí đen, đồng loạt ùa về phía tế đàn bằng đồng.

Ngô Tà và Lão Dương trên tế đàn giật nảy mình, trực tiếp nhảy xuống.

Tế đàn bằng đồng như được giải thoát khỏi xiềng xích, trực tiếp nứt ra từ giữa, như thể có thứ gì tốt sẽ xuất hiện ở đó.

Nhưng vì tế đàn bằng đồng đã bị nung chảy quá nửa, khe nứt ở

giữa chỉ mở ra một chút rồi không thể mở thêm được nữa.

Hứa Thành thấy vậy, bước tới đặt hai tay vào khe nứt, dùng hết sức bình sinh, trực tiếp bẻ gãy phần đồng bị nung chảy liền vào nhau.

Bên trong tế đàn bằng đồng là một hộp đá, trên đó điêu khắc tẩu thú phi cầm, nhật nguyệt sơn xuyên, nhưng xung quanh không có một khe hở nào, hoàn toàn không biết mở thế nào.

Ngô Tà và Lão Dương thấy Hứa Thành tìm được một báu vật, vội vàng đi tới muốn xem cho biết.

Ngô Tà cầm lên tay, nói rằng làm đồ cổ bao nhiêu năm cũng chưa từng thấy cái hộp kỳ lạ như vậy.

Nhưng hộp này chắc chắn không phải rỗng, nhưng nếu muốn mở bằng vũ lực, chắc chắn sẽ làm hỏng đồ vật bên trong.

Hứa Thành trong lòng cảm nhận được thứ bên trong hộp đá rất quan trọng với mình, nhưng lại không nói được tại sao.

Hứa Thành không vội, bây giờ không mở được chỉ có thể là thời cơ chưa đến, chưa có duyên phận.

Chuyện không có duyên phận không cần cưỡng cầu, cái gì của mình tự nhiên sẽ là của mình.

Trong lúc mọi người đang nghiên cứu hộp đá, tế đàn bằng đồng như bị kích hoạt cơ quan, trực tiếp chìm xuống lòng đất, ở vị trí ban đầu của tế đàn xuất hiện một lối đi rộng một mét vuông.

Lối đi tối đen như mực, như thể thông đến địa ngục.

Ngô Tà và Lão Dương nhìn thấy liền cảm thấy có chút chóng mặt, phảng phất như lối đi đó thật sự thông đến địa ngục.

Hứa Thành có thể cảm nhận được năng lượng kỳ dị trong lối đi đó, vì Âm Dương Nhãn cũng không thể nhìn thấy đáy lối đi.

Phía trước giống như loại sương mù kỳ dị trong thế giới sau cửa Thanh Đồng, tầm nhìn cũng chỉ có năm mét.

Ngô Tà bắn một quả pháo sáng về phía trước, ánh sáng của pháo sáng như đi vào hố đen, chỉ nhìn thấy một thoáng rồi biến mất không thấy.

Ánh sáng đó như bị thứ gì đó nuốt chửng, không để lại một chút dấu vết nào.

Thấy cảnh tượng kỳ quái này, Ngô Tà nhìn Hứa Thành một cái, tỏ vẻ lo lắng.

Hứa Thành trong lòng cũng không chắc, sương mù bên dưới thực sự không có cách nào xua tan.

Nhưng phải xuống thì vẫn phải xuống, Hứa Thành quyết định để Tiểu Bạch đi trước mở đường.

Hứa Thành bây giờ không khỏi nhớ đến Đại Đầu Thi Thai, nếu nó không chết, bây giờ để nó đi mở đường thì tốt biết mấy.

Tiểu Bạch ngoan ngoãn đi xuống, Hứa Thành theo sát phía sau, lại vẫy tay để Ngô Tà và Lão Dương cùng xuống.

Lối đi giống như lối đi mà Hứa Thành đã trải qua ở Vân Thiên Cung, không biết đã đi xuống bao lâu, cả lối đi chỉ có tiếng bước chân, tiếng hít thở và tiếng tim đập.

Đèn pin cường quang trong tay cũng không chiếu được xa hơn vài mét, giống như loại sương mù do thần bóng tối trong Ultraman Tiga tỏa ra.

Chương 66

Môi trường kín mít này thực sự quá ngột ngạt, khiến người ta bất giác nghĩ đến những điều kinh khủng, Lão Dương không khỏi nản lòng.

“Hứa Thành, Ngô Tà, hay là chúng ta quay về đi, chết ở nơi này thực sự không đáng.” Nghe Lão Dương nói vậy, Hứa Thành không khỏi bật cười, ai cũng có thể đi, Lão Dương không thể đi.

Không phải là vì muốn hồi sinh mẹ mình sao, dù Lão Dương không nhớ chuyện này, nhưng Hứa Thành có nghĩa vụ giúp Lão Dương thực hiện nguyện vọng.

Lúc này sương mù đột nhiên tan đi, không biết đã xảy ra chuyện gì, phía trước xuất hiện một luồng sáng.

Ngô Tà vui mừng hét lên: “Phía trước, có lối ra phía trước.” Hứa Thành cũng phấn chấn, chỉ cần có thể đi, chỉ sợ không có điểm cuối.

Ba người vừa bước vào, đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngây người.

Rốt cuộc đây là nơi nào.

Một hang động lớn hơn hẻm núi lúc nãy, ở giữa có một khối trụ tròn phát sáng thu hút sự chú ý của mọi người.

Khối trụ tròn phát sáng đó chiếu sáng cả hang động, khiến cả hang động sáng như ban ngày.

Hứa Thành đi lại gần xem, phát hiện ra đó là một cây cột đồng, đây là lần đầu tiên anh thấy một cây cột đồng biết phát sáng.

Cây cột đồng đó như mọc lên từ dưới đất, chèn ép những tảng đá xung quanh, khiến những tảng đá xung quanh nứt ra từng vết nứt.

Cây cột đồng phát sáng có rất nhiều cành to nhỏ khác nhau, giống như cành cây Thanh Đồng mà Lão Dương mang ra.

Trông như một cây Thanh Đồng.

Lúc này Ngô Tà đi tới, tay chạm vào cột đồng, phát hiện nó không khác gì những loại đồng thông thường, chỉ là trên đó có rất nhiều rãnh lõm hình rắn song sinh.

"Hứa Thành, thật kỳ lạ, một cây Thanh Đồng lớn như vậy lại có thể phát sáng, theo lý thường, bất kể đồng có hợp kim gì, cũng không nên phát sáng chứ." Ngô Tà vừa dứt lời, cây Thanh Đồng như bị ngắt điện, lập tức tối sầm lại, cả hang động lập tức trở nên tối đen như mực.

Ngô Tà giật nảy mình, Hứa Thành vội vàng nói: "Bây giờ tất cả mọi người không được làm bất cứ điều gì, nếu không những gì các người nghĩ sẽ trở thành sự thật." Ngô Tà rõ ràng đã nhớ ra lời của Lão Dương trước đó, nghiêm túc gật đầu.

Lão Dương bên cạnh nghe Hứa Thành nói vậy, mắt sáng lên.

"Hứa Thành, anh nói thật sao?" Chỉ thấy Lão Dương chạy đến chạm tay vào cây Thanh Đồng, vừa chạm vừa lẩm bẩm: "Cho tôi châu báu, tôi muốn vàng bạc châu báu." Nhưng một lúc sau lại phát hiện không có gì xuất hiện.

Lão Dương nói với Hứa Thành: "Hứa Thành, anh không lừa tôi chứ, sao không có gì xuất hiện vậy?" Hứa Thành đột nhiên hỏi một câu: "Lão Dương, mẹ anh khỏe không?" Lão Dương có chút kỳ quái tại sao Hứa Thành lại hỏi như vậy, nhưng vẫn đáp: "Khỏe chứ, mẹ tôi sức khỏe tốt lắm." Hứa Thành gật đầu, bây giờ mẹ của Lão Dương chắc đã sống lại rồi, vì nguyện vọng của Thần thụ chỉ có thể thực hiện trong trạng thái vô thức.

Lão Dương đã nghĩ đến việc mẹ mình khỏe mạnh, vậy tự nhiên bà sẽ khỏe mạnh xuất hiện ở nhà Lão Dương.

Ngô Tà thấy Hứa Thành hỏi Lão Dương như vậy, lập tức hiểu ra đầu đuôi câu chuyện, vì trong đầu Lão Dương đã vô thức nghĩ đến người mẹ khỏe mạnh, vậy mẹ anh ta chắc chắn cũng sẽ sống lại.

Khi Lão Dương hỏi Hứa Thành chuyện gì đã xảy ra, Ngô Tà đã kéo anh ta sang một bên.

"Lão Dương, anh biết cây Thanh Đồng là gì không?" Lão Dương lắc đầu, thực sự ngơ ngác.

Tiếp đó Ngô Tà nói cho Lão Dương biết cách cây Thanh Đồng thực hiện nguyện vọng.

Lão Dương rõ ràng có chút khó tin, cây Thanh Đồng lại là một cây điều ước.

Nhưng nghe nói phải vô thức mới có thể thực hiện nguyện vọng, Lão Dương lập tức mất hứng thú.

Theo anh ta, chỉ có nguyện vọng làm giàu chủ quan được thực hiện mới sướng, nguyện vọng thực hiện vô thức ai biết sẽ là nguyện vọng kỳ quặc gì.

Nếu một ngày tỉnh dậy biến thành phụ nữ, thì trò đùa này không phải là lớn quá sao.

Hứa Thành lúc này cũng đi tới, thử đặt tay lên cây Thanh Đồng, lại phát hiện hình xăm hình giọt lệ trong lòng bàn tay xuất hiện cơn đau nhói như lúc ban đầu.

Cảm giác đau nhói mãnh liệt, như thể một cây kim đâm thẳng vào lòng bàn tay tôi.

Hứa Thành vội rụt tay lại, phát hiện trên giọt lệ màu xanh kia có

một loại hoa văn kỳ dị, giống như một con rắn ngậm đuôi, tạo thành một vòng tuần hoàn vô tận.

Hoa văn đó tựa như con rắn tượng trưng cho sự vô hạn trên đỉnh đầu của pháp sư trong bài Tarot, vòng tuần hoàn vô tận ấy dường như đang thể hiện bản chất của thế giới này.

Hứa Thành thử chạm vào cây đồng xanh lần nữa thì không còn cảm giác đau nhói nữa.

Ngô Tà lúc này thấy Hứa Thành có biểu hiện lạ, vội vàng nhìn xem đã xảy ra chuyện gì.

Hứa Thành xua xua tay, tỏ ý không sao.

"Ngô Tà, cậu có thấy rõ cây đồng xanh này rốt cuộc được đúc ra như thế nào không?" Ngô Tà lắc đầu: "Thế giới bây giờ có nhiều kỳ tích không thể giải thích bằng lẽ thường, biết đâu cây đồng xanh này mọc từ dưới đất lên cũng không chừng." Hứa Thành gật đầu ra vẻ nghiêm túc, có lẽ cây đồng xanh thật sự mọc từ dưới đất lên.

Nhưng gốc rễ của nó ở đâu, điều này khiến Hứa Thành có chút băn khoăn.

Lúc này, Hứa Thành đột nhiên thấy Lão Dương đang leo lên trên, vội hét lên: "Lão Dương, ông làm gì vậy?" Lão Dương dường như rùng mình một cái, vội vàng leo xuống khỏi cây thần.

"Tôi cũng không biết nữa, cứ cảm thấy vô thức, trên đó dường như có bảo bối gì đó đang hấp dẫn tôi leo lên." Hứa Thành nhíu mày, có lẽ muốn giải mã bí mật của cây đồng xanh thì phải leo lên đến đỉnh mới biết được.

Còn có cái gọi là long thi trong lời Lương sư gia, chẳng lẽ long thi được giấu bên trong cây đồng xanh sao?

Hứa Thành lắc đầu, không cho phép mình suy nghĩ lung tung, ở

nơi này mà suy nghĩ vớ vẩn thật sự sẽ gặp chuyện.

Hứa Thành quyết định ngay lập tức leo lên, biết đâu có thể tìm thấy bí mật liên quan đến cây đồng xanh.

“Ngô Tà, Lão Dương, tôi sẽ leo lên xem trên đó rốt cuộc có thứ gì.” Ngô Tà và Lão Dương đều gật đầu, đối với kỳ tích thần bí như vậy, họ cũng tràn đầy ham muốn khám phá.

Khoảng cách giữa các cành của cây đồng xanh vừa phải, đủ để cho người ta leo trèo, vì vậy ba người leo lên có vẻ rất dễ dàng.

Nhưng thời gian trôi qua, các cành cây càng lúc càng dày đặc, cộng thêm ánh sáng trong hang động càng lúc càng tối, ba người bắt đầu leo một cách khó khăn.

Chương 67

Lúc này, cây đồng xanh đột nhiên sáng rực trở lại như lúc nãy, khiến mắt ai cũng đau nhói.

Hứa Thành không cần nghĩ cũng biết cây đồng xanh đột nhiên sáng lên, chắc chắn là do Ngô Tà và Lão Dương có ai đó đang suy nghĩ lung tung.

"Hai người ai lại nghĩ vớ vẩn rồi, cây đồng xanh lại sáng lên kìa." "Tôi không có mà." Lão Dương và Ngô Tà đồng thanh nói, rõ ràng cũng không biết chuyện gì.

Đồng thời cả hai cũng rất ngạc nhiên, vì họ thật sự không nghĩ lung tung gì cả, đều cho rằng đối phương đã vô thức làm bậy.

Hứa Thành cảm thấy có gì đó không ổn, thì dưới chân đột nhiên vang lên tiếng vo vo, nhìn xuống tình hình dưới chân, Hứa Thành kinh hãi.

Đó chính là loài ong bắp cày được mệnh danh là ong sát nhân.

Ong bắp cày tính tình hung bạo, có tính công kích cực mạnh, có thể truy đuổi kẻ thù hàng nghìn mét.

Nhưng bầy ong này rốt cuộc từ đâu ra, thật khiến người ta không hiểu nổi.

Lúc này, bầy ong dường như ngửi thấy mùi của Hứa Thành, cả đàn liền lao về phía anh.

Hứa Thành vội hét lên: "Chạy, mau chạy!" Ngô Tà và Lão Dương không dám chậm trễ, điên cuồng leo lên trên.

Hứa Thành lấy Tiểu Ngân ra, nhưng vì Tiểu Ngân vừa bị thi yêu làm bị thương nên có vẻ hơi uể oải.

Tiểu Ngân nhìn thấy bầy ong bắp cày, kêu lên một tiếng yếu ớt, nhưng bầy ong không lập tức bỏ chạy, mà chỉ lượn lờ ở phía dưới.

Tiếng kêu của Tiểu Ngân đã giúp Hứa Thành câu được chút thời gian, trong vòng mười phút ngắn ngủi, anh đã leo lên được hơn trăm mét.

Quãng đường hơn trăm mét đó gần như đã vắt kiệt sức lực của Lão Dương và Ngô Tà, thấy hai người không leo nổi nữa, Hứa Thành lấy ra dây thừng leo núi, buộc vào eo họ rồi kéo họ leo lên.

Hứa Thành tiện thể bảo Tiểu Bạch xuống chặn một lúc, nhưng sau khi Tiểu Bạch đi xuống, bầy ong sát nhân dường như biết Tiểu Bạch không dễ đối phó nên đều tránh ra.

Mặc dù vì tiếng kêu của Tiểu Ngân lúc nãy, bầy ong đã kiềm chế một lúc, nhưng thời gian trôi qua, bầy ong càng lúc càng náo động, trông có vẻ sắp không kìm được nữa.

Nhưng Hứa Thành kéo Ngô Tà leo rất nhanh, ngay khoảnh khắc bầy ong bùng nổ, Hứa Thành đã đưa hai người họ ra khỏi phạm vi cảnh giới của chúng.

Bầy ong bắp cày không có ý định đuổi cùng giết tận, Hứa Thành ngược lại cảm thấy chúng dường như muốn làm tổ trên cây đồng xanh.

Lúc này, Hứa Thành nhìn thấy một cái đài bằng phẳng trên cây đồng xanh, không biết cái đài đó được xây dựng từ năm nào, nhưng khó khăn lắm mới tìm được chỗ nghỉ chân, tự nhiên không thể bỏ qua.

Sau khi kéo Ngô Tà và Lão Dương lên, Hứa Thành cũng cảm thấy hơi mệt.

Kéo hai người nặng hơn ba trăm cân, trong vòng một phút ngắn ngủi leo lên hai ba trăm mét, nếu là người bình thường, sớm đã mệt

như chó, không thể nào lên nổi.

Tiểu Bạch lúc này cũng bay lên, đứng bên cạnh Hứa Thành.

Lão Dương và Ngô Tà sớm đã biết Hứa Thành có rất nhiều bí mật, vì vậy cũng không còn thấy lạ nữa.

Lúc này Ngô Tà nói: "Hứa Thành, cậu có cảm thấy ở đây có một người khác tồn tại không?" Hứa Thành gật đầu, cảm thấy rất có khả năng, nhưng không biết là ai.

Lão Dương lúc này nói: "Những người đi cùng chúng ta đều chết cả rồi, còn ai được nữa, đừng dọa tôi." Hứa Thành đột nhiên nghĩ đến một người, đó là Vương lão bản, lúc đó anh chỉ ném gã xuống thuyền chứ không xác định được gã đã chết hay chưa.

Lúc này Ngô Tà đột nhiên hét lên: "Hứa Thành nhìn kìa, có một người đang leo lên từ phía dưới." Người đó mặc một bộ đồ thể thao, đang dùng hết sức lực leo về phía Hứa Thành.

Hứa Thành nhìn kỹ, bộ dạng đó rõ ràng là Vương lão bản, nhưng điều kỳ lạ là trên người gã không có bất kỳ vết thương nào.

Hiện tượng bất thường này khiến Hứa Thành lập tức hiểu ra, rõ ràng cây đồng xanh đã dựa vào tiềm thức mà cụ hiện hóa ra Vương lão bản.

Vương lão bản lúc này cũng nhìn thấy Hứa Thành, trong mắt tràn đầy hận thù.

Ngay sau đó, gã rút một khẩu súng lục từ bên hông ra, bắn về phía Hứa Thành.

Pằng pằng pằng, mấy tiếng súng vang lên, bắn vào cây đồng xanh tóe lửa.

Ngô Tà và Lão Dương cũng bị dọa giật mình, nhìn thấy Vương lão

bản, lập tức khẳng định tất cả là do gã giở trò.

Ngô Tà lấy từ trong ba lô ra một khẩu súng săn nòng ngắn mà chú Ba đưa cho để phòng thân, bắn một phát về phía Vương lão bản.

Mặt của Vương lão bản lập tức bị súng săn nòng ngắn bắn trúng, rơi thẳng xuống dưới.

Nhìn thấy cảnh này, Ngô Tà thở phào nhẹ nhõm.

"Hứa Thành, Vương lão bản chết rồi, lần này không còn ai quấy rầy chúng ta tìm bảo bối nữa." Hứa Thành lắc đầu.

"Đó không phải là Vương lão bản thật, Vương lão bản thật sự bây giờ không biết đang trốn ở đâu, sớm biết vậy lúc đó đã cho gã một phát súng, đỡ cho bây giờ phiền phức thế này." Ngô Tà có chút không tin.

"Vậy Vương lão bản ở dưới đó là ai?" Hứa Thành nói: "Đó là do cây đồng xanh dựa vào tiềm thức của tôi mà cụ hiện ra.

Bây giờ tôi phải cố gắng gạt bỏ hết suy nghĩ, tuyệt đối không được có tạp niệm, nếu không tôi sẽ trở nên rất bị động, vì tôi không biết sẽ xuất hiện thứ gì." Nghe Hứa Thành nói vậy, Ngô Tà và Lão Dương cũng hiểu được tầm quan trọng của sự việc.

Cái đài bằng phẳng xuất hiện không lý do có lẽ là do lúc nãy có người nghĩ trong lòng rằng giá mà có một chỗ nghỉ chân nên nó mới xuất hiện.

Phía trên cây đồng xanh vẫn không thấy đỉnh, nghỉ ngơi một lát, Hứa Thành liền dẫn Ngô Tà xuất phát lần nữa.

Vì cây đồng xanh lại phát sáng, nên tốc độ tiến lên cũng nhanh hơn một chút.

Lúc này, phía dưới cây đồng xanh lại rung chuyển, cả cái cây

dường như sắp bị thứ gì đó ở dưới kéo nghiêng đi.

Nhìn xuống dưới, đó là một con mãng xà khổng lồ vô cùng, con mãng xà đó nhìn thấy Hứa Thành, chảy nước dãi rồi lao tới.

Hứa Thành không khỏi cảm thấy phiền não, có thôi đi không chứ.

Chương 68

Rút kiếm Lạc Tuyết ra, Hứa Thành leo về phía con mãng xà.

Nhìn thấy vậy, Ngô Tà cảm thấy tim thắt lại.

Con mãng xà thấy Hứa Thành tự dâng mình đến cửa, cái đầu to như đầu xe tải cắn về phía anh.

Hứa Thành bị con mãng xà nuốt chửng vào miệng, nhìn thấy cảnh này, Ngô Tà và Lão Dương lấy súng ra bắn liên tục vào con mãng xà.

Nhưng đạn bắn vào người con mãng xà như gãi ngứa, nhiều lắm chỉ bắn rơi một miếng vảy.

Lúc này, trong miệng mãng xà, Hứa Thành cầm kiếm Lạc Tuyết đâm vào hàm trên của nó.

Kiếm Lạc Tuyết dễ dàng đâm xuyên qua hàm trên của con rắn, Hứa Thành lại dùng kiếm Lạc Tuyết ngoáy mạnh một cái, từng mảng xương thịt bị anh gọt xuống.

Mãng xà chỉ cảm thấy trong miệng như nuốt phải một cục sắt, cục sắt đó còn có gai.

Con mãng xà đau đớn, điên cuồng quằn quại trên cây đồng xanh, cây đồng xanh tuy có vẻ lung lay sắp đổ, nhưng rất chắc chắn, không hề có vết nứt nào.

Lão Dương ở trên suýt nữa bị rung lắc làm rơi xuống, may mà được Ngô Tà kéo lại, mới thoát khỏi cảnh tan xương nát thịt.

Hứa Thành ở trong miệng mãng xà gần như gọt sạch thịt bên trong, não của con mãng xà cũng lộ ra trước mặt anh.

Hứa Thành đột ngột đâm về phía trước, con mãng xà như quả

bóng xì hơi, treo thẳng trên cành cây đồng xanh.

Ra khỏi miệng mãng xà, Hứa Thành leo về phía Ngô Tà.

Sau khi Hứa Thành đi, con mãng xà lại biến thành một người, cả cái đầu nát bét, "bịch" một tiếng rơi xuống khỏi cây đồng xanh.

Nhưng nhìn vào trang phục, vẫn có thể lờ mờ nhận ra bóng dáng của Vương lão bản.

Hứa Thành không ngờ Vương lão bản lại có thể vận dụng năng lực đặc biệt này đến mức xuất thần nhập hóa như vậy, trong nguyên tác Lão Dương biến thành Vương lão bản đã khiến Hứa Thành cảm thấy không thể tin nổi rồi.

Bây giờ nhìn Vương lão bản vận dụng, Hứa Thành cảm thấy đã đánh giá thấp năng lực này.

Ngô Tà và Lão Dương thấy con mãng xà biến thành một người cũng vô cùng kinh ngạc, nhưng Hứa Thành bình an trở về là may mắn lắm rồi.

Trên cành cây, Hứa Thành cứ suy nghĩ, không biết phải leo cây đồng xanh bao lâu nữa, nhưng nhớ trong nguyên tác cây đồng xanh rỗng ruột, Hứa Thành liền định mở một lỗ trên cây.

Lấy kiếm Lạc Tuyết ra, Hứa Thành bắt đầu chém vào cây đồng xanh, kiếm Lạc Tuyết tuy cứng rắn vô song, nhưng cũng chỉ có thể chém xuống một mảnh đồng nhỏ.

Ngô Tà có chút tò mò tại sao Hứa Thành lại làm vậy, Hứa Thành liền nói cho cậu biết phương pháp của mình.

Thấy Ngô Tà không phản đối, Hứa Thành liền chém vào bề mặt cây đồng xanh.

Sau hơn ba giờ liên tục chém không ngừng, cây đồng xanh cuối

cùng cũng bị Hứa Thành chém ra một lỗ hổng to bằng một người.

Hứa Thành vừa chui vào đã kinh ngạc phát hiện, bên trong cây đồng xanh lại là một cầu thang xoắn ốc dẫn thẳng xuống lòng đất, cầu thang không biết dẫn đến đâu, nhìn một cái không thấy điểm cuối.

Hứa Thành cho Ngô Tà xem, Ngô Tà cũng vô cùng kinh ngạc.

Bên trong cây đồng xanh quả thật có một thế giới khác.

Đã tìm thấy lối đi, không nên chậm trễ, Hứa Thành đi thẳng vào trong.

Bên ngoài cây đồng xanh phát sáng, bên trong cũng sáng rực, có chút chói mắt.

Hứa Thành lấy hai cặp kính râm từ không gian nhẫn ra đưa cho Ngô Tà đeo, sau khi đeo kính râm mới cảm thấy không chói mắt nữa.

Ba người cứ thế đi xuống, đi không biết bao lâu cũng không thấy đáy.

Cảnh vật xung quanh không thay đổi, đều là bậc thang bằng đồng.

Hứa Thành thử ném một miếng bánh quy nén xuống, nhưng không nghe thấy tiếng vọng nào.

Lúc này, cái lỗ hổng trên đầu cũng không còn nhìn thấy, giống như một vòng lặp chết, cả đời cũng không đi đến cuối.

Lão Dương có chút không chịu nổi cách đi bộ khô khan này, không nhịn được phàn nàn: "Sẽ không phải là không có điểm cuối chứ, Hứa Thành hay là ông mở một lỗ bên cạnh đi, tôi ra ngoài trước vậy." Nghe Lão Dương nói vậy, Hứa Thành trong lòng giật mình.

"Hai người sẽ không nghĩ rằng con đường này không có điểm cuối chứ?" Ngô Tà và Lão Dương vội lắc đầu, đặc biệt là Lão Dương nói: "Hứa Thành, ông đừng thấy tôi phàn nàn như vậy, nhưng trong lòng

tôi tin chắc có đáy." Ngô Tà cũng nói: "Đúng vậy Hứa Thành, làm gì có cái hố nào không đáy chứ, chắc chắn là do cây đồng xanh quá cao, có lẽ chúng ta mới đi được một nửa thôi." Hứa Thành gật đầu, thế giới này căn bản không có hố không đáy.

Ba người thông suốt được một mắt xích, trong lòng đều thả lỏng, không còn căng thẳng như trước nữa.

Ngay khoảnh khắc thông suốt, khi nhìn xuống dưới, một chấm đen đã xuất hiện.

Xem ra đó là đáy, ba người đều vui mừng khôn xiết, đồng thời trong lòng cũng có chút sợ hãi.

Nếu trong lòng tin rằng thế giới này có hố không đáy, e rằng thật sự không bao giờ ra được nữa.

Vì sắp đến đích, bước chân cũng nhanh hơn nhiều, chẳng mấy chốc đã đến đáy cây đồng xanh.

Đáy cây đồng xanh là một đại sảnh, trên tường sảnh khắc rất nhiều hình vẽ khác nhau, tổng cộng chia làm năm phần.

Phần thứ nhất là một cánh cửa, cửa mở toang, rất nhiều người ra vào từ đó, kiểu dáng giống hệt cánh cửa đồng xanh kia.

Phần thứ hai là một cái đỉnh lớn, dưới đỉnh có lửa cháy, dường như đang nấu thứ gì đó bên trong, xung quanh cũng toàn là người, những người đó đều được vẽ rất nhỏ, chưa bằng một phần nghìn cái đỉnh lớn kia.

Phần thứ ba là một cây thần, dưới đó có rất nhiều người đang quỳ lạy, phía trên cây thần vẽ những hình ảnh tượng trưng cho ánh sáng.

Phần thứ tư là một thứ gì đó giống như một đám mây màu, hình vẽ này không có hình dạng cụ thể, giống như sự sùng bái sức mạnh cổ xưa nhất của người tiên dân, có thể là gió, có thể là sấm, cũng có

thể là lửa.

Chương 69

Phần thứ năm là một người khổng lồ đội trời đạp đất, tai vắt mây, đầu đội trời, Hứa Thành ngay lập tức nghĩ đến Bàn Cổ trong thần thoại, nhưng hai con rắn treo bên tai người khổng lồ lại khiến anh có chút băn khoăn.

Trên người người khổng lồ không có quần áo, bên dưới là từng người đang vui vẻ nhảy múa, dường như đang tổ chức một nghi lễ trọng đại.

Lúc này Ngô Tà đột nhiên kêu lên ở một phía khác của đại sảnh.

"Hứa Thành nhìn này!" Hứa Thành và Lão Dương nghe thấy tiếng Ngô Tà, liền đi qua đó.

Sau khi Hứa Thành đến mới thấy Ngô Tà phát hiện một ngăn tối trên mặt đất, lỗ hổng trên ngăn tối đó giống hệt như trên cánh cửa cung điện bằng đồng mà Hứa Thành từng thấy.

Chẳng lẽ Lạc Tuyết cũng là chìa khóa của lòng đất cây đồng xanh sao?

Hứa Thành lấy Lạc Tuyết ra.

Vừa lấy ra, tất cả mọi người trên bức bích họa trong đại sảnh, bao gồm cả người khổng lồ, mắt của họ như sống lại, đồng loạt nhìn chằm chằm vào Lạc Tuyết.

Hứa Thành không để ý đến sự thay đổi của bức bích họa, anh cắm Lạc Tuyết vào lỗ hổng đó, lập tức ngăn tối dưới đất biến mất, xuất hiện một lối vào dưới lòng đất rộng một mét vuông.

Nhìn thấy cảnh này, Ngô Tà có chút kinh ngạc, chẳng lẽ Lạc Tuyết là một chiếc chìa khóa?

Nhưng có thể tiếp tục tiến lên là tốt rồi.

Tiểu Bạch đi trước mở đường, Hứa Thành theo sau vào trong.

Lối đi không dài, đi vài bước đã đến đáy.

Dưới đáy không có gì đặc biệt, chỉ có những tảng đá xung quanh có chút kỳ lạ, những tảng đá đó được cắt gọt hoàn hảo thành từng khối một, giống như vảy của sinh vật.

Nhưng nếu là vảy, thì sinh vật đó cũng quá lớn rồi.

Hứa Thành quan sát kỹ, mỗi tảng đá đều được chia đều thành những khối khoảng hai mét.

Lúc này Ngô Tà nghiêm nghị nói với Hứa Thành: "Hứa Thành, đây sẽ không phải là long thi chứ?" Hứa Thành lắc đầu, đây rõ ràng là đá, nếu là long thi, e rằng đã thành hóa thạch rồi.

Ngô Tà nói: "Hứa Thành, cậu dùng kiếm của cậu đâm vào những tảng đá này xem có thay đổi gì không." Hứa Thành gật đầu, cũng thấy cần thiết phải làm vậy.

Lấy kiếm Lạc Tuyết ra, Hứa Thành đâm vào khe hở của tảng đá.

Nhưng Hứa Thành vừa đâm vào, một linh hồn khổng lồ hình rồng đã lao vào trong đầu anh.

Trong đầu Hứa Thành xuất hiện rất nhiều hình ảnh, nhưng những hình ảnh này đều đứt đoạn, không thể nào xâu chuỗi thành một câu chuyện hoàn chỉnh.

Nhưng Hứa Thành lại như trời sinh đã hiểu ra, lập tức biết được đây là long mạch, không phải long thi.

Vương Chung, Côn Luân, thần thi, Thiên Đế...

Hứa Thành rút ra được những từ khóa từ những hình ảnh đó.

Hứa Thành sở dĩ có định kiến trước rằng những chiếc vảy này là đá, cũng là do quan niệm đã ăn sâu vào tiềm thức.

Trước đó ở trong hồ dung nham đã thấy một con chim lớn nghi là Chu Tước, vì vậy trong lòng cũng cho rằng long thi là một thi thể có máu có thịt.

Vạn lần không ngờ đây không phải là long thi, long thi e rằng chỉ là một cái cớ, Lương sư gia có lẽ cũng bị Vương lão bản lừa rồi.

Tần Lĩnh, trong truyền thuyết long mạch lớn nhất nằm ở đây, nhưng bao nhiêu người đều coi đó là một truyền thuyết.

Nhưng hôm nay, Hứa Thành đã nhìn thấy nó, và thực sự chạm vào nó.

Đây là long mạch, không phải long thi.

Long mạch này từng có cơ hội bay lên trời, trở thành rồng thật.

Nhưng bây giờ, nó đã chết.

Hứa Thành không biết ai đã giết nó, một sự tồn tại mạnh mẽ như vậy sao lại có thể chết?

Nhưng từ những thông tin nhận được, tên của một người đã đi vào đầu Hứa Thành, Hứa Thành có thể cảm nhận được mối thù trời không dung đất không tha của long mạch Tần Lĩnh đối với cái tên đó.

Vương Chung.

Vương Chung là ai, đã chém giết long mạch sao?

Vương Chung và Uông Tàng Hải lại có quan hệ gì, chẳng lẽ Vương Chung là người nhà họ Uông sao?

Côn Luân, thần thi, Thiên Đế.

Giữa chúng lại có quan hệ gì?

Điều này khiến đầu óc Hứa Thành rơi vào tình trạng cực kỳ hỗn loạn.

May mắn thay, chiếc nhẫn trên ngón tay Hứa Thành tỏa ra một luồng khí mát lạnh, trực tiếp hút tàn hồn của rồng trong đầu anh vào không gian nhẫn.

Điều này đã giúp Hứa Thành thoát được một kiếp.

Nếu để tàn hồn của long mạch Tần Lĩnh tiếp tục hoành hành trong đầu Hứa Thành, anh có thể sẽ trở thành một kẻ ngốc.

Sau khi hoàn hồn, Hứa Thành thấy Ngô Tà và Lão Dương đang lo lắng nhìn mình.

Hứa Thành vừa định nói không sao, một ý niệm còn lớn hơn lập tức truyền vào đầu anh từ hình xăm trên lòng bàn tay.

Chương 70

Đôi mắt trên cành cây lại xuất hiện, nhưng lần này không còn vô cảm như trước nữa.

Đôi mắt đó giận dữ đi lại trong đầu Hứa Thành, như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Hứa Thành không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng trước mặt đôi mắt đó, anh như một con cừu non chờ bị làm thịt, không thể nào nảy sinh ý nghĩ phản kháng.

Hứa Thành cảm thấy khó chịu, một luồng khí hung tợn bùng phát từ sâu trong linh hồn anh, lập tức không gian ý thức của Hứa Thành xuất hiện một làn sương mù màu máu.

Đôi mắt đó sau khi tìm kiếm không có kết quả, nhìn thấy bộ dạng này của Hứa Thành, rõ ràng đã giật mình.

Nhưng sau đó đôi mắt lại lộ ra một tia tán thưởng, rồi biến mất trong không gian ý thức của Hứa Thành.

Hứa Thành cảm thấy như đã trôi qua một vạn năm, nhưng trong thực tế chỉ là một khoảnh khắc.

Trong mắt Ngô Tà và Lão Dương, Hứa Thành chỉ ngây người ra một lúc, hoàn toàn không biết trong đầu anh đã xảy ra biến động trời long đất lở.

Hứa Thành nói với Ngô Tà: "Đây có lẽ là long mạch Tần Lĩnh, nhưng long mạch đã chết rồi." Ngô Tà có chút kinh ngạc, long mạch sao có thể chết được?

Khi ba người định xem xung quanh long mạch có bảo bối gì không, đại điện trên lối đi dường như có một sinh vật khổng lồ đi

xuống, làm rung chuyển cả hang động khiến đá rơi xuống.

Hứa Thành ra hiệu cho Ngô Tà không nói chuyện, để Tiểu Bạch đi xem tình hình thế nào.

Sau khi Tiểu Bạch đi lên, trong đại sảnh lập tức vang lên tiếng kim loại va chạm.

Hứa Thành có chút lo lắng cho Tiểu Bạch, bảo Ngô Tà ở lại dưới, dặn cậu tuyệt đối không được lên.

Lên đến nơi, Hứa Thành lại thấy người khổng lồ ở phần thứ năm đang đánh nhau với Tiểu Bạch rất vui vẻ.

Sau khi người khổng lồ bước ra từ bức bích họa, chiều cao tăng lên khoảng ba mét, cơ thể cũng cứng như gang thép.

Mỗi lần va chạm với Tiểu Bạch đều phát ra tiếng kim loại va chạm.

Hai con rắn nhỏ trên tai cũng sống lại, đang quấn quanh cánh tay của người khổng lồ.

Hai con rắn nhỏ thỉnh thoảng đột nhiên lao vào cắn Tiểu Bạch vài nhát, nhưng cơ thể Tiểu Bạch quá cứng, chúng không thể nào cắn rách da cô.

Dần dần, vì thân hình quá cồng kềnh, năng lượng của người khổng lồ dường như cũng không đủ, cơ thể dần dần biến thành đá, cứng vô cùng.

Hứa Thành thấy Tiểu Bạch tạm thời không sao, cũng yên tâm.

Cuối cùng, người khổng lồ hoàn toàn hóa đá, chỉ còn lại hai con mắt đang đảo quanh.

Hai con rắn nhỏ không biết tại sao lại không hóa đá cùng người khổng lồ, vẫn còn sống động cắn Tiểu Bạch.

Người khổng lồ nhìn Hứa Thành, ánh mắt nhìn chằm chằm một cách hung ác, như thể nhìn thấy kẻ thù giết cha mình.

Trong miệng người khổng lồ không biết đang lẩm bẩm điều gì, nhưng Hứa Thành có thể nghe ra nó đang lặp đi lặp lại một từ.

"Ma đa, ma đa, ma đa." Nhưng Hứa Thành nhìn theo hướng của người khổng lồ, lại phát hiện nó chỉ đang nhìn chằm chằm vào kiếm Lạc Tuyết, không có vẻ gì là hận thù anh.

Hứa Thành nhìn lên những bức tường xung quanh, mới phát hiện ra, những người nhỏ bé trong bức bích họa đều đang nhìn chằm chằm vào kiếm Lạc Tuyết.

Anh di chuyển Lạc Tuyết đến đâu, mắt của những người nhỏ bé đó cũng di chuyển theo đến đó, trông vô cùng hài hước.

Hứa Thành thu kiếm Lạc Tuyết vào không gian nhẫn, những bức bích họa lập tức trở lại như lúc anh mới vào.

Người khổng lồ còn di chuyển thân thể khổng lồ của mình, quay trở lại bức bích họa, hòa làm một với tường, không thể nào nhận ra người khổng lồ trên tường có thể ra ngoài chiến đấu.

Nhưng hai con rắn nhỏ không quay về cùng người khổng lồ đá, tiếp tục chiến đấu với Tiểu Bạch.

Hứa Thành đi tới, với tốc độ cực nhanh bắt hai con rắn nhỏ trong tay.

Hai con rắn nhỏ cắn Hứa Thành, nhưng sau đó bị anh cho vào không gian nhẫn.

Hứa Thành hét xuống lối vào dưới lòng đất: "Ngô Tà, Lão Dương, bây giờ không còn nguy hiểm nữa, có thể lên rồi." Ngô Tà và Lão Dương ở dưới nghe Hứa Thành nói vậy liền đi lên, nhưng sau khi lên lại không thấy bất kỳ dấu vết chiến đấu nào trong đại sảnh.

Mới nãy họ còn có thể cảm nhận được cuộc chiến trên này kịch liệt đến mức nào.

Hứa Thành liền kể lại đầu đuôi câu chuyện cho Ngô Tà và Lão Dương, hai người không khỏi kinh ngạc, loại cơ quan này thật sự quá hiếm thấy.

Khi Hứa Thành định quay về, từng cái đầu người lăn xuống từ cầu thang.

Lão Dương đi tới nhặt một cái lên, phát hiện đó là đầu của Vương lão bản, chẳng lẽ Vương lão bản chưa chết?

Cùng với việc đầu lâu ngày càng nhiều, có xu hướng muốn chặn chết họ ở đây.

Hứa Thành vội vàng nhân lúc đầu lâu chưa chặn lối đi, dẫn Ngô Tà lao về phía lối đi đó.

Khi ba người ra khỏi lối đi, trên người dính đầy máu, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Lần này đi lên rất thuận lợi, cây đồng xanh dường như đã thấp đi, chẳng mấy chốc đã đến chỗ Hứa Thành đào cái lỗ hổng.

Ra ngoài, Hứa Thành kinh ngạc phát hiện, trên không trung của cây đồng xanh liên tục rơi xuống những cành cây gãy và xác chết, không gian bên dưới gần như bị những thi thể này lấp đầy.

Nhưng không có ngoại lệ, tất cả đều thuộc về Vương lão bản.

Đơn giản là Vương lão bản đã sao chép ra những thứ này, không biết trên đó đã xảy ra chuyện gì, có lẽ Vương lão bản đang tự sát hại lẫn nhau.

Càng lúc càng có nhiều thi thể rơi xuống, thi thể chất đống đến vị trí của Hứa Thành.

Chương 71

Cố nén cảm giác buồn nôn, Hứa Thành đạp lên thi thể đi lên, thấy mấy trăm đến hàng nghìn bản sao của Vương lão bản đang chiến đấu trên đỉnh cây đồng xanh.

Mỗi bản sao của Vương lão bản đều cầm một con dao, điên cuồng tàn sát lẫn nhau, nhưng mỗi khi giết chết một Vương lão bản, sẽ có nhiều Vương lão bản hơn được sao chép ra.

Hứa Thành quan sát kỹ những Vương lão bản này, phát hiện trên người họ đều có những vết thương giống nhau, lập tức hiểu ra những Vương lão bản này được sao chép từ một bản thể thật sự.

Còn bản thể đó, Hứa Thành đoán là đã chết ở bên trong rồi, bây giờ ai là bản thể không quan trọng nữa, chỉ cần còn lại một người, người đó chính là bản thể của Vương lão bản.

Những Vương lão bản đó đột nhiên nhìn thấy Hứa Thành, chuyện Hứa Thành ném gã xuống sông nước thải vẫn còn hiện rõ trong đầu.

Nếu không phải dưới đáy sông nước thải có một dòng nước lạnh cuốn gã đi, e rằng bây giờ đã là một oan hồn trong con sông đó.

Sau khi nhận ra Hứa Thành, các Vương lão bản lập tức trở nên đồng lòng căm thù, lần lượt lao về phía anh.

Ngô Tà và Lão Dương rút súng ra, bắn chết những Vương lão bản lao lên phía trước.

Hứa Thành cầm kiếm Lạc Tuyết, bảo Ngô Tà ngừng bắn, một mình lao về phía các Vương lão bản.

Tay Hứa Thành vung đao, không một Vương lão bản nào là đối thủ của anh, bên cạnh Tiểu Bạch mỗi lần đều có thể khống chế ba

bốn mươi Vương lão bản rơi vào ảo ảnh, những Vương lão bản đó không có sức chống cự.

Nhưng Vương lão bản lại càng giết càng nhiều, giết một người lại có hai người được sao chép ra, dần dần thi thể cũng chất đầy hang động.

Hứa Thành đã nổi sát tâm, xem xem ngươi sao chép nhanh hay ta giết nhanh.

Những thi thể của Vương lão bản theo sự sao chép, đã lấp đầy hang động.

Đi lên nữa là đến đỉnh hang.

Cây đồng xanh bị thi thể của Vương lão bản chôn vùi, ánh sáng cũng hoàn toàn biến mất.

Hứa Thành thấy tình hình không ổn, trực tiếp thu Ngô Tà, Lão Dương và Tiểu Bạch vào không gian nhẫn.

Hứa Thành dặn Tiểu Bạch trước tiên hãy đưa Ngô Tà và Lão Dương vào ảo cảnh, như vậy bí mật của chiếc nhẫn sẽ không bị lộ.

Cả hang động bị thi thể của Vương lão bản lấp đầy, Hứa Thành khó khăn đào một cái lỗ lên đỉnh hang động.

Đỉnh hang động cao tới mười mấy mét, nhưng Hứa Thành đã thành công.

Leo lên, Hứa Thành phát hiện ra một vùng đất hoang, lúc này từ miệng hang bên dưới thò ra đầu của một Vương lão bản, Hứa Thành trực tiếp chém đứt đầu gã.

Một người tiếp một người, sau khi Hứa Thành chém bảy tám người muốn leo lên, trong hang đã đầy máu tươi, sủi bọt ùng ục.

Chuyện này lại kết thúc như vậy, Hứa Thành cũng không ngờ tới.

Không biết có Vương lão bản nào còn sống sót không, nhưng có thể khẳng định tất cả Vương lão bản trong hang đều đã bị ngạt chết.

Hứa Thành đợi ở miệng hang cả một ngày, đến khi máu trong hang đã đông lại, Hứa Thành liền lấp miệng hang lại, đắp thành một gò đất nhỏ, giống như một nấm mồ nhỏ ở nơi hoang dã.

Thả Ngô Tà và Lão Dương ra, ý thức của hai người đều có chút mơ màng.

Sau khi gọi tỉnh, hai người lập tức hỏi tới tấp.

"Hứa Thành, những Vương lão bản đó chết chưa?" Hứa Thành gật đầu.

"Số lượng Vương lão bản sao chép ra quá nhiều, đã chặn kín cả hang động chôn cây đồng xanh rồi." Ngô Tà có chút sợ hãi: "Không phải là phải tin vào tiềm thức mới được sao, Vương lão bản đó sao có thể một mình sao chép ra nhiều như vậy?" Hứa Thành lắc đầu, anh cũng không biết tại sao Vương lão bản có thể sao chép ra nhiều như vậy.

Có lẽ Vương lão bản đã điên rồi nên mới như vậy, trong tiềm thức cho rằng mình có thể làm được mọi thứ, nghĩ rằng mình có thể hóa thân thành hàng nghìn vạn.

Nhưng sức mạnh mà cây đồng xanh thực hiện rõ ràng không cao cấp đến vậy, ít nhất Hứa Thành cho rằng cây đồng xanh chỉ có thể thực hiện những nguyện vọng bình thường của người bình thường.

Linh hồn rồng của long mạch Tần Lĩnh đang được đặt trong nhẫn, Hứa Thành không biết nó có tác dụng gì.

Còn đôi mắt trên cành cây, Hứa Thành đã nghĩ đến rất nhiều điển cố trong thần thoại, cũng không rõ đó là thứ gì.

Thứ bên trong hộp đá giống như vật sống, Hứa Thành thỉnh

thoảng có thể nghe thấy tiếng tim đập bên trong.

Hứa Thành không biết bên trong là gì, chẳng lẽ giống như Chu Mục Vương lúc đó, trong hộp đá đựng một đứa trẻ mặc ngọc dũng sao?

Hộp đá Hứa Thành tạm thời không dám tùy tiện mở ra, sợ làm hỏng bảo vật hiếm có.

Về những thông tin mới nhận được như Côn Luôn, Thiên Đế, có lẽ chỉ có thể từng bước truy tìm những bí ẩn đó trong những tháng ngày dài đằng đẵng sau này.

Nhưng việc cần làm bây giờ là quay về, chuyện ở đây tạm thời kết thúc.

Sau nhiều ngày đi bộ đường dài, Hứa Thành và Ngô Tà đã trở về Tây An.

Sau khi về Tây An, giống như từ địa ngục lên thiên đường.

Lần đổ đấu này không thu hoạch được gì, Hứa Thành trực tiếp tặng hai món bảo vật gửi ở chỗ Ngô Tà cho hai người, tiện thể giao cho Ngô Tà một số việc.

Mẹ của Lão Dương đã chết, việc đột nhiên sống lại chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của nhiều người.

Sau khi dặn dò xong mọi thứ, Hứa Thành liền chia tay Ngô Tà, tập trung chuẩn bị bán hết những bảo vật đó.

Hứa Thành nghĩ đến Bàn Tử đầu tiên, dù sao Bàn Tử ở kinh thành cũng có tiếng tăm.

Sau khi bay đến Bắc Kinh, vừa gọi điện cho Bàn Tử đã nghe thấy giọng oang oang của anh ta.

“Hứa Thành, hôm nay sao lại gọi cho tôi thế, không phải lại có

đấu tốt chứ, tôi đi chuẩn bị đồ nghề đây." Hứa Thành nói: "Không có đấu tốt, nhưng có bảo bối tốt, anh có xem không?" Bàn Tử ở đầu dây bên kia nghe vậy liền phấn khích.

Chương 72

"Hứa Thành, cậu làm việc không đàng hoàng gì cả, không phải lại đào được bảo bối từ mộ của hoàng đế vương gia nào chứ, vừa mới về à?" Hứa Thành cười mắng: "Tên Bàn Tử chết tiệt nhà anh, bảo bối có xem không thì bảo, không xem tôi tìm người khác." Bàn Tử rõ ràng có chút sốt ruột: "Xem chứ, sao lại không xem được, không xem là đồ ngốc." Cuối cùng hai người hẹn gặp nhau ở cửa hàng đồ cổ của Bàn Tử.

Hứa Thành để khoảng mười món đồ tinh xảo từ kho báu của Vạn Nô Vương vào trong ba lô, trong đó có một món đồ tùy táng của Vạn Nô Vương.

Bắt một chiếc taxi, Hứa Thành đi thẳng đến Phan Gia Viên.

Cửa hàng của Bàn Tử ở Phan Gia Viên rất dễ thấy, gần như vừa bước vào, Bàn Tử đã lon ton chạy ra.

"Hứa Thành, bên này." Theo Bàn Tử, Hứa Thành bước vào cửa hàng của anh ta.

Cửa hàng của Bàn Tử được trang hoàng trang nhã, đã mời cao nhân bố trí một trận pháp phong thủy Kình Thôn Kim, rất có lợi cho tài vận.

Bàn Tử vừa tiếp cận Hứa Thành, ngửi thấy mùi đất và mùi máu trên người anh, lập tức hiểu ra những thứ này không dễ có được, đồng thời cũng vô cùng tò mò về những bảo bối đó.

Phan Gia Viên rất náo nhiệt, đâu đâu cũng là người, cửa hàng của Bàn Tử cũng có rất nhiều du khách đang lựa chọn "đồ cổ".

"Đồ cổ", thực ra đều là đồ thủ công hiện đại, theo như Hứa Thành

hiểu về Bàn Tử, nếu thật sự có bảo bối, anh ta đâu nỡ bán ra.

Bàn Tử lập tức bảo nhân viên trong cửa hàng mời những du khách đó ra ngoài trước, ở đây đông người lắm chuyện, bảo bối vừa đào từ dưới đất lên không thể thấy ánh sáng.

Những du khách đó bắt đầu phàn nàn, nhưng may mắn không có ai quá đáng, việc mời khách ra ngoài diễn ra thuận lợi.

Thấy mọi người đã được mời ra ngoài, Bàn Tử và nhân viên trong cửa hàng đóng cửa lại, treo biển tạm dừng kinh doanh.

Những ông chủ cửa hàng đồ cổ xung quanh cũng đều đứng ngoài cửa nhìn, trong lòng đều nghĩ tên Bàn Tử đó chắc chắn không biết từ đâu lại có được hàng thổ phu.

Bàn Tử đi tới nói: "Hứa Thành, hôm nay tôi không làm ăn nữa, mau lấy bảo bối của cậu ra đi." Hứa Thành gật đầu, lấy ra mười món bảo bối từ trong túi, xếp thành một hàng trên bàn của Bàn Tử.

Bàn Tử lập tức trợn tròn mắt.

"Hứa Thành, nói thật với tôi, cậu không phải là đã đào mộ Tần Thủy Hoàng đấy chứ, tôi biết con tê tê thần thú kia của cậu không đơn giản đâu." Hứa Thành gõ vào đầu Bàn Tử.

"Này, cho tôi một trăm lá gan tôi cũng không dám đến mộ Tần Thủy Hoàng đâu." Lời của Hứa Thành đương nhiên là nói đùa, đừng nói là Tần Thủy Hoàng, mộ Hoàng Đế mà để anh biết ở đâu anh cũng có thể đến đào.

Bàn Tử đeo găng tay trắng vào, đồng thời lấy ra một chiếc kính lúp, cẩn thận xem xét những món bảo bối đó.

"Chậc chậc, Hứa Thành, cậu ghê gớm thật đấy." "Thôi đi Bàn Tử, đừng lấy kiến thức giám định nửa vời của anh ra lừa tôi, những thứ này đều là hàng thật, nói xem đáng giá bao nhiêu tiền." Bàn Tử lập tức

như bị dẫm phải đuôi.

"Này, tôi là đại sư giám bảo nổi tiếng ở Phan Gia Viên đấy nhé, những thứ này tôi không nói bừa đâu." Hứa Thành bị Bàn Tử chọc cười: "Ừm, vậy anh có biết chỗ nào bán những thứ này không?" "Tân Nguyệt Phạn Điếm." "Tân Nguyệt Phạn Điếm?" Đây là lần đầu tiên Hứa Thành tiếp xúc với cái tên này trong thế giới đạo mộ.

Anh vốn nghĩ phải rất lâu sau này mới có liên quan, không ngờ bây giờ đã bắt đầu tiếp xúc.

Bàn Tử thấy Hứa Thành có chút thắc mắc, liền giới thiệu lịch sử của Tân Nguyệt Phạn Điếm cho anh.

"Tân Nguyệt Phạn Điếm không giống như bên ngoài, những giao dịch ở đó đều là hàng lớn, cũng có những giao dịch là quốc bảo, không phải người bình thường có thể mua được đâu." "Ông chủ của Tân Nguyệt Phạn Điếm không ai biết là ai, nhưng đó là thị trường giao dịch lớn nhất, vừa hay gần đây Tân Nguyệt Phạn Điếm có một buổi đấu giá, mấy món đồ của cậu cũng có thể đưa lên được." Hứa Thành có chút kinh ngạc, có mấy món có thể đưa lên là ý gì, đây đều là những bảo vật hoàng gia được lựa chọn kỹ càng, không thể để Bàn Tử lừa được.

"Cái gì gọi là có mấy món có thể đưa lên, lời của anh có ý gì?" Bàn Tử thấy sắc mặt Hứa Thành có chút không tốt, vội giải thích: "Hứa Thành, không phải là không thể đưa lên, nhưng có những thứ bị trùng lặp, đồ cổ mà, chỉ cần trùng lặp là không còn giá trị nữa." Sắc mặt Hứa Thành dịu đi, anh tưởng Bàn Tử định lừa mình một vố.

Nhưng Hứa Thành nghĩ lại cũng thấy nhẹ nhõm, những bảo bối này chỉ là một phần nhỏ trong kho báu đó, tuy là hàng tinh xảo, nhưng không phải là tốt nhất.

Hứa Thành ước tính sơ bộ, nếu bán hết những thứ này, có thể bán

được khoảng trăm tỷ.

Nhưng thị trường có sự bão hòa, những thứ này chỉ có thể từ từ bán ra theo thời gian, nếu đổ vào thị trường trong một khoảnh khắc, chắc chắn sẽ gây ra sự mất giá cực lớn.

"Vậy những món nào không bị trùng lặp?" Bàn Tử lấy ra ba món từ trong mười món bảo bối đó.

Đó là một bức tượng ngọc điêu khắc, một chiếc lư hương bằng vàng, và một viên ngọc trai trắng mà Hứa Thành lấy từ đồ tùy táng của Vạn Nô Vương.

Mắt nhìn của Bàn Tử rất độc đáo, chỉ cần nhìn một cái là có thể nhận ra giá trị của những món đồ này, anh ta cầm viên ngọc trai đó không nỡ rời tay.

"Hứa Thành à, viên ngọc trai này ghê gớm lắm đấy, không phải là cậu moi từ miệng hoàng đế nào ra chứ?" Hứa Thành bực bội nói: "Thật, tôi moi từ miệng Tần Thủy Hoàng ra đấy." Bàn Tử cười hì hì, anh ta cũng chỉ nói đùa, nhưng món bảo bối này thật sự không đơn giản, thật không biết Hứa Thành đã đổ đấu ở ngôi mộ nào mà có được những thứ tốt như vậy.

Món bảo bối này đặt trong miệng người chết, có thể giữ cho thi thể không bị phân hủy hàng nghìn năm, những viên ngọc trai tương tự trên thị trường đều đã mất tác dụng, vì đều đã nhiễm thi khí của người chết.

Không những không thể chống phân hủy, mà còn có thể khiến người chết bật dậy ngay trong ngày.

Viên bảo châu chống phân hủy của Hứa Thành, có thể nói là độc nhất vô nhị, thật sự muốn định giá, không ai có thể nói chắc được.

Tiếp theo, ba món bảo bối của Hứa Thành đã được gửi đến buổi

đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Bảy món còn lại, tuy không phải là hàng độc nhất, nhưng cũng rất hiếm thấy.

Bàn Tử trước tiên đặt chúng trong cửa hàng của mình làm bảo vật trấn tiệm, xem có ai biết hàng mà mua không.

Không ngờ ngay trong ngày, những ông chủ cửa hàng đồ cổ ở Phan Gia Viên đã để mắt đến những món bảo bối này, dù sao mỗi món đều là hàng hiếm có, ai cũng muốn mua về làm bảo vật trấn tiệm.

Bàn Tử tổ chức một cuộc đấu giá, cuối cùng bảy món bảo bối bán được tổng cộng hơn chín mươi triệu, cao hơn nhiều so với giá bán tại buổi đấu giá.

Hứa Thành tự nhiên không bạc đãi Bàn Tử, cho anh ta 5% giá giao dịch làm hoa hồng.

Bàn Tử vui đến mức tối hôm đó dẫn Hứa Thành đến Thiên Thượng Nhân Gian ăn chơi một phen, Hứa Thành cũng đã căng thẳng thần kinh quá lâu, có cơ hội hưởng thụ đương nhiên phải đi.

Vui vẻ vài ngày, trong thời gian đó Hứa Thành đã mua một tòa nhà lớn ở kinh thành, tòa nhà đó thuộc khu đất vàng, trong thời đại giá nhà tăng vùn vụt như tên lửa này, anh chỉ dùng tám mươi triệu để mua một tòa nhà mà sau này có thể trị giá hàng trăm tỷ.

Số tiền còn lại Hứa Thành có dự định khác, không đầu tư hết vào bất động sản.

Thấy Hứa Thành làm vậy, Bàn Tử có chút không hiểu, Hứa Thành chỉ nói một câu: "Cậu có thể mua bao nhiêu căn nhà thì mua bấy nhiêu." Bàn Tử không ngốc, lập tức hiểu được ý của Hứa Thành.

Nhưng Bàn Tử khá bảo thủ, chỉ mua khoảng hai mươi mấy căn nhà rồi không chịu mua nữa.

Chương 73

Hứa Thành thấy Bàn Tử như vậy cũng không khuyên, dù sao sau này có hối hận cũng là chuyện của anh ta.

Năng lực của một cá nhân trong đại thế của quốc gia trở nên vô cùng nhỏ bé, Hứa Thành có nhiều năng lực kỳ dị như vậy cũng không thể thay đổi bất kỳ đại thế nào.

Nhưng đại thế không thể thay đổi, tiểu thế thì có thể.

Làm con heo đứng trước gió vài năm, xem xem có thể nói một câu "Người trẻ tuổi, có thể đặt một mục tiêu nhỏ, trước tiên kiếm một trăm triệu" hay không.

Hoặc là "Tôi chưa bao giờ đụng đến tiền, tôi không có hứng thú với tiền." Rất nhanh, đã đến ngày tổ chức buổi đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Bàn Tử trước tiên dẫn Hứa Thành đi mua một bộ vest.

Bàn Tử nói nơi đây vốn là nơi thái giám và người ngoại quốc giao dịch, bây giờ đã biến thành nơi phải mặc đồ trang trọng mới được vào, quy tắc cũng gần giống như một số nhà hàng Tây.

Bàn Tử cũng nói cho Hứa Thành một số quy tắc của Tân Nguyệt Phạn Điếm, dù sao cũng ở dưới chân hoàng thành, quy tắc ngầm hay công khai đều phải làm cho đủ.

Dù sao ở đây chỉ cần hắt hơi một cái cũng có thể liên quan đến cả một đám thế lực.

Bàn Tử quen đường quen lối, lái chiếc Audi đó đưa Hứa Thành đến thẳng Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Tân Nguyệt Phạn Điếm đã mở được mấy trăm năm, ông chủ đằng

sau là ai, không ai biết.

Vừa vào cửa, một nhân viên mặt đầy tươi cười đi tới, hỏi mấy vị.

Bàn Tử đưa cho nhân viên một tấm thư mời mà Tân Nguyệt Phạn Điếm đưa, nhân viên đó lập tức trở nên ân cần hơn.

"Hai vị gia, mời lên lầu hai." Trực tiếp dẫn Hứa Thành đến một phòng riêng mà chỉ khách quý mới được ngồi.

Bàn Tử nói với Hứa Thành, thư mời chỉ khách quý mới có, Tân Nguyệt Phạn Điếm thấy bảo bối chúng ta đấu giá quá hiếm có nên mới tặng một tấm.

Lúc này sắc mặt Bàn Tử đột nhiên vui mừng, kéo kéo áo Hứa Thành.

"Xem ai đến kìa." Hứa Thành có chút tò mò nhìn sang, phát hiện đó là một ông lão tóc hoa râm cắt kiểu đầu đinh, bước đi nhanh nhẹn lên lầu hai.

Trong tay ông lão không biết đang mân mê chuỗi hạt gì, nhưng xem ra giá trị không nhỏ.

Bàn Tử hạ giọng nói: "Cậu không biết đâu, chỉ cần có ông ta ở đây, không lo bảo bối của chúng ta không bán được giá cao." Hứa Thành gật đầu, đột nhiên nhớ ra một nhân vật trong nguyên tác.

Lưu Ly Tôn.

Bàn Tử lúc này cũng ở bên cạnh giới thiệu về người này.

Nghe nói Lưu Ly Tôn ban đầu làm công ty đầu tư, buôn bán hạt lưu ly, nhưng không biết tại sao lại phất lên, trở thành một trong những người giàu nhất kinh thành.

Gã này thích nhất là buôn bán bảo bối, nhưng hàng thường thì không thèm để ý, ở kinh thành, ông ta là một phong vũ biểu, chỉ cần

xuất hiện ở đâu, ở đó có bảo bối tốt.

Bàn Tử không kìm được sự kích động.

"Hứa Thành, viên ngọc trai đó hôm nay giá sẽ lên đến trời đấy." Hứa Thành cũng khá mong đợi, xem ra lại có thể mua thêm mấy tòa nhà ở kinh thành nữa rồi.

Hứa Thành và Bàn Tử đến khá sớm, trong lúc chờ đợi đã thấy từng nhóm người đến.

Hứa Thành tiện thể quan sát cách bài trí xung quanh.

Nơi đây giống như rạp hát trong phim truyền hình, chỉ có điều đã được thay đổi, từ một nơi uống trà nghe nhạc trở thành một nhà đấu giá.

Lúc này, có một cô gái trẻ được bốn vệ sĩ vây quanh lên lầu hai.

Nhân viên nhìn thấy cô gái đó, bộ dạng ân cần như đối mặt với mẹ ruột.

Thị lực của Hứa Thành cực tốt, nhìn rõ dung mạo của cô gái đó, trong lòng cũng có chút rung động, dung mạo thanh thuần quyến rũ, da trắng nõn, khí chất như hoa lan.

Điều này khiến Hứa Thành có một cảm giác nguyên thủy.

Hứa Thành không biết tại sao, khả năng kiềm chế tốt của anh đã biến mất, lại có thể nảy sinh ý nghĩ này.

Chẳng lẽ vì chuyện tàn hồn của long mạch, khiến linh hồn anh bị nhiễm một chút long tính.

Bản tính của rồng là một trong những chủng tộc có dục vọng sinh sôi nảy nở mạnh mẽ nhất, nếu Hứa Thành bây giờ cũng trở nên giống như những con rồng đó, vậy sau này không phải sẽ gặp phiền phức lớn sao.

Hứa Thành huých vào Bàn Tử đang cắn hạt dưa.

"Nhìn kìa, cô gái đó là ai, trông có vẻ có lai lịch lớn đấy." Bàn Tử liếc một cái nói: "Ở Tử Cấm Thành này, tùy tiện ném một hòn đá xuống cũng có thể trúng một hoàng thân quốc thích, cô ta chắc là tiểu thư nhà giàu nào đó đến xem náo nhiệt thôi." Hứa Thành gật đầu không hỏi nữa.

Nhưng nhìn thấy phụ nữ đẹp lại nảy sinh ý nghĩ, khiến anh có chút khổ não, di chứng mà linh hồn rồng để lại thật nhiều.

Thông qua ý niệm quan sát linh hồn rồng trong nhẫn, Hứa Thành phát hiện tàn hồn rồng đó đã tự phục hồi được một số góc cạnh.

Chẳng lẽ linh hồn rồng có thể hoàn toàn phục hồi rồi sống lại sao?

Hứa Thành không biết long mạch sống lại sẽ xảy ra chuyện gì, chỉ có thể tạm thời nhốt linh hồn rồng trong nhẫn rồi tính sau.

Trong lúc Hứa Thành đang trầm tư, buổi đấu giá đã bắt đầu.

Toàn bộ rèm cửa của tòa nhà đều được kéo lên, đèn chùm ở giữa được bật lên, chiếu sáng những đồ vật xung quanh, trông vô cùng hoa lệ.

Hứa Thành không khỏi bị ánh đèn làm cho có chút hoa mắt.

Lúc này, ở trung tâm đại sảnh đã được đặt bệ đấu giá và micro, nhân viên phục vụ xếp thành một hàng.

Chương 74

Khác với các công ty đấu giá chính quy, đây là một bữa tiệc thịnh soạn trong giới.

Những món đồ ở đây đều không có giá khởi điểm, cũng không quan trọng là ai mua, đều dựa vào mắt nhìn.

Những món đồ này phần lớn đều là những bảo vật chưa từng lưu hành trên thị trường, thử thách chính là mắt nhìn và mối quan hệ.

Mua được rồi có thể tìm được người mua, chớp mắt có thể kiếm được mấy trăm đến hàng nghìn vạn, nếu không tìm được thì cũng coi như ôm hàng tồn.

Nói cách khác, muốn chơi ở đây, phải phản ứng ngay lập tức món đồ là gì, sau đó biết nó đáng giá bao nhiêu.

Đôi khi ở đây có thể mua phải hàng giả, đây là nơi kích thích tim đập nhất.

Nhưng mua phải hàng giả ở đây cũng chỉ có thể tự nhận xui, nếu dám gây chuyện ở đây, thi thể của bạn ngày hôm sau sẽ được vớt lên từ sông hộ thành.

Lúc này một cô lễ tân xuất hiện trong phòng riêng, cô lễ tân này có vóc dáng cực chuẩn, thuộc loại thân hình cực phẩm, cộng thêm dung mạo xinh đẹp, lại mặc một chiếc sườn xám màu tím nhạt xẻ tà, càng trông đẹp vô song.

"Hai vị tiên sinh, đây là danh sách hoa của buổi đấu giá lần này." Hứa Thành lúc nhận lấy, ngón tay không biết vô tình hay cố ý chạm vào một mẩu giấy.

Hóa ra trong tay cô lễ tân không biết từ đâu lấy ra một mẩu giấy,

trực tiếp nhét vào tay Hứa Thành.

Hứa Thành mở ra xem, phát hiện đó là một dãy số điện thoại.

Nhìn thấy cảnh này, Bàn Tử có chút kinh ngạc, đợi cô lễ tân đi rồi mới nói: "Hứa Thành, mấy ngày không gặp, cậu biến thành như vậy từ khi nào?" Bàn Tử không nói hết nửa câu sau, nhưng Hứa Thành hiểu ý anh ta.

"Tôi cũng không biết, có lẽ mùa xuân của tôi đã đến rồi." Bàn Tử lắc đầu, với tư cách là bạn bè cũng chỉ có thể nói đến đây, từ nhỏ cha anh đã dặn dò tuyệt đối không được đam mê sắc đẹp mà quên đi chí lớn.

Không biết đã có bao nhiêu anh hùng hào kiệt bại dưới tay phụ nữ.

Hứa Thành tự nhiên sẽ không vì linh hồn rồng mà làm vậy, vừa rồi cũng không biết tại sao, lại không tự chủ được mà đi chạm vào tay cô gái đó.

Nhưng cảm giác đó thật kỳ lạ, khiến Hứa Thành trong lòng ẩn ẩn có chút không ổn.

Sau khi lưu số điện thoại đó vào điện thoại, Hứa Thành và Bàn Tử nghiên cứu danh sách hoa.

Trang đầu tiên là viên bảo châu chống phân hủy của Hứa Thành, nhưng tên đã được Tân Nguyệt Phạn Điếm đổi.

Ngọc Hàm Dương Chi Thái Dương Văn Tây Chu.

Hứa Thành không ngờ Tân Nguyệt Phạn Điếm lại biết đặt tên như vậy, cái tên này nghe hay hơn nhiều so với một viên bảo châu chống phân hủy đơn thuần, chỉ có điều niên đại đổi thành Tây Chu thật là quá đáng.

Một món đồ Đông Hạ lại bị Tân Nguyệt Phạn Điếm đổi thành Tây

Chu, nhưng giá trị của món đồ không liên quan đến niên đại.

Tiếp tục lật xuống dưới, Hứa Thành lại thấy một chiếc ngọc giản trên danh sách hoa, tên đầy đủ của ngọc giản là Hán Địa Long Văn Ngọc Giản, được khai quật từ một ngôi mộ thời Minh muộn.

Chiếc ngọc giản này Hứa Thành đã thấy trong những hình ảnh ký ức của linh hồn rồng, dường như có người tranh giành, nhưng cụ thể là chuyện gì thì Hứa Thành không rõ.

Chiếc ngọc giản Hứa Thành mơ hồ cảm thấy có mối quan hệ mật thiết với hộp đá kia, có lẽ trên ngọc giản có chìa khóa để mở hộp báu.

Nếu không phải Ngọc Hàm của Hứa Thành bất ngờ xuất hiện, e rằng chiếc ngọc giản này sẽ là bảo vật áp trục của buổi đấu giá.

Lại lật xuống dưới, Hứa Thành không thấy có món đồ nào có giá trị đặc biệt, liền yên tâm cùng Bàn Tử chờ buổi đấu giá chính thức bắt đầu.

Lúc này ở giữa sân khấu, một chiếc tủ kính được khiêng ra.

Trong tủ kính, một chiếc bát vu xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Hứa Thành biết, tên của nó là Bạch Ngọc Phượng Hoàng Thủy Vu, là vật phẩm thời Đường.

Chỉ thấy dưới đó xuất hiện một nhân viên, mặc một chiếc áo ngắn không tay, hai tay khỏe như hổ.

Trong tay cầm một cây sào tre, đầu sào có một cái móc, giống như lưỡi câu.

Trên tủ kính vừa hay có một cái vòng, sau khi móc vào vòng kính, trực tiếp nhấc tủ kính lên.

Nhân viên đó treo tủ kính, giơ tay đưa đến từng phòng riêng,

nhưng mỗi người chỉ có thể xem trong năm sáu giây, đây là lúc thử thách mắt nhìn.

Tiếp theo, sau khi tủ kính được xem qua từng người, nó được đặt ở giữa sân khấu chờ người khác ra giá.

"Một triệu!" Ngay sau đó một chiếc chuông bắt đầu reo.

Chuông reo một tiếng đại diện có người tăng giá, giá khởi điểm là một triệu.

Nghe có người ra giá, cô gái mặc sườn xám ở trung tâm sân khấu lập tức báo giá.

Ngay sau đó lại có bảy tám tiếng chuông reo, cô gái mặc sườn xám không hề nghe nhầm, chuông nào reo trước chuông nào reo sau cô đều biết rõ.

Nhìn thấy cảnh này, Bàn Tử kinh ngạc.

"Hứa Thành, tai cô gái này thật thần kỳ, ai mà cưới được cô này về nhà, thì ông chồng đừng hòng gọi điện cho bồ nhí." Lúc này, cô gái mặc sườn xám như nghe thấy lời của Bàn Tử, nhìn về phía Hứa Thành một cái.

Hứa Thành và cô gái mặc sườn xám đối mắt nhau một cái, đột nhiên cảm thấy cô gái này có chút quen thuộc.

"Bàn Tử, xem cô gái đó có giống cô lễ tân vừa đưa số điện thoại cho tôi không?" Bàn Tử cố gắng nhìn kỹ.

"Đừng nói, thật sự rất giống, nhưng cũng có khác biệt." Hứa Thành gật đầu, có lẽ là chị em sinh đôi, tuy mày mắt giống nhau, nhưng khí chất lại có sự thay đổi khác nhau.

Bàn Tử nháy mắt với Hứa Thành.

"Hứa Thành, cậu vừa đẹp trai vừa có tiền, hai chị em này không

phải là bị cậu tóm gọn trong phút mốt sao." "Nói linh tinh." Hứa Thành bực bội nói, nhưng trong đầu lại không tự chủ được mà tưởng tượng ra cảnh mà đàn ông nào cũng mơ ước.

Chương 75

Sự thay đổi này khiến Hứa Thành vô cùng khổ não, vốn là người không háo sắc, bây giờ lại vì linh hồn rồng mà biến thành như vậy.

Lúc này, việc đấu giá chiếc bát vu đã đến hồi kết, cuối cùng được một ông chủ mỏ than mua với giá 13 triệu.

Thời đại này, các ông chủ mỏ than đều rất có tiền, về cơ bản đều là trọc phú, mua một chút đồ cổ về nhà trưng bày để tăng thêm chút văn hóa.

Cùng với việc từng món đồ được bán ra, hai món bảo vật Đông Hạ của Hứa Thành cũng bán được giá cao 40 triệu, khiến Bàn Tử vui không khép được miệng.

Chủ yếu là vì những món đồ của Hứa Thành đều sẽ được chia 5% hoa hồng, dù sao những việc này đều do một tay anh ta lo liệu.

Đến phần đấu giá ngọc giản, Hứa Thành rõ ràng cảm nhận được không khí trong hội trường có chút thay đổi.

Bàn Tử nhẹ nhàng chọc vào Hứa Thành: "Hứa Thành, xem ra lai lịch của chiếc ngọc giản này không bình thường đâu." Hứa Thành gật đầu, dù sao người có mắt nhìn đều có thể nhận ra bên trong ẩn chứa huyền cơ, e rằng tiếp theo sẽ không đơn giản như trước nữa.

Ngay khoảnh khắc nhân viên đưa đến, Hứa Thành cảm nhận được một loại vật chất nào đó trong ngọc giản, lôi kéo sức mạnh trong cơ thể, khiến anh có một sự thôi thúc muốn cướp lấy nó.

Nhưng đó cũng chỉ là một khoảnh khắc, ngay sau đó ngọc giản đã được đưa đến trước mặt người khác.

Bàn Tử nhận ra sự bất thường của Hứa Thành, vội hỏi: "Sao vậy

Hứa Thành?" Hứa Thành lắc đầu tỏ ý không sao.

Cảm giác vừa rồi thật sự rất mãnh liệt, suýt nữa không kìm được.

Giống như con cá trong cát gặp được nước, liều mạng cũng phải chạm vào.

Lúc này, chiếc ngọc giản đã được mọi người xem qua một lượt.

Khi cô gái mặc sườn xám ở trung tâm vừa hô bắt đầu tăng giá, những chiếc chuông bắt đầu reo lên điên cuồng.

Hứa Thành cũng không biết chuông đã reo bao nhiêu lần, mỗi lần reo là tăng một triệu, thật khó tin chiếc ngọc giản này lại có giá trị như vậy.

Dần dần, số lần chuông reo cũng ít đi, cuối cùng chỉ còn lại Lưu Ly Tôn và cô gái trẻ đó đang tăng giá.

Lưu Ly Tôn giữ một nguyên tắc, ai reo chuông một lần, ông ta lập tức reo chuông theo, có một vẻ duy ngã độc tôn.

Cuối cùng, cô gái trẻ cũng không tăng giá nữa, chủ yếu là vì mục đích chính của hôm nay không phải là cái này, tăng giá nữa cũng không có ý nghĩa.

Lúc này giá đã lên đến 89 triệu, khi Lưu Ly Tôn cảm thấy chắc thắng, chiếc chuông thuộc phòng riêng của Hứa Thành đã reo lên.

Toàn trường im phăng phắc.

Rõ ràng không có ai dám đối đầu với Lưu Ly Tôn.

Cô gái trong phòng riêng đó ánh mắt lóe lên một tia ngạc nhiên, không ngờ ngoài mình ra còn có người dám đối đầu với Lưu Ly Tôn.

Bàn Tử cũng bị hành động của Hứa Thành dọa giật mình.

"Hứa Thành, Hứa đại gia của tôi ơi, vừa rồi cậu không phải rung

nhầm chứ?" Bàn Tử vội nhìn về phía phòng riêng của Lưu Ly Tôn, mong chờ ông ta lại rung chuông.

Lưu Ly Tôn liếc nhìn phòng riêng đó, sau đó bảo thuộc hạ rung chuông lần nữa.

Tiếng chuông của Lưu Ly Tôn như tiếng trời, Bàn Tử vội ngăn cản sự thôi thúc muốn rung chuông của Hứa Thành.

"Hứa Thành, cậu tuyệt đối đừng rung chuông." Mọi người trên sân cũng đều thở phào nhẹ nhõm.

Có lẽ người trong phòng riêng đó chỉ muốn chọc tức Lưu Ly Tôn, sau đó trên sân bắt đầu bàn tán, đoán xem người trong phòng riêng đó là thần thánh phương nào.

Cô gái trong phòng riêng bên kia ánh mắt lóe lên một tia thất vọng.

"Kết thúc rồi sao, tưởng lợi hại thế nào." Khi cô gái mặc sườn xám định hô chiếc ngọc giản này thuộc về Lưu Ly Tôn, phòng riêng của Hứa Thành lại vang lên tiếng chuông.

Toàn trường lại trở nên im lặng như tờ.

Cô gái trong phòng riêng đó ánh mắt lập tức lóe lên một tia sáng kỳ lạ.

"Thú vị, thú vị." Lưu Ly Tôn giật lấy chiếc chuông của thuộc hạ, trực tiếp rung liên tục mười mấy lần.

Nghe tiếng chuông của Lưu Ly Tôn, mọi người cũng đều biết là do chính ông ta rung, lần lượt nhìn về phía phòng riêng của Hứa Thành xem sẽ kết thúc như thế nào.

"Reng reng." Phòng riêng đó lại vang lên tiếng chuông.

Mọi người lập tức thở cũng không dám thở mạnh.

Trong thời gian tiếp theo, dù Lưu Ly Tôn rung chuông bao nhiêu

lần, phòng riêng của Hứa Thành cũng sẽ theo một tiếng.

Dần dần, giá đấu giá của chiếc ngọc giản đã đạt đến một con số không thể tưởng tượng nổi.

Một trăm năm mươi triệu... hai trăm triệu... hai trăm năm mươi triệu...

Cuối cùng, khi đạt đến hai trăm tám mươi triệu, chuông của Lưu Ly Tôn không reo nữa.

Trán Lưu Ly Tôn có chút đổ mồ hôi lạnh, trong lòng không khỏi đoán nếu tăng thêm gấp mười, người trong phòng riêng đó có tiếp tục tăng không.

Thấy chuông của Lưu Ly Tôn không reo nữa, mọi người đều biết, cuộc đấu này đã kết thúc với sự thất bại của Lưu Ly Tôn.

Mọi người đều tò mò, chiếc ngọc giản rốt cuộc là thứ gì, mà đáng để tăng giá rầm rộ như vậy.

Chương 76

Bên phòng riêng của Hứa Thành.

Bàn Tử bị kinh hãi đến toát mồ hôi hột, hai trăm tám mươi triệu đó, một gia tài lớn biết bao, vì để đấu giá một chiếc ngọc giản rách nát như vậy, điên rồi, Hứa Thành điên rồi.

"Hứa Thành, cái hố này hơi lớn đấy, gia sản của tôi bán đi cũng chỉ được hai ba mươi triệu, nếu không đủ chỉ có thể nghĩ cách vay thêm, cũng phải giúp cậu vượt qua khó khăn này." Hứa Thành không khỏi có chút cảm động, không ngờ Bàn Tử lại nghĩ đến việc giúp mình gom tiền ngay lập tức.

"Yên tâm đi, tôi có tiền." Bàn Tử thấy bộ dạng của Hứa Thành không giống như nói dối, cũng có chút yên tâm.

Sau cuộc đấu giá ngọc giản vừa rồi, mọi người không khỏi có chút mong đợi bảo vật áp trục tiếp theo.

Nghe nói bảo vật đó là một viên ngọc trường sinh có thể giữ cho người ta không bị phân hủy hàng nghìn năm, tuy có yếu tố may rủi trong đó, nhưng đó cũng là bảo vật hiếm có.

Đặc biệt là sau cuộc đấu giá vừa rồi, mọi người không khỏi mong chờ cuộc long tranh hổ đấu tiếp theo.

Sau khi cho mọi người xem qua viên ngọc châu, lần lượt bắt đầu tăng giá.

Lần tăng giá này điên cuồng hơn trước nhiều, đây là một viên bảo châu chống phân hủy chưa bị người chết làm ô nhiễm, lỡ như có ngày nào đó chết đi, trong miệng ngậm ngọc hàm, lỡ như có một ngày có thể sống lại thì sao.

Sự cám dỗ này đơn giản là người bình thường không thể chống lại được.

Theo thời gian trôi qua, vẫn là cô gái đó và Lưu Ly Tôn đang tăng giá.

Mọi người không khỏi nhìn về phía phòng riêng của Hứa Thành, đều đang đoán xem liệu cuối cùng có ai đó sẽ xuất hiện không.

Lưu Ly Tôn cũng căng thẳng nhìn về phía phòng riêng đó, ở tuổi gần thất thập cổ lai hy, ông ta không có chút sức đề kháng nào với loại bảo bối này.

Khi giá đạt đến một trăm năm mươi triệu, người phụ nữ kia không cam tâm liếc nhìn chiếc hộp ngọc, sau đó không rung chuông nữa.

Thấy cô ta không ra giá nữa, Lưu Ly Tôn và mọi người đều đang chờ đợi giá từ phòng bao của Hứa Thành.

Nhưng đợi mãi cũng không thấy tiếng chuông nào vang lên từ phòng bao đó.

Cùng với việc cô gái mặc sườn xám lắc chiếc chuông trong tay, báo hiệu món đồ thuộc về Lưu Ly Tôn, mọi chuyện đã ngã ngũ.

Hứa Thành dĩ nhiên sẽ không ra giá, vừa rồi dọa được lão Lưu Ly Tôn kia, lỡ như ra giá rồi ôm phải món đồ thì vui rồi.

Cô gái sườn xám tò mò liếc nhìn phòng bao của Hứa Thành, không hiểu tại sao người vừa ra giá điên cuồng như vậy lại không tham gia vào món đồ cuối cùng.

Khi buổi đấu giá kết thúc, Lưu Ly Tôn đi đến trung tâm của nhà đấu giá, hướng về phía phòng bao của Hứa Thành hét lên: “Bạn trên lầu xin mời xuống gặp mặt.” Những người định rời đi cũng lần lượt dừng bước, xem ra hôm nay sẽ có một màn kịch hay để xem.

Hứa Thành dĩ nhiên sẽ không tỏ ra sợ hãi, bình thản dẫn Bàn Tử xuống lầu.

Khi thấy người trẻ như vậy, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Nhưng ngay sau đó trong lòng lại nghĩ có lẽ là công tử nhà giàu nào đó ra ngoài chơi.

Lưu Ly Tôn thấy Hứa Thành trẻ như vậy cũng kinh ngạc, nhưng sóng to gió lớn gì mà chưa thấy, hôm nay đã mất mặt, cũng phải tìm lại.

Nhưng Bàn Tử đứng sau Hứa Thành thì có người nhận ra, những người này không khỏi nghĩ Bàn Tử có lẽ đã bám được vào một ông lớn nào đó.

Lúc này, người phụ nữ trong phòng bao kia cũng bước ra, nhìn thấy Hứa Thành cũng sáng mắt lên, trong lòng không khỏi có chút rung động.

Vì đã nhiễm long tính, Hứa Thành hiện tại có một sức hấp dẫn bẩm sinh đối với phụ nữ.

Đặc tính này giống như một loại pheromone, khiến cho các cô gái chỉ cần ở cùng Hứa Thành cũng cảm thấy cuộc đời đạt đến đỉnh cao.

Nói cách khác, Hứa Thành hiện tại chính là một hooc-môn di động hình người.

Cô gái sườn xám ở cự ly gần nhìn Hứa Thành cũng một trận choáng váng, nhưng tố chất nghề nghiệp tốt khiến cô không đến nỗi thất thố.

Lúc này, Lưu Ly Tôn nói: "Cậu trẻ, làm tôi mất mặt, hôm nay phải cho một lời giải thích." Hứa Thành có chút buồn cười, đấu giá một món đồ mà cũng đắc tội, thiên hạ làm gì có đạo lý như vậy.

“Vậy giải quyết thế nào?” Lưu Ly Tôn nói: “Tôi cũng không bắt nạt cậu, hôm nay chúng ta đấu bảo một trận, ai thua thì phải dập đầu ba cái với đối phương, sau đó cút khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm.” Ánh mắt Hứa Thành lạnh đi: “Vậy nếu tôi không đồng ý thì sao?” Hứa Thành vừa dứt lời, không khí xung quanh lạnh đi mấy độ, tất cả mọi người đều cảm thấy da đầu tê dại, như có người dùng dao rạch trên đó.

Lưu Ly Tôn hiển nhiên cũng cảm nhận được sát khí Hứa Thành tỏa ra, trong lòng cũng đánh trống liên hồi.

Trời ạ, bây giờ là thời đại hòa bình, phải giết bao nhiêu người mới có thể tích tụ được sát khí như vậy.

Nhưng dù vậy, Lưu Ly Tôn cũng không lùi bước, nếu hôm nay nhận thua như vậy, sau này ở đất Kinh thành này còn làm ăn gì nữa.

“Cậu nhóc cũng đừng dọa tôi, hôm nay ván cược này cậu nhận cũng phải nhận, không nhận cũng phải nhận, cậu không sao, không có nghĩa là bạn cậu không sao.” Bàn Tử nghe vậy lập tức rùng mình, nhỏ giọng nói với Hứa Thành: “Hứa Thành, chúng ta nhận đi, vợ con tôi đều ở Kinh thành cả, nếu thua, cùng lắm tôi thay cậu dập đầu, rồi cút ra ngoài.” Hứa Thành gật đầu, tình thế ép người, cũng không thể giết hết người ở đây.

“Được, tôi đồng ý, đấu đi.” Nghe Hứa Thành nói vậy, Lưu Ly Tôn hiển nhiên có chút bất ngờ, không ngờ cậu nhóc này không hiểu quy tắc đấu bảo mà cũng dám nhận.

“Cậu nhóc, tôi cũng không bắt nạt cậu, để bạn cậu nói cho cậu biết quy tắc đấu bảo.” Bàn Tử liền kể lại toàn bộ quy tắc đấu bảo cho Hứa Thành.

Hóa ra đấu bảo cũng tương tự như Điền Kỵ đua ngựa, mỗi người đều lấy ra ba món bảo bối để so sánh, sau đó mời năm vị giám định,

lần lượt định giá cho những bảo bối đó.

Cũng là lấy ra ba cặp bảo bối để thi đấu một chọi một, bảo bối của ai có giá trị cao hơn thì người đó thắng.

Áp dụng thể thức ba ván thắng hai.

Mỗi món bảo bối trước khi bắt đầu thi đấu đều không được lộ ra, để phòng đối thủ thay đổi bảo vật.

Hứa Thành nghe hiểu xong mới biết dụng tâm hiểm ác của Lưu Ly Tôn, hiển nhiên không có mấy người có thể so sánh được với bộ sưu tập phong phú của lão.

Bao nhiêu năm nay, không biết bao nhiêu bảo bối đã rơi vào túi của Lưu Ly Tôn, hiển nhiên người bình thường đối đầu với Lưu Ly Tôn chắc chắn sẽ thua cuộc.

Nhưng Hứa Thành đang sầu vì không có chỗ để ra tay với những bảo bối kia, lần này Lưu Ly Tôn lại tìm cho hắn một cái cớ hay.

Chương 77

"Được, tôi đồng ý rồi, khi nào so tài?" Lưu Ly Tôn suy nghĩ một lát: "Ngày mai, mười giờ sáng." "Được, một lời đã định." Thấy Hứa Thành đồng ý sảng khoái như vậy, khiến Lưu Ly Tôn trong lòng có chút bất an, nhưng nghĩ đến những bảo vật quý hiếm kia, lão cũng yên tâm lại.

Giám định viên của đại hội đấu bảo lần này sẽ do Tân Nguyệt Phạn Điếm thống nhất lựa chọn, để đảm bảo công bằng.

Cộng thêm những chi phí đó, vì là Lưu Ly Tôn phát động thách đấu, dĩ nhiên cũng toàn bộ để Lưu Ly Tôn gánh chịu.

Số tiền mà Tân Nguyệt Phạn Điếm bán đấu giá sẽ được chuyển vào tài khoản của Hứa Thành trong vòng ba ngày, tương tự Hứa Thành cũng có ba ngày để huy động vốn, nhưng bảo bối chỉ có thể để Tân Nguyệt Phạn Điếm tạm thời bảo quản.

Người phụ nữ trong phòng bao kia vốn định lại nói chuyện với Hứa Thành, nhưng một cuộc điện thoại sau đó đã khiến cô từ bỏ ý định này.

Sau khi trở về, Bàn Tử thấy Hứa Thành tự tin như vậy, có chút tò mò không biết có thật là có bảo bối tốt không.

Hứa Thành liền lấy ra toàn bộ đồ tùy táng của Vạn Nô Vương, tổng cộng mười bảy món, món nào cũng quý hơn chiếc hộp ngọc kia.

Bàn Tử lúc đó cảm thấy mình nghi ngờ là đúng, Hứa Thành quả nhiên đã trộm lăng hoàng đế.

Không để ý đến Bàn Tử đang la hét ầm ĩ, Hứa Thành gọi điện cho cô gái lễ tân kia.

Thời gian gần đây kiềm chế thực sự có chút khổ sở.

"Chào người đẹp, có rảnh đi ăn một bữa không?" "...?" Đối phương hiển nhiên có chút không nhớ ra, nhưng ngay sau đó đã nhớ ra: "Là anh chàng đẹp trai ở buổi đấu giá hôm nay?" "Ừm.

Vậy hôm nay có rảnh không?" Đối phương hiển nhiên có chút kinh hỉ, "Rảnh, rảnh." "Vậy đi....." Chưa nói xong, từ bên kia Hứa Thành nghe thấy một giọng nói, giọng nói rất nhỏ, hình như là cô gái sườn xám chủ trì hội trường hôm nay.

Xem ra hai người họ thật sự là chị em.

"Vậy ở Phảng Thiện, không gặp không về." "Được ạ." Cứ như vậy, Hứa Thành cúp điện thoại.

Phảng Thiện là một nhà hàng do một số ngự trù thời nhà Thanh mở, có thể nói là nhà hàng tốt nhất ở Bắc Kinh hiện nay.

Đầu dây bên kia sau khi cúp điện thoại.

Tô Tình đang điên cuồng tìm quần áo.

Không ngờ anh chàng đẹp trai hôm nay lại thật sự gọi điện cho mình, lần này phải nắm bắt cơ hội thật tốt.

Tô Nguyệt ở bên cạnh nhìn bộ dạng của Tô Tình, không khỏi có chút lo lắng cho cô em gái mê trai này.

Thời gian trôi qua, trên ghế ngồi đã có người, xem ra là những đại sư giám định bảo vật do Tân Nguyệt Phạn Điếm mời đến.

Ba món bảo bối của Hứa Thành và Lưu Ly Tôn được phủ vải, đặt ở phía trước những người đó, xung quanh đều có bảo vệ nghiêm ngặt.

Nhưng cũng không ai dám gây sự ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, trừ phi không muốn sống.

Nhìn đồng hồ, chín giờ bốn mươi phút, còn hai mươi phút nữa sẽ

chính thức bắt đầu.

Hứa Thành và Bàn Tử cùng nhau đi đến trung tâm đại sảnh, hôm nay họ và Lưu Ly Tôn là nhân vật chính.

Lưu Ly Tôn lúc này cũng mặc một bộ đồ Trung Sơn từ lầu hai đi xuống, nhìn thấy Hứa Thành liền gật đầu ra hiệu.

Hứa Thành đáp lễ xong có chút kỳ quái, lão già này như biến thành người khác, hôm qua quả thực như một kẻ vô lại ngang ngược.

Nhưng nghĩ lại Hứa Thành cũng hiểu, hôm qua ít người hôm nay nhiều người, hơn nửa nhân vật có máu mặt ở Kinh thành đều đã đến, bộ dạng cần làm phải làm cho đủ.

Dưới khán đài có một số người không nhận ra Hứa Thành, liền hỏi người bên cạnh Hứa Thành là thần thánh phương nào, dám thách thức Lưu Ly Tôn.

Dưới khán đài có người tham gia buổi đấu giá hôm qua, liền kể lại hành động vĩ đại của Hứa Thành.

Khi nghe nói hôm qua Hứa Thành đã dùng hai trăm tám mươi triệu để mua một chiếc thẻ ngọc, dưới khán đài đều vang lên một trận kinh hô.

Ở thời đại này, hai trăm tám mươi triệu là một khoản tài sản cực kỳ lớn, có thể nói hai trăm tám mươi triệu có thể chọn ra mười người từ dưới khán đài, toàn bộ tài sản của mười người này cộng lại cũng không bằng.

Lúc này Tô Nguyệt bắt đầu chủ trì, vì cuộc thi bảo vật là ba ván thắng hai, nên sáu món bảo bối bắt đầu được ghép cặp ngẫu nhiên.

Chỉ thấy sáu người phục vụ bịt mắt, đẩy chiếc xe chứa bảo bối đi trên sân khấu, không hề xảy ra va chạm.

Sau khi đi xong, bảo bối của Hứa Thành và Lưu Ly Tôn vừa vặn đối diện nhau.

Lúc này, bắt đầu trận thi đấu đầu tiên.

Đầu tiên được mở ra là bảo bối của Lưu Ly Tôn, vừa mới vén tấm vải che, dưới khán đài đã vang lên một trận kinh hô, vì đó là một món đồ đồng.

Lúc này tên của món cổ vật cũng được xướng lên: "Đế trống kiến bằng đồng xanh thời Chiến Quốc".

Chỉ thấy trên chiếc đế đồng không lớn đó có đúc vô số con rồng cuộn lớn nhỏ, giữa các con rồng cuộn lại quấn quýt lấy nhau, trong sự hỗn loạn lại mang đến cho người ta cảm giác hoa mắt.

Điều kỳ lạ là số lượng rồng cuộn trên đó, người khác nhau ở những góc độ khác nhau đếm ra không giống nhau, khiến cho người dưới khán đài đều phải rướn cổ lên nhìn.

Món bảo vật này vừa xuất hiện, năm vị chuyên gia cũng phát ra một trận tán thưởng.

Đây là một món bảo vật phát huy đến cực hạn nghệ thuật trang trí hình rồng.

Bảo vật quý giá như vậy thật không biết Lưu Ly Tôn lấy được từ đâu, Hứa Thành nhìn thấy cũng một trận kinh ngạc.

Lưu Ly Tôn không thể xem thường, nhưng nghĩ đến ba món bảo vật kia, Hứa Thành cũng hơi yên tâm.

Cuối cùng, qua sự thẩm định thống nhất của năm vị đại sư giám định, món đồ đồng này có giá trị khoảng 350 triệu.

Mức giá như vậy dĩ nhiên lại gây ra một trận kinh hô, đúng là trọng khí của quốc gia.

Chương 78

Lúc này trong đám đông, một số nhân viên bảo tàng đang thương lượng với thuộc hạ của Lưu Ly Tôn, muốn bàn bạc với Lưu Ly Tôn về việc giữ lại món bảo vật này.

Lúc này có châu ngọc ở trước, mọi người dưới khán đài cũng không khỏi mong đợi bảo vật của Hứa Thành.

Một nhân vật có thể so sánh với Lưu Ly Tôn, bảo bối dĩ nhiên sẽ không quá tệ.

Nhưng món đồ đồng kia thực sự quá quý giá, Bàn Tử bên cạnh Hứa Thành trong lòng đột nhiên không còn tự tin, Tô Tình và Tô Nguyệt bên cạnh không khỏi lo lắng.

Hứa Thành quay lại mỉm cười với ba người, ra hiệu không cần lo lắng.

Trong khoảnh khắc tấm vải được kéo ra, một trong năm vị đại sư giám định đột nhiên đứng bật dậy.

"Không thể nào, không thể nào, món bảo vật này sao có thể còn tồn tại trên thế gian." Những người khác nhìn thấy cũng có chút tò mò.

"Vương lão, sao vậy?" Vương lão là người lớn tuổi nhất trong số họ, năm nay đã tám mươi ba tuổi, lần này có thể đến cũng là vì đam mê, có thể nhìn thấy nhiều bảo bối mà cả đời cũng chưa chắc được thấy.

Nhưng hôm nay món bảo bối của Hứa Thành, đột nhiên khiến ông có cảm giác đời này không còn gì hối tiếc.

Người dưới khán đài thấy vị đại sư giám định kia mất bình tĩnh

như vậy, chắc chắn món bảo bối này quý giá vượt ngoài sức tưởng tượng, ai nấy đều đứng dậy rướn cổ lên nhìn.

Trong phòng bao, những người lớn tuổi bên cạnh cô gái kia sau khi nhìn thấy món bảo bối đó, ánh mắt cũng trở nên sáng rực.

Lưu Ly Tôn thấy tình hình như vậy, trong lòng đột nhiên không còn tự tin, trận thi đấu đầu tiên lẽ nào sắp thua rồi sao?

Món bảo bối đó rốt cuộc là gì, khiến tất cả mọi người đều tò mò.

Lúc này nhân viên công tác cũng đã xướng tên.

"Tượng Phật điêu khắc ngà voi lõi xoay rỗng cuối thời Minh." Tượng ngà voi này có hai lớp trong ngoài, bên trong là một vị Phật cưỡi lạc đà, bên ngoài điêu khắc một vòng hào quang Phật.

Đặt trên bàn, vị Phật cưỡi lạc đà trong tượng ngà voi như thoát khỏi lực hút của trái đất, không ngừng xoay tròn ở đó, như đang giảng đạo cho chúng sinh.

Nhìn thấy kỹ thuật điêu khắc thần kỳ như vậy, tất cả mọi người đều có cái nhìn mới về thế giới.

"Vương lão, đây rốt cuộc là bảo vật gì, ngài có thể giảng giải cho chúng tôi được không?" Bốn vị đại sư giám định còn lại hiển nhiên chưa từng thấy loại điêu khắc này, lần lượt hỏi Vương lão.

Người dưới khán đài và người trong phòng bao cũng đều vô cùng hứng thú lắng nghe, đều muốn biết tượng ngà voi này rốt cuộc có lai lịch gì.

Lưu Ly Tôn sưu tầm bảo bối cả đời, hiển nhiên cũng chưa từng thấy kỳ trân dị bảo như vậy, thầm nghĩ sau khi đấu bảo kết thúc nhất định phải mua lại từ tay Hứa Thành.

Vương lão thấy mọi người đều đang lắng nghe, không khỏi có

chút tự đắc.

Uống một ngụm nước rồi nói vào micro: “Món bảo vật này tôi chỉ từng thấy nhắc đến trong sách giám định của sư phụ tôi, nghe nói là do Trịnh Hòa khi hạ Tây Dương đã mang về từ châu Phi và cho điêu khắc.” “Cây ngà voi này nghe nói lúc đó được một bộ lạc nhỏ thờ cúng, Trịnh Hòa phát hiện ngà voi có thể lơ lửng giữa không trung, bèn dùng rất nhiều vật tư để trao đổi với thủ lĩnh của bộ lạc đó.” “Trịnh Hòa sau khi có được ngà voi, hàng ngày đều mang theo bên mình, nghe nói vì quanh năm đi biển mà tích tụ bệnh tật đều không chữa mà khỏi, sau khi về nước, Trịnh Hòa đã mời năm vị thợ điêu khắc ngà voi hàng đầu cả nước để điêu khắc ngà voi.” “Ngà voi mỗi khi điêu khắc xuống một mảnh vụn, càng tỏ ra thần dị, cuối cùng khi điêu khắc thành hình Phật cưỡi lạc đà, trên bầu trời còn xuất hiện một vùng tử khí.” “Thế là Trịnh Hòa đã dâng món bảo vật này cho hoàng đế đương thời, cũng vì vậy mà nhận được rất nhiều phần thưởng.” Vương lão hiển nhiên có chút chưa đã thèm, món bảo vật này bất luận giá trị bản thân hay giá trị lịch sử gia tăng, đều vô cùng quý giá.

Nghe xong lời giải thích của Vương lão, tất cả mọi người đều bàn tán xôn xao, hiển nhiên bị những lời nói của Vương lão làm cho kinh ngạc.

Lúc này dưới khán đài có một chàng trai trẻ hét lên: “Vương lão, món đồ đó rốt cuộc trị giá bao nhiêu tiền, mọi người đều đang chờ nghe đây.” Nghe lời nói của chàng trai trẻ dưới khán đài, Vương lão cười cười: “Đừng vội, để tôi và mấy vị đại sư khác thương lượng đã.” Nói xong, Vương lão và mấy vị đại sư kia bắt đầu thảo luận.

Tô Tình và Tô Nguyệt nghe Vương lão nói vậy, cũng đều từ đáy lòng vui mừng cho Hứa Thành, hai khuôn mặt nhỏ nhắn đều kích động đỏ bừng.

Bàn Tử càng kích động vỗ tay liên tục, ổn rồi, ổn rồi.

Lúc này, sau khoảng nửa tiếng thảo luận, cuối cùng cũng đã có kết luận.

Cuối cùng do Vương lão tuyên bố.

"Qua thảo luận của chúng tôi, nhất trí quyết định giá của món bảo vật này là 450 triệu!" Lời này vừa nói ra, toàn trường im lặng.

Im lặng suốt ba phút, rồi đột nhiên bùng nổ những tràng pháo tay dữ dội.

Lưu Ly Tôn ở một bên nghe thấy, bước chân suýt chút nữa không vững, Hứa Thành rốt cuộc là thần thánh phương nào, lại có bảo vật quý giá như vậy.

Bao nhiêu năm nay lão cũng chưa từng thấy bảo bối kỳ dị như thế này, ngay cả trong bộ sưu tập của mình cũng không có.

Lúc này, thuộc hạ của lão và nhân viên bảo tàng đến tìm, Lưu Ly Tôn trực tiếp ra lệnh cho thuộc hạ đuổi những người đó đi.

Xem ra, món đồ đồng kia đã bị nhắm tới, những người này nhân danh yêu nước để cướp đồ thật sự phiền phức.

Món bảo vật của Hứa Thành có thể nói là giá cao nhất mà họ từng nghe trong những năm gần đây, gần như chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

Người bình thường nếu có được một món bảo vật như vậy, gần như ăn uống không lo, mấy đời cũng tiêu không hết tài sản.

Một số người liên tưởng đến việc Hứa Thành ra tay hào phóng hôm qua, lập tức hiểu ra Hứa Thành có lẽ chỉ mới lộ ra một phần tảng băng chìm mà thôi.

Thời gian sắp đến mười hai giờ trưa, hai trận thi đấu còn lại cũng

quyết định bắt đầu lại vào lúc một giờ chiều.

Những người đó buổi trưa cũng không ra ngoài, sợ về sẽ bị người khác chiếm chỗ, thế là gọi món ở Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Món ăn ở Tân Nguyệt Phạn Điếm không phải ngon nhất, nhưng chắc chắn là đắt nhất.

Bàn Tử không ngừng than phiền, một đĩa khoai tây xào bình thường cũng hơn hai nghìn tệ, một ấm trà Bích Loa Xuân cũng một nghìn năm.

Đều muốn xem xem khoai tây và lá trà có phải làm bằng vàng không.

Tân Nguyệt Phạn Điếm hôm nay kiếm được đầy bồn đầy bát.

Hứa Thành và Bàn Tử đang ăn cơm trong phòng của Hứa Thành ở khách sạn thì có tiếng gõ cửa.

Bàn Tử tưởng là Tô Tình, không ngờ mở cửa ra lại là Lưu Ly Tôn, Hứa Thành thấy vậy cũng có chút tò mò, không biết Lưu Ly Tôn tìm mình làm gì.

Chương 79

Hứa Thành vội mời Lưu Ly Tôn vào, tuy ghét người này, nhưng lễ nghi phải làm cho đủ.

"Không biết Tôn gia tìm tôi có việc gì?" Lưu Ly Tôn nhìn Hứa Thành, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: "Hôm nay tôi không vòng vo, hỏi cậu tượng ngà voi đó có bán không, tôi ra giá năm trăm triệu!" Lưu Ly Tôn hiển nhiên cực kỳ yêu thích tượng ngà voi đó, ngay cả giá cũng không chịu mặc cả, sợ Hứa Thành không chịu bán cho mình.

Hứa Thành không ngờ Lưu Ly Tôn lại muốn mua tượng ngà voi, ra giá năm trăm triệu đã rất có thành ý rồi.

"Bán, tại sao lại không bán." Lưu Ly Tôn thấy Hứa Thành chịu bán cho mình, hiển nhiên vô cùng kinh hỉ.

"Có thể cho tôi một ngày để tôi gom tiền không, cậu biết đấy, năm trăm triệu cũng không phải dễ dàng lấy ra được." Hứa Thành gật đầu, nếu đã thành tâm muốn mua, đều không phải chuyện lớn.

Lúc này cửa phòng Hứa Thành lại bị gõ, Lưu Ly Tôn nhíu mày, không phải đã bảo thuộc hạ canh ở cửa, không cho ai vào sao?

Bàn Tử tiến lên mở cửa, một người đàn ông trung niên đeo kính dẫn theo một thanh niên bước vào.

Người đàn ông trung niên nhìn thấy Lưu Ly Tôn hiển nhiên có chút không tự nhiên, nhưng vẫn cứng rắn nói với Hứa Thành: "Cậu là Hứa Thành phải không, tôi là phó viện trưởng bảo tàng Cố Cung, đây là học trò của tôi, hôm nay đến hỏi cậu, tượng ngà voi đó có hứng thú giao cho bảo tàng chúng tôi bảo quản không, đương nhiên không phải miễn phí, chúng tôi sẽ xin quốc gia một nghìn vạn làm bồi thường." Lúc này Lưu Ly Tôn hừ lạnh một tiếng: "Thật không đúng lúc, món

đồ đó vừa mới bán cho tôi rồi.” Hứa Thành cũng chỉ biết bất lực lắc đầu, từ lúc người đàn ông trung niên vừa bước vào cửa đã đoán ra ý đồ của họ.

Chẳng qua là cho một chút bồi thường và một tấm cờ khen, có lẽ một nghìn vạn cuối cùng cũng không lấy ra được.

Thấy tình hình như vậy, trong mắt người đàn ông trung niên lóe lên một tia thất vọng, nhưng vẫn lịch sự gật đầu chào tạm biệt Hứa Thành.

Lưu Ly Tôn thấy người đàn ông trung niên đi rồi nói: “Cố gắng ít tiếp xúc với loại người như vậy, đọc sách đến ngốc cả rồi.” Thấy Lưu Ly Tôn ra vẻ bề trên dạy dỗ, Hứa Thành bất đắc dĩ gật đầu.

Nhưng Lưu Ly Tôn lại nói: “Chuyện nào ra chuyện đó, hôm nay cái đầu này dập chắc rồi, tiếp theo tôi sẽ không thua đâu.” Hứa Thành không biết Lưu Ly Tôn lấy tự tin ở đâu ra, xem ra lão rất tự tin vào hai món bảo bối kia.

Nhưng thắng thua phải so tài mới biết.

Tiễn Lưu Ly Tôn đi, Bàn Tử nói: “Hứa Thành, lão Lưu Ly Tôn kia không biết sẽ giở trò gì, cẩn thận một chút.” Hứa Thành gật đầu, những người này đều là cáo già, không chừng lúc nào đó sẽ rơi vào cái hố họ đào.

Thời gian lúc này cũng gần đến, tuy là giữa trưa, nhưng mọi người đều không có chút buồn ngủ nào.

Tiếp theo, trận thi đấu tiếp theo lại gấp rút bắt đầu.

Lần này, bảo bối của Hứa Thành được tiết lộ trước, sau khi tấm vải được vén ra, một chiếc ngọc như ý tinh xảo xuất hiện trước mặt mọi người.

Nhân viên công tác đưa ra tên gọi là “Ngọc như ý ba báu lưu ly”.

Nghe tên này, những người khác đều mong chờ, xem xem ngọc như ý này rốt cuộc quý giá đến mức nào.

Tiếp đó, chiếc ngọc như ý được đưa đến tay các vị giám định.

Trong đó, một vị đại sư giám định chuyên về ngọc thạch sau khi xem xong kinh ngạc nói: "Khắc từ dương chi ngọc tủy." Đầu của chiếc như ý có hình đám mây lành, có ba viên bảo châu lưu ly được khảm lên trên, trên ứng với tam quang nhật nguyệt tinh, dưới ứng với tam tài thiên địa nhân, ngụ ý phụng thiên thừa vận, cùng đạo đồng tu.

Tay cầm của chiếc như ý có chín con kim long năm móng bay lên bay xuống khác nhau, không con nào giống con nào, kim long uốn lượn, ngụ ý bát hoang lục hợp, duy ngã độc tôn.

Đuôi của như ý có hình linh chi, có hoa văn ngũ phúc, ngụ ý tiên phúc vĩnh hưởng, thánh thọ vô cương.

Đạo giáo theo đuổi thiên đạo tự nhiên, dùng ý nghĩa này để điêu khắc ngọc như ý ba báu, người sở hữu sẽ tăng thêm phúc lộc thọ ba vận.

Tổng thể trông vô cùng may mắn, khi vung lên có thể thấy trong không khí xuất hiện những luồng sáng bảy màu, bảo châu lưu ly được khảm có thể phân tách ánh sáng trong không khí, có tác dụng như một lăng kính, kỹ thuật này thật sự thần kỳ.

Ngọc như ý tuy mô phỏng theo bảo vật trong truyền thuyết thần thoại để điêu khắc, nhưng chất liệu cộng với ý nghĩa ẩn chứa trong đó, rõ ràng trên thực tế có giá trị hơn tượng ngà voi cưỡi lạc đà lúc nãy.

Nó thuộc về trọng khí của Đạo giáo, nếu để những người tu đạo nhìn thấy, tự nhiên sẽ không tiếc bất cứ giá nào để có được nó.

Cuối cùng sau khi thương lượng, năm vị chuyên gia đã đưa ra mức

giá hai trăm triệu, xa xa không bằng tượng ngà voi lúc nãy.

Sở dĩ đưa ra mức giá như vậy, chủ yếu là vì ngọc như ý không có danh tiếng lớn trong lịch sử, cổ vật không chỉ xem giá trị bản thân, mà còn phải xem câu chuyện và nội hàm đằng sau nó.

Khi giá của bảo bối Hứa Thành đã có, bảo bối của Lưu Ly Tôn dĩ nhiên cũng xuất hiện trước mặt mọi người.

Nhìn bộ dạng tự tin của Lưu Ly Tôn bên kia, Hứa Thành trong lòng cũng không chắc chắn.

Khi bảo vật đó lộ ra, tất cả mọi người đều lộ vẻ ngạc nhiên, vì đó là một viên ngọc châu bình thường không có gì lạ, trên đó có một số hoa văn giống như mắt.

Nếu không phải viên ngọc châu này được mang lên, nó trông không khác gì một viên đá lẫn ngọc.

Mấy vị đại sư giám định lần lượt cầm lên xem, thực sự không nhận ra đây là thứ gì, không khỏi nhìn về phía Lưu Ly Tôn.

Lưu Ly Tôn có thể mang bảo vật này lên sân khấu thi đấu, tự nhiên có giá trị của nó, nhưng thực sự không nhìn ra được.

Người dưới khán đài cũng đều đoán xem đây là thứ gì, chẳng lẽ Lưu Ly Tôn già rồi lú lẫn sao.

Bàn Tử ở đó cũng nói: "Hứa Thành, xem ra chúng ta thắng chắc rồi, Lưu Ly Tôn lấy ra món đồ rách nát gì thế này để lừa người." Hứa Thành lắc đầu, Lưu Ly Tôn không thể nào vô cớ làm vậy, người ở địa vị này tự nhiên sẽ không làm chuyện tổn hại đến thân phận của mình.

Lưu Ly Tôn ngẩng đầu, nhìn vẻ mặt không hiểu của mọi người, trong lòng không khỏi càng thêm đắc ý.

Lúc này chỉ nghe Lưu Ly Tôn nói một câu: "Tắt hết đèn đi, kéo hết

rèm cửa lại.” Người của Tân Nguyệt Phạn Điếm tự nhiên làm theo, những người khác đều không hiểu Lưu Ly Tôn rốt cuộc muốn làm gì.

Nhưng Hứa Thành lại mơ hồ có một suy đoán, lẽ nào truyền thuyết là thật?

Khi ánh sáng ngày càng tối, viên châu trên bàn trưng bày cũng từ từ phát sáng.

Đến cuối cùng khi hoàn toàn tối đen, viên châu tỏa ra ánh sáng rực rỡ, trực tiếp chiếu sáng cả đại sảnh sáng như ban ngày.

Vương lão lắp bắp nói: “Lẽ nào, lẽ nào là Tùy Hầu Châu!” Lời này vừa nói ra, toàn trường xôn xao!

Tùy Hầu Châu!

Trong lịch sử cùng với Hòa Thị Bích nổi danh Tùy Hầu Châu?

Chương 80

Tương truyền Tùy Hầu Châu là bảo vật của nước Tùy thời Xuân Thu, cũng được gọi là Tùy châu, cùng với Hòa Thị Bích được xưng là "Xuân Thu nhị bảo".

Hai thành ngữ "Tùy châu hòa bích" và "châu liên bích hợp" cũng xuất phát từ món bảo vật này.

Mấy ngàn năm nay, không biết bao nhiêu người đã tìm kiếm tung tích của nó, nhưng đều vô công phản.

Không ngờ món đồ này lại bị Lưu Ly Tôn có được, và dùng trong cuộc đấu bảo này!

Mấy vị đại sư tay run run chuyền Tùy Hầu Châu cho nhau, sợ làm hỏng.

Khi món đồ trong truyền thuyết xuất hiện trước mặt, căn bản không có cách nào bình tĩnh được.

Người dưới khán đài càng điên cuồng, nếu không phải bảo an của Tân Nguyệt Phạn Điếm mạnh mẽ, e rằng đã xông thẳng lên sân khấu rồi.

Lưu Ly Tôn ra hiệu, thuộc hạ của lão trực tiếp tiến lên đặt Tùy Hầu Châu vào một chiếc hộp đặc chế.

Lão cũng sợ bảo bối xảy ra sai sót, vạn nhất có bất trắc e rằng sẽ hối hận cả đời.

Thấy bảo bối bị lấy đi khỏi tay, mấy vị đại sư đều lộ vẻ thất vọng.

Đèn lại được bật lên, Tùy Hầu Châu trên sân khấu đã được Lưu Ly Tôn cất vào hộp bảo hiểm.

Mọi người đột nhiên cảm thấy cảnh tượng vừa rồi như một giấc mơ, như một cái chớp mắt tỉnh lại, căn bản không có Tùy Hầu Châu.

Lưu Ly Tôn đắc ý nhìn Hứa Thành, lần này cậu nhóc thua chắc rồi.

Hứa Thành bên này cũng bất ngờ, không ngờ bảo bối trong truyền thuyết đều bị mình gặp phải.

Bàn Tử vỗ vai Hứa Thành an ủi: "Hứa Thành đừng nản lòng, ai mà ngờ Lưu Ly Tôn lại hack game, lấy ra một món bảo bối tuyệt thế như vậy." Các chuyên gia thảo luận hồi lâu, nhưng không thảo luận ra kết quả.

Lúc này Vương lão nói: "Xét thấy Tùy Hầu Châu thực sự quá quý giá, giá cả không có giới hạn cụ thể, nhưng tuyệt đối quý hơn ngọc như ý ba báu kia, cho nên ván này, Lưu Ly Tôn thắng." Lưu Ly Tôn thắng một cách không chút hồi hộp, bây giờ hai bên đều thắng một trận, trận cuối cùng một ván định thắng thua.

Bàn Tử không khỏi có chút căng thẳng, Lưu Ly Tôn đã lấy ra một món bảo vật quý giá như vậy, không biết tiếp theo sẽ thế nào.

Hứa Thành ra hiệu cho Bàn Tử đừng căng thẳng.

Tùy Hầu Châu chỉ có một viên, Lưu Ly Tôn chắc chắn không thể lấy ra bảo vật tốt hơn.

Hứa Thành tin rằng, món bảo vật kia, tuyệt đối sẽ không thua.

Lần này đến lượt bảo bối của Lưu Ly Tôn ra sân trước.

Lần này tất cả mọi người đều muốn xem Lưu Ly Tôn còn có bảo vật hiếm thế nào.

Sau khi tấm vải được kéo ra, một chiếc bình sứ xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Nhân viên công tác cũng hô lên tên đầy đủ của chiếc bình sứ này.

"Mai bình Nguyên thanh hoa vẽ tích Tiêu Hà đuổi Hàn Tín dưới trăng".

Vì món đồ này quá lớn, không thể mang đến trước bàn, năm vị đại sư giám định đều tranh nhau tiến lên xem xét.

Trong đó, một vị đại sư chuyên về giám định đồ sứ kinh ngạc thốt lên: "Đây là bảo vật độc nhất vô nhị trong số đồ Nguyên thanh hoa a." Vị đại sư giám định thấy mọi người dưới đài không hiểu, liền giải thích.

Vì đồ Nguyên thanh hoa lưu truyền đến đời sau rất ít, cả thế giới cũng chỉ có hơn một trăm món, cho nên một món đồ Nguyên thanh hoa bình thường cũng có thể bán được với giá cực kỳ cao.

Đồng thời vì men xanh có sức bám màu mạnh, màu sắc ổn định, hoa văn không bao giờ phai, đã thu hút rất nhiều nhà sưu tầm.

Món đồ sứ này dùng vật liệu thượng hạng, và đã sử dụng loại men "Tô ma ly thanh" quý giá, loại men này có nguồn gốc từ Iran, một loại chất tạo màu ổn định nhất.

Hơn nữa đề tài hiếm có, loại đồ Nguyên thanh hoa có hình vẽ nhân vật lịch sử cực kỳ hiếm thấy.

Trước đây, chỉ từng thấy một món vẽ cảnh Quỷ Cốc hạ sơn, nhưng giá trị nghệ thuật xa không bằng món này.

Hơn nữa, những món đồ thanh hoa có kích thước lớn như vậy cực kỳ khó nung, có thể nung một nghìn món cũng chưa chắc ra được một món đồ sứ hoàn mỹ như vậy.

Sau khi trở về bàn, mấy vị chuyên gia bàn bạc một hồi, nhất trí đưa ra mức giá một tỷ.

Mức giá như vậy dĩ nhiên lại gây ra một trận kinh ngạc, những món đồ tốt bình thường cả đời cũng không thấy được, hôm nay lại liên tiếp thấy năm món, khiến mọi người đều hô không uổng chuyến đi này.

Đồng thời cũng đang mong chờ món đồ cuối cùng của Hứa Thành, sau khi thi đấu xong, còn có một màn kịch hay đang chờ.

Nghe thấy mức giá này, Bàn Tử trực tiếp choáng váng.

Tiêu rồi, sắp thua.

Cái tượng đồng mạ vàng kia cùng lắm cũng chỉ đáng giá hai, ba trăm triệu, chưa so đã thấy thắng thua.

Hứa Thành lúc này cũng có chút kinh ngạc trước tài lực của Lưu Ly Tôn, xem ra còn lợi hại hơn cả Giải gia và Hoắc gia.

Nhưng Hứa Thành cảm thấy mình sẽ không thua, vì bên trong tượng đồng đó ẩn chứa huyền cơ, cũng là khi hắn mở Âm Dương Nhãn mới phát hiện ra.

Khi tượng đồng của Hứa Thành được đưa ra, tiếng kinh hô dưới đài rõ ràng nhỏ đi rất nhiều, sau những kích thích liên tiếp, bảo bối bình thường khó mà gây ra dao động cảm xúc nữa.

Các chuyên gia vẫn đưa ra một mức giá hợp lý, khoảng 150 triệu nguyên.

Nghe thấy mức giá này, Lưu Ly Tôn đắc ý đi đến trước mặt Hứa Thành.

“Cậu nhóc, sau này phải biết, dưới chân thiên tử, không phải ai cũng có thể đắc tội.” Nhìn cảnh này, những người khác đều mang vẻ mặt xem kịch hay, không phải đến đây là vì màn kịch hay này sao.

Chương 81

Hứa Thành lắc đầu nói: "Các vị đại sư, có phải các vị nhìn nhầm rồi không, xem lại đi, thật sự chỉ đáng giá 150 triệu sao?" Trong đó một vị đại sư chuyên nghiên cứu về lĩnh vực này nói: "Không sai, tượng đồng này tuy cũng là bảo vật hiếm có, nhưng hoàn toàn không thể so sánh với món đồ Nguyên thanh hoa của Lưu Ly Tôn." Những người khác lần lượt suy đoán, Hứa Thành có lẽ nào định quỵt nợ.

Hứa Thành lắc đầu.

"Ai có búa cho tôi mượn một cái." Tô Nguyệt lúc này nghe thấy, vội bảo một người phục vụ mang một chiếc búa sắt nhỏ đến.

Thấy hành động của Hứa Thành, mọi người đều có chút tò mò, người này rốt cuộc bị sao vậy.

Chỉ thấy Hứa Thành từ trong tủ trưng bày lấy ra tượng đồng đặt lên bàn, dùng búa sắt giáng mạnh một nhát, trực tiếp đập ra một vết nứt trên đỉnh đầu tượng đồng.

Những người khác chỉ cảm thấy mí mắt giật giật, thua cược cũng không cần phải trút giận lên bảo bối, đó là 150 triệu, không phải đồ thủ công mỹ nghệ trên đường.

Thấy hành động này của Hứa Thành, Lưu Ly Tôn cũng giật mình, lão còn định sau khi cá cược xong sẽ mua lại hai món bảo bối còn lại của Hứa Thành, đập vỡ là có ý gì.

Bàn Tử cũng xót ruột, 150 triệu cứ thế bị đập vỡ.

Trong mắt Tô Tình lại tràn đầy sự sùng bái đối với Hứa Thành, trong mắt cô, Hứa Thành làm gì cũng đều đẹp trai như vậy.

Thấy Hứa Thành làm vậy, vị đại sư giám định kia nói: "Lẽ nào

bên trong có ẩn chứa huyền cơ?" Nghe vậy, những người khác cũng đều nhìn về phía tượng đồng, sau khi bị Hứa Thành đập vỡ, lộ ra bên trong rỗng, lẽ nào bên trong chứa đồ tốt.

Cổ vật có tiền lệ như vậy, thường là để bảo vệ bảo bối thật sự có giá trị, người ta sẽ giấu bảo bối đó trong một vật phẩm bình thường.

Người bình thường nhìn thấy cũng chỉ coi nó như một món đồ bình thường.

Nhưng tượng đồng này đã quý giá như vậy, lẽ nào bên trong còn giấu bảo bối tuyệt thế nào khác?

Hứa Thành lại đập một búa nữa, chiếc búa như gõ vào tim mọi người, nếu có bảo bối kỳ lạ, mở ra nhẹ nhàng cũng được mà.

Thật sự không coi tiền ra gì.

Hứa Thành ra tay có chừng mực, món đồ bên trong không hề bị tổn hại, chỉ làm vỡ lớp vỏ đồng bên ngoài.

Thời gian trôi qua từng chút, món đồ bên trong cũng dần dần lộ ra bộ mặt thật.

Đó là một chiếc ấn tỳ, một góc của ấn tỳ dường như bị vỡ, được một người thợ tài hoa dùng vàng vá lại.

Bên phải của ấn tỳ khắc bốn chữ triện "Thiên mệnh thạch thị".

Tất cả mọi người lập tức không dám đoán, không dám nghĩ.

Món đồ này không phải chuyện nhỏ, một khi xuất hiện trên thế giới, không biết sẽ gây ra chấn động lớn đến mức nào.

Những người trong phòng bao lúc này cũng đều xuống lầu, chỉ để chiêm ngưỡng phong thái của món bảo vật này.

Lúc này một lão giả gầy gò mặc bộ đồ Trung Sơn màu trắng được người của Tân Nguyệt Phạn Điếm vây quanh, người xung quanh lần

lượt nhường ra một con đường.

Trong đó một số người biết thân phận của lão giả trong lòng dấy lên sóng to gió lớn, không ngờ món đồ này lại thu hút cả vị này ra mặt.

Lão giả nhìn chiếc ấn tỳ chưa được lấy ra hoàn toàn, ánh mắt hoàn toàn bị thu hút.

Tay bất giác đưa ra muốn chạm vào thì bị Bàn Tử cản lại.

"Vị lão gia này, nhìn thì được, chạm thì không được đâu." Người xung quanh nhận ra lão giả đều toát mồ hôi lạnh thay Bàn Tử, tên này thật không biết sống chết, nếu chọc giận lão, sợ rằng ở Thượng Hải - Hàng Châu cũng không vớt được xác.

Lúc này Hứa Thành đã lấy hoàn toàn chiếc ấn tỳ ra, đặt trong tay, Hứa Thành chỉ cảm thấy linh hồn mình được một luồng khí tức từ trong đó tràn vào lấp đầy.

Trước đây linh hồn như có những lỗ hổng nhỏ, nhưng chiếc ấn tỳ này lại trực tiếp khiến những lỗ hổng đó hoàn toàn biến mất.

Hứa Thành lật mặt đáy của chiếc ấn tỳ lên xem.

"Thụ mệnh vu thiên, ký thọ vĩnh xương." Tám chữ lớn trên đó lấp lánh tỏa sáng.

Nhìn thấy những chữ trên đó, có người bật khóc, đặc biệt là vị phó viện trưởng bảo tàng kia khóc thảm thiết nhất.

Cả đời có thể nhìn thấy món đồ này, với tư cách là người thực sự yêu cổ vật, đời này không còn gì hối tiếc.

Lão giả kia run rẩy giơ tay lên: "Tiểu hữu, có thể cho lão hủ xem một chút không?" Hứa Thành nhìn thái độ của một số người xung quanh đối với ông ta, lập tức hiểu ra thân phận của người trước mặt.

E rằng là ông chủ của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Ông chủ Tân Nguyệt Phạn Điếm có bối cảnh cực sâu, không ai biết rốt cuộc dựa vào ai, nhưng Tân Nguyệt Phạn Điếm mấy trăm năm đứng vững không đổ là một sự thật cực kỳ đáng sợ.

Đưa ấn tỳ cho lão giả, lão giả gầy gò kích động lật qua lật lại xem.

"Hòa Thị Bích, quả nhiên là Hòa Thị Bích, trời không phụ ta." Lời của lão giả như chọc thủng một lớp giấy cửa sổ, những người bên ngoài chưa từng thấy Hòa Thị Bích nghe thấy, như bị sét đánh đứng ngây tại chỗ.

Hòa Thị Bích, vậy mà Hòa Thị Bích đã xuất thế.

Ngọc bích nổi tiếng trong lịch sử Thiên triều, còn được gọi là Hòa Thị chi bích, Kinh ngọc, Kinh hồng, Kinh bích, Hòa bích, Hòa phác.

Là kỳ bảo thiên hạ!

Trong dòng sông lịch sử dài đằng đẵng, Hòa Thị Bích như một chiếc thuyền nhỏ lướt qua dòng sông thời gian, xuyên suốt hơn nửa lịch sử.

Không biết bao nhiêu câu chuyện đã xảy ra trên thân Hòa Thị Bích.

Biện Hòa, Lận Tương Như, Tần Thủy Hoàng, Hán Vũ Đế, Vương Mãng, Đường Thái Tông vân vân.

Các đời không biết bao nhiêu thiên kiêu khao khát có thể nhìn thấy Hòa Thị Bích một lần, dù phải trả giá bằng mạng sống.

Chương 82

Nhưng những người có liên quan đến câu chuyện của Hòa Thị Bích sớm đã mục nát, Hòa Thị Bích lại trường tồn vĩnh cửu.

Trong 《Lục Dị Ký》 quyển bảy "Dị thạch" có ghi: "Tuế tinh chi tinh, trụy vu kinh sơn, hóa vi ngọc, trắc thị chi sắc bích, chính thị chi sắc bạch, biện hòa đắc chi hiến sở vương, hậu nhập triệu hiến tần.

Thủy hoàng nhất thống, trác vi thụ mệnh chi tỳ, lý tư tiểu triện kỳ văn, lịch thế truyện chi".

Về tất cả những gì liên quan đến Hòa Thị Bích, các văn nhân mặc khách chưa bao giờ tiếc bút mực ca ngợi, hôm nay có may mắn được tiếp xúc gần gũi với Hòa Thị Bích.

Hôm nay, Tùy Hầu Châu, Hòa Thị Bích đều xuất hiện, tuy không biết trong đó có liên quan gì, nhưng những người đó biết, nửa đời sau của họ e rằng đề tài nói chuyện đều tập trung vào ngày hôm nay.

Lão giả cẩn thận đưa Hòa Thị Bích lại cho Hứa Thành, lưu luyến nhìn Hòa Thị Bích một cái, e rằng đời này cũng chỉ có thể chạm vào một lần như vậy.

Còn về việc mua lại, lão giả cũng không dám nghĩ.

Giá trị của Hòa Thị Bích không thể dùng tiền bạc để đo lường, là bảo vật vô giá thực sự.

Lúc này Tô Nguyệt mang một ít vải mềm đến, vừa vặn có thể bọc Hòa Thị Bích lại.

Ván cược hôm nay ai thắng ai thua đã rõ ràng, nhưng không ai quan tâm đến kết quả của ván cược này.

Lưu Ly Tôn cũng từ trong kinh ngạc tỉnh lại, nhưng bảo lão quỳ

xuống trước một tiểu bối, còn khó chịu hơn cả giết lão.

Đúng lúc Lưu Ly Tôn đang khó xử, lão giả kia nói: "Lưu Ly Tôn, hôm nay cậu đã thua, tôi thấy hôm nay dập đầu rồi cút đi là được rồi." Lưu Ly Tôn mặt mày khổ sở.

"Doãn lão, tôi....." Lưu Ly Tôn hôm nay tuy đã bảy mươi tuổi, nhưng vẫn phải gọi lão giả này một tiếng "lão", e rằng lão giả đã trăm tuổi.

Lúc này lão giả lại hướng Hứa Thành nói: "Tiểu hữu, cậu thấy chuyện hôm nay nên xử lý thế nào?" Hứa Thành thấy lão giả kia có vẻ như đang mắng Lưu Ly Tôn, nhưng thực chất là đang nói giúp, cũng không thể đuổi cùng giết tận.

Hứa Thành liếc nhìn tượng đồng vỡ nát, trong lòng đã có chủ ý.

"Tôn gia tuổi cũng đã cao, bảo ngài dập đầu với một tiểu bối như tôi, thật sự không ổn." Hứa Thành chuyển lời: "Tôn gia không phải thích sưu tầm cổ vật sao, hôm nay tượng ngà voi, ngọc như ý và tượng đồng của tôi, gộp lại bán cho Tôn gia mười tỷ, Tôn gia không có ý kiến gì chứ?" Nghe vậy Lưu Ly Tôn vội vàng gật đầu, tuy lỗ mấy trăm triệu, nhưng mấy trăm triệu có thể đổi lại được mặt mũi là đáng giá.

Thấy Hứa Thành rộng lượng như vậy, mọi người trên sân đều vỗ tay, hôm nay Hứa Thành một trận thành danh.

Hơn nữa những người có mặt đều là quyền quý ở Kinh thành, sau này ở Kinh thành, chỉ cần là người quen biết, ai cũng phải nể mặt Hứa Thành một phần.

Mọi chuyện ai cũng vui mừng, mỗi người đều có được thứ mình muốn, chuyện hôm nay nhất định sẽ trở thành một truyền kỳ ở Kinh thành.

Trong lúc đó xảy ra một chuyện nhỏ, vị phó viện trưởng bảo tàng kia cũng muốn đưa tay chạm vào Hòa Thị Bích, nhưng bị Bàn Tử mắng cho một trận.

Khi tan cuộc, lão giả kia nhất định muốn mời Hứa Thành uống một tách trà.

Thịnh tình khó từ, Hứa Thành dẫn theo Bàn Tử theo lão giả đến hậu viện của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Hậu viện đó có một không gian khác, được bố trí theo phong thủy trận pháp, đặt rất nhiều đồ trang trí trang nhã.

Bàn Tử tỏ ra hưng phấn, lúc thì nhìn cái này, lúc thì nhìn cái kia.

Không lâu sau, Tô Nguyệt mang một bộ trà cụ đến, bắt đầu pha trà cho Hứa Thành và lão giả.

Hứa Thành cũng khá tò mò về lão giả, lẽ nào là cha của Doãn Tân Nguyệt, phải biết trong Sa Hải, ông chủ của Tân Nguyệt Phạn Điếm đã biến thành Doãn Nam Phong, Doãn Tân Nguyệt cũng đã sớm qua đời.

Doãn Tân Nguyệt với tư cách là đại tiểu thư của Tân Nguyệt Phạn Điếm, kết cục của cha cô trong sách lại không hề đề cập.

Nhưng thời điểm hiện tại cách Sa Hải mười mấy năm, e rằng lúc đó lão giả đã chết, lúc đó do Doãn Nam Phong kế vị cũng hợp tình hợp lý.

Nhưng bây giờ không phải lúc hỏi chuyện này, Hứa Thành lại hứng thú với việc tại sao lão giả lại muốn giữ mình lại.

Lão giả nhìn Hứa Thành, đột nhiên nói: "Tiểu hữu đã từng kết hôn chưa?" Hứa Thành lắc đầu: "Bây giờ chưa nghĩ đến chuyện đó." Lão giả gật đầu: "Tiểu hữu, ta có một đứa cháu gái, năm nay vừa mười bảy, nếu tiểu hữu không chê, ta sẽ gả nó cho cậu." "Khụ khụ" Hứa

Thành suýt chút nữa bị ngụm trà trong miệng sặc, Tô Nguyệt bên cạnh cũng trong lòng căng thẳng.

"Đa tạ ý tốt của ngài, tôi bây giờ thật sự chưa nghĩ đến chuyện đó." Lão giả thấy thái độ của Hứa Thành nghiêm túc, không giống như giả vờ, liền không nhắc đến nữa.

Tô Nguyệt bên cạnh nghe Hứa Thành nói vậy, vừa mừng vừa có chút thất vọng trong lòng.

"Vậy tiểu hữu định xử lý Hòa Thị Bích thế nào, có thể sẽ mang lại phiền phức cho cậu, 'hoài bích kỳ tội' hôm nay ứng vào người tiểu hữu thật đúng." Hứa Thành cười hắc hắc: "Doãn lão, người như tôi sợ nhất là không có phiền phức." Nói xong, trên người Hứa Thành tỏa ra một luồng sát khí nhàn nhạt.

Doãn lão càng thấy Hứa Thành như vậy, càng cảm thấy Hứa Thành thuận mắt.

Người đi ra từ thời chiến tranh, sát khí của Hứa Thành ngược lại khiến ông cảm thấy có chút hoài niệm.

Ngày tháng của ông không còn nhiều, có thể tìm cho Tân Nguyệt Phạn Điếm một người con rể như vậy sẽ giúp ích rất lớn cho Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Nhưng Hứa Thành không có ý đó cũng không thể ép buộc, chỉ có thể chờ đợi cơ hội sau này.

Sẽ có lúc Hứa Thành gặp phải phiền phức không giải quyết được, lúc đó tìm cơ hội lại cũng không muộn.

"Vậy ta cũng không giữ cậu lại, ván cược hôm nay thật sự rất đặc sắc." Lúc này một người phục vụ đột nhiên vội vàng chạy đến ghé vào tai Doãn lão nói gì đó, sắc mặt Doãn lão đột nhiên biến đổi.

"Tiểu hữu, e rằng có phiền phức rồi, Tùy Hầu Châu của Lưu Ly

Tôn, trên đường về đã bị cướp." Hứa Thành cũng có chút bất ngờ, ai gan to như vậy, dám cướp cả đồ của Lưu Ly Tôn.

Nơi này không phải nơi khác, thế lực của Lưu Ly Tôn ở Kinh thành rất lớn, muốn tra ra ai làm chuyện này chỉ là chuyện trong phút chốc.

Hứa Thành đột nhiên cảm thấy giữa Tùy Hầu Châu và Hòa Thị Bích nhất định có quan hệ, người tiếp theo có khả năng sẽ tìm đến mình.

"Doãn lão, ngài nghĩ là ai làm?" Thấy Hứa Thành hỏi, Doãn lão nói: "Nếu dám cướp đồ của Lưu Ly Tôn, lại có thể thành công, bảy tám phần là người ở Kinh thành, nhưng thế lực cụ thể thì tôi thật sự đoán không ra." Bàn Tử lúc này nói: "Chắc chắn là Lưu Ly Tôn quá khoe khoang, một món bảo bối tốt như vậy mà dám khoe ra." Hứa Thành gõ đầu Bàn Tử.

"Vậy tôi chẳng phải càng khoe khoang hơn sao, Hòa Thị Bích còn ở trong tay tôi đây này." Bàn Tử không để ý: "Với thực lực của Hứa Thành cậu, ai dám cướp, ai dám cướp thì cứ để nó nằm ngang mà đi." Nghe Bàn Tử nói vậy, ánh mắt của Doãn lão rõ ràng thay đổi.

Nhưng Hứa Thành cảm thấy tiếp tục ở lại Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng không phải là chuyện hay, thế là cáo từ Doãn lão.

Chương 83

“Doãn lão, lần này tiểu tử xin cáo từ trước, sau này có thời gian sẽ đến thăm.” Doãn lão thấy thái độ của Hứa Thành kiên quyết, không giữ Hứa Thành lại nữa.

“Tô Nguyệt, đi tiễn Hứa Thành.” Nghe Doãn lão nói vậy, Tô Nguyệt tự nhiên có chút vui mừng.

Lúc này Hứa Thành đột nhiên nhớ ra một chuyện.

“Doãn lão, hôm qua tôi đã đấu giá được thẻ ngọc đó, chỉ là bây giờ không có nhiều tiền mặt lưu động, nhưng có thể cho tôi lấy thẻ ngọc đi trước không?” Doãn lão gật đầu.

“Đương nhiên có thể, chỉ là thẻ ngọc đó so với những bảo bối khác của cậu không đáng kể, sao lại gấp gáp như vậy.” Hứa Thành cười cười không nói gì, Doãn lão thấy Hứa Thành không nói cũng không hỏi nữa, dặn dò thuộc hạ mang thẻ ngọc đến.

Sau khi cầm thẻ ngọc trong tay, trong lòng Hứa Thành cảm giác rung động càng lúc càng mạnh, hắn có dự cảm, lần này chắc chắn có thể giải được bí mật của hộp đá đó.

Vì Hứa Thành đấu giá hộp ngọc và các bảo bối khác tổng cộng một tỷ chín trăm triệu, sau khi trừ đi một trăm triệu tiền hoa hồng, Hứa Thành chỉ cần trả thêm một tỷ là có thể thanh toán xong.

Ngoài Hòa Thị Bích do Hứa Thành tự bảo quản, những bảo bối khác đều được để lại Tân Nguyệt Phạn Điếm, một mặt cũng để Doãn lão yên tâm.

Một tỷ không phải là con số nhỏ, Hứa Thành cũng không phải kẻ tiểu nhân.

Doãn lão thì nói sẽ để Lưu Ly Tôn nhanh chóng thanh toán, khoảng hai ngày nữa là có thể giao dịch thành công.

Lúc đó chín tỷ sẽ được chuyển vào tài khoản của Hứa Thành, sau đó chuyển cho Bàn Tử chín mươi triệu tiền hoa hồng, gia tài của Hứa Thành triệt để lên đến mười con số.

Sau khi ôn tồn với Tô Tình và Tô Nguyệt một lúc, Hứa Thành không ở lại lâu, vội vã muốn biết thẻ ngọc đó rốt cuộc có bí mật gì.

Bàn Tử có một căn mật thất dưới lòng đất ở cửa hàng đồ cổ, chỉ cần không phải bom hạt nhân nổ, không ai có thể làm phiền.

Khi Hứa Thành đặt Hòa Thị Bích vào không gian nhẫn, long hồn Tần Lĩnh đột nhiên xông vào Hòa Thị Bích, khiến cho Hòa Thị Bích trở nên càng thêm thần dị.

Toàn bộ không gian nhẫn phảng phất như được thăng hoa một lần.

Hứa Thành mơ hồ cảm thấy đây không phải là chuyện xấu, có lẽ giữa chúng từng có mối liên hệ.

Ngồi lên xe của Bàn Tử, liền đi thẳng đến cửa hàng ở Phan Gia Viên.

Khi Bàn Tử lái xe sắp đến nơi, phía trước và phía sau xuất hiện hai chiếc xe tải, kẹp chiếc Audi của Bàn Tử ở giữa.

Lúc này kẻ ngốc cũng cảm thấy có chuyện không ổn, Hứa Thành không ngờ bọn chúng lại đến nhanh như vậy.

Hai chiếc xe tải đó không đâm vào chiếc Audi, mà là ép Bàn Tử dừng lại.

Dần dần khoảng cách xe ngày càng ngắn, tốc độ cũng ngày càng chậm, cuối cùng trên một đoạn đường cao tốc, Bàn Tử từ từ dừng lại.

Hứa Thành trực tiếp từ trong nhẫn không gian thả Tiểu Bạch ra,

nhìn thấy Tiểu Bạch đột nhiên xuất hiện ở ghế sau, Bàn Tử suýt chút nữa sợ đến tè ra quần.

"Hứa Thành, cô nương Tiểu Bạch ở đó từ lúc nào vậy." "Vẫn luôn ở phía sau, chỉ là anh không thấy thôi." Bàn Tử thấy Hứa Thành tránh không nói, trong lòng cũng biết có một số bí mật không thể hỏi.

Lúc này không biết chuyện gì xảy ra, trên đường lớn không một bóng người, xem ra thế lực kia đã có chuẩn bị.

Bây giờ là năm 2003, không giống như sau này camera dày đặc, giết người chỉ cần chạy, gần như không ai bắt được.

Lúc này trên xe tải xuống một đám người cầm gậy sắt, bao vây Hứa Thành.

Những người này đều ăn mặc như du côn, nhưng Hứa Thành có thể cảm nhận được khí tức hung hãn tỏa ra từ họ, e rằng chỉ để che mắt người khác.

Lúc này một tên tóc vàng cầm đầu trực tiếp dùng gậy sắt trong tay đập vỡ cửa sổ xe của Bàn Tử, hung hăng nói.

"Tất cả xuống xe cho tao!" Hứa Thành ra hiệu cho Bàn Tử tạm thời nghe lời hắn, muốn biết những người này rốt cuộc là thế lực nào phái đến.

Sau khi Hứa Thành xuống xe, quan sát kỹ lưỡng, những người này có khoảng ba mươi mấy người, trong cơ thể đều ẩn chứa sức mạnh đáng sợ, đều là cao thủ một chọi một.

Thế lực bình thường chắc chắn không có nội tình mạnh mẽ như vậy, cũng chỉ có những đại gia tộc truyền thừa mấy trăm năm mới có thực lực này.

Những người đó lật tung trong ngoài xe, không tìm thấy Hòa Thị Bích, tên tóc vàng cầm đầu chỉ gậy sắt vào Hứa Thành nói: "Này, mày

giấu Hòa Thị Bích ở đâu rồi!" Hứa Thành gạt cây gậy sắt đang chỉ vào mặt mình ra, hỏi ngược lại: "Các người là ai, ai phái đến." Tên tóc vàng cười lạnh một tiếng: "Mày không cần biết, bây giờ tao muốn Hòa Thị Bích, thức thời thì mau giao ra!" Hứa Thành tức quá hóa cười.

"Mẹ kiếp, vậy là dù thế nào cũng không xong rồi?" "Tiểu Bạch!" Tiểu Bạch nhận lệnh của Hứa Thành trực tiếp mở ảo cảnh, bao trùm tất cả những người đó vào không gian ảo cảnh.

Những người đó lần lượt bắt đầu tự tàn sát lẫn nhau, đối mặt với đồng đội như đối mặt với kẻ thù giết cha.

Không lâu sau, những người đó từng người một, toàn bộ ngã xuống đất.

Bàn Tử bên cạnh sợ ngây người: "Hứa...

Hứa Thành, là cô nương Tiểu Bạch làm sao?" "Không có gì, chỉ là chuyện nhỏ thôi." "Đúng rồi Bàn Tử, trên xe có dây thừng không?" Bàn Tử nghe vậy vội nói: "Có, lần trước mua dây leo núi còn ở trong cốp sau." "Lấy ra, trói hết những người này lại." Những người đó vì đang ở trong ảo cảnh, không hề có sức phản kháng, dùng mười mấy phút đã trói họ lại một cách chắc chắn.

Dây leo núi nối họ lại thành một chuỗi, trông như một đàn châu chấu trên một sợi dây.

Lúc này Hứa Thành gọi điện cho Doãn lão.

"Doãn lão, những kẻ cướp Tùy Hầu Châu đều bị tôi bắt được rồi, thông báo cho Lưu Ly Tôn mau đến." Doãn lão ở đầu dây bên kia hiển nhiên vô cùng kinh ngạc, mới bao lâu đã bắt được những người này rồi.

"Tốt lắm cậu nhóc, có tài, tôi sẽ thông báo cho Lưu Ly Tôn." Lưu

Ly Tôn đến rất nhanh, một đoàn xe Mercedes-Benz hơn hai mươi chiếc hùng hổ kéo đến.

Những chiếc Mercedes-Benz đó xếp thành một hàng, xuống xe có đến hơn một trăm người.

Lưu Ly Tôn là người đầu tiên xông đến, khi nhìn thấy hơn ba mươi người bị trói thành một chuỗi, Lưu Ly Tôn trực tiếp há hốc mồm.

Lão nhận ra tên tóc vàng cầm đầu, chính hắn đã cướp Tùy Hầu Châu từ tay lão.

Nhưng thân thủ của tên tóc vàng đó vẫn còn rõ mồn một, một mình hắn chỉ bằng một cây gậy sắt đã hạ gục mười mấy vệ sĩ được huấn luyện nghiêm chỉnh.

Chương 84

Chính vì vậy, Lưu Ly Tôn mới không phản kháng, mặc cho tên tóc vàng cướp đi Tùy Hầu Châu.

Nhưng những cao thủ một chọi mười này lại bị Hứa Thành một mình hạ gục, thật sự khiến người ta khó tin.

Hứa Thành thấy Lưu Ly Tôn đến liền nói: "Thế nào, là đám người này sao?" Lưu Ly Tôn gật đầu lia lịa: "Hóa thành tro tôi cũng nhận ra, đám người này đã đánh cho thuộc hạ vô dụng của tôi tơi tả." Thấy chính chủ đã đến, Hứa Thành nói: "Tôi không có thời gian xử lý đám người này, giao cho ông đấy." Nghe Hứa Thành nói vậy, Lưu Ly Tôn kinh hỉ nói: "Đại ân không lời nào tạ hết, sau này nhất định sẽ có một món hậu lễ gửi đến phủ của ngài." Hứa Thành thấy không có chuyện gì, liền bảo thuộc hạ của Lưu Ly Tôn lái chiếc xe tải cản đường đi, rồi cùng Bàn Tử trở về Phan Gia Viên.

Tuy không biết mục đích của đám người này là gì, nhưng Hứa Thành tin rằng Lưu Ly Tôn nhất định có thể hỏi ra.

Dù sao thì quá trình làm giàu của lão cũng không mấy quang minh, thủ đoạn trị những người này có thừa.

Sau khi trở về Phan Gia Viên, các ông chủ cửa hàng đồ cổ đã vây kín cửa hàng của Bàn Tử.

Hiển nhiên chuyện Hứa Thành sở hữu Hòa Thị Bích đã lan truyền khắp Kinh thành.

Bàn Tử phải mất rất nhiều sức mới đuổi được những ông chủ đó đi.

Làm xong những việc này, Bàn Tử mệt đến vã mồ hôi, nói với

Hứa Thành: “Hứa Thành, nhất cử thành danh thiên hạ tri, sau này không biết có bao nhiêu phiền phức đang chờ cậu đâu.” Hứa Thành cũng gật đầu tỏ vẻ đồng tình, dù sao đây cũng là một trong những bảo vật quý giá nhất của cả đất nước.

Bất luận là ý nghĩa tượng trưng hay giá trị của nó, Hòa Thị Bích đều là độc nhất vô nhị.

Bàn Tử dẫn Hứa Thành đến một phòng sách trong cửa hàng, sau khi đẩy giá sách ra, một cánh cửa bí mật xuất hiện trong tầm mắt Hứa Thành.

Đó là một cánh cửa an toàn, sau một loạt thao tác phức tạp, Bàn Tử mới từ từ đẩy cánh cửa đó ra.

Đó là một lối đi xuống lòng đất, tối đen như mực.

Bàn Tử bật đèn của lối đi xuống lòng đất, Hứa Thành kinh ngạc phát hiện lối đi khá dài, sâu đến hơn hai mươi mét.

Chẳng trách Bàn Tử nói chỉ cần không gặp phải bom hạt nhân nổ, hắn đều có thể tự bảo vệ mình.

Mật thất dưới lòng đất đèn đuốc sáng trưng, ở giữa là một chiếc bàn khổng lồ, hai bên có hai cái giá, trên đó bày đầy một số đồ cổ văn vật.

Bên phải cái giá đó chính là mười bốn món bảo bối Hứa Thành giao cho Bàn Tử.

Bàn Tử hiển nhiên khá đắc ý về căn mật thất dưới lòng đất này.

“Thế nào Hứa Thành, nơi này đủ bí mật chứ, tuyệt đối thiên y vô phùng, trộm cũng không thể vào được.” Hứa Thành gật đầu, nơi này quả thực đủ bí mật.

Lấy hộp đá và thẻ ngọc ra đặt lên bàn, Hứa Thành có thể cảm

nhận rõ ràng sự rung động trong hộp đá càng lúc càng dữ dội.

Bàn Tử bên cạnh cũng lấy ra một đống công cụ, để đối phó với bất kỳ chuyện gì có thể xảy ra.

Hứa Thành đặt thẻ ngọc lên trên hộp đá, chuyện kỳ lạ đã xảy ra.

Thẻ ngọc từ từ hóa thành một vũng chất lỏng, bao phủ lên hoa văn của hộp đá, như đang bổ sung thứ gì đó cho hộp đá.

Hộp đá vốn không có khe hở cũng theo chất lỏng ngọc thấm vào, chính giữa phía trên xuất hiện một vết nứt.

Vết nứt vừa mới mở ra, một luồng dị hương cực kỳ nồng đậm từ trong hộp đá tỏa ra.

Bàn Tử bên cạnh vội vàng đeo mặt nạ phòng độc, qua lớp mặt nạ phòng độc mới yên tâm hít thở không khí xung quanh.

Hứa Thành thì không sao, vì thể chất của hắn bách độc bất xâm.

Dị hương lúc đầu ngửi thấy khá nồng, nhưng sau khi quen rồi, ngược lại cảm thấy vô cùng thoải mái.

Vết nứt trên hộp đá cũng ngày càng lớn, dần dần thứ bên trong hộp đá cũng hiện ra trước mắt Hứa Thành.

Đó là một trái tim màu ngọc đang đập điên cuồng.

Luồng dị hương đó cũng từ trái tim này truyền ra, như rượu quý đã ủ không biết bao nhiêu năm, say đắm lòng người.

Chỗ đứt của mạch máu trên trái tim dường như bị một sức mạnh nào đó bịt lại, máu bên trong không một giọt nào chảy ra.

Mỗi lần đập, trái tim lại được máu huyết gột rửa một lần, càng trở nên trong suốt.

Bàn Tử nhìn thấy cảnh này sớm đã ngây người, đây rốt cuộc là trái

tim của ai, đã lâu như vậy vẫn giữ được hoạt tính kinh người.

Hứa Thành nhìn trái tim đó, theo bản năng cảm thấy khô miệng khô lưỡi, có một cảm giác thôi thúc muốn uống cạn máu trong trái tim đó.

Hứa Thành cầm trái tim lên tay, cảm nhận được nhịp đập mạnh mẽ của nó, kích thước vừa vặn bằng nắm tay của mình.

Không chút do dự, Hứa Thành trực tiếp cho trái tim vào miệng, nuốt trọn cả quả.

Trong cơn khát khao, như một loại bản năng, như đã đói ba ngày ba đêm chưa ăn gì, đột nhiên thấy một bữa ăn ngon.

Bàn Tử bên cạnh bị dọa ngốc: "Hứa Thành cậu điên rồi sao, thứ có lai lịch không rõ như vậy cũng dám nuốt vào." Hứa Thành ra hiệu cho Bàn Tử đừng nói, hắn đang cảm nhận sự biến hóa của trái tim trong bụng.

Trái tim đó như hòa vào từng mạch máu, chảy khắp toàn thân rồi trực tiếp hội tụ về tim.

Hứa Thành có thể cảm nhận trái tim của mình đang thăng hoa, như bản chất của sinh mệnh đã thay đổi.

Hứa Thành có thể cảm nhận huyết mạch của mình cũng đang thay đổi.

Màu tóc không ngừng biến đổi, đen, trắng, đỏ, ba màu như đang tìm kiếm điểm cân bằng.

Sự biến hóa quỷ dị khiến Bàn Tử không dám thở mạnh, hắn biết mình cũng không giúp được gì cho Hứa Thành.

Cuối cùng trên người Hứa Thành bắt đầu mọc ra một số vảy, giống như vảy rồng hắn thấy ở Tần Lĩnh lúc trước.

Chương 85

Không chỉ vậy, trên người Hứa Thành bắt đầu xuất hiện từng khối u thịt, khuôn mặt anh tuấn cũng bắt đầu biến dạng, gần như không khác gì Khoa Phụ sau cánh cửa đồng.

Sau lưng càng bắt đầu mọc ra lông vũ màu đỏ, hai cánh thịt cũng dần dần từ hai vai Hứa Thành từ từ mọc ra.

Sự dị hóa này của Hứa Thành như đã chọc giận hình xăm màu xanh trong lòng bàn tay, con mắt thần bí lại xuất hiện, một luồng ánh sáng xanh mờ mịt chiếu lên toàn thân Hứa Thành.

Luồng ánh sáng xanh đó như đã dung hợp ba luồng sức mạnh lại với nhau, gen thuộc về con người của Hứa Thành bắt đầu chiếm thế thượng phong.

Hứa Thành chỉ cảm thấy mỗi tế bào đều đang bị xé rách và tái tạo, phượng huyết trong cơ thể cũng đang thăng hoa.

Thấy mục đích đã đạt được, con mắt màu xanh đó cũng biến mất.

Sau khi dung hợp cuối cùng, dáng vẻ của Hứa Thành không khác gì người bình thường, mái tóc đỏ ban đầu cũng biến thành tóc đen.

Sau khi tỉnh lại, Hứa Thành siết chặt hai tay, có thể cảm nhận được sự thay đổi kinh người của cơ thể.

Bàn Tử bên cạnh vội vàng ghé lại: “Hứa Thành, cậu không biết vừa rồi đáng sợ thế nào đâu, cậu suýt nữa biến thành một con quái vật.” “Quái vật?” Hứa Thành có chút ngơ ngác, rốt cuộc là chuyện gì.

Tôi hoàn toàn không có ấn tượng gì về chuyện vừa xảy ra, chỉ cảm thấy lòng bàn tay hơi nhói đau.

Đúng rồi, lòng bàn tay.

Hứa Thành vội nhìn hình xăm trong lòng bàn tay, lại phát hiện hình xăm màu xanh đó đã biến mất như chưa từng xuất hiện.

Hứa Thành không khỏi ngẩn người, lẽ nào hình xăm màu xanh đã cứu mình.

Trong lòng tôi mơ hồ nảy sinh suy đoán, huyết mạch trong cơ thể bắt đầu xảy ra hỗn loạn.

Khi chỉ có Phượng Huyết thì không sao.

Nhưng theo thời gian, sức mạnh trong cơ thể trở nên phức tạp, cũng đã gieo mầm một mối nguy hiểm tiềm tàng.

Có lẽ chuyện Bàn Tử nói tôi biến thành quái vật là thật, chỉ vì tác dụng của hình xăm màu xanh nên tôi mới thoát được một kiếp, tiêu trừ được mối nguy trong cơ thể.

Việc hình xăm giọt lệ màu xanh biến mất có lẽ cũng liên quan đến chuyện này, có khả năng nó đã hao hết sức mạnh nên mới như vậy.

Mối nguy đã qua, Hứa Thành tạm thời không nghĩ sâu về chuyện này nữa, bây giờ còn nhiều việc đang chờ tôi làm.

Cái hộp đá đựng trái tim tuy không còn tim nữa, nhưng cũng là một món đồ cổ khá quý, tôi tạm thời để trong ba lô của Bàn Tử, đợi có cơ hội sẽ bán đi.

Tôi đi dạo một vòng Phan Gia Viên cùng Bàn Tử, mặc dù các ông chủ ở đó đều tỏ vẻ tò mò về Hòa Thị Bích, nhưng không ai có hành động gì quá đáng.

Ăn tối xong, Doãn Lão gọi điện thoại tới.

Trong điện thoại, ông nói đã tra ra được mục đích của thế lực đứng sau những kẻ đó, mời Hứa Thành nhất định phải đến Tân Nguyệt Phạn Điếm một chuyến nữa.

Hứa Thành không để Bàn Tử đi cùng, một mình lái xe thẳng đến Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Sau khi đến Tân Nguyệt Phạn Điếm, một nhân viên dẫn đường đưa tôi đến một căn phòng.

Trong phòng, Doãn Lão đã đợi sẵn ở đó, cùng với ông còn có Lưu Ly Tôn.

Lưu Ly Tôn thấy Hứa Thành đến thì vội vàng đứng dậy đón tiếp, bất tri bất giác, Hứa Thành cũng đã có thân phận ngang hàng với ông ta.

Sau khi ngồi xuống, Lưu Ly Tôn nói: "Hứa huynh đệ, cậu đến rồi, đáng tiếc viên Tùy Hầu Châu của tôi đã sớm bị bọn chúng chuyển đi, lần này không truy về được." Hứa Thành quan tâm hơn đến mục đích của những kẻ đó, Tùy Hầu Châu tuy quý giá nhưng còn lâu mới sánh được với cái giá của việc kết giao với Lưu Ly Tôn.

"Bọn chúng cướp Tùy Hầu Châu rốt cuộc là vì cái gì." Lưu Ly Tôn thấy Hứa Thành hỏi vậy, không vội không vàng uống một ngụm trà.

"Hứa huynh đệ, cậu có biết lăng mộ quý giá nhất thế gian là ở đâu không?" Hứa Thành thấy Lưu Ly Tôn cố tình úp mở, suy nghĩ một lát rồi nói: "Được công nhận rộng rãi nhất có lẽ là lăng mộ Tần Thủy Hoàng." Lưu Ly Tôn nghe xong liền đặt chén trà xuống, cũng không úp mở nữa, giọng nói có phần run rẩy.

"Đúng vậy, lăng mộ Tần Thủy Hoàng.

Cậu có biết một tác dụng khác của Tùy Hầu Châu và Hòa Thị Bích không?" Hứa Thành lắc đầu.

"Chẳng lẽ là chìa khóa để mở lăng mộ Tần Thủy Hoàng?" Lưu Ly Tôn nghe vậy liền vỗ đùi: "Hứa huynh đệ quả nhiên lợi hại, đoán

trúng phóc, chúng chính là chìa khóa lăng mộ Tần Thủy Hoàng." Hứa Thành nghe xong cũng cảm thấy hơi kinh ngạc, Doãn Lão bên cạnh tuy đã biết trước, nhưng nghe lại lần nữa cũng không khỏi xúc động.

"Thật sự là chìa khóa lăng mộ Tần Thủy Hoàng sao?" Lưu Ly Tôn lập tức nói: "Hứa huynh đệ không tin tôi sao, đám người đó tuy tên nào tên nấy đều là kẻ cứng đầu, nhưng thủ đoạn của tôi cũng không phải thứ chúng có thể chịu được đâu." Hứa Thành nghe xong cũng có phần tin tưởng: "Vậy đã hỏi ra kẻ đứng sau bọn chúng là ai chưa?" Lưu Ly Tôn lắc đầu: "Vừa hỏi đến đó, tất cả bọn chúng đều uống thuốc độc tự sát.

Tôi cho người cạy miệng ra xem, trong răng tên nào cũng có thuốc độc điều khiển từ xa, còn có chức năng nghe lén.

Quá trình thẩm vấn của tôi, đối phương đều biết rõ mồn một." Hứa Thành nghe vậy không khỏi kinh hãi, phải biết rằng để bồi dưỡng những người này, không biết đã phải mất bao lâu và tốn bao nhiêu tài nguyên.

Nói bỏ là bỏ, thật tàn nhẫn và quyết đoán.

Lúc này Doãn Lão nói: "Thế lực đó có lẽ cố ý để chúng ta biết tin này.

Bây giờ trong tay chúng ta có Hòa Thị Bích, bên kia có Tùy Hầu Châu, có lẽ họ đang tìm một cơ hội để hợp tác với chúng ta." Hứa Thành và Lưu Ly Tôn nghe xong cảm thấy chuyện này cũng không phải không có khả năng.

Sau chuyện kinh thiên động địa như vậy, chắc chắn họ biết không có cách nào cướp được Hòa Thị Bích từ tay Hứa Thành.

Có khả năng thế lực đó sẽ ngầm phái người đến tiếp xúc với Hứa Thành.

Doãn Lão dặn Hứa Thành một khi có người liên lạc, phải lập tức báo cho ông.

Hứa Thành đương nhiên cầu còn không được, dù sao một mình thế đơn lực bạc.

Trời còn chưa sáng, Bàn Tử đã gọi điện cho Hứa Thành.

Nghe điện thoại xong mới biết, Ngô Tam Thúc tìm được một ngôi mộ, muốn Bàn Tử cùng đi.

Chương 86

Nhưng Bàn Tử lại muốn mời cả tôi đi cùng.

Thực lực của Hứa Thành, Bàn Tử đều đã thấy tận mắt, lợi hại hơn Muộn Du Bình nhiều.

Bây giờ cốt truyện Vân Thiên Cung xem ra đã bắt đầu rồi, tôi không ngờ lại nhanh như vậy.

Trong nguyên tác, họ đến Vân Thiên Cung vào mùa đông, bây giờ mới là tháng chín.

Hứa Thành lắc đầu từ chối lời mời của Bàn Tử, vì đã càn quét trước một lần, một số nơi nguy hiểm trong Vân Thiên Cung đã biến mất.

Quan trọng nhất là tuần hoàn của đứa bé ma đầu to cực kỳ quỷ dị.

Bây giờ đứa bé ma đầu to đã chết, tự nhiên một cửa ải khó khăn đã không còn.

Lúc trước khi đọc nguyên tác, đứa bé ma đầu to đó đã khiến Bàn Tử và Ngô Tà ăn không ít khổ sở.

Nó không chỉ có thể đưa ra nhiều giả thuyết, mà đạn bắn về phía trước còn có thể bị bẻ cong, quả thực như chuyện thần thoại.

Nhưng Hứa Thành đột nhiên nghĩ đến một chuyện, bây giờ cả hai viên Quỷ Tỳ đều nằm trong tay mình, vậy Tiểu Muộn rốt cuộc phải làm thế nào mới vào được Thanh Đồng Môn?

Tiểu Muộn ban đầu dựa vào Quỷ Tỳ mới có thể vào Thanh Đồng Môn, nhưng bây giờ anh ta không có Quỷ Tỳ, lẽ nào anh ta có thuật xuyên tường để tiến vào phía sau Thanh Đồng Môn sao?

Thương Trụ Vương đã bị mình giết, Thanh Đồng Môn cũng chưa khám phá xong, không biết bên trong lớp sương mù đó có gì, với thực lực hiện tại đi vào chắc sẽ không sao.

Hứa Thành cũng muốn đi xem có bỏ sót thứ gì không, trong đại sảnh trên long mạch Tần Lĩnh, hình như có hình ảnh của Thanh Đồng Môn.

Trong hình ảnh đó, có vẻ một số chi tiết không giống lắm với Thanh Đồng Môn mà Hứa Thành thấy trong thực tế.

Tôi quay về Phan Gia Viên, Bàn Tử đang chuẩn bị trang bị xuống mộ.

Hứa Thành thấy vậy không khỏi hỏi: "Bàn Tử, sao vội thế?" Bàn Tử cười hì hì: "Chuẩn bị sớm cũng tốt mà, còn bảy tám ngày nữa cơ." Lúc này điện thoại của Hứa Thành reo lên, là Doãn Lão gọi, nói chín trăm triệu của Lưu Ly Tôn đã được chuyển tới.

Hứa Thành kiểm tra tài khoản ngân hàng, quả nhiên số dư đã tăng thêm chín trăm triệu.

Năm 2003, thu nhập bình quân đầu người là 5500 tệ, so với đời sau cũng chênh lệch gần ba lần, vậy thì khoảng 350 tệ tương đương với 1000 tệ bây giờ.

Nhưng xét đến lạm phát các thứ, chín trăm triệu của Hứa Thành tương đương với khoảng năm lần của đời sau.

Vậy là tương đương với 4,5 tỷ.

Nhiều tiền như vậy, Hứa Thành lần đầu tiên nhìn thấy, dù sao trước khi xuyên không tôi cũng chỉ là một người nghèo.

Hứa Thành lập tức dẫn Bàn Tử đến ngân hàng chuyển cho anh chín triệu, là phần anh xứng đáng được nhận khi giúp bán đấu giá ba món bảo vật đó.

Bàn Tử rõ ràng rất kích động, dù sao năm sáu năm cũng chưa chắc kiếm được số tiền này.

Có tiền rồi lại có thể mua thêm mấy cửa hàng nữa.

Trở về tiệm, một người mặc áo choàng đen đang đi qua đi lại trong tiệm của Bàn Tử.

Hứa Thành nhìn sang, không phải Tiểu Muộn thì là ai.

"Tiểu Muộn, anh đến rồi." Bàn Tử rõ ràng cũng nhận ra Tiểu Muộn, trực tiếp lao tới ôm một cái thật chặt.

Tiểu Muộn hiển nhiên không ngờ Hứa Thành cũng ở đây.

Kể từ lần chia tay ở Lỗ Vương Cung, đây mới là lần đầu tiên họ gặp lại.

Bàn Tử vội vàng mời Tiểu Muộn ngồi xuống, rồi pha một ấm Đại Hồng Bào cực phẩm để đãi anh.

Trong lúc đó, anh tiện thể kể lại chiến tích của Hứa Thành ở kinh thành cho Tiểu Muộn nghe.

Tiểu Muộn rõ ràng đã bị những hành động của Hứa Thành làm cho kinh ngạc.

"Hứa Thành, tôi có thể xem viên Hòa Thị Bích đó không?" Nghe Tiểu Muộn nói vậy, Bàn Tử vội vàng đóng cửa tiệm, treo tấm biển tạm ngừng kinh doanh.

Tiểu Muộn đã muốn xem, Hứa Thành tự nhiên sẽ không keo kiệt.

Sau khi lấy viên Hòa Thị Bích ra, do có long hồn ký ngụ nên nó trông vô cùng kỳ dị.

Bên ngoài viên Hòa Thị Bích có thêm một lớp màng sáng ngũ sắc, tuy không rõ ràng nhưng cũng thuộc dạng khá kỳ lạ rồi.

Bàn Tử không phải lần đầu nhìn thấy Hòa Thị Bích, chỉ cảm thấy nó có chút khác so với lần đầu tiên nhìn thấy, nhưng lại không nói được là khác ở đâu.

Tiểu Muộn cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Hòa Thị Bích, vừa đưa tay chạm vào, một tiếng rồng ngâm từ trong viên ngọc truyền ra.

Tiểu Muộn lập tức như bị điện giật, trên tay xuất hiện một vết bỏng không hề nhẹ.

Hứa Thành ánh mắt ngưng lại, trong khoảnh khắc vừa rồi, tôi rõ ràng cảm nhận được long mạch chi hồn chán ghét huyết mạch Kỳ Lân trong cơ thể Tiểu Muộn.

Tôi thu lại Hòa Thị Bích, Bàn Tử đi lấy thuốc trị bỏng.

"Tiểu Muộn, có phải kiếp trước anh đắc tội với Hòa Thị Bích không, sao lại xảy ra chuyện này." Tiểu Muộn cũng lắc đầu: "Tôi không biết, nhưng lúc nãy khi chạm vào Hòa Thị Bích, tôi có thể cảm nhận được bên trong có một linh hồn, nó sinh ra sự chán ghét cực độ đối với tôi." Hứa Thành đột nhiên có thêm một phần ký ức về long hồn trong đầu.

Ký ức đó rõ ràng vô cùng, như thể chính Hứa Thành đã trải qua.

Trương gia trong mấy nghìn năm qua đã có thể khống chế toàn bộ vận mệnh An Lạc, các triều đại vốn nên thay đổi một cách tự nhiên, nhưng dưới sự khống chế của Trương gia đã bị thay đổi đến mức không còn nhận ra.

Thân là long mạch An Lạc, tự nhiên cực kỳ chán ghét gia tộc can thiệp vào vòng tuần hoàn của thiên đạo như vậy.

Chương 87

Ba trăm năm trước, chính vì sự khống chế hàng nghìn năm của Trương gia, khiến long mạch An Lạc rơi vào tình trạng cực kỳ suy yếu, mới để cho người khác có cơ hội lợi dụng, bị Vương Tàng Hải chém giết.

Sau khi long mạch An Lạc bị chém giết, khí vận long mạch lưu chuyển, hình thành chín long mạch ở núi Trường Bạch.

Còn Vương Tàng Hải rốt cuộc là ai, long hồn cũng không biết.

Triều Minh từng có người nhà họ Trương phát hiện khí vận long mạch An Lạc thất thoát, sinh ra chín long mạch ở núi Trường Bạch.

Người nhà họ Trương đó đã chém giết từng long mạch một, nhưng cũng chỉ tìm được tám long mạch, long mạch còn lại thì tìm không ra.

Nào ngờ long mạch đó lại nhập vào một cái cây, hình thành nên quải giác long hiếm thấy ngàn năm.

Mới có khí vận ba trăm năm của nhà Thanh.

Bây giờ long hồn hồi phục ngày càng nhanh, có lẽ không lâu nữa có thể hoàn toàn khôi phục, lúc đó cũng có thể biết được tiền nhân hậu quả của mọi chuyện.

Tay của Tiểu Muộn đã được băng bó xong, vẻ mặt anh rõ ràng vẫn không hiểu tại sao Hòa Thị Bích lại sinh ra sự kháng cự với mình.

Nhưng hôm nay Tiểu Muộn đến không phải để xem Hòa Thị Bích, chủ yếu là để hội họp với Bàn Tử, sau đó cùng đi đến núi Trường Bạch.

Lúc này Hứa Thành lên tiếng, lấy ra viên Quỷ Tỳ có thể tiến vào

Thanh Đồng Môn.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy Quỷ Tỳ, Tiểu Muộn trực tiếp nhảy dựng lên, rõ ràng còn kinh ngạc hơn cả khi nhìn thấy Hòa Thị Bích trước đó.

"Cậu lấy được nó từ đâu?" Khi Hứa Thành còn đang ngơ ngác, Tiểu Muộn cũng lấy ra một viên Quỷ Tỳ.

Hứa Thành lập tức kinh ngạc, không thể nào, chẳng phải Quỷ Tỳ có đến ba viên sao.

Nhưng trong nguyên tác chỉ có hai viên, lần lượt ứng với âm dương.

Viên Quỷ Tỳ thứ ba này từ đâu ra?

Thấy cảnh này, Bàn Tử cảm giác có gì đó không ổn, nhưng vẫn đứng ra hòa giải: "Có chuyện gì ngồi xuống nói, đứng làm gì." Sau khi ngồi xuống, Hứa Thành lên tiếng, lấy ra viên Quỷ Tỳ còn lại.

Tiểu Muộn rõ ràng càng kích động hơn.

"Quả nhiên, quả nhiên Quỷ Tỳ có bốn viên." "Bốn viên?" Hứa Thành có chút ngây người, tình huống bốn viên, nghe như Quỷ Tỳ còn một viên nữa.

Hứa Thành hỏi: "Quỷ Tỳ còn một viên nữa sao?" Tiểu Muộn sau khi bình tĩnh lại đột nhiên ý thức được mình đã tiết lộ một bí mật động trời.

Lập tức trở nên kín như bưng, mặc cho Hứa Thành và Bàn Tử hỏi thế nào cũng không nói thêm một lời nào nữa, thực sự biến thành một Muộn Du Bình.

Thấy Tiểu Muốt như vậy, Hứa Thành cũng hết cách.

Xem ra lần này phải đến Vân Thiên Cung một chuyến nữa, lúc đó

sẽ xem Tiểu Muộn rốt cuộc tổ chức nghi lễ ở đâu.

Nhìn Quỷ Tỳ dẫn đường, có vẻ không phải cùng một nơi.

Quỷ Tỳ trong tay tôi sẽ dẫn đến cung điện bằng đồng, còn cái của Tiểu Muộn có lẽ sẽ dẫn đến nơi tế tự.

Nghe nói nơi đó ẩn giấu bí mật trường sinh của Phục Hy và Nữ Oa, Hứa Thành cũng khá tò mò về sức mạnh đó, không biết có thể đẩy nhanh quá trình phục hồi của long mạch không.

Tiểu Muộn không chịu nói, Hứa Thành cũng không ép buộc.

Viên Quỷ Tỳ cuối cùng hẳn sẽ xuất hiện trong buổi đấu giá ở Tân Nguyệt Phạn Điếm sắp tới, lúc đó chỉ cần mua được viên Quỷ Tỳ đó là được.

Để xem khi bốn viên Quỷ Tỳ tập hợp lại một chỗ, rốt cuộc sẽ xảy ra biến hóa như thế nào.

Hứa Thành không ở lại lâu, tiếp tục sự nghiệp mua nhà của mình.

Dù sao cũng không có đầu óc kinh doanh gì tốt, mua nhà là khoản đầu tư duy nhất có thể thấy được lợi nhuận.

Còn về việc đầu tư vào Tiểu Mã, thế giới đạo mộ không có Tiểu Mã.

Thời gian trôi nhanh, Bàn Tử và Tiểu Muộn cũng đã lên đường đến Đông Bắc.

Thế lực kia không biết tại sao, vẫn chưa phái người đến tiếp xúc với Hứa Thành hay Doãn Lão, Hứa Thành chỉ có thể tạm thời gác lại chuyện lăng mộ Tần Thủy Hoàng.

Sau khi xử lý xong công việc ở kinh thành, Hứa Thành liền đến chân núi Trường Bạch trước Ngô Tà năm sáu ngày.

Ngô Tà lúc này hẳn là đang bị quân đội truy đuổi, phải nhảy tàu

lửa rồi đi nhờ xe tải của Trần Bì A Tứ mới miễn cưỡng thoát được.

Hứa Thành tính ngày rồi, phải một thời gian nữa Ngô Tà mới đến, A Nịnh cũng chắc chỉ đến trước một hai ngày.

Thời gian đủ để Hứa Thành bố trí.

Lúc này núi Trường Bạch chưa có tuyết lớn phong sơn, đường đi khá dễ.

Thuận Tử kể từ lần trước theo Hứa Thành về thôn thì không rời đi nữa.

Vì vậy Hứa Thành tìm được anh ta rất dễ dàng.

Hứa Thành dặn dò Thuận Tử rất nhiều việc, và hứa sẽ giúp anh ta tìm thi thể của cha mình.

Cha của Thuận Tử mười năm trước đã theo một đội khảo cổ vào núi Trường Bạch và không bao giờ quay trở lại.

Điều kiện như vậy, anh ta không có cách nào từ chối.

Hứa Thành dặn dò Thuận Tử hai việc.

Chương 88

Một là không được đi sâu vào trong.

Nếu có người hứa hẹn cho rất nhiều tiền, cũng chỉ giả vờ đồng ý, tuyệt đối không được làm theo.

Thứ hai, người đó hứa bao nhiêu tiền, Hứa Thành sẽ cho Thuận Tử gấp đôi.

Hơn nữa, Hứa Thành dặn Thuận Tử nhất định phải cố gắng trở thành một hướng dẫn viên sau khi giải ngũ, bình thường thường xuyên dẫn người vào núi.

Sau khi dặn dò xong mọi thứ, Hứa Thành đưa cho Thuận Tử mười vạn tệ.

Ở chỗ bí thư thôn, Hứa Thành cũng dặn nếu có người tìm hướng dẫn viên, nhất định phải bảo họ đi tìm Thuận Tử.

Sau đó, Hứa Thành một mình tiến vào núi Trường Bạch.

Hứa Thành đi không lâu, A Nịnh và một nhóm người đã đến thôn Doanh Sơn.

Khi Thuận Tử đang phấn khởi đếm tiền ở nhà, một người đàn ông trung niên đeo kính râm bước vào.

Sau khi tháo kính râm, chính là Ngô Tam Thúc.

Ngô Tam Thúc lúc này khí chất khác hẳn, khí thế của người bề trên rất đủ.

Thuận Tử nhớ lại lời của Hứa Thành, liền hiểu ra đây chính là người đó.

“Lão hương, nghe trưởng thôn nói mấy năm nay anh vẫn luôn làm

hướng dẫn viên sao?" Thuận Tử cũng là người khôn lanh, nếu không cũng sẽ không diễn tốt không chút sơ hở trong nguyên tác.

"Đương nhiên, dạo này du khách tự lái nhiều lắm, bọn họ đều tìm tôi làm hướng dẫn viên." Nhưng Thuận Tử cũng không hoàn toàn nói dối, trong khoảng thời gian này anh ta thật sự đã nhận vài tour hướng dẫn.

Những lời nửa thật nửa giả như vậy dễ lừa người nhất, Ngô Tam Thúc không hề nghi ngờ.

Sau đó, Ngô Tam Thúc nói với Thuận Tử rằng sắp tới sẽ có người đến, chỉ cần làm theo lời ông ta, sẽ nhận được một triệu tiền thù lao.

Thuận Tử nghe con số như vậy cũng giật nảy mình, đột nhiên trong lòng lại có chút hối hận, xem ra đã bị cuốn vào chuyện không hay rồi.

Nhưng lòng tham trong lòng đã chiến thắng tất cả.

Chẳng phải người kia sẽ cho gấp đôi sao, chỉ cần có hai triệu, cả đời này cũng không cần lo về tiền nữa.

Sau đó, Ngô Tam Thúc dặn dò rất nhiều việc, nói cực kỳ chi tiết, như thể có thể nhìn thấy những chuyện sắp xảy ra.

Lúc này, Ngô Tà đang ngồi trên xe tải của Trần Bì A Tứ, thẳng tiến đến thôn Doanh Sơn.

Nhiều ngày chạy trốn vất vả khiến mọi người đều mệt mỏi rã rời, chỉ mong tìm được một chỗ đặt chân ngủ một giấc hai ngày rồi tính tiếp.

Lúc này Ngô Tà nói: "Bàn Tử, Hứa Thành thật sự lấy được viên Hòa Thị Bích đó sao, cảm giác sao mà mơ mộng quá." Bàn Tử lập tức nói: "Này cậu nhóc Ngô Tà, Bàn gia trên đường đã xác nhận với cậu bao nhiêu lần là thật rồi, bây giờ cậu còn hỏi." Ngô Tà ngại ngùng nói:

“Xin lỗi nhé Bàn Tử.” Trần Bì A Tứ nghe chuyện của Bàn Tử cũng giật giật mí mắt.

Cái tên Hứa Thành kia vận may cũng quá tốt rồi.

Hòa Thị Bích đó, bao nhiêu người chỉ cần được nhìn một lần là chết cũng thấy đáng.

Cậu nhóc đó lại trực tiếp có được nó, chắc phải tích phúc mấy chục đời.

Bàn Tử lại nói: “Ngô Tà, chắc cậu không biết đâu, viên Tùy Hầu Châu cũng xuất hiện rồi, bị Lưu Ly Tôn lấy được, nhưng giữa đường lại bị người ta cướp mất.” Ngô Tà đột nhiên cảm thấy thế giới này thật điên rồ, bảo vật trong truyền thuyết cứ lần lượt xuất hiện.

Trần Bì A Tứ nghe vậy phản ứng còn kịch liệt hơn: “Nói lại lần nữa, Tùy Hầu Châu cũng xuất hiện?” Bàn Tử nói: “Đúng vậy lão gia tử, ông cũng nhìn thấy rồi sao?” Trần Bì A Tứ lắc đầu.

“Các cậu chắc không biết nó có ý nghĩa gì đâu.

Tương truyền, Tùy Châu và Hòa Bích là chìa khóa mở lăng mộ Tần Thủy Hoàng!” Câu nói này của Trần Bì A Tứ vừa thốt ra, mọi người trong xe đều kinh ngạc ngồi bật dậy.

“Lão gia tử, lời này có thật không?” Bàn Tử chỉ cảm thấy mình sắp phát tài rồi.

Hứa Thành xuống mộ không thể không mang theo mình được, nếu không mang thì mình sẽ mặt dày mày dạn đi theo.

Dù sao Hứa Thành cũng sẽ không đuổi người.

Cả đời này chỉ cần từ lăng mộ Tần Thủy Hoàng thuận tay lấy ra vài món đồ cổ, đủ để khoe khoang cả đời.

Trần Bì A Tứ mí mắt hơi khép lại: “Có thật hay không ta cũng

không biết, chỉ là hồi trẻ có nghe qua cách nói như vậy." Lăng mộ Tần Thủy Hoàng là giấc mơ của mọi tên trộm mộ, nghe được tin tức như vậy, khiến Ngô Tà cũng tâm tình kích động, giống như một tên háo sắc nhìn thấy một mỹ nữ tuyệt thế.

Trần Bì A Tứ lại nói: "Ngôi mộ sắp tới chưa chắc đã kém đâu, chúng ta đều phải chuẩn bị kỹ càng, chỉ cần tìm được Cửu Long Kéo Quan, những thứ cần có đều sẽ có." Lòng Ngô Tà cũng tạm thời bình tĩnh lại.

Khoan hãy nghĩ đến lăng mộ Tần Thủy Hoàng, đào xong ngôi mộ trước mắt này cũng đủ ăn đủ mặc cả đời rồi.

Tạm không nói đến bên Ngô Tà, Hứa Thành đi rất nhanh, lại quen đường quen lối, lần nữa đến được hẻm núi nơi có Thanh Đồng Môn.

Tại chỗ Thanh Đồng Môn, những người chim đó lại một lần nữa bao bọc lấy cánh cửa.

Công trình to lớn như vậy, Hứa Thành ngoài đám người chim ra, về cơ bản không nghĩ ra được chủng tộc nào khác.

Có lẽ cảm nhận được khí tức của Hứa Thành, tất cả người chim đều tập trung ở trung tâm hẻm núi, vây quanh Hứa Thành ở giữa như sao quanh trăng sáng.

Những người chim đó tuy cảm nhận được khí tức của Hứa Thành đã khác xưa rất nhiều, nhưng rõ ràng Hứa Thành hiện tại còn đáng sợ hơn.

Hứa Thành lấy ra bàn tay của Khoa Phụ, nghiên cứu xem bàn tay Khoa Phụ rốt cuộc có sức mạnh gì.

Sau khi lấy bàn tay ra, một luồng khí tức hung sát truyền đến, những người chim xung quanh đều run rẩy phủ phục trên mặt đất.

Bàn tay đó dường như cùng nguồn gốc với sức mạnh của chiếc

nhẫn, nhưng sức mạnh hiện tại của Hứa Thành cao cấp hơn sức mạnh của Khoa Phụ, vì vậy khí tức của bàn tay Khoa Phụ cũng hoàn toàn bị áp chế.

Chương 89

Cảm nhận được sức mạnh của bàn tay bị Hứa Thành áp chế, những người chim đó đều vui mừng bay lên.

Nhưng đám người chim này cũng có thể dùng vào việc lớn.

Trong nguyên tác, chính đám người chim này đã tàn sát gần hết đội của A Nịnh.

Hứa Thành cũng không có ý định buông tha cho những lão già người Mỹ trong đội của A Nịnh, nhưng nếu có thể thu phục A Nịnh, đó sẽ là một lựa chọn không tồi.

Là một trong những bộ não hàng đầu của thế giới đạo mộ, Hứa Thành cảm thấy khuyết điểm về đầu óc kinh doanh không tốt của mình cũng có thể được bù đắp.

Dù sao tiền có thể thông thần, sau này muốn tìm kiếm nhiều bí mật hơn mà không có tiền cũng chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước.

Tuy A Nịnh tình cảm sâu đậm với cha nuôi Cừu Đức Khảo, nhưng Hứa Thành cảm thấy có thể sử dụng một chút thủ đoạn phi thường.

Hứa Thành tuy không hiểu lời của người chim, nhưng ý của tôi thì người chim đều có thể hiểu.

Mệnh lệnh Hứa Thành hạ xuống rất đơn giản, giết hết những người ngoại tộc trong đội đầu tiên tiến vào, không được làm hại một người phụ nữ trong đó, bắt sống cô ta rồi treo lên sợi xích sắt màu xanh là được.

Lúc này, đội của A Nịnh đã đến một điện thờ, người dẫn đầu chính là Tam Thúc.

Tam Thúc đang cầm một chiếc đèn pin cường độ cao chiếu rọi đại

sảnh.

Đội của A Nịnh có đến hơn ba mươi người, sau khi trải qua những gian nan hiểm trở phía trước, mỗi người đều ít nhiều có chút mệt mỏi.

Lúc này, Tam Thúc dẫn đầu nói: "Điện thờ này chính là do Vương Tàng Hải năm xưa giúp Vạn Nô Vương xây dựng, xem ra chúng ta không còn xa mộ huyệt thật sự nữa rồi." Lúc này, những người khác đột nhiên kinh hãi nhìn Tam Thúc.

Tam Thúc quay đầu nhìn vẻ mặt của mọi người, lập tức hiểu ra trên người mình đã xảy ra chuyện.

Giờ phút này trong mắt A Nịnh và những người khác, sau lưng Tam Thúc hiện ra một khuôn mặt người tái nhợt, đang bám trên lưng ông ta, mà Tam Thúc một chút cũng không hay biết.

Tam Thúc đột nhiên quay đầu, người bám trên lưng ông ta và ông ta mắt to trừng mắt nhỏ nhìn nhau.

Tam Thúc lập tức kinh hãi đến tê cả da đầu, một loạt đạn bắn về phía người đó.

Nhưng người đó tốc độ cực nhanh, trực tiếp né được đạn bay lên không trung đại điện.

Một người trong đội của A Nịnh hét lớn: "Có cánh!" Đối mặt với chuyện quỷ dị như vậy, Ngô Tam Thúc không hề hoảng sợ, trực tiếp bắn một quả pháo sáng lên trên.

Nguồn sáng mạnh mẽ chiếu sáng đại điện tối đen như ban ngày.

Giây tiếp theo, tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn lên không trung, trên đại điện chi chít không biết bao nhiêu người chim đang bay lượn.

A Nịnh lập tức quyết định: "Bắn!" Nghe lệnh của A Nịnh, tất cả mọi người đều lấy ra súng trường tiêu chuẩn, mở chốt an toàn rồi "đoàng đoàng đoàng" bắn về phía những người chim đó.

Tiếng súng kịch liệt vang vọng khắp đại điện, nguồn sáng của pháo hiệu cũng biến mất, chỉ có những tia lửa từ họng súng lóe lên khiến đại điện có chút ánh sáng.

Sau một hồi xả súng kịch liệt, chuyện quỷ dị đã xuất hiện.

Những người chim đó không một con nào rơi xuống, loạt đạn vừa rồi chỉ như một màn chào mừng.

Biến hóa quỷ dị khiến tất cả mọi người đều cảm thấy nặng nề.

Thực sự quá khó tin, trong một trận mưa đạn dày đặc như vậy, chúng lại có thể né được toàn bộ.

Lúc này, một người phía sau đội của A Nịnh đột nhiên hét lên một tiếng kinh hãi.

Hai móng vuốt của người chim như kìm sắt trực tiếp tóm người đó lên, sau đó không còn phát ra chút tiếng động nào nữa.

Nhìn đồng đội biến mất một cách bí ẩn như vậy, một tia sợ hãi bắt đầu lan tỏa trong lòng mọi người.

A Nịnh vội vàng hạ lệnh: "Rút lui!" Mọi người nghe xong như được đại xá, điên cuồng chạy về phía trước.

Ngô Tam Thúc lúc này đã âm thầm tìm một hướng khác, không lâu sau đã biến mất trong đại điện.

A Nịnh chỉ cảm thấy những người phía sau mình lần lượt biến mất.

Ban đầu còn có một vài tiếng súng và tiếng bước chân, nhưng càng chạy về phía trước, dần dần chỉ còn lại một mình cô.

A Nịnh không biết đó là thứ gì, con người đều sẽ sợ hãi trước những sinh vật chưa biết, cô cũng không ngoại lệ.

A Nịnh không biết đã chạy bao lâu, pin trong đèn pin cũng sắp hết.

Lấy ra một cục pin dự phòng, A Nịnh vừa lắp vào thì cảm thấy đầu mình bị ai đó đánh mạnh, trước mắt lóe lên những đốm lửa.

Nhưng sự rèn luyện thường xuyên không khiến cô lập tức ngất đi, ngược lại còn đá một cước về phía người sau lưng.

Nhưng chân còn chưa kịp duỗi ra, cô đã cảm thấy người mình nhẹ bẫng, bị tóm lên không trung.

Trong cung điện tối đen, A Nịnh không biết mình bị tóm đi đâu, chỉ cảm thấy tốc độ rất nhanh.

Vì tầm nhìn bị cản trở, A Nịnh cảm giác những người chim đó đang trói mình vào một sợi xích sắt rồi dần dần bay đi xa.

Nghe tiếng gió vù vù bên tai, A Nịnh nghĩ đến một sự thật đáng sợ, đám người chim này không phải muốn phơi khô mình rồi ăn thịt chứ.

Khi A Nịnh đang tuyệt vọng, một tia sáng đèn pin đại diện cho hy vọng từ trên cao chiếu xuống người cô.

Khi A Nịnh nhìn thấy ánh sáng đèn pin, cô kích động đến suýt nữa bật khóc.

Khi nghe thấy tiếng gọi từ trên cao: "Ai đó, sao lại ở chỗ đó?" A Nịnh mơ hồ cảm thấy giọng nói có chút quen tai, nhưng tâm trạng kích động nên không để ý nhiều.

Chương 90

“Tôi ở đây, cầu xin anh, cứu tôi với!” Từ trên cao, một sợi dây leo núi được thả xuống.

Khi nhìn thấy người đó, A Nịnh trợn tròn mắt.

Cả hai đồng thanh nói: “Sao lại là cậu/cô?” Người đó chính là Hứa Thành.

Kể từ lần chia tay ở Lỗ Vương Cung, A Nịnh vốn nghĩ rằng hai người sẽ không bao giờ gặp lại nhau nữa.

Không ngờ lại gặp lại trong hoàn cảnh này.

Hứa Thành nhìn A Nịnh bây giờ, cả người bị những người chim đó trói chặt, thân hình hoàn mỹ hoàn toàn bị tôn lên.

Hứa Thành lập tức tỏ ra một vẻ mặt khá thờ ơ, không thể để người phụ nữ này nhìn ra kế hoạch của mình.

“Không sai, là tôi đây.

Này cô nương, sao cô lại bị trói ở đây?” A Nịnh tò mò hỏi: “Anh không thấy những người chim đó sao?” Hứa Thành giả vờ ngạc nhiên: “Người chim?

Không phải cô bị đồng đội của mình trói lại đấy chứ.” A Nịnh cười gượng: “Không, không, thật sự cảm ơn anh hôm nay đã cứu tôi.” Hứa Thành cố ý nói: “Cứu cô?

Tôi đâu có nói sẽ cứu cô.” A Nịnh lập tức sa sầm mặt mày.

Gã này xem ra mục đích không đơn giản, chắc chắn sẽ ra điều kiện.

Nhưng trong tình huống này, bất kể hắn ra điều kiện gì, mình cũng

chỉ có thể nhẫn nhịn.

Chỉ cần còn sống, mọi thứ đều có thể lấy lại được.

"Tách." Hứa Thành tắt đèn pin, xung quanh lập tức chìm trong bóng tối.

A Nịnh đột nhiên có chút hoảng loạn.

"Anh làm gì vậy?" "Tôi làm gì kệ tôi." "Tách." Đèn pin lại được bật lên, Hứa Thành lấy ra một con dao nhỏ.

Sợi dây mà người chim dùng để trói A Nịnh khá bền chắc, con dao nhỏ của Hứa Thành cứa vào đó mà cảm thấy có lực cản lớn.

A Nịnh chỉ cảm thấy tay Hứa Thành đang cử động.

Hứa Thành thầm sung sướng, thân hình chín đầu trong truyền thuyết chắc là thế này đây.

Sau một hồi lề mề, Hứa Thành cuối cùng cũng cởi hết dây trói trên người A Nịnh, nhưng ánh mắt của A Nịnh cũng trở nên mơ màng.

A Nịnh đứng trên sợi xích sắt, chỉ cảm thấy toàn thân không còn chút sức lực, chân trượt một cái suýt ngã.

Hứa Thành vội vàng ôm lấy cô, sau đó cõng A Nịnh trên lưng.

Men theo dây leo núi trèo xuống.

Trên lưng, A Nịnh rõ ràng có thể cảm nhận được, nhưng chỉ có thể âm thầm chịu đựng.

Sau khi xuống hẻm núi, A Nịnh tự nhiên nhìn thấy Thanh Đồng Môn.

Sự vĩ đại của Thanh Đồng Môn khiến cô kinh hãi, đồng thời trong lòng cũng thầm nghĩ ai đã xây dựng nên công trình hùng vĩ như vậy.

Nhưng xem ra, cánh cửa này rõ ràng không mở được.

Lúc này Hứa Thành nói: “Xem ra cửa không mở được rồi, chúng ta xem xung quanh có thứ gì hay ho có thể mang đi không.” A Nịnh cũng gật đầu.

Cô đến đây là để giúp Cừu Đức Khảo tìm kiếm bí mật trường sinh, người trong đội cũng đã chết hết, bây giờ chỉ có thể dựa vào tên háo sắc trước mặt này.

Hai người đi dọc theo khe nứt lớn trong hẻm núi, ở giữa là Cửu Long Kéo Quan của Vạn Nô Vương tự nhiên thu hút ánh mắt của A Nịnh.

Cửu Long Kéo Quan của Vạn Nô Vương đã sớm bị Hứa Thành đậy nắp lại, bên trong cũng được Hứa Thành đặt một số bảo vật.

Khi nhìn thấy chín con rết du diên, A Nịnh rõ ràng bị dọa giật mình, nhưng thấy đầu của những con rết đó đều đã bị một sinh vật không rõ tên khoét rỗng não tủy, cô mới yên tâm.

Hứa Thành “khó khăn” mở nắp quan tài của Vạn Nô Vương, dưới ánh đèn pin, vàng bạc châu báu trong quan tài đều được chiếu sáng lấp lánh.

Hứa Thành vội vàng che chắn những bảo vật đó: “Đây đều là của tôi, không được cướp.” A Nịnh gật đầu, cô thật sự không có hứng thú với những thứ này.

Lúc này, Hứa Thành lén ra hiệu.

Người chim ở miệng khe nứt nhìn thấy liền lập tức châm ngòi thuốc nổ mà Hứa Thành đã chôn sẵn ở đó.

“Ầm!” Một tiếng nổ dữ dội từ phía sau hai người truyền đến.

A Nịnh bị Hứa Thành đẩy ngã xuống, nấp sau những tảng đá vỡ.

Sau khi hoàn hồn, miệng khe nứt đã bị những tảng đá vỡ đó lấp

kín, xem ra không ra ngoài được nữa rồi.

Hứa Thành "hối hận" nói: "Xem ra chúng ta đã kích hoạt cơ quan ở đây rồi, thật không nên mà." A Nịnh cũng không biết phải làm sao.

Hứa Thành vốn là một tên trộm mộ, không có tên trộm mộ nào có thể nhìn thấy những tài bảo này mà không động lòng.

"Anh cũng đừng buồn, bây giờ việc chúng ta cần làm là tìm xem có lối vào nào khác không." Hứa Thành gật đầu, hẻm núi dài đến mấy nghìn mét, hẳn là có lối ra khác.

Lúc này, hai người rõ ràng đã gạt bỏ hiềm khích.

Bây giờ chỉ có đồng tâm hiệp lực mới có thể sống sót.

Chương 91

Chân của A Nịnh vừa rồi bị đá vỡ đập trúng, đi lại khập khiễng.

Hứa Thành thấy vậy không nói một lời liền cõng A Nịnh trên lưng, đồng thời đặt ba lô ra trước ngực.

Cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của Hứa Thành, cộng thêm sức hấp dẫn trời sinh của long mạch đối với phụ nữ, trái tim băng giá của A Nịnh không khỏi có chút tan chảy.

Cảm nhận được A Nịnh phía sau rõ ràng đã thả lỏng, Hứa Thành vui mừng trong lòng, xem ra những hành động này đã có tác dụng.

Tôi lại nhấc A Nịnh lên một chút, đổi một tư thế cõng thoải mái hơn.

Nhưng cũng đúng thôi, lúc sắp chết lại được Hứa Thành cứu, bây giờ hai người lại nương tựa vào nhau mới có thể sống sót, không có phản ứng gì mới là lạ.

Đi về phía trước một lúc lâu, khi đèn pin chiếu vào vách đá phía trước, lòng A Nịnh chùng xuống.

Hết đường rồi.

A Nịnh có thể tưởng tượng ra kết cục.

Đó là cùng Hứa Thành chết đói trong hẻm núi này.

Hy vọng vừa nhen nhóm lại lập tức bị dập tắt, ai trong lòng cũng không dễ chịu.

Trong hẻm núi vừa hay có một tảng đá phẳng rộng khoảng năm sáu mét vuông, giống như một chiếc giường lớn.

Hứa Thành lấy ra một tấm thảm từ trong túi, trải lên trên rồi đặt A

Nịnh xuống.

Tấm thảm này làm bằng da sói, cực kỳ chống lạnh, mùa đông lớn trải trên mặt băng ngủ cũng sẽ toàn thân nóng lên.

A Nịnh ngồi lên, chỉ cảm thấy trên người và trong lòng đều ấm áp lạ thường.

Trước khi chết có thể được anh chăm sóc chu đáo như vậy, thật là phúc lớn.

A Nịnh đột nhiên có chút hối hận.

Nửa đời trước của cô dường như chỉ vì giúp cha tìm kiếm bí mật trường sinh, chuyện của bản thân chưa bao giờ cân nhắc đến.

Hứa Thành lại lấy ra một ngọn nến từ trong túi, thắp lên chiếu sáng môi trường xung quanh.

Nơi này vừa hay ở một chỗ khuất gió, ngọn nến cháy ổn định, không có gió lùa vào.

Hứa Thành cố gắng an ủi A Nịnh: "Có lẽ sẽ có người đến cứu chúng ta thôi." A Nịnh lúc này như đã đưa ra một quyết định.

"Hứa Thành, em không muốn đến thế gian này một cách vô ích." Hứa Thành vừa định nói.

Lần này thu hoạch có hơi lớn.

Chỉnh lại tư thế ngủ cho A Nịnh, Hứa Thành liền triệu hồi Tiểu Ngân.

Tiểu Ngân trong không gian nhẫn đã hồi phục rất tốt, vết thương cũng đã hoàn toàn bình phục.

Nhìn thấy Hứa Thành, nó thân mật trèo lên vai anh.

Trong hẻm núi có cành cây khô, vừa hay để Hứa Thành gom thành

một đống lửa.

Trong thời gian đó, Hứa Thành đi xung quanh xem xét, xác định nơi này không có lối thoát mới yên tâm.

Nhưng lại có một phát hiện bất ngờ, ở gần đó Hứa Thành phát hiện một mạch nước suối nhỏ.

Mạch nước suối rất nhỏ, nhưng nhìn qua, có lẽ đủ cho hai người dùng nước một ngày.

Hiện tại, kế hoạch chinh phục A Nịnh chỉ mới ở giai đoạn đầu.

Muốn hoàn toàn có được trái tim của người phụ nữ phúc hắc này, chỉ dựa vào những thứ này là không đủ.

Hứa Thành quyết định ở đây thêm vài ngày, cũng phải đợi đến khi A Nịnh đói đến mức nghi ngờ nhân sinh mới ra ngoài.

Khoảng ba tiếng sau, A Nịnh tỉnh lại.

Nhìn đống lửa trước mặt, cô theo bản năng tìm kiếm bóng dáng của Hứa Thành.

Thấy Hứa Thành đứng cách đó không xa, A Nịnh mới yên tâm.

Lúc này, Hứa Thành lấy hết đồ trong ba lô ra.

Để không gây nghi ngờ, trong số vật tư đó, Hứa Thành chỉ để lại hai phần cơm tự sôi và một chai nước khoáng lớn.

Những thứ còn lại đều bị Hứa Thành cất vào không gian nhẫn.

Khi Hứa Thành đang làm việc, một người từ phía sau ôm lấy anh.

Thấy A Nịnh đã tỉnh, Hứa Thành liền dẫn cô đi xem mạch nước suối vừa phát hiện.

A Nịnh tự nhiên vui mừng khôn xiết, điều này có nghĩa là họ có thể sống thêm vài ngày nữa.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ, vết bẩn trên người A Nịnh đã được gột sạch.

Nước suối này mỗi ngày đều có, xa xỉ một chút cũng không sao.

Trở về bên đống lửa, Hứa Thành đặt cả hai phần cơm tự sôi trước mặt A Nịnh.

Chương 92

“Hứa Thành.” A Nịnh đột nhiên cảm thấy không nhận ra Hứa Thành này nữa.

Tình huống bình thường không phải nên giữ lại thức ăn cho mình sao?

Thấy A Nịnh như vậy, Hứa Thành cũng biết cô đang nghĩ gì.

Tôi liền nói: “Này, em đã trao thân cho anh, vậy tự nhiên là người phụ nữ của anh.

Đã là người phụ nữ của anh, sao anh có thể để em đói bụng được.

Anh có một miếng ăn, tuyệt đối không thiếu của em.” A Nịnh chỉ cảm thấy một luồng hơi ấm chảy trong lòng, sao trước đây không phát hiện Hứa Thành tốt như vậy nhỉ.

Hứa Thành thấy ánh mắt A Nịnh đã thay đổi, trong lòng tự nhiên hiểu rằng kế hoạch đã tiến thêm một bước, tôi lại thêm dầu vào lửa.

“Đây là thức ăn cuối cùng rồi, đều cho em ăn hết.

Anh là đàn ông, chịu đói tốt hơn.” A Nịnh chỉ cảm thấy mũi cay cay, có thể ở cuối cuộc đời có một người như vậy ở bên, thật là may mắn.

“Không, em không muốn, hai chúng ta cùng ăn.” A Nịnh lộ ra vẻ mặt của một cô gái nhỏ, giọng điệu lại mang một chút nũng nịu.

Nói xong, A Nịnh liền mở một phần cơm tự sôi, phần còn lại tự nhiên phải để dành.

Cơm tự sôi là sản phẩm được sản xuất hàng loạt theo quy mô công nghiệp.

Trước khi ăn chỉ cần nấu đơn giản hoặc có thể ăn trực tiếp, hương vị, khẩu vị, hình dáng đều giống như cơm bình thường.

Cơm tự sôi như vậy tốt hơn vạn lần so với lương khô nén có vị chua chát.

Dù sao ăn cơm tự sôi cũng giống như ăn cơm nhà, ăn vào tự nhiên cảm thấy ấm cúng hơn.

Cơm tự sôi tiện lợi khi sử dụng, tiện lợi khi mang theo, và có hương vị của gạo tự nhiên.

Cơm ăn liền chủ yếu có bốn loại: dạng sấy khô, dạng bán khô, dạng đông lạnh, dạng đóng hộp.

Hứa Thành đã chọn loại bán khô.

Đổ một ít nước vào, đợi khoảng mười mấy phút, cơm và các món ăn kèm trong đó tỏa ra một mùi thơm.

Thấy cơm đã chín, A Nịnh dùng chiếc thìa đi kèm múc một thìa, đưa đến miệng Hứa Thành.

“Anh ăn đi.” Hứa Thành vui vẻ ăn miếng cơm đó.

“Em cũng ăn đi.” A Nịnh “ừm” một tiếng, cũng ăn một miếng cơm.

Nhưng Hứa Thành ăn miếng đầu tiên xong thì không chịu ăn nữa, trước đó đã ăn no rồi, ăn nữa lãng phí.

Hứa Thành lấy chiếc thìa từ tay A Nịnh, từng miếng từng miếng đút cho A Nịnh ăn.

Trong hai ngày tiếp theo, phần cơm còn lại đã sớm ăn hết, để duy trì sự sống chỉ có thể dựa vào uống nước qua ngày.

Hứa Thành thì không sao, A Nịnh đói đến toàn thân vô lực.

Nằm trong lòng Hứa Thành, A Nịnh suýt nữa không còn sức để nói chuyện.

"Hứa Thành, em sắp chết rồi phải không?" A Nịnh chỉ cảm thấy những ngày hạnh phúc quá ngắn ngủi.

Nếu có thể ra ngoài, sống những ngày như thế này cùng Hứa Thành cả đời thì tốt biết bao.

Tiếc là tất cả đều là mơ.

A Nịnh nói xong thì ngất đi.

Hứa Thành cảm nhận dấu hiệu sinh tồn của A Nịnh, phát hiện vẫn ổn định, chỉ là đói ngất đi thôi.

Lúc này bên ngoài hẻm núi, đột nhiên truyền đến một chút chấn động.

Hứa Thành xem thời gian, hẳn là Ngô Tà đến rồi.

Bên phía Ngô Tà.

Vì Hứa Thành đã dặn đám người chim không được làm hại Ngô Tà, nên nhóm Ngô Tà không hề xảy ra tình trạng thương vong do chiến đấu.

Ngô Tà và Trần Bì A Tứ tổng cộng sáu người đã vào trong.

Nhìn đống đá lộn xộn trước mặt, Bàn Tử nói với một người gầy gò trong số đó: "Pháo Vương có được không đấy, đống này có thể cho nổ tung không?" Người đàn ông gầy gò nói: "Đừng có xem thường tôi, tôi có thể cho nổ tung bất cứ thứ gì ông muốn." Trần Bì A Tứ nói: "Đừng cãi nữa, Cửu Long Kéo Quan ở bên trong, nhanh được thì nhanh lên, tôi cứ có cảm giác có thứ gì đó đang nhìn mình." Nghe Trần Bì A Tứ nói vậy, Bàn Tử và Pháo Vương cũng không nói nữa.

Chỉ thấy Pháo Vương tính toán xong lượng thuốc nổ, châm ngòi

rồi vội vàng lùi ra xa.

"Ầm" một tiếng, đống đá vụn biến thành một con đường rộng rãi.

Sau khi vào trong, mọi người quả nhiên nhìn thấy Cửu Long Kéo Quan, nhưng thấy nắp quan tài đá đã bị đẩy ra, sắc mặt mọi người đều trầm xuống.

Lẽ nào có người đã nhanh chân đến trước?

Nhưng nhìn thấy bảo vật trong quan tài đá, Bàn Tử trực tiếp không bình tĩnh được nữa.

"Người đến trước không biết đã xảy ra chuyện gì, những bảo bối này đều không lấy." Nhưng Trần Bì A Tứ lại đang tìm kiếm ở đó, nhưng không thu hoạch được gì.

"Không, hắn đã lấy đi thứ quý giá nhất rồi." Nghe Trần Bì A Tứ nói vậy, Ngô Tà tò mò nhìn ông ta, tốc độ thu dọn bảo vật của Bàn Tử cũng chậm lại mấy phần.

Chương 93

"Nghe nói trong đó ẩn giấu bí mật của sự trường sinh, tuyệt đối không phải những món đồ cổ này có thể so sánh được." Bàn Tử nghe xong lập tức khịt mũi coi thường.

"Lão gia tử ơi, đó chỉ là một truyền thuyết thôi, trường sinh làm sao thực tế bằng những bảo bối trước mắt này được." Trần Bì A Tứ hiển nhiên có chút không thể chấp nhận, vẫn đang tìm kiếm xung quanh, xem có bí mật nào có thể được phát hiện không.

Lúc này, Ngô Tà đột nhiên nhìn thấy một người từ xa đi tới, trong lòng đang ôm thứ gì đó.

Khi Ngô Tà định nổ súng, một giọng nói quen thuộc truyền đến.

"Ngô Tà, là tôi!" Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Ngô Tà, Tiểu Muộn và Bàn Tử đều có chút không thể tin được.

Hứa Thành sao lại ở đây.

Khi người đó ngày càng đến gần, hình dáng cũng dần dần hiện ra.

Người đó chính là Hứa Thành, vậy người trong lòng anh ta là ai?

Ngô Tà đến gần nhìn, suýt nữa bị dọa sợ.

"Hứa Thành, cậu lại dây dưa với người phụ nữ A Nịnh này rồi à." A Nịnh người này thực sự đã để lại ấn tượng cực kỳ sâu sắc cho cậu, nếu không phải mình lanh lợi đã bị người phụ nữ này giết rồi.

Bàn Tử lúc này cũng ở trong đội, đối với Hứa Thành ấn tượng cũng cực kỳ sâu sắc, nhưng gặp ở nơi này nhất định phải đề phòng.

Bàn Tử lặng lẽ nói với Ngô Tà: "Tiểu Tam Gia, cẩn thận một chút, người này lai lịch không rõ, Tam Gia cũng khá kiêng dè." Ngô Tà

không nói gì, cũng không tiện thay đổi cách nhìn của Bàn Tử.

Người kinh ngạc nhất là Bàn Tử, tình hình này có nghĩa là Hứa Thành cũng ở đây, vậy không phải là đến để chia phần sao?

Hứa Thành thấy vậy, liền nói: "Đừng nhắc nữa, tôi bị người phụ nữ này lừa, khó khăn lắm mới thoát ra được, không cẩn thận kích hoạt cơ quan ở đây, nên bị kẹt lại." Lúc này Trần Bì A Tứ nói: "Có phải cậu đã lấy đi thứ trong quan tài không?" Hứa Thành có chút ngơ ngác, người này có ý gì.

Ngô Tà vội nói: "Hứa Thành, vị này là Trần Bì A Tứ, Tứ gia, lần này xuống mộ cũng nhờ ông ấy nhiều." Hứa Thành bừng tỉnh ngộ, trước đây chưa từng gặp Trần Bì A Tứ, nên nhất thời không nhận ra.

"Ngưỡng mộ lão gia tử đã lâu, thân thể vẫn còn cường tráng chứ ạ?" Lời Hứa Thành nói cũng không sai, Trần Bì A Tứ đã hơn chín mươi tuổi, có thể xuống mộ đã là một kỳ tích rồi.

Trần Bì A Tứ không đáp lại lời của Hứa Thành, tiếp tục hỏi: "Thứ đó rốt cuộc có phải do cậu lấy đi không?" Hứa Thành có chút ngơ ngác, thứ gì, xem ra đối với lão già này khá quan trọng.

Trần Bì A Tứ nói từng chữ một: "Thứ liên quan đến trường sinh, rốt cuộc có phải do cậu lấy đi không?" Lần này Hứa Thành càng thêm mơ hồ, trong quan tài có thứ có thể khiến người ta trường sinh sao, mình không biết.

"Trần Tứ gia, tôi thật sự không lấy, từ khi kích hoạt cơ quan tôi chưa từng ra ngoài." Lúc này Bàn Tử nói: "Trần Tứ gia, ông có hơi quá đáng rồi đấy, huynh đệ của tôi nói không lấy là không lấy, có cần phải lừa ông không?" Ngô Tà cũng nói: "Nếu là người khác, tôi có thể sẽ nghi ngờ, nhưng Hứa Thành tuyệt đối không thể nào." Ngô Tà không nói ra rằng Hứa Thành đã trường sinh bất tử, lấy thứ đó cũng vô dụng.

Trần Bì A Tứ như già đi mấy tuổi, giây tiếp theo đã không còn hơi thở.

Chết rồi?

Sự thay đổi đột ngột khiến mọi người trở tay không kịp.

Nhưng với tuổi của lão già, thật sự có khả năng đột tử.

Xem ra ngày tháng của Trần Bì A Tứ đã tận.

Đôi khi, người già ăn cơm xong, ra phơi nắng ngủ một giấc cũng có thể ra đi.

Nhưng chết như vậy cũng khá tốt, lúc còn sống không phải chịu quá nhiều đau khổ.

Người chết không thể sống lại.

Sau khi lấy hết tài bảo trong quan tài ra, Bàn Tử và Ngô Tà liền đặt thi thể của Trần Bì A Tứ vào trong.

Người đi theo Trần Bì A Tứ tên là Pháo Vương, cũng muốn đặt một món đồ tùy táng cho Trần Bì A Tứ.

Ban đầu Bàn Tử không đồng ý, khó khăn lắm mới có được thứ này, cho một lão già đã chết thật không đáng.

Nhưng không thể ngăn cản sự kiên trì của anh ta, cộng thêm người đó lấy ít đi một phần cũng được, Bàn Tử chọn một món trông rẻ nhất đặt vào tay Trần Bì A Tứ.

Sau khi đậy nắp quan tài lại, họ bắt đầu tìm lối ra.

Hứa Thành lấy ra một ly nước mật ong từ không gian, đang đút cho A Nịnh.

A Nịnh tuy đói đến mất ý thức, nhưng bản năng vẫn còn, cô uống từng ngụm lớn nước mật ong.

Lúc này, Tiểu Muộn đột nhiên lao về phía Thanh Đồng Môn.

Khi mọi người còn chưa kịp phản ứng, Tiểu Muộn không biết đã đẩy cánh cửa hé ra một khe hở vừa đủ cho một người lọt qua, Tiểu Muộn lách mình vọt vào trong.

Hứa Thành cũng không ngờ lại có sự thay đổi như vậy.

Bây giờ đuổi theo đã muộn, muốn mở Thanh Đồng Môn, lại có sương mù cản trở, sớm đã không biết Tiểu Muộn chạy đi đâu rồi.

Hành động của Tiểu Muộn vượt ngoài dự đoán của mọi người, không ai biết Tiểu Muộn đã che giấu bí mật gì.

Ngô Tà thấy vậy nói: "Cái tên Muộn Du Bình này rốt cuộc là sao vậy, có khó khăn gì thì nói với mọi người, sao lại không hòa đồng như vậy." Bàn Tử lúc này vỗ vai Ngô Tà.

"Đừng nói nữa, tôi biết thằng nhóc đó ăn một mình.

Nhưng khẩu vị của thằng nhóc này thật lớn, chúng ta cũng đừng chờ nữa, quay về thôi." Ngô Tà cũng chỉ có thể gật đầu, cùng mọi người tìm lối ra.

Hứa Thành lúc này hỏi Ngô Tà: "Sao không thấy chú Ba của cậu đâu?" Ngô Tà nói: "Đừng nhắc nữa, tôi đến đây hôm nay là vì chú Ba, lão già đó nhất định đã che giấu một bí mật động trời." Hứa Thành gật đầu, xem ra Tam Thúc không hề gặp mặt Ngô Tà.

Tiểu Muộn vốn nên biến mất ngay từ đầu, cuối cùng cũng đã rời khỏi đội.

Xem ra cốt truyện đã thay đổi, không biết là tốt hay xấu.

Chương 94

Cộng thêm A Nịnh sau khi ra ngoài, Hứa Thành chắc chắn sẽ không để cô đi xuống mộ nữa, nên hướng đi tương lai Hứa Thành hoàn toàn không thể nắm bắt được.

Lúc này, Pháo Vương đột nhiên phát hiện một khe nứt nhỏ.

"Mọi người xem, chỗ này có lẽ có thể thông ra bên ngoài." Hứa Thành đi tới xem, khe nứt đó đang có một luồng gió nhẹ thổi ra, có lẽ thật sự thông ra bên ngoài.

Lúc này, Pháo Vương nói: "Mọi người lùi lại một chút, tôi cho nổ một con đường." Sau khi mọi người lùi lại, Pháo Vương cũng không hổ danh là Pháo Vương, trực tiếp cho nổ một lỗ hổng không lớn không nhỏ, xem ra thật sự có một thế giới khác.

Tất cả mọi người đều phấn khởi.

Nhiều ngày thám hiểm quá sức khiến ai cũng mệt mỏi rã rời, có thể tìm được lối ra cũng là một điều vô cùng phấn chấn.

Mọi người bắt đầu tiến vào khe nứt.

Đi được khoảng nửa ngày, A Nịnh tỉnh lại, nhìn những người xung quanh như đang nằm mơ.

"Hứa Thành, chúng ta đang ở thiên đường sao?" Bàn Tử nghe lời của A Nịnh, không vui nói: "Ở địa ngục thì có." Chủ yếu là lúc ở đáy biển, A Nịnh đã hãm hại họ không ít, vì vậy Bàn Tử có thành kiến với A Nịnh.

Hứa Thành nói: "Chúng ta được cứu rồi, Ngô Tà đã cứu chúng ta." A Nịnh có chút cảm kích nhìn mọi người.

Trong tình huống chắc chắn phải chết lại được cứu, cảm giác này

giống như từ địa ngục lên thiên đường.

Sau nửa ngày đi bộ, mọi người cũng đã mệt, liền dừng lại nghỉ ngơi một chút.

Con đường trong hầm dài, nhưng thỉnh thoảng có gió nhẹ thổi qua cho thấy phía trước chắc chắn có lối ra.

Sau khi ăn uống xong, mọi người lại lên đường.

A Nịnh ăn một ít lương khô đã hồi phục được chút sức lực, muốn tự mình đi bộ.

Nhưng Hứa Thành sao có thể để A Nịnh đi bộ được.

Kế hoạch đã hoàn thành, người phụ nữ tốt như vậy tự nhiên phải yêu thương chiều chuộng.

A Nịnh tự nhiên nghe theo ý của Hứa Thành, trong lòng ngọt ngào tựa vào lưng anh.

Bàn Tử nhìn mối quan hệ của Hứa Thành và A Nịnh cũng tấm tắc khen ngợi, đồng thời càng thêm bội phục kỹ năng tán gái của Hứa Thành.

Tính cách của người phụ nữ này Bàn Tử biết rõ, đó hoàn toàn là một con sói mắt trắng và rắn độc.

Nhưng nhìn A Nịnh hiền lành như vậy, rõ ràng đã giao cả trái tim cho Hứa Thành.

Bàn Tử không khỏi có chút ghen tị.

Tính cách của A Nịnh tuy không tốt, nhưng trí tuệ lại cực kỳ hiếm thấy.

Có một người vợ hiền như vậy, Bàn Tử phảng phất như đã nhìn thấy ngày Hứa Thành trở thành người giàu nhất thế giới.

Lúc đó mình làm một tay chân bên cạnh Hứa Thành, đó cũng không phải là điều người bình thường có thể so sánh được.

Nhưng đó cũng chỉ là suy nghĩ của riêng Bàn Tử, chuyện tương lai không ai biết rõ.

Khi tiếp tục đi về phía trước, Ngô Tà đột nhiên nói: "Xem kìa, chuyện gì vậy, cảm giác nơi này sao quen thuộc thế." Bàn Tử nhìn quanh cũng có chút quen mắt.

Bàn Tử đột nhiên nói: "Đây không phải là nơi chúng ta bắt đầu sao?" Tất cả mọi người đột nhiên cười khổ.

Đi một vòng lớn như vậy, hóa ra Cửu Long Kéo Quan lại ở ngay nơi ban đầu.

Nơi này vốn là nơi Ngô Tà nghỉ chân, một số vật tư sinh hoạt vẫn còn để ở đây.

Thật là một sự trùng hợp lớn, trùng hợp đến mức khó tin.

Lúc này, A Nịnh lấy ra điện thoại vệ tinh, liên lạc với người của mình để đón mọi người trên đường.

Ngô Tà kể lại những chuyện đã phát hiện trên đường đi và những suy đoán về Tam Thúc cho Hứa Thành nghe.

Ngô Tà tuy không tìm được Tam Thúc, nhưng một loạt phát hiện ở Vân Thiên Cung lại khiến cậu thu được lợi ích không nhỏ.

Lăng mộ không phải do Vương Tàng Hải xây dựng, mà là Vương Tàng Hải cải tạo, nguyên bản là một cung điện thời Ân Thương.

Và những thứ như rắn mày đồng ngư, Thanh Đồng Môn, mộ đáy biển, cây đồng dường như đều có một mối liên hệ nào đó.

Ngô Tà tuy bây giờ không biết mục đích của Tam Thúc, nhưng đối với toàn bộ sự việc đã có một khung sườn mơ hồ.

Hứa Thành không có giác quan nhạy bén như Ngô Tà, lại có thể suy luận ra những chuyện này đến mức độ đó.

Nhưng sự thật thực sự, Hứa Thành không nói cho Ngô Tà biết, cuộc sống luôn cần có thêm một chút ẩn số mới có niềm vui.

Sau khi trở về thôn Doanh Sơn, Hứa Thành đưa tiền cho Thuận Tử, sau đó đưa A Nịnh và Bàn Tử trở về kinh thành.

Ngô Tà và Bàn Tử thì về Hàng Thành.

A Nịnh vừa xuống máy bay đã nhận được điện thoại của Cừu Đức Khảo, có một việc cần cô đi làm.

A Nịnh tuy vạn phần không nỡ, nhưng vẫn phải nghe lời cha nuôi.

Hứa Thành không khuyên can, dù sao ơn dưỡng dục vẫn còn đó.

Nhưng chuyến đi đến Xà Chiểu Cổ Thành lần này Hứa Thành phải đi cùng A Nịnh, vì trong nguyên tác ở đó, A Nịnh đã bị rắn mào gà cắn chết.

Chương 95

Sau khi trở về từ đó, Hứa Thành cũng sẽ để A Nịnh rời khỏi công ty của Cừu Đức Khảo, không có lý do gì khác, quá nguy hiểm.

Sự tham gia của A Nịnh vào cốt truyện sẽ kết thúc từ đó.

Để cho cốt truyện có thể tiến triển thuận lợi hơn, Hứa Thành cũng không thể để A Nịnh tham gia vào nữa.

Lỡ như A Nịnh lại hồi sinh cỗ thi thể dưới lòng đất nhà Ngô Tam Thúc, đó sẽ là một tai họa đối với tất cả mọi người.

Bàn Tử lúc này cũng chia tay Hứa Thành, anh muốn bán đi phần bảo vật của mình, tiện thể nghỉ ngơi cho thật tốt.

Sau khi chia tay Bàn Tử, Hứa Thành ngơ ngác, có cảm giác không có nhà để về.

Tìm một khách sạn mới để ở lại.

Vào lúc bốn giờ sáng ngày hôm sau, Lưu Ly Tôn gọi điện thoại đến, đã tìm ra tung tích của Tùy Hầu Châu.

Hứa Thành cũng lập tức tỉnh táo, lẽ nào thế lực đó đã nổi lên mặt nước.

Lưu Ly Tôn nói trong điện thoại không tiện, đến Tân Nguyệt Phạn Điếm nói chuyện sẽ tốt hơn.

Hứa Thành vội vàng mặc quần áo.

Lấy chìa khóa ở phòng khách, Hứa Thành đi thẳng xuống lầu.

Dưới lầu đang đậu một chiếc xe hơi Volkswagen Beetle màu đỏ.

Cái tên "Beetle" lần đầu tiên xuất hiện trên tạp chí Times.

Người Mỹ cho rằng chiếc xe này trông giống như "một con bọ cánh cứng nhỏ đáng yêu".

Lái xe, Hứa Thành thẳng tiến đến Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Tại Tân Nguyệt Phạn Điếm, Lưu Ly Tôn đã đợi sẵn ở đó.

Thấy Hứa Thành vào, ông vội mời Hứa Thành vào sân sau.

Hứa Thành bất ngờ phát hiện bên trong ngoài Doãn Lão ra còn có người phụ nữ bí ẩn trong phòng bao ngày hôm đó.

Thấy Hứa Thành vào, mắt người phụ nữ đó rõ ràng sáng lên, nhưng ngay sau đó đã kìm nén lại.

Hứa Thành có chút ngạc nhiên, sao người phụ nữ này cũng ở đây.

Lúc này, Doãn Lão thấy Hứa Thành vào, nói: "Hứa Thành, hôm nay gọi cậu đến gấp như vậy là vì viên Tùy Hầu Châu đó đã có tung tích rồi, chỉ là..." Hứa Thành gật đầu tỏ ý đã biết, nhưng nhìn vẻ mặt của Doãn Lão có chút khó nói.

Lúc này, Lưu Ly Tôn nói: "Doãn Lão không tiện nói thì để tôi nói vậy.

Thế lực đó đã liên lạc với tôi, muốn hợp tác cùng nhau xuống mộ, muốn cùng Hứa Thành thương lượng một chút." Hứa Thành lấy làm lạ, thế lực đó là sao, nhìn hai người kiêng dè như vậy, lẽ nào thế lực đó có thể thông thiên sao.

Hơn nữa, thế lực đó không trực tiếp thương lượng với mình, mà lại thông qua miệng của Lưu Ly Tôn để thông báo.

Chắc là kiêng dè thực lực của mình nên không muốn để mình biết thân phận.

Lúc này, Hứa Thành nói: "Thế lực đó không nói với tôi, mà lại muốn thông qua miệng của ông để nói cho tôi biết." Lưu Ly Tôn vẻ

mặt khó xử, nhưng không nói với Hứa Thành thì lại không hợp quy tắc.

"Hứa Thành, chỉ có thể như vậy thôi, đây là ý của cấp trên, những chuyện khác tôi cũng không biết." Hứa Thành trong lòng lập tức lóe lên một chữ, lẽ nào là "nó".

Thấy Hứa Thành mày nhíu chặt, người phụ nữ bí ẩn nói: "Hứa Thành, cậu không cần lo lắng, họ chỉ cần một thứ trong lăng mộ Tần Thủy Hoàng, những thứ khác tuyệt đối không lấy." Hứa Thành mày nhíu càng sâu, xem ra, chuyện này có quan hệ lớn với người phụ nữ này.

"Cô tên gì?" Người phụ nữ đó hiển nhiên không ngờ Hứa Thành sẽ hỏi tên mình, nhưng tên của cô ở kinh thành cũng không phải là bí mật, nói ra cũng không sao.

"Tôi tên Hoắc Tú Tú." "Hoắc Tú Tú?" Hứa Thành hiển nhiên không ngờ là Hoắc Tú Tú.

Hoắc gia có liên hệ mật thiết với "nó", Hứa Thành lập tức hiểu ra chuyện này liên quan rất sâu.

Thế lực đó không phải là "nó", nhưng cũng tuyệt đối có quan hệ cực kỳ mật thiết.

"Sao vậy, anh từng nghe tên của tôi sao?" Hoắc Tú Tú thấy Hứa Thành nghe xong phản ứng lớn như vậy, cảm thấy có chút kỳ lạ.

Hứa Thành gật đầu.

"Tôi chỉ nghe nói thôi, vẫn luôn nghe nói người kế vị tương lai của Hoắc gia mỹ diễm tuyệt luân, hôm nay được thấy quả nhiên danh bất hư truyền." Hoắc Tú Tú thấy Hứa Thành khen như vậy, trong lòng không khỏi có chút vui sướng, dù sao bản thân vốn đã có cảm tình với Hứa Thành.

Lưu Ly Tôn và Doãn Lão nhìn nhau, hiển nhiên đều hiểu ý của đối phương.

Sức sát thương của Hứa Thành đối với phụ nữ lớn như vậy, sau này tuyệt đối sẽ không chịu thiệt, có khả năng sẽ một bước lên mây.

Dựa vào phụ nữ không phải là một từ mang ý nghĩa xấu, không biết bao nhiêu anh hùng hào kiệt lúc sa cơ thất thế đều dựa vào phụ nữ để đông sơn tái khởi.

Bên này Hứa Thành vẫn đang suy nghĩ về chuyện này.

Thấy Hứa Thành rơi vào trầm tư, Doãn Lão cũng không làm phiền, tưởng rằng anh đang cân nhắc chuyện này.

Thế lực đó không biết mình đã sớm biết sự thật, tưởng mình là một người không biết gì về kế hoạch.

Nói đơn giản, họ biết về mình rất ít, nhưng Hứa Thành lại biết về họ như lòng bàn tay.

Sự chênh lệch thông tin này có thể giúp Hứa Thành nắm giữ thế chủ động cực lớn.

Tuy không biết thế lực đó rốt cuộc muốn làm gì, nhưng Hứa Thành tin rằng, nhất định có liên quan đến trường sinh.

Chương 96

Tương truyền sau khi Từ Phúc đông du lấy được thuốc trường sinh bất lão, Tần Thủy Hoàng chưa kịp ăn đã bệnh chết trên đường.

Lẽ nào thuốc trường sinh bất lão được chôn trong lăng mộ Tần Thủy Hoàng.

Thuốc trường sinh bất lão và viên thi miết đan hẳn không phải là cùng một phiên bản thuốc, nếu không sẽ không tốn nhiều công sức như vậy.

Năm xưa "nó" dùng đội khảo cổ Tây Sa làm thí nghiệm, biến Hoắc Linh thành cấm bà.

Trong đó, Trần Văn Cẩm tuy thoát được một kiếp, nhưng lại luôn tìm kiếm mấu chốt để giải quyết vấn đề, nếu không cũng sẽ biến thành cấm bà, lúc đại kết cục bị phát hiện phong ấn trong vẫn ngọc.

Hoắc Linh là cô của Hoắc Tú Tú, Trần Văn Cẩm lại là con gái của Trần Bì A Tứ, người yêu của Ngô Tam Thúc, đều là thành viên của đội khảo cổ Tây Sa năm đó.

Đúng rồi, lẽ nào hôm đó Trần Bì A Tứ phản ứng lớn như vậy, là vì trong quan tài của Vạn Nô Vương có thứ có thể cứu được con gái mình?

Chuyện này không phải là không có khả năng, Hứa Thành chỉ cảm thấy mình hình như đã bỏ lỡ chuyện gì đó.

Hứa Thành suy đi nghĩ lại dường như có thể hiểu ra, nhưng lại không nắm bắt được điểm mấu chốt đó.

Hứa Thành lại nghĩ.

Viên thi miết đan có tác dụng phụ rất lớn, sẽ biến người ta thành

cấm bà, lẽ nào thuốc trường sinh bất lão trong lăng mộ Tần Thủy Hoàng lại không có tác dụng phụ sao?

"Nó" đơn thuần chỉ đi khảo cổ?

Hứa Thành không tin mục đích của "nó" lại đơn thuần như vậy.

Tư duy của Hứa Thành rối loạn, bây giờ đã xảy ra sự thay đổi cực lớn, chỉ dựa vào cốt truyện đã biết là không được, phải tham gia vào để tự mình phá cục.

Hứa Thành suy nghĩ một lúc lâu, Hoắc Tú Tú tưởng Hứa Thành đang lơ đãng liền nhắc nhở: "Hứa Thành, Hứa Thành." Hứa Thành nghe thấy có người gọi mình, vội vàng rút tư duy ra khỏi trầm tư.

Thấy Hoắc Tú Tú đang nhìn mình, Hứa Thành cảm thấy nên đưa ra quyết định.

"Không sao, tôi đồng ý rồi, thời gian cụ thể khi nào định?" Thấy Hứa Thành đồng ý, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Ai cũng nghĩ Hứa Thành sẽ hỏi tới cùng, nhưng tình hình hiện tại quả là vui vẻ cho tất cả.

Hoắc Tú Tú cũng có chút vui mừng, dù sao thì chuyện quan trọng như vậy trong nhà đã giao cho anh.

Nếu anh làm hỏng chuyện thì thật sự có lỗi với sự kỳ vọng của bà nội.

"Thời gian cụ thể tôi sẽ thông báo sau, đến lúc đó cô cứ mang Hòa Thị Bích theo là được." Nghe Hoắc Tú Tú nói vậy, Hứa Thành cũng gật đầu.

"Nếu không còn chuyện gì thì tôi về trước đây, mọi người đã ăn sáng chưa?" Cả ba người đều lắc đầu.

Doãn lão nói: "Hứa Thành, cậu có thể cùng cô gái nhỏ này đi ăn

sáng, người trẻ tuổi mà, phải giao lưu nhiều vào." Hứa Thành thầm giơ ngón tay cái cho Doãn lão, đúng là trợ thủ đắc lực.

Hoắc Tú Tú cũng thoáng lộ vẻ mong đợi.

"Tôi thì không có ý kiến." Hứa Thành thấy Hoắc Tú Tú đồng ý thì dĩ nhiên vui vẻ nhận lời.

Hoắc Tú Tú bảo mấy vệ sĩ kỳ đà cản mũi kia rời đi trước, có Hứa Thành ở đây sẽ không có nguy hiểm.

Thấy Hứa Thành và Hoắc Tú Tú đi xa, Doãn lão nói: "Nếu mà để Hoắc lão thái biết người kế vị mà bà ta khổ công bồi dưỡng lại bị người ta cuỗm đi như vậy, thật không biết sẽ thế nào đây." Lưu Ly Tôn cũng bắt đầu tưởng tượng ra cảnh tượng đó, Hoắc lão thái ở kinh thành ngang ngược hống hách bao nhiêu năm, cuối cùng cũng có người trị được bà ta rồi.

Lúc này là hơn sáu giờ sáng, trên đường phố kinh thành đã có người qua lại tấp nập.

Bữa sáng của người kinh thành rất đa dạng, vì nơi đây quy tụ dân cư từ khắp mọi miền đất nước.

Món truyền thống nhất là bánh nướng vừng ăn kèm với sữa đậu lên men (đậu trấp).

Vì Hoắc Tú Tú từ nhỏ đã rời quê đến kinh thành lớn lên, dưới sự giáo dục của Hoắc lão thái, cô cũng thích món sữa đậu vừa chua vừa thối và bánh nướng vừng thơm nức mũi.

Thế là Hoắc Tú Tú dẫn Hứa Thành đến một quán ăn sáng mà cô đã lâu không ghé.

Theo lời Hoắc Tú Tú, từ khi tốt nghiệp cấp ba, cô đã không ăn sáng ở quán này nữa.

Ngồi ở bàn ngoài cửa, hai người gọi hai phần bánh nướng vừng và hai bát sữa đậu lên men.

Hứa Thành vừa uống một ngụm sữa đậu đã phun ra hết, đành phải gọi một bát sữa đậu nành khác.

Hoắc Tú Tú cười khúc khích như thể vừa thực hiện một trò đùa tinh quái.

Nhìn Hoắc Tú Tú vừa trong sáng vừa quyến rũ, long mạch chi hồn trong người Hứa Thành lại bắt đầu bùng cháy.

"Tú Tú, em đáng yêu thế này, không phải là ăn sự đáng yêu mà lớn lên đấy chứ." "Hả?" Đôi mắt to tròn long lanh của Hoắc Tú Tú đột nhiên nhìn Hứa Thành, mặt cô dần đỏ ửng từ mang tai lan xuống cổ.

Cô thầm nghĩ: "Hứa Thành đang tỏ tình với mình sao?" Câu tán gái sáo rỗng của đời sau lại rất có tác dụng với Hoắc Tú Tú.

Cô chưa từng nghe câu nào như vậy, theo bản năng cho rằng Hứa Thành đã tự nghĩ ra câu này để lấy lòng mình.

Thấy có hiệu quả, Hứa Thành cũng không nói gì thêm.

Tán gái phải từ từ mới có thú vị.

Đôi khi Hứa Thành hối hận vì đã ăn sạch hai chị em Tô Tình, Tô Nguyệt quá sớm, nếu không thì đó cũng là một niềm vui.

Dẫn Hoắc Tú Tú đi dạo một vòng kinh thành xong, Hứa Thành đưa cô về nhà.

Nhà Hoắc Tú Tú nằm trong một căn tứ hợp viện ở vành đai 1, ngoài cửa có cảnh vệ canh gác.

Chương 97

Sau khi chào tạm biệt đơn giản ở cửa, Hứa Thành rời đi, không ở lại lâu, dù sao thì cái miệng của Hoắc lão thái cũng rất cay độc.

Vừa về đến nhà, Hoắc Tú Tú đã bị Hoắc lão thái nhìn thấy.

"Tú Tú, sao giờ này mới về?" Thấy bà nội, Hoắc Tú Tú tiến lên nói: "Hôm nay có chút việc nên bị chậm trễ ạ." Hoắc lão thái quét mắt nhìn Hoắc Tú Tú từ trên xuống dưới: "Hửm, không phải là đi hẹn hò với tình lang đấy chứ." Hoắc Tú Tú có chút ngượng ngùng nói: "Bà nội à, cháu và Hứa Thành chỉ là bạn bè thôi." Hoắc lão thái không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm Hoắc Tú Tú một lúc lâu, sau đó thở dài một hơi: "Tú Tú, muốn vào nhà họ Hoắc ta thì phải ở rể.

Thằng nhóc Hứa Thành đó bà cũng đã nghe ngóng rồi, nghe nói có không ít phụ nữ, loại người sinh ra đã có số đào hoa này, nhà họ Hoắc chúng ta có lẽ không gánh nổi đâu." Hoắc Tú Tú đáp: "Bây giờ cháu chỉ đang tìm hiểu thôi mà, chuyện tương lai ai biết được chứ." Hoắc lão thái vừa nhìn đã biết không ổn, mới gặp mấy lần mà cháu gái mình đã bị thằng nhóc đó mê hoặc đến mất hết lý trí.

Xem ra phải tranh thủ điều tra kỹ lưỡng lai lịch của thằng nhóc này mới được.

Trở về nhà của Tô Tình và Tô Nguyệt, hai cô gái đang chuẩn bị bữa trưa.

Đúng lúc này, điện thoại của Hứa Thành đột nhiên reo lên.

Nhìn vào màn hình, là một số lạ chưa từng thấy.

Hứa Thành vừa bắt máy đã nghe thấy giọng của A Nịnh.

Nghe được giọng cô, tâm trạng anh thoải mái hẳn lên.

“Là A Nịnh à, cô đã rời khỏi công ty của cha nuôi cô chưa?” Hứa Thành trước đây vẫn luôn muốn A Nịnh rời đi, nhưng A Nịnh lại tỏ ra rất khó xử, Hứa Thành đành để cô suy nghĩ thêm.

“Hứa Thành, bên tôi có lẽ có chút chuyện phiền phức, liên quan đến người bạn kia của anh.” “Ồ, chuyện gì vậy?” Hứa Thành hơi nhíu mày, không lẽ nhanh vậy đã đến Xà Chiểu rồi sao, mình mới từ đó về được mấy ngày.

“Có người gửi cho tôi hai cuộn băng ghi hình, tôi nghĩ thứ bên trong có liên quan đến người bạn đó của anh.” Hứa Thành chợt hiểu ra, hai cuộn băng ghi hình chính là mấu chốt để Ngô Tà phát hiện ra bí mật của bản thân.

Băng ghi hình là do thế lực “quỷ ảnh nhân” gửi tới, xem ra bọn họ đã bắt đầu bày bố cục rồi.

“Cô đừng đến tìm Ngô Tà vội, tôi sẽ đến cùng cô, nhất định phải nhớ kỹ.” A Nịnh có chút tò mò tại sao Hứa Thành lại phản ứng mạnh như vậy, nhưng cô là người thông minh, lập tức ý thức được chuyện này e là không đơn giản.

“Được, tôi biết rồi.

Tôi đang ở trụ sở chính tại Thượng Hải, địa chỉ là XXX.” “Ừm, đợi tôi.” Hứa Thành có chút lo lắng, dù sao A Nịnh bây giờ cũng đang trong giai đoạn đếm ngược đến cái chết.

Nếu phe chống đối đã chú ý đến cô, dù không bị con rắn mào gà đó cắn chết thì cũng sẽ chết vì một tai nạn nào đó.

Có thể nói, nếu Cừu Đức Khảo không có A Nịnh, ông ta sẽ lập tức từ một người chơi cờ biến thành một quân cờ.

Đây là một viễn cảnh mà phe chống đối hay bất cứ ai khác đều cực kỳ vui mừng được thấy.

Tầm quan trọng của A Nịnh không cần phải nói nhiều, Hứa Thành cũng không muốn mất đi cô.

Dù sao sau này còn nhiều chỗ cần dùng đến A Nịnh, lần này nhất định phải đưa cô về.

Anh phải lập tức lên đường.

Tô Nguyệt thấy Hứa Thành sắp đi, liền biết anh lại sắp biến mất mười ngày nửa tháng, thậm chí là mấy tháng.

"Hứa Thành, anh lại sắp đi nữa sao?" Tô Tình nghe vậy vội vàng từ phòng bếp chạy ra, lao tới ôm chầm lấy Hứa Thành.

"Hứa đại ca, lần này anh đi bao lâu?

Ở lại ăn cơm xong rồi đi không được sao?" Hứa Thành thấy vậy liền gật đầu, mình đã quá vội vàng, không để ý đến cảm nhận của hai cô gái.

Anh lập tức áy náy ôm lấy họ.

"Lần này là lỗi của anh.

Chuyến này chắc sẽ nhanh thôi, đợi anh về." Ở kinh thành cấm bay, nên Hứa Thành phải ngồi tàu hỏa hai ngày mới đến được Thượng Hải.

Thượng Hải là nơi đầu tiên anh xuyên không đến, nhưng vì thời gian ở lại quá ngắn nên không có ấn tượng sâu sắc.

Lúc xuống tàu đã là hai giờ chiều, A Nịnh đã sớm đợi Hứa Thành ở cổng ga.

Phải công nhận A Nịnh là một người phụ nữ cực kỳ quyến rũ, đứng đó như một đóa hồng đỏ rực rỡ, xinh đẹp mà đầy gai góc.

Một vài thanh niên trẻ không khỏi liếc nhìn, nhưng trong lòng cũng hiểu rõ loại phụ nữ này không thể trêu chọc.

Khi thấy cô gái ấy lao vào vòng tay của một người đàn ông khác, trong lòng họ đều dấy lên sự ghen tị.

Người đó chính là Hứa Thành.

Anh ôm chầm lấy A Nịnh, cảm nhận sự dịu dàng trong lòng.

Trước mặt Hứa Thành, A Nịnh như một con chim cút nhỏ bé.

Hứa Thành chợt nhận ra cô gái này mặc thường phục thật sự rất đẹp.

Trước đây khi xuống mộ, A Nịnh đều mặc đồ bó sát, còn bây giờ chỉ mặc một chiếc áo thun và quần jean đơn giản, nhưng vẫn tôn lên những đường cong tuyệt mỹ.

Chỉ nhìn thôi cũng đủ khiến người ta máu nóng sôi trào.

A Nịnh lái một chiếc Porsche 911, không đưa Hứa Thành đến công ty mà đi thẳng đến một khu biệt thự cao cấp.

Biệt thự ở đây vào năm 2003 không hề rẻ, một căn cũng phải bốn, năm triệu.

Hứa Thành không ngờ A Nịnh lại là một tiểu phú bà.

Sau khi vào trong, căn nhà sạch bong không một hạt bụi.

Chương 98

A Nịnh nói: "Cả năm trời ở ngoài hoang dã, căn nhà này ngày thường không ở, đều thuê người dọn dẹp." Cô còn kéo rèm cửa sổ lại và khóa cửa.

Thấy A Nịnh làm vậy, Hứa Thành lập tức hiểu được tâm tư của cô.

Sau khi hôn lên môi A Nịnh một cái, Hứa Thành nói: "Xem hai cuộn băng ghi âm đó trước đã, rốt cuộc là chuyện gì." A Nịnh tạm thời đè nén dục vọng của mình, gật đầu.

"Hai cuộn băng đó cực kỳ quỷ dị, trông có vẻ đã có lịch sử hơn hai mươi năm, nhưng không ai biết người bên trong là ai." Hứa Thành tuy biết đó là người giống Ngô Tà, nhưng dù sao cũng chưa xem, thế là bảo A Nịnh lấy máy chiếu ra.

Vì băng ghi hình là sản phẩm của những năm 80, nên A Nịnh đã đặc biệt đi tìm mua một chiếc máy chiếu chuyên dụng để phát băng ghi hình ở chợ đồ cũ.

Cuộn băng đầu tiên được đưa vào, một màn hình đầy tuyết trắng xuất hiện trên tivi.

Hình ảnh là màu đen trắng, khi hình ảnh chuyển động, nội đường của một căn nhà kiểu cũ xuất hiện.

Nội đường tối tăm, lại thêm hình ảnh đen trắng, trông cực kỳ quỷ dị và âm u.

Cuộn băng cứ tiếp tục chiếu cảnh đó suốt mười mấy phút.

Đột nhiên, trong hình ảnh xuất hiện một bóng xám, đang từ một căn phòng khác đi ra.

Động tác của nó vô cùng kỳ quái, vừa giống như đang bò trên đất, lại vừa giống như đang trườn trên đất.

Tư thế tiến lên không chỉ cổ quái, mà trên người còn mặc bộ quần áo giống như đồ liệm, trông như một kẻ điên.

Những cảnh tiếp theo đều là người đó bò trên mặt đất, không có gì mới mẻ.

A Nịnh lại lấy ra cuộn băng thứ hai, đưa vào rồi tua nhanh đến mười lăm phút.

Ống kính dường như có người điều chỉnh, người trên mặt đất lúc xa lúc gần.

Không lâu sau, người đó ngẩng mặt lên, chính là Ngô Tà.

A Nịnh dừng hình ảnh lại ngay khoảnh khắc đó.

"Hứa Thành, đây là lý do tôi muốn tìm người bạn kia của anh." Hứa Thành tuy đã biết trước, nhưng khi nhìn thấy Ngô Tà trong khoảnh khắc đó vẫn cảm thấy một luồng khí lạnh.

"Ừm, xem ra thật sự cần phải đi tìm người bạn đó của tôi một chuyến." A Nịnh cất băng ghi hình và máy chiếu, cùng Hứa Thành nằm trên sofa.

"Chuyện này tôi cũng không biết tại sao, dường như có người đang cố tình gây nhiễu loạn tầm nhìn của tôi, đằng sau chắc chắn ẩn giấu một bí mật kinh người." Hứa Thành đột nhiên cảm thấy không ổn, A Nịnh rõ ràng đã nảy sinh sự tò mò và hứng thú cực lớn với chuyện này.

"A Nịnh, nếu tôi bảo cô đừng nhúng tay vào chuyện này, cô có nghe tôi không?" A Nịnh ngẩng đầu nhìn Hứa Thành một cái, ánh mắt phức tạp, không biết đang nghĩ gì.

“Tôi biết, anh là vì muốn tốt cho tôi, có lẽ trong chuyện này thật sự ẩn chứa thứ có thể lấy mạng người.” Hứa Thành hôn lên trán A Nịnh.

“Đừng làm việc cho cha nuôi cô nữa, đợi chuyện này kết thúc, hãy đi nói với ông ta, thứ ông ta muốn, tôi có.” Thân thể A Nịnh trong lòng Hứa Thành rõ ràng rung lên.

Hứa Thành vỗ vỗ lưng A Nịnh.

“Đừng hỏi, đến lúc đó tôi sẽ nói cho cô biết mọi chuyện.” A Nịnh gật đầu, chỉ cảm thấy khí tức tỏa ra từ người Hứa Thành khiến cô say đắm, thân thể cũng ngày càng nóng lên.

Hứa Thành lập tức cũng không nhịn được nữa.

Trên sofa, ngoài ban công, trong phòng tắm, đâu đâu cũng lưu lại dấu vết của Hứa Thành và A Nịnh.

Ở lại nhà A Nịnh mấy ngày, hai người đã điên cuồng một phen.

Đến ngày thứ tư, Hứa Thành mới đưa A Nịnh xuất phát đến Hàng Châu.

Khi đến cửa hàng của Ngô Tà, Vương Mãnh, nhân viên trong cửa hàng, đang lau bàn.

Vương Mãnh rõ ràng nhận ra Hứa Thành.

“Ông chủ, bạn của ông đến rồi.” Lúc này Ngô Tà từ sau nhà bước ra, theo sau còn có Bàn Tử.

Hứa Thành có chút tò mò, sao Bàn Tử lại ở đây.

Ngô Tà và Bàn Tử thấy Hứa Thành đều rất vui mừng, nhưng khi thấy A Nịnh phía sau, ánh mắt họ rõ ràng đã thay đổi.

“Hứa Thành, hôm nay sao lại có hứng đến cửa hàng nhỏ của tôi thế?” Hứa Thành nói: “Hôm nay tôi đến đây có mục đích khác.

À này, cậu có nhận được một cuộn băng ghi hình nào không?" Ngô Tà gật đầu, trên đó ghi là do Muộn Du Bình gửi, nhưng rõ ràng là có người cố tình điền tên đó để cậu phải chú ý.

"Sao anh biết được, chuyện này tôi còn chưa nói với ai đâu đấy." Lúc này A Nịnh nói: "Ngô Tà, tôi cũng nhận được một kiện hàng, bên trong có hai cuộn băng ghi âm, trên đó cũng ghi là anh gửi." Ngô Tà có chút kỳ lạ, người đó rốt cuộc làm gì vậy, vừa gửi cho cậu lại vừa gửi cho A Nịnh.

Hứa Thành lấy ra hai cuộn băng ghi hình, ra hiệu cho Ngô Tà lấy máy chiếu ra.

Sau khi Ngô Tà lấy ra, anh lần lượt phát hai cuộn băng ghi âm.

Khi thấy người đó bò từ bên ngoài vào, Bàn Tử và Ngô Tà tỏ ra khá bình tĩnh.

Nhưng khi thấy cảnh người đó lộ mặt, Bàn Tử sợ đến dựng cả tóc gáy, đầu óc Ngô Tà cũng trống rỗng.

Miệng Ngô Tà há ra, không biết nên nói gì.

Hứa Thành không biết phải hình dung cảnh này thế nào, nhưng nghĩ lại, có lẽ cũng tương tự như cảnh một nữ streamer nổi tiếng của kiếp trước lộ mặt thật vậy.

Bàn Tử ngây người nhìn người trong máy quay rồi lại nhìn Ngô Tà.

"Thiên Chân, người này thật sự là cậu à?" Đầu óc Ngô Tà đang trong trạng thái mông lung, cậu lấy một cốc nước trên bàn trà rồi tu ừng ực mấy ngụm.

Chương 99

Sau khi bình tĩnh lại, cậu nói: "A Nịnh, cuộn băng này gửi từ đâu đến?" Thấy Ngô Tà rõ ràng bị dọa sợ, sự nghi ngờ trong lòng A Nịnh càng lớn hơn.

Vốn tưởng là trò đùa dai của Ngô Tà, nhưng xem bộ dạng này, rõ ràng cậu ta thật sự không biết gì.

"Kiện hàng này tôi đã tra rồi, hình như được gửi từ Cách Nhĩ Mộc." Mặt Ngô Tà trở nên trắng bệch, như một người chết đã lâu, xem ra lần này thật sự bị dọa không nhẹ.

Hứa Thành tiến lên vỗ vỗ vai Ngô Tà, ra hiệu cậu đừng hoảng sợ như vậy.

Ngô Tà gật đầu, sau đó tự nhốt mình trong phòng.

Bây giờ cậu cần phải bình tĩnh.

Vương Mãnh pha cho Hứa Thành một ấm trà, sau đó lại bắt đầu lau kệ hàng.

Ba người ngồi xuống, Bàn Tử nói: "Liệu có phải bố của Thiên Chân ở bên ngoài nuôi vợ bé, sinh ra một thằng con trai, bây giờ đến tranh gia sản không?" Suy nghĩ của Bàn Tử luôn khác người như vậy.

Hứa Thành nói: "Không thể nào là anh em của cậu ấy được.

Nhìn cuộn băng đó đã hai mươi mấy năm rồi, nếu thật sự là anh em của Ngô Tà, chẳng lẽ lúc bò là khi mới năm sáu tuổi sao?" Trong lúc ba người đang bàn luận, cửa phòng Ngô Tà mở ra.

Mắt Ngô Tà bây giờ đỏ ngầu, đầy tơ máu.

Bộ dạng này rõ ràng là bị những chuyện liên tiếp xảy ra làm cho

tinh thần có chút suy sụp.

Bàn Tử và Hứa Thành giật mình, bộ dạng này của Ngô Tà đừng có mà đổ bệnh.

Hứa Thành lúc này nói: "Đừng nghĩ nữa, ra ngoài uống chút rượu đi." Bàn Tử cũng đề nghị đó là ý hay, dù sao rượu là thứ giải tỏa căng thẳng tốt nhất.

Ngô Tà cũng gật đầu.

Lúc đi, A Nịnh đi đặt khách sạn trước, tiện thể ăn chút gì đó, không đi cùng Hứa Thành.

Ngô Tà dẫn Hứa Thành và Bàn Tử đến một quán ăn khá nổi tiếng ở Hàng Châu.

Quản lý nhà hàng "Lâu Ngoại Lâu" rõ ràng quen biết Ngô Tà, sau khi dẫn Hứa Thành vào một phòng riêng, Ngô Tà nói một câu "như cũ" rồi để anh ta lui xuống.

Không lâu sau, khoảng mười mấy món ăn và hai chai Ngũ Lương Dịch được mang lên.

Trong lúc đó, Bàn Tử lại gọi thêm hai chai rượu.

Rượu qua ba tuần, ba người đều đã uống đến hơi ngà ngà say.

Bàn Tử lúc này có chút không nhịn được hỏi: "Thiên Chân, chuyện này không đơn giản, buổi chiều cậu ở trong phòng rốt cuộc có nghĩ ra được gì không?" Ngô Tà lắc đầu, chuyện này quả thực không có manh mối.

Bị kẹt ở một điểm, chỉ cần thông được điểm đó là mọi chuyện sẽ ổn thỏa.

"Chuyện này tôi không biết có liên quan đến chú Ba không, nhưng rõ ràng mấy chuyện tôi tham gia đều do chú Ba sắp đặt sau lưng."

“Trước đây, cuộn băng ghi hình tôi nhận được có Hoắc Linh, tam tiểu thư nhà họ Hoắc, cô ấy cứ chải đầu trong cuộn băng đó, nhưng tôi cảm thấy trạng thái của cô ấy và ‘tôi’ trong cuộn băng kia giống hệt nhau.” Bàn Tử tiến lên, dùng sức véo véo má của Ngô Tà.

“Trên mặt cậu cũng không có mặt nạ da người, sao mặt người kia lại giống cậu như vậy chứ?” Ngô Tà đột nhiên giật mình.

“Đúng vậy, tôi không có, vậy người kia có khả năng đang đeo mặt nạ da người của tôi, nếu không trên đời làm sao có thể có hai người là tôi được.” Hứa Thành lúc này nói: “Ngô Tà, không phải đâu, lúc quay phim đó cậu mới bao lớn, người kia dù có thần thông đến mấy cũng không thể dự đoán được dáng vẻ hai mươi năm sau của cậu được.” Câu nói của Hứa Thành không nghi ngờ gì lại dội một gáo nước lạnh vào người Ngô Tà.

Đúng vậy, lúc đó mình mới năm, sáu tuổi, làm sao có người dự đoán được dáng vẻ hai mươi năm sau của mình chứ.

Ngô Tà không khỏi dùng sức véo véo má mình, xem xem có phải mình vẫn luôn đeo mặt nạ da người, mình mới là kẻ ngụy trang không.

Sau khi dùng sức véo, rất đau.

Ngô Tà không khỏi có chút tự thương hại.

“Chẳng lẽ là một thành viên trong đội khảo cổ Tây Sa sao?” Nói rồi, Ngô Tà lại lấy ra tấm ảnh mà chú Ba chụp năm đó.

Trong ảnh có Tiểu Muộn, chú Ba, Trần Văn Cẩm, Hoắc Linh và vài người cậu không nhận ra, tổng cộng mười người.

Bàn Tử cẩn thận xem xét.

“Thiên Chân, cậu có thấy chỗ nào không đúng không?” “Chỗ nào không đúng?” Bàn Tử chống cằm nói: “Phải biết là thời đó không có

máy ảnh hẹn giờ, vậy người chụp ảnh là ai?" Câu nói này như một tia sét giữa trời quang, như một tia chớp xé toang màn sương mù trước mắt.

"Đúng vậy, người này là ai?

Tiểu Muộn nói lúc đó trong đội khảo cổ có một người giống cậu ấy, nhưng trên tấm ảnh này lại không có, vậy người cầm máy ảnh có phải là 'tôi' không?" Sau một hồi suy đoán, Ngô Tà chỉ cảm thấy mình chưa bao giờ gần chân tướng đến thế.

Nhưng mục đích của người này rốt cuộc là gì?

Chẳng lẽ cũng vì trường sinh?

Lúc này Hứa Thành nói: "Đừng nghĩ nhiều như vậy, hôm nay chúng ta phải uống không say không về, nghĩ nhiều cũng vô dụng." Tính cách Bàn Tử cũng thuộc loại khá phóng khoáng.

"Đúng, đừng quên hôm nay chúng ta làm gì, hôm nay không say không về!" Trong lúc đó, họ uống hết rượu, giữa chừng lại gọi thêm một chai, cuối cùng, ba người tổng cộng uống hết năm cân rượu trắng.

Thể chất mạnh mẽ như Hứa Thành cũng cảm thấy hơi choáng váng.

Sau khi Ngô Tà và Bàn Tử say mèm, Hứa Thành đưa hai người đến một khách sạn gần đó thuê một phòng.

Sắp xếp cho hai người ngủ say như chết xong, Hứa Thành đến khách sạn mà A Nịnh đang ở.

Khi vào trong, A Nịnh đang loay hoay với hai cuộn băng ghi hình, trước mặt đặt một mảnh giấy và một chiếc chìa khóa bằng đồng thau.

Hứa Thành biết, đó là chìa khóa và địa chỉ của viện dưỡng lão ở

Cách Nhĩ Mộc.

Chương 100

Thấy Hứa Thành vào, A Nịnh nói: "Hứa Thành, xem này, thứ tôi tìm được trong cuộn băng ghi hình." Hứa Thành nhìn mảnh giấy, chữ viết nguệch ngoạc, rõ ràng đối phương không muốn người khác nhận ra thân phận của mình qua chữ viết.

"Ừm, định đi xem sao?" A Nịnh gật đầu.

"Tôi cảm thấy chắc là có người cố ý muốn tôi đến đó, có lẽ bí mật ở nơi đó." Hứa Thành gật đầu: "Nếu đã muốn đi, vậy thì đi thôi.

Nhưng tôi sẽ đưa Ngô Tà đi cùng, cậu ta mới là nhân vật cốt lõi của bí mật này." A Nịnh rõ ràng cũng đã nghĩ đến điểm này: "Tuy tôi không biết người đó có mục đích gì, nhưng từ tình hình hiện tại, người đó chắc không có ác ý." "Ừm." Hứa Thành đặt cuộn băng ghi hình và chìa khóa lên đầu bàn.

Ngày hôm sau.

Hứa Thành và A Nịnh cùng nhau đến khách sạn nơi Ngô Tà và Bàn Tử ở.

Khi vào trong, hai người vẫn ngủ say như chết, gọi cũng không tỉnh.

Hứa Thành nảy ra một kế, lớn tiếng hét: "Có bánh ú, có bánh ú!

Mau chạy đi!" Bàn Tử và Ngô Tà lập tức giật mình tỉnh dậy, Bàn Tử ở đó la hét: "Tống tử, Tống tử ở đâu?" Khi thấy Hứa Thành và A Nịnh, Bàn Tử mới thở phào nhẹ nhõm.

"Hứa Thành, cậu xấu quá, dọa tôi sợ chết khiếp." Ngô Tà cũng có chút kinh hãi chưa định thần, xem ra trong mơ không biết đã gặp ác mộng gì.

“Ngô Tà, A Nịnh hôm qua đã tìm được thứ mới trong cuộn băng ghi hình.” Nghe đến băng ghi hình, Ngô Tà trở nên nhạy cảm.

“Thứ gì, cho tôi xem.” Hứa Thành liền đưa chìa khóa và mảnh giấy cho Ngô Tà.

Ngô Tà xem xong, quay người đi ra ngoài.

“Tôi đi xem hai cuộn băng của tôi có thứ tương tự không.” Mọi người đến cửa hàng của Ngô Tà, quả nhiên trong cuộn băng đó cũng tìm thấy thứ y hệt.

Không biết người đó dẫn mọi người đến đó để làm gì.

Nỗi nghi ngờ trong lòng Ngô Tà ngày càng lớn.

“Hứa Thành, tôi phải đi một chuyến xem rốt cuộc là chuyện gì.” Bàn Tử nói: “Đừng đi, không chừng đó là một cái bẫy, chạy đến nơi xa xôi như Tháp Lý Mộc, bị bán đi cũng không biết.” Ngô Tà lắc đầu.

“Không, chuyện này nếu tôi không làm rõ, nhất định sẽ ám ảnh tôi cả đời.” Hứa Thành nói: “Nếu đã vậy, tôi đi cùng cậu.” Bàn Tử cũng nói: “Hai người đều đi rồi tôi sao có thể không đi chứ, lỡ đâu ở đó gặp được cái đấu nào ngon, vừa hay đi thăm dò thử.” Thấy chuyện đã quyết định, A Nịnh nói: “Tôi phải đi tập hợp nhân viên trước, có những nhân viên chuyên nghiệp thì hành động lần này sẽ dễ dàng hơn.” Hứa Thành gật đầu.

Dù sao thì công ty của Cừu Đức Khảo cũng có nhân tài, nghề nào cũng có chuyên gia.

Đợi ở nhà Ngô Tà khoảng hai ngày, A Nịnh đã dẫn người đến.

Nhưng khi thấy một người trong số đó, tất cả mọi người đều không thể tin nổi.

Tiểu Muộn.

Thấy Tiểu Muộn, Ngô Tà phản ứng mạnh nhất, dù sao lúc đó anh ta đi vào cánh cửa Thanh Đồng Môn thực sự quá bất ngờ.

Hứa Thành kéo A Nịnh sang một bên.

"Tìm được anh ta ở đâu vậy?" A Nịnh kể lại mọi chuyện cho Hứa Thành.

Hóa ra Tiểu Muộn lại là cố vấn được Cừu Đức Khảo mời về với giá cao, Tiểu Muộn đã mang đến một thông tin.

Vì vậy lần này không chỉ đến Cách Nhĩ Mộc, mà còn phải đến Tháp Mộc Đà không xa Cách Nhĩ Mộc, ở đó đã sắp xếp sẵn đoàn xe.

Theo lời anh ta, đội khảo cổ năm đó đã mất tích toàn bộ ở đó, vì vậy bây giờ quan trọng nhất là đi tìm bí mật về sự mất tích của đội khảo cổ, điều tra rõ ràng có liên quan đến trường sinh hay không.

Bây giờ A Nịnh trong đội chỉ có một nửa quyền lên tiếng, chủ yếu là vì ở Vân Thiên Cung chết quá nhiều người, khiến Cừu Đức Khảo có chút nghi ngờ thực lực của A Nịnh.

Hứa Thành rõ ràng cảm nhận được sự dày vò và đau khổ trong lòng A Nịnh khi nói ra những lời này.

Hứa Thành cũng hiểu, Cừu Đức Khảo e là cũng vì bồi dưỡng A Nịnh để làm việc cho mình nên mới nhận nuôi cô.

Bây giờ quân cờ này đã giống như tốt qua sông, không còn tác dụng lớn nhất nữa.

Nhưng Hứa Thành lại khá vui, nếu A Nịnh và Cừu Đức Khảo có rạn nứt, vậy tự nhiên anh cũng có cơ hội.

Bên kia, Ngô Tà và Bàn Tử đang tiến hành "tam đường hội thẩm" với Tiểu Muộn, Bàn Tử tò mò nhất là Tiểu Muộn rốt cuộc đã lấy được bảo bối gì sau cánh cửa Thanh Đồng Môn.

Nhưng Tiểu Muộn lại giống như Từ Thứ vào Tào doanh, một lời không nói.

Dù Ngô Tà và Bàn Tử hỏi gì cũng không nói.

Hứa Thành kéo Ngô Tà và Bàn Tử sang một bên.

Tuy Hứa Thành cũng khá tò mò Tiểu Muộn rốt cuộc đã đi đâu, nhưng nếu anh ta muốn nói, tự nhiên sẽ nói.

Bên A Nịnh ngoài Tiểu Muộn còn có mười người, cộng thêm Hứa Thành, Ngô Tà, Bàn Tử, mười ba người hùng hùng hổ hổ đến sân bay.

Để đến Tháp Lý Mộc, không có đường bay thẳng, phải đến Thục trung chuyển máy bay.

Chuyến đi này mất khoảng mười mấy tiếng, khi xuống máy bay, ngoài Hứa Thành và Tiểu Muộn, những người khác ít nhiều đều có phản ứng cao nguyên.

Cách Nhĩ Mộc là một thành phố huyền thoại, được xây dựng ở nơi có độ cao cực lớn, lượng oxy ở đây chỉ bằng hai phần ba so với đồng bằng.

Ở đây nếu dám đuổi bắt đùa giỡn, sẽ bị phản ứng cao nguyên trong tích tắc.

Vì chuyến đi dài khá mệt mỏi, cộng thêm lúc xuống máy bay đã là năm giờ chiều, A Nịnh liền thương lượng với một người dẫn đầu khác trong đội và quyết định ở lại một đêm, ngày mai hẵng đi.

Tất cả mọi người sau khi uống thuốc chống sốc độ cao hồng cảnh thiên và đan sâm tích hoàn, đã đi ngủ trong khách sạn.

Chương 101

Vì giường ở ngay cạnh cửa sổ, Hứa Thành đột nhiên phát hiện Tiểu Muộn lại tự ý hành động, không biết định đi đâu.

Vì ngủ cùng phòng với Hứa Thành, A Nịnh rõ ràng cũng đã thấy.

Nhưng A Nịnh dường như không có biểu hiện dao động gì lớn.

"Thôi kệ, xem ra cô không hề ngạc nhiên chút nào." A Nịnh thấy Hứa Thành hỏi, liền nói: "Cha nuôi tôi nói người này chỉ có thể từ từ lôi kéo, bí mật cực nhiều, chỉ có thể áp dụng chính sách mềm dẻo.

Ông ta không quan tâm đến mọi thứ, chỉ cần không ảnh hưởng quá lớn đến hành động là được." Nghe A Nịnh nói vậy, Hứa Thành lại thấy Cừu Đức Khảo là một người thông minh.

A Nịnh lúc đó đã ngất đi, không thấy cảnh Tiểu Muộn đi vào Thanh Đồng Môn.

Nếu để Cừu Đức Khảo biết, e là đối với Tiểu Muộn sẽ không có thái độ này, chắc chắn sẽ bất chấp tất cả để khai thác hết những bí mật đó của Tiểu Muộn.

Khoảng hai, ba tiếng sau, Tiểu Muộn trở về, nhưng rõ ràng có thể thấy trong lòng anh ta có thứ gì đó cộm lên, trông giống như một cuốn sách.

Nhưng Hứa Thành không quan tâm.

Lúc này A Nịnh đã ngủ, Hứa Thành không làm gì khác, cũng ngủ thiếp đi.

Dù sao thì độ cao này không thích hợp để vận động mạnh.

Ngày hôm sau, tất cả mọi người đều chỉnh tề sẵn sàng xuất phát.

Sau một đêm nghỉ ngơi và thích nghi với môi trường cao nguyên, tinh thần đã phục hồi rất nhiều.

"Xuất phát!" Theo lệnh của A Nịnh, cả đoàn người lên những chiếc xe đã chuẩn bị sẵn, tiến về phía địa chỉ ghi trên giấy.

Vì là một nhóm người Hán và người nước ngoài, nên dọc đường đã thu hút không ít ánh nhìn.

Địa chỉ ghi trên giấy là một khu phố cổ, bên trong đa số là nhà trệt.

Vì có quá nhiều công trình xây dựng trái phép, có người còn xây một ngôi nhà ngay giữa đường, xe không thể vào được nên mọi người đành phải xuống xe đi bộ.

Sau một hồi hỏi thăm, Hứa Thành cuối cùng cũng biết được địa điểm đó từ miệng một bà lão.

Hóa ra nơi đó là một viện dưỡng lão của nhà nước, nhưng đã hoang phế hơn hai mươi năm, viện dưỡng lão mới đã sớm chuyển đến thành phố mới.

Cuối cùng, trên một con đường nhỏ hẻo lánh, họ đã phát hiện ra bóng dáng của viện dưỡng lão.

Cũng lạ, ban ngày mà nơi này lại cho người ta cảm giác âm u, Hứa Thành dùng âm dương nhãn nhìn, nơi này không có ma quỷ.

Chỉ có luồng âm hàn sát khí không ngừng lan tỏa từ dưới chân.

Hứa Thành bắt đầu vận dụng thuật Tầm Long Vọng Khí để quan sát xung quanh, sau khi xem xong đã có một phát hiện kinh ngạc.

Nơi này là một địa điểm dưỡng thi tuyệt vời.

Địa điểm dưỡng thi chú trọng đến "huyệt khí" của long mạch, nói đơn giản là địa khí của huyệt mộ.

Ví như các hình thế núi mạch như tử ngưu đỗ huyệt, cẩu não xác

huyệt, mộc ngạnh thương đầu, phá diện văn khúc, thổ bất thành thổ, đều là những nơi hung ác chủ về dưỡng thi.

Nhưng cách cục của nơi này lại là thế "long giao thủ" hiếm thấy hơn.

Long giao thủ vốn là do hai địa mạch vô tình giao nhau tại một điểm.

Vốn dĩ hai địa mạch này song song tương trợ, nếu không giao nhau sẽ là vị trí địa mạch cực tốt.

Nhưng đầu của hai địa mạch lại giao nhau, trực tiếp ép chết đối phương, vì vậy cực dương chuyển thành cực âm, đại cát biến thành đại hung.

Sau khi thi thể được chôn ở "địa dưỡng thi", cơ bắp và các cơ quan nội tạng của người chết không những không bị thối rữa, mà lông tóc, răng, móng tay còn tiếp tục mọc dài ra.

Thi thể vì đoạt ánh sáng của mặt trời mặt trăng, hấp thụ tinh hoa của trời đất sông núi, có tử phách chuyển hoạt sẽ biến thành cương thi, cũng chính là "tống tử" thường thấy trong huyệt mộ.

Nhưng vì vị trí địa lý như vậy cực kỳ hiếm thấy, nên đại bộ phận huyệt mộ đều không sinh ra tống tử.

Nếu đi một cái huyệt mộ mà cũng gặp phải tống tử, thì đạo mộ tặc đừng hòng sống sót.

Trong Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật có một chương "Biện âm trạch mỹ quyết" viết: "Thiên cơ nan thức canh nan tinh, tử tế tầm long nhận tinh thần.

Phát mạch trừu tâm huyệt tú nộn, tàng phong tị sát tử thiến tùng." Nơi này cực kỳ phù hợp với thế "long giao thủ" trong truyền thuyết, nhưng một viện dưỡng lão từng tồn tại, tại sao lại xây dựng ở một

nơi đại hung như vậy.

Hứa Thành nói suy đoán của mình cho mọi người nghe, sau đó bảo Bàn Tử đưa cho một cái xẻng.

Sau khi cạy tấm ván sàn lên, đất bên dưới có màu đen, một luồng khí âm hàn từ bên dưới truyền lên.

Hứa Thành lấy một nhúm đất nhỏ cho vào miệng rồi nhổ ra, nơi này quả nhiên là tử địa.

Thấy hành động của Hứa Thành, Ngô Tà tò mò hỏi: "Hứa Thành, nơi này có gì không ổn à?" Hứa Thành lắc đầu.

"Bây giờ suy đoán cũng vô dụng, chúng ta vào trong xem trước đã." Chiếc chìa khóa quả nhiên mở được ổ khóa cửa một cách thuận lợi.

Sau khi vào trong lầu, chỉ cảm thấy bên trong tuy âm lạnh nhưng không ẩm ướt.

Chính giữa là một cỗ quan tài cách mặt đất, thu hút sự chú ý của mọi người.

Cỗ quan tài có màu xanh đỏ, toàn thân không có khe hở, như được tạc từ một khối gỗ nguyên vẹn.

Anh bật đèn lên, không ngờ nơi này mấy chục năm rồi mà không bị cắt điện.

Chương 102

Sau khi đèn sáng, mọi người đều nhìn thấy cách bố trí xung quanh, giống hệt như nơi Ngô Tà bò trên đất trong băng ghi hình.

Điều này khiến trong lòng mọi người đều thắc mắc, rốt cuộc là chuyện gì, chẳng lẽ nơi này hai mươi năm trước là một căn cứ thí nghiệm bí mật sao.

Tuy không biết thí nghiệm thứ gì, nhưng chỉ bằng cảm giác đã thấy đặc biệt khó chịu, như có điều gì đó không lành đang lượn lờ bên cạnh.

Lúc này Bàn Tử nói: "Đừng quan tâm những thứ khác, chúng ta mở quan tài ra chẳng phải sẽ biết chuyện gì sao?" Lời Bàn Tử nói có lý.

Nhưng khi mọi người đến gần cỗ quan tài, nắp quan tài dường như đã bị ai đó mở trước, hé ra một góc.

Không để ý nhiều, mọi người liền hợp lực nhấc nắp quan tài ra, nhưng bên trong quan tài ngoài một ít vật hình sợi màu đen, không còn thứ gì khác.

Bàn Tử nói: "Chắc chắn có người đã lấy bảo bối bên trong quan tài đi trước rồi, chúng ta đến quá muộn." Lúc này Hứa Thành lấy ra một lọn vật hình sợi, sờ vào cảm thấy cực kỳ trơn mượt, thoang thoảng có mùi tanh.

Lúc này Ngô Tà đột nhiên kinh ngạc nói: "Xem kìa, có giống tóc của con quái vật chúng ta gặp dưới đáy biển không?" Bàn Tử cầm lấy xem thử, rõ ràng cũng đã phát hiện ra bí mật trong đó.

"Thật này, chẳng lẽ trong quan tài vốn giấu một con quái vật, bây

giờ con quái vật đó đã chạy ra ngoài rồi?" Lời nói của Bàn Tử khiến môi trường vốn đã âm hàn càng lạnh hơn, rõ ràng Ngô Tà và Bàn Tử đã bị con quái vật trong ngôi mộ dưới đáy biển dọa cho không nhẹ.

Đối với hai người họ, thứ đó giống như một lá bùa đòi mạng.

Lúc này A Nịnh nói: "Tạm thời đừng quan tâm nó là gì, bây giờ chúng ta hãy lục soát hết các phòng, xem có phát hiện gì không." Đại sảnh ngoài cỗ quan tài ra không có thứ gì khác, vì vậy mọi người cùng nhau lên lầu hai.

Nhưng tất cả cửa ra vào và cửa sổ trên lầu hai lại bị xi măng bịt kín, hoàn toàn không vào được.

Nhìn lớp xi măng không phải mới trát, chắc đã có từ nhiều năm rồi.

A Nịnh lập tức cho người quay về, lấy một chiếc máy đục từ trên xe.

Loại máy đục này là loại mà những người thợ đá dùng để đập đá.

Máy đục hiệu suất cao, chẳng mấy chốc đã phá tung hết các cửa xi măng.

Sau khi vào trong, lầu hai tỏa ra một mùi ẩm mốc cực kỳ khó ngửi.

Mọi người xuống lầu đợi hơn một tiếng đồng hồ mùi ẩm mốc đó mới tan hết.

Sau khi vào trong, phát hiện lầu hai không có bất kỳ đồ đạc nào, khiến người ta không khỏi tò mò mùi vị đó từ đâu ra.

Lúc này một thuộc hạ của A Nịnh phát hiện ra một lối đi xuống dưới.

Anh ta ném một cây gậy huỳnh quang xuống, phát hiện nó không thông đến lầu một, mà thông đến một tầng thấp hơn nữa.

Chẳng lẽ nơi này có tầng hầm sao?

Phát hiện này khiến tâm trạng mọi người phấn chấn, cảm giác như bí ẩn đang ở ngay trước mắt, chờ họ đi giải mã.

Vừa đi xuống, lối đi đã cho người ta một cảm giác cực kỳ lạnh lẽo, như thể đã xuống đến âm mười mấy độ.

Cố gắng chịu đựng cái lạnh, mọi người đi xuống khoảng ba phút, lối đi dài hơn tưởng tượng rất nhiều.

Sau khi vào trong, tất cả mọi người đều bật đèn pin, chiếu sáng cả tầng hầm.

Đây là một tầng hầm được gia cố bằng xi măng, bên trong vừa ẩm vừa lạnh.

Mọi người lại nhìn thấy một cỗ quan tài ở chính giữa tầng hầm, dường như đối ứng với cỗ quan tài ở đại sảnh.

Cách bố trí này cực kỳ kỳ quái, hoàn toàn không biết người thiết kế lúc đó đang nghĩ gì.

Cỗ quan tài này không làm bằng gỗ, mà được điêu khắc từ một khối đá tự nhiên màu đen tuyền.

Nhìn kiểu dáng này, chắc phải có lịch sử vài trăm năm.

Rốt cuộc là ai, đã đào cỗ quan tài này từ dưới đất lên, rồi lại đặt nó ở đây theo hình thức như vậy?

Ngay lập tức, A Nịnh ra lệnh cho mấy người Mỹ kia cạy quan tài đá ra.

Quan tài đá không biết đã đặt ở đây bao lâu, tích tụ một lớp bụi dày.

Khi cạy, bụi bay mù mịt, phải đeo khẩu trang chống bụi mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Sau khi cạy quan tài đen ra, Tiểu Muộn đột nhiên nói: "Bên dưới có manh mối đến Tháp Mộc Đà." Theo lời Tiểu Muộn, họ cạy tấm đá đáy quan tài ra, quả nhiên nhìn thấy bên trong có một lỗ hổng hẹp, trông chỉ đủ cho một người chui vào.

Lúc này A Nịnh cử một người trong đội chui vào, người đó thân hình gầy nhỏ, khá thích hợp để vào những lỗ hổng như vậy.

Một lúc sau, quả nhiên người đó từ bên trong lấy ra một chiếc hộp.

Chiếc hộp làm bằng gỗ đỏ, bên trong có một chiếc đĩa sứ thanh hoa lớn bằng lòng bàn tay, nhưng lại thiếu một mảnh.

Tiểu Muộn nhìn chiếc đĩa sứ thanh hoa nói: "Thứ này sẽ đưa chúng ta tìm được người dẫn đường tốt nhất." A Nịnh nghe vậy gật đầu, cẩn thận đặt chiếc đĩa vào một chiếc hộp bảo hiểm.

Lúc này họ tiếp tục đi về phía trước, cuối tầng hầm là một cánh cửa sắt.

Đẩy cửa sắt ra, sau đó là một hành lang không thấy điểm cuối.

Hai bên hành lang toàn là phòng, xem ra từng có người sống tập thể ở đây.

Đi vào căn phòng đầu tiên, phát hiện đây là một nơi giống như văn phòng.

Ngô Tà đang tìm kiếm cẩn thận trong phòng thì đột nhiên kinh hô một tiếng.

Chương 103

Những người khác đều tưởng Ngô Tà gặp chuyện, nhưng Ngô Tà lại chỉ vào một chiếc bàn trang điểm, ngón tay run rẩy không ngừng.

Hứa Thành vỗ vỗ vai Ngô Tà: "Sao vậy?" Giọng Ngô Tà run rẩy nói: "Nơi này, nơi này giống hệt như nơi tôi thấy trong băng ghi hình." A Nịnh chưa xem cuộn băng của Ngô Tà, tiến lên hỏi: "Rốt cuộc là chuyện gì, bình tĩnh trước đã." Ngô Tà hít một hơi thật sâu, bình ổn tâm trạng.

"Nơi này giống hệt như nơi dì Hoắc Linh ở trong băng ghi hình." Nói rồi Ngô Tà ngồi xuống trước bàn trang điểm, làm động tác chải tóc.

Không biết tại sao, tất cả mọi người đều hoảng hốt cảm thấy bóng dáng của Ngô Tà và bóng dáng của một người phụ nữ trùng khớp lên nhau.

"Về đây!" Hứa Thành một tay kéo Ngô Tà lại, Ngô Tà mới như tỉnh mộng, không biết vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Âm dương nhãn của Hứa Thành rõ ràng đã nhìn thấy linh hồn của Hoắc Linh đang ngồi ở bàn trang điểm đó, cộng thêm động tác mô phỏng của Ngô Tà, cô ta dễ dàng nhập vào cơ thể Ngô Tà.

Sau khi nhìn thấy Hứa Thành, linh hồn Hoắc Linh hét lên một tiếng rồi chui vào tường biến mất.

"Ngô Tà, vừa rồi cậu có cảm thấy không ổn không?" Ngô Tà rõ ràng cũng rất sợ hãi về trạng thái vừa rồi.

"Tôi cũng không biết tại sao, chỉ cảm thấy như đang mơ vậy." Bàn Tử lúc này cũng nói: "Thiên Chân vừa rồi giống như một bà cô, nhìn

mà tôi thấy rợn cả người.” Ngô Tà cười ngượng ngùng.

Lúc này tất cả mọi người đều đang lục tung tìm kiếm manh mối.

Bỗng nhiên có người hô lên: “Mau nhìn này, ở đây có một cuốn sổ tay.” Ngô Tà là người tích cực nhất, vì cậu thực sự rất muốn biết bí mật bên trong.

Cầm cuốn sổ tay lên, phát hiện đây là một cuốn sổ tay công tác rất cũ, như thể đã bị phủ bụi mấy chục năm, giấy đã ngả vàng.

Mở trang đầu tiên, một hàng chữ bút máy thanh tú xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Phía trên là một chuỗi số hiệu, trông giống như số hiệu của một số vật thí nghiệm.

Trong đó viết: Tôi không biết ai sẽ đến đây, nhưng người có thể đến đây chắc chắn đã nhận được cuộn băng ghi hình được gửi đi, sau đó mới được dẫn dắt để phát hiện ra cuốn sổ tay này.

Cuốn sổ tay này chứa đựng bí mật mà tôi đã theo đuổi, đã tìm tòi suốt mười mấy năm.

Một sức mạnh khiến người ta vừa sợ hãi vô cùng lại vừa khao khát, hy vọng người có thể bảo quản nó thật tốt.

Lúc này có lẽ tôi đã chết, nhưng cũng có khả năng đang sống một cách kỳ lạ.

Một số thứ kỳ lạ đã lật đổ mọi nhận thức của tôi.

Vì vậy, trên con đường theo đuổi bí mật này, hy vọng bạn có thể kiên định bước tiếp.

Trần Văn Cẩm Tháng 9 năm 1995 Đọc những dòng chữ này, tất cả mọi người đều cảm thấy da đầu tê dại.

Ngô Tà là người tệ nhất, cậu bắt đầu lẩm bẩm một mình ở đó,

trong miệng không nghe rõ đang nói gì.

Bàn Tử trực tiếp lay Ngô Tà.

“Sao vậy, mọi người đều đang đợi nghe cậu nói đây.” Ngô Tà thấy mọi người đều đang nhìn mình, liền sắp xếp lại ngôn ngữ rồi nói: “Trần Văn Cẩm đã chết rồi, chết từ hai mươi năm trước, nhưng bây giờ chữ của cô ấy lại xuất hiện ở đây, cô ấy đang sống bằng một cách đặc biệt nào đó.” Bàn Tử đột nhiên nói: “Trần Văn Cẩm này không phải là đã tìm được một bộ ngọc dũng chứ, nếu không cũng không có cách nào giải thích những thứ bên trong này.” Hứa Thành lắc đầu: “Không thể nào, sau khi vào ngọc dũng sẽ rơi vào trạng thái giả chết, hoàn toàn không thể viết những dòng chữ này ở đây.” “Lật tiếp xuống dưới xem, xem có phát hiện gì không.” Ngô Tà gật đầu, tiếp tục lật xuống.

Mở trang đầu tiên, đó là một tấm bản đồ đơn giản, trên đó có những đường kẻ chi chít.

Những đường kẻ đó giống như một long mạch, uốn lượn trên đó.

Ven long mạch có một số chữ nhỏ, ghi lại địa điểm của những đường kẻ này.

Miếu Thất Tinh dưa hấu, Lỗ Vương Cung.

Sa đầu tiêu, mộ thuyền đắm dưới đáy biển.

Trường Bạch Sơn, Vân Thiên Cung.

Tháp Phật chùa Thiên Quan, Ngọa Phật Lĩnh.

Nhìn kỹ lại, đây đều là những lăng mộ mà Ngô Tà đã từng vào.

Tiếp tục lật trang, lại là một bức vẽ hoàn toàn mới, trên đó có thêm một địa điểm.

“Tháp Mộc Đà” Tháp Mộc Đà chính là nơi họ sắp đến, chẳng lẽ

tất cả đều do Văn Cẩm sắp đặt, nhưng cô ấy muốn dẫn mọi người đến đó để làm gì?

Mang theo nghi vấn, họ đọc hết những thứ trong cuốn sổ tay, trên đó có khoảng mười mấy vạn chữ, mất gần hai, ba tiếng đồng hồ mới đọc xong.

Trong đó, Văn Cẩm đã đề cập đến những địa điểm và nhân vật quan trọng.

Trong đó quan trọng nhất là Vân Thiên Cung và Tháp Mộc Đà.

Chỉ có chuyện về ngôi mộ dưới đáy biển Tây Sa là không hề nhắc tới.

Đầu tiên là suy đoán của Văn Cẩm và các thành viên khác trong đội khảo cổ, cũng như điều tra về nhân vật Vương Tàng Hải.

Đầu tiên, họ phát hiện Vương Tàng Hải từng đến Tháp Mộc Đà, lúc đó ở đó có một tiểu quốc, ông ta đi với danh nghĩa sứ thần.

Nhưng lúc đó Vương Tàng Hải đã rất già, hoàn toàn không có lý do gì để đến đó.

Thứ hai, sau khi Vương Tàng Hải trở về, ông đã xây dựng lăng mộ cho vua Đông Hạ.

Sau khi hoàn thành, không lâu sau, ông đã nhấn chìm lăng mộ xuống đáy biển Tây Sa.

Văn Cẩm đặc biệt nhắc đến Vân Thiên Cung, đó là một chuyến đi cực kỳ đặc biệt, giữa chừng có một ngã ba đường.

Văn Cẩm và một người khác đã đi vào một con đường trông có vẻ không thể đi qua, trong khi các thành viên khác của đội khảo cổ rõ ràng đã đi vào con đường đến phòng chứa châu báu.

Chương 104

Cả những thi thể trong phòng chứa châu báu nữa, xem ra những người đó thật sự đều là thành viên đội khảo cổ năm đó.

Ngoài ra không còn gì nữa, những trải nghiệm của Văn Cẩm và Ngô Tà đều tương tự nhau.

Nhưng ở cuối cuốn sổ tay lại có một câu, tôi đã nhìn thấy điểm cuối cùng.

Điểm cuối cùng, những người biết chuyện đều hiểu đó là cánh cửa Thanh Đồng Môn, ngay lập tức tất cả mọi người đều nhìn về phía Tiểu Muộn.

Bị nhiều người nhìn như vậy, trên mặt Tiểu Muộn thoáng qua một tia không tự nhiên, nhưng anh lập tức quay đi không nhìn nữa.

Xem ra hỏi cũng không có manh mối hữu ích.

Gấp lại cả cuốn "Đạo mộ bút ký", Ngô Tà cho vào trong túi của mình.

Hôm nay đến đây dường như đã tìm được manh mối, nhưng bây giờ lại rơi vào một màn sương mù khổng lồ khác.

Lúc này, tất cả mọi người đều cảm thấy căn phòng dường như đã khác so với ban đầu, nhưng rốt cuộc chỗ nào đã thay đổi thì không ai nói được.

Nhưng đúng lúc này, Bàn Tử như bị ai đó bóp cổ, miệng không nói được lời nào, tay lại chỉ về phía bàn trang điểm.

Mọi người nhìn sang, trên chiếc bàn trang điểm vốn trống không, một bóng người đang quay lưng lại với họ, cầm một chiếc lược gỗ, đang chải đầu ở đó.

Tất cả đèn pin của mọi người đều chiếu về phía người đó.

Tất cả mọi người đều hít một hơi khí lạnh, rốt cuộc đây là thứ gì.

Thứ giống người này thân hình nhỏ bé, toàn thân phủ đầy chất nhầy màu xám, trông giống như một con sên lớn.

Trên người con sên đó mọc ra thứ giống như tóc của phụ nữ.

Ánh đèn chói mắt rõ ràng đã kích thích thứ đó, nó trực tiếp bò lên trần nhà.

Ngô Tà rõ ràng đã nhận ra thứ này, chính là con cấm bà mà cậu đã gặp trong ngôi mộ dưới đáy biển.

Tuy không phải cùng một con, nhưng nỗi sợ hãi mà nó mang lại đều chân thực như vậy.

"Thứ này là cấm bà, sức lực lớn vô cùng." Nghe Ngô Tà hét lên như vậy, rõ ràng có người biết cấm bà là thứ gì.

Một người trong đội của A Nịnh không khỏi hét lên: "Thứ này không phải chỉ có trong nước sao?" Những người khác biết chuyện cũng đều gật đầu tán thành.

Cấm bà là do phụ nữ bị người ta lăng nhục rồi ném xác xuống nước, một luồng oán hận không tan, hấp thụ đủ u khí trong thi thể thì sẽ hình thành cấm bà.

Nhưng ở đây không có nước, sao có thể xuất hiện thứ này chứ?

Sự xuất hiện của cấm bà khiến tất cả mọi người đều căng thẳng thần kinh, con cấm bà đó không ngừng di chuyển trên tường, xem ra lúc họ vào nó đã ở đó.

Chỉ là lúc vào không chú ý nhìn lên trên, nên lúc đầu không phát hiện.

Nhưng bây giờ đông người, hoàn toàn không sợ con cấm bà này.

Con cấm bà đó rõ ràng cũng rất sợ mọi người, thân thể nó như dòng nước chảy, chui ra khỏi khe cửa.

Thấy cấm bà đi rồi, mọi người cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng Hứa Thành đột nhiên sắc mặt biến đổi, anh cảm nhận được rất nhiều cấm bà đang từ các phòng bò ra.

Thật không biết năm đó rốt cuộc đã chế tạo ra bao nhiêu con cấm bà.

"Tất cả mọi người ra ngoài, nhanh lên!" Nghe Hứa Thành nói vậy, những người khác tuy không hiểu đã xảy ra chuyện gì, nhưng cũng cảm nhận được sự nghiêm trọng của tình hình.

Sau khi ra ngoài, Hứa Thành lấy ra Lạc Tuyết.

Ánh mắt của những người khác đều bị thanh kiếm của Hứa Thành thu hút, Lạc Tuyết trong môi trường tối tăm hiện tại trông cực kỳ sáng, và màu sắc trên đó cực kỳ mộng ảo.

Một thanh kiếm tràn đầy cảm giác khoa học viễn tưởng.

Hành lang vừa rồi lúc này đã đầy cấm bà, số lượng cấm bà gần như có đến hàng trăm con, hoàn toàn không biết những thứ này rốt cuộc sinh ra từ đâu.

Hứa Thành dùng kiếm Lạc Tuyết đào đất phía trên cửa sắt, chẳng mấy chốc đã chặn kín cửa hành lang.

Thấy nguy cơ đã được giải trừ, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, đám cấm bà chi chít vừa rồi thật sự quá rợn người.

Nhưng Hứa Thành lúc này nói: "Không, mau lên trên, cấm bà sắp xông ra rồi." Chỉ thấy đống đất đó đang không ngừng rung chuyển, xem ra những con cấm bà ở phía sau đang húc vào đống đất.

A Nịnh nói: "Hứa Thành, cậu lên trước đi." Hứa Thành lắc đầu,

anh phải ở lại đây, nếu để những con cấm bà này chạy ra, không biết sẽ gây ra họa lớn đến mức nào.

Thấy thái độ kiên quyết của Hứa Thành, những người khác đều gật đầu, Bàn Tử và Ngô Tà biết thực lực của Hứa Thành.

Sau khi những người khác lên trên, đám cấm bà như thủy triều tràn ra, giống như một đống sên nhầy chảy ra từ khoang mũi.

Hứa Thành triệu hồi Tiểu Bạch, sau khi Tiểu Bạch xuất hiện, những con cấm bà đó rõ ràng cảm nhận được một tia sợ hãi, giống như áp chế huyết mạch bẩm sinh, một sự áp chế bẩm sinh không cần lý lẽ.

Những con cấm bà này tuy là do các nhà nghiên cứu ăn thi miết đan mới biến thành cấm bà, nhưng không khác gì cấm bà bẩm sinh, con nào con nấy đều sức lực vô cùng.

Những con cấm bà đó quấn lấy người Tiểu Bạch, nhiệt độ trên người Tiểu Bạch cực thấp, cộng thêm tác dụng của áo giáp sát khí, những con cấm bà quấn lên người trực tiếp trở nên cứng đờ, giống như một tấm khiên bảo vệ tự nhiên.

Bên Hứa Thành thì đơn giản hơn nhiều, hoàn toàn không tốn nhiều sức lực, đầu lâu của những con cấm bà đó dễ dàng bị chém rụng.

Lũ cấm bà phảng phất như vô cùng vô tận, dần dần toàn bộ mặt đất tầng hầm đều là thi thể cấm bà.

Chương 105

Hứa Thành không biết đã giết bao lâu, những con cấm bà đó mới từ từ giảm bớt.

Sau khi chém rụng đầu lâu của con cấm bà cuối cùng, tầng hầm trở lại yên tĩnh.

Đột nhiên những đầu lâu cấm bà đó toàn bộ đều bay lên, từng con thi miết màu máu xuất hiện, xem ra thi miết đang khống chế những con cấm bà này.

Nhưng những con thi miết này đã ra thì đừng hòng đi.

Hứa Thành triệu hồi Tiểu Ngân, Tiểu Ngân đã lâu không ra ngoài, vừa ra đã gặp được nhiều thức ăn ngon như vậy, tự nhiên vui mừng khôn xiết.

Tiếng kêu của Tiểu Ngân lại vang lên, những con thi miết đang bay lượn đó như uống say, toàn bộ đều loạng choạng rơi xuống.

Tốc độ của Tiểu Ngân rất nhanh, chưa đầy năm phút, những con thi miết đó toàn bộ đều chui vào bụng Tiểu Ngân.

Bụng Tiểu Ngân bị căng tròn, Hứa Thành vội vàng đưa Tiểu Ngân trở về không gian giới chỉ.

Nếu ở ngoài đời thực mà Tiểu Ngân bị no đến chết thì không hay.

Nhưng trong không gian giới chỉ thì cứ mặc sức no, dù thân thể có nổ tung thì không gian giới chỉ cũng có thể từ từ phục hồi lại.

Lúc này hành lang xuất hiện rất nhiều linh hồn, người bên trong đủ mọi loại, gần như loại người nào cũng có.

Xem ra đây là linh hồn của những thi thể đó, vì thi thể không thể

yên nghỉ, tự nhiên cũng chỉ có thể lang thang trên thế gian này.

Bây giờ Hứa Thành đã giúp họ hoàn thành tâm nguyện, vì vậy những linh hồn này vô cùng cảm kích Hứa Thành.

Dần dần, không lâu sau, những linh hồn này từ từ tiêu tán tại chỗ.

Hứa Thành không biết họ đã hoàn toàn biến mất chưa, nhưng mơ hồ cảm giác những linh hồn này đã biến mất theo một hình thức không thể lý giải, không đơn thuần là tan thành tro bụi.

Kiếm Lạc Tuyết không dính một hạt bụi, như chưa từng động đậy, hoàn toàn không giống như vừa mới giết nhiều cấm bà như vậy.

Hứa Thành cảm thấy kiếm Lạc Tuyết chắc hẳn còn có công dụng khác, ngoài việc làm chìa khóa cho những di tích thanh đồng, Hứa Thành tạm thời không thấy có công dụng gì, có lẽ tương lai cơ duyên xảo hợp có thể phát hiện ra.

Hứa Thành thu Lạc Tuyết và Tiểu Bạch về không gian giới chỉ xong, liền đi lên trên.

Tất cả mọi người trên đó đều ở đó, nghe tiếng hét thảm của những con cấm bà đó suốt ba tiếng đồng hồ.

Thực lực của Hứa Thành đã để lại một ấn tượng mạnh mẽ trong lòng mọi người, A Nịnh càng đầy vẻ sùng bái, dù sao đó cũng là người đàn ông của cô.

Nếu đã có manh mối, vậy tiếp theo là phải đến Tháp Mộc Đà.

Trước khi đến Tháp Mộc Đà, A Nịnh phải đi mời một người dẫn đường.

Hứa Thành lập tức biết đó chắc chắn là đi tìm Định Châu Trác Mã, Định Châu Trác Mã được Trần Văn Cẩm ủy thác, giao kiện hàng đó.

Mới dẫn được Ngô Tà và A Nịnh đến đây.

Hứa Thành xem nguyên tác vẫn luôn cảm thấy Định Châu Trác Mã có điều kỳ lạ, nếu không tại sao lại phải tốn nhiều công sức dẫn mọi người đi.

Lần này đi nhất định phải xem Định Châu Trác Mã có phải là quỷ ảnh nhân Tề Vũ giả mạo không.

Chú Ba lúc này chắc cũng sắp đến rồi, lần này là chú Ba thật sự.

Dù sao cũng là người yêu của Văn Cẩm, chuyện quan trọng như vậy tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Năm đó, Cửu Môn nhận lệnh thay thế đội khảo cổ, để có thể tìm ra bí mật cuối cùng đó.

Nhưng đội khảo cổ lại tình cờ bị "nó" đưa vào viện dưỡng lão làm thí nghiệm.

Lúc đó Giải Liên Hoàn tỏ ý muốn từ bỏ những người này, nhưng trong đó có Trần Văn Cẩm, chú Ba không đồng ý, vì vậy đã cứu Trần Văn Cẩm ra.

Tuy lúc đó tạm thời tìm được cách giải độc tố thi miết, nhưng cuối cùng cũng không lâu dài, vì vậy tìm vẫn ngọc mới có thể áp chế lâu dài độc tố thi miết đó.

Thế giới đạo mộ vì có sự tồn tại của mặt nạ da người, tên vĩnh viễn chỉ là một cái biệt danh, tuyệt đối không biết sau khuôn mặt đó rốt cuộc là ai.

Hứa Thành nghĩ, đột nhiên cảm thấy trong những người hiện tại có một người đeo mặt nạ da người tồn tại.

Dù sao "nó" cũng ở khắp mọi nơi, huống hồ là chuyện quan trọng như đi Tháp Mộc Đà.

Nhưng Hứa Thành không sợ, vì bây giờ anh có vốn để lật bàn.

Sau khi ra ngoài, A Nịnh liền chào tạm biệt Hứa Thành, cô phải đi chuẩn bị vật tư và người, chỉ dựa vào những người hiện tại chắc chắn không được, phải tìm một số người địa phương.

Về phía Định Châu Trác Mã, cô sẽ cử người đi tiếp xúc.

Hứa Thành gật đầu, có A Nịnh lo liệu anh cực kỳ yên tâm.

Nhưng bây giờ bên cạnh cô ẩn chứa sát cơ, Hứa Thành liền kéo A Nịnh sang một bên, lấy ra một chiếc lọ thủy tinh nhỏ, dung lượng khoảng năm mililit.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của A Nịnh, Hứa Thành cắn rách ngón tay, máu màu xanh đỏ nhỏ đầy một lọ nhỏ.

Đậy nắp lại xong Hứa Thành nói: "Nhất định phải nhớ, lúc sắp chết, hãy uống nó." A Nịnh không biết máu của Hứa Thành có tác dụng gì, nhưng thấy Hứa Thành vẻ mặt nghiêm túc, gật đầu rồi cất kỹ vào người.

"Hứa Thành, anh cũng phải cẩn thận, nhiệm vụ lần này kết thúc em sẽ cùng anh đến kinh thành." Hứa Thành trong lòng mừng như điên, A Nịnh cuối cùng cũng thông suốt rồi.

"Ừm, cố lên, cố gắng để hành động lần này kết thúc viên mãn." "Sẽ được thôi." A Nịnh hôn Hứa Thành một cái xong, liền đi theo người của công ty.

Bên kia, Bàn Tử và Ngô Tà lại vô cùng ngưỡng mộ nhìn Hứa Thành.

Chương 106

A Nịnh, người phụ nữ này không dễ dàng giao phó trái tim, nhưng một khi đã thật sự giao phó trái tim cho ai đó thì cả đời cũng sẽ không phản bội.

Bàn Tử kéo Ngô Tà, Muộn Du Bình và Hứa Thành lại với nhau: "Bây giờ chúng ta đi dạo một vòng Tháp Lý Mộc xem sao, nếu có cô gái Tạng nào để ý đến chúng ta, đó chẳng phải là một giai thoại sao?" Ba người đều gật đầu, dù sao cũng phải lao động kết hợp nghỉ ngơi, những ngày tiếp theo không dễ dàng như vậy đâu.

Thấy Tiểu Muộn cũng đồng ý, Bàn Tử càng phấn khích hơn.

Bàn Tử trước đây rõ ràng đã tra cứu hướng dẫn, những nơi nào ở Tháp Lý Mộc có gì vui, có gì ngon, anh ta đều nắm rõ trong lòng bàn tay.

Bốn người cứ thế vui chơi thỏa thích trong thành phố từng một thời phồn hoa vô cùng này.

Nhưng chơi được nửa chừng, Bàn Tử bị phản ứng cao nguyên, đành phải tạm dừng kế hoạch vui chơi để về khách sạn.

Nhìn Bàn Tử thở hổn hển ở đó, Ngô Tà cười nói: "Bộ dạng này có giống một con chó pug nhỏ không?" Bàn Tử thấy Ngô Tà chế giễu mình, liền nói: "Cậu nhóc đừng đắc ý, đợi đấy, đợi tôi khỏe lại, chúng ta thi chạy bộ." "Ha ha." Hứa Thành cũng hiếm khi cảm thấy vui vẻ.

Nhưng Tiểu Muộn khi nhìn thấy cảnh này, ánh mắt trở nên sâu thẳm, như đang hồi tưởng lại điều gì đó.

Khóe miệng khẽ cong lên một đường cong tượng trưng cho nụ cười.

Bàn Tử thấy vậy, lập tức nói: “Không thể nào, không thể nào, cái chai dầu cù là này lại biết cười.” Tiểu Muộn từ trong hồi ức thoát ra, nghe Bàn Tử nói vậy, sắc mặt có chút không tự nhiên nói: “Tôi vừa rồi thật sự cười sao?” Ngô Tà lập tức xen vào: “Cười rồi, tuyệt đối cười rồi, cả ba chúng tôi đều nhìn thấy.” Hứa Thành cũng gật đầu.

Bộ dạng lúng túng của Tiểu Muộn bây giờ thật sự rất thú vị.

Bàn Tử lúc này cũng đã đỡ hơn: “Tiểu Muộn, không phải là cậu có bạn gái rồi chứ, xem cậu cười vui vẻ thế kia.” Tiểu Muộn lắc đầu.

“Không, tôi không biết, tôi không biết những người đột nhiên xuất hiện trong ký ức của tôi là ai, nhưng tôi cảm thấy rất thân thiết.” Đến lượt Ngô Tà và Bàn Tử kinh ngạc.

“Tiểu Muộn, không phải là cậu bị mất trí nhớ chứ, có đi khám bác sĩ chưa?” Tiểu Muộn có chút khổ não nói: “Những năm này tôi vẫn luôn đi tìm ký ức đã mất của mình, mới theo Trần Bì A Tứ làm việc, và sau đó gặp các cậu.” Nói đến đây, Ngô Tà nhân cơ hội hỏi: “Trong cánh cửa Thanh Đồng Môn đó cậu đã thấy gì?” Tiểu Muộn đứng dậy, ngữ khí vô cùng trịnh trọng nói: “Ở đó, tôi đã thấy điểm cuối cùng.” “Điểm cuối cùng, đó là gì?” Khi Ngô Tà tiếp tục hỏi, Tiểu Muộn đã ra khỏi phòng.

Thấy Tiểu Muộn không muốn nói, Ngô Tà cũng biết những gì anh ta không muốn nói thì nhất định sẽ không nói.

Hứa Thành cũng có chút tò mò Tiểu Muộn rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì, xem ra chỉ có thể có cơ hội đi lại một chuyến Trường Bạch Sơn.

Một đêm bình an vô sự.

Vào ngày thứ hai, A Nịnh dẫn một người đến.

A Nịnh nói đó là cháu trai của Trác Mã, tên là Trát Tây, có thể dẫn

họ đi tìm Trác Mã.

Hứa Thành gật đầu, tuy không biết tại sao tình tiết lại thay đổi, A Nịnh không trực tiếp đi tìm Trác Mã, mà tìm cháu trai của Trác Mã trước, nhưng bây giờ tìm Trác Mã là nhiệm vụ hàng đầu.

Đoàn xe của A Nịnh đã chỉnh tề sẵn sàng xuất phát, không biết A Nịnh từ đâu lại kiếm được thêm mười chiếc xe, bây giờ tổng số xe việt dã đã lên đến hơn hai mươi chiếc.

A Nịnh đã thuê hơn ba mươi người địa phương, chia thành năm đội nhỏ do các thành viên của cô dẫn dắt.

Trên đường đi, Ngô Tà, Tiểu Muộn, Bàn Tử và một người đeo kính đen trong đội của A Nịnh đi một xe, Hứa Thành và A Nịnh đi một xe.

Trong đó có năm chiếc xe chuyên dùng để chở vật tư, A Nịnh lại thuê thêm một số tài xế.

Sau nửa ngày di chuyển, cuối cùng họ cũng đến được ngôi làng nơi Trác Mã ở.

Trát Tây dẫn Hứa Thành đến lều của Trác Mã.

Bên trong lều rất ấm áp, một bà lão tóc bạc và vài người phụ nữ trung niên đang ngồi ở đó.

Bà lão tóc bạc ánh mắt sáng ngời, trông gầy gò, những người Tạng khác khi vào đều cúi đầu chào bà.

Xem ra địa vị của bà ở đây khá cao.

Sau khi vào, mấy người phụ nữ trung niên đó rót cho Hứa Thành và mọi người mỗi người một tách trà bơ.

Trà bơ uống rất thơm, người phiên dịch mà A Nịnh mang theo đã trao đổi với Trác Mã một lúc lâu, ánh mắt của Trác Mã dần dần thay

đổi.

Hứa Thành thì vẫn luôn quan sát Trác Mã, nhưng trông cũng không giống như được ngụy trang bằng mặt nạ da người.

Sau khi A Nịnh nói mục đích của mình cho Trác Mã, Trác Mã tỏ ra rất kích động.

Người phiên dịch nói bà ta cần có một thứ tương tự mới có thể nhận ra con đường đến Tháp Mộc Đà.

Sau đó A Nịnh lại lấy chiếc đĩa đó ra, sau khi xem xong, Trác Mã cứ nói luôn miệng một cách kích động.

Người phiên dịch dịch rất vất vả, nhưng cũng dịch ra được đại ý.

Thông tin duy nhất có giá trị là bà ta chính là người dẫn đường đã đưa Trần Văn Cẩm đến Tháp Mộc Đà.

Khi người phiên dịch nói có thể dẫn đường đến Tháp Mộc Đà, A Nịnh lập tức đứng dậy.

"Xuất phát ngay bây giờ." "Không cần đâu, vội làm gì." Bàn Tử lúc này đang ngồi trên một tấm vải nỉ, tay cầm một miếng bánh ngọt làm từ lúa mạch.

Rõ ràng Bàn Tử đang nghỉ ngơi.

A Nịnh liếc nhìn Bàn Tử: "Còn muốn nghỉ ngơi thì không cần đi nữa." "Đừng mà." Bàn Tử lập tức nhét hết miếng bánh trong tay vào miệng, chỉnh lại quần áo rồi đi ra ngoài.

Hứa Thành cười nhìn Bàn Tử, thật đáng đời.

Lộ trình xuất phát từ Đôn Hoàng, sau đó tiến vào bồn địa Sài Đạt Mộc, nơi có Tháp Mộc Đà.

Sau khi kiểm tra trước tất cả xe cộ và vật tư, đoàn người liền xuất phát theo lệnh của A Nịnh.

Mặc dù hiện tại cô chỉ là phó thủ lĩnh, nhưng uy tín nhiều năm trong công ty đã dễ dàng giúp cô có được quyền lãnh đạo.

Chương 107

Vì lo lắng cho an nguy của A Nịnh, Hứa Thành ngồi chung xe với cô.

Tài xế phía trước kỹ thuật rất tốt, lái xe gần như không cảm thấy xóc nảy.

Hứa Thành và A Nịnh ngồi ở hàng ghế sau.

Nửa đoạn đường đầu đến Tháp Mộc Đà rất dễ đi, Bàn Tử cũng lái một chiếc xe chở Ngô Tà.

Đoạn đường bằng phẳng khiến adrenaline tăng vọt, anh ta trực tiếp đua xe với mấy lão người Mỹ không an phận trong đội của A Nịnh.

Cùng với tiếng gầm rú, xe của Bàn Tử lao lên dẫn đầu.

Nhưng khi tiến vào bãi hoang sa mạc Gobi, ô tô làm bụi đất xung quanh bay mù mịt.

Vì vậy, A Nịnh ra lệnh qua bộ đàm cho mọi người giữ khoảng cách giữa các xe là một trăm mét.

Sau khoảng mười mấy tiếng di chuyển, họ đến Đôn Hoàng, rồi lại không ngừng nghỉ đi tiếp đến Sát Nhĩ Hãn.

Phải đi liên tục khoảng hai mươi mấy tiếng, A Nịnh mới ra lệnh cho mọi người nghỉ ngơi.

Hiện tại họ sắp đến khu không người.

Trong khu không người, chuyện gì cũng có thể xảy ra, khiến A Nịnh vô cùng lo lắng.

Hứa Thành ôm Cửu Tài an ủi cô.

Bà lão Trác Mã nói tiếp theo phải đến một ngôi làng tên Lan Thác, Văn Cẩm đã mua lạc đà và vật tư ở đó.

Chỉ cần tìm được ngôi làng đó, Trác Mã mới có khả năng tìm ra địa điểm tiếp theo.

Ngày hôm sau, sau khi mọi người nghỉ ngơi đầy đủ mới chính thức lên đường.

Đường đi trở nên khó khăn hơn, toàn là bãi đá vụn và lòng sông khô cạn.

Hứa Thành nhìn lòng sông khô cạn, đột nhiên nghĩ, hình như phải đợi trời mưa rồi đi dọc theo lòng sông mới đến được địa điểm thực sự.

Nhưng không biết vì sao Trác Mã lại không nói.

Nhìn những chiếc xe phía sau, Hứa Thành biết đoàn xe của chú Ba đang bám theo, bây-giờ tình tiết đã thay đổi, không biết sau này sẽ ra sao.

Sau bảy tám giờ vượt đường dài, cuối cùng họ cũng đến ngôi làng nhỏ tên Lan Thác.

Chỉ có bốn hộ gia đình sống ở đây, khiến mọi người có chút phấn chấn.

Dù sao thì cả ngày di chuyển trong sa mạc Gobi được mệnh danh là vùng đất chết, nói không có áp lực tâm lý là giả.

Họ quyết định cắm trại ở đây trong ngày, tiện thể hỏi thăm dân làng về tình hình năm đó.

Dân làng ở đây đều đã lớn tuổi, người trẻ đã sớm ra ngoài bươn chải, chỉ còn lại người già.

Họ có ký ức khá sâu sắc về Văn Cẩm, vì từ đó ngôi làng trở nên

giàu có, nên ngày càng có nhiều người có tiền chuyển đi nơi khác.

Nhưng những dân làng đó rõ ràng đã nhận ra Tiểu Muộn và Ngô Tà, nhầm Ngô Tà thành thành viên của đội khảo cổ năm xưa.

Hứa Thành biết Tiểu Muộn từng ở trong đội khảo cổ.

Còn Ngô Tà vì trông quá giống Tề Vũ năm đó nên bị dân làng nhận nhầm.

Ngô Tà cũng vì thế mà những nghi ngờ trong lòng càng thêm nặng nề.

Đến tối, Hứa Thành thấy Ngô Tà bị cháu trai của Trác Mã là Trát Tây gọi riêng đi.

Sau khi trở về, ánh mắt Ngô Tà rõ ràng trở nên có chút đờ đẫn.

Hứa Thành vốn định đến khuyên giải Ngô Tà, nhưng trạng thái của cậu bây giờ như người mất hồn, hoàn toàn không nghe lọt bất cứ lời nào.

Ngày thứ hai, đoàn xe bắt đầu xuất phát.

Lần này tốc độ di chuyển bắt đầu chậm lại, vì thỉnh thoảng sẽ xuất hiện những bãi sa mạc nhỏ.

Không ai biết bên trong những bãi sa mạc này ẩn giấu thứ gì, có thể là cát lún, có thể là đá ngầm.

Chỉ cần xe đi vào, hậu quả sẽ là xe hỏng người chết.

Ngày thứ ba tiến vào khu không người, gió lớn bắt đầu nổi lên.

Cơn gió đến không hề có điềm báo, như thể từ trên trời rơi xuống.

Cát vàng cuồn cuộn che trời lấp đất, A Nịnh muốn tiếp tục tiến lên, nhưng Hứa Thành đã ngăn cản ý định của cô.

Trong nguyên tác, vì làm như vậy nên tất cả mọi người đều bị

thương ít nhiều.

Đội của A Nịnh còn chết hai người.

Hứa Thành cho tất cả các xe tụ lại ở một vùng đất trũng, rồi dùng dây thừng nối các xe lại với nhau, để đảm bảo không có chiếc xe nào bị gió thổi bay.

Cách làm của Hứa Thành rất hiệu quả, đêm đó tất cả mọi người đều ngủ trong xe.

Ngoài tiếng gió gào thét như ma quỷ bên ngoài, mọi thứ khác đều không có vấn đề gì.

Chương 108

Ngày thứ hai, gió không có dấu hiệu dừng lại, A Nịnh muốn bắt buộc tiến lên, nhưng đều bị Hứa Thành ngăn lại.

Có thể thấy những người khác đều đã có một chút kính trọng đối với Hứa Thành.

Bởi vì nếu bây giờ thực sự tiến lên, về cơ bản không biết có thể sống sót trở về hay không.

Mặc dù bây giờ gió cát rất lớn, nhưng ở trong xe ít nhất cũng có cảm giác an toàn.

Hơn nữa, chất lượng xe địa hình của công ty A Nịnh cực kỳ tốt, gần như không có cát bụi nào bị thổi vào trong xe.

Ba ngày sau, gió cát cuối cùng cũng có dấu hiệu dừng lại.

Theo thời gian trôi đi, gió cát dần dần tan biến, cuối cùng chỉ còn gió mà không thấy cát bụi.

Mọi người đều xuống xe reo hò, mấy ngày nay không thể hoạt động trong xe thực sự quá bí bách.

Nhìn bầu trời xanh biếc, hít thở cơn gió mát lạnh của sa mạc Gobi, thực sự khiến người ta cảm thấy tâm trạng thoải mái.

Bầu trời nơi đây bây giờ hiện lên cực kỳ trong lành, giống như một viên ngọc bích xanh lam thượng hạng úp ngược trên mặt đất.

Sau khi dọn dẹp bùn cát trên tất cả các xe, đoàn xe lại một lần nữa xuất phát.

Chuyến đi thuận lợi, không có chiếc xe nào bị chết máy.

Cứ như vậy tiếp tục đi về phía trước hai ngày, cảnh sắc thiên

nhiên đơn điệu xung quanh khiến người ta tuyệt vọng.

Đến chiều ngày thứ ba, cuối cùng họ cũng nhìn thấy một ngọn núi đá ở phía trước.

Sau khi đến ngọn núi đá, Trác Mã không cho mọi người tiếp tục đi về phía trước.

Hỏi bà lão Trác Mã, bà nói bây giờ thời cơ chưa đến, nếu cố đi cũng không thể tìm được đường phía trước.

Phía trước có Ma Quỷ Thành, vào rồi sẽ không ra được.

Trát Tây từng ở trong đội khảo sát địa chất, nhưng chỉ cần vào đó là sẽ mất tích.

Lúc này, phía xa đột nhiên có bụi bay mù mịt, một đoàn xe khác đã đến đây.

Người của công ty A Nịnh đều rút súng ra, cảnh giác nhìn đoàn xe phía trước.

Nhưng người trong chiếc xe dẫn đầu phía trước trông rất quen thuộc.

Ngô Tà kinh ngạc kêu lên, người đó là chú Ba của cậu.

Tại sao chú Ba lại ở đây, trong đầu Ngô Tà tràn đầy nghi vấn.

A Nịnh rõ ràng cũng bị ông chú Ba đó dọa cho một phen, vì trong ấn tượng của A Nịnh, Ngô Tam Thúc đã sớm bị đám người kia giết chết rồi.

Vậy người trong xe bây giờ là ai.

Khi đoàn xe ngày càng gần, họ mới nhìn rõ toàn bộ.

Có khoảng bảy chiếc xe, tuy không nhiều bằng đoàn xe của A Nịnh, nhưng rõ ràng có thể cảm nhận được khí thế của họ mạnh hơn

nhiều.

Tất cả các xe đều dừng lại.

Ngô Tà vội vàng chạy tới, hôm nay cậu phải hỏi cho ra lẽ mọi chuyện với chú Ba.

Chuyện này thực sự có quá nhiều bí ẩn, khiến Ngô Tà đêm nào cũng mơ thấy chúng rốt cuộc là chuyện gì.

Cùng xuống với chú Ba còn có Bàn Tử, hai người thấy Ngô Tà rõ ràng có chút bất ngờ.

Chú Ba nghiêm giọng quát: "Ai cho cậu đến đây, xảy ra chuyện thì làm sao." Ngô Tà bị mắng đến ngơ ngác, những chuyện muốn hỏi cũng nuốt ngược vào bụng, chỉ cảm thấy chú Ba như biến thành một người khác.

"Cháu đi theo Hứa Thành và Tiểu Muộn." Ngô Tam Thúc nghe xong sắc mặt dịu đi một chút, nhưng vẫn nói: "Lát nữa lúc xuất phát, chú sẽ cho người đưa cháu về." Ngô Tà tự nhiên không đồng ý, khó khăn lắm mới sắp tìm ra được sự thật đằng sau, sao có thể từ bỏ.

"Không được, hôm nay cháu không thể đi, nếu có đi cũng phải đợi cháu làm rõ mọi chuyện rồi mới nói." Ngô Tà giọng điệu cứng rắn, chú Ba lập tức hết cách.

Hứa Thành đứng một bên thấy cảnh này, nghĩ đây hẳn là chú Ba thật, chứ nếu là Giải Liên Hoàn thì chỉ mong Ngô Tà tham gia vào, để giúp đánh lạc hướng tầm mắt của "nó".

Người bên phía A Nịnh cũng đã hạ súng xuống, xem ra bây giờ không còn nguy hiểm nữa.

Nhưng A Nịnh lại đang tò mò, Ngô Tam Thúc rốt cuộc làm sao tìm được đến đây, đường đi đâu có dễ dàng.

Lẽ nào trong đội có nội gián.

Nghĩ đến đây, A Nịnh bất giác liếc nhìn Bàn Tử và Tiểu Muộn.

Bây giờ chỉ có hai người họ là đáng nghi nhất, vì họ quen biết Ngô Tam Thúc, sự xuất hiện của Ngô Tam Thúc bây giờ đã hoàn toàn làm rối loạn kế hoạch của cô.

Ngô Tam Thúc lần này cũng muốn làm rõ mục đích thực sự của Cừu Đức Khảo, nên mới bám theo.

Bây giờ Ngô Tà ở đây lại khiến ông có chút lúng túng, dù sao đây cũng là độc đinh của nhà họ Ngô, nếu xảy ra chuyện gì thật không biết ăn nói sao với anh hai.

Đồng thời trong lòng có chút oán trách Giải Liên Hoàn, kế hoạch xảy ra sơ hở, trách nhiệm của hắn là lớn nhất.

Ngô Tà bên này cảm thấy chú Ba tuy như thay đổi thành một người khác, nhưng sự quan tâm dành cho cậu lại có tăng không giảm, trong lòng cũng xua tan ý định bỏ đi.

Đoàn xe đã hội hợp, vậy cùng đi thì tốt hơn, dù sao nơi này cũng quá tà môn.

Chương 109

Lúc này, một người trong đội của A Nịnh đột nhiên nói: "Mọi người mau nhìn kìa, đường chân trời có cát bay, xem ra lại sắp có bão rồi." Mọi người nhìn về phía trước, quả nhiên phát hiện phía xa lại có một mảng cát vàng bay mù mịt, bầu trời xanh biếc như bị nhuộm một lớp màu vàng, khiến tâm trạng người ta không vui.

Họ tập trung tất cả các xe lại và dừng ở ngoại vi Ma Quỷ Thành, sau đó cắm trại trong những tảng đá ở ngoại vi.

Ma Quỷ Thành không hổ danh là Ma Quỷ Thành, bây giờ gió chưa lớn, nhưng những cơn gió nhỏ thổi qua đã như tiếng quỷ khóc sói gào, thật không biết khi gió lớn thật sự nổi lên sẽ là cảnh tượng gì.

Nhưng có những chiếc xe và những tảng đá ở ngoại vi, cũng có thể giúp chắn gió tốt hơn.

Còn bên trong Ma Quỷ Thành, căn bản không ai dám vào, vì bên trong như một mê cung, vào rồi sẽ không bao giờ ra được nữa.

Sau khi chuẩn bị xong mọi thứ, người của cả hai bên A Nịnh và Ngô Tam Thúc đều tập trung trong một cái lều.

Bây giờ họ cần thảo luận xem có nên tiếp tục tiến lên hay không.

Dù sao bây giờ cũng không ai hiểu rõ tình hình cụ thể, giống như đang kiểm tra năng lực quyết sách của lãnh đạo hai bên, chọn đúng có thể giảm thiểu thương vong lớn.

Bàn Tử tự nhiên thuộc phe toàn tâm toàn ý ủng hộ chú Ba, còn người bên A Nịnh đương nhiên ủng hộ A Nịnh.

Nhưng hai bên ai cũng có lý của mình, không ai thuyết phục được ai.

Hứa Thành, Ngô Tà, Bàn Tử và Tiểu Muộn ngồi một bên, chán nản nhìn hai bên cãi nhau.

Lúc này Bàn Tử đột nhiên nói một câu: "Đừng cãi nữa, tôi thấy để Hứa Thành làm đội trưởng đi." Hứa Thành không ngờ Bàn Tử lại lôi mình vào, liền xua tay từ chối.

Không ngờ A Nịnh lại trực tiếp nói: "Tôi không có ý kiến, để Hứa Thành làm." Sau đó A Nịnh tinh nghịch cười với Hứa Thành, Hứa Thành bất lực liếc nhìn tiểu yêu tinh này.

Bên Ngô Tam Thúc cũng không biết nghĩ gì, cũng nói: "Đồng ý, đội trưởng để Hứa Thành làm." Thấy mọi người đều nhìn mình, Hứa Thành biết trong lòng là không thoát được rồi.

Nếu bây giờ từ chối, không biết họ sẽ còn cãi đến bao giờ.

Anh đành bất lực gật đầu.

Thấy Hứa Thành đồng ý, mọi người đều có được câu trả lời hài lòng, rồi ai về lều nấy.

A Nịnh và Hứa Thành ở chung một lều, nên cũng không cần ra ngoài.

Đợi mọi người đi hết, A Nịnh nói với Hứa Thành: "Thành, anh không trách em chứ." Hứa Thành trực tiếp nổi da gà, cách gọi "Thành" này thật không biết A Nịnh học từ đâu.

"Anh đương nhiên không trách, nhưng chuyện khổ sai này em nỡ lòng nào để anh làm à." A Nịnh giúp Hứa Thành cởi áo khoác ra nói: "Tình hình hiện tại anh cũng thấy rồi, cứ cãi nhau như vậy căn bản sẽ không có kết luận, không bằng anh đứng ra quyết định." Hứa Thành chỉ có thể gật đầu, A Nịnh nói đúng sự thật.

Nửa đêm, gió nổi lên.

Những người gác đêm bên ngoài lần lượt chui vào lều.

Tiếng gió, qua sự khuếch đại của Ma Quỷ Thành, khiến người ta cảm thấy như đang ở trong địa ngục.

Mọi người đều tỉnh giấc, không ai có thể ngủ được trong tiếng động như vậy.

Hứa Thành đang ôm A Nịnh an ủi cảm xúc của cô, đột nhiên nghe thấy tiếng "xoẹt" một tiếng bên ngoài, sau đó là tiếng kinh hô của đám đông.

Hứa Thành bảo A Nịnh ở trong lều đừng động đậy, rồi ra ngoài xem thử.

Vừa ra ngoài, một trận gió cát mạnh ập vào mặt, Hứa Thành lấy kính chống gió ra đeo vào, mới cảm thấy đỡ hơn một chút.

Ra ngoài mới phát hiện lều của Trác Mã bị gió thổi rách, Trác Mã được Tiểu Muộn giúp đỡ vào lều, nhưng Trát Tây lại không biết đã chạy đi đâu.

Hứa Thành lớn tiếng hét: "Trát Tây đâu!" Vì đang trong bão cát, thính lực của con người bị cản trở rất lớn, nên phải nói to.

Tiểu Muộn nghe xong lắc đầu, tỏ ý cũng không thấy Trát Tây.

Lúc này Trác Mã đột nhiên như phát điên chỉ vào bên trong Ma Quỷ Thành, Hứa Thành có thể hiểu ý của bà, cháu trai của bà đã bị gió thổi vào trong đó.

Nhưng bây giờ gió cát thực sự quá lớn, chỉ có thể đợi ngày mai gió ngừng rồi mới phái người vào tìm.

Hứa Thành ra hiệu cho Tiểu Muộn an ủi Trác Mã trước, còn mình thì đi xem nguyên nhân gì khiến lều của Trác Mã bị thổi bay.

Khi đi đến, lòng Hứa Thành chùng xuống, chiếc xe vốn chắn trước

lều của Trác Mã đã biến mất.

Hứa Thành đội gió cát đi xem xét, có vết lốp xe rõ ràng, không biết chiếc xe đó đã đi đâu.

Đi một vòng quanh tất cả các xe, đếm lại, xe của đoàn chú Ba đã biến mất.

Ngay lập tức Hứa Thành đi vào lều của chú Ba, lòng lại chùng xuống.

Ngô Tam Thúc đã biến mất.

Rốt cuộc ông ta muốn đi đâu, khiến Hứa Thành có chút tức giận.

Lúc này Ngô Tà và Bàn Tử cũng đi vào lều của Ngô Tam Thúc, thấy Hứa Thành thì ngẩn ra.

"Anh Hứa Thành." Hứa Thành chỉ vào chỗ ngủ của Ngô Tam Thúc.

"Ngô Tà, chú Ba của cậu biến mất rồi, bên ngoài cũng thiếu một chiếc xe, tôi không biết rốt cuộc họ muốn làm gì." Ngô Tà cũng giật mình, vội vàng đi ra ngoài lều, nhưng gió cát mạnh đã đánh cậu trở lại.

Ngô Tà đau khổ ngồi xổm trên mặt đất.

"Chuyện gì thế này, chú Ba rốt cuộc tại sao lại giấu mình." Bàn Tử vội vàng đỡ Ngô Tà ngồi lên một chiếc ghế đẩu, tinh thần của Ngô Tà đã lâu nay phải chịu đựng sự dày vò to lớn, để tránh Ngô Tà suy sụp, Bàn Tử vội vàng an ủi: "Ngô Tà, chú Ba đã không cho cậu biết, nhất định có nỗi khổ riêng, hà tất phải khổ sở truy tìm như vậy." Hứa Thành cũng nói: "Tuy không biết tại sao chú Ba không nói với chúng ta, nhưng hành vi bây giờ của ông ấy tôi đột nhiên cảm thấy như đang trốn tránh mọi người." Bàn Tử cũng gật đầu đồng tình.

“Ngô Tam Thúc làm việc chưa bao giờ vô cớ, bây giờ như vậy nhất định có mục đích.” Lúc này Tiểu Muộn cũng đi vào, Hứa Thành hỏi: “Trác Mã sao rồi.” Tiểu Muộn gật đầu, nhưng khi thấy Ngô Tam Thúc không có ở đây, ánh mắt rõ ràng kinh ngạc.

Chương 110

"Họ đi lúc nào." Hứa Thành lắc đầu tỏ ý không biết: "Tuy không biết họ đi lúc nào, nhưng có thể khẳng định Ngô Tam Thúc nhất định biết điều gì đó, và giấu tất cả mọi người." Tiểu Muộn kinh ngạc, rõ ràng cũng không biết chuyện này.

Bốn người thảo luận hồi lâu cũng không ra kết quả, đành phải đợi ngày mai gió ngừng rồi mới bàn bạc tiếp.

Sau khi về lều, Hứa Thành kể lại chuyện đã xảy ra cho A Nịnh, A Nịnh rõ ràng cũng không hiểu Ngô Tam Thúc rốt cuộc muốn làm gì.

Nhưng Ngô Tam Thúc đã dẫn người đi, những người ông ta mang theo chỉ có thể tạm thời cho về trước.

Mười một giờ ngày hôm sau, gió mới dần dần ngừng lại.

Trác Mã lòng như lửa đốt, cầu xin Hứa Thành nhanh chóng dẫn người đi tìm cháu trai của bà.

Hứa Thành tự nhiên không bỏ mặc Trát Tây, anh để A Nịnh ở lại quản lý doanh trại, còn mình thì dẫn theo Bàn Tử, Tiểu Muộn cùng một số người tinh nhuệ được chọn lựa đi vào.

Ngô Tà cũng muốn vào, nhưng Hứa Thành lo lắng thể chất của cậu không chịu nổi nên đã từ chối.

Ngô Tà đành bất lực ở lại doanh trại, Hứa Thành cùng mười mấy người đi vào Ma Quỷ Thành đáng sợ.

Trước khi vào, Trác Mã đặc biệt dặn dò Hứa Thành những điều cấm kỵ của Ma Quỷ Thành, cũng như cách đi ra.

Ma Quỷ Thành thường được gọi là "địa mạo Nhã Đan", "Nhã Đan" là tiếng Duy Ngô Nhĩ, trong địa chất học, địa mạo Nhã Đan

chuyên chỉ cảnh quan được hình thành bởi sự xói mòn của gió trong thời gian dài, bao gồm một loạt các gò đất và rãnh song song.

Thêm vào đó, Ma Quỷ Thành ở đây được người nước Tây Vương Mẫu cố ý bố trí theo Kỳ Môn Độn Giáp, nếu không cẩn thận sẽ bị lạc trong đó và không bao giờ ra được.

Năm xưa Hoàng Đế đánh bại Xi Vưu đã nhận được sự giúp đỡ của nước Tây Vương Mẫu, truyền thụ cho Hoàng Đế Kỳ Môn Độn Giáp mới có thể đại bại Xi Vưu.

Đoàn người của Hứa Thành đều mang theo bộ đàm, trang bị đầy đủ và tiến vào Ma Quỷ Thành.

Sau khi vào mới phát hiện, đường trong Ma Quỷ Thành cực kỳ khó đi.

Bên trong đầy cát đá, đi lên chân sâu chân nông, không có cảm giác chân đạp đất thật.

Đoàn người đi theo hướng gió ngày hôm qua, trên đường tìm thấy rất nhiều vật tư bị gió thổi bay hôm qua, nhưng không tìm thấy bóng dáng của Trát Tây.

Bàn Tử phụ trách đánh dấu, đặt những tảng đá lớn bên đường, cách vài trăm mét vẫn có thể nhìn thấy.

Đoàn người của Hứa Thành đi khoảng chín tiếng, đi được khoảng hơn bảy mươi dặm, vẫn không thấy bóng dáng Trát Tây.

Bàn Tử không khỏi có ý định quay về, cứ tiếp tục như vậy, cả đám người đều sẽ bỏ mạng ở đây.

Hứa Thành cũng cảm thấy vậy, bây giờ bộ đàm hoàn toàn không liên lạc được với A Nịnh, lỡ như bị lạc ở đây, e rằng không chết khát cũng chết đói.

Hứa Thành lập tức quyết định quay về, xem ra Trát Tây lành ít dữ nhiều.

Nhưng khi Hứa Thành quay đầu lại, những dấu hiệu Bàn Tử làm đều đã biến mất.

Hiện tượng quỷ dị này làm Bàn Tử hoảng sợ, những tảng đá đó mỗi tảng đều nặng một hai trăm cân, sao có thể tự dưng biến mất.

Hứa Thành cẩn thận quan sát xung quanh, phát hiện cách bài trí của những tảng đá xung quanh có vấn đề.

Những tảng đá này như cố ý dẫn dụ sai đường, vì mỗi khúc cua đều có hai tảng đá cao thấp khác nhau, theo tư duy quán tính, người bình thường chắc chắn sẽ chọn đi về phía tảng đá cao hơn.

Hứa Thành dẫn mọi người đi ngược lại khoảng một hai cây số, những dấu hiệu Bàn Tử làm đều đã biến mất.

Địa hình ở đây mỗi nơi đều như đã từng gặp, nhưng chi tiết lại có sự khác biệt lớn.

Nhưng bây giờ trời sắp tối, vì đang ở cao nguyên, ngày dài đêm ngắn, bây giờ hơn chín giờ tối mặt trời mới chính thức lặn.

Một ngày tìm kiếm không có kết quả, khiến tâm trạng mọi người có chút sa sút, không ai muốn thấy đội ngũ giảm quân số, nhưng thiên nhiên lại tàn khốc như vậy.

Tìm một chỗ trũng, dựng lều đơn giản rồi mọi người ngủ thiếp đi.

Hứa Thành tinh lực dồi dào, nên đảm nhận trách nhiệm gác đêm.

Bầu trời sao trên cao nguyên về đêm rất đẹp, nơi đây gần bầu trời, một số ngôi sao như thể đưa tay là có thể chạm tới.

Hứa Thành thì đang nghĩ tại sao chú Ba lại phải mạo hiểm tính mạng để rời khỏi mọi người.

Nếu vì Văn Cẩm thì không cần thiết phải làm vậy, vì dù bên cạnh Ngô Tam Thúc có người giúp đỡ hay không, khi gặp nguy hiểm, Bàn Tử, Tiểu Muộn, Hứa Thành vào thời khắc quan trọng cũng sẽ giúp đỡ.

Thêm vào mối quan hệ của Hứa Thành và A Nịnh, Ngô Tam Thúc sẽ không bị bất kỳ ai cản trở việc cứu Văn Cẩm.

Nhưng Ngô Tam Thúc lại đi như vậy, trong ngày gió cấp mười mà dẫn người đi.

Hứa Thành cuối cùng cũng hiểu được tâm trạng của Ngô Tà bây giờ, vì một chuyện không hiểu rõ đã có chút bực bội, còn phía Ngô Tà không chỉ có một chuyện.

Những chuyện này như những tảng đá, đè nặng lên tâm lý của Ngô Tà đến mức tan nát.

Lúc này Tiểu Muộn từ trong lều đi ra, thấy Hứa Thành đang ngắm sao, liền ngồi xuống bên cạnh anh.

"Hứa Thành, rốt cuộc anh là ai, tôi cảm thấy anh rất hiểu tôi, nhưng tôi lại chưa từng hiểu anh." Lời nói của Tiểu Muộn như một tảng đá lớn ném vào mặt hồ tĩnh lặng trong lòng Hứa Thành.

Hứa Thành vẫn luôn tự cho rằng mình ngụy trang rất tốt, nhưng không ngờ Tiểu Muộn đã nghi ngờ.

Lẽ nào Tiểu Muộn đã tìm lại được ký ức của mình?

"Tại sao anh lại nói vậy." Hứa Thành hỏi ngược lại Tiểu Muộn.

Tiểu Muộn không nói gì, ngẩng đầu nhìn trời.

Chương 111

"Tôi cũng không biết, chỉ là một cảm giác thôi, giống như quỹ đạo vốn đã định sẵn bị phá vỡ, dòng sông lịch sử chảy sang một nhánh khác." Hứa Thành đột nhiên nói: "Anh có tin vào việc xuyên không không?" Tiểu Muộn không nói gì, cau mày suy nghĩ về khả năng này.

"Không, tôi không thể hiểu được sức mạnh này, nhưng bất kể quá khứ hay tương lai, đều có một sức mạnh vĩ đại không thể lý giải đang tác động lên mọi thứ." Hứa Thành nói: "Tiểu Muộn, anh có bao giờ cảm thấy vận mệnh của mình bị người khác sắp đặt, giống như con rối dây, chỉ có thể đi theo ý muốn của người điều khiển không." Lần này Tiểu Muộn hoàn toàn im lặng, anh ngồi đó ngắm sao cả đêm.

Ngày thứ hai, đoàn người sau khi nghỉ ngơi lại tiếp tục tìm đường trở về.

Những tảng đá ở đây được bài trí theo một quy tắc kỳ lạ, Hứa Thành quyết định làm ngược lại, tiềm thức bảo đi đâu thì đi hướng ngược lại.

Nhưng đi theo cách này nửa ngày, dường như càng đi càng xa.

Nhưng đột nhiên, bộ đàm của Hứa Thành vang lên, âm thanh đó cực kỳ chói tai, như có ai đó đang điên cuồng dùng móng tay cào lên kính.

Âm thanh này nghe cực kỳ khó chịu.

Lúc này Bàn Tử đột nhiên nói: "Trên người Trát Tây hình như có một cái bộ đàm, có phải cậu ta đang phát tín hiệu cầu cứu không." Lời của Bàn Tử khiến mọi người vô cùng phấn chấn, có thể tìm được cậu ta tự nhiên là điều tốt nhất.

Cứ như vậy, Hứa Thành bắt đầu đi theo tín hiệu, chỉ cần tín hiệu yếu đi, nghĩa là đã đi quá xa, nếu tín hiệu mạnh lên, nghĩa là đang đến gần.

Khi tín hiệu ngày càng mạnh, lúc mọi người rẽ qua một góc, một con tàu đắm khổng lồ xuất hiện trước mắt họ.

Mọi người vô cùng kinh ngạc: "Trời ơi, sao nơi này lại có tàu đắm." Dù sao thì ở sa mạc Gobi đột nhiên thấy một con tàu đắm vốn không nên xuất hiện, phản ứng này cực kỳ bình thường.

Con tàu đắm ước tính là sản vật của mấy nghìn năm trước, nơi đây từng là một nơi sông nước hữu tình, cỏ cây tươi tốt, phồn hoa vô cùng, nước Tây Vương Mẫu dựa vào vật tư phong phú, từ đó trở thành một trong những quốc gia mạnh nhất thời bấy giờ.

Bây giờ vì vận động của vỏ trái đất, con tàu đắm vừa hay ở điểm giao nhau, nên bị đẩy lên.

Quốc gia Tây Vương Mẫu đó có nữ vương, Chu Mục Vương năm đó ước tính đã tán tỉnh được nữ vương thời đó, từ đó có được phương pháp trường sinh.

Hứa Thành nói: "Mọi người cẩn thận, bên trong có thể có thứ kỳ quái." Mọi người gật đầu đồng tình, con tàu đắm giữa sa mạc Gobi này như một con tàu ma, bên trong có gì cũng không ai biết.

Hứa Thành trong lòng nghĩ chắc không xui xẻo đến mức đụng phải đúng con tàu chứa đầy hũ Tây Vương Mẫu chứ.

Bên trong hũ Tây Vương Mẫu chứa đầy Thi Miết Vương có kịch độc, những thứ đó Tiểu Ngân có thể trấn áp được một phần, nhưng Hứa Thành biết bên trong có đến hàng vạn con Thi Miết Vương.

Bàn Tử lúc này lại nói: "Hứa Thành, bên trong có khi nào có zongzi không." Điều Bàn Tử nói không phải không có khả năng, cộng

thêm độc tính của Thi Miết Vương, thật sự có khả năng tạo ra vài đại zongzi.

Một khi bên trong xuất hiện zongzi, sẽ không kém gì Chu Mục Vương.

Nhưng Hứa Thành bây giờ lại có chút mong chờ, ban đầu anh muốn luyện chế Tiểu Bạch thành Diễm Thi, nhưng vì mấy ngôi mộ đã xuống đều không có thi đan ngàn năm, nên cứ lần lữa mãi.

Tiểu Bạch bây giờ chỉ có ba viên thi đan ngàn năm, viên thi đan ở Tần Lĩnh đã bị đập vỡ.

Hứa Thành từ trong túi lấy ra cưa sắt đơn giản, gọi mọi người cùng nhau cưa mở con tàu đắm.

Gỗ của con tàu đắm không biết là loại cây gì, qua mấy nghìn năm vẫn vô cùng cứng rắn.

Bàn Tử luôn miệng nói nếu có thể mang cả con tàu đắm này về, thì cũng là thứ trị giá hàng trăm triệu.

Sau khi cưa khoang tàu ra một lỗ đủ cho hai người đi qua, Hứa Thành chui vào trước, và đợi những người khác vào sau.

Sau khi vào, con tàu đắm rộng rãi một cách bất ngờ, bên trong quả nhiên đặt những hũ Tây Vương Mẫu, nhưng những hũ đó không bị vỡ, tạm thời an toàn.

Nhưng Hứa Thành đã thấy rồi, liền thu hết những hũ Tây Vương Mẫu này vào không gian nhẫn, thời khắc quan trọng có thể dùng làm vũ khí hạt nhân.

Ném vào đám đông, kịch độc của Thi Miết Vương không ai chịu nổi.

Đi một vòng trong khoang tàu, tín hiệu bộ đàm cũng ngày càng

mạnh.

Cuối cùng Hứa Thành phát hiện tín hiệu phát ra từ dưới chân.

Hứa Thành vội vàng triệu hồi Tiểu Ngân, hình thể của Tiểu Ngân bây giờ đã có sự thay đổi rõ rệt, móng vuốt càng thêm sắc bén, lớp vảy bạc trên người cũng trở nên dày đặc hơn.

Xem ra sau khi ăn những con Thi Miết Vương đó, cơ thể Tiểu Ngân đã tiến hóa, những con Thi Miết Vương trong hũ Tây Vương Mẫu lại có công dụng mới, đó là làm thức ăn cho Tiểu Ngân.

Ra lệnh cho Tiểu Ngân đào xuống, Tiểu Ngân đào sâu khoảng năm sáu mét thì đào phải một khoảng không, trực tiếp rơi xuống.

Sau khi Tiểu Ngân rơi xuống liền điên cuồng gào thét, phía dưới rõ ràng có thứ gì đó.

Nhưng chưa đợi Hứa Thành xuống, Tiểu Ngân đã bò ra, toàn thân đầy máu đen, miệng ngậm một viên thi đan.

Viên thi đan này rõ ràng đã hơn ngàn năm.

Hứa Thành có chút kinh ngạc, Tiểu Ngân bây giờ lại có thể một mình đấu với cương thi ngàn năm.

Tiểu Ngân vừa rồi gào thét thảm thiết, Tiểu Muộn và Bàn Tử bên ngoài đi vào, thấy Tiểu Ngân thì đều ngẩn ra.

Tiểu Ngân từ đâu chui ra, Bàn Tử nhìn vào đũng quần của Hứa Thành, nhưng to như vậy cũng không giấu được.

Nhưng liên tưởng đến việc Tiểu Bạch từng đột ngột xuất hiện ở ghế sau xe, Bàn Tử lập tức biết Hứa Thành e rằng có một món đồ chơi lợi hại.

Tiểu Muộn nói: "Hứa Thành, vừa rồi sao vậy." Hứa Thành lắc lắc viên thi đan trong tay.

“Phía dưới có một đại zongzi ngàn năm, vừa để Tiểu Ngân bổ đầu nó rồi.” Thu lại thi đan, Hứa Thành đi xuống dưới.

Tiểu Ngân đào một con đường dốc, vừa đủ để trượt vào.

Sau khi vào Hứa Thành kinh ngạc phát hiện, phía dưới lại là một hang động.

Rõ ràng là do sông ngầm đã khô cạn quá lâu, hang động sắp không còn nhận ra được hình dạng trước đây.

Chương 112

Một con hắc zongzi bị bổ đầu nằm trên mặt đất, thực lực của Tiểu Ngân quá mạnh, hắc zongzi không kịp phản kháng đã bị Tiểu Ngân xử lý.

Bàn Tử và Tiểu Muộn xuống sau cũng kinh ngạc nhìn mọi thứ dưới lòng đất, vì không có Âm Dương Nhãn, chỉ có thể dựa vào đèn pin để chiếu sáng.

Nhưng đèn pin chiếu đi không biết bao xa, căn bản không biết hang động dưới lòng đất lớn đến mức nào.

Lúc này Bàn Tử đột nhiên chiếu vào một bóng người màu trắng, dọa cho một phen.

"Hứa Thành, nhìn kìa." Hứa Thành vừa rồi không chú ý, nhìn lại thì chính là Trát Tây đang nằm đó, tay nắm chặt chiếc bộ đàm.

Ba người vội vàng đi tới, phát hiện Trát Tây đã chết từ lâu, da dẻ cũng đã xanh mét.

Dấu răng trên cổ cùng với vẻ mặt cực kỳ méo mó, rõ ràng trước khi chết đã phải trải qua sự đau đớn tột cùng.

Bàn Tử quay người đá một cước vào cái xác zongzi kia.

"Mẹ kiếp, lại là một con zongzi hút máu." Zongzi hút máu cực kỳ hiếm trong giới đạo mộ, giống như gái trinh hiếm có giữa đám mỹ nữ vậy.

Zongzi trong giới đạo mộ đều chỉ giết người xâm nhập vào mộ huyệt, huyết thi cũng chỉ là trên thi thể có kịch độc, căn bản không hút máu.

Chỉ thấy Hứa Thành cắn rách ngón tay, máu màu xanh đỏ thu hút

ánh mắt của Tiểu Muộn, máu của Hứa Thành không phải màu sắc rực rỡ sao, sao lại biến thành màu này.

Hứa Thành nhỏ máu của mình lên cổ Trát Tây bị cắn, xem có thể cứu sống Trát Tây không.

Nhưng Trát Tây không hề có động tĩnh, sự sống trong cơ thể đã sớm mất đi.

Hứa Thành thở dài, cuối cùng vẫn không thể cải tử hoàn sinh, thịt trắng xương khô.

Tiểu Muộn đang quan sát địa hình xung quanh, phát hiện dưới hang động có một con sông ngầm, không biết dẫn đi đâu.

Hứa Thành nhìn xem rồi nói: "Đi về phía trước hẳn là đường về doanh trại của chúng ta, Trát Tây hẳn là hoảng loạn không chọn đường mới chạy vào đây, nhưng không ngờ lại gặp phải zongzi ở đây." Gọi tất cả những người trên đó xuống, những người đó thấy Trát Tây đã chết cũng kinh hoàng vạn phần.

Để những người đó thay phiên nhau cõng thi thể Trát Tây, đoàn người của Hứa Thành men theo sông ngầm đi về phía trước.

Đi không biết bao lâu, sông ngầm dần dần rộng ra, phía trước còn xuất hiện một tia sáng.

Nhìn thấy ánh sáng, họ cực kỳ vui mừng, điều đó cho thấy phía trước có đường, giống như gặp được nguồn nước trong sa mạc.

Càng đi về phía trước càng sáng, đi gần mới phát hiện đó là một lối ra.

Ra ngoài trời đã hoàng hôn, trên trời không biết từ lúc nào đã có mưa nhỏ.

Bàn Tử không khỏi than một câu, sa mạc Gobi cũng có mưa.

Lúc này bộ đàm của mọi người có tín hiệu, có thể nghe rõ giọng của Ngô Tà.

Mọi người đều mừng rỡ, xem ra cách doanh trại không xa nữa.

"Ngô Tà, cậu đang ở đâu, tôi đang ở gần cậu." Ngô Tà nghe ra giọng của Hứa Thành, nói: "Anh ở đâu, tôi đang ở doanh trại, không thấy anh." Hứa Thành dẫn đầu đi về phía ngoại vi Ma Quỷ Thành, kinh ngạc phát hiện lối vào ở một bên khác cách doanh trại không đầy năm trăm mét, những chiếc xe ở xa bây giờ mắt thường có thể nhìn thấy.

Nhìn Trát Tây, thật là tạo hóa trêu ngươi, không ai ngờ Trát Tây sẽ chết ở đây.

Khi A Nịnh thấy Hứa Thành từ phía Ma Quỷ Thành trở về, kích động đến mức trực tiếp ôm chầm lấy Hứa Thành.

Trác Mã thấy Trát Tây đã chết, đau thương hét lớn một tiếng: "Trát Tây!" rồi ngất đi.

A Nịnh vội vàng gọi bác sĩ của đội bắt đầu cứu chữa, người già dễ mắc bệnh.

Hứa Thành kể lại chuyện đã gặp cho A Nịnh, A Nịnh nghe xong cũng một phen hú vía.

Nếu không phải cơ duyên xảo hợp, e rằng bây giờ họ đã bị nhốt trong Ma Quỷ Thành rồi.

Trác Mã hôn mê rất lâu, đến hoàng hôn ngày hôm sau mới tỉnh lại.

Mái tóc vốn trắng bạc của Trác Mã trở nên xám trắng, ánh mắt sáng ngời cũng trở nên vẩn đục.

Có thể thấy cái chết của Trát Tây ảnh hưởng lớn đến Trác Mã, người phiên dịch đi cùng là Trát Tây tuy không phải là cháu trai duy

nhất của Trác Mã, nhưng lại là người bà yêu thương nhất.

Mọi người nghe xong đều tiếc cho bà lão, nhưng trong lòng cũng có một chút oán trách chú Ba.

Nếu không phải chú Ba lái chiếc xe chắn gió đi, e rằng bây giờ mọi chuyện đã không xảy ra.

Ngô Tà còn nói, đến lúc đó nhất định sẽ cùng ba và bác cả nhốt chú Ba trong từ đường nhà họ Ngô, trước tiên cấm túc một năm rồi nói.

Mưa lúc này cũng càng lúc càng lớn, mọi người đội mưa dời lều lên chỗ cao hơn, an tâm chờ đợi cơn mưa lớn này tạnh.

Trác Mã lúc này nói với A Nịnh bà không thể tiếp tục dẫn đường nữa, con đường phía trước phải để Hứa Thành đi.

Trác Mã chỉ nói rằng sau cơn mưa này mới có thể tìm được con đường thật sự đến Tháp Mộc Đà.

Thấy Trác Mã không chịu dẫn đường, A Nịnh cũng không có cách nào, đành để một người trong công ty và một tài xế thuê lái hai chiếc xe đưa Trác Mã về.

Hai chiếc xe là để phòng trường hợp xe hỏng hóc, ở sa mạc Gobi chỉ cần xuất hiện một sự cố nhỏ, cũng có thể phá hủy hoàn toàn một chiếc xe.

Nếu chỉ lái một chiếc xe, lỡ dừng lại giữa đường thì vạn sự đều xong.Vì Trác Mã đã nói phải đợi mưa xong mới tìm được đường thật sự, vậy chỉ có thể đợi mưa tạnh rồi mới xuất phát.

Trác Mã về trước, đường về sẽ dễ đi hơn, vì Trác Mã rất quen thuộc nơi này, có thể chọn lộ trình tiết kiệm sức lực nhất.

Mưa lớn rơi suốt một ngày một đêm, xe địa hình đều bị ngập quá lốp.

Chương 113

May mà trước đó đã dời lều lên chỗ cao, nếu không kết cục của mọi người cũng giống như những chiếc xe địa hình bị ngâm trong nước kia.

Sáng sớm ngày thứ hai, cơn mưa lớn cuối cùng cũng tạnh.

Sa mạc Gobi vừa sau cơn mưa cực kỳ quyến rũ, bầu trời phía xa xuất hiện một dải cầu vồng cực kỳ mộng ảo.

Lúc này mọi người kinh ngạc phát hiện, những lòng sông vốn khô cạn đều đã đầy nước, dòng nước chảy về hướng tây bắc.

Thấy cảnh này, A Nịnh vui mừng nói: "Xem ra những gì Trác Mã nói đều là thật, bà ấy bảo chúng ta đi dọc theo những dòng sông này, vậy nhất định có thể tìm được vị trí thực sự của Tháp Mộc Đà." Hứa Thành cũng gật đầu, nhưng những người của chú Ba lúc này đều đã trở về, không tiếp tục đi về phía trước nữa.

Hứa Thành hỏi Ngô Tà những người của chú Ba đều như vậy sao, nhưng Ngô Tà lại chưa từng thấy những người đó, xem ra là người chú Ba mới tuyển.

Trước đó nghe Bàn Tử nói vì chú Ba dạo này thường xuyên mất tích, những tay chân giỏi của ông ta phần lớn đều bị người khác lôi kéo đi.

Những người A Nịnh thuê cũng có một số người bắt đầu nản lòng.

Xem ra họ bị cái chết của Trát Tây kích động, dù sao đến đây chỉ để cầu tài, không đáng phải đánh cược cả mạng sống.

Chuyện này chỉ cần có người đầu tiên sẽ có người thứ hai, dần

dần tất cả những người được thuê đều muốn quay về.

Xem ra những chuyện này đều đã được bàn bạc trước.

A Nịnh đành phải trả phí giải tán, vì vi phạm hợp đồng đột xuất, nên chỉ trả một phần mười tiền.

A Nịnh để một người lãnh đạo khác của công ty dẫn những người này về, A Nịnh chỉ giữ lại một bác sĩ và một người đàn ông da trắng cường tráng trong đội.

Ngô Tà trước đó đã nói chuyện với người đàn ông da trắng này, thấy anh ta được giữ lại cũng vui mừng.

Bây giờ chỉ còn lại Hứa Thành, A Nịnh, Ngô Tà, Bàn Tử, Tiểu Muộn, bác sĩ và người đàn ông da trắng đó.

Nhưng ít người cũng có cái lợi của ít người, không cần phải lo ngại nhiều thứ.

Hứa Thành và A Nịnh một xe, Ngô Tà, Bàn Tử, Tiểu Muộn một xe, bác sĩ và người da trắng một xe.

Bảy người lái ba chiếc xe tiến về Tháp Mộc Đà trong truyền thuyết.

Tháp Mộc Đà rất xa, đi dọc theo lòng sông khoảng hơn ba trăm cây số.

Khi mọi người nghĩ rằng không thể đến Tháp Mộc Đà trước khi trời tối.

Hứa Thành dẫn đầu đột nhiên dừng lại, vì anh phát hiện phía trước có một vách đá khổng lồ.

Dừng xe bên cạnh vách đá, một cảnh tượng vô cùng chấn động xuất hiện trước mắt anh.

Mặc dù Hứa Thành đã chuẩn bị tâm lý từ trước, nhưng vẫn bị

cảnh tượng trước mắt làm choáng ngợp.

Ngô Tà và những người khác đến sau cũng bị cảnh tượng trước mắt hoàn toàn chấn động.

Đó là một ốc đảo khổng lồ không thấy bến bờ.

Hoàn toàn không thể miêu tả cảnh tượng đang thấy, giống như nhân vật chính trong "Hành trình vào tâm Trái Đất" lần đầu tiên nhìn thấy tâm Trái Đất vậy.

Vô số tán cây che khuất cảnh tượng bên dưới, vô số sương mù bao quanh ngọn cây như chốn bồng lai tiên cảnh.

Bác sĩ và Ngô Tà ở bên cạnh đều lấy máy ảnh kỹ thuật số ra điên cuồng chụp ảnh.

Nhìn kỹ, đó là một bồn địa khổng lồ, giống như một hố thiên thạch, thật không biết thiên thạch rơi xuống năm đó lớn đến mức nào.

Nơi này hẳn là Tháp Mộc Đà.

Chỉ không ngờ Tháp Mộc Đà lại như thế này, hoàn toàn khác với những gì họ tưởng tượng.

Ngô Tà nói: "Trong ghi chép của Văn Cẩm cũng là một bồn địa, nhưng không có cảnh tượng như thế này." A Nịnh cũng nói: "Xem ra cung điện Tây Vương Mẫu trong ghi chép ở dưới đây rồi." Lúc này Hứa Thành nghĩ, trong bồn địa có loại rắn mào gà đó, loại rắn đã giết chết A Nịnh.

Nghĩ đến đây, lòng Hứa Thành không khỏi thắt lại, xem ra tiếp theo phải trông chừng A Nịnh thật kỹ, không thể để cô hành động một mình, nếu không sẽ chết.

Văn Cẩm trong nguyên tác hẳn là có năng lực chỉ huy loại rắn này, dưới lệnh của chú Ba, Văn Cẩm chắc chắn sẽ tấn công A Nịnh.

Hứa Thành cảm thấy cần phải nhắc nhở Ngô Tà, dù sao khả năng khống chế những con rắn này của Văn Cẩm cũng không mạnh.

"Nhìn kìa, bên dưới ngay cả một con chim cũng không có." Hứa Thành chỉ vào những tán cây, trong tình hình bình thường ốc đảo đều sẽ có rất nhiều loài chim sinh sống, nhưng bây giờ một con chim cũng không có, rõ ràng là không bình thường.

Nghe Hứa Thành nói vậy, mọi người đều quan sát một lúc, quả nhiên không phát hiện chim chóc.

Tình huống kỳ lạ.

Hứa Thành nói: "Mọi người lát nữa xuống dưới cẩn thận, bên dưới có khả năng có rất nhiều loài rắn, chúng đã ăn sạch những con chim đó." Mọi người nghiêm túc gật đầu, chuyện này liên quan đến tính mạng của tất cả mọi người, căn bản không thể lơ là.

A Nịnh để bác sĩ kiểm tra thuốc men mang theo, đặc biệt kiểm tra huyết thanh mang theo.

Loại huyết thanh này là loại mới nhất của Mỹ nghiên cứu để chống lại kịch độc, bị rắn hổ mang chúa cắn, cũng có thể cầm cự được khoảng bảy ngày.

Mọi người bắt đầu tìm đường vào bồn địa này, con đường được nhắc đến trong ghi chép của Văn Cẩm không thể dùng được nữa, vì địa hình ở đây mỗi năm một khác, căn bản không thể đi theo con đường người xưa đã đi.

Sau một giờ đo đạc tính toán, cuối cùng họ quyết định đi vào qua một hẻm núi nứt ra gần bồn địa.

Hẻm núi như một thanh kiếm sắc bén, đã xé toạc một con đường vào bồn địa vốn không thể vào được.

Thật không biết năm xưa người nước Tây Vương Mẫu làm sao

phát hiện ra bồn địa này, lẽ nào hẻm núi này do họ khai phá?

Chương 114

Theo ghi chép của Văn Cẩm, hẻm núi này vô cùng nguy hiểm, họ đã tìm một con đường khác đi đường tắt mới vào được.

Mọi người đều mặc bộ đồ da liền thân, lúc này để phòng những loại côn trùng hút máu, đầu đội mặt nạ phòng độc, để tránh hít phải những khí độc.

Chỉ có bộ đồ da không có cỡ của Bàn Tử, Bàn Tử vì thế chỉ mặc quần áo dày để che chắn.

Người đàn ông da trắng của công ty A Nịnh có kinh nghiệm rừng rậm phong phú, từng một mình xuyên qua toàn bộ Amazon.

Chính vì kinh nghiệm như vậy, người đàn ông da trắng đó trở thành cố vấn rừng rậm của cả đội.

Người da trắng nói nguy hiểm nhất trong rừng rậm không phải là mãnh thú hay rắn độc, mà là những con côn trùng độc, đỉa, muỗi ở khắp mọi nơi.

Trong rừng rậm điều quan trọng nhất là giữ yên tĩnh, vì không biết ở đâu sẽ xuất hiện một con trăn khổng lồ, hoặc một con mãnh thú.

Năm xưa ở Amazon, môi trường ở đó còn khắc nghiệt hơn, anh ta đã gặp một con trăn khổng lồ to như xe tải, con trăn đó lúc đó đã ăn no nên mới tha cho anh ta.

Con trăn đó ăn không phải thứ gì khác, mà là một con voi.

Lúc đó con voi không ngừng giãy giụa trong bụng con trăn, nhưng căn bản không có tác dụng.

Người da trắng chạy mấy cây số vẫn có thể cảm nhận được sự rung chuyển khổng lồ đó.

Cho nên mặc dù đã đi xuyên qua toàn bộ Amazon, nhưng cũng là vì may mắn, mà không ai có thể đảm bảo may mắn sẽ luôn tồn tại.

Trong rừng rậm nhất định có đầm lầy, nhưng đầm lầy trong rừng rậm đại biểu cho cái chết, phía trước có một con hổ đuổi theo cũng tuyệt đối không được đến gần đầm lầy.

Vì sẽ chết thảm hơn cả bị hổ ăn thịt.

May mà lần này có mang theo người da trắng, nếu không đám thanh niên non nớt này đi vào, e rằng chết cũng không biết chết như thế nào.

Phía trước hẻm núi có thể lái xe, vì thực vật không quá rậm rạp, có thể tiến lên được.

Nhưng khi mọi người càng đi sâu vào, trên mặt đất bắt đầu đầy dây leo, lái xe không nhanh bằng đi bộ.

Vì vậy mọi người đành phải bỏ xe đi bộ.

Lúc đi bộ mới cảm thấy không dễ dàng, đặc biệt là Bàn Tử, vì không mặc vừa bộ đồ da, bộ quần áo dày trên người trực tiếp sắp làm anh ta ngột ngạt chết.

Đi một đoạn Bàn Tử lại phàn nàn một đoạn, suýt nữa thì ngồi bệt xuống đất.

Nhưng những người khác cũng đi không dễ dàng, chân thỉnh thoảng bị dây leo vướng, cộng thêm cổ và tai không có bảo vệ, bị những loài thực vật sắc nhọn trong rừng rậm làm rách những vết thương lớn nhỏ.

Thấy mọi người vất vả như vậy, Hứa Thành lấy ra kiếm Lạc Tuyết, kiếm Lạc Tuyết trong rừng rậm như một lưỡi hái cực kỳ sắc bén, trực tiếp chém sạch những loài thực vật cản đường phía trước.

Có Hứa Thành đi đầu, mọi người rõ ràng nhẹ nhõm hơn không ít, không khỏi cảm kích nhìn Hứa Thành một cái.

Rừng rậm không biết tồn tại bao lâu, có những loài thực vật quý giá, Ngô Tà không khỏi cảm thán nếu những nhà thực vật học thấy cảnh tượng này sẽ chấn động đến mức nào.

Bàn Tử lúc này thật sự đi không nổi nữa, một mông ngồi xuống đất.

"Đợi tôi với, tôi thật sự đi không nổi nữa." Ngô Tà không khỏi nói: "Này Bàn Tử, sao hôm nay yếu vậy." Bàn Tử cởi áo trên ra, "Tôi cũng không biết, cảm thấy mệt, lưng ngứa ngáy." Sắc mặt Hứa Thành biến đổi.

"Bàn Tử, mau cởi hết quần áo còn lại ra!" Bàn Tử tuy không biết Hứa Thành có ý gì, nhưng vẫn làm theo.

Hứa Thành gọi bác sĩ, trực tiếp để Bàn Tử quay lưng lại.

Nhìn tình hình trên người Bàn Tử, tất cả mọi người đều hít một hơi lạnh.

Chỉ thấy từng con vắt hút no máu bám đầy lưng Bàn Tử, có con vắt đã chui cả thân mình vào trong, đang ngọ nguậy dưới da Bàn Tử.

Bàn Tử dường như không hề hay biết, vẫn đang hỏi đã xảy ra chuyện gì.

Hứa Thành nói: "Không sao, lát nữa chịu đau một chút là được." Bàn Tử vừa nghe, lập tức biết trên người mình e rằng có biến cố.

"Hứa Thành, Ngô Tà, trên người tôi làm sao vậy." Không ai trả lời Bàn Tử, bác sĩ từ trong hộp y tế lấy ra đèn cồn và nhíp.

Lưng của Bàn Tử bây giờ cực kỳ nghiêm trọng, chi chít nhìn qua có khoảng vài trăm con vắt.

Những con vắt này sẽ tiết ra một loại thuốc tê, khiến người bị cắn không hề cảm thấy đau đớn.

Những con vắt này đều có thể hút lượng máu gấp 57 lần trọng lượng cơ thể, nếu không phải thể chất của Bàn Tử tốt, e rằng đã sớm bị hút đến ngất đi rồi.

Hứa Thành dùng kiếm Lạc Tuyết dọn dẹp một khoảng đất trống khoảng năm mét vuông xung quanh, đảm bảo không có côn trùng rồi để Bàn Tử lót quần áo nằm sấp trên mặt đất.

Bác sĩ chuyên về cứu hộ ngoài trời, tình huống này cũng đã xử lý nhiều lần, nhưng đều không nghiêm trọng như của Bàn Tử bây giờ.

Loại vắt này không thể kéo mạnh, nếu không nửa cái đầu sẽ còn lại trong cơ thể người.

Dùng đèn cồn đốt đỏ nhíp, bác sĩ nhanh, chuẩn, độc ác trực tiếp kẹp lấy nửa thân trên của con vắt.

"Xèo" một tiếng, da của Bàn Tử bị đốt ra một chấm đỏ nhỏ, con vắt không chịu nổi nhiệt độ cao tự động nhả đầu ra.

Đồng thời Bàn Tử cũng bị đốt đến mức "oaoa" kêu lên.

Hứa Thành bị Bàn Tử kêu đến có chút phiền, trực tiếp nói: "Im miệng!" Bàn Tử lập tức không kêu nữa, chỉ rên rỉ trong miệng.

Những người khác cũng cảm thấy yên tĩnh hơn nhiều, suốt đường đi bị Bàn Tử lải nhải thực sự rất phiền.

Tốc độ của bác sĩ rất nhanh, những con vắt đó đều bị lửa đốt chết, chi chít đầy trên mặt đất trống.

Chương 115

Những con côn trùng dưới da Bàn Tử cũng đều được lấy ra, không phải vắt mà là một loại đỉa màu đỏ.

Sau khi làm xong mọi thứ, lưng của Bàn Tử toàn là những lỗ máu.

Bác sĩ sau khi sát trùng lưng cho Bàn Tử, xịt lên người Bàn Tử một loại thuốc cầm máu đặc chế, Bàn Tử lúc này không nhịn được nữa, "oaoa" một tiếng hét lên.

"Mẹ ơi, sao đau vậy!" Bàn Tử kêu cực kỳ thảm thiết, nhưng hiệu quả của thuốc cầm máu cũng tốt đến bất ngờ, vết thương của Bàn Tử bắt đầu kết một lớp vảy máu.

Vì chuyện của Bàn Tử, họ chỉ có thể quay lại đường cũ, để Bàn Tử một mình ở lại chỗ xe, sáu người còn lại tiếp tục đi vào trong.

Vừa vào rừng rậm đã có người không phải do chiến đấu mà giảm quân số, không nghi ngờ gì đã phủ một lớp bóng đen lên tâm lý của mọi người.

Con đường phía trước vẫn hiểm trở, bộ đồ da cũng bị những loài thực vật sắc nhọn làm rách ra từng lỗ.

Sau khi đi qua một khu rừng rậm nhỏ, trên vách đá phía trước đột nhiên xuất hiện những hang đá lớn nhỏ khác nhau, những hang đá này đều dễ dàng chạm tới.

Sau khi Hứa Thành chém ra một con đường, tượng đá bên trong hang đá hoàn toàn hiện ra trước mắt mọi người.

Đó là hình tượng một con chim kỳ lạ, giống hệt con chim canh giữ cửa Thanh Đồng năm xưa.

Ngô Tà vì Hứa Thành nên ở Vân Thiên Cung không gặp phải

những con chim kỳ lạ này, vì vậy không nhận ra chúng, nhưng Tiểu Muộn lại có thể nhận ra rõ ràng.

Con chim kỳ lạ đó cực kỳ xấu xí, móng vuốt lại càng to, A Nịnh lập tức liên tưởng đến những gì đã gặp ở Vân Thiên Cung.

Phát hiện này khiến người của công ty A Nịnh kinh ngạc, điên cuồng chụp ảnh những bức tượng đá này.

Lại kiểm tra, không có phát hiện gì khác, mọi người rời khỏi hang đá.

Người đàn ông da trắng đó rõ ràng hiểu biết về lịch sử nơi đây, nói với mọi người: "Tô tem của nước Tây Vương Mẫu là chim xanh, không lẽ những bức tượng đá này điêu khắc chim xanh sao." Mọi người nghe xong cảm thấy cũng không phải không có khả năng, chỉ là chim xanh này cũng quá xấu xí đi.

Tiếp theo không có gì để nói.

Mọi người im lặng đi về phía trước.

Khi trời chạng vạng, bầu trời đột nhiên tối sầm lại, tiếng sấm ầm ầm vang dội khắp trời.

Mọi người đều bắt đầu tìm chỗ trú mưa, nếu không kịp thời tìm được chỗ trú mưa, dầm mưa một đêm chắc chắn sẽ bị bệnh.

Nhưng khi mọi người đang tìm kiếm, Hứa Thành và Tiểu Muộn đồng thời nhìn nhau, rõ ràng đều cảm nhận được nguy hiểm gần đó.

Hứa Thành vội vàng hét lên: "Tất cả đừng động đậy, lát nữa dùng hết sức chạy về." A Nịnh vội vàng dẫn Ngô Tà chạy về phía con đường cũ, Tiểu Muộn lúc này đã rút ra Hắc Kim Cổ Đao, Hứa Thành cũng lấy ra kiếm Lạc Tuyết.

Ngay sau đó, trong những bụi cây đột nhiên có chuyển động, một

cái đầu trăn lớn như đầu bò lao về phía Hứa Thành.

Trên đầu con trăn này có một cục thịt, xem ra sắp biến thành giao long rồi.

Hứa Thành trực tiếp dùng kiếm Lạc Tuyết chém về phía đầu con trăn, nhưng sau khi chạm vào vảy trăn, Hứa Thành lập tức cảm thấy không ổn, kiếm Lạc Tuyết vốn không gì cản nổi chỉ làm rách da con trăn.

Hắc Kim Cổ Đao của Tiểu Muộn còn tệ hơn, chỉ để lại một vết trắng trên da trăn rồi không có động tĩnh gì.

Con trăn rõ ràng cảm thấy Tiểu Muộn dễ bắt nạt hơn, bản năng sinh vật cho nó biết, chỉ cần ăn thịt Tiểu Muộn, nó sẽ tiến hóa hoàn toàn.

Chỉ trong một khoảnh khắc, con trăn đã nuốt chửng Tiểu Muộn.

Hứa Thành có chút vội vàng, anh dùng hết sức lực, nắm chặt kiếm Lạc Tuyết liều mạng đâm vào thất thốn của con trăn.

Một vệt máu bắn lên mặt Hứa Thành, có một ít bắn vào miệng Hứa Thành, Hứa Thành chỉ cảm thấy máu vô cùng ngọt ngào.

Tuy không khát khao bằng lúc thấy trái tim màu ngọc bích, nhưng cũng tương đương với món ngon hảo hạng.

Con trăn bị đau, trực tiếp nhổ Tiểu Muộn ra, quay sang cắn Hứa Thành.

Hứa Thành lâm nguy không loạn, trực tiếp thuận theo vết thương vừa rạch ra, hai tay dùng sức xé, trực tiếp xé ra một lỗ, rồi chui vào.

Con trăn khổng lồ chỉ có thể lăn lộn trên mặt đất, căn bản không có cách nào hất Hứa Thành ra khỏi bụng.

Hứa Thành ở bên trong như cá gặp nước, thuận theo mạch máu

của con trăn mà uống, dần dần con trăn khổng lồ không còn tiếng động.

Chui ra từ bụng con trăn, Hứa Thành toàn thân biến thành một người máu.

Con trăn khổng lồ mạnh mẽ như vậy, e rằng là bá chủ một phương của bồn địa, nếu cho nó thêm vài chục đến hàng trăm năm, e rằng thật sự sẽ biến thành giao long.

Kéo xác con trăn khổng lồ, Hứa Thành đi ra ngoài hẻm núi.

Bây giờ A Nịnh hẳn đã quay về chỗ xe rồi.

Tiểu Muộn ở bên cạnh lại cực kỳ kinh ngạc, vì con trăn khổng lồ cũng nặng mấy tấn, sao anh ta có thể dễ dàng kéo nó đi trên mặt đất như vậy.

Về đến chỗ xe địa hình, thấy con trăn khổng lồ sau lưng Hứa Thành, tất cả mọi người đều giật mình.

Người đàn ông da trắng đó còn gọi Hứa Thành là thần, con trăn khổng lồ này so với con mà anh ta gặp ở Amazon không khác là bao, nhưng có thể cảm nhận được con trăn này rõ ràng mạnh hơn.

Hứa Thành cắt cục thịt to như đầu lâu trẻ con trên đầu con trăn xuống.

Sau khi cắt xuống có một mùi hương thanh khiết tỏa ra, xem ra là một bảo bối tốt.

Hứa Thành liền cắt đều cục thịt thành bảy miếng, để mỗi người ăn một miếng.

Loại cục thịt này cực kỳ bổ, ăn xong có thể trừ được các loại rắn rết thông thường, giống như máu Kỳ Lân vậy.

Chương 116

Mọi người chỉ cảm thấy sau khi ăn xong toàn thân đều mát mẻ, sảng khoái như tắm nước lạnh vào ngày hè nóng nực.

Xác trăn còn lại tự nhiên cũng không thể lãng phí.

Hứa Thành lột toàn bộ da trăn ra, vừa rồi da trăn lại có thể chống lại một nhát kiếm của Lạc Tuyết, có thể tưởng tượng da rắn cứng rắn đến mức nào.

Thời tiết bây giờ nóng nực, xác trăn rất dễ thối rữa, Hứa Thành chỉ cắt đủ thịt cho bảy người ăn một bữa.

Thịt trăn còn lại bị Hứa Thành ném đi xa.

Loại trăn này trên người không có ký sinh trùng, cộng thêm thịt tươi ngon, có thể ăn sống.

Sau một bữa no nê, mọi người liền ngồi trong xe nghỉ ngơi.

Coi như là lần nghỉ ngơi cuối cùng, có lẽ mấy ngày tới sẽ không có khoảng nghỉ nào.

Mưa về đêm bắt đầu rơi càng lúc càng lớn, tiếng nước rào rào làm người ta không ngủ được.

Ngày thứ hai trời không có ý định tạnh, nhưng bây giờ không thể trì hoãn nữa.

Khi mưa nhỏ đi một chút, họ tiếp tục đi về phía trước.

Bàn Tử vì tối qua đã ăn cục thịt đó, vết thương trên người đã khỏi bảy tám phần, anh ta cũng muốn đi theo.

Hứa Thành cắt một miếng da rắn cho anh ta làm áo mưa, để tránh vết thương bị nhiễm trùng.

Hứa Thành đi đầu, nhưng không biết vì sao, từ lúc xuất phát, mưa lại có xu hướng càng ngày càng lớn.

Cuối cùng, họ phải tìm một chỗ trú mưa.

Vì đã đi quá xa, nếu tiếp tục quay lại chắc chắn sẽ lỡ thời gian, bây giờ tốt nhất là tìm được một hang đá.

Lúc này Bàn Tử như bị điểm huyệt, giọng run rẩy nói: "Nhìn kìa, vừa rồi không phải có một bóng người chạy qua sao." Nghe Bàn Tử nói vậy, những người khác cũng cảnh giác.

Hứa Thành trực tiếp chém đứt toàn bộ dây leo xung quanh, nhưng không phát hiện bóng người mà Bàn Tử vừa nói.

Bây giờ mưa càng lúc càng lớn, đập vào mặt người ta đau rát, bộ đồ da vốn chống nước cũng vì bị thực vật làm rách ra những lỗ, khiến nước vào bên trong.

Mọi người đều cảm thấy da mình sắp bị ngâm đến nát ra rồi.

"Ầm ầm", trên trời lại một lần nữa vang lên tiếng sấm, con người dưới uy trời này, trông cực kỳ nhỏ bé.

Bàn Tử ho khan vài tiếng: "Hứa Thành, chúng ta tìm một chỗ trú mưa trước đi, lỡ như ông trời không có mắt, đánh trúng tôi thì không hay rồi." Hứa Thành gật đầu, bây giờ hoàn cảnh phía trước u ám khó lường, tìm một chỗ nghỉ ngơi bây giờ là tốt nhất.

Lúc này trên cành cây trên đầu dường như có tiếng động, lần này không chỉ Bàn Tử, mà tất cả mọi người đều nghe thấy.

Tiểu Muộn nói: "Tôi lên trên xem thử." Hứa Thành gật đầu, bây giờ đi xem thử cũng tốt.

Sau khi Tiểu Muộn lên, lập tức như bị vật gì đó đập trúng, trực tiếp lăn xuống.

Hứa Thành nhận ra sự việc không đơn giản, chỉ thấy sau khi Tiểu Muộn xuống liền chạy về phía trước.

Rồi lại leo lên một cái cây khác.

Hứa Thành cũng lấy ra kiếm Lạc Tuyết, chuyện này liên quan đến an nguy của tất cả mọi người.

Nhưng chưa đợi Hứa Thành lên, Tiểu Muộn đã xuống.

Tay anh ta kéo theo một người bị đánh ngất, vì ở sau lưng Tiểu Muộn, căn bản không nhìn rõ người đó trông như thế nào.

Thấy vậy mọi người đều có chút kinh ngạc, lẽ nào có người đã đi trước một bước.

Nhưng khi Tiểu Muộn lôi người đó đến trước mặt mọi người, tất cả đều kinh hãi.

Rõ ràng là một người phụ nữ đầu rắn thân người.

Phần đầu rắn của người phụ nữ này cực kỳ to lớn, chiếm hơn nửa vai, nhưng lại không hề có vẻ gì là rườm rà, ngược lại cảm thấy trời sinh đã nên như vậy.

Bác sĩ kia như phát hiện ra một lục địa mới.

"Rốt cuộc là thứ gì." Nói rồi liền cởi hết quần áo của người phụ nữ rắn kia ra, cúi người xuống bắt đầu nghiên cứu.

Khi thấy toàn bộ cơ thể của người phụ nữ rắn, tất cả mọi người đều cảm thấy da đầu tê dại.

Rõ ràng là một con rắn, chỉ là trên thân rắn mọc ra tứ chi của người.

Liên tưởng đến truyền thuyết về nước Tây Vương Mẫu, Hứa Thành nói: "E rằng đó là những người đã có được sự vĩnh sinh, không biết bằng cách nào đó, đã cộng sinh hoàn hảo với những con rắn này."

Nghe Hứa Thành giải thích như vậy, sắc mặt Ngô Tà có chút tái xanh.

"Vĩnh sinh như vậy có ý nghĩa gì, phải biến thành bộ dạng quỷ quái này, không bằng chết đi cho sướng." Những người khác cũng gật đầu đồng tình.

Khi mọi người đang bàn luận, bác sĩ kia đã lấy ra dao mổ, trực tiếp giải phẫu người phụ nữ rắn đó.

Ngô Tà kinh hãi: "Anh làm gì vậy, cô ta chưa chết." Nhưng bác sĩ kia dường như bị ám ảnh, muốn làm rõ cấu tạo của người phụ nữ rắn.

Qua giải phẫu, cấu tạo của người phụ nữ rắn hiện ra trước mắt mọi người.

Trong cơ thể người phụ nữ rắn có hai trái tim và bốn lá phổi, các cơ quan nội tạng khác đều ít nhiều mọc đầy khối u, trông có chút ghê tởm.

Khi bác sĩ kia tiếp tục giải phẫu xuống dưới, Hứa Thành vội vàng kéo anh ta lại.

Chương 117

“Không ổn, có thứ gì đó đến rồi.” Hứa Thành vội vàng gọi mọi người trốn đi, chỉ để lại thân thể của người phụ nữ rắn.

Mọi người nín thở, một lúc sau phát hiện có một đội người rắn thấy thi thể người phụ nữ rắn bị giải phẫu, miệng rít lên không biết đang nói gì.

Nhưng mọi người có thể cảm nhận được sự bi thương và phẫn nộ của những người rắn đó.

Những người khác không khỏi có chút oán trách bác sĩ kia, nếu không giết người phụ nữ rắn đó, còn có chỗ hòa hoãn, bây giờ tình huống này là không chết không thôi.

Bác sĩ kia rõ ràng cũng nhận ra tình huống này, không khỏi có chút xấu hổ cúi đầu xuống.

Đội người rắn đó tổng cộng có bốn người, tiếp theo như đang làm nghi lễ, vây quanh người phụ nữ rắn đã chết ở giữa.

Một lúc sau, người phụ nữ rắn đó lảo đảo đứng dậy, như một con rắn đang lắc lư theo gió.

Những người khác có chút kinh hãi, lẽ nào họ có thể hồi sinh người phụ nữ rắn đó.

Nhưng rõ ràng họ đã nghĩ nhiều, người phụ nữ rắn đó chỉ lắc lư một lúc, rồi ngã xuống đất.

Một trong số người rắn cõng người phụ nữ rắn đó trên lưng, xem ra định rời đi.

Lúc này Tiểu Muộn đột nhiên nói: “Không thể để họ rời đi, nếu không toàn bộ người rắn trong bồn địa sẽ truy lùng chúng ta.” Hứa

Thành cũng gật đầu, đã kết thù, vậy chỉ có thể dập tắt mọi nguy hiểm có thể xảy ra.

Chưa đợi mọi người nhìn rõ, Hứa Thành đã cầm kiếm Lạc Tuyết lao ra, sau đó Tiểu Muộn cũng theo sát.

Dao hạ xuống, Hứa Thành trong nháy mắt đã chém đầu ba người rắn, Tiểu Muộn thì chém một.

Trong nháy mắt, mùi máu tanh nồng nặc bao trùm cả khu rừng.

Khi mọi người thở phào nhẹ nhõm, một cái cây gần đó đột nhiên nứt đầu ra, lộ ra một cái miệng cực kỳ lớn, nuốt chửng toàn bộ mấy xác chết vào trong.

Biến cố đột ngột khiến mọi người trở tay không kịp.

Cái miệng khổng lồ đó đầy những gai gỗ, bên trong còn có hài cốt của sinh vật không rõ tên.

Giống như một cây hoa ăn thịt người, sau khi nuốt những thi thể đó vào, nó lập tức rụt lại.

Hứa Thành chém ngang thân cây đó, lại phát hiện nó rỗng ruột, cái đầu lâu vừa rồi đã không biết rụt đi đâu mất.

Cái đầu lớn như vậy mà lại rụt vào được trong cái hốc cây không lớn, khiến người ta nghĩ mãi không ra.

Để cho chắc, Hứa Thành chặt hết tất cả cây cối xung quanh một lượt, lại phát hiện thêm vài cây rỗng ruột hoàn toàn.

Những cây này giống như những đường hầm, giúp cho cái miệng lớn kia di chuyển như cá gặp nước.

A Nịnh lúc này cũng đã đi tới, nhìn thấy sự việc quái dị này cũng không nói nên lời.

A Nịnh nói: "Cái miệng lớn vừa rồi chắc là một loại hoa ăn thịt

người, không ngờ trên đời lại thật sự có thứ này." Những người khác cũng đang suy nghĩ, không biết có bao nhiêu hoa ăn thịt người, nếu cứ đi vài bước lại gặp phải thứ như vậy thì thà quay về còn hơn.

Lúc này, cơn mưa lớn đột ngột tạnh hẳn, không một dấu hiệu báo trước.

Ánh mặt trời xuyên qua tán lá chiếu xuống, trông vô cùng yên bình.

Tâm trạng của mọi người cũng dần thả lỏng, dù sao đi trong mưa thật sự quá khó chịu.

Bàn Tử đột nhiên nói: "Nhìn kìa, đằng kia có thứ gì đó đang động đậy." Mắt Bàn Tử luôn là tinh nhất.

Nghe Bàn Tử nói vậy, mọi người tưởng lại có thứ gì đó xuất hiện.

Nhìn theo hướng Bàn Tử chỉ, họ phát hiện đó là một đàn cua.

Đàn cua này hòa lẫn hoàn hảo với màu sắc của rừng rậm, giống như một đống đá được xếp lộn xộn ở đó.

Người đàn ông Gagra kia phấn khích đi tới bắt một con cua. "Là một loại cua rừng, ăn lá cây mục nát.

Đúng là món ngon trời ban, xem ra tôi có thể ăn một bữa no nê rồi." Nghe người Gagra nói vậy, Bàn Tử là người đầu tiên lao tới bắt đám cua đó.

Tay chân Bàn Tử rất nhanh, không con cua nào thoát khỏi móng vuốt của gã.

Gã dùng tấm da rắn bọc hết đám cua lại.

Loại cua này có màu xanh đen, càng một to một nhỏ, trông cực kỳ béo tốt.

Họ lấy hộp cồn trong ba lô ra, lại lấy thêm một cái vỉ nướng sắt, nhanh chóng làm xong một cái bếp nướng đơn giản.

Còn Hứa Thành và Tiểu Muộn thì cảnh giác xung quanh, không ai biết giây tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Rất nhanh, dưới ngọn lửa cồn, những con cua đã được nướng đỏ au, một mùi thơm cực kỳ hấp dẫn lan tỏa khắp nơi.

Bọn họ đã đi suốt một ngày một đêm, chỉ ăn chút lương khô nén lót dạ, lúc này ngửi thấy mùi cua thì làm sao mà chịu nổi.

Số cua này rất nhiều, lại còn to béo, mỗi người đều ăn đến căng tròn bụng mới dừng lại.

Dù vậy vẫn còn thừa lại một ít cua.

Bàn Tử liền đòi mang theo, để dành khi đói.

Mọi người lại tiếp tục đi về phía trước, nhưng không còn tùy tiện như trước, vì vậy tốc độ tiến lên gần như chậm đi một nửa.

Chương 118

Khi mọi người đang đi, phía trước truyền đến tiếng vo ve và tiếng cành lá va vào nhau.

Hứa Thành ra hiệu cho mọi người dừng lại, một mình đi lên phía trước xem tình hình.

Đi được khoảng một trăm mét, sau khi vạch một bụi cây ra, cảnh tượng trước mắt bỗng trở nên quang đãng.

Hứa Thành phát hiện đó là những con ong vàng khổng lồ đang bay lượn ở đó.

Cây hoa ăn thịt người lúc nãy đã nhổ thi thể trong miệng ra, có vẻ như đang cho đám ong vàng khổng lồ này ăn.

Những nơi khác cũng có các cây hoa ăn thịt người khác, nhưng không có thi thể, chúng để cho đám ong vàng chui vào miệng hút nhựa cây.

Những con ong vàng này con nào con nấy to như con chó nhỏ, nhìn sơ qua, e là có đến hàng nghìn hàng vạn con.

Ở giữa khoảng đất trống đó, có một cái tổ ong cao sừng sững bằng cả tòa nhà ba tầng.

Với quy mô như vậy, Hứa Thành cũng có chút kinh hãi, người bình thường mà thấy cảnh này chắc sớm đã sợ đến ngất xỉu rồi.

Hứa Thành cẩn thận lùi về phía sau, để không kinh động đến đám ong vàng kia.

Sau khi quay lại, Hứa Thành kể cho mọi người nghe tình hình phía trước, ai nấy đều có chút sợ hãi.

Nếu vừa rồi cứ đường đột đi vào, e là bây giờ đã sớm biến thành một bộ xương trắng.

Bây giờ chỉ có thể đi đường vòng.

A Nịnh lấy ra tấm bản đồ vừa quan sát được, phát hiện nếu muốn đi đường vòng thì chỉ có thể đi qua đầm lầy gần đó, nhưng không biết bên trong có thứ gì đang chờ đợi.

Lúc này Ngô Tà nói: "Đám người rắn lúc nãy chắc chắn biết một con đường an toàn, chỉ là bây giờ không có người rắn, cũng không biết nên đi đường nào." Hứa Thành nghe xong cũng rất tán thành, đáng tiếc vừa rồi không giữ lại người sống, nếu không chưa chắc đã không tìm được lối đi an toàn.

Bây giờ không còn cách nào khác, chỉ có thể men theo rìa của khoảng đất trống, đi về phía đầm lầy.

Khi đến lối vào đầm lầy, Hứa Thành mới biết mình đã nghĩ quá đơn giản.

Đầm lầy trước mắt đâu còn là đầm lầy nữa, rõ ràng đã biến thành một cái hồ.

Xem ra mấy ngày mưa lớn liên miên không dứt đã đổ đầy nước vào đầm lầy.

Anh bẻ một cây gậy dài năm sáu mét, thọc xuống nước, lại phát hiện vẫn chưa chạm đáy, đầm lầy này sâu hơn tưởng tượng.

Đầm lầy trước mắt đã trở thành một con hào thiên nhiên, cản trở con đường của mọi người.

Lúc này Bàn Tử đột nhiên la lên: "Cua của tôi đâu mất rồi!" Mọi người ghé qua xem, cái túi da rắn của Bàn Tử không biết đã bị mở ra từ lúc nào, mấy con cua bên trong cũng biến mất không thấy tăm hơi.

Hứa Thành đột nhiên nghĩ đến một người, Văn Cẩm!

Cũng chỉ có cô ấy mới có thể hành động thần không biết quỷ không hay như vậy và lại thích đồ ăn chín.

Xem ra, thức ăn của cô ấy chắc chắn cũng thiếu thốn.

Đúng rồi, tìm cô ấy, tìm cô ấy chắc chắn có thể tìm được đường đi.

Trong cung điện Tây Vương Mẫu đó chắc chắn có người rắn hoặc những thứ quái dị khác, nhưng Văn Cẩm nhất định biết cách tránh né.

Ngô Tà nói: "Chúng ta đến đây vốn là do dì Văn Cẩm dẫn dắt, lẽ nào cua của Bàn Tử là do dì ấy lấy trộm." Ngô Tà nói xong đột nhiên hét lên: "Dì Văn Cẩm, dì Văn Cẩm đang ở đâu?" Tiểu Muộn vội vàng bịt miệng Ngô Tà lại. "Tuyệt đối đừng la hét lung tung ở nơi này, không biết sẽ dụ thứ gì đến đâu." Lúc này, trên ngọn cây dường như có một giọng nói vang lên. "Tiểu Tam Gia, tôi ở đây." Ngô Tà nghe xong mừng rỡ nhìn lên. "Bàn Tử, là giọng của Bàn Tử." Những người khác rõ ràng cũng nhận ra, nhưng tại sao Bàn Tử không xuống mà cứ phải trốn trên cây?

Ngô Tà vừa định đi tới thì bị Hứa Thành cản lại. "Thứ đó không phải Bàn Tử." Ngay khi Hứa Thành vừa nói xong, một bóng ảnh màu đỏ rực đã tấn công anh.

Hứa Thành trực tiếp tóm lấy đầu thứ đó, nó liền quấn toàn thân quanh cánh tay Hứa Thành.

Sau khi nhìn rõ thứ đó, Tiểu Muộn kinh ngạc nói: "Rắn mào gà!" Nghe Tiểu Muộn nói vậy, những người khác cũng quan sát kỹ thứ trên cánh tay Hứa Thành.

Một con rắn màu đỏ như máu, trên đỉnh đầu có một thứ giống như mào gà.

Nanh nọc lộ ra ngoài, xem ra vừa rồi nó định cắn Hứa Thành, nhưng đã bị anh tóm chặt đầu.

Cái mào đó đang không ngừng rung lên, phát ra giọng nói "Tiểu Tam Gia tôi ở đây".

Ngô Tà có chút sợ hãi, thứ này quá yêu ma, lại có thể bắt chước giọng nói của con người.

Nếu là người bình thường thì căn bản không thể đề phòng được, rất dễ bị lừa.

Hứa Thành không giết nó, vì loại rắn mào gà này có lòng báo thù cực mạnh, giết một con sẽ dẫn cả đàn đến.

Hơn nữa loại rắn mào gà này thường xuất hiện theo bầy, xem ra hôm nay chỉ có thể rút lui trước rồi tính sau.

Hứa Thành khẽ giũ tay một cái, con rắn mào gà liền toàn thân bủn rủn buông lỏng khỏi cánh tay anh.

Hứa Thành nói: "Mau đi, rắn mào gà tuyệt đối không thể giết, giết nó sẽ dụ cả đàn đến." Sau đó mọi người liền đi theo đường cũ, Hứa Thành vừa đi vừa lùi.

Tuy anh không sợ đám rắn này, nhưng không có sức lực để chăm sóc những người khác.

Chương 119

Đợi khi lùi đến khoảng cách an toàn, Hứa Thành trực tiếp ném con rắn mào gà trở lại.

Con rắn mào gà đó lượn lờ tại chỗ vài phút rồi biến mất trong nháy mắt.

Xem ra con rắn mào gà cũng cảm nhận được Hứa Thành không dễ chọc, bây giờ những người khác trong đội đã an toàn.

Họ tìm một khu đất trống và bắt đầu dựng trại.

Hứa Thành chặt hết cây cối trong vòng trăm mét xung quanh để đề phòng đám hoa ăn thịt người tấn công.

Nhưng ở đây không có một cây nào rỗng ruột, xem ra đám hoa ăn thịt người đó có phạm vi hoạt động.

Đây là một phát hiện khá phấn khởi, nếu chúng không có phạm vi, vậy thì tất cả cây cối trong lòng chảo này đều sẽ là tử thần đoạt mạng.

Sau khi dựng trại xong, Hứa Thành cũng cảm thấy có chút mệt mỏi.

Từ lúc ở sa mạc Taklamakan anh đã không ngủ, vốn dĩ thần kinh căng thẳng nên không thấy gì, bây giờ đột nhiên thả lỏng liền cảm thấy có chút buồn ngủ.

A Nịnh phát hiện sự khác thường của Hứa Thành. "Hứa Thành, anh sao vậy?" Hứa Thành lắc đầu tỏ vẻ không sao, nào ngờ một cơn buồn ngủ cực độ ập đến não, trước mắt tối sầm lại, Hứa Thành suýt nữa ngất đi.

A Nịnh vội vàng đỡ Hứa Thành vào lều.

Suốt thời gian qua gần như đều là Hứa Thành gác đêm, thân thể dù là sắt cũng không chịu nổi.

Những người khác thấy Hứa Thành suýt ngất cũng lo lắng nhìn anh.

Trong khu rừng này, Hứa Thành giống như trụ cột của cả đội, bây giờ trụ cột ngã bệnh, những người khác đều có chút hoang mang.

Bác sĩ của đội kiểm tra cơ thể Hứa Thành, nói rằng cơ thể anh cực kỳ khỏe mạnh, chỉ là quá mệt mỏi, nghỉ ngơi là sẽ khỏe.

A Nịnh cẩn thận xoa bóp đầu cho Hứa Thành.

Lực tay của A Nịnh không nhẹ không nặng, Hứa Thành cảm thấy cực kỳ thoải mái.

Trước khi chìm vào giấc ngủ, Hứa Thành cũng không màng đến việc bại lộ bí mật, trực tiếp triệu hồi Tiểu Bạch ra, bảo cô tuần tra tất cả sinh vật có địch ý trong phạm vi một trăm mét.

Chỉ cần gặp, giết không tha.

Sau đó Hứa Thành ngủ thiếp đi.

Nhìn thấy Tiểu Bạch, A Nịnh và người của công ty đều kinh ngạc, không hiểu cô gái này từ đâu xuất hiện.

Ngược lại, Ngô Tà, Bàn Tử và Tiểu Muộn đã quen, họ đều biết Hứa Thành có lẽ có một không gian có thể chứa đồ vật.

A Nịnh là người thông minh cỡ nào, lập tức hiểu ra chuyện ở Vân Thiên Cung.

Nhưng hình ảnh Hứa Thành đã khắc sâu vào tâm trí cô, e là cả đời cũng không thể xóa nhòa.

Nhìn khuôn mặt cương nghị của Hứa Thành lúc ngủ say, A Nịnh khẽ thở dài, sự tức giận trong mắt ban đầu cũng hóa thành một nỗi dịu

dàng. "Oan gia." ...

Hứa Thành không biết mình đã ngủ bao lâu, nhưng bị tiếng vo ve bên ngoài đánh thức.

Nghe tiếng vo ve, sắc mặt Hứa Thành biến đổi, lẽ nào đã chọc phải đám ong vàng kia?

Hứa Thành vội vàng đi ra ngoài, lại phát hiện đầy đất là xác của đám ong vàng, con nào con nấy đều bị đông cứng, sờ vào lạnh buốt tay.

Ở phía xa, Tiểu Bạch đang chiến đấu với đám ong vàng trên không trung, bây giờ có lẽ đã đến hồi kết, số ong vàng còn lại không nhiều.

Những người khác cũng đã sớm tỉnh, đang đứng ngoài lều xem trận chiến.

A Nịnh thấy Hứa Thành tỉnh dậy liền vội vàng đưa nước đã đun sôi tới.

Hứa Thành nhận lấy uống một ngụm, hỏi chuyện gì đã xảy ra.

A Nịnh nói: "Ban đầu có hai ba con ong vàng đến, cô gái anh thả ra nhìn thấy liền giết chết chúng, sau đó đám ong vàng kia gần như kéo cả tổ ra." Hứa Thành chỉ vào những xác ong vàng bị đông chết trên mặt đất hỏi: "Vậy đây là sao?" Bàn Tử nói: "Hứa Thành, Tiểu Bạch của anh có phải đã biến dị rồi không, cảm giác lợi hại quá." Hứa Thành tò mò hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?" Sau đó Bàn Tử kể lại chuyện vừa xảy ra cho Hứa Thành.

Thì ra sau khi Tiểu Bạch dụ đám ong vàng đến, một luồng khí lạnh đột ngột bùng phát từ người cô, tất cả ong vàng trên không trung đều bị đông chết.

Hứa Thành có chút kinh ngạc, Tiểu Bạch lại tiến hóa nữa sao?

Hiểu rồi, xem ra linh khí long mạch ở Vân Thiên Cung đã có tác dụng, để trong không gian nhẫn mà lại có thể tiến hóa.

Xem ra bây giờ mình biết quá ít về Tiểu Bạch.

Trận chiến của Tiểu Bạch kết thúc, sau khi giết chết những con ong vàng cuối cùng, Tiểu Bạch quay về bên cạnh Hứa Thành.

Hứa Thành nghĩ tiếp theo Tiểu Bạch có thể sẽ hữu dụng, nên không thu cô ấy về không gian nhẫn.

Nhưng bây giờ đám ong vàng đã bị tiêu diệt hết, vậy thì con đường trước đó không thể đi, tự nhiên đã trở nên đi được.

Thu dọn đồ đạc, mọi người bắt đầu đi về con đường trước đó.

Còn về xác của đám ong vàng kia, chúng ăn thịt người, trong lòng không khỏi cảm thấy buồn nôn.

Ở giữa khoảng đất trống, đám hoa ăn thịt người thấy nhóm Hứa Thành liền lập tức tấn công.

Chương 120

Hứa Thành và Tiểu Muộn chặt đứt toàn bộ những dây leo nối liền với hoa ăn thịt người, những cây hoa bị chặt đứt gần như ngay lập tức biến thành gỗ khô.

Lúc này, cái tổ ong cao bằng tòa nhà ba tầng đã thu hút sự chú ý của nhóm Hứa Thành.

Bên trong chắc chắn có ong chúa, có lẽ cũng có bảo vật không chừng.

Nhưng lối vào tổ ong thực sự quá nhỏ, căn bản không có cách nào chui vào.

Hứa Thành đành phải châm một mồi lửa.

Xung quanh khoảng đất trống rất quang đãng, hoàn toàn không sợ gây ra cháy rừng.

Tổ ong gặp lửa là cháy, khói đen cuồn cuộn bốc thẳng lên trời.

Sau khi tổ ong cháy, nó tỏa ra một mùi hương cực kỳ nồng nàn, giống như mật ong, nhưng lại thơm hơn mật ong gấp trăm lần.

Thơm đến cực hạn sẽ thành thối.

Lúc đầu ngửi không thấy gì, nhưng theo thời gian trôi qua, một mùi hôi nồng nặc, khó chịu tràn ngập không khí.

Mọi người đành phải đeo mặt nạ phòng độc mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Đợi vài tiếng đồng hồ, khi tổ ong sắp cháy hết, mặt đất bắt đầu rung chuyển, nơi vốn là vị trí của tổ ong cũng nứt ra một khe hở, để lộ ra một thứ gì đó màu trắng.

Nhìn thấy thứ màu trắng đó, mọi người vội vàng lùi lại một bước, không ngờ bên trong thật sự có thứ gì đó.

Chỉ thấy một con sâu mềm màu trắng khổng lồ đang cố gắng bò ra ngoài, khói đen từ tổ ong đã hun đầu nó thành màu đen.

Đến cuối cùng, khi tổ ong đã cháy rụi, con sâu mềm khổng lồ đó mới lộ hoàn toàn bộ mặt thật.

Giống như ấu trùng ong chúa, cơ thể nó bị lửa lớn thiêu đốt, nhưng cũng chỉ cháy đen lớp da bên ngoài, bên trong không hề bị thương tổn.

Thấy con ong chúa thần kỳ như vậy, mọi người đều không dám tiến lên.

Hứa Thành rút Lạc Tuyết ra.

Lúc này, ở phía bên kia khoảng đất trống đột nhiên xuất hiện những người rắn cầm giáo dài.

Đám người rắn đó nhìn thấy ong chúa rõ ràng cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Sau khi nhìn thấy Hứa Thành, những ngọn giáo dài trong tay họ đều đã sẵn sàng, chỉ cần Hứa Thành dám hành động bừa bãi, sẽ phải chịu đòn tấn công hủy diệt.

Nhưng khi đám người rắn đó nhìn thấy kiếm Lạc Tuyết trong tay Hứa Thành, họ liền vứt bỏ vũ khí và quỳ xuống trước mặt anh.

Mọi người đều ngơ ngác nhìn đám người rắn, tình huống này là sao, mới nói một câu không hợp đã quỳ xuống rồi.

Hứa Thành nhìn thanh kiếm Lạc Tuyết trong tay, lời giải thích duy nhất có lẽ chỉ có nó mà thôi.

Kiếm Lạc Tuyết có những công năng chưa được khai phá, xem ra

nó mang một ý nghĩa tượng trưng nào đó.

Đáng tiếc là ngôn ngữ bất đồng với đám người rắn này, nếu không có thể hỏi rõ nguyên nhân.

Lúc này, một người bước ra từ phía sau đám người rắn khiến Ngô Tà và Tiểu Muộn kinh ngạc kêu lên. "Văn Cẩm." "Dì Văn Cẩm!" Người đó chính là Văn Cẩm, lúc này cô đang mặc trang phục giống hệt đám người rắn, ngoài việc không có đầu rắn ra thì những chỗ khác đều y như nhau.

Nhìn thấy Văn Cẩm, người kích động nhất là Ngô Tà. "Dì Văn Cẩm, sao dì lại ở đây, dì có thấy chú Ba không?" Khi Ngô Tà định tiến lên, Hứa Thành trực tiếp một kiếm chém bay đầu của Trần Văn Cẩm đó.

Máu tươi từ cổ phun ra, dọa Ngô Tà đứng ngây tại chỗ.

Nhưng trong nháy mắt, đâu còn có Văn Cẩm và người rắn nữa, chỉ có con ong chúa khổng lồ đang bò về phía sâu trong rừng.

Hứa Thành ngay khoảnh khắc nhìn thấy Văn Cẩm đã nhận ra đó là ảo ảnh, vì Văn Cẩm không thể nào chung sống hòa bình với đám người rắn này.

Đám người rắn dựa vào vẫn ngọc để trường sinh, Văn Cẩm muốn sống cũng cần vẫn ngọc.

Hơn mười năm trước, Văn Cẩm, chú Ba và Tiểu Muộn đã từng trộm vẫn ngọc.

Chính miếng vẫn ngọc nhỏ bị trộm đó đã áp chế độc tố, Trần Văn Cẩm mới không chết.

Đám người rắn đó quý trọng vẫn ngọc nhất, không thể nào ở cùng với Trần Văn Cẩm được.

Ảo ảnh giỏi nhất là lấy giả làm thật, khiến cho mọi người vừa thấy vừa không thấy, tự nhiên trong lòng sẽ không nghi ngờ.

Không ngờ con ong chúa này lại có năng lực gây ảo giác tập thể.

Ngô Tà lần lượt gọi những người khác tỉnh lại, sau đó ai nấy cũng đều một phen sợ hãi.

Hứa Thành lật con ong chúa lại, khiến nó không thể tiếp tục bò đi được.

Con ong chúa này không biết đã làm bá chủ trong khu rừng này bao lâu, hôm nay cũng đã đến lúc tận số.

Lúc này Bàn Tử đứng ở chỗ con ong chúa vừa bò ra, lớn tiếng hét: "Mau nhìn kìa, bên dưới có đồ!" Những người khác nghe tiếng vội chạy đến, phát hiện dưới tổ ong chúa không chỉ có những quả trứng côn trùng, mà bên cạnh trứng còn có những khối tinh thể màu xanh lam.

Bàn Tử nhảy xuống đầu tiên, ném từng khối tinh thể màu xanh lam ra ngoài.

A Nịnh giám định, nói đây đều là những viên lam bảo thạch có độ tinh khiết cực cao.

Chương 121

Hứa Thành cảm nhận một chút, phát hiện bên trong những viên lam bảo thạch này có một nguồn năng lượng cực kỳ tinh khiết, có thể có ích cho sự tiến hóa của sinh vật.

Tổng cộng có ba mươi mốt viên lam bảo thạch, những người khác mỗi người ba viên, số còn lại đều đưa cho Hứa Thành.

Nếu không có Hứa Thành, những người khác căn bản không thể có được những viên lam bảo thạch này.

Hứa Thành lấy phần lớn là điều đương nhiên.

Hứa Thành không từ chối, đi đến trước mặt con ong chúa nhưng không biết phải xử lý nó thế nào.

Một khi thả con ong chúa này đi, e là không đến vài năm, nó sẽ lại xây dựng một tổ ong mới.

Có thể quy mô và thực lực sẽ không mạnh như bây giờ, nhưng điều đó cũng phá hoại hệ sinh thái của cả ốc đảo.

Lúc này Bàn Tử đề nghị: "Hứa Thành, hay là chúng ta cứ để con ong chúa ở đây trước, đợi khi về rồi quyết định xử lý sau." Hứa Thành nghĩ cũng được, dù sao con ong chúa này đúng là thuộc loại gân gà, ăn thì không có vị mà bỏ thì tiếc, Hứa Thành tạm thời không có cách nào xử lý.

Dùng dây leo núi trói chặt con ong chúa lại, Hứa Thành liền cùng mọi người tiến về trung tâm lòng chảo.

Khi tiếp tục đi, Hứa Thành đã nhìn thấy cảnh quan vĩ đại nhất ở nơi này.

Đó là một quần thể tượng đá, mỗi bức tượng cao khoảng một đến

hai mét, dày đặc khắp nơi trong tầm mắt.

Những bức tượng này đều có hình dạng đầu rắn thân người, trông sống động như thật, các chi tiết được điêu khắc vô cùng tinh xảo.

Điều hiếm thấy là trên tượng hoàn toàn không có một chút rêu xanh nào bám vào.

Giống như người rắn bị biến thành tượng đá vậy.

Trông không giống như đã trải qua thời gian dài.

Ngô Tà lúc này lấy ra cuốn sổ tay của Văn Cẩm để nghiên cứu, nhưng nghiên cứu hồi lâu cũng không thấy ghi chép gì về các bức tượng đá.

Rốt cuộc những bức tượng đá này là gì, không ai biết.

Bàn Tử trực tiếp dùng đá đập vỡ một bức tượng, khiến Ngô Tà vô cùng đau lòng.

Vì Bàn Tử đang phá hủy di vật văn hóa quý giá, không biết đã có bao nhiêu di vật bị hủy trong tay những người như Bàn Tử.

Nhưng sau khi Bàn Tử đập vỡ thì lại có một phát hiện lớn.

Bàn Tử vội vàng kéo bác sĩ của đội đến, vị bác sĩ đó cũng kinh ngạc thốt lên không thể nào.

Hứa Thành ghé qua xem, kinh ngạc phát hiện bên trong lồng ngực của những bức tượng đá này có nội tạng bằng đá, tỷ lệ giống hệt như người rắn nữ mà vị bác sĩ kia đã giải phẫu.

Hứa Thành nghĩ đến một sự thật đáng sợ, lẽ nào những bức tượng đá này đều do người rắn thật biến thành?

Nếu vậy, ai lại có bản lĩnh lớn đến thế.

Phát hiện như vậy không nghi ngờ gì đã gióng lên hồi chuông cảnh

báo cho mọi người.

Nếu trong cung điện của Tây Vương Mẫu có tồn tại có thể hóa đá sinh vật, vậy thì hành động lần này phải cân nhắc kỹ xem có đáng hay không.

Bên kia, Bàn Tử và bác sĩ lại đập vỡ thêm vài bức tượng nữa, không có ngoại lệ, những người rắn này đều được tái hiện hoàn hảo theo tỷ lệ người thật.

Nhưng những bức tượng đá tự nhiên như thế này, lại thêm cả những chi tiết điêu khắc bên trong lồng ngực, ở thời hiện đại cũng không ai có thể điêu khắc ra được.

Vì vậy, những bức tượng đá này đều do người rắn thật biến thành, điểm này gần như không còn gì để nghi ngờ.

Bàn Tử nói đùa: "Cũng không hiểu nổi, lẽ nào trong cung điện đó có một Medusa à." "Không, đó không phải là Medusa, mà là một tồn tại còn đáng sợ hơn Medusa." Lúc này một giọng nói xa lạ vang lên, rốt cuộc là ai đang nói?

Người nói rõ ràng là một phụ nữ, nhưng ngoài A Nịnh ra, ở đây không có người phụ nữ nào khác.

Sau khi quan sát kỹ, Tiểu Muộn đột nhiên nói: "Là Văn Cẩm, cô ấy không ở đây, cô ấy đang giao tiếp với chúng ta bằng một phương thức mà chúng ta không thể tưởng tượng được." Hứa Thành không khỏi có chút kinh ngạc, lẽ nào ở đây có một camera giám sát và một cái loa truyền thanh sao.

Không biết tại sao Văn Cẩm không chịu gặp mặt, Văn Cẩm đang kiêng kỵ điều gì?

Văn Cẩm đã trốn nửa đời người, nỗi sợ hãi đó người bình thường không thể nào hiểu được.

Không biết năm đó Văn Cẩm đã trải qua những gì dưới tầng hầm của viện điều dưỡng đó, nỗi sợ hãi này gần như đã ăn sâu vào bản năng của cô.

Lẽ nào trong đội của họ có người của "nó"?

Ngô Tà, Tiểu Muộn và Bàn Tử chắc chắn không phải, A Nịnh cũng không thể, dù sao A Nịnh đối với "nó" và phe chống đối đều là những nhân vật phải trừ khử cho hả dạ.

Chỉ còn lại bác sĩ của đội và người đàn ông Gagra kia.

Điều này khiến Hứa Thành sinh ra một chút nghi ngờ, nhưng tất cả đều không thể biểu hiện ra ngoài, cũng không thể nói ra.

Điều đó sẽ khiến trong đội lòng người hoang mang.

Giọng nói của Văn Cẩm biến mất sau khi nói xong câu đó, xem ra phương pháp này cũng không thể tùy tiện sử dụng.

Nhưng bây giờ phải tiếp tục tiến lên, đã đến đây rồi thì tự nhiên phải khám phá cho ra nhẽ.

Những người rắn này đều có một đặc điểm chung, đuôi của họ đều vểnh lên trên, trông khá buồn cười.

Lúc này Tiểu Muộn nói: "Rắn thường chỉ vểnh đuôi lên khi gặp nguy hiểm, xem ra cuộc khủng hoảng này xảy ra rất đột ngột, có thể là chuyện của mấy ngày trước thôi." Lời nói của Tiểu Muộn vừa thốt ra, lập tức giúp mọi người thoát khỏi lối mòn tư duy.

Khi nhìn thấy những người rắn này trong nháy mắt, tất cả mọi người đều cho rằng họ đã ở đây không biết bao nhiêu năm rồi.

Chương 122

Nhưng nếu liên hệ với những người rắn gặp lúc đầu thì không khó để phát hiện, lúc đó có khả năng đã xảy ra sự kiện diệt chủng người rắn.

Rốt cuộc là vì sao, xem ra tất cả đều phải tìm Văn Cẩm mới có thể giải đáp được.

Đi ra khỏi quần thể tượng đá người rắn, Hứa Thành phát hiện một chuyện cực kỳ kỳ lạ.

Những người rắn này dường như không có người lãnh đạo, trông toàn bộ đều là binh lính bình thường.

Lẽ nào những người thuộc giai cấp lãnh đạo đã trốn thoát khỏi cuộc khủng hoảng này từ trước, xem ra làm quan ở đâu cũng có đặc quyền.

Hứa Thành nói phát hiện này với những người khác, rõ ràng họ cũng cảm thấy chuyện này khá kỳ lạ.

Nhưng nếu giai cấp quý tộc đó không chết, vậy thì có khả năng tìm được họ, như vậy cũng có thể biết được thứ đó rốt cuộc là gì.

Nơi đặt quần thể tượng đá giống như một võ đài, vì trận hình của chúng được sắp xếp rất có quy luật, Hứa Thành nhìn thấy trên đó có bóng dáng của Chu Dịch Bát Quái.

Nước Tây Vương Mẫu là tổ tiên của Kỳ Môn Độn Giáp, lời này không giả.

Xuyên qua võ đài, phía trước là một con đường bằng phẳng, con đường trông rất hoàn chỉnh.

Khi đi trên con đường đó, phía trước là một quảng trường khổng

lồ với đài phun nước ở trung tâm, xung quanh quảng trường là những kiến trúc vô cùng hùng vĩ.

Đại điện ở chính giữa có màu trắng tinh, trông thần thánh không thể xâm phạm.

Không biết từ lúc nào, bên cạnh mọi người đều xuất hiện những người rắn, không ai hay biết, trong lòng cũng không cảm thấy có chút gì đột ngột.

Nhưng những người rắn này dường như cũng không phát hiện ra họ, cứ tự mình cử hành nghi thức.

Hứa Thành lúc này đưa tay chạm vào một người rắn, lại phát hiện tay mình xuyên thẳng qua, người rắn đó giống như một ảo ảnh.

Những người khác cũng phát hiện ra chuyện này, lần lượt thử nghiệm.

Nhưng không có gì bất ngờ, tay của họ cũng đều xuyên qua ảo ảnh người rắn.

Lúc này Bàn Tử không tin, trực tiếp đi đến trung tâm quảng trường, muốn xem đài phun nước ở đó có phải là thật không.

Nhưng lần này Bàn Tử lại chạm được vào nước của đài phun nước.

Bàn Tử thử tạt nước lên người rắn gần đó.

Nước bị tạt lại có thể văng lên người những người rắn đó, họ đều sợ hãi, phảng phất như gặp phải chuyện gì đó cực kỳ kinh khủng.

Không lâu sau, có người rắn mời đến một vị tư tế mặc áo choàng dài.

Đó cũng là một người rắn nhưng khác với những người rắn màu xanh đen xung quanh, người rắn này toàn thân trắng như tuyết.

Người rắn màu trắng này rõ ràng có địa vị rất cao trong đám người rắn, những người rắn khác thấy ông ta liền lần lượt quỳ xuống.

Người rắn vừa bị Bàn Tử tạt nước bắt đầu chỉ về phía Bàn Tử, nói thứ ngôn ngữ mà mọi người đều không hiểu.

Ngô Tà vội vàng gọi Bàn Tử lại.

Bàn Tử tự nhiên cũng sợ hãi, người rắn màu trắng đó trông thật sự có chút đáng sợ.

Bàn Tử xuyên qua cơ thể người rắn màu trắng, chạy về phía mọi người.

Nhưng khi Bàn Tử xuyên qua, người rắn màu trắng đó rõ ràng cảm thấy có gì đó không ổn, liền nhìn chằm chằm vào nơi Bàn Tử đang đứng.

Nhưng ánh mắt của ông ta rõ ràng không nhìn thấy Bàn Tử, Bàn Tử thấy người rắn màu trắng không thấy mình liền vội vàng chạy về.

Hứa Thành nhìn thấy tất cả cũng vô cùng hoang mang, rốt cuộc đây là chuyện gì.

A Nịnh lúc này đột nhiên nói một câu: "Mọi người có từng nghe nói về sự gấp khúc của không-thời gian chưa?" Hứa Thành nhíu mày, những người khác cũng đều có vẻ đăm chiêu nhìn xung quanh.

Lý thuyết về sự gấp khúc của không-thời gian được đưa ra dựa trên không-thời gian song song, giống như hai người ở hai thời điểm khác nhau lại xuất hiện ở cùng một nơi.

Nơi họ đang đứng hiện tại giống như là giao điểm của không-thời gian.

Lẽ nào vừa rồi Văn Cẩm đã nói chuyện với họ bằng cách này sao, thật sự quá khó tin.

Nơi này dường như đang diễn ra một sự kiện lịch sử cụ thể, có lẽ đợi sự kiện này kết thúc sẽ quay trở lại mốc thời gian ban đầu.

Tình huống này nghìn năm khó gặp, có lẽ có thể tìm hiểu bí mật đã xảy ra ở đây từ mấy nghìn năm trước.

Đã xác định là sự gấp khúc của không-thời gian, vậy thì bây giờ có thể tùy ý đi lại ở đây, nhưng Hứa Thành nghiêm cấm không được chạm vào bất cứ thứ gì ở đây.

Bởi vì một con bướm vỗ cánh cũng có thể gây ra một cơn bão lớn, lỡ như xảy ra tình huống làm thay đổi tiến trình lịch sử, trời mới biết họ có còn tồn tại hay không.

Mọi người tản ra, Bàn Tử hưng phấn muốn đi xem các nữ người rắn tắm, Ngô Tà nghiêm nghị đi ngăn cản Bàn Tử.

Tiểu Muộn thì một mình quan sát, muốn xem có thể tìm được bí mật liên quan đến bản thân không.

Vị bác sĩ của đội và người đàn ông Gagra không biết đã chạy đi đâu, có thể là đi xem người rắn mấy nghìn năm trước có gì khác với người rắn đời sau.

Còn Hứa Thành thì dẫn A Nịnh đi sâu vào cung điện phía trước, muốn xem vẫn ngọc mấy nghìn năm trước trông như thế nào.

Vì vật phẩm ở đây được sinh mệnh ở cả hai không-thời gian cùng hưởng, cộng thêm việc họ có thể nhìn thấy người rắn, còn người rắn không nhìn thấy họ, không nghi ngờ gì đã mang lại sự tiện lợi rất lớn.

Nhưng công tác chuẩn bị cho nghi lễ của những người rắn này dường như đã hoàn thành, từ trong đại điện bước ra rất nhiều thiếu niên đội lọ trên đầu.

Chương 123

Vành lọ của những thiếu niên đó được gắn chặt với cổ, nhìn hình dạng của những chiếc lọ đó Hứa Thành kinh ngạc phát hiện.

Anh vậy mà đã đến hiện trường chế tạo Lọ Tây Vương Mẫu của nước Tây Vương Mẫu.

Mọi người cũng lần lượt bị nghi lễ thu hút, toàn bộ đều đi ra khỏi các tòa nhà.

Hứa Thành đã từng nghe qua phương pháp chế tạo Lọ Tây Vương Mẫu, là để những vật tế phẩm này khi năm sáu tuổi đội lên đầu một chiếc lọ đặc chế, khi cho ăn thì cho ăn từ miệng lọ đó.

Đợi đến mười lăm mười sáu tuổi, cổ dài ra không còn cách nào nhét thức ăn vào miệng lọ nữa, họ sẽ sắp xếp cho kết hợp với thiếu nữ xinh đẹp nhất để đảm bảo mang thai thế hệ vật tế phẩm tiếp theo.

Sau đó ngay lập tức chém đầu cùng với chiếc lọ xuống, rồi bỏ trứng của thi miết vương vào.

Năm đó nước Tây Vương Mẫu có thể hùng mạnh như vậy, e là vì sự tồn tại của Lọ Tây Vương Mẫu.

Ai không nghe lời, thì họ sẽ đặt một cái Lọ Tây Vương Mẫu như vậy trong thành trấn của đối phương, thi miết vương bên trong đó ai đụng vào người đó chết.

Có lẽ giống như vũ khí hạt nhân ngày nay, không ai dám khiêu khích các cường quốc sở hữu vũ khí hạt nhân.

Những thiếu niên đó không hề sợ hãi, xem ra họ cũng sớm muốn kết thúc cuộc đời như vậy.

Những thiếu niên đó có khoảng hai mươi người, xung quanh là

những cái chậu lớn, dùng để hứng máu tươi của họ.

Lúc này, người rắn màu trắng lúc đầu đã xuất hiện.

Người rắn trắng cầm trong tay một thanh đao đồng sáng loáng, trên đó khắc hoa văn, giống như một tác phẩm nghệ thuật tinh xảo.

Người rắn màu trắng đó dễ dàng cắt đầu một thiếu niên xuống, trông dễ như cắt hẹ.

Sau đó thiếu niên đó điên cuồng ngã xuống đất co giật, máu trên cổ phun ra như vòi phun.

Một người rắn đã chuẩn bị sẵn ở bên cạnh vội vàng ấn cổ cậu ta vào chậu lớn, không để sót một giọt.

Lọ Tây Vương Mẫu bị cắt xuống, trực tiếp được đưa vào đại điện, xem ra còn có các bước tiếp theo.

Người rắn màu trắng làm tương tự với những thiếu niên còn lại, chưa đầy một giờ đã hoàn thành nghi lễ.

Mùi máu tanh lan khắp quảng trường, nhưng nhìn dáng vẻ của những người rắn kia, rõ ràng họ đã quen rồi.

Nhìn thấy nghi lễ đẫm máu tàn nhẫn này, A Nịnh ở bên cạnh trực tiếp nôn khan, Ngô Tà cũng có chút không chịu nổi cảnh tượng như vậy.

Sau đó Hứa Thành dẫn Ngô Tà vào đại điện, ở trung tâm đại điện đặt những chiếc Lọ Tây Vương Mẫu vừa bị cắt xuống.

Ở phía trước đại điện có một người phụ nữ nửa người nửa thú, trông cực kỳ xấu xí.

Người phụ nữ đó không phải người rắn, là một người phụ nữ có khuôn mặt cực kỳ hung ác, trên tóc buộc vô số dải băng màu, cổ lại giống như của một con hổ.

Tuy người phụ nữ này xấu, nhưng Ngô Tà nói: "Có phải là Tây Vương Mẫu không?" Hứa Thành gật đầu, xem ra Tây Vương Mẫu dường như không lựa chọn cộng sinh với rắn, mà là một loại động vật không rõ tên.

Lúc này người rắn trắng lấy ra một cái hũ sành, nhìn thấy cái hũ sành đó, Tây Vương Mẫu cũng có chút động lòng, bước xuống ngai vàng, miệng lẩm bẩm với cái hũ.

Người rắn trắng lấy đồ trong hũ ra, chỉ thấy từng quả trứng côn trùng màu đen được thả vào trong Lọ Tây Vương Mẫu.

Sau khi phân phối đều những quả trứng đó vào mỗi chiếc Lọ Tây Vương Mẫu, những chiếc lọ liền bị niêm phong, được những người rắn đó lần lượt mang đi cất giữ.

Ngô Tà rõ ràng không biết nghi lễ này, sau khi Hứa Thành kể lại truyền thuyết về Lọ Tây Vương Mẫu, mọi người đều không khỏi có chút rùng mình.

Thời tiết đang nắng gắt bỗng nhiên tối sầm lại, Vương Mẫu liền bảo những người rắn đó chuẩn bị đón mưa.

Người rắn của nước Tây Vương Mẫu rõ ràng rất sùng bái nước mưa, khi những giọt mưa rơi xuống, họ trực tiếp ca múa ở đó.

Nhưng lúc này, một tiếng tù và du dương, xa xăm vang lên, những người rắn đó bỗng nhiên hoảng loạn, lần lượt quay về phòng lấy vũ khí mặc áo giáp đứng nghiêm chỉnh ở giữa quảng trường.

Tây Vương Mẫu rõ ràng cũng nghe thấy tiếng tù và này, lập tức ra lệnh cho người rắn trắng kia lấy những Lọ Tây Vương Mẫu đã thành thục ra.

Số Lọ Tây Vương Mẫu được lấy ra có khoảng gần trăm hũ, được đặt ở cửa đại điện.

Hứa Thành không biết đã xảy ra chuyện gì, nước Tây Vương Mẫu không phải là quốc gia hùng mạnh nhất trong vòng nghìn dặm sao, tại sao lại như vậy.

Lẽ nào có người xâm lược?

Mang theo nghi vấn này, Hứa Thành đi ra ngoài, những người khác cũng lần lượt đi theo.

Tiếng tù và bên ngoài vang lên không ngớt, như đang tiễn đưa tất cả mọi người.

Mưa trên trời cũng ngày càng lớn, dần dần biến thành mưa như trút nước.

Lúc này một loại tiếng tù và khác vang lên, không giống như tiếng tù và du dương, miên man của nước Tây Vương Mẫu, loại kia nghe rất phấn chấn lòng người. "Lẽ nào đó là tù và của kẻ xâm lược?" Hứa Thành không chắc chắn, muốn xem xem mấy nghìn năm trước rốt cuộc ai dám xâm lược nước Tây Vương Mẫu.

Mang theo nghi vấn tiếp tục đi về phía trước, tiếng chém giết bên ngoài vang vọng mây trời.

Những người bên ngoài đó không giống người rắn, đều là người bình thường.

Xem ra người rắn là giai cấp quý tộc ở nước Tây Vương Mẫu.

Tiếp tục đi về phía trước, Hứa Thành đến gần rìa chiến trường.

Khi nhìn thấy người ở trung tâm chiến trường, anh không khỏi kinh ngạc kêu lên, những người theo sau nhìn thấy cũng lần lượt kinh ngạc.

Chương 124

Ở trung tâm chiến trường có một cỗ xe ngựa hoa lệ do tám con ngựa kéo, trông cực kỳ chắc chắn, một số mũi tên lạc bắn vào cỗ xe ngựa đó đều bị bật ra.

A Nịnh lẩm bẩm: "Lẽ nào đây là Chu Mục Vương tây chinh?" Bàn Tử hỏi: "Chu Mục Vương tây chinh là cái gì?" Những người khác cũng có chút mơ hồ.

A Nịnh nói: "Khi tôi nghiên cứu lịch sử nhà Chu đã phát hiện, Chu Mục Vương tây chinh chỉ được ghi lại vài câu trong lịch sử, nhưng trận chiến đó gần như đã làm tổn thất hơn một nửa tinh nhuệ của nhà Chu." "Trận chiến thảm liệt như vậy không hề kém trận Trục Lộc, vì vậy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì bên trong, các học giả nghiên cứu giai đoạn lịch sử này đều rất muốn biết." Mọi người đều nhìn về phía cỗ xe ngựa, lẽ nào bên trong thật sự là Mục Thiên Tử?

Lúc này Ngô Tà đột nhiên nói: "Mục Thiên Tử rốt cuộc đã thất bại hay thành công, nếu không thì bộ ngọc dũng có thể trường sinh bất lão đó từ đâu mà ra." Những người từng đến Lỗ Vương Cung đều biết, Chu Mục Vương đã đạt được ước nguyện có được ngọc dũng, xem ra trận chiến này sẽ kết thúc với sự thất bại của Tây Vương Mẫu.

Những binh lính mặc áo giáp nhà Chu cực kỳ dũng mãnh, những người của nước Tây Vương Mẫu không có áo giáp căn bản không phải là đối thủ, cục diện bắt đầu nghiêng về một phía.

Binh bại như núi đổ, một khi một bên mất đi ý chí chiến đấu, gần như không còn cơ hội xoay chuyển.

Những người của nước Tây Vương Mẫu trực tiếp vứt bỏ vũ khí trong tay, quỳ xuống trên chiến trường.

Lúc này tù và lại vang lên, rõ ràng là bảo những binh lính đó dừng tay.

Lúc này từ trong cỗ xe ngựa bước ra một người đàn ông cao lớn, uy nghiêm, nhìn thấy người đàn ông đó, A Nịnh kinh ngạc kêu lên.

Dáng vẻ của người đàn ông đó giống hệt như huyết thi trong Lỗ Vương Cung.

Trí nhớ của A Nịnh tuyệt đối không lừa cô, so với con huyết thi nhìn thấy ở Lâm Truy lúc đó, ngoài việc có tóc ra thì những chỗ khác đều y hệt.

Hứa Thành cũng nhìn thấy người đàn ông đó, xem ra đây không nghi ngờ gì là Chu Mục Vương rồi.

Sau đó Chu Mục Vương đi vào trong xe, một người đánh xe lên xe, điều khiển xe ngựa lao về phía Hứa Thành.

Hứa Thành theo phản xạ né cỗ xe ngựa, những binh lính đó cũng xông vào quảng trường lúc nãy, nhìn thấy những người rắn cũng đều kinh ngạc.

Không ngờ trên đời lại có chủng tộc xấu xí như vậy.

Nhìn thấy quân Chu, người rắn lập tức dũng cảm xông lên, trực tiếp chém giết với quân Chu.

Nhưng quân Chu được trang bị áo giáp đồng tiên tiến nhất thời đó, gần như năm người rắn mới đổi được một mạng quân Chu.

Đó là kết quả của việc những người rắn cực kỳ dũng mãnh, nếu là người bình thường, e là mười mấy mạng cũng không đủ lấp vào.

Hứa Thành biết tại sao thời cổ đại không cấm tàng trữ vũ khí, mà lại cấm tàng trữ áo giáp.

Uy lực của nó, e là một đội kỵ binh hạng nặng một nghìn người

có thể càn quét vài vạn đại quân.

Dù cũng phải tính đến yếu tố thể lực, nhưng như vậy cũng đã rất đáng sợ rồi.

Lúc này người rắn màu trắng kia đã đập vỡ tất cả Lọ Tây Vương Mẫu, thi miết vương bên trong hàng nghìn hàng vạn con xông ra.

Những con thi miết vương đó không tấn công người rắn, chỉ xông về phía quân Chu, xem ra trên người người rắn có mùi vị hoặc vật phẩm có thể tránh được sự tấn công của thi miết vương.

Những con thi miết vương đó không chỗ nào không chui vào được, những quân Chu mặc áo giáp cũng bị độc chết hết lớp này đến lớp khác.

Chu Mục Vương đã sớm rút lui ra ngoài, sau đó quân Chu tiến vào cầm đuốc xông vào.

Thi miết vương sợ khói, không lâu sau những con thi miết vương bị đuổi ra ngoài, chỉ để lại đầy đất xác thi miết vương.

Khi quân Chu thở phào nhẹ nhõm, một con mãng xà khổng lồ từ rừng rậm xa xa lao tới, theo sau là vô số rắn mào gà.

Rắn mào gà không sợ đuốc, không lâu sau quân Chu đã thương vong một nửa.

Thấy quân Chu sắp thất thế, Chu Mục Vương bước ra, theo sau là một người.

Lại chính là Hồ thi mắt xanh trong Lỗ Vương Cung.

Hồ thi mắt xanh lúc này không đeo mặt nạ, lộ ra khuôn mặt giống hệt hồ ly và đồng tử màu xanh.

Chỉ thấy Hồ thi mắt xanh lấy ra một cây sáo miệng thổi lên, âm thanh đó giống như cảnh báo châu chấu, nghe cực kỳ chói tai.

Những con rắn mào gà sau khi nghe âm thanh đó, toàn bộ đều bủn rủn nằm trên mặt đất.

Quân Chu nắm bắt cơ hội, trực tiếp giết chết toàn bộ những con rắn mào gà đó.

Con mãng xà khổng lồ thấy tình thế không ổn, trực tiếp chạy trốn theo đường cũ, trên đường đi đè gãy không biết bao nhiêu cây cối.

Thấy đại thế đã mất, Tây Vương Mẫu và người rắn trắng đều quỳ xuống.

Hồ thi mắt xanh rõ ràng hiểu được ngôn ngữ phương Tây, không biết đã trao đổi những gì, nhưng vẻ mặt của Tây Vương Mẫu cực kỳ kích động.

Hồ thi mắt xanh quay lại nói với Chu Mục Vương: "Không có thuốc bất tử, muốn có được sự sống vĩnh cửu chỉ có thể cộng sinh với loài rắn này." Chu Mục Vương lập tức chán ghét nhìn những người rắn kia, nếu để ông ta biến thành như vậy, thật sự không bằng chết đi.

Sau đó Chu Mục Vương nói: "Có phương pháp nào khác không, nếu không có, trực tiếp diệt quốc nước Tây Vương Mẫu." Hồ thi mắt xanh nghe vậy gật đầu, sau đó lại nói gì đó với Tây Vương Mẫu.

Tây Vương Mẫu ra hiệu cho người rắn trắng đi lấy một thứ, người rắn trắng căn bản không muốn làm vậy.

Hồ thi mắt xanh trực tiếp chặt đứt một bàn tay của người rắn trắng, người rắn trắng đau đớn hét lớn, nhưng kỳ lạ là không chảy ra một giọt máu tươi nào.

Người rắn trắng dẫn theo vài người rắn còn sống sót đi về phía đại điện, không lâu sau những người rắn đó mang ra một bộ ngọc y.

Hứa Thành nhìn qua, đó chính là ngọc dũng phát hiện trên người

Thiết Diện Sinh năm đó, chỉ là màu sắc trong suốt, không có màu xanh băng.

Chu Mục Vương lúc này trực tiếp sai người nhận lấy ngọc dũng, sau đó Tây Vương Mẫu lại từ trong lòng lấy ra một viên đan dược.

Viên đan dược đó toàn thân có màu xanh đỏ, chính là thi miết đan.

Chương 125

Hồ thi mắt xanh nói với Chu Mục Vương, chỉ cần trước khi chết uống thi miết đan, sau đó mặc bộ ngọc y này vào, có thể phản lão hoàn đồng, ba nghìn năm sau có thể phục sinh và có được sự sống vĩnh cửu.

Chu Mục Vương rõ ràng không hài lòng với kết quả này, nhưng cũng không còn cách nào khác.

Ông ta lập tức ra lệnh cho quân Chu cướp sạch tất cả tài bảo quý giá của cung Tây Vương Mẫu, sau khi vơ vét sạch sẽ liền bảo người đánh xe của mình nghênh ngang rời đi.

Xem ra truyền thuyết là thật, Chu Mục Vương quả nhiên mang theo cỗ xe ngựa tám con thần mã đến nước Tây Vương Mẫu, chỉ là có chút đẫm máu hơn thôi.

Sau khi Chu Mục Vương đi, Hồ thi mắt xanh lại đang nói chuyện với Tây Vương Mẫu, không lâu sau người rắn trắng mang ra một chiếc Quỷ Tỳ và một chiếc mặt nạ đồng.

Nhìn thấy cảnh này, Tiểu Muộn không khỏi kinh hãi kêu lên. "Chuyện gì vậy, Quỷ Tỳ lại do người của nước Tây Vương Mẫu lấy ra." Hứa Thành ra hiệu cho Tiểu Muộn đừng nói, tiếp tục xem.

Hồ thi mắt xanh có được Quỷ Tỳ rõ ràng rất hưng phấn, tất cả rõ ràng đều được tiến hành sau lưng Chu Mục Vương.

Không biết Chu Mục Vương nhìn thấy tất cả sẽ có cảm nghĩ gì, nhưng Hồ thi mắt xanh cuối cùng cũng theo Chu Mục Vương vào lăng mộ, có lẽ việc Hồ thi mắt xanh làm đã không thành công.

Sau khi Hồ thi mắt xanh đi, cảnh vật ở đây cũng ngày càng nhạt đi,

dần dần trở nên trong suốt. "Bốp" một tiếng, cảnh tượng trước mắt thay đổi, trở lại nơi mọi người lúc đầu.

Sau khi quay lại, Hứa Thành kinh ngạc phát hiện phía trước có một tấm bia đá, trên đó ghi lại tất cả cảnh tượng của Chu Mục Vương ở đây.

Mọi người nhìn nhau, lẽ nào vừa rồi tấm bia đá đã đưa họ quay về ba nghìn năm trước, tận mắt chứng kiến bước ngoặt từ thịnh chuyển suy của nước Tây Vương Mẫu.

Nhưng bây giờ đã quay lại rồi, tất cả chỉ có thể đợi sau này về nghiên cứu từ từ, phía trước không biết có thứ gì đang chờ đợi.

Ngô Tà thở dài: "Không ngờ sự thật về chuyến tây du của Mục Thiên Tử lại là như thế này, uổng công tôi còn tưởng tượng Chu Mục Vương có diễm phúc thì tốt biết bao." Hứa Thành nói: "Đừng nghĩ nhiều như vậy, lịch sử vốn dĩ là như vậy, chỉ là người đời sau cố tình tô vẽ thêm mà thôi." Bàn Tử tiếp lời: "Trong sách Tây Vương Mẫu chẳng phải là một đại mỹ nhân sao, Chu Mục Vương và Tây Vương Mẫu có một đêm xuân rồi quay về nước Chu." Nói xong lại nhìn thân hình một trăm tám mươi cân của Ngô Tà, "Với thân hình này mà để Tây Vương Mẫu nhìn thấy, e là nuốt không còn cả xương." Nghe Bàn Tử nói vậy, Ngô Tà vốn có trí tưởng tượng phong phú liền rùng mình một cái, rõ ràng trong đầu vừa rồi không biết đang tưởng tượng ra thứ gì.

Bàn Tử lập tức lộ vẻ chán ghét nhìn Ngô Tà, ngay cả Tiểu Muộn cũng khẽ lùi lại một bước.

Điều này khiến Ngô Tà dở khóc dở cười, chỉ có thể ủ rũ đi về phía trước.

Hứa Thành thấy vậy đột nhiên cảm thấy trí tưởng tượng quá phong phú cũng không phải là chuyện tốt, ít nhất tình huống của Ngô

Tà hiện tại không phải là chuyện tốt.

Con đường tiếp theo có chút khó đi, cung điện Tây Vương Mẫu trong sự gấp khúc của không-thời gian cách đây không xa, có lẽ đã thay đổi hoàn toàn.

Lúc này trời lại bắt đầu mưa, sấm sét vang dội, như đang cảnh cáo mọi người không nên tiếp tục tiến lên.

Lúc này gần đó đột nhiên truyền đến tiếng sột soạt, không giống tiếng mưa, ngược lại có chút giống tiếng rắn bò.

Lúc này "phùm" một tiếng, tiếng rơi xuống nước truyền đến, giống như có thứ gì đó rơi xuống nước.

Tiểu Muộn đột nhiên nói: "Gần đây có một đầm lầy." Nói xong một mình đi về phía bên trái, Hứa Thành cũng đi theo, những người khác cũng vội vàng theo sau.

Vạch đám cỏ dại phía trước ra, một đầm lầy đầy nước xuất hiện trước mặt mọi người.

Hai người đang nổi trên đó khiến người ta không thể tin được.

Đó chính là Ngô Tam Thúc và Bàn Tử.

Tại sao họ lại ở đó, Ngô Tà trong lòng lo lắng muốn đi cứu người, nhưng lập tức bị Hứa Thành cản lại. "Đừng đi, trong đầm lầy có thứ gì đó." Ngô Tà cũng bình tĩnh lại, ngây người nhìn Ngô Tam Thúc và Bàn Tử.

Tiểu Muộn lúc này đột nhiên nhảy xuống nước, nhanh chóng bơi về phía Ngô Tam Thúc và Bàn Tử.

Hứa Thành cũng nhảy xuống nước, đi tiếp ứng Tiểu Muộn.

Sau khi vớt hai người lên bờ, phát hiện toàn thân họ đều bám đầy những con rắn nhỏ màu trắng.

Bác sĩ của đội nhanh chóng lấy ra kẹp, gắp hết những con rắn nhỏ đó xuống.

Những con rắn nhỏ đó sau khi bị gắp xuống không lâu đã chết.

Nhìn thấy cảnh này, Hứa Thành chợt hiểu ra, đây có lẽ là ấu trùng của rắn mào gà.

Rắn mào gà đặt xác con mồi trong đầm lầy, ấu trùng sẽ bám vào xác đó để hút máu.

Lớn lên sẽ phá xác chui ra, trở thành loại rắn mào gà màu đỏ tươi kia.

Tình hình của Ngô Tam Thúc và Bàn Tử hiện tại không ổn, vì mất quá nhiều máu tươi, sắc mặt cả hai trở nên trắng bệch, đồng thời hơi thở cũng yếu ớt.

Bác sĩ của đội lấy ra hai liều kháng sinh tiêm cho Ngô Tam Thúc và Bàn Tử, lại dùng cồn sát trùng vết thương cho hai người.

Có qua khỏi được hay không chỉ có thể xem ý trời.

Ngô Tà nhìn Ngô Tam Thúc và Bàn Tử, hai người thân cận nhất của cậu, nếu họ chết, e là Ngô Tà sẽ suy sụp.

Lúc này Ngô Tà như nghĩ ra điều gì, nắm lấy tay Hứa Thành nói: "Hứa Thành, tôi cầu xin anh, anh nhất định có thể cứu hai người họ đúng không?" Người đàn ông Gagra và bác sĩ của đội đều có chút tò mò, Hứa Thành có thể cứu được sao?

Hứa Thành biết phân biệt hoàn cảnh, biết có một số bí mật căn bản không thể để lộ. "Tiểu Muộn, Bàn Tử, các anh đưa hai vị này ra ngoài trước, lát nữa hãy vào." Bàn Tử lập tức hiểu ra, Tiểu Muộn cũng gật đầu, kéo hai người của công ty A Nịnh đi ra xa hơn trăm mét, hoàn toàn không biết bên trong sẽ xảy ra chuyện gì.

Còn A Nịnh thì tò mò nhìn Hứa Thành, trước đây Hứa Thành đã cho cô máu để cứu mạng, e là máu của anh có tác dụng thần kỳ.

Hứa Thành dùng dao rạch mu bàn tay, nhỏ ra hai giọt máu tươi, lần lượt cho vào miệng Ngô Tam Thúc và Bàn Tử.

Chương 126

Một lúc sau, có thể thấy rõ sắc mặt của Ngô Tam Thúc và Bàn Tử bắt đầu trở nên hồng hào, hơi thở cũng đều đặn.

Nhưng nhất thời chưa tỉnh lại được, chỉ có thể từ từ tĩnh dưỡng.

Hứa Thành cảm thấy cơ thể mình từ sau khi xảy ra biến dị, hiệu quả chữa thương của máu rõ ràng đã giảm đi.

Tuy thực lực so với trước kia không biết mạnh hơn bao nhiêu lần, nhưng tình huống này không biết là tốt hay xấu.

Ngô Tà nhìn sắc mặt hồng hào của Ngô Tam Thúc và Bàn Tử, hưng phấn nhảy lên, trực tiếp ôm chầm lấy Hứa Thành.

Hứa Thành vẫy tay với Bàn Tử và Tiểu Muộn, tỏ ý đã xong rồi.

Bàn Tử và Tiểu Muộn mới dẫn hai người kia đi vào.

Vị bác sĩ kia sau khi xem tình trạng của hai người, vẻ mặt lập tức ngây ra.

Hai người hô hấp đều đặn, sắc mặt hồng hào, cộng thêm vết thương trên người cũng đã lành hơn một nửa, quả là thần kỳ.

Bác sĩ biết có một số bí mật không thể hỏi han.

Nhưng Ngô Tam Thúc và Bàn Tử đã thoát khỏi nguy hiểm, phải tìm một nơi tránh mưa để dựng trại trước, qua đêm nay rồi tính.

Hứa Thành cõng Ngô Tam Thúc trên lưng, Tiểu Muộn cõng Bàn Tử trên lưng đi tìm kiếm đất trống xung quanh.

Hiện tại gần đó đều là cây, tìm nơi tránh mưa cơ bản là không thể.

Nhưng tìm một tán cây rậm rạp, trải tấm da rắn và lều lên trên cũng được.

Nhanh chóng hoàn thành một cái mái che mưa đơn giản, mọi người nghỉ ngơi bên dưới, Ngô Tam Thúc và Bàn Tử được đặt vào trong cùng.

Đã một tuần rồi, những cơn mưa lớn liên miên không dứt khiến mọi người đều cảm thấy người ngợm bẩn thỉu, nhưng thám hiểm ngoài trời là như vậy, chỉ có thể mong đợi sau khi quay về sẽ được nghỉ ngơi thật tốt.

Ăn một chút lương khô nén, uống chút nước mưa, mọi người ngủ thiếp đi.

Hứa Thành và Tiểu Muộn đều không ngủ.

Hứa Thành nói: "Tôi gác đêm được rồi, cơ thể tôi anh cũng biết mà, căn bản không có chuyện gì đâu." Tiểu Muộn do dự nhìn Hứa Thành, gật đầu rồi dựa vào thân cây ngủ say.

Hứa Thành bây giờ chỉ có Tiểu Bạch bầu bạn, nước mưa gần Tiểu Bạch đều biến thành băng sương, trông cũng thú vị.

Lúc này trong bụi cỏ đột nhiên có tiếng người nói. "Hứa Thành, Hứa Thành." Hứa Thành nhìn về phía bụi cỏ, ai đang gọi mình?

Hứa Thành trực tiếp để Tiểu Bạch đi qua, Tiểu Bạch vừa đi qua, một con rắn mào gà to bằng cánh tay đã quấn quanh cổ Tiểu Bạch.

Nhưng con rắn mào gà đó chưa kịp đến gần đã bị Tiểu Bạch đông thành một que kem.

Sau đó từ bụi cỏ lại bò ra những con rắn khác, lần lượt lao đến cắn Tiểu Bạch.

Nhưng những con rắn đó đều chưa đến gần đã bị Tiểu Bạch đông cứng trên mặt đất.

Thấy Tiểu Bạch không dễ chọc, những con rắn mào gà còn lại

như thủy triều rút đi.

Chỉ để lại mười mấy xác rắn, nặng khoảng bốn năm mươi cân.

Hứa Thành không ngờ lòng báo thù của rắn lại mạnh như vậy, chỉ giết chết một vài ấu trùng mà đã muốn đặt họ vào chỗ chết.

Nhưng số rắn còn lại không thể lãng phí, A Nịnh mấy ngày nay toàn ăn lương khô nén miệng đã phồng rộp, hay là làm một món canh rắn bồi bổ.

Hứa Thành lấy ra một con dao tre mổ hết những con rắn đó.

Rắn không thể chạm vào đồ sắt, nếu không sẽ bị tanh, dùng dao tre như thế này là tốt nhất.

Cẩn thận bỏ đầu và túi nọc, lấy ra một cái nồi, bỏ hết rắn vào nồi.

Hứa Thành lại lấy ra rượu trắng, ngâm những con rắn đó một giờ, khi độc tố còn sót lại gần như đã được loại bỏ hết, Hứa Thành đổ rượu trắng đi, lại lấy ra gừng lát và muối tinh.

Khi ở thành phố, Hứa Thành đã mua rất nhiều vật tư, bây giờ cuối cùng cũng có dịp dùng đến.

Hứa Thành lại lấy ra một bếp ga nhỏ, đặt nồi sắt lên, lạch cạch hầm.

Ngày thứ hai mọi người bị mùi thơm hấp dẫn tỉnh dậy.

Hứa Thành thu bếp ga lại.

Nhìn nồi canh rắn đó, mọi người đều không biết Hứa Thành làm thế nào mà nấu chín được nồi canh rắn.

Dù sao đêm qua hơi ẩm lớn như vậy, có củi cũng không đốt được.

Nhưng có cái ăn là tốt rồi.

Mùi vị thơm ngon của canh rắn giống như món ăn trên thiên cung,

cộng thêm thịt rắn mào gà vốn dĩ cực kỳ ngon, mỗi người cầm một con rắn ăn ở đó cũng vui vẻ.

Rắn mào gà sau khi xử lý, một con cũng có hơn bốn cân thịt, hoàn toàn không sợ không đủ ăn.

Sau một hồi ăn uống, trong nồi canh rắn còn lại khoảng bốn con, cố ý để lại cho Ngô Tam Thúc và Bàn Tử.

Bàn Tử là người đầu tiên tỉnh dậy, nhìn thấy nồi canh rắn mắt sáng rực.

Chương 127

Trong vòng chưa đầy ba phút, một con rắn mào gà nặng gần ba cân đã chui vào bụng gã.

Ngô Tam Thúc ngay sau đó cũng bị mùi thơm làm cho tỉnh giấc, Bàn Tử vội vàng lấy một con rắn đưa qua.

Ngô Tam Thúc cũng ăn ngấu nghiến, rõ ràng không biết đã bao lâu chưa được ăn một bữa no.

Sau khi ăn no uống đủ, Ngô Tam Thúc tự nhiên phải bị mọi người tra hỏi, hỏi tại sao lại không từ mà biệt.

Ngô Tam Thúc cười khổ nói: "Vốn dĩ tôi nghĩ tôi và Bàn Tử đã bỏ mạng ở đó rồi, không ngờ lại được các cậu cứu." Ngô Tà lúc này nói: "Chú Ba, tuy cháu không biết chú có chuyện gì giấu cháu, nhưng chú có biết việc chú lái xe chắn đường đã hại chết Trát Tây không?" Ngô Tam Thúc nghe xong sững sờ, trong lòng lập tức dậy sóng.

Vì cứu Văn Cẩm mà lại hại chết một người khác, điều này khiến chú Ba có chút không thể chấp nhận được.

Ngô Tam Thúc không phải Giải Liên Hoàn, ông sẽ không vì đạt được mục đích của mình mà hy sinh bất kỳ ai.

Lúc đó quả thật không nghĩ nhiều như vậy, nhiều người như vậy, người của "nó" nhất định trà trộn vào trong, lỡ như để "nó" phát hiện ra Văn Cẩm thì xong đời.

Bàn Tử lúc này nói: "Tiểu Tam Gia đừng trách Tam Gia, xe là tôi lái đi, người cũng là tôi hại chết, không có quan hệ gì với Tam Gia cả." Bàn Tử đột nhiên nói: "Đừng cãi nữa, có người chết ai cũng không muốn thấy, nhưng bây giờ quan trọng nhất là tìm Văn Cẩm, cãi

cãi cãi, cãi cái khỉ gì." Lời của Bàn Tử tuy thô nhưng lý không thô, bây giờ rõ ràng không phải là lúc nội bộ lục đục, đối với tình hình hiện tại không phải là lựa chọn tốt.

Mấy ngày lao lực sắp khiến mọi người đạt đến giới hạn, áo da trên người cũng sớm đã rách toạc.

Nước mưa thấm vào khiến da ngâm đến mức có chút bốc mùi, tỏa ra mùi tử khí.

Bây giờ mưa từ mưa như trút nước đã biến thành mưa phùn.

Lúc này Hứa Thành nói: "Chú Ba bị những con rắn đó bắt như thế nào?" Ngô Tam Thúc cẩn thận hồi tưởng lại.

Thì ra sau khi Ngô Tam Thúc và Bàn Tử vào rừng mưa, vừa mới vào đã bị đám độc trùng hành hạ không nhẹ.

May mà Bàn Tử có kinh nghiệm tác chiến trong rừng mưa, vì vậy trên đường đi cũng có kinh không hiểm.

Nhưng khi gặp đám ong vàng khổng lồ, hai người trực tiếp sợ ngây người, lăn lê bò trườn rời khỏi đó.

Khi rời đi, Ngô Tam Thúc đã gặp Văn Cẩm.

Khi nhắc đến Văn Cẩm, trên mặt Ngô Tam Thúc lộ ra một loại cảm xúc không rõ ràng.

Văn Cẩm toàn thân bị bùn đất bao bọc, nhưng Ngô Tam Thúc ngay từ cái nhìn đầu tiên đã nhận ra.

Văn Cẩm trên đường đi không nói một lời nào, dẫn Ngô Tam Thúc đi đường vòng.

Không lâu sau Ngô Tam Thúc đã đến phía sau đám ong vàng.

Nhưng Ngô Tam Thúc và Bàn Tử lại bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc, vì phía trước có hàng trăm nghìn người rắn đang thao

luyện, trông ai nấy cũng cực kỳ hung hãn.

Ngô Tam Thúc trong lúc cấp bách đã nắm lấy tay Văn Cẩm, nhưng Ngô Tam Thúc có thể cảm nhận rõ ràng bàn tay đó khác thường.

Trên tay đó rõ ràng mọc đầy vảy.

Vảy dày đặc như rắn, khi Ngô Tam Thúc hỏi Văn Cẩm, Văn Cẩm trực tiếp kéo Ngô Tam Thúc và Bàn Tử đi sang một bên.

Sau đó những người rắn đó sau khi thao luyện xong lần lượt biến thành những bức tượng.

Lúc này Bàn Tử đột nhiên kêu lên một tiếng: "Xui xẻo!" Rồi lục lọi trong túi của mình, một quả tim đang đập thình thịch trong túi.

Vị bác sĩ kia cũng từ trong túi của mình lấy ra một ít nội tạng.

Bàn Tử nói: "Thì ra thấy điêu khắc đẹp quá, định lấy ra đổi chút tiền tiêu, không ngờ trên đường đi lại hôi thối như vậy." Bàn Tử trực tiếp ném quả tim đó đi, quả tim đó rõ ràng mới khôi phục lại từ tượng đá không lâu, vẫn còn giữ một phần hoạt tính.

Nhìn thấy cảnh này, Ngô Tam Thúc đột nhiên kêu lên: "Thôi rồi, những người rắn đó sau khi tỉnh lại chắc chắn sẽ phát hiện có người chết, bây giờ có lẽ đang truy lùng chúng ta rồi." Nghe Ngô Tam Thúc nói vậy, những người khác cũng ý thức được sự nghiêm trọng của sự việc.

Những người rắn đó trông không hề dễ chọc.

Khi đang nói chuyện, những người rắn đó đã đến.

Tổng cộng mười người rắn, đang tìm kiếm trong một khu vực.

Hứa Thành lấy ra kiếm Lạc Tuyết, phải trong một giây giết chết toàn bộ những người rắn này, nếu không sẽ dẫn đến đại quân vô tận.

Thấy hành động của Hứa Thành, Ngô Tam Thúc nói: "Hứa Thành

điên rồi sao, nếu dẫn những người rắn khác đến, chúng ta đều phải xong đời." Hứa Thành không nói gì, A Nịnh nói: "Tôi tin anh, Hứa Thành." Khi mười người rắn sắp đến nơi, cơ thể Hứa Thành đã động.

Hứa Thành chưa bao giờ sử dụng cơ thể đến cực hạn như vậy, nhưng hôm nay dùng lại như nước chảy mây trôi, thời gian trong mắt anh đều chậm lại.

Khi mọi người còn chưa kịp nhìn rõ chuyện gì đã xảy ra, Hứa Thành đã dùng một kiếm cắt cổ toàn bộ mười người rắn.

Hứa Thành nửa quỳ trên đất thở hổn hển, các tế bào trong cơ thể như vừa trải qua một lần xông hơi, toàn thân trực tiếp trở nên nóng bỏng, nhưng không một giọt mồ hôi nào chảy ra.

Nước mưa rơi xuống người Hứa Thành đều biến thành một làn khói trắng bay đi.

Tuy biết thực lực của Hứa Thành biến thái, nhưng không ai ngờ thực lực của Hứa Thành lại biến thái đến mức này.

A Nịnh tiến lên muốn đỡ Hứa Thành, nhưng nhiệt độ bề mặt cơ thể Hứa Thành đã lên đến hơn hai trăm độ, vừa đặt tay lên A Nịnh đã phải rụt tay lại.

Trên ngón tay bị bỏng một cái mụn nước nhỏ.

Hứa Thành gắng gượng nói: "Đừng tiếp xúc với tôi vội, tôi sợ sẽ làm cô bị thương." Hứa Thành lúc này giống như một lò lửa hình người, một lượng lớn hơi nước bốc ra từ người anh.

Để không bị phát hiện, Hứa Thành trực tiếp đi vào đầm lầy không xa.

Nhưng Hứa Thành đi vào một giờ sau vẫn không hạ được nhiệt độ trong cơ thể, ngược lại còn làm cho nước gần đầm lầy sôi lên sùng sục.

Chương 128

Nhìn thấy tình huống này, Hứa Thành lập tức cảm thấy không ổn.

Nhiệt độ trong cơ thể không thể hạ xuống được, còn có xu hướng ngày càng tăng cao.

Nếu vừa rồi là hai trăm độ, bây giờ e là đã lên đến tám trăm độ!

Hơi nóng hừng hực bốc lên xung quanh Hứa Thành.

Cả vùng đầm lầy bị Hứa Thành, kẻ chẳng khác gì một lò lửa, đốt thành suối nước nóng.

Vô số độc trùng và rắn từ dưới đáy đầm bị luộc chín rồi nổi lên.

Nhìn tình hình bên phía Hứa Thành, những người khác không khỏi lo lắng.

Nếu đám người rắn kia nhìn thấy, e là sẽ nhanh chóng quay lại.

Nhưng Hứa Thành lại cảm giác như có thứ gì đó đang thức tỉnh trong cơ thể mình.

Đầm lầy biến thành đất khô, cây cối xung quanh cũng trở nên khô héo dưới sức nóng như thiêu đốt.

Ngô Tà và mọi người ở bên cạnh đều vội vàng lùi lại.

A Nịnh định tiến lên xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng lập tức bị Bàn Tử kéo về.

"Điên rồi, còn dám tới đó làm gì?" Nhiệt độ xung quanh Hứa Thành lúc này thực sự quá nóng.

Giống như một lò luyện thép.

Không, lò luyện thép e rằng cũng không có nhiệt độ cao như vậy.

Hứa Thành lại không hề cảm thấy chút khó chịu nào, ngược lại còn thấy vô cùng thoải mái, cảm giác như có một mầm lửa trong cơ thể sắp bùng nổ.

Vùng đầm lầy xung quanh biến thành đất khô cằn, giống như Hạn Bạt thời thượng cổ, đi đến đâu, đất đai nghìn dặm hóa thành đất đỏ.

Dần dần, cây cối xung quanh không chịu nổi nhiệt độ cao, bắt đầu tự bốc cháy.

Tình hình bên này sớm đã bị đám người rắn phát hiện, chúng đang lũ lượt kéo tới đây.

Bàn Tử là người đầu tiên phát hiện ra, tính cảnh giác của anh ta luôn cao hơn người thường.

"Chúng ta mau đi thôi, Hứa Thành bây giờ chắc chắn đã xảy ra biến cố, nhưng chúng ta hoàn toàn không giúp được gì, ngược lại còn là gánh nặng." A Nịnh gật đầu, quan tâm nên bị loạn, vừa rồi nếu cô ta chạy qua xem Hứa Thành xảy ra chuyện gì, không chừng bây giờ đã bị nướng chín.

Mọi người liền lùi về phía ban đầu, vừa mới rút lui thì đám người rắn đã đuổi tới.

Nhìn thấy thi thể người rắn trên mặt đất, những người rắn khác vô cùng tức giận, rốt cuộc là ai lại ngông cuồng đến vậy.

Hứa Thành, nơi đang xảy ra dị thường, tự nhiên cũng bị phát hiện.

Đám người rắn không kịp phản ứng đã bị Hứa Thành rơi vào giữa vòng vây.

Từng tên người rắn đều bị nướng đến da tróc thịt bong, tỏa ra mùi khét lẹt.

Phía A Nịnh tự nhiên nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của đám

người rắn, liền yên tâm hơn.

Nhưng ngay sau đó, cô cảm thấy cây cối xung quanh cũng bắt đầu khô héo, như thể bị nướng khô một cách sống sượng.

Sắc mặt Tiểu Muộn đại biến: "Không ổn, mau chạy, chạy nhanh hết sức có thể!" Những người khác cũng nhận ra có điều không ổn, cảm thấy khu rừng mưa ẩm ướt này như sắp xảy ra hỏa hoạn.

Lúc này mưa trên trời vẫn chưa tạnh, nhưng những hạt mưa đó chưa kịp rơi xuống đất đã bị bốc hơi.

Nếu bây giờ đứng trên vách đá lúc nãy nhìn xuống, cũng không thể thấy rõ thứ gì, chỉ có thể thấy những cụm khói mù mịt.

Mọi người không biết đã chạy nhanh đến mức nào, trên đường còn gặp phải rắn mào gà, nhưng lũ rắn đó không hề để ý đến họ, mà cũng đang liều mạng bỏ chạy.

Từng đàn rắn mào gà như một dòng chảy màu đỏ, không biết có bao nhiêu loại rắn mào gà.

Nhưng lũ rắn mào gà đã không tấn công họ, họ tự nhiên cũng chẳng quan tâm đến chúng.

Nhưng hướng chạy trốn của lũ rắn mào gà và họ không giống nhau, chúng rẽ sang một hướng khác ở một ngã ba đường.

Bàn Tử định đi theo, nhưng bị Tiểu Muộn giữ lại: "Không được, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây." Bàn Tử có chút không cam lòng, cảm thấy lũ rắn mào gà đó chắc chắn đi đến di tích, biết đâu ở đó có bảo bối.

Thấy Bàn Tử không chịu đi, Tiểu Muộn đấm thẳng vào mặt anh ta một cái.

"Muốn chết thì đừng kéo theo mọi người." Bàn Tử lập tức im bặt,

tiếp tục đi theo mọi người về phía lối ra.

Lúc này, mọi người cũng cảm nhận được sự bất thường trong nhiệt độ không khí, bây giờ e rằng đã lên tới hơn năm mươi độ, giống như đang ở trong phòng xông hơi.

Nhìn đám sương mù đỏ rực phía sau, thật không biết nhiệt độ ở đó rốt cuộc đã đạt tới bao nhiêu.

Lần này chỉ mất chưa đầy hai tiếng, mọi người đã chạy về nơi đỗ xe, không kịp nghỉ hơi, Tiểu Muộn đã khởi động một chiếc xe.

"Bây giờ không biết rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi lòng chảo này." Mặc dù cảm thấy Tiểu Muộn có chút chuyện bé xé ra to, bây giờ họ đã cách nơi vừa rồi hơn mười cây số, sao có thể lan tới đây được.

Nhưng tình hình lúc này quá quỷ dị, cẩn thận một chút vẫn hơn.

Sau khi lái xe rời đi, mọi người quay lại vách đá nơi lần đầu phát hiện ra lòng chảo.

Bên ngoài và bên trong lòng chảo là hai môi trường hoàn toàn khác biệt, trong lòng chảo đang mưa, còn ở đây không thấy một giọt.

Chương 129

Nhưng môi trường khô ráo lại khiến cơ thể ướt sũng của họ dễ chịu hơn.

Bây giờ lòng chảo đó đã thay đổi hoàn toàn, bị sương mù bao phủ, ở giữa có một vệt sáng đỏ không tan, trung tâm lòng chảo đang bùng cháy dữ dội.

Ngô Tam Thúc có chút lo lắng nhìn lòng chảo, Văn Cẩm vẫn còn ở đó, không biết có làm cô ấy bị thương không.

Bây giờ lo lắng cũng vô ích, chỉ có thể cầu mong Hứa Thành người tốt gặp lành.

Vừa rồi không cảm thấy gì, bây giờ đột nhiên thả lỏng, mọi người đều cảm thấy cơ thể mệt mỏi rã rời.

Cơ thể vừa mới được nghỉ ngơi bắt đầu lên tiếng phản đối.

Bây giờ họ cắm trại ở đây, may mà xe vẫn còn, chiếc lều lớn trong xe vừa đủ cho mọi người nghỉ ngơi.

Dựng lều xong, mọi người đều vào trong nghỉ ngơi trước.

Không biết từ lúc nào, tất cả đều đã chìm vào giấc ngủ say.

Lúc tỉnh dậy đã là buổi tối.

Họ nhìn về phía lòng chảo.

Bây giờ lòng chảo đã biến dạng.

Nó trông như một chậu lửa khổng lồ, ánh lửa bên trong biến đêm đen tĩnh mịch thành ban ngày.

Nhìn lòng chảo đã biến thành thế này, e rằng phải rất lâu sau mới có thể khôi phục lại được.

Lúc này, ở nơi lửa cháy dữ dội nhất trung tâm lòng chảo, một bóng hình màu đỏ rực lao vút lên trời.

Nhìn bóng hình đó, trông giống một con chim, toàn thân tỏa ra ngọn lửa hừng hực, bộ lông vô cùng cao quý lộng lẫy, không khác gì phượng hoàng trong truyền thuyết.

Phía Hứa Thành, anh chỉ cảm thấy như đang ở trong một giấc mơ, tiến vào một cảnh giới vô cùng huyền diệu.

Anh đang tự do bay lượn trên bầu trời, cảm giác thoát khỏi sự trói buộc của trọng lực này thật tuyệt vời.

Âm thanh bên tai cũng khiến Hứa Thành cảm thấy vô cùng êm dịu.

"Phát hiện năng lượng cao chiều, đang trong quá trình hấp thụ…" "1%... 2%... 3%." Phía Ngô Tà, họ chỉ cảm thấy con phượng hoàng đó bay đến đâu, liền mang theo ngọn lửa kinh hoàng đến đó, thiêu rụi tất cả những nơi vốn chưa bốc cháy.

Cứ như vậy cho đến nửa đêm, con phượng hoàng đó mới lao thẳng xuống, rồi biến mất không thấy tăm hơi.

Vì đã ngủ đủ giấc, mọi người không hề buồn ngủ, sáng sớm hôm sau, bộ dạng hiện tại của Tháp Mộc Đà mới hiện ra trước mắt.

Bây giờ Tháp Mộc Đà đã không còn vẻ ốc đảo sinh mệnh như trước, ngọn lửa đã thiêu rụi sạch sẽ mọi cây cối.

Nguồn nước trong ốc đảo cũng không biết đã đi đâu.

Cộng thêm tro tàn và nhiệt độ còn sót lại sau khi cháy, quả thực còn khắc nghiệt hơn cả sa mạc.

Mọi người không còn cách nào khác, chỉ có thể đợi nhiệt độ bên dưới giảm xuống mới có thể tiếp tục tiến lên, cách duy nhất bây giờ là chờ đợi, chờ cho tro tàn bên trong cháy hết hoàn toàn.

Trong một đống tro tàn.

Cơ thể Hứa Thành đầy những vết nứt đáng sợ, qua những vết nứt đó có thể lờ mờ nhìn thấy xương trắng và nội tạng bên trong, nhưng máu tươi bảy màu bên trong lại không hề chảy ra một giọt.

Đúng vậy, máu của Hứa Thành bây giờ đã biến lại thành màu sắc của ráng chiều.

Hứa Thành từ từ tỉnh lại, trực giác của anh chưa bao giờ mệt mỏi như bây giờ, chuyện ngày hôm qua anh không nhớ gì cả, chỉ cảm thấy như mình đang bay lượn trên bầu trời.

Nhưng anh chỉ coi đó là một giấc mơ mà thôi.

Nhưng giấc mơ đó quá chân thực, như thể anh đã tự mình trải qua.

Khi Hứa Thành tỉnh lại và nhìn thấy những vết nứt trên người, anh cũng giật nảy mình.

Lúc này, âm thanh vang lên bên tai gần như khiến Hứa Thành cảm thấy mình bị ảo giác.

"Vết thương của ký chủ nghiêm trọng, khởi động hệ thống tự động phục hồi, tiêu hao năng lượng 1%." Hệ thống, hệ thống đã tỉnh lại.

Điều này khiến tâm trạng Hứa Thành vô cùng kích động, kể từ khi hệ thống ném anh vào thế giới đạo mộ, nó đã biến mất không dấu vết.

Có lúc Hứa Thành còn cảm thấy không biết hệ thống có thực sự tồn tại hay không, tại sao lâu như vậy lại không xuất hiện.

Lúc này, những vết nứt trên người Hứa Thành cũng đang từ từ lành lại, chưa đầy nửa tiếng, tất cả vết thương trên người anh đã biến mất không thấy tăm hơi.

"Hệ thống, rốt cuộc là chuyện gì, tại sao lâu như vậy không xuất

hiện?" Đối mặt với nghi vấn của Hứa Thành, hệ thống một lúc lâu sau mới trả lời: "Đêm qua phát hiện năng lượng cao chiều, hiện tại hệ thống đã sạc được 16%, cho nên có thể thức tỉnh." "Năng lượng cao chiều, đó là gì?" "Hiểu đơn giản là sức mạnh khi huyết mạch của ký chủ thức tỉnh, vì vậy đã chặn lấy năng lượng thức tỉnh." Hứa Thành nhìn vào người mình, bây giờ anh không mặc quần áo, hình xăm phượng hoàng trên người đã biến mất, nhưng sức mạnh trong cơ thể sau khi được hệ thống phục hồi cảm giác còn mạnh mẽ hơn.

Bây giờ Hứa Thành cảm thấy sức mạnh của mình e rằng còn mạnh hơn mười người trước đây cộng lại.

"Hệ thống, có thể kiểm tra xem rốt cuộc trên người tôi đã xảy ra chuyện gì không, tôi cảm thấy mạnh hơn trước đây nhiều lần như vậy." "Hôm qua huyết mạch phượng hoàng trong cơ thể ký chủ đã loại bỏ những huyết mạch dị loại đó, những huyết mạch dị loại đó đã hạn chế sức mạnh của anh, sức mạnh của bản nguyên." Lần này đến lượt Hứa Thành ngớ người, những huyết mạch dị loại đó chẳng lẽ là sức mạnh trong chiếc nhẫn và sức mạnh của trái tim kia sao?

Nhưng những sức mạnh đó đã giúp đỡ anh rất nhiều lần, bây giờ lại trở thành huyết mạch dị loại.

"Hệ thống, có thể biết những huyết mạch trước đây là gì không, nhân tiện giúp tôi xem thanh kiếm và chiếc nhẫn này." Nói xong, Hứa Thành lấy ra kiếm Lạc Tuyết và chiếc nhẫn, để hệ thống xem hai thứ này rốt cuộc là gì.

Chương 130

Lần này hệ thống im lặng lâu hơn, ngay khi Hứa Thành nghĩ rằng không tìm được câu trả lời, hệ thống đã đưa ra một lựa chọn.

"Cần kiểm tra ký ức của ký chủ, ký chủ có đồng ý không?" "Đồng ý." Chờ không lâu, hệ thống đã đưa ra câu trả lời.

"Trong số các huyết mạch dị loại trước đây của ký chủ có huyết mạch ma nhân và huyết mạch thần nhân, còn có một loại sức mạnh hệ thống không thể đưa ra câu trả lời, nhưng loại đó cân bằng sức mạnh của ba loại huyết mạch, vô cùng mạnh mẽ." Hứa Thành gật đầu, xem ra là sức mạnh của đôi mắt màu xanh kia, nhưng tại sao hệ thống lại không kiểm tra được phần ký ức đó nhỉ.

"Hệ thống, ký ức của tôi trong ảo mộng của Lão Dương ở Tần Lĩnh Thần Thụ có thể kiểm tra được không?" "Không thể kiểm tra, được một loại sức mạnh không xác định bảo vệ." Hứa Thành không ngờ đôi mắt màu xanh kia lại thần bí như vậy, ngay cả hệ thống cũng không biết đó rốt cuộc là thứ gì.

"Vậy giúp tôi xem hai thứ này." Hứa Thành lắc lắc chiếc nhẫn và kiếm Lạc Tuyết trên tay.

Lần này hệ thống không chần chừ.

"Nhẫn Dị Chiều Không Gian: Bên trong chứa đựng một không gian khác độc lập với vũ trụ, có chức năng lưu trữ và phong ấn, lai lịch không rõ, được chế tạo từ ba triệu năm trước." Hứa Thành có chút kinh hãi, chiếc nhẫn này đã có lịch sử ba triệu năm, chẳng lẽ ba triệu năm trước Trái Đất đã có văn minh rồi sao?

"Vậy thanh kiếm này thì sao, xem thử xem." Lần này hệ thống lại kiểm tra rất lâu.

“Khóa Thiên Thần: Có thể phá giải mọi phong ấn, nguồn gốc không rõ, được chế tạo từ bảy tháng trước.” Trong phút chốc, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên người Hứa Thành.

Bảy tháng trước, đó chẳng phải là lần đầu tiên anh đến Vân Thiên Cung sao?

Ai đang đùa với anh vậy?

Rốt cuộc Tiểu Bạch đã lấy được kiếm Lạc Tuyết ở đâu, e rằng mọi chuyện phải đợi sau khi Tiểu Bạch trở thành Diễm thi mới có thể biết được.

Bây giờ tuy cũng có thể giao tiếp với Tiểu Bạch, nhưng chỉ có thể nhận được một số thông tin đơn giản.

Nhưng trong cung của Tây Vương Mẫu hình như có hàng ngàn Huyết thi ngàn năm, sau khi hành động lần này kết thúc, trước tiên phải luyện Tiểu Bạch thành Diễm thi rồi nói sau.

Nhìn kiếm Lạc Tuyết, ánh mắt Hứa Thành phức tạp không nói nên lời.

Anh vẫn luôn cho rằng mình là một người ngoài cuộc, có thể nhìn rõ mọi cục diện, nhưng dường như anh cũng bị một loại sức mạnh thần bí kéo vào một bí ẩn khổng lồ.

Cộng thêm ký ức long mạch về Côn Luân Sơn trước đây, e rằng bây giờ anh cần phải đến đó xem thử, anh không thể chờ đợi thêm để làm rõ những bí mật hiện tại.

Hứa Thành nhìn xung quanh, muốn xem mọi người đã đi đâu, lỡ như bị ngọn lửa này lan tới thì không hay.

Nhưng bây giờ thị lực của Hứa Thành cực xa, anh ngẩng đầu đã nhìn thấy mọi người đang đứng trên vách đá.

Thấy họ không sao, Hứa Thành thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra họ đã chạy thoát trước khi đám cháy xảy ra.

Hứa Thành bắt đầu chạy nhanh về phía mọi người, gần như chỉ có thể thấy một cái bóng mờ.

Mặc dù Hứa Thành không mặc quần áo, "con chim nhỏ" ảnh hưởng đến tốc độ, nhưng cũng bỏ xa các nhà vô địch thế giới cả trăm con phố.

Rất nhanh, Hứa Thành đã chạy đến nơi mọi người đang ở.

Thấy Hứa Thành, A Nịnh vội vàng lao vào lòng anh.

“Anh không sao thật tốt quá.” Thấy Hứa Thành không sao, mọi người cũng đều thở phào nhẹ nhõm.

Hứa Thành nói với Bàn Tử: “Có quần áo không, tôi bây giờ thế này không được đẹp mắt cho lắm.” Mọi người cũng đều nhìn thấy Hứa Thành không mặc quần áo, nhưng ở đây đều là đàn ông, cộng thêm A Nịnh lại là người yêu của Hứa Thành, tự nhiên sẽ không có gì ngượng ngùng.

Rất nhanh, từ vật tư trong xe, họ đã tìm cho Hứa Thành một bộ quần áo để mặc vào.

Lúc này Ngô Tam Thúc hỏi: “Hứa Thành, hôm qua cậu có thấy một con phượng hoàng không?” Hứa Thành cũng khá ngạc nhiên, phượng hoàng, chẳng lẽ lúc sức mạnh huyết mạch thức tỉnh, anh đã biến thành phượng hoàng?

Nhưng Hứa Thành không có ký ức về đoạn trải nghiệm này.

Hứa Thành liền lắc đầu, mình cũng không thể biến thành con phượng hoàng đó được.

Thấy dáng vẻ của Hứa Thành không giống nói dối, Ngô Tam Thúc

liền không hỏi nữa.

Bây giờ cách duy nhất cũng là chờ đợi.

Hiện tại bên trong Tháp Mộc Đà gần như đã bị san thành bình địa, cộng thêm tàn lửa còn sót lại tứ phía, căn bản không có một chỗ để đặt chân.

Ban đêm, trên trời đột nhiên vang lên tiếng sấm, ngay sau đó là một trận mưa lớn đổ xuống Tháp Mộc Đà.

Xem ra những dòng nước đó không hề biến mất, cộng thêm từ trường đặc biệt của Tháp Mộc Đà, bây giờ chúng lại tụ tập lại một chỗ.

Trận mưa lớn này cực kỳ lớn, dữ dội hơn bất kỳ trận mưa nào trước đây.

Nhưng ngoài Tháp Mộc Đà, những nơi khác không hề có một giọt mưa, dù ở gần như vậy, cũng chỉ có thể cảm nhận được hơi nước phía trước.

Dường như ở giữa Tháp Mộc Đà có một thứ gì đó khổng lồ đang hút hơi nước.

Trận mưa này không biết sẽ kéo dài bao lâu, nhưng xem ra, trong vòng ba ngày đừng mong nó tạnh.

Trong lều, Bàn Tử lấy ra bốn bộ bài poker, dạy mọi người chơi "đánh cờ cấp".

Cách chơi này rất thịnh hành ở vùng Tề Lỗ, theo sau ngày càng nhiều người ra ngoài làm thuê, người ở các tỉnh khác cũng dần dần học được cách chơi này.

Bàn Tử học được trên tàu hỏa.

Cách chơi này cực kỳ vui, có thể sáu người chơi cùng lúc, cũng

làm dịu đi thần kinh căng thẳng của mọi người trong nhiều ngày.

Hứa Thành thua một ván, liền để Ngô Tà thay thế.

Chương 131

Ra khỏi lều, anh phát hiện Tiểu Muộn đang dựa vào xe ngẩn người, tạo thành một sự tương phản rõ rệt với tiếng cười nói vui vẻ trong lều.

Tiểu Muộn trông có vẻ đang có tâm sự, Hứa Thành bước tới, định hỏi Tiểu Muộn có chuyện gì.

Nhưng chưa kịp Hứa Thành đến, Tiểu Muộn đã lao về phía vách đá.

Tốc độ của Tiểu Muộn cực nhanh, khiến người ta không kịp phản ứng.

"Đừng!" Hứa Thành lao tới, phát hiện Tiểu Muộn đã nhảy xuống vách đá từ lâu.

Nhưng sau hơn mười giây, anh nghe thấy một tiếng "ùm" rơi xuống nước, Hứa Thành biết Tiểu Muộn không sao.

Nhưng trận mưa lớn này cũng quá khủng khiếp, trong vòng vài tiếng lượng mưa đã đạt tới mấy nghìn milimet.

Mọi người trong lều nghe thấy tiếng hét của Hứa Thành bên ngoài, cũng đều lần lượt ra xem.

Hứa Thành chỉ xuống dưới vách đá: "Tiểu Muộn nhảy xuống rồi, nhưng xem ra không sao, vì bên dưới đã hình thành một cái hồ." Ngô Tà có chút lo lắng nhìn xuống dưới vách đá, nhưng dưới hơi nước khổng lồ của trận mưa lớn, căn bản không thể thấy rõ tình hình bên dưới.

Hứa Thành cũng đang suy nghĩ, rốt cuộc Tiểu Muộn vì lý do gì mà lại liều lĩnh như vậy.

Chẳng lẽ để trốn tránh "nó"?

Bây giờ muốn phá cục, chỉ có thể tìm ra người của "nó".

Nhưng Hứa Thành không hề thấy bất kỳ manh mối nào.

Hoặc có lẽ "nó" không chỉ là một người.

Hứa Thành cảm thấy mình đã rơi vào một điểm mù tư duy, từ trước đến nay anh vẫn cho rằng chỉ có người mới có khả năng này, nhưng bây giờ rõ ràng không phải.

Bây giờ điểm lại mấy người họ, Hứa Thành không tin rằng người của "nó" thực sự có thể không để lộ một chút sơ hở nào.

Nhưng nếu không phải người thì sẽ là gì, không ai có thể trả lời được.

Hứa Thành đã chán ngấy trò chơi giải đố này.

A Nịnh lúc này nhận ra Hứa Thành có điều không ổn, cô bước tới nắm lấy tay Hứa Thành.

"Sao vậy?" Hứa Thành lắc đầu, bây giờ không phải lúc nói chuyện này.

"Tôi không sao, bây giờ mọi người vào lều đi, vì Tiểu Muộn đã một mình đi, tự nhiên có lý do của anh ấy." Sau khi quay lại lều, mọi người tiếp tục chơi bài, nhưng rõ ràng không khí không còn vui vẻ như trước.

Chờ khoảng bốn ngày, trận mưa đó cuối cùng cũng tạnh.

Nhưng con đường ban đầu không thể đi được nữa, hẻm núi đó đã bị nước lấp đầy.

Bây giờ bên dưới Tháp Mộc Đà xuất hiện hết hồ này đến hồ khác, giống như những tấm gương, phản chiếu bầu trời lộng lẫy vô cùng, khiến người ta cảm thấy có chút mơ hồ.

Dưới vách đá là một cái hồ, ngày đầu tiên mưa Tiểu Muộn đã có thể rời đi, bây giờ hồ không biết sâu bao nhiêu.

Con đường hiện tại lại trùng hợp một cách kỳ lạ với con đường của Tiểu Muộn, thật là tạo hóa trêu ngươi.

Sau khi Hứa Thành nói ý tưởng của mình với mọi người, Bàn Tử là người đầu tiên không dám xuống.

Anh ta quá nặng, cơ bản không chịu nổi sức va đập của nước bên dưới.

Từ đây đến vách đá e rằng phải có mấy trăm mét, sợ rằng rơi xuống sẽ bị nước đập cho tàn phế.

Lúc này A Nịnh đề nghị: "Chúng ta có thể buộc dây leo núi vào ba chiếc xe, rồi từng người một trượt xuống là được." Đề nghị của A Nịnh nhận được sự tán thành của đa số mọi người.

Họ đặt ba chiếc xe ngang bên vách đá, và dùng dây leo núi nối chúng lại với nhau.

Nhưng dây leo núi rõ ràng có chút không đủ, trước đó dùng để buộc Phong Hậu đã dùng hết một nửa.

Bây giờ sợi dây leo núi ở dưới cùng cách mặt nước ít nhất cũng phải hơn mười mét.

Nhưng đây đã là tình huống tốt nhất, dù sao cũng hơn là nhảy từ vách đá mấy trăm mét xuống.

Xe chỉ có thể chịu được bốn người cùng lúc leo xuống, nhưng để đảm bảo an toàn, cứ ba người một lần là tốt nhất.

Rất nhanh, giống như luộc bánh chẻo, mọi người từng người một nhảy vào trong nước.

Chỉ khi đến lượt Bàn Tử xuống mới xảy ra một chút sự cố, Bàn

Tử rơi xuống rõ ràng nghe một tiếng "ầm", anh ta bị sóng nước khổng lồ đánh cho ngất đi.

Hứa Thành vội vàng đến kéo Bàn Tử cõng lên người.

Nước hồ vì vừa mới mưa xong nên trông có vẻ đục ngầu.

Nhưng lại rất sạch sẽ, không cần lo lắng có độc trùng hay rắn lớn bên trong.

Bởi vì trong trận đại hỏa trước đó, bất kể là thứ gì, đều bị thiêu rụi sạch sẽ.

Hồ rất lớn, nhìn qua ít nhất cũng có diện tích vài cây số vuông.

Cõng Bàn Tử trên lưng, đi theo mọi người bơi khoảng một tiếng mới lên được một vùng đất cao.

Nơi này trông quen quen, hóa ra là nơi trước đây xem bức bích họa của Chu Mục Vương.

Xem ra họ không đi lạc đường.

Chương 132

Đánh thức Bàn Tử, men theo con đường đã đi trước đó, họ tiếp tục tiến về phía trước.

Sau khi tỉnh lại, Bàn Tử nói thẳng là mình vừa đi một vòng Quỷ Môn Quan, cả năm sau sẽ không ra khỏi nhà nữa.

Bây giờ họ hẳn đang ở khu vực rìa của cung điện Tây Vương Mẫu, trông giống như một chiếc vòng khổng lồ.

Nếu chia thành năm vòng, bây giờ họ hẳn đang ở rìa vòng thứ tư.

Trên đường có rất nhiều vũng nước, nhưng nước trong đó đều cực kỳ tinh khiết, có một ít than củi chưa cháy hết đang ngâm trong nước.

Trên đường đi, mọi người không hề thấy một con muỗi nào, xung quanh tĩnh lặng đến đáng sợ.

Cuối cùng, sau khi đi được hơn mười cây số, họ cũng nhìn thấy một vài bức tường đổ nát.

Thấy những di tích này, mọi người đều phấn khích, chứng tỏ không còn xa cung điện Tây Vương Mẫu nữa.

Đúng lúc này, một tiếng gà trống gáy vang lên, ngay sau đó từ trong những di tích đó xuất hiện vô số rắn mào gà.

Chúng nhìn chằm chằm vào mọi người.

Nhìn trạng thái của lũ rắn mào gà này, Ngô Tam Thúc vội vàng nói: "Tất cả lấy súng ra, lũ rắn mào gà này đói điên rồi." Những người khác nghe Ngô Tam Thúc nói vậy cũng phát hiện ra có điều không ổn, lũ rắn mào gà này trước đây giống như những người lính được huấn luyện nghiêm chỉnh, bây giờ lại cho người ta một cảm giác vô cùng

hỗn loạn.

A Nịnh lấy ra hai khẩu súng shotgun, loại súng này đối phó với kẻ địch theo đàn có hiệu quả tốt nhất.

Súng của Ngô Tam Thúc và Bàn Tử có chút thô sơ, chỉ là hai khẩu súng săn nòng ngắn, nhưng đối phó với lũ rắn mào gà này cũng đủ dùng.

Hứa Thành lấy ra kiếm Lạc Tuyết.

Súng trong tay mọi người đều đã nạp đầy đạn, cảnh giác nhìn lũ rắn mào gà.

Nhưng lũ rắn mào gà này không hề hành động thiếu suy nghĩ, rõ ràng có trí tuệ nhất định, hiểu được uy lực của súng trong tay mọi người.

Hứa Thành nói: "Lũ rắn mào gà này đã không bị thiêu chết trong trận đại hỏa đó, vậy chắc chắn có nơi trú ẩn, có thể là cung điện dưới lòng đất của Tây Vương Mẫu." Ngô Tà đột nhiên nói: "Phải chi chúng ta có cái ngọc sanh của thanh nhãn hồ thi thì tốt, tiếc là xem ra nó cũng không được truyền lại." Hứa Thành bị Ngô Tà nhắc nhở, trong lòng đột nhiên có ý tưởng.

Nếu cứ đối đầu trực diện, chắc chắn sẽ có thương vong, đó là điều Hứa Thành không muốn thấy nhất.

"Hệ thống, có thể hiện thực hóa đồ vật trong ký ức của tôi không, cái thanh nhãn hồ thi ngọc sanh đó." "Có thể, chỉ cần tiêu hao 3% năng lượng." Năng lượng hiện tại của hệ thống còn lại 16%, không ngờ lại phải tiêu hao nhiều như vậy.

Nhưng Hứa Thành lúc này không thể quan tâm nhiều đến thế.

Lúc này trong tay Hứa Thành đã có thêm một cái ngọc sanh.

Nhìn thấy ngọc sanh trong tay Hứa Thành, những người khác đều trừng lớn mắt, Hứa Thành rốt cuộc lấy nó từ đâu ra.

Nhưng bây giờ có ngọc sanh thì mọi chuyện đều dễ giải quyết.

Hứa Thành đặt ngọc sanh vào miệng, ngay sau đó thổi ra khúc nhạc mà thanh nhãn hồ thi năm xưa đã thổi.

Âm thanh như châu chấu bay qua, vo ve lượn lờ.

Cách mấy ngàn năm, khúc nhạc này lại một lần nữa xuất hiện ở đây, phảng phất như đang hô ứng với một đầu khác của thời không.

Lũ rắn mào gà quả nhiên sợ hãi khúc nhạc này, chúng lần lượt tản ra.

Những con không kịp tản ra đều mềm nhũn nằm rạp trên mặt đất, như thể say rượu.

Bàn Tử nhặt một con rắn lên nói: "Khúc nhạc này phá hủy cả hệ thần kinh trung ương của chúng, xem con rắn này, hoàn toàn liệt rồi." Những người khác cũng nhặt một vài con rắn lên, phát hiện loại rắn này quả nhiên đã mất ý thức, chỉ còn sống mà thôi.

Bàn Tử lúc này cầm một con rắn nhét vào ba lô của mình.

"Giặc không đi tay không, sau khi ra ngoài bán cho những người chuyên nghiên cứu, chỉ riêng nọc rắn cũng có thể bán được giá cao." Nhìn Bàn Tử trong lúc nguy cấp này còn không quên kiếm tiền, Hứa Thành có chút cạn lời.

Quả nhiên trong nhóm người này, Bàn Tử là một đạo mộ tặc thuần túy nhất.

Những bác sĩ trong đội của công ty A Nịnh cũng đang nhặt rắn, xem ra cô ấy cũng có cùng suy nghĩ với Bàn Tử.

Hoặc có lẽ bị hành vi của Bàn Tử lây nhiễm, những người khác

cũng đều nhặt rắn.

Trải qua một đoạn nhạc đệm nhỏ, mọi người lại tiếp tục tiến về phía trước.

Nhưng lần này không còn tìm kiếm một cách vô định nữa, mà đi theo dấu vết bỏ chạy của lũ rắn.

Đi được khoảng một đoạn đường, họ nhìn thấy một cửa động cực kỳ ẩn khuất.

Tấm đá trên cửa động bị đẩy lên, thật khó tin lũ rắn mào gà lại có trí tuệ như vậy.

Nhìn thấy cửa động, Hứa Thành nói: "Hẳn là địa đạo của vương quốc Tây Vương Mẫu năm xưa." Sau đó anh dẫn đầu đi vào trong động.

Trong động tối đen như mực, âm dương nhãn cũng không nhìn rõ, phảng phất như địa đạo đã được bôi một lớp thuốc hấp thụ ánh sáng.

Nhưng đi qua một khúc cua, không gian đột nhiên rộng mở, xuất hiện một hang động khổng lồ, trên con đường phía trước nhất xuất hiện một dãy cầu thang.

Bên dưới hang động giống như một sân vận động khổng lồ, trên từng hàng ghế ngồi đầy ngọc dũng, nhìn qua e rằng có mấy ngàn cái.

Hứa Thành nhìn thấy thì tinh thần phấn chấn, e rằng đây là nơi tu luyện của vương quốc Tây Vương Mẫu.

Mấy ngàn thi đan của huyết thi, Hứa Thành cảm thấy chúng đang vẫy tay với mình.

Những người đi theo sau nhìn thấy cảnh tượng trước mắt có chút ngơ ngác, vì họ cầm đèn pin, căn bản không thể nhìn thấy toàn bộ hang động.

Chương 133

Bàn Tử lúc này lấy ra một quả pháo hiệu.

Ngô Tam Thúc liền ấn tay Bàn Tử lại.

"Đừng dùng loại này, phải dùng loại pháo sáng tầm thấp chuyên dụng cho hang động." Sau đó Ngô Tam Thúc đưa cho Bàn Tử một quả, Bàn Tử nói: "Chú Ba quả là trong nghề." Ánh sáng của pháo sáng rực rỡ, chiếu thẳng lên không trung của hang động.

Nhìn thấy những ngọc dũng ở sân bãi bên dưới, mọi người đều kinh ngạc không nói nên lời.

"Xem ra nơi này là nơi chôn cất thi thể của quý tộc vương quốc Tây Vương Mẫu." Ánh sáng của pháo sáng từ từ yếu đi, Bàn Tử lại xin Ngô Tam Thúc một quả nữa.

Anh bắn về phía dưới.

Chỉ thấy ở dưới cùng có một cái bàn tròn, trông giống như một cái cối đá.

Bàn Tử hét lớn: "Xem ra hôm nay tôi sắp phát tài rồi, ở đây có nhiều ngọc dũng như vậy, mỗi người lấy một cái ra ngoài." Nhưng Ngô Tà lúc này lại nói: "Trong những ngọc dũng này có phải đều là hoạt thi không." Bàn Tử rõ ràng cũng nhớ lại chuyện ở Lỗ Vương Cung, tâm trạng đang cao hứng lập tức tụt xuống.

"Chết tiệt, mấy ngàn cái ngọc dũng này nếu đều là huyết thi, e rằng hôm nay tôi phải bỏ mạng ở đây." Ngô Tà nói: "Quên rồi sao, chỉ cần không tháo chúng ra khỏi ngọc dũng, những ngọc dũng này sẽ không thi biến." Bàn Tử nghĩ lại quả thực đúng là như vậy, nhưng phải vuột mất những ngọc dũng này, trong lòng lập tức không vui.

Hứa Thành lúc này dẫn đầu đi về phía cầu thang phía trước, bây giờ đi xuống trước là tốt nhất.

Đi xuống cầu thang, toàn bộ cảnh tượng của nơi này mới hiện ra trước mắt mọi người.

Lúc này Bàn Tử lại xin Tam Thúc một quả pháo sáng, bắn lên đỉnh đầu.

Nhưng khi nhìn lại nơi vừa đứng, tất cả mọi người đều hít một hơi khí lạnh.

Hóa ra bên dưới lối đi vừa đứng, đầu của một con mãng xà khổng lồ đang ngủ say đang ở đó há ra ngậm vào.

Con mãng xà khổng lồ này rõ ràng không nhận ra sự có mặt của mọi người, nếu không sẽ không ngủ say như vậy.

Nhưng con mãng xà này cũng quá lớn, quả thực giống như một con rồng không có chân.

Hứa Thành và Ngô Tà nhớ lại con mãng xà khổng lồ mà ông chủ Vương biến thành năm xưa, có lẽ cũng to gần bằng con mãng xà này.

Lúc này Ngô Tam Thúc nói: "Chẳng lẽ đây là mẹ của lũ rắn mào gà đó sao?" Có lẽ chỉ có xà mẫu mới có thể lớn như vậy.

Lời nói của Ngô Tam Thúc nhận được sự tán thành của mọi người.

Nhưng những hành động tiếp theo không thể quá mạnh, lỡ như xà mẫu làm vỡ hết những ngọc dũng đó, e rằng lúc đó đối mặt không chỉ có xà mẫu, mà còn có mấy ngàn cụ huyết thi.

Mọi người đi đến cái bệ đá vừa rồi, hoa văn trên cối đá đó dường như tương ứng với Tiên Thiên Bát Quái.

Trên cối đá đó đầy những viên đá màu xanh đồng.

Ngô Tam Thúc nhìn thấy thì kinh hãi thất sắc: "Đây là thuốc bất tử của vương quốc Tây Vương Mẫu, tôi trước đây đã thấy ở nơi khác, nhưng chỉ có bốn viên, không nhiều như vậy." "Ăn vào có thể thành tiên không?" Nghe lời của Ngô Tam Thúc, Bàn Tử không nhịn được đưa tay cạy một viên.

Hứa Thành lập tức nói: "Đừng!" Nhưng đã quá muộn, Bàn Tử đã cạy viên đan dược đó xuống.

Bàn Tử vừa cạy viên đan dược xuống, giống như đã kích hoạt cơ quan, cối đá trực tiếp chìm xuống.

Sau khi cối đá chìm xuống lại dâng lên một cái lò luyện đan, lúc này là một cái lò đồng khổng lồ, ở giữa rỗng, trông giống như một cái lư hương.

Cái lò đồng đó không ở trên tấm đá, mà lơ lửng bay lên, lơ lửng ở trên cùng của hang động.

Lúc này Ngô Tam Thúc đột nhiên kinh hãi kêu lên: "Lại dùng long mạch luyện đan." Những người khác có chút tò mò, long mạch luyện đan là gì.

Chỉ thấy Ngô Tam Thúc nói: "Thời cổ đại có một loại phương pháp luyện đan, có thủy luyện, hỏa luyện, nhưng tốt nhất là phương pháp luyện đan bằng long mạch." "Lấy núi sông làm củi, long mạch làm mồi, xem ra đây là sức mạnh của long mạch." Mọi người gật đầu.

Bồn địa Tháp Lý Mộc gần Côn Luân Sơn nhất, mà Côn Luân Sơn lại là tổ tiên của tất cả long mạch trong thiên hạ.

E rằng vương quốc Tây Vương Mẫu không biết đã sử dụng phương pháp gì, lại dẫn được một long mạch về đây.

Phương pháp này thần kỳ đến mức, Hứa Thành cũng chưa từng

biết.

Chỉ thấy cái lò đồng đó xoay chuyển điên cuồng, hút hết tất cả đan dược trên cối đá vào bên trong lò, không lâu sau tỏa ra một mùi hương lạ.

Mùi hương lạ này cực kỳ giống với mùi hương trên người cấm bà.

Lúc lò đồng xoay chuyển, những xác khô trong ngọc dũng không biết từ lúc nào đã cử động.

Hứa Thành nhìn kỹ, khi lò đồng xoay chuyển đã kéo tất cả các sợi dây nối với ngọc dũng lên trên.

Những ngọc dũng đó trực tiếp tan rã, để lộ ra những xác khô bên trong.

Những xác khô đó phảng phất cảm ứng được khí tức của Hứa Thành, lần lượt bao vây mọi người.

Tình huống như vậy giống như bị zombie vây thành, một luồng khí tức tuyệt vọng lan tỏa giữa mọi người.

Tình huống này căn bản vô giải.

Những xác khô đó có lẽ vì chưa thấy máu nên hành động vô cùng chậm chạp.

Ngô Tam Thúc hét lớn: "Chúng ta mau lui về lối vào." Như thể tìm được người chủ chốt, mọi người lần lượt chạy về phía lối vào.

Nhưng ngay sau đó một tiếng "ầm", lối vào bị một tảng đá lớn chặn lại.

Bàn Tử hét lớn: "Dùng thuốc nổ, mau dùng thuốc nổ." Trong ba lô của Bàn Tử có thuốc nổ, anh trực tiếp ném vào chỗ tảng đá đó.

"Ầm ầm." Tảng đá bị nổ ra một lỗ hổng, nhưng chưa kịp mọi

người vui mừng, bên trong tảng đá lại xuất hiện một vệt sáng lạnh.

Chương 134

Bàn Tử bước lên xem rồi tuyệt vọng nói: "Mẹ kiếp, có đồng thanh, người của vương quốc Tây Vương Mẫu đã bỏ đồng thanh vào giữa tảng đá!" Mọi người nghe xong lòng cũng chùng xuống, người của vương quốc Tây Vương Mẫu thật chu đáo, phảng phất như đã dự đoán sẽ có người dùng thuốc nổ từ bên trong để trốn thoát.

Nhưng thời đó vương quốc Tây Vương Mẫu cũng không có thuốc nổ, tại sao lại thêm một lớp này, thật khiến người ta khó hiểu.

Phía Hứa Thành lấy ra kiếm Lạc Tuyết, lao về phía những xác khô đó.

Sau đó anh cũng thả Tiểu Bạch ra, để Tiểu Bạch cùng chiến đấu.

Kiếm của Hứa Thành hạ xuống, gần như không có xác khô nào là đối thủ một hiệp.

Những xác khô đó dần dần hành động bắt đầu nhanh nhẹn, một số xác khô đang từ từ phồng lên, toàn thân bắt đầu trở nên đỏ rực biến thành huyết thi.

Huyết thi sức lực càng mạnh, hành động cũng càng nhanh nhẹn hơn.

Một số huyết thi bắt đầu tấn công về phía A Nịnh, A Nịnh trực tiếp lấy ra súng shotgun tấn công những huyết thi đó.

Uy lực của súng shotgun lớn, nhưng phòng ngự của những huyết thi đó cũng mạnh mẽ, bị bắn một phát, cũng chỉ ảnh hưởng một chút tốc độ.

A Nịnh đành phải lấy cầu thang làm phòng ngự, từ trên cao bắn xuống những huyết thi đó, nhất thời những huyết thi đó không có cách

nào tấn công.

Phía Hứa Thành gần như giết đến mỏi tay, chỉ trong vài phút ngắn ngủi đã giết mấy trăm huyết thi, mặt đất sắp bị chất đầy.

"Hệ thống, có cách nào có thể dọn dẹp đám huyết thi này không." "Ký chủ, thực ra rất đơn giản, chỉ cần đánh thức xà mẫu là được, thứ xà mẫu thích ăn nhất chính là những huyết thi này." Hứa Thành có chút kinh ngạc, không thể nào, lại có chuyện như vậy sao.

"Xà mẫu sau khi ngủ say mấy ngàn năm, sẽ ăn hết mọi thứ có thể ăn, những huyết thi này đối với nó là bữa sáng ngon nhất." Nhưng lời của hệ thống khiến Hứa Thành có chút do dự, xà mẫu tỉnh lại cũng có thể giết anh, đánh thức nó cũng không sao.

Anh liền nói với Bàn Tử: "Mau dùng súng tấn công xà mẫu, đánh thức nó dậy." Bàn Tử không biết tại sao, nhưng vẫn làm theo.

Một phát súng bắn vào mí mắt đang nhắm của xà mẫu.

Xà mẫu có chút đau, nhưng giấc ngủ dài khiến nó có chút mơ hồ, nhất thời không tỉnh lại được.

Hứa Thành thấy vậy có chút sốt ruột.

"Dùng pháo hiệu, bắn thẳng vào miệng nó." Xà mẫu vì quá lớn, miệng có một khe hở, so với tổng thể tuy nhỏ, nhưng đối với Bàn Tử lại rất lớn.

Bàn Tử đặc biệt lấy ra một quả pháo hiệu có uy lực lớn nhất.

Lắp vào rồi bắn thẳng vào miệng xà mẫu.

Xà mẫu lập tức tỉnh lại.

Con ngươi màu vàng sẫm nhìn mọi thứ trước mắt, khi nhìn thấy những huyết thi đó, trong mắt lập tức lộ ra một tia tàn bạo.

Ai đã đánh thức bữa ăn ngon nhất của nó.

Cơ thể xà mẫu cực kỳ linh hoạt, giống như một tia chớp, trực tiếp cắn lấy những huyết thi gần nhất.

Miệng lớn há ra nuốt vào bốn con huyết thi.

Đám huyết thi như bị chọc vào tổ ong vò vẽ, lần lượt tấn công về phía xà mẫu.

Xà mẫu tự nhiên không từ chối, trực tiếp nuốt hết những huyết thi ở phía trước.

Những huyết thi này so với cái đầu to như voi của xà mẫu, thực sự quá nhỏ bé không đáng kể.

Mặc dù những huyết thi đó toàn thân mang kịch độc, nhưng thể chất của xà mẫu sớm đã bách độc bất xâm, những độc tố này đối với nó, chẳng qua chỉ là bổ sung dinh dưỡng mà thôi.

Hứa Thành đi đến bên cạnh mọi người.

"Mau xuống đi, để lát nữa tôi giết xà mẫu không ảnh hưởng đến mọi người, nơi này quá cao." A Nịnh nắm lấy tay Hứa Thành: "Anh nhất định phải cẩn thận." Theo thời gian trôi qua, trận chiến bên phía xà mẫu cũng bước vào hồi kết, miệng của xà mẫu cũng sắp không nhét vừa những huyết thi đó nữa.

Khi nuốt chửng con huyết thi cuối cùng, xà mẫu đột nhiên hét lên một tiếng, trên đầu nó lại bắt đầu mọc sừng.

Hứa Thành biết không thể chờ thêm được nữa, xà mẫu lại tiến hóa ở giai đoạn này, e rằng xà mẫu sau khi tiến hóa sẽ rất khó đối phó.

Ngô Tam Thúc lẩm bẩm: "Không ngờ mãng xà lại thực sự có thể tiến hóa thành giao long." Ngô Tà cũng nói: "Mãng xà tiến hóa không phải có thiên tai sao, sao không thấy trời đánh sấm." Ngô Tam Thúc lắc đầu: "Không phải, tổng cộng có tam tai trời đất người, Hứa Thành bây giờ chính là nhân tai." Phía Hứa Thành đang cầm kiếm Lạc Tuyết

chạy về phía xà mẫu, con xà mẫu đó lại trực tiếp duỗi người, phá vỡ đỉnh hang động, để lộ ra bầu trời bên ngoài, rồi bay đi.

Nhưng lúc này Tiểu Bạch bay tới, trực tiếp cõng Hứa Thành trên lưng, bay về phía lỗ hổng.

Hứa Thành có chút kinh ngạc, Tiểu Bạch có thể cõng người bay rồi!

Hứa Thành chỉ cảm thấy cảnh vật dưới chân đang không ngừng thay đổi, những người khác nhìn thấy Tiểu Bạch mang Hứa Thành bay đi, cũng đều kinh ngạc đến rớt cằm.

Ra bên ngoài, Hứa Thành thấy con xà mẫu đó đang lột da trong hồ nước không xa.

Thấy Hứa Thành, ánh mắt xà mẫu cực kỳ hung ác, nhưng lại không làm gì được.

Mọi chuyện chỉ có thể đợi sau khi lột da xong rồi nói.

Hứa Thành để Tiểu Bạch đi đón mọi người lên, sau đó cầm kiếm đi về phía xà mẫu.

Lớp da bên ngoài của xà mẫu bị lớp da bên trong căng ra, nhưng có thể thấy lớp da bên trong đó không phải là da rắn.

Mà là da giao long chưa hoàn toàn cứng lại.

Da giao long có màu xanh đen, thô ráp hơn da mãng xà nhưng cũng kiên cố hơn.

Điều Hứa Thành cần làm bây giờ là thừa lúc nó yếu mà lấy mạng.

Chương 135

Đến bên cạnh xà mẫu, anh không nói hai lời đâm thẳng vào lớp da giao long vừa mới lột biến ra.

Nhưng Hứa Thành vừa tiếp xúc đã cảm thấy có điều không ổn.

Bởi vì lớp da giao long đó thực sự quá kiên cố, vừa mới lột biến ra, cũng đã kiên cố như vậy, gần như tương đương với lớp da của con mãng xà có sừng mà anh gặp trước đây.

Khó mà tưởng tượng nếu da giao long hoàn toàn cứng lại, sẽ là một tồn tại như thế nào.

Hứa Thành không hề bỏ cuộc, bây giờ xà mẫu đang lột da, không thể cử động, vì vậy đây là thời cơ tốt nhất đối với Hứa Thành.

Xà mẫu rõ ràng cũng hiểu điều này, trong lúc cấp bách đã tăng tốc độ lột da thêm một chút.

Mọi người được Tiểu Bạch cứu lên nhìn thấy xà mẫu đang lột da, không khỏi có chút kinh hãi, đồng thời lại lo lắng cho Hứa Thành.

Hứa Thành và xà mẫu dường như đang tiến hành một trận chiến giằng co, Hứa Thành phải chém giết nó trước khi nó lột da hoàn thành, còn xà mẫu thì ngược lại, phải lột da thành công trước khi bị giết.

Hứa Thành tiếp tục chém vào lớp da giao long, bởi vì lớp da giao long đó dần dần chuyển thành màu đen tuyền, trông kiên cố không thể phá vỡ.

Nhưng may là thực lực của Hứa Thành bây giờ mạnh hơn trước đây gấp mười mấy lần, vì vậy đối với tình huống này không phải là không có sức chống trả.

Sau khi liên tục đâm vào cùng một điểm, cuối cùng anh đã xuyên thủng được lớp da của xà mẫu.

Một dòng máu màu vàng kim phun ra, giống như một vòi phun.

Bây giờ xà mẫu đang lột da, khả năng tự chữa lành gần như toàn bộ đều dùng cho việc lột da, nhất thời máu chảy không ngừng, cả hồ nước đều bị nhuộm đầy máu tươi.

Trông vàng óng ánh cực kỳ lộng lẫy.

Đồng thời một mùi hương lạ cũng tỏa ra khắp cả lòng chảo.

Mùi hương đó như đang quyến rũ sự thèm ăn của mọi người.

Bàn Tử là người đầu tiên không nhịn được uống một ngụm nước hồ, sau đó phun ra.

"Mẹ kiếp, sao đắng vậy." Ngô Tà nói: "Đừng uống bừa, có thể sẽ có độc." "Biết rồi." Nhưng lúc này miệng của Bàn Tử đã sưng lên thành một cái xúc xích lớn, nói cũng trở nên ngọng nghịu.

Bàn Tử rõ ràng cũng biết trạng thái của mình bây giờ có chút không ổn, khi sờ vào môi thì giật nảy mình.

Thấy tình huống này, bác sĩ trong đội vội vàng lấy ra một liều huyết thanh từ hộp y tế, tiêm cho Bàn Tử một liều.

Bàn Tử sợ hãi khóc lóc thảm thiết, rõ ràng cảm thấy mình sắp chết.

Nhưng sau khi bác sĩ kiểm tra, chỉ có một lượng nhỏ nọc rắn lọt vào miệng Bàn Tử, sau khi tiêm huyết thanh hẳn là không sao.

Nhưng sẽ có một thời gian không thể nói chuyện.

Bàn Tử lúc đó ú ớ không biết đang nói gì, xem ra sợ không nhẹ.

Phía Hứa Thành đang mở rộng vết thương vừa rồi, cơ bắp của xà

mẫu cũng cực kỳ kiên cố, trông giống như cao su, muốn mở rộng vết thương cũng cực kỳ khó khăn.

Xà mẫu đau đớn, nhưng không có cách nào, chỉ có thể mặc cho Hứa Thành từng bước mở rộng vết thương.

Nhưng lúc này da của xà mẫu cũng đã lột biến gần xong, cơ thể có thể miễn cưỡng cử động.

Con xà mẫu đó không biết đã phun một hơi thở lên trời, bầu trời trong xanh lại bắt đầu tụ lại một đám mây lớn, trông như sắp mưa.

Đám mây đó có lẽ miễn cưỡng có thể che phủ toàn bộ lòng chảo, vẫn có thể lờ mờ nhìn thấy bầu trời trong xanh bên ngoài.

Mọi người nhìn thấy thì phát hiện, truyền thuyết giao long có thể hô phong hoán vũ lại là thật.

Con xà mẫu đó cũng trong khoảnh khắc đó hoàn thành việc lột da, trực tiếp để lại lớp da rắn, bay về phía đám mây đã biến thành màu đen kịt.

Nơi vốn bị Hứa Thành làm bị thương cũng biến thành một vết sẹo nhỏ, xem ra đã phục hồi ngay lập tức.

Hứa Thành nhìn con xà mẫu đang cuộn mình trong mây đen, có lẽ không thể gọi là xà mẫu nữa, nên gọi là hắc giao mới đúng.

Đám mây dưới sự gia trì của hắc giao cũng trở nên ngày càng lớn, những tia sét ầm ầm không ngừng lóe lên trong mây.

Nhưng không biết từ lúc nào, trên đám mây đó lại có một đám mây đen lớn hơn, đám mây đen đó che trời lấp đất, ánh sáng vốn có cũng biến mất không thấy.

Thỉnh thoảng một tia sét lóe lên mới có thể thấy một chút ánh sáng.

Mưa lớn bắt đầu rơi, rơi trên mặt có thể cảm nhận được một chút

vị tanh.

Hứa Thành và mọi người hội hợp, bây giờ hắc giao không thể đối đầu trực diện, chỉ có thể tạm thời rút lui.

Hứa Thành nói: "Bây giờ chúng ta mau đi thôi, xem con hắc giao đó có thể vượt qua thiên kiếp lần này không, không thể vượt qua thì mọi chuyện đều tốt, vượt qua được thì chúng ta đều sẽ chết." Những người khác rõ ràng không ngờ Hứa Thành luôn thành công cũng có lúc thất bại, xem ra giao long thật không hổ là sinh vật trong thần thoại.

Nhưng con giao long trong đám mây đó dường như đang trải qua một kiếp nạn khác, toàn thân trở nên đỏ rực, miệng không ngừng phun lửa.

Hứa Thành không ngờ giao long lại phải trải qua cả ba kiếp trời đất người cùng một lúc, con giao long hiện tại đang trải qua chính là địa hỏa kiếp.

Loại lửa này tự nhiên xuất hiện từ trong cơ thể, không ai biết nguồn gốc ở đâu.

Đám mây trên cùng cũng trở nên cực kỳ đáng sợ.

Sấm sét bên trong đó dường như có thể giáng xuống đầu hắc giao bất cứ lúc nào.

Nhưng ngọn lửa lớn trong miệng giao long đang từ từ tắt đi, xem ra sắp vượt qua địa hỏa kiếp.

Chương 136

Giao long quả thực nghịch thiên.

"Rắc." Sấm sét màu tím trên trời cũng giáng xuống, đánh vào người giao long trực tiếp khiến con giao long co giật.

Địa hỏa kiếp vốn sắp tắt lại một lần nữa bùng cháy dữ dội.

Không ngờ địa hỏa kiếp và thiên lôi kiếp kết hợp lại, uy lực tương hỗ, lại có thể trở nên đáng sợ như vậy.

Con giao long dường như sắp không chịu nổi, trên trời lại một tia sét nữa giáng xuống.

Lần này trực tiếp đánh cho giao long da tróc thịt bong, phần da thịt lộ ra trở nên cháy đen.

Một tia rồi lại một tia, sấm sét lại liên tục giáng xuống ba tia nữa.

Hắc giao kêu lên một tiếng đau đớn, trực tiếp từ trên mây rơi xuống hồ nước.

Nhưng địa hỏa trên người bắt đầu cháy trong những vết thương đó, một mùi thịt thơm cực kỳ tuyệt diệu truyền đến, khiến những người đã lâu không ăn gì phải nuốt nước bọt.

Nhưng ngay khi mọi người nghĩ rằng con giao long đó chắc chắn sẽ chết, dưới lòng đất đột nhiên tuôn ra một luồng sáng màu vàng, bao trùm toàn thân giao long.

Dưới luồng sáng đó, vết thương của giao long đang phục hồi với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, sấm sét trên trời lại giáng xuống, vết thương cũng lập tức phục hồi.

Hứa Thành đột nhiên nhớ lại Tây Vương Mẫu đang tu luyện trong

khối vẫn ngọc đó, chẳng lẽ bà ta đang giúp đỡ hắc giao.

Dần dần, sấm sét có chút đuối sức, sấm sét giáng xuống người giao long không đau không ngứa.

Hắc giao tinh thần phấn chấn, trực tiếp lao vào kiếp vân, xé tan những đám kiếp vân đó, miệng không ngừng hấp thụ chúng.

Thấy hắc giao đã hoàn toàn tiến hóa, Hứa Thành trực tiếp để Tiểu Bạch đưa mọi người vào trong hang động ban đầu.

Con hắc giao ghét nhất chính là Hứa Thành, đôi mắt nó nhìn Hứa Thành một cách nhân tính hóa, trong ánh mắt mang theo một tia trêu chọc.

Hứa Thành lấy ra kiếm Lạc Tuyết, xem ra hôm nay sẽ có một trận ác chiến chưa từng có trong lịch sử.

Con giao long màu đen miệng phun ra tia sét, đuôi trực tiếp tấn công về phía Hứa Thành.

Hứa Thành cứng rắn đỡ lấy một đòn, nhưng kỳ lạ là không cảm thấy lực đạo quá lớn, ngược lại còn tóm lấy đuôi hắc giao quăng nó ra ngoài.

Hắc giao lại yếu như vậy?

Hứa Thành không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng hắc giao đã yếu đi là chuyện tốt.

Hứa Thành cầm kiếm đâm loạn xạ vào con hắc giao đó, nhưng tia lửa lóe lên, không hề phá được phòng ngự.

Hứa Thành một trận cạn lời.

Hắc giao dường như phát triển theo hướng có chút dị dạng, phòng ngự cao công kích lại thấp.

Con hắc giao rõ ràng cũng hiểu rằng cả hai bên đều không làm gì

được đối phương, nhưng cứ thế rời đi thực sự có chút không cam lòng.

Nhưng lúc này một khối vẫn thạch khổng lồ từ dưới đất từ từ dâng lên, xung quanh vẫn thạch có rất nhiều lỗ hổng, trông giống như một tổ ong vò vẽ.

Người trên đó rõ ràng khiến Hứa Thành bất ngờ.

Đó lại là Tiểu Muộn và Văn Cẩm.

Mặc dù Hứa Thành chưa từng gặp Văn Cẩm, nhưng phản ứng đầu tiên của anh đó là Văn Cẩm.

Nhưng hai người họ dường như bị kẹt trong khối vẫn thạch đó, cơ thể bị cố định chặt trong một lỗ hổng nhỏ trên thân vẫn thạch.

Sau đó một con quái vật xuất hiện như đang kích thích thần kinh của Hứa Thành, bởi vì đó chính là Tây Vương Mẫu mà anh từng thấy trong sự gấp khúc của thời không.

Sắc mặt của Tây Vương Mẫu tái nhợt, là kiểu tái nhợt của người quanh năm không thấy ánh mặt trời.

Tây Vương Mẫu dường như đã dung hợp với khối vẫn ngọc đó, có thể tùy ý di chuyển trên thân vẫn ngọc.

Tây Vương Mẫu lạnh lùng liếc nhìn Hứa Thành một cái, sau đó lại chuyển ánh mắt sang hắc giao.

Con hắc giao dường như đang sợ hãi Tây Vương Mẫu, nó lượn lờ trên trời, không dám lại gần chút nào.

Nhưng tại sao vừa rồi Tây Vương Mẫu lại giúp con hắc giao này, Hứa Thành có chút không hiểu.

Nhưng Tây Vương Mẫu đang điều khiển vẫn thạch từ từ bay về phía giao long.

Con giao long như chuột thấy mèo, trực tiếp bay về phía xa.

Một luồng sáng màu vàng từ trong vẫn thạch trực tiếp chiếu vào người giao long, trông giống như một cái lồng, giao long chạy trốn khắp nơi cũng vô ích.

Sau khi va vào luồng sáng đó, trên người nó xuất hiện từng vết thương, có một loại năng lượng kỳ lạ đang ngăn cản vết thương lành lại.

Tây Vương Mẫu dường như đã nhìn thấy một món ngon cực kỳ hấp dẫn, trong ánh mắt toát lên một khát vọng ăn thịt cực mạnh.

Khối vẫn ngọc không ngừng hút lấy hắc giao, khi hắc giao áp sát vào vẫn ngọc, khối vẫn ngọc trực tiếp như nham thạch tan chảy, bao bọc lấy hắc giao.

Con hắc giao không ngừng kêu la thảm thiết, nhưng khối vẫn ngọc đang không ngừng đồng hóa hắc giao, hắc giao căn bản không có chút sức phản kháng nào.

Dần dần, máu tươi của hắc giao đều hội tụ trên người Tây Vương Mẫu, trông giống như một quả cầu máu lớn.

Theo thời gian trôi qua, Tây Vương Mẫu cũng đã hấp thụ hết chỗ máu đó, làn da trông trắng hồng hơn rất nhiều.

Chương 137

Con hắc giao như bị hút cạn tinh hoa, toàn thân chỉ còn lại một bộ da rơi từ trên vẫn ngọc xuống.

Tây Vương Mẫu ngay sau đó chuyển vẫn ngọc nhìn về phía Hứa Thành.

Hứa Thành không biết thái độ của Tây Vương Mẫu đối với mình, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Lúc này hệ thống đột nhiên nói: "Phía trước phát hiện năng lượng cao chiều, có thể hấp thụ." Hứa Thành không ngờ hệ thống lại có thể hấp thụ sức mạnh của vẫn ngọc.

"Làm thế nào để hấp thụ." "Cần ký chủ tiếp xúc với nguồn năng lượng." Lúc này Tây Vương Mẫu trực tiếp bay về phía Hứa Thành, vẫn ngọc sắp đập vào người Hứa Thành thì đột nhiên dừng lại.

Nhưng Hứa Thành không hề cảm nhận được địch ý từ trên người Tây Vương Mẫu.

Nhưng anh không thể không khách sáo.

Hứa Thành trực tiếp bám vào những lỗ hổng đó leo lên.

"Hệ thống, cần bao lâu mới có thể hấp thụ xong." "Nguồn năng lượng khổng lồ, thời gian dự kiến để hấp thụ toàn bộ là bảy tiếng." Sắc mặt Hứa Thành biến đổi, Tây Vương Mẫu không thể cho anh bảy tiếng.

Nhưng có thể hấp thụ bao nhiêu thì hấp thụ bấy nhiêu, trước tiên kéo dài thời gian rồi nói sau.

Lúc này Hứa Thành đột nhiên cảm thấy hình ảnh thay đổi, anh đã đến nơi Tây Vương Mẫu cùng Tiểu Muộn và Văn Cẩm đang ở.

Khi Tây Vương Mẫu nhìn vào khuôn mặt Hứa Thành, bà ta đột nhiên có chút kinh ngạc, như thể đã gặp lại cố nhân.

Hứa Thành thấy ánh mắt của Tây Vương Mẫu nhìn mình không đúng, trong lòng không khỏi nghĩ chẳng lẽ Tây Vương Mẫu đã để mắt đến nhan sắc của mình rồi sao.

Tây Vương Mẫu ngoài khuôn mặt ra, những nơi khác hoàn toàn không có chút mỹ cảm nào.

Tây Vương Mẫu lúc này dường như đã chìm vào hồi ức, tiếp theo không có bất kỳ hành động nào.

Hứa Thành vội vàng chạy đến nơi Tiểu Muộn và Văn Cẩm đang ở, trực tiếp kéo Tiểu Muộn và Văn Cẩm ra khỏi lỗ hổng đó.

Nhưng Văn Cẩm rõ ràng có chút không muốn, khiến Hứa Thành có chút kỳ lạ.

Nhìn thấy Tiểu Muộn, Hứa Thành hỏi: "Có chuyện gì vậy, sao lại rơi vào tay Tây Vương Mẫu." Tiểu Muộn liền kể cho Hứa Thành nghe chuyện xảy ra sau khi anh đi.

Hóa ra sau khi Tiểu Muộn nhảy xuống nước, anh đã đến nơi đã để lại ký hiệu, ở đó anh đã tìm thấy Văn Cẩm.

Khi tìm thấy Văn Cẩm, cô ấy đã bị lửa thiêu cháy đen, nhưng may mắn gặp mưa lớn mới thoát nạn, thoát khỏi số phận bị khát chết.

Tiếp theo, Văn Cẩm dẫn Tiểu Muộn đến nơi cô ấy vẫn luôn khảo sát.

Nơi đó phải được lấp đầy nước mới có thể vào được, nếu không dù thế nào cũng không thể vào được.

Lặn xuống khoảng mấy chục mét, họ rơi xuống một vùng đất trống.

Không gian đó được một lớp màng nước bảo vệ, không có một giọt nước nào.

Hai người cũng nhìn thấy khối vẫn ngọc đó.

Văn Cẩm biết phương pháp cứu mình ở trong vẫn ngọc, liền trèo vào một lỗ hổng trong vẫn ngọc.

Tiểu Muộn lo lắng Văn Cẩm sẽ gặp chuyện, cũng đi theo Văn Cẩm vào.

Chuyện tiếp theo rõ ràng, cả hai đều bị Tây Vương Mẫu phát hiện.

Tây Vương Mẫu đã dung hợp làm một với vẫn ngọc trong mấy ngàn năm, họ căn bản không phải là đối thủ của Tây Vương Mẫu.

Sau đó không lâu thì nghe thấy tiếng sấm, ngay sau đó bị đưa lên mặt đất.

Lúc này Tây Vương Mẫu dường như đã tỉnh lại từ hồi ức, câu đầu tiên bà ta nói với Hứa Thành là: "Hiên Viên, cuối cùng chàng cũng đến đón ta rồi." Hứa Thành không ngờ Tây Vương Mẫu lại gọi mình là Hiên Viên, trong lịch sử người có thể được gọi là Hiên Viên cũng chỉ có Hoàng Đế mà thôi.

Xem ra anh có lẽ trông khá giống Hoàng Đế, nên mới bị nhận nhầm.

Nhưng Tây Vương Mẫu đã nhầm anh thành Hoàng Đế, Hứa Thành trong lòng đã có ý định.

Điều duy nhất cần làm bây giờ là kéo dài thời gian, tốt nhất là đợi hệ thống hấp thụ hết năng lượng.

"Đúng vậy, ta đến rồi." Hứa Thành tự nhiên phải phối hợp với Tây Vương Mẫu, mặc dù không biết tại sao Tây Vương Mẫu lại có vẻ mặt thâm tình như vậy với mình.

Lúc này hệ thống cũng đang nỗ lực hấp thụ năng lượng của vẫn ngọc.

Nhìn biểu cảm của Tây Vương Mẫu, Văn Cẩm và Tiểu Muộn đều có chút ngạc nhiên.

Chẳng lẽ hai người có chuyện gì sao?

Nhưng hai người thông minh đến mức nào, gần như ngay lập tức hiểu ra rằng e là Tây Vương Mẫu đã nhận nhầm người.

Bây giờ Hứa Thành cũng không chắc có thể đánh bại Tây Vương Mẫu, vì vậy chỉ có thể phối hợp trước.

Tây Vương Mẫu định bước lên, nhưng sau đó lại lùi lại một bước.

"Hiên Viên, bộ dạng này của ta thực sự không có mặt mũi nào gặp chàng, tiếc là tuổi thọ của ta lúc đó không còn nhiều, mới phải cùng sinh tồn với ma hổ của Xi Vưu." Hứa Thành không ngờ cơ thể này của Tây Vương Mẫu lại là kết hợp với ma hổ, thú cưng của Xi Vưu.

Theo truyền thuyết ghi lại, Xi Vưu năm xưa để luyện chế hổ phách đao đối kháng với hiên viên kiếm của Hiên Viên Hoàng Đế, đã trực tiếp rút xương sống của ma hổ để luyện chế.

Vì bị rút sống, hổ phách đao đã tụ tập oán khí cực lớn của ma hổ, lại lấy kim loại của năm ngọn núi để luyện chế.

Ngày hổ phách đao thành hình, tất cả ma hổ trong trời đất đều đau lòng mà chết, và bị hổ phách đao hút hồn phách, vì vậy ma hổ mới tuyệt tích từ thời thượng cổ.

Chương 138

Hôm nay Tây Vương Mẫu lại dùng thân thể của ma hổ, xem ra ma hổ cũng có thể trường sinh bất tử.

Nhưng Tây Vương Mẫu đã như vậy, Hứa Thành tự nhiên sẽ không tỏ ra ghét bỏ.

Điều quan trọng nhất bây giờ là giả vờ với Tây Vương Mẫu, có thể kéo dài bao lâu thì kéo dài bấy lâu.

"Không, không quan trọng nàng biến thành bộ dạng gì ta cũng sẽ không ghét bỏ." Tây Vương Mẫu lập tức cảm động không nói nên lời, nước mắt tuôn rơi.

"Những năm nay, chàng sống tốt không, năm ngàn năm sau có thể phục sinh, bây giờ đã năm ngàn năm rồi sao?" Năm ngàn năm?

Chẳng lẽ Hiên Viên Hoàng Đế năm ngàn năm sau sẽ phục sinh sao.

Nhưng đến nước này, Hứa Thành đành phải cứng rắn nói: "Đúng vậy, ta đã phục sinh, vì vậy lần này ta đến tìm nàng." Tây Vương Mẫu lập tức trở nên e thẹn, trên mặt lộ ra một vệt hồng.

"Thật sao, chàng đã nói sau khi phục sinh sẽ cưới ta, lời đó còn tính không?" Hả?

Hứa Thành và Tiểu Muộn cùng Văn Cẩm đều sững sờ, không ngờ Tây Vương Mẫu và Hoàng Đế lại có ước định như vậy.

Lúc này Tiểu Muộn vỗ vỗ vai Hứa Thành, trong mắt mang theo một tia cười.

Ý đó rõ ràng là tự cầu phúc đi, tôi không giúp được.

Hứa Thành bất đắc dĩ gật đầu với Tây Vương Mẫu.

“Đương nhiên sẽ tính, nàng là người ta yêu nhất mà.” Khuôn mặt của Tây Vương Mẫu lập tức lạnh đi.

“Ta là người chàng yêu nhất, lúc đó không phải chàng yêu nhất Cửu Thiên Huyền Nữ sao?” “Ách…” Hứa Thành lập tức cứng họng, không biết nên nói gì, nếu để lộ ra thì không hay.

Đúng lúc này, Tiểu Bạch đột nhiên bay lên, vì cảm nhận được Hứa Thành đang gặp nguy hiểm.

Tây Vương Mẫu nhìn thấy Tiểu Bạch, sắc mặt lập tức càng lạnh như băng.

“Cửu Thiên Huyền Nữ, ngươi cũng cùng Hiên Viên phục sinh rồi sao?” Tiểu Bạch tự nhiên không hiểu lời của Tây Vương Mẫu, Hứa Thành bên cạnh lại cảm thấy Tây Vương Mẫu có lẽ đã có chút rối loạn tinh thần.

Nếu không tại sao lại cho rằng Tiểu Bạch là Cửu Thiên Huyền Nữ, nhận nhầm một người cũng thôi đi, không thể nào tất cả đều nhận nhầm.

Hứa Thành chỉ cảm thấy mình đang đối thoại với một bệnh nhân tâm thần, như vậy tự nhiên cũng không có gì phải e ngại.

“Đúng vậy, nàng ấy cùng ta phục sinh, lúc đó chúng ta được chôn cùng nhau, điều này nàng hẳn là biết.” Nước mắt của Tây Vương Mẫu lập tức tuôn ra càng dữ dội hơn.

“Ta biết, ta biết, Ứng Long ở đâu, không phải nó luôn luôn bảo vệ các ngươi sao?” Hứa Thành đột nhiên cảm thấy không thể đùa quá trớn, nhưng Ứng Long là cái quái gì, trong lịch sử thần thoại cũng không có ghi chép rõ ràng về con rồng này.

Hứa Thành không còn cách nào khác, đành phải ôm Tiểu Ngân ra, nói đây là Ứng Long.

Anh lại bịa ra một lời nói dối.

"Ứng Long vì bị thương nên đã thoái hóa." Ai ngờ Tây Vương Mẫu nhìn thấy Tiểu Ngân lại dùng bàn tay lớn hóa thành từ vẫn ngọc đón lấy Tiểu Ngân.

"Quả nhiên, quả nhiên là Hiên Viên, lúc đầu ta còn tưởng chàng đang lừa ta, nhưng phù văn trên móng vuốt của Ứng Long sẽ không lừa người." Tiểu Ngân thì một mặt ngơ ngác nhìn Tây Vương Mẫu.

Tôi là ai, tôi đang ở đâu, tôi đang làm gì.

Phù văn mà Tây Vương Mẫu chỉ, chính là phù văn Mạc Kim Phù mà Hứa Thành dùng để luyện chế cho Tiểu Ngân.

Khả năng tưởng tượng của Tây Vương Mẫu thật mạnh, xem ra bà ta đang sống trong thế giới của riêng mình.

Tây Vương Mẫu đưa Tiểu Ngân lại, Hứa Thành vội vàng đón lấy và đưa Tiểu Ngân vào không gian nhẫn.

Tây Vương Mẫu nhìn ra ngoài nói: "Hay là hôm nay chúng ta uống rượu trò chuyện, trong tẩm cung của ta có mấy bình rượu ngon cất giữ mấy ngàn năm, cũng có thể dùng để chiêu đãi bạn bè của chàng." Trong nháy mắt, mấy người Hứa Thành đã ở bên trong vẫn ngọc, không gian bên trong cực lớn, trông giống như một tòa cung điện.

Tây Vương Mẫu không biết từ đâu lấy ra một vò rượu, mở nắp ra, một mùi rượu thoang thoảng bay khắp không gian.

Nhìn kỹ, rượu đã biến thành cao rượu màu hổ phách, cao rượu đó tỏa ra màu sắc lộng lẫy vô cùng, khiến người ta muốn thử xem rốt cuộc nó có vị gì.

Tây Vương Mẫu lấy ra một cái muỗng làm từ vẫn ngọc, lại lấy ra một bộ đồ uống rượu.

Bà ta múc đầy cao rượu vào từng chén.

Tây Vương Mẫu vận dụng vẫn ngọc, trực tiếp đặt những bộ đồ uống rượu đầy cao rượu vào tay ba người Hứa Thành.

Nhưng Tây Vương Mẫu lại không múc cho Tiểu Bạch, xem ra lòng ghen tị của phụ nữ thật đáng sợ, Tây Vương Mẫu cũng không ngoại lệ.

Nhưng xương ngang của Tiểu Bạch cũng chưa luyện hóa, cho cao rượu cũng không ăn được.

Hứa Thành ngửi thử, ngược lại Văn Cẩm lại tỏ ra phấn khích, dường như trong cao rượu có thứ cô ấy cần.

Văn Cẩm sau đó đổ cao rượu vào miệng, ăn như ăn thạch.

Hứa Thành kinh ngạc phát hiện, vảy trên người Văn Cẩm lại nhạt đi rất nhiều.

Xem ra cao rượu có tác dụng rất mạnh đối với độc của Văn Cẩm.

Hứa Thành cũng ăn cao rượu vào miệng, cao rượu lập tức hóa thành một dòng quỳnh tương, ăn vào cực kỳ thoải mái.

Tuần hoàn máu dường như cũng nhanh hơn vài phần.

Sau khi Tiểu Muộn uống vào, hình xăm kỳ lân trên người đột nhiên tỏa sáng rực rỡ, lờ mờ một hư ảnh kỳ lân xuất hiện trên người Tiểu Muộn.

Tây Vương Mẫu nhìn thấy liền nói: "Là hậu nhân của Viêm Đế sao?" Nghe thấy lời của Tây Vương Mẫu, Hứa Thành chợt bừng tỉnh, đó là con Kỳ Lân tọa kỵ của Viêm Đế.

Chương 139

Bên cạnh Tiểu Muộn, hư ảnh Kỳ Lân kia sau khi hiện ra một thoáng liền biến mất không thấy đâu.

Tiểu Muộn cũng ngay lập tức ý thức được chuyện gì đã xảy ra trên người mình.

Tây Vương Mẫu nói: "Không tệ, huyết mạch phản tổ, huyết mạch Kỳ Lân được đề cao thêm một bước, e rằng có thể hóa thân thành Kỳ Lân rồi đó." Tiểu Muộn hiển nhiên vẫn chưa hoàn toàn thức tỉnh ký ức, đối với lời của Tây Vương Mẫu, anh không biết nên đáp lại thế nào.

Cứ như vậy, cả một vò rượu cao lớn đã bị Tây Vương Mẫu và bốn người Hứa Thành ăn sạch sành sanh.

Rượu cao vào bụng, tự nhiên sẽ say.

Tiểu Muộn và Văn Cẩm sớm đã say đến bất tỉnh nhân sự.

Tây Vương Mẫu thấy thời cơ đã đến, liền nói thẳng với Hứa Thành: "Hiên Viên, hay là hôm nay chàng cứ nhận lấy ta đi." Hứa Thành nhìn dáng vẻ thân hổ mặt người của Tây Vương Mẫu, trong lòng đột nhiên rùng mình một cái, hôm nay tuyệt đối không thể chiều theo ý bà ta được.

Nếu không sau này còn mặt mũi nào mà nhìn người khác.

Thêm vào đó là cảm giác ghê tởm, càng không thể được.

Tiểu Bạch lúc này đột nhiên chắn giữa Tây Vương Mẫu và Hứa Thành.

Thấy hành động của Tiểu Bạch, Hứa Thành thầm cho cô một ngàn like.

Tây Vương Mẫu nhìn Tiểu Bạch, sắc mặt lạnh đi, trực tiếp ra tay với cô.

Bàn tay lớn ngưng tụ từ Vẫn Ngọc đã chuẩn bị xong, Hứa Thành đột nhiên hét lên: "Dừng tay!" Tây Vương Mẫu tức giận nói: "Quả nhiên là ngươi che chở cho nó." Hứa Thành vội xua tay: "Ta không thể tùy tiện thành chuyện tốt như vậy được, ta cũng phải cử hành hôn lễ, sau đó mới có thể tiếp tục." Khi thấy Tây Vương Mẫu có vẻ không tin, Hứa Thành nói: "Chẳng lẽ bà muốn chống lại pháp chỉ của Nữ Oa đại thần sao?" Tây Vương Mẫu nghe xong, tứ chi lập tức quỳ xuống, nói với hư không.

"Nữ Oa đại thần, tiểu kim mãng đã lỗ mãng, khẩn cầu Người đừng trách phạt." Hứa Thành không ngờ mình chỉ nói bừa một câu mà phản ứng của Tây Vương Mẫu lại lớn đến vậy.

Chẳng lẽ Tây Vương Mẫu thật sự đã gặp Nữ Oa sao?

Liên tưởng đến mối quan hệ cộng sinh giữa người và rắn, chẳng lẽ Nữ Oa và Phục Hy cũng cộng sinh với rắn sao?

Hiện tại Nữ Oa và Phục Hy chưa chết, không biết đã trốn ở đâu.

Ngoài ra, "tiểu kim mãng", Tây Vương Mẫu tự gọi mình là tiểu kim mãng sao?

Phong cách đặt tên này sao quen thuộc thế nhỉ.

Trải qua chuyện này, Tây Vương Mẫu rõ ràng đã ngoan ngoãn hơn rất nhiều.

Hứa Thành nói: "Tôi hơi mệt rồi, ở đây có chỗ nào nghỉ ngơi không?" Tây Vương Mẫu trực tiếp dùng Vẫn Ngọc tạo ra một chiếc giường lớn, cứ thế nhìn Hứa Thành.

Hứa Thành tất nhiên sẽ không ngủ, tất cả những gì anh làm bây giờ là để kéo dài thời gian, chỉ cần chờ hệ thống hấp thụ hết năng

lượng của Vẫn Ngọc là được.

Tây Vương Mẫu cứ thế đứng trước giường nhìn Hứa Thành, nhưng có một Tiểu Bạch ngăn ở giữa lại khiến bà ta có chút tức tối.

Trong lúc mơ màng, Hứa Thành bỗng nghe thấy tiếng của hệ thống.

"Năng lượng hấp thụ hoàn tất, có muốn thoát khỏi không gian Vẫn Ngọc không?" "Có." Hứa Thành chỉ cảm thấy không gian xung quanh biến đổi, Tiểu Bạch, Tiểu Muộn và Văn Cẩm đều đã trở lại mặt đất.

"Năng lượng hệ thống bổ sung hoàn tất, đang tiến hành nâng cấp, thời gian dự kiến là năm ngày." Hứa Thành không ngờ hệ thống lại nâng cấp, không biết sau khi nâng cấp sẽ có chức năng gì mới.

Viên Vẫn Ngọc đột nhiên thay đổi hình dạng, từ chất ngọc ban đầu hoàn toàn biến thành chất đá.

"Ầm." Vẫn Ngọc từ trên không trung rơi xuống, theo sau đó là một tiếng gầm giận dữ.

"Lừa ta!" Nhưng Vẫn Ngọc và âm thanh đó giống như tro bụi bay theo gió, trực tiếp tan biến giữa trời đất, Tây Vương Mẫu cũng sớm đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

Nhìn thấy cảnh này, Hứa Thành thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng thoát khỏi nguy hiểm.

Nhưng Văn Cẩm ở bên cạnh lại có chút không thể chấp nhận được cảnh tượng này.

"Vẫn Ngọc đi đâu rồi?" Hứa Thành nhìn thấy vậy bỗng nhiên hiểu ra, cả đời Văn Cẩm đều tìm kiếm phương pháp chữa trị thi miết đan, thấy hy vọng tan vỡ tự nhiên sẽ suy sụp.

Hứa Thành nói: "Cô không cần phải như vậy, trong vương lăng

kia có mấy ngàn bộ ngọc dũng, hẳn là có thể ức chế độc tố trong cơ thể." Văn Cẩm nghe xong mới cảm thấy an tâm hơn một chút.

Hứa Thành lại nói: "Bây giờ Tháp Mộc Đà không còn thứ gì có giá trị nữa, gọi những người khác lên, chúng ta rời đi thôi." Tiểu Bạch cõng mọi người lên, A Nịnh lo lắng nhìn Hứa Thành, rõ ràng lúc nãy cô cũng đã nghe thấy tiếng gầm giận dữ đó.

Hứa Thành nắm lấy tay cô ra hiệu mình không sao.

Ngô Tam Thúc sau khi thấy Văn Cẩm liền trực tiếp ôm chầm lấy cô.

"Cô không sao thật tốt quá rồi." Văn Cẩm hiển nhiên cũng có chút rưng rưng, tình cảm của cô dành cho Ngô Tam Thúc là thật, nhưng với tình trạng trước đây, cô căn bản không dám mơ tưởng.

Bây giờ mọi chuyện đều tốt đẹp tự nhiên là tốt nhất.

Bàn Tử lúc này nói: "Những bộ ngọc dũng ở dưới kia nếu tôi lấy hết ra ngoài thì phát tài to rồi." Bàn Tử vẫn như mọi khi, đặt minh khí lên hàng đầu.

Hứa Thành cũng gật đầu.

Những bộ ngọc dũng này tùy tiện lấy một bộ ra ngoài cũng đủ làm chấn động thế giới, nhưng mấy ngàn bộ thì quả thật hơi nhiều.

Hứa Thành nói: "Mỗi người lấy một bộ, còn lại tôi lấy, sau này ai cần thì đến chỗ tôi lấy." Mọi người đều biết trên người Hứa Thành có một món bảo vật có thể chứa đồ, tự nhiên không có ý kiến gì.

Dù sao ngọc dũng nặng như vậy, mỗi người có thể mang một bộ đã là giới hạn rồi.

Hứa Thành để Tiểu Bạch cõng mình xuống, những bộ ngọc dũng đó nằm rải rác, chỉ có thể gom hết lại mang đi.

Sau khi lên trên, mỗi người được chia một bộ, Hứa Thành lại cất tấm da cao su đen đi rồi mới đi về phía chiếc xe.

Chương 140

Văn Cẩm nhìn những bộ ngọc dũng nằm rải rác, trong lòng tự nhiên kích động lạ thường, nhưng nửa đời sau của cô e rằng phần lớn thời gian sẽ phải mặc ngọc dũng để sống qua ngày.

Hứa Thành cảm thấy sau này mình sẽ còn đến Tháp Lý Mộc, dù sao nơi này cũng là nơi gần Côn Luân Sơn nhất.

Côn Luân Sơn.

Hứa Thành vốn định sau khi hành động lần này kết thúc mới đi, nhưng chuyến đi đến lăng Tần Thủy Hoàng e rằng sắp tới gần.

Hứa Thành có một dự cảm, có lẽ anh sẽ tìm được câu trả lời cho những bí mật đang gây khó khăn cho mình ở Côn Luân Sơn.

Đường về thuận lợi, chẳng mấy chốc đã đến Đôn Hoàng.

Mọi người ở Đôn Hoàng nghỉ ngơi thật tốt, sau đó liền chia nhau ra.

A Nịnh gọi điện về công ty để từ chức với Cừu Đức Khảo, đồng thời mang về một giọt máu của Hứa Thành làm con bài mặc cả.

Hứa Thành chỉ đồng ý cho Cừu Đức Khảo sống thêm hai mươi năm, dù sao ông ta cũng có ơn nuôi dưỡng A Nịnh, vì A Nịnh anh cũng phải làm như vậy.

Ngô Tam Thúc thì đưa Văn Cẩm đi đâu không rõ, không nói cho mọi người biết hướng đi của mình.

Ngô Tà thì cùng Bàn Tử về Hàng Thành, bên đó có sản nghiệp của chú Ba cần xử lý.

Tiểu Muộn không biết đi đâu, bèn theo Hứa Thành về Kinh Thành.

Bàn Tử tự nhiên cũng phải về Kinh Thành.

Sau một tháng không ngừng thám hiểm, đoạn hành trình này cuối cùng cũng đi đến hồi kết.

Nhưng khi sắp đến Kinh Thành, Lưu Ly Tôn gọi điện tới.

Doãn Lão bệnh tình nguy kịch.

Nghe tin này, Hứa Thành có chút kinh ngạc, rõ ràng sức khỏe Doãn Lão vẫn tốt, sao lại đột nhiên không xong rồi.

Nhưng dù Doãn Lão bệnh nguy kịch, Hứa Thành cũng không hề có ý định dùng máu của mình để cứu ông, trừ phi có lý do đặc biệt.

Dù sao sinh lão bệnh tử, là quy luật của trời đất.

Nếu cưỡng ép phá vỡ, Hứa Thành luôn cảm thấy sẽ xảy ra chuyện không hay.

Về đến Kinh Thành, chiều ngày thứ ba.

Doãn Lão cũng qua đời.

Khi Hứa Thành đến thì di thể đã được hỏa táng.

Mặc dù đáng tiếc, nhưng cũng không có cách nào.

Sau khi chia tay Bàn Tử và Tiểu Muộn, Hứa Thành đến nghĩa trang của Doãn Lão.

Lần này Hứa Thành gặp được Doãn Nam Phong, Doãn Nam Phong trông cũng khoảng mười lăm mười sáu tuổi.

Doãn Lão muốn gả Doãn Nam Phong cho mình, Hứa Thành có chút dở khóc dở cười, anh đâu có sở thích loli.

Nhưng Doãn Nam Phong sau khi nhìn thấy Hứa Thành, câu đầu tiên lại là: "Anh là Hứa Thành sao, ông nội muốn em gả cho anh." Hứa Thành sờ sờ bím tóc nhỏ của Doãn Nam Phong.

“Thật vậy sao, ông nội nói với em lúc nào?” Doãn Nam Phong trông rất có chủ kiến, nói: “Em biết anh và chị Tô Nguyệt, chị Tô Tình có quan hệ, nhưng em không để ý, chỉ cần anh có thể ở rể, mọi chuyện đều dễ nói.” Hứa Thành cảm thấy Doãn Nam Phong có chút già trước tuổi, nhưng ở nghĩa trang của Doãn Lão không thể quá phóng túng.

Nhưng điều kỳ lạ là Doãn Nam Phong không hề có chút tình cảm bi thương nào.

“Cô bé, bây giờ việc học là quan trọng nhất, sau này khi quản lý sản nghiệp gia tộc mới không bị lúng túng.” Doãn Nam Phong rõ ràng không thích lời giáo huấn của Hứa Thành, bĩu môi đi đến trước mộ bia của Doãn Lão thắp giấy tiền.

Hứa Thành ở lại một lúc, cảm thấy ở lại nữa cũng không có ý nghĩa gì, bèn lạy trước mộ Doãn Lão rồi rời đi.

Vừa mới xuống xe lửa, lại phải đi dự tang lễ.

Anh đối với Doãn Lão cũng không có tình cảm gì đặc biệt, giống như một ông lão sống cùng trong một sân viện đột nhiên qua đời vậy.

Mặc dù cảm thấy đáng tiếc, nhưng cũng không có dao động tình cảm quá lớn.

Trong thời gian này Lưu Ly Tôn cũng gọi điện, nhưng đều là bảo Hứa Thành đừng đi, xem ra việc lăng Tần Thủy Hoàng cũng sắp được đưa vào chương trình nghị sự.

Nhưng một cuộc điện thoại của Hoắc Tú Tú lại khiến Hứa Thành cảm thấy có chút bất ngờ.

“Hứa Thành, anh đang ở Kinh Thành à?” “Ừm, anh đang ở đây, không phải em nhớ anh rồi à.” Hoắc Tú Tú ở đầu dây bên kia rõ ràng không ngờ Hứa Thành sẽ nói như vậy, nhưng trong lòng lại vui thầm.

“Ai thèm nhớ anh chứ, là bà nội em muốn gặp anh đó.” Hoắc Tiên Cô lại muốn gặp mình.

Hứa Thành không biết Hoắc Tiên Cô rốt cuộc có ý gì, nhưng anh cũng không muốn đi gặp.

Bởi vì trong nguyên tác, Hoắc Tiên Cô này tính tình cổ quái, đi gặp mặt khó tránh sẽ xảy ra một số chuyện không vui.

“Anh không đi đâu, thay anh gửi lời hỏi thăm bà nhé.” Hoắc Tú Tú có chút ngạc nhiên, Hứa Thành sao lại không muốn đến, chẳng lẽ anh và bà nội có mâu thuẫn gì sao?

Nhưng cũng không nghe bà nội nhắc đến chuyện này.

“Hứa Thành, bà nội em nhất định muốn gặp anh một lần, sao vậy?” Hứa Thành bất đắc dĩ, dù sao trước khi đi lăng Tần Thủy Hoàng khó tránh sẽ phải gặp mặt, đi thì đi, nếu không sau này càng khó đối phó.

Nghĩ đến đây Hứa Thành đành nói: “Được rồi, có phải là cái sân viện lần trước anh đưa em về không?” Hoắc Tú Tú vội nói: “Đúng đúng, ở đó, Hứa Thành khi nào anh có thể đến?” Hứa Thành nghĩ một lát rồi nói: “Anh qua ngay đây, nhớ ra cổng đón anh, nếu không anh không vào được đâu.” Bây giờ là giữa trưa, Tô Nguyệt đang bận rộn chuẩn bị bữa trưa, thấy Hứa Thành cầm chìa khóa xe định ra ngoài.

Chương 141

"Anh Hứa đi đâu vậy, ăn trưa xong rồi hẵng đi." Hứa Thành đi tới hôn Tô Nguyệt một cái rồi nói: "Không vội, tối anh sẽ về." Lái chiếc xe con bọ của Tô Nguyệt, Hứa Thành đi thẳng đến khu sân viện nơi Hoắc Tú Tú ở.

Hứa Thành cảm thấy mình nên mua một chiếc xe đi thay, lúc nào đó nhờ Bàn Tử tham khảo giúp.

Đến cổng khu sân viện, Hoắc Tú Tú đã sớm đợi Hứa Thành ở đó.

Sau khi nhờ cảnh vệ cổng tìm cho Hứa Thành một chỗ đậu xe, cô dẫn Hứa Thành vào trong sân.

Trước khi vào cửa, Hoắc Tú Tú nói: "Hứa Thành, bà nội em tính tình hơi xấu, hy vọng anh có thể chịu đựng một chút." Hứa Thành cười nói: "Đó là chắc chắn rồi, bà nội em cũng là bà nội anh mà." "Anh này!" Hoắc Tú Tú nắm chặt nắm đấm nhỏ, khẽ đánh vào người Hứa Thành.

Hứa Thành chỉ cảm thấy cú đấm đó như một chiếc lông vũ rơi trên người, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Hoắc Tú Tú, cảm thấy khá thoải mái.

Lúc này Hoắc Tú Tú nói với vào trong cửa: "Bà nội, Hứa Thành đến rồi ạ." Lúc này cửa mở ra, một người phụ nữ trung niên được bảo dưỡng rất tốt bước ra.

Người phụ nữ này Hứa Thành đã từng gặp, lúc đó ở khách sạn Tân Nguyệt đấu giá bảo vật, bà ta ở bên cạnh Hoắc Tú Tú.

Xem ra hẳn là cô của Hoắc Tú Tú.

Người phụ nữ trung niên nói: "Vào đi." Sau khi Hứa Thành vào

trong, anh thấy một bà lão tóc bạc da hồng hào đang ngồi ngay ngắn ở trung tâm đại sảnh.

Nhìn dáng vẻ, lúc trẻ chắc hẳn là một mỹ nhân tuyệt sắc.

Hẳn đây là Hoắc Tiên Cô.

Hoắc Tiên Cô sau khi nhìn thấy Hứa Thành, rõ ràng đã bị sốc.

Ánh mắt lộ ra vẻ phức tạp khó tả.

Ánh mắt này Hứa Thành đã từng thấy trên người Tây Vương Mẫu, chẳng lẽ Hoắc lão thái cũng nhận ra mình?

Nhưng biểu cảm của Hoắc Tiên Cô không kéo dài bao lâu, bà nói: "Mời ngài ngồi, dâng trà ngon." Hoắc Tú Tú rõ ràng có chút kinh ngạc, sao bà nội lại khách sáo với Hứa Thành như vậy.

Mấy người cô của Hoắc Tú Tú hiển nhiên cũng không biết chuyện gì, nhưng lễ tiết đều làm rất chu đáo.

Chẳng mấy chốc, Hứa Thành được ngồi ở phía dưới Hoắc Tiên Cô, vị trí chỉ sau chủ nhà.

Trà cũng là trà ngon, cho dù người không biết về trà cũng có thể ngửi thấy hương thơm nồng nàn của lá trà.

Hứa Thành lại biết lá trà này rất quý.

Uống trà chú trọng "nhất khán, nhị văn, tam phao".

"Nhất khán" là xem màu sắc và hình dáng của lá trà, lá trà ngon có màu xanh biếc, hình dáng cũng đều đặn.

"Nhị văn" là trà ngon thường có một mùi hương thanh khiết, chất lượng không tốt thì có mùi mốc.

"Tam phao" là uống vào miệng thanh mát nhuận họng, môi răng lưu hương, ngược lại nếu là trà dở thì uống vào sẽ đắng chát tê lưỡi.

Lúc này Hoắc Tiên Cô nói: "Không biết trong nhà vị tiểu ca đây còn có người thân nào không?" Hứa Thành lắc đầu.

"Tôi từ nhỏ cha mẹ đều mất, ăn cơm trăm nhà mà lớn lên, không biết còn có họ hàng nào không." "À." Hoắc Tú Tú không ngờ thân thế của Hứa Thành lại thảm như vậy, thấy anh ra tay hào phóng cứ tưởng là người của gia tộc lớn nào đó.

Nghĩ đến đây, Hoắc Tú Tú bỗng dưng lòng trắc ẩn dâng trào, chỉ muốn nghe Hứa Thành kể về những năm tháng qua.

Có thể một mình đi đến ngày hôm nay, Hoắc Tú Tú không thể tưởng tượng được điều đó khó khăn đến nhường nào.

Hoắc Tiên Cô hiển nhiên cũng có chút đồng cảm, dù sao Hứa Thành và một vị cố nhân thực sự quá giống nhau.

"Xem ra vị công tử đây cũng là một người đáng thương." Mấy người cô của Hoắc Tú Tú cũng giống như Hoắc Tiên Cô, xem ra lòng đồng cảm đang dâng trào.

Hứa Thành thì nhìn biểu cảm của họ mà ngơ ngác, mình đáng thương chỗ nào?

Hoắc Tiên Cô lúc này nói: "Cháu tên là Hứa Thành đúng không, sau này có chuyện gì cứ tìm bà, bà sẽ đứng ra lo cho cháu." Hoắc Tú Tú thấy vậy có chút ghen tị, bà nội trước giờ luôn nghiêm khắc với cô, Hứa Thành mới đến chưa đầy mười phút đã được đối xử như vậy rồi.

Lúc này Hoắc Tiên Cô lại nói: "Hứa Thành, cháu chưa lập gia đình đúng không?" Hứa Thành lắc đầu: "Vâng ạ." Hoắc Tiên Cô rõ ràng mắt sáng lên.

"Vậy cháu thấy Tú Tú nhà bà thế nào, nếu đồng ý, bây giờ chúng ta định hôn ước luôn." "Hả?" Hứa Thành có chút không phản ứng kịp,

chuyện gì thế này, gọi mình đến là để gả Hoắc Tú Tú cho mình sao?

Hứa Thành không tin Hoắc Tiên Cô lại làm vậy, chẳng lẽ sự xuất hiện của mình đã khiến Hoắc Tiên Cô tạm thời thay đổi chủ ý.

Hoắc Tú Tú thì mặt đỏ bừng tức giận: "Bà nội, bà nói gì vậy!" Nhưng trong lòng lại không biết tại sao, lại xuất hiện một tia mong đợi nho nhỏ.

Hoắc Tiên Cô thì nói: "Cháu là người thừa kế của nhà họ Hoắc, gả cho ai không thể do cháu tự quyết định được." Hoắc Tú Tú vốn đang có chút ngại ngùng và vui mừng lập tức nước mắt lưng tròng.

"Cháu biết, từ nhỏ cháu đã bị bà đối xử như vậy, cháu không thể có chút ý muốn của riêng mình." Hứa Thành thấy mình đã bị cuốn vào một vở kịch gia đình rồi.

Hoắc Tiên Cô trở nên nghiêm nghị, hoàn toàn khác với lúc trước.

"Trước tiên đưa Tú Tú về phòng đi." Mấy người cô của Tú Tú thấy vậy vội vàng kéo Hoắc Tú Tú đi, để tránh Hoắc Tiên Cô lại nổi trận lôi đình.

Thấy Hoắc Tú Tú đi rồi, Hoắc Tiên Cô thay đổi sắc mặt.

"Thật là chê cười rồi, con bé Tú Tú từ nhỏ đã như vậy." Hứa Thành lắc đầu: "Đâu có, Tú Tú rất đáng yêu." Hoắc Tiên Cô thấy Hứa Thành nói vậy: "Thật sao, vậy hôn sự của cháu và cháu gái ta, ta thấy cứ quyết định như vậy đi." Hứa Thành thấy Hoắc Tiên Cô lại muốn thật, cười khổ nói: "Cháu tạm thời không muốn lập gia đình." Trong lòng lại thầm nghĩ, cũng phải đợi lấy được quốc tịch Ả Rập Xê Út đã chứ, lúc đó có thể cưới bốn vợ rồi.

Thấy Hứa Thành nói vậy, Hoắc Tiên Cô cũng không tiện ép buộc, bèn chuyển chủ đề nói: "Hòa Thị Bích thật sự ở chỗ cậu sao?" Hứa Thành gật đầu, thấy Hứa Thành xác nhận, Hoắc Tiên Cô có chút kích

động nói: “Có thể cho ta xem một chút không?” Hứa Thành lắc đầu.

“Xin lỗi, bây giờ tôi không mang theo bên mình.” Hoắc Tiên Cô cũng gật đầu, dù sao đó cũng là bảo vật chí tôn của An Lạc, địa vị không thua gì Cửu Đỉnh, tự nhiên cũng không thể mang theo bên mình.

Nhưng Hoắc Tiên Cô cũng chưa từng thấy bảo vật như vậy, tự nhiên muốn xem.

Chương 142

"Hứa Thành, tin tức cậu có được Hòa Thị Bích cả thế giới đều biết rồi, không biết bao nhiêu nhà sưu tầm lớn muốn được chiêm ngưỡng tận mắt, hay là cậu tổ chức một buổi triển lãm đi?" "Triển lãm?" Hứa Thành có chút ngạc nhiên, tổ chức triển lãm để làm gì.

Hoắc Tiên Cô nói: "Hiện tại đang là thời kỳ then chốt sau khi chúng ta đăng cai Olympic thành công, các nước phương Tây đang lăm le muốn phá hoại sự tự tin văn hóa của chúng ta, lúc này nếu đem Hòa Thị Bích ra triển lãm, sẽ nâng cao rất nhiều sự tự tin văn hóa của chúng ta." Hứa Thành có chút ngạc nhiên, Hoắc Tiên Cô lại có giác ngộ cao như vậy.

Nhưng Hứa Thành biết Hoắc Tiên Cô là người thế nào, liền hiểu ngay ý của bà ta.

"Có thể cống hiến cho đất nước, tôi tự nhiên không thể từ chối." Hứa Thành cảm thấy cũng không có gì không tốt, nhưng nếu Hòa Thị Bích bị tráo đổi thì phiền phức rồi.

Không thể đảm bảo đối phương sẽ không làm chuyện đó.

Nghĩ đến đây Hứa Thành nói: "Tôi muốn đợi đến ngày triển lãm mới mang Hòa Thị Bích đến, không có vấn đề gì chứ?" Hoắc Tiên Cô tự nhiên hiểu ý của Hứa Thành, nhưng cũng có thể thông cảm được.

Bà cũng không thể đảm bảo, sẽ không có người làm ra chuyện đó.

Dù sao Hòa Thị Bích thực sự quá quý giá.

"Được rồi, vậy chờ thông báo nhé." Lúc này Hứa Thành đột nhiên hỏi một câu.

"Chuyện lăng Tần Thủy Hoàng khi nào thì xuất phát?" Hoắc Tiên

Cô nói: “Hiện tại văn kiện chưa được phê duyệt, chỉ có thể chờ.” Hứa Thành gật đầu, không hỏi tiếp nữa.

Chuyện này càng ít người biết càng tốt.

“Hứa Thành, đi xem Tú Tú đi, hôm nay ở lại đây ăn cơm.” Thấy khuôn mặt ân cần của Hoắc Tiên Cô, Hứa Thành có chút hoảng hốt, đây có phải là Hoắc Tiên Cô tính tình cổ quái đó không?

Nhưng đối xử tốt như vậy, Hứa Thành cảm thấy cũng khá tốt.

“Vậy cháu đi xem thử.” Ra khỏi cửa, thấy Hoắc Tú Tú đang ghé vào cửa sổ nhìn Hứa Thành.

Hứa Thành cười cười, vẫy tay với Hoắc Tú Tú.

“Mở cửa đi, anh muốn vào.” Hoắc Tú Tú thấy Hứa Thành muốn vào phòng mình, lập tức chạy xuống lầu mở cửa cho Hứa Thành.

Sau khi thấy Hứa Thành, câu đầu tiên Hoắc Tú Tú hỏi là: “Thế nào, bà nội em không làm khó anh chứ?” Hứa Thành lắc đầu: “Không có, sao lại thế được, anh thấy bà Hoắc rất tốt mà.” Hoắc Tú Tú kéo Hứa Thành vào phòng mình, ngồi xuống rồi nói: “Em cũng thấy lạ, ở Kinh Thành có bao nhiêu thanh niên tài tuấn bà nội em đều không như vậy, ngược lại còn dạy dỗ một phen, hôm nay thấy anh cũng không biết tại sao nữa.” Hứa Thành cười hì hì: “Có lẽ bà Hoắc thấy anh đẹp trai quá, không nỡ mắng anh.” Hứa Thành gọi điện cho Vương Bàn Tử, muốn anh đi xem xe cùng mình.

Vương Bàn Tử đang ăn cơm với Tiểu Muộn, liền nói nếu mua xe thì ở Kinh Thành có bạn bè.

Thế là Hứa Thành đến cửa hàng của Bàn Tử.

Tiểu Muộn lúc này cũng đã thay một bộ quần áo khác, trông rất hợp.

Tiểu Muộn vốn đã đẹp trai, giờ lại thêm người đẹp vì lụa, trông cực kỳ quý phái.

Bàn Tử thấy Hứa Thành, vội vàng mời anh vào cửa hàng.

"Hứa Thành, cậu muốn mua xe gì?" Ngồi trên chiếc ghế gỗ hoàng lê của Bàn Tử, Hứa Thành nói: "Tôi cũng không biết loại nào tốt, cứ chọn loại đắt nhất là được." Bàn Tử hiểu rồi.

"Rolls-Royce thì sao, lái xe đó ra ngoài không phải là rất oách sao." Hứa Thành nghĩ một lát rồi nói: "Ừm, cũng được." Bàn Tử liền gọi điện, nghe có vẻ rất thân với ông chủ hãng xe đó.

Một lúc sau, Bàn Tử liền chốt đơn.

"Hứa Thành, hôm nay vừa hay có một chiếc Phantom đời 2003, giá gốc 7,4 triệu, anh bạn tôi nghe là bạn tôi mua, lập tức bớt còn 7 triệu, thế nào, đủ nghĩa khí chứ?" Hứa Thành có chút bất ngờ, bạn của Bàn Tử thật không tệ.

Dù sao vào năm 2003, bốn mươi vạn không phải là một con số nhỏ.

Chẳng mấy chốc, ba người đến hãng xe.

Vừa đến hãng xe, một ông chủ mập mạp không kém Bàn Tử bước ra.

Sau khi bắt tay với ông chủ mập đó, Bàn Tử nói: "Giới thiệu với cậu, đây là Hứa Thành, anh em tốt của tôi." Ông chủ mập thấy Hứa Thành khí độ bất phàm, lập tức đưa tay ra.

"Thật là thất lễ quá, mời vào." Sau khi vào trong, nhân viên bán hàng của hãng xe vội vàng chạy đến, xem ra là để giải thích.

Đi sâu vào trong hãng xe khoảng hơn một trăm mét, Hứa Thành đã nhìn thấy chiếc Phantom đó.

Theo thẩm mỹ của Hứa Thành, Phantom có hơi xấu, nhưng những chiếc xe sang năm 2003 đa phần đều có tạo hình như vậy.

Nhưng khi vào trong thử lái, Hứa Thành cảm thấy khá tốt.

Một số chi tiết cực kỳ mượt mà.

Sau khi xuống xe, Hứa Thành quyết định ngay tại chỗ, lấy chiếc này.

Ông chủ mập thấy Hứa Thành thật sự mua, khuôn mặt mập mạp lập tức cười toe toét.

Thủ tục của Rolls-Royce cũng đã sớm được lo liệu đầy đủ, chỉ cần sang tên cho Hứa Thành là xong.

Sau khi thủ tục hoàn tất, Hứa Thành nhanh chóng quẹt thẻ rồi đi.

Bàn Tử lại không muốn lái chiếc Audi rách của mình, nhờ nhân viên hãng xe lái chiếc Audi về Phan Gia Viên, anh cũng muốn lái thử xe sang.

Hứa Thành bất đắc dĩ đành để Bàn Tử lái.

Bây giờ là năm 2003, xe trên đường còn ít, hoàn toàn không tắc nghẽn như sau này.

Bàn Tử lái xe chạy như điên trên đường phố Kinh Thành, tốc độ đạt đến 130km/h.

Cộng thêm tiếng động cơ cực lớn, người đi đường đều dừng lại xem, không biết là con cháu nhà quyền quý nào.

Bàn Tử lái xe suốt một buổi chiều, đi dạo khắp Kinh Thành một vòng, mới mãn nguyện trở về Phan Gia Viên.

Chương 143

Bàn Tử xuống xe liền hét lớn sảng khoái.

“Hứa Thành, xe này thật sự tốt, mua đáng tiền.” Hứa Thành cười cười, Bàn Tử rõ ràng vẫn chưa thoát khỏi tâm trạng kích động đó.

Tài sản của anh ta đa phần là tài sản cố định, nếu bảo anh ta bỏ ra bảy triệu để mua một chiếc xe sang, vợ anh ta ở nhà không giết anh ta mới lạ.

Tiểu Muộn thì suốt cả quá trình không nói một lời, chỉ nhìn biểu cảm của anh, rõ ràng cũng khá vui vẻ.

Lúc này Hứa Thành nói: “Tiểu Muộn, bây giờ anh ở đâu?” Bàn Tử chen vào một câu: “Trước đây tôi không phải đã mua hơn hai mươi căn nhà sao, bây giờ tôi sang tên cho tiểu ca một căn, ở gần đây.” Lần này Hứa Thành lại thấy lạ, Bàn Tử từ lúc nào đã thay đổi tính nết, trở nên hào phóng như vậy.

Thấy thái độ nghi ngờ của Hứa Thành, Bàn Tử cũng cười hắc hắc.

“Tiểu Muộn đã đưa bộ ngọc dũng đó cho tôi, nhờ tôi bán giúp, tôi ăn chút phí thủ tục thôi.” Hứa Thành lộ ra vẻ mặt quả nhiên là vậy, Bàn Tử đúng là kẻ không có lợi thì không dậy sớm.

“Đúng rồi, thời gian tới, tôi sẽ tổ chức một buổi triển lãm Hòa Thị Bích, lúc đó hai anh cũng tham gia nhé.” Bàn Tử có chút kinh ngạc.

“Ai lại mang đi triển lãm chứ, ai có đồ tốt đều giấu kỹ, sợ người khác biết.” Hứa Thành liền kể lại lời của Hoắc Tiên Cô cho Bàn Tử và Tiểu Muộn nghe.

Sau khi nghe xong lời của Hứa Thành, Bàn Tử nói: “Hoắc Tiên Cô

đó tôi chỉ nghe người khác nhắc đến, nghe nói chồng bà ta là một nhân vật cực kỳ ghê gớm ở Kinh Thành, không ngờ lại có quan hệ với cả cậu." Hứa Thành gật đầu, lúc này đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại, số lạ.

Sau khi bắt máy, một giọng nói quen thuộc vang lên.

"Có phải Hứa Thành không, tôi là Vương Hoành Phú, phó giám đốc bảo tàng mà cậu đã gặp, tôi nhận được lệnh của cấp trên, nghe nói cậu sẽ tổ chức triển lãm cho Hòa Thị Bích, có thật không?" Giọng của giám đốc Vương gấp gáp, nhưng ý của ông ta Hứa Thành lại nghe rất rõ.

Hóa ra là vị phó giám đốc đã gặp ở khách sạn Tân Nguyệt.

"Vâng, nhưng chưa có thời gian cụ thể, phiền giám đốc Vương rồi." Giám đốc Vương nghe xong giọng nói đều có chút run rẩy.

"Bảo tàng của chúng tôi đang chuẩn bị mọi việc cho lần này, lần này nhất định phải làm cho cả thế giới kinh ngạc, để họ thấy được kỳ trân tuyệt thế của thiên triều chúng ta!" "Ừm, chuẩn bị xong thì thông báo cho tôi nhé." Phó giám đốc ở đầu dây bên kia liên tục đồng ý.

Hứa Thành thấy không có chuyện gì nữa liền cúp máy, xem ra cấp trên rất coi trọng cuộc triển lãm này.

Lúc này Bàn Tử nói: "Giám đốc đó cậu nên tiếp xúc ít thôi, hay lừa người ta quyên góp đồ cổ không nói, mỗi năm bảo tàng không biết làm hỏng bao nhiêu đồ cổ." Hứa Thành gật đầu.

Việc bảo quản văn vật ở bảo tàng không tốt, gây ra hư hỏng sớm đã có tai tiếng.

Nhưng cũng từ đó mà sinh ra nghề tu bổ văn vật cho quốc gia.

Nhưng dù có tu bổ thế nào, văn vật bị hư hỏng cũng không thể nào phục hồi hoàn toàn được.

Trời đã về hoàng hôn.

Bàn Tử liền đề nghị ba người ra ngoài uống chút rượu.

Trên bàn rượu, Bàn Tử uống đến say mèm, nâng ly nói với Hứa Thành: "Hứa Thành, thế đạo này, không có tiền thì không phải là nhà." Hứa Thành thấy Bàn Tử uống nhiều rồi, cũng hùa theo.

Nhưng Bàn Tử lại chuyển chủ đề.

"Tôi thấy nên tìm cho Tiểu Muộn một người vợ." Hứa Thành cũng có chút say, cũng nói: "Ừ, nên tìm rồi." Tiểu Muộn ở bên cạnh vội nói: "Tôi không cần, tôi một mình, rất tốt." Bàn Tử giáo huấn Tiểu Muộn: "Cậu không hiểu được cái tốt của phụ nữ đâu, cứ cô đơn một mình, không tìm vợ thì làm gì, xuống mộ à?" Tiểu Muộn im lặng không nói gì.

Lúc này Hứa Thành mới phản ứng lại.

Vương Bàn Tử muốn tìm vợ cho Muộn Du Bình?

Hứa Thành xoa xoa đầu, cảm thấy sao mà không thực tế thế nhỉ.

Nhưng vẻ mặt im lặng của Tiểu Muộn lại khiến Bàn Tử cảm thấy có hy vọng.

"Tiểu Muộn, vợ tôi có một cô em họ, trông da trắng mặt xinh, thế nào, có hứng thú không?" Hứa Thành rõ ràng thấy trong mắt Tiểu Muộn có một tia dao động.

Hứa Thành đột nhiên cảm thấy tìm cho Tiểu Muộn một người vợ cũng khá tốt, để anh ta không phải sống mãi trong thế giới của riêng mình.

Về phần Thanh Đồng Môn, Hứa Thành cảm thấy mình có thể giải mã bí mật bên trong, miễn cho hậu nhân Trương gia cả đời chỉ vì trấn thủ Thanh Đồng Môn mà khổ sở.

Tiểu Muộn đột nhiên nói: “Tôi không có tư cách kết hôn, chuyện này đừng nói nữa.” Hứa Thành nắm lấy tay Tiểu Muộn.

“Sao lại không, không kết hôn chẳng phải là tuyệt hậu sao, tôi biết anh có bí mật, ai mà không có bí mật chứ, lúc nào lên Trường Bạch Sơn, anh Hứa đây sẽ giúp anh giải quyết.” Tiểu Muộn không biết tại sao Hứa Thành lại biết, nhưng anh cũng có Quỷ Tỳ, chắc chắn Thanh Đồng Môn đối với anh không phải là bí mật lớn nữa.

Nhưng Tiểu Muộn nghĩ đến những thứ sau cánh cửa Thanh Đồng Môn đó, trong lòng có chút sợ hãi.

Nếu những thứ đó chạy ra ngoài, cơ bản là cả thế giới này sẽ phải trải qua một trận đại kiếp.

Nhưng thực lực của Hứa Thành mọi người đều thấy, có lẽ có thể chấm dứt trận đại kiếp này.

Lúc này Bàn Tử tự động bỏ qua lời của Tiểu Muộn, nói: “Chín giờ sáng mai, tôi đã hẹn với em họ của vợ tôi rồi, lúc đó đừng đến muộn nhé.” Tiểu Muộn cũng không còn cách nào, đành gật đầu đồng ý.

Bây giờ anh không biết mình từ đâu đến cũng không biết phải đi đâu.

Có lẽ sống cuộc sống của một người bình thường cũng khá tốt.

Hứa Thành thấy vậy lại thêm dầu vào lửa.

“Được rồi, quyết định vậy đi.” Khi xem nguyên tác, Hứa Thành có một điều tiếc nuối, đó là cả Tiểu Muộn và Ngô Tà đều không có vợ, Ngô Tà thậm chí hơn bốn mươi tuổi vẫn chưa lấy vợ.

Sau này có cơ hội cũng sẽ tìm cho Ngô Tà một người vợ, đã làm thì phải làm cho trọn vẹn.

Ba người uống đến 11 giờ đêm mới tan cuộc, Hứa Thành cũng

cảm thấy đầu óc có chút mơ hồ.

Nhân viên trong tiệm của Bàn Tử đã đưa Bàn Tử và Tiểu Muộn đi, Hứa Thành thì một mình lái xe về nhà của hai chị em Tô Tình, Tô Nguyệt.

Chương 144

Về đến nhà, hai chị em đã ngủ, Hứa Thành gõ cửa hồi lâu mới đánh thức được Tô Nguyệt.

Thấy Hứa Thành trở về, người đầy mùi rượu, cô lại phải lau người cho anh, lại nấu canh giải rượu, chăm sóc đến nửa đêm mới đi ngủ.

Hứa Thành tỉnh dậy sớm, sáu giờ đã tỉnh, là bị hệ thống đánh thức.

"Hệ thống nâng cấp hoàn tất." Vốn chỉ cần năm ngày để hoàn thành nâng cấp, không biết tại sao hệ thống lại mất hơn mười ngày mới nâng cấp xong.

"Sau khi nâng cấp có thay đổi gì không?" Nghe Hứa Thành hỏi, hệ thống trả lời: "Nâng cấp thành công, mở khóa hệ thống nhiệm vụ, hệ thống thành tựu." "Hệ thống nhiệm vụ?" "Hệ thống nhiệm vụ chỉ được kích hoạt khi có sự kiện thay đổi lịch sử." "Kích hoạt sự kiện lịch sử, cái gì?" "Ví dụ như chống lũ năm 98, đăng cai Olympic thành công, những sự kiện lớn tương tự đều sẽ kích hoạt nhiệm vụ lịch sử, ký chủ chỉ cần hoàn thành sẽ nhận được phần thưởng phong phú." Hứa Thành hiểu rồi, cảm thấy khá tốt.

"Vậy hệ thống thành tựu là gì, chẳng lẽ có thể nhận được danh hiệu gì sao?" Hệ thống nói: "Hệ thống thành tựu, có thể hoàn thành một sự kiện lớn là sẽ được thưởng.

Kiểm tra ký chủ đã hoàn thành Thất Tinh Lỗ Vương Cung, Vân Thiên Cung, Tần Lĩnh Thần Thụ, Xà Chiểu Quỷ Thành, đặc biệt thưởng 40000 điểm thành tựu." Lần này Hứa Thành có chút tò mò, điểm thành tựu có tác dụng gì.

"Điểm thành tựu mỗi mười vạn điểm có thể tiến hành rút thưởng

một lần, mong ký chủ tiếp tục nỗ lực.” Hứa Thành cảm thấy lần nâng cấp hệ thống này ngoài hệ thống nhiệm vụ có thể xem được, hệ thống thành tựu cảm giác không có tác dụng gì.

Nhìn đồng hồ, cũng đến lúc Tiểu Muộn đi xem mắt rồi.

Nhưng đối với việc Tiểu Muộn đi xem mắt, Hứa Thành lại rất hứng thú, thật không biết Muộn Du Bình sau khi lập gia đình sẽ như thế nào.

Chưa kịp ra khỏi cửa, Bàn Tử đã gọi điện thúc giục Hứa Thành, xem ra Bàn Tử rất coi trọng chuyện này.

Tô Tình và Tô Nguyệt chưa tỉnh, Hứa Thành cũng không muốn làm phiền, thời gian tới đợi A Nịnh đến, việc mở công ty cũng nên đưa vào kế hoạch.

Lúc đó để hai người họ giúp quản lý công ty cũng khá tốt.

Lái chiếc Rolls-Royce, Hứa Thành gầm rú một đường hướng về Phan Gia Viên.

Bàn Tử và Tiểu Muộn đang đợi ở cửa.

Bàn Tử hôm nay đặc biệt giúp Tiểu Muộn thay đổi kiểu tóc, phối với bộ quần áo đẹp, cộng thêm khuôn mặt lạnh lùng anh tuấn, khiến các nữ du khách đi đường đều phải dừng lại ngắm nhìn.

Hứa Thành xuống xe nhìn Tiểu Muộn cũng sáng mắt lên, đúng là một nam thần hệ cấm dục mà.

Bàn Tử ngay lập tức ngồi vào ghế lái, hôm nay anh muốn làm tài xế cho Tiểu Muộn.

Bàn Tử chẳng qua là ngứa tay muốn lái xe, Hứa Thành cũng nhìn thấu nhưng không vạch trần.

Địa điểm xem mắt là một nhà hàng Tây khá cao cấp, sau khi đến

nhà hàng Tây, bên nữ chưa đến, Hứa Thành và Bàn Tử ngồi ở vị trí gần đó.

Vị trí này vừa hay có thể quan sát bàn của Tiểu Muộn, mà không dễ bị phát hiện.

Bàn Tử muốn dạy Tiểu Muộn một số lễ nghi ăn đồ Tây, ai ngờ Tiểu Muộn đều biết cả.

Lần này đến lượt Bàn Tử buồn bực, hôm nay lại khoe khoang thất bại rồi.

"Hứa Thành, Tiểu Muộn không phải là công tử nhà giàu nào đó chứ, cái gì cũng biết." Hứa Thành cười cười.

"Không phải anh nói sẽ biết sao, không phải anh định dạy cách ăn đồ Tây sao, Tiểu Muộn biết chứ tôi không biết." Bàn Tử cười hắc hắc: "Dạy thì tôi biết, chứ ăn thì tôi không biết rồi." Sau đó Bàn Tử nói với nhân viên phục vụ: "Phục vụ, cho hai đôi đũa." "Ha ha ha ha." Hứa Thành cười lớn, cũng may là buổi sáng, nhà hàng Tây không có ai.

Bàn Tử không hề để ý.

"Đũa mới là thứ tốt mà tổ tiên chúng ta để lại, những tên man di phương Tây kia bây giờ vẫn giữ cách ăn bằng dao nĩa, cảm giác văn minh thụt lùi." Hứa Thành lắc đầu không nói gì, mỗi quốc gia đều có văn hóa độc đáo, An Lạc năm đó quá tự cao, coi tất cả các quốc gia khác là man di, năm đó mới bị đánh thảm như vậy.

Lúc này nhân viên phục vụ quay lại.

"Xin lỗi thưa ngài, chúng tôi là nhà hàng Tây, không có đũa." Bàn Tử bướng bỉnh nói: "Bây giờ ra ngoài mua hai đôi không được à?" Hứa Thành vội ngăn Bàn Tử lại, đưa cho nhân viên phục vụ một trăm đồng: "Làm ơn giúp tôi mua hai đôi, còn thừa cho anh." Người trong

nước không có thói quen cho tiền boa, một trăm đồng đã bằng tiền công một ngày rồi.

Nhân viên phục vụ vui vẻ đi ra ngoài.

Lúc này Bàn Tử nhìn đồng hồ.

"Bây giờ em họ tôi cũng sắp đến rồi." Lời của Vương Bàn Tử vừa dứt, một cô gái mặc váy dài trắng ôm sát người bước vào.

Hứa Thành nhìn một cái, dung mạo khí chất đều thuộc hàng thượng phẩm.

Vương Bàn Tử vội bảo Hứa Thành cúi đầu xuống gầm bàn, anh cũng ngay lập tức cúi đầu xuống bàn.

Hứa Thành có chút tò mò.

"Chuyện gì vậy?" Bàn Tử nói: "Em họ tôi nhút nhát, không cho tôi và vợ tôi đi cùng, nếu thấy tôi ở đây, chắc là đi ngay tại chỗ." Hứa Thành không ngờ Bàn Tử lại lén lút như vậy.

Cô gái đó sau khi thấy Tiểu Muộn, rõ ràng cũng bị vẻ đẹp trai của Tiểu Muộn làm cho kinh ngạc, dù sao con người đều là động vật thị giác.

Lễ nghi của Tiểu Muộn càng làm không thể chê vào đâu được, giống như đã được đào tạo lễ nghi chuyên nghiệp.

Nhưng Tiểu Muộn cười quá ít, mặt cô gái đó cười đến cứng cả ra, Tiểu Muộn cũng chỉ thỉnh thoảng cười.

Nhìn cảnh tượng như vậy Hứa Thành liền cảm thấy có chút không ổn.

Nhưng ai ngờ đến cuối cùng, cô gái đó chủ động xin số điện thoại của Tiểu Muộn, xem ra muốn tiếp tục tìm hiểu.

Thấy em họ đi rồi, Vương Bàn Tử mới thở phào nhẹ nhõm.

Ba người ngồi chung một bàn.

“Thế nào Tiểu Muộn, em họ của vợ tôi xinh không?” Tiểu Muộn rõ ràng khá hài lòng: “Có lẽ có thể thử hẹn hò xem sao.” Hứa Thành thấy Tiểu Muộn thật sự nghiêm túc, trong lòng liền vui mừng.

Xem ra việc giúp Tiểu Muộn thoát kiếp độc thân có hy vọng rồi.

Chương 145

Lúc này Hứa Thành nhận được điện thoại từ giám đốc Vương.

“Hứa Thành à, có thể để Hòa Thị Bích ở bảo tàng bảo quản trước được không, để tôi chụp vài tấm ảnh, sau đó mời phóng viên trên toàn thế giới.” Hứa Thành không hề suy nghĩ, một lời từ chối.

“Phó giám đốc Vương, hy vọng ngài cũng có thể thông cảm cho khó khăn của tôi, dù sao thứ đó thực sự quá quý giá, để ở đâu cũng không an toàn bằng để ở chỗ tôi.” Phó giám đốc Vương ở đầu dây bên kia dường như đã sớm biết Hứa Thành sẽ nói vậy.

“Vậy tôi đến tìm cậu nhé?” Hứa Thành có chút cạn lời, xem ra giám đốc Vương cũng không ôm hy vọng.

Không đồng ý thì không sao, đồng ý thì đó là bất ngờ kinh hỉ.

“Vậy thì đến Kỳ Trân Trai ở Phan Gia Viên, đến đó đợi tôi nhé.” Kỳ Trân Trai là tên cửa hàng của Bàn Tử, cũng không biết tại sao Vương Bàn Tử lại đặt một cái tên nho nhã như vậy.

Sau khi về Phan Gia Viên, Tiểu Muộn muốn mượn chiếc Phantom của Hứa Thành đi, tuy không biết Tiểu Muộn muốn làm gì, nhưng Hứa Thành vẫn cho anh mượn.

Vào trong cửa hàng, giám đốc Vương đã sớm đợi Hứa Thành ở Kỳ Trân Trai, cùng với người học trò lần trước.

Thấy Hứa Thành vào, giám đốc Vương vội vàng đứng dậy bắt tay Hứa Thành.

“Hứa Thành, lần trước chưa giới thiệu, đây là học trò cưng của tôi, Uông Kỳ.” Uông Kỳ có vẻ ngượng ngùng, có chút không tự nhiên bắt tay Hứa Thành và Vương Bàn Tử.

Uông Kỳ?

Hứa Thành lập tức đề phòng, gã này chẳng lẽ có quan hệ với Uông gia.

Lúc này Hứa Thành nói một câu: "Đợi tôi ra sau lấy Hòa Thị Bích ra." Giám đốc Vương rõ ràng không ngờ Hứa Thành lại để Hòa Thị Bích trong cửa hàng này.

Hứa Thành tự nhiên là để che mắt thiên hạ, từ trong không gian nhẫn lấy Hòa Thị Bích ra.

Thấy Hứa Thành lấy Hòa Thị Bích ra, giám đốc Vương liền không kiềm chế được tâm trạng kích động.

"Tiểu Uông, mau, lấy máy ảnh ra." Tiểu Uông rõ ràng cũng đã sớm chuẩn bị, lập tức lấy ra chiếc Sony F717 đời mới nhất, chiếc máy ảnh này có 5 triệu điểm ảnh, ở thời đại này là một điểm ảnh rất cao.

Uông Kỳ chụp Hòa Thị Bích suốt năm phút, các góc độ kể cả đáy đều chụp rõ ràng.

Thấy bộ nhớ đầy, Uông Kỳ mới từ bỏ ý định tiếp tục chụp ảnh.

Hứa Thành thấy xong rồi, liền lấy Hòa Thị Bích ra sau nhà cất vào nhẫn.

Thấy Hòa Thị Bích đã biến mất, giám đốc Vương có cảm giác hụt hẫng.

"Tiểu Hứa, buổi triển lãm này có lẽ sẽ được tổ chức sau một tuần nữa, hy vọng trong thời gian này cậu không rời khỏi Kinh Thành." Hứa Thành gật đầu, vốn dĩ anh cũng không có ý định rời khỏi Kinh Thành, lần này về cũng là để nghỉ ngơi cho tốt.

Thấy Hứa Thành đồng ý, giám đốc Vương liền cùng Uông Kỳ rời đi.

Tiễn giám đốc Vương đi, Hứa Thành có linh cảm lần này có chút không ổn, nhưng lại không nói ra được.

"Hệ thống, có thể giúp tôi tạo một viên Hòa Thị Bích giả không?" "Làm giả Hòa Thị Bích cần 1% năng lượng, năng lượng còn lại là 56%, xin hỏi có chế tạo không." "Chế tạo, nhưng phải để lại một chữ "giả" bên trong Hòa Thị Bích." "Được thôi, ký chủ." Hứa Thành làm vậy hoàn toàn là vì sợ Hòa Thị Bích sẽ bị tráo đổi.

Kỹ thuật làm giả của hệ thống là đỉnh cao, thật giả đặt cạnh nhau cũng không thể phát hiện ra sự khác biệt, cho nên Hứa Thành mới để hệ thống viết một chữ giả vào giữa Hòa Thị Bích.

Chữ này chỉ cần không làm vỡ Hòa Thị Bích, hoàn toàn không thể bị phát hiện.

Lúc đó mang đi triển lãm, dùng cái giả này là được rồi.

Hệ thống chế tạo rất nhanh, Hứa Thành liền để viên Hòa Thị Bích giả đó vào không gian nhẫn.

Bây giờ không có việc gì, Hứa Thành định cùng Vương Bàn Tử đi dạo một vòng Phan Gia Viên.

Bàn Tử nói bây giờ ở các sạp hàng ở Phan Gia Viên gần như toàn là đồ giả, trong cửa hàng cũng phải một trăm món mới thấy được một món thật.

Món thật đó cũng được bán làm bảo vật trấn tiệm, tự nhiên giá cả cũng được hét lên trời.

Nghe Vương Bàn Tử nói vậy, Hứa Thành cười anh là một tên nô lệ của tiền bạc.

Trong lúc đi dạo, Bàn Tử đột nhiên nói: "Hứa Thành, người nước ngoài ở Phan Gia Viên cũng nhiều lên rồi, xem ra buổi triển lãm Hòa Thị Bích đã thu hút không ít người." Hứa Thành cũng phát hiện người

nước ngoài ở gần đây quả thực đã tăng lên không ít so với trước kia.

Nhưng Hứa Thành cảm giác cực kỳ nhạy bén, những người này đều đang cố ý hoặc vô ý nhìn chằm chằm vào Kỳ Trân Trai, khiến Hứa Thành sinh ra một tia cảnh giác.

Lúc này hệ thống đột nhiên nói: "Phía trước phát hiện nguồn năng lượng cấp cao, có hấp thụ không?" Cây thánh giá mà một ông lão người nước ngoài phía trước đang đeo đã thu hút sự chú ý của Hứa Thành.

Nguồn năng lượng mà hệ thống phát hiện là một viên đá quý trên cây thánh giá của người nước ngoài đó.

Xem ra người đó là một giáo đồ, địa vị không thấp, sao lại xuất hiện ở Phan Gia Viên.

Vị giáo đồ đó đang xem đồ ở một sạp hàng, chủ sạp lộ ra ánh mắt như thấy được con cừu béo, xem ra hôm nay quyết chặt chém người nước ngoài này.

Hứa Thành đi tới, phát hiện người nước ngoài đó đang xem một bức tượng Phật, có vẻ khá hứng thú.

Bên cạnh người nước ngoài có một người phiên dịch, đang dịch lời của chủ sạp cho người nước ngoài nghe.

Xem ra người nước ngoài này địa vị cao, ra ngoài còn mang theo phiên dịch.

Nhưng khi Hứa Thành nhìn vào, bức tượng Phật đó có một chút tà tính, nụ cười trông cực kỳ quỷ dị.

Điều này khiến Hứa Thành có chút kỳ lạ, bức tượng Phật này điêu khắc rất trang nghiêm, cho dù là hàng thủ công mỹ nghệ hiện đại cũng thuộc loại tinh phẩm.

Chỉ là bên trong tượng Phật dường như có thứ gì đó.

“Hệ thống, giúp tôi giám định thứ bên trong tượng Phật đó.” “Giám định hoàn tất, ký chủ, bên trong tượng Phật đó có giấu một con dơi máu, huyết thống thuần chủng, tuổi đời 102 năm.” Dơi máu?

Chương 146

102 tuổi?

Hứa Thành cảm thấy cần phải xem thử, chẳng lẽ con dơi máu này đã ở trong tượng Phật hơn một trăm năm rồi.

Nhưng làm thế nào con dơi máu vào được bên trong lại khiến Hứa Thành khá hứng thú.

Bàn Tử thấy Hứa Thành cứ nhìn chằm chằm vào bức tượng Phật đó, tưởng Hứa Thành đã thích nó.

"Sao, cậu thích nó à, nhưng thứ đó rõ ràng là hàng thủ công mỹ nghệ mà." Hứa Thành chỉ vào bức tượng Phật đó nói: "Có muốn cá cược không, cược nó không phải hàng thủ công mỹ nghệ." Bàn Tử thấy Hứa Thành chắc chắn như vậy, liền lắc đầu.

"Tôi ghét nhất là cờ bạc, tôi không cược." Thấy Bàn Tử không mắc câu, Hứa Thành cũng không tiếp tục đào sâu nữa.

Bàn Tử thấy Hứa Thành vẫn đang nhìn bức tượng Phật đó.

"Hứa Thành, chẳng lẽ nó thật sự là một món đồ tốt?" "Không tốt, nhưng thứ này có chút tà, chắc là bên trong sẽ có đồ tốt." Bàn Tử nghe vậy liền hứng thú.

"Bọn họ vẫn chưa thỏa thuận xong giá, bây giờ tôi qua đó có thể tranh giành giá." Nói xong Bàn Tử đi tới.

Thấy Bàn Tử đến, chủ sạp nói: "Hóa ra là ông chủ Vương, hôm nay có rảnh không?" Bàn Tử chỉ vào bức tượng Phật trong tay người nước ngoài nói: "Anh em tôi thích bức tượng Phật này, ra giá đi." Chủ sạp vừa thấy Vương Bàn Tử, liền hiểu ngay bức tượng Phật này là một món đồ tốt.

“50 vạn, không thể ít hơn được nữa.” Người phiên dịch vừa nhìn, liền nói: “Vừa nãy ông nói bức tượng Phật này giá năm ngàn đồng, bây giờ lại đổi ý rồi.” Chủ sạp lập tức nói: “Hầy, vừa nãy không phải là đang trả giá sao, giá của tôi chưa nói xong, có người khác muốn mua, vậy thì tự nhiên không thành vấn đề rồi.” Vương Bàn Tử nghe xong nói: “Lão Bàn, ông thật không tử tế, đồ rác rưởi mà dám đòi tôi 50 vạn.” Lão Bàn nói: “Ông chủ Vương, tôi cũng không có cách nào mà, con tôi sắp lên đại học, tôi giúp nó kiếm chút tiền sinh hoạt.” “Phì!” Thấy Bàn Tử định đi, Lão Bàn nói: “Nói đi, bao nhiêu tiền?” “600, bán không?” Bàn Tử trực tiếp ép giá xuống mức phế liệu.

Thấy Bàn Tử ép giá ác như vậy, Lão Bàn trực tiếp nói: “Tôi bán thứ này cho vị tây lão gia này vậy.” Nhưng người phiên dịch đã dịch toàn bộ hành động của Lão Bàn cho ông lão người Tây kia nghe.

Ông lão người Tây lắc đầu, nói một tràng tiếng nước ngoài.

Người phiên dịch liền nói: “Chúng tôi không mua nữa.” Nói xong ông lão người Tây rời khỏi đó.

Thấy một mối làm ăn sắp thành lại bay mất, Lão Bàn tức đến giậm chân bứt tóc.

Nhìn Bàn Tử nói: “Vương Bàn Tử, lần này cậu phá chuyện làm ăn của tôi, hay là mời mọi người đến phân xử xem nào.” Bàn Tử căn bản không sợ.

“Đồ vớ vẩn mà bán cho anh em tôi 50 vạn, sao không đi cướp ngân hàng đi, cướp một lần ngân hàng cũng không được nhiều tiền như vậy đâu.” Thấy Bàn Tử như vậy, Lão Bàn liền im bặt.

“Vậy bạn của ông có muốn mua không?” Hứa Thành lấy ra một ngàn đồng.

“Coi như kết bạn, thứ này một ngàn đồng tôi mua.” Bàn Tử vội

ngăn lại.

"Thứ này năm trăm cũng không đáng, sao cậu phải làm kẻ ngốc chứ." Lão Bàn thấy Bàn Tử ngăn Hứa Thành, nói: "Bạn người ta mua thì mua, ông lo chuyện bao đồng làm gì." Ai ngờ lúc này bên cạnh xuất hiện một người phụ nữ nước ngoài nói: "Một vạn tôi mua." Tiếng Hán của người phụ nữ nước ngoài này cực kỳ chuẩn, khiến người ta tưởng là người An Lạc chính gốc.

Nhưng mái tóc vàng mắt xanh lại bán đứng cô, rõ ràng tuyệt đối không phải người thiên triều.

Nghe cô gái Tây mua, Lão Bàn lập tức mắt sáng rực.

"Không được, bây giờ phải là mười vạn." Người phụ nữ đó mắt cũng không chớp, nói với Lão Bàn: "Mười vạn thì mười vạn, nhưng tuyệt đối không được tăng giá nữa." Gặp được một kẻ ngốc như vậy, Lão Bàn tự nhiên vô cùng vui vẻ.

Bàn Tử nói: "Chuyện gì vậy, không thấy tôi đang trả giá sao, có hiểu quy tắc không vậy?" Người phụ nữ nước ngoài đó rõ ràng không thèm để ý đến Bàn Tử, nói với Lão Bàn: "Có thể đưa cho tôi ngay bây giờ không?" Lão Bàn thấy cô gái sảng khoái như vậy, tự nhiên nói: "Đương nhiên rồi, không biết cô có nhiều tiền như vậy không." Ai ngờ trong túi của người phụ nữ đó vừa hay có mười vạn đồng, trực tiếp đưa cho Lão Bàn.

Lão Bàn kiểm tra thật giả xong, liền đưa bức tượng Phật cho người phụ nữ nước ngoài đó.

Hứa Thành nhíu mày, từ trên người người phụ nữ này cảm nhận được một luồng khí tức cực kỳ khó chịu.

Người phụ nữ đó đến nhanh mà đi cũng nhanh.

Bàn Tử tại chỗ cùng Lão Bàn lý luận tiếp, lại bị Hứa Thành kéo

sang một bên.

“Không cần phải như vậy, bây giờ ở đây cá rồng lẫn lộn, chúng ta về trước rồi nói sau.” Về đến Kỳ Trân Trai, bây giờ không có khách, nhân viên trong tiệm đang ngủ.

Bàn Tử đột nhiên phát hiện có điều không ổn, một số vật phẩm bày biện đã bị dịch chuyển.

Anh đi thẳng dẫn Hứa Thành xuống cánh cửa bí mật đó.

Dưới tầng hầm bí mật trước đây, mười bốn món kỳ trân mà Hứa Thành nhờ Bàn Tử bảo quản đều đã biến mất không thấy đâu.

Bàn Tử tại chỗ suýt nữa ngất đi.

“Hứa Thành, cậu phải tin tôi, những thứ này thật sự không phải tôi giấu, tên khốn nào đã trộm đồ của Bàn gia vậy!” Nhân viên trong tiệm tên là Lưu Thiên, được nuôi dưỡng từ nhỏ, quan hệ với cha mẹ Lưu Thiên đều không tệ, cho nên Bàn Tử sẽ không nghi ngờ là cậu ta làm.

Thấy những thứ đó bị mất trộm, Hứa Thành lập tức nghĩ hôm nay ngoài giám đốc Vương ra hẳn là còn có người khác.

Người đó không phải vì mười bốn món bảo vật đó, mà là vì Hòa Thị Bích.

Trong tiệm bị mất trộm, nhân viên Lưu Thiên cũng sợ đến ngơ ngác.

“Chú Vương, thật sự không phải cháu làm, cháu đáng chết, cháu không nên lười biếng ngủ gật.” Nói rồi Lưu Thiên tự tát vào mặt mình.

Hứa Thành giữ Lưu Thiên lại, nói với Bàn Tử.

“Bàn Tử, báo quan phủ đi.” Quan gia đến rất nhanh.

Sau khi tìm hiểu sơ qua sự việc, quan gia phá án nhanh chóng hiểu ra đây là một vụ án lớn liên quan đến mấy trăm triệu.

Họ trực tiếp yêu cầu điều động tổ trọng án hỗ trợ điều tra, chuyện này không phải là chuyện họ có thể quản được.

Hứa Thành thì đang suy nghĩ, chỉ trong vòng một tiếng đồng hồ ngắn ngủi, làm sao có thể vận chuyển đồ đi nhanh như vậy.

Anh cảm thấy mình đã bỏ sót điều gì đó.

Lúc này các ông chủ cửa hàng đồ cổ và những chủ sạp đó cũng đến, xem xem Vương Bàn Tử rốt cuộc đã mất thứ gì.

Chương 147

Nhìn những ông chủ đang chen chúc ở cửa, Vương Bàn Tử tức không chịu nổi.

"Đi đi đi, nhanh lên." Dáng vẻ của Vương Bàn Tử càng khiến mọi người đoán già đoán non.

Không biết ai nói một câu.

"Không phải là Hòa Thị Bích bị mất rồi chứ." Một hòn đá làm dậy sóng ngàn lớp.

Chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu truyền xa ngàn dặm.

Câu nói này vừa thốt ra, Vương Bàn Tử cũng không đuổi người nữa, từng người một nghển cổ ra xem rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.

Tin đồn là thứ lan truyền nhanh nhất.

Một truyền mười, mười truyền trăm, chẳng mấy chốc giám đốc Vương đã gọi điện cho Hứa Thành.

"Hứa Thành, Hòa Thị Bích bị mất rồi sao?" Giọng điệu tỏ ra vô cùng lo lắng, giống như con mình bị mất vậy.

Hứa Thành nói: "Yên tâm, Hòa Thị Bích không mất, chỉ là một số đồ cổ của tôi bị mất thôi." Giám đốc Vương nói: "Đồ cổ cũng không được, tôi sẽ gọi điện cho cấp trên, yêu cầu điều tra triệt để vụ này!" Hứa Thành không ngờ giám đốc Vương lại có chính nghĩa như vậy, bèn nói: "Vậy thật cảm ơn ngài rồi." "Được, vậy nhé, tôi bây giờ gọi điện cho cấp trên." Giám đốc Vương cúp máy rất nhanh, xem ra rất coi trọng chuyện này.

Quan gia vừa đi không lâu, một số xe của quan gia khác đã chạy đến.

Nhìn đồng phục, rõ ràng không phải là quan gia bình thường.

Người đứng đầu trông cực kỳ tinh anh, giống như bước ra từ trong mưa bom bão đạn.

Sau khi thấy Hứa Thành, anh ta liền xuất trình giấy tờ cho Hứa Thành xem.

"Anh là Hứa Thành phải không, tôi tên là Vương Tất Thăng, tôi được cấp trên cử đến chuyên theo dõi vụ án này." Hứa Thành gật đầu.

"Là tôi, thời gian xảy ra vụ án cách đây không quá một tiếng đồng hồ, tuy không biết họ đã mang đồ cổ của tôi đi đâu, nhưng tôi chắc chắn họ đã lên kế hoạch từ rất lâu rồi." "Cảm ơn anh đã cung cấp thông tin, tôi muốn đến xem hiện trường vụ án, không biết có tiện không." Bàn Tử vội vàng dẫn đường, đến tầng hầm, cảnh quan Vương cũng tấm tắc khen ngợi, rốt cuộc là loại trộm nào mới có thể thần không biết quỷ không hay trộm đồ trong tình huống này.

Cảnh quan Vương kiểm tra trong ngoài tầng hầm một lượt, không phát hiện có đường hầm bí mật nào dưới đất.

Loại trừ khả năng nghi phạm đào đường hầm dưới đất để trộm cắp.

Tiếp đó, cảnh quan Vương lại đi kiểm tra cánh cửa sắt lớn ở trên, lần này đã phát hiện ra một số manh mối.

Trên cửa chống trộm có một lớp dầu mỡ, trông như mới được bôi không lâu.

Vương Bàn Tử đổ đấu bao nhiêu năm, liếc mắt một cái đã nhận ra đó không phải là dầu mỡ mà là dầu xác chết.

Hứa Thành rõ ràng cũng đã nhận ra, vì trên lớp dầu mỡ đó rõ ràng có một mùi hôi thối.

Hứa Thành liếc mắt ra hiệu cho Bàn Tử, tuyệt đối không được nói đó là dầu xác chết, nếu không Bàn Tử nhất định sẽ không giải thích được.

Có khả năng sẽ bị tống cả vào tù.

Nhưng cảnh quan Vương rõ ràng cũng đã thấy vô số người chết, anh ta bôi một ít lớp dầu mỡ đó lên ngón tay, đưa lên mũi ngửi.

"Không đúng, đây không phải là dầu mỡ." Nói xong anh ta ra lệnh cho cấp dưới.

"Đi gọi pháp y đến, bảo họ mang đi xét nghiệm." Bàn Tử lúc này nói: "Cảnh quan Vương, rốt cuộc là thứ gì, sao lại dính trên cửa nhà tôi, tôi cũng không làm gì cả." Cảnh quan Vương nói: "Yên tâm, những thứ này có thể là mỡ của người hoặc động vật, xem ra tên trộm đã dùng cách nào đó để vào được cánh cửa sắt lớn." Hứa Thành lúc này nói: "Có khi nào họ không phải trộm những thứ đó, mà là muốn trộm Hòa Thị Bích của tôi không." Cảnh quan Vương nghe thấy Hòa Thị Bích rõ ràng cũng giật mình.

Cấp trên chỉ yêu cầu điều tra triệt để vụ này bằng mọi giá, không ngờ người bị mất đồ lại là chủ nhân của Hòa Thị Bích.

Cảnh quan Vương rõ ràng cũng biết về buổi triển lãm Hòa Thị Bích gần đây, bây giờ quốc gia rất coi trọng chuyện này, có thể nâng lên một tầm cao khác.

Bây giờ nếu Hòa Thị Bích bị trộm, thì chuyện này sẽ lớn lắm.

"Chuyện này tôi sẽ ghi nhớ, xem ra đây không phải là một vụ trộm thông thường." Khoảng nửa tiếng sau, pháp y đến.

Vị pháp y này rõ ràng có kinh nghiệm phong phú, liếc mắt một cái đã nhận ra lớp dầu xác chết bôi trên cửa sắt.

Nhưng để chắc chắn, ông ta vẫn mang dầu xác chết về xét nghiệm

một phen.

Để bảo vệ hiện trường, cửa hàng của Vương Bàn Tử tạm thời không được mở cửa.

Bàn Tử tự nhiên không quan tâm đến chuyện này, chỉ cần có thể tìm lại được những bảo bối đó của Hứa Thành, bảo anh ta làm gì cũng nguyện ý.

Cảnh quan Vương đi rồi, cửa hàng của Bàn Tử cũng treo biển tạm dừng kinh doanh.

Trong thời gian đó, nhân viên của Bàn Tử là Lưu Thiên vẫn luôn tự trách, Bàn Tử không trách cậu, chỉ cho cậu về nhà nghỉ ngơi một tháng.

Thủ đoạn gây án như vậy rõ ràng không phải là người bình thường, có phòng bị nữa chắc cũng sẽ trúng chiêu.

Bàn Tử đi rồi, anh ta muốn đi tìm bạn bè trong giới, xem có thể tìm ra tên trộm không.

Hứa Thành một mình ở lại trong tiệm, xem xem có thể phát hiện ra manh mối gì không.

Hứa Thành nói với hệ thống: "Có thể tái hiện lại cảnh tượng trước đây không, tôi muốn xem rốt cuộc là ai đã trộm đồ." "Truy ngược thời không cần tiêu hao 5% năng lượng, có truy ngược không?" Hứa Thành không ngờ lại tốn nhiều năng lượng như vậy, cứ dùng kiểu này, chắc không bao lâu là hết.

Nhưng có thể điều tra ra, tra ra kẻ chủ mưu, Hứa Thành cũng dễ đề phòng.

Sau khi hệ thống khởi động, cảnh tượng trong tiệm đột nhiên thay đổi, cảnh vật xung quanh cũng biến thành như lúc còn kinh doanh.

Hứa Thành thấy mình và Vương Bàn Tử bước ra khỏi cửa, nhưng không hề phát hiện ra điều gì bất thường.

Xem ra thời gian xảy ra chuyện, đối với người ở thời điểm đó, Hứa Thành căn bản không tồn tại.

Chương 148

Sau khi anh đi không lâu, Lưu Thiên vốn đang ở quầy xem một số sách giám định đồ cổ, không biết tại sao, đột nhiên ngã đầu xuống ngủ thiếp đi.

Hứa Thành thấy bụi trong không khí dường như chuyển động, một số đồ cổ cũng bị dịch chuyển.

"Người tàng hình sao?" "Hệ thống, có thể cho tôi thấy được bộ mặt thật của người đó không?" "Được thôi, nhưng cần tiêu hao 1% năng lượng." Hứa Thành tuy đau lòng nhưng cũng đành đồng ý.

Dần dần, bóng dáng của người đó bắt đầu hiện ra trong Kỳ Trân Trai.

Chỉ thấy người đó toàn thân không mặc quần áo, chỉ có trên đầu mọc đầy mụn nhọt, trông giống một hòa thượng bị ghẻ lở.

Xem ra người này muốn tàng hình thì không thể mặc quần áo.

Người hòa thượng ghẻ lở đó lật tung từng món đồ cổ trong tiệm.

Thấy không có kết quả, anh ta quen đường quen lối đến sau giá sách của Bàn Tử.

Lão hòa thượng đầu lở trực tiếp quệt tay lên đầu một cái, mủ từ những vết lở loét lập tức dính đầy tay.

Trông cứ như dầu xác.

Chỉ thấy lão hòa thượng đầu lở đưa tay vào ổ khóa của cánh cửa sắt, bàn tay như tan chảy, biến thành hình dạng của một chiếc chìa khóa.

Lão hòa thượng đầu lở trông rất quen tay quen việc, trực tiếp vặn

tay một cái là mở được cửa sắt của Bàn Tử.

Xuống dưới, lão hòa thượng đầu lở bắt đầu lật tung mọi thứ lên, rõ ràng là đang tìm Hòa Thị Bích, nhưng tìm cả một vòng cũng không thấy.

Sau khi nhìn thấy những món đồ quý của Hứa Thành, mắt lão lại sáng lên, miệng lẩm bẩm điều gì không rõ.

Nhưng Hứa Thành cũng có thể đoán được.

Chắc là không tìm được Hòa Thị Bích thì tìm được vài thứ khác cũng đáng.

Lão hòa thượng đầu lở há cái miệng to ngoác, trông như một con cóc ghẻ khổng lồ, trực tiếp nuốt chửng cả mười bốn món bảo vật vào bụng.

Sau khi bị nuốt vào, những món đồ đó liền biến mất tăm, trông vô cùng kỳ dị.

Cuối cùng, bụng của lão hòa thượng bị căng phồng lên, trông còn to hơn cả bụng bà bầu mười tháng.

Thấy đã nuốt hết bảo vật xung quanh, lão hòa thượng đầu lở vẫn không yên tâm mà đảo mắt nhìn thêm một vòng nữa.

Lão nhìn xong thì định rời đi.

Nhưng chưa kịp đi, Bàn Tử đã dẫn Hứa Thành xuống.

Hứa Thành lập tức hiểu ra, thảo nào trước đó anh cảm thấy có gì đó không đúng.

Hóa ra là lão hòa thượng đầu lở này đang hoạt động ngay dưới mí mắt mình.

Lão hòa thượng đầu lở hiển nhiên cũng khá sợ hãi, lập tức đi lên cầu thang, cẩn thận đi ra ngoài.

Hứa Thành đi theo lão một lúc lâu, phát hiện lão đi đến một góc rẽ, ở đó có một cánh cửa bí mật, nếu không chú ý sẽ rất dễ bỏ qua.

Sau khi vào trong cửa bí mật, lão hòa thượng đầu lở lần lượt nôn hết những món bảo vật ra.

Lão cẩn thận cất chúng vào từng chiếc hòm gỗ, sau đó mới hiện nguyên hình và mặc vào một chiếc áo khoác gió.

Xem ra việc làm vừa rồi ảnh hưởng rất lớn đến lão, trông lão mềm nhũn như một vũng bùn, trực tiếp nằm nhoài lên mấy cái hòm gỗ ngủ thiếp đi.

Cùng lúc đó, thời gian của Hứa Thành cũng hết, anh lập tức quay về dòng thời gian ban đầu.

Hứa Thành không chần chừ, trực tiếp đi về phía cánh cửa bí mật mà lão hòa thượng đầu lở vừa vào.

Bây giờ chắc chắn lão vẫn chưa tỉnh, đây là thời cơ tốt nhất.

Hứa Thành đến góc rẽ, thả Tiểu Bạch ra.

Tiểu Bạch bây giờ sau khi hấp thụ linh khí, đã không khác gì người thường.

Thân nhiệt cũng có thể tự động điều chỉnh.

Hứa Thành thả Tiểu Bạch ra là để khống chế lão hòa thượng đầu lở, phòng trường hợp lão giở trò yêu ma gì.

Hứa Thành một cước đá văng cửa, lão hòa thượng đầu lở lập tức bị đánh thức, vừa cởi áo khoác gió để ẩn thân thì lập tức bị Tiểu Bạch khống chế trong ảo cảnh.

Thân thể lão hòa thượng cứng đờ, miệng không ngừng phát ra tiếng "lách cách".

Chưa đợi Hứa Thành đến gần, ảo cảnh của Tiểu Bạch lập tức

mất tác dụng, lão hòa thượng đầu lở cũng đã vứt bỏ áo khoác gió và biến mất.

“Tiểu Bạch, phong tỏa toàn bộ xung quanh.” Tiểu Bạch toàn thân tỏa ra hàn khí, tất cả vật phẩm đều phủ một lớp băng sương, nhiệt độ giảm xuống âm 60 độ.

Hứa Thành mở Âm Dương Nhãn, nhưng hoàn toàn không phát hiện ra tung tích của lão hòa thượng.

“Hệ thống, có kỹ năng nào nhìn xuyên tàng hình để tôi học không?” “Có, Phá Vọng Chi Nhãn, có thể nhìn thấu mọi hư ảo, cần tiêu hao 15% năng lượng.” “Mở ngay bây giờ.” “Cần ba phút để cải tạo, đang trong quá trình cải tạo.” Hứa Thành có chút không đợi được.

“Bây giờ có thể xem lão hòa thượng kia đi đâu rồi không?” “Hệ thống đang cải tạo mắt, không thể thực hiện các lựa chọn khác.” “Hệ thống rác rưởi!” Hứa Thành không nhịn được mà chửi thầm, vốn định sắm một đôi mắt dùng được lâu dài, không ngờ lại tự hại mình.

Không ngờ lão hòa thượng đầu lở lại khó đối phó đến vậy, có thể phá được cả ảo cảnh của Tiểu Bạch.

Chuyện này trước đây chưa từng có.

Chương 149

Ba phút sau, trong mắt Hứa Thành lóe lên một tia sáng vàng.

Anh nhìn quanh, lão hòa thượng đầu lở đã biến mất không còn tăm hơi.

Hứa Thành lại lật tung mọi thứ lên một lần nữa, vẫn không tìm thấy dấu vết của lão, cứ như bốc hơi khỏi thế gian.

Bảo Tiểu Bạch thu hồi hàn khí, Hứa Thành gọi điện cho cảnh sát Vương.

Cảnh sát Vương rõ ràng có chút kinh ngạc, không ngờ lại tìm được đồ vật mất tích nhanh như vậy.

"Vậy nghi phạm đã bắt được chưa?" Hứa Thành nói: "Chưa, tôi chỉ tìm thấy chúng trong một căn nhà hoang ở con phố sau Phan Gia Viên." "Được rồi, cậu đừng động vào hiện trường, tôi sẽ đến ngay." Hứa Thành lại gọi cho Bàn Tử, Bàn Tử nghe xong hưng phấn đến mức suýt thì ngất đi tại chỗ.

"Trời đất ơi, may quá đi mất, tôi phải xem xem thằng trộm vặt nào dám động thổ trên đầu Bàn gia này." Cảnh sát Vương đến rất nhanh, sau khi xem xét hiện trường liền cho người phong tỏa.

Bàn Tử thở hồng hộc chạy tới.

"Hứa Thành, sao rồi, đồ đạc còn đủ cả chứ." Hứa Thành gật đầu.

"Tôi vừa xem rồi, đồ còn đủ cả, xem ra cũng vừa mới đặt ở đây." Bàn Tử vừa định vào xem thì bị cảnh sát Vương chặn lại.

"Này, đồ của anh em tôi mà cũng không được xem à." Bàn Tử có chút không vui, cảm giác như xem đồ nhà mình mà phải cần người khác đồng ý.

Cảnh sát Vương nói: "Đồng chí, thật sự xin lỗi, những thứ này chúng tôi đều phải tiến hành xác nhận xong mới có thể mang đi được." Thấy Bàn Tử không vui, cảnh sát Vương nói thêm: "Yên tâm, nhanh thôi, khoảng nửa tiếng là xong." Lúc này, một nhân viên pháp y vừa ở dưới cửa hầm lên nói: "Mấy món đồ này đều bị ngâm trong dầu xác, không biết có độc không." Cảnh sát Vương nghe vậy liền đi qua.

Anh ta xem xét từng món đồ một.

Sau khi ngửi kỹ liền nói: "Chỗ dầu xác này giống hệt loại trên cửa, mang đi xét nghiệm đi." Lúc này, cảnh sát Vương đi tới nói: "Thật sự xin lỗi, những món đồ cổ này cần phải được làm sạch chuyên nghiệp mới có thể tiếp xúc, có lẽ sẽ cần nhiều thời gian hơn." Bàn Tử lập tức sốt ruột.

"Mấy món đồ này của tôi trị giá gần chục tỷ, lỡ có hư hỏng gì thì làm sao, ai đền." Hứa Thành kéo Bàn Tử lại.

"Đừng như vậy, cảnh sát Vương cũng có ý tốt thôi." Hứa Thành nói với cảnh sát Vương: "Cảnh sát Vương, hay là thế này đi, những món đồ này tôi cũng có thể làm sạch, cứ để tôi mang về trước, nếu cần điều tra gì tôi sẽ cố gắng phối hợp." Cảnh sát Vương cũng không phải người không biết điều, nói: "Vậy cũng được, đến lúc đó nếu cần dùng đến những món đồ này, cũng sẽ giúp chúng tôi truy tìm tên trộm." "Được, cảm ơn cảnh sát Vương." Mặc dù đồ đã tìm lại được, nhưng vì tên trộm vẫn đang được cảnh sát Vương lập án điều tra, nên Hứa Thành và Bàn Tử cũng phải đến đồn lấy lời khai.

Khi Hứa Thành và Bàn Tử quay về Phan Gia Viên, Tiểu Muộn cũng vừa về tới.

Nhìn thấy Tiểu Muộn mặt mày nhẹ nhõm vui vẻ, Hứa Thành bỗng cảm thấy có lẽ cả đời này Tiểu Muộn không nhớ lại những ký ức đó

cũng là chuyện tốt.

Vốn Hứa Thành cảm thấy thế giới này không cần nhiều bí mật đến vậy, xem ra sau này có thể hủy được bí mật nào thì cứ hủy đi.

Hướng về phía trước mới là con đường đúng đắn.

Cứ mãi vướng bận vào những sứ mệnh và bí mật đó, Hứa Thành cảm thấy quá bất công với hậu nhân của Cửu Môn và nhà họ Trương.

Thấy Tiểu Muộn về, Bàn Tử kể lại chuyện mất trộm cho anh nghe, Tiểu Muộn rõ ràng cũng khá kinh ngạc.

Nhưng giờ tìm lại được rồi thì tự nhiên không sao cả.

Hứa Thành nói: "Tiểu Muộn, anh thấy cô gái kia thế nào, nếu thấy hợp thì chọn ngày đính hôn đi." Tiểu Muộn không ngờ Hứa Thành lại nói vậy, nhất thời không phản ứng kịp.

Vừa mới nói chuyện mất trộm, sao giờ lại quay sang chuyện của mình rồi.

Bàn Tử nghe xong cũng hớn hở.

"Tiểu Muộn phải nắm chắc cơ hội đấy, em họ của vợ tôi tôi cũng xem rồi, phải nói là dáng ngon người đẹp, nếu không phải Hứa Thành quá đào hoa, tôi đã định giới thiệu em họ cho cậu ta rồi." Hứa Thành nghe vậy liền không vui.

"Bàn Tử, nói ít thôi, cái gì gọi là tôi đào hoa, tôi đó là chân ái, hiểu không?" Bàn Tử nói cho qua chuyện: "Phải, phải, cậu là chân ái, tôi thấy toàn là mấy cô nương kia đối với cậu là chân ái thì có." Hứa Thành nhất thời bị chặn họng không nói nên lời.

Thấy bộ dạng của Hứa Thành, Bàn Tử vội vàng chuyển chủ đề.

"Tiểu Muộn, lần này không phải đi hẹn hò với em họ tôi à." Tiểu Muộn lắc đầu.

“Không phải, tôi đi gặp một người bạn cũ.” Lần này Bàn Tử và Hứa Thành đều có chút tò mò, ở kinh thành mà cũng có bạn cũ sao.

Tiểu Muộn nói: “Sau lần xem mắt đó, ký ức của tôi lại tỉnh lại một chút, nên lần này đi gặp bạn cũ cũng có liên quan đến ký ức đó.” Hứa Thành tò mò hỏi: “Anh đi gặp người bạn cũ nào thế, có tiện cho tôi biết tên không?” Hứa Thành có chút kỳ lạ, trong cốt truyện Tiểu Muộn đâu có người bạn cũ nào ở kinh thành.

Tiểu Muộn nói: “Người đó các cậu cũng biết, tên là Tôn Gia Thành, biệt danh bây giờ hình như là Lưu Ly Tôn.” Bàn Tử lập tức nhảy dựng lên.

“Tiểu Muộn, anh là bạn cũ của Lưu Ly Tôn á, có bằng chứng không.” Tiểu Muộn lắc đầu.

“Không có, tôi chỉ nhớ mình có để một ít đồ ở chỗ ông ta, nhưng lần này đến gặp ông ta lại không thừa nhận, tôi cũng có chút hồ đồ.” Chứng mất trí nhớ của Tiểu Muộn thường xuyên tái phát, lại thêm Lưu Ly Tôn không biết dựa vào đâu mà phất lên.

Hứa Thành lập tức hình dung ra được đầu đuôi câu chuyện.

Xem ra Lưu Ly Tôn phất lên được là hoàn toàn nhờ vào Tiểu Muộn rồi.

Bàn Tử tự nhiên cũng hiểu ra chuyện này, xem ra giữa Tiểu Muộn và Lưu Ly Tôn có chuyện xưa, mà chuyện này không hề nhỏ.

“Tiểu Muộn, anh có nhớ tín hiệu gì không.” Tiểu Muộn lắc đầu.

“Tôi không nhớ rõ lắm, chỉ nhớ hình như là một loại kho báu gì đó.” Hứa Thành kinh ngạc, lẽ nào Tiểu Muộn đã giao kho báu mấy nghìn năm của nhà họ Trương cho Lưu Ly Tôn ư.

Đây đúng là phiên bản hiện thực của cảnh tôi tớ phản chủ.

Hứa Thành nói: “Bây giờ Lưu Ly Tôn gia nghiệp lớn, không phải một hai câu là có thể lật đổ được, chuyện này không phải không thể mưu tính, nhưng phải tìm đúng thời cơ mới được.” Bàn Tử cũng ra vẻ hiểu biết gật đầu, bây giờ quan trọng nhất là đợi sau buổi triển lãm Hòa Thị Bích rồi tính tiếp.

Tiểu Muộn vốn cảm thấy chuyện này có cũng được, không có cũng chẳng sao, anh vốn không coi trọng tiền bạc.

Nhưng bị Hứa Thành và Bàn Tử lây nhiễm, bỗng cảm thấy đòi lại đồ cũng khá tốt.

Bàn Tử lại nói: “Tiểu Muộn, chuyện Hứa Thành vừa nói anh suy nghĩ thế nào rồi.” “Ừ, được mà.” Tiểu Muộn tưởng đang nói chuyện lấy lại đồ đạc để ở chỗ Lưu Ly Tôn.

Chương 150

Bàn Tử lập tức gọi điện thoại.

“Em họ à, anh chàng đẹp trai xem mắt hôm nay đồng ý rồi đó, ngày mai có thể đi đăng ký kết hôn.” Tiểu Muộn lập tức biến sắc.

“Chuyện gì vậy, tôi đâu có đồng ý.” Bàn Tử đắc ý nói: “Vừa nãy không phải anh đồng ý rồi sao, nên tôi đã nói với em họ rồi, không được nuốt lời đâu đấy.” Tiểu Muộn lập tức có chút không muốn.

Lúc này Hứa Thành đột nhiên nói: “Anh bao nhiêu tuổi rồi, bây giờ không lập gia đình sẽ bị người ta nói ra nói vào đấy.” Bàn Tử cũng hùa theo: “Đúng vậy, tôi nói cho mà biết, nếu anh nuốt lời, chẳng phải là làm hỏng danh tiếng của con gái nhà người ta sao.” Hứa Thành và Bàn Tử nói qua nói lại, đã dồn Tiểu Muộn vào tròng.

Lúc này Hứa Thành chợt nhớ ra một chuyện, Tiểu Muộn bây giờ hình như không có chứng minh thư và hộ khẩu.

Anh liền gọi điện cho Hoắc Tú Tú.

“Tú Tú à, đang làm gì thế.” Hoắc Tú Tú lúc này đang ở nhà thêu thùa, nghe Hứa Thành gọi điện, lập tức mừng rỡ.

“Không làm gì cả, em đang ở nhà nè, có phải anh muốn rủ em đi chơi không.” Hứa Thành nói: “Để hôm khác đi, bây giờ anh nhờ em giúp một việc, liên quan đến chuyện hộ khẩu của anh em anh.” Nghe một hồi, Hoắc Tú Tú mới phát hiện Hứa Thành đúng là vô sự bất đăng tam bảo điện, hóa ra là nhờ giúp anh em làm hộ khẩu kinh thành.

“Vậy bạn anh tên là gì.” Hứa Thành quay sang hỏi Tiểu Muộn.

“Tiểu Muộn, anh còn nhớ trước đây mình tên gì không?” Tiểu Muộn lắc đầu.

“Tôi quên rồi, chỉ biết mình họ Trương.” Hứa Thành hiểu rồi, bèn bịa cho Tiểu Muộn một cái tên.

“Bạn tôi tên là Trương Hạc Chi, bên em có cần giấy tờ gì không?” “Tên bạn anh nghe cũng có vần có điệu đấy chứ, không cần đâu, anh cho em biết bạn anh ở đâu là được rồi.” Hứa Thành hỏi Bàn Tử địa chỉ căn nhà của Tiểu Muộn.

Hứa Thành nói: “Bạn tôi ở khu dân cư Hoa Viên, nhà số 231.” Hoắc Tú Tú lập tức nói: “Em làm xong chứng minh thư và sổ hộ khẩu rồi đến đâu tìm anh.” “Kỳ Trân Trai ở Phan Gia Viên.” “Được.” Nói xong Hoắc Tú Tú cúp máy.

Việc Hoắc Tú Tú làm chứng minh thư khá đơn giản, xem ra không cần ảnh, quả nhiên là giai cấp đặc quyền vạn ác.

Khi đang uống ấm trà thứ ba trong tiệm của Bàn Tử, Hoắc Tú Tú đã tới, đi cùng cô còn có một nhiếp ảnh gia.

Sau khi chụp ảnh tại chỗ và dán vào chứng minh thư, Tiểu Muộn, tức Trương Hạc Chi, đã trở thành công dân hợp pháp.

Sau khi Tiểu Muộn nhận chứng minh thư, Hoắc Tú Tú rõ ràng cũng khá kinh ngạc trước khí chất của anh.

Cô lén hỏi Hứa Thành: “Bạn của anh thật không đơn giản, em chưa từng thấy ai có khí chất quý tộc như vậy mà lại cần làm hộ khẩu.” Hứa Thành nói: “Em không biết đâu, bạn tôi sắp đính hôn rồi đấy.” Hoắc Tú Tú giật mình, trẻ như vậy mà đã kết hôn rồi sao.

Hứa Thành cười xấu xa: “Em cũng kết hôn rồi mà, đến lúc đó chờ tôi có quốc tịch Ả Rập, lúc đó tôi sẽ cưới thêm em nữa.” Hoắc Tú Tú lập tức đỏ mặt, quay đi không nhìn Hứa Thành nữa.

Thấy bộ dạng này, Bàn Tử nói: “Tiểu Muộn, bây giờ anh biết tại sao tôi không giới thiệu em họ cho Hứa Thành rồi chứ, gã này đúng là

một con heo giống.” Tiểu Muộn cũng cười gật đầu, bây giờ số lần anh cười cũng nhiều hơn.

Hứa Thành ôm Hoắc Tú Tú vào lòng nói: “Bàn Tử, anh cũng tìm một người đi chứ.” Bàn Tử lập tức xìu xuống.

Đúng vậy, nhà có sư tử Hà Đông, điểm này không thể phủ nhận, Bàn Tử đúng là vừa ghen tị vừa căm hận.

Lúc này, giám đốc Vương gọi điện tới, hiển nhiên cũng đã nghe tin những món đồ cổ bị mất đã được tìm thấy.

Hứa Thành khách sáo đáp lại vài câu, giám đốc Vương cuối cùng nói trước buổi triển lãm sẽ có một buổi giao lưu học thuật, các chuyên gia từ khắp nơi trên thế giới sẽ đến, muốn cùng nhau xem qua Hòa Thị Bích.

Nhưng Hứa Thành dứt khoát từ chối, không phải anh không muốn cho xem, nhưng không dám chắc sẽ xảy ra chuyện gì.

Dù sao bây giờ tình hình thật giả lẫn lộn, người từ khắp nơi trên thế giới đều đổ về.

Chỉ riêng hôm nay, Hứa Thành đã gặp ba người bí ẩn khác nhau.

Thật không biết có bao nhiêu người như vậy.

Dù sao trong tình huống này, an toàn của Hòa Thị Bích là quan trọng nhất, nếu đưa Hòa Thị Bích giả ra mà bị trộm mất thì cũng không hay.

Giám đốc Vương tuy thất vọng, nhưng cũng hiểu tầm quan trọng của việc này.

Ở lại không lâu, Hứa Thành lái xe đưa Hoắc Tú Tú đi hóng gió.

Hoắc Tú Tú tuy gia đình giàu có, nhưng để mua một chiếc xe như vậy lại phải cân nhắc ảnh hưởng nhiều mặt.

Vì vậy, Hoắc Tú Tú chưa từng tiếp xúc với loại xe sang này.

Nhưng hôm nay Hứa Thành đã cho cô thỏa mãn một phen.

Đưa Hoắc Tú Tú về nhà, Hứa Thành nhìn thấy lão hòa thượng đầu lở ở dưới lầu khu chung cư của Tô Tình và Tô Nguyệt.

Lão hòa thượng đầu lở vin vào việc người xung quanh không nhìn thấy mình, đang ngang nhiên trêu chọc mọi người ở dưới lầu.

Thấy cảnh này, ánh mắt Hứa Thành lạnh đi, không ngờ lão lại đuổi đến tận đây.

Như vậy thì sự an toàn của Tô Tình và Tô Nguyệt sẽ trở thành vấn đề lớn.

Anh cũng đã quá sơ suất, chỉ cần người có tâm một chút là sẽ biết được mối quan hệ của họ, nếu lấy chuyện này ra làm khó, căn bản là phòng không xuể.

Lão hòa thượng đầu lở nhìn thấy Hứa Thành, hiển nhiên cũng có chút kinh sợ, nhưng Hứa Thành giả vờ không nhìn thấy, lão lập tức không còn lo ngại.

Lão theo Hứa Thành lên tận lầu trên.

Hứa Thành không vào phòng của Tô Tình và Tô Nguyệt, mà đi thẳng lên sân thượng.

Trên sân thượng lúc này không có ai, xung quanh đều được bao bọc bởi lưới thép.

Ngay khoảnh khắc bước lên sân thượng, Tiểu Bạch xuất hiện sau lưng lão hòa thượng đầu lở, trực tiếp phóng ra một luồng khí lạnh cực độ.

Lão hòa thượng đầu lở nhất thời không cẩn thận, trực tiếp bị Hứa Thành đóng băng tại chỗ.

Chương 151

Hứa Thành bảo Tiểu Bạch giải đông phần đầu của lão, anh có vài điều muốn hỏi.

Ai ngờ câu đầu tiên của lão lại là "Baka yarou." Điều này khiến Hứa Thành cảm thấy có chút khó giải quyết, không ngờ lão hòa thượng này lại là người Nhật.

Xem ra lão hòa thượng này tu hành một loại Âm Dương Thuật nào đó, mới biến thành bộ dạng không ra người không ra quỷ như vậy.

Năm xưa Từ Phúc đông du, mang Âm Dương Thuật vào Nhật Bản, qua hai nghìn năm phát triển, đã biến thành một loại thuật pháp vô cùng quỷ dị.

Hiện tại Âm Dương Thuật bản địa ở Hoa Hạ đã thất truyền, nhưng Âm Dương Thuật của Nhật Bản lại phát triển rực rỡ, không thể không nói đây là một sự mỉa mai cực lớn.

Hứa Thành nói với lão hòa thượng đầu lở: "Ngươi có hiểu tiếng Hán không, nếu hiểu thì ta hỏi vài câu, nếu không hiểu, vậy thì cũng không còn giá trị lợi dụng, ta sẽ giết ngươi ngay lập tức." Lão hòa thượng đầu lở ban đầu tưởng Hứa Thành dọa mình, cố ý giả vờ không hiểu tiếng Hán.

Nhưng khi thấy Hứa Thành rút ra Lạc Tuyết Kiếm, mắt lão lập tức trợn tròn, như thể nhìn thấy bảo vật hiếm có trên đời.

Nhưng giây tiếp theo Hứa Thành không để lão dễ chịu như vậy, anh trực tiếp dùng Lạc Tuyết Kiếm lột da đầu của lão hòa thượng.

Sau khi lột da đầu, có thể nhìn thấy xương sọ, trắng bóng vô cùng.

Hứa Thành thấy lão hòa thượng đầu lở không còn lở loét, ngược

lại cảm thấy khá thuận mắt.

Lão hòa thượng đầu lở lập tức cầu xin: "Đừng, tôi nói, tôi là Âm Dương Sư của gia tộc Yamashita, lần này đến đây để cướp Hòa Thị Bích về dâng cho chủ nhân của tôi là Yamashita Ichiro." Ngay khi lão hòa thượng định tiếp tục cầu xin, một luồng khí màu xám vô cùng quỷ dị từ trong cơ thể lão chui ra.

Lão hòa thượng đầu lở lập tức tắt thở, như bị thứ gì đó hút hết sinh mệnh lực.

Luồng khí màu xám đó không ngừng hội tụ, cuối cùng ngưng tụ thành hình dạng một người phụ nữ.

Người phụ nữ đó mặc một bộ trang phục ninja màu đỏ tươi, đầu búi tóc, trông vô cùng yêu dị.

"Quả không hổ là người sở hữu Hòa Thị Bích, đã buộc ta phải đích thân hiện thân ra tay." "Người nào, dám gây sự trên lãnh thổ Hoa Hạ." Người phụ nữ áo đỏ nói: "Ta tên là Yamashita Shizumi, là Âm Dương Sư và Ninja mạnh nhất thế hệ này của gia tộc Yamashita, có thể chết trong tay ta là vinh hạnh của ngươi." Hứa Thành tức quá hóa cười: "Mẹ kiếp, xem hôm nay rốt cuộc ai vinh hạnh trước." Hứa Thành trực tiếp triệu hồi Tiểu Ngân, tấn công về phía người phụ nữ đó.

Người phụ nữ đó thấy Tiểu Ngân thì kinh ngạc.

"Có cả triệu hồi thú và Thức Thần sao." Tiểu Ngân bây giờ sau bao nhiêu lần tiến hóa đã không còn như xưa, nó trực tiếp lao tới xé rách quần áo của Yamashita Shizumi.

Yamashita Shizumi giật mình, không ngờ tốc độ của con triệu hồi thú này lại nhanh đến vậy.

Tiểu Bạch cũng bắt đầu liên tục thi triển ảo thuật, nhưng mỗi lần

đều không duy trì được quá vài giây đã bị người phụ nữ đó phá giải.

Nhưng vài giây đó đã đủ để Hứa Thành giết chết cô ta cả vạn lần.

Nhưng Hứa Thành tạm thời không giết cô ta, anh muốn moi một ít thông tin từ miệng cô ta.

Dần dần, nhiệt độ trên sân thượng càng lúc càng lạnh, đạt đến âm một trăm độ.

Để ngăn không cho ai đi lên, Hứa Thành đã sớm khóa chặt cánh cửa.

Xung quanh sân thượng không có bất kỳ tòa nhà nào cao hơn, vì vậy chuyện này tuyệt đối sẽ không bị ai phát hiện.

Yamashita Shizumi cũng dần dần hiểu ra Hứa Thành đang đùa giỡn với mình, điều này khiến bản tính cao ngạo của cô ta không thể chịu đựng được.

Cô ta trực tiếp cắn rách ngón tay, nhanh chóng kết ấn.

Máu của lão hòa thượng vừa chết bị rút ra hết, hình thành một pháp trận khổng lồ trên mặt đất.

"Ra đi, Thức Thần Khuyển Quỷ!" Ngay sau đó, từ trong pháp trận ngưng kết bằng máu xuất hiện một con chó đen.

Con chó đen đó tỏa ra khí tức vô cùng hung ác và âm tà.

Đây chính là một trong những Thức Thần có địa vị cao nhất trong Âm Dương Thuật.

Khuyển Quỷ!

Sau khi Khuyển Quỷ xuất hiện, nó ngạo nghễ nhìn Hứa Thành.

Khuyển Quỷ là do ma vật có yêu lực cao cường xuất hiện dưới hình dạng chó, các Âm Dương Sư đều lấy việc triệu hồi được

Khuyển Quỷ làm mục tiêu cả đời.

Nhưng nếu trình độ của Âm Dương Sư không cao, Khuyển Quỷ rất dễ xảy ra tình trạng phản phệ.

Vì vậy, Khuyển Quỷ đều là những tồn tại khống chế Âm Dương Sư.

Nhưng từ tình hình hiện tại, rõ ràng Yamashita Shizumi đang khống chế con Khuyển Quỷ này.

Như vậy thì thật đáng sợ.

Hứa Thành lại cảm nhận được một luồng khí tức vô cùng quen thuộc trên người Khuyển Quỷ, đó chính là khí tức của những binh lính nhà Ân Thương khi anh đến Thanh Đồng Môn.

Mặc dù có một chút khác biệt nhỏ, nhưng tổng thể gần như là cùng nguồn gốc.

Lẽ nào Nhật Bản cũng có di tích đồng xanh tương tự?

Hứa Thành quay sang nhìn Yamashita Shizumi, tuổi của cô ta trông cũng chỉ hơn hai mươi, mà lại có trình độ cao như vậy.

Xem ra người phụ nữ này không phải không có vốn liếng để tự cao.

Yamashita Shizumi sau khi thả Khuyển Quỷ ra, tự nhiên cảm thấy có thể kê cao gối ngủ yên.

Dù sao Khuyển Quỷ xưa nay chưa từng thất bại, chưa bao giờ gặp phải lúc nào mà Khuyển Quỷ thất bại.

Tiểu Ngân sau khi thấy Khuyển Quỷ, lập tức lao tới cào nó.

Chương 152

Tốc độ của Tiểu Ngân rất nhanh, trực tiếp cào lên người Khuyển Quỷ, phù văn trên móng vuốt lóe sáng, để lại sáu vệt cào trên người nó.

Khuyển Quỷ lập tức trở nên tàn bạo, vì bị một con tê tê cào trúng người.

Đây là chuyện tuyệt đối không thể chịu đựng được.

Yamashita Shizumi thấy vậy cũng căng thẳng, vì trong mắt cô ta, Khuyển Quỷ chưa bao giờ bị thương.

Hôm nay lại bị một con tê tê như vậy cào ra máu.

Hứa Thành không ngờ Tiểu Ngân đã trưởng thành đến mức này, dù sao khí tức của Khuyển Quỷ cũng rất đáng sợ, không ngờ Tiểu Ngân lại không bị uy áp của con chó quỷ này ảnh hưởng.

Xem ra sau này phải quan tâm nhiều hơn đến tình hình trưởng thành của Tiểu Ngân.

Nhưng Hứa Thành không biết rằng, Tiểu Ngân đã sớm hấp thụ toàn bộ những viên ngọc xanh có thể thúc đẩy sinh vật tiến hóa mà nó tìm được ở chỗ Phong Hậu.

Khuyển Quỷ sau khi bị Tiểu Ngân tấn công, thân thể trực tiếp phồng lên một vòng lớn.

Nhưng nhiệt độ thấp âm một trăm độ xung quanh đã ảnh hưởng rất lớn đến nó, hành động trở nên vô cùng chậm chạp.

Tiểu Ngân vì cơ thể đã hoàn toàn hoạt động, toàn thân đang thừa tinh lực không có chỗ phát tiết, trực tiếp để lại từng vết thương trên người Khuyển Quỷ.

Sự tồn tại của Khuyển Quỷ cần Yamashita Shizumi truyền tống linh lực, mỗi khi phục hồi một vết thương sẽ tiêu hao một phần linh lực của cô ta.

Điều này khiến Yamashita Shizumi dần dần cảm thấy linh lực không đủ, trong môi trường âm một trăm độ, không có linh lực chống đỡ, cô ta dần dần cảm nhận được cái lạnh thấu xương.

Toàn bộ quá trình Hứa Thành đều không ra tay.

Con Khuyển Quỷ như bị xì hơi, theo linh lực tiêu hao từng chút một, chưa kịp thể hiện hết uy lực đã hóa thành một đám sương đen chui vào cơ thể Yamashita Shizumi.

Toàn mặt Yamashita Shizumi đều là băng sương, trông như một người tuyết.

Con Khuyển Quỷ sau khi chui vào cơ thể Yamashita Shizumi, trực tiếp không ngừng nuốt chửng máu thịt của cô ta.

Thấy cảnh này, Hứa Thành khá cảm thán, không ngờ Khuyển Quỷ lại phản chủ.

Trong nháy mắt, Yamashita Shizumi biến thành một cái túi da khô héo, trông vô cùng đáng sợ.

Con Khuyển Quỷ sau khi nuốt chửng máu thịt của Yamashita Shizumi, thân thể dần dần chuyển thành thực thể, trông không khác gì một con chó đen bình thường.

Con Khuyển Quỷ đối mặt Hứa Thành lộ ra vẻ hung tợn, sau khi nuốt chửng chủ nhân, nó chỉ cảm thấy chưa bao giờ tinh lực dồi dào như bây giờ.

Hứa Thành có chút đáng tiếc, vốn định bắt sống Yamashita Shizumi, không ngờ lại chết nhanh như vậy.

Lại còn bị Thức Thần giết chết.

Tiểu Ngân sau khi tiếp tục lao lên, trực tiếp bị con Khuyển Quỷ một vuốt tát bay ra xa.

Cú tát này không hề nhẹ, cả con thú đều choáng váng.

Hứa Thành thấy sự thay đổi của Khuyển Quỷ cũng tò mò, con Khuyển Quỷ vừa rồi còn mềm nhũn, sau khi hấp thụ máu thịt của Yamashita Shizumi, thực lực lại mạnh lên gấp mấy chục lần.

Hứa Thành thu Tiểu Bạch và Tiểu Ngân vào không gian.

Tiểu Bạch tuy lực phòng ngự cực mạnh, nhưng thủ đoạn tấn công không đủ.

Gặp phải loại sinh vật miễn nhiễm với ảo thuật này có chút khó khăn.

Ngay khoảnh khắc Tiểu Bạch tiến vào không gian nhẫn, Hứa Thành bảo cô thu hồi toàn bộ dòng khí lạnh xung quanh.

Không còn dòng khí lạnh áp chế, Khuyển Quỷ rõ ràng trở nên mạnh hơn.

Nhưng Hứa Thành đột nhiên có một ý tưởng, đó là xem xem cấu tạo cơ thể của Khuyển Quỷ ra sao, và cả luồng khí tức vô cùng quen thuộc kia nữa.

Nếu có thể nghiên cứu ra bí mật trên người Khuyển Quỷ, cũng sẽ giúp nâng cao thực lực của Tiểu Bạch và Tiểu Ngân.

Cơ thể Khuyển Quỷ vô cùng linh hoạt, như một bóng đen lướt qua, mỗi lần lao tới gần Hứa Thành đều bị anh dùng Lạc Tuyết Kiếm đỡ lại.

Con Khuyển Quỷ cũng không hề bỏ cuộc, lần này đến lần khác không biết mệt mỏi.

Hứa Thành thì kiên nhẫn muốn bắt sống Khuyển Quỷ.

Dù sao giải phẫu sống cũng có giá trị hơn xác chết.

Cuối cùng, Hứa Thành nhắm chuẩn một cơ hội, một quyền đấm vào mũi của con Khuyển Quỷ.

Khuyển Quỷ cũng là chó, chó nào cũng có điểm yếu là mũi, Khuyển Quỷ cũng không ngoại lệ.

Con Khuyển Quỷ trực tiếp "gâu" lên một tiếng, nước mũi và nước mắt đều chảy ra.

Cả người nó cũng bắt đầu lảo đảo, trông như sắp chết.

Nhưng Hứa Thành có thể cảm nhận được sinh mệnh của Khuyển Quỷ vẫn rất dồi dào, giống như đang giả vờ.

Không ngờ Khuyển Quỷ lại biết giả yếu, xem ra trí thông minh đã đạt đến trình độ của người trưởng thành.

Nhưng Hứa Thành không đời nào để Khuyển Quỷ tiếp tục giả vờ, đã giả làm heo thì cứ làm heo cả đời đi.

Mắt của con Khuyển Quỷ đang nhắm lại, Hứa Thành thân hình bùng nổ, trực tiếp một kiếm chém đứt hai chân sau của nó.

Chương 153

Khuyển Quỷ không có máu chảy ra, chỉ có một đám sương đen bao trùm lên vết thương.

Mất đi hai chân sau, Khuyển Quỷ trực tiếp lộ ra vẻ hung tợn, nhưng vẫn cố gắng bò về phía rìa sân thượng.

Có được thực thể cũng có một cái hại, đó là không thể biến thành sương đen như trước, nếu không Khuyển Quỷ đã sớm rời đi rồi.

Thấy Khuyển Quỷ giãy giụa, Hứa Thành trực tiếp đi tới chém đứt luôn hai chân trước.

Mất cả bốn chân, Khuyển Quỷ không ngừng lăn lộn trên đất.

Hứa Thành không khỏi nghĩ nếu để những người yêu chó thấy cảnh này, chắc lại có một trận mưa máu gió tanh trên mạng.

Hứa Thành lấy dây thừng leo núi từ không gian nhẫn ra, trực tiếp buộc vào đầu Khuyển Quỷ.

Trên sân thượng vừa hay có chỗ phơi quần áo, Hứa Thành liền buộc đầu dây còn lại vào đó.

Treo con Khuyển Quỷ lên.

Để nó không làm phiền việc giải phẫu, Hứa Thành lại chém đứt đuôi của nó.

Hứa Thành quyết định bắt đầu giải phẫu từ phần dưới của Khuyển Quỷ.

Hứa Thành không chuyên nghiệp như bác sĩ trong đội của A Nịnh, việc giải phẫu cũng khá vất vả.

Nhưng sau khi mổ bụng con Khuyển Quỷ ra, thứ bên trong khiến

Hứa Thành giật nảy mình.

Đó chính là đầu lâu của Yamashita Shizumi, đang nhìn Hứa Thành với vẻ mặt kinh hoàng.

Thấy Yamashita Shizumi, Hứa Thành cũng cảm thấy khá kinh ngạc.

Không ngờ Yamashita Shizumi lại tồn tại theo cách này, có nét tương đồng với cách cộng sinh của người rắn ở nước Tây Vương Mẫu.

Sau khi thấy Hứa Thành, Yamashita Shizumi miệng không ngừng la hét, nhưng vì chỉ còn lại một cái đầu lâu, Hứa Thành hoàn toàn không hiểu cô ta đang nói gì.

Nhưng Hứa Thành có thể đọc được ý tứ trong mắt cô ta.

Không gì khác ngoài cầu xin tha mạng.

Hứa Thành cắt cái đầu lâu của Yamashita Shizumi ra khỏi bụng con chó, tiện tay ném vào không gian nhẫn.

Trong không gian, Tiểu Ngân thấy Yamashita Shizumi, hiển nhiên vẫn còn ghi hận.

Nó trực tiếp một miếng cắn đứt tai của Yamashita Shizumi, đau đến mức cái đầu lâu đó lăn lộn trong không gian.

Nhưng vì đặc tính của không gian nhẫn, một cái tai mới lại mọc ra.

Thấy vậy Tiểu Ngân càng thêm hưng phấn, ôm lấy cái đầu lâu mà chơi đùa.

Sau khi Hứa Thành cắt đầu lâu của Yamashita Shizumi ra, cơ thể của Khuyển Quỷ cũng đang không ngừng tan biến.

Hứa Thành chỉ cảm thấy Khuyển Quỷ đã đi đến một nơi không

thể lý giải được, giống như đã quay về nơi ban đầu của nó.

"Hệ thống, có thể điều tra xem Khuyển Quỷ đi đâu rồi không." "Có thể, cần tiêu hao 30% năng lượng, có điều tra không?".

"???" Hứa Thành ngơ ngác, bây giờ anh chỉ còn 34% năng lượng, chỉ điều tra hướng đi của một con Khuyển Quỷ mà đã tốn nhiều năng lượng như vậy.

"Kết quả điều tra được ký chủ sẽ không thể lý giải, có tiếp tục điều tra không." "Không điều tra, không điều tra." Hứa Thành vội vàng từ chối, đùa à, sao có thể vì một thông tin vớ vẩn mà lãng phí nhiều năng lượng như vậy.

Lại còn, hệ thống sẽ không thể lý giải.

Hứa Thành không biết kết quả đó sẽ ra sao, lẽ nào là sự vật ở chiều không gian cao hơn?

Giống như chiều không gian ba chiều mãi mãi không thể hiểu được chiều không gian bốn chiều.

Nhưng bây giờ không phải lúc để so đo chuyện này, phải xem xem thân thể của Yamashita Shizumi mọc ra thành cái dạng gì rồi.

Dù sao không gian nhẫn có công hiệu tái sinh cơ thể người, bất kể thành dạng gì, chỉ cần tư tưởng và thể xác còn tồn tại, là có thể phục hồi.

Khi Hứa Thành nhìn Yamashita Shizumi, Tiểu Ngân đã chơi chán.

Xung quanh toàn là tai của Yamashita Shizumi.

Thôi được rồi, Hứa Thành vội vàng cảnh cáo Tiểu Ngân không được tiếp tục như vậy nữa.

Tiểu Ngân chỉ đơn thuần là phát tiết, nhưng thấy Hứa Thành nghiêm khắc như vậy cũng dừng tay.

Yamashita Shizumi cảm kích nhìn Hứa Thành bên ngoài không gian, so với Tiểu Ngân, Hứa Thành quả thực là một thiên thần.

Hứa Thành chỉ nhìn một cái rồi thu hồi ánh mắt.

Để dọn dẹp dấu vết trên sân thượng, Hứa Thành gọi Tiểu Bạch ra, dưới dòng khí lạnh nhiệt độ thấp của Tiểu Bạch, thi thể của lão hòa thượng đầu lở cũng biến thành một đống bột băng.

Hứa Thành thu thập toàn bộ bột băng vào không gian nhẫn, để sau này đi trộm mộ dùng làm mồi nhử cũng không tồi.

Về nhà Tô Tình và Tô Nguyệt, Hứa Thành tận hưởng niềm hạnh phúc của người có cả hai.

Vì Tiểu Muộn sắp đính hôn, Hứa Thành dậy rất sớm.

Một mặt khác là sợ Tiểu Muộn lỡ tỉnh ra, lại không muốn đính hôn nữa, chuyện như vậy nhất định phải tốc chiến tốc thắng.

Chương 154

Đến chỗ Bàn Tử, Bàn Tử, Tiểu Muộn và một người thiếu phụ có vẻ duyên dáng đang chờ ở đó.

Qua giới thiệu của Bàn Tử, Hứa Thành mới biết đó là vợ của Bàn Tử, xem ra Bàn Tử diễm phúc không cạn.

Sau khi thấy Hứa Thành, vợ Bàn Tử cũng sáng mắt lên.

"Lão Vương, bạn của anh kết hôn chưa, tôi có một cô em họ chưa gả chồng này." Vương Bàn Tử vội vàng kéo vợ sang một bên, thì thầm gì đó không biết.

Hứa Thành có chút dở khóc dở cười, Vương Bàn Tử phòng bạn bè cứ như phòng trộm.

Sau khi quay lại, ánh mắt của vợ Vương Bàn Tử nhìn Hứa Thành cũng khác trước.

Nhưng bây giờ không phải lúc để so đo chuyện này, Hứa Thành hỏi: "Bàn Tử, em họ anh khi nào đến." Bàn Tử nói: "Đừng vội, tiệc đính hôn hôm nay tôi đã chi đậm đấy, lát nữa không say không về." "Thật trùng hợp, mọi người đều ở đây cả." Nghe thấy giọng nói quen thuộc sau lưng, Hứa Thành có chút bất ngờ.

Quay người lại chính là Ngô Tà, đang cười tươi nhìn anh.

"Ngô Tà, sao bây giờ cậu mới đến." Bàn Tử cười tươi chào đón.

"Máy bay bị trễ." Thấy Hứa Thành, Ngô Tà trực tiếp cho anh một cái ôm thật chặt.

"Hứa Thành, nhớ cậu chết đi được." Hứa Thành cũng ôm lại một cái.

“Sao hôm nay cậu lại đến.” Nhìn ánh mắt của Hứa Thành.

Bàn Tử nói với Hứa Thành: “Chuyện quan trọng như đính hôn của Tiểu Muộn mà không mời cậu ta sao được.” Hứa Thành hiểu ra, nếu không phải đính hôn thì cũng không cần làm long trọng như vậy, đợi đến lúc kết hôn rồi làm cũng không muộn.

Ngô Tà lại quay sang ôm Tiểu Muộn.

“Không ngờ đấy, lại đi trước tôi một bước, kết hôn trước rồi.” Nhìn Ngô Tà, mắt Hứa Thành đột nhiên sáng lên.

“Bàn Tử, anh thấy Ngô Tà thế nào, cô em họ còn lại của vợ anh không phải cũng xinh đẹp như cô em họ kia sao.” Dù sao Tiểu Muộn cũng có vợ rồi, Ngô Tà tự nhiên cũng không thể tụt lại.

Bàn Tử cũng cảm thấy đề nghị này của Hứa Thành không tồi, Ngô Tà là tiểu thái gia của nhà họ Ngô, Tiểu Muộn tuy không biết lai lịch, nhưng chắc chắn cũng không kém.

Bàn Tử liền đem đề nghị này nói với vợ, vợ anh ta lập tức vỗ tay tán thành.

Ngô Tà trông không tệ, gia thế lại tốt, tự nhiên được lòng vợ Bàn Tử.

Vợ Bàn Tử liền gọi một cuộc điện thoại, sau đó nói với Bàn Tử: “Em họ kia của em cũng đang ở tiệc đính hôn, tiện thể lát nữa cho hai đứa xem mắt luôn.” Ngô Tà đột nhiên hắt xì một cái, cảm thấy có người đang tính kế mình.

Tiểu Muộn mặc một bộ vest trắng được đặt may riêng, Ngô Tà thì mặc một bộ vest đen.

Hứa Thành mặc màu xanh lam, Bàn Tử mặc màu đỏ rượu.

Thấy chiếc xe mới Hứa Thành mua, Ngô Tà không khỏi nói: “Xe

không tệ nha, tốt hơn nhiều so với con xe Jinbei rách của tôi." "Thế nào, có hứng thú lên lái thử không." Bàn Tử vội vàng nói: "Hôm nay tài xế là tôi, ai cũng đừng giành." Cứ thế, cả nhóm lái chiếc Rolls-Royce đến khách sạn tổ chức tiệc đính hôn.

Đến khách sạn, trong tiệc đính hôn đã ngồi đầy người, toàn bộ là họ hàng của Bàn Tử và vợ anh ta.

Thấy Bàn Tử đến, ai nấy đều gật đầu chào hỏi.

Hứa Thành không khỏi nghĩ, xem ra Bàn Tử là người thành đạt nhất.

Tiểu Muộn cũng bị bố mẹ vợ kéo đi, với nhan sắc của Tiểu Muộn tự nhiên qua được ải này, cộng thêm cách nói chuyện cử chỉ đều vừa phải, đúng là đã tìm được một chàng rể vàng.

Thấy Tiểu Muộn đã tìm được nơi chốn, Hứa Thành cũng cảm thấy có chút vui mừng.

Nếu theo cốt truyện ban đầu, số phận của Tiểu Muộn và Ngô Tà thật quá bi kịch, Hứa Thành không muốn thấy.

Vợ Bàn Tử cũng không phụ sự tin tưởng của Hứa Thành và Bàn Tử, đã kéo cô em họ còn lại đến, ngồi cùng bàn với Ngô Tà.

Ngô Tà rõ ràng cũng đang ngơ ngác, không biết Hứa Thành và Bàn Tử đang bán thuốc gì trong hồ lô.

Hứa Thành và Bàn Tử tự giác rời khỏi bàn, để lại cho hai người một chút không gian riêng.

Ngô Tà và em họ Bàn Tử ngồi đó mắt to trừng mắt nhỏ.

Mặc dù cô gái trước mặt rất xinh đẹp, Ngô Tà cảm thấy không thể cứ như vậy mãi, bèn ho khan một tiếng nói.

"Cái đó, thời tiết hôm nay thật đẹp ha." Cô em họ nhìn ra ngoài trời

nắng chang chang.

“Ừm, khá đẹp.” Ngô Tà đưa tay ra.

“Cái đó, tôi tên là Ngô Tà, không biết cô tên gì.” “Tôi tên Sở Tư Tư.” Nói xong Sở Tư Tư cũng bắt tay với Ngô Tà.

“Khụ khụ, cái đó cô ăn cơm chưa?” Sở Tư Tư rõ ràng cũng khá ngại ngùng.

“Chưa, còn anh.” “Thật trùng hợp, tôi cũng chưa ăn.” Ngô Tà chỉ cảm thấy như ngồi trên đống lửa, mồ hôi lạnh sau lưng túa ra.

Sở Tư Tư rõ ràng cũng cảm thấy hai người như vậy thật có chút ngượng ngùng, bèn nói: “Anh năm nay bao nhiêu tuổi rồi.” Ngô Tà nói: “Tôi năm nay 26, còn cô.” Mắt Sở Tư Tư sáng lên: “Em cũng trạc tuổi anh, em 24.” Nói xong Sở Tư Tư ngồi lại gần Ngô Tà hơn.

Ngô Tà tuy không phải trai tân, nhưng bị ép đi xem mắt như thế này là lần đầu tiên.

Cảm nhận được hương thơm cơ thể của mỹ nhân bên cạnh, Ngô Tà có chút khô cổ họng.

“Hôm nay cô cũng đến tham dự lễ đính hôn à?” “Ừm, chị tôi hôm nay đính hôn với một anh siêu đẹp trai đó.” Ngô Tà có chút tò mò.

“Là chị ruột của cô à?” Sở Tư Tư gật đầu.

“Đúng vậy, có lúc em cũng ghen tị lắm, có thể đính hôn với một người đàn ông đẹp trai như vậy.” Nói xong Sở Tư Tư sợ Ngô Tà nghĩ lung tung.

Chương 155

“Em không có ý gì khác đâu, anh cũng không tệ, có thể xem mắt với anh, em thấy cũng khá tốt.” Ngô Tà tự nhiên sẽ không nghĩ như vậy.

Ở bên cạnh, Hứa Thành và Bàn Tử thấy hai người nói chuyện khá vui vẻ, tự nhiên cảm thấy có hy vọng.

Bàn Tử gọi vợ đến, bảo nói với họ hàng, hôm nay không ai được đến bàn đó, hôm nay đó là chỗ ngồi riêng cho Ngô Tà và em họ xem mắt.

Công ty tổ chức tiệc đính hôn hôm nay khá tốt, mọi việc lớn nhỏ đều được giải quyết gọn gàng, không chút chậm trễ.

Lúc đính hôn, Hứa Thành hài lòng nhìn hai người đeo nhẫn đính hôn.

Mặc dù mới quen nhau một ngày, nhưng thì sao chứ, hôn nhân như vậy mới càng bền lâu.

Tiểu Muộn vì phải chuẩn bị chuyện kết hôn với vị hôn thê, cộng thêm vợ Bàn Tử cũng có chút việc, nên ba người về trước.

Trên đường về, Hứa Thành cứ hỏi Ngô Tà thế nào.

“Hứa Thành, tôi biết ý tốt của cậu, nhưng chuyện này phải bàn bạc với chú Hai và ba tôi.” Hứa Thành nói: “Được thôi, cậu không ở lại kinh thành nữa mà về à.” Ngô Tà nói: “Lần này tôi đến cũng để xem triển lãm Hòa Thị Bích.” Hứa Thành nói với Bàn Tử: “Chủ nhà không thể không tiếp đãi chu đáo được.” Bàn Tử lập tức gật đầu.

“Đó là đương nhiên, Ngô Tà ở đâu tôi cũng phải tìm cách cho cậu ta ở.” Ngô Tà nói: “Không cần sang trọng như vậy đâu, tôi tìm một

chỗ ở là được rồi.” “Không được, phải nghe lời Bàn ca.” Cứ như vậy, họ sắp xếp chỗ ở cho Ngô Tà.

Hứa Thành thì về nhà dành nhiều thời gian hơn cho Tô Tình và Tô Nguyệt.

Hứa Thành xem qua Yamashita Shizumi, đã mọc ra được nửa người, trông không khác gì những bệnh nhân bị liệt nửa người.

Nhưng như vậy, cũng có thể hỏi ra được rốt cuộc mục đích của Yamashita Shizumi ở Hoa Hạ là gì.

Lái xe vào một góc không người, anh nhìn vào Yamashita Shizumi trong không gian nhẫn.

Yamashita Shizumi thấy Hứa Thành, hiển nhiên cũng hiểu là Hứa Thành đã cho cô ta tái sinh lại, đối mặt với sức mạnh đoạt thiên địa tạo hóa như vậy, Yamashita Shizumi tự nhiên không dám hỗn xược.

Hứa Thành hỏi Yamashita Shizumi: “Rốt cuộc mục đích của các ngươi ở Hoa Hạ là gì, lẽ nào chỉ vì muốn cướp Hòa Thị Bích?” Yamashita Shizumi dứt khoát gật đầu.

“Tôi đến đây là để cướp Hòa Thị Bích, sau đó dâng lên cho Thiên hoàng bệ hạ.” Hứa Thành gật đầu.

Vẻ mặt của Yamashita Shizumi không hề có dấu hiệu nói dối, nhưng Hứa Thành luôn cảm thấy có gì đó không đúng.

Dù sao Hòa Thị Bích quý giá như vậy, sao có thể chỉ cử lão hòa thượng đầu lở và Yamashita Shizumi hai người đi cướp.

“Hệ thống, kiểm tra xem Yamashita Shizumi có nói dối không.” “Cần tiêu hao 0.1% năng lượng, có kiểm tra không.” “Kiểm tra.” “Xác suất Yamashita Shizumi nói dối đạt 100%.” Thấy vậy, Hứa Thành trực tiếp ra lệnh cho Tiểu Ngân.

Thấy Tiểu Ngân từ xa bay tới, Yamashita Shizumi mặt đầy kinh hãi.

"Ngươi không thể đối xử với ta như vậy, ta đã nói hết rồi, không thể như vậy." "Vậy mà ngươi không nói thật, Tiểu Ngân, cắn." Tiểu Ngân nghe xong lập tức nhe răng với Yamashita Shizumi, mắt nhìn chằm chằm vào tai cô ta rồi cắn xuống.

"A!" Yamashita Shizumi hét lên một tiếng thảm thiết, nhưng phần tai bị cắn đứt lại mọc lại.

Sau đó Tiểu Ngân lại liên tục cắn thêm bảy tám lần, cho đến khi Yamashita Shizumi thực sự không chịu nổi mà cầu xin tha mạng, Hứa Thành mới bảo Tiểu Ngân dừng lại.

"Nói đi, rốt cuộc là chuyện gì, nói rồi ta sẽ bảo Tiểu Ngân không cắn nữa." Yamashita Shizumi bây giờ thân là cá nằm trên thớt, đành bất lực gật đầu.

"Gia tộc Yamashita chúng tôi đến Hoa Hạ là để đánh cắp vận khí, vì đất nước của tôi không lâu nữa sẽ bị nước biển nhấn chìm hoàn toàn, đây là lời tiên tri của đại nhân Tình Minh." "Abe no Seimei?" Yamashita Shizumi gật đầu.

"Vậy ông ta bây giờ ở đâu." Yamashita Shizumi lắc đầu.

"Không, cái này tôi thật sự không biết, chỉ biết đại nhân Tình Minh đang tồn tại bằng một cách mà người phàm chúng tôi không thể lý giải được, nhưng chắc chắn chưa chết." Hứa Thành gật đầu.

Xem ra Abe no Seimei cũng giống như Vạn Nô Vương, đều đã có được một phần bí mật của sự trường sinh, nhưng vì không hoàn chỉnh, nên mới phải trốn đi.

Nhưng nơi Khuyển Quỷ đến có thể có liên quan đến Abe no Seimei, dù sao Abe no Seimei là người khai sáng ra con đường Thức

Thần.

“Vậy ở Hoa Hạ còn có người khác không?” Hứa Thành quyết định nhổ tận gốc cái gai này, dù sao không ai biết những người đó sẽ làm ra chuyện gì.

“Chúng tôi đều liên lạc đơn tuyến, tôi chỉ liên lạc với lão hòa thượng đầu lở, tôi hoàn toàn không biết cấp trên của mình, tôi cũng chưa từng tiếp xúc.” Hứa Thành nhíu mày.

Yamashita Shizumi không thành thật.

“Tiểu Ngân, tiếp tục cắn, cắn cho đến khi nói ra thì thôi.” Tiểu Ngân lập tức tuân lệnh, tức thì Yamashita Shizumi lại hét lên thảm thiết.

“Không, tôi không nói dối, ngươi không thể đối xử với tôi như vậy.” Nhưng Hứa Thành không hề động lòng, anh không lãng phí năng lượng để kiểm tra xem Yamashita Shizumi có nói dối không.

Nhưng từ việc thực lực mạnh hơn lão hòa thượng đầu lở nhiều như vậy, Yamashita Shizumi nhất định là cấp trên của lão.

Dù sao ở Nhật Bản, kẻ mạnh làm vua.

Yamashita Shizumi không biết tại sao, cắn răng không chịu nói, Hứa Thành cũng có chút nghi ngờ mình đã sai.

Anh liền lại tiêu hao 0.1% năng lượng, để hệ thống kiểm tra.

Câu trả lời của hệ thống vẫn là xác suất nói dối 100%.

Hứa Thành có chút tức giận, Yamashita Shizumi đúng là chết đến nơi còn cứng miệng, lại hại anh mất 0.1% năng lượng.

“Tiểu Ngân, tiếp tục cắn cho ta.” Mặc dù trong không gian mọi vết thương đều sẽ phục hồi ngay lập tức, nhưng sự tra tấn về tinh thần rõ ràng không thể ngăn chặn.

Yamashita Shizumi bị Tiểu Ngân cắn đến mức sắp sụp đổ tinh thần, đồng tử giãn ra, mắt trợn trắng.

Nhưng dù vậy, Yamashita Shizumi vẫn cắn răng kiên trì không nói.

Hứa Thành bây giờ có nhiều thời gian, có thời gian để dây dưa với Yamashita Shizumi.

Chương 156

Khi Hứa Thành trong xe sắp ngủ gật, Yamashita Shizumi cuối cùng cũng chịu cầu xin.

"Tôi nói, tôi nói, tôi biết những người đó ở đâu." Hứa Thành nhìn Yamashita Shizumi sắp sụp đổ, nói: "Vậy mới đúng chứ, nói sớm có phải tốt hơn không, cũng không cần chịu khổ da thịt này." Yamashita Shizumi nghe Hứa Thành nói vậy, suýt nữa ngất đi.

Uổng công lúc đầu còn coi Hứa Thành là một thiên thần.

Bây giờ xem ra, còn hung tàn hơn cả ác quỷ dưới địa ngục vạn lần.

"Những người đó tôi biết, nhưng người của tôi mỗi ngày đều đổi một nơi, đi rồi cũng chưa chắc tìm được." Hứa Thành cười lạnh một tiếng.

"Luôn có quy luật chứ, nếu không sau khi hoàn thành nhiệm vụ, tìm không thấy người thì làm sao." Yamashita Shizumi không cam tâm nhìn Hứa Thành một cái, không ngờ người đàn ông này lại thông minh như vậy.

"Đúng, nhưng chỉ có người biết thủ ấn ninja của gia tộc Yamashita chúng tôi mới có thể biết được ở đâu." "Vậy cô dạy cho tôi đi." Yamashita Shizumi lắc đầu.

"Trong cơ thể ngươi không có nhẫn lực, không học được đâu." Lần này đến lượt Hứa Thành tò mò, nhẫn lực là sức mạnh gì.

"Cô dạy cho tôi là được rồi, tôi học mọi thứ rất nhanh." Yamashita Shizumi lắc đầu: "Không được, loại nhẫn lực này phải bắt đầu luyện tập từ năm tuổi, người bình thường căn bản không học được." Hứa

Thành cười nói: "Cô thấy tôi giống người bình thường sao?" Yamashita Shizumi nghĩ đến sức chiến đấu kinh người của Hứa Thành, trong lòng cũng do dự.

Thấy Yamashita Shizumi do dự, Hứa Thành quyết định thêm một mồi lửa.

"Sao, có muốn để Tiểu Ngân giãn gân cốt cho cô nữa không." Yamashita Shizumi lập tức lộ vẻ mặt kinh hãi.

"Không, tôi dạy, tôi dạy." Sau một hồi vừa uy hiếp vừa dụ dỗ, Hứa Thành cuối cùng cũng có được phương pháp tu luyện nhẫn lực của Yamashita Shizumi.

Phương pháp tu luyện nhẫn lực khá đơn giản, đó là phương pháp quán tưởng phổ biến nhất.

Trong lòng quán tưởng một vị thần linh, có thể từ hư vô mà có được nhẫn lực.

Hứa Thành lập tức muốn thử.

Không biết con mắt màu xanh trên cây kia có phải thần linh không, nhưng Hứa Thành muốn thử.

Khi Hứa Thành quán tưởng, hình xăm giọt lệ trên lòng bàn tay lại hiện ra.

Một luồng sức mạnh vô cùng to lớn tràn ngập toàn thân Hứa Thành, như một nguồn sức mạnh hoàn toàn mới, nhưng lại không hề xung đột với sức mạnh bản thân của anh.

Hứa Thành mở mắt ra cảm thấy đã nắm giữ được loại nhẫn lực đó, nhưng bây giờ không thể xác định có phải hay không.

Nhìn hình xăm trong lòng bàn tay, Hứa Thành liền biết con mắt màu xanh vẫn luôn dõi theo mình.

Hứa Thành mở không gian nhẫn, Yamashita Shizumi thấy Hứa Thành, lập tức trợn tròn mắt, vì cô ta cảm nhận được một luồng nhẫn lực vô cùng to lớn trên người Hứa Thành.

E rằng ngay cả đại nhân Tình Minh cũng không bằng.

"Bây giờ có thể nói cho ta biết thủ ấn ninja đó rồi chứ." Trong lòng Yamashita Shizumi lúc này đang nghĩ, rốt cuộc mình đã chọc phải một con quái vật như thế nào.

"Đại nhân, tôi sẽ giao cho ngài." Yamashita Shizumi bất giác sử dụng kính ngữ, như thể đang tỏ ý thần phục.

Theo Hứa Thành thấy, thủ ấn so với phương pháp tu luyện nhẫn lực khó hơn một chút, dù sao cũng không qua tu luyện chuyên nghiệp.

Cuối cùng Hứa Thành lại để hệ thống tiêu hao 0.2% năng lượng mới hoàn toàn nắm giữ được.

Khi sử dụng thủ ấn, đột nhiên bản đồ toàn bộ kinh thành in vào trong đầu Hứa Thành, trông vô cùng lập thể.

Trong bản đồ đó có hàng chục chấm đỏ lớn nhỏ, xem ra đang đi lại khắp nơi.

Xem ra những chấm đỏ đó là những ninja giống như Yamashita Shizumi.

Hứa Thành tạm thời cũng không về nữa, trước tiên bắt hết những ninja này mới là vương đạo. 9 giờ tối.

Đối với cuộc sống về đêm của kinh thành có lẽ mới chỉ bắt đầu, nhưng không ai biết những ninja đến từ Nhật Bản sắp phải chịu một trận thảm sát.

Một căn hầm tối tăm.

Vì kinh phí có hạn, tất cả ninja Nhật Bản chỉ có thể họp ở đây.

Trong đó, một ninja hói đầu đứng đầu nói: “Yamashita Shizumi và lão hòa thượng đầu lở đã hai ngày không xuất hiện, chắc chắn đã gặp nạn, bây giờ việc chúng ta cần làm là nhanh chóng mang Hòa Thị Bích về nước, để tránh đêm dài lắm mộng.” Sau khi ninja hói đầu nói xong, những ninja khác đều có chút kinh ngạc.

Phải biết Yamashita Shizumi là người có thực lực mạnh nhất trong số họ, cộng thêm Thức Thần hộ mệnh của gia thế hùng hậu sau lưng, cơ bản thực lực tương đương với Hanban.

Hanban chính là ninja hói đầu kia, người phụ trách hành động lần này.

Ngoài Hanban ra còn có ba ninja hành động đặc biệt, một là lão hòa thượng đầu lở, một là Yamashita Shizumi, còn một là Yamamoto Taichi.

Yamamoto Taichi là một ninja kiếm đạo, vì không hòa đồng, không thường xuyên giao tiếp với mọi người, nên tự nhiên cũng bị người ta lơ đi.

Trong đó, thực lực của Yamashita Shizumi gần bằng Hanban, rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì, căn bản khiến người ta khó mà tưởng tượng được.

Lúc này cửa hầm đột nhiên bị mở ra, một cô gái áo trắng xuất hiện ở cửa hầm.

Thấy tình huống quỷ dị như vậy, các ninja đều vào tư thế chiến đấu.

“Người nào, dám đến đây!” Cô gái áo trắng không nói gì, ngược lại phóng ra một lượng lớn khí lạnh, căn hầm vốn đã âm u, qua sự gia tăng này.

Trong nháy mắt, trên người tất cả mọi người đều thêm một lớp

sương trắng, trông khá chấn động.

Trong số tất cả các ninja, chỉ có Hanban và Yamamoto Taichi có thể hoạt động bình thường, nhưng hành động cũng bị hạn chế một chút.

Chương 157

Ngay sau đó, một thanh niên từ sau lưng cô gái áo trắng bước ra, người này chính là Hứa Thành.

Khi Hứa Thành đến đây khá thắc mắc, ninja sao lại nghèo đến vậy, họp cũng phải họp trong hầm.

Nhưng anh đã để Tiểu Bạch ra tay trước.

Dòng khí lạnh âm một trăm độ căn bản không phải những ninja bình thường có thể chống lại, trừ hai ninja trông có vẻ mạnh hơn, những ninja còn lại đều đã mất đi sinh mệnh lực.

Hứa Thành nhìn Hanban, lộ ra ánh mắt như mèo vờn chuột.

Hanban đâu chịu nổi sự sỉ nhục như vậy, rút thanh kiếm ngắn trong tay tấn công Hứa Thành.

Tốc độ của Hanban rất nhanh, ít nhất cũng nhanh hơn Yamashita Shizumi một chút.

Nhưng trong mắt Hứa Thành hoàn toàn không đáng để ý.

Hứa Thành trực tiếp một cước đá vào bụng dưới của Hanban, nội tạng co thắt dữ dội khiến Hanban trông như một con tôm luộc chín cong người lại.

Người còn lại, Yamamoto Taichi, thì rút thanh đao bên hông.

Những hoa văn quỷ dị và kinh văn trên thanh đao đó đã thu hút sự chú ý của Hứa Thành.

Vì dưới sự chiếu rọi của Âm Dương Nhãn và Phá Vọng Chi Nhãn của Hứa Thành, những hoa văn đó trông như vô số oan hồn đang kêu gào trên đó.

Trong đó có vài con đặc biệt mạnh mẽ, trông như muốn xông ra khỏi thanh thái đao.

Dưới sự tôn lên của những oan hồn đó, những hoa văn đó thoáng chốc như một con rồng quỷ đang gầm thét ở đó.

Những kinh văn đó lại khiến Hứa Thành nghĩ đến một chuyện.

Vì Hứa Thành đã từng xem ghi chép như vậy.

Ở Nhật Bản có một loại đao được gọi là "Muramasa", nhưng cũng vì quá sắc bén, giết người vô cùng đơn giản, dần dần cũng bị người ta gọi là "yêu đao", "tà đao".

Trong số những yêu đao còn tồn tại, thanh được gọi là "Myohorenge-kyo Muramasa" là nổi tiếng nhất.

Thanh kiếm này trên thân khắc hình rồng, phần cắm vào vỏ kiếm khắc chữ "Kinh Diệu Pháp Liên Hoa", từ đó có thể suy đoán gia tộc thợ rèn kiếm Muramasa và Nhật Liên Tông có mối quan hệ sâu sắc.

Người tên Yamamoto Taichi này đang cầm Myohorenge-kyo Muramasa.

Nhưng Myohorenge-kyo Muramasa trông tà dị như vậy, hoàn toàn không có khí chất quang minh của nhà Phật.

Những kinh văn đó trông như để giam cầm những ác quỷ này.

Yamamoto Taichi rõ ràng cực kỳ yêu quý Muramasa.

Yamamoto Taichi vẻ mặt nghiêm túc nhìn yêu đao, như thể muốn kết nối tinh khí thần của mình với yêu đao.

"Bạt Đao Trảm!" Một tiếng hét lớn, một vệt đao quang.

Yamamoto Taichi trực tiếp chém vào eo của Hứa Thành, xem ra muốn chém ngang lưng Hứa Thành.

Hứa Thành có chút ngạc nhiên về tốc độ của Yamamoto Taichi, không ngờ trong thời gian ngắn lại bộc phát mạnh mẽ như vậy.

Nhưng dù mạnh mẽ, cũng không thể làm Hứa Thành bị thương.

Bên cạnh, Hanban đã hồi phục, nhưng không định chống cự, mà định lén lút bỏ chạy.

Hứa Thành trực tiếp để Tiểu Bạch chặn Hanban lại, Hanban nghĩ Tiểu Bạch cũng là một Âm Dương Sư có năng lực mạnh mẽ, căn bản không thể chống lại nhẫn thuật của mình.

"Thiên Điểu Chi Thuật!" Chỉ thấy Hanban trực tiếp bay lên không, từ trên cao đâm xuống Tiểu Bạch.

Thoáng chốc, thiên điểu lại có tác dụng mê hoặc lòng người, trực tiếp biến thành vô số con chim, mỏ chim sắc nhọn trực tiếp đâm vào người Tiểu Bạch.

Nhưng áo giáp sát khí của Tiểu Bạch không phải để làm cảnh, trực tiếp húc Hanban một cú thất điên bát đảo.

Bên này, Hứa Thành đã đoạt được yêu đao Muramasa của Yamamoto Taichi.

Sau khi bị Hứa Thành đoạt lấy, yêu đao cũng không cam tâm mà run rẩy ở đó, hy vọng có thể quay về tay chủ nhân ban đầu.

Yamamoto Taichi cũng không nhìn rõ Hứa Thành đã đoạt nó như thế nào, nhưng coi yêu đao như mạng sống, trực tiếp lao về phía Hứa Thành.

Hứa Thành trực tiếp đưa yêu đao về phía trước, cả bụng của Yamamoto Taichi bị yêu đao đâm xuyên.

Sau đó, kinh văn trên yêu đao trực tiếp tỏa ra một luồng sáng đen, hút linh hồn của Yamamoto Taichi vào trong.

Linh hồn của Yamamoto Taichi lập tức bị những ác linh bị nô dịch thành đàn nuốt chửng, cũng coi như chết đúng chỗ.

Bên cạnh, Hanban cũng mất đi ý chí chống cự, buông xuôi ngồi phịch xuống đất.

Nhưng Hứa Thành có thể lấy được thông tin có giá trị hơn từ Hanban.

Dù sao Hanban mới là người phụ trách hành động lần này.

Nhưng Hanban rõ ràng có chút tham sống sợ chết, chỉ cần dọa một chút, có lẽ có thể khai ra hết.

Hứa Thành liền lấy Yamashita Shizumi đã mọc ra nửa người ra.

Bộ dạng thảm thương của Yamashita Shizumi rõ ràng đã dọa Hanban, hoàn toàn không thể tưởng tượng được Hứa Thành đã làm ra chuyện thần thánh gì với Yamashita Shizumi, hình phạt tàn khốc như vậy.

Chương 158

Nhìn Hứa Thành đang nhìn mình với vẻ mặt trêu chọc, Hanban đột nhiên có chút hoảng.

"Ngươi muốn làm gì, bất kể thông tin gì ta cũng sẽ không nói." "Thật sao?" Hứa Thành thấy Hanban đã thấy Yamashita Shizumi mà vẫn không chịu nói, không khỏi có chút bất ngờ.

Nhưng câu nói tiếp theo của Hanban rõ ràng khiến Hứa Thành cảm thấy mình đã nghĩ sai.

"Trừ khi ngươi chịu thả ta đi.

Nếu không ta sẽ không nói gì cả." "Được thôi, ta thả ngươi." Hanban rõ ràng bị dọa đến hoảng loạn: "Thật sao, ngươi muốn biết gì, ta đều có thể đồng ý." "Ta muốn biết quá trình đánh cắp vận khí của Hoa Hạ rốt cuộc như thế nào." Hanban nói: "Ta cũng không biết, nhưng đại nhân Tình Minh từng truyền xuống thần dụ, đó là phải có Hòa Thị Bích và Cửu Đỉnh, như vậy trận pháp mới thành công." "Cửu Đỉnh?" Hứa Thành không ngờ Tình Minh thật sự chưa chết, xem ra Yamashita Shizumi đã giấu đi một phần thông tin.

Nhưng Cửu Đỉnh, không biết đã thất truyền bao nhiêu năm rồi, cho nên quốc bảo trấn quốc mới bị Hòa Thị Bích thay thế.

Lẽ nào Tình Minh biết dùng Hòa Thị Bích và Cửu Đỉnh để thay thế?

Vậy Từ Phúc đã chết chưa, Từ Phúc và Tình Minh.

Trong khoảnh khắc Hứa Thành đã hiểu ra, trước khi chân tướng thật sự được phơi bày, mọi thứ đều chỉ có thể là suy đoán.

Hứa Thành lại hỏi: "Ngươi có biết thần dụ đó được ban xuống

khi nào không, gần đây nhất là khi nào." Hanban nói: "Thần dụ được truyền từ thần xã, khoảng một tháng rưỡi trước.

Ta sau khi nhận lệnh đã ẩn náu ở Hoa Hạ, gần đây mới biết Hòa Thị Bích xuất hiện trong tay một người tên Hứa Thành." Hứa Thành cười.

"Ngươi biết ta là ai không?" Hanban nuốt nước bọt, lắc đầu tỏ ý không biết.

Hứa Thành nói: "Ta là Hứa Thành, người các ngươi cần tìm là ta, sao, Yamashita Shizumi không nói với các ngươi phải làm gì sao?" Hanban lắc đầu lia lịa.

Hứa Thành nhìn sắc mặt của Yamashita Shizumi bây giờ, đã trở nên trắng bệch như giấy.

Xem ra trong số những ninja này cũng không phải là một khối sắt, chỉ bị thần xã đó cưỡng ép liên hợp lại mà thôi.

Hứa Thành không có tâm tình đi tìm hiểu ân oán tình thù, bây giờ điều anh quan tâm nhất là Abe no Seimei và Từ Phúc rốt cuộc đã chết hay chưa.

Thu Yamashita Shizumi vào không gian nhẫn, đợi cô ta phục hồi rồi, dùng làm mồi nhử cũng không tồi.

Hanban lúc này nói: "Bây giờ có thể thả ta đi được chưa, ta đã nói cho ngươi biết mọi chuyện rồi." Hứa Thành lắc đầu: "Ta bây giờ muốn hỏi ngươi một câu hỏi, hỏi xong có thể đi." Hanban gật đầu.

"Ngươi đã giết người Hoa Hạ chưa?" Nghe câu hỏi này, mồ hôi lạnh của Hanban lập tức tuôn ra.

Hứa Thành thấy vậy nói: "Bây giờ không cần trả lời nữa, ta biết đáp án rồi." Ngay sau đó, Hứa Thành dùng yêu đao chém đầu Hanban xuống, hồn phách cũng bị yêu đao hút vào.

Đầu lâu của Hanban vẫn còn giữ lại một tia kinh hãi và sợ hãi.

Hứa Thành nhìn đầu Hanban lắc đầu.

Đối với loại giặc cướp này, căn bản không cần phải giữ chữ tín.

Hứa Thành dọn dẹp qua loa dấu vết xung quanh, cất xác của đám ninja Uy khấu vào không gian nhẫn.

Sau khi chắc chắn không còn mối nguy nào, Hứa Thành rời khỏi hiện trường.

Sau khi về nhà Tô Tình và Tô Nguyệt, anh tắm rửa sạch sẽ rồi bắt đầu suy nghĩ về vấn đề đang phải đối mặt.

Hiện tại, chuyện quan trọng nhất là buổi triển lãm Hòa Thị Bích và cuộc khai quật lăng mộ Tần Thủy Hoàng sau đó.

Bọn Uy khấu chắc đã cử một đám ninja rác rưởi đến để thăm dò, không biết sau này sẽ có loại ninja nào đến nữa.

Còn có cô gái ngoại quốc mua dơi máu và lão già ngoại quốc với cây thánh giá năng lượng cấp cao kia.

Cả Uông Kỳ, học trò của Vương Quán Trưởng nữa.

Hứa Thành tin chắc sẽ không chỉ có bấy nhiêu người, còn nhiều kẻ khác đang ẩn mình trong bóng tối.

Xem ra buổi triển lãm Hòa Thị Bích lần này chắc chắn sẽ không yên bình.

Nhưng phía nhà nước chắc cũng sẽ cử lực lượng tương ứng đến bảo vệ.

Các thế lực ẩn trong bóng tối bắt đầu hành động, chắc chắn không chỉ vì chuyện Hòa Thị Bích, e rằng có âm mưu lớn hơn ẩn giấu trong đó.

Lẽ nào chuyện lăng mộ Tần Thủy Hoàng đã bị tiết lộ?

Hứa Thành càng nghĩ càng thấy có khả năng, chuyện này vốn không có mấy người biết, lại thêm việc Doãn Lão đột ngột qua đời, người biết lại càng ít đi.

Đúng rồi...

Hứa Thành chợt lóe lên một ý nghĩ, lẽ nào cái chết của Doãn Lão có ẩn tình gì?

Xem ra phải đi hỏi cô bé Doãn Nam Phong kia mới được.

Hôm đó hoàn toàn không thấy Doãn Nam Phong có chút cảm xúc đau buồn nào, thật sự khiến người ta nghi ngờ.

Hứa Thành quyết định, ngày mai sẽ đến Tân Nguyệt Phạn Điếm hỏi cho ra nhẽ.

Sáng sớm hôm sau, Hứa Thành cùng Tô Tình và Tô Nguyệt đến Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Tô Tình và Tô Nguyệt lấy làm lạ khi Hứa Thành đột nhiên muốn đến đó.

Tại Tân Nguyệt Phạn Điếm, Tô Nguyệt dẫn Hứa Thành đến hậu viện nơi Doãn Nam Phong ở.

Thấy Hứa Thành, Doãn Nam Phong tỏ ra kinh ngạc, rõ ràng không biết tại sao anh lại đến.

Chương 159

Nhưng cô bé nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

"Sao thế, hôm nay có thời gian đến tìm tôi à?" Tô Nguyệt bước tới rót cho Hứa Thành một tách trà, Hứa Thành nhận lấy rồi nói với Doãn Nam Phong: "Cô có biết ông nội cô chết vì nguyên nhân gì không?" Doãn Nam Phong không ngờ Hứa Thành lại hỏi như vậy: "Ông nội tôi mất vì bệnh tim, ông mắc bệnh này lâu rồi, vẫn luôn chữa trị, nhưng hôm đó phát bệnh đột ngột, xung quanh lại không có ai trông nom." Hứa Thành hỏi thẳng: "Vậy sao tôi không thấy cô có một chút đau lòng nào vậy?" Doãn Nam Phong đáp: "Chỉ vì chuyện này mà anh tìm tôi à?

Tôi chỉ cảm thấy sinh lão bệnh tử là lẽ thường của con người, hà tất phải đau lòng vì chuyện như vậy." Hứa Thành cảm thấy Doãn Nam Phong không giống một cô bé mười sáu, mười bảy tuổi, mà càng giống một người đã nhìn thấu sinh tử hơn.

Hứa Thành nhìn chằm chằm Doãn Nam Phong một lúc lâu.

Doãn Nam Phong bị anh nhìn đến mức có chút không tự nhiên.

"Này, sao anh cứ nhìn tôi như vậy?" Hứa Thành không để ý.

"Hệ thống, giúp tôi xem Doãn Nam Phong rốt cuộc là có chuyện gì." "Kiểm tra hoàn tất, ký ức của Doãn Nam Phong hiện tại thực chất là của Doãn Tân Nguyệt.

Doãn Nam Phong từ nhỏ đã bị người ta cho ăn một con thi miết chứa ký ức của Doãn Tân Nguyệt, hiện tại ký ức đã hoàn toàn thức tỉnh." Hứa Thành nghe xong, trong lòng dậy sóng kinh hoàng, sao có thể như vậy được, Doãn Tân Nguyệt rốt cuộc đã học được cách chuyển ký ức lên thi miết như thế nào.

Lẽ nào là Trương Khải Sơn sao?

Dù sao Trương Khải Sơn và Doãn Tân Nguyệt cũng là tình nhân, hơn nữa Trương Khải Sơn lại nắm giữ bí mật của Trương gia, việc nghiên cứu ra loại thi miết lưu giữ ký ức này cũng là điều hợp lý.

Nhưng Hứa Thành không hề biểu hiện ra mặt, dù sao như vậy cũng tốt cho tất cả mọi người.

Hứa Thành cười.

"Không có gì, chỉ đột nhiên cảm thấy cô rất xinh đẹp." Doãn Tân Nguyệt nghe Hứa Thành nói lời trêu chọc như vậy, nhất thời mặt đỏ tai hồng.

Dù sao BUFF tán gái của Hứa Thành vẫn chưa biến mất, dù tuổi tâm lý của Doãn Tân Nguyệt đã cả trăm tuổi, nhưng cũng vẫn là phụ nữ.

Tô Nguyệt không kìm được véo vào phần thịt mềm bên hông Hứa Thành.

Thấy Tô Nguyệt tức giận, Hứa Thành cười ngại ngùng.

Doãn Tân Nguyệt thấy cảnh này cũng cảm thấy khá thú vị, không ngờ Hứa Thành lại là một kẻ sợ vợ.

Nếu bên Doãn Tân Nguyệt không tiết lộ, vậy chắc chắn là bên Lưu Ly Tôn có vấn đề.

Hứa Thành cáo từ Doãn Tân Nguyệt rồi đi thẳng đến chỗ Bàn Tử.

Hôm nay không chỉ phải điều tra Lưu Ly Tôn, mà còn phải thay Tiểu Muộn đòi lại những thứ kia.

Dù sao 99% khả năng Lưu Ly Tôn phất lên là nhờ lô bảo vật của Tiểu Muộn.

Tiểu Muộn bây giờ cũng sắp có gia đình rồi, tự nhiên không thể

sống như một kẻ cô độc như trước đây.

Hy vọng chấn hưng Trương gia sau này không biết có đặt lên vai Tiểu Muộn không.

Hứa Thành nghĩ có nên giúp Tiểu Muộn làm một cái quốc tịch Ả Rập, cưới bốn bà vợ, sinh một đống con không nữa.

Tại cửa hàng của Bàn Tử, Lưu Thiên đã quay lại tiếp tục làm nhân viên, nhưng Bàn Tử và hai người kia đều không có ở tiệm.

Nghe Lưu Thiên nói, ông chủ cùng hai người bạn kia đã đến Đại Quan Lâu nghe hát kịch rồi.

Thời buổi này, nghe hát kịch là một hình thức giải trí khá phổ biến, Hứa Thành không ngờ Bàn Tử lại có nhã hứng như vậy.

Hứa Thành lái xe thẳng đến Đại Quan Lâu.

Đến gần mới thấy, làm ăn cũng không tệ.

Cả sân đều chật kín người ngồi, trong đó có vài người nhận ra Hứa Thành, cười chào anh.

Những người không quen hỏi người quen, lập tức biết đó là chủ nhân của Hòa Thị Bích.

Hứa Thành chưa tìm thấy Bàn Tử, đã gặp cả đống người đưa danh thiếp.

Anh cũng không ngại phiền mà làm quen với từng người.

Dù sao sau này anh muốn mở công ty ở kinh thành, không chừng trong số những người này sẽ có người giúp được.

Chưa nói gì khác, chỉ riêng cái danh Hòa Thị Bích cũng đủ để cả kinh thành nể mặt Hứa Thành vài phần.

Lúc này, Hứa Thành thấy Bàn Tử và Ngô Tà trong một phòng

riêng trên lầu, nhưng không thấy Tiểu Ca đâu.

Nhưng anh lại thấy vị hôn thê của Tiểu Ca và cô gái đi xem mắt với Ngô Tà lúc trước.

Hứa Thành cũng đã nghe ngóng, người xem mắt với Tiểu Muộn tên là Sở Đường, người xem mắt với Ngô Tà là Sở Tư Tư.

Họ là chị em ruột, nhưng lại không cùng cha.

Chỉ có thể là chị em cùng mẹ khác cha.

Hứa Thành lên lầu hai, Bàn Tử thấy anh đến thì có chút bất ngờ.

"Hứa Thành, sao cậu lại đến đây, mau ngồi xuống." Thấy Hứa Thành nhìn quanh, Bàn Tử nói: "Sao, tìm Tiểu Muộn à?" Hứa Thành gật đầu.

"Chuyện về lô bảo bối kia." Nghe Hứa Thành nói vậy, Bàn Tử cũng nghiêm túc trở lại.

Nhưng anh ta lại nói với Hứa Thành: "Bây giờ không phải lúc thảo luận chuyện này, cứ gác lại đã, xem kịch trước đi." Hứa Thành rõ ràng thấy được vẻ tinh quái trong mắt Bàn Tử.

Tuy không biết Bàn Tử đang tính toán gì, Hứa Thành vẫn gật đầu, nhìn về phía sân khấu.

Chương 160

Nhưng khi người nghệ sĩ kia vừa xuất hiện, Hứa Thành liền trợn tròn mắt.

Đó chẳng phải là Tiểu Muộn sao?

Ngô Tà và Bàn Tử không nhịn được nữa, cười phá lên.

Chị em nhà họ Sở bên cạnh cũng mỉm cười.

Trong tiếng cười nói vui vẻ, Tiểu Muộn cất giọng.

Nhưng Tiểu Muộn vừa cất giọng, Hứa Thành đã nghe ra không đơn giản.

Tục ngữ có câu "lên sân khấu mở miệng, liền biết có hay không".

Tiểu Muộn quả thực như Mai Lan Phương tái thế, một vở kinh kịch cất lên, quả là "thấy núi vẫn là núi, xem nước vẫn là nước".

Chỉ thấy Tiểu Muộn nhanh mà không loạn, chậm mà không đứt đoạn, khiến khán giả bên dưới đồng thanh reo hò khen hay, lần lượt bàn tán vai diễn này từ đâu tới.

Hứa Thành nhìn Tiểu Muộn, chỉ cảm thấy anh đang tìm lại ký ức của mình, có lẽ hí kịch chính là phần ký ức không thể phai mờ nhất.

Nhưng như vậy cũng tốt, chỉ mong chứng mất trí nhớ của Muộn Du Bình đừng tái phát, nếu không mọi thứ lại phải bắt đầu tìm kiếm từ đầu.

Trong nguyên tác, Tiểu Muộn vì vào vẫn thạch của Tây Vương Mẫu mà bị kích động đến mất trí nhớ, sau đó ngay cả Bàn Tử và Ngô Tà cũng không nhớ.

Lần này vì có Hứa Thành, Tiểu Muộn không tiếp tục mất trí nhớ,

ngược lại những ký ức xa xưa hơn đang dần dần hiện về.

Hứa Thành không biết ký ức của Tiểu Muộn rốt cuộc đã thức tỉnh chưa, nhưng anh tin rằng ngày ký ức của Tiểu Muộn thức tỉnh nhất định sẽ kinh thiên động địa.

Hứa Thành hỏi Bàn Tử: "Sao Tiểu Muộn đột nhiên lại lên sân khấu hát vậy?" Bàn Tử nói: "Tiểu Muộn cảm thấy vị diễn viên trên sân khấu hát quá dở, đột nhiên nói một câu 'tôi cũng biết', rồi đòi lên sân khấu, cản cũng không được." Sở Đường kia cũng nhìn Tiểu Muộn với vẻ mặt sùng bái, dù sao đó cũng là vị hôn phu của cô, đương nhiên càng đa tài đa nghệ càng tốt.

Tiểu Muộn hát xong một khúc, dưới sân khấu lập tức vang lên tràng pháo tay như sấm, ngay cả chủ nhà hát cũng đến tìm Tiểu Muộn không biết nói gì.

Dưới sân khấu không biết ai hét lên, kêu: "Một bài nữa, thêm một bài nữa." Nhưng Hứa Thành không thể để Tiểu Muộn tiếp tục hát nữa.

Anh lập tức lên sân khấu, kéo thẳng Tiểu Muộn xuống.

Những người khác ban đầu có chút bất mãn, nhưng thấy là Hứa Thành thì cũng không nói gì.

Xem ra là do vị thiếu gia này mời đến.

Chủ nhà hát thấy Tiểu Muộn bị kéo xuống, vội vàng tiến lên.

"Vị thiếu gia này, thiếu gia, ngài chỉ cần để cậu ấy hát ở chỗ tôi, ngài muốn bao nhiêu tôi cũng đưa." Hứa Thành nhìn chủ nhà hát với vẻ mặt chân thành, trong lòng cũng hiểu rõ, bây giờ đang là thời kỳ giáp hạt, thế hệ cũ đã lui về hậu trường, thế hệ mới lại không gánh vác nổi.

Cứ thế này thêm vài năm nữa, e rằng kinh kịch sẽ hoàn toàn suy

tàn.

“Không cần đâu, ông không mời nổi đâu.” Bàn Tử lúc này cũng đến bên cạnh, thấy chủ nhà hát không chịu để Hứa Thành đi, lập tức trừng mắt nói: “Ông có biết vị này là ai không, bán cả ông đi cũng không mời nổi đâu.” Những người khác thấy vậy vội kéo chủ nhà hát lại, thì thầm cho ông ta biết thân phận của Hứa Thành.

Chủ nhà hát vội vàng xin lỗi, Hứa Thành xua tay, ý bảo không sao.

Bây giờ quan trọng nhất là đến chỗ của Lưu Ly Tôn.

Bàn Tử bảo chị em nhà họ Sở về trước, lời nói của người anh rể họ này khá có uy, tuy có chút không tình nguyện, nhưng họ cũng về nhà.

Lúc này Tiểu Muộn nói: “Sao vậy Hứa Thành, có chuyện gì gấp thế?

Tôi vừa cảm thấy mình lại tìm lại được một phần ký ức.” Hứa Thành nói: “Tìm ký ức thì lát nữa tìm sau, bây giờ phải đưa anh đi tìm Lưu Ly Tôn.” Tiểu Muộn gật đầu, dù sao anh cũng không còn một mình nữa, sau này lập gia đình, chỗ nào cũng cần tiền.

Không thể như trước đây không có khái niệm về tiền bạc, chỉ cảm thấy đủ dùng là được.

Bàn Tử và Ngô Tà cũng tỏ ra phấn khích.

Dù sao trước đó Ngô Tà cũng nghe Bàn Tử nói, Lưu Ly Tôn rốt cuộc giàu đến mức nào, không ai biết cả.

Nhưng họ không cầu lấy hết tài sản của Lưu Ly Tôn, chỉ cần lấy lại phần của Tiểu Muộn là được.

Hứa Thành quyết định, lúc đó sẽ thả Tiểu Bạch ra, dùng ảo cảnh để Lưu Ly Tôn tự giao đồ ra, hoặc ký giấy chuyển nhượng gì đó.

Hứa Thành đương nhiên sẽ không lợi dụng Tiểu Bạch làm bậy, nhưng những gì đáng có, những gì thuộc về Tiểu Muộn, anh đương nhiên sẽ không từ bỏ.

Hứa Thành gọi điện cho Lưu Ly Tôn, nói về chuyện lăng mộ Tần Thủy Hoàng.

Lưu Ly Tôn nghe xong cũng không nghi ngờ, hẹn gặp ở Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Người đứng đầu mới của Tân Nguyệt Phạn Điếm là Doãn Nam Phong, cũng phải có mặt, dù sao Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng có quyền được biết và quyền tham gia.

Hứa Thành nói, để anh nói chuyện với bên Tân Nguyệt Phạn Điếm trước, rồi sẽ hẹn lại với ông ta.

Lưu Ly Tôn lập tức có chút cảnh giác, trực tiếp hẹn Hứa Thành đến nhà gặp mặt.

Lưu Ly Tôn dạo này đã điều tra ra quan hệ giữa Tiểu Muộn và Hứa Thành không đơn giản, thấy bộ dạng của Hứa Thành, ông ta lập tức hiểu ra Tiểu Muộn đã nói chuyện kia cho Hứa Thành.

Nghĩ đến sức chiến đấu kinh khủng của Hứa Thành, Lưu Ly Tôn không khỏi có chút hoảng sợ.

Nhưng nghĩ đến mấy vị binh vương mà mình thuê từ chiến trường về, trong lòng ông ta lập tức cảm thấy an tâm hơn nhiều.

Dù sao sức chiến đấu kinh người của những binh vương đó, Lưu Ly Tôn cũng đã được chứng kiến.

Theo địa chỉ Lưu Ly Tôn cho, Hứa Thành dẫn theo bộ ba đến một trang viên.

Chương 161

Trang viên này vô cùng rộng lớn, chiếm diện tích gần hai nghìn mét vuông, nằm trong vành đai ba của kinh thành.

Ngô Tà và Bàn Tử nhìn thấy mà không khỏi kinh ngạc, trang viên này chắc cũng phải mấy trăm triệu.

Bảo vệ ở cổng mở cửa lớn, đi vào trong, thấy có đến mấy trăm người đang tuần tra trong trang viên, Bàn Tử không khỏi huých Hứa Thành một cái.

Hứa Thành ra hiệu bằng mắt, tỏ ý đã hiểu.

Xem ra Lưu Ly Tôn đã có chuẩn bị, dù sao chuyện Hứa Thành và Tiểu Muộn là bạn bè cũng không phải bí mật.

Bước vào đại sảnh, Lưu Ly Tôn đang ngồi ở đó, bên cạnh là bốn gã đàn ông vạm vỡ, vô cùng hung hãn.

Thấy Tiểu Muộn, đồng tử của ông ta không khỏi co lại, xem ra phỏng đoán của mình quả nhiên là đúng.

Hứa Thành cười, định tiến đến bắt tay Lưu Ly Tôn.

Bốn vệ sĩ bên cạnh Lưu Ly Tôn lập tức chặn Hứa Thành lại.

Hứa Thành nói: "Sao thế, hôm nay phòng tôi như phòng trộm vậy." Lưu Ly Tôn nói: "Anh không biết đấy thôi, tôi bị cảm, sợ lây cho anh." Hứa Thành lập tức tỏ vẻ lo lắng.

"Vậy sao, có sao không, tôi vừa hay có học chút y thuật, để tôi xem cho ông." Lưu Ly Tôn cười gượng.

"Không sao, không sao, tôi uống thuốc rồi." Vẻ mặt lo lắng của Hứa Thành như thật vậy, nếu không điều tra trước, thật sự đã bị anh

lừa rồi.

Hứa Thành lúc này mới thôi lo lắng.

"Tôn gia, hôm nay tôi đến là để bàn bạc với ông chuyện lăng mộ Tần Thủy Hoàng, xem ra ông chưa chuẩn bị gì cả." Lưu Ly Tôn lắc đầu.

"Giấy tờ không dễ phê duyệt như vậy đâu, nhưng tôi cũng đã có một số chuẩn bị." Hứa Thành lắc đầu.

"Tôn gia, lần này ngày triển lãm Hòa Thị Bích kết thúc, cũng là ngày lăng mộ Tần Thủy Hoàng mở ra." Nghe đến đây, Lưu Ly Tôn phấn chấn lên.

Chẳng lẽ hôm nay Hứa Thành thật sự đến để bàn chuyện lăng mộ Tần Thủy Hoàng, là mình trách nhầm cậu ta rồi.

"Chẳng lẽ là thật?" Hứa Thành lập tức tỏ vẻ tủi thân.

"Chứ sao, tôi còn có mục đích gì khác sao?" Lưu Ly Tôn trong lòng tuy có chút lo lắng, nhưng cũng không thể làm quá, ông ta lập tức đứng dậy, đưa tay về phía Hứa Thành.

"Hôm nay thật là tôi đã trách nhầm huynh đệ rồi, đáng phạt." Chính là lúc này.

Hứa Thành lập tức triệu hồi Tiểu Bạch, thấy Tiểu Bạch xuất hiện, Lưu Ly Tôn còn chưa kịp phản ứng đã bị kéo vào ảo cảnh.

Nhưng bốn vệ sĩ kia lại không hề bị ảnh hưởng bởi ảo cảnh, chỉ tinh thần hoảng hốt một chút, xem ra đều là những người có ý chí sắt đá.

Hứa Thành có chút thán phục, đám ninja kia đều bị khống chế ba giây, thật không biết mấy vệ sĩ này được mời từ đâu về.

Thấy ông chủ bị khống chế, bốn vệ sĩ lập tức xông lên.

Nhưng Tiểu Muộn đã chắn trước mặt Hứa Thành.

Thân thủ của Tiểu Muộn cực kỳ mạnh mẽ, dù bị bốn vệ sĩ vây công, anh vẫn ung dung đối phó.

Không lâu sau, bốn vệ sĩ đã bị Tiểu Muộn đánh ngất.

Thấy đã giải quyết xong, không làm kinh động đến người bên ngoài, Hứa Thành bắt đầu để Tiểu Bạch phóng thích ảo cảnh.

Ảo cảnh của Tiểu Bạch có thể khiến ký ức con người tái hiện, đã mạnh hơn trước rất nhiều, càng có thể khơi dậy tâm lý áy náy mãnh liệt trong lòng người ta.

Lưu Ly Tôn trong lúc hoảng hốt thấy Tiểu Muộn, liền quỳ xuống dập đầu.

"Chủ nhân, chủ nhân, tiểu Tôn đáng chết, tiểu Tôn đáng chết." Nhìn Lưu Ly Tôn quỳ trên đất dập đầu, Tiểu Muộn đột nhiên bắt đầu đau đầu.

Hứa Thành vội vàng để Tiểu Bạch truyền cho Tiểu Muộn một tia khí mát, kẻo anh lại mất trí nhớ.

Cảm nhận được khí mát, Tiểu Muộn lập tức cảm thấy đầu óc tỉnh táo hơn nhiều, không còn mê man như trước.

Hứa Thành cũng bảo Tiểu Bạch để Lưu Ly Tôn thoát khỏi ảo cảnh, bây giờ tâm lý áy náy của Lưu Ly Tôn đối với Tiểu Muộn đã tăng lên hàng trăm lần, hoàn toàn lấn át lòng tham của ông ta.

Lưu Ly Tôn nhìn thấy Tiểu Muộn, lập tức trở nên vô cùng cung kính.

Đây quả là một cách tốt để tìm hiểu về quá khứ của Tiểu Muộn.

Nhìn Tiểu Muộn, Lưu Ly Tôn thở dài một hơi.

"Không ngờ tôi già rồi, cũng hồ đồ rồi, ngay cả chủ nhân cũng

không nhận ra.” Tiểu Muộn hiển nhiên cũng không hiểu, lúc này bốn vệ sĩ kia cũng đã tỉnh lại.

Thấy Tiểu Muộn liền tiếp tục xông lên đánh.

“Dừng tay!” Thấy Lưu Ly Tôn thay đổi thái độ, các vệ sĩ đều có chút ngơ ngác.

Lưu Ly Tôn bảo bốn vệ sĩ kia đi ra ngoài, thuận tiện đóng cửa lớn lại.

Sau đó, Lưu Ly Tôn quỳ xuống.

“Tiểu Tôn mặc cho chủ nhân trừng phạt.” Mọi người thấy vậy đều có chút bất ngờ, không ngờ Lưu Ly Tôn lại dứt khoát như vậy.

Tiểu Muộn nói: “Không cần, đứng lên đi, tôi vẫn chưa hoàn toàn nhớ lại, ông không phải là đầy tớ của tôi.” Hứa Thành nói: “Tiểu Muộn, bây giờ có thể để Lưu Ly Tôn kể lại chuyện trước đây, như vậy cũng tốt cho việc phục hồi ký ức của anh.” Tiểu Muộn gật đầu.

Bàn Tử và Ngô Tà đã không đợi được nữa.

Chương 162

"Mau kể đi, mau kể đi." Lưu Ly Tôn đứng dậy, chậm rãi kể lại cho mọi người nghe chuyện trước kia.

Lúc Lưu Ly Tôn mười tuổi.

Khi đó ông ta cùng Muộn Du Bình đi hát kịch khắp nơi, bởi vì lúc Lưu Ly Tôn quen biết Muộn Du Bình, Tiểu Muộn đã mất trí nhớ.

Tiểu Muộn mất trí nhớ được một gánh hát thu nhận, Tiểu Muộn và Lưu Ly Tôn đều là học trò trong gánh hát đó.

Chỉ là Tiểu Muộn thiên phú cực cao, học rất nhanh, dần dần Tiểu Muộn trở thành trụ cột của gánh hát.

Nhưng thời đại đó chưa giải phóng, khắp nơi đều là chiến tranh, gánh hát cũng bị một đám lính cướp bóc, giết chóc, chỉ có Tiểu Muộn mang theo Lưu Ly Tôn trốn thoát được.

Từ đó về sau, Lưu Ly Tôn nhận Tiểu Muộn làm chủ nhân, thề cả đời phụng sự anh.

Chỉ là thời buổi loạn lạc, hai người ngoài hát kịch ra thì không có kỹ năng kiếm tiền nào khác.

Cho đến một ngày, họ gặp một đám trộm mộ, Lưu Ly Tôn bị đám trộm mộ đó bắt đi, định dùng làm mồi nhử tống tử.

Đơn giản là thả Lưu Ly Tôn vào trong đạo động, trực tiếp dụ đám tống tử ra, sau đó dùng thuốc nổ để giết chúng.

Đương nhiên Lưu Ly Tôn cũng sẽ chết.

Nhưng Tiểu Muộn vì cứu Lưu Ly Tôn, đã tình nguyện làm mồi nhử, đi dụ tống tử.

Sau khi Tiểu Muộn bị thả vào đạo động, anh đã giết sạch toàn bộ tống tử trong đó.

Thân thủ như vậy đã khiến lão đại của đám trộm mộ chú ý, thế là hắn mang theo Tiểu Muộn và Lưu Ly Tôn đi trộm mộ khắp nơi trên cả nước.

Nhưng có một ngày, họ xuống một ngôi mộ lớn vô cùng hung hiểm, chỉ riêng vòng ngoài đã có hàng trăm con tống tử canh giữ lăng mộ.

Những con tống tử đó đều do chủ mộ vì để bảo vệ lăng mộ mà tra tấn nô lệ đến chết, trong lòng họ còn một ngụm oán khí không tan, nên mới trở thành tống tử.

Dùng phương pháp này chế tạo tống tử, thực lực so với tống tử bình thường đều mạnh hơn.

Lão đại của đám trộm mộ kia, phải dùng đến súng cối, mới giết được bảy tám phần đám tống tử đó.

Nhưng những người khác thấy cảnh tượng quỷ dị như vậy đều có chút không muốn tiếp tục xuống mộ.

Bởi vì chỉ vòng ngoài đã hung hiểm như vậy, trời mới biết cuối cùng bên trong sẽ gặp phải thứ gì.

Loại mộ này căn bản không phải loại trộm mộ như họ có thể đụng vào, người có thể đụng vào chỉ có đội trộm mộ chuyên nghiệp của quan gia.

Lão đại của đám trộm mộ trực tiếp giết mấy người định bỏ trốn, mới trấn áp được tình hình để tiếp tục xuống mộ.

Sau khi vào trong mộ, chuyện kỳ quái đã xảy ra.

Trong mộ ban đầu nhìn qua căn bản không có gì cả.

Nhưng khi mọi người đi sâu vào, trong mộ huyệt bắt đầu xuất hiện một đám sương mù đen.

Đám sương mù đen đó khiến tất cả mọi người đều không nhìn rõ xung quanh có gì, dùng đèn pin cũng không có tác dụng, bởi vì căn bản không chiếu thấy được xung quanh rốt cuộc có thứ gì.

Sau đó, người bên cạnh liên tục bị một thứ gì đó kéo đi, Lưu Ly Tôn sợ hãi, trực tiếp dựa sát vào người Tiểu Muộn.

Kỳ lạ thay, đám sương mù đen đó căn bản không hề đến gần Tiểu Muộn.

Khi mọi người bước ra khỏi sương mù đen, đám người vốn có hơn ba mươi người, cộng thêm Tiểu Muộn, Lưu Ly Tôn và lão đại trộm mộ kia, chỉ còn lại năm người.

Những người còn sống sót đương nhiên vô cùng sợ hãi, nhưng căn bản không còn đường lui, chỉ có thể cứng rắn đi về phía trước.

Họ đi qua một hành lang dài, trên hành lang toàn là những bức bích họa kỳ quái.

Tiểu Muộn sau khi xem xong những bức bích họa xung quanh, đột nhiên nói một câu, mộ Xi Vưu.

Câu nói này vừa thốt ra, tất cả mọi người đều bắt đầu hoảng sợ.

Bởi vì Xi Vưu không chỉ có danh hiệu Binh Thần và Chiến Thần, mà còn nắm giữ kỹ thuật luyện sắt tiên tiến nhất và thuật cơ quan bí ẩn khó lường thời bấy giờ.

Sương mù đen phía trước, e rằng là do thuật cơ quan của Xi Vưu tạo ra, Hoàng Đế năm xưa đã tạo ra xe chỉ nam mới phá được đại vụ của Xi Vưu.

Trời mới biết tiếp theo sẽ có loại cơ quan nào đang chờ đợi họ.

Nhưng sự đã đến nước này, rủi ro lớn cũng đi kèm với thu hoạch lớn.

Nghĩ đến những bảo vật có thể xuất hiện phía trước, mọi người tràn đầy khao khát đi về phía trước.

Sau khi đi hết con đường hầm đó, xuất hiện ba ngã rẽ.

Ba ngã rẽ này chắc chắn có một con đường dẫn đến mộ thất thực sự, nhưng không ai dám đi thử, dù sao thử sai thì mạng cũng mất.

Lúc này, tên đầu sỏ trộm mộ trực tiếp cầm súng bắt Lưu Ly Tôn đi, Tiểu Muộn chỉ nói với Lưu Ly Tôn hãy đi vào cánh cửa bên trái nhất.

Lưu Ly Tôn tự nhiên nghe theo lời Tiểu Muộn, đi vào bên trái nhất.

Sau khi Lưu Ly Tôn đi vào, anh ta nhìn thấy một cánh cửa sắt khổng lồ, cánh cửa sắt đó loang lổ vết rỉ sét, xem ra đã không biết bao nhiêu nghìn năm chưa được mở ra.

Sau đó Lưu Ly Tôn quay lại, nghe nói có đường, tên đầu sỏ trộm mộ kia tự nhiên mừng như điên.

Hắn trực tiếp dẫn mọi người đi về phía lối đi bên trái.

Chương 163

Nhưng khi gặp cánh cửa sắt kia lại gặp khó khăn, tìm khắp mọi nơi cũng không tìm thấy công tắc nào có thể đi vào.

Lúc này, tên đầu sỏ trộm mộ trực tiếp lấy thuốc nổ trong túi ra, định phá tung cánh cửa sắt.

Cửa sắt bên trong bên ngoài đều rỉ sét không ra hình dạng gì, cộng thêm sắt do Xi Vưu luyện cũng có tạp chất, vì vậy thuốc nổ có thể phá tung cánh cửa sắt này.

Hắn lấy tất cả thuốc nổ ra, trực tiếp chất đống ở phía dưới cánh cửa sắt, kéo dây cháy chậm đến tận lối vào.

Sau khi làm xong những công việc chuẩn bị này, hắn châm ngòi, không lâu sau Lưu Ly Tôn nghe thấy một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Đợi khoảng vài phút, xác định không có thứ gì lung tung bò ra, họ mới tiến đến chỗ cửa sắt.

Phía dưới cửa sắt bị nổ tung một lỗ hổng khổng lồ đường kính ba mét.

Dùng đèn pin chiếu vào trong, cũng không thấy có thứ gì, xem ra giống như một đại điện.

Nếu không có chuyện gì, vậy bên trong nhất định có quan quách của Xi Vưu.

Thời đó, thứ có giá trị nhất là những món đồ thời Tây Chu, tên đầu sỏ trộm mộ kia thường sẽ bán cho người nước ngoài.

Bởi vì có người nước ngoài chuyên thu mua ở An Lạc.

Vì vậy thời đó, một lượng lớn quốc bảo đã bị người nước ngoài

thu mua với giá cực rẻ.

Ông nội của Ngô Tà khi đó cũng chuyên cung cấp đồ cổ cho Cừu Đức Khảo từ những tên trộm mộ.

Khi đi vào, vì trong mộ huyệt rất tối, dưới ánh đèn pin, Lưu Ly Tôn nhìn thấy rất nhiều bộ khôi giáp khổng lồ.

Những bộ khôi giáp đó đều sáng bóng như mới, căn bản không giống như đã bị chôn dưới lòng đất mấy nghìn năm.

Những bộ áo giáp đó trong mắt Lưu Ly Tôn đều vô cùng cao lớn, cái nào cũng không giống như người thường mặc, mà giống như người khổng lồ mặc vậy.

Thấy những bộ áo giáp đó, tên đầu sỏ trộm mộ hiển nhiên tỏ ra vô cùng cuồng nhiệt.

Lưu Ly Tôn sau này mới biết, đó là áo giáp của tám mươi mốt anh em đầu đồng mình sắt của Xi Vưu.

Nhưng áo giáp quá lớn, năm người cũng chỉ có thể khiêng ra ngoài được một bộ, tên đầu sỏ trộm mộ liền xem xem bên trong có bảo bối nhỏ nào không.

Sau khi tìm kiếm một hồi, một tên thủ hạ của tên đầu sỏ trộm mộ phát hiện ra một lối đi bí mật, xem ra có thể thông đến nơi khác.

Tên đầu sỏ trộm mộ lại bắt Lưu Ly Tôn xuống trước, sau khi Lưu Ly Tôn xuống lại nhìn thấy một cánh cửa sắt nữa.

Sau khi lên, Lưu Ly Tôn báo lại phát hiện đó cho tên đầu sỏ trộm mộ, tên đầu sỏ trộm mộ hiển nhiên cũng vô cùng đau đầu.

Bởi vì lúc phá cánh cửa sắt thứ nhất, tất cả thuốc nổ mang theo đều đã dùng hết.

Với thái độ thử xem sao, tên đầu sỏ trộm mộ đó dẫn mọi người

xuống tầng sâu hơn.

Nhưng không khí ở đây cực kỳ loãng, mang theo một mùi hôi khó tả.

Chỉ ở lại nửa giờ, Lưu Ly Tôn cảm thấy hô hấp khó khăn, xem ra không ổn rồi.

Thấy Lưu Ly Tôn như vậy, tên đầu sỏ trộm mộ trực tiếp bảo Tiểu Muộn cõng Lưu Ly Tôn lên.

Sau khi lên, Lưu Ly Tôn ngất đi, chuyện tiếp theo Lưu Ly Tôn không biết.

Nhưng khi Lưu Ly Tôn tỉnh lại lần nữa, đã ở trên một chiếc xe ngựa.

Tiểu Muộn khi đó cũng bị thương nặng, trong xe ngựa toàn là vàng bạc châu báu.

Tiểu Muộn dặn dò Lưu Ly Tôn trước tiên hãy cất giữ lô tài sản này cho tốt, anh phải quay lại cứu tên đầu sỏ trộm mộ kia.

Nhưng Lưu Ly Tôn khi đó nào đã thấy nhiều của cải như vậy, trực tiếp đánh xe ngựa bỏ chạy.

Chuyện còn lại cũng dễ thấy.

Sau khi giải phóng, Lưu Ly Tôn trốn tránh mười năm hạo kiếp, sau khi cải cách mở cửa, dựa vào những bảo bối đó mà phất lên.

Hứa Thành nghe xong cũng một trận thổn thức, thế giới này luôn là những kẻ vong ân bội nghĩa mới sống rất tốt.

Bàn Tử nghe xong không nhịn được một cước đá vào người Lưu Ly Tôn, Ngô Tà nhìn Lưu Ly Tôn cũng sắc mặt không thiện.

Nhưng Tiểu Muộn lại trước sau như một, không vui không buồn, dường như mọi chuyện đều không liên quan đến anh.

Bàn Tử cảm thấy có chút chưa hả giận, lại nhổ một bãi nước bọt lên người Lưu Ly Tôn.

"Đồ vong ân bội nghĩa!" Lưu Ly Tôn lau sạch nước bọt trên mặt, nhưng cũng không dám nói gì, dù sao chuyện này đúng là ông ta đã làm sai.

Lúc này Lưu Ly Tôn lại nói: "Những bảo bối đó sau khi tôi bán đi, dựa vào số tiền đó để thành lập Lưu Ly Hán, sau khi Liên Xô tan rã, tôi lại dùng một lượng lớn lương thực để đổi lấy các loại kỹ thuật và thiết bị với người Liên Xô, kiếm được vô số tiền." Thấy Hứa Thành không hứng thú, Lưu Ly Tôn lại nói: "Những bảo bối đó đều đã được tôi chuộc lại, hiện đang ở trong thư phòng của tôi, tôi dẫn các vị đi xem." Nói xong, Lưu Ly Tôn dẫn Hứa Thành đến thư phòng phía sau, trên một cái kệ ở góc trong cùng của thư phòng bày đầy các loại đồ cổ thời Hoàng Đế, Xi Vưu.

Khi Hứa Thành nhìn một chiếc sừng ngọc trong đó, đột nhiên có một cảm giác vô cùng quen thuộc, giống như máu mủ ruột thịt vậy.

Hứa Thành lấy chiếc sừng ngọc đó từ trên kệ xuống, trên sừng ngọc có một vết máu thấm, nhìn qua giống như đang tỏa ra một vầng sáng cầu vồng.

Lưu Ly Tôn thấy Hứa Thành nhìn chằm chằm vào chiếc sừng ngọc đó không rời, tưởng rằng Hứa Thành đã thích nó.

"Tất cả đồ ở đây đều là của chủ nhân, cứ tự nhiên lấy đi." Ngô Tà và Bàn Tử thì cầm những món đồ khác lên xem.

Hứa Thành không để ý đến Lưu Ly Tôn, giọt máu này sao lại giống máu của mình đến vậy.

Chương 164

“Hệ thống, giúp tôi kiểm tra xem đây là máu gì.” “Kiểm tra cần tiêu tốn 2% năng lượng, có kiểm tra không.” “Kiểm tra.” “Máu này là Phượng Huyết có độ tinh khiết 99.99%, cùng nguồn gốc với ký chủ.” Hứa Thành không ngờ lại có máu Phượng Hoàng tinh khiết 99.99%, lẽ nào ở thời thượng cổ, lại có tồn tại như vậy sao?

Kết hợp những chuyện đã trải qua gần đây, cùng với ánh mắt của Tây Vương Mẫu và Hoắc Tiên Cô, Hứa Thành đi đến một sự thật đáng sợ.

Lẽ nào mình đã sống từ thời thượng cổ cho đến bây giờ.

Nhưng ký ức không thể lừa dối người ta được.

Câu nói này khiến đầu óc Hứa Thành như nổ tung.

Anh nhớ ra một câu nói trong thế giới đạo mộ.

Bởi vì ký ức cũng là thứ dễ lừa gạt người ta nhất!

Hứa Thành lắc đầu, tạm thời không nghĩ đến những chuyện đó nữa.

Bây giờ tất cả bí ẩn lại chỉ về phía mình, lẽ nào mình có bí mật kinh thiên động địa gì sao.

Vậy ký ức trên Trái Đất lại là chuyện gì, lẽ nào là hư cấu sao.

Tất cả thật sự cảm thấy nực cười.

Còn về chiếc sừng ngọc rốt cuộc là chuyện gì, tất cả vẫn là một bí ẩn.

Lưu Ly Tôn lúc này sai người mang đến từng chiếc hộp bảo hiểm, đem toàn bộ những đồ cổ thời thượng cổ đó bỏ vào hộp.

Xem ra thật sự định đưa hết những thứ này cho Tiểu Muộn.

Tiểu Muộn suốt quá trình cũng không nói với Lưu Ly Tôn một câu nào, Lưu Ly Tôn cũng biết Tiểu Muộn không phải người bình thường.

Bởi vì từ thời Dân Quốc đến bây giờ, dung mạo của anh không hề thay đổi một chút nào, quả thực như thần nhân vậy.

Nhưng Lưu Ly Tôn sẽ không có ý xấu với Tiểu Muộn, bởi vì sự áy náy trong lòng đối với Tiểu Muộn sẽ lấp đầy cả cuộc đời ông ta.

Còn về những gì đã xảy ra trong mộ Xi Vưu, có lẽ tất cả đều phải đợi Tiểu Muộn tìm lại được toàn bộ ký ức mới có khả năng biết được.

Khi Lưu Ly Tôn hỏi Tiểu Muộn xử lý thế nào.

Tiểu Muộn lại quyết định tạm thời gửi những thứ này ở chỗ Lưu Ly Tôn, bởi vì không có nơi nào an toàn hơn ở đây.

Tiểu Muộn tặng chiếc sừng ngọc đó cho Hứa Thành, và nói với anh: "Có lẽ cậu cần thứ này hơn tôi, bởi vì trong mắt cậu, tôi thấy sự hoang mang còn sâu hơn cả tôi." Hứa Thành không ngờ tâm tư của Tiểu Muộn lại nhạy cảm đến vậy, có thể nhanh chóng nhận ra suy nghĩ trong lòng mình.

Nhưng sức chịu đựng tâm lý của Hứa Thành rất mạnh, căn bản sẽ không vì chuyện này mà sa sút tinh thần.

Cùng lắm thì không sống nữa là xong.

Chuyện tạm thời kết thúc, Hứa Thành trong thời gian tiếp theo đã dành thời gian ở bên Tô Tình và Tô Nguyệt.

Dù sao những ngày qua, Hứa Thành và hai cô gái chưa có thời gian vui vẻ bên nhau.

Tình cảm của Tiểu Muộn và Ngô Tà cũng tiến triển khá nhanh.

Trong đó cũng có công của Bàn Tử.

Có thể thấy Thiết Tam Giác trở thành người thân, Hứa Thành rất vui mừng.

Thời gian trôi nhanh, đã đến ngày triển lãm Hòa Thị Bích.

Buổi triển lãm lần này gây chấn động thế giới, các quốc gia khác đều cử người đến xem.

Hôm nay là ngày 17 tháng 12, thời tiết cũng trở nên vô cùng lạnh giá.

Nhưng điều đó không hề ngăn cản được sự nhiệt tình của các nhà sưu tầm.

Buổi triển lãm này giống như một lễ hội riêng của An Lạc, các quốc gia khác như vạn quốc đến chầu.

Ngày hôm đó, Hứa Thành sáng sớm đã nhận được điện thoại của Vương Quán Trưởng, yêu cầu áp giải Hòa Thị Bích đến hội trường.

Hứa Thành tự nhiên không dám chậm trễ, lấy ra viên Hòa Thị Bích giả, trực tiếp đến địa điểm triển lãm, đích thân giao cho Vương Quán Trưởng.

Vương Quán Trưởng thấy vậy vô cùng phấn khích, dù sao trước đây Hứa Thành vẫn luôn không cho chạm vào, lần này cuối cùng cũng có thể chiêm ngưỡng thỏa thích.

Cùng với Vương Quán Trưởng còn có một số bậc thầy trong giới đồ cổ, đều đến để có thể tận mắt chứng kiến Hòa Thị Bích, và tham dự buổi triển lãm này.

Đồng thời những bậc thầy này cũng giống như một tấm biển quảng cáo sống, mang đến nhiều người hơn cho buổi triển lãm.

Nhưng triển lãm Hòa Thị Bích, chắc chắn sẽ không chỉ triển lãm

một mình Hòa Thị Bích, còn có các nhà sưu tầm lớn khác, và cả Cố Cung Bác Vật Viện.

Tổng cộng, có đến hàng trăm món trân phẩm tuyệt thế.

Nhưng Hòa Thị Bích vẫn luôn là tâm điểm cuối cùng.

Ngô Tà, Tiểu Muộn và Bàn Tử lúc này cũng đã đến hội trường, sau khi Tiểu Muộn nhìn thấy Hòa Thị Bích trong tay Vương Quán Trưởng, cũng không cảm nhận được vẻ uy nghiêm như lần đầu tiên nhìn thấy.

Nhìn Hứa Thành đang trò chuyện với Vương Quán Trưởng, Tiểu Muộn mỉm cười, tự nhiên không thể vạch trần chuyện này.

Hứa Thành thấy Ngô Tà đến, chào Vương Quán Trưởng một tiếng rồi rời đi.

Hôm nay Hòa Thị Bích thuộc về cả thế giới.

Chương 165

Hứa Thành đặc biệt yêu cầu Vương Quán Trưởng bốn ghế khách quý, chuyên dùng cho bốn người họ ngồi.

Các hiện vật đều được đặt trong đại sảnh, vô số hiện vật được mọi người tranh nhau xem.

Nhưng vị trí triển lãm của Hòa Thị Bích ở trung tâm đại sảnh, vẫn luôn được che bởi một tấm vải đen.

Hứa Thành đang tán gẫu với Ngô Tà thì một người phụ nữ thu hút sự chú ý của anh.

Không phải vì người phụ nữ này xinh đẹp, mà cô ta chính là người phụ nữ quỷ dị đã mua bức tượng Phật dơi máu ở chợ trời.

Vương Bàn Tử hiển nhiên cũng nhìn thấy người phụ nữ đó, nhưng vì góc nhìn nên cô ta không phát hiện ra họ.

"Hứa Thành, đó không phải là người phụ nữ tranh tượng Phật với tôi lúc đó sao." Hứa Thành gật đầu.

"Người phụ nữ này, không biết hôm nay đến đây để làm gì." Lúc này Ngô Tà hỏi: "Tượng Phật gì?" Ngô Tà và Tiểu Muộn không biết chuyện, thế là Bàn Tử kể lại chuyện mua tượng Phật lúc đó cho Ngô Tà và Tiểu Muộn nghe.

Ngô Tà nghe xong cũng tặc lưỡi, một người phụ nữ bỏ ra mười vạn tệ để mua một bức tượng Phật rách như vậy, thật không đáng.

Lúc này Ngô Tà lại hỏi: "Hứa Thành, cậu muốn bức tượng Phật đó, lẽ nào nó là đồ tốt sao?" Bàn Tử chen vào nói: "Tốt cái gì, đó cùng lắm chỉ là một bức tượng Phật rách thời Dân Quốc, cần gì phải mười vạn tệ, tôi đi về quê một trăm tệ cũng thu được một đống." Hứa

Thành nói: “Bức tượng Phật đó khá quỷ dị, bởi vì tôi phát hiện bên trong có vật sống.” Ngô Tà kinh ngạc nói: “Thứ gì có thể sống lâu như vậy, lẽ nào là thi miết sao?” Hứa Thành lắc đầu: “Không phải côn trùng, là một loài động vật.” Hứa Thành tự nhiên không thể nói bên trong là một con dơi máu, nếu không giải thích lại phiền phức.

Người phụ nữ đó đột nhiên nhìn thấy Hứa Thành, hiển nhiên cũng nhận ra anh.

Nhưng trong chớp mắt, cô ta đã biến mất.

Giống như biến mất vào không trung giữa đám đông vậy.

Bàn Tử không khỏi dụi dụi mắt.

“Ủa, thật là gặp quỷ giữa ban ngày, người phụ nữ đó đi đâu rồi.” Hứa Thành nhận ra người phụ nữ ngoại quốc đó đã sử dụng một loại huyễn thuật, hiện tại đã đi ra khỏi cửa lớn.

Không biết mục đích của người phụ nữ này đến đây là gì, nhưng Hứa Thành có dự cảm, buổi triển lãm hôm nay, chắc chắn sẽ không yên bình.

Lúc này một lão già bước vào, lão già này ở nước ngoài hiển nhiên rất có uy tín, các phóng viên nước ngoài đều không chụp những đồ cổ kia nữa, mà quay sang chụp lão già này.

Lúc này Bàn Tử trực tiếp kéo một nhân viên phục vụ lại.

“Người này là ai, cảm giác ngầu thế.” Nhân viên phục vụ đó xem danh sách rồi nói: “Là một vị đại giáo chủ của nước ngoài, ở nước ngoài có rất nhiều tín đồ.” Bàn Tử gật đầu.

“Hứa Thành, đại giáo chủ của nước ngoài, lần này đến xem Hòa Thị Bích đây.” Hứa Thành lắc đầu.

“Tôi không biết, nhưng tôi tin, mục đích chắc chắn sẽ không đơn

giản như vậy.” Lúc này, theo một tiếng tuyên bố, buổi triển lãm Hòa Thị Bích chính thức bắt đầu.

Vương Quán Trưởng chủ yếu phụ trách buổi triển lãm hôm nay.

Tuy ông cũng có cảm giác lần này sẽ không diễn ra yên bình, nhưng quốc gia đã điều động những nhân viên thần bí đến, trong lòng ông cũng yên tâm hơn nhiều.

Ông cẩn thận đặt Hòa Thị Bích vào giữa bục triển lãm.

Mọi người có chút xôn xao.

Hóa ra dưới tấm vải đen căn bản không có Hòa Thị Bích, mà là bây giờ mới đặt vào.

Nhưng để phòng trộm, đây tự nhiên cũng là một cách làm khá tốt và thỏa đáng.

Khi mọi người hoàn toàn nhìn thấy toàn bộ diện mạo của Hòa Thị Bích, đèn flash trực tiếp nhấn chìm nó.

Trong ánh đèn flash chói mắt, một bóng đen không thể nhận ra đang lơ lửng xung quanh Hòa Thị Bích.

Tất cả mọi người xung quanh đều không phát hiện ra sự tồn tại của bóng đen đó, giống như một bóng ma vậy.

Không gian xung quanh Hòa Thị Bích dao động, Hứa Thành lập tức phát hiện ra người phụ nữ lúc nãy đã lấy đi Hòa Thị Bích.

Hòa Thị Bích biến mất trước mắt mọi người, khiến ai nấy đều không kịp phản ứng.

Cứ tưởng đây là một màn ảo thuật của Vương Quán Trưởng, lần lượt yêu cầu ông ta lấy Hòa Thị Bích ra.

Vương Quán Trưởng cũng có chút ngơ ngác, cảnh vệ là người đầu tiên kéo chuông báo động, ra lệnh cho tất cả mọi người không

được ra ngoài.

Người phụ nữ đó đã lẻn ra ngoài trước khi cửa đóng.

Hứa Thành lập tức đuổi theo ra cửa.

Cảnh vệ ở cửa vừa chặn Hứa Thành lại, nhưng Hứa Thành là chủ nhân của Hòa Thị Bích, tự nhiên không thể đối xử theo lẽ thường.

Ngô Tà hiển nhiên cũng giật mình, sự biến mất của Hòa Thị Bích, thật sự quá khó tin.

Bàn Tử vừa định chạy theo Hứa Thành ra ngoài, đã bị Tiểu Muộn kéo lại.

"Hứa Thành nhất định đã phát hiện ra gì đó, anh chạy ra cũng không giúp được gì đâu." Tiểu Muộn biết Hòa Thị Bích là giả, vì vậy anh cũng không lo lắng.

Hứa Thành lần này ra ngoài, cũng nhất định phải bắt được người đó.

Bàn Tử nghe vậy cũng có chút bất lực, đúng là mình không giúp được gì.

Lúc này cảnh vệ đều xuất hiện, tập trung tất cả mọi người lại đại sảnh, để tiện cho việc điều tra từng bước.

Phía Hứa Thành, anh bám theo người phụ nữ ngoại quốc đó chạy hơn nghìn mét.

Thể chất của người phụ nữ này so với người thường quả thực phi nhân, hơn nghìn mét chỉ dùng chưa đến một phút đã chạy xong.

Chương 166

Nhưng hôm nay cô ta đã gặp bi kịch, bởi vì cô ta gặp phải một Hứa Thành còn phi nhân hơn.

Hứa Thành lại bám theo nửa giờ nữa, cách hội trường mấy chục cây số, bây giờ đã là một khu rừng ở ngoại ô.

Người phụ nữ đó lại cẩn thận quan sát xung quanh, phát hiện không có một ai, mới yên tâm lấy Hòa Thị Bích ra.

"Bốp bốp bốp" Hứa Thành vỗ tay đi ra từ sau gốc cây.

Người phụ nữ đó thấy Hứa Thành, đồng tử co lại, hiển nhiên không biết Hứa Thành rốt cuộc đã bám theo mình như thế nào.

Nhưng cô ta không ngồi chờ chết, trực tiếp bỏ Hòa Thị Bích vào lòng, thủ thế, xem ra muốn đánh một trận với Hứa Thành.

Hứa Thành tự nhiên muốn tốc chiến tốc thắng, năng lực của người phụ nữ này cực kỳ quỷ dị, dường như có thể độn vào một không gian nhỏ.

Trong lúc cô ta chưa kịp độn vào không gian, Hứa Thành đã trực tiếp lóe lên sau lưng cô ta, một cú chặt tay vào sau gáy.

Người phụ nữ đó lập tức cảm thấy trước mắt tối sầm, trong nháy mắt ngất xỉu trên mặt đất.

Hứa Thành hài lòng lấy Hòa Thị Bích từ trong lòng cô ta ra.

Nhìn Hòa Thị Bích, Hứa Thành lập tức cảm thấy có gì đó không ổn, dưới tác dụng của Phá Vọng Chi Nhãn, ở giữa Hòa Thị Bích không có chữ "giả" mà Hứa Thành đã cài đặt.

Thú vị rồi đây, xem ra có người đã tráo đổi Hòa Thị Bích.

Chẳng trách hôm đó lại đòi chụp ảnh Hòa Thị Bích, hóa ra tất cả âm mưu đều ở đây.

Nhưng là đồ giả, cái của Hứa Thành cũng là đồ giả, đồ thật tự nhiên đang nằm trong không gian nhẫn.

Anh lấy ra một sợi dây leo núi và một chai nước khoáng từ không gian nhẫn, trước khi tạt nước đánh thức người phụ nữ ngoại quốc, anh dùng dây leo núi trói cô ta lại.

Phải nói, thân hình của người phụ nữ này vô cùng gợi cảm, bị trói như vậy lại càng làm nổi bật lên.

Dùng nước khoáng tạt tỉnh cô ta, người phụ nữ ngoại quốc tỉnh lại thấy Hứa Thành dùng cách nhục nhã như vậy để trói mình, không khỏi giãy giụa.

Nhưng cô ta càng giãy, dây càng siết chặt, sắp bị thắt đến không nói nên lời.

Hứa Thành thì hứng thú nhìn, cảnh tượng như vậy không phải lúc nào cũng thấy.

Có lẽ cảm thấy giãy giụa vô ích, sẽ khiến Hứa Thành cười chê, cô ta cũng ngừng giãy giụa.

Sau khi trêu chọc đủ, Hứa Thành trực tiếp hỏi cô ta: "Cô thuộc thế lực nào?" Cô ta đáp: "Tôi không thuộc thế lực nào cả, tôi cảm thấy Hòa Thị Bích có giá trị nên mới trộm nó." Hứa Thành nhíu mày, cô gái này không thành thật.

"Nếu không nói, lát nữa sẽ cho cô trải nghiệm cảm giác còn kích thích hơn." Nói rồi Hứa Thành lấy ra một cây roi...

Thấy vậy, cô gái kia sợ đến hoa dung thất sắc. (Đoạn này đã được sửa đổi) "Thật mà, tôi không lừa anh, tôi thật sự chỉ có một mình." Hứa Thành phát hiện người phụ nữ này không giống nói dối, liền nói:

“Vậy cô là thân phận gì, ngay cả quốc bảo trấn quốc như vậy cũng dám trộm.” Sau một hồi giải thích của cô ta, Hứa Thành mới biết hóa ra cô ta thuộc dạng tự do.

Dựa vào năng lực của mình, cô ta luôn thành công trong việc trộm đồ.

Từng một mình lẻn vào Cung điện Louvre trộm đi bức tranh có giá trị nhất.

Tóm lại, khắp nơi trên thế giới, trừ An Lạc, quốc gia nào cô ta cũng đã đi một lượt.

Bởi vì luôn nghe nói An Lạc cực kỳ thần bí, có vô số kỳ nhân dị sĩ, nên vẫn luôn không dám đến.

Nhưng lần này nghe nói Hòa Thị Bích đã thất truyền nghìn năm của An Lạc xuất hiện, nên nảy sinh lòng tham, muốn đến đây trộm đi.

Không ngờ lần đầu tiên đã bị bắt, bây giờ hối hận cũng đã muộn.

Hứa Thành trực tiếp ném nữ phi tặc này vào không gian nhẫn, tìm ra kẻ đã tráo đổi Hòa Thị Bích mới là chính đạo.

Lúc này, Hứa Thành đột nhiên cảm ứng được có một người ở gần đó.

“Ai, ra đây, để tôi xem!” Lúc này một người phụ nữ mặc áo khoác đỏ dần dần hiện ra hình dáng thật, trong tay cầm một chiếc áo tàng hình công nghệ cao.

Ngũ quan của người phụ nữ này vô cùng xinh đẹp, làn da trắng lạnh, một đôi mắt phượng khiến người ta nhìn vào mà tâm thần hoảng hốt.

Đặc biệt là đôi môi được tô màu đỏ tươi nhất, càng làm cho làn da thêm trắng.

Thấy sắc mặt Hứa Thành không thiện, người phụ nữ này vội nói: "Đừng hiểu lầm, tôi chỉ đến để truy tìm Hòa Thị Bích, bây giờ nó đã rơi vào tay chủ nhân cũ, tôi tự nhiên sẽ không can thiệp." "Bộ môn nào." Hứa Thành đột nhiên nghĩ đến bộ môn thần bí đó, chuyên xử lý các hiện tượng siêu nhiên.

Người phụ nữ áo đỏ nói: "Tôi chỉ là một người bình thường mà thôi, còn về bộ môn nào, xin lỗi, tôi không có quyền hạn." Hứa Thành gật đầu.

"Nếu cô không nói, tôi cũng không ép." Người phụ nữ đó vừa định cảm ơn sự thông cảm, Hứa Thành đã tấn công cô ta.

Bí mật về chiếc nhẫn của Hứa Thành đã bị người phụ nữ này nhìn thấy, Hứa Thành tự nhiên sẽ không để cô ta rời đi.

Bây giờ quan trọng nhất là bắt được cô ta.

Thấy Hứa Thành ra tay hiểm, người phụ nữ áo đỏ lập tức hiểu ra Hứa Thành muốn giết người diệt khẩu.

Dù sao thủ đoạn mà Hứa Thành thể hiện trước đó thật sự quá mạnh mẽ, căn bản là thủ đoạn của tiên thần.

Người phụ nữ áo đỏ lấy ra một cây roi dài, trên roi có rất nhiều ngạnh ngược, trông vô cùng sắc bén.

Nếu đánh vào người, chắc chắn sẽ da tróc thịt bong.

Thấy thủ đoạn tấn công của người phụ nữ này, Hứa Thành cảm thấy cô ta chắc cũng chỉ là thành viên ngoại vi, bởi vì anh không cảm thấy cô ta mạnh đến đâu.

Chương 167

Cùng lắm là kỹ thuật ẩn thân của cô ta khá mạnh, nhưng nếu không có chiếc áo tàng hình kia, Hứa Thành nghĩ cô ta cũng không lợi hại đến đâu.

Hứa Thành trực tiếp một tay tóm lấy cây roi dài của cô ta, bây giờ da thịt Hứa Thành dày, những ngạnh ngược trên roi căn bản không có tác dụng.

Ngược lại còn kéo người phụ nữ áo đỏ lại, Hứa Thành trực tiếp ôm cô ta vào lòng.

Người phụ nữ áo đỏ vừa xấu hổ vừa tức giận, trực tiếp cắn vào vai Hứa Thành.

Hứa Thành trực tiếp lấy cây roi lúc nãy nhét vào miệng cô ta.

Tiếp theo là một cú chặt tay, đánh ngất cô ta.

Hứa Thành cũng không biết xử lý thế nào, thế là trực tiếp ném luôn người phụ nữ áo đỏ này vào không gian nhẫn.

Dù sao không gian nhẫn cũng đủ lớn, ném cả kinh thành vào cũng thừa sức.

Anh quay trở lại buổi triển lãm.

Hứa Thành giao viên Hòa Thị Bích giả cho Vương Quán Trưởng.

Hòa Thị Bích mất mà tìm lại được, lập tức khiến Vương Quán Trưởng nước mắt lưng tròng.

Nếu Hòa Thị Bích mất trong tay ông ta, ông ta thật sự sẽ trở thành tội nhân thiên cổ của An Lạc.

Khi Vương Quán Trưởng hỏi Hứa Thành rốt cuộc tìm thấy nó

như thế nào, Hứa Thành tùy tiện tìm một lý do để lấp liếm.

Vương Quán Trưởng tự nhiên biết không thể hỏi nhiều, chỉ trong lòng coi Hứa Thành và những thành viên thần bí kia là một.

Khi Vương Quán Trưởng một lần nữa đặt Hòa Thị Bích lên.

Ông phát biểu: "Cuộc tìm kiếm lúc nãy chỉ là một buổi diễn tập, hy vọng mọi người đừng hoảng sợ, tiếp theo triển lãm Hòa Thị Bích sẽ được tiến hành lại." Tuy không hài lòng với buổi diễn tập này, nhưng tất cả mọi người đều ngồi xuống ghế, tiếp tục chụp ảnh Hòa Thị Bích.

Nhưng những người có tâm trong đó lại kinh ngạc trước hiệu suất làm việc của An Lạc, rõ ràng vừa mới mất, nhưng chỉ nửa giờ sau đã tìm lại được Hòa Thị Bích.

Hiệu suất này không phải quốc gia bình thường nào có thể theo kịp.

Thật không hổ là quốc gia cổ phương Đông thần bí.

Hứa Thành quay lại chỗ ngồi, thấy anh quay lại, Ngô Tà vội hỏi: "Sao rồi, bên ngoài xảy ra chuyện gì mau kể cho tôi nghe." Bàn Tử và Tiểu Muộn cũng tỏ vẻ tò mò, dù sao sự biến mất của Hòa Thị Bích quá quỷ dị.

Hứa Thành liền kể lại chuyện gặp nữ tặc sau khi ra ngoài.

Đương nhiên, anh đã giấu đi chuyện người phụ nữ áo đỏ, dù sao chuyện như vậy không thể nói ra được.

Một mình mình giấu trong bụng, vĩnh viễn không nhắc lại mới tốt.

Nghe Hứa Thành nói đã để nữ phi tặc đó chạy thoát, Bàn Tử và Ngô Tà đều có chút kinh ngạc.

Thực lực của Hứa Thành ai cũng thấy, có thể chạy thoát dưới tay

Hứa Thành, chẳng trách có thể trộm được Hòa Thị Bích.

Theo thời gian trôi đi, triển lãm Hòa Thị Bích cũng đến hồi kết.

Vương Quán Trưởng lúc này cũng cất Hòa Thị Bích đi.

Hứa Thành phát hiện hôm nay không thấy cậu học trò Uông Kỳ kia đâu, lẽ nào Uông Kỳ là người đã tráo đổi Hòa Thị Bích.

Hứa Thành càng nghĩ càng thấy có khả năng này.

Bởi vì Uông Kỳ họ Uông, Uông gia hiện tại chưa xuất hiện trong tầm mắt của mọi người, tự nhiên cũng không cần ngụy trang hóa danh.

Lúc đó cậu ta chụp ảnh vô cùng nghiêm túc cẩn thận, xem ra lát nữa phải hỏi Vương Quán Trưởng, rốt cuộc Uông Kỳ đó đi đâu rồi.

Khi triển lãm kết thúc, Hứa Thành và ba người Ngô Tà chia tay, đi thẳng đến chỗ Vương Quán Trưởng.

Thấy Hứa Thành vào, Vương Quán Trưởng không khỏi có chút hoảng sợ.

"Hứa Thành, vào đi à, Hòa Thị Bích đây, cậu cầm đi đi." Nói xong, Vương Quán Trưởng cẩn thận đặt Hòa Thị Bích lên bàn, xung quanh đều lót vải bông.

Dưới Phá Vọng Chi Nhãn của Hứa Thành, dưới bàn của Vương Quán Trưởng rõ ràng có một viên Hòa Thị Bích nữa.

Nhưng điều khiến Hứa Thành dở khóc dở cười là, hai viên Hòa Thị Bích giả này đều không phải là viên Hòa Thị Bích giả mà Hứa Thành nhờ hệ thống tạo ra.

Hứa Thành lập tức nghĩ ra một chuyện nực cười.

Ban đầu Hứa Thành đưa Hòa Thị Bích giả, sau khi đưa cho Vương Quán Trưởng, Vương Quán Trưởng đã bị người ta tráo đổi

lúc nào không hay.

Bây giờ Vương Quán Trưởng, cũng tạo ra một viên Hòa Thị Bích, hiển nhiên cũng định tráo đổi hai viên Hòa Thị Bích giả này.

Nhưng bây giờ cả hai viên Hòa Thị Bích đều là giả, Hứa Thành cũng không biết viên Hòa Thị Bích giả ban đầu rốt cuộc đi đâu rồi.

Nhưng Vương Quán Trưởng và người kia làm giả khá lợi hại, bằng mắt thường căn bản không phân biệt được thật giả.

Hứa Thành bước lên, cầm Hòa Thị Bích trong tay.

"Choang" một tiếng ném xuống đất.

Hòa Thị Bích trực tiếp dưới sức mạnh của Hứa Thành, bị ném vỡ thành hai mảnh.

Đồng thời cũng ném vỡ trái tim của Vương Quán Trưởng.

Chương 168

Vương Quán Trưởng nhìn Hòa Thị Bích, lập tức hiểu ra Hứa Thành đã phát hiện hành động của mình.

Chỉ có thể cười khổ lấy ra viên Hòa Thị Bích kia.

Nhưng Hứa Thành không thèm nhìn, trực tiếp ném viên Hòa Thị Bích này xuống đất.

Cũng bị Hứa Thành ném vỡ thành hai mảnh.

Vương Quán Trưởng lập tức kinh hãi, trực tiếp chạy đến quỳ trên đất ôm lấy hai mảnh Hòa Thị Bích vỡ mà khóc lóc thảm thiết.

“Sao cậu dám, sao cậu dám!” “Phí phạm của trời à!

Phí phạm của trời à!” Vương Quán Trưởng không biết Hòa Thị Bích là giả, tự nhiên chân tình bộc lộ, tưởng rằng Hòa Thị Bích thật sự đã bị Hứa Thành ném vỡ.

Nghe tiếng khóc của Vương Quán Trưởng, một người mặc vest đen trực tiếp đi ra từ cửa sau, thấy những mảnh vỡ của Hòa Thị Bích trên đất, đồng tử cũng co lại.

“Vương Quán Trưởng, rốt cuộc có chuyện gì vậy.” Vương Quán Trưởng chỉ vào Hứa Thành không nói nên lời, trực tiếp ngất đi, xem ra đau lòng quá độ.

Hứa Thành nhìn về phía người mặc vest đen, trong cơ thể người đó ẩn chứa một nguồn sức mạnh, Hứa Thành không biết là gì.

Người mặc vest đen thấy Vương Quán Trưởng ngất đi, vội vàng dìu ông ta lên ghế.

Hỏi Hứa Thành: “Xin hỏi ở đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

Hứa Thành thấy người mặc vest đen giả vờ không biết, phiền phức, lúc nãy vào rõ ràng là biết chuyện.

"Bộ dạng như vậy không biết nhìn sao, cứ phải để tôi nói à?" Hứa Thành tỏ vẻ ghét bỏ.

Người mặc vest đen không ngờ anh lại giả vờ như vậy.

Người đó nói: "Chuyện này không phải ý của Vương Quán Trưởng, nhưng cậu ném vỡ Hòa Thị Bích, có biết điều đó có nghĩa là gì không?" "Có nghĩa là gì?

Đồ của tôi tôi không được xử lý à." Thấy Hứa Thành tỏ vẻ không quan tâm, người mặc vest đen không nhịn được nữa.

"Có nghĩa là cậu sẽ bị tôi bắt giữ!" Nói xong, người đó tấn công Hứa Thành.

Người mặc vest đen trực tiếp tung một quyền về phía Hứa Thành, trông hổ hổ sinh phong.

Một lớp vật chất trong suốt bao bọc trên nắm đấm đã thu hút sự chú ý của Hứa Thành.

Nó giống như một chiếc găng tay trong suốt, có thể tăng cường sức mạnh của cú đấm.

Hứa Thành tự nhiên sẽ không ngồi chờ chết, trực tiếp một tay nắm lấy nắm đấm của người đó, mặc cho hắn có dùng sức thế nào, cũng không nhúc nhích.

Hứa Thành nhân cơ hội tháo găng tay của hắn ra, chiếc găng tay đó trông giống như một lớp da mỏng.

Nhưng găng tay vô cùng bền chắc, Hứa Thành kéo nó chỉ biến dạng một chút, không hề có cảm giác bị rách.

Thấy găng tay bị đoạt, người mặc vest đen có chút sốt ruột.

“Mau trả lại cho tôi!” Hứa Thành nghe vậy, trực tiếp ném chiếc găng tay sang một bên.

Găng tay đối với anh căn bản vô dụng.

Nhưng người mặc vest đen lại nhặt nó lên như trân bảo, cẩn thận đeo lại.

Nhìn Hứa Thành không còn khinh thường như trước, trong mắt lóe lên không biết đang nghĩ gì.

Hứa Thành không để ý đến người mặc vest đen, nói với Vương Quán Trưởng đang khóc lóc trên đất: “Vương Quán Trưởng, bây giờ ông nên giao ra viên Hòa Thị Bích thật rồi chứ.” Vương Quán Trưởng nghe vậy, đau đớn cầm lấy hai mảnh Hòa Thị Bích vỡ.

“Hòa Thị Bích thật đây, hối hận không nên làm vậy, hối hận không nên làm vậy.” Hứa Thành lấy một cái chổi và hót rác từ bên cạnh, trực tiếp quét những mảnh vỡ của Hòa Thị Bích vào thùng rác.

Vương Quán Trưởng không biết tại sao Hứa Thành lại làm vậy, nhưng chỉ cảm thấy tim mình đang rỉ máu.

Hòa Thị Bích không phải là không thể sửa chữa được!

Hứa Thành nói với Vương Quán Trưởng: “Thấy hành động của tôi ông nên biết, cả hai viên Hòa Thị Bích đều là giả, bây giờ viên Hòa Thị Bích thật rốt cuộc ở đâu tôi nghĩ ông nên biết rồi chứ.” Trình độ giám định của Vương Quán Trưởng rất cao, nhưng quan tâm thì loạn, bây giờ nhìn kỹ lại, ông đã phát hiện ra viên Hòa Thị Bích không ổn.

“Sao có thể, cái Hòa Thị Bích lúc đầu tôi xem là thật mà.” Thấy Vương Quán Trưởng thông suốt, Hứa Thành khá hài lòng.

“Bây giờ ông biết rồi chứ, tôi bây giờ chỉ muốn biết viên Hòa Thị Bích của tôi rốt cuộc đi đâu rồi, còn những chuyện khác không cần biết nguyên nhân tôi cũng không muốn biết.” Nếu cả hai viên Hòa Thị

Bích đều không phải là thật, Vương Quán Trưởng cũng lau nước mắt, tuy chi phí làm giả rất cao, nhưng ông sẽ không vì vậy mà đau lòng.

Vương Quán Trưởng nói với Hứa Thành: "Không phải, ngay cả tôi cũng không biết Hòa Thị Bích rốt cuộc bị tráo đổi khi nào." "Vậy ông phải nghĩ kỹ lại, trước khi đưa cho tôi, có ai đã chạm vào Hòa Thị Bích." Vương Quán Trưởng nói: "Không có, tôi chưa bao giờ để người khác chạm vào, chỉ có học trò của tôi giúp tôi lau chùi Hòa Thị Bích, nhưng đó cũng là dưới mí mắt tôi." Hứa Thành mãi không thấy Uông Kỳ, tưởng rằng hôm nay cậu ta không đến.

"Vậy cậu ta bây giờ ở đâu, mau tìm cậu ta về." Vương Quán Trưởng lắc đầu.

"Hôm nay cậu ấy bị bệnh, là tôi ép cậu ấy đến, triển lãm tiến hành được một nửa thì cậu ấy đã về rồi." Hứa Thành nhìn Vương Quán Trưởng nói: "Bây giờ ông có thể gọi điện cho cậu ta, nếu gọi được, ông thật có bản lĩnh." Vương Quán Trưởng nghe Hứa Thành nói vậy, trong lòng cũng chùng xuống.

"Không thể nào, học trò này đã theo tôi tám năm, tôi tin tưởng nhân phẩm của cậu ấy, tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện như vậy." Hứa Thành ra hiệu Vương Quán Trưởng có thể gọi thử.

Với tâm trạng thấp thỏm không yên, Vương Quán Trưởng bấm số của Uông Kỳ.

Nhưng trong điện thoại lại truyền đến "Xin chào, số máy quý khách vừa gọi hiện không nằm trong vùng phủ sóng...", hoàn toàn đánh sập phòng tuyến tâm lý của Vương Quán Trưởng.

"Không, nhất định là giả." Vương Quán Trưởng không tin, lại gọi thêm mấy lần nữa, nhưng âm thanh truyền đến đều như vậy, đối phương không ở trong vùng phủ sóng.

“Sao có thể, sao có thể, bao nhiêu năm nay tôi gọi điện chưa bao giờ không gọi được.” Hứa Thành vỗ vai Vương Quán Trưởng để an ủi.

“Bây giờ tôi mới là người đáng khóc nhất, bây giờ phải tìm Uông Kỳ về mới được.” Vương Quán Trưởng lúc này mới như tỉnh mộng.

“Đúng, nhất định phải tìm ra tên phản đồ này.” Vương Quán Trưởng trực tiếp nắm lấy tay người mặc vest đen.

Chương 169

“Đồng chí, chuyện này không phải chuyện nhỏ, nhất định phải tìm ra cậu ta.” Người mặc vest đen cũng biết tính nghiêm trọng của sự việc.

“Yên tâm, tôi nhất định sẽ tìm ra người đó, bất kể cậu ta trốn đi đâu, nhất định có thể đưa người đó ra trước pháp luật.” Nói xong, người mặc vest đen vội vã đi ra ngoài.

Vương Quán Trưởng ngồi trên ghế, như người mất hồn ở đó đau buồn không nguôi.

Hứa Thành có chút không tin người mặc vest đen có thể tìm ra người của Uông gia, dù sao thế lực của Uông gia thật sự quá lớn, căn bản không phải một tiểu tốt như hắn có thể lay động được.

Mắt xích của Uông gia trải khắp triều chính, sao có thể tìm lại được Hòa Thị Bích.

Hứa Thành không hề lo lắng.

Hiện tại có khả năng đây là một âm mưu do Uông gia và “họ” liên hợp tạo ra.

Còn về chuyện Vương Quán Trưởng làm giả, có khả năng là để gây nhiễu loạn.

Dù sao, hai viên Hòa Thị Bích giả kia, gần như được tạo ra cùng một lúc.

Chỉ hiển nhiên họ đã không lừa được Hứa Thành, Hứa Thành đã nhận ra cái bẫy này ngay từ đầu, quả bom khói tung ra không có tác dụng gì.

Tiếp theo cứ ăn cứ uống, không tin sau khi thất bại trong việc vào

lăng mộ Tần Thủy Hoàng họ sẽ không tìm đến mình.

Chuyện Hòa Thị Bích bị mất, cũng không có quá nhiều người biết.

Hứa Thành cũng không muốn làm ầm ĩ lên, dù sao chuyện này càng ít người biết càng tốt.

Về đến nhà, Tô Tình và Tô Nguyệt đã tan làm, đang dọn dẹp nhà cửa.

Thấy Hứa Thành về, Tô Tình trực tiếp chạy đến ôm chầm lấy anh, giống như một con gấu koala treo trên người Hứa Thành.

Hứa Thành cũng vui vẻ để Tô Tình ôm, dù sao cô bé này phát triển ngày càng tốt.

Tô Tình lúc này nói: "Hứa Thành, em đan xong áo len cho anh rồi, xem thử lần này có vừa không." Tô Nguyệt lúc này đang lau nhà, cũng nói: "Hứa Thành có thể xem thử, cô bé Tô Tình đã sửa đi sửa lại mấy chục lần rồi đấy." Hứa Thành cười, lấy cây lau nhà từ tay Tô Nguyệt.

"Không vội, để anh giúp em dọn nhà trước đã." Tô Nguyệt lập tức có chút cảm động.

Cô nhẹ nhàng ôm Hứa Thành, rồi đi xem còn chỗ nào bẩn để dọn dẹp.

Vì có Hứa Thành tham gia, việc dọn dẹp diễn ra rất nhanh, chưa đến nửa giờ đã dọn dẹp nhà cửa sạch sẽ như mới.

Lúc này Tô Tình cũng lấy ra chiếc áo len đã đan xong.

Hứa Thành mặc vào, cảm thấy không lớn không nhỏ vừa vặn, tay áo cũng dài ngắn vừa phải.

Thấy Hứa Thành mặc vừa như vậy, Tô Tình không khỏi vui mừng.

Hứa Thành ôm Tô Tình vào lòng.

“Lần này làm không tồi, tối nay phải thưởng cho em thật tốt.” Tô Nguyệt lúc này cũng mặt đỏ bừng sáp lại gần.

“Vậy em cũng muốn được thưởng.” “Ha ha, đều có, đều có.” Ba giờ sáng, Giám đốc Vương bên kia gọi điện tới.

“Chuyện gì thế, nói nhanh lên.” Hứa Thành nhận máy, vì vận động suốt hai tiếng mới ngủ được nên không khỏi có chút mệt mỏi, giọng điệu có phần mất kiên nhẫn.

Giám đốc Vương rõ ràng cũng bị thái độ của Hứa Thành làm cho sững người, nhưng không hề tức giận, nói: “Hứa Thành, Hòa Thị Bích xong rồi, bây giờ cậu có rảnh qua lấy không.” Hứa Thành lập tức tỉnh táo.

Hòa Thị Bích có thể xong sao, thứ rơi vào tay Uông gia mà có thể được trả lại sao.

Hứa Thành nghĩ đến một khả năng.

Đó là Uông gia và “Nó” đã đến lăng mộ Tần Thủy Hoàng, chắc chắn vì viên Hòa Thị Bích giả không mở được cửa lớn, nên lần này mới đem trả lại Hòa Thị Bích.

Sau khi nghĩ ra khả năng này, Hứa Thành lập tức mất hết hứng thú, nói thẳng với Giám đốc Vương: “Cứ để ở đó đi, đợi sáng mai tôi dậy rồi qua lấy.” Nói xong Hứa Thành cúp máy.

Bên cạnh Giám đốc Vương tụ tập bảy, tám người, đều đang lắng nghe cuộc gọi giữa ông và Hứa Thành.

Nghe Hứa Thành cúp máy, một người đẹp tóc đuôi ngựa đeo kính gọng vàng trong số đó nói: “Chắc chắn Hứa Thành đã giấu viên Hòa Thị Bích thật rồi, không ngờ thằng nhóc này lại gian xảo như vậy.” Nghe cô gái đẹp đeo kính nói xong, có người trong nhóm lên tiếng: “Hay là bây giờ chúng ta đến nhà hắn, ép hắn giao ra viên Hòa Thị

Bích thật.” Lời này vừa thốt ra, lập tức có người phản bác: “Không được, Hồng Vũ Điệp hiện vẫn chưa rõ tung tích, không loại trừ khả năng Hứa Thành đã giết cô ta, với một nhân vật nguy hiểm như vậy, thực sự không thể dùng biện pháp ép buộc.” Lời phản bác của người đó bị cô gái đẹp đeo kính gọng vàng gạt đi.

Cô gái đeo kính rõ ràng là người đứng đầu, trực tiếp lớn tiếng nói: “Đừng cãi nữa, việc duy nhất bây giờ là đợi đến ngày mai, chỉ cần cậu ta chịu đến, mọi chuyện sẽ ổn thỏa.”Vì người đứng đầu đã lên tiếng, những người khác cũng không tiện nói gì thêm, chỉ có Giám đốc Vương là ánh mắt đầy lo lắng.

Ông không bao giờ ngờ rằng một người trông như học sinh lại có thể sắp đặt một ván cờ từ lúc nào không hay, lần này còn lợi dụng luôn cả con cờ ẩn Uông Kỳ Mai.

Nếu không phải Phó giám đốc Vương đã ký thỏa thuận bảo mật, chuyện này cả đời cũng không thể nói ra ngoài.

Điều kiện trao đổi là ông sẽ trở thành giám đốc nhiệm kỳ tiếp theo.

Ngày thứ hai.

Hứa Thành dậy từ sớm, thấy hai cô gái vẫn đang ngủ, anh xuống lầu mua bữa sáng đặt lên bàn.

Sau đó, anh lên đường đến viện bảo tàng.

Đến nơi, Hứa Thành xuất trình giấy tờ tùy thân, bảo vệ ở cổng mới cho anh vào, đồng thời thông báo cho Giám đốc Vương.

Bảo vệ vừa thông báo không lâu, đã thấy Giám đốc Vương vội vã chạy ra, mắt đầy tơ máu, rõ ràng đã thức trắng đêm.

Thấy Hứa Thành, ông ta kéo thẳng anh vào văn phòng của mình.

Nhìn thấy viên Hòa Thị Bích trên bàn Giám đốc Vương, cùng với

những người xung quanh, Hứa Thành lập tức biết hôm nay là một bữa Hồng Môn Yến.

Chương 170

“Hứa Thành, cậu xem, có phải là viên Hòa Thị Bích của cậu không.” Vừa nói Giám đốc Vương vừa đưa viên Hòa Thị Bích đến trước mặt Hứa Thành.

Hứa Thành không thèm nhìn, nói thẳng: “Không phải, đây không phải Hòa Thị Bích của tôi.” Nghe Hứa Thành nói vậy, một người đàn ông vừa béo vừa khỏe trong đám người đó lập tức bước ra.

“Thằng nhóc, mày có biết tao vì viên Hòa Thị Bích này mà tốn bao nhiêu công sức không, giờ mày nói một câu không phải là xong à, mày có nghĩ đến cảm nhận của tao không?” Cô gái đẹp đeo kính gọng vàng lên tiếng: “Mặc Cảm, mau quay lại, bây giờ không phải lúc làm vậy.” Gã tên Mặc Cảm nghe cô gái đeo kính gọng vàng nói vậy, cũng sợ đến rụt đầu lại, rõ ràng có chút sợ cô gái này.

Nhìn màn kịch này, nội tâm Hứa Thành không chút gợn sóng, thậm chí còn muốn cười.

Hát tuồng à, muốn dọa tôi sao?

Có thể thấy ánh mắt của những người này nhìn anh như nhìn một con cừu béo, mong chờ có thể xẻo một miếng thịt mỡ từ trên người anh.

Nhưng tính toán của họ đã sai lầm.

Hứa Thành cầm lấy viên Hòa Thị Bích ném thẳng xuống đất.

Sau khi vỡ thành hai mảnh, chữ “giả” bên trong hiện ra trước mặt mọi người.

“Tôi không lừa các người chứ, viên Hòa Thị Bích này là giả, và tôi cũng sẽ không đến đây nữa.” Nói xong, Hứa Thành bước ra ngoài.

Nhưng cô gái đẹp đeo kính đã chặn Hứa Thành lại.

“Xin tự giới thiệu, tôi tên là Hoắc Hiểu Yến.” Hứa Thành nhìn cô gái đẹp đeo kính trước mặt, không biết Hoắc Hiểu Yến và nhà họ Hoắc rốt cuộc có quan hệ gì.

“Ừm, tôi cũng rất vui được làm quen với cô, bây giờ tôi có thể đi được chưa?” “Việc gì phải vội thế, chắc cậu chưa ăn sáng đâu nhỉ, hay là chúng ta cùng đi ăn.” Hoắc Hiểu Yến nhìn Hứa Thành, ánh mắt như đang nhìn người yêu, dịu dàng như nước.

Hứa Thành nhìn người phụ nữ trước mặt, cảm giác như đang nhìn một con bọ cạp độc.

Cảm giác này anh chỉ có khi lần đầu gặp A Nịnh.

Nhưng từ khi A Nịnh theo anh, cảm giác đó không còn nữa.

Nhưng cảm giác này, anh lại cảm nhận được từ trên người Hoắc Hiểu Yến, xem ra người phụ nữ này cũng không phải dạng vừa.

Nhưng binh đến thì tướng đỡ, Hứa Thành không lo người phụ nữ này sẽ ăn thịt được mình.

“Thế nào, muốn đi ăn cùng tôi không?” Hoắc Hiểu Yến mỉm cười.

“Tất nhiên rồi, không biết tôi có vinh hạnh đó không.” “Được thôi, vậy đi nào.” Nói xong, Hứa Thành tiến lên ôm eo Hoắc Hiểu Yến.

Vòng eo của Hoắc Hiểu Yến mềm mại và thon gọn, nhưng Hứa Thành lại có thể cảm nhận được sức mạnh đáng kinh ngạc.

Hoắc Hiểu Yến vẫy tay với mọi người, ra hiệu cho họ đi trước.

Những người đó cũng có chút kinh ngạc, Hứa Thành rốt cuộc là ai mà dám ôm cả đội trưởng.

Còn Giám đốc Vương thì đang thu dọn những mảnh vỡ Hòa Thị Bích mà Hứa Thành đã đập nát, tuy là đồ giả, nhưng ông rõ ràng cảm

thấy nó còn thật hơn cả món đồ giả mà ông đã làm trước đây.

Nếu được phục chế lại, chắc chắn cũng là một báu vật trấn quán.

Khi Hoắc Hiểu Yến thấy Hứa Thành lái chiếc Rolls-Royce tới, cô cũng tỏ ra kinh ngạc.

"Không ngờ cậu lại giàu có như vậy." Thấy Hoắc Hiểu Yến như vậy, Hứa Thành không khỏi có chút tò mò.

"Sao thế, mua xe không được à?" Hoắc Hiểu Yến liếc Hứa Thành một cái.

"Lương tháng của tôi chỉ có 3000 tệ, mua xe à, chắc phải đợi đến không biết năm nào tháng nào." Đến lượt Hứa Thành tò mò, tuy 3000 tệ là mức lương cao ở thời điểm này, nhưng với thân thủ của Hoắc Hiểu Yến, nhận mức lương như vậy có phần hơi uổng phí tài năng.

Nghĩ vậy, Hứa Thành nói: "Cô có hứng thú làm việc cho tôi không, một tháng tôi trả ba vạn." Hoắc Hiểu Yến lập tức cười khúc khích, đồng thời cũng thoát khỏi vòng tay của Hứa Thành.

"Sao thế, đại gia muốn bao nuôi tôi à." Hứa Thành đưa tay ra định ôm Hoắc Hiểu Yến tiếp, nhưng lại bị cô khéo léo né được.

"Sao thế, ôm chưa đủ à." Hứa Thành giả vờ thâm tình nói: "Tất nhiên, cả đời cũng ôm không đủ." Hoắc Hiểu Yến thấy bộ dạng này của Hứa Thành, đưa tay điểm vào trán anh.

"Đợi sau này rồi nói." Nói xong cô mở cửa xe, ngồi vào ghế phụ.

Hứa Thành thầm nghĩ, đúng là một yêu tinh.

Lái xe đi, Hoắc Hiểu Yến đưa Hứa Thành đến một quán chuyên làm bánh nướng vừng.

Bánh nướng vừng, còn gọi là bánh nướng cao lô, là một món ăn vặt phổ biến.

Nó được làm từ bột mì, dầu, vừng và các nguyên liệu khác nướng thành.

Bánh có màu vàng óng, vỏ ngoài giòn tan, bên trong mềm mại, thơm ngon.

“Lúc nhỏ, tôi thích nhất là bánh nướng vừng, lâu lắm rồi không ăn, hôm nay ăn thử xem có còn vị đó không.” Sau khi Hứa Thành xuống xe, đột nhiên cảm thấy nơi này có chút quen thuộc.

Đây chẳng phải là nơi Hoắc Tú Tú đưa anh đi ăn sáng sao?

Lẽ nào Hoắc Hiểu Yến thật sự có quan hệ với Hoắc Tú Tú.

Sau đó Hoắc Hiểu Yến đưa Hứa Thành đến một góc không người, vẻ mặt lộ rõ sự hoài niệm sâu sắc.

Nhưng bây giờ không phải lúc hỏi chuyện này, nén lại sự tò mò trong lòng, Hứa Thành gọi hai phần bánh nướng vừng.

Anh nói với Hoắc Hiểu Yến: “Là người Bắc Kinh chính gốc, chắc cô không thích uống đậu trấp chứ.” Hoắc Hiểu Yến vội vàng lắc đầu.

“Thứ đó vừa chua vừa thối, ai mà thích uống chứ, tôi uống sữa đậu nành thôi.” Hứa Thành lập tức ghé sát lại gần Hoắc Hiểu Yến nói: “Tôi cũng có sữa đậu nành, tối nay có muốn uống vài ngụm không.” Hoắc Hiểu Yến lập tức tránh xa Hứa Thành.

Chương 171

"Sữa đậu nành đó anh giữ lại cho bạn gái uống đi." Hứa Thành sở dĩ tỏ ra suồng sã như vậy là để Hoắc Hiểu Yến có một phán đoán sai lầm về anh, xem ra bây giờ cũng đã có chút hiệu quả.

Hứa Thành nói: "Vậy tôi gọi hai phần sữa đậu nành nhé?" Hoắc Hiểu Yến gật đầu.

Đang ăn được nửa chừng, Hoắc Hiểu Yến đột nhiên nói: "Viên Hòa Thị Bích thật không ở chỗ cậu, đúng không?

Nếu có, văn kiện đã được phê duyệt rồi, có thể xuất phát bất cứ lúc nào." Hứa Thành không ngờ Hoắc Hiểu Yến lại thẳng thắn như vậy, xem ra bên lăng Tần Thủy Hoàng e là đã xảy ra biến cố khẩn cấp.

"Viên Hòa Thị Bích của tôi không phải đã xong rồi sao, viên thật đang ở chỗ tôi đây." Hoắc Hiểu Yến nhìn chằm chằm Hứa Thành một lúc lâu.

Cô thở dài nói: "Vừa nãy tôi còn tưởng anh chỉ là một kẻ háo sắc, nhưng xem ra kỹ năng diễn xuất của anh, tôi thực sự nể phục." Hứa Thành vội vàng xua tay.

"Đừng nói vậy, trái tim tôi lúc nào cũng trong sáng." Hoắc Hiểu Yến nói: "Bây giờ chỉ thiếu viên Hòa Thị Bích của anh, chỉ cần anh có thể lấy ra, tôi chỉ cần viên thuốc trường sinh trong lăng Tần Thủy Hoàng." Hứa Thành nói: "Cô muốn thuốc trường sinh à, tôi có đây." Nói xong, anh lật lòng bàn tay, một viên đan dược màu đồng xuất hiện trong tay anh.

Lúc thu thập ngọc dũng ở nước Tây Vương Mẫu, anh đã tiện tay thu luôn những viên đan dược đó vào nhẫn.

Nhìn thấy viên đan dược, Hoắc Hiểu Yến thoáng chút khinh thường.

“Thứ này, trông như một viên bi đồng.” Hứa Thành có chút ngạc nhiên, lẽ nào Hoắc Hiểu Yến chưa từng thấy thi miết đan sao?

“Đây là thuốc trường sinh cô muốn mà, sao lại không nhận ra.” Hoắc Hiểu Yến lắc đầu.

“Đừng lấy cục đá vỡ này lừa tôi, thuốc trường sinh tuyệt đối không phải như thế này.” “Lẽ nào cấp trên không cho cô xem thuốc trường sinh sao?” Đến lượt Hoắc Hiểu Yến kinh ngạc.

“Sao anh biết về tổ chức của tôi?

Sao anh biết tổ chức của tôi có loại đan dược này.” Hứa Thành lập tức hiểu ra cấp bậc của Hoắc Hiểu Yến chưa đủ để tiếp cận bí mật đó, liền chuyển chủ đề.

“Cô có quen Hoắc Tú Tú không?” Hoắc Hiểu Yến nghe thấy cái tên này liền nói: “Tôi quen chứ, đó là em họ tôi.” “Em họ sao?

Hai người trông không giống nhau lắm.” Hoắc Hiểu Yến nói: “Không giống chỗ nào, anh nhìn xem, có giống không.” Nói xong cô ghé sát mặt vào gần Hứa Thành, để anh nhìn.

Hứa Thành nhìn khuôn mặt hồ ly tinh này.

Hoắc Hiểu Yến hoàn toàn không ngờ Hứa Thành lại táo bạo đến vậy. (Phần này đã được sửa đổi) Hứa Thành ánh mắt đầy trêu chọc nhìn Hoắc Hiểu Yến, phải nói rằng, người phụ nữ này có một sức hấp dẫn riêng.

Hoắc Hiểu Yến vừa tức vừa giận, định đứng dậy rời đi.

Lúc này Hứa Thành lại lên tiếng: “Sao thế, không cần Hòa Thị Bích nữa à?” Nghe câu này của Hứa Thành, Hoắc Hiểu Yến dừng

bước, quay đầu lại.

"Anh thật sự muốn lấy Hòa Thị Bích ra sao?" Hứa Thành nói: "Tất nhiên, tôi giữ Hòa Thị Bích cũng vô dụng, chi bằng dùng nó để mở lăng mộ Ly Sơn." Hoắc Hiểu Yến nói thẳng: "Nếu anh thật lòng muốn lấy ra, chúng ta xuất phát ngay bây giờ." Hứa Thành nói: "Sao, cô không có chút chuẩn bị nào à?" Lần này xuống mộ, Hứa Thành định đưa Bàn Tử theo, dù sao anh ta cũng có kinh nghiệm đổ đấu phong phú, đưa theo có thể tránh được một số rủi ro.

Hoắc Hiểu Yến nói: "Tất nhiên, cũng phải cho anh thời gian để lấy Hòa Thị Bích ra dùng chứ." Hứa Thành nói: "Cho tôi số điện thoại." Hai người trao đổi số điện thoại xong rồi chia tay.

Sau đó, Hứa Thành đến chỗ Bàn Tử.

Thật may mắn là Ngô Tà, Tiểu Muộn và Bàn Tử đều ở đó.

Thấy Hứa Thành, Bàn Tử không khỏi hỏi: "Không đi cùng hai chị em kia à, sao lại có thời gian đến chỗ tôi thế." Hứa Thành không giải thích với Bàn Tử, chỉ nói một câu: "Lăng mộ Tần Thủy Hoàng sắp mở rồi." Ngô Tà, Tiểu Muộn và Bàn Tử đều lộ vẻ vô cùng kinh ngạc.

"Chuyện gì vậy, lăng mộ Tần Thủy Hoàng mở lúc nào?" Phản ứng của ba người cũng là bình thường, dù sao lăng mộ Tần Thủy Hoàng không phải chuyện nhỏ, từ xưa đến nay chưa từng có đạo mộ tặc nào vào được.

Vì vậy không ai biết trong mộ có những cơ quan gì.

Thêm vào đó, trong lăng mộ Tần Thủy Hoàng có thể tồn tại một số điển tịch và kỳ trân dị bảo, căn bản không thể tưởng tượng được.

Hôm nay thấy Hứa Thành như vậy, Ngô Tà lập tức hiểu ra ý đồ của anh.

Bàn Tử còn ôm chầm lấy Hứa Thành.

“Anh em tốt, có phú quý ngút trời cũng không quên tôi.” Đó là lăng mộ Tần Thủy Hoàng đấy, không phải lăng mộ đế vương thông thường có thể so sánh được, nghe nói sau khi Đại Tần diệt sáu nước, hơn một nửa kỳ trân dị bảo đều được đặt ở bên trong.

Trong điển tịch còn ghi lại: “Như Triệu có Hòa Thị Bích, Tống có Kết Lục, Lương có Huyền Lê, Sở có Hòa Phác.

Bốn báu vật này, là thứ mà Tần Công đã mất, là danh khí của thiên hạ.” Hòa Phác chính là Hòa Thị Bích, đã bị Hứa Thành sở hữu, nhưng ba món còn lại căn bản không lưu truyền hậu thế, rất có khả năng sẽ có trong lăng mộ Tần Thủy Hoàng.

Mỗi món đều là thứ có giá trị hàng tỷ, thậm chí hàng chục tỷ, làm sao không khiến người ta động lòng.

Như đã nói trước đây, Bàn Tử là một đạo mộ tặc thuần túy, chỗ nào có đồ tốt thì chui vào đó, lần này nghe lăng mộ Tần Thủy Hoàng sắp mở, chẳng khác nào mèo thấy mỡ.

Bàn Tử phấn khích, Ngô Tà cũng không ngoại lệ.

Dù sao Ngô Tà bẩm sinh đã có dòng máu phiêu lưu không yên phận.

Tiểu Muộn rõ ràng cũng khá hứng thú, biết đâu có thể tìm thấy ký ức của mình ở nơi đó.

Thấy Hứa Thành đã đến, ba người liền chuẩn bị trang bị xuất phát.

Lúc này Hứa Thành gọi điện cho Hoắc Hiểu Yến.

“Alô, bây giờ có thể xuất phát được chưa.” Hoắc Hiểu Yến hiển nhiên không chuẩn bị nhanh như Hứa Thành, bây giờ vẫn chưa xong.

“Chuyến bay tối nay, lúc đó sẽ có người đến đón các anh.” “Được

rồi, tôi ở Kỳ Trân Trai tại Phan Gia Viên, lúc đó đừng tìm không thấy người." Cúp điện thoại, Hứa Thành gọi cho Tô Tình, báo rằng có thể sẽ phải đi một thời gian, và nhờ cô nói lại với chị gái Tô Nguyệt một tiếng.

Tô Tình bên kia tuy có chút không nỡ, nhưng việc Hứa Thành đã quyết định, cô không thể thay đổi.

Lần này Bàn Tử chuẩn bị không biết đầy đủ đến mức nào, gần như những thứ có thể mang theo đều đã mang.

Chương 172

Dù sao lần này không biết sẽ phải ở trong lăng mộ Tần Thủy Hoàng mấy ngày, đồ ăn thức uống và các trang bị cơ quan đều đầy đủ.

Ngô Tà và Tiểu Muộn thì dùng trang bị của Bàn Tử, dù sao trang bị của anh ta cũng đầy đủ.

Nhưng Tiểu Muộn khác với Ngô Tà, anh còn có một thanh Hắc Kim Cổ Đao.

Đợi đến chiều, một chiếc xe việt dã quân dụng dừng trước cửa Kỳ Trân Trai.

Sau khi Hứa Thành bước ra, người đến đón anh chính là gã tên Mặc Cảm.

Gã Mặc Cảm thấy Hứa Thành, rõ ràng không có sắc mặt tốt.

Nhưng Hứa Thành cũng không để tâm, dù sao người này trông có vẻ đầu óc không được thông minh cho lắm.

Mặc Cảm lái xe rất nhanh, trong thời đại không kẹt xe này, gã điên cuồng vượt mấy chục cái đèn đỏ.

Nhìn bộ dạng của Mặc Cảm, Hứa Thành hiểu rằng gã đang muốn ra oai phủ đầu mình.

Nhưng phương pháp này quá trẻ con, cũng gián tiếp chứng minh đầu óc của gã Mặc Cảm này không được thông minh.

Mặc Cảm nhanh chóng lái xe đến đích.

Một chiếc máy bay tư nhân đang đỗ ở đó, chiếc máy bay này trông không lớn lắm, được sơn màu xanh lục.

Một dãy số hiệu màu trắng hiện ra ở đó.

K527, không biết số hiệu này có ý nghĩa gì.

Sau khi bốn người lên máy bay, Hứa Thành phát hiện bên trong không chỉ có Hoắc Hiểu Yến, mà còn có cả người đàn ông mặc vest đen đã bị anh cho một trận trước đây.

Nhưng lần này hắn không mặc vest đen nữa, qua giới thiệu, người này tên là Lưu Thiếu Văn.

Lưu Thiếu Văn rõ ràng cũng nhận ra Hứa Thành, kinh nghiệm lần trước khiến hắn vẫn còn sợ hãi, lịch sự bắt tay với Hứa Thành.

Hứa Thành cũng không phải người nhỏ nhen, cũng bắt tay lại.

Ngoài ra còn có hai người khác, Hoắc Hiểu Yến lần lượt giới thiệu với Hứa Thành.

Trong đó người đàn ông mặt đầy sẹo đao tên là Hình Hán, còn một người đàn ông có tướng mạo âm nhu tên là Từ Hán Thanh.

Mặc Cảm thì không cần nói nhiều, là người lái máy bay.

Bây giờ tổng cộng có chín người, sở dĩ ít người là vì lần đi này cố gắng không phá hoại lăng mộ Tần Thủy Hoàng trên quy mô lớn, phải giữ nguyên diện mạo ban đầu.

Máy bay bay rất nhanh, khoảng 11 giờ tối, đã đến Tây An.

Nơi có thần thụ Tần Lĩnh trước đây thuộc núi Thái Bạch, lần này đến núi Ly Sơn.

Ly Sơn cũng là một nhánh của dãy núi Tần Lĩnh, độ cao khoảng 1302 mét, nhìn từ xa giống như một con tuấn mã nên có tên như vậy.

Sau khi đến nơi, người địa phương đón tiếp đã sắp xếp cho mọi người ở một nhà trọ địa phương, ngày mai mới tiếp tục lên đường.

Đường vào Ly Sơn khá khó đi, nhưng Hoắc Hiểu Yến rõ ràng đã quen thuộc với đường đi ở đây.

Thêm vào đó Ly Sơn đã được phát triển thành một khu du lịch, một số con đường ít người qua lại cũng có những công trình nhân tạo chỉ dẫn phương hướng.

Năm đó khi phát hiện binh mã dũng ở đây đã chấn động thế giới, hôm nay đi đến lăng mộ Tần Thủy Hoàng, không biết sẽ phát hiện ra thứ gì bên trong.

Mọi người ở đây rõ ràng đều phấn khích, dù sao chứng kiến lịch sử cũng là một chuyện trọng đại.

Nhưng Hoắc Hiểu Yến trên đường đã nói với Hứa Thành, vì duyên cớ của viên Hòa Thị Bích giả, lối vào vốn an toàn cũng trở nên vô cùng nguy hiểm, cho nên nhất định phải cẩn thận.

Khi mọi người đến lối vào, đã là tối ngày thứ hai, ở đó có một đội binh sĩ đang canh gác.

Lúc đó Bàn Tử có chút sợ hãi, dù sao nếu bị bắt thì sẽ phải ngồi tù.

Nhưng một tờ văn kiện đầu đỏ mà Hoắc Hiểu Yến lấy ra đã khiến Bàn Tử xua tan nghi ngờ.

Bởi vì đây là một lần trộm mộ hợp pháp, cũng thường được gọi là khảo cổ, tình huống đặc biệt đãi ngộ đặc biệt, có lẽ cũng là lần đầu tiên kể từ khi thành lập nước.

Những việc đã làm trước đây không truy cứu, nhưng từ nay về sau không được phép tiến hành trộm mộ phi pháp.

Lần này có thể mang ra được bao nhiêu đồ quý giá là tùy vào bản lĩnh, nhưng mỗi người không được quá ba món.

Bàn Tử lập tức bày tỏ, những món vượt quá sẽ giao nộp toàn bộ cho nhà nước.

Nhưng thật giả thế nào thì không ai biết được.

Nhưng hành động lần này, Lưu Ly Tôn lại không tham gia, xem ra đã bị cảnh cáo.

Sau khi đến lối vào, có một ông lão mặc trang phục Trung Sơn đã đợi sẵn ở đó.

Hoắc Hiểu Yến giới thiệu với Hứa Thành: "Đây là Giáo sư Mạc, Giáo sư Mạc chuyên nghiên cứu lịch sử Tần, lần này sẽ cùng chúng ta xuống mộ." Hứa Thành lần lượt bắt tay với Giáo sư Mạc.

Giáo sư Mạc trông khá ôn hòa, nhưng khi nhìn Hứa Thành và Bàn Tử, rõ ràng mang theo một tia chán ghét.

Nếu không phải lần này bất đắc dĩ, ông sẽ không bao giờ dẫn bốn tên trộm mộ vào đây.

Hoắc Hiểu Yến đi trước, vì mấy ngày trước vừa mới đến.

Chương 173

Sau khi vào đường hầm khai quật, Bàn Tử lập tức phàn nàn rằng quá không chuyên nghiệp, ngay cả việc định huyệt cơ bản nhất cũng không làm tốt, chỉ dựa vào một chút sức trâu mà đào bới.

Hoắc Hiểu Yến không phản bác, chuyện này đúng là không chuyên nghiệp bằng mấy tay trộm mộ, đội khảo cổ lại không thể thông báo, vì đội khảo cổ thuộc bộ phận khác với họ.

Nếu thông báo cho đội khảo cổ, có khả năng sẽ gây ồn ào khiến mọi người đều biết.

Dù sao đây cũng là lăng mộ Tần Thủy Hoàng.

Hoắc Hiểu Yến vừa đi về phía trước, vừa giải thích cho Hứa Thành.

Nhưng dưới sự đào bới của Hoắc Hiểu Yến, họ đã tình cờ tìm thấy lối vào.

Vì không có viên Hòa Thị Bích thật, sau khi đặt hai vật lên, ngoài Tùy Hầu Châu vẫn ở trên, viên Hòa Thị Bích giả lập tức bị bật ra.

Xung quanh không biết từ đâu rò rỉ ra một lượng lớn khí độc, lúc đó đã chết mười mấy người.

Theo sâu vào trong hầm đạo, đất xung quanh cũng biến thành màu đỏ tươi của máu.

Nhìn lớp đất đỏ tươi như sắp nhỏ giọt, Bàn Tử không khỏi có chút lo lắng, sau khi liếc nhìn Tiểu Muộn, Tiểu Muộn rõ ràng cũng có cùng nỗi lo.

Bàn Tử bước lên trước, vỗ vai Hứa Thành.

“Hứa Thành, cậu có cảm thấy nơi này có chút tà môn không.” Hứa Thành gật đầu.

“Lớp đất này hẳn là trộn lẫn với chu sa để trấn áp tà linh, không biết là tà linh gì mà phải dùng đến chu sa dày mấy chục mét để trấn áp.” Nghe lời Hứa Thành, Giáo sư Mạc kia nói: “Tà linh gì chứ, đây đều là mê tín dị đoan mà thôi.” Hứa Thành nghe xong cũng không phản bác, dù sao đối phương là người theo chủ nghĩa vô thần, căn bản không tin vào những gì tổ tiên để lại.

Con đường dẫn đến lăng mộ này rất dài, chắc phải đào hơn một tháng mới có được hiệu quả như vậy.

Xem ra đã có sự chuẩn bị từ lâu.

Khi tiến vào sâu hơn, trong hầm đạo cũng bắt đầu lan tỏa một mùi cực kỳ khó ngửi, mọi người lúc này đều đeo mặt nạ phòng độc.

Sau khi đeo mặt nạ phòng độc, mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Lúc này đất xung quanh không còn màu đỏ nữa mà chuyển sang màu trắng, xem ra đã đến vòng ngoài thực sự của lăng mộ.

Nhìn những lớp đất đó, Bàn Tử đột nhiên nói: “Trời ơi, những thứ này đều là Tỏa Long Thạch đốt thành tro vôi à.” Nghe Bàn Tử kêu lên, nhóm người của Hoắc Hiểu Yến cũng đều nhìn anh ta, Tỏa Long Thạch, có gì mà Bàn Tử phải làm quá lên vậy.

Bàn Tử nói: “Mọi người có thể không biết, tôi cũng chỉ đọc được trong một cuốn sách cổ của Mạc Kim Giáo Úy thời Ngụy triều.” Hứa Thành nghe xong cũng có chút tò mò, Tỏa Long Thạch anh thật sự chưa từng nghe qua.

Bàn Tử hắng giọng nói: “Mọi người chắc đều đã nghe qua một điển cố như thế này.” “Tần Thủy Hoàng ham mê chuyện thần tiên, có

người dân Uyển Cừ, cưỡi thuyền ốc đến.

Thuyền hình như ốc, lặn dưới đáy biển, nước không vào được, gọi là 'Luân Ba Chu'." Nghe Bàn Tử nói vậy, mọi người đều gật đầu, Giáo sư Mạc cũng tỏ ra hứng thú lắng nghe xem Bàn Tử sẽ nói gì tiếp theo.

Lúc này Hoắc Hiểu Yến nói: "Đây không phải là ghi chép về việc Tần Thủy Hoàng gặp người ngoài hành tinh sao, tuy ghi chép của người Tấn có chút không đúng sự thật, nhưng lúc đó Tần Thủy Hoàng có lẽ thật sự đã gặp một dân tộc khá hiếm thấy mới như vậy." Nghe Hoắc Hiểu Yến nói vậy, Bàn Tử lắc đầu.

"Điều đó thì tôi không biết, cuốn sách tôi đọc là từ thời Ngụy trước cả người Tấn, chuyện này dễ bị tam sao thất bản, mất đi tính chính xác ban đầu." Giáo sư Mạc nói: "Vậy vị tiểu hữu này xin mời nói tiếp, chúng tôi đều đang chờ nghe đây." Bàn Tử thấy Giáo sư Mạc xưng hô như vậy rõ ràng có chút ngạc nhiên, nhưng xem ra lòng khao khát tri thức của ông đã vượt qua tất cả.

"Khi đó Tần Thủy Hoàng cử người đến nơi của những người đó, những người được cử đi đã nhìn thấy Tỏa Long Thạch." Bàn Tử quan sát biểu cảm của mọi người, thấy ai cũng đang háo hức muốn biết chuyện gì xảy ra tiếp theo, anh ta đắc ý ngẩng đầu.

"Lúc đó ghi chép rằng, đá này xuất phát từ núi Nhiên, đất đá ở đó đều sáng trong, gõ vào thì vỡ, trông như hạt kê, một hạt có thể chiếu sáng cả một gian phòng.

Sở dĩ gọi là Tỏa Long Thạch, là vì Đại Tần vẫn luôn nuôi dưỡng một con hắc long, người Đại Tần đều sùng bái thủy đức, cũng có liên quan đến hắc long.

Hắc long khi bị Tần Văn Công bắt được, chỉ là một con rồng nhỏ, theo năm tháng trôi qua, con hắc long ngày càng lớn, dần dần không ai

có thể khống chế được.

Nhưng những người được cử đi sau khi trở về, đã mang theo Tỏa Long Thạch có thể khắc chế con hắc long này, hắc long gặp phải Tỏa Long Thạch sẽ toàn thân vô lực, cho nên vận nước của Tần Thủy Hoàng khi tại vị mới mạnh mẽ như vậy.

Nhìn những lớp bột Tỏa Long Thạch này tôi biết, chắc chắn Tần Thủy Hoàng đã nhốt con hắc long đó vào lăng mộ, để cầu cho con cháu thiên thu vạn đại thịnh vượng.

Nhưng không ngờ tro Tỏa Long Thạch lại ngăn cản khí vận của hắc long chảy về Đại Tần, cho nên Đại Tần đến đời thứ hai thì vong." Giáo sư Mạc nghe xong lập tức nổi giận: "Hoàn toàn là lời nói bậy bạ, thật sự là lời nói bậy bạ, sự diệt vong của Đại Tần có nhiều phương diện, tuyệt đối không phải vì những lời đồn đại như vậy mà vong." Bàn Tử không khỏi bị Giáo sư Mạc mắng cho rụt đầu lại.

Hoắc Hiểu Yến vội vàng hòa giải.

"Giáo sư Mạc đừng như vậy, chúng ta nghe cho vui thôi mà." Trải qua đoạn nhạc đệm nhỏ này, không ai dám đưa ra nhận xét gì về triều Tần nữa, sợ Giáo sư Mạc lại nổi giận.

Nhưng Bàn Tử lại lén lút bốc mấy vốc tro Tỏa Long Thạch vào túi, lỡ như gặp phải con hắc long kia, còn có thể tự vệ.

Lại đi về phía trước khoảng nửa tiếng, một luồng sáng truyền đến, mới thấy được lối vào mà Hoắc Hiểu Yến đã va phải lúc đầu.

"Đây là lối vào của lăng mộ Tần Thủy Hoàng." Sau khi Hoắc Hiểu Yến nói xong, Hứa Thành nhìn về phía lối vào đó.

Một cánh cửa đá cực kỳ lớn, trên đó khắc đầy hoa văn rồng, Tùy Hầu Châu nằm ở trên cùng của cánh cửa đá.

Vì tính chất của Tùy Hầu Châu, mộ đạo tối om xung quanh được

Tùy Hầu Châu chiếu sáng như ban ngày, không cần phải cầm đèn pin nữa.

Cánh cửa đá rõ ràng đã bị biến dạng, giống như bị máy móc bạo lực phá dỡ.

Những gì Hoắc Hiểu Yến nói không hẳn là thật, không phải vì viên Hòa Thị Bích giả, mà có khả năng thấy Hòa Thị Bích không mở được cửa, nên mới chọn cách làm như vậy.

Hứa Thành tiến lên sờ vào cửa đá, phát hiện chất liệu của nó cực kỳ nhẵn bóng, giống như ngọc thạch.

Hứa Thành nghĩ đến Vẫn ngọc, Vẫn ngọc cũng nhẵn bóng như vậy, nhưng màu sắc hoàn toàn khác với cửa đá, một cái trắng một cái đen.

Lẽ nào cánh cửa đá màu trắng này được làm từ mảnh vụn của một khối Vẫn ngọc khác?

Dù sao lúc đó bồn địa Sài Đạt Mộc xuất hiện là do một khối Vẫn ngọc khổng lồ va chạm.

Khối Vẫn ngọc ở Tháp Mộc Đà của nước Tây Vương Mẫu nhiều nhất cũng chỉ là một khối Vẫn ngọc nhỏ bị tách ra.

Chương 174

Nhưng Hứa Thành không thể đảm bảo không có Vẫn ngọc khác.

Hoặc có lẽ Tần Thủy Hoàng đã có được một ít Vẫn ngọc như vậy.

Nhưng lúc đó triều Tần ghi chép câu "Vong Tần giả Hồ dã", được phát hiện trong một khối thiên thạch, lai lịch của cánh cửa đá này rất đáng nghi.

Hoặc có lẽ Vẫn ngọc này không giống với Vẫn ngọc ở nước Tây Vương Mẫu, nhưng đều có công hiệu trường sinh.

Lúc này Hoắc Hiểu Yến nói: "Mau đặt Hòa Thị Bích lên đi, thời gian cũng không thể trì hoãn quá lâu." Chính giữa cánh cửa đá có một chỗ để đặt Hòa Thị Bích, Hứa Thành lấy Hòa Thị Bích ra đặt lên, nhưng đợi mãi không có phản ứng.

Lúc này Giáo sư Mạc đột nhiên nói: "Lẽ nào có liên quan đến chỗ sứt của Hòa Thị Bích?" Hứa Thành nhìn vào chỗ sứt trên Hòa Thị Bích được vá bằng vàng, rơi vào trầm tư.

Lịch sử ghi chép: Khi Vương Mãng soán Hán, từng cử người đến đòi truyền quốc ngọc tỷ từ cô cô là Hán Hiếu Nguyên Thái hậu Vương Chính Quân.

Lúc đó Vương Chính Quân tức giận ném ngọc tỷ xuống đất, khiến nó bị mẻ một góc, sau đó dùng vàng để vá lại, từ đó để lại vết sứt.

Lẽ nào vì Hòa Thị Bích không hoàn chỉnh, cho nên hôm nay mới không thể mở được cánh cửa này.

Mọi công sức đều sẽ đổ sông đổ bể, mọi người không khỏi có chút thất vọng.

Nhưng khi mọi người chuẩn bị rút lui, Hứa Thành thấy, long hồn trong Hòa Thị Bích chủ động xuất hiện, trực tiếp dùng hồn phách của mình lấp vào góc vàng bị thiếu đó.

Sau đó cánh cửa đá bắt đầu từ từ nâng lên, để lộ ra hành lang tối om phía sau.

Nhìn cảnh tượng trước mắt.

Hứa Thành đột nhiên nghĩ đến một câu thơ.

"Lối hoa chưa từng vì khách quét, cổng sài nay mới vì ngài mở." Tuy có chút ác ý, nhưng dùng ở đây hôm nay cũng khá hợp cảnh.

Thấy cửa đá đã mở, tự nhiên phải tiến vào bên trong.

Hứa Thành lấy cả Hòa Thị Bích và Tùy Hầu Châu xuống, bây giờ cửa đã mở, những chiếc chìa khóa này tự nhiên không thể để lại đây.

Thấy Hoắc Hiểu Yến định là người đầu tiên bước vào, Hứa Thành vội vàng kéo lại.

Nhìn biểu cảm của Hoắc Hiểu Yến, Hứa Thành nói: "Trong hầm đạo không biết sẽ có cơ quan gì, thử trước vẫn tốt hơn." Hoắc Hiểu Yến nghe xong cũng có chút sợ hãi, dù sao cô cũng không phải là dân đổ đấu chuyên nghiệp.

Lúc này Bàn Tử lấy ra một khẩu súng bắn pháo hiệu, lắp một viên đạn tín hiệu vào rồi bắn vào trong hầm đạo.

Một luồng sáng mạnh mẽ chiếu rọi hầm đạo như ban ngày, soi sáng toàn bộ bên trong.

Trong hầm đạo không có vật gì cụ thể, chỉ có những bức bích họa trên tường xung quanh đang kể một câu chuyện.

Ngay sau đó Bàn Tử lại lấy ra một quả cầu sắt, lăn thẳng vào trong hầm đạo.

Tiếng cầu sắt lăn lộc cộc, vang lên đặc biệt rõ trong hầm đạo yên tĩnh.

Quả cầu sắt lăn đi không xảy ra chuyện gì, thấy vậy mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Tiếp theo tự nhiên là Hứa Thành đi đầu, anh có thể đối phó với một số tình huống bất ngờ.

Dù sao lúc này điều quan trọng nhất là tìm hiểu xem trong lăng mộ Tần Thủy Hoàng rốt cuộc có những cơ quan gì.

Cầm đèn pin, Giáo sư Mạc vẫn luôn quan sát những bức bích họa xung quanh, Hoắc Hiểu Yến còn cử một người làm trợ thủ cho ông.

Đang đi về phía trước, Giáo sư Mạc đột nhiên hét lớn, luôn miệng nói không thể nào.

Hứa Thành và Ngô Tà đều có chút tò mò quay đầu lại xem vị học giả già này bị làm sao.

Chỉ thấy Giáo sư Mạc chỉ vào một bức bích họa trên tường nói: "Đây là bích họa ghi lại cảnh Tần Thủy Hoàng đi tuần du năm đó, nhưng người đi theo bên cạnh Tần Thủy Hoàng là ai." Nhìn theo hướng tay chỉ của Giáo sư Mạc, đó là một người mặt quái dị có cái đầu to như cái đấu.

Đầu của người mặt quái dị đó cực lớn, gần như chiếm hết cả vai, trên người dường như mặc một bộ giáp công nghệ cao.

Sở dĩ gọi là giáp công nghệ cao, vì xung quanh bộ giáp đó có một vòng sáng, đồng thời hai chân của người mặt quái dị đó đang lơ lửng trên mặt đất.

Nếu là bích họa thông thường thì thôi, nhưng bức bích họa này chuyên dùng để ghi lại cuộc đời của Tần Thủy Hoàng, căn bản không thể làm giả, trừ phi người thợ đó không muốn sống nữa.

Nhìn bức bích họa này, Hứa Thành nói: "Lẽ nào đây là người ngoài hành tinh mà Tần Thủy Hoàng đã gặp năm đó sao, xem ra trình độ công nghệ đã cực kỳ phát triển." Bàn Tử cũng nói: "Thấy chưa, những gì tôi nói đều là thật, vậy thì bên trong thật sự sẽ có hắc long à." Giáo sư Mạc lập tức tức đến đỏ mặt.

"Không thể nào, đây nhất định là do người ta bịa đặt, nếu không toàn bộ lịch sử Tần đều phải viết lại." Nhìn bộ dạng của Giáo sư Mạc, Hứa Thành cũng có thể hiểu được tâm trạng của ông, dù sao cũng đã nghiên cứu lịch sử Tần cả nửa đời người, đột nhiên thấy những điều không giống với lịch sử chính thống, trong lòng khó tránh khỏi có chút chống đối.

Nhưng Hứa Thành tin rằng, với tố chất chuyên nghiệp của Giáo sư Mạc, nhất định sẽ nhanh chóng chấp nhận chuyện này.

Theo tiến vào hầm đạo, câu chuyện được kể trên bích họa cũng ngày càng kỳ lạ.

Trên đó vẽ một cái hố lớn, bên trong đầy lửa, một số thẻ tre đều bị đốt cháy bên trong.

Một bên khác có một nhóm người đang điên cuồng ngăn cản, nhưng xung quanh toàn là binh lính, căn bản vô ích.

Xem ra đây là sự kiện "phần thư khanh nho" trong lịch sử, nhưng chỉ thấy đốt sách, không thấy chôn học trò.

Xem ra sự kiện này lại là do những học giả Nho giáo đó bịa đặt.

Tiếp theo, một nơi dân chúng lầm than, một con hắc long đang bay lượn trên trời tạo mây làm mưa.

Nhìn thấy con hắc long đó, Giáo sư Mạc càng thêm phẫn nộ, vì đây căn bản là chuyện vô căn cứ, con rồng đó không có cánh làm sao bay lên trời được.

Lại tiếp theo, một nhóm người đang đúc mười hai người khổng lồ, những người khổng lồ này được người mặt quái dị đầu to kia giám sát chế tạo.

Chương 175

Một nhóm dị tộc đang không ngừng chém giết cướp bóc, những người khổng lồ đó được cử ra chiến trường, nhất thời không ai địch nổi.

Thấy đến đây, Giáo sư Mạc bắt đầu im lặng, không nói gì, tranh thủ thời gian chụp lại toàn bộ những bức bích họa này bằng máy ảnh.

Thấy Giáo sư Mạc im lặng, Hứa Thành liền hiểu ông đã bắt đầu chấp nhận sự thật này.

Lịch sử này giống như đã bị sửa đổi.

Vì những người khổng lồ đó chính là Mười hai Kim nhân.

Mười hai Kim nhân dưới sự giám sát của người ngoài hành tinh đã được chế tạo thành những cỗ máy chiến tranh giống như Transformer.

Hứa Thành không biết Mười hai Kim nhân rốt cuộc đã đi đâu, chúng không được sử dụng khi Hạng Vũ công chiếm kinh thành, nếu không Hạng Vũ dù có sức mạnh nhổ núi, khí thế ngút trời, e rằng cũng không đánh nổi một ngón tay của Mười hai Kim nhân.

Nhưng Tần Thủy Hoàng rõ ràng đã mang hết đồ tốt vào lăng mộ của mình, lẽ nào ông ta muốn dùng Mười hai Kim nhân để thống trị âm gian sao.

Nhưng liên tưởng đến những di tích bằng đồng đó, Hứa Thành không biết tại sao, lại có một dự cảm rằng Tần Thủy Hoàng chưa hề chết.

Vì từ những ghi chép của hậu thế, căn bản khác xa với những gì trên bích họa.

Ngay sau đó, trên bích họa có một tảng thiên thạch khổng lồ từ trên trời rơi xuống, sau khi tảng thiên thạch đó rơi xuống đã phá hủy các công trình kiến trúc trong phạm vi hàng ngàn dặm xung quanh, vô số người dân phải lưu lạc, giống như một cảnh địa ngục trần gian.

Tảng thiên thạch đó có lẽ lớn bằng một chiếc xe tải đời sau, nhưng toàn thân màu trắng, so với khối Vẫn ngọc nhìn thấy ở nước Tây Vương Mẫu giống như một đực một cái, một âm một dương.

Tiếp theo, một chiếc đỉnh đồng khổng lồ được Mười hai Kim nhân vận chuyển đến nơi có tảng thiên thạch, một nhóm phương sĩ ở đó ngày đêm luyện đan.

Nhìn thấy chiếc đỉnh lớn đó, Hứa Thành và Ngô Tà rõ ràng đều kinh ngạc thốt lên.

Thấy Hứa Thành và Ngô Tà như vậy, Bàn Tử hỏi: "Sao thế, lẽ nào hai người nhận ra chiếc đỉnh đồng này sao." Hứa Thành nói: "Chiếc đỉnh đồng này tôi và Ngô Tà đã từng thấy trên bích họa ở một nơi, cho nên mới kinh ngạc như vậy." Lúc này Hoắc Hiểu Yến hỏi: "Ở nơi nào, lẽ nào lại trộm một ngôi mộ lớn nào đó sao." Hứa Thành nói: "Không có, tôi chỉ thấy nó trong một địa cung dưới một cái cây." Dưới cây có địa cung, mọi người đều có chút tò mò, nhưng bộ dạng của Hứa Thành rõ ràng không muốn nói.

Bàn Tử có chút tò mò hỏi Ngô Tà, nhưng Ngô Tà cũng lảng tránh không nói.

Thấy hai người như vậy, lòng Bàn Tử như có mèo cào, ngứa ngáy khó chịu.

Xem ra sau khi ra ngoài lần này, nhất định phải hỏi cho ra bí mật này.

Hứa Thành không nói, vì chiếc đỉnh lớn đó chính là một trong năm

bức bích họa trong đại điện dưới cây đồng.

Từ trong bích họa có thể thấy, chiếc đỉnh lớn đó e rằng cao bằng một tòa nhà mười một tầng.

Không biết Tần Thủy Hoàng rốt cuộc lấy được chiếc đỉnh đồng này từ đâu, vì từ đại sảnh dưới cây đồng có thể thấy, chiếc đỉnh đồng rõ ràng là thánh vật của một bộ tộc.

Lại tiếp tục nhìn xuống, một trong số các phương sĩ dâng lời lên Tần Thủy Hoàng, nói rằng phải ra biển tìm dược liệu, ngay sau đó là cảnh một chiếc thuyền lớn ra khơi.

Xem ra là Từ Phúc.

Không lâu sau, trên bầu trời xuất hiện những đám mây ngũ sắc, khi Từ Phúc chưa trở về, đã luyện thành chín viên đan dược.

Tần Thủy Hoàng đích thân đến hiện trường luyện đan.

Bầu trời cũng bắt đầu đổ mưa lớn, trong đó sáu viên đan dược bị hỏng, khi đến tay Tần Thủy Hoàng, chỉ còn lại ba viên.

Sau khi Tần Thủy Hoàng uống hết tất cả đan dược, đã bị độc chết, những ghi chép tiếp theo cũng giống như hậu thế đã biết.

Bí mật không phát tang, dùng cá khô để che đậy mùi hôi của thi thể.

Sau ba tháng mới hạ táng.

Thấy đến đây, Hứa Thành cảm thấy có chút không ổn, vậy thì nhân vật đứng sau Hoắc Hiểu Yến làm sao có thể phán đoán trong lăng Tần Thủy Hoàng có thuốc trường sinh bất lão chứ.

"Nó" lại biết được điều gì.

Giống như một nghịch lý cực kỳ rõ ràng, trong tay "Nó" nắm giữ vô số sách cổ điển tịch.

Thấy đến đây, Giáo sư Mạc thở dài một hơi.

"Chỉ với nội dung trên những bức bích họa này, e rằng thời gian còn lại của tôi cũng không nghiên cứu ra được thành quả gì." Bàn Tử nói: "Lão già, cứ tiếp tục đi về phía trước, biết đâu bên trong có những điển tịch lịch sử chưa bị sửa đổi." Mắt Giáo sư Mạc sáng lên.

"Đúng vậy, trong địa cung của lăng Tần, nhất định sẽ có tất cả điển tịch của sáu nước." Thông qua lời nói của Giáo sư Mạc, ông phấn khích thúc giục mọi người nhanh chóng tiến lên.

Nhưng Hứa Thành lại đi rất cẩn thận, dù sao bên trong rốt cuộc sẽ có thứ gì, không ai biết được.

Hầm đạo vẫn dài, nhưng bích họa không còn là loại bích họa theo phong cách tự sự nữa, mà biến thành loại bích họa nghệ thuật tương tự như phi thiên ở Đôn Hoàng.

Trên những bức bích họa này vẽ đầy những chuyện kỳ quái, trông giống như thế giới trong mắt một bệnh nhân tâm thần.

Giống như những tác phẩm nổi tiếng của Van Gogh, người bình thường căn bản không thể hiểu được ý nghĩa của chúng.

Hầm đạo trở nên đặc biệt tối, đèn mỏ cũng không chiếu được xa.

Lúc này Tiểu Muộn đi bên cạnh Hứa Thành nói: "Hứa Thành, cậu có cảm thấy chúng ta đang đi vòng quanh không, giống như đi xoắn ốc để vào địa cung vậy." Hứa Thành vẫn luôn chú ý đến các cơ quan cạm bẫy phía trước, được Tiểu Muộn nhắc nhở như vậy, cũng cảm thấy hầm đạo của địa cung có độ cong nhẹ, nhưng nếu không chú ý nhìn thì căn bản không phát hiện ra.

Hứa Thành nói: "Xem ra lăng mộ Tần Thủy Hoàng còn lớn hơn chúng ta tưởng tượng rất nhiều, mọi người một lát nữa nhất định phải cẩn thận, không biết phía trước sẽ có thứ gì." Ngoài Giáo sư

Mạc đang nghiên cứu những bức bích họa kỳ quái đó, những người khác đều tập trung mười hai phần tinh thần.

Dần dần, nhiệt độ xung quanh bắt đầu thay đổi, Hoắc Hiểu Yến lấy ra máy đo nhiệt độ, phát hiện nhiệt độ ở đây đã giảm xuống 12 độ, Giáo sư Mạc lạnh đến run người.

Lúc này Mặc Cảm lấy một chiếc áo khoác trong ba lô ra khoác cho Giáo sư Mạc, ông mới cảm thấy đỡ hơn một chút.

Nhưng Giáo sư Mạc nhìn những bức bích họa đó như bị chứng ám ảnh, miệng không ngừng lẩm bẩm điều gì đó.

Chương 176

Bàn Tử tò mò ghé lại nghe, phát hiện Giáo sư Mạc vẫn luôn lẩm bẩm "Kẻ xâm nhập phải chết." Bàn Tử nói chuyện này cho mọi người nghe, mọi người mới phát hiện Giáo sư Mạc có gì đó không ổn.

Vì lúc nãy khi xem những bức bích họa đó, Giáo sư Mạc từ đầu đến cuối không hề chụp ảnh, hoàn toàn không hợp lẽ thường.

Hứa Thành đi thẳng tới, nhìn Giáo sư Mạc, trong Âm Dương Nhãn của anh, trên người Giáo sư Mạc không có thứ gì không sạch sẽ.

Xem ra Giáo sư Mạc chỉ vô tình rơi vào ảo giác mà thôi.

Để đảm bảo an toàn, Hứa Thành trực tiếp đánh ngất Giáo sư Mạc, để người tên Mặc Cảm đó cõng.

Thấy Hứa Thành đánh ngất Giáo sư Mạc, Hoắc Hiểu Yến hỏi: "Lẽ nào Giáo sư Mạc bị ác linh nhập vào rồi sao." Hứa Thành có chút ngạc nhiên, Hoắc Hiểu Yến lại tin vào những chuyện ma quỷ này, nhưng vẫn giải thích: "Không phải, Giáo sư Mạc chỉ rơi vào ảo giác thôi, tôi ra tay nhẹ, ông ấy sẽ nhanh chóng tỉnh lại." Đồng thời Hứa Thành lại nói với những người khác: "Mọi người tuyệt đối đừng nhìn những bức bích họa này nữa, chúng có tác dụng gây ảo giác." Không lâu sau Giáo sư Mạc tỉnh lại, nhưng không có ấn tượng gì về chuyện vừa rồi, nhìn những bức bích họa xung quanh, liền vội vã muốn đi nghiên cứu.

Nhưng nhanh chóng bị Hoắc Hiểu Yến ngăn lại, đồng thời cô kể lại chuyện vừa xảy ra cho Giáo sư Mạc nghe, ông một mực không tin.

Lẽ nào ông lại bị những bức bích họa này mê hoặc sao.

“Những tư liệu này nếu bỏ lỡ, cả đời sẽ không thấy được lần thứ hai, vì tiếp theo những luồng khí oxy này sẽ nhanh chóng oxy hóa làm tất cả các bức bích họa này biến mất.” Nói xong Giáo sư Mạc nhìn về phía tường xung quanh.

Thấy Giáo sư Mạc muốn nghiên cứu, Hoắc Hiểu Yến không còn cách nào, ra hiệu cho Mặc Cảm, Mặc Cảm hiểu ý, trực tiếp khống chế Giáo sư Mạc.

Giáo sư Mạc phẫn nộ gầm lên.

“Cô có biết hành vi của cô có ý nghĩa gì không, cô sẽ là tội nhân thiên cổ, tội nhân thiên cổ đấy.” Tiếng gầm của Giáo sư Mạc khiến Hoắc Hiểu Yến chần chừ, dù sao lần này cấp trên cử Giáo sư Mạc đi là để ghi lại những di tích cổ có thể bị phá hủy.

Nhưng Hứa Thành bước tới, nói với Giáo sư Mạc: “Chúng tôi đều biết điều đó có ý nghĩa gì, nhưng ông nhất định phải hiểu một điều, đó là bây giờ đội này bắt buộc phải nghe theo tôi!” Giáo sư Mạc nói: “Tôi sẽ không nghe bất kỳ ai, tôi chỉ cần những bức bích họa này!” Thấy Giáo sư Mạc cố chấp như vậy, Hứa Thành cũng không còn cách nào, đành phải nói với Hoắc Hiểu Yến: “Ông lão này thực sự quá cố chấp rồi, cô có cách nào để ông ấy yên tĩnh một lát không?” Hoắc Hiểu Yến nhìn Lưu Thiếu Văn, sau đó Lưu Thiếu Văn lấy ra một hộp châm cứu.

Lưu Thiếu Văn xuất thân từ một gia đình có truyền thống đông y, lại còn từng đi du học chuyên sâu về tây y, y thuật của anh ta vô cùng tinh thông.

Anh chuyên phụ trách những thương vong có thể xảy ra trong đội.

Lưu Thiếu Văn trực tiếp châm một cây kim vào cổ Giáo sư Mạc, ông lập tức ngủ thiếp đi.

Hứa Thành có thể thấy cây kim bạc đó không phải là kim thông

thường, bên trong ẩn chứa một loại năng lượng dị chủng không rõ tên.

Giáo sư Mạc tiếp tục được Mặc Cảm cõng.

Hoắc Hiểu Yến sở dĩ để Lưu Thiếu Văn ra tay, là vì nếu để Hứa Thành dùng tay không đánh ngất nữa, Giáo sư Mạc dù sao cũng đã lớn tuổi, không chừng sẽ xảy ra chuyện.

Tiếp theo, tất cả mọi người đều lặng lẽ tiến về phía trước.

Trong hầm đạo ngoài tiếng bước chân và tiếng thở, không còn âm thanh nào khác.

Đi khoảng bốn tiếng đồng hồ, đến một góc rẽ.

Lúc này Hứa Thành đột nhiên nghe thấy gần đó có tiếng nước chảy.

Anh vội bảo mọi người dừng lại, một mình đi đến góc rẽ đó.

Điều đáng kinh ngạc là, một con sông ngầm khổng lồ cứ thế xuất hiện trước mặt Hứa Thành.

Xung quanh con sông ngầm khổng lồ đó là những đội binh mã dũng bảy màu được xếp ngay ngắn, như đang bảo vệ thứ gì đó.

Không biết con sông ngầm này rốt cuộc có nối với con sông ngầm ở thần thụ Tần Lĩnh không, dù sao giữa hai nơi cũng cách nhau mấy trăm km.

Sông ngầm trong lăng mộ Tần Thủy Hoàng rõ ràng không hung dữ như sông ngầm ở bên thần thụ, dòng chảy rất yên tĩnh, nếu không phải Hứa Thành thính lực cực tốt, căn bản sẽ không nghe thấy tiếng nước chảy.

Hứa Thành quay lại, nói thẳng: "Phía trước chúng ta có một con sông ngầm, không biết sẽ dẫn đến đâu." Nghe Hứa Thành nói vậy,

mọi người đều có chút kỳ lạ, dưới địa cung lại có sông ngầm.

Khi tất cả mọi người đều đi ra nhìn thấy những đội binh mã dũng bảy màu và con sông ngầm phía sau, ai nấy đều lộ vẻ kinh ngạc.

Lúc này Mặc Cảm nói: "Binh mã dũng là bảy màu à, lúc tôi đi xem, binh mã dũng đều là màu đất mà." Lúc này Bàn Tử bật chế độ công kích.

"Cậu chắc chắn chưa tốt nghiệp tiểu học, không biết những binh mã dũng được khai quật lúc đầu cũng là bảy màu sao?" Gã Mặc Cảm lập tức trừng mắt nhìn Bàn Tử một cách hung dữ.

"Ai chưa tốt nghiệp tiểu học chứ, tôi tốt nghiệp tiểu học rồi nhé." Xung quanh nhất thời rơi vào im lặng.

Lúc này Hoắc Hiểu Yến nói: "Đừng cãi nhau nữa, bây giờ tìm lối ra là quan trọng nhất." Gã Mặc Cảm tuy không phục, nhưng nghe lời của Hoắc Hiểu Yến, ánh mắt nhìn Bàn Tử vẫn có phần không cam tâm.

Hứa Thành đi về phía những binh mã dũng đó, phát hiện chúng được bảo tồn cực tốt, lớp sơn trên đó như vừa mới được sơn lên.

Lúc này Lưu Thiếu Văn cũng rút cây kim bạc ra khỏi cổ Giáo sư Mạc.

Giáo sư Mạc cũng từ từ tỉnh lại.

Ông vừa định chửi bới, nhưng sau khi nhìn thấy những binh mã dũng đó, lập tức quên đi sự không vui vừa rồi, chuyển sang nghiên cứu chúng.

Vừa nghiên cứu vừa lẩm bẩm những lời ca ngợi như kỳ tích.

Những người khác cũng đều ghé lại gần binh mã dũng để xem, xem kỹ thuật của hai nghìn năm trước đã đạt đến trình độ nào.

Hứa Thành bắt đầu quan sát dòng sông xung quanh.

Con sông không biết chảy về đâu.

Vì nhìn một cái căn bản không thấy được điểm cuối, xung quanh con sông toàn là binh mã dũng, đếm sơ qua, e rằng không dưới mấy vạn.

Ở đây không có không khí lưu thông, cũng có nghĩa là, không khí mà Hứa Thành đang hít thở là không khí từ thời Tần Thủy Hoàng hai nghìn năm trước.

Ngô Tà đang nghiên cứu một binh mã dũng thì nó đột nhiên cử động.

Chương 177

Ngô Tà dụi dụi mắt, tưởng mình bị ảo giác, tiếp tục nghiên cứu.

Nhưng binh mã dũng đó đột nhiên nháy mắt với Ngô Tà, dọa Ngô Tà sợ đến mức vứt luôn đèn mỏ ra ngoài.

Thấy sự khác thường bên phía Ngô Tà, Hứa Thành đi thẳng tới.

Ngô Tà thấy Hứa Thành, trong lòng lập tức yên tâm hơn nhiều.

"Hứa Thành, mắt của binh mã dũng vừa nãy tôi thấy nó động đậy, thật đấy, tôi không lừa cậu đâu." Nghe Ngô Tà nói, mọi người lần lượt đi tới.

Giáo sư Mạc cũng đi đến gần binh mã dũng mà Ngô Tà vừa nói, muốn xem rốt cuộc có chuyện gì.

Hứa Thành nhìn binh mã dũng, chỉ cảm thấy mắt của nó có vẻ hơi khác so với mắt của các binh mã dũng khác.

Mắt của các binh mã dũng khác con ngươi đều hướng lên trên, còn mắt của binh mã dũng này lại hướng xuống dưới.

Nhìn theo hướng nhìn của binh mã dũng đó, Hứa Thành phát hiện nó đang nhìn chính vị trí của Ngô Tà.

Hứa Thành nói với Tiểu Muộn: "Tiểu Muộn, dùng Hắc Kim Cổ Đao của anh." Tiểu Muộn tuy không biết Hứa Thành muốn làm gì, nhưng vẫn đưa Hắc Kim Cổ Đao qua.

Hắc Kim Cổ Đao rất nặng, nghe nói được chế tạo từ thiên thạch ngoài vũ trụ, đã được truyền thừa không biết bao nhiêu năm, sắc bén vô cùng.

Hứa Thành cầm Hắc Kim Cổ Đao chém thẳng vào cổ binh mã

dũng.

Thấy cảnh này, Giáo sư Mạc vội vàng hét lên: "Dừng tay!" Giáo sư Mạc lập tức chắn giữa Hứa Thành và binh mã dũng.

"Đây là tài sản của quốc gia, không thể tùy tiện phá hoại." Thấy Giáo sư Mạc chắn trước mặt, Hứa Thành cũng không còn cách nào, chẳng lẽ lại chém cả Giáo sư Mạc và binh mã dũng sao.

Lúc này Ngô Tà vẫn luôn nhìn chằm chằm binh mã dũng đột nhiên hét lên: "Giáo sư Mạc mau tránh ra!" Giáo sư Mạc chưa kịp phản ứng, đã bị binh mã dũng phía sau dùng cánh tay ôm lấy cổ, nhất thời ông có chút khó thở.

Thấy bộ dạng của Giáo sư Mạc, Hứa Thành vội vàng vòng ra sau lưng binh mã dũng, một đao chém đứt đầu nó.

Sau khi chém xuống, lộ ra lớp đất sét bên trong binh mã dũng, căn bản không biết nó được thứ gì điều khiển.

Nhưng sau khi đầu của binh mã dũng bị chém đứt, cánh tay vẫn không buông ra, Hứa Thành lại chém đứt hai cánh tay của nó mới cứu được Giáo sư Mạc.

Giáo sư Mạc lập tức ngồi xổm xuống đất nôn khan, vừa rồi binh mã dũng thật sự đã hành hạ ông ta một trận ra trò.

Hai cánh tay binh mã dũng bị chém rơi xuống đất trực tiếp túm lấy quần áo của Giáo sư Mạc, nhất thời dọa ông ta sợ không nhẹ.

Đầu của binh mã dũng cũng nhảy tưng tưng, mở miệng ra, cắn thẳng vào da đầu của Giáo sư Mạc, đau đến mức ông ta nhe răng trợn mắt.

Mặc Cảm có sức mạnh kinh người, vội vàng bẻ nát hai cánh tay của binh mã dũng, rồi bóp nát cái đầu đang cắn trên da đầu của Giáo sư Mạc.

Binh mã dũng chỉ còn lại thân mình và hai chân điên cuồng chạy về phía trước, trông như muốn chạy trốn.

Hứa Thành trực tiếp chém phần thân còn lại của binh mã dũng đã tỉnh dậy thành từng mảnh, biến thành một đống đất vụn.

Nhìn thấy chuyện kỳ quái như vậy, mọi người đều có chút sợ hãi, dù sao binh mã dũng phải bị chém nát hoàn toàn mới mất đi sức sống, điều này thật sự vượt quá nhận thức của họ.

Lúc này Giáo sư Mạc cũng đứng dậy, nhìn Hứa Thành bày tỏ một chút áy náy, dù sao không ai biết binh mã dũng lại kỳ quái đến vậy.

Biết binh mã dũng sẽ sống lại, mọi người nhìn vào đội quân binh mã dũng không biết có bao nhiêu người mà có chút rùng mình.

Hứa Thành trả lại Hắc Kim Cổ Đao cho Tiểu Muộn, tiện thể lấy ra thanh kiếm Lạc Tuyết.

Vốn dĩ anh không định để lộ, nhưng xem tình hình, e rằng không để lộ không được.

Lúc này Hứa Thành hỏi Ngô Tà: "Vừa nãy trước khi binh mã dũng sống lại, cậu có làm gì đặc biệt không, mới khiến nó sống lại." Ngô Tà nghĩ một lúc.

"Không có, nhưng, à đúng rồi, tôi hình như đã nhìn thẳng vào mắt nó, nó mới sống lại." Hứa Thành lập tức nói với mọi người: "Tiếp theo mọi người đừng nhìn thẳng vào mắt binh mã dũng, e rằng mắt người mới là mấu chốt khiến chúng tỉnh lại." Nghe Hứa Thành nói vậy, mọi người vội vàng dời mắt đi, không dám nhìn vào binh mã dũng.

Nhưng cái đầu binh mã dũng vừa bị Mặc Cảm bóp nát, mắt vẫn còn nguyên vẹn, trực tiếp bay đến mắt của một binh mã dũng gần đó, và nhìn thẳng vào nó.

Sau khi binh mã dũng đó tỉnh dậy, lập tức quay người nhìn thẳng vào các binh mã dũng xung quanh, nhất thời tất cả binh mã dũng xung quanh đều cử động.

Hứa Thành thấy vậy, vội vàng hét lớn: "Mọi người mau chạy!" Binh mã dũng giống như virus lây lan, nhất thời tất cả binh mã dũng bên cạnh Hứa Thành đều cử động.

Hứa Thành chém đứt chân của tất cả binh mã dũng xung quanh, những binh mã dũng bị chém đứt chân đều ngã xuống.

Cứ như vậy, những binh mã dũng bị chém đứt chân đó cũng dùng tay bám lấy mặt đất, cố gắng bò về phía Hứa Thành.

Nhưng ngay sau đó, những binh mã dũng trên mặt đất bị những binh mã dũng đang đuổi theo giẫm nát thành bột.

Lúc này nhóm người của Hoắc Hiểu Yến trực tiếp lấy ra loại súng trường 03B mới nhất, điên cuồng bắn vào những binh mã dũng đó.

Một số bộ phận cơ thể của binh mã dũng trực tiếp bị đạn súng trường bắn nát, sau khi ngã xuống đất liền bị những binh mã dũng phía sau giẫm đạp thành tro.

Nhưng binh mã dũng thật sự có chút vô tận, đặc biệt là những binh mã dũng cầm vũ khí, càng tạo ra mối đe dọa lớn.

Mọi người vừa đánh vừa lùi, trên người đều bị thương không lớn không nhỏ.

Trong đó, người đàn ông tên Từ Hán Thanh không cẩn thận bị trường qua của binh mã dũng đâm xuyên qua vai, suýt nữa bị chôn vùi trong đám binh mã dũng.

May mà có Hình Hán, trực tiếp xông vào cõng Từ Hán Thanh trên lưng, mới cứu được một mạng của anh ta.

Nhưng bây giờ binh mã dũng trước sau tấn công, căn bản không thể chống đỡ.

Lúc này Hứa Thành hét lên: “Lùi về cửa hầm đạo!” Mọi người mới như bừng tỉnh, vừa đánh vừa lùi, để lại một đống xác binh mã dũng trên mặt đất.

Chương 178

Sau khi lùi về cửa hầm đạo, những xác binh mã dũng đó dần dần chặn kín cửa hầm đạo, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Thấy cửa hầm đạo bị chặn, Lưu Thiếu Văn vội vàng lấy băng gạc và thuốc cầm máu từ túi y tế mang theo ra.

Tình hình của Từ Hán Thanh bây giờ rất nguy cấp, trên người nhiễm một lớp màu xanh.

Lưu Thiếu Văn thấy vậy liền nói: "Không ổn rồi, trên vũ khí của binh mã dũng có độc." Nói xong anh ta tiêm một mũi huyết thanh vào người Từ Hán Thanh, loại huyết thanh này không có trên thị trường, có thể giải được phần lớn độc tố.

Ngay cả Bách Thảo Khô cũng có thể giải được một hai phần.

Sau khi Từ Hán Thanh được tiêm huyết thanh, màu xanh trên người mới dịu đi rất nhiều.

Sau đó vết thương trên người cũng được băng bó xong.

Trên người những người khác cũng có những vết thương lớn nhỏ, tự mình có thể giải quyết, không cần phiền đến Lưu Thiếu Văn nữa.

Lúc này Ngô Tà nói: "Thật không biết binh mã dũng sao lại sống được, chỉ là một đống đất, sao có thể cử động được nhỉ." Giáo sư Mạc rõ ràng cũng có vẻ mặt chấn động.

"Nếu có thể công bố phát hiện lần này, đây sẽ là kỳ tích vĩ đại nhất thế giới." Hoắc Hiểu Yến nghe Giáo sư Mạc nói vậy, vội vàng nói: "E rằng không thể như ý nguyện của Giáo sư Mạc được.

Dù sao lần này chúng ta khai quật bí mật, trước đây vào năm 90 đã có lệnh, trong vòng năm mươi năm không được khai quật lăng mộ

Tần Thủy Hoàng, cấp trên đã phải chịu áp lực rất lớn mới thành công." Giáo sư Mạc rõ ràng cũng thở dài một hơi đầy tiếc nuối, dù sao lần này ông cũng đã đồng ý với điều kiện là kết quả nghiên cứu trong vòng năm mươi năm không được công khai mới có thể vào lăng mộ Tần Thủy Hoàng.

Có lẽ với tuổi của ông cũng không sống được đến năm mươi năm nữa.

Hứa Thành nói: "Nhiệm vụ cấp bách bây giờ là có thể đột phá sự phong tỏa của những binh mã dũng hiện tại để tiến đến tầng tiếp theo, dù sao chúng cũng thực sự không dễ đối phó." Lúc này Ngô Tà nói: "Chỉ cần chúng ta tìm ra bí mật về cách những binh mã dũng đó được điều khiển, không phải là có thể giết hết chúng sao." Bàn Tử nói: "Không được, đợi chúng ta nghiên cứu ra động lực điều khiển binh mã dũng chắc phải đến không biết năm nào tháng nào." Hứa Thành lau thanh kiếm Lạc Tuyết, phát hiện Hoắc Hiểu Yến đang nói gì đó ở kia.

"Hoắc Hiểu Yến, cô nghĩ sao." Hoắc Hiểu Yến nói: "Những binh mã dũng này rõ ràng lấy mắt làm công tắc, có lẽ phá hủy mắt của chúng mới có thể thành công." Lúc này Hứa Thành nói: "Không được, cánh tay của những binh mã dũng đó bị chém đứt vẫn có thể cử động, e rằng vấn đề này căn bản không khả thi." Lúc này Bàn Tử nói: "Chúng ta qua bờ sông bên kia, binh mã dũng ở bờ bên kia chưa sống lại." Mọi người mắt sáng lên, Hứa Thành trực tiếp vỗ vai Bàn Tử.

"Lúc quan trọng cậu lại nói được đấy." Dù sao vừa rồi mọi người đều rơi vào một điểm mù tư duy, đều cho rằng phải giải quyết hết binh mã dũng mới có thể tiếp tục tiến lên, bây giờ Bàn Tử nói như vậy, vấn đề khó khăn nhất cũng sẽ được giải quyết.

Lúc này cửa hầm đạo đột nhiên truyền đến một tiếng rung động, giống như binh mã dũng đang va vào đống đất ở cửa hầm đạo này.

Hứa Thành nhìn qua khe hở, phát hiện những binh mã dũng đó không biết từ đâu lấy được một chiếc xe chiến bằng đồng, phía trước xe có hai con ngựa chiến bằng gốm, đang điên cuồng va vào đây.

Hứa Thành nói: "Không còn thời gian nữa, những binh mã dũng đó sẽ nhanh chóng phá vỡ đống đất ở cửa hầm đạo, bây giờ việc duy nhất chúng ta phải làm là xông qua bờ bên kia." Nghe Hứa Thành nói vậy, những người khác cũng ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề, dù sao những binh mã dũng đó vô cùng vô tận, nếu cố gắng chống cự căn bản là châu chấu đá xe.

Hình Hán cõng Từ Hán Thanh trên lưng, Mặc Cảm cõng Giáo sư Mạc trên lưng.

Dù sao Giáo sư Mạc bây giờ cũng đã hơn 60 tuổi, lại thêm thể trạng quá yếu, một mình căn bản không thể theo mọi người xông qua bờ bên kia.

Sau khi nạp đầy đạn vào băng đạn một lần nữa, mọi người liền chuẩn bị tiếp tục tiến vào bên trong.

Cùng lúc đó, những con ngựa chiến đó cũng đã húc đổ đống đất ở cửa hầm đạo.

"Bây giờ!" Hứa Thành hét lớn một tiếng, thân hình liên tục lóe lên, trực tiếp chém đứt bốn chân của hai con ngựa đó.

Sau đó thân mình hai con ngựa nặng nề ngã xuống đất, làm tung lên một đám bụi.

Hai con ngựa đó giãy giụa, muốn dùng miệng cắn Hứa Thành, liền bị anh chém đầu ngựa từ giữa ra thành hai nửa.

Những binh mã dũng mang vũ khí trên người lần lượt tấn công Hứa Thành.

Vì trong cảm nhận đơn giản của Hứa Thành, anh là người có sức

uy hiếp lớn nhất.

Hứa Thành lập tức hét lên: "Đừng quan tâm đến tôi, bây giờ phải bơi qua bờ bên kia." Những người khác gật đầu, nhân lúc bây giờ binh mã dũng đều đang vây công Hứa Thành, liền trực tiếp xuống nước bơi về phía bờ sông bên kia.

Những binh mã dũng đó rõ ràng không biết bơi, chỉ có thể đứng trên bờ trừng mắt.

Nhưng không lâu sau, một chiếc xe nỏ bằng đồng được những binh mã dũng không mang vũ khí đẩy tới.

Theo tiếng "két kẹt", "két kẹt", chiếc xe nỏ đó đang từ từ được lên dây.

Bàn Tử thấy vậy liền chửi: "Lần này coi chúng ta như một quốc gia để tấn công rồi à, xe nỏ khổng lồ cũng dùng đến." Những người khác không dám chậm trễ, càng cố gắng bơi về phía bờ bên kia.

Nước cực kỳ lạnh, sâu không thấy đáy, nếu bị mũi tên nỏ đó bắn trúng một phát, thì cơ bản đừng hòng sống.

Phía Hứa Thành đang chiến đấu với những binh mã dũng cầm vũ khí, mơ hồ những binh mã dũng đó đã tạo thành một chiến trận.

Thêm vào đó, những binh mã dũng đó gần như vô tận, áp lực bên phía Hứa Thành dần dần lớn lên.

Hứa Thành thấy xe nỏ sắp lên dây xong, liền tung người nhảy ra khỏi chiến trận, lao về phía chiếc xe nỏ.

Những tượng lính điều khiển xe nỏ thấy Hứa Thành xông tới, lập tức chĩa mũi tên về phía hắn. "Vút!" Mũi tên nỏ bắn ra với tốc độ kinh người, như một vệt sáng đen.

Thấy mũi tên bắn về phía Hứa Thành, lòng mọi người đều thắt

lại.

Thế nhưng Hứa Thành chỉ nghiêng người là đã né được đầu tên, rồi dùng tay tóm gọn mũi tên nỏ màu đen vào lòng bàn tay.

Mũi tên đen trong tay Hứa Thành không ngừng rung lên, nhưng hắn vẫn ghì chặt, khống chế được mũi tên đang bay.

Ngô Tà đã quá quen với sức chiến đấu của Hứa Thành, nhưng nhóm của Hoắc Tư Yến thì chưa từng thấy, ai nấy đều kinh ngạc trước màn trình diễn này.

Sức mạnh của mũi tên nỏ đó e rằng phải đến ngàn cân, lại thêm tốc độ nhanh như vậy, phản ứng của con người không thể nào làm được.

Dù có luyện tập bí pháp từ nhỏ, e rằng cũng không có được thân thủ như Hứa Thành.

Lập tức, trong lòng họ, Hứa Thành đã được gắn mác "sâu không lường được".

Chương 179

Lũ tượng lính thấy Hứa Thành bắt được mũi tên, vậy mà lại lộ ra vẻ sợ hãi rất giống người.

Điều này khiến Hứa Thành có chút tò mò.

Bởi vì hắn không hề cảm nhận được sự tồn tại của linh hồn bên trong những tượng lính này.

Nhưng sự sợ hãi đó lại khiến chúng có thêm vài phần nhân tính.

Chẳng lẽ những tượng lính này là robot thông minh, có nhận thức sơ bộ về bản thân sao?

Nhưng điều đó không ngăn được quyết tâm giết Hứa Thành của chúng.

Thấy mũi tên đầu tiên không có hiệu quả, đám tượng lính lại lắp tên lần nữa.

Chiến trận tượng lính phía sau Hứa Thành cũng đã vây hắn lại.

Lúc này, một tượng lính cao lớn từ trung tâm chiến trận bước ra, rút thanh bội kiếm bằng đồng bên hông, xem ra muốn quyết đấu với Hứa Thành.

Hứa Thành nhìn về phía chiếc xe nỏ, những tượng lính kia cũng đã ngừng lắp tên, rõ ràng là muốn tạo ra một không gian công bằng cho Hứa Thành và tượng lính cao lớn kia.

Trông tượng lính này giống như một viên tướng quân dũng mãnh.

Hứa Thành cảm thấy khá thú vị.

Lúc này, Ngô Tà và Hoắc Tư Yến cũng đã lần lượt lên bờ.

Con sông ngầm dưới đất rộng đến hơn ba mươi mét.

Hơn nữa, Hứa Thành bị đám tượng lính vây quanh, ánh sáng xung quanh gần như không có, dùng đèn pin cũng khó thấy rõ tình hình bên đó.

Lúc này, Bàn Tử lấy từ trong ba lô ra một chiếc kính nhìn đêm.

Thấy chiếc kính, Hoắc Tư Yến có chút kinh ngạc. "Ai đi trộm mộ lại mang theo cả kính viễn vọng thế này?" Bàn Tử nói: "Cô không hiểu rồi, bây giờ loại kính nhìn đêm này đang thịnh hành nhất đấy, ở nơi tối om thế này, nó phát huy tác dụng tốt nhất." Thế nhưng Tiểu Muộn không cần dùng kính cũng có thể thấy rõ tình hình đối diện.

Ngô Tà sau khi xem một lúc cũng vội giật lấy từ tay Bàn Tử.

Bên phía Hứa Thành, nhìn vị tướng quân dũng đã rút bội kiếm, hắn cũng đặt kiếm Lạc Tuyết trước người.

Thanh kiếm mà tướng quân dũng sử dụng không phải đúc bằng đồng xanh mà được rèn từ sắt thép.

Trải qua hơn hai nghìn năm, lưỡi kiếm vẫn sáng loáng, trông không phải là một thanh kiếm tầm thường.

Vị tướng quân dũng thấy Hứa Thành đã vào thế, liền lao thẳng về phía hắn.

Hứa Thành cũng trực tiếp dùng kiếm Lạc Tuyết nghênh chiến. "Keng!" Tiếng kim loại va vào nhau vang lên.

Vốn tưởng rằng có thể chém đứt thanh kiếm trong tay tướng quân dũng, nhưng Hứa Thành chỉ chém ra được một vết nứt trên lưỡi kiếm đó.

Xem ra thanh kiếm trong tay tướng quân dũng cũng là hàng không tầm thường.

Sức của tướng quân dũng cực lớn.

Mặc dù thể chất của Hứa Thành hiện giờ đã vượt xa người thường, có thể nhấc bổng cả một chiếc xe hơi, nhưng tướng quân dũng vẫn khiến Hứa Thành cảm nhận được một chút áp lực.

Trong vòng một phút, một người một dũng đã va chạm gần trăm lần, thanh kiếm của tướng quân dũng cũng đầy những vết mẻ. "Rắc!" Thanh kiếm của tướng quân dũng bị Hứa Thành chém gãy, ngay sau đó, Hứa Thành chém bay đầu của gã.

Thấy tướng quân của mình quyết đấu thất bại, những tượng lính khác lập tức quỳ xuống trước Hứa Thành.

Thấy những tượng lính phía trước quỳ lạy, đám phía sau dù không biết chuyện gì cũng quỳ theo.

Vị tướng quân dũng kia sau khi nhặt lại đầu của mình cũng quỳ lạy.

Bàn Tử ở bờ sông bên kia thấy vậy, liền bắn một quả pháo sáng về phía Hứa Thành.

Ánh sáng mạnh mẽ chiếu rọi những tượng lính đang quỳ lạy.

Hàng vạn tượng lính quỳ lạy Hứa Thành, cảnh tượng này thực sự vô cùng chấn động.

Mọi người đều không biết Hứa Thành đã làm được điều gì.

Giáo sư Mạc điên cuồng chụp liên tiếp mười mấy tấm ảnh về cảnh tượng này.

Mãi cho đến khi ánh sáng của pháo hiệu yếu đi, giáo sư Mạc mới ngừng chụp.

Nhìn ánh sáng yếu dần, giáo sư Mạc lẩm bẩm: "Thần tích a!" Những người khác cũng lâu không hoàn hồn, dù sao cảnh tượng này quá đỗi chấn động, Hứa Thành đứng giữa đám tượng lính như một vị

quân vương.

Bên này Hứa Thành cũng không ngờ đám tượng lính lại trở nên như vậy.

Cảm giác như sau khi giết chết viên tướng quân dũng mãnh kia, đám tượng lính này đã công nhận hắn là viên tướng quân dũng mãnh mới rồi.

Hoặc có lẽ hắn đã kích hoạt một cơ chế ẩn nào đó của chúng nên mới thành ra thế này.

Thấy đám tượng lính đã thần phục không có động tĩnh gì khác, Hứa Thành mới yên tâm.

Chương 180

Hắn trực tiếp hét về phía bờ sông bên kia: "Tất cả bơi qua đây!" Hứa Thành sở dĩ bảo tất cả bơi qua là vì sợ đám tượng lính ở bờ bên kia lỡ như lại thức tỉnh thì phiền.

Dù sao bên này thế này, căn bản không có nguy hiểm gì.

Nghe Hứa Thành gọi, mọi người không do dự, lập tức xuống nước lần nữa.

Mọi người vừa lên bờ, đám tượng lính lại ngẩng đầu lên, nhưng thấy họ đi cùng Hứa Thành, chúng lại cúi đầu xuống.

Mọi người rõ ràng bị sự thay đổi đột ngột này dọa cho giật mình.

Lúc này Bàn Tử nói: "Hứa Thành, cậu đã thuần phục được đám tượng lính này rồi à?

Vừa rồi dọa tôi giật cả mình." Hứa Thành lắc đầu: "Tôi cũng không biết, nhưng sau khi tôi chém đầu một viên tướng quân dũng mãnh, đám tượng lính này liền quỳ xuống, giống như tôi đã đoạt được quyền hạn của gã vậy." Bàn Tử nói: "Cũng có khả năng đấy, giống như chơi game, có thể cậu đã qua được một cửa ải ẩn và nhận được phần thưởng quyền hạn cũng không chừng." Ngô Tà cười nói: "Cảm giác như chúng ta đang chơi một game vượt ải vậy." Nghe Ngô Tà nói vậy, mọi người đều cười, không khí căng thẳng vừa rồi cũng tan biến.

Tiểu Muộn đúng lúc dội một gáo nước lạnh: "Chuyện này khác với chơi game, không qua được ải sẽ chết thật, cho nên ở đây tuyệt đối không được lơ là." Hứa Thành gật đầu: "Tiểu Muộn nói không sai, mọi người tuyệt đối đừng xem nhẹ, tiếp theo không biết có nguy hiểm gì đang chờ chúng ta." Chuyện tiếp theo đơn giản hơn nhiều, họ tiếp tục đi dọc theo con sông.

Chỉ có một điều khó khăn là hai bên đều có đường, căn bản không biết hướng nào mới đúng.

Hứa Thành nói: "Chúng ta chỉ cần chia nhau ra hành động thôi." Bên kia Hoắc Tư Yến cũng cảm thấy cách này khá đáng tin, nhưng lúc chia nhóm lại gặp phải bất đồng.

Bàn Tử muốn Hứa Thành, Ngô Tà và Tiểu Muộn một nhóm, nhưng Hoắc Tư Yến không đồng ý.

Dù sao bên cô ta tuy có năng lực tự vệ, nhưng vì Từ Hán Thanh bị thương, cần phải cử thêm một người ở lại lối đi để chăm sóc anh ta.

Hơn nữa, bốn người kia kinh nghiệm trộm mộ cực kỳ phong phú, còn bên Hoắc Tư Yến đều là lính mới.

Như vậy, thực lực hai bên căn bản không cân bằng.

Hứa Thành cũng có chút khó xử, nhưng phải chia ra thì vẫn phải chia.

Cuối cùng, Hứa Thành quyết định để Tiểu Muộn đi cùng họ.

Dù sao kinh nghiệm đổ đấu của Tiểu Muộn là phong phú nhất, cộng thêm thân thủ chỉ thua Hứa Thành trong cả đội.

Có một tay già đời như vậy ở bên, Hứa Thành cảm thấy yên tâm hơn nhiều.

Tiểu Muộn thì tỏ ra không sao cả, dù sao không bảo vệ được người khác, tự vệ thì vẫn được.

Bên Hoắc Tư Yến, giáo sư Mạc sẽ thay thế Tiểu Muộn đi cùng Hứa Thành.

Bàn Tử vì chuyện này mà không ngừng cằn nhằn, dù sao có thêm một cao thủ thì cơ hội sống sót cũng cao hơn.

Đám tượng lính khi Hứa Thành và Hoắc Tư Yến tách ra cũng

không tấn công ai, dường như đã tự động liệt mọi người vào phạm vi đồng minh.

Hứa Thành đi bên trái, Hoắc Tư Yến đi bên phải.

Mặc dù cảnh vật hai bên gần như giống nhau, nhưng Hứa Thành thiên về bên trái hơn.

Dù sao ở thời cổ đại, người ta lấy bên trái làm tôn quý, giữa hai bên có thể không có liên hệ gì, nhưng chọn bên này khiến người ta an tâm hơn.

Cứ như vậy, Hứa Thành, Ngô Tà, Bàn Tử và giáo sư Mạc lên đường.

Bên Hoắc Tư Yến thì có Thiếu Văn, Tiểu Muộn, Mặc Cảm cùng đi.

Sự kết hợp này cũng khá cân bằng.

Đám tượng lính trên sông đều quỳ trên đất, đi mãi mà không biết con sông dài bao nhiêu.

Trên đường đi, Bàn Tử và Ngô Tà tán gẫu, so sánh xem ai lấy được bảo vật quý giá hơn từ lăng Tần Thủy Hoàng.

Giáo sư Mạc nghe mà chỉ biết kêu tiếc, dù sao ông ta cũng không có quyền hạn lấy đồ từ lăng Tần Thủy Hoàng, cấp trên chỉ cho phép ông làm một số nghiên cứu học thuật.

Dù sao có được một món đồ đặc trưng cho việc nghiên cứu lịch sử, giáo sư Mạc căn bản không thể cưỡng lại được.

Trên đường đi, Hứa Thành nhân lúc giáo sư Mạc không chú ý, đã triệu hồi Tiểu Bạch và Tiểu Ngân ra.

Giáo sư Mạc hỏi chúng từ đâu ra, nhưng Hứa Thành, Bàn Tử và Ngô Tà căn bản không nói.

Thấy không hỏi ra được, giáo sư Mạc cũng biết đây là bí mật của họ.

Cứ như vậy đi được nửa ngày, khi những người khác đều cảm thấy hơi đi không nổi nữa, Hứa Thành mới cho ba người dừng lại nghỉ ngơi.

Hứa Thành cảm thấy bên này chắc đã đi được mười mấy cây số rồi, nhưng vẫn chưa thấy điểm cuối, thật không thể tưởng tượng được địa cung này rốt cuộc lớn đến mức nào.

Ban đầu thăm dò dưới lòng đất có bán kính năm mươi cây số, xem ra là thật.

Giáo sư Mạc nói có lẽ đây mới chỉ là tầng thứ nhất, theo như thăm dò, lăng Tần Thủy Hoàng có tới bốn tầng.

Bây giờ có lẽ họ đang trên đường đến tầng thứ hai.

Sau khi để mọi người ngủ một lát tại chỗ, Hứa Thành chuẩn bị xuất phát lần nữa.

Ngô Tà và Bàn Tử đều dựa vào những tượng lính để ngủ.

Giáo sư Mạc thì Hứa Thành đã trải cho một tấm thảm.

Dựa vào người tượng lính cực kỳ thoải mái, Ngô Tà và Bàn Tử đều có chút không nỡ.

Nhưng bây giờ quan trọng nhất là đi hết tầng thứ nhất đã.

Chương 181

Kéo lê thân thể mệt mỏi, bốn người đi thêm ba cây số nữa, cuối cùng mới cảm thấy cảnh tượng trước mắt trở nên quang đãng.

Con sông chảy vào một cái động khổng lồ, không biết sẽ chảy về đâu, nhưng cảnh tượng phía trước đã bắt đầu thay đổi.

Một hang động tự nhiên rộng lớn vô cùng, trong hang rất lạnh, vừa vào đã cảm giác như đến mùa đông.

Phải biết trước đó nhiệt độ đã giảm mười mấy độ, bây giờ càng cảm thấy cái lạnh có chút thấu xương.

Bàn Tử cầm súng bắn pháo sáng trong tay, bắn một phát lên không trung hang động.

Sau khi thấy thứ ở giữa hang, tất cả mọi người đều hít một hơi khí lạnh.

Bởi vì đó là một tế đàn khổng lồ vô cùng, chỉ riêng tế đàn đã cao bằng tòa nhà bốn tầng, nhưng như vậy vẫn chưa hết.

Trên tế đàn có một cái đỉnh đã thu hút sự chú ý của giáo sư Mạc.

Giáo sư Mạc có chút không kìm được: "Đó chẳng lẽ là Ký Châu Đỉnh, một trong Cửu Đỉnh sao?" Bàn Tử nói: "Giáo sư Mạc, ông biết Cửu Đỉnh sao, sao lại chắc chắn đó là Ký Châu Đỉnh vậy?" Giáo sư Mạc kích động nói: "Tuyệt đối không sai được, trước đây không biết có bao nhiêu nhà nghiên cứu lịch sử Tiên Tần đã vẽ ra một bản đồ Cửu Đỉnh.

Trên bản đồ đó ghi chép chi tiết về hình dáng, trọng lượng và đặc điểm của Cửu Đỉnh.

Cửu Đỉnh đó, kể từ sau khi Tần Thủy Hoàng thống nhất sáu nước,

đã biến mất không dấu vết.

Có người đoán rằng Cửu Đỉnh chắc chắn được giấu trong lăng Tần Thủy Hoàng.

Không ngờ, không ngờ hôm nay thật sự tìm thấy ở đây, không uổng công tôi cả đời, thật sự không uổng công tôi cả đời!" Nói xong, giáo sư Mạc đi về phía tế đàn đang đặt Ký Châu Đỉnh.

Hứa Thành vội vàng ngăn giáo sư Mạc lại: "Bây giờ không thể qua đó được, vì chúng ta không biết ở đó có cơ quan hay không.

Cứ mạo muội đi qua như vậy sẽ hại chết ông đấy." Giáo sư Mạc tuy có chút không cam lòng, nhưng vẫn phải nghe lời Hứa Thành.

Lúc này ông ta không phải là người có địa vị đặc biệt nữa.

Nếu Hứa Thành muốn, hắn có thể dìm chết ông ta trong con sông hộ lăng bất cứ lúc nào.

Hứa Thành trực tiếp để Tiểu Bạch đi lên tế đàn đó, dù sao Tiểu Bạch bây giờ có bị sét đánh cũng không bị thương.

Nhưng Tiểu Bạch mới đi được vài bước, một cánh tay kim loại khổng lồ từ dưới đất vươn lên tóm lấy Tiểu Bạch.

Lớp áo giáp sát khí trên người Tiểu Bạch kêu răng rắc, cánh tay kim loại dùng sức trực tiếp bóp nát lớp áo giáp đó.

Đồng thời, chiếc vòng tay trên người Tiểu Bạch dùng để chứa áo giáp sát khí cũng vỡ tan thành bột.

Nhưng điều đó đã tranh thủ được thời gian cho Tiểu Bạch, cô lập tức bay lên không, khiến cánh tay kim loại tóm hụt.

Dần dần, tế đàn bắt đầu từ từ hạ xuống, chủ nhân của cánh tay kim loại cũng hiện ra trước mặt mọi người.

Bàn Tử bắn một quả pháo sáng, kinh ngạc thay, đó là một người

khổng lồ bằng đồng cao hơn mười mét, toàn thân phủ đầy những hoa văn thần bí.

Những hoa văn trên thân người khổng lồ bằng đồng không ngừng biến đổi ánh sáng, xem ra đang nạp năng lượng cho gã khổng lồ đã không thức tỉnh hàng nghìn năm.

Thấy người khổng lồ này, giáo sư Mạc thốt lên: "Mười hai người vàng!" Nghe lời giáo sư Mạc, Hứa Thành cũng cẩn thận quan sát người khổng lồ bằng đồng.

Nhưng giáo sư Mạc có thể nhận ra đó là một trong mười hai người vàng cũng thật có chút khiên cưỡng, dù sao trên bích họa, mười hai người vàng cực kỳ trừu tượng, người khổng lồ bằng đồng hiện tại căn bản không giống với trên bích họa.

Nhưng kệ có giống hay không, bây giờ giải quyết gã khổng lồ bằng đồng này mới là chính sự.

Hứa Thành bảo Ngô Tà và Bàn Tử đưa giáo sư Mạc rời đi trước, dù sao gã khổng lồ bằng đồng quá cao lớn, không phải người thường có thể chống lại.

Ánh sáng trên người gã khổng lồ bằng đồng dần dần dâng lên, xem ra đã nạp năng lượng xong.

Chỉ thấy gã khổng lồ bằng đồng há to miệng nuốt Ký Châu Đỉnh vào, trong miệng có một rãnh chuyên dùng để đặt đỉnh.

Sau khi đặt Ký Châu Đỉnh vào, Hứa Thành thấy tất cả ánh sáng trên người gã khổng lồ bằng đồng trở nên trôi chảy hơn.

Gã khổng lồ bằng đồng đấm một quyền về phía Hứa Thành, trực tiếp khiến nền đất không biết đã tồn tại bao nhiêu năm sụp đổ.

Thấy uy thế của gã khổng lồ bằng đồng hung mãnh như vậy, Hứa Thành cảm thấy cũng không thể ngồi chờ chết.

Hắn rút kiếm Lạc Tuyết ra, trèo lên người gã khổng lồ bằng đồng.

Những hoa văn trên người gã khổng lồ vừa hay trở thành điểm tựa cho Hứa Thành, rất nhanh hắn đã trèo lên người gã.

Gã khổng lồ thấy Hứa Thành dám trèo lên người mình, liền vung tay đập vào người.

Nhưng thân thủ của Hứa Thành cực kỳ linh hoạt, không phải là thứ mà gã khổng lồ bằng đồng có thể so sánh.

Gã khổng lồ đập hụt, trực tiếp đập vào người mình. "Ong ong!" Một tiếng kim loại va chạm lập tức vang vọng khắp hang động.

Những nhũ đá trên đỉnh hang rơi xuống từng mảng, rõ ràng gã khổng lồ bằng đồng không biết đã dùng bao nhiêu sức để đánh Hứa Thành.

Hứa Thành trực tiếp trèo lên đầu gã, dùng kiếm Lạc Tuyết chém vào.

Vốn tưởng sẽ rất dễ dàng chém đứt lớp đồng, ai ngờ nó lại biến thành một vũng chất lỏng bao bọc lấy kiếm Lạc Tuyết. "Kim loại ký ức?" Hứa Thành không biết có phải là kim loại ký ức không, dù sao kim loại ký ức cũng chỉ tồn tại trong lý thuyết.

Kim loại ký ức, đúng như tên gọi, là kim loại có thể giữ nguyên hình dạng mãi mãi, tuyệt đối không bị biến đổi do rỉ sét hay mỏi kim loại.

Chương 182

Giống như người máy lỏng T1000 trong phim Kẻ Hủy Diệt, gần như là một thân thể bất tử.

Điều này cũng có nghĩa là gã khổng lồ bằng đồng này sẽ không bao giờ bị hư hại, trừ khi năng lượng của nó cạn kiệt.

Hứa Thành không còn cách nào, đành phải xem thử có thể lấy Ký Châu Đỉnh ra không.

Dù sao gã khổng lồ này cũng trở nên mạnh như vậy sau khi đặt Ký Châu Đỉnh vào.

Bàn Tử ở phía dưới, dưới ánh sáng phản chiếu từ người khổng lồ, rõ ràng cũng thấy được tình thế khó khăn của Hứa Thành.

Lúc này, Ngô Tà hét lên: "Hứa Thành, để Tiểu Bạch đóng băng nó lại, dùng Tiểu Bạch đóng băng nó lại!" Vốn đang tập trung chiến đấu, Hứa Thành nghe Ngô Tà hét vậy liền lập tức hiểu ra.

Chỉ cần ở nhiệt độ cực thấp, có thể làm cho trạng thái lỏng này biến mất, từ đó kiếm Lạc Tuyết mới có đất dụng võ.

Hứa Thành không khỏi cảm khái, kinh nghiệm chiến đấu của mình còn non, chuyện quan trọng như vậy lại cần người khác nhắc nhở.

Sau đó Hứa Thành ra lệnh cho Tiểu Bạch, đồng thời hét xuống dưới: "Ngô Tà mau tránh ra, tránh càng xa càng tốt!" Hiện tại Ngô Tà đã cách Hứa Thành khá xa, nhưng nghe Hứa Thành hét vậy, liền hiểu ra, xem ra năng lực của Tiểu Bạch lại tăng lên rồi.

Ngô Tà chạy xa, luồng khí lạnh từ Tiểu Bạch cũng được giải phóng về phía người khổng lồ bằng đồng.

Luồng khí lạnh của Tiểu Bạch giống như một cái tủ lạnh cực

mạnh, trong tình trạng hết công suất, tức thì hạ nhiệt độ xung quanh xuống âm 170 độ.

Hứa Thành cũng cảm thấy một tia lạnh lẽo, người khổng lồ bằng đồng càng thảm hơn, trực tiếp bị Tiểu Bạch đóng băng tại chỗ.

Hứa Thành chém vỡ đầu người khổng lồ, lấy ra Ký Châu Đỉnh.

Ký Châu Đỉnh cao khoảng ba mét, Hứa Thành sợ Tiểu Bạch làm đóng băng vỡ nó, liền bảo Tiểu Bạch thu hồi khí lạnh.

Sau khi Tiểu Bạch thu hồi khí lạnh, người khổng lồ bằng đồng cũng dần dần khôi phục khả năng hành động, nhưng thân hình không còn linh hoạt như trước.

Khi Hứa Thành vác Ký Châu Đỉnh chạy xuống, gã khổng lồ căn bản không có phản ứng gì, ngược lại còn quay vòng tại chỗ rồi ngã sõng soài.

Nhưng điều này cũng ảnh hưởng đến Hứa Thành, hắn bị bụi đất do người khổng lồ tung lên làm cho ho sặc sụa.

Sau đó, người khổng lồ bằng đồng hoàn toàn trở nên ngơ ngác, ánh sáng trên người cũng ngày càng tối đi, xem ra năng lượng đã cạn kiệt.

Nhìn người khổng lồ bằng đồng đứng bất động tại chỗ, Hứa Thành thở phào một hơi, lần này thật sự khiến hắn mệt không nhẹ.

Hắn quan sát toàn bộ cơ thể người khổng lồ, không biết nó rốt cuộc hoạt động như thế nào.

Cảm giác nó và tượng lính đều dùng chung một công nghệ, chỉ là mạnh hơn rất nhiều.

Ngô Tà chạy tới.

Thấy người khổng lồ không còn động đậy, mọi người đều mừng

rỡ khôn xiết.

Dù sao sự mạnh mẽ của người khổng lồ trước đó ai cũng biết, việc nó bị chinh phục dễ dàng như vậy thật sự ngoài dự đoán.

Lúc này Ngô Tà nói: "Hứa Thành, bên Tiểu Muộn có gặp phải tình huống tương tự không?

Nếu họ cũng gặp phải người khổng lồ bằng đồng như thế này, thật không biết phải làm sao." Hứa Thành nói: "Bây giờ xa như vậy rồi, không thể quay lại được nữa.

Giờ chỉ có thể hy vọng người tốt có trời phù hộ, họ có thể thuận lợi vượt qua nguy cơ này." Bàn Tử và giáo sư Mạc lúc này đều vây quanh Ký Châu Đỉnh, nhìn bộ dạng của Bàn Tử, nước miếng sắp chảy ra.

Hứa Thành nói: "Chuyện gì cũng vậy, bây giờ cứ tìm lối ra trước, cái đỉnh này lúc nào nghiên cứu cũng không muộn." Nghe Hứa Thành nói vậy, Bàn Tử không tình nguyện đi tìm xung quanh.

Hứa Thành thấy giáo sư Mạc nhìn mình với ánh mắt khao khát, bèn nói: "Giáo sư Mạc, ông có thể tiếp tục nghiên cứu ở đây, nhưng thời gian có lẽ không nhiều, nên hy vọng ông có thể nhanh chóng một chút." Giáo sư Mạc vội vàng gật đầu như gà mổ thóc, sau đó lấy từ trong túi ra một chiếc kính lúp, nhân ánh đèn cẩn thận nghiên cứu.

Cửu Đỉnh, Hứa Thành nhất định phải mang đi, nhưng hắn không thể để giáo sư Mạc biết.

Bây giờ nghĩ lại, Hứa Thành có chút hối hận vì đã đồng ý với Hoắc Tư Yến đổi Tiểu Muộn đi.

Dù sao bốn người họ thì không cần phải lo lắng gì, thêm một giáo sư Mạc, thật là gánh nặng.

Trong lúc tìm kiếm, Hứa Thành phát hiện hang động cực lớn.

Vừa rồi hắn tưởng tế đàn là trung tâm hang động, bây giờ xem ra rõ ràng là sai.

Tế đàn cũng chỉ ở nửa trước của hang động mà thôi.

Hứa Thành nhìn về phía tế đàn đã lún xuống trước đó, không ngờ lại có phát hiện mới.

Chỉ thấy ở trung tâm nơi tế đàn lún xuống, một cỗ quan quách sáng lấp lánh xuất hiện trước mặt Hứa Thành.

Hắn vội vàng nhảy xuống, phát hiện cỗ quan quách làm bằng chất liệu pha lê, thi thể bên trong có thể nhìn thấy rõ.

Thấy Hứa Thành đi xuống, Bàn Tử cũng xáp lại gần.

Nhìn thấy quan tài pha lê, hai mắt Bàn Tử lập tức sáng rực. "Hứa Thành, mau kéo cái quan tài pha lê này lên.

Không ngờ chúng ta lại có thể thấy được bảo bối như vậy." Nhìn quan tài pha lê, giáo sư Mạc hiển nhiên cũng có chút mong đợi.

Dù sao quan tài pha lê thật sự quá hiếm thấy, cả đời ông cũng chưa từng thấy loại quan tài pha lê này.

Hứa Thành kéo cỗ quan quách lên, dưới ánh đèn, nó càng trở nên lộng lẫy.

Trong cỗ quan quách pha lê, nằm một thi thể nữ, trông còn rất trẻ, trong miệng dường như ngậm một miếng ngọc hàm.

Chương 183

Thấy thi thể được bảo quản tốt như vậy, giáo sư Mạc cũng không kìm được sự kích động, dù sao ngoài nữ thi Mã Vương Đôi ra, ông căn bản chưa từng nghe nói về thi thể như thế này.

Nhưng Bàn Tử và Ngô Tà hiển nhiên bình tĩnh hơn nhiều, dù sao thi thể như vậy họ đã thấy quá nhiều, không phải chuyện gì lạ.

Bàn Tử dùng dụng cụ chuyên dụng tháo dỡ quan quách.

Sau khi tháo lớp quan tài pha lê bên ngoài, nữ thi càng hiện ra rõ ràng hơn trước mặt mọi người.

Nữ thi này cực kỳ xinh đẹp, trông cũng chỉ khoảng mười sáu, mười bảy tuổi.

Với con mắt của người hiện đại, cũng là một cô gái vô cùng xinh đẹp.

Có lẽ là gia quyến của một vị vương công quý tộc nào đó thời Tần, hoặc thậm chí là con gái của Tần Thủy Hoàng cũng không phải là không thể.

Sau khi tháo thêm một lớp quan quách bên ngoài, chỉ còn lại lớp cuối cùng.

Lớp quan tài pha lê cuối cùng nhìn vào cực kỳ rõ ràng, giống như kính hiện đại vậy.

Nếu không chú ý, thật không nhận ra bên ngoài nữ thi còn có một lớp quan tài.

Lúc này Ngô Tà nói: "Thân phận của nữ thi này là ai mà có thể được chôn dưới Ký Châu Đỉnh?" Bàn Tử nói: "Đương nhiên là gia quyến của vương công quý tộc, nếu không sao có tư cách được chôn

ở đây." Giáo sư Mạc cẩn thận quan sát quần áo và đồ tùy táng xung quanh nữ thi rồi nói: "Không phải gia quyến của vương công quý tộc, mà là con gái của Tần Thủy Hoàng." Nghe giáo sư Mạc nói vậy, ba người Hứa Thành đều nhìn ông, xem ông rốt cuộc chắc chắn như thế nào.

Giáo sư Mạc chậm rãi nói: "Nhà Tần là quốc gia thống nhất đầu tiên, chắc chắn hy vọng có thể truyền lại ngàn đời.

Nhưng Tần Thủy Hoàng không ngờ, nhà Tần chỉ truyền được đến đời thứ hai đã diệt vong.

Nhưng sự diệt vong của nhà Tần tuyệt đối không phải như lời tiểu ca kia nói là do hắc long bị khóa trong lăng mộ, dẫn đến khí vận không thể thoát ra ngoài mà diệt vong.

Sự diệt vong của nhà Tần có liên quan mật thiết đến một người, đó là Triệu Cao." Nghe đến Triệu Cao, ba người Hứa Thành đều gật đầu, dù sao điển cố "chỉ hươu bảo ngựa" cũng là do Triệu Cao sáng tạo ra.

Trong "Tần Thủy Hoàng bản kỷ" từng ghi chép: "Triệu Cao muốn làm loạn, sợ quần thần không nghe, bèn thử trước, dắt một con hươu dâng lên Nhị Thế, nói: 'Đây là ngựa.' Nhị Thế cười nói: 'Thừa tướng nhầm chăng?

Bảo hươu là ngựa.' Hỏi tả hữu, tả hữu hoặc im lặng, hoặc nói là ngựa để hùa theo Triệu Cao." Giáo sư Mạc lại nói: "Triệu Cao vốn là con cháu của một tông thất họ Triệu.

Vì mẹ phạm tội hình, nên mới bị phạt vào cung làm thái giám.

Triệu Cao lớn lên biết được thân thế của mình, vô cùng oán hận Long Quân, nhưng vì thân phận của mình nên chỉ có thể ẩn nhẫn.

Từ đó về sau, Triệu Cao nỗ lực học tập luật pháp nhà Tần, trở

thành một trong những người thông thạo pháp luật nhất thiên hạ lúc bấy giờ.

Danh tiếng lớn tự nhiên sẽ được Tần Thủy Hoàng triệu kiến.

Từ đó, Triệu Cao một bước lên mây, trở thành người thân cận bên cạnh Tần Thủy Hoàng.

Cùng với quyền lực ngày càng tăng và cái chết của Tần Thủy Hoàng, quyền thế của Triệu Cao cũng đạt đến một mức độ vô cùng đáng sợ.

Mà người con gái thứ mười được Tần Thủy Hoàng sủng ái nhất khi sinh thời, cô công chúa này vừa chào đời, hoa tươi trong cung đều nở rộ.

Cộng thêm dung mạo cực kỳ xinh đẹp, Tần Thủy Hoàng cũng cho rằng đây là một điềm lành, nên vô cùng sủng ái người con gái này.

Nhưng éo le thay, vị Thập công chúa này, bẩm sinh đã có một đôi mắt có thể phân biệt được trung gian, vì thế không ít lần ngăn cản Triệu Cao làm việc xấu.

Nhưng sau khi Tần Thủy Hoàng qua đời, Triệu Cao ghi hận trong lòng, trực tiếp chôn sống vị Thập công chúa này trong lăng Tần Thủy Hoàng.

Đây chính là vị Thập công chúa đó." Giáo sư Mạc nói xong cũng thở dài một hơi, dù sao loại tội ác khiến người ta căm phẫn này, nói ra cũng khiến người ta toàn thân run rẩy.

Thấy giáo sư Mạc như vậy, Hứa Thành cũng có chút đồng tình với nữ thi trong quan tài.

Nhưng nên mở quan tài thì vẫn phải mở, hắn sẽ không vì một câu chuyện hay mà từ bỏ nhiều tài sản như vậy.

Bàn Tử trực tiếp bật nắp quan tài pha lê của công chúa, nắp quan tài bị lật ra.

Ngay khoảnh khắc nắp quan tài pha lê bị lật ra, nữ thi công chúa mở mắt.

Vì Bàn Tử đứng gần nhất, biến cố đột ngột này dọa gã giật nảy mình.

Giáo sư Mạc hiển nhiên cũng bị dọa không nhẹ, ai cũng không ngờ nữ thi lại sống lại.

Hứa Thành kéo Bàn Tử ra sau, chỉ thấy nữ thi trực tiếp ngồi dậy.

Sau khi thấy Hứa Thành, cô ta lộ ra vẻ mặt kinh ngạc và vui mừng. "Anh Bạch Uyên, anh quả nhiên không lừa em, quả nhiên đã đến đón Vị Ương." Không phải thi thể, mà là người sống?

Sự thay đổi này hiển nhiên khiến người ta cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Thấy cô gái nhỏ này rõ ràng quen biết Hứa Thành, càng khiến người ta không hiểu gì cả.

Hứa Thành thấy cô gái nhỏ gọi mình là Bạch Uyên, rốt cuộc là chuyện gì.

Lúc này, Vị Ương bước ra khỏi quan tài, trực tiếp đến trước mặt Hứa Thành ôm chầm lấy hắn.

Hứa Thành cảm nhận nhiệt độ cơ thể của đối phương, không khác gì người thường.

Hứa Thành đẩy Vị Ương ra.

Thấy Hứa Thành rõ ràng không nhận ra mình, công chúa Vị Ương liền khóc nức nở. "Hu hu, anh Bạch Uyên không nhận ra em.

Chương 184

Lúc đầu anh Bạch Uyên bảo em đợi anh, nói rằng có một ngày anh sẽ tự mình giúp em sống lại." Hứa Thành xua tay: "Khoan đã, rốt cuộc là chuyện gì, nói rõ ràng xem nào." Ngô Tà, Bàn Tử và giáo sư Mạc cũng tò mò nhìn, dù sao một người từ hơn hai nghìn năm trước sống lại, xem ra còn quen biết Hứa Thành.

Cảm giác có tin sốc đây.

Bàn Tử còn la lên quái dị: "Hứa Thành, cậu đúng là cầm thú a, đến nữ thi cũng không tha." Hứa Thành lập tức lườm Bàn Tử một cái: "Đừng đùa nữa, hỏi cô bé này xem rốt cuộc là chuyện gì đã." Sau một hồi hỏi han, Hứa Thành mới hiểu được thân thế của cô gái nhỏ này.

Cô bé này quả thực là người con gái thứ mười của Tần Thủy Hoàng, cũng rất được Tần Thủy Hoàng sủng ái.

Những chuyện còn lại đều không khác nhiều so với lời giáo sư Mạc nói.

Chỉ có điều, việc cô bé bị chôn vào địa cung Tần lăng lại là ý của một người tên Bạch Uyên.

Bạch Uyên nói hai nghìn năm sau, sẽ đến Tần lăng địa cung đón cô.

Người tên Bạch Uyên đó sau khi cho công chúa Vị Ương uống thuốc trường sinh, đã biến mất khỏi thế gian, như thể chưa từng tồn tại, trong lịch sử cũng không có ghi chép.

Hứa Thành và Bạch Uyên đó trông rất giống nhau, quả thực như cùng một người, nên công chúa Vị Ương mới có biểu cảm như vậy.

Hứa Thành cũng cảm thấy có chút kinh ngạc, vì sao lại xuất hiện

trong các thời đại khác nhau của nhân loại, người đó rốt cuộc là ai.

Đây là điều Hứa Thành rất muốn biết, vì hắn không phải là người của thế giới này, nhưng trong mơ lại có người giống hệt mình xuất hiện.

Nhưng công chúa Vị Ương rõ ràng đã bám lấy Hứa Thành, ánh mắt nhỏ bé tội nghiệp, Hứa Thành nhất thời cũng không biết nên sắp xếp cho cô thế nào.

Thấy cảnh này, giáo sư Mạc nói: "Hay là giao cô bé cho tôi, điều này sẽ giúp ích rất nhiều cho việc nghiên cứu lịch sử nhà Tần của tôi.

Dù sao công chúa Vị Ương là người của thời đại đó, một số chuyện không thể nào được ghi chép trong lịch sử chắc chắn cô bé đều biết cả." Nghe lão đầu muốn bắt mình về, công chúa Vị Ương lộ ra vẻ mặt vô cùng sợ hãi. "Anh Bạch Uyên, đừng để ông ta bắt em đi có được không?

Em sẽ nghe lời, ăn cũng rất ít, rất dễ nuôi." Nghe lời nói đáng thương của công chúa Vị Ương, Ngô Tà và Bàn Tử đều lộ ra một chút đồng tình.

Bàn Tử nói: "Lão đầu, ông đừng có bắt nạt cô bé nhà người ta, cũng phải xem người ta có đồng ý đi với ông không chứ." Nói xong, Bàn Tử hỏi công chúa Vị Ương: "Cô bé có muốn đi cùng lão đầu này không?" Công chúa Vị Ương lập tức điên cuồng lắc đầu: "Không muốn, em không muốn đi với ông ta, em muốn ở cùng anh Bạch Uyên." Nghe xong lời của cô gái nhỏ, Bàn Tử đắc ý nói với giáo sư Mạc: "Thấy chưa, người ta không muốn đi với ông, hoàn toàn là ông đơn phương tình nguyện." Giáo sư Mạc cười khổ nói: "Vậy sau này tôi tìm cô bé để tìm hiểu chuyện thì chắc là được chứ?

Lúc đó đừng cản tôi nhé." Điểm này thì không có vấn đề gì.

Dù sao giáo sư Mạc đã ký thỏa thuận bảo mật, tất cả những phát hiện trong chuyến đi địa cung lần này chỉ có thể công bố sau năm mươi năm nữa.

Lúc đó những người hiện tại cũng không biết ở đâu rồi, nên mọi người chẳng lo lắng gì cả.

Lúc này, công chúa Vị Ương vui vẻ ôm lấy Hứa Thành: "Tốt quá tốt quá, em không phải bị đưa đi rồi." Thấy công chúa Vị Ương nói vậy, Hứa Thành cũng cảm thấy có chút xót xa.

Bàn Tử lúc này đã kiểm kê xong đồ tùy táng trong quan tài pha lê, phát hiện phần lớn đều là ngọc thạch, xem ra công chúa Vị Ương rất thích ngọc.

Chỉ thấy công chúa Vị Ương lấy ra một miếng ngọc bội có hoa văn phượng hoàng từ trong đống ngọc thạch đó. "Cái này không cho các người được, là anh Bạch Uyên tặng cho em." Thấy miếng ngọc bội hoa văn phượng hoàng đó, mắt Bàn Tử sáng rực. "Hứa Thành, con bé này không phải cố ý chứ?

Cứ lấy đi món đồ giá trị nhất." Công chúa Vị Ương thấy ánh mắt của Bàn Tử, liền giấu miếng ngọc bội vào lòng, nấp sau lưng Hứa Thành.

Bàn Tử lập tức tỏ ra vẻ mặt hiền lành, dễ gần. "Công chúa Vị Ương à, xem này, chúng ta có thể thương lượng được không?

Miếng ngọc bội đó, giao cho chú, chú giữ giúp cháu.

Đợi sau khi ra ngoài, chú Vương sẽ trả lại cho cháu." Công chúa Vị Ương lập tức trừng mắt. "Không, ông lừa người, ông là người xấu." Bàn Tử sốt ruột: "Chú lừa cháu lúc nào?

Chú vừa mới giúp cháu nói chuyện mà." Công chúa Vị Ương nấp sau lưng Hứa Thành, ló nửa cái đầu ra nói: "Cháu bẩm sinh có thể

phân biệt được ai là người tốt ai là người xấu.

Ông và ông lão kia đều không phải người tốt." Nói xong, cô bé lại chỉ vào Ngô Tà và Hứa Thành: "Anh Bạch Uyên của cháu và chú này là người tốt." Ngô Tà lập tức mặt mày méo xệch: "Tôi thành chú rồi sao?

Tôi còn chưa kết hôn mà." Công chúa Vị Ương hỏi: "Anh Bạch Uyên, kết hôn là gì ạ?" Hứa Thành nói: "Là ý nghĩa của thành thân." Công chúa Vị Ương tinh nghịch hỏi: "Anh Bạch Uyên kết hôn chưa ạ?" Hứa Thành lắc đầu: "Anh chưa." Khi Hứa Thành vừa dứt lời, công chúa Vị Ương vui vẻ nhảy cẫng lên: "Em có thể gả cho anh Bạch Uyên, em có thể gả cho anh Bạch Uyên!" Hứa Thành lập tức mặt đầy vạch đen.

Ngô Tà và Bàn Tử cũng đều nhìn Hứa Thành với vẻ mặt châm chọc, thấy bộ dạng bẽ mặt của Hứa Thành bây giờ cũng khá vui.

Lúc này Hứa Thành hỏi công chúa Vị Ương: "Cô có biết lối ra dẫn đến tầng tiếp theo ở đâu không?" Công chúa Vị Ương nói: "Em biết, nhưng em chỉ biết tầng tiếp theo ở đâu, vì trước đây em từng thấy, nhưng lối vào của tầng kế tiếp ở đâu thì em không biết." Hứa Thành gật đầu: "Vậy bây giờ chúng ta có thể đi được không?" Công chúa Vị Ương nói: "Đương nhiên là được rồi, em dẫn anh đi." Nghe công chúa Vị Ương nói vậy, những người khác đều có chút kinh ngạc và vui mừng, không ngờ công chúa Vị Ương lại biết đường đi tiếp theo.

Ngay sau đó, Hứa Thành và công chúa Vị Ương dẫn đường ở phía trước.

Đến một nơi không dễ thấy trong hang động, công chúa Vị Ương nói: "Xem kìa, đến đây rồi." Theo hướng tay công chúa Vị Ương chỉ, Hứa Thành phát hiện nơi đó có một chiếc vòng ngọc màu đen.

Nếu không nhìn kỹ, căn bản không phát hiện được.

Hang động lớn và tối như vậy, nếu chỉ có vài người đi tìm, e rằng một tuần cũng không tìm ra.

Công chúa Vị Ương nói: "Bây giờ chỉ cần kéo nó ra là có thể đến lối vào của tầng tiếp theo." Hứa Thành theo chỉ dẫn của công chúa Vị Ương, kéo chiếc vòng ngọc màu đen.

Chỉ nghe thấy tiếng "ầm ầm ầm".

Người khổng lồ bằng đồng lúc nãy, trên người trực tiếp nứt ra một khe hở.

Bên trong ánh sáng lưu chuyển, như thể thông đến một thế giới khác.

Thấy người khổng lồ bằng đồng, công chúa Vị Ương vui vẻ vỗ tay, chỉ vào khe hở vừa nứt ra trên người gã khổng lồ nói: "Nơi đó là lối đi đến tầng thứ hai." Công chúa Vị Ương vừa dứt lời, bốn người nhìn nhau.

Chương 185

Công nghệ dịch chuyển không gian đã có từ thời nhà Tần rồi sao?

Không ai biết thiết bị dịch chuyển không gian này có hoạt động hay không, vì thế đều có chút không dám vào.

Lúc này, công chúa Vị Ương là người đầu tiên bước vào, chỉ một lúc sau đã biến mất ở khe nứt của người khổng lồ bằng đồng.

Hứa Thành gọi cũng không kịp.

Xem ra bây giờ không vào cũng không được rồi.

Hứa Thành là người đầu tiên bước vào, chỉ cảm thấy một trận trời đất quay cuồng.

Sau đó, cảnh sắc trước mắt thay đổi, công chúa Vị Ương đang đứng bên cạnh nhìn Hứa Thành.

Công chúa Vị Ương thấy Hứa Thành cũng đã đến, liền phấn khích ôm lấy hắn. "Anh Bạch Uyên." Hứa Thành không ngăn Vị Ương ôm, dù sao cũng là một mỹ nữ nhỏ, tuy tuổi tác có hơi lớn một chút, nhưng có quan hệ gì đâu.

Hứa Thành cẩn thận quan sát xung quanh, phát hiện gần đó bày đầy những tế đàn lớn nhỏ, trên đó chất đầy đầu lâu người, trông rất quỷ dị.

Sau đó Ngô Tà, Bàn Tử và giáo sư Mạc cũng được dịch chuyển đến.

Ngay sau đó, Bàn Tử bắn một quả pháo sáng lên không trung, khiến cảnh tượng trước mắt hiện ra không sót một chi tiết.

Khi thấy những đầu lâu đó, ai nấy đều kinh ngạc.

Lúc này, giáo sư Mạc nói: "Chắc chắn có gì đó không đúng.

Tần Công năm 384 trước Công nguyên đã bãi bỏ việc chôn người sống theo, không thể nào có nhiều đầu lâu như vậy." Lúc này Bàn Tử nói: "Nghĩ nhiều làm gì, ở đây không phải có một cô con gái của Tần Thủy Hoàng sao, hỏi cô ấy là biết ngay." Giáo sư Mạc lúc này mới nhớ ra, vội vàng hỏi Vị Ương: "Tiểu công chúa, cô có biết năm xưa rốt cuộc là chuyện gì không?" Vị Ương nói: "Các người không biết sao?

Chỉ cần là thợ xây dựng ở đây, tất cả đều không thể sống sót trở về." Giáo sư Mạc mặt già đỏ ửng, không ngờ lại phạm phải một sai lầm thường thức.

Lúc này, Hứa Thành nhặt một chiếc vò trên tế đàn lên, bên trong toàn là đất đen, trông giống như thi thể đã bị phân hủy nặng.

Bàn Tử cũng bắt chước đổ vò ra.

Lúc này Vị Ương nói: "Đây đều là thi thể sứa, về cơ bản là thuốc dẫn của thuốc trường sinh bất lão đó." Ngô Tà lúc này nói: "Tôi chỉ biết có một số loại sứa quả thực có thể sống vĩnh viễn, nhưng dùng để luyện đan thì có hơi quá rồi." Vị Ương nói: "Năm xưa phụ vương của em phái Từ Phúc ra nước ngoài bắt sứa, nhưng Từ Phúc một đi không trở lại.

Cuối cùng, những người Uyển Cừ đã giúp phụ vương em bắt được sứa vương mới luyện thành được đan dược." Lúc này Hứa Thành tò mò hỏi: "Người Uyển Cừ rốt cuộc là ai, cô biết không?" Nhìn Hứa Thành, Vị Ương bĩu môi: "Những người dân Uyển Cừ đó đều là do anh Bạch Uyên dẫn đến mà, anh Bạch Uyên đến cả cái này cũng quên rồi sao?" "Khụ khụ." Nghe Vị Ương nói, Hứa Thành cảm thấy mình sao mà ngầu thế, nhưng căn bản mình đâu có trải qua những chuyện đó. "Bây giờ anh Bạch Uyên bị mất trí nhớ, không nhớ rõ những thứ đó nữa, Vị Ương có thể nói cho anh Bạch Uyên biết

không?" Thấy Hứa Thành cuối cùng cũng thừa nhận mình là Bạch Uyên, Vị Ương liền hôn một cái lên má hắn. "Em biết mà anh Bạch Uyên, đương nhiên là có thể nói cho anh biết rồi." Qua lời kể của Vị Ương, bốn người Hứa Thành mới hiểu được ngọn ngành của sự việc.

Nguyên lai năm xưa Bạch Uyên là hậu duệ của Bạch Khởi.

Vì Bạch Khởi bị giết, tộc nhân họ Bạch cũng bị lưu đày đến các quốc gia hải ngoại, cũng chính là khu vực Nam Hải ngày nay.

Bạch Uyên trời sinh thông minh, học gì cũng thông.

Sau này không biết từ đâu có được một đơn thuốc, lại đúng là đơn thuốc trường sinh bất lão.

Sau đó Tần Thủy Hoàng nghe được chuyện này, phái người tìm Bạch Uyên đến.

Bởi vì trên đơn thuốc có vài loại dược liệu thực sự quá hiếm thấy, cần có ngọc thiên thạch và nước mắt giao nhân, cộng thêm sứa vương to như núi Thái Sơn làm thuốc dẫn.

Các dược liệu khác trên đơn thuốc, phần lớn cũng là trân bảo thế gian, nhưng dù quý hiếm cũng không phải là không tìm được.

Nhưng ba thứ kia, căn bản là những thứ trong thần thoại.

Ngọc thiên thạch chỉ có trong truyền thuyết về nước của Tây Vương Mẫu, nhưng nước của Tây Vương Mẫu đã sớm biến mất, căn bản không thể tìm được.

Nước mắt giao nhân, giao nhân cũng là người cá, vì bị tàn sát hàng loạt, cũng đã sớm không còn tung tích.

Còn sứa vương to như núi Thái Sơn, cũng là điều không thể thực hiện được.

Tần Thủy Hoàng từng cho rằng Bạch Uyên đang lừa mình, vì thế

đã nhốt Bạch Uyên vào ngục.

Nhưng không lâu sau, một khối thiên thạch khổng lồ từ trên trời rơi xuống.

Thiên thạch đó toàn thân màu trắng, sờ vào ấm áp như ngọc, khiến Tần Thủy Hoàng vô cùng hứng thú.

Ông không khỏi thả Bạch Uyên từ trong ngục ra, ban cho Bạch Uyên tước vị của tổ tiên Bạch Khởi.

Bạch Uyên lần này không chỉ giữ được mạng sống mà còn tìm lại được vinh quang cho tổ tiên.

Nhưng Tần Thủy Hoàng lại lệnh cho Bạch Uyên phải đi tìm hai loại dược liệu còn lại.

Sau khi Bạch Uyên ra biển, đã gặp được người dân Uyển Cừ.

Trình độ khoa học kỹ thuật của người dân Uyển Cừ cực kỳ phát triển.

Theo họ nói, tổ tiên của họ đã rơi xuống cùng một khối thiên thạch khổng lồ từ mấy nghìn năm trước.

Tổ tiên của họ không tìm được đường về nhà, đành ở lại hải ngoại sinh sôi nảy nở.

Bạch Uyên mời họ cùng làm việc cho Long Quân, cùng nhau mưu cầu phú quý.

Người dân Uyển Cừ rõ ràng cũng chưa từng tiếp xúc với thế giới bên ngoài, nội tâm thuần khiết lương thiện, vui vẻ nhận lời mời của Bạch Uyên.

Chương 186

Người dân Uyển Cừ đã mang nước mắt giao nhân về, chỉ có điều sứa vương hiện tại không phải là năm thích hợp để bắt, chỉ có thể đợi năm sau mới tiếp tục.

Sau khi đến Hàm Dương, Tần Thủy Hoàng cũng vui mừng tiếp kiến những người này.

Người dân Uyển Cừ cũng tặng cho Tần Thủy Hoàng một cái đỉnh lớn.

Tần Thủy Hoàng dùng nó để luyện đan, lệnh cho Bạch Uyên ngày đêm canh giữ cái đỉnh đó.

May mắn là, sứa vương chỉ là thuốc dẫn, nên có thể luyện đan trước.

Người dân Uyển Cừ vận dụng kỹ thuật của mình, đã tạo ra cho Tần Thủy Hoàng những tạo vật thần bí gần như không thể tưởng tượng được vào thời đó.

Tần Thủy Hoàng muốn phái người đi học kiến thức của họ, nhưng kiến thức của người dân Uyển Cừ đều là do truyền thừa mà có, con người căn bản không thể học tập và lý giải được sự ảo diệu trong đó.

Vì thế Tần Thủy Hoàng cũng từ bỏ lựa chọn này.

Nhưng Bạch Uyên là một thiên tài, đã đơn giản hóa ra một bộ kiến thức có thể học được.

Tuy không lợi hại như của người dân Uyển Cừ, nhưng cũng là đoạt thiên địa tạo hóa.

Vì thế Tần Thủy Hoàng đã hứa gả Vị Ương cho Bạch Uyên.

Đến đây, Hứa Thành nghiêm trọng nghi ngờ công chúa Vị Ương tự thêm vào, nhưng thấy bộ dạng đắc ý của cô bé, cũng không vạch trần.

Một năm sau, một phó tướng của Bạch Uyên, Từ Phúc, nói rằng muốn ra nước ngoài bắt sứa.

Vì thế Tần Thủy Hoàng lệnh cho người dân Uyển Cừ tạo một chiếc thuyền lớn.

Trước khi Từ Phúc đi, đã yêu cầu ba nghìn đồng nam đồng nữ, còn mang theo một phần thuốc trường sinh bất lão chưa luyện xong.

Tuy không biết vì sao Tần Thủy Hoàng đầu óc chập chờn lại đồng ý yêu cầu của Từ Phúc, nhưng Từ Phúc đã thuận lợi xuất phát.

Nhưng một đi không bao giờ trở lại.

Tần Thủy Hoàng cũng mắc bệnh nặng, đành lệnh cho Bạch Uyên và những người Uyển Cừ kia một lần nữa ra nước ngoài tìm sứa vương.

Cuối cùng, Bạch Uyên không phụ sự kỳ vọng, đã mang được sứa vương về.

Khi Tần Thủy Hoàng biết được tin này, đã hưng phấn muốn đến nơi có thiên thạch để xem luyện đan.

Bạch Uyên sau khi mang sứa vương về, đã cắt sứa vương ra, lần lượt nấu trong đỉnh, cuối cùng luyện thành chín viên thuốc trường sinh bất lão.

Nhưng Bạch Uyên nói dối rằng thuốc trường sinh bất lão chỉ còn lại ba viên, sáu viên ở giữa đã hỏng.

Lời nói dối như vậy tuy đầy sơ hở, nhưng Tần Thủy Hoàng không để ý, vì ông sắp chết rồi, dù chỉ còn lại một viên cũng là rất tốt.

Nhưng chuyện sau đó, sử sách cũng có ghi chép, Tần Thủy Hoàng

chưa đến nơi đã chết giữa đường.

Ba viên thuốc trường sinh bất lão đó, lúc đó không ai dám ăn, bèn được chôn cùng Tần Thủy Hoàng trong lăng.

Lúc này Hứa Thành hỏi Vị Ương: "Trước đó không phải cô đã ăn một viên trường sinh đan sao?

Viên trường sinh đan đó là một trong ba viên kia, hay là sáu viên mà Bạch Uyên đã giấu đi?" Công chúa Vị Ương nói: "Đương nhiên là anh Bạch Uyên tặng cho Vị Ương rồi." Hứa Thành gật đầu, xem ra trong lăng Tần Thủy Hoàng chắc hẳn có ba viên trường sinh bất lão đan đó.

Vị Ương lại tiếp tục kể chuyện tiếp theo.

Sau khi Tần Thủy Hoàng chết, Vị Ương là cái gai trong mắt Triệu Cao, tự nhiên bị bài xích.

Sau đó Triệu Cao lấy danh nghĩa câu kết với ngoại tộc, muốn phán cho Vị Ương hình phạt chém ngang lưng.

Nhưng Bạch Uyên lúc đó trong triều cũng có danh vọng, đã cứu Vị Ương.

Cứu được một lúc, không cứu được cả đời, bèn để Vị Ương uống thuốc trường sinh bất lão, chôn Vị Ương dưới tế đàn của Ký Châu Đỉnh.

Và nói với Vị Ương, hai nghìn năm sau, sẽ đánh thức cô, lúc đó có thể ở bên nhau mãi mãi.

Nói xong Vị Ương sờ lên khuôn mặt đỏ bừng, nhìn Hứa Thành. "Em biết anh Vị Ương nhất định sẽ không lừa em." Thấy công chúa Vị Ương lại như vậy, Hứa Thành có chút đau đầu, nhưng lại không thể thật sự đuổi cô bé đi.

Hứa Thành nói: "Những cái vò ở đây, e rằng là bã thuốc còn lại sau khi luyện chế sứa vương năm xưa, bây giờ không ai được đụng vào." Bàn Tử đều gật đầu, dù sao nếu bên trong có vi khuẩn cổ đại lây nhiễm, thì không hay rồi.

Hứa Thành quay đầu nói với giáo sư Mạc: "Giáo sư Mạc, ông có thể nghiên cứu ở đây trước, bây giờ tôi phải đi trước thăm dò đường." Lại quay sang Ngô Tà nói: "Ngô Tà, cậu và Vị Ương ở lại đây, tôi và Bàn Tử đi trước thăm dò, lúc đó nếu có nguy hiểm, cứu người cũng tiện hơn." Ngô Tà gật đầu, chỉ có Vị Ương có chút không muốn. "Em muốn ở cùng anh Bạch Uyên mà." "Vị Ương, bây giờ không phải là nhà của con nít, làm không tốt sẽ chết đấy." Giọng Hứa Thành khá nghiêm khắc, Vị Ương hiển nhiên cũng nhận ra sự nghiêm trọng của nó.

Sau đó chạy đến ôm eo Hứa Thành nói: "Vậy Vị Ương ở đây chờ anh nhé." Nói xong còn chỉnh lại quần áo cho Hứa Thành, trông như một người vợ nhỏ đang chờ chồng ra trận trở về.

Thấy cảnh này, Bàn Tử chua lè nói: "Hứa Thành, kiếp trước cậu có phải đã cứu thế giới không, sao lại được phụ nữ yêu thích như vậy." Hứa Thành cười nói với Bàn Tử: "Anh biết tại sao không?" Bàn Tử lập tức gật đầu như gà mổ thóc.

Tuy kiếp này không thể tìm được vợ nhỏ, nhưng nếu có thể di truyền cho kiếp sau cũng tốt.

Hứa Thành ho một tiếng: "Nguyên nhân là, anh không đẹp trai bằng tôi." "Ha ha ha." Ngô Tà cười ha hả, Vị Ương cũng không giấu được nụ cười trên mặt, ngay cả giáo sư Mạc cũng tâm tình trở nên vui vẻ.

Tiếng cười lớn đã xua tan hết căng thẳng của mấy ngày qua.

Đùa thì đùa, cũng đã đến lúc phải tiến lên thăm dò.

Hứa Thành dẫn theo Bàn Tử và Tiểu Bạch đi về phía trước.

Chương 187

Nơi có những tế đàn tuy lớn, nhưng cũng chỉ tương đương với một gian mộ thất mà thôi.

Hứa Thành và Bàn Tử đi không lâu mới thấy tường của mộ thất, nhìn lên những bức tường đó, trên đó đầy những vết khắc lớn nhỏ.

Những vết khắc đó dường như đang biểu đạt điều gì đó, nhưng theo Hứa Thành thấy, có lẽ là do những người thợ đó khắc.

Lúc này Bàn Tử nói: "Xem kìa, bên đó có một cánh cửa." Đèn pin của Bàn Tử chiếu vào cánh cửa, ở cửa có hai con thú trấn cửa hình Thao Thiết.

Thao Thiết có nghĩa là chỉ vào không ra, tức là, chỉ cần vào, thì đời đời kiếp kiếp cũng đừng hòng ra ngoài.

Trong miệng hai con Thao Thiết đó, ngậm hai viên đá.

Trên những viên đá đó, khắc đầy những chú văn trấn linh.

Những chú văn trấn linh đó, Hứa Thành cũng không nhận ra rõ lắm.

Xem ra đó là Âm Dương thuật thời Tiên Tần, những Âm Dương thuật đó như từng đạo phong ấn, khóa chặt thứ gì đó.

Hứa Thành có thể cảm nhận được bên trong đó có ít nhất mấy chục vạn oán linh đang gào thét.

Điều này khiến Hứa Thành cũng cảm thấy kinh hãi không thôi.

Thật không biết nếu những oán linh này chạy ra ngoài, sẽ gây ra hậu quả như thế nào.

Hứa Thành quan sát hồi lâu, không thấy bất kỳ công tắc nào có thể

vào được trên cánh cửa này.

Bàn Tử lúc này nói: "Hai viên đá này, nhất định là công tắc của cửa." Nói xong, Bàn Tử định đi gỡ hai viên đá đó.

Hứa Thành vội vàng ngăn Bàn Tử lại, vì Bàn Tử không có sức mạnh để chống lại những oán linh đó.

Kể từ lần trước Bàn Tử phát hiện Mạc Kim Phù được làm từ sừng tê giác, từ đó về sau gã không bao giờ mang theo bất kỳ vật trừ tà nào nữa.

Hứa Thành sau khi ngăn Bàn Tử lại, đã đi tới, gỡ hai viên đá ra, ném vào không gian nhẫn.

Ngay khoảnh khắc ném vào không gian nhẫn, hai viên đá đó nổ tung, oán linh bên trong đều lao ra.

Mấy chục vạn oán linh như từng đám mây đen, gần như lấp đầy cả không gian nhẫn.

Tiểu Ngân tò mò nhìn những oán linh đó, bản năng cảm thấy chúng rất ngon.

Sau khi ăn một con, Tiểu Ngân rõ ràng cảm thấy cơ thể mình có sự thay đổi.

Sự thay đổi đó khiến Tiểu Ngân mê mẩn, cảm giác còn thoải mái hơn ăn những viên đá kia.

Mà Yamashita Jingmi và cô gái áo đỏ trong không gian, sau khi thấy những oán linh này, hiển nhiên đều sợ hãi.

Những oán linh đó cũng điên cuồng lao về phía hai người họ.

Hai người thấy bên phía Tiểu Ngân không có oán linh nào dám lại gần, cũng lần lượt bay về phía đó.

Hứa Thành thấy vậy có chút tắc lưỡi.

Bởi vì nếu không có không gian nhẫn, hoặc là những kẻ trộm mộ bình thường, những oán linh đó ước chừng có thể ăn sạch mọi người không còn một mẩu xương.

Hứa Thành quan sát một lúc, phát hiện Tiểu Ngân dường như rất thích thú việc ăn oán linh, ăn đến nỗi không còn gì vui hơn.

Hứa Thành cũng muốn xem Tiểu Ngân rốt cuộc có thể tiến hóa đến mức nào.

Sau khi Hứa Thành lấy ra cả hai viên đá, hắn nhìn về phía hai con Thao Thiết.

Ai ngờ hai con Thao Thiết đó trực tiếp nổ tung tại chỗ, tạo ra một lỗ hổng lớn trên cửa.

Bàn Tử vì đứng khá xa, chỉ bị một lỗ máu trên cánh tay, nhưng cũng đau đến nỗi la oai oái.

Hứa Thành cũng bị sóng xung kích làm cho khá chật vật, quần áo trên người cũng bị nổ ra nhiều lỗ.

Không ngờ ngoài viên đá ra, còn có một chiêu hiểm.

Nếu là những đạo sĩ Toàn Chân đến đây, cũng khó tránh khỏi bị nổ tan xương nát thịt.

Xem ra người xây dựng lăng mộ này, thật sự là chu đáo mọi mặt, đều đã tính toán cả rồi.

Nếu không phải hai nghìn năm trôi qua, tính ổn định của thuốc nổ bên trong Thao Thiết cũng đã thay đổi, nếu không không thể nào dễ dàng qua được như vậy.

Thuốc nổ vốn là do các phương sĩ luyện đan tình cờ phát hiện khi lò luyện bị nổ.

Có khả năng công thức thuốc nổ lúc đó còn sơ sài.

Nhưng trước hết phải băng bó vết thương cho Bàn Tử đã.

Bàn Tử lúc này lấy băng gạc từ trong túi ra, Hứa Thành nhìn xem, ở vết thương của Bàn Tử có một mảnh đá găm vào.

Hứa Thành lấy con dao trong túi của Bàn Tử, lại lấy ra một lọ cồn.

Châm lửa vào cồn, đặt con dao lên trên.

Sau khi hơ dao hơi đỏ, Hứa Thành trực tiếp khều mảnh đá ra.

Đau đến nỗi Bàn Tử toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Chương 188

Lại cẩn thận khều những mảnh đá nhỏ còn lại ra, Hứa Thành mới bôi thuốc cho Bàn Tử.

Nhưng cánh tay trái của Bàn Tử, tạm thời không nên hoạt động nữa.

Lúc này Hứa Thành nói: "Bàn Tử, anh về trước đi, phần còn lại để tôi thăm dò là được rồi." Bàn Tử lập tức nói: "Thế sao được, thăm dò lăng Tần Thủy Hoàng không phải là chuyện của một người.

Nơi này anh chưa có kinh nghiệm, chúng ta đi cùng nhau." Hứa Thành thấy Bàn Tử kiên trì, cũng không khuyên nữa. "Vậy cũng được, nếu thực sự không chịu nổi, thì nói với tôi một tiếng." Bàn Tử gật đầu.

Hứa Thành nhìn cửa, phát hiện bức tường không bị nổ ra lỗ hổng rõ rệt, chỉ có cửa đá bị nổ vỡ.

Từng có ghi chép, người Tần khi xây dựng tường địa cung, đều sẽ dùng cung tên để thử trước.

Chỉ cần cung tên bắn không vào được tường, thì phải xây lại.

Xem ra bức tường đất này có khả năng chống chịu cực kỳ đáng sợ.

Đi ra khỏi cửa, bên ngoài là một con đường cực kỳ rộng rãi, và thông ra bốn phương tám hướng.

Hứa Thành nhìn xung quanh, phát hiện suy đoán của mình quả nhiên không sai.

Nơi họ đang ở, cũng chỉ là một gian mộ thất mà thôi.

Hai bên con đường lớn đó, đều là những kiến trúc tương tự, trông như một tòa thành trì.

Trong tình huống này, Hứa Thành quyết định quay lại, đưa mọi người đi cùng.

Bàn Tử thấy vậy cảm khái nói: "Ai mà ngờ được, Tần Thủy Hoàng thật sự đã xây dựng một tòa thành trì trong mộ huyệt của mình." Hứa Thành nói: "Đúng là vậy, bây giờ chúng ta về trước, tập hợp mọi người lại đã." Bàn Tử gật đầu, vừa rồi gã tưởng bên ngoài mộ thất chỉ thông đến một mộ thất khác thôi, ai ngờ lại là thế này.

Hứa Thành và Bàn Tử đi về.

Thấy hai người quay lại, Ngô Tà tiến lên hỏi: "Sao rồi, bên ngoài tình hình thế nào, vừa rồi tiếng động đó là gì?" Lời của Ngô Tà như súng liên thanh, hỏi đến nỗi Hứa Thành và Bàn Tử có chút ngơ ngác.

Ngô Tà hiển nhiên cũng phản ứng lại, có chút quá rồi, không khỏi có chút ngại ngùng cười cười.

Nhưng thấy Bàn Tử bị thương, Ngô Tà có chút lo lắng, tiến lên xem Bàn Tử rốt cuộc bị làm sao.

Lúc này, Vị Ương cũng vui vẻ nhảy đến trước mặt Hứa Thành. "Anh có thể trở về an toàn thật tốt." Giáo sư Mạc hỏi: "Bên ngoài không có đường rồi sao?" Hứa Thành xua tay: "Đừng nhắc nữa, bên ngoài là một tòa thành trì dưới lòng đất." Thấy Hứa Thành nói vậy, Ngô Tà tò mò hỏi: "Chẳng lẽ Tần Thủy Hoàng thật sự đã xây dựng một tòa thành trì dưới lòng đất sao?" Nghe Hứa Thành nói vậy, giáo sư Mạc cũng nghiêm túc.

Hứa Thành nói: "Bên ngoài thật sự là một tòa thành trì, có khả năng được xây dựng phỏng theo Hàm Dương năm xưa, bên ngoài quá lớn, căn bản không nhìn thấy điểm cuối." Lúc này Vị Ương nói: "Anh

Bạch Uyên nói thật sao?

Em năm xưa thích nhất là đi dạo Hàm Dương, nếu là phỏng theo Hàm Dương xây dựng, em nhất định có thể biết mình đang ở đâu." Nghe Vị Ương nói vậy, mắt Hứa Thành sáng lên.

Đúng vậy, nếu có thể biết đường, chẳng phải sẽ tiết kiệm được không biết bao nhiêu thời gian sao?

Nghĩ vậy, Hứa Thành nói: "Việc không thể chậm trễ, chúng ta xuất phát ngay bây giờ." Bốn người còn lại gật đầu, dù sao lần này phải tìm được thuốc trường sinh bất lão làm mục tiêu.

Bàn Tử là người tích cực nhất, vì gã cũng muốn tìm một vài món thần khí truyền thế, không uổng công cả đời đổ đấu.

Sau khi ra khỏi cửa, Bàn Tử trực tiếp bắn một quả pháo sáng lên không trung, toàn bộ kiến trúc xung quanh cũng hiện ra trước mắt mọi người.

Thấy những kiến trúc xung quanh, Vị Ương hưng phấn nói: "Chúng ta đang ở trong phạm vi của cung Bộ Thọ, đi thẳng về phía trước là sông Vị." Nghe Vị Ương nói vậy, giáo sư Mạc nói: "Trong điển tịch có ghi chép, trong địa cung dùng thủy ngân làm trăm sông nghìn biển.

Chỉ không biết sông Vị đó có phải được đổ bằng thủy ngân không." Bàn Tử nói: "Hay là chúng ta đừng vội đến sông Vị, bây giờ chúng ta vào những tòa nhà kia xem có đồ gì hay không đã." Lúc này Hứa Thành nói: "Không được, bây giờ chúng ta phải đến sông Vị mới là việc cấp bách." Bàn Tử thấy Hứa Thành nói vậy, cũng không nói gì nữa.

Hứa Thành sở dĩ nói vậy, là vì không biết trong những tòa nhà đó rốt cuộc có thứ gì, lỡ như giống như viên đá lúc nãy, căn bản không

thể lo cho mọi người được.

Mà bây giờ nơi có khả năng đặt trường sinh đan nhất là cung A Phòng.

Hứa Thành hỏi Vị Ương: "Cung Bộ Thọ cách cung A Phòng bao xa?" Vị Ương lắc đầu: "Em thường ngồi xe ngựa, cũng chưa từng đi bộ từ cung A Phòng đến đây, vì cung A Phòng và nơi này cách nhau một con sông Vị." Giáo sư Mạc nói: "Tôi từng xem bản đồ Hàm Dương cổ, cách cung A Phòng khoảng mười chín cây số." Hứa Thành nghe xong, không khỏi có chút nhíu mày.

Bây giờ không biết như thế này có thể đi bộ mười chín cây số được không.

Dù sao địa cung nguy cơ tứ phía, mười chín cây số thực sự quá xa xôi, còn phải vượt qua sông Vị.

Sông Vị đó có khả năng được đổ bằng thủy ngân, xung quanh chắc chắn tỏa ra khí độc chết người.

Nhưng đã đến đây rồi, không thể nào lùi bước được.

Hứa Thành bảo mọi người lấy mặt nạ phòng độc ra và thay tấm lọc mới, còn mình thì đưa mặt nạ phòng độc cho Vị Ương.

Thấy Hứa Thành làm vậy, Bàn Tử lo lắng nói: "Lát nữa cậu mà bị ngộ độc thì phải làm sao?" Hứa Thành xua tay ra hiệu không sao.

Vị Ương đang tò mò nhìn chiếc mặt nạ phòng độc có hình thù kỳ quái, thích thú nghịch ngợm.

Hứa Thành liền giải thích cho Vị Ương cách sử dụng mặt nạ phòng độc.

Nghe nói chiếc mũ này có thể chống lại khí độc, Vị Ương tỏ ra kinh ngạc.

Nhưng rồi lại lo lắng hỏi: “Bạch Uyên ca ca đưa cho muội rồi, vậy huynh thì sao?” Hứa Thành đáp: “Không sao cả, thể chất của tôi vốn không sợ mấy loại kịch độc đó.” Nghe Hứa Thành nói vậy, Vị Ương có chút lo lắng nhìn anh, dù sao thì ai biết được Hứa Thành có đang lừa cô bé không.

Thấy cô bé mặt đầy lo lắng, Bàn Tử nói: “Không cần lo cho nó, ai bị độc chết chứ nó thì không bị độc chết đâu.” Sau một hồi khuyên giải, Vị Ương mới đồng ý đeo lên.

Mọi người nhìn cô nương lương thiện như vậy, trong lòng không khỏi có thêm một tia yêu mến.

Đi trên con đường lớn, những công trình kiến trúc xung quanh đều mang lại cho người ta cảm giác âm u, giống như bên trong đang giam cầm những con quái thú, có thể xuất hiện trước mặt mọi người bất cứ lúc nào.

Chương 189

Nhìn con đường tối đen như mực, ngoài Hứa Thành ra, những người khác khó tránh khỏi có chút sợ hãi, Bàn Tử lại định bắn thêm một quả pháo sáng.

Nhưng lại bị Hứa Thành cản lại, hiện tại pháo sáng vẫn còn đủ, nhưng phải tiết kiệm một chút.

Lúc này, một cảm giác cực kỳ kỳ quái lan tỏa trong lòng mọi người, giống như có người đang thì thầm bên tai, con đường phía trước vô cùng gian hiểm, quay về thì tốt hơn.

Dần dần, cảm giác này càng lúc càng mãnh liệt, Hứa Thành cũng cảm nhận được.

Nhưng khi anh nhận ra thì Ngô Tà đã bị ảo giác này mê hoặc.

Hứa Thành nhìn về phía trước, phát hiện những ngôi nhà gỗ kia mọc đầy những cây nấm đủ màu sắc, chính những cây nấm này là thủ phạm.

Lúc này, giáo sư Mạc là người đầu tiên quay đầu, loạng choạng đi về phía sau.

Có người thứ nhất sẽ có người thứ hai, Ngô Tà, Bàn Tử và giáo sư Mạc ba người quay đầu, đi thẳng về con đường cũ.

Nhưng công chúa Vị Ương không bị ảo giác này mê hoặc, thấy mọi người mặt không biểu cảm quay về, Vị Ương lập tức có chút sợ hãi.

Thấy thân thể Vị Ương không ngừng run rẩy, Hứa Thành liền ôm lấy Vị Ương, lập tức Vị Ương an tâm hơn rất nhiều.

“Bọn họ bây giờ đang bị ảo giác mê hoặc, việc quan trọng nhất là

đánh thức họ dậy.” Vị Ương được Hứa Thành ôm, trong lòng lập tức có chút ngọt ngào, cảm giác sợ hãi cũng tan thành mây khói.

Hứa Thành trực tiếp để Tiểu Bạch chặn mọi người lại, hàn khí trên người không ngừng thổi về phía Ngô Tà.

Hàn khí của Tiểu Bạch cực kỳ âm hàn, ba người vốn đầu óc không tỉnh táo, lập tức bị luồng khí lạnh này thổi cho tỉnh lại.

Vừa rồi nhìn thấy những hình ảnh kia, trong lòng mọi người đều có chút sợ hãi.

Bàn Tử cảm thấy có gì đó không ổn, liền hỏi Hứa Thành: “Hứa Thành, vừa rồi tôi bị sao vậy, sao lại vô thức đi ngược lại thế?” Hứa Thành đáp: “Vừa rồi chắc là đã hít phải một ít khí gây ảo giác, cho nên mới xảy ra biến hóa như vậy.” Nói rồi Hứa Thành lấy súng từ trong túi của Bàn Tử, bắn một phát pháo sáng để mọi người nhìn cho rõ.

Ánh sáng của pháo sáng cực kỳ mạnh mẽ, khi nhìn thấy những ngôi nhà phía trước, mọi người kinh ngạc đến không nói nên lời.

Những cây nấm gây ảo giác kia chính là do hít phải bào tử nấm mà sinh ra ảo giác.

Hứa Thành thấy mọi người đã hiểu, nói: “Bây giờ chúng ta nhất định phải cẩn thận hơn nữa, mặt nạ phòng độc không thể chống lại độc của nấm.

Xem ra bây giờ chúng ta phải đi đường vòng.” Mọi người đều gật đầu, dù sao đó cũng là sự thật.

May mắn là đường sá ở đây thông suốt bốn phương, con đường này không đi được thì có thể đổi con đường khác.

“Oạp!” Một tiếng ếch kêu cực kỳ đột ngột xuất hiện trong địa cung tĩnh lặng.

“Ai đó?” Bàn Tử hét lên một tiếng, tất cả mọi người đều nơm nớp lo sợ, tiếng ếch kêu thực sự quá đột ngột.

Lúc này tiếng ếch kêu cũng bắt đầu vang lên dồn dập, dần dần lan khắp toàn bộ địa cung.

Hứa Thành nhìn theo hướng những cây nấm ban nãy, phát hiện bên cạnh chúng xuất hiện một lượng lớn cóc ngũ sắc.

Bàn Tử cũng bắn một phát súng hiệu, mọi người cũng đều nhìn thấy những con cóc đột nhiên xuất hiện kia.

Bàn Tử sợ đến mức la oai oái.

“Không ổn, chắc chắn là huyết cáp mô, chúng ta không chọc vào nổi đâu, mau đi thôi.” Mọi người không dám dừng lại, trực tiếp đi về con đường đã chọn lúc nãy.

Những con cóc phía sau cũng nhảy từng bước một, đuổi theo Hứa Thành.

Trong lúc chạy, Ngô Tà thở hổn hển hỏi: “Bàn Tử, huyết cáp mô mà anh nói là thứ gì vậy?” Hứa Thành cũng có chút tò mò, dù sao trong thế giới đạo mộ, anh cũng chưa từng nghe nói đến huyết cáp mô.

Hứa Thành cũng không nỡ dùng hệ thống để giám định, theo anh thấy, dùng hệ thống giám định khó tránh khỏi có chút xa xỉ.

Bàn Tử liếc nhìn về phía sau, phát hiện những con cóc kia còn ở xa, liền thở phào một hơi nói: “Huyết cáp mô tôi cũng là xem trong một cuốn sách cổ mới biết.

Huyết cáp mô vốn không phải cóc, mà là một loại sinh vật giống cóc, chỉ có thể phát ra tiếng ếch kêu mà thôi.

Thứ này, người xưa đều gọi là ‘Ương’.” “Ương?” Mọi người đều có chút tò mò, tại sao lại có một cái tên kỳ quái như vậy.

Lúc này Hứa Thành nói: "Từ thời cổ đại, người xưa gọi việc xui xẻo là tai ương, xem ra 'Ương' thực sự là một thứ không may mắn." Bàn Tử gật đầu.

"Loài Ương đó dựa vào lượng lớn tử khí để sinh sôi nảy nở, nhưng cũng rất hứng thú với sinh khí của người sống, bởi vì sinh khí có thể chuyển hóa thành một lượng lớn tử khí.

Những con Ương đó chắc chắn đã ngửi thấy sinh khí của chúng ta, cho nên mới điên cuồng đuổi theo." Tiếng ếch kêu phía sau cũng ngày càng lớn, Hứa Thành quay đầu lại nhìn, phát hiện những con "Ương" kia đang rợp trời dậy đất đuổi theo, trông có vẻ không dưới mấy vạn con.

Mọi người hoảng hốt không chọn đường, có đường là chạy, cuối cùng cũng không biết đã chạy đến đâu.

Lúc này Hứa Thành đột nhiên nghe thấy tiếng "hoa hoa" giống như tiếng nước chảy, liền dẫn mọi người chạy về hướng có tiếng nước.

Lúc này, những con "Ương" đang đuổi theo phía sau đột nhiên dừng bước, giống như phía trước có sự tồn tại khiến chúng vô cùng sợ hãi.

Thấy hành động bất thường của những con "Ương" này, Hứa Thành có chút tò mò, lẽ nào phía trước có sự tồn tại còn đáng sợ hơn chúng sao?

Nhưng bây giờ cũng không quản được nhiều như vậy, trước tiên phải vượt qua nguy cơ trước mắt đã.

Tiếng nước chảy cũng ngày càng lớn, sau khi vượt qua một con dốc đất, cảnh tượng trước mắt bỗng trở nên quang đãng.

Đó là một con sông khổng lồ được tạo thành từ thủy ngân.

Dưới ánh đèn pin, con sông thủy ngân hiện lên lấp lánh ánh bạc, giống như một dải ngân hà trên trời rơi xuống đất.

Lúc này, Hứa Thành chợt nhìn thấy trong sông có một quách quan tài bằng đồng khổng lồ đang trôi nổi, quách quan tài không ngừng rung động, thứ bên trong dường như sắp lao ra bất cứ lúc nào.

Chương 190

Nhìn thấy cỗ quan tài kia, Bàn Tử là người đầu tiên hưng phấn.

"Thấy cái quan tài kia không, bên trong chắc chắn có bảo bối." Ngô Tà phát hiện quách quan tài kia đang rung động dữ dội, sợ hãi nói: "Có bảo bối cũng phải có mạng mà lấy chứ." Những người khác hiển nhiên cũng đã nhìn thấy quách quan tài đang trôi nổi giữa sông không ngừng rung động, trông có vẻ như sắp có thứ gì đó nhảy ra khỏi đó.

Hứa Thành vội vàng bảo mọi người lùi sang một bên, lấy Lạc Tuyết Kiếm ra, đồng thời để Tiểu Bạch bay lên trời cảnh giới.

Tiểu Ngân đang vui vẻ ăn oán linh trong nhẫn cũng được anh gọi ra để bảo vệ mọi người.

Hai cô gái trong nhẫn không còn Tiểu Ngân bảo vệ, lập tức bị hàng vạn oán linh nhập vào người.

Nhưng dưới tác dụng tự phục hồi của chiếc nhẫn, hai cô gái cũng chỉ bị hành hạ không ngừng chứ không chết.

Thứ bên trong quách quan tài kia, Hứa Thành cảm thấy sẽ là một trận ác chiến, bởi vì anh cảm nhận được áp lực từ bên trong.

Áp lực này anh chỉ từng thấy trên người Tây Vương Mẫu và con Chu Tước ở núi Trường Bạch.

Hứa Thành không biết bên trong đó là ai, không lẽ là Tần Thủy Hoàng sao, nhưng đây mới chỉ là tầng thứ hai của địa cung.

Phanh phanh phanh!

Tiếng động bên trong ngày càng dồn dập, giống như tiếng trống trận dồn dập.

Cuối cùng, lớp vỏ đồng bên ngoài quách quan tài trực tiếp bị chấn vỡ rơi vào trong thủy ngân, theo một tiếng nổ lớn, thi thể bên trong bật ra.

Nhìn cỗ thi thể kia, Hứa Thành hít một hơi khí lạnh.

Bởi vì nó giống như một cỗ thi thể mục nát cao độ, bị người ta dùng các loại nội tạng chắp vá lung tung, miễn cưỡng ghép thành hình người.

Sau khi nhìn thấy cỗ thi thể, Vị Ương kinh hô một tiếng.

"Phụ hoàng!" Hứa Thành vô cùng ngạc nhiên, Tần Thủy Hoàng?

Thi thể đã thành ra thế này mà vẫn nhận ra được, quả nhiên là tình phụ tử sâu đậm.

Nhưng đã biết là Tần Thủy Hoàng, vậy cũng không cần phải đoán người này là ai nữa.

Mặc dù không biết tại sao Tần Thủy Hoàng lại bị chôn ở tầng thứ hai của địa cung, nhưng việc duy nhất Hứa Thành cần làm bây giờ là chém đầu Tần Thủy Hoàng.

Tần Thủy Hoàng hiển nhiên đã biến thành một con đại tống tử, hoàn toàn không có bất kỳ ý thức tự chủ nào, tất cả đều hành động theo bản năng.

Thiên cổ nhất đế lại biến thành bộ dạng này, thực sự khiến người ta thổn thức, nhưng nhìn từ mức độ mục nát, ghi chép nói rằng ông chết ba tháng sau mới được chôn cất hiển nhiên là thật.

Nhưng có lẽ người chôn Tần Thủy Hoàng có lòng tốt làm hỏng việc, trực tiếp dùng nội tạng của người khác thay thế cho một số bộ phận đã mục nát của Tần Thủy Hoàng.

Tần Thủy Hoàng kia hiển nhiên cũng đã tu luyện ra thần thông,

trực tiếp đứng trên thủy ngân, không hề chìm xuống.

Hứa Thành trực tiếp để Tiểu Bạch phóng ra hàn khí, xem có thể đóng băng Tần Thủy Hoàng trước không.

Nhưng trong khoảnh khắc Tiểu Bạch phóng ra hàn khí, toàn thân Tần Thủy Hoàng bùng lên ngọn lửa, thiêu đốt thủy ngân xung quanh thành tro bụi.

"Hạn Bạt!" Nhìn trạng thái này của Tần Thủy Hoàng, Hứa Thành buột miệng nói.

Hạn Bạt là một quái vật trong truyền thuyết cổ đại, con Hạn Bạt đầu tiên trên thế giới là con gái của Hoàng Đế.

Cùng với sự ra đời của con Hạn Bạt đầu tiên, các con Hạn Bạt khác cũng lần lượt ra đời.

Lịch sử ghi lại nơi nào Hạn Bạt đi qua, môi trường sẽ khô cằn ngàn dặm.

Nơi đó sẽ liên tục đại hạn trong ba năm.

Tần Thủy Hoàng con Hạn Bạt này rõ ràng có đạo hạnh rất cao, trực tiếp triệt tiêu toàn bộ hàn khí mà Tiểu Bạch phóng ra.

Sau đó, Tần Thủy Hoàng chú ý đến Hứa Thành, bởi vì trong bản năng của nó, nó có thể cảm nhận được Hứa Thành là người có sức uy hiếp nhất.

Người ta thường nói quả hồng phải chọn quả mềm mà bóp, Tần Thủy Hoàng hiển nhiên không như vậy, trực tiếp ngự không đi về phía Hứa Thành.

Hứa Thành thấy Tần Thủy Hoàng cương mãnh như vậy, trong lòng cũng khá thích loại Hạn Bạt này, dù sao nếu Tần Thủy Hoàng giống như cái đầu thai nhi ở Vân Thiên Cung, đánh không chạy, đó

mới là điều khiến Hứa Thành cảm thấy phiền phức nhất.

Tần Thủy Hoàng kia thấy Hứa Thành không né không tránh, liền tấn công.

Hiển nhiên nó cũng khá tán thưởng đối thủ như vậy, nên càng ra sức tấn công Hứa Thành hơn.

Lạc Tuyết Kiếm của Hứa Thành vừa sắp chém vào người Tần Thủy Hoàng thì Tần Thủy Hoàng đã tóm lấy thanh kiếm.

Hứa Thành thấy vậy liền rút ra, lập tức để lại một vệt máu trên lòng bàn tay của Tần Thủy Hoàng.

Hứa Thành cũng không ngờ da của Tần Thủy Hoàng lại cứng như vậy, gần như sắp đuổi kịp da giao long.

Nhưng Tần Thủy Hoàng như vậy cũng không phải không có nhược điểm, Hứa Thành vẫn luôn tìm kiếm cơ hội.

Tần Thủy Hoàng kia đánh đấm phóng khoáng, liều mạng lao vào người Hứa Thành.

Cộng thêm ngọn lửa cao tới mấy nghìn độ trên người, Hứa Thành nhất thời có chút ném chuột sợ vỡ bình.

Hứa Thành khi chưa biến thành hình thái phượng hoàng, khả năng kháng lửa không mạnh, nhiều nhất cũng chỉ có thể miễn dịch 99% sát thương lửa.

Nhưng dù có miễn dịch thế nào đi nữa cũng không chịu nổi nhiệt độ trên người Tần Thủy Hoàng ngày càng cao.

Trong thời gian ngắn, nhiệt độ trên người Tần Thủy Hoàng đã tăng lên mấy lần, Hứa Thành bắt đầu đổ mồ hôi.

Chương 191

Tiểu Bạch lúc này cũng bay đến đỉnh đầu Tần Thủy Hoàng, trực tiếp phun một lượng lớn hàn khí lên người nó.

Hành động của Tiểu Bạch hiển nhiên đã giúp Hứa Thành có được một chút thời gian thở dốc, Hứa Thành trực tiếp tung một cú đá bay, đá Tần Thủy Hoàng văng ngược trở lại sông thủy ngân.

Nhưng giày của Hứa Thành đã bị cháy hỏng, Hứa Thành quyết định lần này trở về, nhất định phải dùng da giao long đó làm một đôi giày, lúc đó chắc chắn sẽ chịu lửa chịu nhiệt cao.

Tần Thủy Hoàng sau khi rơi vào sông thủy ngân, sông thủy ngân cũng bị nhiệt độ cao trên người nó làm bốc hơi một lượng lớn, thủy ngân biến thành vô số sương mù màu đỏ, trực tiếp lan ra xung quanh.

"Không ổn." Hứa Thành vội vàng để Tiểu Bạch phóng hàn khí về phía những đám sương mù màu đỏ kia, những đám sương mù màu đỏ cũng biến thành từng mảng bột màu đỏ rơi xuống đất.

Hứa Thành thở phào một hơi.

Những đám sương mù này có thể không sao với anh, nhưng đối với Ngô Tà thì có chút không ổn.

Dù sao ngộ độc thủy ngân cũng vô cùng đáng sợ.

Nhiệt độ cao trên người Tần Thủy Hoàng dường như đang tăng lên theo cấp số nhân, hoàn toàn không có giới hạn.

Dần dần, cả con sông đều chảy về phía Tần Thủy Hoàng.

Đó là vì Tần Thủy Hoàng đã khí hóa toàn bộ thủy ngân xung quanh, tốc độ chảy của sông không kịp với tốc độ khí hóa của nó.

Tần Thủy Hoàng bây giờ giống như một mặt trời nhỏ, chiếu sáng địa cung tối tăm sáng như ban ngày.

Bên phía Tiểu Bạch, thực ra cũng không sợ ngọn lửa của Tần Thủy Hoàng.

Bởi vì linh khí mà Tiểu Bạch hấp thu lúc đầu, hiện tại cũng chỉ luyện hóa được khoảng 10%, khả năng duy trì hoàn toàn có thể theo kịp.

Nhưng nhiệt độ của Tần Thủy Hoàng lại ngày càng cao, xem ra không có giới hạn.

Hứa Thành hỏi hệ thống: "Hệ thống, nếu tôi biến thành phượng hoàng, cần bao nhiêu năng lượng?" "Biến hình một giờ, cần 10% năng lượng." Hứa Thành gật đầu.

"Được rồi hệ thống, giúp tôi biến hình." Không lâu sau, Ngô Tà nhìn về phía mặt trời kia, thấy một con phượng hoàng màu đỏ rực bay lên, giống như một tinh linh của ngọn lửa.

Hứa Thành chỉ cảm thấy các giác quan của mình đều đã thay đổi, hoàn toàn khác với khi ở hình người.

Giống như đang nắm giữ thế giới này, ngọn lửa của cả thế giới đều đang reo hò cổ vũ cho Hứa Thành.

Nếu ngọn lửa của Tần Thủy Hoàng giống như một mặt trời nhỏ nhân tạo, thì Hứa Thành giống như một vầng thái dương rực rỡ.

Nhìn thấy thần tích như vậy, giáo sư Mạc không nhịn được quỳ xuống, bởi vì phượng hoàng là đồ đằng được lưu truyền từ thời cổ đại, địa vị gần như tương đương với rồng.

Bàn Tử và Ngô Tà nhìn nhau, hiển nhiên cũng đã nhận ra một sự thật đáng sợ.

Đó là, con phượng hoàng này là Hứa Thành, Hứa Thành là phượng hoàng.

Lúc ở Tháp Mộc Đà, con phượng hoàng kia, mặc dù họ đã nghi ngờ, nhưng vì không có bằng chứng, nên cũng không nghĩ đến Hứa Thành.

Nhưng chuyện hôm nay, không nghĩ đến Hứa Thành cũng không được.

Phượng hoàng vốn là điềm lành, trước khi triều Chu hưng thịnh, trên núi Kỳ Sơn có một con phượng hoàng từ trời giáng xuống, ở đó kêu ba ngày ba đêm.

Người xưa đều cho rằng Chu Văn Vương vì phẩm đức cao thượng nên mới thu hút được phượng hoàng.

Cho nên sau này khi Võ Vương phạt Trụ mới được lòng dân, từ đó kết thúc sáu trăm năm thống trị của nhà Thương, giành được tám trăm năm quốc vận.

Những con Ương ở xa sau khi nhìn thấy phượng hoàng, thân thể lần lượt hóa thành tro bụi, toàn bộ tầng hai của địa cung đều được khí lành thanh tẩy.

Cả địa cung bây giờ mang lại cho người ta cảm giác vô cùng thoải mái, giống như dương xuân bạch tuyết, nắng ấm chan hòa.

Vị Ương sau khi nhìn thấy phượng hoàng cũng giật mình kinh ngạc.

Nhưng từ trên người con phượng hoàng đó, cô cảm nhận được khí tức của Hứa Thành, trong lòng lập tức tràn đầy hưng phấn.

“Bạch Uyên ca ca, Bạch Uyên ca ca là phượng hoàng!” So với những người khác, tâm tư của Vị Ương đơn thuần hơn, chỉ nghĩ rằng Bạch Uyên ca ca thật lợi hại, chứ không có suy nghĩ gì khác.

Nhưng Ngô Tà và Bàn Tử hiển nhiên cũng sẽ không nói chuyện này ra ngoài, chỉ cần giấu trong bụng là được.

Dù sao chuyện này thực sự quá kinh thế hãi tục.

Thêm vào đó, Hứa Thành những ngày qua đã chăm sóc họ rất nhiều, có một người bạn là phượng hoàng là điều mà bao nhiêu người cầu cũng không được.

Bên phía Tần Thủy Hoàng cảm nhận được áp lực cực lớn.

Bởi vì nó cảm giác bản nguyên hỏa diễm của mình đang bị con phượng hoàng kia hấp thu, nhưng lại không thể làm gì.

Tần Thủy Hoàng tăng cường sức mạnh hỏa diễm, nhiệt độ trên người cao tới mấy vạn độ.

Sông thủy ngân sớm đã bị khí hóa khô cạn, những ngôi nhà gỗ ở xa cũng bùng cháy dữ dội.

Quách quan tài bằng đồng ban đầu cũng bị nung chảy thành một khối khí thể.

Bên phía Ngô Tà, vì có hàn khí của Tiểu Bạch bảo vệ, nên vẫn chống đỡ được, nhưng cứ tiếp tục như vậy, e rằng Tiểu Bạch cũng sẽ cạn kiệt năng lượng.

Nhận ra nguy cơ hiện tại, Bàn Tử vội vàng nói: "Bây giờ chúng ta phải mau rời khỏi đây, nếu không Tần Thủy Hoàng không biết sẽ tăng nhiệt độ lên bao nhiêu nữa." Ba người còn lại gật đầu, mặc dù họ lo lắng cho Hứa Thành, nhưng cũng sẽ không giúp được gì, tiếp tục ở lại đây chỉ khiến Hứa Thành thêm vướng bận.

Bàn Tử dẫn đầu, Tiểu Bạch đi sau cùng, men theo lòng sông chạy về phía xa.

Men theo lòng sông không cần lo bị lạc đường, vạn nhất bên Hứa

Thành kết thúc trận chiến, có thể men theo lòng sông chạy về.

Chương 192

Bên phía Hứa Thành đã quen với cơ thể phượng hoàng, anh thấy cơ thể phượng hoàng thực sự quá hoàn mỹ, không có ngôn từ nào có thể hình dung được.

Chỉ thấy Hứa Thành hít một hơi về phía Tần Thủy Hoàng, nhiệt độ xung quanh lập tức giảm xuống mấy nghìn độ, toàn bộ nhiệt năng đều bị Hứa Thành hấp thu, và được hệ thống chuyển hóa thành năng lượng.

Ý thức chiến đấu của Tần Thủy Hoàng thực sự quá yếu, không hề biết giấu nghề, càng cảm thấy nhiệt độ xung quanh giảm xuống, nó càng tăng công suất đầu ra.

Tần Thủy Hoàng không ngừng tỏa ra nhiệt năng, Hứa Thành cũng không ngừng hấp thu nhiệt năng.

Đến cuối cùng, không gian xung quanh Tần Thủy Hoàng đều bắt đầu biến dạng, nhiệt độ đạt đến hàng trăm vạn độ.

Nhiệt năng này có thể nung chảy mọi thứ xung quanh thành khí thể, dần dần cả một vùng địa cung đều bắt đầu rung chuyển.

Hứa Thành có chút lo lắng, nếu cứ tiếp tục như vậy, toàn bộ lăng Tần Thủy Hoàng thậm chí cả núi Ly Sơn cũng sẽ biến mất.

Tình thế cấp bách, Hứa Thành trực tiếp đưa Tần Thủy Hoàng vào không gian nhẫn, tiện thể hấp thu toàn bộ nhiệt năng xung quanh, và đưa hai cô gái ra ngoài.

Sau khi vào không gian nhẫn, Tần Thủy Hoàng không ngừng thiêu đốt mọi thứ trong nhẫn, tốc độ phục hồi của không gian nhẫn hoàn toàn không theo kịp tốc độ phá hoại của Tần Thủy Hoàng.

Những oán linh kia cũng bị Tần Thủy Hoàng thanh tẩy toàn bộ, cả không gian nhẫn chỉ còn lại ngọn lửa của Tần Thủy Hoàng.

Nhưng chỉ cần Tần Thủy Hoàng ngừng phóng hỏa diễm, không gian nhẫn sẽ phục hồi lại tất cả mọi thứ, kể cả oán linh.

Nhưng không gian nhẫn cực kỳ kiên cố, tình trạng không gian biến dạng xảy ra ở bên ngoài lúc nãy, bên trong hoàn toàn không có động tĩnh gì.

Hai cô gái sau khi ra ngoài, vì oán linh không ngừng tấn công linh hồn, sớm đã trở nên ngây ngây dại dại, nhưng vì ảnh hưởng của khí lành trên người Hứa Thành, linh hồn của họ cũng bắt đầu được phục hồi.

Nhưng trong linh hồn của Sơn Hạ Tĩnh Mỹ và Tần Hồng Vũ Điệp, đã bị khắc sâu dấu ấn của Hứa Thành, trở thành người hầu trung thành nhất của anh.

Sau đó họ quỳ xuống trước mặt Hứa Thành, dâng lên tín ngưỡng chân thành nhất.

Hứa Thành để hệ thống biến anh trở lại hình người, nhìn Tần Thủy Hoàng trong không gian nhẫn đang phóng hỏa diễm, không khỏi có chút lo lắng.

“Hệ thống, bây giờ có thể rút toàn bộ năng lượng của Tần Thủy Hoàng ra không?” “Có thể, nhưng cần thời gian 12 giờ.” Hứa Thành có chút kinh ngạc.

“Sao lại tiêu hao nhiều năng lượng như vậy, lúc trước vẫn ngọc cũng không tiêu hao nhiều như thế.” “Bởi vì trên người Tần Thủy Hoàng có một viên Phượng Châu, cho nên mới lợi hại như vậy.” Hứa Thành có chút thắc mắc, triều Tần không phải lấy Thủy đức làm chủ sao, sao lại có một viên Phượng Châu thuộc hệ Hỏa, lẽ nào phượng

hoàng bị Tần Thủy Hoàng giết rồi?

"Chuyện gì vậy, có thể tra được không?" Hệ thống đợi hai giây sau nói: "Có thể, cần tiêu hao 5% năng lượng." Hứa Thành gật đầu, dù sao sau khi hấp thu năng lượng của Tần Thủy Hoàng lại có một khoản thu lớn, hoàn toàn không sợ lãng phí.

Chuyện về phượng hoàng, cũng là đồng tộc, đương nhiên phải biết chân tướng sự việc.

"Tra đi, tôi muốn biết rốt cuộc là chuyện gì." Theo lời kể của hệ thống, Hứa Thành mới biết, hóa ra là một vấn đề lịch sử để lại.

Ban đầu, triều Chu lấy Phượng đức lập quốc, cho nên lúc đó địa vị của phượng hoàng là cao nhất, vị trí của rồng và kỳ lân đều phải xếp sau.

Nhưng con phượng hoàng chân chính giúp triều Chu lập quốc đã niết bàn hai lần trong bảy trăm năm, cuối cùng đến lần niết bàn thứ ba.

Nhưng không ai ngờ, hóa thân của phượng hoàng dùng viên Phượng Châu niết bàn lại bị người ta trộm mất.

Phượng Châu là nền tảng lập mệnh của triều Chu, từ đó quốc vận của triều Chu hoàn toàn mất đi.

Vì không có quốc vận chống đỡ, Chu U Vương bị đại thế thiên hạ ảnh hưởng, tư duy bắt đầu hỗn loạn, còn làm ra chuyện ngu xuẩn là đốt lửa hiệu trêu chư hầu.

Từ đó uy tín của triều Chu mất đi, cộng thêm việc chinh phạt Khuyển Nhung thất bại, mấy năm đó thiên tai lại thường xuyên xảy ra.

Chu U Vương lại dùng gian thần, bóc lột bá tánh, khiến cho lúc đó oán than dậy đất.

Triều Chu trở nên trong ngoài đều khốn khó.

Chu U Vương còn phế chính hậu, cũng là con gái của Thân Hầu lúc đó, giáng làm tần phi, phong Bao Tự làm hậu.

Đồng thời lại phế thái tử Nghi Cữu, lập con trai của Bao Tự là Bá Phục làm thái tử.

Nghi Cữu chạy trốn đến nước Thân, tìm kiếm sự giúp đỡ của ông ngoại là Thân Hầu.

Thân Hầu liền liên hợp với nước Tằng và Khuyển Nhung tấn công vào Hạo Kinh.

Chu U Vương và Bá Phục đều bị Khuyển Nhung giết chết, Thân Hầu thấy mục đích đã đạt được, liền cùng với quân cần vương đến kịp là nước Trịnh, nước Vệ và nước Tấn trong ứng ngoài hợp.

Đánh bại quân Khuyển Nhung đã vào quan, từ đó Nghi Cữu trở thành quốc quân của triều Chu, dời đô đến Lạc Ấp, cũng là Lạc Dương ngày nay.

Triều Chu trước khi dời đô được các nhà sử học gọi là Tây Chu, triều Chu sau khi dời đô được các nhà sử học gọi là Đông Chu.

Sau này em trai của Chu U Vương lại được những vương công quý tộc còn sót lại phò tá, trở thành một Chu vương khác, được gọi là Chu Huề Vương.

Nhưng hiện tượng hai vua cùng tồn tại này không kéo dài được bao lâu, đã bị Tấn Văn Hầu giết chết.

Nhưng điều đó cũng đại biểu cho sức ảnh hưởng của triều Chu không còn nữa, từ đó về sau các nước chư hầu đánh chiếm lẫn nhau, bước vào thời kỳ Xuân Thu Chiến Quốc, cũng có Xuân Thu Ngũ Bá lúc đó.

Lịch sử sau này phát triển như ghi chép, các nước chư hầu lớn nhỏ đều biến mất trong chiến tranh, cuối cùng chỉ còn lại bảy quốc gia mạnh nhất.

Cũng là Chiến Quốc Thất Hùng sau này.

Sau khi triều Tần diệt nước Sở, trong quốc khố của nước Sở đã phát hiện ra viên Phượng Châu, cũng trở thành chiến lợi phẩm của họ.

Nhưng vì Đại Việt lấy hắc long lập quốc, cũng là Thủy đức lập quốc, nên không cần viên Phượng Châu này.

Nhưng sau khi Tần Thủy Hoàng qua đời, vì sợ hậu duệ của triều Chu phục hưng, viên Phượng Châu cũng bị Hồ Hợi ra lệnh chôn trong lăng mộ, dùng Thủy đức trên người Tần Thủy Hoàng trấn áp.

Tần Thủy Hoàng dù sao cũng chỉ là thân xác phàm nhân, làm sao có thể chống lại sự xâm thực của Phượng Châu, hơn hai ngàn năm qua, sắp bị Phượng Châu hoàn toàn xâm thực.

Chương 193

Lúc đó, Phượng Châu có thể mượn thân thể Tần Thủy Hoàng để tái sinh.

Nhưng Phượng Châu sớm đã không còn là Phượng Châu ban đầu, trong lúc xâm thực Tần Thủy Hoàng, nó cũng bị tử khí mấy ngàn năm của địa cung xâm thực.

Phục sinh cũng chỉ là một con Minh Phượng, lúc đó ngọn lửa trên người cũng sẽ chuyển biến, trở thành chí hàn Minh Viêm, đồng thời tính cách cũng sẽ trở nên tà ác vô cùng, tà ác hơn cả ma vật tà ác nhất gấp trăm lần.

Lúc đó sẽ là sinh linh đồ thán, biến nhân gian thành luyện ngục.

Hứa Thành nghe xong lời kể của hệ thống, hiển nhiên cũng vô cùng may mắn, Minh Phượng e rằng vài trăm năm nữa sẽ phục sinh.

Bây giờ rút hết năng lượng của Phượng Châu, vừa hay tránh được một hồi tai họa.

Hứa Thành nhìn vào không gian nhẫn, phát hiện ngọn lửa của Tần Thủy Hoàng đã thu hết vào trong, dường như đang chống lại sự hấp thu của hệ thống.

Đồng thời những món đồ cổ bị ngọn lửa của Tần Thủy Hoàng hủy diệt, như Quỷ Tỳ, lúc này đều đang từ từ phục hồi.

Lúc này Hứa Thành chú ý đến hai người phụ nữ đang quỳ, phát hiện ánh mắt họ nhìn mình đều đầy cuồng nhiệt và chân thành.

“Hệ thống, chuyện gì vậy?” “Đã phục hồi linh hồn của họ, bây giờ hai người là tín đồ thành kính nhất của ngài.” Hứa Thành chống cằm, cảm thấy đây sẽ là một phương pháp tốt để xâm nhập vào nội bộ

địch.

Sơn Hạ Tĩnh Mỹ và người mặc đồ đỏ kia, đều có thể trở thành nội ứng của anh, lúc đó thu thập tình báo cũng tiện hơn một chút.

Tránh phải cả ngày dùng hệ thống tra cứu, lãng phí năng lượng.

Hứa Thành bây giờ không biết tên của cô gái áo đỏ, liền hỏi cô ta: "Cô tên gì, thuộc bộ phận nào?" Cô gái tên Tần Hồng Vũ Điệp đáp: "Tôi tên là Tần Hồng Vũ Điệp, thuộc tiểu đội Phi Yến." Hứa Thành gật đầu.

"Đội trưởng của cô có phải là Hoắc Tư Yến không?" Tần Hồng Vũ Điệp gật đầu.

"Đúng vậy, đội trưởng của tôi là Hoắc Tư Yến." Hứa Thành lại hỏi: "Bây giờ cô có nhớ cụ thể mình làm gì không?" Tần Hồng Vũ Điệp đáp: "Tiểu đội của chúng tôi chuyên xử lý một số hiện tượng siêu nhiên và tiếp nhận một số nhiệm vụ của quốc gia." Hứa Thành lại hỏi: "Cụ thể là tiếp nhận những nhiệm vụ gì?" Tần Hồng Vũ Điệp đáp: "Xin lỗi, quyền hạn của tôi không đủ, nội dung nhiệm vụ cụ thể chỉ có đội trưởng của chúng tôi biết." Hứa Thành gật đầu.

"Được rồi, không còn việc gì nữa." Tần Hồng Vũ Điệp gật đầu, Hứa Thành sau đó đưa Tần Hồng Vũ Điệp vào không gian nhẫn.

Sơn Hạ Tĩnh Mỹ hiển nhiên cũng lộ vẻ mong chờ, hy vọng Hứa Thành có thể hỏi mình.

Nhất định phải thể hiện ra giá trị của mình.

Hứa Thành nhìn Sơn Hạ Tĩnh Mỹ, cảm thấy người phụ nữ này có chút biến thái.

Nhưng sau này phái cô ta đến Uy quốc, dùng để dò la bí mật trong thần xã kia lại khá hay đấy.

Hứa Thành không nói chuyện với Sơn Hạ Tĩnh Mỹ, không để ý đến vẻ mặt không cam lòng của cô ta, trực tiếp đưa Sơn Hạ Tĩnh Mỹ vào không gian nhẫn.

Nhưng trong không gian nhẫn, hai người phụ nữ đều là tín đồ của Hứa Thành, cộng thêm Tần Hồng Vũ Điệp biết tiếng Nhật và Sơn Hạ Tĩnh Mỹ cũng biết tiếng Trung.

Hai người đối thoại bằng ngôn ngữ khác nhau cũng không cô đơn.

Vừa rồi Hứa Thành ở trên không đã nhìn thấy Bàn Tử men theo lòng sông chạy đi, liền đuổi theo.

Hứa Thành men theo lòng sông chạy khoảng năm sáu cây số, mới thấy bốn người đang trốn sau một con dốc bên bờ sông.

Thấy Hứa Thành, Vị Ương vui vẻ chạy tới.

"Bạch Uyên ca ca không sao rồi." Hứa Thành gật đầu.

Vị Ương lại hỏi: "Phụ hoàng của muội sao rồi?" Tâm trạng của Vị Ương rõ ràng có chút sa sút, nhưng đang cố gắng kiềm chế.

Hứa Thành cũng có thể hiểu được tâm trạng của Vị Ương.

"Vị Ương, thi thể của phụ hoàng muội đã bị ta giấu đi rồi, không ai tìm được đâu, lúc đó ta sẽ làm cho phụ hoàng muội một cái quan tài siêu đẹp để phụ hoàng muội ở." Trên mặt Vị Ương mới có vẻ vui mừng, tuy phụ hoàng của cô đã mất, nhưng nếu phụ hoàng sau khi mất cũng có thể được yên nghỉ.

Hứa Thành lại nhìn về phía ba người Bàn Tử, phát hiện vẻ mặt của ba người rõ ràng có chút không đúng.

Trong lòng khẽ động, Hứa Thành liền hiểu ra sự lo lắng của họ, dù sao thân phận của anh đã hoàn toàn bị biết.

Giáo sư Mạc nhìn Hứa Thành, trong lòng không có suy nghĩ gì

khác, ngược lại còn tỏ vẻ kích động.

Dù sao phượng hoàng trong truyền thuyết đang ở trước mặt ông, không hưng phấn mới là giả.

Phượng hoàng là điềm lành, có thể dính một chút khí lành cũng tốt.

Bàn Tử thực sự không nhịn được trong lòng, nói: "Hứa Thành, cậu có phải là con phượng hoàng đó không?" Hứa Thành không ngờ Bàn Tử lại hỏi đột ngột như vậy.

Nhìn ánh mắt tò mò của Bàn Tử và Ngô Tà, Hứa Thành gật đầu.

"Tôi đúng là con phượng hoàng đó." Nghe được câu trả lời rõ ràng, Bàn Tử và Ngô Tà trực tiếp ôm chầm lấy Hứa Thành.

Bàn Tử nói: "Tôi đã nói rồi mà, Hứa Thành là phượng hoàng, Ngô Tà không tin." Ngô Tà cũng cười nói: "Thật vậy, lần đầu tiên tôi nghe chuyện này, cũng trong trạng thái mơ màng, dù sao thực sự quá kinh thế hãi tục." Hứa Thành thấy hai người không vì chuyện này mà xa cách mình, tảng đá trong lòng cũng được đặt xuống.

"Ha ha, có người bạn như tôi không cảm thấy thần kỳ sao?" Bàn Tử nói: "Đừng nói nữa, thật sự quá thần kỳ, ai mà ngờ được cái tên này lại là một con phượng hoàng." Lúc này Hứa Thành đột nhiên nói với giáo sư Mạc: "Giáo sư Mạc, hy vọng ông không nói chuyện này ra ngoài, dù sao nó thực sự liên quan đến tính mạng của tôi." Giáo sư Mạc vội vàng gật đầu.

Nhưng Hứa Thành nói: "Giáo sư Mạc, hãy nhớ lại cảnh vừa rồi." Giáo sư Mạc tuy không biết tại sao Hứa Thành lại làm vậy, nhưng vẫn nhớ lại.

Lúc này.

Hứa Thành trực tiếp vẽ một đạo chú ấn trên trán giáo sư Mạc, lập tức máu tươi chảy dài trên mặt ông.

Cùng lúc đó, giáo sư Mạc cũng lơ mơ ngủ thiếp đi.

Bàn Tử không hiểu tại sao Hứa Thành lại làm vậy, nhưng Ngô Tà lại hiểu ý nghĩa của việc này.

Chương 194

“Hứa Thành, lẽ nào…” Hứa Thành gật đầu.

Điều anh muốn làm bây giờ là thuật nhập mộng, trực tiếp xóa đi ký ức của giáo sư Mạc về chuyện vừa rồi.

Bàn Tử không biết ý nghĩa của việc này, liền hỏi Ngô Tà.

Ngô Tà nửa thật nửa giả kể lại chuyện của Lão Dương.

Chuyện về thần thụ bị giấu đi, dù sao Ngô Tà cả đời này cũng không muốn đến nơi đó nữa.

Nghe xong chuyện của Ngô Tà, Bàn Tử lập tức la oai oái.

“Trộm mộ mà không rủ tôi, cũng quá không đủ bạn bè rồi.” Nhìn bộ dạng của Bàn Tử, Ngô Tà khổ sở cười nói: “Đâu phải là tôi phát hiện ra đâu, là bạn của tôi mà.” Bàn Tử nghe vậy cũng thấy đúng là như thế, bạn của Ngô Tà không gọi anh cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Nhưng phương pháp nhập mộng Bàn Tử thực sự rất tò mò.

“Hứa Thành, hay là dẫn tôi vào cùng đi, tôi bảo đảm tuyệt đối phối hợp.” Hứa Thành nghi ngờ liếc nhìn Bàn Tử.

“Dẫn cậu vào cũng không phải không được, nhưng tuyệt đối đừng làm tổn hại đến ký ức khác của giáo sư Mạc.” Bàn Tử gật đầu.

Hứa Thành lại hỏi Ngô Tà: “Lần này có vào không?” Ngô Tà lập tức lắc đầu, cảnh tượng ý thức như vậy e rằng không có ai muốn trải qua lần thứ hai.

Hứa Thành thấy vậy nói: “Cũng được, cậu và Vị Ương ở bên ngoài canh chừng, có chuyện gì cũng có thể chăm sóc.” Ngô Tà gật

đầu, Vị Ương tuy cũng muốn vào xem, nhưng nghe Ngô Tà nói nguy hiểm như vậy, trong lòng lại có chút không dám đi.

Lần một bỡ ngỡ, lần hai quen thuộc.

Hứa Thành nhanh chóng vẽ phá vọng phù chú lên tay mình và Bàn Tử, để kịp thời thoát thân.

Nhưng Hứa Thành không biết Phá Vọng Chi Nhãn rốt cuộc có tác dụng trong tiềm thức không, lần này vừa hay để thử nghiệm.

Nhanh chóng, Hứa Thành dẫn Bàn Tử tiến vào tiềm thức của giáo sư Mạc.

Lần này Hứa Thành vì có kinh nghiệm, nên không cách xa Bàn Tử bao nhiêu.

Nhưng hai người nhìn bộ áo giáp trên người mình, lập tức rơi vào trạng thái mơ màng.

Quan sát xung quanh, Hứa Thành phát hiện mình đang ở trên một bức tường thành, xung quanh cũng đầy binh lính.

Khi Hứa Thành nhìn xuống dưới thành, phát hiện quân địch đã áp sát chân thành, ước chừng không dưới mấy chục vạn đại quân.

Khi Hứa Thành nhìn về phía tướng lĩnh dẫn đầu, phát hiện đó là giáo sư Mạc.

Giáo sư Mạc lúc này đang mặc một bộ áo giáp tướng quân Đại Việt, Hứa Thành cũng nhận ra mình đang mặc áo giáp binh lính của nước Sở.

Hứa Thành và Bàn Tử nhìn nhau, đều từ trong ánh mắt của đối phương nhìn ra ý tứ của đối phương.

Đó rõ ràng là, lần này chơi lớn rồi.

Muốn giết giáo sư Mạc giữa mấy chục vạn đại quân đâu có dễ

dàng.

Bàn Tử không khỏi lẩm bẩm: "Bình thường thấy lão già đó mềm yếu, không ngờ nội tâm lại cuồng dã như vậy." Hứa Thành cũng gật đầu đồng tình.

"Giáo sư Mạc bình thường nghiên cứu lịch sử Tiên Tần, chắc chắn không ít lần mơ làm đại tướng quân." Hứa Thành không nhìn xuống thành nữa, muốn xem gần đó có cung tên hay không.

Nhưng hiện tại gần đó không có cung tên, chỉ có một ít đá lăn, xem ra là để khi quân Tần dựng thang mây thì lăn đá xuống.

Hứa Thành lại nhìn người mình, ngay cả một món vũ khí cũng không thấy, bên Bàn Tử hiển nhiên cũng vậy.

Hứa Thành cảm thấy có chút không ổn, lại nhìn các binh lính xung quanh, phát hiện cũng vậy, trên người ngoài áo giáp ra, không có vũ khí.

Bàn Tử cũng phát hiện ra tình hình hiện tại.

"Hứa Thành, lão già này cả ngày mơ mộng hão huyền, thống lĩnh mấy chục vạn đại quân cũng được đi, quân địch cũng không có vũ khí, đúng là mơ đẹp thật." Hứa Thành gật đầu.

"Còn nhớ phá vọng phù ta vẽ cho cậu không, đó là một món vũ khí, chỉ không biết tại sao không xuất hiện trên người chúng ta." Bàn Tử lập tức nói: "Vậy chúng ta mau đi tìm đi, tốt nhất là tìm được cung tên, một mũi tên bắn chết lão già đó, là xong việc." Hứa Thành gật đầu.

"Nhưng tội danh lâm trận bỏ trốn rất nặng, nếu chúng ta bây giờ đi, chắc chắn sẽ bị bắt, lúc đó bị giết tế cờ thì không hay." Bàn Tử hiển nhiên cũng có chút lo lắng.

Lúc này, tiếng tù và dưới thành đột nhiên vang lên, trống trận trên

tường thành cũng được gõ.

Những binh lính Tần kia đều đang hát cùng một bài ca.

"Há rằng không áo, cùng mặc chung bào.

Vua đã ra quân, sửa sang giáo mâu, cùng chung kẻ thù.

Há rằng không áo, cùng mặc chung xiêm.

Vua đã ra quân, sửa sang mâu kích, cùng nhau ra trận.

Há rằng không áo, cùng mặc chung thường.

Vua đã ra quân, sửa sang giáp binh, cùng nhau hành quân.

Há rằng không áo, thân ái tinh thành.

Vua đã ra quân, sửa sang cung nỏ, cùng chung chí hướng." Tiếng hát hùng hồn, những tướng sĩ Tần quân kia người người đều xả thân quên chết, đồng lòng căm thù, điên cuồng xông lên chân thành.

Sở dĩ Đại Tần hùng mạnh, là vì quân Tần dũng mãnh không sợ chết, và chế độ thưởng phạt cực kỳ hoàn thiện.

Chương 195

Đại Việt sau khi Thương Ưởng biến pháp, quân đội thưởng phạt rõ ràng, tội tất phạt, hình thành chế độ thưởng phạt vô cùng nghiêm ngặt.

Chỉ cần giết địch càng nhiều, thưởng càng nhiều, chỉ cần cắt tai trái của địch mang về, là có thể được thăng quan tiến tước.

Cho nên sức chiến đấu hình thành cực kỳ mạnh mẽ.

Bên quân Sở cũng không hề yếu thế, hát vang chiến ca của quân Sở.

"Cầm giáo mác, mặc giáp tê, xe giao bánh, đao kiếm kề.

Cờ che nắng, địch như mây, tên rơi rớt, sĩ tranh lên.

Xông trận địch, lấn hàng ngũ, trái ngựa chết, phải đao thương.

Chôn hai bánh, níu bốn ngựa, cầm dùi ngọc, gõ trống vang.

Trời nổi giận, uy linh phẫn, giết sạch địch, bỏ hoang dã.

Ra không vào, đi không về, đồng bằng vắng, đường xa xôi.

Mang trường kiếm, đeo cung Tần, đầu thân lìa, lòng không sờn.

Đã dũng mãnh, lại vũ dũng, cuối cùng cương cường, không thể lăng.

Thân đã chết, thần linh thiêng, hồn phách hiên ngang, làm quỷ hùng!" Hứa Thành và Bàn Tử không khỏi bị không khí xung quanh lây nhiễm, điên cuồng ném đá vào những binh lính Tần trên thang mây.

Những binh lính Tần kia từng người một đều bị đập vỡ sọ, rơi xuống đất trở thành xác chết cho những binh lính Tần khác giẫm lên.

Tiếng xương thịt gãy nát bên dưới không ngừng truyền đến, Bàn Tử chưa từng trải qua cảnh chiến tranh như vậy, không khỏi nôn mửa.

Nhìn tình hình này, Hứa Thành liền gọi Bàn Tử lại.

"Bây giờ đừng ném đá nữa, hiện tại cảnh tượng hỗn loạn như vậy, chúng ta có thể nhân lúc loạn lạc tìm xem có vũ khí nào có thể dùng không." Những binh lính kia đều không để ý đến Hứa Thành và Bàn Tử, tự mình ném đá xuống dưới.

Nhưng, những tảng đá đó sắp dùng hết rồi, quân Tần dưới thành cũng sắp leo lên được tường thành.

Hứa Thành và Bàn Tử chọn thời cơ vô cùng khéo léo, lúc này chính là lúc hỗn loạn nhất.

Sau khi xuống khỏi tường thành, Hứa Thành phát hiện trong thành không một bóng người, chỉ có những binh lính trên tường thành đang ném đá xuống dưới.

Bàn Tử không khỏi nói: "Tiềm thức của lão Mạc sao lại kỳ quái thế này, bây giờ một người cũng không có." Hứa Thành nói: "Những chuyện này chúng ta tạm thời đừng quan tâm, chỉ cần tìm được vũ khí có thể giết giáo sư Mạc là được." Lúc này, tiếng chém giết ngoài thành ngày càng lớn, cổng thành cũng bắt đầu lung lay, xem ra không trụ được bao lâu nữa.

Hứa Thành và Bàn Tử vội vàng đi vào trong thành tìm kiếm.

Trong thành tuy không một bóng người, nhưng những ngôi nhà đều đang bốc khói bếp.

Bàn Tử trực tiếp đá văng cửa một ngôi nhà.

Phát hiện bếp lò đang bốc hơi nóng hổi, mùi cơm trong đó cũng lan ra.

Lúc này Hứa Thành nói: "Thật không biết giáo sư Mạc rốt cuộc nghĩ gì, xem ra, những món ăn này rõ ràng là chuẩn bị cho những tướng sĩ công vào thành." Nói xong Hứa Thành lại mở nắp nồi ra, phát hiện gạo kê bên trong sắp chín rồi.

"Xem ra lúc gạo kê chín hẳn, cũng là lúc quân Tần công vào." Bàn Tử nói: "Bây giờ chỉ có gạo này cũng vô dụng, tìm hai món vũ khí đã chuẩn bị sẵn kia đi." Hứa Thành gật đầu.

Bây giờ đúng là phải tìm vũ khí trước là quan trọng nhất.

Lúc này, một tiếng động cực lớn truyền đến.

Bàn Tử nhìn ra ngoài cửa một cái, lập tức rụt đầu lại.

"Hứa Thành, cổng thành bị phá rồi." Hứa Thành gật đầu, bây giờ là lúc thử nghiệm Phá Vọng Chi Nhãn.

Hứa Thành dùng Phá Vọng Chi Nhãn nhìn khắp tòa thành, bỗng phát hiện ở nơi trung tâm nhất có đặt một cây cung, bên cạnh có một mũi tên.

"Bàn Tử, tôi tìm thấy rồi, bây giờ chúng ta qua đó đi." Nói xong Hứa Thành dẫn Bàn Tử liều mạng chạy về phía cây cung và mũi tên.

Nhưng vừa mới ra ngoài, đã bị một đội binh lính Tần phát hiện.

Ngũ phu trưởng dẫn đầu nói: "Bên kia có con cá lọt lưới, anh em theo ta xông lên." Nói xong, khoảng bốn người chạy về phía Hứa Thành.

Bốn người này không thông báo cho những người khác, xem ra muốn độc chiếm công lao này.

Hứa Thành trong mộng cảnh thân thủ tuy bị áp chế rất nhiều, nhưng cũng không phải là những binh lính Tần này có thể so sánh.

Hứa Thành dẫn họ vào một con hẻm chật hẹp.

Thấy hai người tự tìm đường chết, những binh lính Tần này đều lộ ra nụ cười nham hiểm.

Lần này sẽ được một khoản tiền thưởng lớn, có khả năng sẽ được thăng quan.

Nhìn những binh lính Tần này, Hứa Thành không khách khí, trực tiếp vận dụng kỹ xảo phản ứng siêu việt, lần lượt giết chết họ.

Vũ khí của mấy binh lính Tần tự nhiên cũng rơi vào tay Hứa Thành và Bàn Tử.

Hứa Thành nói với Bàn Tử: "Bàn Tử, chúng ta mau đi, bây giờ e rằng quân Tần đã vào thành hết rồi." Bàn Tử gật đầu, bây giờ phải lấy được cung tên đã rồi nói.

Lúc này, xa xa vang lên tiếng chiến ca của quân Tần.

"Huyết bất lưu can, tử bất hưu chiến!

Chương 196

Tây hữu đại Tần, như nhật phương thăng!

Bách niên quốc hận, thương tang nan bình!

Thiên hạ phân nhiễu, hà đắc khang ninh!

Tần hữu duệ sĩ, thùy dữ tranh phong!" Đây là chiến ca chỉ hát khi quân Tần thắng lợi, xem ra quân Sở trên tường thành đã bị tiêu diệt toàn bộ.

Hứa Thành dẫn Bàn Tử điên cuồng chạy về phía trước, cuối cùng đã đến nơi đặt cung tên lúc nãy.

Nơi đó là một quảng trường cực lớn, bên dưới lát gạch làm từ bạch ngọc của Đại Việt, trông vô cùng đẹp mắt.

Cung tên đang đặt trên một giá vũ khí ở trung tâm quảng trường.

Hứa Thành đi tới xem.

Cây cung được điêu khắc rồng phượng, ánh vàng lấp lánh, trông không phải vật tầm thường.

Mũi tên bên cạnh thì toàn thân màu trắng, thân tên khắc đầy những phù văn không rõ tên, trông cực kỳ sắc bén.

Hứa Thành đi tới cầm cây cung lên, phát hiện nó khá nặng.

Lại cầm mũi tên lên, phát hiện mũi tên toàn thân lạnh như băng, sờ vào giống như đang sờ một khối huyền băng vạn năm không tan.

Hứa Thành xem xong, trong lòng có chút tính toán.

Cung tên này trông như một cặp thần khí, dùng để giết giáo sư Mạc chẳng phải là giết gà dùng dao mổ trâu sao.

Bàn Tử cũng đi tới xem, đôi mắt sáng rực.

Sau đó Hứa Thành liền giao cung tên cho Bàn Tử.

Bàn Tử vừa xem vừa tán thưởng.

"Hứa Thành, cung tên này nếu có thể mang ra ngoài, ít nhất cũng phải bán được mấy trăm triệu." Hứa Thành gật đầu, quả thực là một bảo vật hiếm có, Hứa Thành cũng có chút động lòng.

Nhưng cung tên này chỉ là sản vật trong ảo ảnh của tiềm thức, không thể nào xuất hiện ở hiện thực được.

Lúc này, xa xa truyền đến một trận tiếng bước chân, nghe cực kỳ đều đặn.

Hứa Thành vội vàng cùng Bàn Tử trốn đi.

Trong một ngôi nhà, Hứa Thành và Bàn Tử nhìn ra ngoài qua cửa sổ.

Phát hiện giáo sư Mạc đang ở đó huấn thị binh lính, trực tiếp cho người lôi ba binh lính lâm trận bỏ trốn ra ngoài.

Ông ta trực tiếp rút bảo kiếm bên hông, chém về phía ba binh lính kia.

Cánh tay của ba binh lính đều bị chém đứt.

Ba người họ đều nằm trên đất rên la.

Một số quân y đi theo quân đội ra, lần lượt băng bó cho ba người.

Thấy giáo sư Mạc tàn khốc như vậy, Bàn Tử không khỏi tặc lưỡi.

Hứa Thành xem xong lại cảm thấy bình thường.

Anh đã nói trước đó, chế độ thưởng phạt của quân Tần vô cùng hoàn thiện.

Cũng vì ảnh hưởng của Pháp gia của Thương Ưởng, cho nên pháp

lệnh của triều Tần đối với việc lâm trận bỏ trốn vô cùng nghiêm khắc.

Đối với binh lính tác chiến bất lợi, phạm sai lầm, quân pháp của Tần quân vô cùng tàn khốc.

Cơ bản đều là nhục hình.

Ví dụ như xe xé, chặt chân, chặt tay, v.v., điều này cũng từ một phương diện bảo đảm sức chiến đấu của quân Tần.

Bởi vì sau khi chịu hình phạt, sẽ không thể lao động, về cơ bản cũng sẽ chết.

Sau khi lôi mấy binh lính kia đi, giáo sư Mạc ở đó hùng hồn diễn thuyết, nội dung không ngoài những chuyện như tác chiến dũng cảm, tổn thất thương vong lần này.

Lúc này.

Hứa Thành từ từ nhắm cung tên vào giáo sư Mạc.

Giáo sư Mạc hoàn toàn không biết cái chết đang gần kề.

Nhưng trong khoảnh khắc Hứa Thành sắp giương cung, một tiếng phượng hoàng gáy vang lên.

Giây tiếp theo, những binh lính Tần kia cùng với giáo sư Mạc, toàn bộ đều bị một ngọn lửa trắng rực cháy thiêu thành tro bụi!

Hứa Thành đồng tử co lại, may mắn lúc trước không bắn đi mũi tên duy nhất.

Xem ra tiếng phượng hoàng gáy bên ngoài mới là mấu chốt trong tiềm thức của giáo sư Mạc.

Những binh lính Tần còn lại bên ngoài đều rối loạn, không còn sự chỉ huy của giáo sư Mạc, toàn bộ đều loạn thành một đoàn.

Nhưng tiếng phượng hoàng gáy cũng dần bay xa, nhưng những

binh lính Tần kia lại đuổi theo con phượng hoàng đó.

Chương 197

Quân Tần ở cửa cũng đã rời đi, Hứa Thành và Bàn Tử mới từ trong nhà đi ra.

Nhìn chấm đỏ nhỏ trên bầu trời xa xa, Hứa Thành có chút kỳ quái.

Giáo sư Mạc đã chết, tại sao tiềm thức vẫn chưa tan biến?

Lúc này, con phượng hoàng kia bay đi rồi quay lại, lượn lờ trên bầu trời thành trì.

Những binh lính Tần kia không biết từ đâu khiêng ra từng chiếc nỏ xe, trực tiếp bắn về phía con phượng hoàng.

Con phượng hoàng dường như không có thực thể, những mũi tên nỏ đều bắn vào khoảng không, xuyên qua thân thể phượng hoàng bay đi đâu không biết.

Lúc này con phượng hoàng dường như bị chọc giận, trực tiếp phun lửa về phía những binh lính Tần kia, đốt cháy từng ngôi nhà.

Bên Hứa Thành cũng không may mắn thoát khỏi, suýt chút nữa bị ngọn lửa đó lan tới.

Những binh lính Tần kia dũng mãnh không sợ chết, tấn công vô hiệu, cũng đang không ngừng tấn công.

Hiện tại cả tòa thành trì đã biến thành biển lửa, khói đen cuồn cuộn bốc lên tận trời.

Những binh lính Tần kia, có người bị thiêu không ra hình người, có người thì bị những khúc gỗ từ nhà rơi xuống đè thành trọng thương.

Bởi vì những khúc gỗ đó bản thân đều đang cháy, không chỉ gây

thương tích do va đập, mà còn có vết bỏng kinh khủng.

Hứa Thành lúc này nhắm cung tên vào con phượng hoàng kia.

Chỉ cần giết chết con phượng hoàng này, là có thể trở về thế giới hiện thực.

Nhưng thân hình của con phượng hoàng kia cực kỳ linh hoạt, hoàn toàn không cho người ta đoán được giây tiếp theo nó sẽ ở đâu.

Hứa Thành chưa từng được huấn luyện bắn cung chuyên nghiệp, cho nên một mũi tên cũng khá vất vả để nhắm chuẩn.

Hứa Thành không dám vội vàng bắn cung tên đi, bởi vì chỉ có một cơ hội.

Nếu bắn không trúng, chỉ có thể cưỡng ép phá vỡ tiềm thức của giáo sư Mạc, như vậy não của giáo sư Mạc cũng sẽ bị tổn thương cực kỳ nghiêm trọng.

Tổn thương như vậy e rằng sẽ khiến giáo sư Mạc chết não.

Con phượng hoàng kia dường như đã phát hiện ra Hứa Thành, sau một tiếng gáy, một ngọn lửa rực cháy tấn công về phía Hứa Thành.

Hứa Thành không dám chậm trễ, trực tiếp lăn sang một bên, thân hình khá chật vật.

Ngọn lửa đó trực tiếp thiêu một cái lỗ lớn trên mặt đất quảng trường.

Bàn Tử cũng ở gần đó, áo giáp trên người cũng sắp bị nung chảy.

Con phượng hoàng thấy lần đầu không thành công, liền tấn công lần nữa.

Lần này ngọn lửa không phải từng đoạn một, mà liên tục không ngừng, truy đuổi theo bóng dáng của Hứa Thành.

Hứa Thành chạy rất nhanh, nhưng ngọn lửa phía sau điên cuồng phun ra.

Con phượng hoàng giống như một khẩu súng phun lửa hiệu suất cao, liên miên không dứt, không có điểm dừng.

Nhưng Hứa Thành thấy con phượng hoàng phun lửa mà không di chuyển, đây là cơ hội tốt.

Lúc này Hứa Thành trực tiếp ném cung tên cho Bàn Tử.

"Bàn Tử, bắn tên vào con phượng hoàng đó!" Bàn Tử khá vất vả mới cầm được cây cung, đồng thời lại đặt mũi tên huyền băng kia lên tay.

Nhưng giây tiếp theo, tay của Bàn Tử bị đông cứng lại, mũi tên huyền băng trực tiếp rơi xuống đất.

"Mẹ kiếp!" Bàn Tử không khỏi chửi một câu.

Nhưng vì tinh thần lực của Bàn Tử không mạnh bằng Hứa Thành, tương ứng cũng không có sức mạnh như Hứa Thành.

Thấy tay của Bàn Tử sắp bị đông cứng hoại tử, trong lòng Hứa Thành không khỏi chùng xuống.

Chuyện này không thể trách Bàn Tử, xem ra là năng lực không đủ.

Giáo sư Mạc, xin lỗi ông.

Ngay khi Hứa Thành định cưỡng ép phá vỡ không gian ý thức của giáo sư Mạc, hình xăm giọt lệ trên tay Hứa Thành đột nhiên trở nên nóng rực và đỏ lên.

Hình xăm giọt lệ trực tiếp hút lấy cung tên, Hứa Thành nắm trong tay, không khỏi cảm thấy vô cùng nhẹ nhàng.

Bởi vì hình xăm giọt lệ giống như một bộ khuếch đại sức mạnh, trực tiếp trong không gian tiềm thức khuếch đại sức mạnh của Hứa

Thành lên mấy chục lần.

Hứa Thành cũng không ngờ, trực tiếp bắn về phía con phượng hoàng kia.

Mũi tên màu trắng đó, trực tiếp hóa thành một con rồng trắng, xuyên qua con phượng hoàng.

Con phượng hoàng lập tức ngừng phun lửa, bay thẳng lên trời.

Không cam tâm lượn một vòng trên trời cao, sau đó trực tiếp hóa thành tro bụi giữa không trung.

Mũi tên màu trắng kia sau khi xuyên qua con phượng hoàng, cũng bay trở lại tay Hứa Thành.

Hứa Thành không ngờ mũi tên màu trắng lại có chức năng tự động thu hồi.

Chương 198

Cùng lúc đó, cảnh tượng xung quanh cũng đang từ từ tan biến.

Hứa Thành tỉnh lại, cảm thấy trong tay mình hình như đang nắm thứ gì đó.

Nhìn cung tên trong tay, không khỏi có chút kinh ngạc.

Chính là cây cung và mũi tên trong tiềm thức của giáo sư Mạc.

Bàn Tử lúc này cũng tỉnh lại, nhìn thấy cung tên trong tay Hứa Thành cũng giật mình kinh ngạc.

Nhưng ngay sau đó hai mắt sáng rực, hiển nhiên đã nhìn thấy cơ hội làm ăn.

"Hứa Thành, cung tên mang ra được rồi, lúc nào cũng đi vào tiềm thức của tôi một chuyến đi, trong tiềm thức của tôi chắc chắn toàn là tài bảo." Hứa Thành cũng như thầy tu trượng hai, không hiểu đầu cua tai nheo ra sao.

Thứ này rốt cuộc là gì, anh hoàn toàn không biết.

Ngô Tà và Vị Ương thấy Hứa Thành và Bàn Tử tỉnh lại, vội vàng hỏi trong tiềm thức của giáo sư Mạc đã thấy gì.

Bàn Tử liền kể lại chuyện đã gặp trong tiềm thức cho hai người nghe.

Ngô Tà và Vị Ương không ngờ tiềm thức của giáo sư Mạc lại ly kỳ như vậy.

Khi biết cung tên trong tay Hứa Thành là mang về từ tiềm thức của giáo sư Mạc, hai người càng kinh ngạc đến không nói nên lời.

Hứa Thành dùng tay ước lượng cung tên, cảm giác giống hệt như

trong tiềm thức.

Đơn giản là một thần tích, còn thần kỳ hơn cả thanh đồng cổ thụ.

“Muội muốn xem, muội muốn xem.” Vị Ương nằng nặc đòi xem cung tên, thế là Hứa Thành đưa cho cô cây cung, dù sao mũi tên huyền băng thực sự quá âm hàn.

Ngô Tà lúc này định lấy mũi tên huyền băng xem, Bàn Tử vội vàng kéo Ngô Tà lại.

“Ngô Tà, cậu tuyệt đối đừng cầm thứ đó, thứ đó lạnh lắm, cầm một giây thôi cũng đủ làm hỏng tay đấy.” Ngô Tà nói: “Lẽ nào ở bên trong anh bị mũi tên làm đông cứng rồi à?” Bàn Tử gật đầu.

“Đương nhiên rồi, mũi tên đó đơn giản không phải thứ người có thể cầm.” Lúc này giáo sư Mạc rên rỉ một tiếng, hiển nhiên cũng sắp tỉnh lại.

Mọi người liền không nói chuyện nữa, để tránh làm giáo sư Mạc nghi ngờ.

Lúc này giáo sư Mạc tỉnh lại, ông chỉ cảm thấy đầu mình có chút đau.

“Tôi đang ở đâu đây?” Hứa Thành lúc này đi tới.

“Giáo sư Mạc cảm thấy thế nào, lúc bị những con ‘Ương’ kia đuổi, ông đã vô tình ngất đi.” Giáo sư Mạc thấy Hứa Thành, gật đầu.

“Thật sự cảm ơn cậu nhiều, nếu không tôi đã gặp tai ương rồi.” Thấy giáo sư Mạc đã quên chuyện vừa rồi, bốn người nhìn nhau, tất cả đều không nói thành lời.

Hiện tại cần phải xem xét đường đi tiếp theo.

Lòng sông Vị Thủy bây giờ đã cạn khô, có thể trực tiếp đi qua sông để sang bờ đối diện.

Giáo sư Mạc nhớ lại bản đồ Hàm Dương cổ.

Ông cảm thấy hiện tại họ nên đang ở gần Lam Trì Cung, chỉ cần đi qua lòng sông là có thể đến khu cung điện Hàm Dương.

Câu trả lời của giáo sư Mạc khiến mọi người phấn chấn, Hứa Thành ngay lập tức quyết định đi đến khu cung điện Hàm Dương trước.

Còn về A Phòng Cung, đợi sau khi khám phá xong khu cung điện Hàm Dương rồi đi cũng không muộn.

Lòng sông khô cạn, đi trên đó như đi trên đất bằng.

Bằng trực giác, Bàn Tử cảm thấy dưới lòng sông hình như có chôn thứ gì đó.

Vì tò mò, Bàn Tử liền dùng xẻng khảo cổ để đào.

Hứa Thành thấy Bàn Tử như vậy cũng không cản, Phá Vọng Chi Nhãn chỉ có thể nhìn sâu xuống lòng đất một mét, cũng không thể xác định bên dưới có gì hay không.

Đã vậy thì cứ để Bàn Tử đào thử xem.

Bàn Tử cực kỳ thành thạo việc đào đường hầm trộm mộ, nhưng lớp bùn đất đào lên đều có màu đen đỏ, xem ra đã bị thủy ngân ăn mòn nặng nề suốt mấy nghìn năm.

Cây xẻng khảo cổ của Bàn Tử lên xuống thoăn thoắt, chẳng mấy chốc đã đào ra một cái hố lớn sâu hai mét, rộng một mét.

"Keng".

Cây xẻng của Bàn Tử dường như va phải một vật bằng kim loại.

Nghe tiếng vang từ xẻng của Bàn Tử, Hứa Thành cũng thấy khá tò mò, chẳng lẽ bên dưới thật sự có thứ gì sao?

Bàn Tử càng đào càng sâu, để lộ ra hình dáng của vật kim loại bên dưới.

Sau khi nhìn thấy toàn bộ hình dạng của vật kim loại đó, Bàn Tử có chút ngỡ ngàng.

“Hứa Thành, giáo sư Mạc, xuống xem thứ này đi.” Thấy Bàn Tử gọi từ dưới hố, Hứa Thành nhảy xuống.

Giáo sư Mạc vì thân thể quá yếu nên được Hứa Thành và Bàn Tử ở dưới đỡ xuống.

Sau khi xuống dưới, Hứa Thành nhìn thứ mà Bàn Tử đào được.

Đó là một đoạn rễ cây bằng đồng, trên đó có hoa văn rắn hai thân cực kỳ quen thuộc.

Chương 199

Khi giáo sư Mạc vừa định đưa tay ra chạm vào, Hứa Thành lập tức cản lại.

"Đừng chạm vào." Giáo sư Mạc có chút ngạc nhiên, hỏi Hứa Thành có chuyện gì.

Hứa Thành nói: "Lên trên trước đã, gọi Ngô Tà xuống đây." Tuy không biết Hứa Thành định làm gì, nhưng hai người vẫn leo lên, đồng thời gọi Ngô Tà xuống.

Sau khi xuống, Ngô Tà vừa hỏi Hứa Thành có chuyện gì thì đã nhìn thấy đoạn rễ cây bằng đồng có hoa văn rắn hai thân.

"Hứa Thành, cái này chẳng lẽ?" Hứa Thành gật đầu.

"Không sai, đó là rễ cây lan ra từ cây thần đồng." Ngô Tà nói: "Không thể nào, cây thần đó cách đây ít nhất cũng mấy trăm cây số, sao có thể lan đến tận đây được." Hứa Thành lắc đầu.

"Tôi cũng không biết, có lẽ cây thần đồng sẽ tự sinh trưởng.

Dù sao lúc đó tôi cũng chỉ vào được đến long mạch, không biết bộ rễ của cây thần đồng đó sâu đến mức nào." Ngô Tà đột nhiên nói: "Bàn Tử và giáo sư Mạc có chạm vào thứ này không?" Hứa Thành lắc đầu.

"Bàn Tử thì tôi không biết, nhưng giáo sư Mạc chắc chắn chưa chạm vào." Nếu Bàn Tử chạm vào rễ cây đồng, trời mới biết anh ta sẽ tưởng tượng ra thứ gì tiếp theo.

Hứa Thành và Ngô Tà nhìn nhau, tức thì hiểu ý đối phương.

Hứa Thành nói: "Việc duy nhất chúng ta cần làm bây giờ là chôn thứ này lại." Ngô Tà gật đầu, dù sao cây thần đồng quá tà dị, khiến

người ta không thể phòng bị.

Trời mới biết trong tiềm thức sẽ ảo tưởng ra thứ gì.

Hứa Thành và Ngô Tà trèo lên.

Thấy Hứa Thành và Ngô Tà lên, Bàn Tử hỏi: "Có chuyện gì vậy, hai người ở dưới lẩm bẩm nửa ngày trời." Hứa Thành nói: "Thứ đó rất tà dị, chúng ta tuyệt đối không thể chạm vào được, bây giờ chôn nó lại là tốt nhất." Nói rồi, Hứa Thành và Ngô Tà lấy xẻng ra, lấp hết chỗ đất bùn đen đỏ đó lại.

Bàn Tử thấy hai người trịnh trọng như vậy, trong lòng cũng hiểu rằng đó e là một thứ không tầm thường.

Đến Hứa Thành còn sợ, vậy nó phải tà dị đến mức nào.

Nghĩ đến đây, Bàn Tử vội vàng ném mảnh vỡ bằng đồng trong túi ra xa.

Vừa nãy anh ta dùng xẻng làm vỡ ra một mảnh đồng.

Đã vậy thì ném đi sớm cho xong.

Mười mấy phút sau, Hứa Thành và Ngô Tà đã lấp kín cái hố lớn.

Hứa Thành hỏi Bàn Tử: "Vừa nãy anh có chạm vào rễ cây đồng đó không?" Bàn Tử ngẩn người, anh ta chỉ cầm mảnh vỡ chứ không chạm vào rễ cây, chắc là không tính đâu nhỉ.

Suy nghĩ xong, Bàn Tử lắc đầu.

"Tôi chưa kịp chạm đã gọi hai người xuống rồi." Hứa Thành và Ngô Tà đều thở phào nhẹ nhõm, dù sao thứ đó thật sự quá tà dị.

Tiếp theo, họ tiếp tục đi về phía trước.

Lòng sông Vị Thủy là một nhánh chính, rất rộng, khoảng chừng hơn trăm mét.

Phía trước chính là khu cung điện Hàm Dương.

Khi mọi người lên bờ, họ phát hiện nơi lòng sông khá cao, vừa hay có thể nhìn bao quát phía trước.

Bàn Tử bắn một quả pháo sáng, tức thì toàn bộ khu cung điện Hàm Dương hiện ra trước mắt mọi người.

Đó là một quần thể kiến trúc cực kỳ rộng lớn, toàn bộ đều mang phong cách kiến trúc thời Tần.

Giáo sư Mạc nhìn thấy mà không khỏi rơi nước mắt.

Dù sao ông cũng đã được thấy những công trình kiến trúc từ hai nghìn năm trước, điều này sẽ giúp ích rất nhiều cho việc nghiên cứu lịch sử nhà Tần.

Pháo sáng chỉ cháy được một lúc, chẳng mấy chốc ánh sáng đã yếu đi.

Giáo sư Mạc nói với Bàn Tử: "Anh Bàn Tử này, có thể bắn thêm một quả pháo sáng nữa không, vừa rồi tôi chưa kịp chụp ảnh." Bàn Tử gật đầu.

Ngay sau đó, anh lại bắn thêm một quả pháo sáng.

Khi quần thể kiến trúc lại một lần nữa xuất hiện trong tầm mắt, giáo sư Mạc không dám chậm trễ, liền chụp hàng chục tấm ảnh trong vòng mười mấy giây ngắn ngủi.

Việc duy nhất cần làm bây giờ là khám phá khu cung điện Hàm Dương, xem có thể tìm được lối vào tầng thứ ba hay không.

Men theo con dốc đi xuống, có lẽ vì các công trình kiến trúc quá cao lớn, những tòa nhà xung quanh mang lại cho người ta một cảm giác vô cùng áp bức.

Cảm nhận được bầu không khí này, Vị Ương bất giác nắm chặt

lấy vạt áo của Hứa Thành.

Mặc dù các công trình xung quanh đều quen thuộc, nhưng hoàn toàn không còn vẻ đẹp và hùng vĩ như Vị Ương từng thấy.

Lúc này, Bàn Tử nói: "Bên trong sẽ không có âm binh đang đợi chúng ta đấy chứ." Tiếng của Bàn Tử vừa dứt, trong các công trình kiến trúc xung quanh liền vang lên những tiếng va chạm.

Nghe thấy tiếng động từ các công trình xung quanh, mặt Bàn Tử lập tức tái xanh.

Ngô Tà không khỏi nói: "Cái miệng của Bàn Tử chắc không phải đã khai quang rồi đấy chứ." Hứa Thành dùng Phá Vọng Chi Nhãn nhìn vào các công trình đó, phát hiện bên trong toàn là những tống tử mặc áo giáp.

Hứa Thành đột nhiên quay sang hỏi Bàn Tử: "Vừa nãy anh có chạm vào miếng đồng đó không?" Thấy Hứa Thành nghiêm túc chưa từng có, Bàn Tử bất giác rùng mình, nói: "Tôi chạm vào một mảnh vỡ bằng đồng." "Mảnh đồng đó đâu rồi?" "Bị tôi ném đi rồi." Bàn Tử không biết tại sao Hứa Thành lại nghiêm túc đến vậy, chẳng lẽ rễ cây đồng đó thật sự là thứ không tầm thường.

Hứa Thành thấy Bàn Tử không giống nói dối, cũng không hỏi thêm.

Chỉ nói một câu sau này tuyệt đối đừng suy nghĩ lung tung.

Chương 200

Mảnh đồng vỡ mang lại tác dụng có hạn, chắc không lâu nữa năng lực trên người Bàn Tử sẽ biến mất.

Lúc này, những tống tử trong các công trình đó đều đã chạy ra ngoài, đồng thời các công trình cũng bị phá hủy.

Hứa Thành rút kiếm Lạc Tuyết, trực tiếp chém về phía những tống tử không biết chui ra từ đâu.

Cùng lúc đó, Tiểu Bạch và Tiểu Ngân cũng ở đây bảo vệ bốn người.

Lớp áo giáp trên người những tống tử đó bảo vệ rất tốt các yếu huyệt, cộng thêm thân thủ cực kỳ linh hoạt và sức mạnh vô cùng, Hứa Thành nhất thời rơi vào thế trận khổ chiến.

Những tống tử này hoàn toàn không thể so sánh với những tống tử mà anh từng gặp, thật không biết Bàn Tử đã tưởng tượng ra thứ gì nữa.

Các tống tử ở những khu vực khác cũng phá hủy các công trình kiến trúc, ùn ùn kéo về phía Hứa Thành.

Sau khi Hứa Thành dùng kiếm Lạc Tuyết chém bay đầu từng tên tống tử, chúng liền hóa thành từng đám cát lún.

Hứa Thành vừa nhìn đã biết, quả nhiên là thứ do Bàn Tử tạo ra, xem ra phải dặn dò anh ta nhiều hơn, tuyệt đối không được suy nghĩ lung tung.

Lúc này, đám tống tử từ xa kéo đến cũng tham gia vào trận chiến, trong chốc lát số lượng tống tử đã tăng lên đến hàng trăm tên.

Hứa Thành thầm nghĩ, e rằng ngoài đám huyết thi ở Tây Vương

Mẫu Quốc, đây là lần anh gặp nhiều tống tử nhất.

Nhưng sức chiến đấu của đám tống tử này bỏ xa đám huyết thi kia không biết bao nhiêu lần.

Tuy Hứa Thành có hơi khó xoay xở, nhưng đám tống tử vẫn lần lượt bị anh chém bay đầu.

Về phía Ngô Tà, đám tống tử đều bị Tiểu Bạch đóng thành băng thi, hoàn toàn không có uy hiếp.

Những băng thi đó cũng tạo thành một vòng phòng ngự tuyệt vời, trực tiếp chặn đám tống tử chưa bị đóng băng ở bên ngoài.

Tiểu Ngân cũng không ngừng nhảy lên đầu những tống tử, móng vuốt lóe lên ánh sáng lạnh, xé toạc thiên linh cái của từng tên một.

Xét về tốc độ, Tiểu Ngân và Tiểu Bạch còn nhanh hơn Hứa Thành vài phần.

Theo thời gian trôi đi, số lượng tống tử cũng dần giảm bớt, cho đến khi biến mất hoàn toàn.

Mọi người sau khi qua cơn nguy hiểm giống như sống sót sau kiếp nạn, lần lượt thở phào nhẹ nhõm.

Hứa Thành thấy Tiểu Ngân đã khá mệt, liền đưa nó vào không gian nhẫn.

Những oán linh trong không gian nhẫn lúc này cũng đang dần hồi phục.

Yamashita Kiyomi và Tần Hồng Vũ Điệp thấy Tiểu Ngân vào, vội vàng bay tới chỗ nó.

Vừa rồi họ còn lo lắng những oán linh này sau khi hồi sinh sẽ lại gây hại, bây giờ Tiểu Ngân đã vào, tự nhiên là mọi chuyện đều tốt đẹp.

Bên cạnh Hứa Thành, Vị Ương rõ ràng bị dọa không nhẹ, sau khi mọi chuyện kết thúc liền lao vào lòng Hứa Thành.

Hứa Thành vội vàng an ủi Vị Ương, dù sao về mặt tâm lý, cô bé cũng chỉ là một thiếu nữ mười sáu, mười bảy tuổi.

Lúc này, Bàn Tử nói: "Lần sau tôi không dám suy nghĩ lung tung nữa, đám tống tử này đáng sợ quá, người thường không thể nào chống lại được." Ngô Tà nói: "Chứ còn gì nữa, chắc chắn là do anh suy nghĩ lung tung nên mới thảm hại thế này." Bàn Tử ngượng ngùng cười hì hì.

Hứa Thành nhìn vào bên trong những công trình kiến trúc đó, thấy đầy những mạng lưới lớn màu trắng không rõ là gì.

Đi tới xem xét, anh phát hiện trên mạng lưới đó toàn là những xác chết không đầu, xem ra đã chết được mấy nghìn năm.

Bàn Tử đi tới xem, vội vàng nói: "Cái này không phải do tôi tạo ra đâu nhé." Hứa Thành nói: "Biết không phải do anh tạo ra rồi, vì trên đó toàn là tống tử, đã bị hút cạn tinh tủy." Nghe Hứa Thành nói vậy, Bàn Tử tiến lại gần, phát hiện nó giống như một mạng nhện.

"Hứa Thành, chủ nhân của mạng lưới này là ai nhỉ?" Ngô Tà nghe xong, vội vàng bịt miệng Bàn Tử lại.

"Anh đừng nói nữa, vừa rồi đã quên bài học rồi sao?" Bàn Tử lập tức giơ tay đầu hàng.

"Tôi không nói, tôi không nói nữa, tại tôi nhất thời không nghĩ ra thôi." Hứa Thành tiến lên kéo mạng nhện, phát hiện nó cực kỳ bền chắc và dính, độ bền không kém dây leo núi là bao.

Nhìn lớp bụi trên mạng nhện, rõ ràng chủ nhân của nó đã không về đây từ rất lâu.

Hứa Thành dẫn mọi người đi xem các công trình kiến trúc khác,

phát hiện những mạng nhện ở đó cũng y hệt, trên đó cũng treo đầy xác khô, nhưng không biết lũ nhện đó đã đi đâu cả.

Lúc này, Ngô Tà nói: "Hứa Thành, anh xem những mạng nhện này, để dệt ra được mạng lưới lớn như vậy, chắc chắn con nhện đó phải có kích thước rất lớn, có lẽ vì không có thức ăn trong địa cung nên đã chết đói từ lâu rồi." Hứa Thành gật đầu.

"Chắc là vậy, chỉ là nhìn mạng nhện này cũng không giống bị bỏ hoang đã lâu, trên đó vẫn còn độ dính, chắc cũng chỉ mới vài tháng thôi." Ngô Tà nói: "Chẳng lẽ những con nhện này tự dưng xuất hiện sao?" Hứa Thành không nói gì, kéo một xác khô trên đó xuống.

Anh dùng kiếm Lạc Tuyết chém bay đầu của tất cả các xác khô.

Hứa Thành nhìn thấy thi đan đen kịt bên trong, hài lòng mỉm cười.

Nhìn những viên thi đan đó, Hứa Thành nói: "Lũ nhện này chỉ ăn hết máu thịt của những xác khô, còn phần tinh hoa nhất là thi đan lại không ăn, đúng là có chút mua tráp trả ngọc." Hứa Thành thấy những viên thi đan này, trong lòng cũng rất vui vẻ, dù sao Diễm thi của Tiểu Bạch vẫn đang bị gác lại, không có thi đan ngàn năm để luyện chế.

Lần này có những viên thi đan này, e rằng cũng phải có đến mấy trăm viên, luyện chế Diễm thi đương nhiên là dư dả.

Hứa Thành nói: "Mọi người kéo hết những xác khô đó xuống đi, tôi có việc lớn cần dùng." Ngô Tà và Bàn Tử nghe xong liền đi kéo hết những xác khô trên mạng nhện xuống.

May mắn là độ dính của mạng nhện không quá mạnh, có thể dễ dàng kéo những xác khô đó xuống.

Hứa Thành, Ngô Tà và Bàn Tử bận rộn mấy tiếng đồng hồ mới thu thập hết được chỗ thi đan này.

Nhìn đống thi đan chất cao như núi nhỏ trong không gian nhẫn,

Hứa Thành hài lòng mỉm cười.

Sau khi kết thúc chuyến đi đến lăng mộ Tần Thủy Hoàng lần này, phải tìm một nơi yên tĩnh để Tiểu Bạch luyện hóa hết số thi đan này.

Chương 201

Sau khi thu thập xong thi đan, Hứa Thành liền gọi mọi người tiếp tục đi về phía trước.

Hàm Dương dưới lòng đất giống như một mê cung khổng lồ, nếu không có Vị Ương quen thuộc địa hình, cộng thêm giáo sư Mạc xem bản đồ Hàm Dương cổ, bây giờ e rằng họ cũng chỉ như ruồi không đầu bay loạn xạ.

Khu cung điện Hàm Dương nằm ở vùng đất trũng, nhìn từ xa giống như một long mạch tụ khí tàng phong.

Chắc hẳn một đại sư đã thiết kế địa hình này cho lăng mộ Tần Thủy Hoàng.

Đi về phía trước một lúc lâu, hai bên đường phố Hàm Dương bắt đầu xuất hiện những bức tượng, những bức tượng này đều được điêu khắc theo hình mười hai con giáp.

Mười hai con giáp vốn là điềm lành, nhưng trong địa cung âm u lại giống như những con ác thú đáng sợ, như thể đang rình rập chờ ăn thịt người.

Hơn nữa, những bức tượng này được điêu khắc cực kỳ chân thực, trông không khác gì mười hai con giáp thật.

Nhìn những bức tượng lâu, trong lòng mọi người không khỏi cảm thấy lạnh lẽo.

Lúc này, Hứa Thành tinh mắt phát hiện trên người mười hai con giáp đều có những sợi tơ nhện nhỏ, những sợi tơ này trông như vừa mới xuất hiện không lâu.

Hứa Thành ra hiệu cho mọi người đừng đi, một mình anh tiến về

phía những bức tượng hai bên đường.

Khi Hứa Thành đến gần những bức tượng đó, anh phát hiện đó không phải là tượng, mà là do vô số con nhện đen nhỏ xíu dày đặc tạo thành.

Lũ nhện thấy Hứa Thành đến gần, liền tản ra.

Sự thay đổi đột ngột này khiến mọi người giật mình, không ai biết làm thế nào mà lũ nhện có thể tạo thành những bức tượng hoành tráng như vậy.

Lúc này, lũ nhện lại quay trở lại, trên người chúng mang theo một luồng khí tức hoàn toàn khác lúc trước.

Nếu nói lũ nhện nhỏ vừa rồi vô hại, thì bây giờ chúng đã biến thành vô số cỗ máy giết người.

Hứa Thành cảm nhận được luồng khí nguy hiểm từ lũ nhện, vội vàng bảo Ngô Tà mau chạy.

Nhưng mọi người đã bị bao vây chặt chẽ, lũ nhện như một dòng lũ đen, trực tiếp bò lên người họ.

Vị Ương sợ hãi hét lớn, lúc này Tiểu Bạch cũng kịp thời phóng ra luồng khí lạnh, những con nhện nhỏ trên người mọi người đều bị đóng thành những cục băng.

Lũ nhện xung quanh không sợ chết, lớp trước ngã xuống lớp sau lại xông lên.

Bàn Tử đột nhiên hét lớn.

"Mẹ kiếp, lũ nhện này có độc." Chỉ thấy vùng da mà Bàn Tử vừa bị bò qua đều nổi lên những đốm đen, xem ra đang tiếp tục lan rộng.

Trên người những người khác cũng lần lượt xuất hiện những phản ứng tương tự, trông như những mảng thi ban màu đen.

Những mảng thi ban này lan rất nhanh, chẳng mấy chốc Ngô Tà, Bàn Tử, giáo sư Mạc và Vị Ương đều ngất đi.

Thấy cảnh này, Hứa Thành nói với hệ thống: "Hệ thống, có thể cho tôi bốn liều thuốc giải độc của lũ nhện đen này không." Hệ thống đáp: "Hiện tại hệ thống đang hấp thu năng lượng Phượng Châu, không thể chế tạo." Hứa Thành lo lắng nói: "Vậy có thể xem họ còn sống được bao lâu không?" Hệ thống nhanh chóng đưa ra câu trả lời.

"Chất độc này có thể duy trì trong bảy ngày mà không chết." Nghe hệ thống nói vậy, Hứa Thành yên tâm hơn.

Đã vậy thì không sao rồi, hoàn toàn có thể đợi hệ thống hấp thu xong năng lượng Phượng Châu rồi tính.

Nhưng lũ nhện đen này cũng thật phiền phức.

Hứa Thành ra lệnh cho Tiểu Bạch: "Tiểu Bạch, giết hết lũ nhện này đi." Tiểu Bạch tự nhiên làm theo, hàn khí trên người bắt đầu tăng công suất, nhưng không làm tổn thương đến những người trên mặt đất.

Hứa Thành thầm gật đầu.

Khả năng kiểm soát hàn khí của Tiểu Bạch ngày càng thuần thục.

Chỉ thấy lũ nhện lần lượt biến thành những đống băng nhỏ, trông rất hùng vĩ.

Nhưng Hứa Thành bây giờ đang thắc mắc, nguồn thức ăn của lũ nhện nhỏ này là gì, dù sao trong địa cung cũng không có nhiều thứ ăn được.

Khi Hứa Thành nhìn về vị trí của những bức tượng lúc nãy, anh thấy ở đó xuất hiện những xác chết không đầu đã thối rữa nghiêm trọng.

Hứa Thành có chút kinh ngạc, khi đi tới, anh bất ngờ phát hiện một người quen.

Vương lão bản.

Hứa Thành tưởng rằng Vương lão bản đã chết, không ngờ lại thấy tung tích của hắn ở đây.

Bây giờ đã gần nửa năm kể từ sự kiện ở cây thần đồng Tần Lĩnh, Vương lão bản trông như mới chết không lâu, cũng chỉ khoảng một tháng.

Điều này khiến Hứa Thành hứng thú.

Chẳng lẽ Vương lão bản không chết, mà ngược lại còn dựa vào cây thần đồng để vào được địa cung Tần Lăng?

Hứa Thành càng nghĩ càng thấy có khả năng, dù sao lúc đó anh cũng không thể xác định Vương lão bản đã chết hay chưa.

Vì tình hình lúc đó rất khó để giết nốt Vương lão bản, dù sao thực lực của Hứa Thành lúc đó cũng không mạnh như bây giờ.

Nhưng Vương lão bản ở trong địa cung là một chuyện, Hứa Thành cảm thấy phải hết sức cẩn thận.

Dù sao Vương lão bản biết cách sao chép, có khả năng sẽ xuất hiện một Vương lão bản giống như thủ lĩnh, coi những Vương lão bản được sao chép khác làm thức ăn.

Những Vương lão bản được sao chép đó bị đem cho lũ nhện ăn.

Lũ nhện vừa rồi, cũng có khả năng là sản phẩm ảo tưởng của Vương lão bản.

Chương 202

Lúc này, một quả pháo sáng xuất hiện ở phía xa, xem ra cách Hứa Thành cũng phải mười mấy cây số.

Chẳng lẽ Hoắc Tư Yến và nhóm của Tiểu Muộn cũng vào rồi sao?

Mang theo nghi vấn, Hứa Thành cũng lấy pháo sáng từ túi của Bàn Tử ra, bắn một phát lên trời.

Người ở xa rõ ràng cũng thấy pháo sáng của Hứa Thành.

Sau khi quả pháo sáng của họ cháy hết, phía xa lại bắn thêm một quả nữa.

Điều này khiến Hứa Thành có chút vui mừng, chỉ cần họ an toàn đến được đây là tốt rồi.

Hứa Thành đứng đây chờ, cứ nửa tiếng lại bắn một quả pháo sáng lên trời để chỉ đường.

Đợi khoảng ba tiếng, Hứa Thành thấy Tiểu Muộn và Hoắc Tư Yến từ con dốc bên bờ sông.

Ánh sáng từ đèn pin của Hứa Thành chỉ có thể chiếu đến chỗ Hoắc Tư Yến một cách miễn cưỡng.

Hứa Thành nhìn về phía đội của Hoắc Tư Yến, không thấy có ai thương vong mới yên tâm đi tới.

Dù sao sự mạnh mẽ của người khổng lồ bằng đồng vẫn còn hiện rõ trong mắt Hứa Thành.

Sau khi thấy ánh sáng từ phía Hứa Thành, bên Hoắc Tư Yến cũng chiếu đèn về phía này, rõ ràng cũng đã phát hiện ra sự tồn tại của Hứa Thành.

Hoắc Tư Yến trực tiếp đi về phía này.

Khi thấy lũ nhện nhỏ đầy đất, Hoắc Tư Yến rõ ràng đã kinh ngạc.

Lúc này, Hoắc Tư Yến cũng thấy những người đang nằm trên đất, vội vàng bảo Lưu Thiếu Văn lấy huyết thanh ra tiêm cho họ.

Lúc này, Hứa Thành hỏi Hoắc Tư Yến trước: "Đã tìm thấy tầng thứ hai chưa?" Hoắc Tư Yến chỉ vào Tiểu Muộn.

"Cậu phải hỏi cậu ấy." Hứa Thành lại nhìn về phía Tiểu Muộn.

Tiểu Muộn nói: "Tôi tìm thấy đỉnh Duyện Châu ở cuối con đường đó, nhưng khi tôi đến, một người khổng lồ bằng đồng xuất hiện." Hứa Thành gật đầu, xem ra hai bên bờ sông đều có người khổng lồ bằng đồng.

Nhưng người khổng lồ bằng đồng thật sự quá mạnh, Hứa Thành lại hỏi: "Vậy anh thoát khỏi sự truy sát của người khổng lồ đó như thế nào?" Theo lời kể của Tiểu Muộn, chính nhờ tác dụng của huyết mạch Kỳ Lân của anh mà người khổng lồ bằng đồng mới ngừng hoạt động.

Khi đối đầu với người khổng lồ đó, Tiểu Muộn cũng cảm thấy áp lực chưa từng có.

Đặc biệt là sau khi người khổng lồ bằng đồng đặt đỉnh Duyện Châu vào đầu, anh hoàn toàn không thể làm gì được nó.

Khi Tiểu Muộn trèo lên người người khổng lồ bằng đồng, anh đã bị nó đánh cho hộc máu tươi.

Nhưng máu Kỳ Lân của Tiểu Muộn đối với người khổng lồ bằng đồng lại như một loại độc dược chí mạng, như axit sulfuric có độ tinh khiết cao nhất.

Lớp vỏ ngoài của người khổng lồ bằng đồng đã bị máu của Tiểu

Muộn ăn mòn hoàn toàn.

Huyết mạch Kỳ Lân của Tiểu Muộn khi tiếp xúc với đỉnh Duyện Châu cũng được thăng hoa một lần.

Huyết mạch Kỳ Lân lại có tác dụng như vậy, khiến Hứa Thành có chút bất ngờ.

Nhưng bây giờ tìm Vương lão bản là quan trọng nhất.

Vì không biết Vương lão bản đang trốn ở đâu, Hứa Thành cảm thấy nếu không tìm ra hắn thì không thể nào yên tâm được.

Hứa Thành cũng kể lại những chuyện xảy ra ở đây cho Hoắc Tư Yến nghe, nhưng chỉ nói qua loa.

Anh hoàn toàn không kể chi tiết về chuyện của Tần Thủy Hoàng, chỉ nói về mạng nhện và lũ nhện nhỏ.

Nhìn thấy lũ nhện, Lưu Thiếu Văn đeo găng tay vào, lấy một con ra nghiên cứu.

Lưu Thiếu Văn bất ngờ phát hiện, lũ nhện nhỏ này lại là Quỷ Ảnh tri chu đã tuyệt chủng từ lâu.

Độc tính của Quỷ Ảnh tri chu cực kỳ mạnh, thường chỉ sống trong những cành lá mục nát ở rừng sâu núi thẳm.

Bây giờ trong mộ huyệt lại xuất hiện nhiều như vậy, thật có chút khó tin.

Bên này, Hoắc Tư Yến cũng nhìn thấy những xác chết đó, không khỏi kinh ngạc, chẳng lẽ có người đã đến đây trước họ.

Hứa Thành nói: "Không biết những người này từ đâu đến, lúc tôi đến, lũ Quỷ Ảnh tri chu đã đang gặm nhấm thi thể của họ rồi." Lúc này, Lưu Thiếu Văn tiến lên kiểm tra, càng kiểm tra lông mày càng nhíu chặt.

“Đội trưởng, những người này hình như đều là cùng một người.” Hoắc Tư Yến rõ ràng bị lời của Lưu Thiếu Văn dọa cho giật mình.

“Không thể nào, đừng đùa.” Lưu Thiếu Văn lắc đầu.

“Đội trưởng, tôi thật sự không đùa, những người này đúng là cùng một người.” Nghe vậy, tất cả mọi người đều vây lại.

Thấy Lưu Thiếu Văn đang không ngừng giải thích thi thể của những người này rốt cuộc là chuyện gì, Hứa Thành thở dài.

Xem ra chuyện này thật sự không thể giấu được nữa.

Nhưng tiếp theo chắc chắn sẽ gặp Vương lão bản, tiêm phòng trước cũng tốt.

Hứa Thành lớn tiếng nói: “Mọi người đừng vây nữa, tôi biết chuyện này là thế nào.” Nghe Hứa Thành nói vậy, những người khác đều nhìn anh, dù sao chuyện này thật sự quá khó tin.

Hứa Thành nói: “Mọi người có tin vào việc tâm tưởng sự thành không?” Hoắc Tư Yến nghe Hứa Thành nói vậy, lắc đầu.

“Trên thế giới này làm gì có chuyện tâm tưởng sự thành.” Hứa Thành thấy những người khác đều tỏ vẻ không tin, chỉ có Tiểu Muộn đang suy tư.

Chương 203

"Nhìn người này, có thể có được năng lực tâm tưởng sự thành, vì vậy đã sao chép ra vô số bản thân." Nghe đến đây, Hoắc Tư Yến hỏi: "Hứa Thành, rốt cuộc anh biết những gì?" Hứa Thành không trả lời trực tiếp câu hỏi của Hoắc Tư Yến, tiếp tục nói: "Bây giờ người này đang ở trong địa cung Tần Lăng, lũ Quỷ Ảnh tri chu này cũng là do hắn tưởng tượng ra." Tiểu Muộn nói: "Hứa Thành, năng lực này thật sự hoàn hảo đến vậy sao, không có tác dụng phụ à?" Hứa Thành gật đầu.

"Tác dụng phụ của năng lực này là sẽ ngày càng mất trí nhớ, cuối cùng dần dần mất đi bản tính, chỉ dùng bản năng để làm việc." Nghe Hứa Thành nói vậy, mọi người không khỏi có chút sững sờ, có được năng lực như vậy thì sao chứ.

Cuối cùng lại trở thành không khác gì dã thú, cuộc sống như vậy còn có ý nghĩa gì.

Lúc này, Hoắc Tư Yến nói: "Chẳng lẽ người đó không biết đang ở đâu mai phục chúng ta sao?" Hứa Thành gật đầu.

"Không loại trừ khả năng này, hoặc có lẽ bây giờ hắn chỉ còn lại bản năng của dã thú, ý đồ muốn một lưới bắt hết chúng ta." Đã vậy, hành trình tiếp theo đều phải hết sức cẩn thận.

Nhưng bây giờ có bốn người bị thương, rõ ràng sẽ làm chậm tốc độ tiến lên.

Thấy Hoắc Tư Yến muốn tiếp tục xuất phát, Hứa Thành trực tiếp cản lại.

"Bây giờ mọi người đều rất mệt mỏi, hãy nghỉ ngơi ở đây, dưỡng sức rồi đi tiếp." Hoắc Tư Yến gật đầu, quả thực cô cũng cảm thấy có chút không chịu nổi.

Nhưng nhiệm vụ cấp trên giao chưa hoàn thành, mọi thứ đều không dám chậm trễ.

Nhưng làm việc cũng phải kết hợp giữa lao động và nghỉ ngơi, cứ căng thẳng như vậy cũng không phải là cách.

Mọi người đều mang theo lều trại đơn giản, một cái lều có thể chứa hai người.

Vấn đề củi lửa cũng được giải quyết bằng cách tháo dỡ các công trình kiến trúc xung quanh.

Lúc đầu Hoắc Tư Yến không đồng ý, nhưng vì không có đống lửa, ở trong địa cung tối om thật sự không có cảm giác an toàn.

Hứa Thành tự quyết định tháo hết gỗ của một công trình xuống.

Mọi người nghỉ ngơi ở giữa đường, đống lửa cháy bừng bừng, ngọn lửa hừng hực trông thật ấm áp.

Bốn người bệnh được sắp xếp riêng vào một cái lều, Hứa Thành gác đêm, cứ hai tiếng đổi một lần, Tiểu Muộn, Lưu Thiếu Văn, Hoắc Tư Yến và Mặc Cảm thay nhau.

Bốn người vì đã được tiêm huyết thanh, bây giờ triệu chứng đã khá hơn một chút, trông không nghiêm trọng như trước.

Bây giờ cũng không phân biệt được ngày đêm, nhưng ở đây ít nhất cũng đã hai mươi tiếng, mọi người đều mệt mỏi, chẳng mấy chốc đã ngủ thiếp đi.

Lúc này, Hứa Thành cũng nghe được tin tức hệ thống hấp thu thành công.

“Năng lượng hấp thu hoàn tất, năng lượng còn lại là 75%.” Nghe hệ thống nói vậy, Hứa Thành vội vàng nói: “Mau lấy thuốc giải độc của Quỷ Ảnh tri chu ra.” “Cần 0.5% năng lượng để đổi, có đổi

không.” “Đổi.” Trong tay Hứa Thành đột nhiên xuất hiện một bình sứ, mở bình ra, thuốc bên trong có màu xanh biếc, tỏa ra một mùi hương thanh mát.

Hứa Thành đi thẳng đến lều của người bệnh, lần lượt cho bốn người uống, chỉ thấy những mảng thi ban màu đen trên người họ tiêu tan với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, không còn hôn mê bất tỉnh, xem ra sau khi tỉnh lại sẽ khỏe.

Hứa Thành không khỏi khen một tiếng.

Quả nhiên sản phẩm của hệ thống đều là hàng chất lượng.

Hứa Thành lại quan sát Tần Thủy Hoàng, phát hiện Tần Thủy Hoàng không còn vẻ uy nghiêm như trước, không khác gì một xác chết bình thường.

Bên cạnh Tần Thủy Hoàng có một viên Phượng Châu, viên Phượng Châu đó trông cực kỳ trong suốt.

Hứa Thành tức thì có cảm giác huyết mạch tương liên.

Xem ra sau khi bị hút hết năng lượng, Phượng Châu cũng là một bảo bối tuyệt vời.

Bây giờ Phượng Châu không còn chút năng lượng nào, những tử khí đã xâm thực trong hai nghìn năm cũng đều biến mất.

Nói đơn giản, bây giờ Phượng Châu vô cùng thuần khiết, không có bất kỳ tạp chất nào.

Lấy Phượng Châu ra, Hứa Thành chỉ cảm thấy các tế bào trong cơ thể đều bắt đầu hoạt động.

Sau đó, viên Phượng Châu trở nên bán trong suốt, trực tiếp hòa vào cơ thể Hứa Thành.

Hình xăm phượng hoàng trên người Hứa Thành lại một lần nữa

hiện ra, lần này trực tiếp chiếm hơn nửa bề mặt cơ thể, tóc cũng biến thành màu nửa đen nửa vàng đỏ.

Hứa Thành chỉ cảm thấy cơ thể nóng lên, nhưng đầu óc lại trở nên cực kỳ minh mẫn.

Hứa Thành vội vàng bảo hệ thống kiểm tra cơ thể giúp.

"Cần tiêu tốn 5% năng lượng, có kiểm tra không." Hứa Thành vội vàng gật đầu, dù sao Phượng Châu hòa vào cơ thể không biết là tốt hay xấu.

Nhưng năng lượng dùng cũng quá nhanh, sau này nhất định phải tiết kiệm một chút, dù sao xã hội hiện đại cũng không có nhiều năng lượng cao cấp để hấp thu.

"Kiểm tra hoàn tất, Phượng Huyết trong cơ thể ký chủ xảy ra biến hóa, độ tinh khiết từ 99.99% tiến hóa thành 99.9999%.

Thể chất cũng tăng lên 1.5 lần, tinh thần lực tăng lên 10 lần." Hứa Thành hỏi: "Huyết mạch có biến hóa gì không?" Hệ thống đáp: "Điều này cho thấy ký chủ đang tiến hóa lên một cấp độ sinh mệnh cao hơn, phượng hoàng là sinh mệnh bốn chiều cao cấp, sẽ là mục tiêu tiến hóa của ký chủ." Hứa Thành gật đầu.

Anh có 99.9999% Phượng Huyết, nhưng cũng chỉ là sinh mệnh ba chiều mà thôi.

Sinh mệnh ba chiều và sinh mệnh bốn chiều, đừng nhìn chỉ có chênh lệch 0.0001%, nhưng đó cũng là một trời một vực, hoàn toàn không thể so sánh.

Nhưng hệ thống có thể tạm thời nâng anh lên cấp độ bốn chiều, đó cũng là hóa phượng.

Hứa Thành lại nói: "Bây giờ tôi hóa thân thành phượng cần bao nhiêu năng lượng." "Bây giờ ký chủ hóa phượng cần 5% năng lượng

một giờ.” Hứa Thành hài lòng gật đầu.

Xem ra việc tinh luyện huyết mạch cũng có lợi.

Lúc này, Tiểu Muộn tỉnh lại, muốn thay Hứa Thành.

Khi Tiểu Muộn thấy màu tóc và khí tức thực lực của Hứa Thành tăng lên, cũng kinh ngạc.

Chương 204

“Hứa Thành, thực lực của anh lại mạnh lên không ít nhỉ.” Hứa Thành gật đầu, xem ra huyết mạch Kỳ Lân của Tiểu Muộn cũng đang dần tiến hóa, bây giờ có thể nhìn ra khí tức của người khác.

“Trong địa cung tôi có được một chút lợi ích, nên mới như vậy, anh chú ý một chút.” Tiểu Muộn gật đầu, ôm Hắc Kim Cổ Đao vào lòng.

“Bây giờ trong địa cung chắc không có nguy hiểm gì lớn.” Hứa Thành gật đầu, anh tin tưởng vào năng lực của Tiểu Muộn.

Sau đó, Hứa Thành chui vào lều, nằm xuống chưa được bao lâu thì một cơn buồn ngủ ập đến.

Hứa Thành chỉ cảm thấy mình đã có một giấc mơ.

Trong mơ, anh biến thành một đóa hoa, xung quanh toàn là hoa.

Nhưng có một ngày, một người khổng lồ cao chọc trời xuất hiện, nhổ anh lên.

Sau đó, anh trở thành một đóa hoa nhỏ trên đầu người khổng lồ đó.

Đi khắp đại địa, vượt qua sông dài, du ngoạn khắp nơi.

Anh đã cùng người khổng lồ trải qua không biết bao nhiêu chuyện.

Có một ngày, người khổng lồ ngã xuống, Hứa Thành không còn cảm giác, không biết trước mặt là kẻ địch như thế nào.

Lúc này, Hứa Thành cũng tỉnh giấc, nhìn đồng hồ, anh đã ngủ được bảy tiếng.

Nhớ lại giấc mơ, Hứa Thành lúc này không hề buồn ngủ, đồng thời đầu có chút đau.

Day day thái dương, Hứa Thành mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Ra ngoài, anh phát hiện phần lớn mọi người đều đã tỉnh.

Ngô Tà và Bàn Tử đang ở đó nấu đồ ăn.

Thấy Hứa Thành tỉnh, Vị Ương trực tiếp chạy đến ôm lấy Hứa Thành.

"Bạch Uyên ca ca, Vị Ương không sao rồi!" Hứa Thành cười xoa đầu Vị Ương.

Đối với cô bé này, đội của Hoắc Tư Yến rõ ràng đã biết lai lịch từ Ngô Tà và Bàn Tử, nhưng cũng không quá bài xích.

Thấy vậy, Hứa Thành cũng yên tâm, nhưng Hoắc Tư Yến, người phụ nữ này Hứa Thành không thể xác định, không biết cô ta sẽ làm ra chuyện gì.

Nếu cần thiết, anh sẽ dùng chiêu đã dùng với A Nịnh để đối phó với Hoắc Tư Yến.

Ăn cơm xong, Hứa Thành dẫn mọi người xuất phát.

Tinh thần của mọi người bây giờ đều sung mãn, đã ngủ no ăn đủ.

Bây giờ chín người không thiếu một ai, Hứa Thành khá vui khi thấy điều này.

Hiện tại Hứa Thành đang ở tiền cung của khu cung điện Hàm Dương, tiếp theo sẽ do Vị Ương dẫn đường, đến chính cung xem có thể tìm được lối vào tầng tiếp theo không.

Nhưng tầng thứ hai đã gặp nhiều nguy hiểm như vậy, trong lòng Hứa Thành khó tránh khỏi có chút lo lắng.

Còn có Vương lão bản không biết đang rình rập ở đâu, địch trong tối ta ngoài sáng, một cuộc đấu không công bằng.

Đi khoảng hơn mười cây số, dưới sự dẫn đường của Vị Ương, họ mới đến được Kỳ Lân Điện.

Kỳ Lân Điện xưa kia là nơi Tần Thủy Hoàng triệu kiến quần thần để bàn quốc sự.

Vào trong, dưới ánh đèn pin, họ phát hiện hai bên Kỳ Lân Điện đều có những tượng người.

Những tượng người này đều được làm theo hình dáng của các vương công quý tộc thời Tần, trông sống động như thật.

Trên ngai vàng của đại điện cũng có một bóng người thấp thoáng.

Lúc này, đại điện sáng lên.

Hứa Thành quay đầu lại, Bàn Tử đang dùng bật lửa để thắp những ngọn đèn trường minh trong đại điện.

Cùng với ánh đèn trường minh, bóng người trên đại điện cũng hiện ra chân dung.

Đó cũng là một tượng người, đầu đội miện quan.

Trên đỉnh miện quan có một tấm bảng dài, gọi là "diên".

Diên thường có hình tròn phía trước, vuông phía sau, tượng trưng cho trời tròn đất vuông.

Trước và sau diên đều có những chuỗi ngọc, được xâu bằng chỉ màu.

Quy cách của miện quan không khác gì của đế vương.

Nhưng điều kỳ lạ là, dung mạo của tượng người này không hề giống Tần Thủy Hoàng.

Hứa Thành hỏi Vị Ương: "Vị Ương, phụ thân của em có phải có dung mạo như trên đó không?" Vị Ương đi tới, cẩn thận nhìn.

“Không, phụ vương của em không phải như vậy.” Tiếng Vị Ương vừa dứt, tượng đế vương trên đó liền bóp lấy cổ Vị Ương.

Mọi người chưa kịp phản ứng, Hứa Thành đã rút kiếm Lạc Tuyết, trực tiếp chém đứt cánh tay của tượng đế vương.

Sau đó, anh gỡ cánh tay trên cổ Vị Ương xuống.

Chương 205

Vị Ương rõ ràng vẫn còn hoảng sợ, dù sao vừa rồi cô đã suýt chết.

Hứa Thành cảm thấy cánh tay đó ấm nóng, khiến anh có chút tò mò.

Chỉ thấy lớp đá bên ngoài của tượng người bong ra từng lớp, để lộ ra dung mạo của người bên trong.

Hứa Thành có chút kinh ngạc.

"Vương lão bản?" Dung mạo của người đó chính là Vương lão bản, nhưng hắn dường như đã quên Hứa Thành, trong mắt chỉ có sát khí và sự hỗn loạn vô tận.

Hứa Thành trực tiếp che Vị Ương ra sau lưng, ấn đầu của Vương lão bản xuống đất.

Nhưng sức mạnh của Vương lão bản truyền đến khiến Hứa Thành yên tâm, hắn cũng không khác gì người thường.

Nhưng lúc này, những tượng người dưới điện cũng đều vỡ ra, nhìn kỹ vào mặt, bên trong toàn là Vương lão bản.

Những Vương lão bản này không có ngoại lệ, toàn bộ đều biến thành những con dã thú khát máu, điên cuồng tấn công mọi người.

Nhưng người của đội Hoắc Tư Yến cũng không phải dạng vừa.

Những Vương lão bản này chỉ có thân thủ của người thường, chẳng mấy chốc đã bị mọi người đánh ngã xuống đất.

Nhìn những người giống hệt nhau trước mặt, mọi người rõ ràng đều có chút kinh ngạc.

Chẳng lẽ đây là người nhân bản sao?

Hứa Thành đi tới, vạch mí mắt của một Vương lão bản ra, phát hiện Vương lão bản quả thực mắt đầy điên cuồng, hoàn toàn là một kẻ điên tâm thần.

Hứa Thành đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, rốt cuộc ai đã bọc Vương lão bản vào trong những tượng đá này.

Hoắc Tư Yến nói: "Hứa Thành, đây là người đó sao?" Hứa Thành gật đầu.

"Nhưng người này bây giờ hoàn toàn không còn lý trí, rốt cuộc ai đã phong ấn họ vào trong những tượng đá này?" Lúc này, Tiểu Muộn đột nhiên nói: "Liệu có phải một trong số các bản sao đó không hề điên, ngược lại còn dựa vào trí tuệ của mình, không sử dụng năng lực đó.

Để có được những bản sao này, chỉ cần kiểm soát một số người đang trên bờ vực mất lý trí, để họ không ngừng tự nhân bản." Hứa Thành gật đầu.

Cũng không phải không có khả năng này, vì Vương lão bản thực tế cực kỳ thông minh, có khả năng sẽ nghĩ ra cách này.

Như vậy, Vương lão bản chính là vua của đám người này, như vậy giống như một cộng đồng bộ lạc kiểu mới.

Lúc này, Hứa Thành đột nhiên nghĩ đến người nước Xa, liệu nguyên nhân họ bị diệt vong trong thời gian ngắn có phải vì điều này không.

Lúc đầu, một người phát hiện ra cây thần đồng, sau đó phát hiện ra bí mật này, cuối cùng người đó giống như Vương lão bản bây giờ, lợi dụng cây thần đồng để sao chép ra một lượng lớn bản thân.

Nhưng cây thần đồng lại không thể đảm bảo trường sinh bất lão, vì vậy nước Xa nhanh chóng bị kẻ địch đánh bại do tuổi tác của quốc

gia quá lớn.

Chuyện này, Hứa Thành càng nghĩ càng thấy có khả năng, dù sao những ghi chép lịch sử về nước Xa quá ít.

"Mau nhìn." Lúc này, Lưu Thiếu Văn đang kiểm tra cơ thể Vương lão bản, rõ ràng đã có phát hiện mới.

Chỉ thấy nơi Lưu Thiếu Văn chỉ, sau tai Vương lão bản, có một hình xăm rõ nét giống như một mã số.

"H-35" Lật tai của những Vương lão bản khác ra, phát hiện cũng có những mã số tương tự.

Nhưng mã số của những Vương lão bản này, ngoài chữ cái đầu giống nhau, các con số khác đều khác nhau.

Nhìn thấy cảnh này, trong lòng mọi người tức thì cảm thấy phỏng đoán vừa rồi là đúng.

Quả nhiên có một Vương lão bản có trí thông minh cao, hoặc có một Vương lão bản có trí thông minh cao đang kiểm soát tất cả.

Dù sao quản lý nhiều Vương lão bản như vậy thật sự quá tốn tinh lực.

Lúc này, Ngô Tà nói: "Vương lão bản là người thế nào tôi biết, rất đa nghi, chân thân chắc chắn sẽ không ở đây, có khả năng sẽ ở một nơi cực kỳ kín đáo, hoặc cách xa đây." Lúc này, giáo sư Mạc đột nhiên nói: "A Phòng Cung, chỉ có A Phòng Cung là phù hợp với tiêu chuẩn này, cách đây khoảng hơn hai mươi cây số, dễ bị lạc đường." Hứa Thành gật đầu.

"Bây giờ chúng ta đi A Phòng Cung thôi." Những người khác cũng đã thu dọn xong đồ đạc, còn những Vương lão bản đó, cứ để họ tự sinh tự diệt.

Về phần những minh khí xung quanh, cũng không phải là thứ quá quý giá, Bàn Tử bây giờ còn đang nhớ đến những bảo vật trấn quốc của Lục quốc lúc trước.

A Phòng Cung trong lịch sử ghi lại là ở trên núi Ly Sơn, đã bị một trận hỏa hoạn thiêu rụi.

Bây giờ A Phòng Cung dưới lòng đất Hàm Dương, chắc chắn cũng sẽ ở trên ngọn núi Ly Sơn nhân tạo đó.

Lúc này, Bàn Tử đột nhiên nói: "Đã có A Phòng Cung trên núi Ly Sơn nhân tạo, vậy dưới núi Ly Sơn có một lăng mộ Tần Thủy Hoàng không?" Mọi người sáng mắt lên, suy nghĩ của Bàn Tử vào thời điểm quan trọng luôn hiệu quả như vậy.

Chỉ có Ngô Tà lặng lẽ đi đến bên cạnh Hứa Thành.

"Hứa Thành, Bàn Tử lại không nhịn được mà tưởng tượng rồi, nếu thành sự thật, liệu lăng mộ Tần Thủy Hoàng đó có phải cũng do Bàn Tử tưởng tượng ra không." Hứa Thành nghiêm túc gật đầu.

"Nhưng bây giờ cũng không có cách nào khác, chỉ có thể đến A Phòng Cung xem trước đã." Ngô Tà cũng gật đầu, dù sao cây thần đồng thật sự quá quỷ dị, hoàn toàn không biết giây tiếp theo nó sẽ hiện ra thứ gì.

Ngô Tà và Hứa Thành đi đến chỗ Bàn Tử, xem ra muốn dặn dò Bàn Tử những điều cần chú ý.

Suốt đường đi, mọi người đi đi dừng dừng, hoàn toàn không gặp nguy hiểm gì khác.

Xem ra Hàm Dương dưới lòng đất không phải là nơi quan trọng, nơi thật sự quan trọng nằm ở tầng thứ ba, thậm chí là tầng thứ tư.

Nhưng lối vào tầng thứ ba cũng không dễ tìm như vậy.

Đi khoảng ba tiếng rưỡi, Hứa Thành mới thấy được ngọn núi Ly Sơn nhân tạo.

Chương 206

Ngọn núi Ly Sơn nhân tạo này thấp hơn Ly Sơn thật gấp mười lần, chỉ cao khoảng hơn một trăm mét.

Nhưng A Phòng Cung trông không khác gì A Phòng Cung thật.

Bàn Tử bắn một quả pháo sáng lên, tức thì cả A Phòng Cung hiện ra trước mắt mọi người.

Nhưng trên nóc A Phòng Cung có một đám nhện lớn đang nhìn họ chằm chằm.

Lũ nhện đó con nào con nấy to bằng con bê con, trên người có hoa văn đen trắng xen kẽ.

Những hoa văn màu trắng trông như những cái đầu lâu.

Mọi người không biết đây là gì, vì chưa từng thấy sinh vật như vậy.

Tạm gọi là Quỷ Kiểm tri chu.

Xung quanh lũ nhện đó toàn là những xác khô đã bị hút cạn, xem ra đó cũng là bản sao của Vương lão bản.

Thấy Hứa Thành, lũ nhện tức thì truyền đến một trận xôn xao, xem ra đang chuẩn bị chiến đấu.

Giây tiếp theo, lũ nhện lập tức nhảy xuống từ A Phòng Cung.

Sự nhanh nhẹn đó hoàn toàn không phải là thứ mà một cơ thể to lớn như vậy nên có.

Thấy lũ nhện như núi như biển xông tới, Tiểu Muộn trực tiếp dùng Hắc Kim Cổ Đao rạch mu bàn tay.

Tức thì, máu màu vàng kim chảy ra, khí tức tỏa ra khiến lũ nhện

sợ hãi, không dám tiến lên.

Năng lực máu của Tiểu Muộn tuyệt đối đã được tăng cường, có thể khắc chế cả những con nhện không thuộc loài côn trùng này.

Nhưng vì Tiểu Muộn đã giành được cơ hội, vậy nhất định không thể lãng phí.

Hứa Thành hét lớn: "Chúng ta mau vào A Phòng Cung, bên trong lũ nhện đó không thể thi triển được." Nghe Hứa Thành hét, mọi người như tỉnh mộng, trực tiếp chạy về phía quần thể kiến trúc A Phòng Cung.

Tiểu Muộn đi sau cùng, lũ nhện cũng theo mọi người tiến hoặc lùi.

Khi mở cửa lớn A Phòng Cung, châu báu ngọc ngà bên trong tức thì tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Đống kho báu chất cao như núi khiến mọi người hoa mắt.

A Phòng Cung chính là kho báu của Đại Tần!

Trong "A Phòng Cung phú" từng ghi lại.

Vàng ngọc của nước Yên, nước Triệu.

Báu vật của nước Hàn, nước Ngụy.

Tinh hoa vật tư của nước Tề, nước Sở.

Trong bao nhiêu thế hệ, bao nhiêu năm, chúng được cướp đoạt từ nhân dân, chất đống như núi.

Sau khi chiếm lĩnh đất đai, tất cả đều được vận chuyển vào A Phòng Cung.

Đỉnh báu bị dùng làm nồi sắt, ngọc đẹp bị dùng làm đá cuội, vàng bị dùng làm đất cục, trân châu bị dùng làm sỏi cát.

Trong chốc lát, mọi người quên mất nguy hiểm trước mắt, từng

bước đi vào kho báu quý giá nhất cũng là nơi nguy hiểm nhất.

Một tiếng "rầm", Tiểu Muộn đóng cửa lại.

Lũ nhện bên ngoài dường như sợ thứ gì đó bên trong, chỉ canh giữ ở cửa, không dám vào.

Nhìn kho báu trước mặt, mọi người đều cảm thấy nửa đời trước đã sống uổng.

Bàn Tử còn khoa trương hơn, trực tiếp lao cả người vào đống vàng ngọc đó.

Những kho báu đó là thứ kích thích giác quan của con người nhất, tất cả mọi người đều có cảm giác muốn chiếm hữu chúng.

Những kho báu đó giống như một chiếc hộp Pandora, mở ra những ham muốn thuần túy nhất trong lòng người.

Những ham muốn đó giống như những chiếc xúc tu, trói chặt cơ thể mỗi người vào lòng tham vô tận.

Nhưng người bình tĩnh nhất bên trong là Vị Ương, dù sao những gì Vị Ương đã trải qua còn xa hoa phú quý hơn thế này nhiều.

Lúc này, Vị Ương ôm lấy Hứa Thành nói: "Bạch Uyên ca ca, anh trở nên thật đáng sợ." Hứa Thành cũng chỉ hơi hoảng hốt, thấy Vị Ương hỏi, Hứa Thành nói: "Là lòng tham trong lòng người đang tác quái." Vị Ương gật đầu.

Lúc này, Tiểu Muộn cũng tỉnh lại từ ảo ảnh trong lòng.

Nhìn bộ dạng của mọi người, không khỏi có chút lo lắng.

Anh đến trước mặt Hứa Thành nói: "Hứa Thành, bây giờ chúng ta nên đánh thức họ dậy, cứ tiếp tục như vậy, có khả năng họ sẽ trở thành nô lệ của dục vọng." Hứa Thành gật đầu, quả thực không thể để mọi người tiếp tục như vậy.

Vì vậy, Hứa Thành bảo Tiểu Bạch trực tiếp hạ nhiệt độ của cả đại điện xuống, dần dần những món vàng bạc châu báu đó cũng trở nên lạnh như băng.

Lúc này, mọi người lần lượt đặt những món châu báu trong tay xuống, lạnh đến mức cơ thể bắt đầu run rẩy.

Chẳng mấy chốc, ánh mắt của mọi người đã trở lại trong sáng.

Nhìn những món châu báu trước mặt, trong mắt mọi người đều lộ ra một tia sợ hãi.

Chương 207

Hoắc Tư Yến nói: "Thật đáng sợ, không ngờ tôi cũng có ngày bị những thứ này mê hoặc." Chỉ riêng Bàn Tử sau khi tỉnh lại, không giống những người khác, lộ ra vẻ sợ hãi, mà ngược lại còn đang cố gắng nhét vào túi.

Hứa Thành thấy Bàn Tử như vậy, cảm thấy đây chắc là bản tính của anh ta, không phải bị mê hoặc.

Bàn Tử, đó là bản tính của anh ta.

Lúc này, Hứa Thành nói: "Bàn Tử, đừng lấy nữa, những thứ này được tùy tiện đặt trong đại điện, chắc chắn đều là hàng rẻ tiền, mỗi người chúng ta chỉ có thể lấy ba món, chọn món quý mà lấy." Bàn Tử rõ ràng cũng hiểu, nơi này chỉ có thể lấy ba món.

Mất rồi, thật không cam tâm, Bàn Tử một tay nắm lấy tay Ngô Tà bên cạnh nói: "Lần này chúng ta phải mang hết bảo vật trấn quốc của Lục quốc đi." Ngô Tà cũng gật đầu, lần này cũng không thể chịu thiệt.

Đống châu báu chất thành núi, không biết ai đã dọn ra một lối đi ở giữa, chia đống châu báu ra hai bên.

Hứa Thành đi vào trước, dù sao bên trong không biết sẽ có nguy hiểm gì.

Từ phản ứng của lũ nhện, bên trong nhất định có thứ gì đó đáng sợ.

Hoặc có khả năng là Vương lão bản.

Lỡ như Vương lão bản lại tưởng tượng ra một thứ gì đó lợi hại, lật thuyền trong mương thì không hay.

Đi qua lối đi giữa đống châu báu, bên trong là một cánh cửa của

nội điện, bên trong tối om một mảng, tạo thành một sự tương phản rõ rệt với ánh sáng phát ra từ những món châu báu bên ngoài.

Hứa Thành nhìn vào bên trong, lại thấy những làn sương đen đó.

Trước kia dùng Âm Dương Nhãn không thể nhìn rõ bên trong sương đen có gì, lần này dùng Phá Vọng Chi Nhãn xem có thể nhìn xuyên qua sương đen không.

Trong mắt Hứa Thành lóe lên một tia sáng vàng, sau khi Phá Vọng Chi Nhãn được mở ra, những làn sương đen đó như phai màu, biến thành sương trắng có tầm nhìn cao hơn.

Nhưng Hứa Thành không biết có gì ở ngoài ba mươi mét.

Xem ra Phá Vọng Chi Nhãn cũng không thể nhìn xuyên qua toàn bộ sương đen này.

Nhưng Hứa Thành có thể nhìn rõ, những người khác thì hơi khó.

Đèn pin của Hoắc Tư Yến là sản phẩm công nghệ cao.

Sau khi bật chế độ laser, tia laser cũng chỉ có thể chiếu vào sương đen được một mét, trông như thanh kiếm laser trong phim khoa học viễn tưởng.

Bàn Tử nhìn cánh cửa đen ngòm trước mặt nói: "Hứa Thành, hay là chúng ta rút lui đi, sương đen này trông thật đáng sợ." Trong lòng những người khác cũng có chút dao động, vì sương đen thật sự quá quỷ dị.

Nhưng Hoắc Tư Yến lại nói: "Tất cả mọi người đều không được đi, thuốc trường sinh chưa tìm được, hậu quả của việc không hoàn thành nhiệm vụ mọi người đều rõ hơn ai hết." Lời của Hoắc Tư Yến đã cảnh tỉnh những người trong đội của cô, trong mắt họ rõ ràng lộ ra một tia sợ hãi.

Hứa Thành nghe lời của Hoắc Tư Yến, trong lòng tức thì rung động.

Năm đó Tề Vũ vì không hoàn thành nhiệm vụ, chỉ có thể hóa thân thành Quỷ Ảnh Nhân để trốn tránh sự truy sát của "" suốt hai mươi mấy năm.

Phải biết rằng địa vị của Tề Vũ trong "" rất cao, giống như một người nắm quyền thứ ba.

Hoắc Tư Yến có lẽ ngay cả tư cách tiếp xúc với bí mật cốt lõi cũng không có, thật không biết không hoàn thành nhiệm vụ sẽ ra sao.

Đã quyết định tiếp tục tiến lên, vậy bây giờ quan trọng nhất là phải đảm bảo mọi người không bị lạc trong đó.

Nghĩ đến đây, Hứa Thành bảo Hoắc Tư Yến lấy ra một số dây leo núi.

Hoắc Tư Yến cũng hiểu ý của Hứa Thành, đó là nối tất cả mọi người lại với nhau.

Như vậy có thể đảm bảo an toàn cho mọi người ở mức độ cao nhất.

Cứ như vậy, Hứa Thành đi đầu, Vị Ương sau Hứa Thành, tiếp theo là Hoắc Tư Yến, giáo sư Mạc, Ngô Tà, Bàn Tử, Lưu Thiếu Văn, Mặc Cảm, Tiểu Muộn.

Tiểu Muộn ở cuối cùng có thể đảm bảo an toàn cho phía sau ở mức độ cao nhất.

Hứa Thành lại bảo Tiểu Bạch đi ở phía trước.

Tiểu Bạch là quỷ thi, không nhìn thấy những làn sương đen này, vừa hay có thể chỉ đường cho mọi người ở phía trước.

Hứa Thành đôi khi nghĩ, những làn sương đen này có lẽ thuộc về

địa ngục, vì chỉ có vật sống mới bị cản trở tầm nhìn, vật chết ngược lại không có vấn đề gì.

Hứa Thành ra lệnh cho Tiểu Bạch, thấy bất kỳ công trình kiến trúc hay ngọn núi nào đều phải đi tới.

Sau khi vào cánh cửa đó, tất cả mọi người đều cảm thấy như đã đến một thế giới khác.

Thế giới này có sự cô độc và lạnh lẽo vô tận, giống như thế giới sau khi trải qua tang thương, hỗn loạn vô trật tự.

Tiểu Bạch dẫn mọi người đi rất ổn định, suốt đường đi không phát hiện ra thứ gì khác.

Hứa Thành nhớ lại lúc ở Thanh Đồng Môn cũng như vậy, chẳng lẽ nơi này và thế giới mà Thanh Đồng Môn tọa lạc là cùng một thế giới sao?

Hứa Thành không thể loại trừ khả năng này.

Thế giới họ đang sống giống như một lớp vỏ bọc bên ngoài Trái Đất, che giấu thế giới ban đầu.

Họ vẫn luôn sống trên lớp vỏ đó.

Nơi này, có lẽ là giao điểm của thế giới thực và thế giới bị che giấu.

Hứa Thành nhớ lại một giả thuyết về nền văn minh thứ năm của nhân loại ở kiếp trước.

Có những vị vua được ghi lại trong các bảng vua của nền văn minh Sumer, có thời gian trị vì lên đến hàng chục vạn năm, những vị vua đó và những nhân hoàng được ghi lại trong thần thoại cổ đại của Trung Hoa cũng có thời gian trị vì cực kỳ tương tự.

Chương 208

Cộng thêm lý thuyết về đại hồng thủy chung của các thần thoại trên thế giới, có những kim tự tháp ở các khu vực khác nhau trên thế giới nhưng lại cực kỳ giống nhau.

Tất cả những điều này Hứa Thành cảm thấy không phải là một sự trùng hợp, trông như một bí ẩn, chờ đợi Hứa Thành đi khám phá.

Hứa Thành lại nghĩ đến Anzu trong thần thoại của nền văn minh Sumer.

Anzu có khả năng quyết định vận mệnh và thay đổi vận mệnh.

Nói tóm lại, nó có thể thực hiện bất kỳ mong muốn nào của bạn, không chút chậm trễ.

Hiệu năng như vậy và cây thần đồng có gì khác biệt, nhưng cây thần đồng lại có tác dụng phụ rất lớn.

Hoặc có lẽ cây thần đồng là một sản phẩm lỗi do một vị thần có quyền năng như vậy tạo ra.

Trong lúc Hứa Thành đang suy nghĩ, Tiểu Bạch đột nhiên dẫn mọi người rẽ một khúc cua lớn.

Hứa Thành mới hoàn hồn, bây giờ càng đi sâu, sương mù xung quanh càng dày đặc.

Tầm nhìn của Phá Vọng Chi Nhãn của Hứa Thành đã giảm từ 30 mét xuống còn 20 mét, và có xu hướng ngày càng giảm.

Nhưng Tiểu Bạch đã có thể rẽ, vậy chắc chắn Tiểu Bạch đã nhìn thấy thứ gì đó, không nghi ngờ gì điều này khiến mọi người bắt đầu phấn chấn.

Theo Tiểu Bạch đi một lúc lâu, sương mù dày đặc sắp ngưng tụ thành thực thể, trước mắt Hứa Thành cũng trở nên trắng xóa một mảng.

Bây giờ Phá Vọng Chi Nhãn cũng không có cách nào loại bỏ được sương mù dày đặc.

Lúc này, mọi người đột nhiên cảm giác như tiến vào một vùng nước.

Nước dường như đặc sệt, có một mùi tanh, nhưng trong mặt nạ phòng độc không thể ngửi thấy mùi gì.

Hứa Thành lại cảm thấy có chút quen thuộc, nhất thời cũng không nhớ ra.

Nhưng Tiểu Bạch đã dẫn đến đây, vậy nhất định đã nhìn thấy công trình kiến trúc hoặc ngọn núi.

Tiểu Bạch dẫn mọi người đi càng lúc càng sâu, vũng nước dưới chân cũng càng lúc càng cạn, cho đến khi không còn nữa.

Cảm giác chân đạp đất thật khiến mọi người càng thêm phấn chấn, Hứa Thành cũng dần dần nhìn rõ được những thứ xung quanh.

Khi nhìn thấy những thứ nước dưới chân rốt cuộc là gì, Hứa Thành không khỏi kinh ngạc kêu lên.

Toàn bộ phần dưới đầu gối của mọi người đều bị máu tươi dính đầy, nơi vừa đi qua chính là một con sông máu.

Nghe Hứa Thành kinh hô, Hoắc Tư Yến vội vàng hỏi có chuyện gì.

Hứa Thành cảm thấy bây giờ không thể nói, khó tránh khỏi sẽ gây ra hoảng loạn lớn hơn.

Vì vậy, Hứa Thành nói: “Không có gì, vừa rồi tôi bị một hòn đá

vấp ngã.” Nghe Hứa Thành nói vậy, mọi người đều yên tâm, vừa rồi mọi người tưởng Hứa Thành gặp nguy hiểm, nên mới như vậy.

Tiểu Bạch tiếp tục đi về phía trước, tầm nhìn trước mắt Hứa Thành cũng ngày càng cao.

Cho đến cuối cùng, những làn sương đen đó biến thành một lớp mỏng, Hứa Thành cũng có thể nhìn rõ thứ gì ở phía xa.

Đó là một tòa tháp, Hứa Thành không biết tòa tháp đó cao bao nhiêu, nhưng từ hướng của Hứa Thành bây giờ nhìn lại, hoàn toàn không biết nó cao bao nhiêu, Hứa Thành hoàn toàn không nhìn thấy đỉnh.

Hứa Thành không khỏi có chút nghi hoặc, dù có cao đến đâu, chẳng phải cũng ở dưới lòng đất sao, chẳng lẽ bây giờ họ không còn ở dưới lòng núi Ly Sơn nữa sao?

Lại đi khoảng ba tiếng, tòa tháp đó mới hiện ra trước mắt Hứa Thành.

Nó giống như một nền đá, hình tam giác.

So với tòa tháp phía trên, phần dưới trông hùng vĩ hơn.

Theo lý thuyết kiến trúc, nền móng như vậy không nghi ngờ gì là rất vững chắc.

Lúc này, sương mù dày đặc trước mặt cũng tan biến.

Không cần dùng Phá Vọng Chi Nhãn, Hứa Thành cũng có thể nhìn thấy cảnh vật phía trước.

Vì vậy, Hứa Thành nói với Bàn Tử: “Bây giờ bắn một quả pháo sáng lên trời thử xem.” Nghe Hứa Thành nói vậy, Bàn Tử không do dự, trực tiếp bắn một quả pháo hiệu lên trời.

Một quả pháo hiệu mang theo một cái đuôi dài bay lên trời, cuối

cùng nổ tung, tỏa ra nguồn sáng mạnh.

Ánh sáng mạnh của pháo hiệu khiến những người đã lâu không thấy ánh sáng phải chảy nước mắt.

Đương nhiên không phải cảm động, mà là bị ánh sáng mạnh kích thích.

Biết rằng mắt có thể nhìn thấy, mọi người tự nhiên vui mừng cổ vũ, nhưng khi nhìn tòa tháp không biết cao bao nhiêu trước mặt, trong lòng rõ ràng đều bị chấn động.

Họ lần lượt ngẩng đầu, xem trên đó rốt cuộc có gì.

Lúc này, giáo sư Mạc nói: "Chẳng lẽ đây là Thông Thiên Tháp trong thần thoại Babylon sao?" Nghe giáo sư Mạc trả lời, những người khác cũng chìm vào suy tư.

Vì thần thoại về Thông Thiên Tháp quả thực rất nổi tiếng.

Hứa Thành cũng từng đọc câu chuyện về Thông Thiên Tháp trong Kinh thánh của người Do Thái.

Sau đại hồng thủy, để ngăn cản Chúa trời một lần nữa hủy diệt thế giới, con người muốn xây dựng một tòa tháp thẳng lên thiên đường.

Lúc đó, tất cả mọi người đều nói cùng một ngôn ngữ là tiếng Hebrew, tất cả mọi người đều có cùng tổ tiên là Noah.

Chương 209

Con người nung đất thành gạch, nung đá thành vôi.

Thông Thiên Tháp được xây dựng rất nhanh, sắp xây lên đến thiên đường rồi.

Nhưng hành động này đã kinh động đến Chúa trời, Chúa trời sợ rằng loài người hợp lại sẽ lật đổ sự thống trị của mình, nên đã dùng quyền năng chia tất cả mọi người thành ba màu da, lại chia ngôn ngữ của họ thành mấy nghìn loại.

Cứ như vậy, vì ngôn ngữ không thông cộng thêm màu da khác nhau, Thông Thiên Tháp bị bỏ dở giữa chừng.

Cũng có thể nói, Thông Thiên Tháp hiện tại là một sản phẩm dở dang, có lẽ đi lên đến đỉnh cũng không có gì.

Lúc này, giáo sư Mạc nói: "Tuy tôi nghiên cứu lịch sử Tiền Tần, nhưng thần tích như vậy tôi không thể bỏ qua, tôi muốn lên tầng cao nhất của Thông Thiên Tháp xem bên trong rốt cuộc có gì." Nghe lời của giáo sư Mạc, những người khác cũng háo hức muốn thử.

Sự tò mò của con người đối với những điều chưa biết, cùng với phần thưởng chưa biết sau khi mạo hiểm.

Thấy mọi người đều muốn lên, Hứa Thành cũng không tiện ngăn cản.

"Vậy được rồi, bây giờ chúng ta vẫn giữ nguyên đội hình này, đừng tháo dây ra trước, để tránh bên trong sẽ bị kiềm chế lẫn nhau." Mọi người nghe vậy lần lượt tháo dây ra, nhưng khi nhìn thấy vết máu trên quần, tất cả mọi người đều kinh ngạc hét lên.

Giáo sư Mạc rõ ràng có chút choáng váng.

“Chuyện gì vậy, chẳng lẽ chúng ta đã lội qua một con sông máu sao.” Liên tưởng đến tiếng kinh hô của Hứa Thành lúc đó, e rằng lúc đó Hứa Thành đã nhìn thấy vết máu.

Nhưng lại sợ mọi người sẽ hoảng sợ, nên mới chọn cách che giấu.

Lúc này, Ngô Tà mặt mày tái nhợt nói với Hứa Thành: “Hứa Thành, con sông máu này có phải do Vương lão bản tạo ra không.” Hứa Thành gật đầu nói: “Không phải không có khả năng này, dù sao Vương lão bản đối với việc vận dụng năng lực này cực kỳ thành thạo, muốn tạo ra một con sông máu như vậy cũng không phải là không thể.” Ngô Tà lại nói: “Vậy mục đích của Vương lão bản khi tạo ra sông máu là gì.” Hứa Thành lắc đầu.

“Tôi cũng không biết, nhưng xem thái độ của Vương lão bản, chắc là để phòng ngự thứ gì đó, thứ đó e rằng rất sợ máu người.” Lúc này, Bàn Tử nói: “Đừng nói những chuyện vô ích đó nữa, bây giờ vào Thông Thiên Tháp xem bên trong có bảo bối gì không.” Hứa Thành gật đầu, lời của Bàn Tử có lý, nói nhiều cũng vô ích.

Cánh cửa ở tầng thấp nhất của Thông Thiên Tháp mở rộng, hai bên cửa có hai con chim khác nhau canh giữ.

Vào trong Thông Thiên Tháp, lại phát hiện tầng thấp nhất của tháp ngay cả đại sảnh cũng không có.

Ngay cả những bức tường vốn được khắc bích họa cũng đã bị người ta xóa đi, chỉ để lại một khoảng trống sau khi mài nhẵn.

Xem xét tình hình, Bàn Tử nói: “Chắc chắn là ông chủ Vương đó đã lấy hết đồ bên trong rồi.” Hứa Thành đi đến bên cạnh những bức bích họa đã bị xóa, phát hiện chúng đã bị ai đó xóa đi từ không biết bao nhiêu năm tháng trước, lớp bùn đất phía trên đã đầy những vết nứt.

Giáo sư Mạc lúc này hiển nhiên cũng tỏ ra vô cùng đau lòng khi thấy các bức bích họa bị xóa mất.

"Thật không biết là tên trời đánh nào lại xóa hết những bức bích họa quý giá như vậy." Còn về nội dung được ghi lại trên bích họa, có lẽ cả đời này cũng không ai biết được.

Kẻ đó đã không muốn cho hậu thế xem nội dung trên bích họa, ắt hẳn phải có điều gì đó cấm kỵ không thể để người khác biết.

Nhưng vì đại sảnh bên dưới không có thứ gì giá trị, vậy thì lên trên xem thử.

Khi mọi người đến chỗ cầu thang, họ phát hiện cầu thang đã bị người ta dùng đá trộn với vữa bịt kín lại.

Hứa Thành đi lên xem, phát hiện nó cũng đã bị bịt kín từ rất lâu rồi.

Lúc này Bàn Tử lấy ra ba ống thuốc nổ từ trong lòng.

"Hàng riêng của tôi cuối cùng cũng có đất dụng võ rồi." Mọi người hiển nhiên không ngờ Bàn Tử lại giấu ba ống thuốc nổ làm át chủ bài, xem ra đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong.

Hứa Thành nhìn mấy ống thuốc nổ của Bàn Tử rồi lắc đầu.

"Không được, không thể cho nổ.

Ngọn tháp này không biết đã được xây dựng bao nhiêu năm rồi, e rằng nền móng không còn vững chắc như ban đầu nữa." Bàn Tử thấy không thể cho nổ, đành thất vọng cất thuốc nổ lại vào lòng.

Lúc này Hứa Thành rút kiếm Lạc Tuyết ra.

Kiếm Lạc Tuyết vô cùng sắc bén, có lẽ có thể dễ dàng cắt những tảng đá này ra.

Hứa Thành thử đâm kiếm Lạc Tuyết vào những tảng đá, phát hiện

bên trong đá không biết đã được trộn với chất liệu gì, đang cản trở kiếm Lạc Tuyết tiến lên.

Nhưng may mắn là sức lực của Hứa Thành cực kỳ mạnh mẽ, anh trực tiếp cắt từng khối đá ra.

Những khối đá bị cắt ra được mọi người khiêng từng khối vào giữa đại sảnh.

Trên những tảng đá đó đều có một ít chất keo màu hồng nhạt, sờ vào thấy dính dính như keo nước.

Mọi người thử tách lớp keo đó ra khỏi đá, nhưng rõ ràng không có cách nào làm được, thứ keo màu hồng đó như thể mọc ra từ trong đá vậy.

Những tảng đá đó đều là đá hoa cương, không có gì đặc biệt cả.

Rốt cuộc làm thế nào mà lớp keo đó dính vào và hòa làm một với đá, hiển nhiên cũng là một vấn đề khó giải.

Bên này Hứa Thành đang mở một lối đi ở đầu cầu thang, số đá cắt ra ngày càng nhiều, sắp chất đầy cả đại sảnh bên dưới.

Khi Hứa Thành cắt lớp đá cuối cùng, cảm giác trống trải đột nhiên trở nên rộng rãi.

Rõ ràng Hứa Thành đã lên được tầng hai.

Hứa Thành bước lên, tiện thể gọi với xuống đám người bên dưới: "Bây giờ có thể lên được rồi." Mọi người trong lòng hiển nhiên có chút vui mừng hớn hở, tầng hai có khả năng sẽ có thứ gì đó giá trị.

Hứa Thành nhìn xung quanh, phát hiện tầng hai là một nơi giống như thư viện, toàn bộ tầng hai đều là giá sách bằng đồng, chỉ có điều trên giá sách không có bất kỳ cuốn sách nào.

Khi mọi người lên tới nơi, hiển nhiên cũng bị bầu không khí trống

rỗng này làm cho tức giận.

Bàn Tử nói: "Xem ra tên đó đúng là hạng nhất, dọn sạch hết cả rồi, chỗ này rõ ràng trước đây có sách." Nhưng chửi thì chửi, trước tiên cứ tìm xem có con cá nào lọt lưới không đã.

Chương 210

Lúc này giáo sư Mạc có phát hiện.

“Mọi người mau lại đây xem, bên trong này hình như có thứ gì đó.” Mọi người nghe vậy liền đi tới.

Nơi giáo sư Mạc phát hiện trông giống như vị trí của người quản lý thư viện.

Đó là một chiếc bàn sách làm bằng đồng, trên ngăn kéo bàn có một ổ khóa hình ngôi sao sáu cánh cực kỳ bắt mắt.

Hứa Thành nhìn thử, dùng Phá Vọng Chi Nhãn cũng chỉ miễn cưỡng nhìn thấy bên trong có một cuốn sách, nhưng lại phát hiện trên ổ khóa ngôi sao sáu cánh có một sức mạnh phá hoại cực kỳ lớn.

Nếu phá bằng vũ lực, nhất định sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Vì vậy Hứa Thành không định phá khóa một cách thô bạo.

“Mọi người tránh ra.” Nghe Hứa Thành nói vậy, mọi người đều chừa ra một khoảng trống cho anh.

Hứa Thành trực tiếp dùng kiếm Lạc Tuyết cắt mặt bàn bằng đồng.

Chỉ có điều, điều khiến Hứa Thành không ngờ tới là mặt bàn cực kỳ cứng rắn, giống hệt như lúc chém người khổng lồ bằng đồng vậy.

Nhưng may mắn là cái bàn sách bằng đồng này không biết di chuyển, nên chỉ cần tốn chút thời gian là có thể cắt nó ra được.

Thời gian trôi qua, thứ bên trong chiếc bàn sách bằng đồng cũng dần dần lộ ra trước mắt mọi người.

Đó là một cuốn sách màu đen, bìa sách toàn thân đen tuyền, phía trên in những văn tự không thể hiểu nổi.

Trông có vẻ như được làm từ da của một loài dã thú nào đó.

Hứa Thành lấy cuốn sách ra, ngay khoảnh khắc lấy ra, cuốn sách màu đen liền biến thành một đám tro bụi.

Sự cố bất ngờ này khiến tất cả mọi người đều có chút khó chấp nhận.

Hứa Thành hiển nhiên cũng không ngờ lại có sự thay đổi như vậy, dù sao bên trong cuốn sách rất có thể ghi lại những bí mật của thời đại đó.

Việc nó biến thành tro bụi rõ ràng là do không chịu nổi sự bào mòn của thời gian, không chạm vào thì không sao, chỉ cần chạm vào là kết cấu phân tử của cuốn sách sẽ sụp đổ ngay lập tức.

"Hệ thống, cuốn sách này có thể phục hồi không?" "Có thể, cần 15% năng lượng, có phục hồi không?" Hứa Thành có chút do dự, một cuốn sách rách nát như vậy mà cần tới 15% năng lượng để phục hồi.

Nhưng nghĩ đến những bí mật ẩn chứa bên trong, Hứa Thành đành phải chấp nhận.

"Phục hồi." Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, cuốn sách màu đen tự động tái cấu trúc lại thành hình dạng ban đầu, trông không khác gì lúc nãy.

Cầm cuốn sách lên, Hứa Thành cảm nhận được sức nặng đáng kể của nó.

Cuốn sách này nặng khoảng hơn trăm cân, nhưng kích thước chỉ tương đương một cuốn từ điển Từ Hải của Việt Nam.

Giáo sư Mạc định cầm lấy, Hứa Thành vội xua tay.

"Giáo sư Mạc, thứ này hơi nặng, tốt nhất ông đừng cầm." Giáo sư Mạc nói: "Tiểu Hứa đừng coi thường tôi nhé, tuy tôi lớn tuổi nhưng

sức khỏe vẫn còn tốt lắm.” Hứa Thành gật đầu, sức khỏe của giáo sư Mạc quả thực rất tốt, suốt chặng đường trèo non lội suối, không hề thấy ông tỏ ra mệt mỏi chút nào.

Nhưng thứ này thật sự quá nặng.

Hứa Thành đặt cuốn sách màu đen lên một giá sách gần đó, vừa đặt lên, giá sách đã không chịu nổi sức nặng mà kêu lên một tiếng “kẽo kẹt”.

Giáo sư Mạc đi tới cầm thử, nhưng dù mặt đỏ bừng cũng chỉ nhấc lên được một chút.

Giáo sư Mạc không khỏi có chút kinh ngạc.

“Cuốn sách này e rằng còn nặng hơn kim cương có cùng thể tích vài phần.” Thấy giáo sư Mạc vất vả như vậy, những người khác cũng lần lượt thử.

Trong số đó chỉ có Tiểu Muộn và Mặc Cảm cùng Lưu Thiếu Văn là miễn cưỡng nhấc được cuốn sách lên, sức mạnh hai tay của những người còn lại có phần không đủ.

Lúc này Hứa Thành hỏi: “Giáo sư Mạc, ông có biết ý nghĩa của những văn tự trên đó không?” Giáo sư Mạc lắc đầu, tỏ ý không biết, vì loại văn tự này thực sự quá xa xưa.

Hứa Thành đành phải cầu cứu hệ thống.

“Hệ thống, có thể cho tôi học loại ngôn ngữ này không?” “Có thể, cần tiêu hao 10% năng lượng.” “Được, xin hãy kích hoạt ngay lập tức.” Sau khi Hứa Thành đồng ý, trong đầu anh lập tức có thêm kiến thức về loại văn tự này.

Khi Hứa Thành nhìn lại cuốn sách, anh phát hiện mình có thể đọc hiểu được nội dung trên đó.

Tên cuốn sách đó là 《Hắc Ám Thánh Kinh》.

Hứa Thành lật trang đầu tiên, phát hiện trên đó không có tranh minh họa, mà là một bức chân dung người khổng lồ.

Hứa Thành kinh ngạc phát hiện, bức chân dung người khổng lồ này giống hệt người khổng lồ mà anh từng thấy trong đại sảnh của thần thụ.

Anh lại tiếp tục lật trang thứ hai, một cây đại thụ cao chọc trời hiện ra trước mắt mọi người.

Cây đại thụ này không có một nhánh cây nào, chỉ có một thân cây thẳng tắp, trên đó bám đầy người.

Nhưng bên dưới cây có một vài chú thích.

Ý nghĩa trên đó chính là tên của cây là Kiến Mộc.

Truyền thuyết kể rằng Kiến Mộc là cây cầu nối liền trời đất, người và thần.

Khi xưa Nữ Oa, Phục Hy, Hoàng Đế, Viêm Đế đều thông qua cây cầu này để đi lại giữa nhân gian.

Sau đó cây cầu bị Thiên Đế chặt đứt, ngăn cản người bên dưới tiếp tục đi lên.

Chương 211

Ngay sau đó Hứa Thành lật trang thứ ba, đó chính là Kiến Mộc bị chặt đứt, lúc này Kiến Mộc đã mọc ra cành nhánh, trông giống hệt cây thần thụ bằng đồng.

Hứa Thành không biết thần thụ bằng đồng có phải là Kiến Mộc hay không, nhưng kích thước của Kiến Mộc và thần thụ bằng đồng chênh lệch quá nhiều.

Thần thụ bằng đồng đó cũng chỉ tương đương một nhánh cây trên Kiến Mộc mà thôi.

Tiếp tục lật xuống dưới.

Từng dòng nước lũ ngập trời ập đến, tất cả người và vật đều bị đại hồng thủy cuốn trôi, chỉ có một số loài chim bay lượn trên trời và sinh vật dưới nước may mắn thoát nạn.

Câu chuyện ở phần đầu của Hắc Ám Thánh Kinh khá giống với Thánh Kinh, nhưng phần tiếp theo lại có chút khó hiểu.

Một số văn tự trên đó ghi lại rằng, cơn thịnh nộ của thiên thần và Thiên Đế đã chọc giận các vị thần khác, một cuộc chiến tranh đã nổ ra.

Cuộc chiến giữa các vị thần với nhau, căn bản không có ngôn từ nào có thể miêu tả được sự thảm khốc của nó.

Một số vị thần yếu ớt đã sống sót lay lắt trong cuộc chiến đó, họ thu thập những mảnh huyết nhục vương vãi của các thiên thần.

Sau đó, những vị thần đó đều bị diệt vong, một số vị thần yếu ớt đã tạo ra loài người hiện nay.

Những con người đó bàn bạc với nhau muốn xây dựng một ngọn

tháp thông thiên, sau đó lại không hiểu sao lại tản đi khắp nơi.

Nhìn những hình vẽ này, Hứa Thành có chút không hiểu gì cả, cảm giác như lịch sử hoàn toàn bị đảo lộn.

Có lẽ người viết cuốn Hắc Ám Thánh Kinh này đang bịa chuyện.

Trên đó hoàn toàn không có ghi chép về Thanh Đồng Môn, thế giới dưới lòng đất rốt cuộc là gì cũng hoàn toàn không có ghi lại.

Hứa Thành chỉ cảm thấy như mình vừa đọc một cuốn tiểu thuyết YY của ai đó, căn bản không có tuyến truyện chính.

Từ thông tin mà Hứa Thành có được từ Long Hồn, anh cảm thấy những bí mật này đều được ẩn giấu trong núi Côn Luân.

Còn có đôi mắt màu xanh bí ẩn kia, tất cả mọi thứ, càng tìm hiểu càng cảm thấy rối rắm, giống như một mớ bòng bong, căn bản không tìm được sợi dây đầu tiên của sự việc.

Có lẽ chỉ có những người đã tự mình trải qua những sự kiện lịch sử đó mới thực sự biết được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Những người khác nhìn vào cũng không hiểu đầu đuôi ra sao, chỉ cảm thấy như vừa xem một bộ truyện tranh.

Những chữ chú thích bên cạnh tranh vẽ, giáo sư Mạc căn bản không hiểu ý nghĩa.

Hứa Thành lại lật lướt qua những văn tự và hình vẽ còn lại.

Anh phát hiện những thứ đó chẳng qua chỉ là những người sống sót làm thế nào để khôi phục sản xuất và xây dựng.

Những thứ này có lẽ hữu ích cho những người nghiên cứu lịch sử, nhưng đối với Hứa Thành, chúng không có tác dụng gì.

Cất cuốn Hắc Ám Thánh Kinh vào ba lô, Hứa Thành không cảm thấy nó nặng chút nào.

Nhưng Hoắc Tư Yến thấy Hứa Thành cầm nó nhẹ như không, cũng khá kinh ngạc.

Mặc dù Hứa Thành vẫn luôn thể hiện thực lực mạnh mẽ, nhưng Hoắc Tư Yến cũng chỉ cho rằng anh giỏi võ nghệ mà thôi.

Nhưng nhìn biểu hiện này, địa vị của Hứa Thành phải được đánh giá lại.

Tháp Thông Thiên không biết có bao nhiêu tầng, Hứa Thành cảm thấy cứ tiếp tục khám phá như vậy cũng vô nghĩa.

Nhưng thấy mọi người đều khao khát lên các tầng trên, anh cũng đành nuốt lời định nói vào trong lòng.

Lên đến tầng ba, nơi này không có bất cứ thứ gì.

Cứ thế tiếp tục đi lên, Tháp Thông Thiên dường như càng lên cao càng hẹp lại, nhưng không có một thứ gì, tất cả đều trống rỗng.

Cứ như vậy đi liên tục mấy trăm tầng, giáo sư Mạc cuối cùng cũng không trụ nổi nữa.

Ông thở hổn hển nói với Hứa Thành: "Không được rồi, đi không nổi nữa, bây giờ đúng là già rồi." Thấy giáo sư Mạc không trụ nổi, Hứa Thành cũng không dẫn mọi người tiếp tục đi lên.

Tạm thời nghỉ ngơi ở đây cũng tốt.

May mà vật tư mọi người mang theo rất nhiều, cầm cự một tháng cũng không thành vấn đề.

Tầng hiện tại, Hứa Thành đếm được, khoảng chừng tầng 231.

Diện tích tầng này cũng khoảng 120 mét vuông, so với lúc ban đầu, ít nhất đã giảm đi bốn phần năm diện tích.

Nhìn xuống qua cửa sổ của Tháp Thông Thiên, Hứa Thành phát hiện ở hướng tây có một ngọn núi cao chọc trời.

Lúc này Bàn Tử bắn một quả pháo hiệu ra ngoài, ánh sáng mạnh mẽ của pháo hiệu chiếu sáng cả không gian này.

Nhưng căn bản không thể nhìn thấy mặt đất bên dưới, chỉ có một ít khói đen lượn lờ trong không trung.

Lúc này, một tiếng nổ lớn vang lên, cả Tháp Thông Thiên đều rung chuyển.

Trên không trung vang lên một tiếng rồng gầm, khiến lòng mọi người chìm xuống đáy vực.

Lẽ nào là con Hắc long thời Tần sao?

Quả pháo hiệu vừa rồi của Bàn Tử, hiển nhiên đã dụ con Hắc long đó đến.

Tháp Thông Thiên lại rung chuyển lần nữa, nhưng lần này không dữ dội như vừa rồi.

Chương 212

Cảm giác này giống như có thứ gì đó đang bò lên.

Thời gian trôi qua, cảm giác đó ngày càng mạnh mẽ.

Mọi người chỉ cảm thấy Tháp Thông Thiên sắp sụp đổ đến nơi.

Nếu Tháp Thông Thiên lúc này sụp đổ, e rằng tất cả mọi người có mặt ở đây đều không sống nổi.

Nhưng may mắn là, dù Tháp Thông Thiên có rung chuyển thế nào, cũng không xuất hiện bất kỳ vết nứt nào.

Nhớ lại lớp keo màu hồng đó, mọi người không khỏi cảm thấy kỹ thuật của người xưa quá cao siêu, loại keo đó có thể duy trì sự ổn định trong hàng vạn năm.

Dù sao Tháp Thông Thiên đã tồn tại hàng vạn năm, truyền thuyết về đại hồng thủy cũng đã qua hàng vạn năm.

Lúc này Hứa Thành nhìn thấy, một con mắt khổng lồ đang nhìn vào qua cửa sổ.

Con mắt đó toàn thân màu vàng đen, toát lên vẻ lạnh lùng và uy nghiêm vô tận.

Hứa Thành đối mặt với con mắt đó một lúc lâu, con mắt đó dần dần lộ ra vẻ bối rối.

Vì từ trên người Hứa Thành, nó cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc.

Những người khác hiển nhiên cũng đã phát hiện ra con mắt này, chỉ riêng con mắt đã lớn như vậy, thật không biết hình thể thực sự của Hắc long rốt cuộc lớn đến mức nào.

Sự tồn tại của Hắc long khiến tất cả mọi người không dám thở mạnh, sợ chọc giận nó.

Nhưng quan sát không được bao lâu, con mắt đó đã rời đi.

Mọi người vừa thở phào một hơi, nhưng ngay sau đó, một ngón tay khổng lồ thò vào từ cửa sổ.

Ngón tay đó phủ đầy vảy, móng tay sắc nhọn lấp lánh ánh sáng lạnh, trông như một ngọn trường mâu, lao về phía mọi người.

Nhìn ngón tay đó, Hứa Thành trực tiếp rút kiếm Lạc Tuyết ra, muốn đối đầu với con Hắc long này.

Nhưng kiếm Lạc Tuyết cũng chỉ tạo ra một vệt trắng trên ngón tay đó, lực phản chấn khiến hổ khẩu của Hứa Thành tê dại.

Ngón tay đó cũng không ngừng vung vẩy trong phòng, suýt nữa làm Vị Ương bị thương.

Thấy cảnh này.

Hứa Thành vội hét lên: "Mau chạy đi, xuống tầng dưới!" Mọi người nghe vậy, trực tiếp chạy xuống dưới.

Hứa Thành thấy tất cả mọi người đều đã chạy xuống, cũng lập tức theo sau.

Con Hắc long đó sau khi tìm kiếm bên ngoài tháp không có kết quả, liền gầm lên một tiếng giận dữ, chấn động khiến tai mọi người ù đi.

Uy lực của tiếng rồng gầm thực sự quá lớn, quả thực là vũ khí sóng âm hiện đại.

Con Hắc long đó không ngừng nhìn vào trong tháp, cố gắng tìm kiếm tung tích của mọi người.

Thấy cảnh này, Hứa Thành vội kéo mọi người vào góc khuất của

cầu thang.

Vì người quá đông, phải chia ra ba tầng mới miễn cưỡng giấu được hết mọi người vào góc khuất của cầu thang.

Lúc này Tháp Thông Thiên rung chuyển ngày càng dữ dội, xem ra con Hắc long bên ngoài muốn hất tất cả mọi người xuống.

Bàn Tử không nhịn được chửi: "Chết tiệt, trời già sao không đánh sét chết con súc sinh này đi." Ai ngờ, Bàn Tử vừa dứt lời, bên ngoài đã vang lên tiếng sấm ầm ầm.

"Rắc!" Ánh chớp chiếu rọi lên những khuôn mặt kinh hãi của mọi người, sau đó bên ngoài truyền đến một tiếng rồng gầm đau đớn, lần này còn dữ dội hơn lần trước.

Nhưng rõ ràng có thể cảm nhận được Hắc long đã bị thương không nhẹ.

Bàn Tử không khỏi bịt miệng lại, bây giờ lời nói của mình có uy lực lớn như vậy sao.

Đúng là lời nói ra, pháp luật theo sau.

Hứa Thành liếc nhìn Bàn Tử, liền hiểu ra Bàn Tử đã vô tình triệu hồi ra tia sét đó.

Hoắc Tư Yến nói: "Vương Bàn Tử, cậu có thể triệu hồi thêm sấm sét nữa không?" Bàn Tử nói: "Tôi thử xem." Nói xong Bàn Tử liền chửi rủa Hắc long bên ngoài.

Những lời chửi khó nghe, đặc biệt là những câu như chết ngay tại chỗ, bị sét đánh chết.

Nhưng dù Bàn Tử có chửi thế nào, cũng không thể triệu hồi ra tia sét như vừa rồi.

Lúc này bên ngoài, con mắt của Hắc long đang cố gắng tìm ra kẻ

đầu sỏ gây tội.

Hứa Thành lén nhìn ra, phát hiện trên đầu Hắc long có một mảng cháy đen, bốc khói trắng, xem ra bị thương không nhẹ.

Nhưng con Hắc long đó nhìn một lúc cũng không tìm thấy mọi người, không khỏi gầm dài bên ngoài.

Từng tiếng gầm dài đó, giống như từng chiếc búa nặng nề đập vào đầu mọi người, chẳng mấy chốc tai mọi người đã chảy ra máu tươi.

Xem ra không thể cầm cự được bao lâu nữa.

Hứa Thành có chút do dự, anh biết một khi triển khai chân thân Phượng Hoàng, vậy thì bí mật này nhất định sẽ bị Hoắc Tư Yến nhìn thấy.

Mặc dù có thể xóa ký ức, nhưng không biết sẽ phiền phức đến mức nào.

Nhưng nhìn dáng vẻ của Vị Ương, Ngô Tà và Bàn Tử, lòng Hứa Thành có chút dao động.

Chương 213

Thôi kệ, biết thì biết thôi!

Thấy Hứa Thành đi ra phía cửa sổ, Hoắc Tư Yến không khỏi hét lên: "Cậu điên rồi sao, con rồng bên ngoài đang muốn giết chúng ta đấy." Hứa Thành mỉm cười với Hoắc Tư Yến, sau đó nhảy xuống từ cửa sổ, một ngọn lửa khổng lồ bùng lên từ phía dưới.

Nhìn con thần phượng bay lượn trong ngọn lửa trước mắt, Hoắc Tư Yến e rằng cả đời này cũng không quên được cảnh tượng này.

Lúc này, miệng của mọi người cũng kinh ngạc đến không khép lại được.

Con phượng hoàng trước mắt chính là Hứa Thành, lúc này không ai ngờ tới, không ai lường trước được.

Trong mắt Vị Ương lại long lanh lệ, dưới ánh lửa chiếu rọi, càng toát lên vẻ đẹp động lòng người.

"Anh Bạch Uyên…" Phía Hứa Thành.

Con Hắc long bên ngoài sau khi nhìn thấy Hứa Thành, liền gầm lên một tiếng dài.

Bây giờ nó đã hiểu, chính con phượng hoàng trước mặt đã đánh nó trọng thương.

Vốn dĩ rồng phượng là một nhà, giờ đây lại trực tiếp trở thành kẻ thù không đội trời chung.

Để tránh làm bị thương mọi người, Hứa Thành dẫn Hắc long bay về phía ngọn núi mà anh đã nhìn thấy trước đó.

Hắc long đâu chịu để Hứa Thành rời đi, liền đuổi theo Hứa Thành.

Trên đường truy đuổi, Hứa Thành trực tiếp phun lửa về phía con Hắc long đó.

Ngọn lửa vì Hứa Thành đã hấp thu Phượng Châu, nhiệt độ trực tiếp đạt đến một triệu độ.

Luồng khí lạnh lưu chuyển trên người con Hắc long đó, trung hòa ngọn lửa mà Hứa Thành phun ra.

Hứa Thành thấy không có hiệu quả, bèn dựa vào thân hình linh hoạt, định dùng chiến thuật du kích để kéo chết con Hắc long này.

Hắc long thấy Hứa Thành bắt đầu né tránh, miệng nó cũng bắt đầu không khách khí, trực tiếp phun khí lạnh về phía Hứa Thành.

Nhưng không phun trúng Hứa Thành, mà lại đóng băng ngọn núi bên dưới.

Hứa Thành thấy vậy, nhân lúc Hắc long lực cũ chưa hết, lực mới chưa sinh, liền phun ra ngọn lửa triệu độ về phía nó.

Ngọn lửa đó lập tức phun trúng Hắc long.

Ngọn lửa triệu độ không phải trò đùa, Hắc long dù phòng ngự cao đến đâu, cũng nhất thời không để ý, trực tiếp bị đốt cho da tróc thịt bong.

Hắc long đau đớn, lập tức toàn thân phủ đầy khí lạnh.

Vết thương trên người cũng bắt đầu lành lại dưới tác dụng của khí lạnh.

Một rồng một phượng, kẻ đuổi người chạy, nhất thời khó phân thắng bại.

Mọi người trong tháp nhìn trận chiến ở xa, cũng không biết làm thế nào để giúp Hứa Thành, đành thầm cổ vũ cho anh trong lòng.

Trên mặt Tiểu Muộn thoáng qua một tia giằng xé, nhưng thấy Hứa

Thành ở xa đang rơi vào thế yếu, trong lòng lập tức đưa ra quyết định.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Tiểu Muộn trực tiếp nhảy ra khỏi cửa sổ, hóa thân thành một con Hoàng Kim Thánh Kỳ Lân!

Sau đó đạp không mà đi, gia nhập vào trận chiến ở xa!

Nhìn con kỳ lân đạp không ở xa.

Hắc long hiển nhiên không ngờ tới, lại phải đồng thời đối mặt với hai con thần thú.

Hứa Thành cũng kinh ngạc nhìn con Hoàng Kim Thánh Kỳ Lân ở xa, vì trên người con thánh kỳ lân này, anh cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc.

"Tiểu Muộn?" Hứa Thành không ngờ Tiểu Muộn có thể hóa thân thành kỳ lân.

Nhưng Hứa Thành có thể nhìn ra rõ ràng trạng thái hiện tại của Tiểu Muộn không tốt, cơ thể dường như có thể tan rã bất cứ lúc nào.

Nồng độ huyết mạch trong cơ thể Tiểu Muộn xem ra không thể chống đỡ được bao lâu, xem ra phải tốc chiến tốc thắng.

Kỳ lân có năm hành, kỳ lân mà Tiểu Muộn hóa thành thuộc tính kim, là Hoàng Kim Thánh Kỳ Lân.

Toàn thân trên dưới hai chiếc sừng là sắc bén nhất, cào vài nhát trên người Hắc long, máu tươi của Hắc long chảy ròng ròng, lực phòng ngự đáng sợ đó trước mặt Tiểu Muộn chẳng khác gì đồ bỏ.

Hắc long cũng nổi cơn hung tợn, trực tiếp đáp lại một trảo, nhưng đánh vào người Tiểu Muộn, ngay cả một vệt trắng cũng không tạo ra được.

Ngược lại, trên móng kỳ lân của Tiểu Muộn ngưng tụ ra một

luồng kim quang, trực tiếp đá vào người Hắc long.

Con Hắc long đó trực tiếp bị một cú đá làm cho xây xẩm mặt mày, trên người không ngừng bốc ra khí lạnh, chữa trị vết thương bên trong.

Uy thế của Hoàng Kim Thánh Kỳ Lân của Tiểu Muộn cực kỳ nặng nề, con Hắc long đó đối với lực phòng ngự đáng sợ của Tiểu Muộn cũng khá đau đầu, khi chiến đấu liền bó tay bó chân, càng đừng nói đến Hứa Thành đang rình rập bên cạnh.

Thấy Tiểu Muộn đánh cho Hắc long liên tục bại lui, mọi người trong lòng cũng vui mừng.

Nhưng Hứa Thành có thể cảm nhận rõ ràng khí tức của Tiểu Muộn đang không ngừng giảm xuống.

Hứa Thành vội vàng chi viện, trực tiếp thiêu đốt vết thương của Hắc long.

Con Hắc long đó đau đớn, căn bản không dám đối đầu trực diện với Hứa Thành và Tiểu Muộn, nhanh chóng bay về phía xa.

Hứa Thành đâu chịu để Hắc long đi, cơ hội chỉ có một lần, phải giết chết Hắc long trước khi chân thân kỳ lân của Tiểu Muộn tan biến.

Chương 214

Hứa Thành trực tiếp chặn đường đi của Hắc long, phun lửa về phía nó.

Nhìn ngọn lửa trước mặt, Hắc long không dám chống cự, trực tiếp bay xuống ngọn núi bên dưới.

Hứa Thành và Tiểu Muộn theo sát phía sau.

Con Hắc long đó cũng cứng đầu, trực tiếp đâm vào ngọn núi một cái lỗ lớn rồi chui vào.

Hứa Thành phát hiện ngọn núi đó rỗng ruột, anh cũng không do dự mà phun thẳng ngọn lửa dữ dội vào cái lỗ vừa được tạo ra.

Trong nháy mắt, cả ngọn núi đều bị Hứa Thành đốt đỏ, trông như sắp tan chảy.

Nhưng khí lạnh từ bên trong trực tiếp dập tắt những ngọn lửa đó, khi Hứa Thành định phun lửa tiếp vào trong, Tiểu Muộn lại không duy trì được chân thân, trực tiếp biến thành hình người, rơi từ trên trời xuống.

Hứa Thành lập tức bay tới, trực tiếp cõng Tiểu Muộn trên lưng.

Con Hắc long kia xem ra trong thời gian ngắn sẽ không ra ngoài, bây giờ cứu Tiểu Muộn trước thì hơn.

Bay về Tháp Thông Thiên, mọi người trên tháp nhìn Tiểu Muộn mặt mày trắng bệch, đều lo lắng.

Hứa Thành sau khi hóa thành hình người, bắt mạch cho Tiểu Muộn.

Anh phát hiện mạch của Tiểu Muộn yếu ớt, như thể có thể ngừng

đập bất cứ lúc nào.

Tình trạng của Tiểu Muộn bây giờ là mất máu quá nhiều, cả người đều gầy đi.

Hứa Thành không muốn Tiểu Muộn chết, liền hỏi: "Hệ thống, làm sao mới cứu được Tiểu Muộn?" Hệ thống nói: "Bây giờ chỉ cần truyền 50% năng lượng vào cơ thể người trước mặt là có thể cứu được, thời gian còn lại là 3 phút, trong vòng ba phút không quyết định, người trước mặt sẽ tử vong." "Phượng huyết của tôi có cứu được không?" "Không được, vì cùng là thuộc tính thần thú, bản nguyên tương đồng không đủ để cứu người." Hứa Thành không do dự nữa.

"Mau truyền vào đi." "Cần chủ nhân đặt tay lên ngực đối phương." Hứa Thành trực tiếp đặt tay lên ngực Tiểu Muộn.

Trong mắt mọi người, lòng bàn tay Hứa Thành không ngừng xuất hiện ánh sáng bảy màu, truyền vào lồng ngực Tiểu Muộn.

Sắc mặt Tiểu Muộn cũng tốt lên rõ rệt.

Mọi người lập tức hiểu ra Hứa Thành đang truyền năng lượng của mình vào cơ thể Tiểu Muộn, nhưng xem ra, Hứa Thành e rằng cũng sẽ nguyên khí đại thương.

Phía Hứa Thành lại không có cảm giác gì, dù sao năng lượng là của hệ thống, anh không cảm thấy chút khó chịu nào.

Chỉ có điều bây giờ năng lượng chỉ còn 4.5%, ngay cả một lần biến thân Phượng Hoàng cũng không làm được.

Nhưng Tiểu Muộn có thể sống, Hứa Thành không hề hối hận.

Không lâu sau, Tiểu Muộn tỉnh lại, cảm nhận được năng lượng dồi dào hơn trước, Tiểu Muộn có chút ngỡ ngàng.

Lúc đó anh không phải đã dầu cạn đèn tắt, sắp chết rồi sao, bây

giờ lại cảm thấy tinh thần hơn trước.

Nhìn mọi người đang ân cần nhìn mình, cùng với Hứa Thành bên cạnh, Tiểu Muộn liền hiểu ra, e rằng Hứa Thành đã cứu mình.

Nhưng tình trạng lúc đó, trong lòng Tiểu Muộn hiểu rõ.

Dù có nhân sâm ngàn năm, linh chi vạn năm cũng không cứu nổi, thật sự không thể tưởng tượng được Hứa Thành đã phải trả giá như thế nào.

Đại ân không cần nói lời cảm tạ, Tiểu Muộn cảm kích nhìn Hứa Thành một cái.

Lúc này Hứa Thành hỏi Tiểu Muộn: "Lúc nào anh phát hiện mình có thể hóa thân thành kỳ lân vậy?" Câu hỏi của Hứa Thành cũng là câu hỏi của mọi người, mọi người đều nhìn Tiểu Muộn, muốn biết bí mật biến thân thành kỳ lân.

Tiểu Muộn nói: "Tôi phát hiện ra sau khi uống rượu của Tây Vương Mẫu, thỉnh thoảng sẽ xuất hiện một số đặc trưng không phải người, ví dụ như mọc sừng trên đầu, mọc vảy trên người.

Nhưng hóa thân thành kỳ lân là lần đầu tiên của tôi, nhưng trong quá trình hóa thân, chân thân kỳ lân không ngừng hấp thu tinh huyết của tôi, lúc đó tôi còn tưởng mình sắp biến thành một cái xác khô." Nghe Tiểu Muộn nói vậy, Hoắc Tư Yến không biết chuyện về Tây Vương Mẫu, cứ tưởng Tiểu Muộn gặp được thần tiên Tây Vương Mẫu.

Hoắc Tư Yến trực tiếp nói: "Lúc đó Tiểu Muộn gặp được thần tiên phải không, nên mới ban cho sức mạnh hóa thân kỳ lân." Tiểu Muộn biết không thể nói quá nhiều với Hoắc Tư Yến, bèn gật đầu: "Đúng vậy, lúc đó tôi gặp được thần tiên." Hoắc Tư Yến lập tức lộ vẻ khao khát.

“Tôi đã nói rồi mà, lúc nhỏ tôi gặp thần tiên là thật, mẹ tôi lại bảo lúc đó tôi bị ảo giác.” Nghe Hoắc Tư Yến nói vậy, mọi người đều có chút kỳ quái, dù sao Hoắc Tư Yến trước nay luôn trầm ổn, sao lại tin vào chuyện thần tiên hư vô mờ mịt như vậy.

Hứa Thành nghe vậy trong lòng lại khẽ động, lẽ nào Hoắc Tư Yến đã gặp được những vị thần chưa bị diệt tuyệt sao?

Nhưng bây giờ không phải lúc hỏi chuyện này, đợi sau khi ra ngoài, Hứa Thành phải hỏi kỹ Hoắc Tư Yến về cảnh tượng lúc đó.

Hứa Thành nói: “Bây giờ chúng ta xuống dưới đi, nếu cứ tiếp tục đi lên, căn bản không có gì đáng để khám phá, lỡ như con Hắc long đó quay lại, thì không hay rồi.” Nghe Hứa Thành nói vậy, mọi người đều gật đầu, dù sao con Hắc long đó cũng từ trên Tháp Thông Thiên xuống, nếu xông vào hang ổ của nó, chẳng phải là tự tìm đường chết sao.

Hơn nữa, với tình trạng của Hứa Thành sau khi cứu Tiểu Muộn, bây giờ chắc chắn sức mạnh đã giảm sút nhiều, không phải là đối thủ của con Hắc long đó.

Đường xuống dưới dễ đi, gần như không tốn chút sức lực nào đã đến được tầng thấp nhất.

Nhưng mọi người vừa xuống tới nơi, trên Tháp Thông Thiên lại vang lên một tiếng nổ lớn, cả thân tháp đều nghiêng sang một bên.

Ngay sau đó là một tiếng “ầm”, dường như có thứ gì đó rơi xuống từ trên Tháp Thông Thiên.

Khi Hứa Thành nhìn kỹ, anh phát hiện đó là một quả trứng khổng lồ màu vàng đen, to bằng cả một chiếc xe.

Hứa Thành trực tiếp mở không gian nhẫn, thu quả trứng vàng đen đó vào.

Nhưng Hứa Thành vừa thu vào không gian nhẫn, từ phía ngọn núi xa xa truyền đến một tiếng rồng gầm phẫn nộ.

Ngay sau đó, con Hắc long đó lại xuất hiện, bay về phía mọi người.

Nhìn thấy Hắc long, mọi người đều kinh hãi thất sắc, sao nó lại đến nhanh như vậy.

Nhưng hành động tiếp theo của Hắc long lại khiến Hứa Thành hiểu ra, đó rõ ràng là ánh mắt cầu xin.

Chương 215

Nó giống như một người mẹ muốn cứu con mình, hoàn toàn không có chút ý định uy hiếp nào.

Hứa Thành liền biết, quả trứng vàng đen vừa rồi e rằng là trứng rồng của Hắc long.

Nhưng Hắc long rốt cuộc sinh sản như thế nào, lẽ nào Hắc long có thể sinh sản đơn tính sao?

Hay dưới thế giới lòng đất còn có một con Hắc long khác xuất hiện.

Mọi chuyện bắt đầu trở nên thú vị.

Nhưng ánh mắt cầu khẩn của Hắc long hiển nhiên không thể thuyết phục được Hứa Thành, dù sao bản tính của Hắc long tuyệt đối không phải loại hiền lành.

Lúc này Hứa Thành nhìn vào không gian nhẫn, anh kinh ngạc phát hiện hồn long mạch Tần Lĩnh từ Hòa Thị Bích đã biến mất.

Lẽ nào hồn rồng trong Hòa Thị Bích đã chui vào quả trứng rồng vàng đen đó.

Ngay khoảnh khắc Hứa Thành mở không gian nhẫn, Hắc long cảm nhận được khí tức của con mình, lập tức cởi bỏ lớp ngụy trang, long trảo vồ về phía Hứa Thành.

Trong mắt nó, chỉ cần bắt được Hứa Thành là có thể cứu được con mình.

Nhưng Hứa Thành không phải người ngồi yên chờ chết.

Hứa Thành quay đầu nói với mọi người: “Bây giờ mau vào trong

Tháp Thông Thiên, tầng đáy an toàn, để tránh bị Hắc long làm bị thương.” Mọi người vội vàng vào tầng đáy của Tháp Thông Thiên.

Dù sao sức mạnh siêu nhiên đó, không phải là thứ họ có thể chống cự.

Không còn nỗi lo về sau, Hứa Thành trực tiếp rút kiếm Lạc Tuyết ra trèo lên móng vuốt của Hắc long.

Con Hắc long đó hiển nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội tuyệt vời này, trực tiếp siết chặt móng vuốt, muốn bắt lấy Hứa Thành.

Hứa Thành nhanh chóng trèo lên người Hắc long, chẳng mấy chốc đã trèo lên đầu nó.

Con Hắc long nổi điên, trực tiếp lao lên cao, sau đó chúc đầu xuống, hung hăng lao xuống dưới.

“Ầm.” Mặt đất bị đâm ra một cái hố lớn.

Hứa Thành bám chặt vào bờm trên đầu Hắc long, lực va chạm cực lớn truyền đến, Hứa Thành tuy cảm thấy khí huyết chấn động, nhưng không có gì đáng ngại.

Hắc long thấy một đòn không có hiệu quả, trực tiếp lại lao lên cao, định lặp lại chiêu cũ.

Hứa Thành tự nhiên sẽ không để Hắc long thuận lợi thực hiện kế hoạch đó, trực tiếp đâm vào gốc bờm của nó.

Gốc bờm không có nhiều vảy bảo vệ, chỉ có một ít vảy nhỏ màu hồng nhạt, trông lớn bằng vảy cá.

Hứa Thành vừa đâm vào, Hắc long kêu lên một tiếng đau đớn, không tiếp tục lao xuống đất nữa.

Ngay sau đó, thân thể Hắc long uốn lượn trên không, định hất Hứa Thành xuống khỏi người nó.

Nhưng Hứa Thành nắm chặt bờm Hắc long, dù Hắc long có lắc thế nào, cũng không lay chuyển được anh một phân.

Ngược lại, bờm trên người nó bị lắc đến đau điếng.

Kiếm Lạc Tuyết của Hứa Thành đã đâm vào, đau đến mức Hắc long gần như phát điên, nó bay xuống dưới, bất chấp tất cả mà lăn lộn trên mặt đất.

Trong lúc đó, Hứa Thành cũng bị Hắc long va chạm không nhẹ, ngũ tạng lục phủ đều bị tổn thương, trong miệng cũng phun ra máu tươi màu sắc cầu vồng.

Máu Hắc long ở vết thương có màu vàng đen, lấp lánh.

Hứa Thành cũng không ngừng ngoáy kiếm trong vết thương, tấn công phải tấn công vào điểm yếu.

Thừa thắng xông lên.

Hắc long lăn lộn trên mặt đất ngày càng dữ dội, Hứa Thành nhất thời bất cẩn, trực tiếp bị thân thể Hắc long đè lên, tay cũng buông lỏng bờm, lăn xuống khỏi người nó.

Thấy Hứa Thành trở nên như vậy, mọi người đang quan sát trong Tháp Thông Thiên đều có chút tự trách.

Tiểu Muộn vừa định ra ngoài thì bị Ngô Tà giữ lại.

Dù sao Tiểu Muộn chỉ cần sử dụng chân thân kỳ lân sẽ chết, bây giờ Hứa Thành chưa rơi vào tuyệt cảnh, cứ xem tiếp theo sẽ thế nào đã.

Kiếm Lạc Tuyết của Hứa Thành vẫn cắm trên người Hắc long, con Hắc long đó dốc toàn lực muốn hất kiếm Lạc Tuyết xuống khỏi người, nhưng kiếm Lạc Tuyết cắm rất sâu, giống như một cây đinh cắm sâu vào người Hắc long.

Hứa Thành nhất thời không có vũ khí tốt trong tay, đối kháng với Hắc long không khỏi có chút khó khăn.

Nhưng Hứa Thành đột nhiên nghĩ đến bộ cung tên được cụ thể hóa từ trong tiềm thức, bộ cung tên đó tuy có thể giết chết con phượng hoàng trong tiềm thức, nhưng uy lực trong hiện thực vẫn chưa được thử nghiệm.

Nói rồi Hứa Thành lấy cung tên ra từ không gian nhẫn.

Nhìn thấy bộ cung tên đó, Bàn Tử vui mừng nói: "Có cứu rồi, có cứu rồi!" Có cứu rồi?

Thấy mọi người đều nhìn Bàn Tử, Bàn Tử biết mình đã lỡ lời, dù sao chuyện trong tiềm thức tốt nhất không nên nói ra.

Hứa Thành vừa lấy cung tên ra, con Hắc long đang lăn lộn dường như cảm nhận được nguy hiểm, liền ngừng lăn lộn, cảnh giác nhìn Hứa Thành.

Thanh kiếm cắm trên đầu tuy đau, nhưng Hứa Thành cảm nhận được uy hiếp lớn hơn từ bộ cung tên.

Hứa Thành trực tiếp kéo căng cung thành hình trăng tròn, mũi tên màu trắng trong nháy mắt hóa thành một con rồng trắng, tấn công về phía Hắc long.

Con Hắc long thấy con rồng trắng tấn công mình, lập tức bay lên trời, nhưng mũi tên màu trắng hóa thành con rồng trắng có thể theo dõi định vị, cũng rẽ một vòng, tấn công về phía Hắc long.

Chương 216

Một đen một trắng, hai con rồng đuổi nhau trên bầu trời.

Nhưng con Hắc long vì bị thương, tốc độ dần dần không bằng, sắp bị con rồng trắng đuổi kịp.

Con rồng trắng lập tức hiện ra bản thể, hóa thành một mũi tên màu trắng, từ đuôi Hắc long xuyên qua trán.

Mũi tên màu trắng ló ra từ trán Hắc long, con Hắc long lập tức không còn bất kỳ hơi thở sự sống nào, thẳng tắp rơi từ trên trời xuống.

Chấn động khi rơi xuống đất, trong phạm vi ngàn dặm đều cảm nhận được uy thế này.

Hứa Thành chạy tới, muốn xem Hắc long rốt cuộc đã chết hay chưa.

Đi đến bên cạnh Hắc long, nó không còn bất kỳ hơi thở sự sống nào, chỉ có năng lượng còn sót lại đang lưu chuyển ở đó.

Lúc này hệ thống nói: "Phát hiện nguồn năng lượng cấp cao, có hấp thu không?" Lẽ nào trên người Hắc long có thứ gì đó như long châu sao?

Hứa Thành không do dự.

"Hấp thu." Lập tức con Hắc long biến thành một bộ xương trắng có thể nhìn thấy bằng mắt thường, trong mắt người khác, Hứa Thành đã hấp thu toàn bộ tinh hoa năng lượng của Hắc long vào cơ thể mình.

"Hấp thu năng lượng hoàn tất, năng lượng còn lại 83%." Hứa Thành có chút tò mò, lần này hấp thu sao nhanh vậy, không đến ba giây đã hấp thu xong.

“Hệ thống, chuyện gì vậy?” “Năng lượng trước mặt là năng lượng sống, vì vậy hệ thống không cần chuyển hóa quá lâu.” Hứa Thành gật đầu, những năng lượng này có hoạt tính, những năng lượng hấp thu trước đây đều không có hoạt tính.

Hứa Thành đi tới rút kiếm Lạc Tuyết ra khỏi xương rồng.

Nhưng mũi tên màu trắng dường như đã mất hết năng lượng, chỉ giãy giụa trong hốc mắt của bộ xương rồng, rồi biến thành hư vô, biến mất không thấy đâu.

Hứa Thành không khỏi có chút tiếc nuối, một vũ khí lợi hại như vậy lại bị phế đi.

Lúc này mọi người cũng đều đi ra, nhìn thấy thi thể rồng biến thành xương rồng hiển nhiên cũng giật mình kinh ngạc.

Bây giờ bộ xương rồng giống như một tác phẩm nghệ thuật, ngoại trừ cái lỗ trên đầu làm hỏng đi vẻ đẹp, tất cả những phần còn lại đều hoàn hảo như vậy.

Bàn Tử tiến lên sờ vào xương rồng, phát hiện bề mặt xương rồng nhẵn bóng, nhưng sau khi Bàn Tử chạm vào, xương rồng như thể bị tan rã, biến thành một đống xương vụn.

Sau đó những mảnh xương vụn đó biến thành dạng cát, trực tiếp biến mất không thấy đâu.

Thấy Hắc long hoàn toàn biến mất không thấy đâu, mọi người không khỏi có chút kinh ngạc.

Bộ cung tên mà Hứa Thành lấy ra vừa rồi quả nhiên thuộc loại vũ khí hủy diệt, có thể bắn chết một con Hắc long mạnh mẽ như vậy.

Vừa rồi Hắc long chỉ còn lại một chút năng lượng để duy trì vẻ ngoài hoàn chỉnh, bị Bàn Tử chạm vào liền biến mất chủ yếu là do chút năng lượng cuối cùng cũng tan biến vào giữa trời đất.

Hứa Thành đến trước Tháp Thông Thiên.

Tháp Thông Thiên đã sụp đổ, trừ mấy tầng dưới cùng không bị gãy, gần như toàn bộ thân tháp đều bị gãy.

Nhưng những phần thân tháp đó vì chứa loại chất keo màu hồng nên rất chắc chắn, ngoan cường dính liền cả thân tháp lại với nhau.

Lúc này Hứa Thành đột nhiên nghĩ ra, trong ngọn núi rỗng vừa rồi hình như có thứ gì đó tồn tại, lúc nãy bận chiến đấu với Hắc long nên không nhìn ra được.

Nghĩ đến đây, Hứa Thành nói: "Chúng ta đi thôi, đến ngọn núi bên kia." Mọi người gật đầu, bây giờ Hứa Thành là nòng cốt của đội, tự nhiên nghe theo lời anh răm rắp.

Lúc chiến đấu vừa rồi tưởng rằng ngọn núi đó ở gần, nhưng khi đi bộ, lại thấy rất xa.

Giữa ngọn núi đó và Tháp Thông Thiên cách nhau ít nhất ba mươi mấy cây số.

Đi được một nửa đường, mọi người đều cảm thấy có chút mệt mỏi, dù sao mười mấy tiếng đồng hồ không nghỉ ngơi, cộng thêm thần kinh căng thẳng do liên tiếp gặp nguy hiểm, khiến người ta có chút quá tải.

Khi Bàn Tử định nghỉ ngơi, Hứa Thành lại không đồng ý.

Vì Hứa Thành luôn cảm thấy có thứ gì đó trong bóng tối đang rình mò họ.

"Bàn Tử, phía trước còn mười mấy cây số nữa, đến ngọn núi đó nghỉ ngơi luôn đi." Thấy Hứa Thành không đồng ý, mọi người cũng không nói gì thêm.

Hứa Thành thấy Vị Ương vẻ mặt mệt mỏi, bèn cõng cô bé lên

lưng.

Vị Ương lúc này rất mệt, dựa vào lưng Hứa Thành liền nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Trong miệng lẩm bẩm những lời không rõ ràng: "Anh Bạch Uyên…" Cuối cùng, khi mọi người gần như kiệt sức, họ cũng đã đến được ngọn núi đó.

Ngọn núi vì bị ngọn lửa của Hứa Thành nung trước đó, tuy Hắc long đã dùng khí lạnh làm nguội ngọn núi, nhưng dẫm lên mặt đất vẫn có thể cảm thấy hơi nóng.

Nhưng cũng khá tốt, dù sao nghỉ ngơi ở một nơi ấm áp vẫn tốt hơn là ở một nơi âm hàn.

Ngọn núi đó cao khoảng hơn năm trăm mét, trên đó có cái lỗ do Hắc long đâm vào.

Biết ngọn núi rỗng ruột, Hứa Thành liền dẫn mọi người tìm lối vào.

May mà ngọn núi không đặc biệt lớn, một tiếng đồng hồ có thể đi vòng quanh một vòng, nhanh chóng tìm được lối vào.

Nhưng lối vào đó vì bị Hứa Thành nung ở nhiệt độ cao nên có chút tan chảy, sau khi đi vào cũng khá khúc khuỷu.

Nhưng mọi người không có thân hình quá to lớn, cũng miễn cưỡng vào được.

Sau khi vào trong, mọi người thấy bên trong có rất nhiều dạ minh châu, đang dính trên tường phát ra ánh sáng.

Cả hang động rộng lớn đều được dạ minh châu chiếu sáng như ban ngày.

Chương 217

Những viên dạ minh châu đó đều có chút tan chảy, giống như những quả trứng ốp la dính trên tường.

Giữa động có một số khối đồng khổng lồ đã bị tan chảy, không biết trước đây là gì, có lẽ là do nhiệt độ cao của Hứa Thành trước đó đã nung chảy những món đồ đồng đó thành những khối như vậy.

Lúc này Hứa Thành đi tới, cảm thấy những món đồ đồng này có chút quen thuộc, thoáng nhìn qua lúc nãy, có lẽ là mười người khổng lồ bằng đồng và bảy trong số chín chiếc đỉnh Cửu Đỉnh.

Đúng vậy, những thứ này đã bị nhiệt độ cao biến thành những khối đồng này.

Hứa Thành không nói gì, dù sao tuy là vô ý, nhưng tội danh phá hủy Cửu Đỉnh tốt nhất không nên nói ra.

Lúc này giáo sư Mạc nói: "Xem ra, nơi này đáng lẽ là một quần thể lăng mộ, chỉ không biết người được chôn bên trong là ai." Nói rồi giáo sư Mạc cạy một khối tinh thể trên mặt đất đã bị thiêu chảy.

"Đây là xá lợi tử, cũng là tinh thể còn lại sau khi người ta bị hỏa táng, ngọn lửa lớn trước đó trong động đã thiêu tất cả thi thể thành tro bụi, chỉ để lại những tinh thể này." Nghe giáo sư Mạc nói vậy, mọi người cũng tìm kiếm tinh thể trên mặt đất.

Tìm kiếm một hồi, cũng không tìm được bao nhiêu viên.

Nơi này đã bị hỏa táng, không còn giá trị khảo cổ nữa.

Nhưng nghỉ ngơi một đêm ở đây cũng không tệ.

Dù sao nơi này e rằng là nơi sáng nhất trong thế giới dưới lòng đất, bóng tối trải qua trước đó thực sự khiến tinh thần người ta suy

sụp.

Vị Ương trên lưng Hứa Thành lúc này cũng đã tỉnh, nhìn thấy ánh sáng trước mắt, trông vô cùng phấn khởi.

"Anh Bạch Uyên, chúng ta đã trở lại mặt đất rồi sao?" Nghe lời Vị Ương nói, mọi người không khỏi có chút nhớ nhung thế giới trên mặt đất.

Có thể nói, nếu không có Hứa Thành, bây giờ họ đã sớm chết trong lăng mộ, cả đời này cũng sẽ không có ai cứu.

Hứa Thành cười nói với Vị Ương: "Chưa đâu, đợi anh khám phá hết bí mật ở đây, chúng ta có thể trở về mặt đất." "Vâng ạ." Nghe câu nói này của Vị Ương, trong mắt cô bé thoáng qua một tia thất vọng nhỏ, nhưng lại phấn chấn lên giúp mọi người dựng lều.

Nhìn dáng vẻ này của Vị Ương, Hứa Thành cũng có chút đau lòng, dù sao ở tuổi này cô bé đã phải chịu đựng quá nhiều, bây giờ thứ muốn nhìn thấy nhất e rằng là mặt trời.

Lều nhanh chóng được dựng xong, nhiệt độ trong hang động bây giờ không lạnh không nóng, thích hợp để ngủ.

Hứa Thành ra ngoài động, ngồi trên một tảng đá hình vuông, nhìn bóng tối mịt mù, thật không biết trên đầu mình rốt cuộc là thứ gì.

Lúc này Vị Ương cũng đi ra.

Nhìn thấy Vị Ương, Hứa Thành mỉm cười.

"Sao em không đi ngủ, bây giờ là thời gian nghỉ ngơi tốt nhất, sắp không có thời gian nghỉ ngơi nữa đâu." Vị Ương lắc đầu.

"Không ạ, em muốn ở bên cạnh anh Bạch Uyên." Nói xong liền ngồi xuống bên cạnh Hứa Thành.

Hứa Thành lấy ra một cây nến từ trong không gian, đốt lên chiếu

sáng bóng tối bên cạnh.

Nhìn ngọn nến, mắt Vị Ương sáng lấp lánh.

“Anh Bạch Uyên, ngọn lửa nến đẹp thật.” Hứa Thành dịu dàng xoa đầu Vị Ương.

“Đợi sau khi ra ngoài, em sẽ thấy những ngọn nến sáng hơn nhiều, không, đó không phải là nến nữa, là đèn điện.” Vị Ương tò mò hỏi: “Đèn điện ạ?” Hứa Thành nói: “Vừa rồi em có thấy tia sét đánh vào đầu con Hắc long đó không?” Vị Ương ngoan ngoãn gật đầu.

Hứa Thành lại nói.

“Đèn điện được thắp sáng bằng tia sét, chỉ cần có đủ điện, đèn điện sẽ sáng quanh năm không tắt.” Vị Ương lập tức lộ ra vẻ tò mò và khao khát.

“Thật muốn bây giờ được ra ngoài xem thử.” Hứa Thành lại lấy ra một ít nến.

“Lúc Vị Ương ngủ thì bao nhiêu tuổi rồi?” Vị Ương nói.

“Anh Bạch Uyên, ngày em ngủ chính là sinh nhật mười sáu tuổi của em đó ạ.” Hứa Thành đếm, cộng cả cây đang cháy, tổng cộng lấy ra mười sáu cây nến.

Anh xếp mười sáu cây nến thành hình trái tim, rồi đốt những cây nến còn lại.

“Vị Ương, từ nay về sau, hôm nay là sinh nhật mười sáu tuổi của em, mau nhắm mắt lại và ước một điều đi.” Vị Ương nhìn mười sáu cây nến.

“Anh Bạch Uyên, ý là sao ạ?” Hứa Thành nói: “Mười sáu cây nến đại diện cho tuổi mười sáu đó.” Vị Ương lập tức hiểu ra ý nghĩa ẩn chứa.

Sau khi nhắm mắt lại, Vị Ương nói lớn: “Con muốn anh Bạch Uyên mãi mãi hạnh phúc vui vẻ.” Nói xong liền mở mắt nhìn Hứa Thành.

“Anh Bạch Uyên, con nói vậy được không ạ?” Hứa Thành nói: “Điều ước không nên nói ra, nói ra sẽ không linh.” “À vâng ạ.” Vị Ương lập tức gật đầu, sau đó lại đáng thương hỏi Hứa Thành.

“Anh Bạch Uyên, con có thể tiếp tục ước thêm một điều nữa không ạ?” Hứa Thành mỉm cười.

“Đương nhiên có thể, đừng quên thổi nến nhé.” Vị Ương gật đầu.

Ngay sau đó nhắm mắt lại.

Sau khi mở mắt, cô bé thổi những ngọn nến trước mặt.

Thổi mạnh mấy hơi, Vị Ương mới thổi tắt hết những ngọn nến đó.

Cô bé ngẩng đầu nhìn Hứa Thành.

“Anh Vị Ương, con làm vậy có được không?” Hứa Thành gật đầu.

“Đương nhiên có thể, nhưng điều ước của em đừng nói ra nhé.” Vị Ương gật đầu.

“Anh Bạch Uyên có mệt không ạ, em chưa thấy anh nghỉ ngơi bao giờ.” Hứa Thành lắc đầu.

Chương 218

“Anh không mệt, em mau vào nghỉ ngơi đi.” Vị Ương lắc đầu nói: “Anh Bạch Uyên nhất định mệt rồi, anh cũng vào đi.” Nói rồi đẩy Hứa Thành vào trong.

Hứa Thành đành phải đi vào, vốn dĩ anh định xem xét xung quanh có thứ gì không.

Dù sao cảm giác bị rình mò đó ngày càng mạnh mẽ.

Sau khi vào trong, mọi người đang nấu cơm.

Lúc này giáo sư Mạc đi tới.

“Hứa Thành, mau xem, bên này tôi có phát hiện mới.” Hứa Thành bảo Vị Ương đi theo Hoắc Tư Yến giúp đỡ trước, sau đó đi về phía giáo sư Mạc chỉ.

Giáo sư Mạc dẫn Hứa Thành đến nơi có khối đồng, Hứa Thành kinh ngạc phát hiện những khối đồng đó bắt đầu biến hình.

Vì trên đó đã biến hóa ra mười cái đầu lâu của người khổng lồ bằng đồng, cộng thêm những khối đồng đó đều tan chảy vào nhau, những cái đầu lâu dày đặc trông cực kỳ ghê tởm.

Mỗi cái đầu lâu đó ít nhất cũng to bằng một chiếc ô tô, trông không có ý thức.

“Những khối đồng này lúc nào bắt đầu có sự thay đổi này vậy?” Giáo sư Mạc thấy Hứa Thành hỏi, liền nói: “Những khối đồng này sau khi cậu ra ngoài không lâu đã biến thành như vậy, cộng thêm người khổng lồ bằng đồng trước đó e rằng có khả năng kim loại ký ức, tôi sợ chúng sống lại nên mới báo cho cậu.” Hứa Thành gật đầu.

“Ông làm đúng lắm, những người khổng lồ bằng đồng này e rằng

đều có thể sống lại, bây giờ cứ chặt mấy cái đầu lâu này xuống xem sao đã." Vận mệnh ban đầu của những người khổng lồ bằng đồng này là bị ngọn lửa triệu độ của Hứa Thành trực tiếp khí hóa, nhưng khí lạnh của Hắc long đã trực tiếp cứu những khối đồng này.

Hứa Thành rút kiếm Lạc Tuyết ra, trèo lên, trực tiếp chém vào những cái đầu lâu đó.

Hứa Thành không tốn chút sức lực nào, trực tiếp chém những cái đầu lâu của người khổng lồ bằng đồng xuống.

Nhưng sau khi những khối đồng đó bị chém xuống, lại mọc ra mười cái đầu lâu nhỏ hơn một chút.

Trên những cái đầu lâu bị chém xuống, cũng bắt đầu mọc ra từng cái đầu lâu, xem ra chúng định trực tiếp lấy những cái đầu lâu này làm cơ sở, tiến hành phục sinh.

Hứa Thành nhìn về phía nơi Cửu Đỉnh tan chảy, phát hiện đồng tan chảy của Cửu Đỉnh đã biến mất không thấy đâu, xem ra đã bị khối đồng hấp thu hết.

Có chút khó giải quyết rồi.

Bây giờ khối đồng này rõ ràng đã biến dị, bất kể cắt nó thành bao nhiêu mảnh, đều sẽ độc lập thành một sinh mệnh bằng đồng.

Hứa Thành không còn cách nào khác, đành phải thu hết những khối đồng này vào không gian nhẫn.

Sau khi thu vào không gian nhẫn, những khối đồng đó trực tiếp phân ly ra từng giọt chất lỏng, trực tiếp tổ hợp thành bảy chiếc Cửu Đỉnh và mười người khổng lồ.

Hứa Thành không ngờ không gian nhẫn lại có khả năng đưa vật chết trở về bản nguyên, khả năng này Hứa Thành vốn tưởng chỉ có hiệu quả với vật sống.

Thấy Hứa Thành thu những khối đồng đó đi, giáo sư Mạc lộ ra một tia thất vọng.

Hứa Thành có một thứ giống như "Tụ Lý Càn Khôn" của Trấn Nguyên Tử, bây giờ mọi người đều biết chuyện này.

Lúc này Hứa Thành đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên, trên lối vào do Hắc long đâm ra, một đôi mắt màu đỏ đang nhìn chằm chằm Hứa Thành.

Đôi mắt đó nhìn Hứa Thành một cái rồi biến mất ngay lập tức.

"Đừng chạy!" Hứa Thành hét lớn một tiếng, trực tiếp nhảy lên trên lối vào do Hắc long đâm ra.

Lúc này Hứa Thành kinh ngạc phát hiện, bên ngoài không biết từ lúc nào đã xuất hiện những màn sương đen lúc đầu.

Nồng độ sương đen tăng lên chóng mặt, trực tiếp bao vây ngọn núi Hứa Thành đang ở.

Trong Phá Vọng Chi Nhãn của Hứa Thành, anh lại nhìn thấy đôi mắt đó, một đôi mắt tràn đầy bạo ngược và tà ác.

Đằng sau đôi mắt đó không có bất kỳ thực thể nào tồn tại, chỉ có sương đen vô tận.

Hứa Thành nhìn đôi mắt đó và những màn sương đen, không khỏi rùng mình.

Lẽ nào bản thể của sương đen chính là đôi mắt trước mặt này sao?

Khó mà tưởng tượng được sương đen rốt cuộc lớn đến mức nào, hay là sương đen ở khắp mọi nơi.

Hứa Thành nhìn về phía hang động, phát hiện sương đen cũng đã bao phủ hang động, ánh sáng của những viên dạ minh châu không hề ảnh hưởng đến hang động.

Lòng bàn tay Hứa Thành bắt đầu nóng lên, chỉ thấy trong giọt lệ màu xanh của anh, xuất hiện con mắt màu xanh mà anh đã thấy trong không gian ý thức.

Cành đồng mà con mắt màu xanh đó bám vào bắt đầu vươn ra ngoài, trông như sắp mọc ra cành lá.

Hứa Thành không biết con mắt màu xanh rốt cuộc là gì, nhưng nó vẫn luôn bảo vệ anh, điểm này không cần phải nghi ngờ.

Hứa Thành để làm rõ thân phận của con mắt màu xanh và con mắt màu đỏ, trực tiếp nhẩm trong lòng.

"Hệ thống, hệ thống, giúp tôi xem con mắt màu xanh và con mắt màu đỏ rốt cuộc là thứ gì." Nhưng Hứa Thành không nhận được bất kỳ phản hồi nào, giống như đá chìm đáy biển, không một tiếng động.

Lòng Hứa Thành trầm xuống, tình huống này lần đầu tiên xuất hiện, lẽ nào hệ thống đang sợ hãi sao?

Đôi mắt màu đỏ đó sau khi nhìn thấy con mắt màu xanh, Hứa Thành có thể nhìn thấy rõ một tia sợ hãi trong ánh mắt tràn đầy bạo lực đó.

Nỗi sợ hãi đó không ngừng lan rộng, đến nỗi những màn sương đen cũng không ngừng lùi về phía sau.

Đôi mắt màu đỏ, trong nháy mắt biến mất vào hư không, như thể chưa từng xuất hiện.

Con mắt màu xanh quay người, nhìn về phía Hứa Thành.

Hứa Thành chỉ cảm thấy linh hồn mình sắp bị con mắt màu xanh nhìn thấu.

Chương 219

Con mắt màu xanh đó lại lần nữa rơi ra một giọt lệ màu xanh, lơ lửng trên không trung, từ từ bay về phía Hứa Thành.

Hứa Thành dùng tay hứng lấy giọt lệ màu xanh đó, trong đầu truyền đến một câu nói, Hứa Thành không biết ngôn ngữ đó, nhưng lại có thể hiểu được ý nghĩa của nó.

Ý nghĩa của câu nói đó rõ ràng là "đến Côn Luân".

Sau đó con mắt màu xanh biến mất trước mặt Hứa Thành.

Hứa Thành cảm thấy con mắt màu xanh không hề biến mất, hay là con mắt màu xanh ở khắp mọi nơi.

Nhưng tại sao lại bảo anh đến Côn Luân.

Hứa Thành vốn định đến Côn Luân một chuyến, xem ra, không đi không được rồi.

Hứa Thành lại bắt đầu gọi hệ thống, lần này hệ thống có phản hồi.

"Hệ thống, vừa rồi sao vậy, sao lúc nãy gọi mãi không ra." "Do xảy ra lỗi không xác định, không thể kịp thời phản hồi thông tin của chủ nhân." Hứa Thành có chút cạn lời, cái hệ thống rách này sao lại có lỗi không xác định.

Có lẽ hệ thống cũng sợ bị con mắt màu xanh phát hiện, nên mới chọn cách ẩn mình.

Nhưng con mắt màu xanh rốt cuộc là gì, còn có đôi mắt đỏ trong sương đen vừa rồi.

Những thứ này Hứa Thành đều chưa từng thấy trong bất kỳ điển

tịch hay bích họa nào, Hắc Ám Thánh Kinh cũng không có ghi chép gì.

Giống như đột ngột xuất hiện rồi đột ngột biến mất, giống như những người quản lý thế giới, quyền năng mỗi bên mỗi khác.

Hứa Thành nghĩ rồi thôi, tạm thời coi con mắt màu xanh và con mắt màu đỏ là những sinh vật ở chiều không gian cao hơn, những tồn tại mà hiện tại anh không thể hiểu được.

Vốn tưởng rằng phượng hoàng là sinh vật bốn chiều, Hứa Thành phát hiện những thần thú như vậy về cơ bản chỉ thuộc loại 3.5 chiều, có một số khả năng thay đổi thế giới, nhưng lại không thể tùy tâm sở dục như sinh vật bốn chiều.

Sau khi nhảy xuống, Hứa Thành phát hiện tất cả mọi người đều đang nhìn mình.

Hoắc Tư Yến đi tới.

"Hứa Thành, trên đó rốt cuộc tình hình thế nào, sương đen vừa rồi trông đáng sợ quá." Hứa Thành lắc đầu, chuyện này không nói thì hơn.

"Không sao rồi." Mọi người thấy Hứa Thành không muốn nói cũng không hỏi tiếp, dù sao có những thứ tiếp xúc rồi cũng không có lợi gì.

Ăn vội bữa cơm đã nấu xong, mọi người đi ngủ.

Hứa Thành đặt Tiểu Bạch ở cửa hang, sau đó cũng đi ngủ.

Hứa Thành lại bắt đầu mơ giấc mơ đó.

Trong mơ lần này không còn là đóa hoa nữa, mà là một cái cây bên cạnh đóa hoa, cao chọc trời, không có thực vật nào cao hơn nó.

Hứa Thành có thể cảm nhận được, trên rễ cây có một con ác long đang gặm nhấm rễ cây, căn bản không có cách nào loại bỏ con ác long này.

Nhưng may mắn là, tốc độ gặm nhấm của ác long không nhanh bằng tốc độ sinh trưởng, giống như đang không ngừng nuôi dưỡng con ác long đó.

Trong tán cây cũng có rất nhiều chủng tộc đang sinh tồn, thỉnh thoảng sẽ xảy ra chiến tranh, nhưng nhanh chóng bị dập tắt.

Ác long dưới gốc cây cũng lớn lên từng ngày, dần dần tốc độ sinh trưởng của Hứa Thành không theo kịp tốc độ gặm nhấm của ác long.

Có một ngày, ác long cuối cùng cũng gặm hết rễ cây, nhưng thân thể Hứa Thành vẫn đứng vững không đổ.

Lúc này từ biển bơi ra một con rắn khổng lồ vô tận, con rắn lớn quấn quanh thân thể Hứa Thành, Hứa Thành có thể cảm nhận mình đang từ từ nghiêng đi, những chủng tộc trên tán cây cũng bắt đầu tấn công con rắn lớn đó.

Nhưng những cuộc tấn công đó đối với con rắn lớn không có chút hiệu quả nào.

Trải qua chín ngày chín đêm kéo co, thân thể Hứa Thành ầm ầm đổ xuống, cả thế giới đều bắt đầu có mưa máu.

Những chủng tộc trên tán cây cũng bị diệt vong.

Nhưng con rắn lớn đó vì quấn quá sâu, căn bản không có cách nào ngăn cản việc bị Hứa Thành đè lên.

Con rắn lớn đó kêu lên một tiếng đau đớn, bị thân cây của Hứa Thành đè chết.

Hứa Thành cuối cùng cũng không biết gì nữa, chỉ biết mình bị những giọt mưa đó nhấn chìm, cả thế giới đều chìm trong nước mưa.

Sau khi tỉnh lại, Hứa Thành phát hiện đầu mình đau nhức, rõ ràng trong mơ nhớ rất rõ, nhưng trong hiện thực lại không thể nhớ được đã

xảy ra chuyện gì.

Lúc này mọi người đều chưa tỉnh, Hứa Thành liền lấy ra một cái nồi sắt lớn, bếp ga và một ít dược liệu từ trong không gian, còn có một con cá sấu đã được mua và làm thịt sẵn.

Kích thước của con cá sấu khá ổn, khoảng hơn ba mươi cân, lúc Hứa Thành đi mua sắm vật tư, thấy có người bán đồ rừng, tiện tay mua luôn.

Để trong không gian nhẫn mãi chưa ăn.

Đồ trong không gian nhẫn, dù để một vạn năm cũng không hỏng.

Bây giờ mọi người đều đã biết chuyện có không gian nhẫn, cũng không cần phải giấu giếm nữa, cùng lắm lúc trở về dùng một lần nhập mộng tập thể là được.

Dùng kiếm Lạc Tuyết cắt cá sấu thành nhiều miếng lớn, Hứa Thành cho cá sấu vào nồi.

Hứa Thành làm rất nhanh, mùi thơm của thức ăn đã đánh thức mọi người dậy.

Đã nhiều ngày ăn lương khô và thịt hộp, đột nhiên ngửi thấy mùi thơm như vậy, tự nhiên không thể nào chống cự nổi.

Bàn Tử là người tỉnh lại đầu tiên, nhìn con cá sấu lớn trong nồi mà nước miếng chảy ròng ròng.

Chương 220

"Mẹ kiếp, Hứa Thành không lấy ra sớm hơn." Bàn Tử dùng tay bốc một miếng thịt ở đuôi cá sấu, tuy còn nóng nhưng anh ta vẫn vội vàng nhét vào bụng.

Bàn Tử lập tức lộ vẻ mặt say sưa.

"Sướng!" Những người khác cũng lần lượt tỉnh dậy, nhìn con cá sấu lớn trước mặt, hiển nhiên cũng vô cùng vui mừng.

Dù sao có thể ăn một bữa cơm nóng ở nơi này đã là xa xỉ, huống chi là cả một nồi cá sấu hầm.

Hứa Thành lấy ra bát đũa, mọi người bất chấp hình tượng mà ăn ngấu nghiến, ngay cả một ông lão sáu mươi tuổi như Mạc giáo thụ cũng ăn đầy một bát lớn.

Chẳng mấy chốc, cả nồi cá sấu đã bị ăn sạch sẽ, ngay cả nước hầm cũng bị mọi người uống cạn.

Ai nấy đều hài lòng lau vệt dầu mỡ trên miệng, cảm thấy đây là bữa ăn thỏa mãn nhất trong đời.

Dọn dẹp đồ đạc xong, cả nhóm lại tiếp tục lên đường vào sâu hơn.

Không còn sương mù đen, con đường này trở nên dễ đi hơn rất nhiều.

Dựa theo con đường đã đi lúc đầu, Hứa Thành dẫn mọi người tiếp tục tiến về phía trước.

Thế giới dưới lòng đất dường như vô tận, may mà Tiểu Bạch có thể nhớ đường, cảm giác phương hướng của nó không bị ảnh hưởng bởi từ trường kỳ lạ ở đây.

Lúc quay về cứ để Tiểu Bạch dẫn đường là được.

Hứa Thành quyết định, nếu đi tiếp mà vẫn không tìm được đường thì sẽ quay lại.

Không tìm kiếm tầng thứ tư hư vô mờ mịt đó nữa.

Tầng thứ tư đó có lẽ vốn không tồn tại, hoặc giả, lối vào tầng thứ tư nằm ở một góc nào đó trong thế giới dưới lòng đất, tìm được nó chẳng khác nào mò kim đáy bể.

Đi khoảng một giờ sau, Hứa Thành nhìn thấy một dòng sông máu phía trước.

Dòng sông máu này trông giống hệt như dòng sông lúc nãy, nhưng Hứa Thành có thể khẳng định nó không phải là dòng sông ban đầu.

Chẳng lẽ dòng sông máu này uốn lượn thành một vòng tròn, bao vây chặt lấy ngọn núi và tòa tháp Thông Thiên kia?

Hứa Thành không biết mục đích của Vương lão bản là gì, nhưng anh cảm thấy Vương lão bản có lẽ biết một số bí mật về tầng thứ tư.

Dưới ánh đèn pin, mọi người nhìn thấy dòng sông máu trước mặt, không khỏi cảm thấy buồn nôn, thịt cá sấu vừa ăn xong suýt nữa đã nôn ra.

Hứa Thành nói: "Bây giờ chúng ta chỉ có một con đường, mọi người đừng sợ, chỉ là máu thôi." Mọi người nghe Hứa Thành nói vậy cũng không nói gì thêm, đi theo anh tiến về phía trước.

Dù sao đây cũng là con đường duy nhất.

Hứa Thành cõng Vị Ương trên lưng, dù sao cũng là một cô bé, tự nhiên sẽ sợ hãi trước những cảnh tượng kinh khủng như vậy.

Lội xuống sông, Hứa Thành phát hiện sông máu nông hơn trước một chút, gần như chỉ ngập đến trên đầu gối.

Mọi người hiển nhiên cũng cảm nhận được, toàn thân nổi da gà.

Phải cần bao nhiêu máu người mới có thể tụ thành một dòng sông máu như thế này.

Càng đi về phía trước, máu trong sông càng đặc lại, biến thành những cục máu đông.

Khi tiếp tục đi về phía trước, máu đã biến thành những vệt máu khô.

Dẫm lên trên có thể đứng vững, xem ra những vệt máu này đã đông lại từ lâu rồi.

Tiếp tục đi tới, Hứa Thành đột nhiên cảm thấy chân mình dẫm phải thứ gì đó.

Cúi đầu nhìn xuống, đó là một khúc xương người.

Bàn Tử thấy vậy liền đi tới nhặt lên.

"Trời ạ, thịt trên xương người này bị ăn sạch thật." Những người khác cũng ghé lại xem, phát hiện khúc xương người này nhẵn bóng, không còn sót lại một chút thịt nào.

Tiếp tục đi về phía trước, mặt đất trải đầy xương trắng, có những đống xương người chất thành từng ngọn đồi nhỏ, trông như những ngai vàng bằng xương trắng, chỉ là trên đó không có ghế.

Nhìn những đống xương chất chồng như vậy, Hứa Thành tiến lên nhặt một khúc xương quan sát, phát hiện xương còn rất mới, thời gian tử vong chắc chắn chưa quá ba tháng.

Nhìn nơi này chẳng khác gì địa ngục trần gian, trong lòng mọi người không khỏi cảm thấy rờn rợn.

Lúc này, Ngô Tà nói với Hứa Thành: "Đây không phải đều là xương của Vương lão bản chứ, rốt cuộc đã sao chép ra bao nhiêu

người vậy?" Hứa Thành lắc đầu, không rõ Vương lão bản rốt cuộc đang làm gì, những đống xương trắng này được đặt lộn xộn, không phải là một trận pháp.

"Hiện tại tạm thời không rõ, nhưng đợi chúng ta tiếp tục đi sâu vào, có lẽ sẽ có phát hiện mới." Ngô Tà gật đầu.

Càng đi sâu, những ngọn núi xương trắng bên cạnh càng cao hơn, dần dần khi đi qua một ngọn núi xương cao đến vài chục mét, cảnh tượng trước mắt hoàn toàn gây sốc cho mọi người.

Phía trước là vô số xương trắng, và ở phía xa, một công trình kiến trúc cao hàng trăm mét khiến họ kinh ngạc.

Bởi vì đó là một tòa thành được chống đỡ hoàn toàn bằng xương trắng, trên đó có vô số bộ xương đang đi tuần tra, trên người đều mang theo những vũ khí khác nhau.

Hứa Thành không biết sức mạnh siêu phàm như vậy được tạo ra từ đâu, bởi vì cây thần Thanh Đồng kia vốn không thể ban cho sức mạnh siêu nhiên, dù có sao chép bao nhiêu đi nữa cũng không thể trở thành siêu nhân.

Ánh đèn pin của Hứa Thành chiếu rọi lên những bộ xương đó.

Những bộ xương đó trông vô cùng ngây ngô, hoàn toàn không có bất kỳ phản ứng nào.

Hiện tượng này khiến mọi người có chút mừng rỡ, xem ra những bộ xương này chỉ là vật trang trí, hiện tại chúng hoàn toàn không có trí tuệ.

Chương 221

Hứa Thành đi tới, những bộ xương kia vẫn máy móc đi theo lộ trình đã định sẵn.

Cứ như vậy, Hứa Thành nghênh ngang đi vào tòa thành xương trắng.

Sau khi vào trong, Hứa Thành kinh ngạc phát hiện trong thành có đủ loại kiến trúc, ngoại trừ việc chúng đều được xây bằng xương trắng ra thì không có gì khác thường.

Đi trên con phố như vậy, giống như đang đi dạo trong một trung tâm thương mại, chỉ là hai bên không có bất kỳ hàng hóa hay người bán hàng rong nào.

Nhìn thấy cảnh này, mọi người đã hiểu gã kia rốt cuộc đang làm gì.

Gã đó muốn xây dựng thế giới dưới lòng đất thành một vương quốc xương trắng.

Có lẽ sau này những bộ xương này sẽ dần dần sinh ra trí tuệ, từ đó không khác gì xã hội văn minh hiện đại.

Đúng lúc này, một người máu me khắp người chạy ra từ sau cánh cửa của một tòa nhà, nhìn thấy người này, Hứa Thành kinh ngạc hét lên: "Vương lão bản, sao ông lại biến thành thế này?" Người đó chính là Vương lão bản, ông ta nhìn thấy Hứa Thành, vội vàng chạy về phía anh.

"Cứu tôi, cứu tôi với." Vương lão bản vừa dứt lời, một mũi tên xương đã xuyên qua ngực ông ta.

Sau khi Vương lão bản ngã xuống, mọi người mới phát hiện đó là

một binh lính xương mang cung tên, nó hoàn toàn không để ý đến mọi người, trực tiếp kéo Vương lão bản vào trong nhà.

Không lâu sau, hai bộ xương đi ra, một trong số đó trên người còn bốc hơi nóng, trông giống như Vương lão bản vừa bị kéo vào.

Hai bộ xương khô đó không hề để ý đến Hứa Thành, cứ thế đi thẳng vào trong thành.

Hứa Thành thấy vậy liền nói: "Theo sau chúng, xem chúng định đi đâu." Hai bộ xương khô đó hoàn toàn không có trí tuệ, trông như đang hành động theo một chương trình đã được định sẵn.

Sau khi đi qua một con hẻm nhỏ, một tòa phủ đệ hùng vĩ xuất hiện trước mắt mọi người.

Tòa phủ đệ này cực kỳ hoành tráng, toàn bộ đều được kết dính bằng đầu lâu người.

Hứa Thành ban đầu còn tưởng đầu lâu không được dùng đến vì không thích hợp để làm vật liệu xây dựng, không ngờ chúng đều được dùng để xây dựng một phủ đệ trong thành.

Hai bộ xương khô đẩy cửa đại điện ra, bên trong đại điện chật ních những bộ xương khô, trông cực kỳ kinh dị.

Thấy Hứa Thành tiến vào, những bộ xương khô đó đồng loạt nhìn về phía mọi người, trong hốc mắt đen ngòm như đang cháy lên ngọn lửa địa ngục.

Nhưng những bộ xương khô đó không hề có động tĩnh gì, cứ nhìn chằm chằm như vậy.

Lúc này, một bóng người xuất hiện trên ngai vàng xương trắng ở vị trí cao nhất trong đại sảnh, Hứa Thành nhìn sang, đó chính là Vương lão bản.

Vương lão bản này dường như rất bình thản, hoàn toàn không có vẻ gì là kinh ngạc.

Nhìn thấy Hứa Thành, Vương lão bản cười nói: "Lâu rồi không gặp, ta biết hai người." Người mà Vương lão bản nói chính là Hứa Thành và Ngô Tà.

Hứa Thành bước lên phía trước, rút kiếm Lạc Tuyết ra.

"Đường đường là chủ nhân của nơi này mà lại đứng đây, không sợ ta giết ngươi sao?" Vương lão bản thản nhiên cười.

"Ngươi giết một ta, còn có hàng vạn ta khác, xem ngươi giết thế nào." Vương lão bản trông có vẻ minh mẫn, nhưng thực tế Hứa Thành có thể nhận ra ông ta đang cố kìm nén, sâu trong nội tâm là sự điên cuồng vô tận.

Hứa Thành trực tiếp một cước đá văng Vương lão bản khỏi ghế, dùng chân đạp lên mặt ông ta.

"Vậy ta sẽ giết hết hàng vạn hóa thân của ngươi, xem ngươi làm thế nào." Mặt Vương lão bản bị đạp, nói năng có chút không rõ.

"Ha ha, ngươi vĩnh viễn không giết hết ta được đâu, thế giới này đã đầy rẫy thành trì của ta, rồi sẽ có một ngày ta tấn công thế giới thực, tất cả mọi người đều phải thần phục dưới chân ta!" Nghe Vương lão bản nói vậy, Hứa Thành đạp càng mạnh hơn.

"Mẹ kiếp, vậy thì trước đó, ngươi đi chết đi!" Trước khi bị đạp nát, Vương lão bản dùng hết chút sức lực cuối cùng, nói với đám xương khô trong điện: "Giết chúng!" Ngay sau đó, đầu Vương lão bản bị Hứa Thành một cước đạp nát.

Tình hình bây giờ cũng không cần phải hỏi Vương lão bản đường đến tầng thứ tư nữa, xem ra Vương lão bản đã hoàn toàn điên rồi, vọng tưởng chinh phục thế giới.

Lúc này, những bộ xương khô trong đại điện đều bắt đầu chuyển động, mọi người thấy vậy vội vàng chạy ra ngoài.

"Vút!" Một mũi tên xương bay về phía Bàn Tử, mắt thấy sắp xuyên qua ngực.

"Cạch!" Tiểu Muộn kịp thời đến, trực tiếp chém rơi mũi tên xuống đất.

Xem ra lúc nãy những bộ xương khô này không ra tay là vì Vương lão bản kia muốn ra oai trước mặt Hứa Thành, bây giờ lại có mệnh lệnh của Vương lão bản, e rằng những bộ xương trắng này sẽ thật sự tấn công không ngừng.

Hứa Thành trực tiếp dẫn mọi người ra khỏi phủ đệ, nhưng ba con đường nhỏ xung quanh đã bị xương khô bao vây, vây chặt cả nhóm.

Hứa Thành trực tiếp ra lệnh cho Tiểu Bạch phóng ra hàn lưu, đóng băng tất cả xương khô trên con đường nhỏ.

Tiểu Bạch lập tức phóng ra một luồng hàn lưu màu xanh băng, những bộ xương khô trên con đường đó toàn bộ đều biến thành bột mịn.

Hứa Thành liền để mọi người đi trước, còn mình và Tiểu Muộn bọc hậu.

Bột xương đó dẫm lên không hề trơn, cũng không vì hàn lưu của Tiểu Bạch mà trở nên trơn trượt, mọi người chạy rất nhanh.

Nhìn những bộ xương khô đang vây quanh phía trước, Hứa Thành trực tiếp cầm kiếm Lạc Tuyết xông vào.

Những bộ xương khô đó không phải là đối thủ một hiệp của Hứa Thành, độ cứng của xương chúng cũng chỉ bằng người thường, đối với kiếm Lạc Tuyết hoàn toàn không có chút trở ngại nào.

Hứa Thành chuyên nhằm vào xương chân của những bộ xương khô đó mà chém, để ngăn chúng lắp ráp lại.

Những bộ xương khô bị chém gãy chân chỉ có thể bò lết trên mặt đất, nhưng nhanh chóng bị những bộ xương khô khác đuổi kịp giẫm thành xương vụn.

Hứa Thành và Tiểu Muộn thấy giết cũng gần đủ rồi, liền theo đường cũ chạy về phía cổng thành.

Bên ngoài cổng thành.

Chương 222

Mọi người đã ra khỏi cổng thành, đang chiến đấu bất phân thắng bại với những bộ xương khô bên ngoài.

Hoắc Tư Yến cũng không phải dạng vừa, cô sử dụng đủ loại thủ đoạn, những bộ xương khô xung quanh hoàn toàn không thể tiến vào trong phạm vi một mét của mọi người.

Đúng lúc này, cả tòa thành bắt đầu chuyển động, những bộ xương khô cũng không còn dây dưa với mọi người nữa, ùn ùn chạy vào trong thành.

Ngay sau đó, tòa thành bắt đầu rung chuyển và biến hình không ngừng.

Trong mắt mọi người, một chiến binh xương khô cao hàng trăm mét đứng dậy.

Chiến binh xương khô đó hút toàn bộ xương trắng xung quanh vào người, tạo thành một bộ áo giáp xương khô.

Áo giáp xương khô đó trông có ánh sáng trắng bao phủ, phòng ngự cực mạnh.

Ngay sau đó, chiến binh xương khô nhìn Hứa Thành một cái, rồi một chân giẫm về phía anh!

Hứa Thành vội vàng chạy sang một bên.

"Ầm!" Chỉ thấy sau lưng xuất hiện một hố sâu hình dấu chân dài mấy chục mét.

Khó mà tưởng tượng được hậu quả sẽ ra sao nếu bị giẫm trúng.

"Mau chạy!" Hứa Thành hét lớn, sau đó biến thành hóa thân

Phượng Hoàng, trực tiếp xông về phía người khổng lồ xương trắng.

Hứa Thành phun lửa từ miệng, phun về phía người khổng lồ xương trắng, nhưng vầng sáng trên áo giáp xương trắng lưu chuyển, chỉ làm cháy đen áo giáp.

Hứa Thành quay đầu nhìn mọi người, phát hiện họ đã chạy đi xa, liền chuyên tâm đối phó với người khổng lồ xương trắng.

Người khổng lồ xương trắng hành động không hề linh hoạt, giống như một cỗ máy khổng lồ nặng nề, ngay cả động tác vung tay cơ bản nhất cũng phải mất ba giây mới đến nơi.

Nắm bắt được điểm này, Hứa Thành bắt đầu di chuyển xung quanh người khổng lồ, người khổng lồ hoàn toàn không có cách nào bắt được bóng dáng của anh.

Mấy lần vung tay, ngược lại còn tự đấm vào người mình tạo ra mấy cái lỗ hổng.

Thấy sơ hở xuất hiện, Hứa Thành trực tiếp phun lửa vào những cái lỗ đó.

Ngọn lửa bắt đầu cháy bên trong người khổng lồ xương trắng, khói trắng dày đặc bốc ra từ người nó, sau đó người khổng lồ xương trắng ầm ầm ngã xuống đất.

Nhưng sau khi người khổng lồ xương trắng ngã xuống, nó không tan rã ngay lập tức, mà những bộ xương trắng đó bắt đầu tan chảy, cuối cùng dung hợp thành một người khổng lồ xương trắng cao vài chục mét.

Thân thể người khổng lồ hoàn mỹ không tì vết, ngoại trừ hốc mắt trên hộp sọ, gần như không có khe hở.

Hứa Thành có thể cảm nhận được, mặc dù người khổng lồ nhỏ hơn trước gấp mười lần, nhưng khí tức của nó cũng đáng sợ hơn gấp

mười lần.

Rõ ràng thân thủ nhanh nhẹn hơn, hoàn toàn không phải là người khổng lồ xương trắng nặng nề trước đó có thể so sánh.

Giống như một cao thủ võ lâm đã rửa sạch bụi trần, từ một ngọn cỏ nhỏ biến thành một cây đại thụ chọc trời.

Người khổng lồ đó nhìn Hứa Thành, nhanh chóng đá chân về phía trước, trực tiếp đá trúng người Hứa Thành, khiến anh bay lên không trung hộc máu.

Hứa Thành có chút không chịu nổi loại lực đạo đó, bởi vì lực lượng vừa rồi e rằng phải nặng đến vạn cân.

Thấy tấn công có hiệu quả, người khổng lồ xương trắng thừa thắng truy kích, trực tiếp một quyền đánh về phía Hứa Thành.

Cú đấm mạnh mẽ gần như làm không gian chấn động nứt ra.

Hứa Thành hồn bay phách lạc, trực tiếp lao mạnh xuống dưới, nắm đấm của người khổng lồ xương trắng đánh hụt.

Ngay sau đó, nắm đấm của người khổng lồ xương trắng cũng lao xuống, lại đánh trúng người Hứa Thành.

Hứa Thành chỉ cảm thấy như bị một đoàn tàu cao tốc đâm phải, trực tiếp rơi xuống đất.

Hứa Thành rơi xuống đất lập tức biến trở lại thành người.

Người khổng lồ xương trắng thực sự quá mạnh mẽ, gần như ở trạng thái nghiền ép Hứa Thành, anh không biết Vương lão bản rốt cuộc đã gặp kỳ ngộ gì.

Bởi vì chỉ dựa vào cây thần Tần Lĩnh kia tuyệt đối không thể mạnh đến vậy, khả năng duy nhất chính là đôi mắt màu đỏ đó.

Xem ra Vương lão bản đã trở thành thuộc hạ của chủ nhân màn

sương đen.

Hứa Thành đành phải cầu cứu hệ thống.

“Hệ thống, có cách nào giết chết người khổng lồ xương trắng này không?” “Hồi đáp chủ nhân, để tiêu diệt người khổng lồ xương trắng trước mặt, có thể đổi danh sách vũ khí cấp độ luật nhân quả như sau: Một, Trực Tử Ma Nhãn, thời gian sử dụng 1 phút, tiêu hao 50% năng lượng.

Vạn vật đều có điểm, có đường, có mặt, Trực Tử Ma Nhãn có thể nhìn thấy sự kết thúc trong cấu tạo của vạn vật.

Sự kết thúc này sẽ hiện ra trong Trực Tử Ma Nhãn dưới dạng ‘đường’ và ‘điểm’ trên bề mặt sự vật.

Dùng vũ khí sắc bén cắt ‘đường’, vết cắt sẽ không thể phục hồi bằng bất kỳ phương pháp nào, bởi vì nó ‘đã kết thúc’.

Dùng vũ khí sắc bén đâm vào ‘điểm’, toàn bộ sự vật sẽ bị ‘kết thúc’.

Hai, Tử Vong Bút Ký, 60% năng lượng đổi lấy quyền sử dụng một giờ.

Người có tên bị viết vào cuốn sổ này sẽ chết, đồng thời phải hình dung ra dung mạo của đối phương trong đầu.

Nếu trong đầu không có dung mạo của người bị viết tên thì sẽ không có hiệu lực, do đó người trùng tên trùng họ sẽ không bị ảnh hưởng cùng lúc.

Viết tình huống tử vong và nguyên nhân chết sau tên, trong vòng 40 giây theo đơn vị thời gian của thế giới loài người sẽ chết như đã viết.

Chương 223

Ba, Nhị Hướng Bạc, 70% năng lượng đổi lấy quyền sử dụng ba phút.

Có thể khiến mọi thứ trước mặt bị hạ chiều, tức là bốn chiều vô hạn hạ xuống ba chiều, ba chiều vô hạn hạ xuống hai chiều.

Khi tốc độ hạ chiều vượt qua tốc độ ánh sáng, mọi thứ xung quanh sẽ sụp đổ.

Phạm vi tác dụng không rõ, rất có khả năng sẽ khiến bản thân bị hạ xuống hai chiều." Ba thứ này đều là vũ khí cực kỳ mạnh mẽ, Hứa Thành trực tiếp chọn Trực Tử Ma Nhãn.

Dù sao lựa chọn thứ nhất tuy thời gian ngắn ngủi, nhưng năng lượng tiêu hao lại thấp nhất.

Trong thực tế, tất cả mọi chuyện đều xảy ra trong chớp mắt.

Khi Trực Tử Ma Nhãn nhập vào người Hứa Thành, thế giới trước mắt anh lập tức thay đổi.

Toàn bộ các điểm và đường cấu thành thế giới đều hiện ra trước mắt Hứa Thành.

Nơi người khổng lồ xương trắng đứng, các điểm và đường càng dày đặc đến mức chi chít.

Nếu không gian xung quanh có điểm và đường là 1, thì trên người người khổng lồ xương trắng là 100, thậm chí còn cao hơn.

Bên trong cơ thể người khổng lồ xương trắng có một mặt phẳng màu đỏ, mặt phẳng đó trông tròn trịa không tì vết, hoàn toàn khác biệt với các điểm và đường xung quanh.

Hứa Thành lập tức hiểu ra tất cả đều do đôi mắt màu đỏ đó điều khiển, hiện tại mình không có khả năng giết chết đôi mắt màu đỏ đó, nên mới biến thành thế này.

Thời gian cấp bách, chỉ còn 53 giây, Hứa Thành rút kiếm Lạc Tuyết, trực tiếp xông về phía người khổng lồ xương trắng.

Người khổng lồ xương trắng hiển nhiên không cảm nhận được đòn tấn công đang đến, phản ứng chậm một nhịp.

Hứa Thành trực tiếp đâm vào một điểm trên mu bàn chân của người khổng lồ xương trắng, kiếm Lạc Tuyết sắc bén vô cùng, trực tiếp đâm trúng điểm đó.

Trong nháy mắt, toàn bộ bàn chân phải của người khổng lồ xương trắng biến mất không dấu vết.

Người khổng lồ xương trắng không khỏi chao đảo, ngã nhào xuống đất. 47 giây.

Hứa Thành trèo lên chân của người khổng lồ xương trắng.

Cắt đứt đường kẻ dày nhất trên chân phải.

Ngay lập tức, chân phải của người khổng lồ xương trắng biến thành một vật thể độc lập.

Mất đi cả chân phải, người khổng lồ xương trắng trực tiếp ngã xuống đất.

Người khổng lồ xương trắng không cam tâm thất bại như vậy, trực tiếp vung cánh tay phải, muốn đập Hứa Thành thành thịt băm. 43 giây.

Hứa Thành nghênh đón, trực tiếp đâm vào điểm đại diện cho sự kết thúc, khiến cả cánh tay phải biến mất không dấu vết.

Mặt phẳng màu đỏ bên trong người khổng lồ xương trắng không

khỏi có chút chấn động, trong mắt Hứa Thành, mặt phẳng màu đỏ đó từ từ tách ra, biến thành vô số điểm và đường.

Trong thực tế, bên trong hộp sọ của người khổng lồ xương trắng xuất hiện một người xương có chiều cao không khác gì người bình thường.

Toàn thân trắng toát, chỉ có đôi mắt trên hộp sọ biến thành hai tinh thể màu đỏ.

Trong mắt Hứa Thành, tinh thể đó e rằng có hàng trăm tỷ điểm và đường, hoàn toàn không có cách nào tìm ra một điểm duy nhất để đâm vào. 31 giây.

Người xương trong nháy mắt biến thành một tàn ảnh tấn công về phía Hứa Thành.

Hứa Thành vội vàng đưa kiếm Lạc Tuyết lên chắn trước người.

"Keng!" một tiếng kim loại va chạm vang lên, Hứa Thành bị đánh bay thẳng lên trời.

Người xương trắng không hề tha cho Hứa Thành, chân dùng sức, trực tiếp nhảy đến bên cạnh anh.

Hứa Thành đang cố gắng nhìn vào các điểm và đường trên người xương đó.

Nhưng mắt gần như sắp trừng đến chảy máu mà vẫn không tìm ra được điểm mấu chốt nhất.

Người xương trắng trực tiếp đánh Hứa Thành từ trên không xuống đất, "Ầm" một tiếng, mặt đất bị đập thành một cái hố lớn.

Hứa Thành trong hố lớn, đầu óc hiển nhiên bị đập có chút choáng váng. 27 giây.

Hứa Thành muốn nhìn những điểm yếu trên người xương trắng,

nhưng các điểm và đường thực sự quá nhiều, hoàn toàn không tìm được một đường hay một điểm đơn độc nào.

Nếu không đâm trúng một điểm hoặc một đường đơn độc, hiệu quả của Trực Tử Ma Nhãn sẽ không thể phát huy.

Nhìn Hứa Thành đang hấp hối, người xương trắng tự nhiên thừa thắng xông lên.

Một chân đá về phía người Hứa Thành.

"Xoẹt!" không khí bị một cú đá làm nứt ra, nếu Hứa Thành bị đá trúng, không chết cũng tàn phế.

Nhưng Hứa Thành đã nhìn thấy một đường kẻ đơn độc dưới lòng bàn chân đó.

Chương 224

Đường kẻ này khác với những đường kẻ màu trắng hoặc màu đỏ khác, toàn bộ nó có màu vàng sẫm.

Hứa Thành dùng sức nâng kiếm Lạc Tuyết lên, trực tiếp cắt đứt đường kẻ màu vàng sẫm đó.

Đường kẻ màu vàng sẫm vừa bị cắt đứt, cả chân của người xương trắng biến mất không dấu vết.

Do quán tính, người xương trắng bị văng vào một hố đất phía trước.

Hứa Thành bò dậy.

Thời gian của Trực Tử Ma Nhãn còn 10 giây.

Hứa Thành hoàn toàn không có cách nào tìm ra đường kẻ đó từ những đường kẻ trắng và đỏ đan xen.

Bây giờ Hứa Thành chỉ có thể đánh cược, cược rằng mình có thể đâm trúng đường kẻ đó.

Hứa Thành dùng sức đâm về phía trước, từ hình xăm giọt lệ màu xanh trong lòng bàn tay, một luồng khí mát lạnh truyền vào mắt anh.

Trực Tử Ma Nhãn của Hứa Thành dường như được tăng cường thành kính hiển vi, từng điểm từng đường đều hiện ra rõ ràng trước mắt anh.

Nhìn không sót một thứ gì, Hứa Thành đã thấy được điểm màu đen ẩn sâu nhất trong đó.

Điểm màu đen đó Hứa Thành chưa từng thấy.

Nhưng trực giác của Hứa Thành mách bảo, điểm màu đen đó là

mấu chốt để chiến thắng.

Hứa Thành chỉ cảm thấy mình đã dùng hết sức lực cả đời để đâm về phía điểm màu đen đó.

Thời gian còn hai giây.

"Loảng xoảng"!

Mũi kiếm Lạc Tuyết đã chạm vào điểm màu đen đó!

Thời gian sử dụng Trực Tử Ma Nhãn cũng kết thúc vào lúc này.

Thế giới trước mắt Hứa Thành cũng trở lại bình thường.

Chỉ thấy trong nháy mắt, người xương trắng tan rã, hóa thành vô tận bột xương bay lượn trong không gian.

Đôi mắt màu đỏ đó cũng xuất hiện vào lúc này, chỉ là một trong hai con mắt đó đã đầy những vết nứt.

Sau khi căm hận nhìn Hứa Thành một cái, nó không làm gì khác, sau đó biến mất vào hư không.

Hứa Thành thở phào một hơi, mắt hoa lên rồi ngất đi.

Chuyện xảy ra sau đó Hứa Thành cũng không biết, chỉ cảm thấy mình liên tục bị xóc nảy.

Đầu óc Hứa Thành hỗn loạn, chỉ cảm thấy có một cây kim đang khuấy đảo trong đầu mình.

Tác dụng phụ của Trực Tử Ma Nhãn lúc này đã thể hiện ra.

Nếu không hiểu rõ chân lý của cái chết mà tự ý sử dụng Trực Tử Ma Nhãn, sẽ bị phản phệ thành kẻ ngốc.

Nhưng đó là hậu quả đối với người thường, Hứa Thành tự nhiên khác với người thường, chỉ bị đau đầu trong một thời gian ngắn.

Không biết đã ngủ bao lâu, Hứa Thành mở mắt ra, dạ minh châu

trên đỉnh đầu khiến anh có chút chói mắt.

Lúc này Vị Ương bên cạnh thấy Hứa Thành tỉnh lại, vui mừng hét lên: "Mọi người mau lại đây, anh Bạch Uyên tỉnh rồi." Nghe tiếng của Vị Ương, tất cả mọi người lập tức vây lại.

Thấy Hứa Thành tỉnh lại, ai nấy đều có chút vui mừng.

Hứa Thành chỉ cảm thấy đầu óc có chút không tỉnh táo, giống như cảm giác say ba ngày ba đêm mới tỉnh.

"Tôi đang ở đâu?" Thấy Hứa Thành tỉnh, Bàn Tử nói: "Hứa Thành cuối cùng cũng tỉnh rồi, đã một tuần rồi đấy, nếu cậu không tỉnh, e rằng chúng tôi phải rút lui rồi." Hứa Thành ngồi dậy, chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức, đặc biệt là mắt, sau khi ngồi dậy còn thấy mắt mờ đi một lúc mới đỡ.

Anh nhìn quanh, phát hiện mọi người đều có những mức độ băng bó khác nhau, xem ra đã trải qua một trận ác chiến.

"Chuyện gì đã xảy ra vậy?" Hứa Thành không khỏi có chút tò mò, nhìn những người băng bó trên người.

Bàn Tử bước ra nói: "Haizz, đừng nhắc nữa, đám nhện đó không biết lúc nào đã vào đây, nếu không có Tiểu Muộn và Tiểu Bạch của cậu, e rằng mọi người đều bỏ mạng ở đây rồi." Qua một hồi tìm hiểu, Hứa Thành mới hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện.

Nguyên là sau khi Hứa Thành ngất đi, Hoắc Tư Yến tạm thời trở thành người lãnh đạo, quyết định quay về sơn động trước, mọi chuyện đợi Hứa Thành tỉnh lại rồi tính.

Nhưng sau khi quay về sơn động, đám nhện vốn không dám vào đây toàn bộ đều đã tiến vào thế giới dưới lòng đất, trên người chúng đều mang theo mùi máu tanh nồng nặc.

Đám nhện đó lần theo mùi, trực tiếp đến bên sơn động.

Sau một trận ác chiến, mọi người mới phối hợp với Tiểu Bạch và Tiểu Muộn giết chết toàn bộ đám nhện.

Nhưng cũng vì thế, mọi người đều bị thương lớn nhỏ.

Thông qua giải phẫu một con nhện, Hoắc Tư Yến nhận ra một dấu hiệu trên một bộ quần áo trong bụng nó.

Đó chính là quần áo của đội trưởng một đội khác.

Tổ chức có lẽ đã phái thêm một đội người vào, chỉ là không ngờ đã bị đám nhện này tiêu diệt toàn bộ.

Nghe đến đây, Hứa Thành cũng cảm thấy thời gian cấp bách.

Chương 225

Vào lăng mộ Tần Thủy Hoàng đã nửa tháng mà gần như không có tiến triển gì, hoàn toàn không biết làm thế nào để vào tầng thứ tư.

Lúc này Ngô Tà nói: "Hứa Thành, liệu đây có phải không phải tầng thứ ba, mà là nơi Vương lão bản đã đào thông không?" Hứa Thành nghe vậy gật đầu.

"Không phải không có khả năng này, có khả năng chúng ta đã rơi vào một khu vực sai lầm, nơi này căn bản không phải tầng thứ ba." Nghe lời Hứa Thành, mọi người hiển nhiên cũng có chút không chấp nhận được, dù sao đã tốn hết tâm sức đến đây, lại bị thông báo là đã làm công vô ích.

Hứa Thành xuống giường đi lại vài bước, phát hiện bước chân của mình lảo đảo, mềm nhũn không dùng được sức.

Vị Ương bên cạnh thấy vậy vội vàng đỡ Hứa Thành.

Hứa Thành xoa đầu Vị Ương.

"Tôi không sao, bây giờ chúng ta mau chóng ra khỏi thế giới dưới lòng đất này, tìm lối vào tầng thứ ba thật sự là được rồi." Nói xong, Hứa Thành nói với mọi người: "Bây giờ chúng ta thu dọn đồ đạc đi, mau chóng ra ngoài thôi." Mọi người đều gật đầu.

Nhanh chóng thu dọn tất cả đồ đạc.

Sau khi ra ngoài, Hứa Thành không còn thấy một chút sương mù đen nào trong thế giới dưới lòng đất.

Xem ra chủ nhân của màn sương đen đang hồi phục, dù sao Hứa Thành đã gây ra vết thương không nhẹ cho nó.

Trên đường quay về do Tiểu Bạch dẫn đường, lại không còn

sương mù đen, nên mọi người đi khá nhanh.

Quay lại cung điện kia, Hứa Thành phát hiện trên đống châu báu đã phủ đầy mạng nhện trắng.

Xem ra đám nhện đã khắc phục được nỗi sợ hãi, mới dám vào đây.

Hứa Thành vung tay, đống châu báu chất như núi biến mất trước mắt mọi người.

Hoắc Tư Yến ngẩn người, nhưng với thực lực đáng sợ của Hứa Thành, cô cũng mặc kệ, không xen vào chuyện của người khác.

Bàn Tử thấy Hứa Thành thu hết bảo bối vào, đôi mắt nhỏ của anh ta rõ ràng đang sáng lên.

Dù sao cũng hiểu tính cách của Hứa Thành, ưu điểm lớn nhất của Hứa Thành là không ăn một mình, những bảo bối này chắc chắn có phần của anh ta.

Không cần nhiều, mười món chắc chắn có, đến lúc đó nhất định có thể tạo nên danh tiếng vang dội ở kinh thành.

Sau khi Hứa Thành lấy đi toàn bộ đống châu báu.

Một cầu thang ngầm tối om xuất hiện trước mắt mọi người.

Thấy cảnh này, mọi người đều kinh ngạc.

Không ngờ dưới đống châu báu lại có bí mật lớn như vậy.

Nếu không phải Hứa Thành có thể thu dọn đống châu báu, dù có tìm cả đời ở tầng thứ hai, e rằng cũng không tìm được lối đi này.

Bàn Tử trực tiếp bắn một quả pháo hiệu vào lối đi đó.

Quả pháo hiệu nổ tung ở bên dưới, chiếu sáng toàn bộ mọi thứ.

Bên dưới giống như một căn hầm, bên trong không có gì đặc biệt.

Hứa Thành đi đầu xuống dưới.

Sau khi xuống, Hứa Thành phát hiện, nơi này giống như một nơi ở của người.

Nơi này rất đơn sơ, chỉ có một cái giường và một ngọn đèn đồng bên cạnh.

Nhìn thấy ngọn đèn đồng đó, mọi người chỉ cảm thấy tâm hồn được an ủi một cách khó hiểu.

Hứa Thành đi tới nhìn dầu trong đèn, phát hiện dầu vẫn còn, cơ bản là chưa cháy.

Vì bấc đèn vẫn trắng như mới.

Hứa Thành xin Bàn Tử một cái bật lửa.

Dùng bật lửa thắp sáng ngọn đèn dầu.

Sau khi thắp sáng, cả căn hầm đều sáng bừng, đèn pin tự nhiên không cần dùng nữa.

Lúc này, bên trong ngọn đèn dầu bằng đồng đột nhiên hiện ra một hình ảnh, tất cả mọi người đều bị hình ảnh đó thu hút.

Trên hình ảnh có một người mặc áo trắng, chỉ là đang quay lưng về phía mọi người, không nhìn rõ mặt mũi.

Sau khi nhìn thấy người trên đó, Vị Ương hét lớn một tiếng.

"Anh Bạch Uyên!" Nghe tiếng hét của Vị Ương, mọi người đều có chút kinh ngạc.

Khi người áo trắng đó quay người lại, mọi người không khỏi cảm thấy da đầu tê dại.

Bởi vì người áo trắng đó có dung mạo giống hệt Hứa Thành.

Bóng người trong ngọn đèn đồng dường như có thể nhìn thấy mọi người, mỉm cười với họ, sau đó ngọn lửa trong đèn đồng chui vào đầu

Hứa Thành.

Hứa Thành ngay lập tức biết được toàn bộ bố cục bản đồ của Hàm Dương dưới lòng đất.

Giống như một loại truyền thừa ký ức, chỉ có Hứa Thành mới có thể tiếp nhận loại ký ức này.

Giống như một việc đã được định sẵn từ hàng vạn năm trước, không thể thay đổi.

Chương 226

Một sức mạnh không thể diễn tả bằng lời đang thúc đẩy mọi thứ phát triển.

Hàm Dương dưới lòng đất không có tầng thứ ba, chỉ có hai tầng.

Viên thuốc trường sinh được giấu trong căn phòng này.

Mọi người chỉ thấy Hứa Thành im lặng một lúc, sau đó đổ dầu trong bấc đèn ra tay, dùng tay nặn thành hai viên thuốc.

Hứa Thành nói với Hoắc Tư Yến: "Thuốc trường sinh đây, bây giờ cô có thể mang đi giao nộp rồi." Hoắc Tư Yến nhận lấy, sau khi nguội đi, viên thuốc biến thành hai viên đan hoàn vàng óng, tỏa ra một mùi hương kỳ lạ.

Mùi hương đó như đang quyến rũ mũi của mọi người, khiến người ta muốn ăn nó.

Hoắc Tư Yến nhìn viên thuốc đang bốc hơi nhẹ trong tay, không khỏi có chút ngẩn ngơ.

Thuốc trường sinh bất lão sao?

Thật khó tin thứ này lại được bảo tồn ở đây, nếu không có Hứa Thành, e rằng tất cả mọi người cũng không thể tìm thấy.

Hứa Thành đã biết tất cả bố cục của địa cung Tần Lăng, nhưng bây giờ anh không định tiếp tục khám phá nữa.

Tiếp tục khám phá nữa cũng chẳng qua là lấy thêm vài món bảo vật, đối với Hứa Thành, không có ý nghĩa gì, những bảo vật đó cứ để lại cho hậu nhân khám phá đi.

Về phần Vương lão bản, e rằng đã sớm trở thành tay sai của chủ

nhân màn sương đen, muốn tìm tất cả các Vương lão bản trong thế giới dưới lòng đất rộng lớn này không khác gì lên trời.

Nhưng chủ nhân màn sương đen đã bị Trực Tử Ma Nhãn của Hứa Thành làm trọng thương, trong thời gian ngắn e rằng không thể hồi phục, cũng không cần lo lắng có nguy cơ quá lớn.

Nghĩ đến đây, Hứa Thành nói: "Chúng ta về thôi." "Hả?" Mọi người hiển nhiên không ngờ Hứa Thành lại nói vậy, chẳng lẽ không muốn tiếp tục khám phá nữa sao?

Nhìn vẻ mặt của mọi người, Hứa Thành nói: "Tôi vừa mới biết được toàn bộ bố cục của Hàm Dương dưới lòng đất, bên trong không có thứ gì có giá trị." Lúc này Mạc giáo thụ nói: "Vậy Cửu đỉnh thì sao, Cửu đỉnh ở đâu, Duyện Châu đỉnh và Ký Châu đỉnh đã xuất hiện, bảy đỉnh còn lại nhất định cũng ở một nơi nào đó dưới lòng đất." Hứa Thành lắc đầu.

"Hàm Dương dưới lòng đất không có Cửu đỉnh, hai chiếc đỉnh đó là hai chiếc cuối cùng của Cửu đỉnh." Mạc giáo thụ thấy Hứa Thành nói vậy cũng không nói gì thêm, dù sao với trạng thái của Hứa Thành bây giờ, rõ ràng đã biết được điều gì đó từ bóng người kia.

Nhưng bí mật như vậy tự nhiên sẽ không nói ra, dù sao ai cũng có bí mật.

Nhưng Mạc giáo thụ cũng khá hài lòng với chuyến đi đến địa cung Tần Lăng lần này, biết được những điều mà có lẽ cả đời cũng không thể biết.

Lúc này Hoắc Tư Yến nói: "Hứa Thành, cậu có biết những điển tịch của Lục quốc ở đâu không?" Mạc giáo thụ hiển nhiên cũng sáng mắt lên, dù sao điển tịch đối với ông mới là quan trọng nhất.

Hứa Thành bắt đầu xem vị trí của các điển tịch trong thông tin mà

Bạch Uyên để lại.

Mười mấy giây sau.

Hứa Thành mở mắt ra.

Tìm thấy rồi.

Thấy Hứa Thành như vậy, Mạc giáo thụ hiển nhiên có chút kích động, dù sao bên trong chứa đựng không biết bao nhiêu sử liệu thời Xuân Thu Chiến Quốc.

Có khả năng sẽ viết lại lịch sử.

Mục đích tiếp theo khá rõ ràng, bây giờ chỉ cần ghi lại những điển tịch đó rồi đi.

Vì đã quen đường.

Rất nhanh, Hứa Thành và mọi người lại quay trở lại khu cung điện Hàm Dương.

Bởi vì trong lúc truyền ký ức, những điển tịch đó được cất giấu bên trong khu cung điện Hàm Dương.

Đi vào điện Kỳ Lân, thi thể của Vương lão bản bên trong đã biến mất hoàn toàn, Hứa Thành trực tiếp kéo mở một cánh cửa bí mật phía sau.

Sau khi vào trong, khi nhìn thấy cả đại sảnh đầy điển tịch, Mạc giáo thụ kích động đến mức không nói nên lời.

Mạc giáo thụ trực tiếp ôm những thẻ tre đó vào lòng, dáng vẻ đó không khác gì lúc Bàn Tử ôm những món châu báu.

"Lịch sử nhà Hạ cuối cùng cũng có thể hoàn thiện rồi." Mạc giáo thụ không nhịn được ôm những thẻ tre đó hôn lên.

Nhìn dáng vẻ này của Mạc giáo thụ, mọi người đều cảm thấy có

chút rùng mình.

Mạc giáo thụ bây giờ trông giống như một ông già biến thái, khiến người ta phải kính nhi viễn chi.

Nhưng khi Mạc giáo thụ định bỏ một phần thẻ tre vào túi, những thẻ tre đó trong nháy mắt biến thành tro bụi.

Nhìn thấy cảnh này, mọi người không khỏi có chút sững sờ.

Chuyện gì vậy.

Mạc giáo thụ thì trực tiếp chết lặng tại chỗ, những thẻ tre đó đối với Mạc giáo thụ, giống như một giấc mơ, ngắn ngủi mà tốt đẹp.

Nhưng giấc mơ đó đã tan vỡ.

Mạc giáo thụ dường như có chút không thể chấp nhận được tình trạng hiện tại, trực tiếp ôm tim ngã xuống đất.

Thấy Mạc giáo thụ ngã xuống đất, mọi người đều kinh hãi, vội vàng đỡ Mạc giáo thụ sang một bên.

Hứa Thành cũng vội vàng đi tới, lần này thẻ tre biến mất đối với Mạc giáo thụ là một đả kích khá lớn, Hứa Thành lo Mạc giáo thụ sẽ đột tử ở đây.

Lưu Thiếu Văn tiến lên bắt mạch cho Mạc giáo thụ, phát hiện Mạc giáo thụ không có gì đáng ngại, chỉ là nhất thời kích động ngất đi.

Lưu Thiếu Văn từ trong túi lấy ra một lọ thuốc, lọ thuốc màu đen tuyền, tỏa ra một mùi vị đắng nhàn nhạt.

Chương 227

Sau khi cho thuốc vào miệng Mạc giáo thụ, ông mới từ từ tỉnh lại.

Mạc giáo thụ tỉnh lại, mắt đã đẫm lệ.

Nhìn cảnh này, mọi người cũng không biết nên an ủi thế nào, vì chuyện của Mạc giáo thụ thực sự là gương vỡ khó lành.

Những điển tịch bằng tre gỗ đã thành tro bụi này cũng không thể nào cứu vãn được nữa.

Hứa Thành lúc này nói: "Nếu đã vậy, chúng ta cũng không thể ở lại đây nữa, về trước rồi tính." Nghe Hứa Thành nói vậy, mọi người gật đầu, dù sao bây giờ việc quan trọng nhất là quay trở lại mặt đất.

Hứa Thành dẫn mọi người đến điện Kỳ Lân, bên trong có một lối đi bí mật để nhanh chóng lên tầng hai.

Hứa Thành lật hết sàn nhà lên, một thanh ngang xuất hiện dưới mặt đất.

Hứa Thành dùng sức kéo thanh ngang, thanh ngang trông cực kỳ nặng, dưới lực kéo của Hứa Thành, nó phát ra âm thanh cực kỳ chói tai.

Sau khi kéo hoàn toàn thanh ngang, trong đại điện xuất hiện một cánh cổng ánh sáng, cánh cổng đó trông giống hệt như cái đã thấy trong bụng người khổng lồ bằng đồng trước đó.

Thấy lối đi đã mở, Hứa Thành đi vào đầu tiên.

Những người khác thấy vậy cũng đi theo vào.

Sau khi Hứa Thành vào trong, anh phát hiện nơi này chính là nơi ban đầu phát hiện ra Ký Châu đỉnh.

Ký Châu đỉnh vẫn được đặt ở đó nguyên vẹn.

Sau khi ra ngoài, Mạc giáo thụ nhìn Ký Châu đỉnh rồi nói với Hoắc Tư Yến: "Bây giờ Cửu đỉnh chỉ còn lại hai cái, hy vọng cấp trên có thể nhanh chóng di chuyển hai chiếc đỉnh này đi." Hoắc Tư Yến gật đầu, dù sao Cửu đỉnh là chuyện quan trọng.

Hứa Thành dẫn mọi người tiếp tục đi về phía lối đi, Hình Hán và Từ Hán Thanh trong lối đi đã biến mất, xem ra đã bị đội người sau đó đưa lên chữa trị.

Trên đường quay về, ngoại trừ Mạc giáo thụ, những người khác đều vui vẻ, dù sao có thể quay lại mặt đất là điều mà ai cũng mong đợi.

Lúc ra khỏi mặt đất là giữa trưa, binh lính bên ngoài vẫn đang canh gác ở đó.

Thấy mọi người ra, những binh lính đó vội vàng báo cáo lên cấp trên.

Không lâu sau, năm chiếc xe bọc thép chạy tới.

Trên chiếc xe bọc thép đó có một người mang quân hàm hai vạch bốn sao.

Thấy Hoắc Tư Yến, người đó xuống xe, chào Hoắc Tư Yến theo kiểu quân đội.

Hoắc Tư Yến chào lại.

Xem ra cấp bậc của Hoắc Tư Yến còn cao hơn người mang quân hàm hai vạch bốn sao này.

Nhìn đám người sắp biến thành người rừng, người mang quân hàm hai vạch bốn sao hiển nhiên cũng giật mình, vội vàng cho mọi người lên xe đến nhà khách.

Sau khi về nhà khách, Hoắc Tư Yến và Hứa Thành chia tay, bây giờ chỉ còn lại Hứa Thành, Bàn Tử, Ngô Tà, Tiểu Muộn và Vị Ương năm người.

Vị Ương tỏ ra khá tò mò với mọi thứ xung quanh, sờ sờ cái này, nhìn nhìn cái kia.

Tắm rửa sạch sẽ, thay một bộ quần áo sạch sẽ.

Vị Ương không có quần áo hiện đại, Hứa Thành ra ngoài mua ba bộ đồ nữ cao cấp cho Vị Ương thay.

Sau khi thay đồ, Vị Ương bỗng chốc trở thành một cô gái tuổi thanh xuân xinh đẹp.

Thay quần áo xong, Hứa Thành nói với Ngô Tà: "Nơi này không thể ở lâu, chúng ta về kinh thành thôi." Ngô Tà và mọi người đều gật đầu, dù sao bây giờ đang ở trong địa phận của quan phương, ai biết họ có lật lọng hay không.

Sau khi thu dọn xong mọi thứ, Hứa Thành và Ngô Tà cùng nhau ra cửa.

Thấy Hứa Thành ra cửa, một người mang quân hàm một vạch hai sao chạy tới.

"Các vị định đi sao, trưởng quan Hoắc đã dặn, nếu có người tên Hứa Thành muốn đi, hãy đến nhà họ Hoắc tìm cô ấy." Hứa Thành nói: "Tôi là Hứa Thành, bây giờ chúng tôi phải đi rồi, tôi sẽ đến tìm cô ấy." Thấy Hứa Thành đã nhận được tin, người mang quân hàm một vạch hai sao chào một cái rồi nói: "Vậy các vị cứ tự nhiên." Hứa Thành dẫn theo Vị Ương, trực tiếp bao một chiếc xe đi thẳng đến kinh thành, Ngô Tà thì phải về Hàng Thành, còn Bàn Tử và Tiểu Muộn thì Hứa Thành bảo họ về trước.

Hứa Thành cẩn thận chọn ra ba mươi món bảo vật triều Tần chia

cho Ngô Tà, Tiểu Muộn và Bàn Tử, ba người tự nhiên vui mừng hớn hở.

Vị Ương không có chứng minh thư, không thể đi tàu hỏa hay máy bay.

Sau khoảng hai ngày xóc nảy, Hứa Thành đưa Vị Ương về đến kinh thành.

Về đến kinh thành, Hứa Thành sắp xếp chỗ ở cho Vị Ương xong, quyết định đi Côn Luân một chuyến.

Hứa Thành không quen biết ai ở đây, nhưng ngay cạnh sân bay có một đoàn du lịch tham quan Côn Luân Sơn đang nhận đăng ký.

Lúc anh đến, đột nhiên đoàn du lịch đó ngừng nhận đăng ký.

Những người đã đăng ký trước đó cũng được hoàn lại toàn bộ tiền.

Những người đăng ký lập tức chửi bới ầm ĩ, bắt đầu cãi nhau ở quầy đăng ký.

Hứa Thành đi tới, muốn hỏi xem rốt cuộc có chuyện gì.

Lúc này, Hứa Thành kéo một anh chàng ngáo ngơ bên cạnh hỏi: "Anh ơi, có chuyện gì vậy, sao lại ngừng đăng ký rồi hoàn tiền?" Anh chàng ngáo ngơ kia vốn đang bực bội vì bị hoàn tiền, nhưng thấy Hứa Thành khí chất bất phàm, lại thêm cô bạn đi cùng xinh đẹp tuyệt trần.

Lời chửi mắng định nói ra cũng bị anh ta nuốt vào bụng.

"Đoàn du lịch này nói Côn Luân Sơn gần đây sắp phong tỏa núi, hoàn toàn không thể đến đó du lịch được nữa." Hứa Thành gật đầu nói: "Tại sao lại phong tỏa núi, tôi nhớ Côn Luân Sơn không có thiên tai gì mà." Anh chàng ngáo ngơ nói: "Đoàn du lịch đó cũng không nói rõ là chuyện gì, khó khăn lắm mới gặp được một đoàn đi Côn Luân

Sơn, chưa kịp xuất phát đã toi công.” Hứa Thành có chút ngạc nhiên.

Chương 228

"Đoàn du lịch đi Côn Luân Sơn hiếm lắm sao?" Anh chàng ngáo ngơ gật đầu, sau một hồi giải thích, Hứa Thành mới hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện, cũng như tại sao phản ứng của những người đó lại lớn như vậy.

Anh chàng ngáo ngơ là người Giang Chiết, tên là Đặng Lực Phu, lần này cũng là nghe nói có đoàn du lịch đi Côn Luân Sơn mới đến đây.

Đoàn du lịch đi Côn Luân Sơn hiếm như vậy là vì núi cao đường xa, rủi ro mà đoàn du lịch phải gánh chịu quá lớn.

Cộng thêm chi phí cao, trong đoàn phải có hướng dẫn viên am hiểu địa hình núi và nhân viên y tế đi cùng, đoàn du lịch căn bản không thể có lợi nhuận mà còn phải chịu áp lực về nhiều vấn đề an toàn.

Đó cũng là lý do tại sao đoàn du lịch đi Côn Luân Sơn lại quý giá như vậy.

Lần này đến đây đăng ký đa số mọi người đều nghe nói có đoàn du lịch đi Côn Luân Sơn mới tới.

Bây giờ đột nhiên hủy bỏ, căn bản không ai chịu.

Đặng Lực Phu đến đây là để có thể đi Côn Luân Sơn một chuyến, bây giờ bị hủy bỏ, tâm trạng thất vọng có thể thấy rõ.

Hứa Thành và anh Đặng đi tới, muốn xem rốt cuộc là chuyện gì.

Không thể cứ thế mà hủy bỏ được.

Tại quầy đăng ký của đoàn du lịch, một chị gái mập mạp đang lớn tiếng nói chuyện, những nhân viên của đoàn du lịch cũng bị chị ta lấn át đến không thở nổi.

Chờ suốt nửa tiếng đồng hồ, chị gái mập mạp đó vẫn nói ở đó, dần dần từ nói chuyện chuyển thành chửi mắng.

Cái miệng như súng liên thanh, những lời chửi mắng đó gần như không lặp lại.

Lại đợi thêm mười mấy phút, chị gái đó mới cảm thấy mắng mệt, nghỉ lấy hơi.

Những nhân viên đó bị mắng đến có chút ngơ ngác, dù sao cũng rất tốn tinh thần. (Những lời chửi mắng của chị gái không được ghi lại) Hứa Thành hỏi một nhân viên trong đó: "Bây giờ có chuyện gì vậy, sao lại không cho lên Côn Luân Sơn nữa?" Nhân viên đó nhìn Hứa Thành một cái, phát hiện Hứa Thành khí chất, ăn nói đều không tầm thường, liền nói: "Anh bạn trẻ này, anh không biết rồi, Côn Luân Sơn đó quanh năm sấm sét, gần đây lại không biết làm sao, sấm sét trở nên cực kỳ thường xuyên, nên mới phải hủy chuyến đi lần này." Hứa Thành có chút thắc mắc.

"Vậy đã biết Côn Luân Sơn có sấm sét, tại sao lại tổ chức đoàn du lịch lần này?" Nhân viên đó hiển nhiên có chút oan ức.

"Vốn dĩ mọi thứ đều bình thường, bây giờ Côn Luân Sơn e rằng là nơi nguy hiểm nhất, vừa rồi, một đỉnh núi đã bị sét đánh gãy làm đôi, hoàn toàn không thể đi được nữa." Hứa Thành nghe xong cũng không khỏi có chút kinh hãi, dù sao có thể đánh gãy một đỉnh núi, e rằng uy lực đã đạt đến một mức độ cực kỳ khủng khiếp.

Trong một báo cáo điều tra địa chất, từ trường ở Côn Luân Sơn dị thường cực kỳ rõ ràng, phạm vi phân bố rộng, càng đi sâu vào lòng đất, giá trị dị thường của từ trường càng cao.

Dưới tác dụng của hiệu ứng điện từ trường, điện tích trong tầng mây và từ trường của thung lũng tác dụng với nhau, dẫn đến phóng điện, khiến Côn Luân Sơn trở thành khu vực nhiều sấm sét, sét

thường nhắm vào các động vật đang chạy để tấn công.

Nhưng Hứa Thành lại nghĩ đến một khả năng khác, chẳng lẽ trong Côn Luân Sơn có tinh quái đang độ thiên kiếp?

Càng nghĩ càng thấy có khả năng, dù sao tình huống này cũng có thể xảy ra.

Nghĩ đến đây, Hứa Thành phải mau chóng đến Côn Luân Sơn.

Lúc này, Hứa Thành hỏi nhân viên đó: "Ở đây có người dẫn đường am hiểu Côn Luân Sơn không?" Nhân viên đó gật đầu.

"Có, đoàn du lịch của chúng tôi lần này đã mời một thợ săn nổi tiếng ở địa phương giúp chúng tôi dẫn đường.

Anh ấy quen thuộc đường đi Côn Luân Sơn như sân nhà mình vậy." Hứa Thành nghe xong vui mừng nói: "Bây giờ người đó ở đâu?" Nhân viên đó chỉ vào một người đàn ông trung niên đang dựa vào một cây cột, vẻ mặt trông rất khổ sở, dường như có tâm sự.

"Đó là Đa Cát, đang lo không kiếm được tiền đấy." Hứa Thành gật đầu, vậy thì vừa hay có thể nhờ anh ta dẫn đường, cùng lắm thì cho thêm chút tiền là được.

"Được." Hứa Thành đi tới, Đa Cát thấy Hứa Thành liền hỏi: "Anh là?" Hứa Thành cười nói: "Tôi là du khách từ kinh thành, muốn nhờ anh dẫn tôi đi Côn Luân Sơn một chuyến." Mắt Đa Cát sáng lên.

"Thật không, nhưng bây giờ Côn Luân Sơn đang có sấm sét, không biết anh có sợ không." Hứa Thành lắc đầu.

"Nếu sợ thì tôi đã không tìm anh rồi." Đa Cát lập tức cười hì hì, gãi đầu.

"Những người của đoàn du lịch đó quá cẩn thận, tôi từ nhỏ đã không biết gặp bao nhiêu lần sấm sét như vậy rồi, chẳng phải vẫn đi

lại tự do trong Côn Luân Sơn đó sao." Hứa Thành gật đầu, cuối cùng từ trong túi lấy ra hai mươi tờ một trăm tệ.

Đa Cát thấy vậy lập tức lắc đầu nói: "Tôi chỉ cần năm trăm đồng là được rồi, tiền nhiều hơn tôi không lấy." Hứa Thành có chút ngạc nhiên, trông Đa Cát có vẻ thiếu tiền, sao lại như vậy.

Đa Cát dường như đã đoán được suy nghĩ của Hứa Thành.

"Tôi tuy nghèo, nhưng sẽ không đi kiếm những đồng tiền không trong sạch, bao nhiêu thì là bấy nhiêu." Hứa Thành gật đầu.

"Vậy vừa rồi anh lo lắng chuyện gì?" Đa Cát thở dài.

"Năm nay lúa mạch thu hoạch không tốt, cừu con trong nhà lại bị sói tha đi mất một nửa, nên tôi mới đến đây làm người dẫn đường cho những người thành phố lớn này." Hứa Thành sau đó lại từ trong túi lấy ra ba nghìn đồng, cộng với hai nghìn kia là năm nghìn.

"Cầm lấy đi." Đa Cát không ngờ Hứa Thành lại như vậy, nhưng vẫn kiên quyết không nhận.

"Tôi chỉ cần năm trăm đồng là được rồi." Nhưng dưới sự kiên trì của Hứa Thành, Đa Cát đã nhận lấy.

Hứa Thành nói: "Cứ coi như tôi đang tu hành tích đức đi." Lúc này, anh chàng Đặng Lực Phu vừa rồi đi tới.

"Anh bạn trẻ, chẳng lẽ anh định một mình đi Côn Luân Sơn sao?" Hứa Thành gật đầu.

Thấy Hứa Thành gật đầu, Đặng Lực Phu hiển nhiên rất vui.

"Vậy cho tôi đi cùng với, may mà vừa rồi chưa đi." Hứa Thành lập tức lắc đầu.

"Không được, thể chất của anh thực sự quá kém, chưa chắc đã sống sót trở về từ dãy núi Côn Luân được." Đặng Lực Phu lập tức có

chút không phục.

“Tôi tập thể hình quanh năm, căn bản không kém như anh nói đâu.” Nói rồi vén tay áo lên, để lộ ra bắp tay cuồn cuộn.

“Thấy chưa, đừng thấy tôi lớn tuổi, nhưng cơ thể tôi không tệ đâu.” Hứa Thành lắc đầu, không thể nào mang theo Đặng Lực Phu được, dù sao ở Côn Luân Sơn anh còn có việc phải làm.

Chương 229

Thấy Hứa Thành lắc đầu, Đặng Lực Phu kéo Đa Cát bên cạnh.

“Anh bạn, có thể tiện đường cho tôi đi ké không, tôi chắc chắn sẽ không làm tăng thêm gánh nặng đâu.” Đa Cát nhìn Hứa Thành, thấy Hứa Thành lắc đầu liền nói: “Không được, vừa rồi anh bạn trẻ này đã cho tôi một khoản tiền lớn, nếu anh ấy không đồng ý, tôi không thể tự ý quyết định được.” Thấy Hứa Thành không đồng ý, Đặng Lực Phu đành phải từ bỏ.

Hứa Thành dẫn theo Tiểu Bạch và Đa Cát bao một chiếc xe đi Côn Luân.

Nghe Đa Cát nói, đường đi Côn Luân rất phiền phức.

Từ thành phố Tây Ninh đi xe đến núi Trát Ma Long Phượng Hoàng, sau đó từ trạm phía tây thôn Vương Gia Trang đi xe buýt số 2L đến trạm Quốc Tự Doanh Kiều xuống, sau đó có thể đi bộ lên núi.

Nhưng đó chỉ là ngoại vi của dãy núi Côn Luân, muốn đến khu vực trung tâm Côn Luân Sơn nhất định phải đi bộ mấy trăm km mới tới.

Thời đó dãy núi Côn Luân chưa xây dựng đường bộ, vì vậy phương tiện di chuyển quan trọng nhất bây giờ là đi bộ.

Ban đầu Đa Cát lo sức chân của Hứa Thành không đủ, định từ nhà dắt hai con bò yak để đi thay.

Nhưng Hứa Thành trực tiếp từ chối, dù sao nếu dùng bò yak đi thay, anh cảm thấy còn không nhanh bằng đi bộ.

Sau một buổi chiều xóc nảy, nhóm Hứa Thành đã đến núi Trát Ma Long Phượng Hoàng trước buổi tối.

Sau khi đến gần ngọn núi này, Hứa Thành cảm thấy một cảm giác thân thiết.

Bây giờ là tám giờ tối, chắc chắn không thể lên núi được, Hứa Thành ở lại nhà khách của thôn Trát Ma Long.

Sau khi ăn món thịt cừu luộc đặc sản của Hải Thanh Tỉnh, Hứa Thành đi dạo quanh thôn.

Dân làng khá nhiệt tình, cứ kéo Hứa Thành kể chuyện về núi Phượng Hoàng.

Hứa Thành vì cảm thấy thân thiết với nơi này, cũng vui vẻ nghe dân làng kể những câu chuyện thần thoại cổ xưa.

Núi Phượng Hoàng thuộc phần còn lại của dãy núi Đông Côn Luân, thế núi giống như một con phượng hoàng đang dang cánh bay lên, được gọi là thánh địa "Cửu Long triêu Phượng".

Trong đó có những câu chuyện và truyền thuyết về Tây Vương Mẫu, Cửu Thiên Huyền Nữ, Hiên Viên Hoàng Đế.

Khi nghe những người già trong thôn kể câu chuyện về Tây Vương Mẫu, Hứa Thành cũng chỉ mỉm cười.

Mặc dù Hứa Thành biết bộ mặt thật của Tây Vương Mẫu, nhưng không nói ra, dù sao đó cũng là một sự ký thác tinh thần tốt đẹp.

Nhưng khi ông lão đó kể rằng núi Phượng Hoàng cứ mỗi năm trăm năm sẽ tỏa ra ánh sáng vạn trượng, anh hiển nhiên có hứng thú.

Ông lão đang kể chuyện tên là Khúc Lễ, ông Khúc Lễ nói đây là truyền thuyết chỉ có ở núi Phượng Hoàng.

Tương truyền núi Phượng Hoàng là nơi Hiên Viên Hoàng Đế thời thượng cổ chế tạo xe chỉ nam để lại, sau khi Hiên Viên Hoàng Đế đi, đã phái một con phượng hoàng đến bảo vệ nơi này.

Con phượng hoàng đó cứ mỗi năm trăm năm sẽ niết bàn một lần, từ đó tái sinh trong lửa, nhận được sức mạnh lớn hơn.

Sau đó, ông Khúc Lễ thần bí nói với Hứa Thành: "Năm nay đã đến lúc năm trăm năm rồi, đến lúc đó phượng hoàng sẽ xuất hiện, cậu trai trẻ đến thật đúng lúc." Hứa Thành trong lòng có chút kinh ngạc, xem ra ông Khúc Lễ không nói dối, có thể lúc mình đến đây lại vừa đúng lúc phượng hoàng xuất thế.

Trên đời này sao lại có chuyện trùng hợp như vậy.

Thấy Hứa Thành mặt đầy kinh ngạc, ông Khúc Lễ cười hì hì.

"Thấy chưa, lại dọa được một đứa trẻ nữa rồi." Hứa Thành thấy ông nói đùa, cũng không tức giận, trong lòng lập tức xua tan đi phần lớn nghi ngờ.

Nhưng ông Khúc Lễ lại nói: "Chuyện này là do ông nội của ông nội tôi truyền lại đấy, tính ra, e rằng núi Phượng Hoàng cũng đến lúc năm trăm năm rồi." Hứa Thành bị ông Khúc Lễ làm cho lúc kinh lúc hãi, có chút tâm phiền ý loạn, ông lão này sao lại không đáng tin cậy như vậy.

Mất hết hứng thú, Hứa Thành từ biệt dân làng, về ngủ trước, ở lại nữa cũng không có ý nghĩa gì.

Nhưng trong lòng Hứa Thành lại cứ nghĩ mãi về chuyện phượng hoàng niết bàn năm trăm năm, trông như một sự trùng hợp của vận mệnh.

Nhưng Hứa Thành không tin, vì anh đã gặp quá nhiều sự trùng hợp rồi.

Ngày thứ hai.

Hứa Thành dậy từ rất sớm, năm giờ đã dậy.

Nhưng khi ra khỏi nhà khách, phát hiện Đa Cát đã sớm đợi ở bên ngoài.

Đa Cát thấy Hứa Thành ra, nói: "Chúng ta xuất phát bây giờ đi." Hứa Thành thấy Đa Cát như vậy, cũng không tiện kéo dài, đơn giản rửa mặt rồi dẫn theo Tiểu Bạch, để Tiểu Bạch ôm Tiểu Ngân xuất phát.

Trên đường đi, Đa Cát cũng có chút ngạc nhiên, dù sao Tiểu Bạch không hề nói chuyện, trong lòng tự nhiên coi Tiểu Bạch là một người câm.

Nhưng trong lòng có chút tiếc nuối, dù sao một cô gái xinh đẹp như vậy lại là người câm.

Con đường mà Đa Cát dẫn đều là những con đường rất dễ đi, đã được người ta đi thành một lối mòn.

Núi Phượng Hoàng không cao, cũng chỉ vài trăm mét, chưa đến nửa tiếng đồng hồ ba người đã leo lên đỉnh.

Thấy Hứa Thành và Tiểu Bạch mặt không đỏ, thở không gấp, Đa Cát trong lòng lập tức có chút kính phục, xem ra dám một mình đến Côn Luân Sơn, nhất định có bản lĩnh.

Hứa Thành thì lại vẫn luôn quan sát địa hình núi Phượng Hoàng.

Không sai, địa hình núi Phượng Hoàng Hứa Thành thực sự đã nhìn ra.

Hình dáng núi Phượng Hoàng giống như một con phượng hoàng đang dang cánh bay lên.

Ở giữa là thân phượng, hai bên là cánh phượng, cả Tây Xuyên của Tây Ninh là đuôi phượng dài, xung quanh được bảo vệ bởi tám ngọn núi rồng và một con sông rồng.

Hứa Thành thầm nghĩ, thảo nào hôm qua dân làng gọi nơi này là, Cửu Long triêu Phượng.

Chương 230

Côn Luân Sơn là tổ địa của long mạch, xung quanh bất kể là núi gì cũng đều có xen lẫn không ít long mạch lớn nhỏ.

Nhưng có những long mạch lộn xộn, thậm chí có những long mạch bị đứt đoạn ở giữa trở thành tử long mạch.

Những nơi có tử long mạch, nhất định không thể đến, nếu không dễ bị trời đánh.

Hứa Thành từ xa nhìn dãy núi tuyết Côn Luân.

Tuyết trên núi Côn Luân quanh năm không tan, trông như những chiếc nắp bảo tháp.

Hứa Thành nghe nói sở dĩ núi tuyết quanh năm không tan là vì đỉnh núi có độ cao lớn so với mực nước biển, không khí loãng, và theo độ cao tăng lên, nhiệt độ sẽ giảm 6 độ C mỗi nghìn mét.

Khi núi đủ cao, nhiệt độ đỉnh núi sẽ quanh năm dưới 0 độ, khiến băng tuyết khó tan chảy.

Trong Sơn Hải Kinh cũng có ghi chép: "Phía nam Tây Hải, bờ Lưu Sa, sau Xích Thủy, trước Hắc Thủy, có núi lớn, tên là Côn Luân Khâu".

Núi Côn Luân từ xưa đã lưu truyền vô số thần thoại, thuộc vào một trong hai hệ thống thần thoại lớn của thế giới.

Khi ra khỏi ranh giới Phượng Hoàng Sơn, mặt đất xung quanh biến thành một vùng hoang vu, chỉ có vài bông tuyết cúc và một số loài cây cỏ lác đác mọc trên mặt đất.

Lúc đi, tôi đã mang đủ nước và thức ăn, Đa Cát muốn đưa tôi đến một cửa núi gần Côn Luân.

Nghe nói nơi đó dự định xây một con đường quốc lộ, nhưng sau đó cũng không biết vì sao mà bỏ dở.

Nhưng ở đó lại có một thôn làng, vợ của Đa Cát là người trong thôn đó.

Mỗi lần Đa Cát dẫn người đi đều sẽ đưa đến thôn làng để trải nghiệm cuộc sống hoang dã.

Nhưng Đa Cát không biết, tôi không giống những người trước đây, điều tôi muốn làm là tìm ra bí mật đã gây bối rối bấy lâu nay.

Tôi sớm đã quyết định, sau khi đến thôn của Đa Cát sẽ đi thẳng vào sâu trong dãy Côn Luân.

Sau khi đi bộ thêm hơn năm tiếng, trời cũng đã ba giờ chiều, tôi mới nhìn thấy thôn làng mà Đa Cát nói.

Gần thôn làng có một ốc đảo, xung quanh ốc đảo mọc một vài bụi cây thấp, thỉnh thoảng xuất hiện vài con lừa hoang và bò yak đang uống nước.

Nhưng dù là lừa hoang hay bò yak hoang dã, những người Tạng cũng không đi săn bắt, và chúng cũng không tấn công con người, uống nước xong thì rời đi, đôi bên không xâm phạm nhau.

Những con cừu và bò yak mà người Tạng nuôi cũng giữ khoảng cách rạch ròi với những động vật hoang dã đó.

Sự tin tưởng giữa con người và thiên nhiên đã được xây dựng qua nhiều thế hệ như vậy.

Nhìn thôn làng trước mắt tựa như một thiên đường hạ giới, khiến người ta không khỏi cảm thấy lòng dạ thảnh thơi.

Tôi chợt nghĩ, sau khi mọi chuyện kết thúc, đưa những hồng nhan tri kỷ đến đây ở ẩn cũng là một chuyện tốt đẹp.

Lúc này, từ những chiếc lều bên cạnh ốc đảo có vài người bước ra.

Thấy Đa Cát, họ đều vui mừng bước tới ôm lấy anh.

Từ trong lều lúc này cũng nhảy ra năm con chó ngao Tây Tạng, được người Tạng dùng chuyên để canh giữ đàn cừu và bò yak.

Chó ngao Tây Tạng có địa vị rất cao trong gia đình người Tạng, ý thức lãnh thổ cực mạnh, và vô cùng trung thành với chủ.

Trong lãnh địa của mình, chúng có thái độ thù địch mạnh mẽ với người lạ, rất giỏi bảo vệ tài sản.

Chó ngao Tây Tạng có bản năng trung thành bảo vệ chủ, là loài chó bảo vệ tốt nhất của dân tộc.

Thấy tôi và Tiểu Bạch phía sau, những người Tạng rõ ràng biết Đa Cát lại dẫn khách đến.

Nhưng những con chó ngao Tây Tạng sau khi thấy tôi, con nào con nấy đều cụp đuôi lại, tình huống này những người Tạng chưa từng nghe thấy bao giờ.

Dù sao thì chó ngao Tây Tạng nổi tiếng hung dữ, đặc biệt là đối với người lạ.

Những vị khách mà Đa Cát dẫn đến trước đây, không một ai thoát khỏi việc bị lũ ngao khuyển này rượt đuổi.

Nhưng dưới sự huấn luyện của người Tạng, lũ chó ngao này không cắn người, nếu không thì đã là một sự tồn tại kinh khủng rồi.

Đa Cát thấy vậy rõ ràng cũng kinh ngạc, bây giờ trong lòng anh, tôi ngày càng trở nên bí ẩn, tựa như một vị thần giáng trần.

Tôi bước vào chiếc lều lớn nhất của người Tạng, bên trong rất sạch sẽ, được người Tạng dùng chuyên để tiếp đãi khách.

Lúc này, người Tạng bên ngoài bắt đầu giết cừu, muốn làm cho tôi một con cừu nướng nguyên con.

Tôi lấy từ trong túi ra một ngàn đồng, bảo Đa Cát chia cho mọi người.

Những người Tạng tự nhiên rất vui, dù sao một con cừu vào thời buổi này cũng chỉ có giá bốn năm trăm đồng thôi.

Cừu nướng nguyên con nướng đến tận tối, chủ yếu là vì ở đây dưỡng khí loãng, than củi cũng không cháy hết được.

Thịt cừu lớn lên ở Côn Luân Sơn quả thực không giống bình thường, tan ngay trong miệng, không hề có một chút mùi tanh nào.

Tôi ăn không nhiều, đều chia cho mấy đứa trẻ người Tạng.

Mấy đứa trẻ này rõ ràng cũng không thường xuyên được ăn thịt, đứa nào đứa nấy đều ăn một cách thỏa mãn.

Uống xong rượu lúa mạch đen, tôi ngủ lại trong chiếc lều lớn đó.

Đến nửa đêm, tôi thức dậy.

Chương 231

Thu Tiểu Bạch và Tiểu Ngân vào không gian nhẫn, tôi như một bóng ma, rời khỏi nơi này.

Tôi vốn định từ biệt Đa Cát, nhưng nghĩ lại, lại gây thêm nhiều chuyện phiền phức, cứ lẳng lặng rời đi như vậy là tốt nhất.

Tốc độ của tôi rất nhanh, chẳng mấy chốc đã biến mất trong màn đêm thăm thẳm.

Ngày hôm sau, khi Đa Cát định gọi tôi dậy thì phát hiện tôi đã biến mất từ lâu.

Đa Cát trong lòng lập tức hiểu ra, có lẽ tôi có việc quan trọng hơn phải làm, nơi này chỉ nhờ anh dẫn đường mà thôi.

Đã vậy, Đa Cát cũng chỉ có thể thầm cầu nguyện cho tôi một đường bình an. ...

Tốc độ của Hứa Thành rất nhanh, một đêm đã đi được mấy trăm dặm.

Tôi không biết bí mật của Côn Luân Sơn rốt cuộc ẩn giấu ở đâu, bây giờ chỉ có thể dựa vào cảm giác.

Nhưng bây giờ có thời gian và địa điểm, Diễm thi của Tiểu Bạch cũng đã đến lúc luyện chế rồi.

Vị trí hiện tại của tôi nằm sâu trong lòng Côn Luân Sơn, hoàn toàn không có người, ngay cả lừa hoang hay bò yak cũng không thấy một con.

Tôi tìm một thung lũng núi hẻo lánh.

Tôi đặt mấy trăm viên thi đan lấy từ lăng mộ Tần Thủy Hoàng ra

trước mặt.

Những viên thi đan lập tức tỏa ra lượng lớn thi khí, khiến cho thung lũng nhỏ bé tức thì biến thành địa ngục trần gian.

Luyện chế Diễm thi vốn chỉ cần mười viên thi đan là đủ, nhưng tôi muốn càng nhiều càng tốt, sau khi cơ thể Tiểu Bạch hấp thụ linh khí của long mạch, đã đạt đến một cảnh giới đáng sợ.

Tôi đặt Tiểu Bạch vào giữa những viên thi đan, rồi bảo cô nhổ hết những viên thi đan đã nuốt vào trước đó ra.

Trong chốc lát, những viên thi đan hội tụ thành một khối âm khí, khiến Tiểu Bạch trông như một nữ vương của quỷ tộc.

Cơ thể Tiểu Bạch đang không ngừng hấp thụ thi khí bên trong thi đan, cộng thêm trận hình tôi bày ra có thể loại bỏ tạp chất, những tạp chất thi khí không được Tiểu Bạch hấp thụ rơi xuống mặt đất xung quanh, hình thành những vũng bùn màu đen.

Luyện chế Diễm thi, quan trọng nhất là thiên thời địa lợi.

Khi tôi chuẩn bị bắt đầu nghi thức, tôi đột nhiên nhớ ra, trong cơ thể Tần Thủy Hoàng hình như cũng có một viên thi đan.

Mổ thi thể Tần Thủy Hoàng ra, quả nhiên một viên thi đan lấp lánh ánh vàng xuất hiện trong não hắn.

Tôi vừa lấy viên thi đan màu vàng ra, Côn Luân Sơn đột nhiên phong vân biến sắc, trong nháy mắt mây đen giăng kín, sắp có mưa.

Tôi không biết có liên quan gì đến viên thi đan của Tần Thủy Hoàng không, nhưng Tần Thủy Hoàng lại được gọi là Long Vương, có lẽ thi đan này có một mối liên hệ vi diệu với Côn Luân Sơn.

Nhưng tôi bây giờ không quản được nhiều như vậy, điều quan trọng nhất là luyện chế Tiểu Bạch thành Diễm thi, lúc đó Tiểu Bạch

sẽ hoàn toàn không khác gì người thường.

Không chỉ không khác gì người thường, mà chỉ cần có đủ thi khí hoặc âm khí, cô ấy có thể đạt được sự bất tử.

Sau đó, tôi ném viên thi đan của Tần Thủy Hoàng vào trong đám thi khí, ngay lập tức đám thi khí đó cũng nhuốm một lớp ánh sáng vàng.

Tiểu Bạch bị đám thi khí đó bao bọc hoàn toàn, những viên thi đan cũng từ thể rắn thăng hoa thành thể khí.

May mà nơi tôi đang ở là vùng lõi của dãy Côn Luân, hoàn toàn không có ai nhìn thấy luồng hắc khí ngút trời ở đây.

Tôi không do dự, trực tiếp làm theo phương pháp trong Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, cắn rách ngón trỏ, vẽ ra từng đạo bùa chú trong không trung.

Những đạo bùa chú đó dưới sự gia trì của Phượng huyết, trực tiếp gia trì lên đám âm khí ngút trời.

Những đạo bùa chú dần dần ngưng kết thành thực thể, giống như những tấm lệnh bài, xoay tròn quanh thân Tiểu Bạch.

Tổng cộng có mười hai đạo lệnh bài, bắt đầu xoay tròn không ngừng quanh Tiểu Bạch.

Những lệnh bài đó dần dần bao quanh toàn bộ cơ thể Tiểu Bạch, cuối cùng hình thành một cái kén đen khổng lồ, rồi ẩn vào trong kén và biến mất.

Lúc này trên trời mây đen dày đặc, sắp có mưa.

Côn Luân Sơn nằm dưới ảnh hưởng liên tục của các khối khí lục địa, gây ra biến động nhiệt độ trong năm và trong ngày.

Do đó, phần giữa của dãy núi là khô hạn nhất; khí hậu ở phía tây

và phía đông ôn hòa hơn một chút.

Nhưng bây giờ lại sắp mưa.

Tôi biết là vì Tiểu Bạch, giữa những đám mây bắt đầu lóe lên tia chớp, tiếng sấm rền vang ở Côn Luân Sơn khiến người ta sợ hãi.

Đa Cát và những người Tạng ở xa thấy vậy, đều tưởng là thiên thần nổi giận, lần lượt quỳ xuống, cầu xin thiên thần tha thứ.

Tôi là người chịu ảnh hưởng trực tiếp, trời bắt đầu đổ mưa, trong những giọt mưa đều ẩn chứa vô tận lôi đình, rơi xuống người tôi, tôi cảm thấy da bắt đầu tê dại.

Những giọt mưa này trông trong suốt, nhưng khi rơi xuống người, sẽ phóng ra sức mạnh lôi đình vô tận.

Nước mưa tương đương với những cục pin nhỏ, những cục pin nhỏ này đều chứa đựng sức mạnh của sấm sét.

Chỗ Tiểu Bạch còn kinh khủng hơn, phần lớn nước mưa đều tụ lại trên cái kén đen khổng lồ đó.

Lớp sương mù đen bên ngoài cái kén cũng bị nước mưa đánh rơi xuống mặt đất.

Những tia sấm sét trên trời cũng dần dần hình thành, uy thế này so với lúc con xà mẫu độ kiếp còn khủng khiếp hơn gấp ngàn vạn lần.

Chương 232

Tôi không khỏi có chút lo lắng, Tiểu Bạch liệu có thể vượt qua cơn nguy hiểm này không.

Độ kiếp thì người ngoài không thể giúp được, đây là một lần thử thách của chính sinh mệnh, người ngoài về cơ bản càng giúp càng rối.

Trên bầu trời, sấm sét bảy màu bắt đầu hình thành, trông giống như một đám mây bảy màu. "Xoẹt!" Một tia sét màu đỏ giáng xuống, trực tiếp đánh vỡ lớp kén đen bên ngoài Tiểu Bạch, chỉ có mười hai đạo lệnh bài vẫn kiên cường đứng vững. "Ầm!" Một tia sét màu cam lại giáng xuống.

Tia sét màu cam giống như một cây trường mâu, đâm thẳng xuống.

Mười hai đạo lệnh bài nghênh đón, chồng lên nhau để chống địch, mười hai đạo lệnh bài quanh thân Tiểu Bạch bị tia sét màu cam đâm xuyên qua ba đạo, ba đạo bị đâm xuyên trực tiếp biến mất. "Rắc!" Một tia sét màu vàng lại giáng xuống.

Tia sét màu vàng giống như một dải lụa lửa, trực tiếp bao bọc toàn bộ không gian xung quanh Tiểu Bạch.

Chín đạo lệnh bài còn lại quanh thân Tiểu Bạch ngoan cường chống lại sự xâm thực của dải lụa lửa, dải lụa lửa dần dần biến mất.

Nhưng chín đạo lệnh bài đều bị tổn thương ở mức độ khác nhau bởi dải lụa lửa, sắp biến mất.

Một tia sét màu lục lại giáng xuống.

Tia sét màu lục giống như một cây cổ thụ thông thiên, trực tiếp đập lên người Tiểu Bạch.

Chín đạo lệnh bài còn lại trên người Tiểu Bạch vỡ tan, Tiểu Bạch bị cây cổ thụ thông thiên đập xuống đất.

Nhưng ngoài việc có chút nhếch nhác, Tiểu Bạch không bị thương nặng.

Nhưng tia sét màu thanh lại chậm chạp không giáng xuống, xem ra đang tích tụ một uy lực còn khủng khiếp hơn.

Tiểu Bạch tự nhiên không chịu yếu thế, trực tiếp ngưng kết một khối băng bên ngoài cơ thể, khối băng trông xanh biếc như mới, lực phòng ngự cực cao.

Đám mây trên trời sau khi tích tụ một lúc lâu đã hóa thành một cái đầu quỷ màu thanh khổng lồ nuốt chửng Tiểu Bạch, đầu quỷ màu thanh trực tiếp nuốt Tiểu Bạch vào bụng.

Bên trong đầu quỷ tiếng sấm vang dội, rõ ràng uy lực của lôi đình bên trong không biết lớn đến mức nào.

Tôi có chút lo lắng liệu Tiểu Bạch có thể chịu đựng được không, chỉ có thể đứng bên cạnh cầu nguyện.

Khoảng một giờ sau, tiếng sấm sét bên trong đầu quỷ mới dần dần lắng xuống.

Khi đầu quỷ màu thanh tan đi, Tiểu Bạch xuất hiện trước mặt tôi.

Mái tóc dài của Tiểu Bạch bị nước mưa làm ướt, khuôn mặt cũng bị lôi đình trong đầu quỷ đánh cho đen nhẻm, cộng thêm bộ quần áo rách nát trên người, trông hệt như một người tị nạn châu Phi.

Nhưng mọi chuyện chưa kết thúc, đám mây trên trời lại tụ tập, trong vòng ngàn dặm bắt đầu mưa lớn trên diện rộng.

Phía trên lôi đình màu lam cuộn trào, tiếng động thỉnh thoảng phát ra như tiếng sấm gầm gừ, tuyên án tử cho Tiểu Bạch.

Ngay sau đó, lôi đình màu lam trực tiếp giáng xuống, nhấn chìm Tiểu Bạch trong biển lôi đình cuồn cuộn.

Tiểu Bạch gian nan chống cự trong biển lôi đình cuồn cuộn, nhưng trên người bắt đầu xuất hiện một vài vết thương, dần dần một vài khúc xương trắng hếu cũng lộ ra.

Thịt da của Tiểu Bạch dường như không thể chịu đựng được sự gia trì của lôi đình như vậy, khi lôi đình qua đi, Tiểu Bạch biến thành một bộ xương trắng.

Cái gọi là hồng phấn khô lâu trong kinh Phật, e rằng cũng không hơn thế.

Tôi nhìn thấy tất cả, linh khí ẩn chứa trong cơ thể Tiểu Bạch đang điên cuồng chữa lành vết thương cho cô, nhưng chẳng khác nào muối bỏ bể, hoàn toàn không có tác dụng.

Nhưng những linh khí đó hòa quyện với thi khí, lại hình thành một lớp khiên bảo vệ dạng khí cho Tiểu Bạch.

Tia sét màu tím cuối cùng trên bầu trời cũng bắt đầu hình thành.

Đúng như câu nói không phá thì không lập, Tiểu Bạch đang trong quá trình chuyển từ tử sang sinh.

Một kiếp này, không dễ qua.

Tia sét màu tím cuối cùng trên bầu trời hình thành rất lâu, cả một buổi chiều vẫn chưa xuất hiện.

Nhưng tôi có thể cảm nhận được một tia hủy diệt ẩn chứa trong đó, dường như muốn tiêu diệt dị số không nên tồn tại giữa trời đất này.

Lớp khiên bảo vệ dạng khí của Tiểu Bạch cũng trở nên hoàn mỹ, phòng ngự trông cực kỳ mạnh mẽ.

Cuối cùng, khi tôi đợi đến tám giờ tối, một tiếng sấm kinh thiên động địa xuất hiện giữa dãy Côn Luân.

Lúc này, trận mưa lớn trên bầu trời cũng đột ngột tạnh, như thể đang sợ hãi một sự tồn tại sắp xuất hiện.

Tia sét màu tím đó trông như có sinh mệnh, trực tiếp giáng xuống Tiểu Bạch.

Lớp khiên bảo vệ của Tiểu Bạch chống cự chưa đầy một giây đã bị tia sét màu tím đánh tan.

Bộ xương của Tiểu Bạch bị tia sét màu tím đánh cho lấp lánh, tôi thấy được linh khí và thi khí đang bùng cháy.

Đợi đến khi linh khí và thi khí cháy hết, cũng là lúc Tiểu Bạch chết đi.

Tôi nhìn thấy tất cả, lòng như lửa đốt.

Nhưng tôi hoàn toàn không có cách nào, tất cả chỉ có thể dựa vào Tiểu Bạch.

Chương 233

Tia sét màu tím như giòi trong xương, quấn quanh bộ xương của Tiểu Bạch.

Những khúc xương của Tiểu Bạch trông như những cây gậy huỳnh quang, khi chúng không còn phát sáng nữa, cũng là lúc cô ấy chết đi. "Hệ thống, có cách nào cứu Tiểu Bạch không?" Tôi cuối cùng không nhịn được mà cầu cứu hệ thống, mặc dù bây giờ chỉ còn lại 23% năng lượng, nhưng tôi muốn cứu Tiểu Bạch.

Dù sao Tiểu Bạch cũng đã theo tôi lâu như vậy, tôi xem cô ấy như người thân.

Trên thế giới này, cũng chỉ có Tiểu Bạch và Tiểu Ngân ở bên tôi lâu nhất.

Hệ thống không làm tôi thất vọng. "Có thể tiêu hao toàn bộ năng lượng còn lại để giảm 23% uy lực của thiên lôi, có giảm không?" "Giảm!" Tôi không do dự.

Chỉ thấy trên người tôi đột nhiên phát ra một luồng sáng chói lòa, bao phủ lên người Tiểu Bạch.

Ánh sáng trên người Tiểu Bạch cũng bắt đầu yếu đi, tốc độ bùng cháy không còn nhanh như vậy nữa.

Nhưng tia sét màu tím dường như quyết tâm tiêu diệt Tiểu Bạch giữa trời đất, từ trong đám mây trên trời, lại giáng xuống một tia sét nữa.

Tia sét đó trông như một phiên bản phóng to của tia sét màu tím, uy lực còn mạnh hơn tia sét trước đó.

Sau khi quấn quanh người Tiểu Bạch, trên người cô trực tiếp bùng

nổ một luồng sáng chói mắt, thi khí và linh khí trên người đang bùng cháy với một tốc độ cực kỳ kinh khủng.

Tôi có chút tức giận, ngẩng đầu nhìn lên trời.

Nhưng không biết từ khi nào, trên bầu trời xuất hiện một con mắt, đang thờ ơ nhìn tất cả, nhưng từ con mắt màu tím đó tôi lại thấy được một tia tò mò.

Lẽ nào tất cả đều là do con mắt màu tím này giở trò?

Tôi không do dự, trực tiếp thu Tiểu Bạch cùng với những tia sét màu tím đó vào không gian nhẫn.

Trong không gian nhẫn, Tiểu Bạch không ngừng hồi phục, thịt da trên người cũng bắt đầu mọc ra, những tia sét màu tím cũng dần dần bị Tiểu Bạch đẩy ra khỏi cơ thể.

Nhưng sau khi tôi làm xong việc đó, con mắt lôi đình màu tím kia tức giận nhìn tôi, một cụm sấm sét khổng lồ tấn công về phía tôi.

Tôi vội vàng bỏ chạy, dù sao bây giờ cũng không thể chống lại những tia lôi đình đó.

Nhưng tôi không chạy nhanh bằng những tia lôi đình, sắp bị chúng bao vây tại chỗ.

Sau khi những tia lôi đình bao vây tôi, chúng điên cuồng tấn công.

Mặc dù khả năng phục hồi cơ thể của tôi khiến vết thương không ngừng lành lại, nhưng cơn đau đó không chút giảm bớt mà truyền thẳng đến não tôi.

Bây giờ hệ thống đã hết năng lượng, hoàn toàn không có cách nào giải thoát.

Khi tôi bị lôi đình tấn công, con mắt lôi đình kia khoái trá nhìn tất cả.

Chỉ là một con sâu nhỏ mà dám làm phiền niềm vui của nó.

Nhưng bên cạnh con mắt lôi đình, con mắt màu thanh đã giúp đỡ tôi trước đó lại xuất hiện.

Con mắt màu thanh kia bám vào cành cây thanh đồng, lúc này không chỉ mọc ra lá, mà một nụ hoa cũng xuất hiện trên đó.

Con mắt lôi đình màu tím sau khi thấy con mắt màu thanh, lập tức lộ ra vẻ sợ hãi của cấp dưới khi đối mặt với cấp trên.

Con mắt màu thanh ở lại một lúc, rồi biến mất trong hư không.

Con mắt lôi đình sau khi con mắt màu thanh đi, lập tức thu lại những tia lôi đình đang quấn quanh tôi.

Sau đó, bầu trời trong phạm vi ngàn dặm trở nên quang đãng, để lộ ra bầu trời đầy sao.

Tôi thì đã ngất đi, hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra...

Khi tôi tỉnh lại, đã là trưa ngày hôm sau.

Một con lừa hoang đang liếm tóc tôi, tôi bị con lừa đó làm cho tỉnh giấc.

Con lừa thấy tôi tỉnh, lập tức sợ hãi rời đi, nhanh chóng chạy khỏi tôi.

Nhưng sau khi tôi thấy con lừa, bụng đói cồn cào, làm sao có thể để nó chạy thoát, trực tiếp ném một hòn đá qua.

Sức lực của tôi bây giờ cực lớn, một hòn đá cũng mang theo sức mạnh ngàn cân, trực tiếp xuyên thủng sọ của con lừa đó.

Con lừa theo quán tính chạy về phía trước thêm vài bước, sau đó ngã xuống đất.

Tôi mới nhìn vào không gian nhẫn, Tiểu Bạch đã trở lại hình dáng

ban đầu, nhưng trên mặt lại có thêm hai hình xăm lôi đình màu tím.

Hình xăm lôi đình không hề phá hỏng vẻ đẹp trên mặt Tiểu Bạch, ngược lại còn tăng thêm vài phần yêu dị.

Tôi thay cho Tiểu Bạch một bộ váy trắng giản dị, sau đó đưa cô ra ngoài.

Sau khi Tiểu Bạch ra ngoài, tôi sờ mạch của cô, phát hiện mạch đập đang mạnh mẽ và có lực, cộng thêm nhiệt độ cơ thể 36.5 độ.

Tôi kinh ngạc phát hiện, Tiểu Bạch đã biến thành người, không khác gì người thường.

Sau khi được tôi đưa ra, Tiểu Bạch cũng hành một lễ. "Tiểu nữ tử Bạch Nga tham kiến chủ nhân." Giọng của Tiểu Bạch cực kỳ hay, trong trẻo dễ nghe.

Chương 234

Nhưng dường như vì mới bắt đầu nói chuyện, giọng cô có chút ngập ngừng.

Nhưng đó đều là những chi tiết không đáng kể.

Tôi cũng nói: "Không sao, Tiểu Bạch tên là Bạch Nga phải không?" Tiểu Bạch gật đầu, sau đó kể cho tôi nghe về thân thế của mình.

Cha của Bạch Nga là một Mạc Kim Giáo Úy làm việc cho Tào Tháo thời Ngụy triều, chuyên lo việc thu gom quân lương cho Tào Tháo.

Trong một trận chiến với những kẻ trộm mộ dân gian, Tiểu Bạch không may bị một mũi tên lạc bắn trúng, cha cô không còn cách nào, đành phải dùng chiếc quan tài pha lê tìm được cho con gái.

Người phụ nữ trong chiếc quan tài pha lê còn lại là một tiểu thống lĩnh của Mạc Kim Giáo Úy, cũng đã chết trong trận chiến đó.

Nghe về thân thế của Tiểu Bạch, tôi cũng không khỏi cảm thán, nhưng có thể sống lại đã là rất tốt rồi, ai có thể ngờ một người đã chết cả ngàn năm lại có thể sống lại vào lúc này.

Tôi hỏi Tiểu Bạch: "Lần này đã có được năng lực gì?" Dù sao mỗi lần tiến hóa đều có thể nhận được năng lực, hai lần trước lần lượt nhận được năng lực băng sương và phi hành, không biết lần này Tiểu Bạch có được năng lực gì.

Tiểu Bạch nói: "Bây giờ năng lực tôi có được là khống chế lôi điện." Tôi có chút thắc mắc, lôi điện đối với quỷ thi như Tiểu Bạch, giống như người chạm vào axit sulfuric, làm sao có thể khống chế

được lôi điện.

Lúc này Tiểu Bạch nhìn con lừa đó, nói với tôi: "Chủ nhân, hay là hôm nay thử tay nghề của tôi xem sao." Tôi gật đầu, rõ ràng rất mong chờ tay nghề của Tiểu Bạch.

Và Tiểu Bạch hẳn sẽ thể hiện năng lực lôi điện mới có được, tôi muốn xem năng lực của Tiểu Bạch rốt cuộc sẽ như thế nào.

Chỉ thấy Tiểu Bạch trực tiếp đóng băng con lừa đó thành một tảng băng, ở phần bụng cắt xuống một miếng thịt.

Miếng thịt đó lập tức được Tiểu Bạch giải đông, máu tươi toàn bộ bị cô khống chế chảy ra.

Ngay sau đó, hai lòng bàn tay Tiểu Bạch lóe lên tia điện, trực tiếp nướng miếng thịt lừa đến bốc khói trắng.

Nhưng không lâu sau, một mùi thơm tỏa ra.

Tiểu Bạch đi về phía tôi. "Chủ nhân, có thể cho tôi một ít gia vị không?" Tôi gật đầu, từ không gian nhẫn lấy ra tương nướng và những thứ như thì là, ớt bột, muối.

Tiểu Bạch trực tiếp bôi đều lên trên, đồng thời lại cắt lớp da thịt để gia vị có thể ngấm vào.

Chẳng mấy chốc, miếng thịt tỏa ra mùi thơm nồng nàn, khiến người ta thèm nhỏ dãi.

Thịt lừa từ xưa đã có câu "trên trời có thịt rồng, dưới đất có thịt lừa." Thịt lừa có đặc điểm "hai cao hai thấp": protein cao, chất béo thấp; axit amin cao, cholesterol thấp.

Vì vậy thịt lừa từ xưa đã được coi là thánh phẩm bồi bổ.

Và da lừa có thể được làm thành a giao, một vị thuốc tốt để làm đẹp.

Ăn một miếng thịt lừa, tôi không khỏi cảm thấy thịt lừa cực kỳ tươi ngon, ăn vào miệng thỏa mãn vị giác vô cùng.

Ăn xong thịt lừa, tôi nói: "Tiểu Bạch, bây giờ có thể cõng tôi bay một vòng quanh Côn Luân Sơn không?" Tiểu Bạch gật đầu. "Đương nhiên là được rồi, chủ nhân bảo gì cũng được." Tôi gật đầu, Tiểu Bạch bây giờ rất nghe lời, như vậy cũng khá tốt.

Tiểu Bạch cõng tôi lên, ngay sau đó bay về phía ngọn núi xa xôi.

Vì Tiểu Bạch độ kiếp, nên bất kể là người hay chim, đều không xuất hiện ở Côn Luân Sơn, vì vậy dù Tiểu Bạch bay cao bao nhiêu cũng sẽ không có ai phát hiện.

Tôi cẩn thận cảm nhận mọi thứ xung quanh, muốn biết rốt cuộc bên trong Côn Luân Sơn có gì đang hấp dẫn mình.

Dù sao đến đây là để tìm kiếm bí mật, và giải khai nó.

Tôi nhìn những ngọn núi đã biến thành những chấm đen nhỏ, trong lòng không khỏi có chút sảng khoái, dù sao chỉ khi ở trên thân người mới có thể cảm nhận được sự bao la vô tận của trời đất, cảm giác hoàn toàn khác với lúc biến thành phượng hoàng.

Khi tôi đi qua một ngọn núi, tôi cảm nhận được ở đó có thứ mình cần.

Nó giống như một nam châm khổng lồ, hấp dẫn tôi hạ xuống.

Lúc này, một con chim kỳ lạ giống hạc trắng lao tới, tôi nhìn thấy trong mắt con chim trắng đó chứa đựng sự đói khát vô tận.

Cảm giác đói khát đã hoàn toàn nuốt chửng lý trí của con chim trắng, nó hoàn toàn không cân nhắc đến thực lực chênh lệch giữa nó và tôi, cũng như khí tức khiến vạn điểu thần phục trên người tôi.

Thấy vậy, tôi trực tiếp rút Lạc Tuyết Kiếm ra, trước khi con chim

trắng kịp đến gần, trực tiếp chém vào đầu cánh của nó, chém đứt nửa chiếc cánh của con chim.

Con chim trắng kêu lên một tiếng thảm thiết, vì không giữ được thăng bằng, trực tiếp rơi xuống dưới.

Tôi vội vàng bảo Tiểu Bạch theo sau, dù sao con chim trắng này tôi chưa từng thấy, có lẽ có liên quan đến bí mật mà tôi đang truy tìm.

Rất nhanh, tôi đã đáp xuống mặt đất.

Con chim trắng đó vì mất nửa chiếc cánh, hoàn toàn không thể bay được nữa, nhìn tôi với ánh mắt đầy sợ hãi.

Tôi cảm thấy khí tức trên người con chim trắng này dường như có chút tương tự với Tiểu Ngân.

Lẽ nào mấy ngày trước Côn Luân Sơn sấm chớp là do con chim kỳ lạ này đang độ kiếp?

Nhưng bụng con chim trắng khô quắt, có lẽ vì đói đến điên rồi mới biến thành bộ dạng này.

Khi tôi đến gần, con chim trắng có chút sợ hãi, trực tiếp vỗ cánh muốn chạy trốn, nhưng chưa kịp cất cánh đã rơi xuống.

Tôi thấy vậy cũng khá buồn cười, con chim kỳ lạ này sao lại nhát gan như vậy.

Nhưng tôi không biết rằng, khí tức trên người tôi giống như một kẻ bề trên, đương nhiên có cảm giác áp bức đối với con chim trắng.

Chương 235

Con chim trắng vừa rồi vì đói đến điên mới bất chấp tất cả tấn công tôi, bây giờ bộ dạng này, rõ ràng đã tỉnh táo lại.

Sau khi tôi đi tới, con chim trắng thấy không thể chạy thoát, liền gục đầu xuống đất, xem ra mặc cho người ta xử lý.

Tôi lấy ra viên ngọc trong suốt lấp lánh, hươ hươ trước mặt con chim trắng. "Ngươi có biết viên ngọc này không?" Con chim trắng thấy vậy, vội vàng gật đầu, xem ra là có biết.

Nhưng đã biết thì không thể để nó chết đói được.

Tôi lấy từ không gian nhẫn ra một miếng sườn cừu, trực tiếp ném cho con chim trắng.

Con chim trắng thấy sườn cừu, nước miếng chảy ròng ròng.

Thấy tôi cho nó, nó cũng không khách sáo mà ăn ngấu nghiến.

Sức ăn của con chim trắng rất lớn, chẳng mấy chốc đã ăn hết miếng sườn cừu nặng hơn mười cân.

Thấy con chim kỳ lạ vẫn còn thòm thèm, tôi lại ném cho nó một cái đùi cừu.

Sau nửa giờ ăn ngấu nghiến, con chim trắng mới thỏa mãn ăn no.

Sau khi ăn no, con chim kỳ lạ tỏ ra thân thiết với tôi, dù sao khí tức trên người tôi gần như có thể khiến bất kỳ loài chim nào cũng phải thần phục.

Con chim trắng dụi dụi vào tay tôi, ý bảo tôi đi theo nó.

Thấy vậy, tôi đương nhiên vui lòng.

Thế là tôi dẫn theo Tiểu Bạch, đi theo con chim trắng đó.

Con chim kỳ lạ trông rất quen thuộc với khu vực lân cận, rõ ràng không biết đã sống ở đây bao nhiêu năm rồi.

Con chim trắng trực tiếp dẫn tôi đến cửa một hang động, hang động cực kỳ ẩn khuất, nếu tôi cố ý đi tìm, có lẽ ba ngày ba đêm cũng không tìm thấy.

Con chim kỳ lạ ra hiệu cho tôi, hang động có thể vào được.

Sau khi tôi gật đầu đi vào, mới phát hiện hang động có một thế giới khác.

Bên trong là một cầu thang đá khổng lồ, đi thẳng lên trên không biết dẫn đến đâu.

Phía dưới cầu thang đá, có tổng cộng bốn bức tượng đá thánh thú.

Lần lượt là Thanh Long, Chu Tước, Bạch Hổ, Huyền Vũ.

Tôi cảm nhận được một luồng khí tức đồng tông đồng nguyên từ trên người Chu Tước.

Không khỏi bị bức tượng Chu Tước đó hấp dẫn.

Khi tay tôi chạm vào bức tượng Chu Tước, tôi trực tiếp bị sức mạnh cường đại bên trong đó xuyên qua toàn thân.

Lúc này hệ thống nói: "Phát hiện nguồn năng lượng cao cấp chưa xác định, có thu nạp không?" Tôi vội vàng nói: "Thu nạp, đương nhiên là thu nạp, tôi sắp bị nổ tung rồi." Sau đó, bên trong cơ thể tôi truyền ra một lực hút, thu nạp toàn bộ năng lượng trên bức tượng Chu Tước vào.

Năng lượng của bức tượng Chu Tước nhanh chóng sạc đầy cho hệ thống.

Sau ba giờ, hệ thống cuối cùng đã thu nạp xong nguồn năng lượng. "Sạc hoàn tất, năng lượng còn lại 56%." Tôi không ngờ năng lượng

lại thu nạp được nhiều như vậy.

Tôi lại nhìn ba bức tượng còn lại, trong lòng nghĩ ba bức tượng này chắc chắn cũng có năng lượng khổng lồ.

Chỉ là tôi không tạo ra được cộng hưởng với ba bức tượng này thôi. "Hệ thống, kiểm tra xem ba bức tượng có tồn tại nguồn năng lượng nào khác không." "Được thôi túc chủ." "Kiểm tra ba bức tượng có năng lượng dị chủng cấp cao, nhưng bị phong ấn, không thể hấp thu." Tôi gật đầu, quả nhiên trong tượng có năng lượng cấp cao. "Làm sao để giải phong ấn?" "Túc chủ, phong ấn không thể giải, chỉ có thể bị ngoại lực cưỡng ép phá bỏ." Tôi hỏi: "Dùng ngoại lực nào mới có thể phá vỡ?" "Vụ nổ hạt nhân tương đương 1 triệu tấn có thể phá vỡ." "....." Tôi không nói nên lời, sao có thể chứ, đi đâu tìm một vụ nổ hạt nhân tương đương một triệu tấn.

Tôi thu toàn bộ tượng Tứ Thánh Thú vào không gian nhẫn.

Có lẽ đợi sau này thực lực tăng lên, mới có thể phá vỡ được Tứ Thánh Thú.

Tôi nhìn về phía bậc thang, bậc thang rất cao, phía trên giống như một tế đàn, không biết đang tế cái gì.

Tôi dẫn theo Tiểu Bạch đi lên.

Đi trên bậc thang, cảm giác áp bức nặng nề xung quanh không ngừng truyền đến, giống như một không gian không ngừng ép chặt cơ thể.

Tiểu Ngân lúc này có chút không chịu nổi, tôi thu Tiểu Ngân lại vào không gian nhẫn.

Ngược lại, Tiểu Bạch lại không có cảm giác gì, xem ra cường độ cơ thể của cô bây giờ đã đạt đến một cảnh giới cực kỳ đáng sợ.

Tôi càng đi lên, cảm giác áp bức càng nặng, giống như búa ngàn

cân không ngừng đập vào cơ thể.

Muốn đi hết lên trên, không biết phải tốn bao nhiêu sức lực.

Nhưng tôi phải đi, dù sao muốn giải khai tất cả bí ẩn chỉ có thể làm như vậy.

Cơ thể tôi bắt đầu biến dạng, nhưng cũng đã đi được hơn một nửa bậc thang.

Càng đi lên, tôi cảm thấy không khí xung quanh sắp ngưng kết thành thực chất, giống như đang khoan vào tường.

Chương 236

Thấy tôi biến thành bộ dạng này, Tiểu Bạch ở sau lưng đẩy tôi, tôi cảm nhận được sức mạnh từ phía sau, động lực đi lên không khỏi càng thêm mạnh mẽ.

Cuối cùng, tôi đã nhìn thấy đỉnh của bậc thang đá, trên đỉnh dường như có đặt một thứ gì đó.

Thấy sắp đến đích, tôi dùng sức đi về phía trước.

Vết thương trên người cũng không ngừng xuất hiện, nhưng ngay lập tức được khả năng tự phục hồi mạnh mẽ chữa lành.

Khi tôi không còn sức, Tiểu Bạch ở phía sau đẩy.

Nhưng xem bộ dạng của Tiểu Bạch, rõ ràng cũng khá vất vả.

Khi Tiểu Bạch đẩy tôi lên, tôi như được đào ra khỏi đất, toàn thân nhẹ bẫng.

Sau khi tôi nhìn thấy thứ trên tế đàn, rõ ràng cũng giật mình.

Bởi vì thứ trên tế đàn không phải gì khác, mà là một chiếc gương đồng.

Vết lõm trên gương đồng tôi rất quen thuộc, hình dáng y hệt viên ngọc mà Hoắc Tiên Cô tặng.

Tôi lấy viên ngọc đó ra, nó lập tức lấp lánh phát sáng, muốn thoát khỏi sự khống chế của tôi để lao vào chiếc gương đồng.

Tôi đương nhiên không để viên ngọc được như ý, nhưng lực đạo của viên ngọc thực sự quá mạnh.

Sau khi viên ngọc lọt vào gương đồng, nó lập tức phát ra một luồng ánh sáng trắng, bao trùm cả tôi và Tiểu Bạch vào trong.

Trước khi biến mất, tôi trực tiếp thu Tiểu Bạch vào không gian nhẫn, sau đó biến mất khỏi thế giới này.

Chiếc gương đồng vẫn yên lặng nằm đó, không lâu sau, nó hóa thành một đống bột bị gió thổi bay.

Tôi không biết đã qua bao lâu, chỉ cảm thấy đầu có chút choáng váng, xung quanh trắng xóa một màu không biết là đâu.

Sau khi hồi thần, cảnh tượng xung quanh đã thay đổi.

Vị trí hiện tại của tôi là một đỉnh núi, trên đỉnh núi phủ đầy tuyết.

Rõ ràng đây không phải là nơi trước đó.

Quần áo và kiểu tóc của tôi cũng đã thay đổi, xung quanh đầy thi thể.

Họ trông giống như người tiền sử, quần áo trên người đều rất thô sơ.

Những người này là ai?

Tôi trăm điều không giải thích được.

Tôi triệu hồi Tiểu Bạch từ không gian nhẫn, bảo cô cõng tôi bay lên.

Sau khi bay lên cao, tôi mới phát hiện nơi này vẫn là Côn Luân Sơn, chỉ là địa hình địa mạo có chút khác biệt.

Rốt cuộc là chuyện gì.

Điều này khiến tôi có chút bối rối.

Lẽ nào tôi bị chiếc gương đó đưa đi rồi.

Tôi liên kết Tây Vương Mẫu, Bạch Uyên, viên ngọc dính máu phượng, Hoắc Tiên Cô, và con chim kỳ lạ trong núi lửa lại với nhau.

Tôi liên kết các sự kiện trước sau.

Lẽ nào tôi đã đến năm ngàn năm trước, lúc Tây Vương Mẫu truyền thụ Kỳ Môn Độn Giáp cho Hoàng Đế.

Tôi lại liên kết đến câu nói của Tây Vương Mẫu với mình.

Hiên Viên.

Hiên Viên là ai, người có thể được gọi là Hiên Viên cũng chỉ có Hiên Viên Hoàng Đế trong truyền thuyết.

Mình là Hiên Viên Hoàng Đế?

Tôi cảm thấy ông trời đang trêu đùa mình.

Sao có thể.

Hiên Viên Hoàng Đế là thánh nhân mà, sao có thể là mình được.

Nhưng khi đang bay, tôi bất ngờ phát hiện trên đỉnh núi phía trước có một cô bé đang bị một con chim ưng truy đuổi.

Tôi vội vàng bảo Tiểu Bạch bay qua đó.

Dưới sự gia trì của Phá Vọng Chi Đồng, tôi từ xa đã nhìn thấy hình dáng của cô bé.

Cô bé mặc một bộ y phục màu vàng, trên đầu đội mũ miện vàng, trông thân phận tôn quý, không phải con gái nhà thường.

Tôi lấy Lạc Tuyết Kiếm ra.

Nhưng khi nhìn thấy hình dáng hiện tại của Lạc Tuyết Kiếm, tôi giật mình.

Lạc Tuyết Kiếm bây giờ đã không còn cảm giác khoa học kỹ thuật như trước.

Chương 237

Chỉ thấy một mặt thân kiếm khắc nhật nguyệt tinh thần, một mặt khắc sông núi cỏ cây.

Một mặt chuôi kiếm ghi thuật nông canh chăn nuôi, một mặt ghi sách lược thống nhất bốn biển.

Lạc Tuyết Kiếm đã biến thành bộ dạng này từ khi nào?

Tôi có chút hoài nghi nhân sinh.

Lạc Tuyết Kiếm là Hiên Viên Kiếm, tôi cảm thấy trò đùa mà ông trời dành cho mình ngày càng lớn.

Nhưng cứu cô bé khỏi móng vuốt của con chim ưng mới là quan trọng.

Tôi bảo Tiểu Bạch cõng mình bay về phía con chim ưng, con chim ưng sau khi thấy Tiểu Bạch, không tiếp tục đuổi theo cô bé nữa, mà bay về phía Tiểu Bạch.

Thấy vậy tôi mừng rỡ.

Vốn sợ con chim ưng sẽ làm bị thương cô bé, bây giờ hoàn toàn không còn lo lắng đó nữa.

Tôi cầm kiếm tấn công con chim ưng.

Lạc Tuyết Kiếm trong tay tôi vì chuyển thành Hiên Viên Kiếm nên thể tích cũng lớn hơn một chút, trọng lượng cũng nặng hơn một chút.

Nhưng tôi lại cảm thấy càng thêm thuận tay, vung tay chém về phía con chim ưng.

Nhưng điều tôi không ngờ tới là con chim ưng này thân thủ cực kỳ nhanh nhẹn, mấy lần lượn vòng đã né được một kiếm.

Tôi nhìn về phía con chim ưng, phát hiện nó cũng không tầm thường, lông vũ đều viền vàng, đôi mắt càng thêm sắc bén, dường như có thể nhìn thấu lòng người.

Nhìn đôi mắt của con chim ưng đó, tôi có chút bất ngờ, chưa từng thấy con vật nào thần tuấn như vậy.

Nhưng chim ưng dù thần tuấn đến đâu, muốn ăn thịt người là sai.

Tôi trực tiếp nói với Tiểu Bạch: "Dùng lôi điện của cô giật con chim đó mấy cái, tôi xem nó còn thần khí không." Tiểu Bạch nghe vậy nói: "Vâng, chủ nhân." Vừa nói xong, hai lòng bàn tay Tiểu Bạch lóe lên tia lửa điện, ngưng tụ thành một quả cầu sét rồi bắn về phía con chim ưng.

Con chim ưng hoàn toàn không ngờ hai người đối diện lại có chiêu này, nhất thời né không kịp, trực tiếp bị quả cầu sét đánh trúng, sau đó cả cơ thể đều bị bao trùm trong sấm sét.

Bộ lông vũ thần tuấn ban đầu của con chim ưng lập tức biến thành màu than cháy, sau đó từ trên không rơi xuống một đỉnh núi, làm tuyết bay mù mịt.

Lúc này, một tiếng ầm vang lên, tôi nhìn về phía đỉnh núi, tuyết trên núi đang không ngừng trượt xuống.

Cô bé đang ở phía dưới, khiến tôi có chút lo lắng.

Tôi vội vàng lệnh cho Tiểu Bạch bay qua, trực tiếp ôm lấy cô bé.

Sau đó, đỉnh núi đó bị tuyết từ một đỉnh núi cao hơn rơi xuống vùi lấp, chỉ chậm một giây thôi là cô bé xinh xắn như ngọc đã bị chôn vùi trong dãy núi mênh mông.

Cô bé nghiêng đầu nhìn tôi, biểu cảm vô cùng bình tĩnh, hoàn toàn không giống một cô bé năm sáu tuổi.

Tôi hỏi cô bé: "Sao cháu lại ở đây?" Cô bé sau đó nói một tràng líu lo, tôi không hiểu, vội nhờ hệ thống cho mình tinh thông thêm một ngôn ngữ.

Tôi mới hiểu được lời của cô bé.

Hóa ra cô bé là người của nước Tây Vương Mẫu.

Vì đi lạc với tộc nhân nên mới đến đây.

Con chim ưng vàng đó đã để mắt đến cô bé sau khi cô đi lạc, đã đuổi theo cô bé ba tiếng đồng hồ.

Tôi cảm thấy cần phải đưa cô bé về nước Tây Vương Mẫu, có lẽ đây là cơ hội để xin Tây Vương Mẫu cho xem thiên thư Kỳ Môn Độn Giáp.

May mắn là Côn Luân Sơn cách Tháp Mộc Đà cũng chỉ vài trăm cây số, dựa vào trí nhớ, tôi bảo Tiểu Bạch đưa tôi và công chúa nước Tây Vương Mẫu tiến về phía Tháp Mộc Đà.

Công chúa nước Tây Vương Mẫu rõ ràng cũng khá tò mò tại sao tôi lại biết đường đến nước Tây Vương Mẫu. "Sao chú biết đi về phía đó, lẽ nào chú là gián điệp của nước địch?" Nhìn cô công chúa nhỏ đáng yêu, tôi có chút dở khóc dở cười, lại bị coi là gián điệp. "Không phải, ta không phải gián điệp, ta chỉ ngưỡng mộ nước Tây Vương Mẫu nên mới đến đây." Cô công chúa nhỏ mới gật đầu.

Tốc độ bay của Tiểu Bạch rất nhanh, thuộc loại siêu âm.

Tiểu Bạch dùng linh khí trong cơ thể tạo một lớp khiên bảo vệ cho tôi và công chúa nhỏ.

Nhưng khi tôi nhìn thấy Tháp Lý Mộc, tôi rõ ràng đã chết lặng.

Chỉ thấy những con sông từ bốn phương tám hướng hội tụ về đây, trên đó vô số thương thuyền đang tấp nập qua lại.

Điểm cuối của chúng chính là nước Tây Vương Mẫu trong truyền thuyết.

Tôi không ngờ nước Tây Vương Mẫu mấy ngàn năm trước lại phồn hoa đến vậy.

Mặc dù ở thành Ma Quỷ tôi đã thấy những chiếc thương thuyền đó, nhưng vẫn có sự khác biệt so với việc tận mắt chứng kiến.

Tôi bảo Tiểu Bạch đưa chúng tôi hạ cánh xuống một bãi đất bằng phẳng.

Lúc này, ở phía xa có một người mặc quần áo kiểu dáng tương tự tôi, thấy tôi liền vội vã chạy về phía này. "Thủ lĩnh, cuối cùng cũng tìm được ngài." Người đó khoảng ba mươi tuổi, trên người mặc quần áo dệt bằng sợi mây.

Thấy tôi xong, anh ta trực tiếp hành lễ.

Chương 238

Ở thời cổ đại, không có nghi lễ quỳ gối, chỉ cần cúi đầu là được.

Việc quỳ gối chỉ thịnh hành sau khi nhà Mãn Thanh vào quan.

Tôi vội vàng đỡ anh ta dậy, nhưng ngay lập tức trong đầu đột nhiên xuất hiện một đoạn ký ức.

Mình họ Công Tôn, tên là Hiên Viên.

Là con của Thiếu Điển của bộ tộc Hữu Hùng, lần này đến Côn Luân Sơn là để xin Tây Vương Mẫu thiên thư Độn Giáp, để đại phá Xi Vưu.

Người trước mặt này, được mệnh danh là thủy tổ của văn tự, Thương Hiệt.

Dẫn theo Thương Hiệt cũng là vì chỉ có Thương Hiệt mới có thể đọc hiểu thiên thư Độn Giáp.

Còn về việc tại sao ở Côn Luân Sơn lại có nhiều thi thể như vậy, hoàn toàn là do Hoàng Đế bị người của Xi Vưu phái đến truy sát.

Nhìn thấy cô gái áo trắng và cô bé sau lưng Hoàng Đế, Thương Hiệt có chút ngạc nhiên, nhưng không nói gì. "Thủ lĩnh, thương thuyền ở bên kia đang đợi ngài đó." Nghe Thương Hiệt nói vậy, tôi gật đầu.

Thương Hiệt rõ ràng rất tôn trọng thân phận hiện tại của tôi, vẫn luôn đợi tôi lên thuyền xong, anh ta mới vào thuyền.

Mặc dù không biết văn tự có phải do Thương Hiệt sáng tạo ra không, dù sao từ xưa đã có truyền thống công lao thuộc về thánh nhân, nhưng tôi vẫn rất coi trọng Thương Hiệt.

Thương Hiệt là sử quan của Hoàng Đế, bình thường ghi chép lại những đức hạnh của Hoàng Đế, vì ở thời thượng cổ, không có ai có thể can thiệp vào việc ghi chép của sử quan.

Nhìn bài trí trong thuyền, tôi cũng khá kinh ngạc, vì ở đây tôi đã thấy chuối.

Chuối bây giờ chưa được lai tạo, thuộc loại hạt nhiều hơn thịt quả, nhưng quả chuối này rõ ràng gần như không khác gì chuối của hậu thế.

Suy nghĩ một lúc, tôi vào khoang thuyền.

Sau khi ngồi xuống, Thương Hiệt không biết đang ghi chép gì ở đâu, có lẽ đang ghi lại những việc xảy ra hôm nay. "Thương Hiệt, bây giờ chúng ta còn bao nhiêu người?" Thương Hiệt nói: "Thủ lĩnh, bây giờ chúng ta chỉ còn hai người, những người khác đều bị người của Xi Vưu mai phục giết chết rồi." Tôi không ngờ thế lực của Xi Vưu bây giờ lại mạnh đến vậy, Côn Luân Sơn cũng có người của Xi Vưu.

Nhưng tôi đã đến rồi, còn Hiên Viên Hoàng Đế thật sự ở đâu, không cần biết.

Dù sao mình cũng đã thay thế rồi.

Tốc độ di chuyển của chiếc thương thuyền rất nhanh, vì động lực của nó không phải do sức người, mà dưới đáy thuyền có một loại cá quái lực lớn vô cùng đang kéo.

Rất nhanh đã đến nước Tây Vương Mẫu, trong thời gian đó công chúa nhỏ của nước Tây Vương Mẫu cũng dần dần quen thuộc với tôi.

Cô công chúa nhỏ trông cũng khá hoạt bát, đặc biệt là sau khi quen thân, càng thêm tinh nghịch.

Tôi hỏi cô công chúa nhỏ: "Cháu tên là gì?" Công chúa nhỏ: "Cháu tên là Kim Nữ, là nữ hoàng tương lai của đất nước này." Tôi nói đùa:

"Kim Nữ nghe không hay.

Hay là gọi Tiểu Kim đi." Cô công chúa nhỏ liền vỗ tay nói: "Tiểu Kim nghe hay hơn, sau này cháu sẽ là Tiểu Kim." Nhưng trong đầu tôi như có tia điện lóe lên, xuất hiện một người và một câu nói. "Hiên Viên ca ca, huynh không nhận ra muội sao?" Nghĩ đến đây, mồ hôi lạnh của tôi lập tức túa ra.

Thấy tôi có chút không ổn, Thương Hiệt vội hỏi: "Sao vậy thủ lĩnh?" Tôi lắc đầu: "Ta không sao, có lẽ là mệt quá thôi." Thương Hiệt cũng gật đầu. "Thủ lĩnh mấy ngày nay chắc chắn không được ngủ, đợi vào thành Tây Vương Mẫu, thủ lĩnh ngủ một giấc rồi hãy đi gặp Tây Vương Mẫu." Tôi gật đầu, bây giờ quả thực cảm thấy có chút mệt mỏi.

Tiểu Bạch rõ ràng cũng có chút lo lắng cho tình trạng sức khỏe của tôi, một vẻ mặt lo lắng nhìn tôi.

Cô công chúa nhỏ rõ ràng không biết tôi bị sao, một mình chơi đùa trên đất.

Dù sao cũng là một cô bé năm sáu tuổi, dù có thông minh sớm đến đâu cũng sẽ có bản tính trẻ con.

Sau đó tôi nằm trên giường ngủ thiếp đi.

Trong mơ, tôi lần này không thấy những cảnh tượng kỳ dị trước đây, mà thấy con mắt màu thanh đó.

Con mắt màu thanh nhìn tôi không nói gì, trên cành cây thanh đồng sau lưng nó, lá và hoa đã biến mất, chỉ còn lại một quả màu xanh mờ ảo treo trên đó.

Quả đó sau đó bay về phía tôi, tôi chỉ vào quả đó rồi lại chỉ vào mình.

Con mắt màu thanh không nói gì, trực tiếp biến mất trước mặt tôi.

Tôi không biết ý của con mắt màu thanh, nhưng tiềm thức cho rằng nó bảo tôi ăn quả đó.

Tôi không do dự, trực tiếp ăn quả đó.

Ngay khoảnh khắc ăn vào, tôi đã hiểu ra sứ mệnh của mình.

Đó là sửa chữa lịch sử đã bị thay đổi, vì trận chiến giữa tôi và Hắc vụ chi chủ, quỹ đạo vận mệnh của rất nhiều người đã bị thay đổi, bây giờ điều tôi phải làm là sửa lại những vận mệnh đã bị thay đổi đó.

Hắc vụ chi chủ có thể qua lại xuyên thời gian, thời gian trong mắt hắn chỉ là những trang sách có thể tùy tiện lật mở.

Muốn đi đến thời gian nào thì đi đến thời gian đó.

Nhưng năng lực đó của Hắc vụ chi chủ đã bị Trực Tử Chi Ma Nhãn của tôi làm hỏng, bây giờ Hắc vụ chi chủ bị mắc kẹt trong một thời không nào đó, phải có một người am hiểu lịch sử tiến hành sửa chữa.

Mặc dù tôi cảm thấy lý do này có lỗ hổng, nhưng nguyên nhân sâu xa hơn e rằng con mắt màu thanh sẽ không nói cho tôi biết.

Tôi tỉnh dậy lúc hoàng hôn.

Chương 239

Thương Hiệt nói với tôi: "Thủ lĩnh, thành trì phía trước chính là thành Tây Vương Mẫu." ...

Tôi bước ra khỏi khoang thuyền đứng trên boong, từ xa đã nhìn thấy thành Tây Vương Mẫu hùng vĩ.

Khác với vẻ hoang tàn ở Tháp Mộc Đà lúc đó, thành Tây Vương Mẫu thời điểm này đang ở thời kỳ đỉnh cao, các quốc gia lớn nhỏ xung quanh đều phải đến đây triều bái.

Trước khi vào thành, tôi bị một đội vệ binh bao vây.

Tôi có thể thấy mục tiêu của họ là Tiểu Kim.

Nhưng tôi không thấy bất kỳ sự tôn kính nào trong mắt những vệ binh đó, tất cả đều là ánh mắt khát máu.

Cảm thấy có điều không ổn, tôi vội đưa Tiểu Kim đến bên cạnh Tiểu Bạch.

Tôi rút Hiên Viên Kiếm ra ứng địch.

Liên kết với cảnh Tiểu Kim bị chim ưng truy sát, tôi lập tức hiểu ra trong thành có lẽ đã xảy ra tranh đoạt và giao tranh quyền lực.

Những vệ sĩ đó thấy tôi dám phản kháng, liền bày ra một trận chiến, vây tôi lại, trường mâu trong tay cũng đều chỉa vào tôi.

Thấy vậy, tôi tự nhiên không sợ hãi, trực tiếp vung kiếm về phía những vệ binh đó, chém đứt từng cây trường mâu.

Thấy kiếm của tôi sắc bén như vậy, những vệ binh đó liền có chút lúng túng, nhìn nhau một cái, trực tiếp vứt trường mâu chạy vào trong thành.

Nhìn những vệ binh bỏ chạy, tôi trực tiếp nhặt đá dưới đất, ném đi giết chết toàn bộ bọn chúng.

Máu tươi đầy đất lập tức khiến người xung quanh la hét, trong chốc lát loạn thành một đoàn.

Nhìn đám đông hoảng loạn, tôi vội gọi Tiểu Bạch chạy vào thành.

Nơi này không nên ở lâu, trước tiên tìm một chỗ trốn, xem rốt cuộc là chuyện gì.

Sau khi vào thành, Tiểu Kim dường như rất quen thuộc với cấu trúc trong thành.

Thấy những vệ binh đang tìm kiếm chúng tôi trong thành, Tiểu Kim trực tiếp kéo mở một nắp cống, gọi mọi người cùng đi xuống.

Tôi không biết Tiểu Kim lấy đâu ra lộ tuyến này, khó có thể tưởng tượng được cảnh một cô bé năm sáu tuổi dẫn đường.

Thành Tây Vương Mẫu dưới lòng đất rất hoang tàn, ở đây tập trung rất nhiều dân nghèo, bình thường trong tình huống không phải mùa mưa, dân nghèo sẽ không ở đây.

Mặc dù dưới đất độ ẩm lớn, nhưng những người dân nghèo đó sớm đã không còn nhà để về, chỉ có thể sống ở đây.

Nhìn những người dân nghèo, họ đã biến thành những cái xác biết đi, ánh mắt không có chút ánh sáng, đã mất hết niềm tin vào thế giới này.

Thấy tôi vào, họ cũng không quan tâm mà chỉ nhìn.

Trong đường hầm dưới lòng đất có một mùi hôi thối hỗn hợp, ngửi thật sự không dễ chịu.

Tôi tận mắt thấy một người dân nghèo bị thương ở chân, vết thương đã mưng mủ, bên trong đầy giòi bọ.

Ở một nơi điều kiện y tế cực kỳ lạc hậu, đặc biệt là thời cổ đại, kết cục của người dân nghèo đó có thể biết trước.

Tôi lại nghĩ đến những thiếu niên bị dùng để chế tạo thuốc Tây Vương Mẫu, có lẽ cuộc sống như vậy đã là hạnh phúc rồi.

Tiểu Kim đi lòng vòng, dẫn chúng tôi đến một nơi không người.

Không lâu sau, một con rắn cơ quan xuất hiện phía trước, trong lòng tôi không khỏi căng thẳng, con rắn cơ quan này đừng có cắn Tiểu Kim.

Nhưng điều khiến tôi yên tâm là, con rắn cơ quan đó rõ ràng nhận ra Tiểu Kim, giống như thú cưng trong nhà.

Con rắn cơ quan thân thiết quấn quanh người Tiểu Kim, yêu ai yêu cả đường đi, con rắn cơ quan cũng không có ý định tấn công tôi.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, theo con rắn cơ quan và Tiểu Kim đi vào đường hầm dưới lòng đất sâu hơn.

Càng đi sâu, môi trường xung quanh cũng trở nên khô ráo, mùi vị cũng không còn khó chịu như vừa rồi.

Đi thêm khoảng nửa giờ, Tiểu Kim nói: "Hiên Viên ca ca, phía trên là lối vào vương cung của muội." Con rắn cơ quan cũng rời đi, quay lại chỗ cũ.

Xem ra những con rắn cơ quan đó đóng vai trò là người bảo vệ dưới lòng đất của vương cung...

Tôi leo lên trên, đẩy nắp cống ra, nhìn xung quanh, phát hiện không có ai khác, nơi này giống như một tiểu viện khá hoang tàn.

Tôi là người đầu tiên leo lên, phát hiện kiến trúc ở đây đã hoang phế từ lâu, giống như một lãnh cung.

Sau khi kéo mọi người lên, nhìn thấy nơi này, Tiểu Kim nói: "Nơi

này chuyên dùng để trừng phạt những cung nữ, nhưng đã nhiều năm không dùng rồi." Tôi gật đầu.

Xem ra Tây Vương Mẫu khá khoan dung, từ việc trừng phạt cung nữ có thể thấy được.

Tiểu Kim quen đường mở cửa một trong những tòa nhà. "Bên trong là căn cứ bí mật của muội." Tôi vào xem, phát hiện bài trí bên trong đều rất tinh tế, rất sạch sẽ.

Có những món đồ chơi kỳ lạ được đặt ở đó. "Tiểu Kim, những thứ này đều là cháu làm sao?" Tiểu Kim lắc đầu. "Những thứ này đều là Thanh điểu tỷ tỷ giúp muội làm, nhưng Thanh điểu tỷ tỷ muội đã lâu không gặp rồi." “Chị Thanh Điểu?” “Tiểu Kim, chị ấy là một con chim à?” Tiểu Kim thấy bộ dạng của Hứa Thành, nói: “Tất nhiên là người rồi, sao lại không có trí tuệ chứ, anh Hiên Viên sao lại hỏi vậy.” Hứa Thành nói: “Trong quốc gia của Tây Vương Mẫu không phải có một loại kỹ thuật cộng sinh sao, có thể khiến người và động vật cộng sinh.” Tiểu Kim nghe xong liền nói: “Anh Hiên Viên, anh nghe từ đâu vậy, chúng tôi hoàn toàn không có kỹ thuật như thế.” Hứa Thành nhất thời kinh ngạc: “Không thể nào, lẽ nào kỹ thuật như vậy đến giờ vẫn chưa được phát triển sao?” Tiểu Kim gật gật đầu.

“Anh Hiên Viên, tuy em không biết tại sao, nhưng kỹ thuật như vậy em thật sự chưa từng nghe nói, chỉ có Đại trưởng lão hình như có chút nghiên cứu về phương diện này.” Hứa Thành gật đầu, cũng cảm thấy phản ứng của mình có hơi quá khích, dù sao đây cũng không phải là thời đại mà kỹ thuật trường sinh đã được nghiên cứu ra.

Chương 240

Nhưng Phục Hy và Nữ Oa đáng lẽ đã sớm nghiên cứu ra kỹ thuật cộng sinh người-rắn rồi chứ.

Chỉ là Hứa Thành không ngờ kỹ thuật trường sinh của quốc gia Tây Vương Mẫu vẫn chưa được nghiên cứu ra...

Điều này khiến người ta bừng tỉnh ngộ, thảo nào ở hậu thế, khi Tiểu Kim lựa chọn, cô ấy lại chọn dung hợp với một con hổ.

Nhưng đôi mắt xanh muốn hắn chỉnh sửa lịch sử, không, là muốn Tiểu Kim không lựa chọn dung hợp với hổ nữa, mà lựa chọn ăn viên thi miết đan, như vậy cả cơ thể và ngoại hình đều sẽ không có thay đổi.

Nếu được như vậy, Hứa Thành cảm thấy rất sẵn lòng, dù sao trong nguyên tác, Tây Vương Mẫu đó ngoài sắc mặt trắng bệch ra thì những chỗ khác đều không khác gì người thường.

Hứa Thành cũng không muốn Tiểu Kim biến thành bộ dạng nửa người nửa quỷ như thế, dù sao cô bé cũng đáng yêu như vậy.

Hứa Thành lúc này nói: "Tiểu Kim, tại sao những vệ binh kia lại bắt em, không phải họ nên cung kính với em sao?" Tiểu Kim có chút cau mày.

Dù đôi mày nhíu lại trên gương mặt của một cô bé năm sáu tuổi trông rất đáng yêu, nhưng cũng khiến người ta đau lòng.

"Đại trưởng lão muốn nghiên cứu kỹ thuật cộng sinh với động vật, ông ta muốn mẫu thân của em giao ra thần thạch, nhưng thần thạch là thứ hoàng thất chúng em dùng để chế tạo dược liệu cho ngọc dũng, sau khi mặc vào, ba nghìn năm sau có thể phục sinh và đắc được

trường sinh.” Tiểu Kim dường như có chút không hiểu tại sao Đại trưởng lão lại muốn làm như vậy.

“Đại trưởng lão từ sau khi có được một mảnh vỡ thần thạch của hoàng thất chúng em, liền như phát điên muốn có những mảnh vỡ thần thạch khác, nhưng thần thạch đó sao có thể đưa cho Đại trưởng lão được, mẫu thân của em đã không đồng ý.” “Nhưng Đại trưởng lão vì thế đã liên hợp với những quý tộc khác muốn có được trường sinh, cùng nhau giam cầm mẫu thân của em.

Em trốn lên núi Côn Luân, nhờ thân tín do mẫu thân phái ra mới có thể thoát được.” Nói đến đây, Tiểu Kim bật khóc.

Tiểu Kim vốn không có cảm giác gì, nhưng vì kể lại, không kìm được nỗi đau thương trong lòng bị khơi dậy.

Thấy Tiểu Kim khóc nức nở, Hứa Thành không có cách nào hay hơn, chỉ có thể để Tiểu Bạch đến an ủi.

Lần này muốn có được Độn Giáp Thiên Thư, e rằng phải giết chết Đại trưởng lão kia mới được.

Nhưng nếu vậy, e rằng kỹ thuật cộng sinh với động vật sẽ không được nghiên cứu ra, sẽ làm thay đổi lịch sử.

Lúc này Thương Hiệt nói: “Thủ lĩnh, cầm tặc tiên cầm vương, hay là để tôi đi khống chế Đại trưởng lão kia.” Hứa Thành mắt sáng lên, phương pháp này xem ra không tồi.

Khống chế Đại trưởng lão kia, sau đó đem phương pháp cộng sinh dạy cho Tây Vương Mẫu đương nhiệm.

Hứa Thành càng nghĩ càng thấy phương pháp này khả thi, nếu thay đổi lịch sử quá nhiều, có lẽ mọi thứ trong thế giới đạo mộ sẽ không còn xảy ra nữa.

Chuyện như vậy là điều Hứa Thành không muốn thấy nhất.

Nếu đã quyết định, vậy thì bắt đầu hành động.

“Tiểu Kim, em có biết nhà của Đại trưởng lão kia ở đâu không?” Tiểu Kim gật gật đầu.

“Bây giờ ông ta đang ở trong vương cung, cả ngày nghiên cứu thần thạch, nếu không em cũng không thể trốn thoát ra ngoài được.” Hứa Thành gật đầu.

Nếu ở trong vương cung, vậy thì mọi chuyện đều dễ dàng.

“Tiểu Kim, bây giờ có thể tìm Đại trưởng lão kia ở đâu.” Tiểu Kim nói: “Đại trưởng lão bây giờ chắc chắn đang ở chỗ thần thạch, chúng ta đến đó tìm là được.” Hứa Thành gật đầu.

“Thương Hiệt, ông ở đây trông chừng Tiểu Kim, tôi đi một mình là được rồi.” Tiểu Kim rõ ràng có chút không muốn.

“Anh Hiên Viên, cho em đi theo với mà, huống hồ anh cũng không biết thần thạch rốt cuộc ở chỗ nào.” Hứa Thành vẫn lắc đầu.

“Em chỉ cho tôi phương hướng của thần thạch là được, hôm nay không thể để em đi, quá nguy hiểm.” Tiểu Kim thấy thái độ Hứa Thành kiên quyết, hiểu rằng hắn sẽ không để mình đi, trên mặt không khỏi có chút không vui, nhưng cũng biết Hứa Thành là vì tốt cho mình.

Cô bé đành phải nói cho Hứa Thành phương hướng của thần thạch.

Hứa Thành dẫn theo Tiểu Bạch đi về hướng Tiểu Kim chỉ.

Sau khi ra ngoài, Hứa Thành đi một mạch về phía thần thạch, khi đi qua một tiểu viện, Hứa Thành phát hiện bên trong sân có vẻ ồn ào.

Nhìn vào bên trong, hắn phát hiện có một nữ tử áo xanh đang tiến hành huấn luyện sủng vật, mà những sủng vật đó chính là những điểu nhân mà hắn từng thấy ở Vân Thiên Cung.

Trên người những điểu nhân đó đều quấn dây xích sắt, hạn chế khả năng bay lượn của chúng.

Các điểu nhân bây giờ rõ ràng vẫn còn hoang dã khó thuần, nữ tử áo xanh không ngừng dùng roi quất, trên người những điểu nhân kia có vô số vết thương lớn nhỏ.

Hứa Thành biết đây cơ bản thuộc về loại phương pháp thuần hóa dã man, có lẽ cứ theo tình hình này, những điểu nhân đó sẽ khuất phục.

Không biết nữ tử áo xanh này có phải là chị Thanh Điểu mà Tiểu Kim nói không.

Hứa Thành đi vào, không hề e dè, vì chỉ cần nữ tử áo xanh kia định gọi người, Tiểu Bạch sẽ lập tức khiến cô ta rơi vào ảo cảnh.

Nữ tử áo xanh kia rõ ràng cũng không phải người thường, sau khi thấy Hứa Thành, không hề tỏ ra hoảng hốt, cơ bản giống như cảm giác khi gặp người lạ.

Nữ tử áo xanh nói: "Ngươi là ai, sao lại ở đây." Hứa Thành thấy nữ tử áo xanh không tỏ ra địch ý quá lớn, bèn thở phào nhẹ nhõm.

"Cô là Thanh Điểu phải không." Nữ tử áo xanh rõ ràng sững sờ.

"Ngươi là ai, sao biết tên của ta." Hứa Thành thấy cô ta đúng là Thanh Điểu, bèn nói: "Tôi là bạn của Tiểu Kim, tôi đã cứu cô bé trên núi Côn Luân." Nghe thấy tên Tiểu Kim, Thanh Điểu kia rõ ràng có chút kích động.

"Tiểu Kim bây giờ ở đâu, có thể dẫn ta đi gặp con bé không." Hứa Thành gật đầu, không thấy được cảm xúc xấu trong mắt nữ tử áo xanh.

"Được, tôi bây giờ dẫn cô đi." Ngay sau đó, Hứa Thành dẫn Thanh Điểu trở lại tiểu viện ban đầu.

Sau khi vào trong, Tiểu Kim thấy Thanh Điểu rõ ràng vô cùng kích động.

“Chị Thanh Điểu, chị đến rồi.” Thanh Điểu kia sau khi thấy Tiểu Kim, nước mắt lưng tròng.

“Tiểu công chúa, người đã chạy đi đâu vậy, làm ta tìm muốn chết.” Tiểu Kim kia cũng khóc theo Thanh Điểu.

Chương 241

"Chị Thanh Điểu, mẫu thân bảo em đi theo chú Nạp Mạt chạy trốn, nhưng chú Nạp Mạt vì để yểm hộ em chạy thoát, đã bị người của Đại trưởng lão bắt đi giết rồi." Thanh Điểu nghe xong, rõ ràng càng thêm đau buồn.

"Nạp Mạt…" Hứa Thành nhìn thấy liền hiểu ra, e rằng Thanh Điểu và Nạp Mạt kia có một đoạn tình xưa, biểu cảm hiện tại rõ ràng có chút không đúng.

Nhưng bây giờ không phải là lúc đau buồn, phải nhanh chóng khống chế Đại trưởng lão kia rồi hãy nói.

Hứa Thành nói: "Bây giờ không phải lúc khóc lóc, Thanh Điểu, tôi hy vọng cô có thể dẫn tôi đến chỗ thần thạch, tôi muốn khống chế Đại trưởng lão kia." Thanh Điểu nghe đến thần thạch liền lập tức nói: "Ngươi nghe thần thạch từ đâu." Sau đó lại nói với Tiểu Kim: "Tiểu công chúa, thần thạch là cơ mật tối cao của quốc gia Tây Vương Mẫu chúng ta, sao có thể nói bí mật về thần thạch cho người ngoài được." Tiểu Kim rõ ràng cũng có chút sợ hãi trước phản ứng của Thanh Điểu.

"Chị Thanh Điểu, nhưng nếu không nói, anh Hiên Viên không có cách nào giúp Tiểu Kim được." Thanh Điểu kia rõ ràng có chút không tin tưởng Hứa Thành, vì Hứa Thành là một người ngoài.

Nhưng Hứa Thành là ân nhân cứu mạng của Tiểu Kim, sắc mặt cô hơi dịu lại.

"Vị thủ lĩnh này, thật sự xin lỗi.

Vừa rồi tôi nhất thời nóng vội mới…" Hứa Thành xua tay, tỏ ý không để tâm đến chuyện này.

“Không sao, phản ứng như vậy cũng là điều dễ hiểu, bây giờ việc quan trọng nhất của chúng ta là bắt được Đại trưởng lão kia.” Thanh Điểu gật đầu, lúc này lại hỏi: “Xem ra thủ lĩnh không giống người ở đây, lần này đến quốc gia Tây Vương Mẫu có chuyện gì sao.” Thương Hiệt lúc này nói: “Thủ lĩnh của chúng tôi là cộng chủ của Thăng Long bách tộc, chỉ vì Xi Vưu kia muốn tranh đoạt vị trí cộng chủ, nên đã khiêu chiến thủ lĩnh chúng tôi.

Sau khi bị thủ lĩnh của chúng tôi đánh bại trong trận đấu một chọi một, Xi Vưu kia không cam tâm, không biết từ đâu có được phương pháp luyện chế thiết khí, chế tạo ra áo giáp cứng rắn vô cùng, binh khí cũng vô cùng sắc bén.

Khi đối trận, quân đội của Xi Vưu sẽ thả ra sương mù màu đen, vào trong đó thì không thấy năm ngón tay.

Những binh lính nhỏ đó còn biết bày binh bố trận, mười người có thể tiêu diệt hơn năm mươi người của chúng tôi.

Bây giờ chúng tôi nghe nói phương pháp bày binh bố trận kia là Xi Vưu trộm học từ quốc gia Tây Vương Mẫu, cho nên lần này chúng tôi đến cũng là để mang phương pháp bày binh bố trận đó về.” Thanh Điểu gật gật đầu.

“Tuy không biết Xi Vưu kia của các người học được phương pháp bày binh bố trận đó ở đâu, nhưng muốn một người đánh năm người, e rằng thật sự chỉ có quốc gia Tây Vương Mẫu chúng ta mới có phương pháp đó.” Thương Hiệt kích động gật đầu.

Thanh Điểu lại nói: “Trên đời này không có bữa ăn nào miễn phí, các người nhất định phải giúp ta dẹp yên cuộc nội loạn này, ta mới tặng Độn Giáp Thiên Thư cho các người.” Hứa Thành gật đầu nói: “Đó là tự nhiên, cơ bản không có vấn đề gì, bây giờ chỉ cần tôi khống chế được Đại trưởng lão kia, thì mọi vấn đề sẽ được giải quyết dễ

dàng.” Thanh Điểu kia rõ ràng cũng khá vui vẻ.

“Được, mong là ngươi có thể làm được, ta biết Đại trưởng lão bây giờ ở đâu, ta dẫn ngươi đi.” Có Thanh Điểu dẫn đường, mọi thứ rõ ràng bắt đầu trở nên đơn giản.

Địa vị của Thanh Điểu ở đây rõ ràng rất cao, những vệ binh kia không ngăn cản nhiều.

Hứa Thành theo Thanh Điểu đi quanh co, vào trong một tòa cung điện.

Người trong cung điện sau khi thấy Thanh Điểu, rõ ràng đều rất tôn kính cô.

Sau khi Thanh Điểu dẫn Hứa Thành vào một mật thất, Hứa Thành thấy rất nhiều hũ Tây Vương Mẫu.

Hứa Thành biết, bên trong những hũ Tây Vương Mẫu này chứa toàn là những thứ như thi miết.

Hứa Thành không biết có bao nhiêu hũ Tây Vương Mẫu, nhưng từ số lượng đó mà xem, ít nhất cũng có gần cả ngàn cái.

Thanh Điểu lúc này lại mở một cánh cửa khác ở một góc mật thất.

Trước khi đi vào, Hứa Thành tiện tay lấy đi ba mươi hũ Tây Vương Mẫu.

Hứa Thành không dám lấy nhiều, vì những hũ Tây Vương Mẫu đó là căn bản của quốc gia Tây Vương Mẫu, nếu lấy hết đi, quốc gia Tây Vương Mẫu diệt quốc thật sự không phải chuyện đùa.

Sau khi theo Thanh Điểu đi vào, đó là một hành lang dài, lúc ở Tháp Mộc Đà, Hứa Thành chưa từng vào mật thất vẫn ngọc này.

Đi không lâu, Thanh Điểu bị hai thị vệ chặn lại.

“Xin hãy xuất trình lệnh bài của Nữ vương, nếu không chúng tôi

sẽ không để các vị vào trong." Thấy hai thị vệ như vậy, Thanh Điểu nói: "Không có lệnh bài thì sao." Hai thị vệ rõ ràng có chút khó xử.

"Thanh Điểu đại nhân, Đại trưởng lão ở bên trong, nếu để ngài vào, chúng tôi cũng khó ăn nói." Thanh Điểu nhìn hai thị vệ nói: "Không cần biết thế nào, hôm nay tôi nhất định phải vào." Hai thị vệ thấy Thanh Điểu như vậy, liền rút vũ khí ra.

"Thanh Điểu đại nhân nếu ngài cứ tiếp tục kiên trì, e rằng chúng tôi chỉ có thể đuổi ngài đi." "Tiểu Bạch, lên." Tiểu Bạch nghe vậy gật đầu.

Ngay sau đó hai thị vệ rơi vào ảo cảnh, rồi cả hai buông vũ khí xuống, lao vào đánh nhau.

Thấy năng lực của Tiểu Bạch, Thanh Điểu rõ ràng cũng giật mình, dù sao năng lực của Tiểu Bạch thực sự khó lòng phòng bị.

Nhưng nếu đã giải quyết được vấn đề, vậy thì vào thôi.

Sau khi vào trong, Hứa Thành kinh ngạc phát hiện bên trong toàn là thi thể của người và rắn mào gà, những thi thể đó lúc còn sống rõ ràng đã phải chịu đựng nỗi đau tột cùng, khuôn mặt toàn bộ đều méo mó cực độ.

Mào trên đầu những con rắn mào gà rõ ràng đã biến mất, không biết đã bị ai cắt đi hết.

Thanh Điểu nhìn những thi thể rắn mào gà đó rồi nói: "Đúng là phung phí của trời." Hứa Thành có chút tò mò.

"Phung phí của trời?" Thanh Điểu nói: "Nhìn mào trên những thi thể này xem, có thấy không, mào của rắn mào gà là dược liệu tốt nhất để luyện chế trường sinh đan, thi thể sau khi được bí chế ăn vào, có thể khiến một người trưởng thành có được sức mạnh gấp đôi." Hứa Thành không ngờ rắn mào gà lại có công dụng lớn như vậy, ở hậu

thế, những con rắn mào gà kia sau mấy nghìn năm sinh sôi nảy nở, số lượng nhiều hơn bây giờ rất nhiều.

Sau khi có được phương pháp đó, trở về hậu thế nhất định phải giết vài con rắn để bí chế một phen.

Nhưng nơi này rõ ràng không có ai, xem ra đây là nơi Đại trưởng lão vứt bỏ thi thể.

Tiếp tục đi về phía trước, một tiếng hét thảm đột nhiên vang lên.

Một người bị chặt đứt nửa chân đang vùng vẫy bò ra.

Phía sau, một xà nhân màu trắng đuổi theo.

Nhìn thấy xà nhân đó, Hứa Thành rõ ràng giật mình.

Xà nhân màu trắng rõ ràng chính là con xà nhân màu trắng trong lúc thời gian chồng chéo ở Tháp Mộc Đà.

Xà nhân màu trắng sau khi thấy Hứa Thành và Thanh Điểu, lập tức đập vỡ một hũ Tây Vương Mẫu bên cạnh, thả ra những con thi miết màu đỏ bay về phía mọi người.

Chương 242

Hứa Thành vừa định thả Tiểu Ngân ra, nhưng trong cổ họng Thanh Điểu lại phát ra một âm thanh cực kỳ chói tai.

Những con thi miết đó toàn bộ đều rơi xuống đất, chúng không ngừng đập cánh trên mặt đất, nhưng cũng không bay lên được, không bao lâu sau liền mất hết sức lực.

Hứa Thành có chút kinh ngạc, không ngờ Thanh Điểu lại có thủ đoạn như vậy, những con thi miết kia gần như không có sức phản kháng.

Nếu vậy, vũ khí lợi hại nhất của quốc gia Tây Vương Mẫu cũng bị Thanh Điểu khắc chế.

Nhưng theo Hứa Thành thấy, Thanh Điểu rõ ràng cũng trung thành với vương thất, nếu không rất có khả năng sẽ khiến quốc gia Tây Vương Mẫu phải chịu một đòn đánh nặng nề.

Trong khoảnh khắc, Hứa Thành nảy sinh chút sát tâm, nhưng những điểu nhân kia vẫn chưa bị Thanh Điểu thuần phục, nếu giết cô ta có khả năng sẽ thay đổi lịch sử, Hứa Thành liền dập tắt sát tâm.

Nhưng Thanh Điểu rõ ràng đã cảm nhận được sát khí của Hứa Thành, mày nhíu lại, không nói gì, chỉ là trong lòng đối với Hứa Thành thêm một phần cảnh giác.

Xà nhân màu trắng không còn thủ đoạn tấn công nào khác, vội vàng chạy vào bên trong.

Nhưng Hứa Thành sao có thể để xà nhân màu trắng đó chạy thoát.

"Tiểu Bạch, chặn hắn lại." Thân ảnh của Tiểu Bạch như quỷ mị, trực tiếp chặn trước mặt xà nhân màu trắng.

Xà nhân màu trắng rõ ràng cũng hiểu, hôm nay không thể chạy thoát, đành phải chấp nhận số phận, mặc cho Hứa Thành xử trí.

Thanh Điểu rõ ràng không nhận ra xà nhân màu trắng là ai.

"Ngươi là ai, lẽ nào Đại trưởng lão đã thí nghiệm thành công rồi?" Xà nhân màu trắng thấy Thanh Điểu không nhận ra, lập tức thay đổi một bộ mặt khác, rồi quỳ xuống.

"Tôi, tôi bị Đại trưởng lão bắt, bình thường sống ở ngoài thành, làm nghề đánh cá, Đại trưởng lão đã biến tôi thành bộ dạng nửa người nửa quỷ này, tôi muốn giết Đại trưởng lão!" Nói xong, xà nhân màu trắng còn rơi vài giọt nước mắt.

Nhìn màn biểu diễn tình cảm dạt dào của xà nhân màu trắng, Hứa Thành suýt chút nữa cũng bị lừa.

Thanh Điểu tự nhiên không cần phải nói.

"Tộc nhân đáng thương, yên tâm, ta nhất định sẽ giết Đại trưởng lão để báo thù cho ngươi và những tộc nhân đã chết." Xà nhân màu trắng thấy diễn xuất của mình đã lừa được Thanh Điểu, liền vui mừng, nhưng trên mặt không hề biểu hiện chút nào.

"Đại trưởng lão tôi không biết đã đi đâu, từ lúc nãy ra ngoài thì không thấy trở về nữa." Nghe xà nhân màu trắng nói vậy, Thanh Điểu rõ ràng cũng tin, bèn chuyển sang hỏi.

"Ngươi có biết Nữ vương bị giam ở đâu không?" Xà nhân màu trắng nói: "Không, tôi không biết, Nữ vương tôi chưa từng gặp." Lúc này một tiếng quát lớn vang lên.

"Đủ rồi, đừng diễn nữa, ta biết ngươi chính là Đại trưởng lão." Hứa Thành rõ ràng cũng không có hứng thú tiếp tục diễn nữa, ban đầu hắn muốn xem Đại trưởng lão có tiết lộ bí mật gì không, nhưng Đại trưởng lão cứ vòng vo tam quốc, hoàn toàn không có thông tin gì thực

chất.

Xà nhân màu trắng rõ ràng không ngờ Hứa Thành sẽ vạch trần mình, nhưng trên mặt không có chút thay đổi nào.

“Thanh Điểu đại nhân, nhất định phải tin tôi, tôi hoàn toàn không nói dối.” Thanh Điểu rõ ràng cũng nhìn xà nhân màu trắng với vẻ nghi ngờ, vì biểu hiện của xà nhân màu trắng không có gì không ổn.

Ấn tượng ban đầu đã khiến Thanh Điểu nảy sinh chút đồng cảm với xà nhân màu trắng.

“Hiên Viên, sao anh biết tộc nhân của tôi nói dối?” Hứa Thành nói: “Cô bình thường có ra khỏi vương cung không?” Thanh Điểu lắc đầu.

Hứa Thành tiếp tục nói: “Cô nghĩ một người ngày thường đánh cá ở ngoài thành có biết tên và hình dáng của cô không?” Thanh Điểu rõ ràng cũng hiểu ý của Hứa Thành, vì vừa rồi xà nhân màu trắng đã gọi một tiếng “Thanh Điểu đại nhân”.

Xà nhân màu trắng lập tức mặt tái mét, ngàn lần không ngờ tới.

Nhưng xà nhân màu trắng rõ ràng không biết, Hứa Thành sở dĩ biết được là vì hắn đã sớm biết thân phận thật sự của gã là ai.

Nếu không Hứa Thành cũng sẽ không để ý, dù sao diễn xuất của xà nhân màu trắng thật sự có thể đoạt giải ảnh đế.

Xà nhân màu trắng cười khổ một tiếng.

“Không ngờ, không ngờ lại bị ngươi lừa.” Thanh Điểu rõ ràng cũng không ngờ xà nhân màu trắng thật sự là Đại trưởng lão, vì Đại trưởng lão không thể nào nỡ biến thân thể mình thành bộ dạng này.

“Đại trưởng lão, sao ông lại biến thành bộ dạng này.” Nghe Thanh Điểu hỏi, Đại trưởng lão liền kể hết mọi chuyện ra.

Nghe Đại trưởng lão nói, mọi người cũng hiểu được những bí mật

đó.

Thì ra Đại trưởng lão chỉ vì muốn nghiên cứu ra kỹ thuật cộng sinh mà thôi, đối với quyền lực hoàn toàn không có bất kỳ ham muốn nào.

Ngược lại, em trai của Tây Vương Mẫu là Luân Chuyển Vương, đã thèm muốn ngôi vua từ lâu, nhưng quốc gia Tây Vương Mẫu luôn truyền ngôi cho nữ không truyền cho nam, cho nên Luân Chuyển Vương không có bất kỳ cơ hội nào.

Lần này Đại trưởng lão nghiên cứu kỹ thuật cộng sinh đã khiến Luân Chuyển Vương nhìn thấy cơ hội.

Vì đây là một cơ hội tuyệt vời, chỉ cần kết hợp những người đó với hổ hoặc báo tuyết, sẽ có được một đội quân hùng mạnh.

Thanh Điểu lúc này không khỏi có chút tự trách, vì việc huấn luyện điểu nhân thực sự đã tốn quá nhiều thời gian, hoàn toàn không ngờ sự việc lại phát triển đến mức này.

Lúc này Thanh Điểu hỏi: "Luân Chuyển Vương kia ở đâu." Lúc này Đại trưởng lão lắc đầu.

"Luân Chuyển Vương từ tháng trước sau khi có được kỹ thuật của tôi, thì không còn đến đây nữa." Hứa Thành lúc này nói: "Ông có biết Tây Vương Mẫu bây giờ ở đâu không?" Đại trưởng lão gật đầu.

"Bây giờ Nữ vương điện hạ đang ở trong vẫn ngọc đó." Hứa Thành lập tức nói một cách hung dữ: "Dẫn ta đi tìm bà ấy." Đại trưởng lão vội vàng gật đầu.

"Thanh Điểu đại nhân, tôi như vậy không phải là lập công chuộc tội sao, mọi chuyện đều là do Luân Chuyển Vương ép tôi." Thanh Điểu nói: "Chuyện này ta không quyết định được, mọi chuyện đợi cứu được Nữ vương ra rồi hãy nói." Hứa Thành không ngờ Đại

trưởng lão lại sợ chết như vậy, không khỏi cảm thấy có chút buồn cười.

Nhưng nếu Đại trưởng lão không sợ chết, e rằng cũng không nghiên cứu ra kỹ thuật trường sinh cộng sinh với động vật được.

Nhưng kỹ thuật cộng sinh của quốc gia Tây Vương Mẫu không phải được truyền thừa từ Phục Hy và Nữ Oa, vậy thì bí mật mà Trương gia bảo vệ là của ai đây.

Phục Hy và Nữ Oa có quan hệ gì với quốc gia Tây Vương Mẫu?

Hứa Thành trăm mối không có lời giải.

Chương 243

Sau khi đi theo Đại trưởng lão về phía trước, khối vẫn ngọc khổng lồ vô cùng xuất hiện trước mặt mấy người.

Hứa Thành chỉ cảm thấy khối vẫn ngọc hiện tại dường như lớn gấp đôi so với khi nhìn thấy ở hậu thế.

Nhưng những điều đó có lẽ là do sự tiêu hao của quốc gia Tây Vương Mẫu trong mấy nghìn năm gây ra.

Bên cạnh khối vẫn ngọc có một đầm nước sâu khổng lồ, trông nước rất lạnh, những tảng đá xung quanh đều ngưng kết một lớp sương trắng.

Thanh Điểu lúc này đột nhiên phát ra một loại âm điệu cực kỳ kỳ quái về phía đầm nước sâu đó.

Thanh Điểu thấy đầm nước sâu không có động tĩnh, lập tức nhìn về phía Đại trưởng lão.

Thanh Điểu nói: "Xà Mẫu bây giờ ở đâu ông có biết không?" Đại trưởng lão rõ ràng lộ ra vẻ mặt sợ hãi, trên khuôn mặt đầu rắn màu trắng trông thật hài hước.

"Luân Chuyển Vương đã bắt Xà Mẫu đi rồi, hắn muốn cộng sinh với Xà Mẫu." Hứa Thành và Thanh Điểu không ngờ Luân Chuyển Vương lại điên cuồng như vậy, cộng sinh với Xà Mẫu.

Phải biết rằng thể hình giữa hai bên không cùng một đẳng cấp.

Giống như một con kiến muốn chia sẻ sinh mệnh với một con người, theo Hứa Thành thấy, Luân Chuyển Vương thật sự đang tự tìm cái chết.

Nhưng ở hậu thế Xà Mẫu không có nhiều thay đổi, liền hiểu rằng

Luân Chuyển Vương chắc chắn đã không thành công.

Lúc này Thanh Điểu nói: "Nữ vương bây giờ ở trong hang động nào, mau chỉ ra." Khối vẫn ngọc thực sự quá lớn, số hang động bên trong ít nhất cũng có cả ngàn cái.

Lúc này Đại trưởng lão chỉ vào một trong những hang động đó nói: "Bây giờ Nữ vương đang ở trong đó." … (Chỗ này đã được sửa đổi) Nhanh chóng, Hứa Thành cõng Nữ vương xuống, Nữ vương rõ ràng cũng đã bị trói lâu, sau khi được cởi trói, được Thanh Điểu đỡ mới đứng vững.

Nữ vương cảm ơn Hứa Thành, nhưng đối với trải nghiệm vừa rồi rõ ràng có chút khó nói.

Hứa Thành thấy không có chuyện gì tự nhiên cũng sẽ không đề cập đến chuyện vừa rồi.

Lúc này Thanh Điểu quỳ xuống.

"Nữ vương đại nhân, xin hãy tha thứ cho Thanh Điểu cứu giá chậm trễ." Nữ vương rõ ràng là người ôn hòa.

"Không sao, bây giờ cũng không muộn." Đại trưởng lão cẩn thận nói: "Nữ vương đại nhân, tôi…" Nữ vương nhìn thấy bộ dạng hiện tại của Đại trưởng lão rõ ràng cũng giật mình.

"Ngươi là ai." Lúc này Thanh Điểu nói: "Là Đại trưởng lão." Nữ vương rõ ràng không ngờ Đại trưởng lão lại biến thành bộ dạng này.

"Sao ông lại biến thành bộ dạng này." Đại trưởng lão có chút cười khổ.

"Nữ vương đại nhân, kỹ thuật của tôi đã nghiên cứu thành công rồi, đây là hậu quả của việc dung hợp với rắn mào gà, nhưng tôi cũng đã có được trường sinh." Nữ vương vốn nghĩ Đại trưởng lão sẽ không thành công, không ngờ lại thật sự thành công.

Có thể tưởng tượng được tương lai của quốc gia Tây Vương Mẫu sẽ bước vào trạng thái bấp bênh, tất cả mọi người sẽ điên cuồng vì phương pháp có thể trường sinh này.

Kỹ thuật này phải bị cấm lưu truyền ra ngoài.

Nghĩ đến đây, trên người Nữ vương không khỏi toát ra một tia khí chất sắc bén.

Nhìn thấy bộ dạng này của Nữ vương, trong lòng Đại trưởng lão liền sững sờ, tâm tư của Nữ vương không ai rõ hơn ông.

Nhưng đây cũng là vì để duy trì vương quyền, Đại trưởng lão có thể hiểu rằng làm như vậy mới là cách đúng đắn nhất.

Lúc này Thanh Điểu đem chuyện Luân Chuyển Vương phản bội nói cho Nữ vương biết.

Nữ vương rõ ràng cũng rất kinh ngạc khi Luân Chuyển Vương thật sự dám làm như vậy.

Lúc này Tây Vương Mẫu nói: "Mau mời Tượng Mạt tướng quân đến." Lúc này Đại trưởng lão cười khổ nói: "Tượng Mạt tướng quân đã đi theo Luân Chuyển Vương rồi." "Đáng ghét!" Thanh Điểu rõ ràng rất tức giận, Tượng Mạt là anh trai của Nạp Mạt, em trai mình bị người của Luân Chuyển Vương giết chết, vậy mà hắn lại đầu hàng kẻ thù.

"Tượng Mạt đó thật không biết sống chết, ta sẽ chỉ huy rắn mào gà tấn công vào vương cung của Luân Chuyển Vương." Lúc này Tây Vương Mẫu nói: "Có lẽ Tượng Mạt đang làm nội ứng cho chúng ta, đừng vội kết luận." Thanh Điểu gật đầu.

Vừa rồi tức giận quá, bây giờ nghĩ lại, rõ ràng cũng nhận ra có điều không đúng.

Hứa Thành lúc này nói: "Bây giờ phải nhanh chóng bắt được Luân

Chuyển Vương, lỡ như hắn thành công dung hợp cộng sinh với Xà Mẫu, e rằng người thường không thể chế phục được.” Nữ vương và Thanh Điểu đều gật đầu.

“Vậy chúng ta ra ngoài trước rồi hãy nói.” Sau đó Thanh Điểu đi ra ngoài trước, Hứa Thành thấy vậy cũng đi theo.

Hứa Thành quay đầu nói với Tây Vương Mẫu: “Những hũ Tây Vương Mẫu đó sẽ không có vấn đề gì chứ, dù sao chỉ cần khống chế được những hũ Tây Vương Mẫu đó, là có thể nắm trong tay một vũ khí hủy diệt lớn.” “Không sao.” Tây Vương Mẫu ra hiệu cho Hứa Thành yên tâm.

Sau khi tìm hiểu, Hứa Thành mới biết thi miết trong các hũ Tây Vương Mẫu đều chưa trưởng thành, để kích hoạt thi miết chưa trưởng thành cần có máu của nữ tính hoàng tộc mới có thể kích hoạt chúng.

Nghe đến đây Hứa Thành mới yên tâm.

Dù sao những con thi miết đó thực sự quá kinh khủng, lỡ như chúng tàn sát sạch sẽ thành Tây Vương Mẫu, thì mọi lịch sử mà hắn biết sẽ không còn tồn tại nữa.

Sau khi ra ngoài, những cung nữ, thị vệ rõ ràng đã lâu không gặp Nữ vương, liền quỳ xuống nghênh tiếp.

Nhìn thấy cảnh này, Hứa Thành thở phào nhẹ nhõm, vì trong vương cung, uy tín của Nữ vương vẫn chưa mất.

Như vậy mọi việc sẽ diễn ra rất dễ dàng, ít nhất có thể đoàn kết tất cả các lực lượng có thể đoàn kết lại.

Nếu Luân Chuyển Vương đã mua chuộc tất cả mọi người trong cung điện, thì sự việc mới trở nên khó giải quyết nhất.

Đến phòng nghị sự, Nữ vương trực tiếp gọi tất cả các trưởng lão

có thể gọi đến.

Những trưởng lão đó sau khi biết xà nhân chính là Đại trưởng lão, đều kinh ngạc, nhưng sau đó là vui mừng khôn xiết.

Những trưởng lão đó tự nhiên mong chờ sự ra đời của kỹ thuật này.

Còn về việc phục sinh bằng ngọc dũng, ba nghìn năm quá dài, họ chỉ muốn hiện tại.

Chương 244

Biểu cảm của các trưởng lão, Nữ vương rõ ràng đều nhìn thấy, trong lòng Nữ vương không khỏi thở dài một hơi.

Dù sao bây giờ vẫn phải dựa vào sức mạnh của họ.

Nhưng Hứa Thành bây giờ cũng không muốn tiếp tục trì hoãn nữa, dù sao bây giờ còn có việc phải làm.

Nữ vương để Thanh Điểu đi theo Hứa Thành, cùng nhau đi tìm Luân Chuyển Vương.

Vương cung của Luân Chuyển Vương được xây dựng dựa vào cung của Tây Vương Mẫu, vì vậy không xa, rất nhanh Hứa Thành và Thanh Điểu đã đến vương cung của Luân Chuyển Vương.

Không khí trong vương cung của Luân Chuyển Vương vô cùng trang nghiêm, trong mắt mỗi người ở đây đều lộ ra một vẻ sợ hãi.

Thanh Điểu trực tiếp phát ra những âm điệu kỳ quái trước đó, lập tức một con rắn lớn xuất hiện trên bầu trời vương cung của Luân Chuyển Vương.

Đó chính là Xà Mẫu.

Trạng thái của Xà Mẫu bây giờ không tốt, trên đầu rắn có một vết thương máu tươi đầm đìa, trông rất đáng sợ.

Trong vết thương đó không ngừng co giật, một cái đầu lâu đẫm máu đang không ngừng ngọ nguậy ở đó, nhìn thấy Hứa Thành, liền điều khiển Xà Mẫu tấn công về phía Hứa Thành.

Cái đầu lâu đó rõ ràng là Luân Chuyển Vương.

Thân thể của Xà Mẫu không khổng lồ như ở hậu thế, nhưng cũng

không phải là rắn nhỏ.

Thấy Xà Mẫu tấn công, Thanh Điểu lại huýt sáo một tiếng, từ xa một con chim lớn màu xanh xuất hiện, trực tiếp dùng một đôi móng vuốt sắt tấn công về phía cái đầu lâu trong vết thương của Xà Mẫu.

Luân Chuyển Vương kia rõ ràng rất sợ con chim lớn màu xanh đó, trực tiếp để Xà Mẫu cuộn thân lại, giấu cái đầu lâu đi.

Móng vuốt của con chim lớn màu xanh chạm vào, trực tiếp tóe ra một trận tia lửa, vảy của Xà Mẫu rõ ràng cứng như sắt.

Hứa Thành thấy vậy, trực tiếp rút ra Lạc Tuyết kiếm, hoặc nên gọi là Hiên Viên kiếm.

Bây giờ là lúc chỉnh sửa lịch sử, hoàn toàn không cần lo lắng, chỉ cần dùng Hiên Viên kiếm chặt cái đầu đó xuống là được.

Tốc độ của Hứa Thành rất nhanh, hắn leo lên mình rắn, kiếm kéo trên thân rắn, để lại từng vết máu đầm đìa.

Vảy của Xà Mẫu cứng như thép, nhưng dưới tay Hứa Thành không đáng kể.

Xà Mẫu kêu lên một tiếng đau đớn, trực tiếp ngẩng đầu lên.

Hứa Thành nhận đúng thời cơ, trực tiếp lao về phía Xà Mẫu, nhắm vào cái đầu lâu.

Trong biểu cảm kinh hoàng của cái đầu lâu, hắn trực tiếp cắt cái đầu lâu ra khỏi thân thể của Xà Mẫu.

Cái đầu lâu hét lên một tiếng thảm thiết, sinh khí trong khoảnh khắc biến mất, bị Hứa Thành trực tiếp ném xuống đất.

Lúc này, hình ảnh trước mắt Hứa Thành đột nhiên dừng lại, vạn vật thế gian đều bất động.

Hứa Thành cũng bất động.

Nhưng ý thức của Hứa Thành biết rõ, đây là thời gian tạm dừng, dừng lại trong một khoảnh khắc.

Nếu ý thức của hắn có thể hoạt động, điều đó có nghĩa là hắn không hoàn toàn bị thời gian đình chỉ.

Lúc này, con mắt màu xanh xuất hiện bên cạnh Hứa Thành, Hứa Thành nhìn nó, không biết con mắt màu xanh muốn làm gì.

Nhưng bên cạnh con mắt màu xanh đột ngột xuất hiện một quyển sách, không thể tưởng tượng được quyển sách đó lớn đến mức nào, vì Hứa Thành cảm thấy mình bên cạnh quyển sách chỉ như một con kiến.

Lúc này, trang sách bắt đầu lật, lật đến khoảng một phần ba thì dừng lại.

Hứa Thành có chút ngơ ngác, rốt cuộc là chuyện gì.

Nhưng quyển sách đã dừng lại, Hứa Thành thấy rõ chữ viết trên đó.

Đó rõ ràng ghi lại những việc Hứa Thành đang làm, những chữ viết đó ghi lại rõ ràng những chuyện sau này.

Nhưng những chuyện đó không phải là lịch sử mà Hứa Thành biết.

Trong lịch sử đó, Hạ, Thương, Tây Chu đều không tồn tại, chỉ có một Phượng Hoàng Vương thống trị tất cả, cho đến tận cùng thế giới.

Tiền tố của Phượng Hoàng Vương đó chính là tên của Hứa Thành.

Khi Phượng Hoàng Vương niết bàn lần thứ năm trăm, thuộc hạ của ông ta nổi loạn, Phượng Hoàng Vương trực tiếp thiêu rụi tất cả trên thế gian, thế giới cũng đi đến hồi kết, ngọn lửa cháy rụi sau đó

cũng chìm vào bóng tối vô tận.

Trong một tia sáng nguyên sơ, ngọn lửa đầu tiên lại một lần nữa ra đời, đó chính là một con mắt đang cháy rực.

Hứa Thành biết rõ, đó là nó.

Nhìn đến đây, lịch sử đột ngột dừng lại, con mắt màu xanh không tiếp tục nói gì, chỉ nhìn Hứa Thành vài cái rồi biến mất.

Lúc này, mọi thứ xung quanh cũng bắt đầu chuyển động theo dòng thời gian.

Thấy Hứa Thành giết chết Luân Chuyển Vương, Thanh Điểu vội vàng đi kiểm tra vết thương của Xà Mẫu, dù sao Xà Mẫu cũng là nền tảng của quốc gia Tây Vương Mẫu.

Hứa Thành không biết con mắt màu xanh cho hắn xem cái này rốt cuộc có ý gì, nhưng Hứa Thành có thể khẳng định, cứ tiếp tục như vậy, lịch sử thế giới chắc chắn sẽ giống như những gì được miêu tả trong sử sách thời gian, hắn sẽ trở thành Phượng Hoàng Vương.

Đó là điều Hứa Thành không muốn thấy, vì hắn muốn trở về thời không ban đầu.

Lẽ nào mình làm sai ở đâu sao?

Chương 245

Hứa Thành không biết, nhưng e rằng không thể tiếp tục làm việc tùy hứng như trước nữa.

Chuyện tiếp theo trở nên đơn giản, Hứa Thành thành công xin được Độn Giáp Thiên Thư từ quốc gia Tây Vương Mẫu.

Nhưng quốc gia Tây Vương Mẫu có một điều kiện, đó là để Tiểu Kim đi theo Hứa Thành đến Thăng Long du lịch, đợi đến năm 16 tuổi mới trở về kế thừa vương vị.

Hứa Thành ban đầu không muốn đồng ý, nhưng lo rằng như vậy sẽ thay đổi lịch sử, nên không từ chối.

Cùng với Tiểu Kim đi theo Hứa Thành còn có Thanh Điểu, Thanh Điểu khi đi theo Hứa Thành đã mang theo một nhóm điểu nhân.

Những điểu nhân đó bây giờ tuy không nghe lời lắm, nhưng dưới sự áp chế của huyết mạch Phượng Hoàng bách điểu chi vương của Hứa Thành, từng người một còn ngoan hơn cả em bé.

Nhìn thấy cảnh này, Thanh Điểu rõ ràng cũng hết sức kinh ngạc.

Cứ như vậy, một đoàn người trở về Thăng Long, trở về bộ lạc Hữu Hùng của Hoàng Đế.

Hứa Thành tuy không biết nên sống chung với những người đó như thế nào, nhưng mọi chuyện đều nhờ có Thương Hiệt.

Thương Hiệt trong khi nghiên cứu Độn Giáp Thiên Thư, cũng đóng vai trò là người truyền tin giữa Hứa Thành và người trong bộ lạc.

Người bộ lạc Hữu Hùng tuy kỳ lạ tại sao thủ lĩnh không thường xuyên ra ngoài thị sát như vậy, nhưng vì có Thương Hiệt, mọi việc

trong bộ lạc đều trật tự.

Quân đội của Xi Vưu tuy vẫn không ngừng quấy rối ở đây, nhưng vẫn chưa có động tĩnh lớn.

Trong những ngày này, Hứa Thành vẫn luôn nghiên cứu cục diện hiện tại.

Hứa Thành đã từng lén lút quan sát quân đội của Xi Vưu, theo Hứa Thành thấy quân đội của Xi Vưu thực sự tinh nhuệ, mỗi người đều dũng mãnh phi thường, hoàn toàn không thể so sánh với những người già yếu của bách tộc.

Sách "Long Ngư Hà Đồ" thời Hán ghi lại: "Xi Vưu có tám mươi mốt anh em, đều thân thú người nói, đầu đồng trán sắt, ăn cát sỏi, chế tạo binh khí đao kích đại nỗ, uy chấn thiên hạ, giết chóc vô đạo, không nhân từ." Hứa Thành ban đầu chỉ nghĩ đó là sự thêm thắt của hậu nhân, nhưng khi nhìn thấy tám mươi mốt anh em đó liền giật mình, vì theo Hứa Thành thấy, tám mươi mốt anh em đó còn hung tàn hơn cả trong ghi chép.

Những anh em của Xi Vưu đó toàn bộ đều lựa chọn cộng sinh với gấu xám, ai nấy đều có tướng mạo hung ác dị thường, trên thân thể to lớn mặc áo giáp kiên cố.

Khi nhìn thấy những anh em của Xi Vưu đó, Hứa Thành rõ ràng thấy dung mạo của một số người cực kỳ giống với Khoa Phụ mà hắn đã thấy sau cánh cửa thanh đồng.

Ngoài thể hình khác nhau, dung mạo hoàn toàn không có gì khác biệt.

Nhìn đến đây, Hứa Thành xác định sức mạnh của hai bộ lạc không cùng một cấp độ.

Trận pháp sương mù của Xi Vưu cùng với những phương pháp

cộng sinh đó, Hứa Thành có thể xác định là được truyền thừa từ Nữ Oa và Phục Hy.

Xi Vưu có Phong Bá và Vũ Sư tương trợ, xem ra Phong Bá và Vũ Sư đã nhận được truyền thừa trận pháp của Phục Hy và Nữ Oa.

Nhưng mọi chuyện Hứa Thành không thể can thiệp quá nhiều, nếu không hướng đi của thế giới chắc chắn sẽ phát triển theo hướng trở thành Phượng Hoàng Vương.

Điều này Hứa Thành không muốn thấy.

Vào một ngày nắng chói chang.

Viêm Đế đến đầu quân.

Lãnh địa của Viêm Đế đã bị Xi Vưu chiếm lĩnh hoàn toàn, lần này đến chỉ có một số tàn binh bại tướng.

Dung mạo của Viêm Đế thô kệch, thân thể cực kỳ cường tráng, chỉ là trên người đầy những vết thương lớn nhỏ.

Người bộ lạc của Viêm Đế, đối với việc nghiên cứu thảo dược rất sâu, vì vậy những vết thương đó tuy trông đáng sợ, nhưng cơ bản không có gì đáng ngại.

Cùng đi theo Viêm Đế còn có Hình Thiên.

Hình Thiên là chiến sĩ dũng mãnh thiện chiến nhất trong bộ lạc của Viêm Đế.

Chỉ là Hình Thiên rõ ràng không phục Hứa Thành làm cộng chủ thiên hạ, vẫn luôn không cho Hứa Thành sắc mặt tốt.

Hứa Thành tự nhiên sẽ không bạc đãi Viêm Đế, bây giờ việc quan trọng nhất là đánh bại Xi Vưu.

Trong lịch sử, Hoàng Đế lấy yếu thắng mạnh, dùng ưu thế yếu hơn để đánh bại Xi Vưu, nhưng thế lực của Xi Vưu không bị tổn

thương nặng nề, chỉ di dời về phía nam mà thôi.

Cho nên Xi Vưu không thể giết.

Phẩm tính của Xi Vưu chắc chắn không xấu đến mức đó.

Xi Vưu và Hoàng Đế cùng được tôn làm chiến thần, tự nhiên có lý do của nó.

Nhưng Viêm Đế đã đến, tự nhiên phải tiếp đãi chu đáo, dù sao đây mới là đạo đãi khách.

Viêm Đế tuy không còn thế lực, nhưng uy tín của Thần Nông thị vẫn còn, chỉ cần cho Viêm Đế thời gian, rất nhanh có thể tái tổ chức một bộ lạc.

Dù sao trước đây Thần Nông thị mới là cộng chủ thiên hạ, sau khi Thần Nông thị suy yếu, Hoa tộc của Hoàng Đế mới nổi lên.

Trên yến tiệc, Hứa Thành đặc biệt giới thiệu Thanh Điểu và Tiểu Kim cho Viêm Đế, dù sao đó là công chúa và cận thần của quốc gia Tây Vương Mẫu.

Quốc gia Tây Vương Mẫu trong thời đại này là một danh từ bí ẩn và hùng mạnh, thấy Hứa Thành có thể liên hợp với quốc gia Tây Vương Mẫu, Viêm Đế tự nhiên thu lại những suy nghĩ nhỏ nhặt đó.

Trong những ngày tiếp theo, vì Xi Vưu do thám biết được quốc gia Tây Vương Mẫu đứng về phía Hoàng Đế, nên hai bên vẫn luôn giằng co, đều ở hậu phương của chiến trường hai bên sinh sôi nảy nở.

Cứ như vậy kéo dài mười năm, trong thời gian đó tuy có những va chạm nhỏ không ngừng, nhưng vẫn chưa xảy ra xung đột lớn.

Tiểu Kim cũng đã mười sáu tuổi.

Viêm Đế cũng đã liên hợp các cựu thần lại với nhau, thế lực chỉ đứng sau Xi Vưu và Hoàng Đế.

Chương 246

Trong thời gian đó, Hình Thiên vẫn luôn xúi giục Viêm Đế giết Hứa Thành để thay thế, nhưng cuối cùng Viêm Đế lại quyết định giao Hình Thiên cho Hứa Thành, mặc cho Hứa Thành xử trí.

Hứa Thành tuy bất ngờ, nhưng thuận theo ý của mọi người, đã chặt đầu Hình Thiên, cùng với thân thể chôn ở núi Thường Dương.

Nhưng hành động này của Viêm Đế cũng đã thu hút các bộ lạc nhỏ yếu đến đầu quân, vì những bộ lạc nhỏ yếu đó đã thấy được lòng nhân nghĩa của Viêm Đế.

Thời thượng cổ rất coi trọng điều này, thủ lĩnh tàn bạo tuyệt đối không có cách nào thống trị lâu dài.

Hứa Thành sau khi thấy vậy, rõ ràng cũng đã hiểu được đạo sinh tồn của thời thượng cổ.

Trước đây những bộ lạc nhỏ yếu đó sở dĩ không đầu quân, là vì lần này đối đầu với Xi Vưu, không biết bên nào sẽ thắng lợi.

Viêm Đế lại khác, với tư cách là thủ lĩnh của Thần Nông thị, từng là cộng chủ thiên hạ, rõ ràng càng được lòng người hơn.

Hứa Thành cũng không muốn tiếp tục kéo dài cuộc chiến này nữa, càng kéo dài biến số sẽ càng lớn.

Cuối cùng vào một buổi chiều, trong căn nhà của Thương Hiệt.

Thương Hiệt hét lên một tiếng kỳ quái, hưng phấn chạy ra khỏi nhà la hét om sòm.

Hành động điên cuồng của Thương Hiệt, rõ ràng đã lĩnh ngộ được sự ảo diệu của Độn Giáp Thiên Thư.

Thương Hiệt hưng phấn chạy về phía nơi ở của Hứa Thành, Hứa Thành đang nghiên cứu địa hình xung quanh, thấy bộ dạng của Thương Hiệt cũng có chút không hiểu.

Nhưng khi thấy Thương Hiệt giơ Độn Giáp Thiên Thư lên, hắn lập tức hiểu ra Thương Hiệt đã lĩnh ngộ được Độn Giáp Thiên Thư.

Việc Thương Hiệt lĩnh ngộ rõ ràng nằm ngoài dự liệu của Hứa Thành, vì Độn Giáp Thiên Thư Hứa Thành cũng đã xem qua, muốn hoàn toàn lĩnh ngộ, năng lượng hiện tại của hệ thống hoàn toàn không đủ.

"Ông, ông đã lĩnh ngộ được Độn Giáp Thiên Thư rồi sao?" Thương Hiệt kích động gật đầu.

"Thủ lĩnh, cuối cùng cũng có thể khai chiến với Xi Vưu rồi!" Hứa Thành gật đầu, hắn vốn định khai chiến với Xi Vưu trong thời gian gần, việc Thương Hiệt lĩnh ngộ lại khiến hắn có thêm một phần thắng.

Ngay sau đó, toàn bộ bộ lạc bắt đầu vận hành, rõ ràng có động thái lớn.

Phía bên kia của Xi Vưu cũng nhận được tin tức này ngay lập tức.

Trong đôi mắt lạnh lùng không biết đang nghĩ gì.

"Không nhịn được nữa sao?" Lúc này một người anh em của Xi Vưu nói: "Thủ lĩnh, bây giờ việc quan trọng nhất của chúng ta là công phá bộ lạc của Hoàng Đế trước khi họ chuẩn bị xong." Xi Vưu xua tay.

"Có quốc gia Tây Vương Mẫu tương trợ, quốc gia Tây Vương Mẫu đó nổi tiếng là bí ẩn và hùng mạnh, ở ngoài ngàn dặm, là cộng chủ của phương viên mấy ngàn dặm, quốc gia Tây Vương Mẫu đó nếu đã có thể yên tâm giao tiểu công chúa cho Hoàng Đế, e rằng sẽ có

thủ đoạn không ai biết được.” Lúc này một ông già gầy gò bên cạnh Xi Vưu nói: “Thủ lĩnh, có Vũ Sư tôi đây, Hoàng Đế đó có lợi hại đến đâu, trước mặt hồng thủy cũng không có sức chống cự.” Xi Vưu rõ ràng mặt đầy kinh hỉ.

“Chuẩn bị mười năm, trận pháp đó thật sự đã chuẩn bị xong rồi sao?” Vũ Sư kia mặt đầy tự đắc.

“Thủ lĩnh, anh em của tôi Phong Bá đang chuẩn bị ở đó, chắc chắn có thể đưa tất cả những người đối diện xuống địa ngục.” Xi Vưu lập tức nói: “Nhanh, dẫn ta đi xem!” Xi Vưu đi theo Vũ Sư đến một tế đàn khổng lồ, trên đó đầy đầu lâu của người và động vật, một loại sức mạnh kỳ dị lan tỏa trong đó.

Sức mạnh của gió và nước được thể hiện trên đó với sức mạnh cực lớn.

Sức mạnh cực kỳ cường đại đó, đủ để hủy diệt tất cả.

Xi Vưu sau khi thấy vậy ánh mắt cực kỳ sáng.

“Tốt, tốt, tốt, lần này tên nhóc Hoàng Đế đó nhất định sẽ bị ta đánh bại hoàn toàn!” Xi Vưu và Phong Bá Vũ Sư ở đó cười lớn cực kỳ ngông cuồng.

Bên phía Hứa Thành.

Thương Hiệt đang dựa vào những ghi chép trên Độn Giáp Thiên Thư, chuẩn bị một trận pháp.

Một trận pháp có thể tăng cường sức mạnh của binh sĩ rất lớn, cơ bản giống như một trận pháp tăng phúc, không chỉ có thể nâng cao sĩ khí mà còn có thể tăng sức mạnh và tốc độ lên hai phần.

Đừng coi thường hai phần, trên chiến trường, thêm một chút sức lực cũng có thể bảo mệnh.

Ví dụ như binh sĩ của hai bên, khi cận chiến, nhiều hơn đối phương một chút sức lực cũng là mấu chốt để đánh bại đối phương.

Nhưng vào lúc này, trên bầu trời đột nhiên xuất hiện sương mù dày đặc.

Hứa Thành sau khi thấy sương mù dày đặc đó, liền hiểu ra là do phía Xi Vưu gây ra.

Nhưng sương mù dày đặc tuy tầm nhìn thấp, nhưng những sương mù đó không phải là sương mù do Hắc Vụ chi chủ tạo ra.

Trong sương mù đó ẩn chứa một loại côn trùng nhỏ kỳ dị, theo đường miệng mũi đi vào, gây ra bệnh tật cho người bách tộc.

Viêm Đế sau khi thấy vậy, trực tiếp lấy dược thảo, những dược thảo đó sau khi chế thành thuốc, trông như từng viên thuốc màu đỏ.

Những viên thuốc đó sau khi cho các tộc nhân uống, từ tai, miệng, mũi đều xuất hiện rất nhiều côn trùng.

Nhìn thấy những con côn trùng đó, Hứa Thành nói: "Bây giờ Xi Vưu rõ ràng đã bắt đầu hành động, bây giờ việc chúng ta cần làm nhất là giết hết những con côn trùng đó." Nghe Hứa Thành nói vậy, các thủ lĩnh của các tộc khác rõ ràng cũng rất đồng tình.

Viêm Đế nói: "Loại côn trùng này chỉ sinh trưởng trong não động vật hoặc người, xem ra Xi Vưu không biết đã tàn hại bao nhiêu sinh linh, để một người như vậy làm cộng chủ thiên hạ, thật sự không thể khiến người ta tin phục." Các thủ lĩnh khác tự nhiên cũng gật đầu.

Trong thời gian tiếp theo, quân đội của Hứa Thành và quân đội của Xi Vưu đã xảy ra một số va chạm không lớn không nhỏ, nhưng quân đội của Xi Vưu thực sự quá mạnh mẽ cộng thêm sương mù che phủ, bên Hứa Thành gần như không có sức chống cự.

Trong thời gian tiếp theo, Thương Hiệt toàn quyền phụ trách việc

chế tạo chỉ nam xa, pháp trận tăng phúc chiến lực cũng đã làm xong.

Pháp trận, thực chất là một trăm lẻ tám chiếc trống lớn làm bằng da quỳ ngưu.

Trống lớn vừa gõ, sĩ khí bên Hứa Thành như cầu vồng, quân đội của Xi Vưu vì ảnh hưởng của trống lớn, cũng đều như tôm chân mềm, bị bên Hứa Thành đánh cho tan tác.

Bên Xi Vưu cũng phát động đại hồng thủy, biến thành một vùng hồ bạc.

Chương 247

May mắn có Tiểu Ngân, bây giờ Tiểu Ngân đã tiến hóa thành một con thú cực kỳ mạnh mẽ, trực tiếp đào một đường hầm xung quanh vùng nước đó.

Đường hầm đó trực tiếp dẫn nước vào một cái hồ lớn khô cạn gần đó.

Trải qua mấy tháng, một trận chiến lớn đã nổ ra ở Trục Lộc, Hứa Thành dẫn đầu bách tộc đánh lui Xi Vưu.

Hai bên đàm phán, Hoàng Đế khống chế phương bắc, Xi Vưu khống chế phương nam.

Sau trận chiến này, các bộ lạc lớn nhỏ vì sợ hãi uy nghiêm của Hoàng Đế và Viêm Đế, chỉ có thể an tâm phát triển, không còn gây chiến tranh nữa, đón chào một thời thịnh thế.

Tiểu Kim và Thanh Điểu cũng từ biệt Hứa Thành, bây giờ là ngày trở về kế thừa vương vị.

Hứa Thành đem viên đan dược mà hắn đã lén lút để lại ở lăng mộ Tần Thủy Hoàng tặng cho Tiểu Kim, và dặn cô phải chờ hắn trong vẫn ngọc.

Tiểu Kim đồng ý, tuy không nỡ, nhưng Tiểu Kim phải trở về.

Tiểu Bạch được tôn xưng là Cửu Thiên Huyền Nữ, Tiểu Ngân vì đã cứu mọi người trong trận đại hồng thủy, được tôn xưng là Ứng Long.

Hứa Thành cuối cùng vào một đêm, lại một lần nữa mơ thấy con mắt màu xanh đó.

Con mắt màu xanh không nói gì, chỉ vẫn như cũ trên sử sách thời

gian hiển thị lịch sử tương lai.

Hạ, Thương, Tây Chu lần này tồn tại, chỉ là lịch sử ở thời Chiến Quốc lại xảy ra sai lệch, nguyên nhân là Đại Việt không có được hắc long, Vệ Ưởng (Thương Ưởng) không tiến hành biến pháp cho Đại Việt, Đại Việt cũng không xuất hiện lục đại minh chủ.

Các nước chinh chiến không ngừng, cuối cùng Sở quốc và Tề quốc giành được bá quyền thiên hạ, chia thiên hạ thành hai nửa.

Cuối cùng các nước khác lần lượt diệt vong.

Cuối cùng sau một trăm năm chiến tranh, Sở quốc bị Tề quốc tiêu diệt, Tề quốc lại biết được trên thế giới còn có các quốc gia khác.

Cuộc đông chinh của Alexander Đại đế cũng đến đây, bị Tề quốc đánh bại, trực tiếp phát hiện ra thế giới bên ngoài.

Tề quốc trực tiếp bắt đầu tiến hành thực dân, đưa dân tộc An Lạc đi khắp thế giới, trở thành quốc gia mặt trời không bao giờ lặn đầu tiên trên thế giới.

Cứ như vậy trải qua năm trăm năm, Tề quốc nội loạn, An Lạc bắt đầu chia năm xẻ bảy, những thuộc địa đó cũng lần lượt tự lập làm vua.

Nhìn thấy lịch sử hoàn toàn khác biệt, Hứa Thành liền biết mình có việc phải làm.

Việc cần làm bây giờ của Hứa Thành là đưa hắc long đến.

Sau khi Hứa Thành tỉnh lại, phát hiện mình không phải ở tẩm cung, mà là một vùng hoang dã ngoại ô, Tiểu Bạch và Tiểu Ngân cũng xuất hiện ở đây.

Tiểu Bạch và Tiểu Ngân rõ ràng cũng khá mơ màng, nhưng có Hứa Thành ở đây, cũng không có gì khác biệt lớn.

Hứa Thành nhìn xung quanh vùng hoang dã, qua hệ thống biết được một lát nữa Tần Văn Công sẽ xuất hiện.

Hứa Thành lấy trứng rồng trong không gian nhẫn ra.

Trứng rồng vừa lấy ra, lập tức vỡ tan, nở ra một con hắc long nhỏ.

Con hắc long nhỏ vừa sinh ra, đã ăn hết vỏ trứng, sau khi ăn xong, con hắc long nhỏ lớn lên, cao tới năm mét.

Một lúc sau, một trận tiếng vó ngựa vang lên, Hứa Thành thu Tiểu Bạch và Tiểu Ngân vào không gian nhẫn, trốn đi, một đám binh sĩ nhìn thấy con hắc long nhỏ rõ ràng vô cùng kinh ngạc.

Một lúc sau, phía sau những binh sĩ đó, xuất hiện một người ăn mặc hoa lệ.

Người đó rõ ràng là Tần Văn Công.

Tần Văn Công nhìn thấy con hắc long tự nhiên đại hỷ, trực tiếp lệnh cho người bắt con hắc long nhỏ lại, nhìn thấy cảnh này, Hứa Thành rõ ràng cũng khá vui mừng.

Nhiệm vụ lần này hoàn thành khá nhẹ nhàng.

Lúc này, con mắt màu xanh lại xuất hiện trước mặt Hứa Thành.

Lần này, sử sách thời gian rõ ràng lại diễn biến ra một lịch sử cực kỳ quái dị.

Trong lịch sử này, Tần Thủy Hoàng đã ăn thuốc trường sinh bất lão, và giam cầm tất cả những người dân Uyển Cừ, kỹ thuật của những người dân Uyển Cừ cũng bị Tần Thủy Hoàng phá giải.

Sau mấy trăm năm tiến bộ, Tần Thủy Hoàng ra sức đề cao Mặc gia và Lỗ Ban gia, vào năm thứ 300 lập quốc, xuất hiện tên lửa đầu tiên bay lên trời.

Sau khi tên lửa bay lên trời, trên quỹ đạo trái đất cũng xuất hiện vệ tinh đầu tiên.

Vệ tinh đó giống như một khởi đầu, bắt đầu sự thống trị hàng vạn năm của Tần Thủy Hoàng.

Trong thời gian đó, toàn bộ hệ mặt trời thậm chí cả dải ngân hà đều cắm cờ của Đại Tần đế quốc.

Cuối cùng chiến tranh giữa các vì sao bùng nổ, trong chiến tranh thăng hoa, trực tiếp tiêu diệt người ngoài hành tinh.

Đại Tần đế quốc cũng trở thành bá chủ của dải ngân hà.

Lịch sử như vậy Hứa Thành không thể không xem, vì sự phát triển lịch sử của Đại Tần đế quốc thực sự quá lệch lạc.

Trong chốc lát, Hứa Thành đã đến một con đường sàn đạo.

Một đoàn xe phòng vệ nghiêm ngặt đang từ từ tiến về phía trước.

Hứa Thành biết, e rằng đây là lúc Tần Thủy Hoàng đi nhận thuốc trường sinh bất lão.

Thuốc trường sinh bất lão đó tuyệt đối không thể để Tần Thủy Hoàng ăn.

Chương 248

Thôi vậy, Hứa Thành trực tiếp lợi dụng Phá Vọng Chi Nhãn khóa chặt mục tiêu Tần Thủy Hoàng, trực tiếp dùng Lạc Tuyết kiếm giết chết Tần Thủy Hoàng trong xe ngựa.

Ban đầu Tần Thủy Hoàng có thể sống đến lúc ăn thuốc trường sinh bất lão, nhưng bây giờ không cần nữa.

Hứa Thành thấy trong đó có một Bạch Uyên trông giống hệt mình, không khỏi thắc mắc Bạch Uyên đó rốt cuộc là ai.

Tần Thủy Hoàng giấu kín việc băng hà, đoàn xe tiếp tục đi về phía lò luyện thuốc trường sinh bất lão.

Hứa Thành cũng đến nơi luyện thuốc, phát hiện Bạch Uyên kia chỉ giống mình, không có chút liên quan nào.

Nhưng Bạch Uyên chắc chắn cũng là người đã ăn thuốc trường sinh bất lão, không biết trong xã hội hiện đại đang trốn ở đâu.

Dung mạo giống Hứa Thành, có lẽ vẫn luôn ẩn nấp trong bóng tối.

Nhưng Hứa Thành không muốn để Bạch Uyên sống đến hiện đại, trực tiếp đào mộ sống của Bạch Uyên, giết chết Bạch Uyên trong mộ.

Sau khi con mắt màu xanh và sử sách thời gian xuất hiện, trực tiếp kể lại lịch sử tiếp theo cho Hứa Thành.

Trong lịch sử tiếp theo, Hạng Vũ không bị Lưu Bang giết chết, ngược lại, Hàn Tín được Hạng Vũ trọng dụng.

Còn Lưu Bang, đã bị Hạng Trang giết chết tại Hồng Môn Yến.

Tuy sự phát triển tiếp theo gần giống với lịch sử, cũng vào năm 1900 bước vào xã hội hiện đại, nhưng mọi thứ đã thay đổi, vì sau khi

bước vào xã hội hiện đại lại có hoàng đế tồn tại.

Hứa Thành không thể nhịn được, hồng nhan tri kỷ chết không toàn thây, đoàn đội tan rã.

Câu chuyện của thế giới đạo mộ có xảy ra hay không là hai chuyện.

Tiếp theo Hứa Thành lại đến quân doanh của Hạng Vũ, trực tiếp đưa Ngu Cơ đến giường của Hàn Tín.

Chuyện tiếp theo tự nhiên thú vị, Hạng Vũ sau khi phát hiện chuyện này, trực tiếp đuổi Hàn Tín ra khỏi quân doanh.

Hàn Tín tự nhiên khá thất vọng, vì trong lòng nghĩ rằng Hạng Vũ đã liên hợp với Ngu Cơ cố ý đuổi mình đi.

Hạng Vũ nhất định là vì công cao lấn chủ, cho nên mới đuổi mình đi sớm.

Nếu đã như vậy, thì đừng trách ta bất nghĩa.

Dưới sự giới thiệu của Tiêu Hà, Hàn Tín đi theo Lưu Bang, và giúp Lưu Bang đoạt lại những vùng đất đã mất.

Cuối cùng ở bờ Ô Giang, Hạng Vũ tận mắt nhìn thấy thuộc hạ và Ngu Cơ của mình bị tàn sát sạch sẽ, khi định qua sông, Hứa Thành xuất hiện trong lương đình bên bờ Ô Giang.

Hứa Thành nói một câu.

"Còn mặt mũi nào đối diện với phụ lão Giang Đông." Hạng Vũ nghe xong tự nhiên bi phẫn tột cùng, trực tiếp tự sát bên bờ sông, sau đó thi thể của Hạng Vũ bị các tướng lĩnh của Lưu Bang đuổi đến phân chia.

Con mắt màu xanh lúc này lại xuất hiện, chỉ là lần này có chuyện kỳ lạ.

Vì trong sử sách thời gian xuất hiện một biến số.

Người đó chính là Vương Mãng.

Vương Mãng là một người yêu thích lịch sử xuyên không từ xã hội hiện đại năm 2030, cuối cùng từng bước một, thành công lên ngôi hoàng đế.

Giết chết Lưu Tú, thiên hạ không còn ai là đối thủ của Vương Mãng.

Cuối cùng khai quật lăng mộ Ly Sơn, có được đan dược trường sinh bất lão, sau khi ăn vào, Vương Mãng vào năm 214 tuổi, cuối cùng đã thực hiện được xã hội đại đồng.

Nhưng xã hội đại đồng tuy tốt, nhưng không phải là điều Hứa Thành muốn thấy.

Hắn trực tiếp đến hiện trường trận quyết chiến ở Côn Dương giữa Vương Mãng và Lưu Tú.

Binh lực của Lưu Tú chỉ có 3 vạn, xa không phải là đối thủ của 40 vạn đại quân của Vương Mãng.

Thấy vậy, Hứa Thành trực tiếp đổi một cuộn trục thuật vẫn thạch và một cuộn trục thuật thị huyết từ hệ thống.

Khi đại quân của Vương Mãng nghỉ ngơi, Hứa Thành trực tiếp triệu hồi vẫn thạch trong đêm hướng về quân doanh của Vương Mãng ném tới.

Đại quân của Vương Mãng lập tức một phen kêu la thảm thiết.

Ngay sau đó Hứa Thành lại thả thuật thị huyết trong quân doanh của Lưu Tú.

Các binh sĩ của Lưu Tú, ai nấy đều trở nên dũng mãnh thiện chiến, xông vào quân của Vương Mãng đánh bại toàn bộ đại quân tân triều

của Vương Mãng.

Sau này sách sử ghi lại: Đêm có sao băng rơi vào doanh trại, ban ngày mây như núi sập, khi rơi xuống doanh trại, chưa đến đất một thước đã tan, binh sĩ đều sợ hãi nằm rạp xuống.

Trận Côn Dương lập tức trở thành trận chiến mang màu sắc huyền thoại nhất trong lịch sử, trận chiến này cũng đã dập tắt hoàn toàn tân triều do Vương Mãng soán ngôi.

Tiến trình của sử sách thời gian lại một lần nữa thay đổi.

Đến thời Tam Quốc, ban đầu Tào Phi vẫn chưa chết, vẫn luôn đè ép Tư Mã Ý.

Nếu Tư Mã Ý không soán ngôi thì không có triều Tấn.

Chuyện xảy ra tiếp theo, Hứa Thành không tiếp tục xem, vì trong mắt hắn, kết cục đó không có gì khác biệt so với trước.

Nghĩ đến đây, Hứa Thành đến phủ đệ của Tào Phi, trực tiếp hạ độc vào cơm của Tào Phi.

Sau khi Tào Phi chết, Tào Duệ kế vị, nhưng sau khi Tào Duệ kế vị mười mấy năm, cũng bị Hứa Thành độc chết.

Chương 249

Lúc đó trở ngại lớn nhất của Tư Mã Ý là Tào Sảng, Tào Sảng cuối cùng cũng bị Hứa Thành ngầm xử lý.

Nhìn thấy sự thay đổi của lịch sử, Hứa Thành mỉm cười hài lòng.

Nhưng để đạt được dòng thời gian lịch sử đạo mộ chính xác, Hứa Thành còn nhiều việc phải làm.

Giúp Tùy Dạng Đế giết chết anh trai mình, trở thành cận thần của Tùy Dạng Đế, và đề nghị xây dựng Đại Vận Hà và ba lần chinh phạt Cao Câu Ly.

Giúp Đường Thái Tông tiến hành biến cố Huyền Vũ Môn, thuận lợi đưa Lý Nhị lên ngôi.

Cuối cùng lại vào thời nhà Minh, giúp Chu Nguyên Chương giành được thắng lợi, trở thành hoàng đế Đại Minh.

Hóa danh thành Uông Tàng Hải, giúp Vạn Nô Vương xây dựng Vân Thiên Cung, Uông gia từ đó giữ lại hình xăm phượng hoàng.

Đặt mộ dưới đáy biển, bí mật về cá mày rắn đồng chờ đợi Ngô Tà phát hiện.

Cuối thời Minh, hóa danh Vương Chung, giúp Dã Trư Bì, xây dựng thế lực của mình, và chặt đứt long mạch Tần Lĩnh.

Và tập hợp long mạch rải rác vào một cái cây.

Vào thời Dân quốc, Hứa Thành cứu sống Hoắc Tiên Cô đang ngàn cân treo sợi tóc, trở thành đại ân nhân trong lòng Hoắc Tiên Cô.

Và nuôi dưỡng một con Nộ Tình Kê bỏ vào không gian nhẫn.

Và nói cho Trương Khải Sơn bí mật trường sinh của Trương gia.

Trương Khải Sơn phản kháng, trực tiếp tiết lộ bí mật cho cấp trên, và diễn biến thành "nó".

Cuối cùng Hứa Thành lại cứu Nhị gia của Ngô Tà.

Tất cả mọi thứ đều là để chỉnh sửa lịch sử trở về thế giới mà hắn quen thuộc.

Cuối cùng, Hứa Thành hoàn thành tất cả, mọi thứ đều phát triển hoàn hảo theo kế hoạch của Hứa Thành.

Sau khi trở về hiện đại, nhìn thấy mọi thứ quen thuộc trước mặt, Hứa Thành vô cùng mãn nguyện.

Nhìn lại thời gian, Hứa Thành phát hiện đã là năm thứ mười sau khi đến núi Côn Luân.

Kịch bản Sa Hải, đã bắt đầu.

Kinh thành lúc này hiển nhiên không còn là Kinh thành của mười năm trước nữa.

Sự thay đổi rõ rệt nhất là xe cộ trên đường nhiều hơn gấp mấy chục lần so với mười năm trước, xung quanh các tòa nhà cao tầng cũng san sát.

Hứa Thành giờ phải đi tìm Bàn Tử trước, còn A Nịnh, tìm được Bàn Tử là có thể biết cô ta ở đâu rồi.

Dù sao cũng mười năm không gặp, không biết bây giờ Bàn Tử có còn ở Phan Gia Viên không.

Hứa Thành bắt một chiếc taxi, bảo tài xế chở đến Phan Gia Viên.

Phan Gia Viên lúc này cũng đã không còn như mười năm trước, ít nhất những chủ quán trong đó Hứa Thành chẳng thấy mấy gương mặt quen thuộc.

Không biết lão Bàn Tử kia đang bày sạp ở đâu, khiến Hứa Thành

có chút mờ mịt.

Kỳ Trân Trai đã thay đổi mặt tiền, trở thành cửa hàng đồ cổ lớn nhất Phan Gia Viên, người ra vào nườm nượp không ngớt.

Sau khi bước vào, Hứa Thành thấy Lưu Thiên đang tiếp đãi khách.

Trải qua mười năm, cậu ta đã hoàn toàn không còn vẻ non nớt ngày xưa.

Khi nhìn thấy Hứa Thành, Lưu Thiên sững sờ, nhưng ngay sau đó ánh mắt sáng lên.

"Hứa gia, ngài đến rồi!" Các vị khách xung quanh đều tò mò về thân phận của Hứa Thành, có thể khiến chưởng quỹ của cửa hàng đồ cổ gọi là "gia".

Lưu Thiên vội vàng pha cho Hứa Thành một ấm trà ngon, rồi mời anh vào gian trong.

Hứa Thành quan sát gian trong, phát hiện nó xa hoa hơn mười năm trước rất nhiều.

Lúc này, Hứa Thành hỏi: "Lưu Thiên, Bàn Tử đi đâu rồi?" Lưu Thiên cẩn thận nhìn ra ngoài, thấy không có ai nhìn về phía này mới nói: "Bàn gia cùng Ngô gia đi đổ đấu rồi ạ." Hứa Thành hơi kỳ lạ, Bàn Tử có bảo bối của Tần Thủy Hoàng kia thì đáng lẽ không thiếu tiền, vậy mà vẫn không bỏ được cái tật đổ đấu.

Thế là Hứa Thành hỏi Lưu Thiên: "Cậu có biết Bàn Tử và Ngô Tà đi đâu không?" Lưu Thiên gãi đầu.

"Hứa gia, chuyện của Bàn gia trước nay đều không cho tôi hỏi nhiều, tôi thật sự không biết Bàn gia đi đâu, chỉ loáng thoáng nghe Bàn gia nhắc tới cổ đồng kinh." Hứa Thành trong lòng khẽ động, bây giờ đã đến lúc cổ đồng kinh xuất hiện rồi sao?

“Bàn Tử đi khi nào?” Lưu Thiên đáp: “Bàn gia mới đi hôm qua, nói là đi hội hợp với Ngô gia.” Hứa Thành gật đầu, uống cạn chén trà.

“Gọi điện cho Bàn Tử, nói là Hứa Thành tôi về rồi.” Lưu Thiên vội vàng gật đầu.

Bây giờ là năm 2013, điện thoại thông minh cũng đã phổ biến.

Lưu Thiên liền gửi một cuộc gọi video qua WeChat cho Bàn Tử.

Chẳng mấy chốc, đầu bên kia đã kết nối, truyền đến giọng nói cà lơ phất phơ của Bàn Tử.

“Lưu Thiên, trong tiệm có chuyện gì à, mà phải gọi video cho Bàn gia tao thế.” Lưu Thiên hiển nhiên có chút không biết nên nói thế nào cho phải.

“Bàn gia, ở đây có một người mà ngài tuyệt đối không ngờ tới đâu.” Bàn Tử nói: “Hửm, có ai mà tao không ngờ tới chứ.” Hứa Thành cảm thấy cứ thế này cũng vô ích, bèn lấy điện thoại của Lưu Thiên.

Bàn Tử ở đầu bên kia không hề già đi chút nào, sau khi nhìn thấy Hứa Thành, anh ta tỏ ra vô cùng ngạc nhiên và kinh ngạc.

Chương 250

“Mẹ kiếp, Lưu Thiên, không phải mày đang trêu Bàn gia đây chứ, kiếm cái mặt nạ da người ở đâu ra thế.” Thấy Bàn Tử không dám tin, Hứa Thành nói: “Được rồi Bàn Tử, không nhận ra tôi à?” Bàn Tử lúc này đang ở trên giường nằm trong xe lửa, dụi dụi mắt, hiển nhiên đã tin lời Hứa Thành.

Sau đó, mắt Bàn Tử phủ một lớp lệ.

“Hứa Thành, mười năm qua cậu rốt cuộc đã đi đâu hả?

Có biết tôi tìm cậu bao lâu không!” Hứa Thành cũng không ngờ Bàn Tử lại có phản ứng lớn như vậy, nhưng nghĩ lại thì cũng đúng.

Dù sao mười năm bặt vô âm tín, đổi lại là ai cũng không chịu nổi.

Hứa Thành có chút áy náy nói: “Xin lỗi, mười năm qua đúng là tôi không phải.” Bàn Tử nói: “Thôi đừng nói nữa, đợi tôi, tôi về ngay đây, tôi bảo Ngô Tà dời kế hoạch lại mấy ngày.” Ngô Tà đang sắp xếp mọi người chuẩn bị công cụ, mười năm rèn luyện khiến cậu bây giờ hoàn toàn không còn vẻ non nớt ngày xưa.

Ngô Tà vừa cất tấm ảnh vợ con trong ví đi, liền nhận được điện thoại của Bàn Tử.

“Hứa Thành về rồi, bây giờ tôi không đi Trường Bạch Sơn nữa, không đi đón Tiểu Ca nữa.” Trong mắt Ngô Tà tức thì lộ vẻ giằng xé, nhìn đám người đang chuẩn bị dụng cụ, cùng với Lê Thốc khó khăn lắm mới tìm được.

Ngô Tà đưa ra một quyết định mà không ai ngờ tới.

“Thu dọn, về nhà!” Vương Mãnh liền nói: “Lão bản, chúng ta thật sự phải về bây giờ sao?” Tất cả mọi người đều không biết rốt cuộc đã

xảy ra chuyện gì, dù sao kế hoạch lần này đã chuẩn bị rất lâu.

"Ừ, về!" Ngô Tà không nói lý do, nhưng những thuộc hạ của cậu cũng không hỏi, chỉ đem những thứ đã chuẩn bị xong đặt lên xe.

Trên đường trở về, Vương Mãnh và Ngô Tà ngồi cùng một xe.

"Lão bản." Ngô Tà xua tay.

"Hứa Thành về rồi." Sau đó Ngô Tà nằm xuống ghế sau ngủ một lát.

Trong lòng Vương Mãnh lại dấy lên sóng to gió lớn không rõ nguyên do.

Nhìn Ngô Tà đang ngủ say, Vương Mãnh không nói gì, đoàn người lái xe quay về.

Ngô Tà đến vào chiều ngày thứ ba, Bàn Tử ra sân bay đón cậu, đi cùng Ngô Tà còn có một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi, thiếu niên đang tò mò nhìn mọi thứ.

Nhìn Hứa Thành, vành mắt Ngô Tà hơi ươn ướt, cậu bước lên ôm chầm lấy Hứa Thành.

"Hứa Thành, mười năm qua anh đã đi đâu?" Hứa Thành cũng có chút cảm động, dù sao cũng có thể cảm nhận được tình cảm nồng nhiệt của Ngô Tà.

"Không sao, mười năm qua cậu thế nào?" Ngô Tà thở dài một hơi, "Từ khi Tiểu Muộn vào trong Thanh Đồng Môn, tôi cũng đã tám năm không gặp anh ấy." Hứa Thành cũng thở dài.

Thấy tâm trạng hai người có chút không ổn, Bàn Tử vội nói: "Thôi bỏ đi, bao nhiêu năm không gặp, tối nay không say không về." Hứa Thành và Ngô Tà tự nhiên gật đầu.

Hứa Thành lại nhìn về phía thiếu niên kia, hỏi Ngô Tà: "Ngô Tà,

đây là?" Thiếu niên kia chủ động tự giới thiệu.

"Chào anh, em tên Lê Thốc, là nhiếp ảnh gia của lão bản." Lê Thốc hiển nhiên có chút sợ hãi Hứa Thành, đặc biệt là trong một trang viên xa hoa như vậy, người có thể sống ở đây tuyệt đối không phải người bình thường.

Không ngờ ông chủ Ngô lại có bạn bè lợi hại như vậy.

Trong lòng Hứa Thành khẽ động, xem ra đây là con bài tẩy Ngô Tà dùng để lật đổ Uông gia.

"Chào cậu." Hứa Thành gật đầu với Lê Thốc.

Lê Thốc hiển nhiên có chút mừng rỡ như được sủng ái, dù sao cũng là một đứa trẻ, đối mặt với nhân vật lớn như vậy chưa có kinh nghiệm.

Nhìn vẻ lúng túng của Lê Thốc, Ngô Tà cười.

"Lê Thốc, đây đều là bạn của tôi, không cần câu nệ." Lê Thốc gật đầu, trong lòng cũng bớt câu nệ đi vài phần.

Công viên Bắc Hải.

Phảng Thiện.

Cách mười năm, Hứa Thành lại trở về nơi này.

Bây giờ Phảng Thiện không còn vẻ sang chảnh như xưa nữa, đã cho ra mắt một số món ăn bình dân hơn.

Bốn người Hứa Thành gọi một phòng riêng, sau đó bắt đầu uống rượu ở đó.

Đối với Hứa Thành mười năm không gặp, Bàn Tử và Ngô Tà hiển nhiên có rất nhiều chuyện để kể, đem những chuyện đã trải qua trong những năm qua trút ra hết cho Hứa Thành.

Nhất là lúc đại náo khách sạn Tân Nguyệt, Doãn Nam Phong kia vì nể mặt Hứa Thành mới cho phép Ngô Tà lấy đi Quỷ Tỳ.

Lê Thốc ngồi bên cạnh nghe như nghe truyện huyền huyễn, nhìn hai người họ chém gió, người sau còn lợi hại hơn người trước.

Chầu rượu kéo dài đến tận đêm khuya, đến khi cả ba người thực sự không uống nổi nữa mới dừng lại.

Đi trên con đường vắng tanh không một bóng người, cả ba cứ thế cười một cách tùy ý.

Lê Thốc ở bên cạnh có chút sợ hãi, vì càng lúc càng cảm thấy ba người này như phát điên.

Trong thời gian tiếp theo, ba người Hứa Thành luôn chuẩn bị cho chuyến đi Trường Bạch Sơn.

Lê Thốc cũng được tạm thời giao cho Vương Mãnh chăm sóc.

Mặc dù Lê Thốc và Vương Mãnh có mâu thuẫn, nhưng cũng không còn cách nào khác, dù sao đi theo cũng chỉ thêm phiền.

Một lần nữa đặt chân đến thôn Doanh Sơn, Hứa Thành gặp lại Thuận Tử.

Thuận Tử bây giờ là ông chủ của một công ty du lịch ở Trường Bạch Sơn, khi nhìn thấy Hứa Thành cũng tỏ vẻ không thể tin được.

Chương 251

Dù sao nếu không có cơ duyên mười năm trước, Thuận Tử cũng chỉ là một người nông dân làm công mà thôi.

Nhưng Hứa Thành, Bàn Tử và Ngô Tà đều biết đường, chỉ hỏi Thuận Tử tình hình đường trong núi bây giờ ra sao.

Thuận Tử vừa nghe ý đồ của họ, liền hiểu ngay họ muốn đến tòa cung điện như ác ma kia.

Tòa cung điện đó Thuận Tử cũng đã từng bí mật phái người đến, nhưng vì tổn thất thảm trọng, cộng thêm mấy lần tuyết lớn phong tỏa núi, nên đã từ bỏ ý định đó.

Nghe nói nhà nước cũng đã phái một đội khảo cổ đến xem xét, nhưng đội khảo cổ đó cũng giống hệt đội khảo cổ hai mươi năm trước, sau khi vào trong thì không bao giờ quay lại.

Điều này khiến Thuận Tử triệt để từ bỏ ý niệm đó.

Sau đó Thuận Tử nói cho Hứa Thành một số tình huống cần chú ý.

Do sự nóng lên toàn cầu, trên núi thỉnh thoảng sẽ xảy ra lở tuyết, nhưng Thuận Tử vì để phát triển du lịch đã tìm ra một con đường an toàn, cơ bản không có nguy hiểm.

Nhưng Hứa Thành không chấp nhận đề nghị của Thuận Tử, tìm Thuận Tử cũng chỉ để hỏi tình hình đường sá, quan trọng nhất là phải tìm đường đến cái lán cũ kia.

Để Tiểu Ngân đào lại con đường năm đó mới là việc Hứa Thành cần làm.

Tạm biệt Thuận Tử, ba người lại đến cái lán cũ năm xưa.

Bây giờ cái lán đã hoàn toàn mất dấu, vì ngọn núi tuyết gần đó đã đổ hết tuyết xuống.

Ước chừng cái lán hiện tại đã bị chôn vùi dưới lòng đất mấy chục mét.

Nhưng Hứa Thành không lo lắng, vì có Tiểu Ngân.

Mặc dù tuyết ở đây cứng như băng, nhưng Hứa Thành có thể dùng Tiểu Ngân để đào sâu vào lớp tuyết.

Triệu hồi Tiểu Ngân, do đã nuốt chửng những oán hồn và các loại thiên tài địa bảo, hình thái cơ thể của nó đã có sự thay đổi lớn.

Tiểu Ngân bây giờ có kích thước gần bằng một con cá sấu.

Tốc độ đào hang càng nhanh vô cùng.

Nhìn hình thái hiện tại của Tiểu Ngân, Ngô Tà và Bàn Tử đều kinh ngạc đến ngây người, vì sự thay đổi của Tiểu Ngân thật sự quá lớn, hình dáng nhỏ bé có thể đậu trên vai trước kia đã trở thành lịch sử.

Rất nhanh, một lối đi khổng lồ xuất hiện trước mặt ba người.

Bàn Tử không khỏi tán thưởng: "Hứa Thành, Tiểu Ngân của cậu ghê gớm thật đấy, bây giờ dưới gầm trời này còn nơi nào không đi được nữa chứ." Ngô Tà hiển nhiên cũng khá đồng tình với cách nói của Bàn Tử, nhìn Tiểu Ngân, Ngô Tà cảm thấy lần đi tìm cổ đồng kinh này lẽ ra nên đưa Hứa Thành đi cùng, dù sao dùng Tiểu Ngân để đổ đấu thì thật sự quá mạnh.

Sau khi vào trong, Tiểu Ngân thuận lợi tìm được lối đi năm xưa, nơi này xem ra mười năm rồi không có ai đến.

Đào lại chỗ mà Tiểu Ngân trước đây đã làm sập, lối đi ban đầu lại một lần nữa hiện ra trước mắt ba người.

Thu Tiểu Ngân vào nhẫn, Hứa Thành lại một lần nữa bước vào lối

đi.

Nhìn lối đi trước mặt, Bàn Tử và Ngô Tà hiển nhiên có chút mơ màng.

Bàn Tử bước tới vỗ vai Hứa Thành nói: "Hứa Thành, cái lối đi này cậu biết ở đâu từ sớm rồi phải không, lúc đó tôi xuống Vân Thiên Cung phải nói là gian nan vô cùng." Ngô Tà cũng bước tới nói: "Thật không biết, lối đi này rốt cuộc được xây dựng khi nào." Hứa Thành lắc đầu.

"Bên trong toàn là dung nham núi lửa, còn có một con chim quái, có thể vào được là may mắn rồi." Bàn Tử nói: "He he Hứa Thành, tôi không trách cậu, vì nơi này thật sự quá khó tìm, lúc đó cậu xuống hoàng lăng có những bảo bối kia chắc không phải từ Vân Thiên Cung chứ?" Hứa Thành nhún vai, không tỏ ý kiến.

Nhìn dáng vẻ không quan tâm của Hứa Thành, Bàn Tử có chút muốn hộc máu.

Tiếp tục đi về phía trước, những dòng chữ mà các chiến sĩ để lại khi đào địa đạo cũng trở thành công cụ giải khuây cho Bàn Tử và Ngô Tà.

Đi được nửa tiếng, cuối cùng cũng đến hang động có hồ dung nham.

Hiện tại trong hang động không có bất kỳ dung nham núi lửa nào tồn tại, chỉ có hồ dung nham ở giữa đang sủi bọt ùng ục.

Nhìn hồ dung nham đó, Bàn Tử nói: "Hứa Thành, con chim quái cậu nói chắc không phải sống trong hồ dung nham này chứ." Hứa Thành gật đầu.

"Lúc đó tôi chưa có khả năng biến thành Phượng Hoàng, con chim quái đó trông cũng tương tự Phượng Hoàng, nhưng lại không phải

Phượng Hoàng.” Ngô Tà nói: “Chúng ta mau đi thôi, bây giờ mà kinh động con chim quái đó, e là không biết sẽ xảy ra chuyện gì.” Hứa Thành gật đầu.

“Không biết con chim quái đó là địch hay bạn, bây giờ đi nhanh thì tốt hơn.” Nhưng khi ba người định đi, dung nham trong hồ bỗng cuộn trào, con chim quái năm xưa lại xuất hiện trước mặt Hứa Thành.

Nhìn thấy Hứa Thành, con chim quái kêu lên một tiếng, làm cả hang động rung chuyển ba lần.

Nhìn con chim quái có tiếng kêu uy lực như vậy, Bàn Tử kéo áo Hứa Thành.

“Hứa Thành, cậu biến thành Phượng Hoàng có đánh bại được con chim quái này không?” Hứa Thành lắc đầu.

“Không biết thái độ của con chim quái này thế nào, bây giờ tôi cứ tĩnh quan kỳ biến.” Bàn Tử gật đầu, dù sao uy áp của con chim quái thật sự quá lớn.

Ngô Tà cũng đang quan sát xung quanh, xem có chỗ nào có thể ẩn nấp ngay lập tức không.

Con chim quái màu đỏ nhìn Hứa Thành, rồi thân thiết đến bên cạnh anh, dùng cổ cọ cọ vào mặt Hứa Thành.

Cảm nhận được thái độ của con chim quái, Bàn Tử và Ngô Tà đều thở phào nhẹ nhõm.

Trạng thái của con chim quái bây giờ chắc chắn sẽ không tấn công nữa.

Hứa Thành lại nhận được một thông tin, con chim quái là thú bảo hộ do nền văn minh thanh đồng để lại, những thú bảo hộ tương tự có bảy con phân bố ở khắp nơi trên thế giới.

Bí mật tối cao mà nền văn minh thanh đồng để lại nằm sau Thanh Đồng Môn, có được bí mật đó có thể biết được sự thật về sự diệt vong của nền văn minh thanh đồng năm đó.

Sau khi truyền đạt thông tin này cho Hứa Thành, con chim quái kêu lên một tiếng rồi quay trở lại hồ dung nham, xem ra nó chuyên môn đợi Hứa Thành ở đây.

Chương 252

Thấy Hứa Thành gật đầu, con chim quái mới lặn xuống đáy hồ dung nham.

Thấy con chim quái thông minh như vậy, Bàn Tử nói: "Hứa Thành, con chim đó không phải đã đưa cho cậu thứ gì đó chứ." Hứa Thành gật đầu.

"Tôi không biết nguyên nhân sâu xa, có lẽ phải vào sau Thanh Đồng Môn mới biết được bí mật gì." Nghe phải vào Thanh Đồng Môn, Bàn Tử và Ngô Tà đều tỏ ra phấn khích, dù sao lúc đó Tiểu Muộn sống chết không cho vào, sớm đã biết sau Thanh Đồng Môn có gì đó rồi.

Tiếp theo vì đã quen đường quen lối, họ dễ dàng đến được vị trí của Thanh Đồng Môn.

Những con người chim kia đã biến mất không dấu vết, không biết đã đi đâu.

Lúc này Ngô Tà nói: "Lúc đó Tiểu Muộn bảo tôi mười năm sau đến đón, bây giờ mới qua tám năm." Hứa Thành gật đầu, ngay sau đó anh lấy ra Quỷ Tỳ từ trong quỷ trảo.

Quỷ Tỳ vừa được cắm vào quỷ trảo, một trận gió lớn nổi lên trong thung lũng nơi có Thanh Đồng Môn.

Cơn gió không biết từ đâu tới, Thanh Đồng Môn từ từ mở ra từ trong ra ngoài.

Thấy hai cánh cửa đồng đã mở ra một khe hở, Hứa Thành gọi Ngô Tà và Bàn Tử cùng lao vào.

Ngay sau đó Hứa Thành lấy Quỷ Tỳ ra khỏi quỷ trảo, Thanh Đồng

Môn cũng lập tức đóng lại.

Ngô Tà và Bàn Tử nhìn cảnh tượng phía sau Thanh Đồng Môn, không khỏi nói: "Hứa Thành, đây không phải là thế giới dưới lòng đất ở lăng Tần Thủy Hoàng năm xưa sao?" Hứa Thành gật đầu.

"Có thể nói là cùng một thế giới, thế giới dưới lòng đất cực kỳ rộng lớn, có lẽ diện tích cũng không kém thế giới trên mặt đất là bao." Miệng của Bàn Tử và Ngô Tà há hốc, hiển nhiên đang tiêu hóa thông tin này.

Thông tin này đối với họ thật sự quá sốc, chẳng lẽ dưới lòng đất còn có một nền văn minh khác hay sao.

Nhìn biểu cảm kinh ngạc của Ngô Tà và Bàn Tử, Hứa Thành không nói gì, vì họ cần thời gian để tiêu hóa.

Một lúc sau Hứa Thành nói: "Tiếp theo tôi có việc bận rồi, tôi có một chuyện phải làm ở đây, chuyện của Tiểu Muộn cứ để sau rồi đi tìm." "Tiểu Bạch, ra đi." Tiểu Bạch sau khi ra ngoài liền hành lễ với Bàn Tử và Ngô Tà.

"Tiểu nữ tử ra mắt hai vị." Nhìn dáng vẻ hiện tại của Tiểu Bạch, đặc biệt là có thể mở miệng nói chuyện, Bàn Tử và Ngô Tà hiển nhiên càng thêm kinh ngạc.

"Hứa Thành, Tiểu Bạch thật sự biến thành người rồi sao?" Bàn Tử và Ngô Tà hiển nhiên vô cùng chấn động, không phản ứng kịp, chỉ ngây ngốc gật đầu.

Nhìn dáng vẻ của hai người, Hứa Thành nói: "Bây giờ đi trước đã, trên đường tôi sẽ giải thích chuyện này cho hai người." Sau đó Hứa Thành để Tiểu Bạch dẫn đường, đưa Bàn Tử và Ngô Tà đi về phía cung điện bằng đồng năm xưa.

Vì thanh kiếm Lạc Tuyết, cũng là Thiên Thần Diệu.

Phải làm rõ rốt cuộc ai đã tạo ra nó.

Trên đường, Hứa Thành giải thích đơn giản cho Bàn Tử và Ngô Tà về việc Tiểu Bạch biến thành người như thế nào, Hứa Thành cũng biết điều này có vẻ hơi thần thoại, nhưng sự thật là như vậy.

Thế giới dưới lòng đất bây giờ không còn những màn sương đen như xưa, xem ra Chủ Nhân Sương Đen đang dưỡng thương.

Cú kiếm năm đó của Hứa Thành đã trực tiếp phá hủy một nửa bản nguyên của Chủ Nhân Sương Đen, chỉ có thể dựa vào năm tháng dài đằng đẵng để hồi phục.

Đoàn người đi rất nhanh, nhanh hơn nhiều so với lần Hứa Thành đi một mình.

Sau khi đi liên tục ba tiếng, họ đã sắp nhìn thấy một góc của cung điện bằng đồng.

Nhìn thấy một góc cung điện, Bàn Tử nói: "Hứa Thành, Tiểu Muộn có ở trong đó không?" Ngô Tà cũng nhìn Hứa Thành với vẻ mặt mong đợi, dù sao nơi đó trông giống như có thể ở được.

Hứa Thành lắc đầu.

"Tiểu Muộn không ở nơi này, bây giờ tôi muốn đi tìm kiếm bí mật của quá khứ." Bàn Tử và Ngô Tà có chút thất vọng, nhưng cũng lấy lại tinh thần đi về phía cung điện bằng đồng.

Có lẽ trong cung điện bằng đồng có thứ gì đó hay ho.

Đến cung điện bằng đồng, Hứa Thành lại một lần nữa đi đến ngã ba đường đó.

Lần này Hứa Thành không đi về phía con đường dẫn đến cổng chính, mà đi về phía nơi Tiểu Bạch đã đi năm xưa.

Dọc đường Hứa Thành hỏi Tiểu Bạch: "Tiểu Bạch, năm xưa cô

lấy được kiếm Lạc Tuyết ở đâu?" Tiểu Bạch lắc đầu.

"Tôi cũng không biết, chỉ nhớ lúc đó đã ở lại cửa điện đồng một lúc, chẳng mấy chốc chủ nhân cũng đến." Hứa Thành gật đầu, ký ức của Tiểu Bạch có khả năng đã bị thay đổi, nhưng ai lại đi thay đổi ký ức của một thi thể chứ?

Người có thể thay đổi ký ức của thi thể, chắc chắn cũng là người vô cùng lợi hại.

Lối đi bây giờ không còn những hồn ma binh lính nhà Ân Thương như xưa, không biết vì sao, Hứa Thành luôn cảm thấy có thứ gì đó đang nhìn trộm mình.

Cảm giác này giống hệt cảm giác bị Chủ Nhân Sương Đen nhìn trộm khi ở trong tòa tháp thông thiên.

Lão bản Vương kia năm xưa muốn thống trị toàn bộ thế giới dưới lòng đất, nhưng Hứa Thành không thấy bóng dáng của lão bản Vương đâu.

Ngay cả Khoa Phụ và con chim khổng lồ trong thế giới dưới lòng đất, có lẽ lão bản Vương không có sự hỗ trợ của Chủ Nhân Sương Đen, tiến triển cũng không thuận lợi.

Dù sao thế giới dưới lòng đất tồn tại quá nhiều di tích văn minh tiền sử, cùng với vô số chủng tộc kỳ dị.

Lão bản Vương muốn thống trị thế giới dưới lòng đất e là không đơn giản như vậy.

Tiếp tục đi về phía trước.

Dần dần Hứa Thành cảm nhận được một luồng khí nóng, luồng khí nóng đó càng lúc càng nóng khi họ đi về phía trước.

Bàn Tử và Ngô Tà không thể chịu nổi luồng khí nóng đó, mồ hôi

chảy ròng ròng.

Tiểu Bạch vội vàng phóng ra hàn lưu, hình thành một vùng cách nhiệt, mới khiến Ngô Tà và Bàn Tử cảm thấy thoải mái.

Bàn Tử có chút kỳ lạ nói: "Hứa Thành, gần đây không phải có dung nham à, sao lại nóng thế này." Hứa Thành nói: "Không biết, cứ đi tiếp rồi nói." Bàn Tử và Ngô Tà gật đầu, dù sao chuyện gì cũng đã thấy, cơ bản sẽ không vì chút trắc trở này mà nản lòng.

Chương 253

Dần dần, khí nóng trong không khí trở nên trong suốt, cảnh tượng trước mặt bắt đầu mờ đi.

Cách lớp cách nhiệt hàn lưu của Tiểu Bạch mà còn cảm nhận được, không biết rốt cuộc có gì.

Nhìn thấy cảnh này, Bàn Tử không khỏi tắc lưỡi.

"Hứa Thành, bây giờ chúng ta không phải đang ở tâm Trái Đất chứ." Ngô Tà nói: "Không đâu, nơi này cách tâm Trái Đất còn xa lắm." Hứa Thành lắc đầu.

"Bây giờ phía trước không biết sẽ có thứ gì tồn tại, hai người cứ đợi ở đây, tôi đi xem trước." Ngô Tà lập tức nói: "Không sao đâu Hứa Thành, chúng tôi đã chuẩn bị tinh thần mất mạng từ lâu rồi, bây giờ quan trọng nhất là giải mã bí ẩn này." Hứa Thành thấy ánh mắt của Ngô Tà và Bàn Tử đều kiên định, liền hiểu họ sẽ không lùi bước.

Thế là Hứa Thành gật đầu: "Vậy thì cùng đi thôi, một lát nữa cứ đi theo Tiểu Bạch, khí lạnh của cô ấy có thể bảo vệ hai người." Bàn Tử và Ngô Tà kiên định gật đầu, dù sao cũng là thân xác thịt, cơ bản không có khả năng chống lại luồng khí nóng này.

Cuối cùng, Hứa Thành đã đến được nguồn gốc của luồng khí nóng.

Đó là một cái lò luyện khổng lồ, cao tới mấy chục mét, bên trong đang cuộn trào dung dịch kim loại hỗn hợp nóng chảy.

Xung quanh lò luyện đầy những lỗ nhỏ dày đặc, khi dung dịch chảy qua những lỗ đó, không một giọt nào chảy ra ngoài.

Nhìn cái lò trước mặt, Hứa Thành có chút kinh ngạc, chẳng lẽ đây

là nơi tạo ra Thiên Thần Diệu sao.

Lúc này Bàn Tử lấy từ trong túi ra một cây xẻng khảo cổ và mấy ống thép, nối chúng lại với nhau rồi đưa vào một lỗ trên lò luyện.

Xẻng khảo cổ sẽ không dễ dàng bị nóng chảy, cách làm của Bàn Tử là chính xác.

Lấy được một ít dung dịch kim loại, Bàn Tử rút ống thép về.

Nhìn dung dịch kim loại trên xẻng khảo cổ, Hứa Thành vội bảo Tiểu Bạch làm nguội dung dịch đó.

Trong một luồng khí lạnh, kim loại sau khi được làm nguội xuất hiện trước mặt mọi người.

Kim loại đó toàn thân màu bạc sáng, giống hệt màu của kiếm Lạc Tuyết, xem ra kiếm Lạc Tuyết được làm từ loại kim loại này.

Hứa Thành lấy kiếm Lạc Tuyết ra, bây giờ kiếm Lạc Tuyết không còn ở trạng thái kiếm Hiên Viên, mà là kiếm Lạc Tuyết đơn thuần.

Kiếm Lạc Tuyết tuy trông không khác gì kim loại trước mặt, nhưng Hứa Thành có thể cảm nhận kiếm Lạc Tuyết có thêm một thứ gì đó so với kim loại.

Bàn Tử đột nhiên nói: "Hứa Thành, thanh kiếm của cậu có tinh khí thần hơn khối kim loại này." Trong đầu Hứa Thành lóe lên một tia sáng.

Đúng vậy, là tinh khí thần.

Khối kim loại tuy bề ngoài màu sắc không khác gì kiếm Lạc Tuyết, nhưng kiếm Lạc Tuyết lại có thêm một chút khí, một chút hồn.

Hứa Thành tin rằng, dù có đúc khối kim loại này thành hình dạng của kiếm Lạc Tuyết, e rằng cũng sẽ không có được tinh thần như kiếm Lạc Tuyết.

Hứa Thành thử dùng kiếm Lạc Tuyết chém vào khối kim loại, không ngờ khối kim loại như một miếng đậu phụ, bị chém thành hai nửa ngay lập tức.

Khối kim loại bị chém thành hai nửa, mặt cắt ngang lại không phải màu bạc sáng, mà giống như một thỏi bạc cũ bị gỉ sét nhiều năm.

Cảm giác đó khiến người ta thấy không thoải mái.

Cả ba người đều có cảm giác này, nhìn mặt cắt ngang, Bàn Tử không khỏi nói: "Hứa Thành, sao tôi cảm thấy thứ này mục nát thế nhỉ." Hứa Thành lắc đầu.

"Bây giờ chưa thể kết luận, một lát nữa tôi phải vào trong lò luyện xem." Nghe Hứa Thành nói vậy, Bàn Tử và Ngô Tà tức thì hiểu ra, e là Hứa Thành sắp thi triển Phượng Hoàng chân thân rồi.

Phượng Hoàng chân thân đến cả ngọn lửa triệu độ cũng không sợ, huống chi cái lò luyện chưa đến một vạn độ.

Quả nhiên, Hứa Thành ra lệnh cho hệ thống biến thành Phượng Hoàng chân thân, hóa thành một tinh linh lửa, trực tiếp lao vào lò luyện như được trời đất đúc thành.

Sau khi vào trong lò luyện, Hứa Thành không cảm thấy bất kỳ sự khó chịu nào, ngược lại lò luyện còn không ngừng cung cấp năng lượng cho anh.

Hứa Thành nhìn dung dịch kim loại đang cuộn trào, không do dự, lập tức lao đầu vào.

Sau khi vào trong, Hứa Thành ngoài cảm giác bên trong có chút dính, cản trở hành động, thì không có bất kỳ sự khó chịu nào khác.

Hứa Thành mở Phá Vọng Chi Nhãn, cố gắng tìm kiếm mọi thứ đáng ngờ bên trong.

Mắt phượng cộng thêm Phá Vọng Chi Nhãn, dung dịch kim loại trong lò luyện đối với Hứa Thành cũng không khác gì không khí.

Cuối cùng Hứa Thành phát hiện ra một khối dung dịch khác biệt bên trong.

Vì dung dịch đó màu xanh, hoàn toàn khác biệt với dung dịch màu bạc sáng xung quanh.

Hứa Thành bay tới, trực tiếp thu dung dịch đó vào không gian nhẫn.

Nhưng dung dịch màu xanh vừa được thu vào không gian nhẫn, nơi tồn tại của dung dịch màu xanh ban đầu xuất hiện một cái lỗ, trực tiếp hút hết toàn bộ dung dịch màu bạc sáng vào.

Chẳng mấy chốc, dung dịch trong toàn bộ lò luyện biến mất không còn tăm hơi, chỉ để lại một cái lỗ đen ngòm.

Cái lỗ đó trông như thông tới địa ngục, Hứa Thành không biết những dung dịch màu bạc sáng kia rốt cuộc thông tới đâu.

Sau đó Hứa Thành bay về, hóa thành hình người xuất hiện trước mặt Ngô Tà và Bàn Tử.

Thấy Hứa Thành trở về, Bàn Tử vội nói: "Thế nào rồi, bên trong có thứ gì không?" Hứa Thành vừa định nói, thì nghe thấy phía sau có tiếng ầm ầm.

Quay đầu nhìn lại, phát hiện lò luyện trời đất kia trực tiếp hạ xuống, để lại một cái hố đen khổng lồ trên mặt đất.

Sau khi lò luyện trời đất hạ xuống, một cây đinh ba màu bạc sáng xuất hiện ở vị trí của lò luyện ban đầu.

Cây đinh ba đó chắc là được đúc từ dung dịch kim loại màu bạc sáng vừa chảy vào hố, còn lò luyện bây giờ không biết đã đi đâu.

Chương 254

Nhưng cây đinh ba này có kích thước quá lớn, thân cao tới mấy chục mét.

Hoàn toàn không biết người như thế nào mới có thể cầm được cây đinh ba này.

Lúc này nhiệt lượng xung quanh cũng bắt đầu không ngừng tụ về phía cây đinh ba, dần dần cây đinh ba biến thành màu đỏ, trực tiếp hấp thụ hết toàn bộ nhiệt lượng.

Nhiệt độ xung quanh tức thì giảm xuống 0 độ.

Bàn Tử và Ngô Tà vội lấy áo da chống lạnh từ trong túi ra mặc vào, bây giờ hai người đang mặc áo mỏng, 0 độ đối với họ quá lạnh.

Cây đinh ba cũng bắt đầu không ngừng xoay tròn, trong lúc xoay tròn liên tục có tạp chất được thải ra, văng ra khắp mặt đất xung quanh toàn là tạp chất màu đen từ dung dịch kim loại.

Nhưng kích thước của cây đinh ba cũng đang không ngừng nhỏ lại, theo thời gian trôi đi, chiều cao và thể tích của cây đinh ba cũng biến thành chiều cao của người bình thường và kích thước vừa đủ để sử dụng.

Cuối cùng cây đinh ba không còn xoay tròn nữa, toàn thân lấp lánh, cảm giác công nghệ giống hệt kiếm Lạc Tuyết của Hứa Thành.

Hứa Thành lấy kiếm Lạc Tuyết ra, phát hiện tinh khí thần của cây đinh ba và kiếm Lạc Tuyết không khác nhau là bao.

Chẳng lẽ kiếm Lạc Tuyết cũng được đúc bằng phương pháp này sao?

Hứa Thành đi về phía cây đinh ba, cây đinh ba đó thật sự quá hấp

dẫn người khác.

Đặt tay lên cán của cây đinh ba, trực tiếp nhấc nó lên.

Sau khi nhấc lên, Hứa Thành phát hiện trọng lượng của nó cũng tương đương với kiếm Lạc Tuyết.

Anh thử cho hai thứ va vào nhau.

"Loảng xoảng" một tiếng vang lớn suýt nữa khiến Hứa Thành bị chấn động não, kiếm Lạc Tuyết và cây đinh ba cũng không ngừng rung động, như muốn tuột khỏi tay.

Tiếng vang đó trực tiếp tác động lên màng nhĩ của Bàn Tử và Ngô Tà, suýt nữa làm họ bị điếc.

Hứa Thành vội cất kiếm Lạc Tuyết và cây đinh ba vào không gian nhẫn.

Đi đến trước mặt Bàn Tử và Ngô Tà hỏi: "Thế nào, bây giờ cảm thấy sao rồi?" Bàn Tử và Ngô Tà liên tục xua tay ý bảo bây giờ không nghe thấy gì.

Hứa Thành không ngờ kiếm Lạc Tuyết và cây đinh ba va vào nhau lại phát ra tiếng vang lớn như vậy.

Vừa rồi Hứa Thành nhất thời không cẩn thận cũng đã trúng chiêu.

Lại đợi khoảng mười mấy phút, Bàn Tử và Ngô Tà bây giờ mới hồi phục.

Bàn Tử lòng còn sợ hãi nói: "Hứa Thành, tiếng vang vừa rồi suýt nữa làm tôi chấn động đến lìa đời." Ngô Tà ngoáy tai: "Hứa Thành, vừa rồi anh làm gì thế, sao kiếm Lạc Tuyết lại có phản ứng mạnh như vậy với cây đinh ba." Hứa Thành lắc đầu.

"Không, tôi không biết, xem ra giữa hai thứ chắc chắn có liên quan, chỉ là bây giờ tôi không biết gì cả." Lúc này Hứa Thành lấy ra

khối dung dịch kim loại màu xanh vừa rồi.

"Vừa rồi tôi thấy trong lò, sau khi lấy khối dung dịch kim loại màu xanh này đi, cây đinh ba mới xuất hiện." Bàn Tử và Ngô Tà nghiêm trọng nhìn khối dung dịch kim loại màu xanh này.

"Hứa Thành, cậu bảo Tiểu Bạch làm nguội dung dịch kim loại này xem nó ra sao." Hứa Thành gật đầu, sau đó Tiểu Bạch phóng khí lạnh về phía dung dịch kim loại.

Nhưng dung dịch kim loại màu xanh này trông nhiệt độ không cao, lại cực kỳ khó làm nguội, nhiệt lượng không ngừng được giải phóng từ bên trong.

Dung dịch kim loại đó giống như một nguồn nhiệt, Tiểu Bạch phóng khí lạnh siêu thấp trong nửa tiếng, mới miễn cưỡng làm đông đặc dung dịch kim loại màu xanh.

Sau khi dung dịch kim loại màu xanh đông đặc, nó trông giống như một khối đồng xanh, trên đó đầy những hoa văn cực kỳ đẹp mắt, cũng không ngừng thay đổi hình dạng.

Hình dạng đó lúc thì biến thành một con dao, lúc thì biến thành một thanh kiếm, lúc lại biến thành một cây thương.

Nhìn khối đồng xanh có chút tinh nghịch trước mặt, Bàn Tử nói: "Khối đồng xanh này trông như một con tắc kè hoa, chỉ là người ta đổi màu sắc, còn nó thì đổi hình dạng." Ngô Tà cũng tấm tắc khen lạ, dù sao loại đồ vật này lần đầu tiên thấy.

Nhìn khối đồng xanh trước mặt, Hứa Thành cũng khá tò mò.

Anh thử cầm khối đồng xanh lên, lúc này khối đồng xanh lại biến về hình dạng thanh kiếm.

Nhưng trong khoảnh khắc Hứa Thành cầm nó, trên chuôi kiếm xuất hiện rất nhiều gai ngược, trực tiếp đâm vào tay Hứa Thành mấy

vết lớn, máu tươi tức thì chảy đầy khối đồng xanh.

Khối đồng xanh sau khi tiếp xúc với máu tươi của Hứa Thành, tức thì như ma cà rồng, máu tươi trên bề mặt đều bị khối đồng xanh hấp thụ vào trong.

Hứa Thành vội ném khối đồng xanh xuống đất, khối đồng xanh biến thành hình dạng một con người, ngũ quan sống động như thật, các bộ phận trên cơ thể cũng vô cùng đầy đủ.

Chỉ là ngũ quan đó có chút tương tự với Hứa Thành.

Một lúc sau, người đồng nhỏ trực tiếp mở mắt, chạy về phía Hứa Thành.

Vừa chạy vừa hét: "Ba ba, ba ba." Nhìn người đồng nhỏ trước mặt, Hứa Thành có chút bất ngờ, tự nhiên lại có thêm một đứa con trai.

Bàn Tử và Ngô Tà ở bên cạnh sớm đã không nhịn được cười, vì người đồng nhỏ dù nhìn thế nào cũng là phiên bản đồng xanh của Hứa Thành.

Người đồng nhỏ kia cao chừng mười centimet, ôm lấy chân Hứa Thành không buông, ngay sau đó tay nó biến ra một thanh kiếm nhỏ chưa tới hai centimet, đâm về phía chân của anh.

Nhìn hành động của người đồng nhỏ, Hứa Thành trực tiếp một cước đá bay nó đi.

Mới nói không hợp đã đâm người ta rồi.

Người đồng nhỏ bị đá bay cũng không tức giận, chỉ miệng không ngừng la hét.

"Máu, máu." Nghe lời của người nhỏ, Bàn Tử nói: "Hứa Thành, người nhỏ này không phải muốn uống máu của cậu chứ, thứ này thật

tà tính.” Hứa Thành lắc đầu.

Hành động của người nhỏ thật quá kỳ quái, hoàn toàn không biết nó là sinh vật gì.

Chương 255

"Tiểu Bạch, đóng băng người nhỏ này lại." Tiểu Bạch nghe vậy gật đầu, sau đó phóng ra luồng khí cực kỳ lạnh lẽo về phía người đồng nhỏ.

Người đồng nhỏ sau khi bị đóng băng bằng khí cực hàn trong ba phút, trên người phủ đầy sương trắng, toàn thân không động đậy.

Sau đó Hứa Thành đem người đồng nhỏ bỏ vào không gian nhẫn.

Rồi Hứa Thành nói với Bàn Tử và Ngô Tà: "Bây giờ chúng ta đi tìm Tiểu Muộn thôi, ở đây không còn thứ gì có giá trị nữa." Bàn Tử chỉ vào cung điện bằng đồng phía sau nói: "Không vào đó xem thử sao?" Hứa Thành cười.

"Bàn Tử, bây giờ chúng ta không cần vào đó xem nữa, vì bên trong căn bản không có gì cả." Nghe Hứa Thành nói vậy, Bàn Tử cũng đành gật đầu đồng ý.

Hứa Thành không ngờ mười năm trôi qua, tính cách tham tài của Bàn Tử vẫn không thay đổi.

Chưa đi ra khỏi phạm vi điện đồng, một người quái dị cao đến chín mét lao về phía Hứa Thành.

Người quái dị đó toàn thân màu xanh, chỉ có hai mắt híp lại.

Vì người quái dị đó quá cao lớn, Bàn Tử và Ngô Tà sợ đến mặt mày tái mét.

Hứa Thành lại thấy người quái dị đó thiếu mất nửa bàn tay, nhưng lại không giống Khoa Phụ năm xưa.

Vì Khoa Phụ kia toàn thân mọc đầy những cục thịt, xấu xí hơn người khổng lồ màu xanh này rất nhiều.

Nhưng người khổng lồ màu xanh sau khi nhìn thấy Hứa Thành, phát ra một tiếng gầm giận dữ, như thể Hứa Thành đã giết người nhà của nó.

Hứa Thành nhìn thấy lửa giận trong mắt người khổng lồ màu xanh, người khổng lồ màu xanh này rõ ràng nhận ra Hứa Thành.

Điều này khiến Hứa Thành có chút không hiểu, Khoa Phụ chẳng lẽ đã biến dị hay sao.

Hứa Thành lấy ra kiếm Lạc Tuyết, Hứa Thành có lẽ sẽ sợ Khoa Phụ, nhưng Khoa Phụ bây giờ trong mắt Hứa Thành, cũng chẳng khác gì gà đất chó sành.

Thấy Hứa Thành lấy ra kiếm Lạc Tuyết, thần sắc của Khoa Phụ lộ ra vẻ kiêng dè, bước chân cũng không khỏi chậm lại.

Bước chân của Khoa Phụ vừa chậm, khí thế đã giảm ba phần, không còn vẻ hung bạo vô địch như lúc đầu.

Khoa Phụ lùi bước tự nhiên làm tăng khí thế của Hứa Thành.

Chiến đấu là như vậy, bên này tiêu thì bên kia trưởng, chỉ có tiến lên không lùi, hy sinh tính mạng mới có thể giành được thắng lợi.

Trong lịch sử, các trận chiến lấy yếu thắng mạnh đều thể hiện tinh thần này.

Khí thế của Hứa Thành đạt đến đỉnh điểm, bước chân của Khoa Phụ khựng lại, vì nó cảm nhận được khí thế chưa từng có từ trên người Hứa Thành.

Tung hoành ở thế giới dưới lòng đất mấy nghìn năm, Khoa Phụ chưa từng thấy nhân vật nào như vậy.

Ít lâu trước nó đã nuốt chửng một ngọn núi thịt khổng lồ, nhưng cũng chỉ biến thành thức ăn của nó mà thôi.

Khoa Phụ không do dự, sau đó sải bước, điên cuồng chạy về phía nó đến.

Tốc độ của Khoa Phụ rất nhanh, chẳng mấy chốc đã không thấy bóng dáng.

Không hổ là Khoa Phụ, chạy thật nhanh.

Thấy Khoa Phụ dễ dàng nhận thua như vậy, Hứa Thành hiển nhiên cũng không ngờ.

Thấy Hứa Thành đại phát thần uy, Bàn Tử chạy tới.

"Trời ơi, thực lực của Hứa Thành lại tăng cường rồi, gần bằng lúc cậu biến thành Phượng Hoàng rồi." Hứa Thành không ngờ Bàn Tử lại đưa ra đánh giá như vậy, bèn nói: "Lợi hại hơn lúc tôi biến thành Phượng Hoàng à?" Lúc này Ngô Tà cũng chạy tới, nghe Hứa Thành thắc mắc, bèn nói: "Hứa Thành, vừa rồi anh hoàn toàn khác hẳn, như thể dung nhập vào trời đất, hoàn toàn không thể so sánh với mười năm trước." Hứa Thành lại không cảm thấy vậy, không ngờ Bàn Tử và Ngô Tà lại đưa ra đánh giá cao như thế.

Nhưng bây giờ quan trọng nhất là tìm Tiểu Muộn.

"Bây giờ chúng ta xuất phát thôi, đi theo hướng của Khoa Phụ kia." Ngô Tà không khỏi nói: "Khoa Phụ?

Là Khoa Phụ trong truyền thuyết sao?" Nghe Ngô Tà thắc mắc như vậy, Bàn Tử cũng nhìn Hứa Thành.

Hứa Thành nói: "Trước đây tôi đã gặp Khoa Phụ, lúc đó thực lực của tôi không mạnh như vậy, chỉ đành dùng kế chém đứt nửa bàn tay của Khoa Phụ." Nói đến đây Hứa Thành dừng lại.

"Còn tại sao tôi biết người khổng lồ đó tên là Khoa Phụ, vì tôi đã gặp Trụ Vương trong cung điện vừa rồi." Bàn Tử tức thì kêu lên.

“Chẳng lẽ là Trụ Vương trong điển tích đốt lửa hiệu trêu chư hầu sao?” Nghe đến đây, Hứa Thành và Ngô Tà tức thì có chút không nhịn được.

Ngô Tà nói: “Đốt lửa hiệu trêu chư hầu là Chu U Vương có được không.” Bàn Tử tức thì cười ngượng ngùng, nhớ nhầm.

Lúc này Ngô Tà hỏi Hứa Thành: “Vậy Trụ Vương bây giờ ở đâu rồi.” Hứa Thành chỉ xuống đất.

“Tự nhiên là xuống địa ngục rồi.” Bàn Tử tức thì tỏ vẻ tiếc nuối.

“Hứa Thành sao không bắt Trụ Vương lại, làm một cuộc triển lãm vật sống, chỉ riêng tiền vé vào cửa cũng có thể thu được mấy chục tỷ.” Hứa Thành có chút cạn lời, Vương Bàn Tử đúng là tham tiền không ai bằng, trong đầu toàn là tiền.

“Thôi đừng nói những chuyện vô ích đó nữa, bây giờ quan trọng nhất là tìm Tiểu Muộn.” Nghe lời Hứa Thành, Bàn Tử và Ngô Tà đều nghiêm túc gật đầu, dù sao bây giờ đến thế giới dưới lòng đất là để tìm Tiểu Muộn.

Đi theo hướng Khoa Phụ chạy, cộng thêm có Tiểu Bạch dẫn đường, chẳng mấy chốc đã đưa mọi người đến một đống đá khổng lồ.

Mỗi tảng đá đều cao đến năm sáu mét, trông vô biên vô tận, không biết có bao nhiêu tảng đá như vậy.

Thấy những tảng đá này lại được xếp theo quy luật của Tiên Thiên Lục Thập Tứ Quái, thần sắc của Hứa Thành có chút ngưng trọng.

“Trận đá khổng lồ này không đơn giản, có khả năng sau khi vào trong, chúng ta sẽ bị nhốt cả đời trong đó.” Bàn Tử nói: “Không phải cũng giống như ma quỷ thành năm xưa sao, không ra được.” Hứa

Thành lắc đầu.

"Cách sắp xếp ở đây còn kỳ dị và khó đoán quy luật hơn trong ma quỷ thành." Lúc này trên trời vang lên một tiếng kêu, Hứa Thành ngẩng đầu lên thấy một con chim ưng thân dài mấy chục mét xuất hiện trên không trung.

Chương 256

Trên lưng con chim ưng dường như có người đứng.

Con chim ưng thấy Hứa Thành, liền lao xuống, tấn công Hứa Thành.

Khi nhìn thấy người đứng trên lưng chim ưng, Hứa Thành kinh ngạc hét lên.

"Tiểu Muộn!" Tiểu Muộn dường như không nhận ra Hứa Thành, chỉ huy chim ưng tấn công anh.

Bàn Tử và Ngô Tà hiển nhiên cũng đã nhìn thấy Tiểu Muộn, đối mặt với sự tấn công của anh, cả hai trực tiếp có chút ngây người, vì ánh mắt của Tiểu Muộn nhìn họ thật xa lạ.

Lúc này Hứa Thành nói: "Mau tránh ra, chứng mất trí nhớ của Tiểu Muộn có khả năng đã tái phát rồi." Nghe Hứa Thành nói vậy, Bàn Tử và Ngô Tà vội vàng chạy đi, chứng mất trí nhớ của Tiểu Muộn, họ cũng từng nghe anh ấy nói.

Chứng mất trí nhớ này không có quy luật nào, có thể tái phát ở bất kỳ địa điểm nào.

Chịu đựng kích thích dữ dội cũng có thể tái phát.

Không biết Tiểu Muộn rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì, tình hình bây giờ rõ ràng là không nhận ra mọi người.

Hứa Thành rút kiếm Lạc Tuyết ra, bây giờ quan trọng nhất là hạ gục con chim ưng.

Móng vuốt của con chim ưng trông như được đúc bằng thép tinh luyện, va chạm với kiếm Lạc Tuyết trực tiếp phát ra tiếng kim loại giao nhau.

Thấy móng vuốt của con chim ưng cứng như vậy, Hứa Thành cũng có chút bất ngờ, rốt cuộc là chuyện gì.

Nhưng móng vuốt của con chim ưng dù cứng đến đâu, cũng không phải đối thủ của Hứa Thành.

Ban đầu Hứa Thành định để Tiểu Bạch phóng tia sét về phía con chim ưng, nhưng vì sợ làm hại Tiểu Muộn, chỉ để Tiểu Bạch dùng khí lạnh tấn công.

Lúc này Tiểu Muộn đột nhiên lấy ra Hắc Kim Cổ Đao nhảy khỏi lưng chim ưng tấn công Hứa Thành.

Hứa Thành lấy kiếm Lạc Tuyết ra đỡ, va chạm với Hắc Kim Cổ Đao, phát ra một tiếng vang lớn.

Ánh mắt Tiểu Muộn lộ ra vẻ bất ngờ, vì đây là lần đầu tiên anh thấy có người có thể ngang tài ngang sức với mình về mặt sức mạnh.

Nhìn ánh mắt xa lạ của Tiểu Muộn, Hứa Thành liền hiểu, bây giờ e là không phải lúc, vội vàng đưa Tiểu Muộn ra ngoài, căn bản là được không bù mất.

"Hệ thống, làm thế nào để Tiểu Muộn có thể khôi phục ký ức?" "Thưa ký chủ, hiện tại đối phương đang trong trạng thái ký ức bị phong ấn, muốn đánh thức toàn bộ ký ức, chỉ cần tiêu hao 30% năng lượng là được." Hứa Thành gật đầu, hệ thống bây giờ còn 50% năng lượng, đủ để đánh thức Tiểu Muộn rồi.

"Bắt đầu đánh thức." "Tuân lệnh ký chủ." Sau đó trên người Hứa Thành xuất hiện một ấn chú chói mắt, bay thẳng đến trước mặt Tiểu Muộn, hòa vào trán anh.

Tiểu Muộn trực tiếp ngã xuống đất, bắt đầu hôn mê.

Con chim ưng thấy chủ nhân hôn mê, liền bay đi.

Thấy con chim ưng vô tình như vậy, Hứa Thành trực tiếp ném một hòn đá về phía nó.

Hòn đá trực tiếp trúng vào lưng con chim ưng.

Con chim ưng kêu lên một tiếng đau đớn, nhưng vẫn bay thẳng về phía xa.

Không để ý đến con chim ưng, Hứa Thành cùng Bàn Tử và Ngô Tà đến bên cạnh Tiểu Muộn.

Nhìn Tiểu Muộn, Bàn Tử nói với Hứa Thành: "Tiểu Muộn ở dưới này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sao lại bị kích thích đến mất trí nhớ." Hứa Thành lắc đầu.

"Có lẽ chúng ta đến không đúng lúc, Tiểu Muộn bây giờ có khả năng đang bảo vệ thứ gì đó, nhưng sau khi Tiểu Muộn tỉnh lại chắc sẽ nhận ra chúng ta." Lúc này Tiểu Muộn đột nhiên từ từ tỉnh lại, nhìn Hứa Thành, Bàn Tử và Ngô Tà thì giật mình.

"Các cậu sao lại đến đây, dưới này quá nguy hiểm." Bàn Tử nói: "Tiểu Muộn, bây giờ có Hứa Thành ở đây, sợ gì chứ." Tiểu Muộn hiển nhiên cũng biết mình quá căng thẳng, bèn nói: "Bây giờ điều quan trọng nhất của chúng ta là không thể để những thứ đó trèo ra ngoài, tôi phải đến đó quan sát." Hứa Thành kéo Tiểu Muộn lại.

"Tiểu Muộn, anh quan sát những thứ gì, có thể nói cho tôi biết không?" Nghe lời Hứa Thành, lại nghĩ đến chiến lực kinh khủng của anh, Tiểu Muộn gật đầu.

"Đó đều là tộc Khoa Phụ do nền văn minh thanh đồng để lại, trước đó có một thủ lĩnh của tộc Khoa Phụ đã chạy ra ngoài, bây giờ tôi đang truy bắt." Ngô Tà nói: "Tiểu Muộn, người anh nói có phải là một người khổng lồ màu xanh, sau đó thiếu nửa bàn tay không." Tiểu Muộn gật đầu: "Sao cậu biết, chẳng lẽ đã gặp rồi sao?" Hứa Thành

gật đầu.

"Vừa rồi chúng tôi đuổi theo nó mới đến đây." Tiểu Muộn nói: "Bây giờ chúng ta phải bắt được thủ lĩnh đó, nếu không hắn sẽ thả hết toàn bộ tộc Khoa Phụ ra." Hứa Thành gật đầu.

Sau đó Tiểu Muộn huýt sáo một tiếng, con chim ưng đã bay xa lại một lần nữa bay về.

Con chim ưng rõ ràng có chút kiêng dè Hứa Thành, nhưng mệnh lệnh của Tiểu Muộn lại không thể không nghe.

May mà con chim ưng đủ lớn, có thể chở hết mọi người trên lưng.

Con chim ưng trực tiếp bay vào trận đá khổng lồ, Hứa Thành có thể thấy ở giữa trận đá dường như có một tế đàn.

Sau khi nhìn thấy tế đàn đó, Tiểu Muộn nói: "Đó là lối vào, những tộc nhân Khoa Phụ đó đều bị trấn áp dưới những tảng đá, chỉ cần phá hủy tế đàn đó là có thể giải phóng toàn bộ tộc Khoa Phụ bị trấn áp dưới những tảng đá này." Hứa Thành nói: "Bây giờ những tộc Khoa Phụ này bị trấn áp thế nào?" Tiểu Muộn lắc đầu: "Tôi cũng không biết, những tộc Khoa Phụ này tuyệt đối không thể để thoát ra ngoài, vì mỗi người đều hiếu sát tàn bạo, nếu được thả ra e rằng sẽ gây ra nguy hại cực lớn." Khi chim ưng hạ cánh, Hứa Thành mới nhìn rõ toàn bộ tế đàn.

Tế đàn đó giống như một kim tự tháp, cực kỳ tương tự với các kim tự tháp ở khắp nơi trên thế giới.

Bàn Tử đi tới, quan sát kim tự tháp một lượt.

"Tiểu Muộn, sao kim tự tháp này giống kim tự tháp Ai Cập thế." Tiểu Muộn gật đầu.

"Kim tự tháp này quả thực có hình thức cực kỳ giống với các kim tự tháp ở khắp nơi trên thế giới, có khả năng là do cùng một tay thợ

làm ra.” Lúc này Ngô Tà nói: “Tiểu Muộn, không phải là do nền văn minh tiền sử để lại chứ, có lẽ niên đại còn xa hơn cả tòa tháp thông thiên kia.” Những người khác nghe vậy cũng đều thấy có lý.

Hứa Thành nói: “Tiểu Muộn nói thủ lĩnh tộc Khoa Phụ chỉ cần phá hủy kim tự tháp sẽ giải phóng toàn bộ tộc Khoa Phụ dưới những tảng đá, vậy thì chúng ta cứ ở đây ôm cây đợi thỏ là được.” Tiểu Muộn gật đầu.

“Chỉ sợ sẽ có các chủng tộc khác đến đây, dù sao chủng tộc nguy hiểm dưới lòng đất không chỉ có tộc Khoa Phụ.” Bàn Tử tò mò hỏi: “Tiểu Muộn, thế giới dưới lòng đất còn có chủng tộc nào khác, những chủng tộc đó là gì vậy?” Tiểu Muộn gật đầu, tiếp theo kể cho mọi người những gì đã phát hiện ở thế giới dưới lòng đất.

Thì ra thế giới dưới lòng đất có vô số sinh vật cổ đại và các nền văn minh từng tồn tại.

Có tộc Tam Mục Gandharid sinh ra đã có ba mắt, có tộc Mesopotamian có thể điều khiển thực vật, có người Mu sống trong tinh thể, có người Atlantis có thể khống chế ánh sáng.

Chương 257

Những nền văn minh đó đều từng thống trị mọi thứ trên thế giới mặt đất, nhưng bây giờ chỉ có thể sống lay lắt ở thế giới dưới lòng đất, hoàn toàn không có cách nào lên được thế giới bên trên.

Vì những chủng tộc đó dường như đã trúng một loại lời nguyền, hoàn toàn không có cách nào sinh tồn trên mặt đất.

Lúc này Hứa Thành hỏi ra điều anh muốn biết nhất.

"Tiểu Muộn, vậy Thanh Đồng Môn và những di tích bằng đồng đó là do ai xây dựng?" Tiểu Muộn nói: "Những di tích bằng đồng đó, theo truyền thuyết đều do Thần xây dựng, chỉ là Thần bây giờ đã rời khỏi Trái Đất." Hứa Thành bây giờ dần dần hiểu rõ mọi chuyện, cộng thêm những gì được ghi chép trong Hắc Ám Thánh Kinh, và Biên niên sử Vua Sumer, có lẽ đó thực sự là những sinh vật ở chiều không gian cao hơn đã giáng lâm xuống Trái Đất.

Nhưng nói những điều này cũng vô ích, bây giờ quan trọng nhất là bắt được thủ lĩnh Khoa Phụ, như vậy có thể đưa Tiểu Muộn đi.

Thế là mấy người bắt đầu dựng lều trại đơn giản dưới chân kim tự tháp.

Hứa Thành lại lấy ra chăn lông từ không gian nhẫn, làm cho lều trại trở nên vô cùng thoải mái.

Lúc này Hứa Thành đột nhiên nghĩ ra, Tần Hồng Vũ Điệp và Sơn Hạ Tinh Mỹ hình như mình chưa đi gặp, không biết mười năm qua họ đã đạt đến trình độ nào.

Sau đó Tiểu Muộn mời mấy người ăn một loại nấm trắng mà anh thường ăn dưới lòng đất, loại nấm đó ăn sống cũng ngọt mát ngon

miệng, không biết là giống gì.

Hứa Thành sau khi nằm xuống trong lều, không hiểu sao, ở dưới kim tự tháp lại cảm thấy buồn ngủ vô cùng.

Gần như chưa đến 3 giây, Hứa Thành đã mê man ngủ thiếp đi.

Tiểu Bạch có chút lo lắng, vội gọi Bàn Tử, Ngô Tà.

Ngô Tà kiểm tra cẩn thận mạch đập của Hứa Thành xong liền nói: "Tình huống này của Hứa Thành tôi từng thấy một lần ở Tháp Mộc Đà, loại hôn mê không thể kiểm soát này e là bệnh cũ tái phát." Bàn Tử hiển nhiên cũng nhớ lại, năm xưa Hứa Thành rõ ràng đã có triệu chứng này.

Giấc mơ lần này của Hứa Thành dài hơn tất cả những giấc mơ trước đây.

Một hình ảnh Nam Thiên Môn xuất hiện trong giấc mơ của Hứa Thành, trước cửa đứng rất nhiều thiên binh thiên tướng đã chết, trên ngực đều cắm tên.

Thật khó tưởng tượng, Nam Thiên Môn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Ngay sau đó hình ảnh chuyển động, trên bầu trời xuất hiện một người khổng lồ tóc tai bù xù, giống hệt người khổng lồ mà anh đã thấy dưới lòng đất của thần thụ Tần Lĩnh năm xưa.

Hai tay người khổng lồ chống đỡ bầu trời, dường như đã mất hết sức lực.

Trong hình ảnh trên trời, người khổng lồ cuối cùng dùng hết chút sức lực cuối cùng, trong một vầng hào quang sáng thế, người khổng lồ đó hóa thành vạn vật.

Trong lòng Hứa Thành chỉ cảm thấy có chút đau lòng, không biết

cảm xúc này từ đâu xuất hiện.

Sau đó Hứa Thành hóa thân thành người khổng lồ đuổi theo mặt trời, trong môi trường nóng bức khó chịu, không ngừng uống nước sông ven đường, cuối cùng lại chết khát trên một ngọn núi.

Cây gậy trong tay cũng rơi xuống đất bén rễ, hấp thụ dinh dưỡng của người khổng lồ, sau đó mọc thành một rừng đào.

Sau khi Hứa Thành chết, anh phát hiện mình lại biến thành một người khổng lồ khác.

Trong tay anh xuất hiện cây cung tên mà năm xưa đã lấy được từ không gian tiềm thức của giáo sư Mạc, sau đó Hứa Thành uốn cung bắn tên, bắn vào mặt trời đang lơ lửng trên trời, bầu trời sau đó chìm vào bóng tối.

Sau khi trải qua mấy tiếng đồng hồ trong bóng tối.

Cuối cùng mặt trời mới xuất hiện, mặt trời vừa mọc, vạn vật bắt đầu đổi mới, Hứa Thành bỗng cảm thấy mình chính là mặt trời mới sinh đó.

Hóa thân thành một con mắt vàng trong mặt trời nhìn xuống vạn vật.

Chớp mắt, trên trời xuất hiện một vết nứt, nước lũ từ lỗ hổng trên trời chảy ra nhấn chìm mặt đất.

Phía xa trên mặt đất xuất hiện một người khổng lồ nữ, chính là người khổng lồ nữ trong giấc mơ của Hứa Thành năm đó, bông hoa nhỏ cài trên đầu cũng chính là do Hứa Thành hóa thành.

Dưới sự chứng kiến của Hứa Thành, cô ấy đang không ngừng luyện hóa những tảng đá trước mặt, những tảng đá đó cũng hóa thành dung nham ngũ sắc.

Chỉ thấy dung nham đó trực tiếp vá kín lỗ hổng trên trời, ngăn chặn lũ lụt cứu vớt vạn vật.

Nhưng phong ấn do dung nham hóa thành không duy trì được bao lâu, mắt thấy sắp lỏng ra, người khổng lồ nữ trực tiếp biến thân thể mình thành dung nham, dùng nó để gia cố phong ấn.

Trong phút chốc trời đất đều bi thương.

Hứa Thành cũng trở thành một ngôi sao trên trời.

Khi tất cả kết thúc, một ngọn núi Olympus đột ngột xuất hiện trong giấc mơ của Hứa Thành, tượng các vị thần Hy Lạp đều xuất hiện ở đó.

Đồng thời trên núi có vô số thi thể của những người khổng lồ một mắt, trong những thi thể đó có lẫn một số thi thể của các vị thần Hy Lạp.

Một người khổng lồ Titan to lớn, trực tiếp xông vào cung điện của các vị thần Hy Lạp, sau đó xảy ra đại chiến với các vị thần trong điện thờ Olympus.

Trận chiến đó đánh cho không gian vỡ nát, sấm sét cuồn cuộn, thế giới như sắp bắt đầu hủy diệt.

Hứa Thành chỉ có thể làm một ngôi sao, lo lắng nhìn mọi thứ, không có chút tác dụng nào.

Ngay sau đó trong giấc mơ của Hứa Thành xuất hiện một vị thần nằm trên con rắn ngàn đầu, xung quanh có vô số quân đoàn.

Vị thần đó mặc vương bào, da màu xanh xám, đeo bảo thạch, vòng hoa to lớn, bốn tay cầm vỏ ốc pháp, bánh xe thần diệu, chùy thần Gada, cung thần.

Chính là Vishnu.

Phía trước Vishnu, một vị thần đang tức giận nhìn Vishnu.

Chỉ thấy vị thần đó ba mắt bốn tay, tay cầm đinh ba, mặc áo da thú, toàn thân bôi tro, trên đầu có một vầng trăng khuyết làm trang sức, tóc búi thành hình sừng, trên có vật tượng trưng cho sông Hằng.

Đó chính là thần Shiva.

Chương 258

Hai vị thần chỉ cần ánh mắt giao nhau là thời không chấn động, vô số quân đoàn xung quanh đều bị khe nứt thời không nuốt chửng, không còn mảnh xương.

Lúc này, một vị thần có bốn đầu, bốn mặt và bốn cánh tay bước ra.

Đó chính là Brahma, đang khuyên hai vị thần hòa giải.

Tam đại thần của Ấn Độ tụ họp lại một nơi, cùng nhau nhìn về phía ngôi sao mà Hứa Thành hóa thành, trong ánh mắt không rõ ý vị gì.

Sau đó lại xuất hiện bốn vị thần khác.

Lần lượt là thần mặt trời Amun-Ra đầu cừu, nữ thần sinh dưỡng Hathor đầu bò, nữ thần chiến tranh Sekhmet đầu sư tử, thần khoa học Thoth đầu hạc trắng.

Hứa Thành từ trên người các vị thần đó nhìn thấy thuở sơ khai của trời đất, thần mặt trời Amun-Ra sinh ra từ đóa sen trong dòng nước nguyên thủy.

Sau đó các vị thần lớn nhỏ cũng dần dần sinh sôi nảy nở.

Hình ảnh trước mắt Hứa Thành tối sầm, anh phát hiện mình lại trở thành cái cây năm xưa, chỉ là lần này không mờ ảo như lần trước, mà cảm nhận được mọi thứ trên đó một cách chân thực.

Phía trên tán cây của Hứa Thành, Cửu Đại Thần Quốc đang không ngừng chinh chiến, những người khổng lồ băng đã giẫm lên cầu vồng đến đây.

Các chiến sĩ anh dũng trong Anh Linh Điện điên cuồng tấn công những người khổng lồ băng đó, sau khi chết lại được các Valkyrie

đưa vào Anh Linh Điện hồi sinh.

Odin vung vẩy ngọn giáo Gungnir, giết chết từng người khổng lồ băng.

Sói khổng lồ Fenrir nhân cơ hội cắn vào mắt cá chân của Odin, những người khổng lồ băng xông lên, nhấn chìm Odin trong đó.

Con rắn Jörmungandr quấn quanh Midgard, cuộn mình thân thể khổng lồ, cái đuôi dài ngoằng dấy lên sóng lớn nhấn chìm dãy núi Midgard, nước biển dâng thẳng lên bầu trời của vương quốc các vị thần.

Vua của vương quốc người chết, Hel, đứng trên con thuyền lớn được làm bằng móng tay người chết, trên thuyền chở đầy những người khổng lồ băng, vung vẩy cây gậy trong tay, tiến về phía vương quốc các vị thần.

Con rồng Níðhöggr đang gặm rễ cây thế giới, cũng từ rễ cây mà Hứa Thành hóa thân bò ra, nuốt chửng tất cả những gì còn sót lại.

Chư Thần Hoàng Hôn, mọi thứ đều sẽ mất đi sự vĩnh hằng.

Hứa Thành chỉ cảm thấy mình đã trải qua vô số khổ nạn trong giấc mơ, gần như sắp phá vỡ ý chí của anh.

Nhưng khi Hứa Thành cảm thấy sắp sụp đổ, một luồng khí màu xanh bao bọc lấy thần hồn của anh.

Hứa Thành nhìn lại, chính là quả mà anh đã lấy được từ con mắt màu xanh năm xưa, đang nhẹ nhàng chữa lành mọi tổn thương.

Sau đó Hứa Thành mở mắt ra, phát hiện Tiểu Bạch, Bàn Tử, Ngô Tà và Tiểu Muộn đều đang nhìn mình với vẻ mặt lo lắng.

Thấy Hứa Thành tỉnh lại, Tiểu Bạch thở phào nhẹ nhõm.

Bàn Tử nói: “Hứa Thành, cậu đã mơ thấy gì trong giấc mơ vậy,

sao trông đau khổ thế.” Hứa Thành lắc đầu.

“Tôi không biết, tôi dường như là người ngoài cuộc, nhưng lại giống như người tham gia, mọi thứ trong giấc mơ thật quá kỳ lạ, tôi hoàn toàn không biết rốt cuộc đó là chuyện gì.” Có lẽ do quả màu xanh kia, Hứa Thành nhớ rất rõ những chuyện trong giấc mơ.

Có lẽ đúng là ngày nghĩ gì đêm mơ nấy, những thứ đó căn bản không thể nào tồn tại thực sự.

Nghe Hứa Thành nói vậy, Bàn Tử nói: “Hứa Thành, cậu có thể kể trong giấc mơ cậu đã gặp những gì không?” Hứa Thành gật đầu, thấy Hứa Thành định bắt đầu kể về giấc mơ, cả ba người Bàn Tử đều lộ ra vẻ mặt vô cùng hứng thú.

Hứa Thành kể một hồi lâu, Bàn Tử nghe mà càng lúc càng thấy hoang đường, cứ như Hứa Thành đang kể chuyện thần thoại vậy.

Câu chuyện vốn như Nghìn Lẻ Một Đêm, qua lời Hứa Thành kể lại có thêm vài phần chân thực.

Nghe xong câu chuyện Hứa Thành kể, ba người đều thở dài một hơi.

Câu chuyện này cũng không biết rốt cuộc là thật hay giả, dù sao cũng chỉ là một giấc mơ.

Nhưng liên quan đến thân phận Phượng Hoàng của Hứa Thành, mọi chuyện bên trong e rằng không đơn giản như vậy.

Nấu qua loa một ít nấm ăn xong, mọi người ngơ ngác nhìn lên trời, xem thử gã thủ lĩnh Khoa Phụ kia rốt cuộc khi nào mới quay lại.

Nhưng bản thân trận đá khổng lồ cũng là một mê trận, gã thủ lĩnh Khoa Phụ đó, e rằng cũng không thể đơn giản vượt qua thử thách của trận đá được.

Lúc này Hứa Thành nói với Tiểu Bạch: "Bây giờ bay lên trời xem thử gã thủ lĩnh Khoa Phụ có đang ở trong trận đá khổng lồ không." Tiểu Bạch gật đầu, một lát sau đã quay lại.

"Chủ nhân, gã thủ lĩnh Khoa Phụ đang đào đá ở vòng ngoài cùng." Tiểu Muộn nghe xong liền nói: "Xem ra là thật rồi, trước đó gã cũng cứ đào đá mãi.

Nếu không cưỡng ép đào những tộc nhân Khoa Phụ đó ra, họ sẽ chết ngay tại chỗ." Nghe Tiểu Muộn nói vậy, Hứa Thành nói: "Đến lúc kết thúc mọi chuyện rồi." Vừa nói xong, Hứa Thành biến thành Phượng Hoàng.

Bây giờ Hứa Thành biến thân một tiếng đồng hồ chỉ cần 1% năng lượng.

"Tất cả lên đi." Nghe lời Hứa Thành, ba người Bàn Tử đều trèo lên lưng anh.

Tiểu Bạch thì bay theo bên cạnh Hứa Thành.

Con chim ưng kia nhìn thấy Hứa Thành thì run lẩy bẩy, dường như vô cùng sợ hãi anh.

Bay lên không trung, Hứa Thành thấy gã Khoa Phụ kia đang đào một tảng đá khổng lồ ra.

Hứa Thành tận mắt chứng kiến sau khi gã Khoa Phụ đào tảng đá ra, liền kéo một người khổng lồ màu xanh cao khoảng tám mét từ trong hố đất lên.

Ban đầu, người khổng lồ màu xanh đó còn nhảy nhót tung tăng, phấn khích vì được giải thoát.

Nhưng chỉ một lát sau, người khổng lồ màu xanh toàn thân biến thành màu đen, trông như một thứ gì đó bằng than.

Bị cơn gió lạnh của thế giới dưới lòng đất thổi qua, nó lập tức biến thành một đống tro tàn màu xám.

Chương 259

Gã thủ lĩnh Khoa Phụ nhìn tộc nhân của mình biến thành tro bụi, liền đấm thùm thụp vào ngực mình, ngửa mặt lên trời gầm giận dữ.

Hứa Thành không lãng phí thêm chút thời gian nào, bay thẳng về phía gã thủ lĩnh Khoa Phụ.

Một luồng lửa hàng triệu độ phun ra, trực tiếp nhắm vào gã Khoa Phụ.

Gã Khoa Phụ lập tức bị thiêu thành than.

Hứa Thành quay đầu lại, nhìn trận đá khổng lồ vô biên vô tận, cất lên một tiếng phượng hót, rồi phun lửa thẳng vào những tảng đá trong trận.

Nhìn trận đá biến thành biển lửa, Hứa Thành lộ ra nụ cười hài lòng.

Những tảng đá khổng lồ trong ngọn lửa triệu độ như ngọn nến trước gió, sau khi cháy hết chỉ còn lại tro tàn.

Mặt đất cũng bị thiêu đốt thành dung nham, những tộc nhân Khoa Phụ bên trong toàn bộ đều tỉnh lại, nhưng dưới ngọn lửa triệu độ, họ lập tức bị thiêu thành tro bụi.

"Tiểu Muộn, bây giờ sứ mệnh quan trọng nhất đã hoàn thành, chúng ta có thể trở về mặt đất rồi chứ?" Tiểu Muộn ngơ ngác nhìn biển lửa, gật đầu.

Loại uy lực này tuy không phải lần đầu tiên anh thấy, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy vô cùng chấn động.

Phép biến thân Kỳ Lân của anh không thể sử dụng, một khi dùng e rằng sẽ chết ngay lập tức.

Lúc này, phía xa bỗng xuất hiện một luồng sáng mạnh, một người khổng lồ toàn thân phát sáng đang lao về phía này.

Nhìn thấy người khổng lồ đó, Tiểu Muộn nói: "Không hay rồi, đó là người Atlantis, chủng tộc này không hề thân thiện với người ngoài." Hứa Thành không hề sợ hãi, đặt Tiểu Muộn lên mình con chim ưng kia, rồi bay thẳng về phía người khổng lồ.

Người khổng lồ ánh sáng toàn thân màu trắng, chiếu rọi thế giới dưới lòng đất tối đen trở nên lấp lánh.

Sau khi người khổng lồ đó đến gần, không nói lời nào liền tấn công Hứa Thành.

Thấy người khổng lồ vừa gặp đã đánh, Hứa Thành cũng không khách sáo, trực tiếp phun lửa vào người gã.

Người khổng lồ ánh sáng hiển nhiên có chút e dè ngọn lửa, tốc độ cực nhanh né sang một bên.

Nhưng điều đó không ảnh hưởng đến quỹ đạo tiến tới của gã, sau khi né ngọn lửa của Hứa Thành, gã lập tức dùng một phép dịch chuyển tức thời, xuất hiện bên cạnh Hứa Thành.

Hứa Thành thấy thân thể người khổng lồ nhanh nhẹn như vậy, trong lòng cũng giật nảy mình.

Dù sao người khổng lồ này quá nhanh, hoàn toàn không phù hợp với thân hình to lớn của gã.

Nhưng Hứa Thành cũng không phải dạng vừa, anh bay thẳng lên trời, khiến nắm đấm của người khổng lồ đấm vào không khí.

Một cú đấm đầy uy lực đánh hụt hiển nhiên khiến người khổng lồ cảm thấy khó chịu, nhưng không hề ảnh hưởng đến ý chí chiến đấu của gã.

Hứa Thành nhìn người khổng lồ, nhân cơ hội gã vừa đấm hụt, liền phun ngọn lửa triệu độ lên người gã.

Ánh sáng trên người gã khổng lồ lưu chuyển, điên cuồng chống lại sự thiêu đốt của ngọn lửa, nhưng từ biểu cảm đau đớn của gã, rõ ràng là không hề dễ dàng.

Nhìn người khổng lồ trước mặt bị lửa bao vây, Hứa Thành hài lòng mỉm cười.

Nhưng người khổng lồ này dường như rất chịu lửa, gã lao thẳng ra khỏi biển lửa, chạy về hướng ban đầu.

Chỉ là tốc độ bây giờ đã giảm đi rất nhiều, hoàn toàn không còn được như lúc trước.

Thấy vậy, Hứa Thành lại một lần nữa phun lửa về phía người khổng lồ.

Lần này, gã không chịu nổi ngọn lửa của Hứa Thành, ngã thẳng xuống đất.

Sau khi bị thiêu đốt một lúc, người khổng lồ biến thành kích thước của người bình thường.

Hứa Thành thu lại ngọn lửa, bay thẳng về phía gã.

Tiểu Muộn thấy vậy cũng khá tò mò, liền ra lệnh cho chim ưng bay về phía người khổng lồ.

Bởi vì trong ấn tượng của Tiểu Muộn, người Atlantis đều có thân hình khổng lồ, bây giờ lại biến thành kích thước người bình thường, không khỏi khiến Tiểu Muộn phải đến xem.

Sau khi người khổng lồ biến thành người, Hứa Thành giật mình.

Gã khổng lồ biến thành hình dạng con người, không khác gì người bình thường.

Tóc đen mắt đen, hốc mắt khá sâu, sống mũi nhô ra, giống như mũi diều hâu.

Người Atlantis có tướng mạo không khác người Do Thái là mấy, khiến mọi người không khỏi kinh ngạc.

Tiểu Muộn nói: "Tôi chưa từng thấy người Atlantis gặp tình huống này, lẽ nào… tổ tiên của người Do Thái là người Atlantis sao?" Hứa Thành gật đầu: "Cũng không phải không có khả năng này, dù sao người Do Thái trong xã hội loài người cũng thuộc tầng lớp tinh anh, hậu duệ của người Atlantis chắc chắn cũng có cách nói này." Bàn Tử tiến lên đá một cước vào người Atlantis, gã lập tức tỉnh lại.

Nhìn người Atlantis kia, Hứa Thành nghĩ, không phải giả vờ ngất, có chuyện vui rồi đây.

Người Atlantis nhìn Hứa Thành, nói một tràng xì xồ xì xào.

Nghe người này nói, Bàn Tử tỏ vẻ bối rối, vì thứ ngôn ngữ chim hót này anh thực sự không hiểu.

Hứa Thành vội vàng bảo hệ thống đổi cho mình ngôn ngữ Atlantis, lúc này mới hiểu người kia nói gì.

"Đại quân Atlantis của chúng ta sắp đến rồi, các ngươi sẽ không có kết cục tốt đẹp đâu." Hứa Thành cũng nói với người Atlantis: "Vậy sao, vậy thì tôi sẽ chờ." Người Atlantis thấy Hứa Thành hiểu ngôn ngữ của mình, trên mặt lập tức lộ ra vẻ kinh hãi.

Lúc này Bàn Tử hỏi: "Hứa Thành, sao cậu lại hiểu ngôn ngữ của tên này?" Hứa Thành đáp: "Tôi học được từ cuốn sách lấy được trong Tháp Thông Thiên lúc đó." Bàn Tử vội nói: "Mau cho tôi xem với." Hứa Thành từ không gian nhẫn lấy ra cuốn Hắc Ám Thánh Kinh đưa cho Bàn Tử.

Ai ngờ người Atlantis kia như nhìn thấy mẹ ruột, muốn lao đến

xem cuốn Hắc Ám Thánh Kinh.

Chương 260

Tiểu Muộn và Ngô Tà lập tức đè người Atlantis xuống đất.

Người Atlantis sau khi biến thành kích thước bình thường thì sức lực rất nhỏ, hoàn toàn không thoát khỏi sự khống chế của Ngô Tà và Tiểu Muộn.

Nhưng Ngô Tà mắt tinh đã nhìn thấy có thứ gì đó ở bên hông người Atlantis, liền lấy thứ đó ra.

Nhìn thứ được lấy ra từ người Atlantis, Hứa Thành cũng giật mình.

Bởi vì nó rất giống với gậy biến thân của Ultraman mà anh từng xem ở kiếp trước, lẽ nào người Atlantis biến hình là dựa vào đạo cụ này sao?

Ở phía bên kia, Bàn Tử lật xem, phát hiện cuốn Hắc Ám Thánh Kinh hoàn toàn không đọc hiểu được, không khỏi nói: "Toàn viết mấy thứ quái quỷ gì thế này, chẳng có chữ nào đọc hiểu được cả." Ngô Tà cười nói: "Nếu mà đọc hiểu được, chẳng phải ai cũng đọc được rồi sao." Bàn Tử cười hì hì: "Thiên Chân, cược một ván không, nếu tôi đọc hiểu được, cậu phải tặng tôi miếng ngọc bội Song Ngư." Ngô Tà vội lắc đầu.

"Bàn Tử cậu đừng có xui xẻo, thứ đó liên quan đến một bí mật kho báu lớn đấy." Hứa Thành nói với Bàn Tử: "Đừng có dở hơi nữa, mau đưa sách đây." Bàn Tử đưa Hắc Ám Thánh Kinh cho Hứa Thành, nhưng khi nhìn thấy thứ trong tay Hứa Thành, Bàn Tử liền giật lấy.

"Hứa Thành, cái gì đây, trông giống của Ultraman Nhật Bản quá." Hứa Thành nói: "Đúng vậy, có khả năng vị đạo diễn đó đã nhìn thấy người Atlantis tương tự nên mới có linh cảm, người Atlantis dựa vào

cái này để biến thân thành người khổng lồ ánh sáng." Bàn Tử cười nói: "Vậy tôi cũng thử xem." Vừa nói xong, Bàn Tử giơ cây gậy biến thân cao quá đầu, hét lên đầy vẻ trẻ trâu: "Biến thân!" Nhưng đợi mãi cũng không có chút động tĩnh nào.

Người Atlantis kia nói: "Không có gen ánh sáng của ta, tuyệt đối không thể biến thân thành công." Hứa Thành dịch lại lời của người Atlantis, Bàn Tử lập tức có chút không vui.

"Cái gì, thằng nhãi này dám chế nhạo Bàn gia ta sao." Vừa nói xong, Bàn Tử không thèm nể nang tát cho người Atlantis hai cái bạt tai.

Người Atlantis sau khi biến thành người thì sức phòng ngự rất thấp, cộng thêm Bàn Tử ra tay rất mạnh, mặt của gã lập tức sưng vù lên.

Nhưng mắt của người Atlantis vẫn dán chặt vào cuốn Hắc Ám Thánh Kinh, không hề di chuyển.

Nhìn cảnh này, Hứa Thành có chút tò mò.

Lẽ nào Hắc Ám Thánh Kinh có ý nghĩa đặc biệt quan trọng đối với người Atlantis sao?

Hứa Thành đặt cuốn Hắc Ám Thánh Kinh trước mặt người Atlantis, gã lập tức thở gấp, trông như rất cần cuốn sách này.

Hứa Thành nói với Tiểu Muộn và Ngô Tà: "Thả hắn ra, tôi muốn hỏi người Atlantis này rốt cuộc là chuyện gì." Người Atlantis vừa được thả ra đã định bỏ chạy, Bàn Tử một cước đá gã ngã xuống đất.

Bàn Tử lấy ra một sợi dây leo núi từ trong ba lô, trói chặt người Atlantis lại.

"Để xem mày chạy đi đâu." Trên mặt người Atlantis lập tức lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Trói người Atlantis vào một tảng đá gần đó, Hứa Thành liền hỏi gã về chuyện cuốn Hắc Ám Thánh Kinh.

Dù sao đây cũng là thứ duy nhất có giá trị mà anh tìm được trong Tháp Thông Thiên.

"Nói đi, thứ này rốt cuộc có tác dụng gì." Người Atlantis tỏ vẻ kháng cự, thấy gã không hợp tác, Hứa Thành quay người đi.

Anh nói với Bàn Tử: "Đừng làm chết hắn là được." Bàn Tử lập tức hiểu ý, đi về phía người Atlantis.

Trong nửa giờ tiếp theo, tiếng kêu thảm thiết của người Atlantis vang lên không ngớt, cho đến khi gã nói: "Tôi nói, tôi nói." Hứa Thành lúc này mới quay người lại.

Khi nhìn thấy người Atlantis, Hứa Thành cũng giật mình.

Bởi vì Bàn Tử ra tay quá độc ác, bộ dạng của người Atlantis hoàn toàn không còn giống như lúc đầu.

Mặt sưng như đầu heo, trên người cũng xuất hiện những vết thương lớn nhỏ.

Hứa Thành không hề đồng tình với gã, dù sao nếu gã chịu nói ngay từ đầu thì cũng không xảy ra chuyện này.

"Nói đi, cuốn sách này rốt cuộc là chuyện gì." Người Atlantis yếu ớt nói: "Cuốn sách này là thánh vật của tộc chúng tôi, sau khi bị mất vào bảy nghìn năm trước, vẫn luôn không tìm thấy." Hứa Thành có chút tò mò, một thứ bị mất từ bảy nghìn năm trước, mà gã có thể nhận ra ngay lập tức, rốt cuộc gã đã bao nhiêu tuổi.

Hứa Thành hỏi: "Ngươi năm nay bao nhiêu tuổi?" Ánh mắt người Atlantis trở nên mơ màng, một lúc sau mới nói: "Tôi chắc cũng hơn tám nghìn tuổi rồi." Nghe lời của người Atlantis, Bàn Tử, Tiểu Muộn, Ngô Tà đều lộ vẻ kinh ngạc.

Hơn tám nghìn tuổi, sống lâu như vậy, chẳng lẽ đã ăn đan trường sinh để thời gian vĩnh viễn đóng băng?

Người Atlantis thấy họ kinh ngạc như vậy, liền nói: "Tuổi tác này đối với người trên mặt đất có thể là nhiều, nhưng đối với người Atlantis chúng tôi thì khá bình thường.

Tuổi của tôi bây giờ cũng chỉ tương đương với ba mươi mấy tuổi thôi." Hứa Thành nói: "Tôi không quan tâm các ngươi sống được bao lâu, chỉ cần nói cho tôi biết bí mật của Hắc Ám Thánh Kinh là được." Người Atlantis thở dài một hơi nói: "Thứ này đối với người Atlantis chúng tôi không đặc biệt quan trọng, nhưng sợ Hắc Ám Thánh Kinh rơi vào tay kẻ xấu, bị chúng dùng làm việc ác." Lần này đến lượt Hứa Thành tò mò, Hắc Ám Thánh Kinh có chức năng đặc biệt gì sao?

Người Atlantis nói: "Vốn dĩ tôi không định nói cho các người biết tác dụng của Hắc Ám Thánh Kinh, chỉ vì bạn của anh ra tay quá nặng." Hứa Thành gật đầu, ra hiệu cho người Atlantis tiếp tục nói.

Qua lời kể của người Atlantis, Hứa Thành mới biết Hắc Ám Thánh Kinh vốn có một bí mật kinh thiên động địa.

Hắc Ám Thánh Kinh vốn là một trang giấy trắng, chỉ cần viết thứ gì đó lên trên, mọi thứ đều sẽ biến thành sự thật.

Bất kể là lịch sử, thế giới quan hay bất kỳ thiết lập nào, chỉ cần viết lên, tất cả đều sẽ trở thành tồn tại thật sự.

Hứa Thành nghĩ thầm, chẳng phải giống như sách sử sao.

Nhưng người Atlantis lại nói về hạn chế của Hắc Ám Thánh Kinh.

Một khi đã viết lên Hắc Ám Thánh Kinh thì không thể sửa đổi, sau khi dùng xong sẽ biến thành phế phẩm, không còn tác dụng gì khác.

Hứa Thành lật qua lật lại cuốn Hắc Ám Thánh Kinh mấy lần, phát

hiện đúng là không có trang giấy trắng nào.

Lúc này người Atlantis nói: "Chắc chắn có người vì muốn che giấu sự thật lịch sử nên mới trộm đi Hắc Ám Thánh Kinh.

Bây giờ lịch sử đã bị thay đổi, những chuyện không thể xảy ra đều sẽ xảy ra, hiện tại chúng ta chỉ có thể tự cầu phúc thôi." Hứa Thành hỏi: "Ngươi có biết ai muốn che giấu lịch sử thật sự không?" Người Atlantis đáp: "Tôi không biết, lúc đó tôi còn nhỏ, chỉ nhớ có một nhóm người bí ẩn đến cướp đi Hắc Ám Thánh Kinh của chúng tôi." Thấy không hỏi thêm được thông tin quan trọng nào, Hứa Thành liền thu người Atlantis vào không gian nhẫn.

Hứa Thành nói với những người khác: "Chuyện này không phải là chuyện chúng ta có thể xen vào bây giờ, quan trọng nhất là quay về, đưa Tiểu Muộn về nhà." Nghe đến đây, Bàn Tử nói với Tiểu Muộn: "Tiểu Muộn, bây giờ cậu không biết đâu, vợ cậu một mình nuôi con vất vả biết bao nhiêu.

Mẹ góa con côi, thỉnh thoảng lại đến chỗ vợ tôi khóc lóc, vợ tôi cũng không biết làm sao, chỉ có thể an ủi." Tiểu Muộn nghe xong, ánh mắt tối sầm lại, hỏi: "Bây giờ họ sống ở đâu?" Bàn Tử nói: "Đừng hỏi nữa, trước tiên đưa cậu về đã.

Con gái Thiên Chân và con trai cậu đã đính ước từ nhỏ, lúc rảnh rỗi con bé cũng sẽ qua giúp đỡ." Ngô Tà nói: "Không có sự đồng ý của tôi, con bé tự quyết định rồi mới nói với tôi, hại tôi mất cả gia sản." Tiểu Muộn gật đầu, dù sao những năm qua anh thực sự đã nợ mẹ con họ quá nhiều.

Chương 261

"Vậy chúng ta mau ra ngoài đi." Tiểu Muộn bây giờ cũng có chút kích động, dù sao cũng sắp được gặp lại vợ con đã xa cách tám năm.

Tiếp đó, tất cả mọi người đứng trên lưng chim ưng, chưa đầy nửa giờ đã bay đến nơi có Thanh Đồng Môn.

Nhìn thấy Thanh Đồng Môn, lòng Tiểu Muộn càng thêm kích động.

Đi xuống mặt đất, Tiểu Muộn lấy Quỷ Tỳ ra mở Thanh Đồng Môn.

Con chim ưng cọ cọ vào người Tiểu Muộn, tỏ vẻ không nỡ.

Tiểu Muộn nói thầm một câu vào tai chim ưng, sau đó con chim ưng bay về phía xa.

Lúc đi, nó còn quay đầu lại nhìn Tiểu Muộn một cái, trong mắt đầy vẻ lưu luyến.

Dù sao cũng đã sống chung tám năm, nói không có tình cảm là giả.

Con đường ra ngoài tiếp theo rất thuận lợi, dù sao cũng là đường quen lối cũ.

Đến thôn Doanh Sơn, họ nghỉ ngơi một ngày ở nhà trọ của Thuận Tử, ngày hôm sau, mọi người tinh thần phấn chấn lên máy bay đến kinh thành.

Về đến kinh thành, Bàn Tử đưa Tiểu Muộn đi gặp vợ con, còn Ngô Tà thì đi tìm Lê Thốc.

Chuyện đã đến nước này, Hứa Thành cũng đi theo.

Khi đến nơi, trong khách sạn Lê Thốc đang sống rất sung sướng.

Thấy Vương Mãnh không hề gây khó dễ cho Lê Thốc, Ngô Tà thở phào nhẹ nhõm.

Vương Mãnh thấy Ngô Tà, vội vàng tiến lên.

Khi nhìn thấy Hứa Thành sau lưng Ngô Tà, Vương Mãnh vội ngậm miệng lại.

Ngô Tà nói: "Không sao, Hứa Thành có thể tin tưởng được." Lúc này Vương Mãnh mới nói: "Ông chủ, bây giờ chúng ta có tiếp tục đi đến nơi đó không?" Ngô Tà nói: "Đương nhiên, chỉ là lần này đội của tôi sẽ có thêm hai người." "Hai người?" Vương Mãnh nhìn Hứa Thành, có chút khó hiểu, còn có ai nữa chứ?

Ngô Tà không nói tiếp là ai, chỉ hỏi: "Thằng nhóc đó gần đây có ngoan không?" Vương Mãnh gật đầu.

"Thằng nhóc đó ở đây quả thực là sướng như tiên, cả ngày ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, chơi cái game Liên Minh Huyền Thoại mới ra, chơi đến quên ăn quên ngủ luôn." Hứa Thành không ngờ thế giới đạo mộ cũng có Liên Minh Huyền Thoại.

Bây giờ là năm 2013, chính là thời kỳ đỉnh cao của Liên Minh Huyền Thoại, Lê Thốc là một thiếu niên mười sáu tuổi, mê game cũng là chuyện bình thường.

Ngô Tà nói: "Không còn thời gian cho nó chơi Liên Minh Huyền Thoại nữa đâu.

Chiều mai chúng ta tiếp tục xuất phát, bây giờ chuẩn bị dụng cụ, thuận tiện đưa người đó đến đây luôn." Vương Mãnh gật đầu, bây giờ quan trọng nhất là thằng nhóc Lê Thốc, nó là mắt xích quan trọng nhất trong kế hoạch.

Thấy Lê Thốc đang chơi game ở đó, Ngô Tà không đến làm phiền, dù sao những gì mình làm cũng có chút không công bằng với đứa trẻ,

có thể bù đắp được chút nào hay chút đó.

Thời gian trôi qua rất nhanh, vợ Tiểu Muộn tuy không nỡ, nhưng Tiểu Muộn đã hứa với vợ đây là lần cuối cùng, sau này sẽ không như vậy nữa.

Bên phía Hứa Thành, Hoắc Tú Tú và Hoắc Tư Yến nghe tin Hứa Thành về, tự nhiên phải đến thăm.

Cả hai người đều chưa kết hôn, vẫn luôn chờ đợi Hứa Thành.

Hứa Thành tự nhiên cảm động không thôi, may mà giường ở nhà đủ lớn, tất cả cùng lên cũng không sao.

Cứ như vậy, Hứa Thành bận rộn hơn mười mấy tiếng đồng hồ.

Chiều ngày hôm sau, Ngô Tà thông báo đã đến ngày đi Cổ Đồng Kinh, Hứa Thành mới đến.

Chỉ là bước chân có chút lảo đảo, hốc mắt có chút trũng sâu.

Ở sân bay, Bàn Tử, Tiểu Muộn, Lê Thốc, Vương Mãnh đều đã ở đó.

Nhìn bộ dạng của Hứa Thành, Bàn Tử hiển nhiên có chút kinh ngạc.

Nhìn Hứa Thành như vậy, Bàn Tử cũng không biết nên nói gì.

Cứ như vậy, mọi người lên đường đến Cổ Đồng Kinh.

Trong nghề đạo mộ, quý ở tinh chứ không quý ở nhiều, bây giờ chỉ có sáu người cũng là ổn thỏa nhất.

Nhưng Ngô Tà để che mắt thiên hạ, sáu người họ đã tham gia một đoàn quan sát địa chất, với thân phận nhiếp ảnh gia và nhà văn du lịch để tham gia.

Ngô Tà còn tìm một người phiên dịch tên là Mã Nhật Lạp.

Lý do đưa ra cho đoàn khảo sát đó cũng rất đầy đủ, là khảo cổ và khảo sát địa chất.

Bởi vì đoàn khảo sát địa chất đó cũng muốn đến Cổ Đồng Kinh, có thể giảm bớt những hiểu lầm không cần thiết.

Hơn nữa trên đường đi có họ ở đó, có thể giúp đỡ lẫn nhau, tốt hơn nhiều so với việc đi một mình.

Nhưng quan trọng nhất là Ngô Tà đã đầu tư một triệu kinh phí cho đội ngũ đó, nếu không mọi chuyện tuyệt đối không thuận lợi như vậy.

Nơi họ sắp đến tên là Ba Cát Đan Lâm, thuộc sa mạc thứ ba.

Trong Ba Cát Đan Lâm có các hồ nước, cũng là nước trong đại dương.

Số hồ được phát hiện có khoảng hơn sáu mươi cái, khi nhìn thấy hồ nước trong sa mạc, người ta sẽ tưởng đó là ảo ảnh.

Cổ Đồng Kinh mà họ sắp đến không có bất kỳ dấu hiệu nào trên bản đồ, dù sao đó cũng là một thành phố đã biến mất.

Chương 262

Xe việt dã chạy trên sa mạc, cuốn lên cát vàng mịt mù.

Lê Thốc không quen với môi trường này, hoàn toàn không thể thích ứng, lúc nào cũng cảm thấy khô miệng khô lưỡi, cộng thêm vết thương sau lưng đang lành, ngứa đến cực điểm.

Dường như nhận ra sự khó chịu của Lê Thốc, Hứa Thành bảo Tiểu Bạch bên cạnh mình tỏa ra nhiều khí lạnh về phía sau lưng Lê Thốc.

Lê Thốc cảm nhận được sự mát mẻ sau lưng, lộ ra vẻ kinh ngạc, dù sao chuyện này cứ như Nghìn Lẻ Một Đêm vậy.

Nhưng Lê Thốc không hỏi nhiều, vì anh căn bản không thể tiếp xúc với họ, việc gia nhập vào đây tất cả chỉ là tình cờ.

Nhưng Lê Thốc không biết rằng, tất cả đều không phải là tình cờ, mà là một mắt xích không thể thiếu trong kế hoạch.

Đi được khoảng nửa buổi chiều, con đường phía trước không thể đi bằng xe việt dã nữa, nhưng đội khảo sát địa chất đó đã sớm liên hệ với trạm quân sự địa phương.

Đến trạm quân sự, quân đội đã chuẩn bị cho mọi người một đội lạc đà, bây giờ chỉ có thể đi bộ.

Mọi người không dừng lại, bây giờ mới chỉ bốn giờ rưỡi chiều, ở nơi này, phải đến mười giờ rưỡi trời mới tối.

Cả đoàn tiếp tục đi về phía trước.

Bây giờ trong đội ngũ ngoài bảy người bên phía Hứa Thành, còn có ba giáo sư và năm sinh viên của đoàn khảo sát.

Vì phần lớn kinh phí của đội ngũ này đều do Ngô Tà chi trả, nên người của đoàn khảo sát đối với họ đều rất khách khí.

Đi đến khoảng hơn chín giờ tối, ánh hoàng hôn cuối cùng cũng tắt trên mặt đất, xem ra còn hơn một tiếng nữa trời sẽ tối hẳn.

Hứa Thành liền bảo mọi người dừng lại, lấy ra rất nhiều vật tư dựng trại từ trên mình lạc đà.

Phải tranh thủ chút ánh sáng cuối cùng dựng lều xong trước khi trời tối.

Tất cả mọi người bắt đầu bận rộn, chưa đầy một tiếng đã dựng xong tất cả các lều.

Lấy một cái nồi sắt lớn từ trên mình lạc đà xuống, bây giờ quan trọng nhất là ăn cơm.

Cho một ít bánh nướng dễ bảo quản mang theo và một ít rau củ đóng hộp vào nồi.

Nhóm lửa xong, nước trong nồi sắt bắt đầu sôi.

Bây giờ thức ăn của mọi người không tệ, nhưng cũng chỉ giới hạn trong ba ngày đầu, sau ba ngày chỉ có thể ăn lương khô nén và nước lạnh mang theo.

Ăn cơm xong, tất cả mọi người vào lều nghỉ ngơi.

Hứa Thành là người gác đêm đầu tiên, tổng cộng tám tiếng, mỗi người đều có thể thay phiên nhau.

Tiểu Bạch không cần ngủ, chỉ ở bên cạnh Hứa Thành.

Hứa Thành gác một lúc, thấy Lê Thốc đi ra.

Lê Thốc nhìn thấy Hứa Thành, hiển nhiên có chút gượng gạo, nhưng vẫn đi tới.

“Có chuyện gì sao?” Hứa Thành có chút tò mò, Lê Thốc không đi ngủ, tìm mình làm gì.

Lê Thốc lấy hết can đảm.

“Ông chủ Hứa, anh có biết ông chủ Ngô tìm tôi có mục đích gì không?

Ông ấy cho tôi tham gia chỉ vì để xem bản đồ trên lưng tôi, nhưng nhìn dáng vẻ của các giáo sư kia, rõ ràng họ biết Cổ Đồng Kinh ở đâu, vậy ông chủ Ngô cần bản đồ của tôi làm gì?” Lê Thốc gần như nói một hơi hết câu, sau khi nói xong hơi thở không khỏi có chút dồn dập.

Hứa Thành biết Lê Thốc là một người thông minh, không ngờ cậu ta đã nhanh chóng nhận ra điểm mấu chốt.

Ngô Tà quả thực có chút sơ suất, nhưng Ngô Tà không hề nói kế hoạch của mình cho Bàn Tử và Tiểu Muộn, cậu ta muốn một mình báo thù.

Nếu nói ra kế hoạch, với sự giúp đỡ của Hứa Thành, có thể nhanh chóng hoàn thành kế hoạch, nhưng như vậy không thể diệt cỏ tận gốc.

Điều cậu ta muốn là nhổ tận gốc Uông gia, phá hủy tín niệm và ý chí của chúng.

Muốn nhổ tận gốc Uông gia, không thể thiếu Lê Thốc.

Hứa Thành cũng biết bây giờ không phải lúc nói những chuyện này với Lê Thốc, nói ra cũng không giúp ích gì cho kế hoạch.

“Chuyện này cậu phải hỏi ông chủ Ngô, tôi không biết chuyện này.” Nghe câu trả lời phủ định của Hứa Thành, Lê Thốc tuy biết Hứa Thành đang lừa mình, nhưng cũng không có cách nào.

Bây giờ mình chỉ là một quân cờ, không có bất kỳ vốn liếng nào để có thể chi phối bàn cờ.

Sau khi Lê Thốc quay về lều, Hứa Thành gối đầu lên người Tiểu Bạch, ngắm nhìn những vì sao lấp lánh trên trời và hồ nước trước mặt.

Hồ nước phản chiếu những vì sao trên trời, trông vừa bí ẩn vừa sâu thẳm.

Lúc này, Ngô Tà từ trong lều đi ra, đến bên cạnh Hứa Thành.

"Thằng nhóc đó nói gì với anh?" Hứa Thành lắc đầu.

"Không có gì, thằng nhóc đó hình như cảm thấy có chuyện gì đó đang giấu nó." Ngô Tà do dự một lúc rồi nói: "Anh có hứng thú nghe tôi kể về bí mật mà tôi biết được trong mười năm qua không?" "Không có hứng thú." Hứa Thành không đợi Ngô Tà nói xong, đã đưa Tiểu Bạch về lều.

"Dù sao bây giờ cũng sắp đến giờ rồi, đến lượt cậu gác đêm." Một cơn gió lạnh thổi qua, chỉ còn lại Ngô Tà đứng ngơ ngác trong gió.

Hứa Thành không chơi theo bài gì cả.

Ngày hôm sau, thu dọn xong mọi thứ, mọi người lại lên đường.

Chương 263

Chỉ là Ngô Tà có quầng thâm mắt rất nặng, vừa nhìn đã biết là không ngủ ngon.

Lê Thốc ghé lại gần.

"Ông chủ Ngô, ông sao vậy?" Ngô Tà xua tay.

"Tôi không sao, mau xuất phát thôi." Nhìn dáng vẻ của Ngô Tà, Bàn Tử và Tiểu Muộn cũng có chút kỳ lạ, nhưng bây giờ lên đường là quan trọng nhất.

Đến trưa, mọi người dừng lại dựng trại.

Lúc này, đột nhiên có người nói: "Mọi người mau nhìn kìa, hình như có thứ gì đó ở kia." Cả đám đều ghé lại xem, Hứa Thành phát hiện ra đó là một chiếc máy ảnh đã bị đốt cháy.

Ngô Tà lúc này có chút kích động.

"Vương Mãnh, lấy xẻng sắt, mau đào hết những thứ đó ra." Vương Mãnh gật đầu, những người khác cũng bắt đầu giúp đỡ, nhanh chóng đào hết mọi thứ ra.

Nhìn những thứ đó, mọi người đều kinh ngạc thốt lên.

Bởi vì đó rõ ràng là những chiếc máy ảnh đã bị đốt cháy từ lâu.

Lấy thẻ nhớ bên trong máy ảnh ra, phát hiện chỉ còn hai ba cái có thể dùng được.

Bàn Tử lúc này nói: "Sao những thứ này lại bị chôn ở đây, lẽ nào có người đi trước chúng ta một bước rồi sao?" Lời của Bàn Tử khiến mọi người cảnh giác, bởi vì bất kể là khảo cổ hay đạo mộ, đều phải là người đầu tiên phát hiện ra mới được, nếu không chỉ có thể đi sau

người ta hít bụi.

Nhưng những chiếc máy ảnh này được chôn quá nông, vậy hẳn là trong tình huống rất hoảng loạn mới làm như vậy.

Không biết những người đó rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì.

Nhanh chóng, những thẻ nhớ đó đã được giải mã trên laptop.

Phần lớn trong đó là ảnh phong cảnh, có một số ảnh kiến trúc thông thường.

Những bức ảnh đó trong mắt Hứa Thành hoàn toàn vô nghĩa.

Lúc này Lê Thốc nói: "Liệu có phải những người đó đã chụp được thứ gì đó ghê gớm, nên vì sợ hãi mới phá hủy những bức ảnh này không?" Đây là lần đầu tiên Lê Thốc phát biểu, tuy trong lòng hoảng sợ, nhưng bề ngoài lại rất bình tĩnh.

Lê Thốc cố gắng hết sức để nâng cao giá trị của mình, để không bị hy sinh một cách tùy tiện.

Bởi vì cậu có thể cảm nhận được, trong những người này có sự tồn tại của ba thế lực.

Điều này khiến Lê Thốc có chút hoảng sợ trong lòng, hôm qua sở dĩ đi tìm Hứa Thành, cũng không ngoài việc tìm kiếm sự che chở.

Nghe Lê Thốc nói, Ngô Tà có chút bất ngờ, nhưng lại lắc đầu nói: "Những thứ này rõ ràng là bị đốt trong tình huống rất hoảng loạn, nhưng không phải chạy trốn trước, mà lại đốt máy ảnh trước, rốt cuộc là vì sao?" Cậu ta tự nhiên không thể hiểu được, nhưng Bàn Tử vào thời khắc quan trọng đã phát huy được bộ não thần kỳ của mình.

"Liệu có phải lúc đó có người đã trộm những chiếc máy ảnh này, vì trong những chiếc máy ảnh này đã chụp được thứ không nên để người khác thấy không?" Lời của Bàn Tử đáng để suy ngẫm, nhưng

nếu suy theo hướng đó, cũng có quá nhiều lỗ hổng.

Ngô Tà lúc này nói: "Vương Mãnh, đi lấy toàn bộ tài liệu về các đoàn du lịch trong một năm qua." Lê Thốc liền nói: "Có phải nhiều quá không ạ?" Ngô Tà cười với Lê Thốc.

"Một năm qua có bao nhiêu đoàn du lịch đến được đây chứ, nếu có tâm, sẽ nhanh chóng điều tra ra thôi." Nhưng dù thế nào đi nữa, cơm vẫn phải ăn.

Tuy rau củ mất nước và các loại thịt hộp nấu chung với nhau thực sự rất khó ăn, nhưng đó là sự bảo đảm dinh dưỡng cho một ngày.

Đang ăn cơm, Vương Mãnh cầm một chồng tài liệu đến.

Tài liệu không nhiều.

"Ông chủ, đây là tài liệu về các đoàn du lịch trong một năm gần đây." Vương Mãnh đưa tài liệu cho Ngô Tà xong, tự múc một bát canh rau đi sang một bên ăn.

Hứa Thành cầm một tờ tài liệu, đột nhiên nhìn thấy một bóng người quen thuộc trên đó.

Đó chính là Ngô Tà.

Những người khác hiển nhiên cũng nhìn thấy khuôn mặt của Ngô Tà, nhưng Bàn Tử và Tiểu Muộn vì chuyện băng ghi hình, nên biết trên thế giới này có một người trông giống hệt Ngô Tà.

Nhưng Lê Thốc thì không biết.

"Ông chủ Ngô, nhìn kìa, sao lại có ảnh của ông trên đó?" Ánh mắt Ngô Tà trở nên mơ màng.

"Có lẽ người trên đó mới là tôi thật sự." Ngô Tà chỉ nói một câu không đầu không cuối, Lê Thốc không thể hiểu được, nhưng thấy Bàn Tử bên cạnh Ngô Tà cũng không hỏi thêm, liền hiểu rằng chắc họ đều

biết sự tình bên trong.

Ăn cơm xong, mọi người tiếp tục lên đường.

Buổi trưa, thời tiết sa mạc rất nóng, may mà cứ cách một đoạn lại có một hồ nước, bổ sung nước rất tiện lợi.

Lê Thốc đang loay hoay với chiếc máy ảnh, tiện tay chụp phong cảnh ở xa.

Chỉ là một bức ảnh bình thường, nhưng qua chiếc máy ảnh này lại trở nên tự nhiên và đẹp đẽ như vậy.

Nhưng khi Lê Thốc xem lại ảnh, cậu ta thấy một bóng người mờ ảo trên đó.

Ban đầu Lê Thốc tưởng mình hoa mắt, nhưng khi phóng to bức ảnh, đó rõ ràng là bóng của một người phụ nữ.

Khi nhìn lại nơi vừa chụp ảnh, đã không còn bóng dáng người phụ nữ đó nữa.

Lê Thốc vội vàng chạy lên phía trước đoàn, đưa bức ảnh cho Ngô Tà.

Ngô Tà nhìn bức ảnh, miệng lẩm bẩm.

“Không phải cô ấy ở đây…” Khi Lê Thốc hỏi là ai, Ngô Tà đưa máy ảnh lại cho Lê Thốc rồi không nói gì nữa.

Chương 264

Lê Thốc lại chạy đến chỗ Hứa Thành.

"Nhìn này, có một người phụ nữ đang theo dõi chúng ta." Nhìn bức ảnh đó, Bàn Tử lộ ra vẻ mặt kỳ lạ, xem ra anh nhận ra người phụ nữ đó.

Nhưng Hứa Thành và Tiểu Muộn nhìn bức ảnh, lại không nhận ra đó là ai.

Nhưng chuyện này không gây ra phản ứng quá lớn, Lê Thốc có chút thất vọng, chỉ đành đi theo đoàn về phía trước.

Đến tám giờ rưỡi tối, họ gặp một hồ nước.

Mã Nhật Lạp đi cùng nói rằng đi tiếp một đoạn nữa cũng không có hồ nước nào, nên dựng trại ở đây là tốt nhất.

Ngô Tà nhìn về phía Hứa Thành, Hứa Thành gật đầu, liền bảo cả đoàn dừng lại dựng trại.

Nhưng Hứa Thành lúc này đột nhiên cảm nhận được có người đang nhìn mình ở gần đây.

Cảm giác này rất kỳ diệu, không hề nhìn thấy người đó, nhưng có thể cảm nhận được khí tức của họ.

"Tàng hình?" Hứa Thành không thèm để ý đến thứ nhẫn thuật vớ vẩn này.

Hứa Thành thi triển Phá Vọng Chi Nhãn, kim quang trong mắt vừa hay bị Lê Thốc nhìn thấy.

Lê Thốc trong lòng run lên, những người này quả nhiên đều là quái vật.

Ông chủ Ngô cũng vậy, ông chủ Hứa này cũng vậy.

Nguyên tưởng rằng bóng người phụ nữ đó là Hắc Hạt Tử cải trang, nhưng bây giờ rõ ràng có một người khác xuất hiện ở đây.

Trước đó đã có cảm ứng với Yamashita Shizumi, Hứa Thành liền khẳng định đây không phải Yamashita Shizumi, nhất định là người của thế lực khác ở nước Uy.

Theo ánh mắt quan sát, Hứa Thành nhìn thấy người đang ẩn nấp ở bên kia đồi cát.

Người phụ nữ đó không mặc trang phục ninja, mà mặc hòa phục, trên mặt bôi phấn trắng.

Đây là một kiểu trang phục thời Đường rất điển hình, ngày nay ở nước Uy cũng ít có người ăn mặc như vậy.

Nhưng người phụ nữ đó và Hứa Thành nhìn nhau một cái, liền chạy về phía bên kia đồi cát.

Nhìn bóng lưng biến mất của người phụ nữ, Hứa Thành không nói cho những người khác, bây giờ kế hoạch đang diễn ra từng bước, một khi xảy ra sự cố nhất định sẽ đi theo hướng không thể biết trước.

Hứa Thành khóe miệng cong lên một đường cong, chuyện này càng lúc càng thú vị.

Lê Thốc tránh xa Hứa Thành, bây giờ dáng vẻ của Hứa Thành trong mắt Lê Thốc trở nên đáng sợ.

Ánh mắt thờ ơ với mọi thứ đó, Lê Thốc cảm thấy trong mắt bạn của ông chủ Ngô, bao gồm cả ông chủ Ngô, mình giống như một sinh vật cực kỳ hạ đẳng.

Cảm giác này khiến lòng Lê Thốc dâng lên một trận cảm giác bất lực.

Bây giờ chỉ cần làm tốt chuyện tiếp theo, sau đó quay về kinh thành tiếp tục đi học.

Những chuyện này không phải là thứ một học sinh trung học như cậu có thể chạm tới.

Nhanh chóng dựng trại xong, bây giờ cách Cổ Đồng Kinh không xa, chỉ cần ngày mai đi thêm một ngày nữa, dự kiến có thể đến Cổ Đồng Kinh trước khi trời tối.

Nhưng vào ban đêm lại xảy ra chuyện.

Khi mọi người đang ngủ say, hồ nước đó di chuyển về phía lều của họ, nhanh chóng nhấn chìm cả lều trại vào trong hồ.

Từng trận tiếng la hét vang lên, các giáo sư và sinh viên đều không biết bơi, nhưng Hứa Thành đã nhanh chóng cứu tất cả mọi người lên.

Lạc đà bị trói vào đá và những vật tư đó lại toàn bộ bị nhấn chìm trong hồ nước.

Ngô Tà ở một bên kiểm tra người trong đội, phát hiện không có ai bị thương vong, khiến cậu thở phào nhẹ nhõm.

Hồ nước biết di động, đây là lần đầu tiên mọi người thấy.

Nhìn thấy chuyện kỳ lạ như vậy, Lê Thốc cũng kinh hồn bạt vía.

Lê Thốc không biết chuyện gì đang xảy ra, lẽ nào có liên quan đến hành động lần này của ông chủ Ngô.

Cứ như vậy, mọi người đợi đến sáng ngày hôm sau.

Nhìn hồ nước mênh mông trước mặt, ai nấy đều có chút chán nản.

Xem ra không thể xuất phát được nữa, vì trong đó có rất nhiều trang bị và vật tư, không có chúng thì không thể ở lại sa mạc này quá một ngày.

Hứa Thành nhìn hồ nước trước mặt, rõ ràng là vết tích tự nhiên, không có bất kỳ yếu tố nhân tạo nào tồn tại.

Lúc này Ngô Tà tiến lên nói: "Hồ nước có thể di động trong sa mạc cực kỳ hiếm, từ thảm thực vật xung quanh mà xem, nhất định hồ nước này di động cực kỳ thường xuyên, mới biến thành như vậy." Lê Thốc lúc này chợt lóe lên ý nghĩ.

"Ông chủ Ngô, có phải hồ nước này có quy luật không, chỉ cần chờ nó tự rút đi." Hứa Thành lúc này lắc đầu.

"Bây giờ chúng ta không thể quá lạc quan, không biết chu kỳ của hồ nước này, lỡ như một tháng mới di động một lần, vậy thì chúng ta không thể nào đợi một tháng được." Lúc này Bàn Tử đột nhiên hét lên: "Mọi người nhìn kìa, ở đó hình như có thứ gì nổi lên." Theo hướng Bàn Tử chỉ, đó rõ ràng là một cuộn da.

Ngô Tà lúc này nói: "Đó là thuyền da mà tôi chuẩn bị để phòng khi gặp hồ nước, không ngờ lại nổi lên." Lời còn chưa dứt, Hứa Thành đã nhảy xuống nước.

Nước trong sa mạc trong vắt, nhưng lại có vẻ lạnh lẽo.

Hứa Thành hiểu là vì mặt trời chưa lên hẳn, ban đêm sa mạc rất lạnh.

Chương 265

Hứa Thành bơi về phía chiếc thuyền da, bây giờ hồ nước này có sự khác biệt lớn so với trong nguyên tác, không di động vào giữa trưa ngày hôm sau, xem ra đã xảy ra một chút sai lệch.

Hứa Thành bơi rất nhanh, chiếc thuyền da tuy nặng, nhưng Hứa Thành đã kéo nó lên bờ.

Mọi người đều có chút phấn khích, dù sao thuyền cũng giúp ích rất nhiều.

Trên thuyền da có đầy đủ dụng cụ, có thể bơi ra giữa hồ, sau đó vớt vật tư.

Sau đó, Hứa Thành và Tiểu Muộn lại bơi xuống đáy nước.

Không lâu sau, trên mặt hồ lại nổi lên một số thứ, đó là thi thể của những con lạc đà, nhưng dây thừng trên cổ chúng đã bị cắt đứt.

Tuy trên đó không có nhiều vật tư, nhưng cũng đủ làm thức ăn.

Sau khi Hứa Thành lên bờ, Tiểu Bạch lấy ra một bộ quần áo sạch sẽ từ trong ba lô để Hứa Thành thay.

Trên người Tiểu Muộn không ngừng bốc khói trắng, một lát sau đã hong khô bộ quần áo ướt sũng.

Nhìn thấy tuyệt kỹ của Tiểu Muộn, Lê Thốc và các sinh viên, giáo sư đều tấm tắc khen ngợi.

Ngô Tà và Vương Mãnh chuẩn bị thuyền da, tổng cộng có ba chiếc, trên đó đều có dụng cụ vớt chuyên nghiệp.

Ngô Tà một chiếc, Vương Mãnh một chiếc, chiếc còn lại Tiểu Muộn một mình kéo xuống.

Nhìn ba chiếc thuyền đi xa, lúc này Hứa Thành nói: "Bây giờ tuy cách Cổ Đồng Kinh không đến một ngày đường, nhưng chúng ta không có khả năng quay lại, lúc đó thần tiên cũng không cứu được chúng ta, vì vậy tôi đề nghị tạm thời quay về, sau đó sắp xếp lại vật tư rồi xuất phát." Lê Thốc lập tức hoan hô, dù sao có thể quay về là nguyện vọng lớn nhất của cậu bây giờ.

Lúc này một vị giáo sư đứng đầu khó xử nói: "Bây giờ chúng ta quay về có lẽ không còn cách nào quay lại được nữa, vì hành động lần này vốn là do ông chủ Ngô đầu tư, khó có ai chịu đầu tư vào cái này nữa." Hứa Thành cười: "Ngô Tà đầu tư cho các ông bao nhiêu tiền?" Vị giáo sư đó giơ một ngón tay lên.

"Ông chủ Ngô đầu tư cho chúng tôi một triệu, là một khoản phí rất cao rồi." Hứa Thành cũng giơ một ngón tay lên.

"Tôi cũng đầu tư con số này." Ánh mắt vị giáo sư sáng lên: "Lẽ nào ông chủ cũng đầu tư một triệu sao?" Hứa Thành lắc đầu: "Không, tôi đầu tư mười triệu, lần sau tuyệt đối không thể để xảy ra chuyện như vậy nữa." Vị giáo sư hiển nhiên có chút khó tin.

"Mười triệu không phải là một con số nhỏ đâu." Lúc này Bàn Tử nói: "Các ông có biết vị trước mặt là ai không?" Vị giáo sư lắc đầu, nhưng trong ấn tượng của ông, ông chủ Ngô và mấy người bạn đều rất bí ẩn.

Bàn Tử từ từ nói: "Vị này là người đứng đầu tập đoàn Thành Ninh." Tập đoàn Thành Ninh?

Không thể nào, chủ tịch của tập đoàn Thành Ninh không phải là một người phụ nữ sao?

Sắc mặt của các sinh viên cũng ngây ra, dù sao cái tên tập đoàn Thành Ninh thực sự như sấm bên tai.

Nếu hỏi nơi mà nhóm sinh viên tốt nghiệp này muốn đến nhất, thì nơi xếp hạng nhất trong lòng họ nhất định là tập đoàn Thành Ninh.

Dù sao tập đoàn Thành Ninh bao quát bốn ngành công nghiệp lớn là dược phẩm sinh học, trí tuệ nhân tạo, bất động sản, internet, trong mỗi ngành đều là sự tồn tại hàng đầu.

Một gã khổng lồ như vậy, sao có thể là sản nghiệp của một người trẻ tuổi trước mặt được.

Điều này có chút khiến người ta hoang mang.

Nhưng khi Bàn Tử tìm ra bức ảnh chụp chung của Hứa Thành và A Nịnh trên điện thoại, khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Lê Thốc nhìn thấy cũng giật mình, vì cô của cậu cũng làm việc trong tập đoàn đó, tuy chỉ là một nhân viên bình thường, nhưng cũng có thu nhập hàng vạn mỗi tháng.

Sau khi Hứa Thành biểu lộ thân phận, thái độ của những người đó đối với Hứa Thành đã thay đổi.

Nhưng nếu Hứa Thành thực sự là người đó, vậy thì mười triệu cũng chỉ là chuyện nhỏ.

Ngô Tà vớt được một phần vật tư, sau khi lên bờ, thấy biểu cảm của mọi người có chút không đúng.

Bàn Tử kể lại chuyện vừa rồi cho Ngô Tà, Ngô Tà gật đầu, nếu Hứa Thành đã nói vậy, rõ ràng là muốn giúp đỡ.

Vốn tưởng Hứa Thành sẽ không can thiệp vào chuyện ở đây, xem ra Hứa Thành vẫn luôn quan tâm.

Những thứ vớt lên đều là vật tư sinh hoạt, những thứ này hẳn là đủ để mọi người quay về trạm quân sự.

Lúc đó có thể sắp xếp lại, một lần nữa tiến về phía Cổ Đồng

Kinh.

Nhưng lúc này, bỗng nghe thấy tiếng "cô lỗ" "cô lỗ".

Những âm thanh đó nghe như tiếng bò uống nước.

Lê Thốc kinh hãi nhìn mặt nước: "Nhìn kìa, cái gì kia." Theo hướng Lê Thốc chỉ, trên mặt hồ nước xuất hiện từng vòng xoáy.

Dưới làn nước trong vắt, rõ ràng có những sợi dây leo màu đen đang ngoe nguẩy ở đó.

"Cửu Đầu Xà Bách?" Hứa Thành buột miệng nói.

Nghe Hứa Thành nói, sắc mặt Ngô Tà đại biến.

Năm đó ở Lỗ Vương Cung đã bị Cửu Đầu Xà Bách hành hạ đủ khổ, bây giờ lại gặp, không biết là xui xẻo hay duyên phận.

Bàn Tử cầm hết vật tư trong tay.

"Chạy, mau chạy.

Thứ này giết người không chớp mắt." Những người khác thấy Bàn Tử sợ hãi như vậy, tự nhiên hiểu là đã gặp phải thứ gì đó ghê gớm.

Lập tức tất cả mọi người chạy về một hướng khác của sa mạc.

Mọi người hoảng loạn không chọn đường, không biết đã đi đến nơi nào.

Chương 266

Bên cạnh Hứa Thành, Tiểu Bạch, Bàn Tử, Ngô Tà, Tiểu Muộn, Vương Mãnh, Lê Thốc đều ở cùng nhau, còn Mã Nhật Lạp thì chạy cùng các giáo sư và sinh viên.

Không biết đã chạy bao lâu, cuối cùng cũng thoát khỏi Cửu Đầu Xà Bách.

Lúc này họ đã lạc khỏi các giáo sư và sinh viên, không biết bây giờ họ đã đi đâu.

Hứa Thành nói: "Bây giờ vừa hay, chúng ta đi Cổ Đồng Kinh thôi." Ngô Tà gật đầu, vốn dĩ có những người đó, bây giờ chính là thời cơ tốt nhất để đi Cổ Đồng Kinh.

Những người đó không chỉ đơn thuần là giáo sư và sinh viên, trong đó có người của Uông gia.

Lúc này Hứa Thành nói với Ngô Tà: "Bây giờ cậu có thể tìm được lối vào Cổ Đồng Kinh không?" Ngô Tà gật đầu.

"Bây giờ muốn tìm lối vào Cổ Đồng Kinh chỉ có thể xem bản đồ trên lưng thôi." Hứa Thành gật đầu, sau đó nhìn về phía Lê Thốc.

"Lê Thốc, bây giờ cậu cảm thấy thế nào, có thể cho tôi xem bản đồ được không?" Vương Mãnh nói: "Cần gì phải hỏi ý kiến thằng nhóc này, bây giờ nó chỉ là con tin của tôi thôi." Vừa nói xong liền cởi áo Lê Thốc ra.

Lê Thốc tuy tức giận, nhưng lại không thể làm gì.

Bởi vì ở đây, cậu là người không có địa vị nhất.

Vết thương đáng sợ trên lưng Lê Thốc phần lớn đã kết vảy, để có thể nhìn rõ bản đồ hơn, chỉ có thể khơi lại vết thương trên lưng Lê

Thốc.

Lê Thốc tuy đau đến nhe răng trợn mắt, nhưng cũng chỉ có thể nhịn.

Sau khi khơi vết thương ra, máu tươi sau lưng Lê Thốc chảy ròng ròng, Ngô Tà nhìn rất kỹ, sợ bỏ lỡ bất kỳ chi tiết nào.

Hứa Thành thì đổi một lọ Kim Sang Dược từ hệ thống, loại thuốc đặc hiệu này bôi lên vết thương, chỉ cần một ngày là có thể phục hồi.

Lúc này Ngô Tà đã ghi nhớ toàn bộ bản đồ vào lòng, và đang quy hoạch lộ trình ở một bên.

Hứa Thành cũng đi tới, bôi Kim Sang Dược lên lưng Lê Thốc.

Lê Thốc lập tức cảm thấy sau lưng mát rượi, không khỏi cảm kích Hứa Thành.

Hứa Thành cẩn thận bôi hết thuốc lên lưng Lê Thốc xong, mới đến bên cạnh Ngô Tà.

Ngô Tà đã quy hoạch xong toàn bộ lộ trình.

Nhìn thấy Hứa Thành, Ngô Tà nói: "Hứa Thành xem đi, đi theo con đường này có thể thẳng đến Cổ Đồng Kinh." Hứa Thành nhìn qua, phát hiện đó là một đường cát trắng, không có bất kỳ vật đánh dấu nào khác.

Thấy biểu cảm của Hứa Thành, Ngô Tà nói: "Đường cát trắng này là quỹ đạo vận động của hồ nước di động, đi theo quỹ đạo này có thể tìm thấy Cổ Đồng Kinh." Hứa Thành gật đầu.

"Không thể trì hoãn nữa, vậy chúng ta đi thôi." Tiếp đó, Hứa Thành lấy ra vật tư từ không gian nhẫn, đều là thực phẩm ăn liền.

Điều này khiến mọi người vui mừng, vì không nghi ngờ gì đã giải quyết được tình thế cấp bách.

Vết thương của Lê Thốc dưới tác dụng của Kim Sang Dược hồi phục rất nhanh, không còn đau như vừa rồi.

Có lẽ vì vừa rồi Hứa Thành đã giúp đỡ mình, lúc ăn cơm Lê Thốc bạo gan hỏi: "Ông chủ Hứa là thần tiên sao?

Sao lại có nhiều đồ tốt như vậy." Bàn Tử ghé lại gần.

"Bạn nhỏ, không chỉ là thần tiên đâu nhé, vị này còn lợi hại hơn cả thần tiên." Lợi hại hơn cả thần tiên?

Lê Thốc tuy thông minh, nhưng thực sự không nghĩ ra được người lợi hại hơn cả thần tiên.

Ăn cơm xong, chôn những hộp cơm đó xuống, bắt đầu lên đường.

Sở dĩ chôn những hộp cơm đó đi, là vì chúng sẽ tiết lộ hành tung của mọi người, không có lợi cho việc tiến về phía trước.

Cát xung quanh đều là cát trắng như tuyết, hoàn toàn không có vẻ thô ráp của cát vàng trước đó, ngược lại giống như vừa có tuyết rơi.

Lúc này Tiểu Muộn đặt những hạt cát đó lên tay quan sát kỹ.

Phát hiện trong những hạt cát đó có chứa một lượng lớn vỏ sò nhỏ li ti.

Tiểu Muộn nói: "Trong những hạt cát này có chứa lượng lớn canxi, có khả năng là vỏ sò do hồ nước di động để lại, bây giờ như vậy có nghĩa là chúng ta tiếp tục đi về phía trước, có khả năng sẽ gặp lại Cửu Đầu Xà Bách." Lời của Tiểu Muộn cảnh tỉnh mọi người, dù sao trước đó không suy nghĩ đến, gặp lại Cửu Đầu Xà Bách là điều mà mọi người không muốn thấy.

Lúc này Hứa Thành nói: "Không sao, tôi có bột Thiên Tâm Thạch ở đây, hoàn toàn có thể khắc chế Cửu Đầu Xà Bách." Nghe Hứa Thành có bột Thiên Tâm Thạch, mọi người đều có chút vui mừng.

Dù sao bột Thiên Tâm Thạch thực sự là khắc tinh tự nhiên của Cửu Đầu Xà Bách.

Tin rằng khi Cửu Đầu Xà Bách gặp phải bột Thiên Tâm Thạch, e rằng sẽ rất dễ dàng bị đánh bại.

Nhưng Hứa Thành nói dối, làm gì có bột Thiên Tâm Thạch.

Hứa Thành đã quyết định, lần sau gặp lại Cửu Đầu Xà Bách, sẽ dùng một mồi lửa đốt trụi cho xong chuyện.

Đi được nửa ngày, tất cả mọi người đều rất nóng, mặt trời trên trời phảng phất có thể thiêu chết người.

Sau khi vượt qua một đồi cát, Hứa Thành nhìn thấy một số di tích đá ở xa.

"Ngô Tà, đó có phải là nơi Cổ Đồng Kinh không." Ngô Tà so sánh bản đồ vừa ghi lại với bản đồ trước mặt, vui mừng nói: "Đến rồi, phía trước chính là lối vào Cổ Đồng Kinh." Nghe Ngô Tà nói vậy, mọi người đều phấn khích, vì phía trước đại diện cho kho báu khổng lồ.

Vì kho báu khổng lồ đang ở trước mắt, bước chân cũng không khỏi nhanh hơn vài phần.

Khi đến gần những bức tường đổ nát đó, mặt đất đột nhiên rung chuyển, ngay sau đó những tảng đá đó toàn bộ đều lún xuống cát.

Hứa Thành vội vàng ngăn mọi người lại.

Chương 267

“Đừng qua đó, là cát lún.” Những người khác hiển nhiên cũng biết sự đáng sợ của cát lún.

Cát lún, nói đơn giản là cát có thể chảy như chất lỏng, cũng chính là cát chảy, một hiện tượng tự nhiên.

Thường xuất hiện ở sa mạc có nền đất không ổn định, khi có vật nặng đặt trên cát, sẽ chìm xuống đáy giống như chìm xuống nước.

Cát lún càng giống một con quái vật lớn có thể hút người vào một cái hố không đáy.

Một khi người ta bị mắc kẹt trong đó, thường không thể tự thoát ra, đồng bạn chỉ có thể trơ mắt nhìn người bị mắc kẹt bị cát nuốt chửng trong chốc lát.

Điều này cũng cho thấy dưới lòng đất có một khoảng trống khổng lồ, như vậy mới có thể giải thích tại sao bên dưới lại có cung điện.

Sau khi tất cả các tảng đá chìm xuống, một sợi dây leo xuất hiện ở nơi vừa bị lún xuống.

Nhìn thấy sợi dây leo đó, sắc mặt Bàn Tử biến đổi.

“Không hay rồi, là Cửu Đầu Xà Bách, Hứa Thành mau lấy bột Thiên Tâm Thạch ra.” Hứa Thành tự nhiên không có, chỉ lấy ra Lạc Tuyết Kiếm.

Lạc Tuyết Kiếm trực tiếp chém đứt sợi dây leo đó.

Những sợi dây leo còn lại cũng như có linh tính, lập tức co rút lại vào lòng đất cát.

Hứa Thành quay người nói với mọi người: “Hôm nay chúng ta

muốn vào Cổ Đồng Kinh, có lẽ phải nhờ đến Cửu Đầu Xà Bách rồi." Nghe Hứa Thành nói vậy, những người khác đều lộ vẻ khó hiểu, nhờ Cửu Đầu Xà Bách là ý gì.

Thấy mọi người như vậy, Hứa Thành nói: "Một lát nữa sẽ biết, bây giờ tất cả mọi người lùi lại, lùi lại ba trăm mét." Tuy không biết Hứa Thành làm vậy để làm gì, nhưng mọi người vẫn nghe lời lùi lại.

Nhìn cát vàng đang cuồn cuộn dưới đất, Hứa Thành cười.

Bên dưới đang đầy ắp những sợi dây leo của Cửu Đầu Xà Bách, những tảng đá vừa rồi bị sụp xuống, e rằng cũng là do Cửu Đầu Xà Bách gây ra.

Lúc này từ dưới cát lún đột nhiên bay ra hàng chục sợi dây leo Cửu Đầu Xà Bách.

Hứa Thành không phản kháng, mặc cho Cửu Đầu Xà Bách kéo mình xuống.

Thấy cảnh này, mọi người hoảng hốt la lớn.

Sao Hứa Thành lại dễ dàng bị kéo xuống như vậy.

Lê Thốc càng lo lắng không thôi, trong lòng cậu sớm đã coi Hứa Thành là ân nhân cứu mạng.

Bởi vì ở sa mạc, nếu không có Kim Sang Dược của Hứa Thành, vết thương của cậu e rằng sẽ nhanh chóng thối rữa, dễ dàng bị nhiễm uốn ván.

Trong tình huống không có bác sĩ, nhiễm uốn ván chắc chắn sẽ chết.

Lê Thốc có chút lo lắng nói với Ngô Tà: "Ông chủ Ngô, mau đi cứu anh ấy đi, bây giờ ông chủ Hứa bị con quái vật đó kéo xuống rồi." Bàn Tử lúc này nói: "Cậu đừng có xem thường Hứa Thành, loại

như Cửu Đầu Xà Bách đối với cậu ta chỉ là chuyện nhỏ, có lẽ còn không đáng nhắc đến." Lê Thốc lại nhìn về phía người có khuôn mặt vô cảm, vì trong ấn tượng của cậu, người này chưa từng cười, nhưng quan hệ với Hứa Thành dường như không tệ.

Tiểu Muộn nhìn Lê Thốc, hiểu rằng cậu ta thực sự coi Hứa Thành là bạn mới lo lắng như vậy, liền nói: "Không cần lo lắng, khả năng sinh tồn của cậu ấy không phải là thứ cậu có thể tưởng tượng được đâu." Lê Thốc nhìn biểu cảm không lo lắng của họ, cả người bạn gái của ông chủ Hứa cũng tỏ vẻ không quan tâm, liền hiểu rằng ông chủ Hứa chắc chắn có bí mật kinh người.

Nghĩ đến đây, Lê Thốc trong lòng cũng yên tâm hơn.

Bên phía Hứa Thành, anh sớm đã để Cửu Đầu Xà Bách kéo mình đến chỗ bản thể của nó.

Một không gian dưới lòng đất khổng lồ, nhìn Cửu Đầu Xà Bách trước mặt, Hứa Thành liền hiểu rằng con Cửu Đầu Xà Bách này e rằng còn to lớn hơn con mà anh đã thấy ở Lỗ Vương Cung.

Chỉ thấy trên Cửu Đầu Xà Bách, một số xác khô đang treo lơ lửng, là những người đã vô tình đi vào lãnh địa của Cửu Đầu Xà Bách trong hàng nghìn năm qua.

Những người này trước khi chết chắc chắn đã trải qua đau khổ tột cùng.

Bây giờ con Cửu Đầu Xà Bách màu đen kịt vì vừa hút no nước trong hồ, toàn thân biến thành màu xanh đen.

Một lúc sau, Cửu Đầu Xà Bách vươn một sợi dây leo khổng lồ về phía Hứa Thành.

Sợi dây leo có hình dạng như kim tiêm, vừa nhìn đã biết là cơ quan chuyên dùng để hút máu của Cửu Đầu Xà Bách.

Nhưng Hứa Thành sẽ không để Cửu Đầu Xà Bách được như ý, anh dùng sức, làm đứt toàn bộ những sợi dây leo đang trói trên người mình.

Sau khi bị đứt, những sợi dây leo hoàn toàn mất đi vẻ tinh anh ban đầu, sau đó biến thành khô héo.

Những sợi dây leo đó co rút lại về bản thể, Cửu Đầu Xà Bách dường như phẫn nộ, lập tức vươn tất cả các sợi dây leo về phía Hứa Thành.

Hứa Thành lập tức phải chịu áp lực khổng lồ, những sợi dây leo đầy trời cứ như một con rồng khổng lồ được dệt bằng dây leo.

Hứa Thành mắt sáng lên.

Chính là lúc này!

Sau đó Hứa Thành chạy lên phía trên.

Tuy trên đó toàn là cát lún, nhưng không ngăn được sức mạnh của Hứa Thành, anh trực tiếp đục thủng một cái hố khổng lồ.

Sau khi Hứa Thành lên mặt đất, con rồng khổng lồ do Cửu Đầu Xà Bách biến thành cũng theo sau Hứa Thành.

Hứa Thành trực tiếp hét lên với Tiểu Bạch: "Tiểu Bạch, mau đóng băng những sợi dây leo này lại." Tiểu Bạch nghe xong, lập tức trong chưa đầy một giây, trực tiếp đóng băng toàn bộ Cửu Đầu Xà Bách đang lao lên từ đầu đến gốc.

Cửu Đầu Xà Bách lập tức im bặt, xem ra đã bị khí lạnh siêu cấp của Tiểu Bạch hoàn toàn đóng băng, Hứa Thành cũng thở phào nhẹ nhõm.

Bên phía Ngô Tà thấy Hứa Thành xong việc, cũng lần lượt chạy tới.

Khi nhìn thấy Cửu Đầu Xà Bách bị đóng băng, Ngô Tà lập tức hiểu ra ý đồ của Hứa Thành.

Chương 268

“Hứa Thành, cậu đúng là có tài.” Hứa Thành sở dĩ đóng băng những sợi dây leo của Cửu Đầu Xà Bách, là để lợi dụng những nhánh dây leo đã sinh trưởng hàng nghìn năm của Cửu Đầu Xà Bách ở dưới để chặn cát lún.

Chỉ cần ở bên trong con rồng dây leo, đi xuống theo dây leo, hoàn toàn sẽ không gặp phải bất kỳ hạt cát nào, ngược lại sẽ được hàng rào tự nhiên của dây leo che chắn.

Xuống dưới càng không cần lo lắng, vì Cửu Đầu Xà Bách ở dưới đã dùng rễ cây cố định toàn bộ các vách cát lún dễ bị sụt lở xung quanh.

Nhìn thấy kỹ thuật sánh ngang với thần tích, Lê Thốc sớm đã trợn tròn mắt.

Lê Thốc nhìn đám dây Cửu đầu xà bách bị đông thành băng đen, nói: “Hứa lão bản, bây giờ nó đã lợi hại như vậy, liệu có thể sống sót dưới một loài thực vật còn kinh khủng hơn không?” Hứa Thành lắc đầu.

“Bây giờ nó còn nhỏ, đợi lớn lên thì có thể.” Lê Thốc nhất thời sáng mắt lên: “Thật không ạ?

Hứa lão bản đừng gạt tôi nhé.” Thấy Lê Thốc vẫn còn tin vào mấy thứ này trong hoàn cảnh như vậy, Ngô Tà không khỏi ôm trán.

Có lẽ anh đã chọn nhầm người rồi.

Nhưng đó cũng chỉ là nói đùa, việc quan trọng nhất bây giờ là men theo Cửu đầu xà bách tiến về phía Cổ Đồng Kinh.

Dây leo của Cửu đầu xà bách vô cùng cứng rắn, cũng chỉ có Hắc

Kim Cổ Đao của Tiểu Muộn và Lạc Tuyết Kiếm của Hứa Thành mới có thể chém đứt chúng.

Nhưng tốc độ của họ không hề chậm, chỉ trong vòng chưa đầy một giờ, họ đã đào ra một đường hầm từ con rồng khổng lồ được bện bằng dây Cửu đầu xà bách.

Đường hầm đó trông cực kỳ tinh xảo, khiến mọi người đều có chút phấn khích.

Bởi vì bên trong chẳng khác nào một cái thang máy khổng lồ.

Sau khi đã xử lý xong mọi thứ, trời cũng sắp tối, thế là mọi người quyết định ở lại trên này một đêm rồi mới đi.

Hứa Thành lấy ra rất nhiều rau củ tươi cùng thịt bò, cừu, heo, lại lấy ra thêm nhiều gia vị.

Lê Thốc thấy vậy liền lượn lờ quanh người Hứa Thành, xem xem Hứa lão bản có thứ gì như túi không gian bốn chiều của Doraemon không.

Dù sao thì Hứa lão bản quả thực còn thần kỳ hơn cả Doraemon, thứ gì cũng có thể biến ra từ trên người.

Thấy bộ dạng của Lê Thốc, Hứa Thành cũng chỉ thấy buồn cười, dù sao cậu ta cũng chỉ là một thiếu niên mười sáu, mười bảy tuổi, lứa tuổi này chính là lúc tràn đầy sức sống nhất.

Ở phía kia, mọi người đã cho các loại rau củ vào nồi nấu.

Ngửi thấy mùi thơm từ trong nồi, bụng ai nấy đều réo lên ùng ục.

Bởi vì đồ ăn thực sự quá thơm, dù sao thì những loại đồ hộp hay thực phẩm tự hâm nóng kia vĩnh viễn không thể nào sánh bằng cảm giác dễ chịu của rau củ tươi.

Hầm khoảng gần hai tiếng, vào lúc cơn đói lên đến đỉnh điểm,

cuối cùng món ăn cũng ra lò.

Phóng đại nhất là Lê Thốc và Bàn Tử, bộ dạng đó quả thực như muốn bù lại hết số thịt và rau củ chưa được ăn bao ngày qua trong một lần.

Thịt và rau củ tươi hầm chung với nhau tạo thành một món ngon khó tả, cộng thêm bụng đang đói cồn cào, quả thực là hưởng thụ tuyệt đỉnh nhân gian.

Sau khi ăn xong, mọi người trải chăn lông trong thông đạo hình thành từ dây leo rồi ngủ thiếp đi.

Mặc dù đêm sa mạc rất lạnh, nhưng bên trong thông đạo đã hình thành một lớp bảo vệ tự nhiên.

Những sợi dây leo trở thành lớp bảo vệ đó cực kỳ thoải mái.

Ngày thứ hai, mọi người đều tràn đầy tinh thần, sau bữa sáng, họ bắt đầu tiến về phía Cửu đầu xà bách bên dưới.

Mặc dù bên dưới tối đen, nhưng dưới ánh đèn pin, mọi thứ đều hiện ra rõ mồn một.

Khi thấy những thi thể đã biến thành xác khô, tất cả mọi người đều im lặng nhìn một lúc.

Không biết bao nhiêu ngàn năm qua, Cửu đầu xà bách đã nuốt chửng bao nhiêu người.

Thân cây Cửu đầu xà bách này to gấp đôi cây ở Lỗ Vương Cung.

Tất cả mọi người đều đang tìm kiếm lối vào Cổ Đồng Kinh, vì không gian bên dưới thực sự quá lớn, nên tìm một lúc lâu cũng không tìm ra manh mối.

Lúc này, Tiểu Muộn đột nhiên đâm Hắc Kim Cổ Đao vào thân cây Cửu đầu xà bách.

Khi mọi người còn đang thắc mắc tại sao Tiểu Muộn lại làm vậy, không ngờ thân cây Cửu đầu xà bách lại rỗng ruột.

Hứa Thành thấy thế cũng trực tiếp rút Lạc Tuyết Kiếm ra khoét một cái lỗ trên thân cây Cửu đầu xà bách.

Cây Cửu đầu xà bách đã biến thành một thân cây có hình dạng như cổng dịch chuyển, nhìn cánh cổng đó, mọi người đều cảm thấy có chút kinh ngạc, lối vào Cổ Đồng Kinh lại nằm bên trong thân cây Cửu đầu xà bách.

Sau khi đi vào, bên dưới Cửu đầu xà bách có một cầu thang.

Không biết người nào có thể đoạt thiên địa tạo hóa, xây dựng lối vào bên trong cơ thể một cây Cửu đầu xà bách đang sống.

Đi vào không lâu thì thấy một cánh cửa đá, trên cửa đá đầy những phù văn không rõ ý nghĩa.

Hứa Thành đi tới, phát hiện những phù văn đó có thể xoay chuyển, xem ra phải xoay chúng theo một quy luật đặc định nào đó mới có thể mở được cánh cửa đá.

Thấy vậy, Ngô Tà nói: "Hứa Thành, để tôi thử xem có thể xoay chuyển những phù văn đó không." Hứa Thành gật đầu, những phù văn đó tương ứng với một quy luật đặc định nào đó, trông có vẻ khá giống với tấm bản đồ trên người Lê Thốc.

Lê Thốc hiển nhiên cũng nhận ra những thứ trên cửa đá giống với tấm bản đồ trên người mình.

Cậu ta cũng đi tới, cùng Ngô Tà nghiên cứu.

Ngô Tà vì tấm bản đồ chà xát kia có chút không chính xác, liền nhìn về phía Lê Thốc.

Chương 269

Lê Thốc tự nhiên hiểu ý.

Ngô Tà liền cởi áo Lê Thốc ra, nhìn vết thương trên người cậu ta rồi bắt đầu xoay cửa đá.

Bây giờ vết thương trên người Lê Thốc đã lành, hình thành một hình xăm kỳ dị trên da.

Hình xăm đó trông giống như toàn bộ bản đồ của Cổ Đồng Kinh dưới lòng đất.

Trông đỡ hơn nhiều so với trạng thái máu me đầm đìa trước đây.

Cùng với một trận cơ quan chuyển động, những phù văn đó trông giống như từng thanh ngang, sau khi sắp xếp thành một trận Tiên Thiên Bát Quái thì có thể mở được cửa đá.

Sau khi mở cửa đá, bên trong hoàn toàn không phải là một lối đi như tưởng tượng, mà là một bức tượng điêu khắc vô cùng uy vũ.

Bức tượng điêu khắc đó Hứa Thành nhận ra, không thể quen thuộc hơn được nữa.

Bởi vì đó là tượng điêu khắc Xi Vưu.

Vào thời đại Cổ Đồng Kinh, người lúc đó đều tế bái chiến thần Xi Vưu và Hoàng Đế, Hoàng Đế và Xi Vưu cùng được hậu nhân phong làm chiến thần.

Cổ Đồng Kinh quanh năm chinh chiến, việc tế bái Xi Vưu là chuyện vô cùng bình thường.

Nhưng điều này hiển nhiên khiến Ngô Tà có chút bối rối, tượng Xi Vưu rốt cuộc đại diện cho điều gì.

Lúc này Hứa Thành nói: "Tượng Xi Vưu đối với chúng ta tự nhiên không là gì, nhưng chắc chắn sẽ không đơn giản như trước, bởi vì đối với người xưa, tượng Xi Vưu có địa vị phi phàm." Ngô Tà gật đầu, liền lau sạch lớp bụi bặm phủ trên bức tượng.

Nhưng cùng với việc lau chùi, toàn bộ diện mạo của tượng Xi Vưu hiện ra trước mắt mọi người, trên người nó bắt đầu lóe lên những tia sáng vàng.

Thấy ánh sáng vàng đó, mắt Bàn Tử nhất thời trợn tròn, bởi vì trong lòng gã, đến Cổ Đồng Kinh là để cầu tài.

"Trời đất ơi, cả bức tượng này được đúc bằng vàng khối à?" Bàn Tử nhất thời ôm chầm lấy bức tượng.

Nhưng cái ôm của Bàn Tử lại gây ra chuyện.

Bức tượng theo đó chìm xuống, một trận âm thanh cơ quan chấn động, một lối vào xuất hiện sau lưng bức tượng.

Bàn Tử luôn có thể phát huy tác dụng vào những thời khắc mấu chốt.

Bàn Tử bò dậy, nhìn lối vào vừa xuất hiện, không khỏi có chút đau lòng, dù sao thì bức tượng Xi Vưu kia mới là giấc mơ của gã.

Thấy vậy, mọi người đều khá vui mừng, dù sao có thể tìm được lối vào cũng không tệ.

Nhưng khi mọi người định đi vào, Hứa Thành vội vàng hét lên: "Mau lùi lại!" Tiếng Hứa Thành còn chưa dứt, bức tượng Xi Vưu lại một lần nữa dâng lên, lối vào ngay sau đó cũng đóng lại.

Thấy cảnh này, mọi người không khỏi toát mồ hôi lạnh, nếu vừa rồi cứ thế đi vào, e rằng bây giờ đã bị lối vào đó chém ngang lưng.

Bàn Tử thấy bức tượng Xi Vưu bằng vàng ròng lại xuất hiện,

không khỏi hưng phấn ôm chầm lấy lần nữa.

Bức tượng Xi Vưu tự nhiên lại chìm xuống, lối vào cũng một lần nữa mở ra.

Khi Bàn Tử định đứng dậy, Hứa Thành vội nói: "Bàn Tử, anh nằm yên ở đó đừng động đậy, đợi chúng tôi vào hết rồi hãy tính." "Hả?" Bàn Tử mặt mày khổ sở.

Thấy vậy, mọi người hiển nhiên đã hiểu rõ tình cảnh hiện tại, bởi vì tượng Xi Vưu rõ ràng cần có người đè lên, người bình thường không được, nhất định phải có cân nặng như Bàn Tử.

Thấy mọi người định đi vào trong, Bàn Tử vội nói: "Đừng bỏ tôi lại một mình chứ, tôi không thể cứ nằm mãi ở đây được." Hứa Thành nói: "Đừng lo, lát nữa tôi sẽ kéo anh ra." Bàn Tử vừa gật đầu, nhưng một bên là tượng Xi Vưu dưới đất và một bên là kho báu thực sự, nội tâm gã nhất thời bắt đầu đấu tranh.

Một mặt không nỡ rời tượng Xi Vưu, mặt khác lại không nỡ bỏ kho báu chưa biết trong Cổ Đồng Kinh.

Sau một hồi, Bàn Tử cuối cùng cũng nói: "Hứa Thành, lát nữa cậu nhớ kéo nhẹ một chút nhé." Hứa Thành gật đầu.

Lối đi của cửa vào rất dài, phía trên là một tảng đá cơ quan, chỉ cần Bàn Tử bên kia đứng dậy, nó sẽ rơi xuống đè bẹp mọi người thành tương thịt.

Vì vậy mọi người đều đi rất nhanh, lỡ như Bàn Tử không nhịn được mà đứng dậy thì không hay rồi.

Đoạn đường này có dạng nghiêng, đi thẳng xuống lòng đất.

Đi được khoảng một trăm mét, cuối cùng cũng đến điểm cuối.

Nhưng sau khi đến nơi, tất cả mọi người đều bị cảnh tượng trước

mắt làm cho kinh hãi đến dựng tóc gáy.

Nơi này giống như một chiến trường cổ đại, vô số bộ xương mặc áo giáp được đặt ngổn ngang.

Bên cạnh những thi thể đó đều là những thứ như châu báu, xem ra vì không ra được nên tất cả đều chết đói ở đây.

Ngô Tà lẩm bẩm: "Xem ra triều đại này hẳn là quan quân thời nhà Minh, không ngờ nhà Minh cũng có những cơ quan như Bất Ngôn Quân, xem ra những kẻ trộm mộ này đã bị nhốt chết ở đây." Lê Thốc hiển nhiên lần đầu thấy cảnh tượng này, sắc mặt sớm đã trở nên trắng bệch.

"Ngô lão bản, Bất Ngôn Quân đó là gì…" Ngô Tà nói: "Bất Ngôn Quân là quân đội thời Bắc Ngụy, chuyên đào mộ cổ để gây quỹ quân lương cho quân đội, mười năm trước tôi từng thấy cảnh tượng tương tự ở Tần Lĩnh." Lê Thốc gật đầu, không ngờ Ngô lão bản lại có kiến thức sâu rộng như vậy.

Hứa Thành biết Bàn Tử còn ở bên kia, kéo Bàn Tử ra chắc chắn không đủ thời gian.

"Mọi người cứ quan sát ở đây trước, tôi qua bên kia xem có cách nào kéo Bàn Tử ra không." Ngô Tà nghe xong gật đầu.

"Cậu đi trước đi, xem ra ở đây đã xảy ra một số chuyện không rõ ràng." Hứa Thành gật đầu, rồi quay lại lối vào.

Bàn Tử thấy Hứa Thành trở lại liền nói: "Hứa Thành à, bên đó có gì mà lâu thế?" Hứa Thành nói: "Tạm thời đừng quan tâm chuyện đó, tôi lên trên xem có đá không, có thể dùng để đè lên bức tượng Xi Vưu dưới người anh." Bàn Tử gật đầu.

"Tôi sắp không chịu nổi nữa rồi, thứ này hình như muốn đẩy lên trên." Hứa Thành gật đầu, sau đó đi lên phía trên.

Nhưng trên đó toàn là cát sỏi, tảng lớn nhất cũng chỉ bằng quả trứng ngỗng, hiển nhiên không thể nào có tảng đá nặng bằng Bàn Tử được.

Chương 270

Hứa Thành từ không gian trong nhẫn lấy ra một cái bao tải, đem cát đổ đầy vào trong.

Loại bao tải này thuộc loại dung tích siêu lớn, sau khi đổ đầy nặng khoảng ba trăm cân, hoàn toàn có thể thay thế Bàn Tử đè lên bức tượng Xi Vưu.

Vác cái bao tải đầy cát, anh đến bên cạnh Bàn Tử.

Bàn Tử nhìn cái bao tải đầy cát: "Hứa Thành, cái này có thể đè bức tượng xuống được không?" Hứa Thành cười nói: "Yên tâm đi, bao tải này sẽ không có vấn đề gì đâu." Bàn Tử gật đầu.

Hứa Thành liền nhấc Bàn Tử lên như nhấc một con gà con, nhân lúc bức tượng Xi Vưu chưa kịp phản ứng, đem bao tải đầy cát đè lên trên.

Sau đó một tiếng ầm vang lên, bức tượng Xi Vưu vừa mới nhô lên đã bị bao tải đè xuống.

Lối đi cũng theo đó dâng lên một chút, xem ra lối đi vừa rồi vẫn chưa đạt đến điểm cao nhất.

Sau khi đi vào, Hứa Thành thấy tất cả châu báu được gom thành một đống, Bàn Tử thấy vậy liền lao tới.

"Trời ạ, chỉ ở vòng ngoài mà đã có nhiều châu báu như vậy." Hứa Thành nhìn xong liền nói với Ngô Tà: "Cậu có phát hiện gì không?" Ngô Tà đi tới.

"Những người này không phải do nội loạn, mà là bị chết đói ở đây, nhưng họ không phải đi vào từ lối ra này, có khả năng là vào từ lối vào khác." Nghe Ngô Tà nói vậy, Bàn Tử nói: "Thế thì đồ đạc bên

trong chẳng phải đã bị người khác lấy đi hết rồi sao?" Ngô Tà lắc đầu: "Chưa chắc, nhìn những người này, rõ ràng là đang tìm lối ra, nhưng khi đến đây, con đường cuối cùng, không ngờ lối vào lại là chỉ vào không ra." Tiếng Ngô Tà vừa dứt, cánh cửa đá nặng ngàn cân lúc nãy đã rơi xuống, lối đi bị bịt kín hoàn toàn.

Thấy cảnh này, Ngô Tà vội vàng nhìn về phía cửa bị bịt: "Chết rồi, phía trên đã bị cơ quan đó bịt kín, chúng ta không ra được nữa rồi." Nghe câu nói đó, Lê Thốc nhất thời mặt mày tái nhợt, không ra được nữa, vậy thì có nhiều châu báu hơn nữa cũng có ích gì.

Bàn Tử nói: "Xem ra bức tượng Xi Vưu đó nhất định phải không ngừng tăng trọng lượng mới có thể đè mãi được, lúc đầu tôi cũng có cảm giác như vậy, bức tượng Xi Vưu đó cứ đẩy tôi lên." Nói xong Bàn Tử mặt mày hối hận.

"Lỗi của tôi, đều tại tôi không suy nghĩ kỹ." Hứa Thành nói: "Không cần tự trách, bây giờ chúng ta đi sâu vào trong xem có lối ra không, có lẽ cơ quan bên trong đã lâu năm hỏng hóc, sẽ xuất hiện chuyển biến tốt." Bàn Tử gật đầu, có lẽ đó là cách tốt nhất.

Trước đây còn gặp phải tình huống tuyệt vọng hơn, như thế này thì có sao đâu.

Thấy Bàn Tử phấn chấn trở lại, Hứa Thành gật đầu, có anh ở đây, thật không biết Bàn Tử sợ cái gì.

Lê Thốc thấy Bàn Tử phấn chấn lên, trong lòng hiển nhiên cũng bình tĩnh lại, dù sao thấy Ngô lão bản và Hứa lão bản bình tĩnh như vậy, lòng cậu ta cũng bắt đầu ổn định.

Sau đó mọi người đi về phía con đường bên trong, không biết điều gì đang chờ đợi họ.

Con đường phía trước khá khó đi, trên mặt đất toàn là cát mềm.

Lúc này Ngô Tà đột nhiên bảo mọi người dừng lại.

"Hứa Thành, cậu xem, dưới lớp cát này có phải có thứ gì không?" Bị Ngô Tà nhắc nhở, Hứa Thành liền mở Phá Vọng Chi Nhãn, mặc dù chỉ có thể nhìn sâu xuống dưới đất một mét, nhưng cũng đủ để thấy bí mật dưới lòng đất.

Dưới đất dường như có những cái đầu lâu của tượng điêu khắc, những bức tượng đó dường như bị lớp cát này chôn vùi bên trong.

Lúc này Hứa Thành nói: "Hình như có người đã kích hoạt cơ quan, không biết dùng cách gì mà khiến lớp cát này lấp được một nửa thì dừng lại, nhưng mọi người phải hết sức cẩn thận, đừng tùy tiện chạm vào đồ vật, lỡ kích hoạt nốt cơ quan còn lại thì không hay." Nghe Hứa Thành nói vậy, trong lòng mọi người đều thêm một phần cảnh giác.

Dù sao trong tình huống này, hoàn toàn không biết chỗ nào sẽ kích hoạt cơ quan.

Con đường phía trước phẳng phất trở thành một vùng cấm địa, khiến mọi người đều có chút dè chừng.

Hứa Thành thấy vậy liền nói: "Để tôi đi đầu, xem xem phía trước rốt cuộc có thứ gì." Nghe lời của Hứa Thành, mọi người đều có chút an tâm.

Dù sao chỉ cần Hứa Thành ở đây, thì giống như đã uống một viên thuốc an thần.

Hứa Thành dẫn mọi người đi về phía trước, nhưng cảnh tượng xung quanh vẫn không thay đổi, tòa thành dưới lòng đất này giống như được sao chép từng đoạn từng đoạn.

Không biết đi bao lâu, mọi người mới cảm thấy mặt đất bắt đầu dốc xuống, hóa ra họ đã đi đến cuối đống cát.

Sau khi đi qua, những bức tượng đá dày đặc hiện ra trước mắt mọi người, trên tượng có cắm những mũi tên.

Phía sau tượng đá là một bức tường, trên tường có những lỗ nhỏ.

Xem ra cơ quan bắn tên đó đã được kích hoạt, nên mới biến thành bộ dạng này.

Bàn Tử tự nhiên là người đầu tiên đi qua, những bức tượng đá đã bị chôn vùi dưới lòng đất ngàn năm, trông chúng giống như những binh sĩ uy vũ, so với binh mã cũng không hề thua kém.

Mọi người cũng đều tự tìm một bức tượng để nghiên cứu, xem xem có thể tìm được lối vào tầng tiếp theo trên người những bức tượng đá đó không.

Lúc này Ngô Tà có phát hiện.

"Mọi người mau xem!" Tiếng gọi của Ngô Tà khiến tất cả mọi người đều đi tới.

Theo hướng bức tượng mà Ngô Tà chỉ, mọi người phát hiện một hiện tượng khá kỳ quái.

Mắt của bức tượng đó khác với mắt của những bức tượng khác, bởi vì mắt của bức tượng đó nhắm lại, còn mắt của những bức tượng khác đều nhìn về cùng một hướng.

Chính là hướng họ vừa đi qua.

Thấy vậy, Bàn Tử nói: "Hay là mở mắt của bức tượng này ra thì có thể tìm được lối vào tầng tiếp theo?" Nghe Bàn Tử nói vậy, Ngô Tà nói: "Nói gì thế, mắt tượng được khắc trên đó, làm sao có thể mở ra được." Lúc này Tiểu Muộn rút Hắc Kim Cổ Đao ra.

"Chưa chắc đã không thể khiến tượng đá mở mắt." Nghe Tiểu Muộn nói vậy, những người khác đều có chút ngạc nhiên, Tiểu Muộn

đang định làm gì vậy?

Tiếp đó, Tiểu Muộn dùng Hắc Kim Cổ Đao điêu khắc trên bức tượng, xem ra, Tiểu Muộn muốn khắc con mắt ra trên mí mắt của bức tượng.

Ngay khoảnh khắc Tiểu Muộn khắc xong con mắt, những bức tượng đá không biết đã tồn tại bao lâu, trong nháy mắt đều nhắm mắt lại.

Thấy cảnh này, Hứa Thành không khỏi cũng có chút tò mò, rốt cuộc là chuyện gì, tại sao lại khiến mắt của những bức tượng này nhắm lại.

Đi tới xem thử, phát hiện trong đầu lâu của bức tượng dường như có cơ quan, trực tiếp thu con mắt vừa rồi vào, thay vào đó là một đôi mí mắt.

Trong khoảnh khắc mắt của các bức tượng nhắm lại, bức tường phía sau cũng bắt đầu phát ra tiếng ầm ầm, cùng với từng tiếng động, những bức tường đó nhất thời chìm xuống.

Chương 271

Không ngờ công tắc lại thực sự ở trên người những bức tượng đá này, vì con đường đến tầng tiếp theo đã mở, vậy thì hãy tiếp tục đi về phía trước xem có gì hay ho không.

Khi tiến lên, đỉnh của những bức tường đó đều biến thành những con đường khác nhau, nhìn những con đường đó, Hứa Thành kéo mọi người lại.

"Đừng vội đi vào, nếu không đi đúng con đường, có khả năng những bức tường đó sẽ dâng lên sau khi chúng ta đi vào, như vậy sẽ đè bẹp cả người trên bức tường đó." Nghe Hứa Thành nói vậy, Lê Thốc là người sợ hãi nhất, Cổ Đồng Kinh dưới lòng đất quả nhiên bước nào cũng kinh tâm, hoàn toàn không cho phép một chút sơ suất nào.

Thấy vậy, Hứa Thành trực tiếp ném một tảng đá xuống mặt đất đó, dùng đá để dò đường là an toàn nhất.

Tảng đá vừa rơi xuống mặt đất, bức tường lập tức bật lên, trực tiếp đè nát tảng đá đó.

"Ầm." Sau đó bức tường lại một lần nữa rơi xuống, làm tung lên một trời bụi bặm.

Thấy cảnh này, mọi người đều có chút bất ngờ, không ngờ lại như vậy, lại là một kết cục như vậy.

Nếu không cẩn thận đi trên những con đường đó, e rằng sẽ có kết cục giống như tảng đá kia.

Hứa Thành nhìn tảng đá đã biến thành bụi, nói: "Bây giờ điều quan trọng nhất của chúng ta là tìm ra quy luật, xem xem rốt cuộc phải đi

như thế nào mới có thể tránh được việc kích hoạt cơ quan tường." Những người khác cũng đều gật đầu tán thành.

Lúc này Ngô Tà nói: "Hứa Thành, cậu có phát hiện ra không, những lối đi do các bức tường hình thành dường như được tạo ra theo phương vị của Cửu Cung Bát Quái." Hứa Thành men theo những lối đi đó nhìn sang, phát hiện quả nhiên là một ô Cửu Cung Bát Quái khổng lồ.

Lúc này Ngô Tà nói: "E rằng phải có người biết bước Thiên Cương Bát Quái Bộ mới có thể thuận lợi đi qua." Lê Thốc lúc này hỏi: "Thiên Cương Bát Quái Bộ?" Ngô Tà giải thích cho Lê Thốc: "Tương truyền sau khi Đại Vũ học theo bước đi của loài chim, sức mạnh vô cùng.

Bộ pháp ông truyền lại có ba loại: Đại Vũ Thất Tinh Bộ, Thiên Cương Bát Quái Bộ và Thái Cực Ngọc Chân Bộ.

Con đường sống của Cửu Cung Bát Quái này chính là dùng Bát Quái Bộ để định vị, Bát Quái Bộ đó là bí mật bất truyền của Đạo gia, căn bản không có ai hiểu rõ rốt cuộc nên đi như thế nào." Nghe Ngô Tà nói vậy, Lê Thốc không khỏi nói: "Chẳng lẽ chúng ta cả đời này cũng không ra được sao?" Lúc này Hứa Thành nói: "Ngô Tà, cậu đừng quên còn có lão bản là tôi đây là được rồi." Ngô Tà nghe lời của Hứa Thành xong, đột nhiên nhớ lại cảnh tượng lần đầu gặp Hứa Thành.

"Hứa Thành, chẳng lẽ cậu biết Thiên Cương Bát Quái Bộ sao?" Hứa Thành gật đầu.

Thấy Hứa Thành khẳng định, mọi người đều bắt đầu hưng phấn.

Bàn Tử càng khoa trương hơn ôm chầm lấy Hứa Thành: "Hứa Thành, cậu nhóc cậu đúng là một kho báu, hay là ra ngoài rồi tôi gả cho cậu nhé." Hứa Thành nhất thời mặt mày ghét bỏ: "Đi sang một bên." Trò đùa của Bàn Tử cũng khiến không khí bắt đầu vui vẻ, không

còn cảm giác tuyệt vọng như vừa rồi.

Hứa Thành nói với mọi người: "Lát nữa mọi người đều phải dẫm lên dấu chân của tôi, tuyệt đối không được đi sang chỗ khác." Mọi người vội vàng gật đầu với vẻ mặt nghiêm túc, dù sao đây cũng là chuyện liên quan đến sinh tử.

Chỉ thấy Hứa Thành bắt đầu từ vị trí 0, chân trái kéo lê trên đất tiến về phía trước, sau khi chân trái đặt ở vị trí 1, chân phải lại kéo lê trên đất tiến về phía trước, vị trí 2.

Những người khác cũng đều làm theo, và tập trung toàn bộ tinh thần học theo bước chân của Hứa Thành.

Trước ngưỡng cửa sinh tử, đầu óc mọi người chưa bao giờ minh mẫn như vậy, năng lực học tập cũng tăng lên đáng kể.

Hứa Thành lại đi về phía trước, vừa đi vừa giải thích, chân trái 3, 5, chân phải 4, 6, sau khi chân trái dẫm lên vị trí 7, chân phải cũng đặt cạnh vị trí 7 (hai chân hơi tách ra một chút, gót chân ở vị trí 7 cạnh vị trí 0).

Nhưng khi đi về phía trước, không đứng vững, mắt thấy sắp ngã xuống đất.

Thấy cảnh này mọi người đều tuyệt vọng, nhưng may mắn Ngô Tà đứng sau Lê Thốc đã kéo cậu ta lại, không để cơ thể Lê Thốc tiếp xúc với mặt đất.

Người Lê Thốc ướt đẫm mồ hôi lạnh, nhìn Ngô Tà không khỏi lộ ra một tia cảm kích.

"Chú ý một chút." Ngô Tà không trách móc Lê Thốc, như vậy chỉ gây thêm áp lực tâm lý cho cậu ta.

Thấy những người khác không trách mình, trái tim đang treo lơ lửng của Lê Thốc cũng hơi thả lỏng, tiếp tục đi theo Hứa Thành phía

trước.

Lúc này, Hứa Thành xoay người 180 độ, chân trái lại lần lượt dẫm lên vị trí một, ba, năm, chân phải dẫm lên vị trí hai, bốn, sáu, chân trái cũng đến vị trí bảy của lối đi, chân phải cũng đến vị trí bảy của lối đi, lại xoay người 180 độ, tiếp tục làm.

Toàn bộ một bộ Thiên Cương Bát Quái Bộ được thực hiện hoàn chỉnh, vốn dĩ Thiên Cương Bát Quái Bộ tuần hoàn lặp lại, chỉ đi trong một vòng tròn, nhưng trong lối đi Cửu Cung Bát Quái, lại từ từ đi về phía trước.

Sau khi tuần hoàn lần thứ mười bảy, cuối cùng cũng đến được phía bên kia của lối đi.

Mọi người phía sau cũng đều đến nơi, nhìn những bức tường sau lưng, tất cả mọi người đều lộ ra vẻ mặt như vừa thoát chết.

Sống sót thật tốt.

Nhưng bây giờ cũng chỉ mới qua được ải đầu tiên, không biết phía sau rốt cuộc có cơ quan gì đang chờ đợi.

Lúc này Hứa Thành nói: "Bây giờ chúng ta nghỉ ngơi trước, ăn cơm nghỉ ngơi xong rồi hãy đi tiếp." Nghe Hứa Thành nói vậy, mọi người đều gật đầu, vừa rồi không thấy gì, bây giờ tinh thần vừa thả lỏng, liền cảm thấy cơ thể mệt mỏi.

Sau khi chia một ít thức ăn chín cho mọi người, Hứa Thành một bên nhắm mắt nghỉ ngơi.

Vừa rồi lúc đi Thiên Cương Bát Quái Bộ, Hứa Thành có thể cảm nhận được máu trong cơ thể dường như bộc phát ra một sức mạnh, anh phải cảm nhận thật kỹ xem sức mạnh đó rốt cuộc là gì.

Lúc này Ngô Tà định đi về phía trước để dò đường.

Nhưng viên gạch dưới chân trực tiếp sụp xuống, Hứa Thành cũng bị đánh thức.

Tiểu Muộn mắt nhanh tay lẹ, trực tiếp kéo Ngô Tà lên, nhưng lối đi trước mặt cũng sụp xuống, chỉ để lại một cây cầu vòm bằng lưu ly thông sang phía bên kia.

Đối diện cây cầu vòm đó có một tay cầm, giống như cơ quan điều khiển.

Bây giờ vấn đề phải đối mặt là làm thế nào để đi qua phía đối diện.

Ngô Tà thử đặt chân lên cầu vòm, nhưng "cạch" một tiếng, cây cầu vòm phát ra âm thanh nguy hiểm, dọa Ngô Tà vội vàng thu chân lại.

Lúc này Hứa Thành nói: "Xem ra phải tìm một người có cân nặng nhẹ hơn mới có thể tiếp tục đi về phía trước." Vương Mãnh lúc này đẩy Lê Thốc một cái: "Nhóc con, vừa rồi cậu hại mọi người suýt chút nữa bị diệt vong, bây giờ để cậu đi chắc không vấn đề gì chứ." Lê Thốc đi đến bên cạnh cây cầu vòm, nhìn vực sâu hai bên không khỏi có chút chóng mặt.

Hứa Thành biết Lê Thốc đi qua sẽ không có chuyện gì, bởi vì cây cầu vòm này chỉ có thể chịu được trọng lượng dưới 100 cân, bây giờ đi qua căn bản không sợ có tai nạn.

Lê Thốc bây giờ cân nặng cộng thêm trang bị trên người, nhiều nhất cũng không đến 90 cân.

Lúc này Hứa Thành nói với Lê Thốc: "Đi đi, không sao đâu, cậu có thể làm được." Lê Thốc nghe lời của Hứa Thành, không khỏi gật đầu, bởi vì trong đội ngũ này cậu có cảm tình tốt nhất với Hứa Thành.

Chương 272

Lê Thốc thử bước một bước về phía cây cầu vòm lưu ly, âm thanh trong tưởng tượng cũng không xuất hiện.

Điều này khiến Lê Thốc có chút phấn chấn, cậu cũng là một thành viên không thể thiếu trong đội ngũ này.

Bước chân của Lê Thốc không khỏi nhanh hơn vài phần, chiều dài của cây cầu vòm cũng chỉ hơn năm mươi mét, chẳng mấy chốc đã đến được phía đối diện.

Lê Thốc ở phía đối diện hưng phấn vẫy tay chào mọi người, dù sao lần này cậu cũng đã có cống hiến trong đội ngũ này.

Lúc này Ngô Tà lớn tiếng hét lên: "Mau kéo tay cầm đó đi." Lê Thốc nghe lời làm theo, chỉ thấy những viên gạch đá vừa rơi xuống đều một lần nữa dâng lên, và khôi phục lại hình dạng ban đầu.

Nhìn kỳ tích trước mắt, mọi người không khỏi tán thưởng, quả thực là kỹ thuật như quỷ phủ thần công.

Nhưng tán thưởng thì tán thưởng, con đường phải đi vẫn phải đi.

Mặt đất giẫm lên rất chắc chắn, không có ảnh hưởng gì khác.

Sau khi đến phía bên kia, Hứa Thành phát hiện ra đây vốn là lối vào của một gian mộ thất.

Những người khác hiển nhiên cũng đã phát hiện ra chuyện này, không khỏi đều có chút hưng phấn.

Dù sao đã trì hoãn lâu như vậy, cuối cùng cũng tìm được thứ có giá trị.

Cửa mộ thất được khắc những hoa văn khác nhau, giống như

những con rắn và cá đan xen vào nhau.

Nhìn những hoa văn đó, Ngô Tà không khỏi lộ ra một vẻ mặt kỳ quái.

Hứa Thành biết, bởi vì trên đó điêu khắc Xà mi đồng ngư.

Bí mật lớn nhất của Cổ Đồng Kinh nằm ở con rắn đen, tất cả mọi chuyện của Ngô Tà đều vì thông tin trên Xà mi đồng ngư.

Người có thể đọc được thông tin của rắn đen, chỉ có Lê Thốc mà thôi.

Lúc này Bàn Tử và Tiểu Muộn ở đó mò mẫm một lúc lâu, chỉ tìm thấy một rãnh tròn ở giữa.

Thấy rãnh đó, Ngô Tà từ trong ba lô lấy ra ba miếng Xà mi đồng ngư, một vòng lồng vào một vòng, vừa khớp với rãnh tròn đó.

Đặt Xà mi đồng ngư lên, cùng với một tiếng động, cánh cửa từ từ mở ra từ trong ra ngoài.

Bên trong một luồng khí mục nát đã bị phong bế từ lâu truyền ra, trực tiếp xông vào mũi mọi người khiến họ hắt hơi liên tục.

Đợi một lúc lâu, sau khi những luồng khí đó tan đi, mọi người mới tiếp tục đi vào trong.

Bên trong là một hành lang dài, không biết sẽ thông đến đâu.

Trước khi đi vào, Ngô Tà đột nhiên nói: "Lê Thốc, cậu có nghe qua truyền thuyết về Cổ Đồng Kinh chưa?" Những người khác đều không biết tại sao Ngô Tà lại nói như vậy với Lê Thốc, nhưng đều không làm phiền.

Lê Thốc nhìn phản ứng của mọi người, hiển nhiên cũng không biết câu chuyện mà Ngô Tà sắp kể, thế là yên lặng lắng nghe.

Ngô Tà chậm rãi nói: "Theo truyền thuyết địa phương, thành chủ

Cổ Đồng Kinh là một con quái vật tám tay tám chân, và có một viên ngọc thần kỳ, viên ngọc đó có thể lên trời xuống đất không gì không làm được, chỉ cần nắm giữ được viên ngọc đó là có thể nắm giữ cả Cổ Đồng Kinh.

Sau khi thành chủ chết, đã phong ấn viên ngọc đó trong quan tài của mình, đồng thời cũng phong ấn một loại Xà mi đồng ngư vào trong, trải qua ngàn năm sinh trưởng, Xà mi đồng ngư đó đã trở thành một loài vật độc lập với thế giới bên ngoài." Lê Thốc lúc này hỏi: "Loài vật độc lập với thế giới bên ngoài có nghĩa là gì?" Bàn Tử nói: "Nhóc con không hiểu à, độc lập với thế giới bên ngoài là tiến hóa và sinh trưởng trong một môi trường khép kín, ví dụ như một đàn khủng long đã thoát khỏi đại tuyệt chủng, nhưng ở tâm trái đất có một không gian khép kín khổng lồ để chúng sinh trưởng, lúc đó chúng sẽ tiến hóa ra thứ gì cũng không biết chừng." Thấy Lê Thốc đã hiểu, Ngô Tà tiếp tục nói: "Ở dưới Cổ Đồng Kinh có một con sông Hoàng Tuyền, dưới đó sinh trưởng những con Xà mi đồng ngư đó.

Vào thời cổ đại của Cổ Đồng Kinh, trên trán của loại cá đó có một loại rắn đen, người xưa đều xăm những con rắn đen đó lên lông mày.

Sau khi người chết, rắn có thể nuốt chửng người đó, lớn lên thành một con rắn lớn, con rắn đó sẽ tiết ra một chất gọi là pheromone.

Những pheromone đó lưu trữ ký ức khi còn sống của người đó.

Người có thể chất đặc biệt có thể đọc được pheromone đó, những ký ức ngàn năm trước cũng có thể tái hiện lại." Nghe đến đây, Lê Thốc cũng dần dần hiểu được ý của Ngô Tà.

Lê Thốc chỉ vào mình: "Vậy Ngô lão bản, ý ông là tôi có thể đọc được pheromone đó sao?" Ngô Tà gật đầu.

Trong đầu Lê Thốc nhất thời hiện lại những chuyện kỳ quái đó, hóa ra tất cả đều nằm trong kế hoạch của Ngô Tà, căn bản không phải

là một tai nạn, Ngô Tà không phải muốn tấm bản đồ trên người cậu, mà thể chất của cậu mới là mấu chốt của kế hoạch này.

Nghĩ đến đây, Lê Thốc không khỏi phẫn nộ nhìn về phía Ngô Tà: "Hóa ra tất cả đều là kế hoạch của ông, những gì ông nói với tôi trước đây cũng đều là bịa đặt sao?" Ngô Tà gật đầu.

"Đúng vậy, bởi vì kế hoạch thực sự đã xảy ra biến hóa, tôi không thể không nói cho cậu biết sự thật bây giờ." "Khốn nạn!" Lê Thốc đấm một quyền về phía Ngô Tà, nhưng ngay sau đó bị Vương Mãnh ôm lại.

"Đừng manh động, bây giờ nghĩ cách ra ngoài mới là chính sự." Lê Thốc thở hổn hển, nhưng ngay sau đó đã bình tĩnh lại, một mình thế đơn lực bạc, ở đây chắc chắn không thể trở mặt.

Sau đó Lê Thốc thoát khỏi vòng tay của Vương Mãnh, cũng không nói gì, chỉ một mình đi sang một bên không biết đang nghĩ gì.

Nhìn sự căm hận của Lê Thốc trước mặt, Ngô Tà cũng khá bất đắc dĩ, dù sao trước Lê Thốc anh đã tìm mười bảy người, không có ai có thể chống đỡ được kế hoạch tiến hành.

Nhưng Lê Thốc là người hoàn hảo nhất, thực sự không muốn từ bỏ một người thực hiện kế hoạch hoàn hảo như vậy.

Nhưng tình hình hiện tại hiển nhiên cũng nằm ngoài dự liệu của Ngô Tà, dù sao tính cách của Lê Thốc không nên bình tĩnh lại đơn giản như vậy.

Ngô Tà liếc nhìn Lê Thốc một cái, không nói gì.

Hứa Thành thấy vậy liền nói: "Đừng quan tâm nhiều như vậy nữa, bây giờ đi về phía trước xem xem rốt cuộc có thứ gì." Vì Hứa Thành đã lên tiếng, mọi người cũng không trì hoãn nữa, tiếp tục đi về phía trước.

Xung quanh hành lang toàn là những bức bích họa, có lẽ vì từng có người vào, nên bích họa đều trở nên mờ nhạt, căn bản không biết trên đó rốt cuộc kể câu chuyện gì.

Đi đến cuối cùng, cuối cùng cũng thấy một cái quan tài khổng lồ, xung quanh toàn là những bức tượng đang cười điên cuồng.

Trên những bức tượng đó mọc tóc đen, trông giống như nấm, dưới sự lay động của gió, những bức tượng đó trông giống như vật sống.

Thấy vậy, Hứa Thành nói: "Bây giờ chúng ta xem trong quan tài có thứ gì." Sau đó Hứa Thành đi về phía quan tài, nhưng vừa đến gần, giống như đã kích hoạt cơ quan, những bức tượng cười điên cuồng xung quanh bắt đầu phun ra từng dòng nước vàng từ miệng.

Chương 273

Thấy những dòng nước vàng đó, Hứa Thành vội vàng hét lên với Tiểu Bạch: "Mau đóng băng chúng lại." Tiểu Bạch cũng vội vàng phóng hàn khí về phía những dòng nước vàng đó.

Dòng nước vàng nhanh chóng ngưng kết thành những tảng băng, và chặn lại dòng nước vàng phía sau, thấy vậy, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Ngô Tà đi tới nói: "E rằng những người xây dựng những bức tượng này đã lợi dụng hiện tượng siphon, nên mới có thể hút nước từ sông Hoàng Tuyền dưới lòng đất lên." Nghe đến hiện tượng siphon, mọi người cũng đều đã từng nghe qua.

Vào thế kỷ thứ nhất sau Công nguyên, người xưa đã lợi dụng hiện tượng siphon để chế tạo ra ống siphon, hiện tượng này trong các lăng mộ dưới lòng đất cũng luôn được áp dụng.

Chỉ là hiện tượng này không được tầng lớp cấp cao đủ coi trọng, chỉ có trong các lăng mộ này mới có một số kỹ xảo.

Nhìn tảng băng màu vàng đã ngưng kết, đi tới xem thử, bên trong trộn lẫn rất nhiều đất vàng, chẳng trách lại có bộ dạng này.

Lúc này Ngô Tà nói: "Xem ra sông Hoàng Tuyền dưới lòng đất thực sự tồn tại, nếu không nhờ Tiểu Bạch có thể ngưng tụ nước thành băng, e rằng hôm nay chúng ta đều đã chôn thân ở đây rồi." Những người khác cũng đều gật đầu tán thành, dù sao căn bản không có đường lui, nếu muốn lùi lại, chỉ có thể đi về phía vực sâu sau lưng.

Những viên gạch đá đó thế nào cũng sẽ rơi xuống, vực sâu đó không biết sâu bao nhiêu, rơi xuống chắc chắn sẽ tan xương nát thịt.

Nhưng nguy cơ lớn nhất đã được giải quyết, bây giờ là lúc mở quan tài.

Chỗ đặt quan tài, Bàn Tử từ trong ba lô lấy ra một cây xà beng, trực tiếp cạy quan tài đá đó.

Lớp quan tài bên ngoài không có giá trị quá lớn, chỉ là đá cẩm thạch thông thường mà thôi.

Cùng với một trận gõ, lớp quan tài đá bên ngoài bị gõ bong ra.

Nhất thời, lớp quan tài bên trong bằng vàng đen hiện ra trước mắt mọi người.

Cái quan tài này chỉ có hai lớp, xem ra cái quan tài bằng vàng đen này chưa có ai mở.

Nhưng với dòng nước đó, xem ra cũng không có cơ hội mở đã bị đuổi ra khỏi mộ thất.

Trước khi mở, Ngô Tà nói: "Bên trong có khả năng là thành chủ Cổ Đồng Kinh, xem xem con quái vật tám tay tám chân rốt cuộc là dạng gì." Nghĩ đến đây, mọi người đều khá mong đợi.

Dù sao chưa từng thấy con quái vật tám tay tám chân nào.

Quan tài bằng vàng đen dường như được lắp ráp bằng phương pháp khóa Lỗ Ban, chỉ có thể từ từ tháo dỡ quan tài ra.

Khóa Lỗ Ban không dùng đinh và dây thừng, hoàn toàn dựa vào kết cấu của chính nó để liên kết chống đỡ, giống như một tờ giấy gấp lại có thể đứng vững, thể hiện một loại trí tuệ tưởng chừng đơn giản nhưng lại ngưng kết sự phi thường.

Để giải khóa Lỗ Ban, chỉ có thể tìm ra một điểm trong đó, tìm ra điểm chống đỡ thuộc về nơi đó.

Nhìn kết cấu khóa Lỗ Ban, Bàn Tử nói: "Lần này tôi có thể phát

huy tác dụng rồi, khóa Lỗ Ban tôi từng học một thời gian, loại quan tài này trông thì đơn giản, thực ra bên trong ảo diệu vô cùng, nếu không nắm được yếu lĩnh, khó mà hoàn thành việc tháo dỡ." Lúc này Hứa Thành nói: "Sức của anh không đủ, muốn kéo những thanh vàng đen hình nêm đó ra thì tìm tôi và Tiểu Muộn." Bàn Tử gật đầu, dù sao thanh vàng đen thực sự rất nặng, Hứa Thành không cần phải nói nhiều, song chỉ thăm động của Tiểu Muộn càng là tuyệt kỹ.

Bàn Tử ở đó mò mẫm, những người khác nhìn Bàn Tử xem làm thế nào để tìm ra thanh vàng đen then chốt.

Nhưng quan tài được chế tạo bằng khóa Lỗ Ban thực sự rất khó tháo dỡ, mọi người xem một lúc chỉ thấy hoa mắt chóng mặt, một chút cũng không tìm ra được điểm mấu chốt đó.

Khóa Lỗ Ban, bắt nguồn từ kết cấu mộng và mộng của kiến trúc cổ đại Trung Quốc.

Loại đồ chơi ghép hình ba chiều này, các bộ phận lồi lõm bên trong ăn khớp với nhau, vô cùng khéo léo.

Bàn Tử ở đó nghiên cứu đến toát mồ hôi hột, trông không có manh mối gì.

Sau khi mọi người đợi hơn hai tiếng đồng hồ, Bàn Tử mới cuối cùng hét lớn một tiếng.

"Tìm thấy rồi!" Nghe tiếng hét của Bàn Tử, mọi người tinh thần phấn chấn, tìm thấy rồi.

Chỉ thấy Bàn Tử chỉ vào một thanh vàng đen trong đó nói: "Kéo cái này ra, phần còn lại sẽ tự động tan rã." Đơn giản như vậy sao?

Mọi người đều có chút ngạc nhiên, nhưng tin lời Bàn Tử.

"Để tôi." Tiểu Muộn vươn ra hai ngón tay dài vô cùng, kẹp lấy thanh vàng đen đó.

Một tiếng ma sát kim loại truyền ra, mọi người không khỏi cảm thấy một trận ê răng.

Tiểu Muộn cũng có chút không dễ chịu, dù sao thực sự quá nặng.

Cùng với việc kéo càng ngày càng dài, thanh vàng đen đó cũng dần dần lộ ra toàn bộ diện mạo.

"Tránh ra." Tiểu Muộn hét lớn một tiếng, mọi người vội vàng tránh ra, thanh vàng đen trực tiếp bị Tiểu Muộn ném xuống đất.

Quan tài bằng vàng đen sau khi bị kéo ra thanh vàng đen đó, trực tiếp ầm ầm tan rã, hoàn toàn không còn trạng thái kín kẽ như lúc đầu.

Cùng với việc quan tài sụp đổ, những thứ bên trong cũng hiện ra trước mắt mọi người.

"!" Tiểu Muộn đứng gần nhất, thấy thứ bên trong quan tài không khỏi kinh hãi lên tiếng.

Bởi vì trong quan tài đó, kinh ngạc thay lại có hai bộ xương.

Thấy thứ đó, những người khác cũng đều có chút bất ngờ, bởi vì đó căn bản là hai bộ xương khác nhau, chỉ là xương ở cánh tay dường như nối liền với nhau.

Lúc này Lê Thốc đột nhiên nói: "Chẳng lẽ thành chủ đó là một đứa trẻ dính liền sao?" Lúc này nghe lời của Lê Thốc, những người khác cũng đều có chút ngỡ ngàng, con quái vật tám tay tám chân trong truyền thuyết chẳng phải là như vậy sao.

Mắt tinh của Bàn Tử thấy giữa hai bộ xương dường như có một viên ngọc.

"Xem kìa, chẳng lẽ đó là viên ngọc có ma lực sao?" Bàn Tử lấy nó ra, thấy viên ngọc đó, Hứa Thành có chút bất ngờ.

Bởi vì viên ngọc này và viên Vẫn Ngọc rơi xuống thời nhà Tần có

chất liệu giống hệt nhau, chẳng lẽ viên ngọc có ma lực đó là Vẫn Ngọc sao.

Những người khác vì chưa thấy Vẫn Ngọc thời nhà Tần, cộng thêm Vẫn Ngọc của nước Tây Vương Mẫu màu đen, nên không nhận ra là chuyện bình thường.

Chương 274

Nhưng thấy bộ dạng bối rối của những người khác, Hứa Thành cảm thấy cần phải phổ cập kiến thức.

Lúc này Hứa Thành nói: "Là Vẫn Ngọc." "Vẫn Ngọc?" Ngô Tà có chút ngạc nhiên, bởi vì Vẫn Ngọc không phải dạng này.

Thấy mọi người đều có chút ngạc nhiên, Hứa Thành nói: "Mọi người có nhớ bức bích họa ở lăng Tần Thủy Hoàng không?" Ngô Tà, Bàn Tử và Tiểu Muộn nhất thời ngộ ra.

"Cái Vẫn Ngọc rơi xuống thời nhà Tần lúc đó?" Hứa Thành gật đầu.

"Đúng là chất liệu này, bởi vì tôi từng tiếp xúc với thuốc trường sinh bất lão, cảm giác rất giống với Vẫn Ngọc." Lúc này Lê Thốc sớm đã có chút kinh hoảng.

"Các, các người đã đến lăng Tần Thủy Hoàng?" Thấy bộ dạng này của Lê Thốc, Hứa Thành cũng biết Lê Thốc vì kinh ngạc mới có bộ dạng này.

"Không sao, lúc đó tôi được phép, không có gì không ổn cả." Lê Thốc nhất thời có chút tò mò hỏi: "Ở bên trong các người có thấy Tần Thủy Hoàng không, chẳng lẽ Tần Thủy Hoàng ở lăng Tần Thủy Hoàng không chết sao?" Trong không gian nhẫn của Hứa Thành có thi thể Tần Thủy Hoàng, không khỏi có chút dở khóc dở cười.

"Không có, tôi không thấy Tần Thủy Hoàng, chỉ lấy một ít đồ ra thôi." Lê Thốc nhìn mắt Hứa Thành đột nhiên sáng lên.

"Tôi biết anh là ai rồi, người mười năm trước đã đổi Hòa Thị Bích." Hứa Thành có chút bất ngờ, lúc đó Lê Thốc cũng mới sáu bảy

tuổi thôi, làm sao có thể nhận ra được.

Chỉ thấy Lê Thốc từ trong điện thoại lấy ra một tấm ảnh, là một tấm ảnh cũ được chụp lại.

Trên đó kinh ngạc là ảnh Hứa Thành chụp chung với một người.

Thấy ảnh chụp chung trên đó, Hứa Thành có chút bất ngờ, đó là một người mặc quân phục, không có quân hàm, xem ra là một tân binh.

Nhưng anh không nhớ người này là ai.

Nhìn người trên đó, Ngô Tà nói: "Hứa Thành, cậu có nhận ra người này không?" Hứa Thành lắc đầu, bởi vì anh chưa từng chụp ảnh chung với bất kỳ ai.

Tô Tình, Tô Nguyệt và A Nịnh, cũng chưa từng chụp ảnh chung.

Nhìn người trước mặt, Hứa Thành hỏi: "Lê Thốc, cậu có biết người này là ai không?" Lê Thốc nói: "Là một người chú của tôi, lúc đó ông ấy đặc biệt để tấm ảnh này ở nhà, bảo tôi phải giữ gìn cẩn thận, sau này sẽ có ích." Hứa Thành có chút ngạc nhiên, là ai vậy nhỉ?

Thấy Hứa Thành không hiểu gì, Ngô Tà nói: "Đợi về rồi hãy hỏi, bây giờ hỏi Lê Thốc cũng không có tác dụng." Hứa Thành gật đầu, bây giờ quả thực không có tác dụng gì.

Bàn Tử lúc này cầm lấy viên ngọc Vẫn Ngọc màu trắng.

"Truyền thuyết nói viên ngọc này có thể lên trời xuống đất không gì không làm được, không biết rốt cuộc có thật không." Hứa Thành lắc đầu nói: "Những truyền thuyết đó căn bản là tam sao thất bản, căn bản không có mấy phần đáng tin." Tiểu Muộn cũng nói: "Con quái vật tám tay tám chân trong truyền thuyết là một người dính liền, e rằng ai cũng không ngờ tới." Mọi người đều gật đầu tán thành, dù sao thần thoại truyền thuyết đều đã qua sự gia công của hậu nhân, căn bản

không có mấy phần đáng tin.

Sau khi lật tung quan tài của thành chủ Cổ Đồng Kinh một lần, không có phát hiện gì khác, Bàn Tử mới dừng tay.

"Trời ạ, thành chủ này cũng quá nghèo rồi, không thể nào chỉ có một viên ngọc chôn cùng chứ." Hứa Thành nói: "Bàn Tử, yêu cầu của anh cao quá rồi, viên ngọc này, ít nhất cũng một trăm triệu." "Đắt giá như vậy sao?" Lê Thốc kinh ngạc.

Chỉ biết trộm mộ kiếm được tiền, không biết trộm mộ lại kiếm được nhiều tiền như vậy.

Bàn Tử nói: "Nơi này chắc chắn không chỉ có một viên ngọc, chắc chắn còn có thứ khác." Bàn Tử nói vậy cũng thực sự không cam tâm, dù sao một Cổ Đồng Kinh lớn như vậy không thể nào chỉ có bấy nhiêu thứ.

Nhưng Bàn Tử tìm nữa, cũng không tìm thấy kho báu nào khác.

Vì không còn thứ gì có giá trị, vậy thì bây giờ tìm lối ra là quan trọng nhất.

Lúc này Ngô Tà nói với Lê Thốc: "Bây giờ là thời khắc quan trọng nhất." Nghe Ngô Tà nói vậy, Lê Thốc không biết rốt cuộc phải làm gì.

Chỉ thấy Ngô Tà nhổ một sợi tóc đen trên những bức tượng cười điên cuồng đó.

"Lê Thốc, ăn nó đi." Lê Thốc nhìn sợi tóc đen lay động theo gió, không khỏi có chút sợ hãi.

"Ông muốn tôi làm gì?" Ngô Tà từ trong ba lô lấy ra một bình nước, trực tiếp tưới lên sợi tóc đen.

Sợi tóc đen gặp nước liền phồng lên cực kỳ lợi hại, trực tiếp từ kích thước một sợi tóc phồng lên to bằng cánh tay.

Sau đó Ngô Tà nói với Lê Thốc: "Ăn nó đi." Lê Thốc đương nhiên không chịu làm, ai lại đi ăn thứ không rõ nguồn gốc này.

Thấy Lê Thốc không chịu ăn, Ngô Tà liếc mắt ra hiệu cho Vương Mãnh, sau đó Vương Mãnh khống chế Lê Thốc, và mở miệng cậu ta ra.

Sau đó Ngô Tà nhét cứng sợi tóc to bằng cánh tay vào miệng Lê Thốc, nhưng sợi tóc đó vừa vào miệng, nhất thời giống như sống lại, trực tiếp chui vào bụng Lê Thốc.

Lê Thốc nhất thời giống như say rượu, trực tiếp lảo đảo tại chỗ, đồng thời một lượng lớn ký ức cũng đang xung kích vào não cậu ta.

Thấy bộ dạng này của Lê Thốc, Hứa Thành tiến lên đỡ lấy cậu ta.

Biểu cảm hiện tại của Lê Thốc rất phức tạp, lúc thì như một thiếu niên mười sáu, mười bảy tuổi, lúc lại như một ông chú biết mệnh trời.

Thấy bộ dạng này của Lê Thốc, Hứa Thành biết cậu ta đang đọc ký ức trong pheromone, dù sao sợi tóc đó chính là con rắn đen.

Mặc dù không nuốt chửng thi thể người mà bị cấy lên tượng đá, nhưng những điều này không thể ảnh hưởng đến việc rắn đen lưu trữ những ký ức đó trên người.

Lê Thốc sau khi trải qua một khoảng thời gian bình ổn, mới chịu đựng được nỗi đau bị ký ức xung kích.

Nhưng Lê Thốc vừa mở mắt ra đã ngất đi, xem ra loại ký ức đó đối với Lê Thốc tạo thành xung kích không nhẹ, nên mới khiến cậu ta ngất đi.

Trong một số nghiên cứu khoa học, hiện tượng này của Lê Thốc được gọi là nhân cách phân liệt, hai nhân cách không ngừng giằng co, không biết ký ức của ai chiếm thế thượng phong.

Ngô Tà nói với Vương Mãnh: “Cõng thằng nhóc này lên người.” Vương Mãnh nghe xong làm theo, cõng Lê Thốc lên người.

Tình hình hiện tại của Lê Thốc không có gì đáng ngại, Ngô Tà đã xác định được Lê Thốc có thể đọc được pheromone.

Vậy thì chỉ cần đem tin tức này tung ra cho Uông gia là được.

Lúc này Hứa Thành triệu hồi Tiểu Ngân, với thể hình hiện tại của Tiểu Ngân, đủ để phá nát bức tường đó.

Chương 275

Tốc độ của Tiểu Ngân rất nhanh, chẳng mấy chốc mọi người đã lên đến mặt đất, nơi này cách lối đi Cửu đầu xà bách ban đầu có chút xa, nhưng Bàn Tử vẫn luôn nhớ đến bức tượng Xi Vưu bằng vàng ròng đó.

"Hứa Thành, chúng ta quay lại, đem bức tượng Xi Vưu đó lên đi, dù sao cũng khó khăn lắm mới đến được một lần." Nghe Bàn Tử nói vậy, Hứa Thành đành phải dẫn Bàn Tử quay lại nơi ban đầu.

Khi đến chỗ tượng Xi Vưu, bức tượng quả nhiên đã đầy bao tải lên hết.

Hứa Thành dùng Lạc Tuyết Kiếm trực tiếp chém bức tượng Xi Vưu xuống, và cho vào không gian trong nhẫn.

"Bàn Tử, bức tượng này sau này để ở tiệm làm bảo vật trấn tiệm nhé." Bàn Tử làm sao có thể không gật đầu.

"Vậy thì tốt quá, lúc đó tôi sẽ bù phần chênh lệch cho mọi người." Đường về tuy khó đi, nhưng cũng dễ dàng, đi bộ ba ngày ba đêm, mọi người cuối cùng cũng tìm được trạm quân sự đó, cũng tìm được xe việt dã.

Nghe người phụ trách trạm quân sự nói, những giáo sư và sinh viên trước đó đều đã trở về, do một người tên là Mã Nhật Lạp dẫn ra khỏi sa mạc.

Nhưng Mã Nhật Lạp đó đã để lại một phần xe việt dã, xem ra là cố ý để lại cho Ngô Tà.

Thấy những chiếc xe việt dã đó, Ngô Tà có chút cảm khái nói: "Xem ra Mã Nhật Lạp vẫn còn lương tâm, nếu không thì phiền phức

rồi.” Hứa Thành vừa định nói, thì thấy người phụ nữ trung thành như chó kia trên chiếc xe việt dã, xem ra cô ta đang đứng trên xe đợi họ quay về.

Nhưng Hứa Thành không cảm nhận được địch ý từ người phụ nữ đó, chẳng lẽ là thuộc hạ của Sơn Hạ Tĩnh Mỹ, nghe tin anh trở về, đặc biệt phái đến xem có thật không?

Xem ra phải đợi đến đích rồi mới hỏi người phụ nữ đó, nếu đúng, có thể đến Nhật Bản, dù sao ở Nhật Bản có bí mật đang chờ anh khám phá.

Cùng với tiếng động cơ xe việt dã khởi động, tất cả mọi người không khỏi đều có chút hưng phấn, dù sao sắp được trở về thành phố rồi, nơi này nếu không cần thiết, cả đời cũng không muốn đến lần thứ hai.

Lại trải qua chín ngày, tất cả mọi người lại một lần nữa trở về kinh thành.

Ngô Tà dẫn Vương Mãnh và Lê Thốc không biết đi làm gì, Tiểu Muộn thì đi thăm vợ con, Bàn Tử cũng về nhà báo bình an cho vợ.

Sau khi Hứa Thành đến một nơi ẩn bí không người, người phụ nữ trung thành như chó kia liền không còn ẩn mình nữa.

Nhìn người phụ nữ quỳ xuống, Hứa Thành lập tức biết cô ta nhất định là thuộc hạ của Sơn Hạ Tĩnh Mỹ.

“Lần này đến có mục đích gì?” Người phụ nữ đó nhìn Hứa Thành, trên mặt xuất hiện sự cuồng nhiệt giống như Sơn Hạ Tĩnh Mỹ và Tần Hồng Vũ Điệp lúc đầu.

Hứa Thành cảm giác dù bảo cô ta làm gì, cô ta cũng sẽ không từ chối.

“Vĩ đại Chân Thần, gia chủ của tôi hiện đang đấu tranh với thế

lực tà ác, nên không kịp đến, vì vậy gia chủ mới phái tôi đến phụng sự Chân Thần." "Vậy Sơn Hạ Tĩnh Mỹ hiện đang ở đâu, xem ra tôi cần phải đến Nhật Bản một chuyến." Nghe lời của Hứa Thành, người phụ nữ trung thành như chó đó hưng phấn nói: "Nếu Chân Thần ngài có thể đến thì thật tốt quá, bây giờ gia chủ của tôi đang vì thế lực tà ác đó mà phiền lòng không thôi." Hứa Thành đi tới.

"Ngẩng mặt lên." Người phụ nữ đó nghe lời ngẩng mặt lên, dung mạo ngọt ngào động lòng người khiến người ta yêu mến.

Ngay sau đó Hứa Thành đưa tay nâng cằm người phụ nữ đó lên.

Cẩn thận quan sát một hồi, Hứa Thành nói: "Dung mạo của cô có chút giống với Sơn Hạ Tĩnh Mỹ, cô là người của cô ta." Người phụ nữ đó nói: "Sơn Hạ Tĩnh Mỹ là cô của tôi, tôi tên là Sơn Hạ Trung Lai." Không ngờ lại có quan hệ này.

Hứa Thành buông tay ra.

"Cô cứ đợi trước, tôi sẽ cùng cô đến Nhật Bản." Sơn Hạ Trung Lai hiển nhiên khá kinh ngạc, "Vâng, tôi nhất định sẽ ở đây đợi ngài!" Hứa Thành nói: "Cô tìm một nơi ở trước đi, trong vòng hai ngày tôi sẽ cùng cô đến Nhật Bản." Nói xong Hứa Thành lấy điện thoại ra.

"Có điện thoại không, lưu số điện thoại vào đây." Nói xong Hứa Thành ném điện thoại cho Sơn Hạ Trung Lai.

Sơn Hạ Trung Lai vội vàng bắt lấy, thành kính lưu số điện thoại của mình vào.

Hứa Thành lấy lại điện thoại.

"Khi nào xuất phát tôi sẽ gọi cho cô, lúc đó thay một bộ quần áo đẹp hơn." Hứa Thành chỉ vào bộ đồ ninja của Sơn Hạ Trung Lai, trông quá kỳ dị.

Sơn Hạ Trung Lai vội vàng nói: "Vâng, nhất định sẽ không làm

mất mặt Chân Thần." "Đi đi." "Vâng!" Sau đó Sơn Hạ Tĩnh Mỹ biến mất tại chỗ, xem ra đã dùng một loại nhẫn thuật cực kỳ cao minh.

Hứa Thành nhìn mặt đất không một bóng người, không khỏi nghĩ, Sơn Hạ Tĩnh Mỹ rốt cuộc đã nắm giữ thế lực lớn đến mức nào ở Nhật Bản, với thực lực hiện tại của cô ta, dù sao đã được Tường Thụy Chi Khí gột rửa, thiên phú e rằng đã tăng lên mấy lần.

Nhưng Hứa Thành cũng lười nghĩ nhiều như vậy, vì bây giờ đã trở về, vậy thì hãy dành nhiều thời gian hơn cho những hồng nhan tri kỷ đó.

Khi trở về biệt thự, A Nịnh không có ở nhà, chỉ có Tô Tình và Vị Ương ở trong biệt thự.

Nhiều năm ở Côn Luân Sơn tìm kiếm Hứa Thành, hai người sớm đã thân tâm mệt mỏi, căn bản không có thời gian chăm sóc, đến nỗi bây giờ Tô Tình và Vị Ương đều mặt mày tiều tụy.

Nhìn Tô Tình và Vị Ương, Hứa Thành cũng cảm thấy có chút áy náy.

Thấy Hứa Thành trở về, Tô Tình lập tức lao tới cho Hứa Thành một cái ôm thật chặt, giống như một con gấu koala bám trên người Hứa Thành.

"Vị Ương, Hứa Thành về rồi!" Hứa Thành hai ngày còn lại ở nhà chăm sóc họ, lại đến chỗ Bàn Tử và Tiểu Muộn uống rượu no say.

Ngô Tà bây giờ không biết đang bận gì, gọi cũng không được.

Nhưng Hứa Thành biết Ngô Tà vẫn luôn trung thành thực hiện kế hoạch, bây giờ chỉ có thể chúc cậu ta báo thù thành công.

Một ngày đẹp trời, là ngày đi Nhật Bản.

Hứa Thành nhờ A Nịnh làm cho một cái hộ chiếu, và hai vé máy

bay khoang hạng nhất, sau đó đến sân bay.

Hứa Thành gọi điện cho Sơn Hạ Trung Lai, bảo cô đến.

Sau khi Sơn Hạ Trung Lai đến, nhất thời thu hút ánh mắt của mọi người.

Sơn Hạ Trung Lai thuộc loại con gái có dung mạo cực kỳ ngọt ngào, mặc một chiếc áo len cao cổ màu trắng, trước ngực cài một chiếc ghim cài áo tinh xảo.

Bên dưới mặc một chiếc quần ống rộng màu xanh lam, đi một đôi giày cao gót tinh xảo.

Hứa Thành nhìn xong cũng sáng mắt lên, nền tảng của Sơn Hạ Trung Lai không tệ.

Chương 276

Sơn Hạ Trung Lai tự nhiên khoác tay Hứa Thành, những người xung quanh nhìn đôi trai tài gái sắc Hứa Thành và Sơn Hạ Trung Lai tự nhiên vô cùng ngưỡng mộ.

Sau khi ngồi vào khoang hạng nhất, Hứa Thành phát hiện hôm nay không có ai, có lẽ khoang hạng nhất hôm nay đã được A Nịnh bao trọn.

Cùng với tiếng máy bay cất cánh, hành trình đến Nhật Bản cũng bắt đầu.

Sau khi xuống máy bay, Sơn Hạ Tĩnh Mỹ sớm đã đợi ở đó.

Hứa Thành nhìn Sơn Hạ Tĩnh Mỹ, mười năm qua cô ta cũng không thay đổi gì, dung mạo gần như không khác gì trước đây.

Thấy Hứa Thành, Sơn Hạ Tĩnh Mỹ hiển nhiên định quỳ xuống, nhưng bị Hứa Thành ngăn lại, bây giờ làm vậy thực sự quá thu hút sự chú ý.

Sơn Hạ Tĩnh Mỹ hiển nhiên cũng biết làm vậy không ổn, dưới sự ra hiệu của Hứa Thành cũng không quỳ xuống.

Thế lực của Sơn Hạ Tĩnh Mỹ ở Nhật Bản hiển nhiên rất lớn, những người dân xung quanh khi nhìn thấy Sơn Hạ Tĩnh Mỹ, rõ ràng có chút sợ hãi.

Nơi ở của gia tộc Sơn Hạ không xa núi Phú Sĩ, mùa này chính là mùa hoa anh đào nở, nên hoa anh đào dưới chân núi Phú Sĩ trông vô cùng mỹ lệ.

Hứa Thành dẫn Sơn Hạ Trung Lai và Sơn Hạ Tĩnh Mỹ đi ngắm hoa anh đào, giữa chừng Sơn Hạ Tĩnh Mỹ cũng nói với Hứa Thành về

phiền não gần đây.

Hóa ra trong núi Phú Sĩ đã phát hiện ra một tín hiệu năng lượng cực kỳ mạnh mẽ, nhưng thông qua công nghệ cao cũng không biết đó rốt cuộc là thứ gì.

Sơn Hạ Tĩnh Mỹ từng một mình đi vào, nhưng đều bị một loại quái vật có ba mắt đánh lui.

Hứa Thành trong lòng khẽ động, chẳng lẽ dưới lòng núi Phú Sĩ cũng có di tích bằng đồng tương tự sao.

Lúc này Hứa Thành nói với Sơn Hạ Tĩnh Mỹ: "Bây giờ dẫn tôi đi xem, tôi xem xem đó rốt cuộc có phải là thứ mà tôi đoán không." Sơn Hạ Tĩnh Mỹ tự nhiên không dám chậm trễ, vội vàng ra lệnh cho thuộc hạ, sau đó Hứa Thành đến bên cạnh một chiếc xe lửa.

Nhìn chiếc xe lửa giống như tàu điện ngầm này, Hứa Thành cảm thán gia tộc Sơn Hạ thật hào phóng, ngay trước cửa nhà mình đã xây một tuyến tàu điện ngầm đi thẳng xuống lòng đất núi Phú Sĩ.

Cùng với một trận tiếng xe lửa gầm rú, chuyến đi đến núi Phú Sĩ bắt đầu.

Nhìn những điểm sáng lấp lánh xung quanh, Hứa Thành có chút bất ngờ, không ngờ dưới này lại có nhiều ngọc phát ra ánh huỳnh quang như vậy.

Nhưng không biết nhà Sơn Hạ đã đào sâu bao nhiêu, bây giờ tốc độ đã gần đạt trăm cây số một giờ, cũng đợi hơn một tiếng mới đến nơi.

Khi đến nơi, Hứa Thành thấy di tích bằng đồng dưới chân núi Phú Sĩ.

Di tích bằng đồng đó thực sự quá hùng vĩ.

Đó là một cánh cửa có phong cách hoàn toàn khác với Thanh Đồng Môn, bởi vì cánh cửa này chỉ có một cánh, bây giờ trên cửa bị đốt cháy một lỗ lớn.

Trông giống như bị đốt bằng laser, vết cắt rất gọn gàng và nhẵn bóng.

Hứa Thành đứng dưới cửa, cảm giác như đang nhìn một ngọn núi cao.

Bởi vì cánh cửa này căn bản không nhìn thấy đỉnh, hoàn toàn không biết rốt cuộc cao bao nhiêu.

Lúc này Sơn Hạ Tĩnh Mỹ nói với Hứa Thành: "Đây là một di tích được phát hiện mười năm trước, ban đầu là người của thần xã phát hiện ra trước, nhưng gia tộc Sơn Hạ của tôi đã chiếm lấy nơi này, năm ngoái mới xây xong tuyến tàu điện ngầm xuống lòng đất." Hứa Thành gật đầu, "Nghe Trung Lai nói cô ở đây vẫn luôn chống lại một thế lực tà ác bí ẩn, đó là chuyện gì vậy." Sơn Hạ Tĩnh Mỹ nghe xong nói: "Chủ nhân, bên cạnh nguồn năng lượng đó có một con Cửu Vĩ Thiên Hồ canh giữ, không chỉ tôi muốn nguồn năng lượng đó, mà những người ba mắt kia cũng muốn, nhưng đều bị con Cửu Vĩ Hồ đó cho ăn quả đắng." Hứa Thành có hứng thú.

"Con Cửu vĩ hồ đó có năng lực gì, mà cũng có thể khiến những người ba mắt kia cũng ăn quả đắng." Sơn Hạ Tĩnh Mỹ thấy Hứa Thành hỏi vậy, liền nói: "Năng lực của con Cửu vĩ thiên hồ đó là huyễn thuật, hiệu quả cực mạnh, những người tôi phái đi đều biến thành ngốc.

Nhưng những người ba mắt kia cũng không khá hơn, tuy mắt của họ có năng lực đặc biệt, nhưng cũng không có cách nào chống lại con Cửu vĩ thiên hồ đó." Hứa Thành vừa nghe, chẳng phải năng lực cũng gần giống Tiểu Bạch sao, nhưng Cửu vĩ thiên hồ không biết đã sống

bao nhiêu năm, chắc chắn huyễn thuật mạnh hơn Tiểu Bạch nhiều.

Hóa ra nghe con chim quái vật núi lửa nói, loại thú canh giữ tương tự có bảy con ở các nơi trên thế giới, có lẽ Cửu Vĩ Thiên Hồ cũng thuộc loại thú canh giữ.

Nghĩ đến đây Hứa Thành nói: "Vậy dẫn tôi đi xem con Cửu vĩ thiên hồ đó, tôi xem xem có thể hàng phục nó được không." Sơn Hạ Tĩnh Mỹ nói: "Chủ nhân, con Cửu vĩ thiên hồ đó thực sự quá lợi hại." Hứa Thành nói: "Không sao, cô không tin vào năng lực của tôi sao?" Sơn Hạ Tĩnh Mỹ nhất thời toát mồ hôi lạnh, trực tiếp quỳ xuống.

"Xin lỗi chủ nhân, tôi không nên nghi ngờ ngài." Sơn Hạ Trung Lai thấy Sơn Hạ Tĩnh Mỹ quỳ xuống, cũng vội vàng quỳ theo.

"Xin lỗi Chân Thần, cô của tôi không cố ý, xin ngài tha thứ." Hứa Thành nhất thời xua tay.

"Làm gì mà nghiêm túc thế, tôi lại không phải tà thần, không sao không sao, đứng lên trước đi." Nghe Hứa Thành nói không sao, Sơn Hạ Tĩnh Mỹ và Sơn Hạ Trung Lai thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn vào cái lỗ đó, Hứa Thành nói với Sơn Hạ Tĩnh Mỹ và Sơn Hạ Trung Lai: "Hai người có muốn đi cùng không." Sơn Hạ Tĩnh Mỹ và Sơn Hạ Trung Lai vội vàng gật đầu, dù sao có thể tiếp xúc với chủ nhân là cơ hội tốt nhất.

Sau khi đi vào, Hứa Thành nhìn xung quanh.

Phát hiện ra đây quả nhiên là một thế giới dưới lòng đất.

Ở đây lại có sương mù đen, Hứa Thành không biết đã bao lâu không thấy sương mù của Hắc Vụ Chi Chủ.

Lúc này Hứa Thành nói với Sơn Hạ Tĩnh Mỹ và Sơn Hạ Trung Lai sau lưng: "Lát nữa nhớ cẩn thận một chút, đừng đến quá gần con Cửu vĩ thiên hồ đó." Sơn Hạ Tĩnh Mỹ và Sơn Hạ Trung Lai vội vàng đồng

ý.

Kỳ lạ, sương mù đen đó sau khi thấy Hứa Thành, trong lúc nói chuyện đã trực tiếp tan đi.

Hứa Thành không biết tại sao, nhưng như vậy cuối cùng cũng tốt, bởi vì bớt đi sự cản trở tầm nhìn, đối với Hứa Thành có lợi.

Khi tiếp tục đi về phía trước, hệ thống lúc này đột nhiên nói: "Phía trước phát hiện nguồn năng lượng cao cấp, xin túc chủ mau chóng đến hấp thu." Hứa Thành không ngờ hệ thống lại xuất hiện lúc này, xem ra chuyện nguồn năng lượng cao cấp quả nhiên là thật.

Đúng lúc này, một bóng trắng xuất hiện trước mặt Hứa Thành.

Đó là một con Cửu Vĩ Thiên Hồ toàn thân tỏa ra ánh sáng trắng dịu nhẹ, nó nhìn Hứa Thành với vẻ mặt đầy uy hiếp.

Hứa Thành vội vàng nói với Sơn Hạ Tĩnh Mỹ và Sơn Hạ Trung Lai: "Mau đi đi, tôi đối phó với con hồ ly này." Nghe Hứa Thành nói vậy, Sơn Hạ Tĩnh Mỹ và Sơn Hạ Trung Lai đều vội vã chạy về phía sau.

Con Cửu Vĩ Thiên Hồ không hề để ý đến họ, chỉ chăm chăm nhìn Hứa Thành, bởi vì Hứa Thành mang lại cho nó một mối đe dọa cực lớn.

Nhìn ánh mắt đầy uy hiếp của Cửu Vĩ Thiên Hồ, Hứa Thành biết con hồ ly này chắc chắn thuộc loại thần thú bảo hộ.

Chương 277

Bởi vì trên người nó, anh cảm nhận được một luồng khí tức giống hệt con chim quái ở núi lửa kia.

Không biết Cửu Vĩ Thiên Hồ đang bảo vệ thứ gì, xem ra có thể giúp ích cho việc tìm ra chân tướng của nền văn minh Thanh Đồng.

Nhưng Hứa Thành lại cảm ứng được có một con bọ nhỏ đang rình mò gần đó.

Anh tiện tay nhặt một hòn đá dưới đất lên, ném thẳng về phía con bọ nhỏ.

"Ái u!" Chỉ nghe một tiếng kêu đau, một người màu lam có ba mắt bị đánh bật ra khỏi trạng thái ẩn thân.

Nhìn thấy gã người ba mắt màu lam đó, Cửu Vĩ Thiên Hồ giận dữ gầm lên một tiếng về phía gã.

Tiếng gầm đó trực tiếp làm gã người ba mắt màu lam choáng váng, nhưng nhìn vào bọt mép màu lam sùi ra từ miệng gã, có lẽ gã này dù có tỉnh lại cũng sẽ biến thành kẻ ngốc.

Cửu Vĩ Thiên Hồ lại quay đầu nhìn Hứa Thành, thấy trong mắt anh không có một tia hoảng hốt nào, nó không khỏi có chút kinh ngạc.

Vì tiếng gầm vừa rồi thuộc loại tấn công không phân biệt mục tiêu, có thể khiến tất cả mọi người xung quanh rơi vào trạng thái ảo giác.

Nhưng con người trước mặt này lại không hề bị ảnh hưởng chút nào, Cửu Vĩ Thiên Hồ bất giác có chút sợ hãi.

Dù sao thì thứ nó tự hào nhất chính là ảo thuật, nếu ảo thuật mất tác dụng, nó gần như chỉ là một con hồ ly bình thường mặc người

chém giết.

Hứa Thành lại nhặt một hòn đá khác, hòn đá này có vài cạnh sắc nhọn, anh ném thẳng về phía Cửu Vĩ Thiên Hồ.

Nhưng Cửu Vĩ Thiên Hồ cũng thuộc loại thân thủ nhanh nhẹn, nó xoay người một cái, nhẹ nhàng né được đòn chí mạng kia.

Thấy Cửu Vĩ Thiên Hồ né được, Hứa Thành không hề cảm thấy bất ngờ, bởi nếu nó không né được thì anh mới thấy lạ.

Hứa Thành lại nhặt thêm một hòn đá từ mặt đất.

Thế giới dưới lòng đất này không thiếu gì khác, chỉ có đá là đủ dùng.

Thấy Hứa Thành lại cầm một hòn đá, trong mắt Cửu Vĩ Thiên Hồ lóe lên một tia cảnh giác, bởi vì hòn đá kia bay quá nhanh, nếu không phải nó đã né trước, thì dù không chết cũng bị thương.

Cái gọi là phòng ngự tốt nhất chính là tấn công, Cửu Vĩ Thiên Hồ không do dự, trực tiếp gầm lên một tiếng về phía Hứa Thành.

Tiếng gầm này cho thấy nó cực kỳ xem trọng Hứa Thành, bởi vì Cửu Vĩ Thiên Hồ cảm thấy mình chưa bao giờ phát ra một tiếng gầm với công suất lớn như vậy.

Hứa Thành chưa kịp ném hòn đá đi đã bị tiếng gầm này dội vào tai.

Anh chỉ cảm thấy trước mắt hơi hoảng hốt, một vài người hoặc sự việc chưa từng thấy xuất hiện và vây quanh mình.

Mặc dù không biết những người đó là ai, nhưng Hứa Thành có thể chắc chắn rằng mình chưa từng gặp họ, trong đó có cả chú Lê Thốc và gã lính mới chưa qua huấn luyện.

Thấy Hứa Thành bị ảnh hưởng, Cửu Vĩ Thiên Hồ lộ ra một tia

khinh miệt đầy nhân tính, xem ra con người cũng chỉ đến thế mà thôi.

Nhưng ngay khi Hứa Thành bị ảnh hưởng, hình xăm màu xanh trong lòng bàn tay anh bắt đầu khởi động, loại bỏ trạng thái tiêu cực này, trực tiếp tiêu trừ ma âm lọt vào tai.

Tỉnh táo lại, Hứa Thành không ngờ mình cũng sẽ bị tiếng gầm của Cửu Vĩ Thiên Hồ ảnh hưởng.

Bởi vì trong mắt anh, Cửu Vĩ Thiên Hồ cũng chẳng là gì, nhưng việc bất cẩn trúng chiêu lại là sự thật không thể chối cãi.

Nghĩ đến đây, Hứa Thành trực tiếp rút Lạc Tuyết Kiếm ra.

Cửu Vĩ Thiên Hồ này không thể giữ lại.

Ai ngờ sau khi nhìn thấy Lạc Tuyết Kiếm, con Cửu Vĩ Thiên Hồ lại lộ ra vẻ mặt thân quen, giống như nhìn thấy bạn cũ.

Khi Hứa Thành bước tới, Cửu Vĩ Thiên Hồ trực tiếp từ bỏ tư thế phòng ngự.

Hứa Thành có chút ngạc nhiên, nhưng để đề phòng nó giở trò, anh vẫn không từ bỏ tư thế tấn công.

Con cửu vĩ hồ thấy Hứa Thành không hiểu, liền chạy thẳng về phía xa.

Thấy Cửu Vĩ Thiên Hồ bỏ chạy, Hứa Thành cũng không truy đuổi, con hồ ly này dường như thật sự nhận ra Lạc Tuyết Kiếm.

Hứa Thành liếc nhìn Lạc Tuyết Kiếm, từ sau khi trở về từ quá khứ, nó đã biến lại thành dáng vẻ ban đầu.

Nhưng tại sao Cửu Vĩ Hồ lại nhận ra Lạc Tuyết Kiếm?

Nghĩ đến đây, Hứa Thành lại lấy cây đinh ba ra.

Cây đinh ba vừa được lấy ra, con Cửu Vĩ Thiên Hồ vốn đang bỏ

chạy liền quay trở lại, quỳ rạp xuống trước mặt Hứa Thành.

Hứa Thành có chút kinh ngạc, chuyện gì thế này, sao lại có thể như vậy?

Con cửu vĩ hồ dường như có chút khao khát sức mạnh của cây đinh ba, nhưng nhiều hơn là sự kính sợ đối với quyền năng đó.

Hứa Thành thử vung cây đinh ba, nó lập tức phát ra một luồng dao động mạnh mẽ, khiến không gian xung quanh chấn động, trông như một vụ nổ thuốc súng.

Con cửu vĩ hồ thấy vậy càng sợ hãi run lẩy bẩy.

Kể từ khi cây đinh ba được đúc ra, Hứa Thành chưa từng sử dụng lại, xem ra nó quả thực có chút kỳ lạ.

Nghĩ vậy, Hứa Thành lấy ra bức tượng nhỏ bằng đồng.

Bức tượng nhỏ vừa xuất hiện, nhìn thấy Cửu Vĩ Thiên Hồ, liền nhảy thẳng lên người nó.

Con Cửu Vĩ Thiên Hồ lập tức bị đè bẹp dí xuống đất, dường như có một sức mạnh to lớn đang áp chế nó.

Chương 278

Lúc này, Sơn Hạ Tĩnh Mỹ và Sơn Hạ Trung Lai đi tới, thấy Cửu Vĩ Thiên Hồ bị bức tượng đồng nhỏ mà Hứa Thành thả ra đè bên dưới, họ lập tức kinh ngạc đến không nói nên lời.

Trong ấn tượng của họ, Cửu Vĩ Hồ thực sự quá mạnh mẽ, căn bản không ai có thể khuất phục được nó.

Hứa Thành trực tiếp thu bức tượng đồng nhỏ trên người Cửu Vĩ Hồ vào không gian nhẫn.

Bức tượng nhỏ này quá tà dị, Hứa Thành không biết nó rốt cuộc sẽ làm ra chuyện gì.

Lúc này, con Cửu Vĩ Hồ nhìn Hứa Thành với ánh mắt cảm kích, dù sao thì việc bức tượng nhỏ kia ở trên người nó thật sự quá đáng sợ.

Thấy bức tượng nhỏ có thể áp chế những con thú bảo hộ này, Hứa Thành cảm thấy có thời gian nhất định phải nghiên cứu kỹ lưỡng.

Dù sao thì bức tượng nhỏ này có lẽ có liên quan lớn đến nền văn minh Thanh Đồng, có lẽ mấu chốt để tìm ra di tích Thanh Đồng nằm ở trên người nó.

Con Cửu Vĩ Hồ thân mật cọ vào người Hứa Thành, dáng vẻ lấy lòng đó rõ ràng là thần phục và tỏ ý tốt.

Thấy bộ dạng của Cửu Vĩ Hồ, Hứa Thành cũng có chút bất ngờ, xem ra nó đã thần phục, như vậy là có thể xem xét nguồn năng lượng kia rốt cuộc là gì.

Hứa Thành nói với con Cửu Vĩ Hồ: “Nếu ngươi có thể hiểu lời ta

nói, hãy đưa ta đến nơi có nguồn năng lượng đó, ta muốn xem nó rốt cuộc là gì." Ai ngờ con Cửu Vĩ Hồ dường như thật sự hiểu lời Hứa Thành, trực tiếp dẫn anh đi về phía nơi có nguồn năng lượng.

Sương mù đen xung quanh cũng tan biến khi Hứa Thành đến gần, Sơn Hạ Tĩnh Mỹ và Sơn Hạ Trung Lai thấy Cửu Vĩ Thiên Hồ ngoan ngoãn như vậy, lòng kính ngưỡng đối với Hứa Thành càng thêm sâu sắc.

Đi về phía trước, Hứa Thành theo Cửu Vĩ Hồ vào một hang động, hang động này có lẽ do Cửu Vĩ Hồ dùng móng vuốt đào ra từng chút một, trông có vẻ không chênh lệch nhiều so với kích thước của nó.

Sau khi đi vào, Hứa Thành cảm nhận được một luồng sức mạnh cực kỳ mạnh mẽ, nhìn kỹ thì thấy một thứ giống như một cục pin.

"Phát hiện nguồn năng lượng cấp cao, có hấp thu không?" Hứa Thành theo tiềm thức cảm thấy thứ này vô cùng quan trọng, nên đã từ chối ý định hấp thu năng lượng của hệ thống.

Sau khi Hứa Thành từ chối, hệ thống cũng không tiếp tục yêu cầu hấp thu nguồn năng lượng nữa.

Cầm cục pin trong tay, Hứa Thành cảm nhận được luồng sức mạnh giống hệt Cửu Vĩ Hồ trên đó, chỉ là cấp độ năng lượng cao hơn Cửu Vĩ Hồ không ít.

Xem ra bộ dạng của Cửu Vĩ Hồ, chắc chắn là đã nhận được ân huệ từ năng lượng này, cho nên mới có sức mạnh ảo thuật mạnh mẽ như vậy.

Hứa Thành thử đặt tay lên cục pin, nó lập tức truyền cho Hứa Thành rất nhiều thông tin.

Hứa Thành lập tức rơi vào một trạng thái kỳ diệu.

Đó là câu chuyện của một tế bào đơn.

Hứa Thành chính là tế bào đơn đó.

Trong đại dương, một tế bào đơn cả ngày không có việc gì làm, cứ thế bơi lội, trên bầu trời đâu đâu cũng là mây xám, căn bản không có lúc nào có thể nhìn thấy mặt trời.

Nhưng ánh sáng xuất hiện, hóa thành vô số dòng chảy ánh sáng, tế bào đơn Hứa Thành trở thành chủ nhân của một trong những dòng chảy đó.

Dần dần, Hứa Thành từ tế bào đơn trở thành Hứa Thành đa bào, Hứa Thành đa bào bắt đầu hành trình thôn phệ và tiến hóa dài đằng đẵng.

Hứa Thành không biết ánh sáng đó rốt cuộc là thứ gì, chỉ cảm thấy nó giống như một ngọn đèn hải đăng dẫn lối, chỉ dẫn cho mình nên tiến hóa như thế nào.

Cuối cùng có một ngày, Hứa Thành tiến hóa thành một con cá.

Con cá đó không biết lớn đến mức nào, nhưng chỉ cần là sinh vật nó nhìn thấy, không có gì là không ăn được.

Dần dần, cơ thể Hứa Thành ngày càng lớn, suýt chút nữa đã ăn sạch cả đại dương.

Nhưng những sinh vật trong đại dương rồi cũng có lúc bị ăn hết, thế là Hứa Thành bắt đầu gầy đi, xương cốt cơ thể cũng dưới sự dẫn dắt của ánh sáng mà biến thành hình dạng của một con chim.

Cuối cùng vào một ngày, khi Hứa Thành cảm thấy đã đến một mức độ nhất định, anh vỗ cánh một cái, bay thẳng lên bầu trời.

Khi Hứa Thành bay trên không trung, anh thấy trên mặt đất có rất nhiều con rồng đang sinh sôi nảy nở ở đó.

Thế là anh bắt đầu cuộc tàn sát những con rồng đó, nhưng Hứa

Thành không thể tiêu hóa xương rồng, xương rồng chỉ có thể tự đào thải qua đường bài tiết, thế là anh tìm một ngọn núi chuyên dùng để bài tiết.

Dần dần, rồng cũng bị ăn hết, nhưng vì đói bụng, không có sinh vật nào khác nên chỉ có thể ăn thực vật.

Nhưng những thực vật đó không thể bổ sung năng lượng đã mất, cuối cùng vào một ngày, Hứa Thành chết đói trên mảnh đất này.

Trước khi chết, Hứa Thành mơ hồ thấy một vài người đang điều khiển phi thuyền tiến hành nghiên cứu trên cơ thể mình.

Ký ức đột ngột kết thúc, Hứa Thành lập tức tỉnh lại.

Sơn Hạ Tĩnh Mỹ và Sơn Hạ Trung Lai có chút lo lắng nhìn Hứa Thành, Cửu Vĩ Hồ hiển nhiên cũng không biết tại sao lại như vậy.

Nhìn cục pin, Hứa Thành vẫn còn sợ hãi.

Lẽ nào nguyên liệu của cục pin này là do sinh vật trong ký ức kia tạo ra sao, cục pin này là nguồn năng lượng cốt lõi của sinh vật đó ư?

Nhớ lại việc ăn những con rồng trong ký ức, Hứa Thành trực tiếp nghĩ đến Côn Luân Sơn.

Lẽ nào những long mạch ở Côn Luân Sơn chính là nơi sinh vật đó bài tiết sao?

Cho nên mới tạo ra vùng đất Vua Rồng ở Côn Luân Sơn.

Rồng rốt cuộc mạnh mẽ đến đâu, Hứa Thành biết rất rõ, nhưng sinh vật kia có thể điên cuồng ăn thịt rồng, e rằng thực lực của nó không phải người thường có thể tưởng tượng được.

Cất cục pin vào không gian nhẫn, ai ngờ bức tượng đồng nhỏ sau khi nhìn thấy cục pin liền lao thẳng tới.

Cây gậy biến thân của người Atlantis cũng bị thu hút, dung hợp

cùng với bức tượng đồng nhỏ.

Chương 279

Bức tượng đồng nhỏ trực tiếp nuốt chửng cục pin, hóa thành một cái kén ánh sáng, xem ra sắp tiến hóa một lần nữa.

Hứa Thành có chút lo lắng, không biết bức tượng nhỏ này rốt cuộc có thể tiến hóa ra thứ gì, lỡ như thứ tiến hóa ra không thể khống chế được, vậy thì đúng là lấy đá ghè chân mình.

Lúc này, Hứa Thành hỏi hệ thống: "Hệ thống, kiểm tra xem đây rốt cuộc là thứ gì." "Năng lượng không đủ, không thể kiểm tra." Hứa Thành nhìn lại năng lượng, phát hiện chỉ còn 20%, thật không biết dùng để làm gì.

Thôi thì mọi chuyện cứ đợi bức tượng nhỏ nở ra rồi tính sau.

Đúng lúc này, cửa hang đột nhiên xảy ra một vụ nổ mạnh, trực tiếp làm Hứa Thành bên cạnh loạng choạng một cái.

Chuyện gì thế này?

Lúc này, Cửu Vĩ Hồ đột nhiên gầm lên về phía bên ngoài, nhưng không có tác dụng gì.

Lúc đó, Sơn Hạ Tĩnh Mỹ nói: "Chủ nhân, không phải là đám người ba mắt kia đến rồi chứ." Nghe lời của Sơn Hạ Tĩnh Mỹ, Hứa Thành gật đầu, sau đó rút Lạc Tuyết Kiếm ra.

Lời của Sơn Hạ Tĩnh Mỹ không phải không có lý, vừa rồi đã giết một tên người ba mắt, khó mà đảm bảo rằng chúng không có cách nào biết được mọi chuyện ở đây.

Hứa Thành nói với Sơn Hạ Tĩnh Mỹ và Sơn Hạ Trung Lai: "Hai người ở yên đây, tôi ra ngoài xem thử đám người ba mắt, nếu thật sự không được thì giết hết." Nghe Hứa Thành nói vậy, Sơn Hạ Tĩnh Mỹ

và Sơn Hạ Trung Lai đều gật đầu.

Hứa Thành bước ra khỏi cửa hang động.

Sau khi ra ngoài, Hứa Thành thấy rất nhiều người ba mắt đang cảnh giác nhìn mình.

Hứa Thành không biết tại sao những người ba mắt này không tấn công, nhưng anh biết, chỉ cần giết từng tên một, sẽ không còn phiền phức như vậy nữa.

Hứa Thành vừa nảy ra ý nghĩ này, một trong số đó, một người ba mắt với con mắt màu trắng sữa, cảnh giác nhìn anh.

Bởi vì gã người ba mắt này cảm nhận được một mối đe dọa lớn từ Hứa Thành, mối đe dọa này khi Hứa Thành nảy ra ý nghĩ kia, phạm vi còn trở nên rộng hơn.

Thấy gã người ba mắt có con mắt trắng sữa có thể cảm ứng được suy nghĩ của mình, Hứa Thành cũng khá kinh ngạc, xem ra sức mạnh của những người ba mắt này hoàn toàn không giống nhau.

Lúc này, Hứa Thành nói với hệ thống: "Hệ thống, cho tôi thông thạo ngôn ngữ của đám người ba mắt này." "Cần tiêu hao 2% năng lượng, có tiếp tục không?" "Tiếp tục." Hứa Thành trong nháy mắt đã học được ngôn ngữ của đám người ba mắt, có thể giao tiếp một cách trôi chảy.

Hứa Thành thử nói: "Tại sao các người lại ở đây?" Nghe lời của Hứa Thành, đám người ba mắt đều có chút kinh ngạc nhìn anh, bởi vì họ không ngờ Hứa Thành lại biết ngôn ngữ của họ.

Ngôn ngữ của họ đã thất truyền trên thế giới này mấy chục vạn năm, bây giờ lại do một người trên mặt đất nói ra, làm sao không khiến họ kinh ngạc.

Thấy vẻ mặt kinh ngạc của đám người ba mắt, Hứa Thành cũng

khá hài lòng, trong cuộc đàm phán như thế này, phải ra tay trước, dọa cho đám người ba mắt sợ rồi nói sau.

Lúc này, người cầm đầu trong đám người ba mắt nói: "Tại sao ngươi lại biết ngôn ngữ của chúng ta, phải biết rằng ngôn ngữ của chúng ta đã thất truyền trên thế giới này mấy chục vạn năm rồi." Nghe gã người ba mắt hỏi, Hứa Thành nói: "Ha ha, chuyện ngươi không biết còn nhiều lắm, ngôn ngữ này ta học được từ chỗ Toàn Tri." Nói xong, Hứa Thành giơ hình xăm màu xanh trong lòng bàn tay ra.

Hứa Thành sở dĩ giơ hình xăm màu xanh ra, cũng là để xem đám người ba mắt này có nhận ra không, nếu nhận ra, sẽ có sự giúp đỡ rất lớn trong việc tra ra con mắt màu xanh kia rốt cuộc là ai.

Lúc này, sau khi đám người ba mắt thấy hình xăm màu xanh trong lòng bàn tay Hứa Thành, tất cả đều lập tức quỳ xuống.

"Vĩ đại Thần sứ, cuối cùng ngài cũng đến cứu chúng tôi rồi." Thấy đám người ba mắt quỳ xuống, Hứa Thành có chút bất ngờ, lẽ nào đám người ba mắt này thật sự nhận ra hình xăm màu xanh là thứ gì sao?

Nghĩ đến đây, Hứa Thành nói: "Các ngươi có nhận ra hình xăm màu xanh này không?" Gã người ba mắt cầm đầu nói: "Làm sao có thể không nhận ra dấu hiệu của Thần sứ được, đây là chuyện gì vậy ạ?" Nhưng Hứa Thành nói: "Không, tôi không phải Thần sứ, các người nhận nhầm người rồi." Hứa Thành sở dĩ trả lời như vậy, là vì anh không hề sợ đám người ba mắt này, thân phận Thần sứ đối với anh không có chút tác dụng nào.

Thấy Hứa Thành phủ nhận, gã người ba mắt cầm đầu nói: "Thần sứ, có thể ngài không biết thân phận của mình, nhưng đây đích thực là dấu hiệu của Thần sứ mà.

Kể từ khi Thần sứ tiền nhiệm rời đi, chúng tôi đã ba mươi vạn

năm không gặp được Thần sứ mới rồi." Nghe người ba mắt nói vậy, Hứa Thành biết bên trong chắc chắn có ẩn tình, xem ra phải hỏi kỹ rốt cuộc là chuyện gì.

Thế là Hứa Thành nói với gã người ba mắt cầm đầu: "Có thể đưa ta đến lãnh địa của các ngươi xem được không?" Thấy Hứa Thành muốn đến lãnh địa của họ, đám người ba mắt lập tức mừng rỡ như điên, dù sao thì Thần sứ có thể đến lãnh địa của họ, đó là vinh hạnh của họ.

Gã người ba mắt cầm đầu nói: "Thần sứ, có thể bây giờ ngài không rõ thân phận của mình, nhưng khi đến lãnh địa của chúng tôi, sau khi ngài thấy tượng thần, chắc chắn sẽ hiểu rõ là chuyện gì." Hứa Thành gật đầu, sau đó nói với Sơn Hạ Tĩnh Mỹ và Sơn Hạ Trung Lai trong hang động: "Ra đi, bên ngoài không có chuyện gì rồi." Nghe Hứa Thành gọi, Sơn Hạ Tĩnh Mỹ và Sơn Hạ Trung Lai đều bước ra, cùng ra còn có Cửu Vĩ Thiên Hồ.

Nhưng sau khi nhìn thấy Cửu Vĩ Thiên Hồ, đám người ba mắt lập tức bày ra tư thế phòng ngự, xem ra vô cùng cảnh giác với nó.

Thấy bộ dạng của người ba mắt, Hứa Thành lập tức nói: "Tất cả dừng tay, Cửu Vĩ Thiên Hồ bây giờ là thú cưng của ta, bất cứ ai cũng không được làm hại nó." Nghe Hứa Thành thu phục Cửu Vĩ Thiên Hồ làm thú cưng, đám người ba mắt đều lộ ra vẻ mặt không thể tin được.

Dù sao thì Cửu Vĩ Thiên Hồ thực sự quá mạnh mẽ, mấy chục vạn năm qua, tranh chấp giữa người ba mắt và Cửu Vĩ Thiên Hồ gần như chưa bao giờ ngừng, nhưng mỗi lần đều kết thúc bằng thất bại của người ba mắt.

Thấy Hứa Thành ở đây thu phục được Cửu Vĩ Thiên Hồ, dù không phải Thần sứ, cũng là một người cực kỳ mạnh mẽ, cũng đáng để người ba mắt kính phục.

Thấy người ba mắt đã hoàn hồn, Hứa Thành cũng mỉm cười nhạt, trực tiếp nói với Cửu Vĩ Thiên Hồ: "Đi chở hai người kia." Hứa Thành tự nhiên là chỉ Sơn Hạ Tĩnh Mỹ và Sơn Hạ Trung Lai, dù sao cũng không phải chuyện gì to tát.

Hứa Thành làm vậy cũng là để dọa đám người ba mắt này một phen.

Dù sao thì miệng lưỡi của đám người ba mắt này nói thì hay, nhưng thực tế trong lòng nghĩ gì, Hứa Thành một chút cũng không biết.

Bảo Cửu Vĩ Hồ làm vậy, Hứa Thành cũng đã suy xét kỹ.

Đám người ba mắt thấy con thần thú đã chiến đấu với họ mấy chục vạn năm, lại bị thu phục một cách dễ dàng như vậy, còn cam tâm tình nguyện làm thú cưỡi, e rằng người ba mắt có nằm mơ cũng không mơ thấy chuyện này.

Do người ba mắt dẫn đường, Hứa Thành theo họ đi về phía lãnh địa của họ.

Hứa Thành đi không bao lâu, hang động kia đã xảy ra một vụ nổ dữ dội.

Nhìn vụ nổ của hang động sau lưng, Sơn Hạ Tĩnh Mỹ và Sơn Hạ Trung Lai đều có chút sợ hãi nhìn nơi đó.

Nếu chậm một phút, e rằng đã hương tiêu ngọc vẫn.

Hứa Thành không thèm để ý, xem ra việc lấy đi cục pin đã kích hoạt cơ quan.

Nhưng cục pin đó đã ở đó mấy chục vạn năm, năng lượng phóng xạ mạnh mẽ trên người nó e rằng đã sớm làm hỏng những cơ quan đó, nhưng vẫn có thể nổ, xem ra có thiết bị kỳ lạ nào đó mà mình chưa phát hiện.

Nơi ở của người ba mắt là một vùng lòng chảo, khi thấy bức tượng khổng lồ ở trung tâm lòng chảo, Hứa Thành có chút chấn động.

Chương 280

Bởi vì bức tượng mà người ba mắt điêu khắc chính là con mắt màu xanh kia, chỉ là con mắt màu xanh trên bức tượng không có cành cây Thanh Đồng phía sau, nhưng Hứa Thành vẫn nhận ra ngay lập tức.

Thấy Hứa Thành nhận ra, cộng thêm khuôn mặt kinh ngạc của anh, đám người ba mắt đều lập tức nhận định Hứa Thành là Thần sứ thực sự.

Bởi vì chỉ có Thần sứ mới gặp được thần, bức tượng là kiệt tác do Thần sứ tiền nhiệm để lại.

Nhưng kinh ngạc thì kinh ngạc, công việc cần thiết vẫn phải làm.

Hứa Thành lấy ra Lạc Tuyết Kiếm và cây đinh ba, muốn xem hai thứ này có liên hệ gì với tượng thần không.

Nhưng sau khi Hứa Thành lấy ra Lạc Tuyết Kiếm và cây đinh ba, lại không có bất kỳ liên hệ nào, đám người ba mắt cũng không biết Thần sứ lấy ra rốt cuộc là thứ gì.

Hứa Thành biết, xem ra kiểu dáng và quyền năng của cây đinh ba và Lạc Tuyết Kiếm đều rất cổ xưa, cổ xưa hơn cả lịch sử của người ba mắt, việc họ không nhận ra cũng là bình thường.

Lúc này, thủ lĩnh của người ba mắt nói với Hứa Thành: "Vĩ đại Thần sứ, tuy tôi không biết hai món vũ khí của ngài rốt cuộc có tác dụng gì, nhưng tôi cảm nhận được một sức mạnh vô song từ người ngài.

Tượng thần của chúng tôi, mỗi người ba mắt đều có một lần quyền lợi cầu phúc, thần sẽ dựa vào tư chất khác nhau của chúng tôi

mà ban cho đôi mắt có công năng khác nhau.

Bây giờ xin mời Thần sứ ngài cũng đi cầu phúc một lần, xem thần có hạ phàm không, và ban cho ngài Chân Tri Chi Nhãn, có thể biết được tất cả sự thật trong quá khứ và tương lai." Chân Tri Chi Nhãn?

Hứa Thành có chút ngạc nhiên, Chân Tri Chi Nhãn có thể biết được tất cả sự thật trong quá khứ và tương lai sao?

Hứa Thành nói với thủ lĩnh người ba mắt: "Trong lịch sử có ai từng nhận được Chân Tri Chi Nhãn không?" Thủ lĩnh người ba mắt nói: "Chân Tri Chi Nhãn đó chỉ có Thần sứ tiền nhiệm nhận được, có thể nhìn thấu mọi thứ trong quá khứ và tương lai, cho nên chúng tôi gọi con mắt thứ ba của Thần sứ là Chân Tri Chi Nhãn." Hứa Thành nhìn thủ lĩnh người ba mắt nói: "Vậy con mắt thứ ba nhận được như thế nào?" Thủ lĩnh người ba mắt chỉ vào tượng thần.

"Chỉ cần thành tâm đi cầu phúc, thần sẽ âm thầm mở ra quyền năng của con mắt thứ ba cho chúng tôi." "Quyền năng?" Hứa Thành có chút ngạc nhiên, lẽ nào sức mạnh không phải do thần ban cho sao?

Thủ lĩnh người ba mắt dường như nhìn ra sự nghi ngờ của Hứa Thành, liền nói: "Mỗi người chúng tôi sinh ra đều được trời ban cho quyền năng, nhưng thế giới này đã hạn chế quyền năng của chúng tôi, sự tồn tại của thần là để giải phóng quyền năng của chúng tôi, đó cũng là sức mạnh vốn có của chúng tôi, không hề có bất kỳ tác động ngoại lực nào." Hứa Thành gật đầu, xem ra con mắt màu xanh chỉ giải phóng năng lực vốn có của người ba mắt mà thôi.

Nhưng không biết quyền năng của mình sẽ là gì.

Hứa Thành không khỏi có chút mong đợi.

"Vậy thì thủ lĩnh, tôi bây giờ đi đến dưới tượng thần cầu nguyện." Thủ lĩnh người ba mắt gật đầu.

Lúc này, Hứa Thành chỉ vào Sơn Hạ Tĩnh Mỹ và Sơn Hạ Trung Lai nói: "Vậy hai người này có thể cùng tôi cầu nguyện không?" Thủ lĩnh người ba mắt lắc đầu.

"Phụ nữ không có cách nào nhận được năng lực của con mắt thứ ba, vì thần sẽ không giải phóng quyền năng của phụ nữ." Hứa Thành nói: "Lẽ nào phụ nữ của các người đều không có con mắt thứ ba sao?" Thủ lĩnh người ba mắt gật đầu.

"Đúng vậy, phụ nữ của tộc Tam Nhãn chúng tôi chỉ chịu trách nhiệm giao tiếp với thần linh và sinh sản." Hứa Thành lại nói: "Chưa từng thử để phụ nữ cầu nguyện dưới tượng thần sao?" Thủ lĩnh người ba mắt lắc đầu: "Thần sứ đại nhân, truyền thống của chúng tôi từ xưa đến nay đều như vậy, không ai dám đi ngược lại ý muốn của thần." Nghe thủ lĩnh người ba mắt nói vậy, Hứa Thành có chút không biết phải làm sao, xem ra địa vị của phụ nữ trong tộc Tam Nhãn cũng không khác gì phụ nữ trong xã hội phong kiến cổ đại.

Tổ tiên của người ba mắt chắc chắn đã cố ý để lại quy tắc như vậy, để trói buộc phụ nữ tộc Tam Nhãn.

Nhưng Hứa Thành không có ý định thay đổi hiện trạng, vì sau khi thay đổi, không biết sẽ tốt hay xấu cho tộc Tam Nhãn.

Có lẽ tộc Tam Nhãn sẽ vì sự can thiệp của anh mà diệt vong cũng không chừng.

Dù sao thì bị áp bức mấy chục vạn năm, một khi bùng phát, sức mạnh đó không thể lường trước được.

Dù sao thì người An Lạc chỉ bị áp bức mấy nghìn năm thôi, nhưng sau khi được giải phóng trói buộc ở thời hiện đại, sức mạnh phản kháng của phụ nữ gần như khiến tất cả mọi người đều phải kinh hãi.

Mấy chục vạn năm, chậc chậc, Hứa Thành không dám nghĩ.

Hứa Thành bây giờ không để Sơn Hạ Tĩnh Mỹ và Sơn Hạ Trung Lai đi cầu phúc, vì một khi phụ nữ của tộc Tam Nhãn biết cầu phúc không phân biệt nam nữ, thì ngày tộc Tam Nhãn diệt vong cũng không còn xa nữa.

Nghĩ đến đây, Hứa Thành nói với Sơn Hạ Tĩnh Mỹ và Sơn Hạ Trung Lai: "Bây giờ đừng đi cầu nguyện, dù sao cũng không hợp quy củ." Sơn Hạ Tĩnh Mỹ và Sơn Hạ Trung Lai nghe lời, tuy có chút tiếc nuối vì không thể có được sức mạnh của con mắt thứ ba, nhưng họ tuyệt đối phục tùng lời của Hứa Thành.

Qua một hồi giải thích của thủ lĩnh người ba mắt, Hứa Thành biết mình nên làm gì.

Chẳng qua là trong lòng nghĩ đến hình tượng con mắt màu xanh, miệng niệm những lời trung nhị như "con mắt màu xanh ban cho ta sức mạnh".

Tuy xấu hổ, nhưng Hứa Thành vẫn làm theo lời thủ lĩnh của tộc Tam Nhãn.

Bây giờ, nơi có con mắt màu xanh là trung tâm của kiến trúc của người ba mắt, những người ba mắt nghe tin Thần sứ giáng lâm đều đã đổ về đây.

Khi nhìn thấy Cửu Vĩ Thiên Hồ, tất cả mọi người đều kinh ngạc, nhưng khi biết Thần sứ đã thu phục được Cửu Vĩ Thiên Hồ, tất cả đều bắt đầu kính phục sức mạnh của Thần sứ.

Lập tức có người quỳ lạy Hứa Thành đang cầu phúc, muốn vĩnh viễn đi theo Thần sứ.

Thủ lĩnh người ba mắt không hề ngăn cản, nếu không phải vì công việc thủ lĩnh bận rộn, ông ta cũng đã từ bỏ vị trí thủ lĩnh để đi theo Hứa Thành rồi.

Sau khi Hứa Thành làm theo phương pháp của thủ lĩnh người ba mắt, đột nhiên phát hiện ra một không gian kỳ lạ.

Trong không gian tối đen như mực, chỉ có một tia sáng trong suốt đang lóe lên ở phía xa.

Hứa Thành không biết nó đại diện cho điều gì, nhưng anh chỉ có thể cố gắng hết sức để đuổi theo ánh sáng đó.

Khi Hứa Thành chạy đến trước ánh sáng, con mắt màu xanh hiện ra.

Phía sau con mắt màu xanh không có cành cây Thanh Đồng, tuy hình dạng và màu sắc giống nhau, nhưng so với con mắt màu xanh kia lại thiếu đi một vài thứ.

Con mắt màu xanh này dường như không nhận ra Hứa Thành, ánh mắt cực kỳ lạnh lùng, giống như không có cảm xúc.

So với con mắt trước kia… Hứa Thành không biết chuyện gì xảy ra, nhưng anh vẫn cầu nguyện với con mắt màu xanh.

Con mắt màu xanh không chút cảm xúc bắn ra một tia sáng xanh mờ về phía Hứa Thành, trực tiếp mở một lỗ trên trán anh.

Hứa Thành không khỏi đau đớn hét lớn, đưa tay che lên ấn đường.

Ai ngờ hình xăm màu xanh ở lòng bàn tay trực tiếp ấn lên ấn đường của Hứa Thành, khi nhìn thấy hình xăm màu xanh trên ấn đường của Hứa Thành, ánh mắt của con mắt màu xanh kia mới bắt đầu có một chút dao động.

Chương 281

Đó là một vẻ mặt vừa hoài niệm lại vừa cực kỳ kháng cự, tuy mâu thuẫn, nhưng Hứa Thành có thể cảm giác được con mắt màu xanh này và con mắt vừa rồi không giống nhau nữa.

Trở nên có tình người hơn.

Con mắt màu xanh sau đó nhắm lại, Hứa Thành cũng tỉnh lại từ không gian đó.

Khi Hứa Thành mở mắt nhìn đám người đông nghịt, không khỏi giật mình.

Khi thủ lĩnh người ba mắt thấy con mắt màu xanh trên trán Hứa Thành, ông ta liền quỳ xuống.

"Cung nghênh Thần sứ quy vị!" Những người khác cũng đều quỳ xuống, đồng thanh hô vang cùng thủ lĩnh.

"Cung nghênh Thần sứ quy vị!" Hứa Thành nhìn những người đang hành lễ mà ngơ ngác, nhưng anh đột nhiên phát hiện tầm nhìn của mình không giống trước nữa.

Hai mắt nhìn thế giới, bây giờ ba mắt thật sự có chút không quen.

Lúc này, Hứa Thành nói với thủ lĩnh người ba mắt: "Làm sao để ẩn con mắt thứ ba đi, tôi bây giờ không quen." Nghe Hứa Thành nói vậy, thủ lĩnh của người ba mắt lộ ra một vẻ mặt kỳ lạ, dù sao thì con mắt thứ ba đại diện cho quyền năng tối cao, có thể thể hiện thân phận của mình, sao lại muốn ẩn đi chứ?

Nhưng kỳ lạ thì kỳ lạ, thủ lĩnh của tộc Tam Nhãn nói: "Chỉ cần Thần sứ ngài nhắm con mắt thứ ba lại là được rồi, chỉ cần ngài muốn, con mắt thứ ba sẽ tự động nhắm lại." Hứa Thành làm theo lời thủ lĩnh

của tộc Tam Nhãn, quả nhiên phát hiện con mắt thứ ba đã hoàn toàn nhắm lại, chỉ để lại một hình xăm màu xanh dài và mảnh trên trán.

Thấy Hứa Thành thu lại con mắt, thủ lĩnh của tộc Tam Nhãn nói: "Thần sứ đại nhân, con mắt của ngài rốt cuộc có năng lực gì vậy?" Hứa Thành cảm ứng một chút, nhưng không cảm nhận được con mắt của mình có năng lực đặc biệt gì.

"Phải xem thế nào đây?" Nghe Hứa Thành hỏi, thủ lĩnh của tộc Tam Nhãn nói: "Năng lực của con mắt thứ ba rất dễ biết được, bởi vì ngài có thể sử dụng năng lực của con mắt đó trong lòng mình." Nghe lời của thủ lĩnh tộc Tam Nhãn, Hứa Thành không biết phải làm sao, chỉ có thể nói: "Vậy tôi thử bây giờ là được rồi." Hứa Thành trực tiếp nhắm mắt lại, cảm giác con mắt thứ ba nóng hổi, giống như được ngâm trong suối nước nóng vậy.

Nhưng Hứa Thành bây giờ cũng đã hiểu rõ năng lực của con mắt mình, giống như tự nhiên biết được vậy.

Thấy Hứa Thành nhắm mắt lại, thủ lĩnh người ba mắt cũng đầy mong đợi nhìn anh.

Năng lực của con mắt thứ ba của Hứa Thành là biến tất cả thành giả dối, cũng có thể biến tất cả những gì nhìn thấy trước mắt thành ảo ảnh không tồn tại.

Năng lực này hoàn toàn trái ngược với Chân Thực Chi Nhãn, Hứa Thành không biết con mắt này rốt cuộc có tác dụng gì, dù sao thì năng lực biến thật thành giả, chắc chắn cũng sẽ tiêu hao một lượng lớn năng lượng của bản thân.

Lúc này, Hứa Thành nói: "Bây giờ tôi phải ra ngoài rồi, người ba mắt không có cách nào sinh tồn trên mặt đất, cho nên tôi không đưa các người đi." Thủ lĩnh người ba mắt nói: "Thần sứ đại nhân, điều quan trọng nhất của chúng tôi là đi theo ngài, xin ngài đừng bỏ rơi

chúng tôi.” Thủ lĩnh tộc Tam Nhãn nói xong, những người khác cũng đều tha thiết nhìn Hứa Thành, bởi vì Hứa Thành là hy vọng của tộc Tam Nhãn.

Hy vọng vốn đã tắt ngấm trong lòng người ba mắt, nhưng bây giờ Hứa Thành đã thắp lại hy vọng trong tộc Tam Nhãn.

Bởi vì người ba mắt vào mấy chục vạn năm trước cũng từng là chủ nhân của mặt đất như con người bây giờ, nhưng thần đã từ bỏ họ, họ mất đi năng lực sống trên mặt đất, chỉ có thể trốn ở một góc yên bình trong thế giới dưới lòng đất.

Nhưng người ba mắt đã chán ngấy tất cả những gì hiện có, họ muốn trở lại mặt đất, không cầu có thể tái thống trị nhân gian, chỉ cần có một không gian sinh tồn trên mặt đất là được.

Để có được năng lực sinh tồn trên mặt đất, phải để Thần sứ ban cho năng lực sinh tồn trên mặt đất.

Cụ thể ban cho như thế nào, ngay cả những người ba mắt này cũng không hiểu rõ.

Nhưng trong những câu chuyện thần thoại truyền lại từ mấy chục vạn năm trước, năng lực sinh tồn trên mặt đất này phải do cái gọi là “Thần sứ” ban cho.

Việc Thần sứ ban cho năng lực này dường như là nơi duy nhất có thể giúp đỡ họ.

Hứa Thành nhìn những người ba mắt đầy hy vọng trước mắt, nhíu mày, dường như đang tìm cách giải quyết tình huống này.

Đúng lúc này, con mắt thứ ba trên trán đột nhiên hiện ra, sức mạnh của hư ảo và chân thực tức khắc bắt đầu ảnh hưởng đến mọi thứ xung quanh.

Hứa Thành tâm niệm vừa động, sức mạnh của Hư Huyễn Chi

Nhãn trực tiếp bùng nổ, nhanh chóng bao trùm tất cả người ba mắt trước mặt.

Trong khoảnh khắc, cơ thể của tất cả người ba mắt đều bắt đầu trở nên hư ảo, giống như từng hình chiếu ảo đứng trước mặt Hứa Thành.

"Bây giờ chắc là được rồi!

Ta đã biến cơ thể các ngươi từ hiện thực thành hư vô, chắc sẽ không còn bị ảnh hưởng bởi cái gọi là lời nguyền nữa!" Hư Huyễn Chi Nhãn giữa ấn đường Hứa Thành tức khắc biến thành một hình xăm màu xanh huyền diệu.

"Cảm tạ Thần sứ đại nhân cứu giúp!" Vô số người ba mắt đều quỳ hai gối xuống đất, hai tay phủ phục đồng thanh nói.

"Được rồi!

Đã như vậy, cùng ta đi ra khỏi di tích Thanh Đồng đi!" Hứa Thành vẫy tay với đám người ba mắt đông nghịt trước mặt, sau đó trực tiếp xoay người đi ra ngoài hang động.

Những người ba mắt đang phủ phục dưới đất thấy Hứa Thành bắt đầu đi, từng người một lập tức đứng dậy, theo bước chân của Hứa Thành đi ra khỏi lãnh địa rộng lớn.

Bên ngoài lãnh địa của người ba mắt.

Vừa rồi khi tiến vào lãnh địa sâu nhất của người ba mắt, Cửu Vĩ Hồ, Sơn Hạ Tĩnh Mỹ và Sơn Hạ Trung Lai đã bị chặn ở bên ngoài, cho nên lúc này vẫn đang yên lặng chờ đợi.

Khoảnh khắc hai người một thú nhìn thấy Hứa Thành đi ra, Sơn Hạ Trung Lai và Sơn Hạ Tĩnh Mỹ trực tiếp cung kính mở miệng nói: "Gặp chủ nhân." Cửu Vĩ Hồ thì trực tiếp nhảy đến bên cạnh Hứa Thành, thân mật dùng bộ lông cọ vào anh, rõ ràng là đang lấy lòng.

Nhưng ngay sau đó, đám người ba mắt đã trở nên hư ảo trực tiếp xuất hiện không một tiếng động phía sau Hứa Thành.

Sơn Hạ Trung Lai và Sơn Hạ Tĩnh Mỹ nhìn đám người ba mắt giống như u linh, đầu lập tức đổ mồ hôi lạnh, trong lòng cảm thấy ngột ngạt.

Cửu Vĩ Hồ thì ngẩng cái đầu nhỏ trắng như tuyết lên nhìn những kẻ có vẻ địch ý.

Điều kỳ lạ là không cảm nhận được khí tức của những kẻ này, dường như thật sự đã hóa thành u linh.

"Không cần căng thẳng như vậy, là ta biến họ thành như thế này." Hứa Thành chắp hai tay sau lưng, một đôi mắt lại không nhìn Sơn Hạ Trung Lai và Sơn Hạ Tĩnh Mỹ, mà đang nhìn con đường khi ba người tiến vào.

Con đường lúc này đã bị nổ sập, chỉ có thể chọn lối ra khác để rời khỏi di tích.

Nhưng bộ lông mềm mại của Cửu Vĩ Hồ lại khiến Hứa Thành đột nhiên nhớ ra một chuyện, dường như hang động bên ngoài kia là do Cửu Vĩ Hồ đào ra.

Lập tức, Hứa Thành dùng ánh mắt mang theo ý cười nhìn Cửu Vĩ Hồ.

Chương 282

Cửu Vĩ Hồ cũng là thần thú, lập tức hiểu được ý của Hứa Thành.

Nó trực tiếp nhảy xuống vai Hứa Thành, thân hình đột nhiên biến lớn, lớn đến hơn mười mét.

Nó giơ móng vuốt đen tuyền lên vẫy vẫy với Hứa Thành mấy cái, sau đó trực tiếp chạy về phía hang động đã sập, dường như muốn đi đào thông con đường trước.

Hứa Thành nhìn Cửu Vĩ Hồ rời đi, hài lòng gật đầu, sau đó vẫy tay với đám người đi theo sau lưng, rồi đi theo Cửu Vĩ Hồ.

Hang động bị vụ nổ vùi lấp chỉ có một ít đất mềm và những tảng đá không lớn, cho nên Cửu Vĩ Hồ dễ dàng đào thông được hang động.

Sau đó, Hứa Thành và mọi người trực tiếp đi ra khỏi hang động.

Khoảnh khắc những người ba mắt bước ra khỏi di tích hang động, một luồng sức mạnh kỳ lạ tức khắc tràn ngập cả núi Phú Sĩ.

Hứa Thành trong nháy mắt lập tức nghiêm túc, Lạc Tuyết Kiếm liền xuất hiện trong tay, một luồng dao động thuộc về sức mạnh Phượng Hoàng cũng theo đó phá thể mà ra.

Nhưng luồng sức mạnh quỷ dị đó quét qua những người ba mắt đã biến thành hư vô, liền tan biến trong không gian.

"Đó là cái gọi là lời nguyền sao?

Ngay cả ta cũng không cảm nhận được nguồn gốc, thật kỳ lạ!" Hứa Thành thu hồi Lạc Tuyết Kiếm, quay người nói với Sơn Hạ Trung Lai và Sơn Hạ Tĩnh Mỹ: "Với thế lực của gia tộc các người, chắc có thể dễ dàng giúp đám người ba mắt này tìm một nơi ở chứ!" Sơn Hạ Trung Lai và Sơn Hạ Tĩnh Mỹ nhìn nhau, sau đó trực tiếp

cung kính đáp lại: “Không vấn đề gì, chủ nhân, đây là chuyện nhỏ, chúng tôi về sau sẽ lập tức bắt tay vào làm.” Hứa Thành khẽ gật đầu, sau đó liền đi về phía tàu điện ngầm của nhà Sơn Hạ.

Sơn Hạ Trung Lai và Sơn Hạ Tĩnh Mỹ theo sát phía sau, đại đội quân người ba mắt cũng lên tàu điện ngầm của nhà Sơn Hạ.

“Trạng thái này lát nữa ta sẽ giải trừ, dù sao nơi này vẫn thuộc phạm vi núi Phú Sĩ, ảnh hưởng của sức mạnh lời nguyền đó có thể vẫn chưa được giải trừ.” Hứa Thành thản nhiên nhìn đám người ba mắt như u linh.

“Hiểu rồi, chúng tôi sẽ tuân theo mệnh lệnh của Thần sứ.” Người ba mắt lập tức đồng thanh hô vang.

Nhưng trong lòng Hứa Thành lại xuất hiện một cảm giác bất an ngay khi rời khỏi núi Phú Sĩ.

Dường như có chuyện không hay sắp xảy ra. .....

Hứa Thành nhíu mày, trong lòng đột nhiên dấy lên từng cơn bất an.

Có lẽ thật sự có chuyện sắp xảy ra. .....

Trong một hố sâu ở núi Phú Sĩ, giữa làn nước đen ngòm, một con mãng xà khổng lồ đột nhiên mở mắt.

Chỉ thấy toàn thân con mãng xà phủ đầy lớp vảy đen kịt lấp lánh ánh kim loại, dường như cứng không thể phá vỡ.

Thân hình to lớn của nó dài gần 30 mét, điều khiến người ta cảm thấy kỳ dị nhất là trên thân hình khổng lồ đó có đến chín cái đầu rắn giống hệt nhau, lưỡi rắn đỏ tươi không ngừng thè ra thụt vào.

Dường như nó cảm nhận được thứ gì đó đã biến mất, dường như là một vật gì đó quý giá nhất.

Cái đuôi dày vài mét của nó trực tiếp quất xuống đất, toàn bộ thân hình khổng lồ lập tức đứng thẳng lên, mười tám con mắt tràn ngập sát khí hung bạo liếc nhìn loạn xạ cái đầm nước tĩnh lặng không một gợn sóng.

Chỉ thấy chín cái đầu khổng lồ đồng loạt đập xuống đất, một luồng sức mạnh vô hình trực tiếp truyền đến lãnh địa của người ba mắt, nhưng lại không cảm nhận được dù chỉ một người ba mắt.

Trong phút chốc, nó dùng chín cái đầu khổng lồ làm cánh tay, trực tiếp leo lên bề mặt đá lởm chởm.

Tốc độ của nó cực nhanh, chẳng mấy chốc đã leo lên đỉnh của đầm nước sâu.

Đó là một hang động bình thường, nhưng trong hang động trông có vẻ bình thường lại tràn ngập vô số bức bích họa sặc sỡ.

Nhưng trong tất cả các bức bích họa đều vẽ một người.

Đó là một võ sĩ có tướng mạo anh tuấn, tay cầm một thanh trường kiếm trắng toát, khoác một chiếc áo choàng trắng lộng lẫy, trong đôi mắt vô cảm chỉ có thanh kiếm trong tay.

Chỉ thấy trong từng bức họa, người đàn ông cầm trường kiếm luôn đạp lên một con rắn có thân hình khổng lồ.

Con rắn đó có hình dạng giống hệt con quái vật vừa mới tỉnh dậy từ giấc ngủ say.

Mười tám con mắt khi nhìn thấy người đàn ông cầm thanh trường kiếm trắng toát, trong mắt hiện lên một tia sợ hãi và kinh hoàng, dường như rất sợ người đàn ông cầm trường kiếm này.

Nhưng nó lắc lư chín cái đầu khổng lồ, hít mạnh trong không khí, lại không ngửi thấy mùi của người đàn ông này, nhưng trong cơ quan cảm giác của nó, phía trước vẫn tồn tại một cảm giác nguy hiểm,

dường như phía trước có thứ gì đó có thể giết chết nó.

Nhưng sau một thoáng do dự, nó đột nhiên di chuyển thân hình khổng lồ, điên cuồng lao vào bên trong, lớp vảy rắn cứng rắn cọ vào vách đá kiên cố tạo ra những tia lửa.

Nhưng hang động này có khoảng cách ngắn, con quái xà chỉ mất vài hơi thở đã đi qua.

Nhưng khi con quái xà phá vỡ lối đi có vẻ chật hẹp, nó đã ở trong một cung điện sáng sủa và lộng lẫy.

Một cung điện được xây bằng ngọc trắng, mười mấy viên dạ minh châu lấp lánh ánh sáng trắng tinh khiết chiếu sáng cả cung điện như ban ngày.

Cung điện rất trống trải, chỉ có một ngai vàng cao cách mặt đất mười mét.

Con quái xà trong nháy mắt đột nhiên cảm nhận được nguy hiểm, chỉ thấy nó đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên ngai vàng cao lớn kia.

Trên ngai vàng có một bộ xương khô cầm trường kiếm ngồi xếp bằng, tuy thời gian trôi qua, nhưng vẫn ngồi ngay ngắn.

Thanh trường kiếm trắng toát trong lòng không có vỏ, cho nên tỏa ra một luồng khí sắc bén không gì cản nổi, phảng phất như trên đời không có thứ gì có thể cản được nhát chém của nó.

Con quái xà sau khi cảm nhận được sự sắc bén của thanh kiếm này, toàn bộ thân hình khổng lồ lập tức lùi lại, đâm thẳng làm vỡ nát một mảng kiến trúc bằng ngọc trắng xung quanh, trông vô cùng kinh hãi.

Nhưng ngay sau đó, khi nhìn thấy bộ xương trắng toát cầm kiếm, trong mắt nó hiện lên một loại cảm xúc rất nhân tính.

Chương 283

Đó là một sự tôn kính, một sự kinh hoàng, và cũng có sự kinh hỉ ẩn giấu bên trong.

Thân hình khổng lồ của nó lập tức bắt đầu đứng thẳng lên, mười tám con mắt rắn đỏ tươi tức khắc lộ ra vẻ hận thù sâu tận xương tủy.

Nó bắt đầu gầm thét điên cuồng, cái đuôi khổng lồ trực tiếp tiến lên nghiền nát tất cả mọi thứ trừ bộ xương kia, nhưng từ đầu đến cuối, nó đều không chạm vào bộ xương người trắng toát đó.

Nhưng sự hung bạo trong mắt còn hơn cả trước, không ngừng thè ra thụt vào lưỡi rắn.

"~Thiên...

Thiên Vũ Vũ Trảm...

đại...

đại võ sĩ, cuối cùng cũng chết rồi sao.?" Nó nói tiếng người, và tiến đến trước bộ xương trắng hếu được gọi là đại võ sĩ, trên khuôn mặt rắn đáng sợ hiện lên một tia thương cảm.

"Mạnh mẽ như ngươi, cuối cùng cũng không chống lại được sự bào mòn của thời gian, cuối cùng cũng phải biến thành một đống xương trắng." Nó lắc lư thân hình khổng lồ, đi loanh quanh ngai vàng.

"Nếu năm đó ngươi chọn hợp tác với ta, đã sớm có được sự bất tử!

Không biết tại sao ngươi lại nhiệt tình bảo vệ những kẻ chỉ đáng làm thức ăn, cùng ta thống trị quốc gia này không tốt sao?" Con quái xà đột nhiên dừng lại, đột nhiên mở to miệng máu, một luồng sức mạnh quỷ dị tức khắc xuất hiện, mặt đất bắt đầu nứt ra, ngai vàng

bắt đầu lún xuống, cho đến khi hoàn toàn chìm vào khe nứt.

“Hy vọng ngươi có thể yên nghỉ ở đây, kẻ đã từng đánh bại ta, có tư cách nhận lấy lăng mộ do ta ban cho.” Trong mắt con quái xà lóe lên một luồng ánh sáng đỏ tươi, mặt đất kỳ diệu bắt đầu khép lại.

“Bây giờ ta nên ra ngoài xem quốc gia bị ta thống trị này đã biến thành thế nào rồi!

Hy vọng đừng làm ta cảm thấy nhàm chán, dù sao ta cũng đã ngủ say lâu như vậy!” Con quái xà liền lắc lư cái đuôi khổng lồ đi về phía bóng tối xa xôi, cho đến khi thân hình khổng lồ của nó hoàn toàn chìm vào bóng tối vô biên. .....

Con quái xà tiếp tục đi trong bóng tối, cho đến khi con đường trước mắt bị vô số tảng đá chặn lại.

Chỉ thấy nó đột nhiên quất đuôi, trực tiếp làm vách đá trước mặt nứt ra.

Sau đó nó liền hung hăng đâm vào, trực tiếp làm sập vách đá.

Một luồng ánh sáng chói mắt đột nhiên chiếu vào mắt nó.

Trong mười tám con mắt đỏ tươi đột nhiên hiện ra một luồng dịch thể đục ngầu.

Nhưng đó không phải là do bị ánh nắng mặt trời kích thích, con quái xà đang vui mừng...

“Đã lâu lắm rồi...” Mười tám con mắt của con quái xà lóe lên, toàn bộ thân hình khổng lồ dần dần trở nên trong suốt, cho đến khi biến thành hư vô.

Nó đã ẩn thân...

Lúc này, Hứa Thành vừa mới sắp xếp xong chỗ ở cho một đám đông người ba mắt.

Anh trực tiếp ra lệnh cho Sơn Hạ Trung Lai và Sơn Hạ Tĩnh Mỹ mua một mảnh đất hẻo lánh ở Nhật Bản, nơi đất đai đắt đỏ, để cho người ba mắt ở.

Sau khi sắp xếp xong xuôi cho tất cả người ba mắt, Hứa Thành lại một lần nữa sử dụng Hư Huyễn Chi Nhãn để biến tất cả người ba mắt từ hư ảo trở thành chân thực.

Nhưng khi những người ba mắt từ hư ảo biến thành thực thể, tất cả họ trong nháy mắt đều suy yếu ngã xuống đất, trong con mắt thứ ba của họ đều hiện ra một con mãng xà có tám cái đầu.

"Bát Kỳ Đại Xà...

đã tỉnh lại!" Tộc trưởng người ba mắt đột nhiên đứng dậy, hoảng hốt nói với Hứa Thành.

"Cái gì?

Bát Kỳ Đại Xà!

Ông không đùa đấy chứ!

Thứ đó thật sự tồn tại trên đời sao?" Trên mặt Hứa Thành hiện lên một tia kinh ngạc, nhưng ngay sau đó lại trở về bình thản.

Dù sao thì ngay cả mình cũng có thể hóa thân thành Phượng Hoàng, sự tồn tại của Bát Kỳ Đại Xà cũng không có gì đáng kinh ngạc.

"Ông có thể cảm ứng được Bát Kỳ Đại Xà ở đâu không?" Hứa Thành đột nhiên nghiêm túc nhìn thủ lĩnh người ba mắt.

"Thần sứ đại nhân, sức mạnh của Bát Kỳ Đại Xà vượt xa chúng tôi, chỉ có nó có thể dễ dàng cảm ứng được vị trí của chúng tôi, chứ chúng tôi không thể cảm nhận được nó." Tộc trưởng người ba mắt hoảng hốt.

Bởi vì tộc Tam Nhãn tương đương với tù nhân của Bát Kỳ Đại Xà, bây giờ dưới sự giúp đỡ của Hứa Thành đã trốn thoát, thân là cai ngục, Bát Kỳ Đại Xà tự nhiên có thể cảm ứng được sự biến mất của họ.

Có lẽ vì sự biến mất của họ, con rắn mới tỉnh lại từ trạng thái ngủ say ban đầu.

Một con quái vật trong truyền thuyết tỉnh lại, đối với mình, không phải là chuyện tốt, dù sao thì bây giờ mình đang ở Nhật Bản.

"Sơn Hạ Trung Lai." Hứa Thành nhíu mày rồi lập tức lên tiếng.

Sơn Hạ Trung Lai và Sơn Hạ Tĩnh Mỹ nghe thấy tiếng Hứa Thành, lập tức vội vàng chạy tới.

"Chủ nhân, ngài gọi chúng tôi có chuyện gì không ạ?" Sơn Hạ Trung Lai và Sơn Hạ Tĩnh Mỹ thở hổn hển nhìn Hứa Thành, vì chạy quá nhanh, nên trán hai người đều đổ mồ hôi dính bết.

"Hai người giúp tôi trông coi tộc Tam Nhãn, tôi quay lại núi Phú Sĩ xem sao." Hứa Thành nói xong cũng không đợi hai người trả lời, trực tiếp đi ra khỏi nhà Sơn Hạ.

Nhưng Sơn Hạ Trung Lai và Sơn Hạ Tĩnh Mỹ sao có thể để Hứa Thành đi như vậy.

Hai người lập tức sắp xếp một chiếc xe riêng đưa Hứa Thành đến núi Phú Sĩ.

Chương 284

Ngồi trên xe, Hứa Thành nhìn tuyết trắng ngút ngàn bên ngoài, mày càng nhíu chặt.

Anh cảm giác tuyết trên núi Phú Sĩ dường như dày hơn trước không ít, nhưng gần đây không có tuyết rơi. .....

Hứa Thành cũng không biết có phải là do tác động tâm lý của mình không, anh cảm giác nhiệt độ núi Phú Sĩ dường như đang dần giảm xuống. .....

Trong núi Phú Sĩ, một con mãng xà kỳ dị và đáng sợ đứng trên đỉnh núi phủ đầy tuyết.

Tám cái đầu lớn lúc này đều đang tỏa ra một làn khói đen quỷ dị, một pháp trận huyền diệu đang hình thành dưới cơ thể nó.

Khoảnh khắc đồ án Lục Mang Tinh màu đen hình thành, con quái xà trực tiếp quất mạnh đuôi, tức thì, cả ngọn núi Phú Sĩ đều bắt đầu rung chuyển.

Tuyết lở kinh hoàng tức khắc hình thành, từng đợt tuyết trắng như sóng thần tùy ý lao xuống từ đỉnh núi Phú Sĩ.

Vô số sinh vật trong nháy mắt bị trận tuyết lở bất ngờ vùi lấp.

Nhưng tuyết trắng như sóng thần vẫn không ngừng tiến bước, vẫn điên cuồng lao xuống núi. .....

Hứa Thành lúc này xuống xe của nhà Sơn Hạ, dù sao cũng là nửa sau của núi Phú Sĩ, ô tô không lên được, chỉ có thể đi bộ.

Nhưng khi Hứa Thành một mình đi trên ngọn núi tuyết hoang vắng như ở thế giới khác.

Một tiếng động kinh thiên động địa tức khắc truyền đến từ phía trước Hứa Thành.

Tuyết trắng như sóng thần kinh hoàng nhấn chìm anh.

Trong nháy mắt, cây đinh ba thần bí trong cơ thể Hứa Thành tức khắc bay ra, đứng trước mặt anh.

Một luồng sức mạnh uy nghiêm khó tả tức khắc tỏa ra từ cây đinh ba, và hình thành một vòng bảo vệ hình tròn bao bọc Hứa Thành.

Sóng thần tuyết trắng kinh hoàng trực tiếp lướt qua trên đầu Hứa Thành, tuyết trắng dày đặc rơi thẳng xuống.

Nhưng cây đinh ba thần bí lại đột nhiên tỏa ra một luồng dao động khó tả.

Trận tuyết lở che trời lấp đất lập tức tự động tách ra, tự động né tránh Hứa Thành. .....

Nhưng những người khác không may mắn như vậy, vô số du khách tham quan núi Phú Sĩ đều bị sóng máu kinh hoàng nhấn chìm, không rõ sống chết. .....

Con Bát Kỳ Đại Xà gây ra tuyết lở lại đang vui vẻ lắc lư thân hình khổng lồ trên đỉnh núi. .....

Bát Kỳ Đại Xà điên cuồng lắc lư cơ thể trên đỉnh núi Phú Sĩ, từng đợt sóng tuyết từ đỉnh núi đổ về bốn phương tám hướng.

Tuyết lở kinh hoàng liên tiếp tàn phá ngọn núi vốn yên tĩnh và xinh đẹp. .....

Hứa Thành ở lưng chừng núi, dưới sự giúp đỡ của cây đinh ba thần bí, gần như không gặp trở ngại gì khi đi lên đỉnh núi Phú Sĩ.

"Cây đinh ba này rốt cuộc là thứ gì, lại có sức mạnh kinh khủng như vậy!" Hứa Thành nhìn cây đinh ba đang lơ lửng trước mặt giúp

mình chống lại từng đợt tuyết lở, nhíu mày.

Nhưng anh lập tức không để tâm đến chuyện này nữa, chuyển suy nghĩ sang Bát Kỳ Đại Xà, nếu thật sự phải đánh với nó, vậy kết quả sẽ thế nào!

Dù sao thì Bát Kỳ Đại Xà trong lịch sử Uy Quốc là một loại quái vật có thể hủy diệt cả quốc gia, tuy Hứa Thành không sợ.

Nhưng năng lượng của hệ thống không phải lúc nào cũng có thể bổ sung, nếu sức mạnh của Bát Kỳ Đại Xà có thể sánh ngang với mình khi biến thành Phượng Hoàng, vậy Hứa Thành phải suy nghĩ kỹ lại.

Dù sao thì Bát Kỳ Đại Xà là quái vật trong truyền thuyết của Nhật Bản, điểm này không thể không suy nghĩ nhiều.

"Ta muốn xem xem, quái vật trong truyền thuyết rốt cuộc có sức mạnh như thế nào!" Hứa Thành nhìn tuyết trắng vẫn đang cuồn cuộn trước mặt, trên mặt hiện lên một tia chiến ý và hưng phấn.

Cho nên Hứa Thành trực tiếp bắt đầu chạy, phải nhanh chóng giải quyết con quái vật thần thoại này.

Nếu không để gã này điên cuồng thêm nữa, e rằng cả Nhật Bản sẽ bị ảnh hưởng. .....

Nhưng con Bát Kỳ Đại Xà vẫn đang vui vẻ tạo ra tuyết lở dường như cảm nhận được điều gì đó, tức khắc dừng lại cơ thể đang tùy ý múa may.

"Ủa!

Sao lại có khí tức nóng bỏng quen thuộc như vậy?

Lẽ nào là Phượng Hoàng?

Không thể nào!" Tám cái đầu rắn của Bát Kỳ Đại Xà lúc này đều

ngẩng cao nhìn về phía Hứa Thành.

“Không được!

Chương 285

Khí tức cổ xưa này sao lại giống Phượng Hoàng như vậy, ta vừa mới tỉnh lại, không phải là đối thủ của tên Phượng Hoàng kia." Bát Kỳ Đại Xà lập tức lóe lên, lại một lần nữa bắt đầu ẩn thân.

"Xuống xã hội loài người xem một chút, không biết qua ngàn năm, loài người đã tiến bộ được bao nhiêu?" .....

"Ủa?

Chuyện gì vậy!

Tuyết lở sao lại đột nhiên dừng lại!

Bát Kỳ Đại Xà đã rời khỏi đây rồi sao?" Hứa Thành đưa tay cầm lấy cây đinh ba đang lơ lửng trước mặt, lập tức chạy lên đỉnh núi Phú Sĩ.

Nhưng trước mặt anh lại không có gì cả.

"Gã đó đi đâu rồi?

Sao lại biến mất!" Hứa Thành kinh ngạc.

Dù sao thì anh cũng không phải vạn năng, cho dù có thể đánh bại Bát Kỳ Đại Xà trong trận chiến trực diện, nhưng nếu gã đó quyết tâm bỏ chạy, Hứa Thành cũng không biết có thể chặn được không.

Vấn đề bây giờ là, gã Bát Kỳ Đại Xà này đã biến mất không thấy tăm hơi, đi đâu chơi Hứa Thành cũng không rõ.

"Xem ra phải nhờ đến sức mạnh của gia tộc Sơn Hạ, nhờ họ giúp tìm kiếm những chuyện kỳ quái xảy ra ở Uy Quốc, nếu không bằng sức mạnh của một mình ta, không thể nào tìm ra tung tích của gã đó trong thời gian ngắn như vậy." Hứa Thành trực tiếp lấy ra một chiếc

điện thoại, nhưng lại không có tín hiệu, có thể là do ảnh hưởng của trận tuyết lở vừa rồi, khiến trạm thu phát tín hiệu gần đó cũng bị vùi lấp.

"Gã chết tiệt!

Chỉ cần ta tìm được ngươi, không lột da rắn của ngươi làm quần áo không xong." Hứa Thành tức giận quay người, chỉ có thể dùng chân đi xuống núi Phú Sĩ một lần nữa. .....

"Ồ!

Đây là xã hội loài người sau ngàn năm sao?" Bát Kỳ Đại Xà ẩn thân trong một khu rừng dưới chân núi Phú Sĩ đi dạo, điều đáng kinh ngạc nhất là nó đã biến thân hình khổng lồ thành kích thước như con người.

Diện mạo cũng biến thành giống hệt con người.

Nhưng diện mạo lại giống hệt vị võ sĩ duy nhất có thể đánh bại nó.

Nó đã hóa thành dáng vẻ đẹp trai của vị đại võ sĩ cầm Thiên Vũ Vũ Trảm.

Bát Kỳ Đại Xà đi dưới chân núi Phú Sĩ, nhìn những người thỉnh thoảng đi qua gần đó, trên khuôn mặt đẹp trai đến mức bức người hiện lên một tia kinh ngạc.

"Không ngờ qua bao nhiêu năm, xã hội loài người lại trở nên phồn hoa hơn." Bát Kỳ Đại Xà liền dùng sức mạnh quỷ dị của mình huyễn hóa ra một bộ quần áo che thân, rồi đi về phía thành phố phồn hoa hơn.

Mặc dù trước đây là một con quái vật có thân hình khổng lồ, tốc độ di chuyển cực nhanh, nhưng bây giờ đã huyễn hóa thành người, sức mạnh bị hình thể hạn chế không thể thi triển được.

Cho nên chỉ có thể chậm rãi đi vào thành phố phồn hoa nhất của Uy Quốc.

Lúc này, màn đêm buông xuống, Bát Kỳ Đại Xà đi trên con phố vắng người, nhìn những ngôi nhà làm bằng bê tông cốt thép trước mặt, khóe miệng lộ ra một tia chế giễu.

"Không sai, loài người ngày càng yếu đi, qua bao nhiêu năm, sức chiến đấu của bản thân lại giảm sút." Khi Bát Kỳ Đại Xà đang nhìn tòa nhà cao tầng trước mặt cảm thán, một giọng nói ngang ngược vang lên.

"Tên trai bao phía trước kia, mau cút ra cho lão tử." Mấy thành viên băng đảng cầm trường đao đi tới với vẻ lưu manh.

"Trai bao là thứ gì?" Bát Kỳ Đại Xà khó hiểu quay người nhìn mấy thanh niên rõ ràng là của một băng đảng bạo lực nào đó.

"Trai bao mà cũng không biết!

Trai bao là chuyên để cho phụ nữ phát tiết tình cảm!" Mấy tên côn đồ lập tức cười lớn.

"Dám coi ta là kẻ hầu hạ thấp hèn!" Khuôn mặt Bát Kỳ Đại Xà đột nhiên trở nên quỷ dị, một luồng sương đen dày đặc lập tức tỏa ra từ cơ thể nó...

"Ồ!

Thằng công tử bột biết ảo thuật à!" Mấy tên thành viên xã hội đen nhìn Bát Kỳ Đại Xà, cất tiếng trêu chọc.

Rõ ràng chúng đã coi Bát Kỳ Đại Xà đang hóa thành người là kẻ chuyên làm một nghề đặc thù nào đó.

"Lũ kiến hôi các ngươi!" Trong mắt Bát Kỳ Đại Xà lóe lên một tia sáng đỏ quỷ dị, thân thể hắn lập tức phình to ra.

Chỉ trong chốc lát, nó đã biến thành một con quái vật khổng lồ.

Những ngôi nhà xung quanh bị thân hình đồ sộ của nó chèn ép sụp đổ, nhưng làn sương đen tỏa ra từ cơ thể nó lại che đậy tất cả mọi thứ xung quanh.

Khiến cho những người qua đường gần đó dường như chẳng nhìn thấy gì cả mà cứ thế bỏ đi.

"Quái... quái vật!" Mấy tên xã hội đen lập tức sợ đến mức ngã dúi dụi xuống đất, lắp bắp không thành lời nhìn Bát Kỳ Đại Xà.

"Chết đi!" Bát Kỳ Đại Xà cười gằn một tiếng, thân hình to lớn trực tiếp nghiền tới một cách thô bạo, trong những tiếng la hét thảm thiết, mấy tên xã hội đen đã bị Bát Kỳ Đại Xà nghiền thành tương thịt.

Máu tươi tức thì nhuộm đỏ cả một vùng đất, thậm chí còn vấy lên cả những bức tường xung quanh.

Nhưng tiếng kêu thảm thiết của mấy người đó lại không hề thu hút sự chú ý của bất kỳ ai gần đó.

"Quả nhiên, loài người vừa yếu đuối, vừa không biết trời cao đất dày!" Bát Kỳ Đại Xà ngẩng tám cái đầu khổng lồ lên, nhìn con phố thương mại sầm uất ở phía xa và cười gằn.

"Vậy thì cứ đi tàn sát một trận cho đã!" Bát Kỳ Đại Xà lập tức điều khiển cơ thể khổng lồ bò về phía con phố thương mại sầm uất phía trước.

Chương 286

Nhưng lúc này, Hứa Thành lại vừa mới được người của nhà Yamashita đón lên xe.

Trong lòng anh đột nhiên nảy sinh một cảm giác chán ghét, dường như có thứ gì đó gần đây khiến anh cảm thấy ghê tởm.

"Hơi thở lạnh lẽo bẩn thỉu!

Không lẽ là Bát Kỳ Đại Xà!" Phượng Huyết trong cơ thể Hứa Thành lập tức vận chuyển dữ dội, khiến cơ thể anh tỏa ra một luồng khí tức nóng rực và cao quý.

"Hửm!

Lại là con chim tạp mao Phượng Hoàng kia." Bát Kỳ Đại Xà lập tức ngừng tiến tới, sau đó phóng ra một làn sương mù màu đen, khiến nó một lần nữa biến thành hình người.

"Ta phải đi xem xem, lẽ nào con chim tạp mao đó đã tới?" Bát Kỳ Đại Xà mặt mày âm trầm bước về phía Hứa Thành.

Từ rất lâu trước đây, với tư cách cùng thuộc nhóm đứng đầu chuỗi thức ăn, Phượng Hoàng và Bát Kỳ Đại Xà đã từng gặp nhau.

Nhưng một bên là vua của vạn điểu, tung hoành vô địch trên bầu trời, một bên là chúa tể của côn trùng mặt đất, thống trị hàng vạn vạn sinh linh.

Khoảnh khắc hai bên gặp nhau, tự nhiên là chẳng ai ưa ai, thế là cả hai lao vào đánh nhau.

Nhưng cuối cùng Phượng Hoàng luôn chiến thắng, Bát Kỳ Đại Xà về cơ bản chưa từng thắng.

Bởi vì Phượng Hoàng bất luận về thuộc tính hay sức mạnh đều nhỉnh hơn Bát Kỳ Đại Xà một chút.

Cho nên mỗi lần gặp mặt là đánh nhau, nhưng dù sao cũng đều là sinh vật đứng trên đỉnh chuỗi thức ăn, nhiều nhất chỉ có thể đánh bại đối phương chứ không thể giết chết được.

Dẫn đến việc trong vô số trận chiến đã kết oán quá sâu.

Vì vậy, sau khi hồi phục sức mạnh, lúc cảm nhận được khí tức của Phượng Hoàng, Bát Kỳ Đại Xà tự nhiên lòng căm thù dâng trào, muốn quyết một trận tử chiến.

Khi Bát Kỳ Đại Xà đi về phía Hứa Thành, Phượng Huyết trong cơ thể Hứa Thành cũng đang dẫn đường cho anh đi về phía Bát Kỳ Đại Xà.

"Ồ!

Xem ra thật sự có thể là Bát Kỳ Đại Xà, vậy thì mình đi xem thử!" Hứa Thành cho tài xế nhà Yamashita đi, tay cầm kiếm Lạc Tuyết bước về phía vị trí của Bát Kỳ Đại Xà.

Do vị trí của cả hai cách xa khu phố sầm uất nên gần đó rất thưa thớt người qua lại.

Vì vậy, gần như không thấy có người dân nào đi dạo vào nửa đêm.

Hứa Thành tay cầm kiếm Lạc Tuyết, ánh sáng sắc lẹm đáng sợ lóe lên trên thân kiếm, khí thế lăng liệt khiến Hứa Thành dù chưa đến gần, Bát Kỳ Đại Xà đã cảm nhận được anh.

"Ủa!

Con chim tạp mao sao lại có khí thế lăng liệt như vậy, không phù hợp với tính cách của gã đó!" Bát Kỳ Đại Xà có chút kinh ngạc, nhưng

lại không hề sợ hãi, dù sao chỉ cần không phải là Thiên Vũ Vũ Trảm thì không thể hoàn toàn giết chết nó.

Một người một thú cứ thế thong thả bước tới và chạm mặt nhau.

"Ra là hậu duệ của con chim tạp mao kia!

Ta còn tưởng là bản thân nó." Khoảnh khắc nhìn thấy Hứa Thành, Bát Kỳ Đại Xà tỏ vẻ khá khinh thường.

Hứa Thành ngay lúc nhìn thấy Bát Kỳ Đại Xà, con mắt hư ảo thứ ba ở trán liền hiện ra.

Hứa Thành trực tiếp nhìn rõ bộ dạng thật của Bát Kỳ Đại Xà.

"Ồ!

Hư Huyễn Chi Nhãn?

Xem ra đám người ba mắt kia đã thoát khỏi lời nguyền của núi Phú Sĩ rồi!" Mắt Bát Kỳ Đại Xà lóe lên ánh sáng đỏ quỷ dị, một ngọn lửa màu đỏ rực lập tức được Bát Kỳ Đại Xà phun về phía Hứa Thành.

Hứa Thành thấy vậy, vung kiếm Lạc Tuyết trong tay, một luồng kiếm khí vô hình trực tiếp chém đứt ngọn lửa do Bát Kỳ Đại Xà phun ra.

"Bát Kỳ Đại Xà trong truyền thuyết chỉ có bản lĩnh thế này thôi sao?" Hứa Thành kinh ngạc nhìn ngọn lửa bị một kiếm chém đôi.

"Thú vị đấy!

Xứng đáng là hậu duệ của con chim tạp mao kia, hoặc là người kế thừa của nó!" Mắt Bát Kỳ Đại Xà lại lóe lên, một cái đuôi cường tráng đột ngột xuất hiện giữa không trung, sau đó quất mạnh về phía Hứa Thành.

Hư Huyễn Chi Nhãn ở trán Hứa Thành trực tiếp hiện ra, sau đó biến cơ thể anh thành trạng thái hư ảo, nhẹ nhàng né được đòn tấn

công của Bát Kỳ Đại Xà.

Cái đuôi cường tráng của Bát Kỳ Đại Xà lập tức xuyên qua cơ thể đã trở nên trong suốt của Hứa Thành.

Sau đó, nó quất mạnh xuống mặt đất, sức mạnh kinh hoàng trực tiếp làm mặt đất nứt toác.

"Sức mạnh thú vị, có thể chuyển đổi giữa hư ảo và chân thực!" Bát Kỳ Đại Xà thu đuôi lại, mười sáu con mắt rắn hứng thú nhìn Hứa Thành đang trở nên hư ảo.

"Trận chiến của hai chúng ta không thể bị lũ kiến hôi bên ngoài làm gián đoạn được!" Cơ thể Bát Kỳ Đại Xà đột nhiên run lên dữ dội, một làn sương đen từ trong miệng nó phun ra.

Khiến cho mọi thứ trong phạm vi mấy dặm đều bị che khuất.

Vô số người bị sương đen bao phủ lập tức ngất xỉu trên mặt đất.

Lúc này nó vô cùng cao hứng, vì có thể tìm được một đối thủ xứng tầm để giao chiến trong thời đại này.

Có lẽ vì ngủ say quá lâu, khiến cho sự tàn bạo trong lòng tích tụ vô hạn, bây giờ có thể thỏa sức giải tỏa sự bất mãn trong lòng.

Nó lắc lư cơ thể đáng sợ, trực tiếp lao về phía Hứa Thành đang trở nên hư ảo.

Chương 287

Mười sáu con mắt rắn lóe lên một thứ ánh sáng màu lục quỷ dị, trực tiếp khiến Hứa Thành đang hư ảo dần dần trở nên chân thực.

"Chuyện gì thế này!

Gã này có thể cưỡng ép thay đổi sức mạnh của Hư Huyễn Chi Nhãn!" Hứa Thành mạnh mẽ dậm chân xuống đất, cả người lập tức nhảy khỏi vị trí đang đứng.

Kèm theo một tiếng "Ầm!".

Cơ thể khổng lồ của Bát Kỳ Đại Xà trực tiếp đè nát cả mặt đất.

Những vết nứt toác lan thẳng đến dưới chân Hứa Thành.

"Sức mạnh thật kinh khủng!

Cơ thể thật nhanh nhẹn." Mắt Hứa Thành lóe lên một tia kinh ngạc, ban đầu anh nghĩ rằng với cơ thể to lớn như vậy, tốc độ của Bát Kỳ Đại Xà hẳn sẽ chậm đi rất nhiều, nhưng không, tốc độ của gã này cũng đáng sợ như vậy.

Nhưng trên mặt Hứa Thành vẫn luôn giữ nụ cười điềm tĩnh.

"Ngươi là con người thứ hai không sợ hãi sau khi nhìn thấy ta." Bát Kỳ Đại Xà lúc lắc cái đuôi to lớn, trong mười sáu con mắt đỏ như máu hiện lên một tia hoài niệm.

Từng có một người đàn ông cũng không hề sợ hãi như vậy đứng trước mặt nó, tay cầm trường kiếm xông về phía cơ thể khổng lồ của nó.

Nhưng bây giờ, vị võ sĩ mạnh mẽ có thể đánh bại và làm nó trọng thương đã qua đời, biến thành một đống xương trắng.

“Vậy thì e rằng tôi cũng sẽ là người cuối cùng.” Trong mắt Hứa Thành xuất hiện một tia sáng khó tả, một luồng sức mạnh vô hình hội tụ trên thanh kiếm Lạc Tuyết trong tay anh.

“Ồ?

Vì sao?” Bát Kỳ Đại Xà lắc lư tám cái đầu quái dị, trên cơ thể đen kịt của nó xuất hiện một loại năng lượng như đá mực.

“Bởi vì ngươi sẽ bị ta giết chết!

Cho nên ta sẽ là con người cuối cùng ngươi thấy mà không sợ hãi!” Hứa Thành đưa kiếm Lạc Tuyết ngang ngực, một luồng sóng năng lượng kinh hoàng lập tức tỏa ra từ thanh kiếm.

Trong mắt Bát Kỳ Đại Xà lập tức hiện lên một tia kinh hãi, rõ ràng nó cảm nhận được thanh kiếm trong tay con người nhỏ bé kia có một luồng sóng năng lượng giống hệt Thiên Vũ Vũ Trảm.

“Xem ra thanh kiếm này có thể chém bị thương ta!” Một lớp năng lượng đen kịt như mực lập tức bao phủ lấy cơ thể to lớn của Bát Kỳ Đại Xà.

Hứa Thành thấy vậy, mạnh mẽ dậm chân xuống đất, cả người lập tức bay về phía Bát Kỳ Đại Xà, thanh kiếm Lạc Tuyết trong tay vung mạnh xuống.

Lớp vảy rắn vốn cứng rắn vô cùng dưới lưỡi kiếm Lạc Tuyết lại vỡ tan như giấy mỏng, máu đen đỏ lập tức tuôn ra.

Bát Kỳ Đại Xà ngay lập tức gào thét đau đớn, quất cái đuôi khổng lồ đánh bật Hứa Thành ra xa, sau đó trong miệng tám cái đầu rắn đều tụ lại một quả cầu đen kịt đáng sợ.

Trong lòng Hứa Thành đột nhiên hiện lên một cảm giác cấp bách khó tả, dường như một sức mạnh bí ẩn nào đó trong cơ thể đang nhắc nhở anh né tránh quả cầu đen kịt kia.

Nhưng đang lơ lửng giữa không trung, Hứa Thành căn bản không thể thực hiện động tác né tránh hiệu quả, chỉ có thể trơ mắt nhìn tám quả cầu đen kịt bay về phía mình.

Khoảnh khắc tám quả cầu đó xuất hiện trong không gian, một âm thanh xì xèo liền vang lên bên tai Hứa Thành.

"Đáng sợ đến vậy sao!" Hứa Thành nhìn quả cầu đen đang bốc khói xì xèo, nhíu mày.

Nhưng đúng lúc này, cây đinh ba bí ẩn trong không gian lưu trữ lập tức xuất hiện giữa không trung.

Một luồng sóng năng lượng vô hình từ cây đinh ba bí ẩn đó phát ra, và bố trí một lớp khiên bảo vệ quanh người Hứa Thành.

"Tự động bảo vệ chủ nhân sao!" Hứa Thành nhìn cây đinh ba đột nhiên bay ra, lẩm bẩm.

Ngay lúc lớp khiên bảo vệ hình thành, những quả cầu đen kia cũng lập tức bay tới.

Sức mạnh đen tối va vào lớp khiên bảo vệ, lực ăn mòn cực mạnh trực tiếp ăn mòn lớp khiên do cây đinh ba hóa thành, nhưng đồng thời ngay khoảnh khắc đó, cây đinh ba đã đẩy Hứa Thành ra xa.

Sau khi ăn mòn hết lớp khiên bảo vệ, quả cầu đen liền hóa thành chất lỏng màu đen rơi xuống mặt đất sạch sẽ, trực tiếp ăn mòn mặt đất thành từng cái hố lồi lõm.

Lúc này, một ít khí đen tỏa ra, chỉ cần ngửi một chút, đầu Hứa Thành bắt đầu choáng váng.

"Không lẽ là độc của gã này!

Chẳng trách cây đinh ba lại trực tiếp hiện ra giúp mình chống đỡ, nếu không mà tiếp xúc trực tiếp, e rằng mình..." Hứa Thành vững

vàng đáp xuống đất, trán rịn ra một ít mồ hôi, rồi nheo mắt nhìn về phía Bát Kỳ Đại Xà, lại kinh ngạc phát hiện vết thương bị kiếm Lạc Tuyết chém đã lành lại.

"Hửm!" Bát Kỳ Đại Xà mở to mười sáu con mắt to như đèn lồng nhìn cây đinh ba đang lơ lửng trước mặt Hứa Thành, dường như rất hứng thú với thứ này.

Bởi vì trên cây đinh ba này, nó cảm nhận được một mối nguy hiểm, một sức mạnh kinh hoàng có thể đẩy nó vào chỗ chết.

"Con người, cây đinh ba này là ngươi tìm thấy ở ngọn núi tuyết nơi ta ngủ say sao?" Trong mắt Bát Kỳ Đại Xà lóe lên một tia không chắc chắn, dường như nó đã từng thấy thứ này, dù đã rất lâu rồi.

"Tại sao ta phải nói cho ngươi biết!" Hứa Thành cầm cây đinh ba trước mặt đâm mạnh về phía Bát Kỳ Đại Xà, một luồng sức mạnh vô hình dạng kim nhọn lập tức chạm vào lớp vảy đen kịt của Bát Kỳ Đại Xà, mũi kim sắc bén trực tiếp đâm thủng lớp vảy của nó.

Bát Kỳ Đại Xà lập tức hét lên một tiếng thảm thiết, vài dòng máu đen đỏ lập tức chảy ra từ mấy lỗ nhỏ trên người nó.

"Lũ kiến hôi thấp kém!

Chết đi!" Bát Kỳ Đại Xà điên cuồng lao về phía Hứa Thành, thân hình khổng lồ trực tiếp húc sập vô số ngôi nhà xung quanh.

Lớp vảy cứng rắn của nó cọ xát trên mặt đất tóe ra tia lửa, có thể thấy tốc độ của nó nhanh đến mức nào.

"Hừ!" Hứa Thành tiến lên, trực tiếp vung mạnh cây đinh ba về phía Bát Kỳ Đại Xà.

Cây đinh ba lập tức phát ra một tia sáng, một thứ sức mạnh dường như có thể áp đảo vạn vật xuất hiện trên đó.

Chương 288

Khiến cho Hứa Thành lúc vung cây đinh ba, không gian trước mặt đều phát ra những tiếng vỡ vụn.

Khoảnh khắc tiếp theo, tiếng va chạm kinh hoàng vang lên giữa Bát Kỳ Đại Xà và Hứa Thành đang cầm cây đinh ba.

Cây đinh ba bị thân hình to lớn của Bát Kỳ Đại Xà đè đến cong oằn, nhưng Hứa Thành cầm cây đinh ba lại chống đỡ được con Bát Kỳ Đại Xà to như khủng long.

"Không thể nào!

Rốt cuộc đây là thứ quái quỷ gì mà có thể chặn được ta." Bát Kỳ Đại Xà dường như không tin cây đinh ba có thể chống lại sức mạnh của nó, tám cái đầu rắn điên cuồng lắc loạn.

"Không có gì là không thể!" Sức mạnh Phượng Hoàng trong cơ thể Hứa Thành tuôn ra như núi lửa phun trào, luồng sức mạnh nóng rực không ngừng chảy vào cây đinh ba.

Cây đinh ba lập tức tỏa ra ánh sáng rực lửa, nhiệt độ tăng vọt trực tiếp đẩy Bát Kỳ Đại Xà ra xa.

"Sức mạnh Phượng Hoàng chết tiệt!" Bát Kỳ Đại Xà duỗi tám cái đầu ra nói với Hứa Thành.

Nhưng nó không tấn công Hứa Thành lần nữa, bởi vì phần lớn sức mạnh của nó được dùng để duy trì màn sương đen này.

"Con người chết tiệt, hôm nay ta tha cho ngươi!

Ta phải đi rồi!" Bát Kỳ Đại Xà anh hùng không chịu thiệt trước mắt, lập tức vận dụng sức mạnh cuồn cuộn trong cơ thể, thân hình nó bắt đầu trở nên hư ảo.

Hứa Thành kinh ngạc nhìn Bát Kỳ Đại Xà đang dần biến mất trước mặt, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

Ngay lập tức, Hứa Thành rút kiếm Lạc Tuyết ra chém về phía Bát Kỳ Đại Xà đang hư ảo đến gần như không thấy.

Nhưng thanh kiếm Lạc Tuyết sắc bén lại không chém trúng thân thể Bát Kỳ Đại Xà, mà chém mạnh xuống mặt đất.

Thanh kiếm Lạc Tuyết sắc bén lập tức cắt nứt mặt đất.

"Nhóc con, đừng tốn công vô ích, ta đợi ngươi ở ngọn núi tuyết kia!" Khoảnh khắc trước khi biến mất, Bát Kỳ Đại Xà hét lên với Hứa Thành, vẻ mặt quỷ dị.

Màn sương đen xung quanh lập tức tan biến hết, đám người ngất xỉu cũng dần dần tỉnh lại.

Nhưng Hứa Thành không ở lại tại chỗ, dù sao gần đó không biết đã sập bao nhiêu ngôi nhà, thậm chí cả mặt đất cũng bị dư chấn trận chiến của hai người hủy hoại không ra hình dạng.

Cho nên trong tình huống này, nếu Hứa Thành còn ở lại, không chừng sẽ bị cảnh sát Nhật Bản bắt về xử lý như nghi phạm.

Khi Hứa Thành quay về cổng nhà Yamashita, Yamashita Churai và Yamashita Shizumi đã sớm đứng ở cổng lặng lẽ chờ anh trở về.

Khoảnh khắc nhìn thấy Hứa Thành, hai người lập tức ngẩng đầu chào anh: "Gặp chủ nhân." Hứa Thành nghe vậy thì xua tay, ra hiệu cho họ đứng thẳng.

"Tộc người ba mắt, đã sắp xếp ổn thỏa chưa?" Hứa Thành đi đến bên cạnh Yamashita Shizumi, nhẹ giọng hỏi.

"Thưa chủ nhân, tộc người ba mắt đã được sắp xếp ổn thỏa cả rồi, ngài có cần tôi dẫn đi xem không?" Yamashita Shizumi cúi đầu,

cung kính nói.

“Vậy đi thôi!

Ta có vài việc cần hỏi người ba mắt.” Hứa Thành đưa tay vỗ vỗ vai Yamashita Shizumi.

Yamashita Shizumi nghe vậy lập tức đi sắp xếp xe cộ, nhưng Hứa Thành lại quay đầu nhìn Yamashita Churai: “Đi phái người đến xung quanh núi Phú Sĩ lắp đặt camera, đồng thời sử dụng mọi thiết bị giám sát có thể để theo dõi tình hình trên đỉnh núi!

Nếu có chuyện lạ xảy ra, lập tức báo cáo cho ta!” “Vâng, thưa chủ nhân.” Yamashita Churai cũng lập tức đi làm việc Hứa Thành đã giao.

Chẳng mấy chốc, Yamashita Shizumi dẫn Hứa Thành đến nơi ở của người ba mắt.

Ngồi trên xe, Hứa Thành nhíu chặt mày, trong lòng lóe lên vô số ý nghĩ.

“Hy vọng người ba mắt sẽ không làm ta thất vọng!

Dù sao cũng đã sống ở núi Phú Sĩ lâu như vậy, hẳn là sẽ biết một vài điểm yếu của Bát Kỳ Đại Xà!” Trong mắt Hứa Thành đột nhiên lóe lên một tia sát ý lăng liệt, trực tiếp dọa cho Yamashita Shizumi ngồi bên cạnh sợ đến run lẩy bẩy.

Trên đỉnh núi Phú Sĩ trắng xóa, Bát Kỳ Đại Xà quẫy cái đuôi cường tráng, không ngừng phá hủy mọi thứ có thể tiếp xúc xung quanh.

“Lũ kiến hôi chết tiệt, dám làm hại ta, ta nhất định sẽ bắt các ngươi phải trả giá!” Mười sáu con mắt đỏ rực tràn đầy sát ý và sự tàn bạo.

Rồi nó như nghĩ ra điều gì đó, đột nhiên ngừng lắc lư thân thể,

trên tám cái đầu khổng lồ đều lộ ra một tia xảo trá đầy nhân tính.

"Không biết ngươi có khác gì với vị đại võ sĩ kia không, nếu ta vẫn chọn hủy diệt đất nước này, ngươi có chọn đến núi Phú Sĩ quyết đấu với ta không?" Bát Kỳ Đại Xà lập tức bắt đầu lắc lư thân hình khổng lồ, chui vào cái hang lúc nó ra ngoài.

Nơi ở của người ba mắt được Yamashita Shizumi sắp xếp tại một khu rừng núi, khu rừng này là do nhà Yamashita bỏ ra một cái giá lớn, đồng thời hối lộ mấy quan chức cấp cao của Nhật Bản mới có được.

Hứa Thành rất hài lòng với năng lực làm việc của Yamashita Shizumi và Yamashita Churai.

Cho nên trên đường đến nơi ở của người ba mắt, Hứa Thành cũng đã khẳng định với hai người, và ra hiệu rằng họ làm rất tốt.

Yamashita Shizumi và Yamashita Churai sau khi được Hứa Thành khẳng định, tự nhiên vô cùng hưng phấn vui vẻ, và bày tỏ rằng nếu Hứa Thành có phân phó, nhất định sẽ liều chết hoàn thành.

Hứa Thành ngồi trên xe, nhìn Yamashita Shizumi và Yamashita Churai bên cạnh.

"Vẫn chưa đến nơi ở của người ba mắt sao?

Ta ngồi xe cũng lâu rồi!" Hứa Thành nhíu mày.

"Chủ nhân, do đặc tính kỳ lạ của người ba mắt, chúng tôi chỉ có thể tìm cho họ một khu rừng hẻo lánh, dù sao nếu để người của chính phủ phát hiện có loại sinh vật ba mắt tồn tại, tất nhiên sẽ bắt từng người về nghiên cứu." "Chúng tôi cũng là vì để hoàn thành tốt hơn việc ngài giao phó, để đảm bảo an toàn cho người ba mắt." Yamashita Churai và Yamashita Shizumi vội vàng giải thích với Hứa Thành, trên mặt lộ ra một tia lo lắng, dường như sợ Hứa Thành vì chuyện này mà bất mãn.

Hứa Thành nhìn biểu cảm của hai người, mày từ từ giãn ra.

Anh chỉ là quá nóng lòng muốn biết về Bát Kỳ Đại Xà, dù sao trong nhận thức của anh, Bát Kỳ Đại Xà giống như một bệnh nhân tâm thần.

Chương 289

Lúc thì như người bình thường, lúc thì như kẻ điên.

Loại người này khó đối phó nhất, huống chi nó còn là quái vật trong truyền thuyết của Nhật Bản, có sức mạnh kinh khủng và thân hình to lớn.

Cho nên Hứa Thành phải giết nó, nếu không loại lúc tốt lúc xấu này, dễ dàng làm cho thế giới này đảo lộn.

Khi nhóm Hứa Thành đang đến nơi ở của người ba mắt, Bát Kỳ Đại Xà đã đến nơi nó từng ngủ say.

Chỉ thấy nó nhảy vào cái hồ nước rộng lớn và sâu thẳm, thẳng tắp bơi về phía đáy hồ.

Tốc độ bơi trong nước của nó còn nhanh hơn tốc độ bò trên cạn, chẳng bao lâu, nó đã bơi đến đáy hồ sâu thẳm.

"Để ta mang đến cho đất nước này một ít tai nạn!

Ta muốn lục địa này nứt ra, ta muốn lục địa này bị nhấn chìm." Bát Kỳ Đại Xà ở đáy hồ sâu thẳm tùy ý lắc lư thân thể, một luồng sức mạnh vô hình cổ xưa trực tiếp từ cơ thể nó tuôn ra, không ngừng thẩm thấu vào tầng sâu nhất của núi Phú Sĩ.

Chỉ thấy các tầng đá vốn khít chặt vào nhau đột nhiên bắt đầu tách ra, các tầng đá vốn vạn năm không đổi cũng bắt đầu xuất hiện những vết nứt dày đặc, dường như sắp vỡ vụn.

"Hủy diệt là số mệnh của ta, giết chóc là hứng thú của ta, hãy trỗi dậy đi!

Tất cả sức mạnh ngủ say trong cơ thể ta." Trong nháy mắt, toàn bộ cơ thể khổng lồ của Bát Kỳ Đại Xà đột nhiên bùng phát ra ánh sáng

tím dày đặc.

Những luồng sáng tím đó từ mọi nơi trên cơ thể khổng lồ của Bát Kỳ Đại Xà phát ra, sau đó tụ lại một chỗ, và bắt đầu điên cuồng tiến vào các tầng đá đang dần tách ra.

Ngay lúc này, núi Phú Sĩ và thậm chí toàn bộ lãnh thổ Nhật Bản đều bắt đầu rung chuyển nhẹ.

Tiếp đó, Bát Kỳ Đại Xà ngẩng chín cái đầu khổng lồ của nó lên, phun ra chất lỏng màu đen kịt về phía trên đỉnh đầu.

Chất lỏng màu đen kịt như súng nước cao áp bị Bát Kỳ Đại Xà phun ra.

Chỉ thấy chất lỏng màu đen kịt đó lập tức phân giải tầng đá vốn bịt kín, sau đó một đường đi thẳng lên trên, cuối cùng xuyên thủng núi Phú Sĩ.

Nhưng chất lỏng màu đen kịt đó khi tiếp xúc với ánh nắng mặt trời, lại đột nhiên trở nên trong suốt, cho đến khi nhạt đến mức mắt thường và thiết bị giám sát không thể nhìn thấy được.

Sau đó, chất lỏng đó thẳng tắp xông lên tận mây xanh, trực tiếp nhuộm đen vô số đám mây trắng đang trôi lơ lửng.

Lúc này trên bầu trời núi Phú Sĩ, máy bay trực thăng vũ trang của Lực lượng Phòng vệ Đảo quốc Nhật Bản đang trên đường trở về.

Nhưng chiếc máy bay trực thăng làm bằng kim loại đó lại bị một luồng chất lỏng trong suốt trực tiếp hòa tan, tất cả nhân viên Lực lượng Phòng vệ Vũ trang bên trong đều hóa thành hư vô.

Máy bay trực thăng vũ trang X-1 đột nhiên mất liên lạc trên màn hình giám sát thời gian thực của tổng bộ.

Bên trong tổng bộ Lực lượng Phòng vệ Nhật Bản lập tức "bùng

nổ".

"Baka yarou, chuyện gì vậy?

Tại sao máy bay tuần tra X-1 vừa rồi trên màn hình giám sát đột nhiên mất liên lạc, lập tức cho người đi điều tra cho tôi." Một sĩ quan Nhật Bản lùn, để râu, ở trong phòng chỉ huy lớn tiếng chửi bới.

Nhưng điều ông ta không biết là, dù có phái bao nhiêu máy bay và nhân viên điều tra đi nữa, cũng chỉ có thể vĩnh viễn ở lại trong núi Phú Sĩ.

Tất cả các quan chức Nhật Bản có mặt đều im như ve sầu, sau đó sau khi ông ta trút giận xong, từng người một đều vội vàng đi hoàn thành nhiệm vụ cấp trên giao phó.

Lúc này, Hứa Thành vừa mới đến nơi ở của người ba mắt, nhưng khi vừa xuống xe, anh cảm nhận được mặt đất có một sự rung chuyển nhẹ bất thường.

Nhưng chuyện này dường như Yamashita Churai và Yamashita Shizumi đều không phát hiện ra.

Nhưng trong cảm nhận của Hứa Thành, mặt đất đang rung chuyển dường như đang xảy ra một chuyện không thể diễn tả được.

"Mặt đất dường như đang tích tụ năng lượng, và sự tụ tập năng lượng như vậy dường như bao gồm cả toàn bộ Nhật Bản." Hứa Thành nhíu mày, biểu cảm trở nên bất định, đột nhiên quay đầu nhìn về phía núi Phú Sĩ cao sừng sững ở chân trời, trong mắt không ngừng hiện lên sát ý.

Yamashita Shizumi và Yamashita Churai cảm nhận được sát ý trong mắt Hứa Thành, đột nhiên rùng mình, sau đó mới phát hiện mắt Hứa Thành vẫn luôn nhìn về phía núi Phú Sĩ.

"Chủ nhân, núi Phú Sĩ đã xảy ra chuyện gì sao?" Yamashita

Shizumi cẩn thận hỏi.

“Hừ!

E rằng Bát Kỳ Đại Xà đang làm một việc có thể hủy diệt Nhật Bản!” Hứa Thành quay đầu nói nghiêm túc với hai người.

“Cái gì?

Hủy diệt nước Nhật của chúng ta!

Chủ nhân, ngài không cảm thấy mình nhầm rồi chứ!”.

“A, chủ nhân, Bát Kỳ Đại Xà, thuộc về quái vật trong truyền thuyết, nhưng cũng không thể dễ dàng hủy diệt Nhật Bản như vậy chứ!” Yamashita Shizumi và Yamashita Churai mặt mày tái nhợt nhìn Hứa Thành.

Hai người không phải không tin tưởng Hứa Thành, chỉ là lượng thông tin Hứa Thành nói ra thật sự quá lớn, khiến họ theo tiềm thức, hoặc từ trong lòng cảm thấy thông tin này là sai lầm.

Hứa Thành nhìn hai người mặt đột nhiên trở nên trắng bệch, bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó nói với giọng nghiêm túc: “Bát Kỳ Đại Xà chuẩn bị hủy diệt Nhật Bản là một sự thật, nhưng ta sẽ ngăn cản, cho nên các ngươi cũng không cần quá căng thẳng!” Hứa Thành đưa tay gõ vào đầu hai người, sau đó liền đi thẳng về phía nơi ở của người ba mắt.

Lúc này, tất cả người ba mắt đều đã ở bên ngoài chờ đợi Hứa Thành.

Trên mặt mỗi người cũng tràn đầy lo lắng và kinh hãi, khi mặt đất xảy ra rung chuyển, họ đã cảm nhận được khí tức của Bát Kỳ Đại Xà.

Họ cũng đã đoán được đại khái việc Bát Kỳ Đại Xà muốn làm.

Khi Hứa Thành bước vào, hàng trăm người ba mắt lập tức quỳ hai

gối trước mặt Hứa Thành, hai tay chắp lại.

"Bái kiến Thần sứ đại nhân!" Hàng trăm người ba mắt thân thể không tự chủ được mà run rẩy.

Chương 290

"Ồ?

Xem ra các ngươi cũng cảm nhận được mặt đất không ngừng rung chuyển rồi." Hứa Thành ra hiệu cho người ba mắt đứng dậy.

"Vâng, Thần sứ, chúng tôi không chỉ cảm nhận được mặt đất không ngừng rung chuyển, mà còn cảm nhận được khí tức của Bát Kỳ Đại Xà, một luồng khí tức lạnh lẽo âm u." Tộc trưởng tộc người ba mắt đứng dậy, mắt tràn đầy kinh hãi nhìn về phía núi Phú Sĩ xa xôi.

"Ồ!

Vậy ngươi có biết nó định làm gì không?" Hứa Thành nhìn chằm chằm vào tộc trưởng tộc người ba mắt, đương nhiên anh cũng đã đoán được phần nào, chỉ là không quá chắc chắn.

Tộc trưởng tộc người ba mắt nghe vậy, thân thể run lên, giọng nói ngập ngừng nhìn Hứa Thành.

"Nó hẳn là muốn tụ tập toàn bộ sức mạnh địa mạch của Nhật Bản, sau đó lấy núi Phú Sĩ làm trung tâm gây ra một trận siêu động đất, rồi thay đổi vị trí mảng kiến tạo dưới đáy biển, gây ra sóng thần, cuối cùng nhấn chìm Nhật Bản." Hứa Thành nghe vậy thì nhắm mắt lại, kết quả anh đoán cũng không khác mấy so với những gì ông ta nói.

Bởi vì sức mạnh địa mạch cổ xưa đó mạnh đến mức khiến anh cũng phải kiêng dè, dù Bát Kỳ Đại Xà chỉ có khả năng tụ tập sức mạnh, không thể trực tiếp thúc đẩy nó bùng phát.

Nhưng phàm là chuyện gì cũng có giới hạn, một khi mảng lục địa dưới núi Phú Sĩ không chịu nổi sự tích tụ sức mạnh, luồng sức mạnh đó sẽ bùng phát trong nháy mắt.

Tai họa do nó gây ra lúc đó sẽ mang tính hủy diệt!

Hứa Thành không biết ba hòn đảo còn lại của Nhật Bản sẽ ra sao, nhưng ít nhất hòn đảo anh đang ở sẽ bị sức mạnh kinh hoàng đó xé nát, sau đó bị sóng thần ngút trời đánh chìm.

Đến lúc đó, bất kể là ai, đều phải chôn vùi trong đại dương vô biên vô tận.

Cho nên Hứa Thành mới vội vàng hỏi người ba mắt về điểm yếu của Bát Kỳ Đại Xà như vậy.

"Các ngươi đã bị Bát Kỳ Đại Xà canh giữ lâu như vậy, có biết điểm yếu của nó ở đâu không?" Hứa Thành ra hiệu cho tộc trưởng tộc người ba mắt đang lén nhìn Yamashita Shizumi và Yamashita Churai đi xuống.

"Thiên Vũ Vũ Trảm, thưa Thần sứ đại nhân, chỉ cần ngài có thể lấy được Thiên Vũ Vũ Trảm của vị đại võ sĩ trong truyền thuyết đó, là có thể triệt để chém giết Bát Kỳ Đại Xà." Tộc trưởng tộc người ba mắt thấy trên mặt Hứa Thành hiện lên vẻ kinh ngạc, vội vàng giải thích: "Bát Kỳ Đại Xà có khả năng hồi phục cực kỳ đáng sợ, dù kiếm Lạc Tuyết của Thần sứ đại nhân không kém Thiên Vũ Vũ Trảm, nhưng lại không có đặc tính nguyền rủa của Thiên Vũ Vũ Trảm." "Đặc tính nguyền rủa?" Hứa Thành vung tay, kiếm Lạc Tuyết xuất hiện trong tay anh, anh nhìn về phía tộc trưởng tộc người ba mắt.

Tộc trưởng tộc người ba mắt nhìn vào mắt Hứa Thành, vội vàng giải thích: "Người hoặc vật bị Thiên Vũ Vũ Trảm chém bị thương gần như không thể phục hồi, đặc tính: Lời nguyền không thể phục hồi." "Lời nguyền không thể phục hồi?" Nghe vậy Hứa Thành đột nhiên rơi vào trầm tư.

"Thiên Vũ Vũ Trảm ở đâu?" Sau khi trầm tư một lúc, Hứa Thành ngẩng đầu nhìn tộc trưởng tộc người ba mắt, sắc mặt vô cùng nghiêm

túc.

Nhưng tộc trưởng tộc người ba mắt sau khi nghe lời Hứa Thành, lại đột nhiên trở nên im lặng, trên mặt hiện lên một vẻ khó xử.

“Sao vậy?

Đừng nói với ta là bộ tộc các ngươi đã sống ở núi Phú Sĩ lâu như vậy, mà không biết tung tích của Thiên Vũ Vũ Trảm.” Trên mặt Hứa Thành hiện lên một tia quỷ dị.

“Thần sứ đại nhân!

Ngài hiểu lầm rồi, không phải chúng tôi không biết nơi ở của Thiên Vũ Vũ Trảm, Thiên Vũ Vũ Trảm ở phía trên hang ổ của Bát Kỳ Đại Xà.” Tộc trưởng tộc người ba mắt có chút lúng túng nhìn Hứa Thành.

Hứa Thành lập tức ngơ ngác nhìn tộc trưởng tộc người ba mắt.

Mẹ nó chứ!

Muốn có Thiên Vũ Vũ Trảm mới có thể triệt để giết chết Bát Kỳ Đại Xà, nhưng Thiên Vũ Vũ Trảm lại ở phía trên hang ổ của Bát Kỳ Đại Xà, có nghĩa là muốn đi lấy Thiên Vũ Vũ Trảm thì phải đánh chết Bát Kỳ Đại Xà, nhưng muốn đánh chết Bát Kỳ Đại Xà lại phải dùng Thiên Vũ Vũ Trảm.

Đây là một vòng lặp chết chóc!

Gân xanh trên mặt Hứa Thành trong nháy mắt nổi lên, xem ra anh đã tức giận.

Tộc trưởng tộc người ba mắt lại đứng một bên, hai tay vò vào nhau, có vẻ hơi lúng túng.

Nhưng chẳng mấy chốc, Hứa Thành đã bình tĩnh lại, ngẩng đầu quay người nhìn Yamashita Shizumi và Yamashita Churai: “Gia tộc

các ngươi có thể lấy được loại vũ khí sát thương quy mô lớn nào không, ví dụ như tên lửa hay loại tương tự." Yamashita Shizumi và Yamashita Churai nghe lời Hứa Thành thì ngẩn ra, sau đó có chút khó tin hỏi: "Chủ nhân không phải là định dùng những vũ khí công nghệ cao đó để oanh tạc Bát Kỳ Đại Xà chứ!" "Có gì không được!

Tuy Bát Kỳ Đại Xà ở Nhật Bản thuộc về quái vật trong thần thoại, nhưng dù vậy, nó vẫn thuộc phạm trù sinh vật, vậy thì ta sẽ dùng những vũ khí này để dạy nó cách làm một con rắn ngoan!" Trong mắt Hứa Thành lóe lên một tia sáng kỳ lạ.

Đương nhiên anh biết sự đáng sợ của Bát Kỳ Đại Xà, ít nhất đạn thông thường tuyệt đối không thể bắn xuyên qua lớp vảy rắn của nó, nhưng đạn xuyên giáp thì chưa chắc.

Những viên đạn này không thể bắn xuyên qua lớp vảy rắn của Bát Kỳ Đại Xà, nhưng dưới một số lượng nhất định, cũng có thể làm chậm tốc độ di chuyển của nó.

Có thể chuẩn bị thêm một ít vật chất dễ cháy năng lượng cao, dù sao Bát Kỳ Đại Xà dù có thế nào cũng là một con rắn, vậy thì tuyệt đối sẽ sợ bị lửa nhiệt độ cao đốt cháy.

Dù sao dù là quái vật đi nữa, cũng không thể chống lại được nhiệt độ cao mấy nghìn đến vạn độ.

"Chủ nhân, vũ khí đạn dược thông thường chúng tôi có thể tự tìm, nhưng những vũ khí có sức sát thương quá mạnh thì không lấy được, dù sao những loại vũ khí quân sự đó ở các quốc gia khác cũng bị cấm buôn bán." Yamashita Shizumi cung kính nhìn Hứa Thành.

"Không sao, chuẩn bị thêm một ít đạn có sức xuyên thấu mạnh, ta không cầu có thể phá vỡ lớp vảy rắn của Bát Kỳ Đại Xà, nhưng ít nhất cũng phải để lại vết tích trên vảy của nó." Hứa Thành thờ ơ xua tay, rồi quay đầu nhìn tộc trưởng tộc người ba mắt.

“Ngươi có biết điểm yếu của Bát Kỳ Đại Xà không!” “...Thần sứ đại nhân, Bát Kỳ Đại Xà trong tư liệu lịch sử của chúng tôi là một tồn tại vô địch!” Tộc trưởng người ba mắt lúng túng đưa tay gãi đầu.

Nhưng Hứa Thành sau khi biết chuyện này, chỉ bình thản gật đầu.

Dù sao Bát Kỳ Đại Xà với tư cách là quái vật trong thần thoại, đối với con người bình thường tự nhiên là thần linh, chỉ là gã này là một thần linh tàn bạo mà thôi!

“Hai người các ngươi lập tức quay về gia tộc điều động tất cả sức mạnh có thể điều động, thu thập tất cả vũ khí có uy lực lớn có thể thu thập.” Hứa Thành sau khi trầm tư liền nghiêm túc nói với hai người.

“Vâng, chủ nhân.” Yamashita Shizumi và Yamashita Churai lập tức cúi người cung kính nói.

Sau đó, Hứa Thành xua tay cho hai người đi trước.

Anh thì ở lại nhìn đám người ba mắt đông nghịt trước mặt.

“Giúp ta vẽ một bản đồ đường đi bên trong núi Phú Sĩ, sau đó đặc biệt chú thích vị trí của Bát Kỳ Đại Xà và Thiên Vũ Vũ Trảm, ta cần phải đi gặp lại Bát Kỳ Đại Xà một lần nữa.” “Hiểu rồi, Thần sứ đại nhân!”.

Trong núi Phú Sĩ, ba đội thành viên Lực lượng Vệ binh Nhật Bản trang bị đầy đủ đang vội vã tiến đến hiện trường tai nạn của máy bay trực thăng X-1.

Chương 291

Nhưng khi đến địa điểm tai nạn của chiếc máy bay trực thăng đó, họ lại không phát hiện bất kỳ mảnh vỡ nào thuộc về máy bay trực thăng vũ trang X-1.

Nhưng khi họ quyết định tiếp tục tìm kiếm mảnh vỡ máy bay ở xung quanh, một con rắn khổng lồ có tám cái đầu to lớn đột ngột xuất hiện trước mặt ba đội.

Sự xuất hiện vô cùng quỷ dị, dường như trong nháy mắt hiện ra trước mặt mấy chục người.

Nhưng không đợi họ phản ứng, một chuyện còn quỷ dị và đáng sợ hơn đã xuất hiện.

Con quái xà đó lại nói tiếng người.

"Đây là vũ khí mà con người thời đại này sử dụng sao?" Mười sáu con mắt to như đèn lồng của Bát Kỳ Đại Xà không ngừng quét qua những vũ khí làm bằng kim loại đó.

"Quái vật!

Quái vật!" "Mau chạy, mau chạy, là Bát Kỳ Đại Xà!" "Chạy?

Là thành viên của Lực lượng Phòng vệ, chúng ta nên trừ khử con quái vật này!".

Tiếng xì xào của mấy chục người khiến Bát Kỳ Đại Xà trở nên cáu kỉnh.

Chỉ thấy Bát Kỳ Đại Xà thô bạo dùng thân thể trực tiếp nghiền về phía những kẻ này, vô số viên đạn trút xuống lớp vảy rắn của Bát Kỳ Đại Xà, nhưng chỉ còn lại vô số tia lửa.

Căn bản không có một viên đạn nào có thể gây thương tích cho Bát Kỳ Đại Xà.

“Baka yarou!

Không thể nào!” Từng thành viên Lực lượng Phòng vệ Nhật Bản đang cầm súng máy xả đạn vào Bát Kỳ Đại Xà đều trợn mắt há mồm nhìn lớp vảy rắn không hề có vết xước.

Biểu cảm của họ ngày càng kinh hãi, ít nhất có một nửa người trực tiếp bỏ súng máy xuống rồi chạy về phía chân núi Phú Sĩ.

Một nửa còn lại vẫn đang cầm súng máy xả đạn vào Bát Kỳ Đại Xà, thậm chí có một số người trực tiếp ném lựu đạn gài bên hông về phía nó.

Trong nháy mắt, vụ nổ do lựu đạn gây ra trực tiếp làm vô số tuyết trắng bay lên, ngọn lửa đỏ rực nhấn chìm cơ thể Bát Kỳ Đại Xà.

Tiếng nổ kinh hoàng trực tiếp làm cho tai của tất cả thành viên Lực lượng Phòng vệ Nhật Bản có mặt tại hiện trường ù đi.

Nhưng khi tuyết trắng bay lả tả rơi xuống, thân hình to lớn của Bát Kỳ Đại Xà lại một lần nữa xuất hiện trước mắt họ.

Chỉ thấy trên người Bát Kỳ Đại Xà căn bản không có một vết thương nào, lớp vảy rắn màu đen vẫn đang tỏa ra ánh sáng chói mắt.

“Quái vật!

Đúng là quái vật!” Một thành viên Lực lượng Phòng vệ mặt mày tái nhợt nhìn Bát Kỳ Đại Xà không hề có vết thương, lẩm bẩm nói.

Hầu hết các thành viên Lực lượng Phòng vệ còn lại thấy vậy, trực tiếp không quay đầu lại mà chạy xuống núi.

Đùa à, lựu đạn cũng không nổ xuyên được vảy rắn của người ta, ở lại cứng đối cứng không phải là tìm chết sao!

Nhưng Bát Kỳ Đại Xà sau khi bị lựu đạn nổ, tám cái đầu to lớn đột nhiên ngừng lắc lư.

Nhưng trong con ngươi đỏ rực của nó lại hiện lên một tia kinh ngạc.

"Vũ khí thú vị!

Có thể làm ta cảm thấy một chút đau đớn!" Bát Kỳ Đại Xà nhìn những thành viên Lực lượng Phòng vệ Nhật Bản đang bỏ chạy, rồi đột nhiên há tám cái miệng lớn ra gầm giận về phía trước.

Sóng âm cực mạnh lan truyền ra bốn phương tám hướng với tốc độ kinh hoàng.

Hàng trăm thành viên LECUTIVE Lực lượng Phòng vệ Nhật Bản bị sóng âm đột ngột ập đến làm cho tai chảy máu, màng nhĩ mỏng manh bị trực tiếp chấn vỡ.

Nhưng luồng sóng âm kinh hoàng đó sau khi phá vỡ màng nhĩ của họ vẫn điên cuồng truyền vào não bộ, khiến tất cả các thành viên Lực lượng Phòng vệ lập tức đau đớn ngã xuống.

Từng người một lăn lộn trên mặt đất, gào thét thảm thiết.

"Ta còn chưa lên tiếng cho đi, các ngươi dám rời khỏi tầm mắt ta sao?" Bóng dáng Bát Kỳ Đại Xà đột nhiên trở nên mờ ảo, sau đó như xuyên qua không gian, trực tiếp hiện ra trước mặt những thành viên Lực lượng Vệ binh Nhật Bản chạy xa nhất.

Thân hình đáng sợ của Bát Kỳ Đại Xà che khuất ánh nắng mặt trời, khiến cho mấy thành viên Lực lượng Vệ binh trước mắt tối sầm lại.

"Cái vũ khí vừa rồi các ngươi còn không?

Ném thêm cho ta vài cái nữa!" Bát Kỳ Đại Xà lắc lư thân hình to

lớn không ngừng di chuyển qua lại trên nền tuyết.

Mấy thành viên Lực lượng Vệ binh Nhật Bản có tâm lý không vững trực tiếp sùi bọt mép, ngất xỉu tại chỗ.

Có một số thành viên tâm lý tốt hơn lại đưa ra điều kiện với Bát Kỳ Đại Xà.

"Bát Kỳ Đại Xà?

Nếu ta dùng lựu đạn ném ngươi, ngươi sẽ để ta đi chứ?" "Ồ?

Bát Kỳ Đại Xà!

Ta đã lâu không nghe thấy cái tên này rồi, kể từ khi bị đại võ sĩ ép phải ngủ say." Bát Kỳ Đại Xà dường như rơi vào hồi ức, trong mười sáu con ngươi đỏ rực hiện lên một tia hoài niệm.

Nhưng nó không trầm ngâm lâu, liền ngẩng cao đầu to lớn nhìn những kẻ bị nó coi là kiến hôi ở dưới.

"Ta có thể đồng ý điều kiện của ngươi!

Hy vọng ngươi không làm ta thất vọng!" Trong con ngươi của Bát Kỳ Đại Xà lóe lên một tia xảo quyệt, sau đó nó di chuyển cơ thể dừng lại ở khoảng cách gần hai mươi mét so với những thành viên Lực lượng Vệ binh Nhật Bản.

Chương 292

Trong mười sáu con ngươi đỏ rực hiện lên một tia nghiêm trọng.

Bát Kỳ Đại Xà thông qua việc thử nghiệm này để thăm dò xem vũ khí mà con người thời đại này sở hữu có thể gây thương tích cho nó hay không, điều này có ích rất lớn cho kế hoạch sau này của nó.

Tuy vừa rồi bị lựu đạn nổ, nhưng chỉ có vài quả, uy lực vụ nổ không lớn, bây giờ nó muốn biết nếu bị mấy trăm quả lựu đạn nổ cùng lúc, liệu có bị thương hay không.

Những thành viên Lực lượng Phòng vệ Nhật Bản sau khi nghe lời hứa của Bát Kỳ Đại Xà, trong mắt hiện lên một tia hy vọng, dù sao ai cũng không muốn chết.

Họ lấy tất cả lựu đạn treo trên người xuống, sau đó buộc lại với nhau.

Như vậy có thể giải phóng uy lực lớn nhất của lựu đạn.

Bát Kỳ Đại Xà nhìn động tác của họ, trong con ngươi hiện lên một tia chế giễu.

Nó cao quý như vậy sao có thể tha cho những kẻ tùy tiện bước vào lãnh địa của mình chứ!

"Đến đi!

Đừng để ta đợi lâu!" Bát Kỳ Đại Xà ngừng lắc lư thân thể, đứng như tượng trên nền tuyết nhìn những con người đang chuẩn bị ném lựu đạn.

"Sống hay chết, chỉ trong khoảnh khắc này!" Mấy trăm quả lựu đạn bị những thành viên Vệ binh đó ném đi hết.

Sau đó ổn định rơi xuống bên cạnh thân thể Bát Kỳ Đại Xà.

Nhưng lựu đạn lại không nổ như dự đoán, khiến Bát Kỳ Đại Xà phải cúi tám cái đầu to lớn xuống xem.

Nhưng khi Bát Kỳ Đại Xà cúi tám cái đầu to lớn của nó đến gần lựu đạn.

Một viên đạn đột nhiên xuyên qua không khí bắn trúng mấy trăm quả lựu đạn đó.

Vụ nổ kinh hoàng lập tức bao trùm Bát Kỳ Đại Xà, sóng khí kinh hoàng hất văng tất cả các thành viên Vệ binh ở xa, sau đó họ rơi mạnh xuống đất.

Từng thành viên Lực lượng Vệ binh Nhật Bản như những hòn đá bị người ta ném từ trên trời xuống.

Tất cả đều bị ngã mạnh xuống đất, xương cốt toàn thân đều bị tổn thương ở một mức độ nhất định.

"Con quái vật đó chắc chết rồi nhỉ!" "Chắc chắn chết rồi!

Không thể có sinh vật nào có thể sống sót trong vụ nổ như vậy." "Cái thứ ngu ngốc này là quái vật xuất hiện trong thần thoại lịch sử của chúng ta đó." "Đừng lơ là cảnh giác, nhỡ con quái vật đó chưa chết hẳn, chúng ta cần phải bồi thêm mấy phát nữa." Tiếng thảo luận xôn xao vang lên trên bãi tuyết trống trải này.

Nhưng khi khói bụi do vụ nổ tạo ra tan đi, một cái hố khổng lồ liền xuất hiện trước mặt mọi người.

Bóng dáng Bát Kỳ Đại Xà biến mất, chỉ còn lại tuyết trắng bay lả tả khắp trời.

"Chúng ta thắng rồi!

Không thể có sinh vật nào chịu được vụ nổ cấp độ đó!" "Chúng ta

đã giết thần!

Chỉ cần mang xác con quái vật đó về, chúng ta chắc chắn sẽ trở thành công thần của Nhật Bản, chắc chắn sẽ được Thiên hoàng đại nhân khen thưởng!" Lập tức, mắt của tất cả các thành viên Vệ binh đều đỏ ngầu.

Sau đó từng người một cố nén cơn đau trên cơ thể, lảo đảo đi về phía cái hố khổng lồ do lựu đạn tạo ra.

"Xác của con quái vật này chắc chắn có thể giúp ta thăng quan tiến chức!" "Hừ!

Ta không cần thăng quan tiến chức, chỉ cần ta có thể sống sót đi xuống núi là được rồi." "Gã bi quan thật, không thấy con quái vật đáng sợ như vậy cũng bị chúng ta đánh bại rồi sao?

Vậy thì việc đi xuống núi tuyết chắc chắn là một chuyện nhỏ dễ như trở bàn tay!" Các thành viên Lực lượng Phòng vệ Nhật Bản bàn tán xôn xao, và dìu nhau đến bên cạnh hố.

Nhưng lúc này ảnh hưởng của vụ nổ lựu đạn vẫn chưa tan hết, vẫn còn vô số khói bụi tràn ngập bên trong.

"Các ngươi không phải nghĩ rằng thứ đó có thể giết chết ta chứ!" Con ngươi đỏ rực của Bát Kỳ Đại Xà lập tức hiện ra trong màn sương mù dày đặc đó.

Mười sáu con mắt to như đèn lồng giống như những ngọn đèn sáng trong đêm tối.

Tuy nhỏ bé nhưng đủ rõ ràng.

Cơ thể các thành viên Lực lượng Vệ binh Nhật Bản lập tức cứng đờ, tất cả đều ngơ ngác nhìn đôi mắt to lớn như đèn lồng màu đỏ đột ngột xuất hiện trong sương mù.

Nhưng những lời tiếp theo của Bát Kỳ Đại Xà lại khiến tất cả đều ngã dúi dụi xuống đất.

Trong nháy mắt, chỉ thấy một con rắn quái dị có đầu to lớn hiện ra từ trong sương mù.

Trên lớp vảy nhẵn bóng có một chút mùi khét.

"Không ngờ con người sau một thời gian tiến hóa dài như vậy, lại có thể phát minh ra loại vũ khí có thể uy hiếp ta, thật khiến ta kinh ngạc!" Bát Kỳ Đại Xà lắc lư tám cái đầu to lớn, thở mạnh một hơi, khói bụi do vụ nổ tạo ra bị nó thổi tan.

Khói bụi cay nồng khiến các thành viên Vệ binh có mặt tại hiện trường đều bắt đầu ho dữ dội.

Nhưng lời của Bát Kỳ Đại Xà cũng theo đó truyền đến.

"Ta đã từng nói, sẽ tha cho các ngươi đi!

Cho nên ta sẽ không ra tay nữa, đi ra ngoài đi!" Bóng dáng Bát Kỳ Đại Xà đột nhiên bị một ít sương đen bao bọc, sau đó trực tiếp biến mất trước mắt họ.

Nhưng khi họ vừa may mắn thoát chết, mặt đất bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Chỉ thấy một con sóng tuyết trắng khổng lồ như sóng thần đang hình thành trên đỉnh núi Phú Sĩ.

Con sóng tuyết kinh hoàng cuốn về phía tất cả mọi người có mặt tại hiện trường, sau đó hủy diệt tất cả.

Chương 293

Trong nháy mắt, máy liên lạc trên người hàng trăm thành viên Lực lượng Phòng vệ Nhật Bản lập tức bị hỏng hết, và bắt đầu phát ra những tiếng động quỷ dị.

Những âm thanh đó truyền đến phòng chỉ huy của tổng bộ Lực lượng Phòng vệ Nhật Bản.

Ngay lập tức, toàn bộ tổng bộ Lực lượng Phòng vệ Nhật Bản đều vang lên tiếng la hét thảm thiết của các thành viên Lực lượng Phòng vệ khi tuyết lở xảy ra.

Khi tiếng la hét thảm thiết đó vang vọng bên tai mỗi nhân viên đang làm việc, khiến cho mỗi người có mặt tại hiện trường đều cảm thấy lạnh sống lưng, da đầu tê dại.

“Âm thanh gì vậy?

Lập tức dừng lại cho tôi!” Tổng chỉ huy Lực lượng Phòng vệ Nhật Bản trực tiếp đập bàn, mặt đầy giận dữ nhìn nhân viên quản lý thông tin có mặt tại hiện trường.

“Tổng chỉ huy trưởng, những âm thanh đó là của những thành viên Vệ binh được ngài phái lên núi Phú Sĩ thám hiểm!

Xem ra...” Nhân viên quản lý thông tin chưa kịp nói hết, đã bị thô bạo ngắt lời.

“Không thể nào!

Ngươi đang đùa à!

Thời điểm này núi Phú Sĩ sao có thể xảy ra tuyết lở, căn bản không thể nào!” Tổng chỉ huy Lực lượng Phòng vệ Nhật Bản tức giận đi đi lại lại trong phòng, trên mặt lộ ra một vẻ kinh hoàng.

Dù sao với tư cách là Tổng chỉ huy Lực lượng Phòng vệ Nhật Bản, nếu bị chứng thực rằng các thành viên Lực lượng Phòng vệ được phái đi tìm kiếm mảnh vỡ máy bay ở núi Phú Sĩ cuối cùng toàn quân bị diệt.

Ông ta chắc chắn sẽ bị Thủ tướng cách chức, và có thể còn phải ngồi tù.

"Máy bay không người lái mà ta ra lệnh phái đi đâu rồi?

Vẫn chưa có tin tức gì truyền về sao!" Tổng chỉ huy trưởng đột nhiên dừng bước, sắc mặt kích động quay đầu nhìn người nhân viên điều khiển đó.

"Tổng chỉ huy trưởng, những chiếc máy bay không người lái đó đều mất liên lạc vì lý do không rõ, giống như những thành viên Vệ binh đó, tất cả đều biến mất một cách không rõ ràng!" Người nhân viên điều khiển máy tính đó lập tức có chút sợ hãi nói ra câu đó.

"...!" Tổng chỉ huy Lực lượng Phòng vệ Nhật Bản lập tức cứng đờ, sắc mặt kinh hoàng.

Sắc mặt Tổng chỉ huy Lực lượng Phòng vệ Nhật Bản như nước tù, dường như không còn một chút sinh khí.

"Gọi điện thoại cho Tổng trưởng đi!

Báo cáo những tình huống này lên trên." Lúc này, Hứa Thành vẫn đang chờ đợi ở nơi ở của người ba mắt, dường như cảm nhận được điều gì đó.

Anh đột nhiên lao lên, ánh mắt ngưng trọng nhìn về phía núi Phú Sĩ.

Anh cảm nhận được một luồng sức mạnh kinh khủng đang tụ tập ở núi Phú Sĩ.

Mức độ rung chuyển của cả mặt đất ngày càng lớn, chỉ cần mạnh thêm một chút nữa, e rằng sẽ bị Cục Địa chấn Nhật Bản phát hiện.

"Con quái vật này rốt cuộc muốn làm gì?

Hủy diệt Nhật Bản có lợi gì cho nó không?" Hứa Thành không hiểu.

Dù sao anh không phải Bát Kỳ Đại Xà, đúng như Hứa Thành nghĩ, Bát Kỳ Đại Xà giống như một bệnh nhân tâm thần, cảm xúc của nó cực kỳ bất ổn, một khi trong lòng nảy ra ý nghĩ, hoặc có người kích động.

Vậy thì gã đó sẽ nảy sinh ý định hủy diệt thế giới.

Loại sinh vật này một khi có ý nghĩ, sẽ không tiếc công sức đi hoàn thành, đến mức cả nước Nhật đều phải đối mặt với trận đại địa chấn kinh hoàng sắp tới.

"Haizz!" Hứa Thành bất đắc dĩ thở dài một hơi, sau đó trực tiếp đi tìm tộc trưởng tộc người ba mắt.

Tuy Nhật Bản bị Bát Kỳ Đại Xà hủy diệt, Hứa Thành không quan tâm, nhưng nếu nó xác định sau khi hủy diệt Nhật Bản lại nảy sinh ý định hủy diệt các lục địa khác thì sao?

Nhưng điểm này không phải là nơi Hứa Thành lo lắng nhất, nơi lo lắng nhất là một khi Bát Kỳ Đại Xà phát động trận động đất đủ để hủy diệt cả nước Nhật, vậy thì những con quái vật như Bát Kỳ Đại Xà đang ngủ say ở các nơi trên thế giới sẽ bị đánh thức.

Đến lúc đó, những con quái vật vốn chỉ tồn tại trong thần thoại như Bát Kỳ Đại Xà đều sẽ giáng trần.

Lịch sử của cả nhân loại có thể sẽ kết thúc tại đây.

Mặc dù nhân loại có những vũ khí đáng sợ như bom nguyên tử và

bom khinh khí, nhưng theo Hứa Thành thấy, những vũ khí này chưa chắc đã có thể hoàn toàn giết chết những con quái vật đó.

Một khi không giết được những con quái vật đó, vậy thì chờ đợi nhân loại chỉ có một cách là đồng quy vu tận.

Dù sao nhân loại cũng không phải dạng vừa, hàng vạn quả bom nguyên tử ném ra, đủ để thanh tẩy toàn bộ địa cầu một lần.

"Gã phiền phức, xem ra phải đi giết ngươi trước." Hứa Thành lập tức lóe lên ý nghĩ này.

Nhưng khi Hứa Thành vừa bước ra, tộc trưởng tộc người ba mắt lập tức đi đến.

"Bái kiến Thần sứ đại nhân!" Tộc trưởng tộc người ba mắt lập tức quỳ xuống đất.

"Được rồi, nhanh lên." Hứa Thành bây giờ không có tâm trạng nói nhảm với gã này, bây giờ anh chỉ muốn nhanh chóng lấy được bản đồ lăng mộ cất giấu Thiên Vũ Vũ Trảm.

Tộc trưởng tộc người ba mắt lập tức đứng dậy.

"Bản đồ đó làm xong chưa?

Ta bây giờ phải đi lấy Thiên Vũ Vũ Trảm ngay, nếu không thời gian không còn kịp nữa!

Gã Bát Kỳ Đại Xà đó chuẩn bị bắt đầu gây ra động đất rồi!" Sắc mặt Hứa Thành đột nhiên trở nên vô cùng nghiêm túc.

Sức mạnh địa mạch đang tụ tập đến gần giới hạn đó không cho phép Hứa Thành chờ đợi thêm nữa, chỉ cần sức mạnh kinh hoàng đó bùng phát trong nháy mắt, e rằng cả nước Nhật chỉ có Hứa Thành có thể hóa thân thành Phượng Hoàng thoát được một kiếp.

Chương 294

Tộc trưởng tộc người ba mắt nghe Hứa Thành hỏi, lập tức lấy ra một tấm bản đồ không biết làm bằng dược liệu gì đưa cho Hứa Thành.

"Thần sứ đại nhân, tấm bản đồ này chỉ cần đến gần Thiên Vũ Vũ Trảm trong vòng một nghìn mét sẽ tự động phát ra ánh sáng truy tìm, cho nên ngài chỉ cần lên núi Phú Sĩ, là có thể dựa vào nó để tìm thấy Thiên Vũ Vũ Trảm." Tộc trưởng tộc người ba mắt cung kính nói.

Hứa Thành đưa tay lấy bản đồ, sau đó ngẩng đầu nói với tộc trưởng tộc người ba mắt: "Trong thời gian ta đi vắng, do tộc người ba mắt chăm sóc gia tộc Yamashita, bảo vệ họ không xảy ra vấn đề gì, chắc với năng lực của các ngươi không khó để làm được điều này!" "Tuân mệnh, Thần sứ đại nhân." Tộc trưởng tộc người ba mắt cung kính đáp lại.

Hứa Thành thấy vậy, lập tức gọi điện thoại cho Yamashita Shizumi và Yamashita Churai.

Chưa đầy một giờ sau, Yamashita Shizumi và Yamashita Churai ngồi trên một chiếc xe bọc thép đến.

Hứa Thành khi nhìn thấy chiếc xe bọc thép đó, trên mặt lộ ra một tia kinh ngạc.

"Không ngờ các ngươi có thể lấy được thứ này." Yamashita Shizumi và Yamashita Churai lập tức từ trên xe bọc thép xuống.

Hai người sau đó nhanh chóng bước đến trước mặt Hứa Thành, Yamashita Shizumi cung kính nói với Hứa Thành: "Chủ nhân, gia tộc Yamashita của chúng tôi tổng cộng đã lấy được 1200 viên đạn xuyên giáp bắn tỉa, trang bị 300 khẩu súng bắn tỉa hạng nặng Barrett, dự

kiến mỗi khẩu súng bắn tỉa Barrett có thể bắn ra bốn viên đạn xuyên giáp, mỗi viên đạn có thể xuyên thủng lớp vỏ hợp kim dày 10cm, đủ để làm bị thương Bát Kỳ Đại Xà." Tiếp đó, Yamashita Churai cũng nói với Hứa Thành: "Chủ nhân, bom nhiệt áp dự kiến 1024 quả, mỗi quả bom nhiệt áp có thể giải phóng nhiệt độ cao hàng nghìn độ trong khoảnh khắc nổ, chắc cũng có thể gây thương tích cho Bát Kỳ Đại Xà." Hứa Thành nghe vậy, sau đó trên mặt lộ ra một nụ cười, rồi nghiêm túc nói với hai người: "Không tệ, bây giờ triệu tập những người ta cần cùng ta đi núi Phú Sĩ, còn ngươi thì quay về chuẩn bị một ít nitơ lỏng, phải được niêm phong kín." Yamashita Shizumi và Yamashita Churai nghe vậy thì ngẩn ra, tuy không biết Hứa Thành cần nitơ lỏng để làm gì, nhưng họ sẽ nghiêm túc làm tốt việc Hứa Thành chuẩn bị.

"Bát Kỳ Đại Xà?

Ta muốn xem xem da của ngươi rốt cuộc cứng đến mức nào!" Hứa Thành ngẩng đầu, mặt đầy ý cười nhìn lên đỉnh núi Phú Sĩ.

Yamashita Shizumi và Yamashita Churai nhìn thấy nụ cười trên mặt Hứa Thành, lập tức cảm thấy một cảm giác mãn nguyện, dù sao cũng có thể giúp được Hứa Thành.

Những thứ họ chuẩn bị là chuẩn bị dùng để giết thần.

Tộc trưởng tộc người ba mắt đứng một bên nhìn thấy Yamashita Shizumi và Yamashita Churai trước mặt Hứa Thành, lập tức mở miệng nói: "Theo sự phân phó của Thần sứ đại nhân, gia tộc Yamashita tạm thời chuyển đến nơi này, tộc ba mắt của chúng tôi sẽ bảo vệ mọi thứ xung quanh, ít nhất sẽ không để trận động đất do Bát Kỳ Đại Xà gây ra ảnh hưởng đến khu vực này." Yamashita Shizumi và Yamashita Churai nghe vậy, lập tức quay đầu nhìn về phía Hứa Thành.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của hai người, Hứa Thành trực tiếp quay đầu lại nhẹ nhàng gật một cái với hai người.

Yamashita Shizumi và Yamashita Churai sau khi được Hứa Thành khẳng định, lập tức quay người đi bố trí, dù sao gia tộc Yamashita cũng đông người, phải điều một số nhân viên đi cùng Hứa Thành lên núi Phú Sĩ diệt Bát Kỳ Đại Xà.

Ba trăm khẩu súng bắn tỉa hạng nặng Barrett cùng với 1200 viên đạn bắn tỉa xuyên giáp đặc chế và 1024 quả bom nhiệt áp đều cần một lượng lớn nhân lực vận chuyển.

Hứa Thành thì một mình xuất phát trước đến núi Phú Sĩ.

Dù sao ít nhất cũng phải tìm được Thiên Vũ Vũ Trảm trước, nếu không dù trong tình huống biến thân thành Phượng Hoàng, Hứa Thành cũng không dám chắc chắn có thể giết được Bát Kỳ Đại Xà.

Dù sao Bát Kỳ Đại Xà là quái vật trong truyền thuyết có thể đối đầu với Phượng Hoàng.

Lúc này, ở một nơi khác của Nhật Bản, tất cả các nhân vật cấp cao của cả nước đều tụ tập lại một chỗ, thương thảo cách giải quyết sự kiện đội Vệ binh biến mất ở núi Phú Sĩ.

"Chúng ta không bằng phái quân đội đến núi Phú Sĩ thám tra lại đi!

Nếu không bây giờ từ trường ở núi Phú Sĩ đã bị nhiễu loạn rồi, bất kỳ vũ khí công nghệ cao nào vừa vào đó sẽ mất tác dụng." Tổng chỉ huy Lực lượng Phòng vệ Nhật Bản đè thấp giọng nói trầm trầm.

Những người xung quanh nghe vậy thì nhìn nhau, đúng như ông ta nói, từ trường ở núi Phú Sĩ đã bị nhiễu loạn rồi, bất kỳ vũ khí công nghệ cao nào một khi vào phạm vi núi Phú Sĩ sẽ mất tác dụng.

Lúc này, một ông lão mặc vest ngồi ở vị trí cao nhất đập bàn, hai mắt đầy nghiêm túc nhìn tất cả những người đang ngồi: "Cứ làm theo

cách của ông ta đi!

Cứ kéo dài như vậy, chúng ta biết ăn nói sao với dân chúng, biết ăn nói sao với gia đình của những quân nhân đã chết!" Những người có mặt tại hiện trường nghe vậy đều rơi vào im lặng.

Tổng trưởng Nhật Bản thấy tất cả những người đang ngồi đều im lặng, lại trầm ngâm một lúc, rồi tiếp tục nói với một giọng nói bi thương: "Các vị, tôi xin báo cho mọi người một tin không may nữa, Cục Địa chấn mấy ngày trước đột nhiên phát hiện địa mạch dưới núi Phú Sĩ có dấu hiệu di chuyển của mảng kiến tạo!" "Mọi người có biết điều đó có nghĩa là gì không?

Một khi mảng đất dưới núi Phú Sĩ bắt đầu di chuyển, vậy thì cả nước Nhật đều sẽ phải đối mặt với một trận động đất và sóng thần kinh hoàng, đất nước của chúng ta có thể sẽ bị hủy diệt trong trận tai họa đó." Trên mặt tất cả những người có mặt tại hiện trường đều lộ ra vẻ không thể tin được, sau đó trên mặt lại xuất hiện sự kinh hoàng nồng đậm.

"Thủ tướng đại nhân, ngài không đùa chứ!

Vậy thì chúng ta nên nhanh chóng phái quân đội đến núi Phú Sĩ tìm hiểu tình hình, nếu không một khi tai họa xảy ra, cả nước Nhật của chúng ta sẽ bị hủy diệt đó." Một người đàn ông trung niên để râu chữ bát lập tức đứng dậy, đi đầu đồng ý với đề nghị của Tổng chỉ huy Lực lượng Phòng vệ Nhật Bản.

Sau đó, những người còn lại đang ngồi cũng đồng loạt đứng dậy nhìn Thủ tướng, lần lượt bày tỏ sự đồng ý.

Dưới chân núi Phú Sĩ đầy sương mù, Hứa Thành chuẩn bị lên núi.

Anh thúc đẩy huyết mạch Phượng Hoàng trong cơ thể, khiến toàn thân tỏa ra một sức mạnh cường đại, khiến cho màn sương mù quỷ dị

kia không thể tiếp cận được chút nào.

Hứa Thành ngẩng đầu nhìn bầu trời đen kịt một mảng, cảm thấy trong lòng vô cùng nặng trĩu.

Trong đôi mắt tràn đầy năng lượng Phượng Hoàng, Hứa Thành đã nhìn thấy một luồng chất lỏng đen kịt như mực từ đỉnh núi Phú Sĩ thẳng tắp xông lên tận mây xanh.

Giống như cây Định Hải Thần Châm trong Tây Du Ký nối liền đại dương và bầu trời.

Cảm giác áp bức kinh hoàng hiện lên trong lòng anh, đây chỉ mới là Bát Kỳ Đại Xà.

Nếu con quái vật ăn rồng ở Hạ Quốc kia tỉnh lại, vậy thì nó sẽ mạnh đến mức nào.

Theo suy đoán của Hứa Thành, con quái vật khổng lồ nuốt chửng mọi thứ trong biển rồi lại bay lên trời kia hẳn là Côn Bằng trong truyền thuyết.

Chỉ là không biết thần thú trong truyền thuyết này có còn tồn tại trên thế gian hay không.

Nhưng bây giờ Hứa Thành cũng không suy nghĩ đến những chuyện đó, dù sao kẻ thù chính trước mắt hẳn là Bát Kỳ Đại Xà.

Anh phải ngăn cản Bát Kỳ Đại Xà, bởi vì một khi Bát Kỳ Đại Xà thành công gây ra động đất và sóng thần, vậy thì bao gồm cả Côn Bằng và tất cả những quái vật trong thần thoại đều sẽ xuất hiện trên thế gian.

Đến lúc đó, nếu có thêm những con quái vật hoặc thần linh có thù với Phượng Hoàng như Bát Kỳ Đại Xà tỉnh lại, tình cảnh của Hứa Thành sẽ trở nên nguy hiểm.

“Thiên Vũ Vũ Trảm, hy vọng lần này ta có thể tìm thấy ngươi!

Và dùng ngươi chém giết Bát Kỳ Đại Xà, hoàn thành việc giết thần!” Hứa Thành nhìn trận tuyết lớn bay lả tả khắp trời, lẩm bẩm nói.

Sau đó anh liền lấy ra cây đinh ba bí ẩn, mượn sức mạnh thần kỳ của nó để lên núi.

Chương 295

Khoảnh khắc sức mạnh của cây đinh ba lan tỏa ra, trên đỉnh núi Phú Sĩ, đôi mắt đang nhắm chặt của Bát Kỳ Đại Xà đột nhiên mở ra: "Cuối cùng cũng đến rồi sao?

Phượng Hoàng đời tiếp theo." "Ha!

Phượng Hoàng đời mới!

Để ta xem ngươi có mạnh như đời trước không?" Bát Kỳ Đại Xà lắc tám cái đầu khổng lồ, ánh mắt lộ ra một tia hung bạo.

Nó đã ngủ say quá lâu, một thời gian dài không được chiến đấu tử tế, đặc biệt là từng bị Phượng Hoàng đuổi chạy khắp nơi, chật vật suốt một thời gian dài.

Nó cần phải chém giết một Phượng Hoàng đời mới để chứng minh bản thân, nếu không đợi đến khi triệu tập những người bạn cũ đang ngủ say ở khắp nơi trên thế giới, tái lập lại quy tắc thế giới, nó sẽ không có tiếng nói.

Trong đôi mắt đỏ rực của Bát Kỳ Đại Xà lóe lên một tia hung bạo, rồi nó bay thẳng đến nơi chôn cất vị đại võ sĩ kia.

Ánh sáng màu tím sẫm sáng lên trên đuôi của Bát Kỳ Đại Xà.

Chỉ thấy nó nhẹ nhàng điểm xuống mặt đất, ngôi mộ của đại võ sĩ vốn đã bị phong ấn lập tức xuất hiện trở lại.

"Phượng Hoàng đời mới à!

Ta sẽ tặng Thiên Vũ Vũ Trảm cho ngươi, xem ngươi có thể đánh bại ta không!

Ha!

Ta đợi ngươi dưới lòng núi Phú Sĩ!" Toàn thân Bát Kỳ Đại Xà bao phủ bởi sương đen, ngôi mộ chứa thanh Thiên Vũ Vũ Trảm và vị võ sĩ trong truyền thuyết đã đánh bại Bát Kỳ Đại Xà xuất hiện trên mặt đất núi Phú Sĩ.

Chuyển động cực lớn của mặt đất khiến cả ngọn núi Phú Sĩ rung chuyển dữ dội.

Điều này khiến núi Phú Sĩ xảy ra một trận lở tuyết lớn, những con sóng tuyết cuồng bạo điên cuồng ùa xuống chân núi.

Hứa Thành đang chậm rãi tiến về phía trước đột nhiên cảm nhận được mặt đất rung chuyển, rồi tấm bản đồ trong ngực bỗng sáng lên..

Một luồng ánh sáng màu bạc từ tấm bản đồ làm bằng dược liệu không rõ tên bay ra, xuyên thẳng qua không gian, khiến trước mặt Hứa Thành xuất hiện một ảo ảnh ngai vàng khổng lồ.

Hứa Thành chỉ thấy một bộ xương khô tay cầm thanh trường kiếm trắng hếu ngồi trên đó, dù đã chết nhưng uy nghiêm vẫn còn mãi, khí thế kinh khủng khiến Hứa Thành cảm thấy đây không phải là con người.

"Một con người sao?

Lại có sức mạnh cường đại như vậy!" Hứa Thành nhìn bộ xương trắng toát lên vẻ uy nghiêm.

"Đó là Thiên Vũ Vũ Trảm sao?" Hứa Thành liếc mắt nhìn thanh trường kiếm trắng hếu toát ra ánh sáng sắc bén kinh người, dù chỉ là ảo ảnh nhưng Hứa Thành có thể cảm nhận được sức mạnh khủng khiếp phát ra từ thanh trường kiếm đó.

Nhưng ảo ảnh tồn tại không lâu, liền hoàn toàn biến mất trước mắt Hứa Thành.

Lúc này, một con sóng tuyết kinh hoàng từ đỉnh núi cao ùa xuống.

“Lại lở tuyết à!” Hứa Thành cười không nói gì, tiện tay vung cây kích về phía trước, con sóng tuyết cao mấy chục mét lập tức bị tách làm đôi, hoàn toàn tránh khỏi Hứa Thành.

Như thể biển cả bị một sức mạnh nào đó tách ra từ giữa.

Hứa Thành chính là người đàn ông có sức mạnh kinh khủng đó.

Hứa Thành mượn uy lực kinh người của cây đinh ba để lên thẳng đỉnh núi Phú Sĩ.

Nhưng trong màn tuyết bay ngập trời, anh đột nhiên nhìn thấy ngai vàng cao ngất kia.

Chỉ thấy một bộ xương khô đầy tuyết ngồi trên đỉnh ngai vàng, tay cầm Thiên Vũ Vũ Trảm chỉ về phía Hứa Thành đang tiến tới.

Hứa Thành thấy ngai vàng cao ngất, liền vận dụng toàn bộ lực lượng Phượng Hoàng, mạnh mẽ đạp xuống đất.

Anh bay thẳng lên ngai vàng cao hơn chục mét.

Chỉ thấy bộ xương trắng hếu đột ngột cử động, một ngọn lửa trắng đột nhiên bùng cháy trong hốc mắt trống rỗng của bộ xương.

“Ngươi đến vì Thiên Vũ Vũ Trảm ư?” Đại võ sĩ cầm thanh Thiên Vũ Vũ Trảm toát lên uy lực kinh người chỉ vào Hứa Thành.

Bộ xương trắng hếu đột nhiên cử động khiến trong mắt Hứa Thành lóe lên một tia kinh ngạc.

Nhưng anh vẫn rút Lạc Tuyết Kiếm ra, đối mặt với thanh Thiên Vũ Vũ Trảm trong tay bộ xương.

“Đúng vậy, tôi đến vì Thiên Vũ Vũ Trảm!

Hy vọng ngài có thể tặng nó cho tôi.” Ngọn lửa trắng lập lòe trong mắt bộ xương dường như đã nhìn thấu nội tâm của Hứa Thành.

“Để giết Bát Kỳ Đại Xà?” “Đúng vậy!

Tôi muốn chém Bát Kỳ Đại Xà!” Hứa Thành không chút sợ hãi.

Đột nhiên, bộ xương trắng hếu vung Thiên Vũ Vũ Trảm chém về phía Hứa Thành.

Hứa Thành thấy vậy liền vung Lạc Tuyết Kiếm lên nghênh chiến.

Hai lưỡi kiếm sắc bén kinh người va chạm vào nhau, luồng khí mạnh mẽ lập tức thổi bay hết tuyết trắng xung quanh.

Trong vòng mười mét quanh hai người không có một bông tuyết nào rơi xuống.

Nhưng lực lượng Phượng Hoàng trong cơ thể Hứa Thành lại điên cuồng ùa về phía bộ xương trắng hếu, đánh bật thanh Thiên Vũ Vũ Trảm ra.

“Ngươi có tư cách nhận lấy thanh Thiên Vũ Vũ Trảm này!” Bộ xương trắng hếu cắm thẳng Thiên Vũ Vũ Trảm xuống đất, rồi ngồi xếp bằng xuống, ngọn lửa trắng hừng hực trong mắt tức thì tắt ngấm.

Chương 296

Hứa Thành thấy vậy liền rút thanh Thiên Vũ Vũ Trảm trước mặt lên, một luồng kiếm khí sắc bén đến cực hạn tức thì tỏa ra từ thanh kiếm, chém đứt cả ngai vàng khổng lồ.

Sắc bén!

Cực kỳ sắc bén!

Dường như trên đời không có thứ gì có thể cản được nhát chém của nó.

Một luồng sức mạnh khó tả đột nhiên từ thanh Thiên Vũ Vũ Trảm tràn vào cơ thể Hứa Thành.

Trong đầu anh đột nhiên vang lên một giọng nam xa lạ: "Toàn bộ sức mạnh còn lại của ta trước khi chết đều ký thác trong này, nhưng chỉ có thể bộc phát một lần, hy vọng ngươi có thể chém giết Bát Kỳ Đại Xà!" Hứa Thành cầm Thiên Vũ Vũ Trảm nhếch mép cười, lực lượng Phượng Hoàng rực cháy lập tức bao phủ toàn thân, rồi anh tiến về phía cái hố sâu tỏa ra sức mạnh hắc ám dưới đất.

"Bát Kỳ Đại Xà, ta đến đây!" Hứa Thành mượn lực từ ngai vàng sắp sụp đổ, cả người bay xuống như tên rời cung.

Một tay cầm Thiên Vũ Vũ Trảm, một tay cầm Lạc Tuyết Kiếm, sau lưng còn giắt một cây đinh ba.

Ánh sáng trong hố rất tối, chỉ dựa vào mắt thường gần như không thấy gì, chỉ có thể nghe tiếng gió gào thét bên tai.

Nhưng chỉ vài giây sau khi vào hố, Hứa Thành lập tức kích hoạt lực lượng Phượng Hoàng trong cơ thể, hai mắt tức thì hội tụ một luồng sức mạnh màu đỏ rực, mọi thứ trước mắt trở nên rõ ràng trong

khoảnh khắc.

Chỉ thấy hai bên hố đều là vách đá đen kịt, bên dưới là bóng tối sâu không thấy đáy.

Hứa Thành vung Thiên Vũ Vũ Trảm, cắm thẳng mũi kiếm vào vách đá cứng rắn, nhưng vì Thiên Vũ Vũ Trảm quá sắc bén, dù thân kiếm cắm vào vách đá, cơ thể Hứa Thành vẫn không ngừng trượt xuống.

Thân kiếm sắc bén của Thiên Vũ Vũ Trảm chém thẳng vào vách đá cứng rắn, cả người Hứa Thành vẫn đang trượt xuống rất nhanh, nhưng tốc độ đã chậm hơn lúc nãy rất nhiều.

Dù sao cũng là vách đá, dù Thiên Vũ Vũ Trảm có thể phá ra, tốc độ cũng sẽ giảm xuống.

Hứa Thành cứ thế một tay cầm Thiên Vũ Vũ Trảm trượt trên vách đá cheo leo.

Nhưng chiều dài của cái hố cũng có hạn, sau khoảng một phút, Hứa Thành đã nhìn thấy mặt đất dường như được làm bằng bạch ngọc.

Huyễn ảnh chi nhãn giữa trán Hứa Thành tức thì xuất hiện, cả cơ thể anh bắt đầu trở nên mơ hồ.

Ngay sau đó, cả người anh nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất làm bằng bạch ngọc, Thiên Vũ Vũ Trảm cũng theo sát phía sau, xé toạc vách đá rơi xuống.

Sau đó Hứa Thành lại kích hoạt sức mạnh của Huyễn ảnh chi nhãn, khiến cơ thể trở lại trạng thái thật, rồi tiến lên nhặt Thiên Vũ Vũ Trảm.

Hứa Thành tay cầm Thiên Vũ Vũ Trảm và Lạc Tuyết Kiếm đi một vòng trên mặt đất dường như được làm bằng bạch ngọc.

“Ở đây có khí tức của Bát Kỳ Đại Xà!

Xem ra gã đó cũng đang đợi mình!” Hứa Thành khẽ lắc tay trái, thu Lạc Tuyết Kiếm vào hệ thống, chỉ dùng tay phải cầm Thiên Vũ Vũ Trảm đi đến khu vực trống trải nhất.

“Bát Kỳ Đại Xà!

Ra đây đi!

Ta cảm nhận được khí tức của ngươi rồi!” Cây đinh ba trên lưng Hứa Thành đột nhiên bay ra, hóa thành một lớp lá chắn bảo vệ anh.

Lúc này, một dòng chất lỏng đen kịt như mực từ dưới đất phun lên, hất văng Hứa Thành đang được cây đinh ba bảo vệ.

Ngay sau đó, một giọng nói âm u từ dưới đất truyền lên.

“Ha ha ha!

Ta đã đợi ngươi rất lâu rồi!” Hình bóng của Bát Kỳ Đại Xà tức thì hiện ra từ trong dòng chất lỏng đen kịt như mực.

Cái đầu khổng lồ, thân hình như một tòa nhà, lớp vảy đen bóng, cùng với đôi đồng tử màu đỏ rực nổi bật.

Hứa Thành cầm Thiên Vũ Vũ Trảm chém một nhát vào dòng chất lỏng đen kịt như mực, cột chất lỏng như cột nước lập tức bị chẻ làm đôi, sau đó Hứa Thành vững vàng đáp xuống đất.

Chỉ thấy Hứa Thành một tay cầm kiếm chỉ vào Bát Kỳ Đại Xà: “Đến đây!

Để ta xem sức mạnh của con quái vật trong truyền thuyết!” Lực lượng Phượng Hoàng nóng rực lưu chuyển trong cơ thể Hứa Thành, trên thanh Thiên Vũ Vũ Trảm trắng như tuyết cũng xuất hiện một vệt đỏ rực, như thể mang theo nhiệt độ cao.

“Thú vị đấy!

Ta sẽ nghiền nát ngươi thành vụn!" Mười sáu con mắt đỏ rực của Bát Kỳ Đại Xà lóe lên một tia màu tím, lớp vảy đen kịt của nó tức thì được bao phủ bởi một lớp màng mỏng màu tím.

Ngay sau đó, Bát Kỳ Đại Xà trực tiếp vung chiếc đuôi cường tráng quất về phía Hứa Thành.

Tiếng nổ siêu thanh kinh khủng kèm theo lực lượng kinh người quất thẳng vào lớp lá chắn do cây đinh ba hóa thành.

Sức mạnh hung hãn trực tiếp đánh cho lớp lá chắn nứt vỡ đầy rẫy.

Trong nháy mắt, chỉ thấy Hứa Thành vung thanh Thiên Vũ Vũ Trảm được gia trì bởi lực lượng Phượng Hoàng, mạnh mẽ chém về phía đuôi của Bát Kỳ Đại Xà.

Nhưng ngoài dự đoán, Thiên Vũ Vũ Trảm sắc bén lại không hề chém đứt đuôi của Bát Kỳ Đại Xà, chỉ tóe lên tia lửa trên lớp màng mỏng màu tím đó.

"Ồ?

Ngạc nhiên chưa!

Chút nữa ngươi sẽ còn ngạc nhiên hơn." Lực lượng kinh khủng trên đuôi Bát Kỳ Đại Xà quật văng Hứa Thành, sau đó tám cái miệng khổng lồ đều phun ra một quả cầu lửa màu tím.

Nhiệt độ cao kinh khủng tức thì làm nhiệt độ không gian xung quanh Hứa Thành tăng lên, thậm chí khiến không gian trước mặt anh trở nên mờ ảo.

Hứa Thành thấy vậy, lực lượng Phượng Hoàng trong cơ thể điên cuồng rót vào Thiên Vũ Vũ Trảm, rồi chém một nhát về phía tám quả cầu lửa khổng lồ.

Chương 297

Thân kiếm trắng như tuyết của Thiên Vũ Vũ Trảm đột nhiên giải phóng một luồng sức mạnh vô hình, một luồng kiếm khí tức thì từ trên thân kiếm bay ra.

Tám quả cầu lửa màu tím khổng lồ tức thì bị chẻ làm đôi.

Sau đó Hứa Thành mạnh mẽ đạp xuống đất, lực phản chấn mạnh mẽ giúp anh lao đến bên cạnh Bát Kỳ Đại Xà với tốc độ cực nhanh.

Một luồng ánh sáng sắc bén vô hình lại từ trên Thiên Vũ Vũ Trảm bay ra, hung hăng chém vào lớp vảy rắn cứng rắn của Bát Kỳ Đại Xà.

Cùng với một tiếng động giòn tan và tiếng hét thảm thiết nối tiếp nhau.

Lớp vảy trên người Bát Kỳ Đại Xà tức thì nứt ra, một vết thương nanh nọc dài mấy mét xuất hiện trên thân hình khổng lồ của nó.

Nhưng điều khiến Hứa Thành kinh ngạc là vết thương của Bát Kỳ Đại Xà không hề có một giọt máu nào.

"Con người chết tiệt, ngươi nên chết đi!" Bát Kỳ Đại Xà mạnh mẽ nhảy lên, thân hình khổng lồ từ trên trời giáng xuống đè về phía Hứa Thành. .....

Uy áp và cảm giác bị đè nén kinh khủng từ Bát Kỳ Đại Xà trên đầu Hứa Thành lan tỏa ra.

"Tôi không thể tiếp tục chiến đấu ở đây, nếu không dù tôi biến thành Phượng Hoàng, cũng sẽ vì địa hình mà không thể phát huy toàn bộ sức lực." Hứa Thành nheo mắt lại, tay trái rút cây đinh ba ra, sức mạnh kinh khủng lập tức bùng nổ từ trên đó.

Một luồng sức mạnh xoắn ốc lao thẳng về phía Bát Kỳ Đại Xà,

cuốn nát lớp vảy trên người nó.

Sau đó anh nhanh chóng né sang một bên, chạy về phía cái hố vừa mới xuống.

Hứa Thành dùng song kiếm làm công cụ, cắm vào vách đá đen kịt để leo lên.

Bát Kỳ Đại Xà thấy vậy cũng theo Hứa Thành chạy về phía mặt đất rộng lớn của núi Phú Sĩ.

Tốc độ của cả hai đều rất nhanh, chẳng mấy chốc đã đến nơi phủ đầy tuyết bay.

Tuyết trắng không ngừng rơi từ trên trời, đậu trên mái tóc đen của Hứa Thành.

"Hệ thống!

Biến thân đi!" Trong mắt Hứa Thành lóe lên một tia sáng đỏ, ngọn lửa vô hình bùng lên quanh người.

Một đồ đằng Phượng Hoàng khổng lồ xuất hiện dưới chân anh.

Lúc này, Bát Kỳ Đại Xà từ trong hố nhảy ra, thân hình khổng lồ đè thẳng về phía Hứa Thành.

Nhưng Bát Kỳ Đại Xà không đè xuống được, ngọn lửa vô hình kinh khủng từ đồ đằng Phượng Hoàng khổng lồ bùng lên, đánh bay Bát Kỳ Đại Xà.

Ngay sau đó, chỉ thấy một đóa sen hóa thành từ ngọn lửa đỏ rực từ từ nở rộ trên nền tuyết.

Một con Phượng Hoàng toàn thân lấp lánh ánh lửa đỏ rực xuất hiện giữa đóa sen lửa.

Đó chính là Hứa Thành đã tiêu hao năng lượng hệ thống để hóa thành Phượng Hoàng.

Hứa Thành dang rộng đôi cánh, tự do bay lượn trên bầu trời mây đen giăng kín.

Lửa lớn hừng hực tức thì từ cơ thể phát ra, xua tan những đám mây đen kịt.

Bầu trời vốn đen kịt giờ đã biến thành một nửa đỏ một nửa đen.

Sức mạnh của Bát Kỳ Đại Xà và sức mạnh của Hứa Thành hóa thân thành Phượng Hoàng chia nhau chiếm giữ một nửa bầu trời.

Bát Kỳ Đại Xà bị ngọn lửa Phượng Hoàng của Hứa Thành đánh bay, trên lớp vảy đen kịt xuất hiện mùi khét lẹt, dường như thịt rắn đã bị nướng cháy.

Nhưng khi nhìn thấy Hứa Thành có thể hóa thân thành Phượng Hoàng, mười sáu con mắt đỏ rực của nó hiện lên vẻ lạnh lẽo thấu xương.

"Phượng Hoàng!

Hôm nay ta nhất định phải để ngươi chết tại đây, vĩnh thế không được phục sinh." Một ngọn lửa màu tím từ cơ thể Bát Kỳ Đại Xà bùng lên, lao về phía Phượng Hoàng.

Ngọn lửa của Bát Kỳ Đại Xà thực chất phần lớn là do xác thối tạo thành, có tính ăn mòn và độc tính kinh khủng.

Hứa Thành thấy ngọn lửa màu tím bay tới, trong mắt lóe lên một tia khinh thường, từ chiếc mỏ thon dài cũng phun ra một ngọn lửa.

Ngọn lửa Hứa Thành phun ra là ngọn lửa thuần khiết nhất, không lẫn một chút tạp chất nào, toàn thân màu đỏ rực.

Hai luồng lửa va chạm vào nhau trong nháy mắt, không gian đó lập tức trở nên mờ ảo, dường như không chịu nổi hai luồng sức mạnh kinh khủng.

Nhưng ngọn lửa màu tím của Bát Kỳ Đại Xà chỉ cầm cự được vài giây đã bị Phượng Hoàng chân hỏa của Hứa Thành thiêu rụi thành hư vô.

Ngọn lửa màu đỏ rực xé toạc hư không đến bên cạnh Bát Kỳ Đại Xà, nhiệt độ kinh khủng khiến Bát Kỳ Đại Xà trong lòng run rẩy.

Lập tức một làn sương đen kịt từ trong cơ thể nó tuôn ra, nhấn chìm ngọn lửa màu đỏ rực.

Ngay sau đó, Bát Kỳ Đại Xà dùng đuôi quật mạnh xuống đất, thân hình khổng lồ của nó nhảy vọt lên không trung.

"Hừ!" Hứa Thành hừ lạnh một tiếng, cơ thể lộng lẫy lập tức bùng lên ngọn lửa bao phủ toàn thân.

Rồi nhanh chóng lao về phía Bát Kỳ Đại Xà.

Tức thì, một sóng xung kích màu tím và một sóng xung kích màu đỏ rực va chạm vào nhau.

Ngay lập tức thổi bay toàn bộ tuyết đọng trong bán kính trăm dặm, mặt đất cũng xuất hiện những vết nứt dày đặc.

Chương 298

Sau khi sóng xung kích kết thúc, Bát Kỳ Đại Xà và Phượng Hoàng hung hăng đâm vào nhau.

Âm thanh do va chạm tạo ra truyền xa hàng nghìn mét.

Nhưng cơ thể của cả hai cứ thế giằng co trên không, sức mạnh của hai bên đang ở cùng một mức.

Bát Kỳ Đại Xà thấy vậy, tám cái đầu khổng lồ lập tức điên cuồng cắn về phía Hứa Thành.

Dù cơ thể Hứa Thành đang bốc lên ngọn lửa màu đỏ rực, Bát Kỳ Đại Xà vẫn hung hăng cắn xuống.

Nhưng nơi Hứa Thành bị Bát Kỳ Đại Xà cắn lập tức hóa thành lửa, thiêu đốt Bát Kỳ Đại Xà đến mức hét thảm.

"Cút xuống cho ta!" Hứa Thành ngẩng đầu, từ trong miệng phun ra một ngọn lửa màu đỏ rực được nén đến cực hạn, đánh Bát Kỳ Đại Xà rơi xuống đất.

Một cái hố đen kịt lớn lập tức hiện ra trên người Bát Kỳ Đại Xà, ngọn lửa kinh khủng trực tiếp khiến nó bị trọng thương.

Tiếng gầm giận dữ điên cuồng của Bát Kỳ Đại Xà vang vọng khắp trời mây, chỉ thấy nó dựng thẳng đầu đuôi nhọn hoắt, hung hăng quất về phía Hứa Thành.

Hứa Thành thấy vậy cũng không né tránh, từ trong miệng lại phun ra một ngọn lửa hừng hực.

Ngọn lửa trực diện đánh vào đuôi Bát Kỳ Đại Xà, nhiệt độ cao lập tức thiêu rụi đầu đuôi nó thành tro bụi, chỉ còn lại xương trắng hếu.

Nhưng khúc xương trắng hếu đó vẫn quất về phía Hứa Thành.

Hứa Thành không để ý, nhưng khi khúc xương trắng hếu đó đến gần, một cảm giác sắc bén đến tê cả da đầu tức thì ập đến.

Khúc xương trắng bệch đó chém thẳng Phượng Hoàng do Hứa Thành hóa thành làm hai nửa.

Sau đó nó rơi thẳng xuống, chém toạc mặt đất, vết nứt nanh nọc kinh khủng từ đỉnh núi Phú Sĩ lan xuống sườn núi.

Nhưng cơ thể Hứa Thành bị Bát Kỳ Đại Xà chém làm đôi đột nhiên lại bùng lên hai ngọn lửa màu cam đỏ.

Cơ thể Hứa Thành tức thì hồi phục, như thể chưa từng bị thương.

.....

"Khúc xương sắc bén thật!

Chuyện gì vậy!" Hứa Thành sau khi hồi phục nguyên trạng nhìn khúc xương đuôi trắng hếu của Bát Kỳ Đại Xà lẩm bẩm.

Bát Kỳ Đại Xà nhận ra Hứa Thành đang nhìn khúc xương đuôi của nó, không khỏi cười điên cuồng.

"Đời trước của ngươi không nói cho ngươi biết ta cũng có một thanh bảo kiếm à!" Hứa Thành nghe vậy sững sờ, rồi kinh ngạc nhìn Bát Kỳ Đại Xà: "Chẳng lẽ đó là Thiên Vũ Vũ Trảm!" "Đúng vậy, người đời chỉ biết có một thanh bảo kiếm có thể chém đứt mọi thứ tên là Thiên Vũ Vũ Trảm, nhưng họ không biết rằng vật liệu của thanh bảo kiếm đó chính là xương đuôi của ta!" Bát Kỳ Đại Xà ngông cuồng vẫy đuôi, những luồng ánh sáng sắc bén không ngừng từ đuôi nó bắn ra.

Những luồng sáng sắc bén văng ra từ đuôi có uy lực kinh người, chém toạc mặt đất cứng rắn thành những vết nứt nanh nọc.

Nhưng nhiều luồng sáng sắc bén hơn lại chém về phía Hứa Thành.

Hứa Thành trực tiếp lao thẳng về phía Bát Kỳ Đại Xà, một luồng Phượng Hoàng chân hỏa kinh khủng không ngừng được nén lại trong miệng.

Hứa Thành chuẩn bị một chiêu tiêu diệt Bát Kỳ Đại Xà, nếu một chiêu không diệt được, thì anh chỉ có thể đổi phương pháp khác.

Dù sao thì việc duy trì thân bất tử và hình thái Phượng Hoàng đều tiêu tốn rất nhiều năng lượng của hệ thống, đặc biệt là vừa rồi bị Bát Kỳ Đại Xà chém ngang lưng, để hồi phục lại càng tiêu tốn phần lớn năng lượng của Hứa Thành.

Vì vậy Hứa Thành bây giờ trực tiếp chọn đối đầu, muốn dùng một chiêu Phượng Hoàng chân hỏa thuần túy nhất để đối mặt với Bát Kỳ Đại Xà.

Ngọn lửa màu đỏ rực không ngừng được nén lại trong cơ thể Hứa Thành, màu sắc của ngọn lửa từ màu đỏ rực ban đầu dần chuyển sang màu cam đỏ, rồi lại từ màu cam đỏ chuyển thành màu vàng nhạt, cho đến khi toàn thân chuyển thành màu vàng rực rỡ mới dừng lại.

Thân Phượng Hoàng của Hứa Thành cũng vì quả cầu lửa màu vàng này mà toàn thân lấp lánh ánh sáng vàng nhạt.

Ánh sáng vàng nhạt khiến Bát Kỳ Đại Xà trong lòng run rẩy, một cảm giác hoảng hốt khó tả hiện lên.

Nhưng Bát Kỳ Đại Xà sau khi bị trọng thương đã rơi vào điên cuồng, làm sao có thể nhận ra Phượng Hoàng chân hỏa trong cơ thể Hứa Thành chứ?

Bát Kỳ Đại Xà có nhận ra, nhưng trong trạng thái điên cuồng cũng tuyệt đối sẽ không lùi bước.

Dù sao nó cũng đã sớm quyết định đối đầu với Hứa Thành.

Không gian xung quanh Bát Kỳ Đại Xà bắt đầu dao động, không gian trống rỗng bắt đầu xuất hiện từng lớp gợn sóng, ánh sáng màu tím sẫm từ xung quanh nó phát ra và không ngừng tràn vào.

Một tia sáng màu tím yêu dị đến cực hạn xuất hiện trên thanh Thiên Vũ Vũ Trảm của Bát Kỳ Đại Xà.

Lúc này, Hứa Thành đã đến trước mặt Bát Kỳ Đại Xà, khoảng cách giữa hai bên không quá mười mét.

Tức thì, cả hai cùng lúc ra tay, kiếm khí màu tím sẫm và Phượng Hoàng chân hỏa vàng rực đồng thời bay ra, và trúng ngay đối phương.

Trong nháy mắt, ngọn lửa rực rỡ bùng lên, Bát Kỳ Đại Xà bị ngọn lửa vàng rực bao trùm toàn bộ, nhiệt độ kinh khủng trực tiếp làm tan chảy mặt đất thành dạng lỏng, toàn bộ tuyết trắng trên đỉnh núi Phú Sĩ trong nháy mắt đều bị tan chảy thành nước rồi lại bị bốc hơi thành hơi nước.

Về phía Hứa Thành, luồng đao khí dường như có thể chém đứt cả bầu trời rơi thẳng xuống người anh, tức thì chém đứt thân Phượng Hoàng của Hứa Thành, trên mặt đất đầy đá tảng xuất hiện một vết nứt nanh nọc dài hàng nghìn mét thông thẳng xuống lòng đất.

Hứa Thành kích hoạt Phượng Hoàng dục hỏa trọng sinh chi lực để hồi phục lần nữa, nhưng không ngờ uy lực của luồng kiếm khí mà Bát Kỳ Đại Xà vừa đánh ra lại kinh khủng đến vậy, khiến anh đến giờ vẫn còn bị thương, sức mạnh hủy diệt kinh khủng không ngừng lan tràn trên người Hứa Thành, ngăn cản anh dục hỏa trọng sinh.

Bát Kỳ Đại Xà bị tắm trong Phượng Hoàng chân hỏa vàng rực, lớp vảy cứng rắn trên khắp cơ thể tức thì bị thiêu đến co lại, chẳng mấy chốc, toàn bộ vảy rắn đều hóa thành hư vô.

Ba giây sau, toàn thân nó bắt đầu bốc cháy, vô số huyết nhục bị

Phượng Hoàng chân hỏa thiêu thành tro bụi, thân hình khổng lồ dài mười mấy mét bị thiêu trực tiếp thành than, chỉ còn lại một đống đen thui trong cái hố lớn bị đốt cháy.

Lúc này, Hứa Thành chọn chủ động tiêu hao hết năng lượng hệ thống để nhanh chóng hồi phục.

Chỉ trong vòng ba giây, Hứa Thành lập tức hồi phục nguyên trạng, như thể chưa từng chiến đấu với Bát Kỳ Đại Xà.

Chương 299

Hứa Thành nhìn vào cái hố lớn bị lửa Phượng Hoàng thiêu đen kịt, xác của Bát Kỳ Đại Xà đã biến thành một đống vật thể sền sệt màu đen cháy nằm bên trong.

"Chết rồi chứ!" Hứa Thành dường như thở phào nhẹ nhõm, nhưng đám mây đen trên trời vẫn chưa tan đi khiến anh kinh ngạc.

Sắc mặt Hứa Thành tức thì trở nên nghiêm trọng, thanh Thiên Vũ Vũ Trảm xuất hiện trong tay, sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào.

"Quả nhiên!

Ngươi có thể biến thành Phượng Hoàng, nhưng lại không thể duy trì lâu!" Từ trong xác chết bị thiêu thành đống sền sệt của Bát Kỳ Đại Xà đột nhiên vang lên một giọng nam kỳ quái.

"Quả nhiên chưa chết à!" Hứa Thành vung Thiên Vũ Vũ Trảm trong tay, một luồng sức mạnh vô hình chém thẳng về phía xác Bát Kỳ Đại Xà.

Nhưng từ trong cái xác sền sệt đó, đột nhiên duỗi ra một cánh tay trắng nõn cầm một thanh Thiên Vũ Vũ Trảm giống hệt của Hứa Thành, đỡ lấy nhát chém của anh.

"Trong thời gian ngắn không thể biến lại thành Phượng Hoàng, ngươi còn là đối thủ của ta sao?" Một người đàn ông toàn thân phủ đầy vảy đen bước ra, nhưng mắt hắn là hai con ngươi rắn màu đỏ rực lạnh lẽo. .....

"Mày cũng dai thật đấy, thảo nào Phượng Hoàng đời trước truy sát mày bao nhiêu lần mà mày vẫn sống!" Hứa Thành đặt ngang thanh Thiên Vũ Vũ Trảm trước ngực.

Bát Kỳ Đại Xà nghe Hứa Thành chế giễu, trên khuôn mặt yêu dị của hắn hiện lên một nụ cười.

Chỉ thấy hắn đạp chân trái xuống đất, một thanh Thiên Vũ Vũ Trảm cũng lấp lánh ánh sáng trắng hếu xuất hiện trong bàn tay đầy vảy rắn.

"Đừng nói những lời vô ích nữa!" Bát Kỳ Đại Xà cầm Thiên Vũ Vũ Trảm chém ngang về phía Hứa Thành, kiếm khí sắc bén lóe lên trong không gian, rồi bay thẳng về phía anh.

Hứa Thành tức thì vung tay đưa Thiên Vũ Vũ Trảm lên, va chạm với thanh Thiên Vũ Vũ Trảm của Bát Kỳ Đại Xà.

Tia lửa bắt mắt tức thì tóe lên, ánh mắt hai người chạm nhau trong khoảnh khắc.

Nhưng rõ ràng sức mạnh của Bát Kỳ Đại Xà kinh khủng hơn, hắn đã ngưng tụ thân hình khổng lồ thành hình người, toàn bộ sức mạnh kinh khủng đều tập trung vào một điểm.

Hứa Thành dù trong người có gần như một trăm phần trăm Phượng Huyết, nhưng về bản chất vẫn là con người, nên thua xa Bát Kỳ Đại Xà.

Hứa Thành tức thì bị Bát Kỳ Đại Xà đánh bay ra ngoài.

Chỉ thấy Bát Kỳ Đại Xà lập tức cắm Thiên Vũ Vũ Trảm xuống đất, mặt đất cứng rắn tức thì bị xuyên thủng.

Trong con ngươi rắn màu đỏ rực của hắn lóe lên một tia sáng màu tím sẫm.

Ngay lập tức, trên thanh Thiên Vũ Vũ Trảm hắn cầm cũng sáng lên một tia sáng màu tím, luồng sáng sắc bén dường như có thể cắt cả trời đất lại hiện ra trên thân kiếm.

Bát Kỳ Đại Xà hất ngược Thiên Vũ Vũ Trảm lên, kiếm khí màu tím sẫm kinh khủng tức thì bay ra, mặt đất lập tức nứt ra một cái hố khổng lồ.

Trong khoảnh khắc, không khí cũng bị cắt ra, nơi nào kiếm khí đi qua, dường như mọi thứ đều sẽ bị hủy diệt.

Kiếm khí màu tím xé toạc mặt đất, tức thì đến trước mặt Hứa Thành.

Một cảm giác hoảng hốt đột nhiên dấy lên trong lòng anh.

Nếu không đỡ được luồng kiếm khí màu tím này, anh sẽ chết!

Nhưng lúc này, trên thanh Thiên Vũ Vũ Trảm Hứa Thành cầm đột nhiên sáng lên một luồng ánh sáng màu đỏ rực.

Một người đàn ông cao lớn mặc áo giáp thời Chiến quốc của Nhật Bản xuất hiện sau lưng Hứa Thành, chỉ thấy trong tay ông cũng cầm một thanh Thiên Vũ Vũ Trảm.

Vị võ sĩ mặc áo giáp đỏ nhìn thấy luồng kiếm khí màu tím đang bay tới, thanh Thiên Vũ Vũ Trảm hư ảo trong tay ông cũng vung một nhát xuống.

Một luồng kiếm khí màu đỏ rực tức thì xé toạc trời đất lao về phía luồng kiếm khí màu tím.

Tức thì, hai luồng kiếm khí va chạm vào nhau, âm thanh kinh khủng vang lên.

Một cái hố lớn dài khoảng mười mét xuất hiện ở nơi hai luồng kiếm khí va chạm.

“Đại võ sĩ!

Quả nhiên ngươi vẫn chưa chết hẳn à!” Trong hai con ngươi nanh nọc của Bát Kỳ Đại Xà hiện lên một tia sát ý và hoài niệm.

“Sau khi chém giết ngươi tại đây, ta cũng sẽ thực sự biến mất khỏi thế gian này.” Vị đại võ sĩ hư ảo dường như chỉ có một câu nói, sau đó ông liền đi vào thanh Thiên Vũ Vũ Trảm mà Hứa Thành đang cầm.

Trong nháy mắt, Hứa Thành cảm nhận rõ ràng sức mạnh của vị đại võ sĩ hư ảo đã dung nhập vào cơ thể mình.

Mặc dù chỉ đủ để bộc phát một lần, nhưng thế là đủ rồi!

Vô số chiêu thức hiện lên trong lòng Hứa Thành, dường như trong nháy mắt anh đã hiểu được rất nhiều kiếm thuật cao siêu.

“Đến đây!” Bát Kỳ Đại Xà đạp xuống đất, cả người bay lên, ánh sáng màu tím sẫm lóe lên trên lưỡi kiếm.

Hứa Thành cũng vung kiếm nghênh chiến, ánh sáng màu đỏ rực cũng lấp lánh.

Va chạm kịch liệt bùng nổ ngay khi hai thanh Thiên Vũ Vũ Trảm tiếp xúc.

Hai luồng sức mạnh kinh khủng hoàn toàn khác nhau tức thì va chạm, mặt đất dưới chân hai người lập tức nứt ra.

Dường như không chịu nổi cuộc giao thủ và sức mạnh kinh khủng của hai người.

Một luồng âm lãnh ẩm ướt, tràn ngập sự thôn phệ vạn vật.

Một luồng khác thì dương cương chính khí, dường như có thể thiêu hủy vạn vật.

Chương 300

Khí trường xung quanh hai người khiến bầu trời tức thì biến đổi.

Toàn bộ đỉnh núi Phú Sĩ bị hai luồng sức mạnh hoàn toàn khác nhau biến thành hai nơi.

Một bên đầy hàn ý, một bên thì nóng nực, khô cằn.

"Dù ngươi có được sức mạnh của đại võ sĩ cũng không phải là đối thủ của ta." Một làn sương đen bao phủ cơ thể Bát Kỳ Đại Xà, bóng dáng hắn tức thì biến mất.

"Tàng hình à?" Hứa Thành chém hụt Thiên Vũ Vũ Trảm, kinh ngạc nhìn Bát Kỳ Đại Xà đang dần trở nên hư ảo trước mặt.

"Tiếc là ta cũng có một loại sức mạnh mạnh hơn ngươi!" Huyễn ảnh chi nhãn giữa trán Hứa Thành mở ra trong khoảnh khắc, cơ thể anh tức thì trở nên hư ảo, như thể không hề tồn tại trên thế giới này.

Bát Kỳ Đại Xà đang tàng hình thấy tình huống này, sắc mặt tức thì đen lại.

Mặc dù hắn có Chân thực chi nhãn, có thể biến Hứa Thành từ trạng thái hư ảo trở về, nhưng chỉ cần kích hoạt sức mạnh của Chân thực chi nhãn, vị trí của hắn sẽ bị lộ.

Vì vậy Hứa Thành đang ép hắn phải chiến đấu đường đường chính chính.

Bóng dáng Bát Kỳ Đại Xà tức thì hiện ra từ không gian, khóe miệng khẽ nhếch, trong mắt tràn đầy sát ý lạnh lẽo.

"Đến đây!

Hôm nay ở đây chỉ có một kẻ có thể bước ra ngoài!" "Vậy sao?

Kẻ bước ra ngoài đó chắc chắn chỉ có tôi!" Hứa Thành dựng thẳng Thiên Vũ Vũ Trảm trước người.

Trong hơi thở tiếp theo, hai người đã lao vào nhau.

Hai thanh Thiên Vũ Vũ Trảm lại một lần nữa tiếp xúc. .....

Hai thanh Thiên Vũ Vũ Trảm va chạm vào nhau, áp lực gió mạnh mẽ tạo ra lập tức đẩy lùi tuyết trắng xung quanh, hai luồng sức mạnh khác nhau vẫn đang va chạm.

Nhưng dù Hứa Thành đã kế thừa sức mạnh của đại võ sĩ, anh vẫn không bằng Bát Kỳ Đại Xà, mặc dù khoảng cách đã được thu hẹp vô hạn, nhưng vẫn có một chút chênh lệch.

Hứa Thành bị sức mạnh hung hãn của Bát Kỳ Đại Xà đẩy lùi.

"Nếu so về sức mạnh, dù ngươi hóa thành Phượng Hoàng cũng không phải là đối thủ của ta." Bát Kỳ Đại Xà cười gằn, nhưng tay vẫn không ngừng tăng lực.

Nhưng lúc này, Hứa Thành lại khẽ cười, rồi đột nhiên thu lực, cả người bị sức mạnh hung hãn của Bát Kỳ Đại Xà đẩy bay ra ngoài.

Đúng lúc đó, hàng chục viên đạn sắc nhọn xé gió bay tới, hung hăng găm vào người Bát Kỳ Đại Xà.

Lực đẩy kinh khủng trực tiếp đánh Bát Kỳ Đại Xà bay ra ngoài.

Hứa Thành thấy vậy, điềm nhiên cười.

"Cuối cùng cũng đến rồi à!" Chỉ thấy những bóng người dày đặc xuất hiện dưới núi, trong đó bao gồm cả Sơn Hạ Trung Lai, Sơn Hạ Tĩnh Mỹ và tộc trưởng tộc Tam Nhãn.

Nếu không có sự tồn tại của tộc trưởng tộc Tam Nhãn, nhóm người Sơn Hạ Tĩnh Mỹ căn bản không thể lên núi Phú Sĩ.

Bởi vì cả ngọn núi Phú Sĩ đều bị sức mạnh của Bát Kỳ Đại Xà

ảnh hưởng, nên nếu không mượn sức mạnh thần kỳ của tộc Tam Nhãn thì không thể nào lên được đỉnh núi Phú Sĩ.

Ví dụ như các thành viên của Lực lượng Phòng vệ Nhật Bản đến giờ vẫn chưa xuất hiện, chứng tỏ họ vẫn đang đi vòng quanh dưới núi, không tìm được đường lên núi.

Sơn Hạ Tĩnh Mỹ, Sơn Hạ Trung Lai và tộc Tam Nhãn ngay khi nhìn thấy Hứa Thành, tất cả đều kính cẩn tiến lên hành lễ.

Nhưng Hứa Thành ra hiệu không cần đa lễ, dù sao đại địch trước mắt, không có thời gian cho những lời khách sáo.

"Sơn Hạ Tĩnh Mỹ, Sơn Hạ Trung Lai, hai người bắn hết 1200 viên đạn xuyên giáp cho tôi, nhớ phải nhắm chuẩn mà bắn, tôi sẽ kiềm chế tốc độ của hắn!" Hứa Thành nói xong liền không ngừng rót lực lượng Phượng Hoàng trong cơ thể vào Thiên Vũ Vũ Trảm, lưỡi đao sắc bén màu đỏ rực lại hiện ra.

Hứa Thành ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Bát Kỳ Đại Xà bị súng bắn tỉa Barrett bắn cho lùi lại liên tục, trong mắt hắn lộ ra sát ý kinh người.

Tên khốn này vừa rồi suýt nữa đã giết chết mình!

Thù này không báo thề không làm người.

Chỉ thấy Hứa Thành nhảy lên, trong tay tức thì chém ra, kiếm khí sắc bén ngay lập tức đến bên cạnh Bát Kỳ Đại Xà.

Lúc này Bát Kỳ Đại Xà trong lòng đầy lửa giận, vì cơ thể đã thu nhỏ, những khẩu súng bắn tỉa Barrett này mới có thể đánh hắn lùi lại, lớp vảy cứng rắn trên người cũng bị sức xuyên thấu kinh khủng của đạn xuyên giáp làm vỡ, để lộ ra phần thân thể mềm hơn bên trong.

Nhưng chưa kịp phản ứng, kiếm khí sắc bén của Hứa Thành đã đến trước mặt hắn.

Kiếm khí sắc bén chém toạc lớp vảy cứng rắn, lực xung kích mạnh mẽ cũng chém hắn bay ngược ra ngoài.

"Bây giờ!" Hứa Thành gầm lên với Sơn Hạ Tĩnh Mỹ và Sơn Hạ Trung Lai.

Trong nháy mắt, đúng bốn trăm viên đạn xuyên giáp bay thẳng về phía Bát Kỳ Đại Xà.

Chúng trực tiếp bắn xuyên qua cơ thể Bát Kỳ Đại Xà, toàn thân vảy nát vụn, nhưng chưa đợi Bát Kỳ Đại Xà gầm lên, lại có bốn trăm viên đạn xuyên giáp bay về phía nó.

Thân thể vốn cứng rắn tức thì vỡ nát dưới đòn tấn công như vậy, thậm chí xương trắng hếu cũng lộ ra trước mắt mọi người.

Mặc dù một làn sương đen không ngừng hiện ra để sửa chữa cơ thể cho Bát Kỳ Đại Xà, nhưng lúc này lại có bốn trăm viên đạn xuyên giáp bay tới.

Sức phá hoại kinh khủng lại một lần nữa phá nát cơ thể vừa được sửa chữa của Bát Kỳ Đại Xà.

"Lựu đạn nhiệt áp!" Hứa Thành nhìn Bát Kỳ Đại Xà thê thảm không chịu nổi, gầm lên.

Chương 301

Ngay lập tức, hàng trăm người tiến lên đồng loạt ném ra những quả lựu đạn nhiệt áp trong tay.

Ánh lửa chói lọi tức thì bao bọc cơ thể Bát Kỳ Đại Xà, nhiệt độ cao kinh khủng không ngừng xâm thực sinh mệnh lực ngoan cường của nó.

Đá tảng trên mặt đất xung quanh Bát Kỳ Đại Xà thậm chí còn xuất hiện một số vật chất kết tinh.

Nhưng Sơn Hạ Trung Lai và Sơn Hạ Tĩnh Mỹ lại chỉ huy người dưới tay ném ra những quả lựu đạn nhiệt áp trong tay lần nữa, rồi lại lặp lại một lần nữa.

Nhiệt độ cao kinh khủng không ngừng tàn phá cơ thể Bát Kỳ Đại Xà.

Chỉ thấy toàn bộ cơ bắp trên người Bát Kỳ Đại Xà đều bị thiêu thành màu đen cháy, nằm bất động trong cái hố bị nhiệt độ siêu cao làm tan chảy.

Hứa Thành thấy vậy, liền ra lệnh cho Sơn Hạ Tĩnh Mỹ mang nitơ lỏng siêu lạnh ra.

Anh một mình tiến đến trước mặt Bát Kỳ Đại Xà.

Mặt đất bây giờ vẫn còn giữ nhiệt độ cao kinh khủng, nhưng dưới sự bảo vệ của cây đinh ba thần bí, Hứa Thành không hề hấn gì.

Trong hố, Bát Kỳ Đại Xà gần như không còn cơ bắp, chỉ còn lại bộ xương trắng tinh đang không ngừng co giật.

“Sinh mệnh lực thật kinh khủng!

Nếu cứ để mặc nó như vậy, tin rằng vài trăm đến nghìn năm nữa, nó vẫn có thể tỉnh lại, chỉ tiếc là..." Hứa Thành chép miệng, dường như đang kinh ngạc trước sinh mệnh lực kinh khủng của Bát Kỳ Đại Xà, rồi trực tiếp mở bình chứa nitơ lỏng.

Anh đổ hết cả trăm lít nitơ lỏng lên bộ xương trắng vẫn đang co giật của Bát Kỳ Đại Xà.

Ngay lập tức, cực lạnh chạm vào cực nóng, tất cả mọi thứ đều bị hủy diệt trong nháy mắt, bao gồm cả Bát Kỳ Đại Xà.

Hứa Thành vẫn chưa yên tâm, dùng Thiên Vũ Vũ Trảm trong tay chém đứt xương của Bát Kỳ Đại Xà.

Khi ánh sáng tím trên xương Bát Kỳ Đại Xà hoàn toàn biến mất, Hứa Thành mới yên tâm thu lại Thiên Vũ Vũ Trảm.

Giết thần thành công. .....

Ngay khi ánh sáng tím trên xương Bát Kỳ Đại Xà biến mất, thanh Thiên Vũ Vũ Trảm trong tay Hứa Thành tức thì bay ra ngoài tầm kiểm soát, và nhanh chóng bay vào thanh Thiên Vũ Vũ Trảm mà Bát Kỳ Đại Xà đang cầm.

Lập tức, thanh Thiên Vũ Vũ Trảm trong tay Bát Kỳ Đại Xà bị thanh Thiên Vũ Vũ Trảm trong tay Hứa Thành hấp thụ.

Ánh sáng màu tím sẫm tức thì tỏa ra trên thanh Thiên Vũ Vũ Trảm, trong đó một luồng ánh sáng tím bay thẳng về phía Hứa Thành.

Nó bay thẳng vào giữa trán Hứa Thành, tức thì, hệ thống xuất hiện và truyền vào đầu anh một số thông tin.

Đó là thông tin về tám con thủ hộ thú.

Nguyên nhân là vì sự xuất hiện của hệ thống và Phượng Huyết, cả thế giới xảy ra hiện tượng thăng cấp đều là do tám con thủ hộ thú.

Chỉ cần Hứa Thành tìm được mộ huyệt của tám con thủ hộ thú, và nhận được sự trung thành của chúng, anh có thể mượn sức mạnh liên kết kỳ dị của chúng để khởi động lại thế giới.

Sau khi khởi động lại thế giới, tất cả những hiện tượng thế giới thăng cấp do sự xuất hiện của Phượng Huyết đều sẽ xuất hiện.

Lúc đó, thế giới này sẽ trở lại như cũ.

Nơi ở của tám con thủ hộ thú đều là một mộ huyệt, hệ thống chỉ cho Hứa Thành một vị trí đại khái, việc tìm kiếm lối vào mộ huyệt cần Hứa Thành phải nỗ lực.

Mộ huyệt đầu tiên mà hệ thống đưa ra nằm ở một lăng mộ Pharaoh ở Ai Cập, theo ý của hệ thống, thủ hộ thú đầu tiên tồn tại trong lăng mộ Pharaoh đó.

Nhận được thông tin này, Hứa Thành nhướng mày, trông có vẻ tâm trạng không tệ.

Anh nhặt thanh Thiên Vũ Vũ Trảm trên đất lên, rồi quay người rời đi.

Xác của Bát Kỳ Đại Xà vì đã mất đi sức mạnh vốn có nên bắt đầu hóa khí trong không khí, không còn lại gì.

Hứa Thành đến bên cạnh Sơn Hạ Tĩnh Mỹ và Sơn Hạ Trung Lai, ra hiệu dẫn người cùng nhau xuống núi.

Lúc này, những thay đổi trên núi Phú Sĩ vốn dĩ xảy ra vì Bát Kỳ Đại Xà đều biến mất, lại trở về vẻ yên tĩnh, hiền hòa như cũ.

Lúc này các thành viên của Lực lượng Phòng vệ Nhật Bản mới vội vã chạy lên núi.

Nhưng lại vừa hay đi lướt qua nhóm của Hứa Thành.

Ngay khi về đến chân núi, Hứa Thành đã bảo Sơn Hạ Tĩnh Mỹ và

Sơn Hạ Trung Lai cùng mình đến nơi ở của tộc Tam Nhãn, sau đó dặn dò một số việc ở đó rồi trực tiếp nhờ Sơn Hạ Tĩnh Mỹ mua vé máy bay về nước.

Anh cần phải về nước ngay để tìm những người bạn cũ của mình chuẩn bị lên đường đến Ai Cập.

May mà khi đến Nhật Bản, Hứa Thành không mang theo nhiều đồ, nên sáng hôm sau.

Hứa Thành đã lên máy bay về nước trong ánh mắt quyến luyến của Sơn Hạ Tĩnh Mỹ và Sơn Hạ Trung Lai.

Trên máy bay về nước, Hứa Thành dựa vào ghế, trong đầu không ngừng lóe lên đủ loại suy nghĩ.

Dù sao cũng sắp phải lên đường đến lăng mộ Pharaoh ở Ai Cập, phải tìm đủ người và công cụ.

Lần này đến lăng mộ Pharaoh ở Ai Cập, nhất định phải mang theo Tiểu Muộn, Ngô Tà và Bàn Tử.

Mấy người này là những người khiến Hứa Thành yên tâm nhất, dù sao cũng đã cùng nhau trải qua nhiều chuyện, sự gắn kết giữa họ đã sâu đậm.

Nhưng Hứa Thành bây giờ chỉ đang trên máy bay từ Nhật Bản về Trung Quốc, cũng chưa đến Ai Cập, nên không biết tình hình bên đó thế nào, mọi thứ đều phải đợi về nước rồi mới bắt đầu chuẩn bị.

Chương 302

.....

Vài giờ sau, Hứa Thành đã về đến trong nước, về đến nơi quen thuộc.

Sau khi xuống máy bay, Tiểu Muộn, Ngô Tà và Bàn Tử đã sớm đợi ở ngoài sân bay.

Hứa Thành kéo hành lý, nhìn thấy ba bóng dáng quen thuộc, liền mỉm cười đi tới.

Bàn Tử thấy Hứa Thành, liền lập tức tiến lên đấm một cú vào vai anh.

"Thằng nhóc nhà cậu lần này đi Nhật Bản chơi vui nhỉ!

Thế mà không rủ Bàn gia đây đi cùng!" "Lần này đi Nhật Bản có việc phải làm, tôi biết được một bí mật lớn ở đó, lát nữa kể cho anh nghe!" Hứa Thành cố ý hạ thấp giọng, khiến Bàn Tử phấn khích không thôi.

Nhưng Ngô Tà lại tiến lên đẩy Bàn Tử ra, nói một cách bực bội: "Bàn gia, chuyện cơ mật như vậy mà anh định nói ở đây à?" "Cũng... cũng đúng." Bàn Tử gãi gãi sau gáy cười, Ngô Tà thì nhìn Hứa Thành nói một câu: "Đi thôi!

Tôi lái xe đến rồi." Từ đầu đến cuối, Tiểu Muộn vẫn luôn đứng ở đó, cho đến khi bốn người đón Hứa Thành từ sân bay về nhà, ngồi ăn lẩu trong một căn nhà nhỏ, anh mới nói một câu, đó là: "Về là tốt rồi!" Hứa Thành nghe vậy, khẽ gật đầu với Tiểu Muộn, Tiểu Muộn cũng gật đầu đáp lại.

Lúc này, Bàn Tử gắp một miếng thịt bò vào bát Hứa Thành, giọng

điệu thần bí: "Hứa Thành, bây giờ có thể nói ra bí mật mà cậu biết được rồi chứ!" Ngô Tà thấy vậy, liền ha ha cười lớn, nhưng miệng vẫn nói: "Nói đi!

Tôi cũng khá hứng thú, rốt cuộc là chuyện gì mà khiến cậu cũng phải thần thần bí bí như vậy." Lúc này, trong mắt Tiểu Muộn cũng sáng lên nhìn Hứa Thành.

Hứa Thành nhìn vẻ mặt rõ ràng bắt đầu phấn khích của ba người, sau khi hắng giọng, liền hạ giọng trầm xuống: "Tôi biết được vị trí của một ngôi mộ lớn ở Nhật Bản!" Giọng nói trầm thấp của Hứa Thành vừa phát ra, biểu cảm của ba người tức thì thay đổi. .....

"Thằng nhóc nhà cậu đi Nhật Bản một chuyến mà biết được chuyện tốt động trời như vậy à!" Trong mắt Bàn Tử như thể nhìn thấy từng ngọn núi vàng, thịt trên khuôn mặt béo phị của hắn rung lên.

"Thật sự có thông tin về mộ lớn à?

Cậu không lừa bọn tôi chứ!" Khuôn mặt Ngô Tà trở nên vô cùng phấn khích.

Ngay cả Tiểu Muộn vốn luôn bình tĩnh cũng mở to hai mắt nhìn Hứa Thành.

Hứa Thành tuy đã đoán trước được vẻ mặt của ba người, nhưng vẫn vui vẻ cười.

Ba người bị nụ cười đột ngột của Hứa Thành làm cho có chút tức giận.

Họ chuẩn bị xông lên ấn Hứa Thành xuống để xả giận.

Nhưng lúc này, biểu cảm trên mặt Hứa Thành tức thì trở nên nghiêm túc.

Anh nhìn ba người, từng chữ từng chữ nói ra năm chữ: Lăng mộ

Pharaoh Ai Cập.

Ba người còn lại tức thì hứng thú, rồi ghé đầu lại gần Hứa Thành.

Hứa Thành nhìn hành động của ba người, dở khóc dở cười nói: "Mọi người định làm gì vậy!" "Thông tin về ngôi mộ cấp độ này, đương nhiên chỉ có mấy người chúng ta biết được, tự nhiên phải cẩn thận một chút, nếu không bị người khác biết, Bàn gia tôi tức chết mất!" Thịt trên khuôn mặt tròn vo của Bàn Tử không ngừng rung lên.

Hứa Thành nghe vậy cũng chỉ sững sờ, rồi cũng không để ý nữa, giọng điệu có chút trầm thấp nói: "Lăng mộ Pharaoh Ai Cập mà tôi biết lần này, đến nay Ai Cập vẫn chưa phát hiện ra, tuyệt đối không có kẻ trộm mộ nào vào..." Trong mắt Bàn Tử tức thì sáng lên một luồng sáng: "Không có ai trộm, ngay cả người Ai Cập cũng không biết lăng mộ Pharaoh!

Tôi sắp phát tài rồi!!!" "Tên Bàn Tử chết bầm này, cả ngày chỉ biết tiền tiền tiền, không biết chuyện khác à!" Ngô Tà khinh bỉ nói.

"Này, Tiểu Ngô tử, cậu biết cái quái gì, nếu không có tiền, sống còn có ý nghĩa gì." Bàn Tử lập tức phản kích.

"Để Hứa Thành nói hết đã!" Tiểu Muộn đột nhiên chen vào một câu.

Tức thì Bàn Tử và Ngô Tà đều im lặng.

Cả ba người trong nháy mắt đều đầy mong đợi.

Hứa Thành đối mặt với ánh mắt của ba người, tiếp tục nói: "Lăng mộ Pharaoh Ai Cập mà tôi biết lần này chưa được khai phá!

Mức độ nguy hiểm cao, đồ vật có giá trị cũng không biết có bao nhiêu, có thể không có đồ gì cả, nhưng ngôi mộ lớn này rất quan trọng với tôi, đến mức không thể không đi." Lời của Hứa Thành khiến ba người sững sờ, nhưng họ lập tức lên tiếng: "Cậu đi, chúng tôi sao có

thể không đi!" Trên mặt Hứa Thành hiện lên một nụ cười, trong lòng có chút vui mừng.

Ba người này rõ ràng biết có thể sẽ không kiếm được tiền, rõ ràng là nguy hiểm, nhưng vẫn chọn cùng anh đến Ai Cập.

"Anh em, cậu nói thế là không đúng rồi, đi thám hiểm mộ lớn, sao có thể không gọi Bàn gia tôi chứ?" Bàn Tử cười bỉ ổi.

"Tôi nghe nói xác ướp rất có giá trị, lúc đó tiện tay vơ một ít!

He he he." "Tôi... ngay cả người chết cũng muốn cướp, không sợ mắc bệnh à!" Ngô Tà khinh bỉ liếc nhìn Bàn Tử.

"Sợ gì, có Muộn Du Bình và Hứa Thành ở đây, bất kể là ma quỷ gì, gặp tôi cũng phải quỳ." Bàn Tử càng nói càng phấn khích.

"Mấy thứ như xác ướp thì bớt đụng vào, dù không có lời nguyền Ai Cập thì cũng sẽ có những thứ kỳ quái khác, dù sao chúng ta cũng đã vào bao nhiêu mộ huyệt, cũng đã thấy không ít thứ ma quỷ." Hứa Thành bất lực cười.

"Vậy chúng ta khi nào xuất phát?" Tiểu Muộn trực tiếp lên tiếng hỏi Hứa Thành, ánh mắt anh nghiêm túc, không có một chút sợ hãi nào.

Hứa Thành nghe vậy trầm ngâm suy nghĩ một lúc, rồi mở miệng: "Vậy ba ngày sau đi!

Dù sao tôi cũng phải chuẩn bị một số thứ, nếu không chuẩn bị đầy đủ mà đến Ai Cập, chúng ta có thể sẽ chết thảm." Ba người còn lại nghe vậy cười, rồi không hẹn mà cùng nhau bắt đầu ăn lẩu, hơi nóng bốc lên phả vào mặt họ. .....

Sáng hôm sau, Hứa Thành dậy sớm đi tìm Bàn Tử.

Chương 303

Dù sao gã này mới là người duy nhất trong bốn người có thể dễ dàng tìm được những vật phẩm cần thiết.

Hứa Thành đi rất nhanh, chẳng mấy chốc đã đến cửa hàng của Bàn Tử.

Cửa hàng vẫn vắng vẻ như vậy, gần như không có ai ở ngoài chào hàng.

Hứa Thành trực tiếp đẩy cửa vào, thấy Bàn Tử đang sắp xếp các loại đồ cổ.

"Ối chà!

Bàn Tử, hôm nay anh dậy sớm thế!" Hứa Thành trêu chọc.

"Thằng nhóc Hứa Thành đến rồi à?" Bàn Tử đặt đồ cổ trong tay xuống, đến trước mặt Hứa Thành.

"Chắc chắn là tìm tôi cùng đi mua đồ rồi!

Chẳng lẽ định để tôi đi một mình à?" Hứa Thành bất lực nhún vai, rồi vội vàng lên tiếng thúc giục Bàn Tử: "Nhanh đóng cửa đi, cửa hàng anh cũng không có khách, mở cửa cũng lãng phí thời gian, cùng tôi đi mua vật tư mới là quan trọng nhất." Bàn Tử nghe vậy, không hoảng không vội đến trước bàn trà trong cùng của cửa hàng, bưng chén trà lên uống một ngụm.

Và khoan khoái thở dài một hơi, sau đó mới nói: "Những vật tư đó tôi đã liên lạc với người ta rồi, lát nữa sẽ đến cửa hàng của tôi, nên cậu cứ ở đây mà đợi đi!" Hứa Thành nghe vậy sững sờ, tốc độ của gã này nhanh thật!

Nhanh như vậy đã tìm được vật tư cần thiết. .....

Hứa Thành nhanh chân bước đến bàn trà bên cạnh Bàn Tử, rồi thoải mái dựa vào một chiếc ghế gỗ bắt đầu uống trà.

"Gã này thật không khách sáo!" Bàn Tử bực bội liếc nhìn Hứa Thành hai cái, rồi tiếp tục làm việc của mình.

Dù sao hai ngày nữa là phải đi rồi, không thể để những món đồ quý giá này trong căn nhà này, phải chuyển hết sang nhà Ngô Tà, như vậy mới yên tâm.

Thời gian cứ thế trôi qua trong cuộc sống bình thường, Hứa Thành nhàn nhã uống trà mấy tiếng đồng hồ, cuối cùng trực tiếp bắt đầu xem bản đồ mà hệ thống cấp cho.

Bản đồ mà hệ thống cấp được trình bày dưới dạng ảo trong đầu Hứa Thành, và được tạo thành từ tám bản đồ nhỏ.

Mỗi bản đồ nhỏ đều ghi rõ vị trí của ngôi mộ lớn, nhưng chỉ có vị trí lối vào, không có tình hình bên trong.

Vì vậy, chuyện gì sẽ xảy ra trong những ngôi mộ này, hoặc những thứ tồn tại bên trong, thực ra ngay cả hệ thống cũng không biết.

Cho nên trước khi vào lăng mộ Pharaoh ở Ai Cập, Hứa Thành nhất định phải chuẩn bị chu đáo, nếu không có thể sẽ gặp nguy hiểm bên trong.

Dù sao theo gợi ý của hệ thống, sức chiến đấu của tám con thủ hộ thú đó e rằng không kém Bát Kỳ Đại Xà. .....

Mặc dù bản đồ hệ thống đưa ra rất chi tiết, nhưng ai biết sau khi đến Ai Cập có tìm được không.

Dù sao ở sa mạc mà muốn tìm một mộ huyệt chôn sâu dưới lòng đất, không khác gì mò kim đáy bể, nên dù có bản đồ trong tay, Hứa Thành cũng không dám đảm bảo chắc chắn sẽ tìm được lăng mộ Pharaoh Ai Cập được ghi trên bản đồ. .

Dù sao nơi đó toàn là cát vàng, gần như không có đặc điểm gì, nên dù có bản đồ trong tay, vẫn khó tìm.

Thời gian cứ thế trôi qua trong lúc Hứa Thành xem bản đồ.

Khoảng ba giờ sau, tiếng giày da va chạm với sàn gỗ đánh thức Hứa Thành.

Chỉ thấy một người đàn ông trẻ tuổi mặc vest đen bước vào, khuôn mặt anh tuấn có chút anh khí, tứ chi dù được bao bọc trong bộ vest cũng toát ra cảm giác sức mạnh bùng nổ.

Bàn Tử ngay khi nhìn thấy người đàn ông trẻ tuổi này, liền lập tức tiến lên chào hỏi.

"Ông chủ Trương, ngài đến rồi!" "Chưởng quỹ khách sáo rồi, tôi chỉ đến bàn chuyện làm ăn với ngài, mọi người đều ở vị trí bình đẳng." Người đàn ông trẻ họ Trương dưới sự chào hỏi của Bàn Tử ngồi xuống chiếc ghế gỗ bên cạnh Hứa Thành.

Hứa Thành ngồi bên cạnh ông chủ Trương, cảm nhận được luồng khí huyết sát nhàn nhạt tỏa ra từ người ông chủ Hứa.

Rõ ràng vị ông chủ Trương làm ăn với Bàn Tử này cũng không phải là người tầm thường.

"Ông chủ Trương, đây là người anh em tốt của tôi: người chính bàn chuyện làm ăn lần này." Bàn Tử tươi cười nói với ông chủ, rồi lui sang một bên, để hai người có đủ thời gian bàn chuyện làm ăn.

"Anh Hứa Thành, ngưỡng mộ đã lâu!" Ông chủ Trương trực tiếp đứng dậy đưa một tay về phía Hứa Thành, Hứa Thành cũng đứng dậy đưa một tay ra bắt tay ông chủ Trương.

Tay của hai người bắt tay nhau ba lần trong không trung rồi mới buông ra.

Ngay sau đó, hai người ăn ý gần như đồng thời ngồi xuống ghế.

“Ông chủ Trương, tôi nghe Bàn Tử nói, chuyện làm ăn lần này chủ yếu là bàn với tôi, phải không?” Hứa Thành trực tiếp lên tiếng hỏi.

“Ừm!

Đúng vậy, trang bị cho chuyến đi lần này do tôi toàn quyền phụ trách, lúc đó chỉ cần trả tiền là được.” Ông chủ Trương rất hòa nhã với Hứa Thành.

“Vậy ông chủ Trương thấy, lần này chúng tôi đi Ai Cập, nên chuẩn bị những thứ gì?” Hứa Thành giơ tay rót hai chén trà, và đẩy một chén cho ông chủ Trương.

“Ít nhất mỗi người phải có một bộ áo chống đạn, một con dao quân dụng chiến thuật.” Trong mắt ông chủ Trương lóe lên một chút tinh quang.

“Dù sao trộm mộ ở Ai Cập là một chuyện vô cùng kinh khủng, người bản xứ ở đó có cái nhìn đặc biệt về hành vi này!

Trộm mộ ở Ai Cập, tương đương với việc đào mộ cha mẹ người ta!

Một khi bị phát hiện, chắc chắn sẽ ăn kẹo đồng, nên áo chống đạn là thứ bắt buộc phải có.” Hứa Thành nhíu mày trong nháy mắt.

Chương 304

“Pharaoh ở Ai Cập có địa vị tôn quý đến vậy sao?” “Thân phận địa vị của họ không chỉ dùng từ tôn quý để hình dung, có thể nói họ là thần ở Ai Cập cũng không ngoa.” Trong mắt ông chủ Trương lóe lên một tia hàn quang, dường như đã từng chịu thiệt lớn ở Ai Cập.

“Vậy nếu đã như thế, ông chủ Trương, những trang bị đó của tôi ông cứ chuẩn bị hết đi!

Không cần phải bàn với tôi nữa!

Chỉ cần ông thấy thứ gì hữu dụng, cứ chuẩn bị giúp tôi bốn phần!

Về giá cả thì không thành vấn đề!” Hứa Thành bưng chén trà lên uống một ngụm, giọng điệu bình thản nói.

“Ồ?

Anh Hứa Thành quả nhiên rộng rãi, vậy nếu đã như thế, tôi về chuẩn bị đồ, dự kiến sáng ngày kia có thể giao hết.” Ông chủ Trương trực tiếp đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

“Hợp tác vui vẻ!” “Ừm!

Hợp tác vui vẻ.” Hai người lại bắt tay một lần nữa.

Sau đó ông chủ Trương quay người định đi.

Hứa Thành thấy vậy, tiễn ông chủ Trương ra khỏi cửa hàng của Bàn Tử.

Ngay khi hai người chia tay, trong lòng đều hiện lên một ý nghĩ: “Đúng là một người thú vị!” Hứa Thành sau đó đóng cửa hàng của Bàn Tử lại, rồi quay người đi vào phòng chứa đồ trong cửa hàng.

“Bàn Tử, thu dọn xong chưa?” Trong phòng chứa đồ của Hứa

Thành, anh nhìn Bàn Tử mặt mày lấm lem đang sắp xếp đống bảo vật.

"Sắp xong rồi, sắp xong rồi, cậu ra ngoài uống trà đợi tôi đi," Bàn Tử không thèm quay đầu lại, mải mê thu dọn đồ đạc.

Hứa Thành thấy vậy đành lắc đầu, rồi bước tới giúp Bàn Tử một tay.

"Không cần giúp đâu!

Tôi nhanh lắm!" Bàn Tử cười hì hì với Hứa Thành.

"Thôi đi!

Đúng là đồ ham tiền, giàu sụ rồi mà còn không nỡ bỏ mấy món đồ cổ này!" Hứa Thành liếc nhìn gã béo với vẻ khinh bỉ.

Quả thật, chỉ riêng viên ngọc trai mang về lần trước đã trị giá cả trăm triệu, cộng thêm đống đồ cổ Bàn Tử tích cóp được, gã này đúng là siêu giàu.

Bàn Tử nghe vậy thì cười ha hả.

"Ai lại chê tiền nhiều chứ!" … Hai người dọn dẹp rất nhanh, chưa đầy mười phút, Bàn Tử đã lái xe đến nhà Ngô Tà.

Tại nhà Ngô Tà, Bàn Tử khuân hết bảo vật đồ cổ vào cất giấu.

"Cái gã Bàn Tử chết tiệt này!

Tôi chỉ đi Ai Cập một thời gian thôi mà, cậu định khuân hết đồ nhà cậu sang đây đấy à!" Ngô Tà giật giật khóe miệng.

"Để ở chỗ cậu có người trông coi, không sợ bị trộm.

Như vậy tôi và Hứa Thành đi Ai Cập mới yên tâm được!" Bàn Tử hoàn toàn phớt lờ vẻ mặt khinh bỉ của Ngô Tà, vẫn tự mình khuân đồ vào tiệm.

Dù sao tiệm của Ngô Tà ngày nào cũng có người trông, kẻ bình

thường không có gan lẻn vào.

“Được rồi, Ngô Tà, cứ để anh Bàn Tử mang đồ vào đi!

Kẻo trên đường đến Ai Cập, gã này lại cứ canh cánh trong lòng về mấy món bảo vật của mình!” Hứa Thành cười nói với Ngô Tà.

Nghe Hứa Thành nói vậy, Ngô Tà đành nhún vai, rồi lại liếc Bàn Tử một cái đầy khinh bỉ, đi thẳng đến bên cạnh Hứa Thành.

“Chuyện trang bị lo xong chưa?

Có cần tôi tìm người mua thêm không?” Vẻ mặt Ngô Tà trở nên nghiêm túc, dù sao chuyện trang bị cũng không thể đùa được.

Một khi gặp tình huống khẩn cấp mà trang bị xảy ra vấn đề thì chỉ có con đường chết.

Tuy đó là tình huống xấu nhất, nhưng Ngô Tà không muốn phải trải qua nó.

Dù trong đội có cao thủ như Hứa Thành và Tiểu Muộn, cũng không thể coi những ngôi mộ cổ đó là chốn không người.

“…Cậu đi tìm người mua thêm một bộ dự phòng nữa đi, rồi vận chuyển thẳng đến Ai Cập,” Hứa Thành nhíu mày, suy nghĩ một lát rồi nói.

Ngô Tà nghe vậy liền gật mạnh đầu, rồi quay người vào nhà lấy điện thoại.

Hứa Thành thì tựa vào cửa nhà Ngô Tà, trong đầu lóe lên một ý nghĩ.

Lần này đến lăng mộ Pharaoh ở Ai Cập, tuy Hứa Thành cũng không chắc chắn có thể được con thần thú canh gác đó công nhận, nhưng nếu phải đánh thật, anh cũng không sợ.

Dù sao thì Thiên Vũ Vũ Trảm đang ở trong tay, bên trong phong ấn

toàn bộ sức mạnh của Bát Kỳ Đại Xà, một khi triển khai toàn lực, con thần thú đó dù mạnh đến đâu cũng chắc chắn sẽ bị thương.

Hơn nữa còn có Tiểu Muộn ở đó, Hắc Kim Cổ Đao của anh cũng không phải để làm cảnh.

Vì vậy, lần đi Ai Cập này, điều Hứa Thành lo lắng hơn không phải là những sinh vật kỳ quái bên trong lăng mộ, mà là những kẻ địa phương canh giữ lăng mộ Pharaoh.

Chỉ cần phát hiện ra trộm mộ, e rằng bọn họ sẽ tặng cho mấy viên kẹo đồng ngay lập tức.

Ai Cập nằm trong vùng sa mạc, nhất định phải tìm một người dẫn đường am hiểu môi trường địa phương.

Chương 305

Nếu không, e rằng chưa tìm được mộ huyệt, mấy người Hứa Thành đã lạc lối hoàn toàn trong sa mạc.

Trong lúc Hứa Thành đang suy nghĩ, giọng Ngô Tà vang lên.

“Hứa Thành, cậu cũng vào nhanh đi!

Muộn Du Bình sắp đến rồi.” “Được!” Hứa Thành đáp một tiếng, rồi sải bước đi vào.

Trong phòng, Bàn Tử đang tu ừng ực nước, trông như mấy ngày chưa được uống.

Ngô Tà thì thảnh thơi ngồi bên cạnh, ung dung ăn hoa quả.

Khi thấy Hứa Thành bước vào, Ngô Tà liền ra hiệu cho anh ngồi xuống.

Hứa Thành thấy vậy liền đi tới, tùy ý tìm một chiếc ghế ngồi xuống.

“Hứa Thành, trang bị bên kia cậu tìm ai mua thế, có đảm bảo không?” Ngô Tà nghiêm túc nhìn Hứa Thành.

“Người bán trang bị là do tôi giới thiệu đấy!” Chưa đợi Hứa Thành lên tiếng, Bàn Tử đã thở hồng hộc nói lớn.

Hứa Thành cũng cười gật đầu xác nhận lời Bàn Tử là thật.

“Nếu là Bàn Tử giới thiệu, vậy chắc là không đáng tin rồi!

Sao cậu lại để Bàn Tử giới thiệu người?

Cậu có thể tìm Muộn Du Bình mà!” Ngô Tà nhìn Bàn Tử với ánh mắt đầy nghi ngờ.

Điều này khiến Bàn Tử lập tức không vui, gã liền lết cái thân hình kềnh càng của mình đến bên cạnh Ngô Tà.

"Cậu nhóc này càng ngày càng láo, dám nói Bàn gia tôi không đáng tin!" "Đáng tin sao?" Ngô Tà chẳng thèm để ý đến vẻ tức giận của Bàn Tử, vẫn thản nhiên nói.

"Ngô Tà, lần này chắc cậu nhìn nhầm Bàn Tử rồi!

Người anh ấy giới thiệu lần này hẳn là rất đáng tin, dù sao tôi thấy ông ta tuyệt đối không phải loại lừa đảo," Hứa Thành nhớ lại vị Trương lão bản buổi sáng, khóe miệng hơi nhếch lên, trong mắt ánh lên vẻ tò mò.

"Mà này, Bàn Tử, vị Trương lão bản đó rốt cuộc là người thế nào?" … Vẻ mặt Bàn Tử lập tức trở nên nghiêm trọng khi hai người Hứa Thành nhắc đến Trương lão bản.

"Vị đó không phải người đơn giản đâu!" Bàn Tử đặt chén trà xuống, rồi tựa cả người vào chiếc ghế gỗ, ánh mắt tràn đầy vẻ khó lường.

"Ồ?

Ngay cả anh cũng thấy không tầm thường sao?" Ngô Tà nhìn Bàn Tử đang cố nhét tấm thân vào chiếc ghế gỗ mà cười nói.

"Chẳng phải Bàn gia anh trời không sợ, đất không sợ sao?" Ngô Tà đặt chén trà xuống, ánh mắt sáng rực nhìn Bàn Tử.

Hứa Thành thấy hai người như vậy thì bật cười, rồi ngẩng đầu nói với Ngô Tà: "Đúng như Bàn Tử nói, vị Trương lão bản đó không phải nhân vật đơn giản!" Hứa Thành cầm chén trà lên, dừng một chút rồi thổi nhẹ lớp hơi nóng lượn lờ trên mặt nước trà xanh.

"Tôi có thể cảm nhận được sự phi thường của ông ta!" Vẻ mặt Ngô Tà lập tức thay đổi.

Nếu Bàn Tử nói vị Trương lão bản đó không đơn giản, Ngô Tà tám phần sẽ cho rằng Bàn Tử đang chém gió.

Nhưng nếu đến cả Hứa Thành cũng nói vậy, thì Trương lão bản đó có lẽ thật sự không đơn giản.

Ngô Tà khẽ lắc chén trà bằng bạch ngọc trong tay, trầm ngâm một lúc rồi mới nhìn Bàn Tử hỏi: "Bàn Tử, nếu vị Trương lão bản đó không đơn giản, vậy chúng ta mua đồ của ông ta có vấn đề gì không?" Bàn Tử nghe Ngô Tà nói vậy, dường như cảm thấy bị sỉ nhục, khuôn mặt to béo lập tức đỏ bừng.

"Không thể nào!

Vị Trương lão bản đó không phải loại người ham chút lợi lộc vặt vãnh đâu, danh tiếng trên giang hồ trước nay luôn tốt, tuyệt đối không giở trò trên lô hàng của tôi!" Hứa Thành nghe vậy, trong mắt lóe lên một tia sáng khó hiểu, rồi nháy mắt với Ngô Tà một cái, mới từ tốn nói: "Vậy đi!

Hy vọng hàng của Trương lão bản không làm tôi thất vọng, nếu không đến lúc đó tôi lại phải lãng phí thời gian mua lại!" Ngô Tà vừa thấy Hứa Thành nháy mắt với mình, lại nghe những lời anh nói sau đó, trong mắt đột nhiên lóe lên vẻ kinh ngạc, rồi cũng không nói gì thêm.

Chuyện Hứa Thành bảo chuẩn bị thêm một bộ trang bị cũng được Ngô Tà ghi nhớ trong lòng.

Hứa Thành thấy Ngô Tà không xen vào nữa, bèn mỉm cười, rồi tiếp tục nói với Bàn Tử: "Bàn Tử, nếu đã vậy, chuyện trang bị giao cho anh lo liệu.

Ngày mai vị Trương lão bản đó sẽ mang đồ tôi cần đến!" "Nhanh vậy sao!" Bàn Tử nghe Hứa Thành nói vậy thì rõ ràng sững sờ, có vẻ

rất ngạc nhiên.

"Sao thế?

Vị Trương lão bản đó đích thân nói, sáng mai sẽ mang hàng tôi cần đến!" Hứa Thành thấy phản ứng của Bàn Tử thì nhíu mày, rồi hỏi tiếp: "Chẳng lẽ thời gian ông ta hẹn với anh không giống với tôi sao?" Ngô Tà nghe vậy, tay cầm chén trà rõ ràng khựng lại, cũng ngạc nhiên nhìn Bàn Tử.

Bị hai người nhìn chằm chằm, Bàn Tử cảm thấy khó chịu, vội vàng nói: "Cũng không hẳn, chỉ là vị Trương lão bản đó thường phải ba ngày sau mới bắt đầu giao hàng, chưa bao giờ gặp trường hợp ngày thứ hai đã giao cả!" "Ồ?

Vậy lần này ông ta chuẩn bị đầy đủ nhỉ!" Trong mắt Ngô Tà lóe lên một tia cẩn trọng.

Trong phút chốc, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên có chút kỳ quái, trên khuôn mặt béo phị cũng hiện lên vẻ cẩn thận.

"Được rồi!

Hai người sợ gì chứ!

Dù có vấn đề gì, chẳng phải còn có tôi và Tiểu Muộn sao?" Hứa Thành nhìn hai người cười nói.

"Cũng phải!" Ngô Tà tiếp tục tựa vào ghế uống trà, ngược lại Bàn Tử lại có chút cẩn trọng nhìn Hứa Thành: "Hay là chúng ta hủy giao dịch này, tìm người khác mua trang bị đi!" "Đừng!

Tuyệt đối đừng làm vậy!" Ngô Tà lập tức nhìn Bàn Tử bằng ánh mắt như nhìn kẻ ngốc: "Chuyện trên giang hồ chắc anh rõ hơn tôi chứ!

Nếu làm vậy, vị Trương lão bản đó chắc chắn sẽ nổi điên!" Bàn

Tử lập tức đưa tay gãi gãi sau gáy cười nói: “Tôi chỉ đề nghị vậy thôi, chứ tôi không định làm thế.” Vẻ mặt Ngô Tà lập tức trở lại như cũ, lại nâng chén trà lên uống.

Chương 306

"Trong lòng anh biết là được rồi, chỉ cần không làm chuyện ngu ngốc là tốt!" Vẻ mặt Bàn Tử lập tức trở nên nghiêm trọng, nhưng tay vẫn tùy ý lắc lư chén trà, có thể thấy trong lòng gã lúc này cũng có chút bối rối.

"Yên tâm, Bàn gia tôi lăn lộn trên giang hồ lâu như vậy, mấy chuyện vặt vãnh này tôi làm không biết bao nhiêu lần rồi." Hứa Thành ngồi bên cạnh uống trà, không đưa ra ý kiến gì, dù sao đối với anh, cho dù Trương lão bản kia có vấn đề, anh cũng không sợ.

Cùng lắm thì lãng phí năng lượng hệ thống, trực tiếp hóa thành Phượng Hoàng một lần.

Điều anh lo lắng nhất chính là những nguy hiểm có thể gặp phải trong lăng mộ Pharaoh ở Ai Cập lần này.

Sau khi uống xong chén trà cuối cùng trong tay, Hứa Thành đứng dậy, nói với Ngô Tà: "Hai người cứ lo liệu đi, tôi về trước, tiện thể thu dọn đồ đạc của tôi." Ngô Tà nghe vậy sững sờ, lập tức đứng dậy nhìn Hứa Thành: "Nhanh vậy?" Bàn Tử cũng vội vàng đứng lên, nhìn Hứa Thành.

"Cậu nhóc, không định ở lại ăn tối với bọn tôi à?" Hứa Thành nhìn hai người cười một tiếng, rồi sắc mặt trở nên nghiêm túc.

"Tôi về có chút việc gấp, hai người thu dọn đồ đạc cho xong, ngày mai nghiệm thu hàng hóa xong thì chuẩn bị xuất phát!" … Lời của Hứa Thành khiến Ngô Tà và Bàn Tử sững sờ, nhưng hai người cũng không ngăn cản anh nữa, mà tiễn anh ra cửa.

Sau khi được hai người tiễn ra cửa, Hứa Thành liền gọi một chiếc taxi về nhà.

Về đến nhà, Hứa Thành vào phòng, sau khi xác nhận xung quanh không có tình huống đặc biệt, anh lập tức nhắm mắt lại.

Vừa rồi lúc ở nhà Ngô Tà, giọng nói của hệ thống đột nhiên xuất hiện trong đầu Hứa Thành.

Vì vậy anh mới vội vã trở về.

Bởi vì trong thông tin hệ thống vừa gửi, có thông báo bản đồ đã xảy ra thay đổi.

Hứa Thành nhắm mắt trầm tư, tấm bản đồ sinh động trong đầu anh lập tức thay đổi.

Hình ảnh vốn giống như một tấm bản đồ giấy đột nhiên trở nên sống động, vô số hạt cát vàng ảo ảnh kiến tạo nên một sa mạc hoang vu trong đầu Hứa Thành.

Ở trung tâm sa mạc hoang vu đó, có một ngôi mộ hình tam giác ngược.

Nhưng hình ảnh đến đây thì không thay đổi nữa, chỉ có vô số hạt cát ảo ảnh cuộn trào trong đầu anh.

Đột nhiên, đống cát vàng đó lại biến đổi, từ từ tạo thành những ký tự quỷ dị.

Trong đó có rất ít chữ Hán, gần như không đáng kể, nhưng Hứa Thành đã ghi nhớ chúng lại.

Mấy chữ Hán ít ỏi đó lần lượt tạo thành mấy từ: nguyền rủa, hủy diệt, sa đọa vĩnh hằng.

Hứa Thành nhíu chặt mày.

Dù chỉ có vài từ ít ỏi, anh cũng có thể đoán đại khái ý nghĩa của những văn tự này.

Hứa Thành trong lòng khẽ động, lập tức lấy điện thoại ra bắt đầu

tìm kiếm thông tin về những ký hiệu này trên mạng.

Nhưng sau khi tìm kiếm, Hứa Thành lại không tìm thấy bất kỳ thông tin nào liên quan đến những ký hiệu quỷ dị đó, dù chỉ một cái cũng không có!

Nhưng điều này không khiến Hứa Thành rơi vào trầm tư.

Dù sao thì lăng mộ lần này ở Ai Cập, những ký hiệu này ở Ai Cập nhất định có ý nghĩa gì đó, nếu không hệ thống cũng sẽ không vô duyên vô cớ đưa cho anh những thông tin này.

"Những ký hiệu này đợi đến Ai Cập rồi tìm hiểu lịch sử của nó sau vậy!" Hứa Thành thoát khỏi dòng suy nghĩ, lập tức gọi một cuộc điện thoại quốc tế.

Chỉ vài giây sau, đầu dây bên kia vang lên một giọng nữ quen thuộc.

"Chủ nhân, ngài có gì căn dặn không ạ?" Giọng nói dịu dàng của Yamashita Shizumi lập tức vang lên bên tai Hứa Thành.

"Tôi cần cô lo một việc!" Hứa Thành nói thẳng.

Giọng nói ở đầu dây bên kia lập tức trở nên vui vẻ, dường như chủ nhân của giọng nói cảm thấy rất vui vì có thể giúp đỡ Hứa Thành.

"Chủ nhân, ngài có việc gì ạ?

Tôi, nhà Yamashita, nhất định sẽ hoàn thành!" Giọng điệu của Yamashita Shizumi rất quả quyết.

"Chặng tiếp theo tôi sẽ đến Ai Cập, khoảng ngày kia.

Tôi muốn cô chuẩn bị giúp tôi bốn bộ trang bị có thể dùng để trộm mộ ở Ai Cập, sau đó gửi trước đến thành phố gần sa mạc Ả Rập nhất.

Sau khi tôi đến đó, sẽ có người liên lạc với cô." Trong mắt Hứa Thành lóe lên một ý vị khó tả.

Không phải anh không tin Ngô Tà và Bàn Tử, mà là có chút lo lắng về Trương lão bản kia!

“Tuân lệnh!

Chủ nhân, tôi sẽ chuẩn bị xong tất cả những thứ ngài cần trong hôm nay, sau đó gửi ngay trong đêm đến Giza, thành phố gần sa mạc Ả Rập nhất.” Yamashita Shizumi trầm ngâm một lúc, rồi lại lên tiếng: “Chủ nhân, có việc gì khác cần căn dặn không ạ?” “Không có gì nữa, cứ vậy đi.

Hy vọng cô có thể hoàn thành việc này càng sớm càng tốt.

Ngoài ra, đừng để người không liên quan biết chuyện này!” Hứa Thành dặn dò thêm.

“Chủ nhân yên tâm, tuyệt đối sẽ không có người thừa nào biết chuyện này!” Yamashita Shizumi trực tiếp đảm bảo.

Hứa Thành liền cúp máy, hai mắt nhìn ra vầng trăng sáng vằng vặc ngoài cửa sổ, thì thầm: “Hy vọng chuyến đi Ai Cập lần này thuận lợi.” … Sáng sớm hôm sau, Hứa Thành vội vã đến tiệm của Bàn Tử, lại phát hiện vị Trương lão bản hôm qua đang ngồi trong tiệm.

Chỉ thấy xung quanh Trương lão bản là một hàng những người đàn ông cường tráng mặc vest đen.

Trên người những người đàn ông này đều toát ra một khí thế có thể gọi là hung hãn.

Nhưng dù vậy, Hứa Thành cũng không hề có chút căng thẳng hay sợ hãi nào, anh vẫn sải bước đi vào.

Chương 307

Trương lão bản thấy Hứa Thành lập tức đứng dậy, hoàn toàn không có vẻ hống hách của một ông trùm băng đảng, ngược lại rất lịch sự chào hỏi trước mặt Hứa Thành, còn chủ động đưa tay ra bắt tay anh.

"Chào anh Hứa Thành, hôm nay tôi đến giao hàng đúng hẹn." Trên mặt Trương lão bản luôn nở một nụ cười.

Thấy vậy, Hứa Thành cũng mỉm cười đáp lại: "Chào buổi sáng, Trương lão bản.

Không ngờ hôm nay ông đến sớm vậy, tôi cứ tưởng phải đến trưa mới giao hàng được." Trương lão bản nghe lời Hứa Thành, cũng không tức giận, ngược lại cười lắc đầu.

"Làm nghề này, làm việc tự nhiên cần phải có chút tâm cơ, cũng phải hiểu biết một số chuyện, nếu không tuyệt đối không bền lâu được!" "Ồ?

Vậy sao?" Hứa Thành đi thẳng đến một bàn trà song song với Trương lão bản.

Bên cạnh bàn trà có hai chiếc ghế gỗ đã được chuẩn bị sẵn.

Hai người trực tiếp ngồi xuống.

Ngay lúc ngồi xuống, Trương lão bản ra hiệu cho thuộc hạ, những người đàn ông toát ra khí thế hung hãn lập tức ra ngoài, vài phút sau khiêng một chiếc hòm gỗ lớn vào. … Mấy người đàn ông mặc đồ đen toát ra khí thế hung hãn trực tiếp đặt chiếc hòm trông có vẻ nặng nề trước mặt Hứa Thành và Trương lão bản.

Trương lão bản lúc này đứng dậy, bước tới mở hòm.

Lập tức, đủ loại đồ vật san sát nhau hiện ra trước mắt Hứa Thành.

Trong chiếc hòm to lớn có những công cụ trộm mộ thường thấy như xẻng Lạc Dương.

Điều khiến Hứa Thành kinh ngạc nhất là những khí cụ kim loại tinh xảo bên trong, như móng vuốt hổ, dao quân dụng chiến thuật.

Ánh kim loại không ngừng lóe lên trên đó, trông tuyệt đối không phải thứ mà người bình thường có thể chế tạo ra được.

Bên trong thậm chí còn có một số loại súng ngắn, như Desert Eagle, súng shotgun bốn nòng.

"Thế nào?

Anh em Hứa Thành, đồ của tôi không làm cậu thất vọng chứ!" Trương lão bản tiện tay cầm một khẩu shotgun ba nòng đen tuyền đưa cho Hứa Thành đang uống trà.

Hứa Thành đứng dậy, đưa tay nhận lấy khẩu súng.

Nhưng sau khi nhận súng, anh lại cảm thấy nó nặng đến bất ngờ.

Điều này khiến trên mặt Hứa Thành hiện lên một tia kinh ngạc.

Trương lão bản thấy vậy, mỉm cười, rồi lấy lại khẩu súng từ tay Hứa Thành, trực tiếp tháo dỡ tại chỗ.

Tay của Trương lão bản trông cực kỳ linh hoạt, chưa đầy ba phút, ông ta đã tháo rời khẩu súng rõ ràng khác biệt này.

Một đống linh kiện nhỏ lập tức hiện ra trên bàn trà.

Trong mắt Hứa Thành đột nhiên lóe lên một tia sáng.

Mỗi khẩu súng này đều có thể coi là hàng tinh phẩm, rõ ràng là hàng mới.

Nhưng vị Trương lão bản này lại có thể một lúc lấy ra nhiều như

vậy, quả thực cho thấy ông ta không phải người đơn giản.

"Trương lão bản, đồ của ông quả thực không tồi!

Tôi lấy hết chỗ này!" Hứa Thành ngẩng đầu nhìn thẳng vào mặt Trương lão bản.

"Trương lão bản, ra giá đi!" Trương lão bản nghe vậy không lập tức trả lời, mà dùng thêm ba phút nữa lắp lại khẩu súng, đặt lại vào trong hòm.

Sau đó mới trả lời Hứa Thành: "Chỗ đồ này tôi không lấy tiền của cậu!" Hứa Thành nghe vậy, trên mặt lóe lên vẻ kinh ngạc, rồi trực tiếp ngồi xuống cầm chén trà lên uống, Trương lão bản thấy vậy cũng ngồi xuống.

"Tại sao lại không lấy tiền của tôi?" Giọng Hứa Thành trở nên khó đoán.

"Bởi vì lần sau tôi muốn đổ một ngôi mộ, cần sự giúp đỡ của cậu, chỗ đồ này coi như tiền đặt cọc của tôi." Trương lão bản nói thẳng.

Ông ta không thích lãng phí lời lẽ với người khác, trừ phi người đó có tư cách ngồi nói chuyện với ông ta.

Hứa Thành rõ ràng có tư cách đó.

Ánh mắt Hứa Thành lướt qua chiếc hòm khổng lồ, trên mặt vẫn giữ một nụ cười.

"Ông không sợ tôi chết trong lăng mộ Pharaoh ở Ai Cập sao?

Đến lúc đó chỗ đồ này của ông coi như đổ sông đổ biển!" Trương lão bản lập tức cười lớn.

"Nếu cậu chết trong lăng mộ Pharaoh ở Ai Cập, vậy chứng tỏ tôi đã nhìn nhầm người, đồng thời cũng chứng tỏ những người trên giang hồ đã đánh giá sai về cậu." Trong mắt Hứa Thành tinh quang lóe lên,

rồi trực tiếp bước tới đóng chiếc hòm đen lớn lại.

Ngay sau đó, Trương lão bản cũng đứng dậy nhìn Hứa Thành đang niêm phong chiếc hòm đen: "Hy vọng chúng ta hợp tác vui vẻ!" "Hợp tác vui vẻ!" Hứa Thành quay người lại bắt tay Trương lão bản một lần nữa.

"Nếu đã vậy, lô hàng này tôi giúp cậu gửi đi, nhưng cụ thể là gửi đến đâu?" Trương lão bản nheo mắt ngồi lại vị trí cũ.

"Gửi đến Giza là được!" Hứa Thành tùy ý trả lời.

Nhưng hai chữ "Giza" như có ma lực, trực tiếp khiến tay của Trương lão bản đang định nâng chén trà lên bắt đầu run rẩy.

"Cậu muốn đến sa mạc Ả Rập?" Vẻ bình tĩnh trên mặt Trương lão bản lập tức biến mất.

"Trương lão bản có vấn đề gì sao?" Hứa Thành vẫn bình tĩnh uống trà.

Chương 308

“Không!

Nếu cậu muốn đến sa mạc Ả Rập, chọn Giza làm thành phố trung chuyển quả thực là có lợi nhất.

Vậy tôi sẽ cho người gửi đồ đến Giza ngay trong đêm.” Trương lão bản trực tiếp ra hiệu cho thuộc hạ khiêng chiếc hòm to lớn đi.

Dù sao những thứ này cũng không thể để lộ ra ngoài ánh sáng, nếu bị cảnh sát phát hiện, tuyệt đối không có kết cục tốt đẹp.

“Hẹn gặp lại, anh Hứa Thành.

Hy vọng chúng ta có thể cùng nhau khám phá ngôi mộ cổ tiếp theo!” Trương lão bản chắp tay với Hứa Thành, rồi dẫn thuộc hạ rời đi, chỉ để lại một mình Hứa Thành ngồi trong tiệm của Bàn Tử.

Chỉ thấy Hứa Thành lấy điện thoại ra gọi cho Ngô Tà.

“Ngô Tà, nếu vé máy bay đã đặt xong!

Thông báo cho Bàn Tử và Tiểu Muộn lập tức chuẩn bị xuất phát.” Giọng nói ở đầu dây bên kia rõ ràng khựng lại, rồi giọng Ngô Tà truyền đến.

“Gấp vậy sao, chẳng phải chúng ta nên xuất phát vào ngày mai sao?” “Không còn thời gian nữa, tôi nghĩ chúng ta nên tìm một người dẫn đường ở Ai Cập.

Tôi đã xem trang bị mà Trương lão bản gửi rồi, rất tốt!” Giọng Hứa Thành dừng lại, rồi nói tiếp: “Bây giờ quan trọng nhất đối với chúng ta là thời gian, tôi đã cho người tra rồi, gần đây chênh lệch nhiệt độ ngày đêm ở Ai Cập ngày càng lớn, vì vậy chúng ta phải đến Ai Cập trước khi môi trường trở nên cực kỳ khắc nghiệt!” Giọng Ngô Tà

lập tức im bặt.

Nhưng sau đó Hứa Thành nghe thấy một tiếng: "Được, tôi đi chuẩn bị ngay," rồi cuộc gọi bị ngắt. … Hứa Thành cất điện thoại, rồi nhanh chóng thu dọn quần áo.

Anh còn tranh thủ ra siêu thị mua một ít bánh quy nén và các vật phẩm khẩn cấp khác cùng nước uống bỏ vào không gian lưu trữ của hệ thống.

Sau đó lập tức ra ngoài gọi xe đến nhà Ngô Tà.

Khi Hứa Thành đến nhà Ngô Tà, lại phát hiện Muộn Du Bình đã đứng trước cửa nhà từ sớm.

Sau lưng anh là thanh Hắc Kim Cổ Đao, trong chiếc áo khoác đen trông anh vô cùng điển trai.

Khi Muộn Du Bình thấy Hứa Thành, anh lập tức bước tới, nhẹ nhàng nói một câu trước mặt Hứa Thành: "Đến rồi!" "Xem ra anh đã đợi lâu rồi!" Hứa Thành đáp lại.

Chỉ thấy Muộn Du Bình nhẹ nhàng gật đầu, rồi đứng bên cạnh Hứa Thành.

"Ngô Tà và Bàn Tử chậm quá!

Bây giờ vẫn chưa thu dọn xong!" Muộn Du Bình hiếm khi phàn nàn một câu.

Hứa Thành nghe vậy, trên mặt hiện lên một nụ cười.

Đúng lúc đó, giọng Bàn Tử truyền đến: "Chết tiệt, Muộn Du Bình, anh học được cách phàn nàn rồi à, anh không phải người như vậy đâu!

Bàn gia tôi chưa bao giờ thấy anh phàn nàn, hôm nay đúng là mở rộng tầm mắt." Chỉ thấy Bàn Tử lắc lư thân hình vạm vỡ chạy ra, ba

lô trên vai rõ ràng đã chứa đầy đồ.

“Ngô Tà đâu?” Muộn Du Bình hỏi.

“Cậu nhóc đó còn chậm hơn tôi!

Nhưng chắc cũng sắp xong rồi!” Bàn Tử lẩm bẩm.

“Vãi, cái gã Bàn Tử chết tiệt này!

Còn dám nói tôi chậm!” Bóng dáng Ngô Tà lập tức xuất hiện trong tầm mắt ba người.

Chỉ thấy Ngô Tà chỉ đeo một chiếc ba lô nhỏ, chạy lon ton tới.

Khi thấy Muộn Du Bình, Ngô Tà có chút ngạc nhiên hỏi: “Anh mang thanh Hắc Kim Cổ Đao đó lên máy bay được sao?” “Nói nhảm, tuyệt đối không được!” Bàn Tử lúc này mới chú ý đến thanh Hắc Kim Cổ Đao trên lưng Muộn Du Bình.

“Không sao, Bàn Tử, anh tìm vị Trương lão bản đó vận chuyển thanh đao của Muộn Du Bình đi là được!” Hứa Thành thản nhiên nói.

“Ừm… chuyện nhỏ này mà phải tìm Trương lão bản sao, trực tiếp nhờ A Nịnh tìm người vận chuyển là được rồi!” Bàn Tử lắp bắp nói ra một câu.

“Không sao!

Trương lão bản rất sẵn lòng giúp tôi!

Anh cứ trực tiếp cử người mang thanh đao đi là được!” Hứa Thành dường như rất tự tin rằng vị Trương lão bản đó nhất định sẽ giúp.

Bàn Tử nghe vậy, có chút nghi ngờ liếc nhìn Hứa Thành, rồi đi sang một bên bắt đầu gọi điện thoại.

Chưa đầy ba phút, Bàn Tử cầm điện thoại quay lại bên cạnh Hứa

Thành, và dùng một ánh mắt kỳ quái nhìn anh.

“Hứa Thành, cậu nhóc nhà cậu không phải có giao dịch gì đó mờ ám với Trương lão bản chứ!” Bàn Tử đột nhiên cười một cách gian xảo.

“Cút xéo!

Không muốn bị ăn đòn chứ!” Trong mắt Hứa Thành lập tức lóe lên một tia lạnh lẽo.

“Chết tiệt… Hứa Thành thật à!

Nhưng Bàn gia tôi không sợ bị ăn đòn!” Bàn Tử dùng tay vỗ vỗ cái bụng bia, tỏ vẻ bất cần.

“Ồ?

Vậy sao?

Chương 309

Vậy tôi sẽ niêm yết giá tất cả đồ trong tiệm của anh rồi đăng lên mạng đấu giá, sau đó để người của nhà nước niêm phong tiệm của anh!" Hứa Thành uy hiếp.

Khuôn mặt Bàn Tử lập tức xịu xuống, vẻ mặt đầy uất ức nói: "Hứa Thành, nếu cậu làm vậy, hai chúng ta tuyệt giao!" Thấy Bàn Tử tỏ vẻ đáng thương, Ngô Tà trực tiếp đá một cước vào cái bụng béo phị của gã.

"Được rồi được rồi, đừng có giả vờ nữa, ai mà thèm mấy món đồ giả trong tiệm của anh chứ!

Cho không tôi cũng không lấy!" Ngô Tà khinh bỉ liếc nhìn Bàn Tử.

"Chết tiệt, cậu nhóc, dám đá tôi!" Bàn Tử lập tức nhe răng múa vuốt lao về phía Ngô Tà.

"Thôi thôi, chúng ta mau xuất phát đi!

Đừng lãng phí thời gian ở đây nữa, dù sao Ai Cập cũng cách chúng ta rất xa!" Hứa Thành ngăn cản hai người đùa giỡn, trực tiếp gọi một chiếc xe.

Chưa đầy nửa giờ, bốn người đã đến cửa sân bay.

Nhưng ở đó đã có một người đàn ông cường tráng mặc vest đen đang đợi sẵn.

Khi thấy bốn người Hứa Thành, người đàn ông đó lập tức bước tới, cung kính hỏi trước mặt Hứa Thành: "Xin hỏi ngài có phải là anh Hứa Thành không ạ?" Hứa Thành nghe vậy, trực tiếp ra hiệu cho Muộn Du Bình đưa thanh Hắc Kim Cổ Đao trên lưng cho người đàn ông đó.

Nhưng Muộn Du Bình sau khi tháo thanh đao xuống, lại đưa vào tay Hứa Thành.

Hứa Thành cầm thanh Hắc Kim Cổ Đao, cười với Muộn Du Bình một tiếng, rồi quay đầu nghiêm túc nhìn người đàn ông mặc đồ đen.

"Thanh đao này rất quan trọng đối với anh em của tôi, ông chủ của anh tốt nhất đừng làm mất nó, nếu không…" Ánh mắt Hứa Thành lạnh lẽo lóe lên.

Người đàn ông mặc vest đen lập tức rùng mình, rồi cố gắng trấn tĩnh đáp lại: "Ngài yên tâm!

Ông chủ của tôi đã dặn dò, thanh đao này sẽ không bị mất, nếu có mất, cho dù phải lật tung cả Ai Cập, cũng sẽ tìm lại cho ngài!" Khí thế trên người Hứa Thành lập tức thu lại, rồi dùng một giọng nói thờ ơ: "Không mất là tốt nhất!

Tôi hy vọng sẽ không có bất kỳ sự cố nào xảy ra!" Sau đó anh đưa thanh Hắc Kim Cổ Đao cho người đàn ông mặc đồ đen rồi bốn người đi vào sân bay.

"Lăng mộ Pharaoh Ai Cập, ta đến đây…" Bốn người ngồi trên máy bay đến Giza, nhưng trạng thái tinh thần lại cực kỳ tốt.

Dù sao ngoài Hứa Thành ra, ba người còn lại đã nghỉ ngơi thoải mái ở nhà một thời gian dài, chỉ có Hứa Thành đến Uy quốc giải quyết vấn đề Bát Kỳ Đại Xà.

"Hứa Thành, chúng ta bay đến Giza, vậy điểm đến cuối cùng là ở đâu?" Bàn Tử hạ thấp giọng, cẩn thận nhìn xung quanh.

Hứa Thành thấy bộ dạng của Bàn Tử, mỉm cười, rồi cũng hạ giọng cực thấp.

"Mục tiêu cuối cùng của bốn chúng ta là sa mạc Ả Rập!" Muộn Du Bình nghe đến sa mạc Ả Rập, lập tức nhíu mày.

“Hứa Thành, nơi chúng ta cần đến ở sâu trong sa mạc sao?” “Ừ, đúng là ở sâu trong sa mạc!” Hứa Thành bất đắc dĩ xòe tay.

“Tự tiện vào sa mạc là một việc rất nguy hiểm!

Xem ra chúng ta phải làm như lần trước, tìm một người dẫn đường đáng tin cậy, nếu không chúng ta có thể sẽ bị lạc trong sa mạc Ả Rập,” vẻ mặt Ngô Tà trở nên nghiêm trọng.

Dù sao vào sa mạc không phải chuyện đùa, nếu không may bị lạc trong đó, có thể sẽ dẫn đến tử vong.

Vì vậy, những người không quen thuộc, không hiểu rõ về sa mạc nhất định phải tìm một người bản địa trước khi vào, như vậy cơ hội sống sót mới lớn hơn nhiều.

Nếu không, một mình đi vào sa mạc thám hiểm, không khác gì tìm đến cái chết.

“Chúng ta đương nhiên phải tìm một người dẫn đường bản địa, nhưng tôi e là khó tìm,” khóe miệng Hứa Thành lộ ra một nụ cười khổ.

“Chắc chắn là khó tìm rồi!

Dù sao nơi hung danh lừng lẫy như sa mạc Ả Rập tự nhiên sẽ không có nhiều người muốn vào,” Bàn Tử đột nhiên cắt ngang lời Ngô Tà, liếc nhìn cậu ta một cái đầy khinh bỉ.

“Đúng vậy, như Bàn Tử nói, sa mạc Ả Rập luôn là một tuyệt địa, chỉ có những người thông thạo nhất mới có thể tồn tại trong đó, nếu chúng ta tự tiện vào, vậy thì chỉ có cái chết chờ đợi,” giọng Hứa Thành có chút trầm thấp.

“Người dẫn đường thì dễ tìm, chỉ sợ họ không muốn dẫn chúng tôi vào sa mạc Ả Rập,” Muộn Du Bình ngẩng mắt nhìn Hứa Thành.

“Đúng vậy, dù sao sa mạc Ả Rập cũng là một khu vực cấm, người có gan xông vào tự nhiên hiếm như lông phượng sừng lân,” trong mắt Hứa Thành lóe lên một tia lo lắng.

“Kệ nó chứ, nghĩ nhiều làm gì, thà ngủ thêm một giấc, bổ sung giấc ngủ cho tôi còn hơn,” Bàn Tử giơ tay ra hiệu, rồi tựa vào ghế bắt đầu ngáp.

“Vãi… nghỉ ngơi nhiều ngày như vậy, chưa nhàn rỗi chết cậu à, bây giờ còn ngủ bù!” Ngô Tà bực bội liếc Bàn Tử một cái, trong mắt tràn đầy vẻ khinh bỉ.

“Cứ tưởng Bàn gia tôi nhàn rỗi như cậu à, lão tử cả ngày bận rộn với cửa hàng, còn phải khuân vác đủ thứ, bây giờ không mệt sao được?” Bàn Tử tựa cả người vào ghế, rồi giơ một ngón giữa ra khinh bỉ nhìn Ngô Tà.

Sau đó ngủ thiếp đi trước mặt ba người.

“Heo à?

Ăn no rồi lại lười biếng!” Ngô Tà đưa tay vỗ vai Bàn Tử, rồi nói với vẻ mặt cạn lời.

“Thôi, Ngô Tà, để anh Bàn Tử ngủ một lát đi!

Dù sao anh ấy cũng đã bận rộn cả ngày lẫn đêm,” Hứa Thành thấy cảnh tượng này, khóe miệng hơi nhếch lên.

Ngô Tà nghe vậy liền nhẹ nhàng gật đầu xác nhận.

Muộn Du Bình lúc này lại ngẩng mắt nhìn Hứa Thành hỏi.

“Lăng mộ Pharaoh Ai Cập mà chúng ta muốn đến có vị trí chính xác không?” Giọng anh rất thấp, dường như chỉ có ba người có thể nghe thấy.

Hứa Thành nghe lời Muộn Du Bình, sắc mặt liền đanh lại, lập tức

trở nên thận trọng.

Chương 310

"Vị trí ngôi mộ lần này chúng ta chỉ có phương hướng đại khái, phải tìm một người thông thạo sa mạc Ả Rập mới có thể tìm được ngôi mộ chúng ta muốn đến trong sa mạc mênh mông đó!" Vẻ mặt Muộn Du Bình và Ngô Tà lập tức trở nên nghiêm trọng, bởi vì ở Ai Cập tìm một người thông thạo sa mạc Ả Rập không khó.

Khó là khi người ta phát hiện họ muốn đi trộm mộ, lại còn là lăng mộ Pharaoh Ai Cập, e rằng sẽ trực tiếp tặng cho một đống kẹo đồng.

Dù sao ở đất nước Ai Cập, địa vị của Pharaoh không thể so sánh được, nếu phát hiện có người muốn đến trộm mộ của vị Pharaoh đáng kính!

E rằng trong phút chốc có thể tập hợp được một lực lượng vũ trang địa phương, rồi đánh những kẻ dám xâm nhập lăng mộ Pharaoh thành cái sàng.

"Vậy cậu định làm thế nào?" Hai mắt Ngô Tà nhìn chằm chằm Hứa Thành.

Muộn Du Bình trong phút chốc cũng trở nên cẩn trọng.

"Chuyện này tôi đã có cách rồi!" Trong mắt Hứa Thành lóe lên một tia sáng, rồi nói tiếp: "Người đó chắc hẳn đang đợi chúng ta ở Ai Cập!" "Vậy à!" Ngô Tà lập tức nhẹ nhõm, thoải mái tựa vào ghế, hai mắt đảo một vòng, rồi lập tức nghiêng người về phía Hứa Thành: "Trang bị tôi cần cũng đã cho người gửi đến Giza rồi, bây giờ cũng không cần lo lắng vị Trương lão bản kia giở trò!" … "Ồ?

Lô hàng đó đã chuẩn bị xong rồi à!" Hứa Thành hài lòng gật đầu với Ngô Tà.

Ngay sau đó, Muộn Du Bình kỳ quái nhìn Ngô Tà và Hứa Thành một cái, rồi mở miệng: "Tại sao phải chuẩn bị hai bộ trang bị?

Chẳng phải Bàn Tử trước đó đã liên hệ với vị Trương lão bản kia lấy một bộ rồi sao?" Trên mặt Ngô Tà lập tức hiện lên một nụ cười khó hiểu, trong mắt anh lập tức xuất hiện một tia cảnh giác.

"Thân phận bối cảnh của vị Trương lão bản đó không đơn giản!

Vì vậy chúng tôi có chút lo lắng ông ta sẽ giở trò trong trang bị đưa cho chúng ta, nên Hứa Thành bảo tôi chuẩn bị thêm một bộ dự phòng!" Muộn Du Bình nghe vậy sững sờ, rồi nhẹ nhàng gật đầu.

Do thời điểm này ít người đến Ai Cập, bốn người lại ngồi khoang thương gia, nên chỉ có bốn người họ ở trong đó.

"Nghỉ ngơi trước đi!

Dù sao máy bay cũng phải bay một lúc lâu!" Ánh mắt Hứa Thành lướt qua mặt hai người.

Ngô Tà và Muộn Du Bình nghe vậy, không hẹn mà cùng gật đầu, rồi tựa vào ghế bắt đầu nhắm mắt trầm tư.

Tuy khoang hạng sang này có thể điều chỉnh độ cao ghế, biến nó thành một chiếc giường nhỏ, nhưng ba người rõ ràng không làm vậy.

Dù sao tinh thần của ba người đều tốt, không cần quá nhiều thời gian ngủ. … Thời gian trôi như nước chảy, nhanh chóng đến nơi xa. … Hứa Thành và bốn người cuối cùng đã đến Giza, Ai Cập.

Bốn người vừa xuống máy bay, một người đàn ông mặc vest lịch sự bước tới, trên ngực anh ta có một biểu tượng của nhà Yamashita.

Rõ ràng anh ta được Yamashita Shizumi cử đến đón bốn người Hứa Thành.

"Ngài Hứa Thành!" Người đàn ông Nhật Bản đó đến trước mặt

Hứa Thành, cung kính hành lễ.

“Ồ?

Yamashita Shizumi cử cậu đến à!” Hứa Thành có chút ngạc nhiên nhìn người đàn ông có khuôn mặt hơi âm nhu trước mặt.

Người đàn ông có khuôn mặt âm nhu này là một trong những quản sự của nhà Yamashita.

Khi Hứa Thành ở nhà Yamashita, anh ta toàn quyền phụ trách việc ăn ở đi lại của Hứa Thành.

“Có thể phục vụ ngài Hứa Thành là vinh hạnh của tôi!” Sơn Hạ Âm Trúc cúi gập người chín mươi độ trước Hứa Thành.

“Được rồi, được rồi, đứng lên đi!” Hứa Thành cười với Sơn Hạ Âm Trúc.

Sơn Hạ Âm Trúc lập tức đứng thẳng dậy, và cung kính nói: “Mời các vị đại nhân di chuyển sang bên này, tôi đã chuẩn bị xe riêng và tiệc đón tiếp cho các vị.” Bàn Tử vừa nghe có đồ ăn, lập tức vui vẻ đến trước mặt Sơn Hạ Âm Trúc.

“Anh đã sắp xếp xong chỗ ở cho chúng tôi chưa?” “Vâng, thưa đại nhân, mọi việc tôi đã chuẩn bị đầy đủ!” Sơn Hạ Âm Trúc không hề vì lời nói và hành động của Bàn Tử mà tức giận, vẫn rất lịch sự.

Ngô Tà thấy vậy, mặt giật giật, rồi nhanh chóng bước tới một tay kéo Bàn Tử lại, miệng khinh bỉ nói: “Mẹ nó… giàu như vậy rồi!

Còn quan tâm đến chút tiền phòng với tiền ăn à.” Bị Ngô Tà một tay kéo lại, Bàn Tử lập tức không vui.

“Chết tiệt!

Bàn gia tôi là loại keo kiệt bủn xỉn đó sao?

Tôi chỉ hỏi thôi mà.” Hứa Thành nhìn hành động của Bàn Tử, trên

mặt lộ ra một nụ cười bất đắc dĩ, rồi nhìn Sơn Hạ Âm Trúc nói: "Nếu đã vậy, thì làm phiền cậu rồi!" Trên mặt Sơn Hạ Âm Trúc lập tức hiện lên vẻ kích động và tự hào.

"Có thể phục vụ ngài Hứa Thành là vinh hạnh của tất cả mọi người trong nhà Yamashita chúng tôi!" Sơn Hạ Âm Trúc trong lòng vô cùng kích động, bởi vì từ khi Hứa Thành ở Uy quốc chém giết Bát Kỳ Đại Xà, anh ta đã cảm nhận được sự mạnh mẽ của Hứa Thành.

Hứa Thành có thể dẫn dắt nhà Yamashita đi giết thần.

Vì vậy, mỗi người trong nhà Yamashita đều cảm thấy vô cùng vinh hạnh khi có thể giúp Hứa Thành làm việc.

Hứa Thành cảm nhận được sự tôn kính từ tận đáy lòng của Sơn Hạ Âm Trúc, trên mặt không tự chủ được lộ ra một nụ cười, rồi ra hiệu cho ba người Ngô Tà.

Sau đó, Sơn Hạ Âm Trúc dẫn họ lên xe và lái đến một khách sạn sang trọng ở Giza.

Khách sạn được trang trí cực kỳ xa hoa và lộng lẫy, mọi thứ trong tầm mắt đều là màu vàng chói lọi.

Bàn Tử lập tức có chút ngây người, vốn tưởng Sơn Hạ Âm Trúc sẽ tùy tiện tìm một nơi ở cho họ, không ngờ lại là một nơi sang trọng như vậy.

"Chết tiệt… Hứa Thành, người bạn Nhật Bản này đối với cậu rất tôn kính, xem ra rất có tiền à!" Bàn Tử lập tức di chuyển thân hình kềnh càng của mình đến bên cạnh Hứa Thành, nói nhỏ.

"Lúc nào anh mới có thể bớt tham tiền đi!" Hứa Thành bực bội trừng mắt nhìn Bàn Tử.

Chương 311

"Tôi tham tiền chỗ nào chứ… tôi chỉ có chút hứng thú với người bạn này thôi!" Mắt Bàn Tử lập tức híp lại, trông vô cùng gian xảo.

"Tôi thấy anh có hứng thú với tiền thì có!" Ngô Tà khinh bỉ nhìn Bàn Tử.

Đúng lúc Bàn Tử định phản bác, Sơn Hạ Âm Trúc quay lại trước mặt Hứa Thành, dẫn mấy người Hứa Thành đi thang máy lên tầng cao nhất của khách sạn sang trọng này.

Mấy người vừa bước vào phòng, một luồng khí xa hoa lập tức ập vào mặt.

Mắt Bàn Tử lập tức sáng lên. … "Vãi… đây là phòng tổng thống à!" Bàn Tử trực tiếp đi đi lại lại trong căn phòng rộng lớn.

Căn phòng này có tổng cộng sáu phòng ngủ, hai phòng khách, hai phòng tắm, các loại đồ đạc, thiết bị đều đầy đủ, và tất cả đều là hàng hiệu nổi tiếng quốc tế.

"Thôi đi Bàn Tử, đừng có làm mất mặt nữa, mau quay lại đây!" Ngô Tà một tay che mặt nói với Bàn Tử đang chạy lung tung trong phòng.

"Nói bậy!

Bàn gia tôi làm mất mặt lúc nào!" Bàn Tử trực tiếp nằm trên một chiếc sofa da thật, vắt chân chéo nguẩy đáp lại.

Ngô Tà thấy cảnh này, mặt cũng bắt đầu không tự chủ được co giật.

Hứa Thành thì cười ha hả với Sơn Hạ Âm Trúc: "Bạn của tôi làm cậu chê cười rồi!" "Ngài Hứa Thành nói đùa, bạn của ngài rất thú vị!"

Sơn Hạ Âm Trúc vẫn cung kính đứng bên cạnh Hứa Thành.

“Nếu đã vậy, cậu đi lo việc của mình trước đi, chắc hẳn cậu còn có việc khác!” Hứa Thành nhìn Sơn Hạ Âm Trúc khiêm tốn.

“Tuân lệnh, ngài Hứa Thành, tôi đi chuẩn bị tiệc đón tiếp cho ngài trước, lát nữa tôi sẽ lên thông báo cho ngài.” Sơn Hạ Âm Trúc cúi chào Hứa Thành một cái, rồi rời đi.

Chỉ để lại bốn người Hứa Thành trong căn phòng rộng rãi.

“Mấy người chọn phòng đi, cất hành lý trước đã!” Hứa Thành phất tay với ba người còn lại, rồi đi thẳng vào một căn phòng.

Bàn Tử thấy vậy liền theo sát phía sau Hứa Thành chọn một phòng.

Ngô Tà và Muộn Du Bình thì sao cũng được, dù sao phòng suite sang trọng như vậy, phòng nào cũng được trang bị đầy đủ.

Hứa Thành ném vali hành lý của mình vào phòng, rồi gọi điện thoại cho Trương lão bản.

“Trương lão bản?

Tôi là Hứa Thành, không biết thanh Hắc Kim Cổ Đao của bạn tôi đã đến chưa!” Đầu dây bên kia đột nhiên truyền đến một giọng nam.

“Anh Hứa Thành, yên tâm, thanh Hắc Kim Cổ Đao của bạn anh đã được gửi đến Giza, Ai Cập, tôi sẽ cho người đưa đến tận tay anh.” “Nếu đã vậy, thì cảm ơn Trương lão bản!” Hứa Thành cười đáp lại rồi cúp máy.

Nhưng nụ cười trên mặt anh lập tức tắt ngấm ngay khi cúp máy.

Họ vừa mới nhận phòng khách sạn, mà Trương lão bản đã nói sẽ đưa Hắc Kim Cổ Đao đến tận nơi, rõ ràng là ông ta biết địa chỉ của Hứa Thành và những người khác.

Nhưng Hứa Thành chưa bao giờ nói với Trương lão bản họ sẽ ở đâu, điều này không thể không khiến Hứa Thành suy nghĩ lung tung.

"Thật thú vị!

Không biết vị Trương lão bản này rốt cuộc muốn làm gì!

Điều tra địa chỉ của mình!" Khóe miệng Hứa Thành lóe lên một tia lạnh lẽo, rồi anh lại gọi một số điện thoại khác.

"Yamashita Shizumi?" Lập tức, đầu dây bên kia truyền đến một giọng nữ dịu dàng: "Chủ nhân!

Lô trang bị của ngài đã chuẩn bị xong, tôi sẽ lập tức cho Sơn Hạ Âm Trúc mang đến cho ngài." Hứa Thành nghe vậy "ừm" một tiếng, rồi ra lệnh: "Cử người điều tra rõ xem phía sau tôi có con kiến nhỏ nào không!

Nếu có thì nghiền nát nó đi." Yamashita Shizumi ở đầu dây bên kia lập tức rùng mình, rồi hít sâu một hơi, cung kính đáp lại: "Tuân lệnh, chủ nhân." "Cứ vậy đi, bảo Sơn Hạ Âm Trúc nhanh chóng đi làm việc này, tôi không thích có kiến theo sau, nếu không lỡ tôi tức giận giẫm chết nó, sẽ có chút phiền phức." Trong mắt Hứa Thành lóe lên một tia lạnh lẽo.

Sau đó, Hứa Thành trực tiếp cúp máy, rồi đến bên cửa sổ trong phòng, một tay đẩy cửa sổ ra.

Lập tức, cát vàng xa xa như muốn lan vào lãnh thổ quốc gia.

Hứa Thành nhìn ra xa, chỉ thấy cát vàng bay lượn trong không trung và sa mạc vàng óng trải dài vô tận.

Lăng mộ Pharaoh đó nằm trong sa mạc rộng lớn vô tận, Hứa Thành và những người khác phải đi theo phương hướng trên bản đồ để tiến vào khu vực cấm không người này.

Hứa Thành nhìn sa mạc rộng lớn vô tận một lúc rồi trực tiếp đi ra khỏi cửa phòng, lại thấy Bàn Tử đang lẩm bẩm đòi ăn.

Dù sao trên đường đến Ai Cập, mấy người họ không ăn suất ăn miễn phí mà máy bay cung cấp.

Vì vậy bây giờ, ai cũng có cảm giác hơi đói.

Ngô Tà tuy không gào thét trên sofa như Bàn Tử, nhưng bụng cũng đã kêu ọt ọt.

Vì vậy khi Bàn Tử thấy Hứa Thành, anh ta lập tức nhảy khỏi sofa, đi thẳng đến trước mặt Hứa Thành.

Một khuôn mặt béo phị đầy vẻ uất ức.

"Hứa Thành, tôi theo cậu đi đào mộ, cậu đối xử với tôi như vậy sao, ngay cả một bữa cơm no cũng không cho Bàn gia tôi ăn." Hứa Thành thấy vậy trực tiếp dở khóc dở cười, nhưng cố nén cười.

"Yên tâm, chúng ta bây giờ xuống ăn cơm, Sơn Hạ Âm Trúc đã chuẩn bị xong cho chúng ta rồi, mọi người chỉ cần xuống là được." Bàn Tử nghe tin này, hai mắt lập tức sáng rực nhìn Hứa Thành.

"Vậy còn chờ gì nữa?

Chúng ta mau xuất phát đi!" Bàn Tử lập tức định sải bước ra khỏi phòng suite, lại bị Ngô Tà kéo lại.

Chương 312

"Sơn Hạ Âm Trúc còn chưa tìm Hứa Thành, anh biết nhà ăn ở đâu không?" Bàn Tử nghe vậy sững sờ, đưa tay gãi đầu, vẻ mặt lúng túng nhìn Hứa Thành.

Đúng lúc này, Sơn Hạ Âm Trúc bước những bước thanh lịch đến trước mặt Hứa Thành.

Anh ta cung kính đưa tay mời Hứa Thành: "Ngài Hứa Thành, mời đi lối này!" … "Vậy làm phiền cậu rồi!" Hứa Thành cười với Sơn Hạ Âm Trúc.

Sơn Hạ Âm Trúc lập tức cung kính cúi người: "Ngài Hứa Thành quá lời rồi, có thể phục vụ ngài là vinh hạnh của nhà Yamashita chúng tôi!" "Được rồi!

Không cần những lời khách sáo này!

Dẫn chúng tôi xuống đi!" Hứa Thành vung tay, cười nói với Sơn Hạ Âm Trúc.

Sơn Hạ Âm Trúc lập tức đứng thẳng dậy, đi trước dẫn đường.

Hứa Thành thấy vậy liền giơ một tay ra hiệu cho ba người Ngô Tà.

Ba người lập tức theo kịp bước chân của Hứa Thành.

Năm người đi thang máy đến nhà ăn của khách sạn sang trọng này.

Chỉ thấy Sơn Hạ Âm Trúc đặc biệt đặt một phòng riêng trông cực kỳ đắt đỏ.

Bốn người Hứa Thành theo Sơn Hạ Âm Trúc vào trong phòng riêng sang trọng.

Chỉ thấy một ông lão mặc áo khoác len đen đang ngồi trước bàn tròn rộng lớn.

Trên bàn tròn bày đầy các món ăn, mùi thơm hấp dẫn không ngừng kích thích khứu giác của bốn người.

Sơn Hạ Âm Trúc khi thấy ông lão, lập tức bước tới rót trà cho ông.

Ông lão là một người da vàng tiêu chuẩn, miệng ngậm một điếu xì gà tinh xảo.

"Ngài La Mục, để ngài phải đợi lâu rồi!" Sơn Hạ Âm Trúc có chút tôn kính.

Dù sao ông lão này là một người đàn ông đã đi xuyên qua sa mạc Ả Rập, có kinh nghiệm phong phú và trí tuệ mà người thường khó có được.

Có thể nói ông là người da vàng đáng kính nhất ở địa phương này.

Dù sao ông cũng là người đàn ông duy nhất trong thành phố này chinh phục được sa mạc Ả Rập.

"Cậu nhóc chậm quá!

Tôi đến lâu rồi," La Mục hút xì gà, trong đôi mắt đục ngầu thỉnh thoảng lóe lên tia sáng sắc bén.

"Xin lỗi, ngài La Mục, tôi phải mời mấy người thật sự muốn vào sa mạc Ả Rập đến để thương lượng chuyện dẫn đường," Sơn Hạ Âm Trúc không dám hỗn xược trước mặt người này.

La Mục đang hút xì gà, miệng mở ra, đưa một ngón tay gầy guộc chỉ vào Hứa Thành: "Cậu là người muốn tôi làm người dẫn đường trong sa mạc Ả Rập à!" Hứa Thành lập tức bước tới trước mặt ông lão, kính cẩn nói: "Đúng vậy, thưa lão tiên sinh, tôi chính là người

muốn vào sa mạc Ả Rập, vì vậy xin ngài làm người dẫn đường cho tôi, đưa tôi thuận lợi vào sa mạc Ả Rập lần này, sau đó lại đưa tôi trở về." La Mục nghe vậy, miệng đang hút xì gà lập tức dừng lại, rồi nhìn chằm chằm bằng đôi mắt đục ngầu: "Sa mạc Ả Rập cực kỳ nguy hiểm, ăn no rửng mỡ, không có việc gì làm lại đi tìm chết à!" "Lão già thối tha này, đừng có cậy già lên mặt!

Lúc Bàn gia tôi lăn lộn giang hồ, e rằng ông còn đang ở nhà dưỡng lão," Bàn Tử trực tiếp đứng ra mỉa mai La Mục.

Trong phút chốc, Hứa Thành trực tiếp kéo tay Bàn Tử lại, và bảo gã im miệng.

"Xin lỗi lão tiên sinh, lời nói của người bạn này của tôi có chút kích động!" Hứa Thành đẩy Bàn Tử ra sau.

"Không sao!

Xem ra cậu đúng là đội trưởng của nhóm nhỏ này, nhưng bây giờ nếu muốn vào sa mạc Ả Rập, tôi sẽ không dẫn đường đâu." La Mục liếc nhìn Hứa Thành, rồi nhẹ nhàng vỗ bàn: "Vậy thì ngồi vào bàn đi!" Hứa Thành và mấy người lập tức tiến lên ngồi vào các vị trí xung quanh La Mục.

"Lão tiên sinh, lần này chúng tôi vào sa mạc Ả Rập có việc gấp, vì vậy có thể giúp chúng tôi một tay được không!

Nhất định sẽ hậu tạ!" La Mục nghe vậy, đôi mắt vốn luôn lờ đờ đột nhiên mở to nhìn Hứa Thành.

"Cậu nhóc, không phải tôi không muốn giúp, chỉ là gần đây bão sa mạc quá lớn, có khả năng chúng ta vừa vào sa mạc Ả Rập, sẽ mất phương hướng, cuối cùng thiếu nước uống mà chết trong sa mạc Ả Rập." "Chuyện này chúng tôi không sợ, chỉ lo lắng ngài có thể đưa chúng tôi ra ngoài được không," Hứa Thành mỉm cười nhìn La Mục.

“Đưa ra ngoài thì là chuyện nhỏ, vấn đề là các cậu rốt cuộc muốn vào sa mạc Ả Rập để làm gì!

Chẳng lẽ các cậu không biết, sa mạc Ả Rập là khu vực cấm của sự sống trên thế giới này sao?

Một khi bị lạc trong đó, ngay cả thần tiên cũng không cứu được.” La Mục không khách khí cầm một ly rượu đã rót sẵn uống cạn.

“Khu vực cấm của sự sống cũng không cản được chúng tôi!

Càng không thể giết được chúng tôi, tuyệt đối không thể.” “Nếu đã quyết tâm rồi, vậy thì tôi cũng không có gì để nói nữa!” La Mục uống một ngụm rượu, rồi nói tiếp: “Khi nào các cậu định xuất phát đến sa mạc Ả Rập, thì gọi điện thoại cho tôi.” Hứa Thành cười, dường như đang cảm thán sự phóng khoáng và quyết đoán của ông lão.

“Được rồi, không cần nói nhiều nữa, tất cả ngồi xuống uống trà đi!” La Mục không quan tâm, trực tiếp bắt đầu động đũa, sáu người lập tức bắt đầu ăn uống no nê.

Bàn Tử thấy vậy, trực tiếp cầm lấy đôi đũa gần mình nhất, cũng bắt đầu. … Bốn người Hứa Thành do đói nên ăn rất nhanh, chưa đầy mười phút, đã tiêu diệt sạch sẽ mọi thứ trước mắt.

La Mục nhìn mấy người miệng dính đầy dầu mỡ mà cười, bàn tay đầy nếp nhăn, châm một điếu thuốc Hứa Thành đưa cho hút.

“Chuẩn bị khi nào đến sa mạc Ả Rập?” Hứa Thành nghe vậy lập tức đặt đũa xuống, rồi sắc mặt nghiêm túc, giọng điệu trang trọng nói: “Ngài La Mục, xem ngài có thời gian không, dù sao chúng tôi cũng mời ngài làm người dẫn đường, vì vậy mọi hành trình đều phải xem quyết định của ngài.” Lời nói của Hứa Thành rất khách khí, vì vậy trên khuôn mặt già nua của La Mục cũng hiện lên một nụ cười.

“Mấy ngày này chắc chắn không thể vào sa mạc Ả Rập được.” La

Mục hút một hơi thuốc, gạt tàn thuốc cháy dở xuống bàn ăn.

"Ồ?

Vậy thưa ngài La Mục, chúng tôi phải khi nào mới có thể xuất phát đến sa mạc Ả Rập ạ?" Hứa Thành nhíu mày, nhưng cũng không lên tiếng phản đối đề nghị của La Mục.

Chương 313

La Mục liếc nhìn Hứa Thành đang nhíu mày, rồi trên khuôn mặt già nua hiện lên một nụ cười phóng khoáng.

"Không phải tôi không muốn đưa các cậu vào sa mạc Ả Rập, chỉ là gần đây gió tương đối lớn, bão cát gần như ngày nào cũng hoành hành trong sa mạc Ả Rập, nếu lúc này chúng ta tự tiện vào đó, khả năng lớn sẽ bị chôn vùi vĩnh viễn dưới lòng sa mạc!" La Mục nói đến đây, sắc mặt trở nên nghiêm trọng.

"Ngài La Mục, chúng tôi không nghi ngờ quyết định của ngài, chỉ là chúng tôi vào sa mạc Ả Rập có việc gấp, vì vậy có thể càng sớm càng tốt!" Hứa Thành cười nói với La Mục.

La Mục nghe vậy liền dập tắt đầu thuốc trên bàn gỗ tròn, rồi mở cửa sổ phía sau, nhìn ra những đồi cát vàng óng xa xa: "Tuy sa mạc Ả Rập không phải là sa mạc lớn nhất thế giới, nhưng bí mật ẩn giấu trong đó tuyệt đối là một trong những sa mạc hàng đầu." Hứa Thành lập tức đến bên cạnh La Mục, ngẩng đầu nhìn những đồi cát vàng óng.

"Gần Giza có một dải đất rộng không có ốc đảo, hoàn toàn dựa vào sức người và vật tư mang theo để tồn tại." La Mục hút thuốc, thở ra một vòng khói tròn, rồi nói tiếp: "Khi đó, sa mạc Ả Rập có lẽ không nguy hiểm như vậy, nhưng những năm gần đây, mức độ sa mạc hóa ngày càng nghiêm trọng, đến nỗi những ốc đảo vốn tồn tại trong sa mạc Ả Rập đã biến mất hoàn toàn, những hồ nước nhỏ vốn chảy róc rách nước trong đã hoàn toàn biến thành cát vàng óng." Ông lão dường như đang cảm thán.

"Vậy ngài La Mục cho rằng, chúng tôi nên khi nào đến sa mạc Ả

Rập ạ?" Hứa Thành nhìn khuôn mặt hoài niệm của ông lão hỏi.

"Ít nhất cũng phải một tuần nữa!

Dù sao mấy ngày này là lúc gió ở sa mạc Ả Rập lớn nhất, uy lực của bão cát cũng lớn nhất, một khi chúng ta gặp phải một lần, có thể sẽ bị cát vàng đầy trời chôn vùi trong sa mạc, giống như tôi, suýt chết trong sa mạc Ả Rập." La Mục lại châm một điếu thuốc đặt lên miệng, khẽ thở dài.

Nhưng khi nói về việc từng suýt chết trong sa mạc Ả Rập, trên khuôn mặt đầy nếp nhăn của ông lão không có một chút sợ hãi hay kinh hoàng nào, ngược lại là một vẻ hoài niệm mà Hứa Thành không thể hiểu được.

"Ngài La Mục, nếu đã vậy, vậy ngài thấy mấy ngày này chúng tôi nên chuẩn bị gì không?" Hứa Thành không muốn lãng phí mấy ngày ở Ai Cập, dù sao cũng sắp vào sa mạc Ả Rập, chuẩn bị đầy đủ vẫn hơn.

"Chuyện này tùy các cậu quyết định, nếu muốn ở lâu trong sa mạc Ả Rập!

Vậy nên đến những hoang mạc nhỏ gần Giza để cảm nhận thời tiết Ai Cập!" Trong mắt La Mục đột nhiên lóe lên một tia nghiêm trọng, ông ta lấy ra một điếu thuốc từ túi bên hông đưa cho Hứa Thành.

"Đương nhiên, đây cũng chỉ là đề nghị của tôi, phần lớn vẫn là do các cậu lựa chọn!" La Mục đưa thuốc cho Hứa Thành, rồi lại đưa đôi mắt đục ngầu nhìn ra những đồi cát xa xa và một con sông như đang chảy dòng chảy của sự sống.

"Nhưng nói trước, nếu tôi đưa các cậu vào sa mạc Ả Rập, mà nguyên nhân thất bại cuối cùng có người vì không thích ứng được với sa mạc Ả Rập, vậy thì tôi cũng không còn cách nào khác!" La Mục

nhếch miệng cười tiếp tục nói: “Dù sao khí hậu trong sa mạc thay đổi còn kinh khủng hơn ở Giza, người bình thường không chịu được sự thay đổi nhiệt độ đột ngột đó!” Hứa Thành nghe vậy, châm điếu thuốc La Mục đưa cho, sau khi hút một hơi mạnh, ánh mắt kiên định nhìn La Mục nói: “Yên tâm, ngài La Mục, thể chất của mấy anh em chúng tôi đều tốt hơn người bình thường, thích ứng với môi trường sa mạc chắc cũng không có vấn đề gì lớn, nhưng tôi sẽ nghe theo đề nghị của ngài đến khu hoang mạc bên ngoài để trải nghiệm.” “Vãi!

Hứa Thành điên rồi à?

Có khách sạn không ở, lo lắng thể chất của chúng ta làm gì?” Bàn Tử trong phút chốc lập tức nhảy dựng lên. "Im miệng!

Bàn Tử, không thấy Hứa Thành đang nói chuyện với ông La Mục à!" Ngô Tà trực tiếp bịt miệng Bàn Tử.

Nhưng sức của Bàn Tử đâu phải Ngô Tà có thể bì được, chỉ thấy Bàn Tử vặn vẹo thân hình cường tráng, trong nháy mắt đã thoát khỏi Ngô Tà. "Bàn Tử, nếu không muốn đi trải nghiệm thì cứ ở lại một mình trong Gaza đi!

Tôi sẽ bảo Sơn Hạ Âm Trúc chuẩn bị đầy đủ đồ ăn thức uống cho anh!" Hứa Thành nhìn Bàn Tử cười bất đắc dĩ, anh không muốn bạn mình chết trong sa mạc.

Dù sao thì tuy chưa từng một mình đi vào sa mạc, nhưng anh rất rõ sự nguy hiểm của sa mạc Ả Rập.

Trong sa mạc, nguy hiểm chết người có thể ở khắp mọi nơi, mà đáng sợ nhất chính là sự chênh lệch nhiệt độ ngày đêm cực kỳ khắc nghiệt.

Biết bao nhiêu người thám hiểm sa mạc Ả Rập đã chết vì sự thay đổi nhiệt độ đột ngột đó.

Vì vậy, nếu Bàn Tử không muốn cùng ba người họ đi trải nghiệm sự thay đổi nhiệt độ ngày đêm của sa mạc trước, thì Hứa Thành cũng không thể để anh ta đi cùng vào sa mạc Ả Rập.

Bàn Tử nghe Hứa Thành nói xong, cái miệng oang oang lập tức ngậm lại, vẻ mặt cứng đờ. "Thôi được!

Thôi được!

Tôi đi trải nghiệm sự thay đổi nhiệt độ sa mạc cùng mọi người là được chứ gì!" Bàn Tử ngẩng đầu, lưu luyến nhìn khách sạn sang trọng.. "Được rồi, được rồi, Bàn Tử béo, Hứa Thành bảo chúng ta đi trải nghiệm trước sự chênh lệch nhiệt độ của sa mạc là để chúng ta có thể sinh tồn tốt hơn sau khi vào sa mạc, không lẽ anh tưởng chúng ta vào sa mạc Ả Rập chỉ ở một ngày thôi à!" Vẻ mặt Ngô Tà lập tức trở nên nghiêm túc, ngay cả Muộn Du Bình vốn không thích nói chuyện cũng đứng ra nhìn Bàn Tử: "Tôi muốn đi trải nghiệm!" Bị ánh mắt của ba người nhìn chằm chằm, Bàn Tử nổi hết cả da gà, sau đó vẻ mặt lập tức trở nên đặc biệt nghiêm túc, ngay cả giọng điệu nói chuyện cũng thay đổi. "Không cần phải nhìn tôi nghiêm túc thế đâu!

Tôi chỉ đùa chút thôi mà!

Đề nghị của Hứa Thành thực ra tôi cũng đồng ý!" Trên mặt Bàn Tử thoáng hiện vẻ hiên ngang lẫm liệt.

La Mục bị vẻ mặt của Bàn Tử chọc cười, sau đó quay đầu nhìn ra xa, giọng điệu lập tức trở nên nghiêm túc. "Tôi hy vọng các cậu không đi đùa giỡn, mà hãy nghiêm túc trải nghiệm sự chênh lệch nhiệt độ của sa mạc.

Dù sao thì chênh lệch nhiệt độ ngày đêm ở Gaza so với trong sa mạc Ả Rập chỉ là muỗi!" "Ông yên tâm!

Tôi sẽ giám sát họ, nếu lần trải nghiệm này mà không ra hồn thì

thà không đi còn hơn." Hứa Thành rít xong hơi thuốc cuối cùng, sau đó ném đầu thuốc lá vào thùng rác.

Chỉ thấy anh quay người, nhìn Sơn Hạ Âm Trúc nói: "Âm Trúc, phiền cô đi chuẩn bị mấy việc này, ngày mai tôi sẽ xuất phát đến nơi mà ông La Mục nói!" Sơn Hạ Âm Trúc lập tức cúi người chào Hứa Thành. "Hiểu rồi, Hứa Thành đại nhân, tôi đi chuẩn bị ngay!" Sơn Hạ Âm Trúc lập tức nhanh chân rời khỏi phòng. .....

Trưa ngày hôm sau, Hứa Thành gọi ba người còn lại dậy, đợi ở cửa khách sạn để Sơn Hạ Âm Trúc đến đón họ tới nơi mà La Mục đã nói. "Hứa Thành, sao lại đi tay không thế?

Không phải nên mang theo ít thức ăn và nước uống à?" Bàn Tử nhìn ba người còn lại trên vai cũng trống trơn. "Yên tâm đi!

Bàn Tử, Sơn Hạ Âm Trúc sẽ chuẩn bị giúp chúng ta những thứ cần thiết trong sa mạc.

Chương 314

Chúng ta chỉ đi trải nghiệm vài ngày thôi, sau đó chắc sẽ phải về nghỉ ngơi vài ngày nữa!" Ngô Tà lườm Bàn Tử, hai tay thản nhiên đút vào túi quần. "Ý là chúng ta sẽ quay về!" Trên mặt Bàn Tử lộ ra một nụ cười, sau đó vui vẻ ngâm nga một khúc hát nhỏ.

Lúc này, một chiếc xe việt dã gầm rú lao tới, rồi dừng lại ổn định trước mặt bốn người Hứa Thành.

Cửa xe "cạch" một tiếng mở ra, Sơn Hạ Âm Trúc bước xuống xe, đi đến trước mặt Hứa Thành. "Hứa Thành đại nhân, tôi đã chuẩn bị xong rồi." Sơn Hạ Âm Trúc kính cẩn đứng bên cạnh Hứa Thành. "Vậy đi thôi!" Hứa Thành đi đầu ngồi lên xe việt dã, ba người Ngô Tà thấy vậy cũng vội vàng theo sau, còn Sơn Hạ Âm Trúc thì lên xe cuối cùng.

Sơn Hạ Âm Trúc lái chiếc xe việt dã lao nhanh trên bãi cát vàng óng, làm tung lên cả một trời cát bụi.

Nhưng nơi mà La Mục chỉ cho Sơn Hạ Âm Trúc để trải nghiệm môi trường sa mạc lại nằm ngoài Gaza, đến nỗi mấy người họ phải ngồi xe ít nhất ba tiếng đồng hồ mới đến được đích.

Khoảnh khắc bốn người Hứa Thành xuống xe, trước mắt họ toàn là cát vàng óng ánh cùng với những cơn gió gào thét thổi qua người.

Một ít cát trực tiếp quất vào mặt, khiến họ cảm thấy hơi đau rát. "Mẹ kiếp!

Cái chỗ quỷ quỷ gì thế này!

Nóng chết đi được!" Bàn Tử cởi ngay áo trên người ra.

Ba người Hứa Thành lúc này mới cảm nhận được nhiệt độ cao tỏa

ra từ vầng mặt trời rực rỡ trên bầu trời. "Nhiệt độ ở đây cũng phải ba mươi độ gì đó nhỉ!" Ngô Tà đưa tay lau cái mũi có chút bóng nhờn, nhíu mày nhìn bầu trời xanh không một gợn mây. ..... "Không chỉ vậy." Muộn Du Bình mặc một bộ đồ đen bước xuống xe, ngẩng đầu nhìn mặt trời vẫn đang tỏa nhiệt độ cao. "Chắc là gần 40 độ C rồi!" Muộn Du Bình nhíu mày, vẻ mặt có chút mất bình tĩnh, bởi vì anh biết nhiệt độ ở điểm đến cuối cùng của họ - sa mạc Ả Rập - chắc chắn sẽ cao hơn ở đây.

Nếu ngay cả nhiệt độ ở đây cũng không chịu nổi, thì đừng nói đến chuyện xuyên qua sa mạc Ả Rập để tìm kiếm lăng mộ của vị Pharaoh Ai Cập đó. "Mẹ kiếp!

Tận 40 độ C, sao mà sống nổi!" Mặt Bàn Tử lập tức trở nên khó coi.

Trong bốn người, anh là người nhạy cảm nhất với nhiệt độ cao kiểu này. "Nếu ngay cả nhiệt độ thế này cũng không sống nổi!

Thì mấy người chúng ta không cần phải đến sa mạc Ả Rập chịu khổ nữa!

Dù sao nhiệt độ ở đó chắc chắn cao hơn ở đây." Hứa Thành nhướng mày, rồi dùng giọng điệu trêu chọc nói với Bàn Tử: "Bàn gia của chúng ta không được rồi à?" "Vớ vẩn, đàn ông sao có thể nói không được?

Bàn gia tôi đây là đàn ông đích thực!" Bàn Tử giơ một cánh tay thô kệch chỉ vào mặt mình. "Buồn cười thật, vậy cái gã vừa nãy kêu trời kêu đất vì hơi nóng là ai thế?" Ngô Tà thản nhiên đi lên phía trước mấy người, nhìn đống cát vàng óng ánh mà nhíu mày: "Nếu gió lớn nổi lên, thì theo địa hình ở đây, e là sẽ hình thành bão cát lớn nhỉ!" "Chính xác!

Theo lời ông La Mục, nơi này gần với môi trường bên trong sa

mạc Ả Rập, vì vậy chỉ cần các vị đại nhân có thể sống sót và hoàn toàn thích nghi với môi trường ở đây, thì khi tiến vào sa mạc Ả Rập sẽ có sự đảm bảo an toàn nhất định!" Sơn Hạ Âm Trúc kính cẩn nói với mấy người. "Thích nghi với môi trường ở đây và sống sót được cũng chỉ là có vài phần trăm cơ hội sống sót trong sa mạc Ả Rập thôi sao?" Hứa Thành cảm thấy La Mục có chút nói quá. "Hứa Thành đại nhân, ngài đừng nghi ngờ lời ông ấy nói, vì tôi đã từng làm một nhiệm vụ trong sa mạc, nhưng sa mạc lúc đó chỉ là một sa mạc nhỏ không tên tuổi, vậy mà tôi suýt nữa đã chết trong bãi cát vàng óng đó.

Sa mạc Ả Rập mà ngài sắp tiến vào nổi tiếng khắp thế giới, mức độ nguy hiểm vượt xa cái sa mạc nhỏ mà tôi từng đến." Sơn Hạ Âm Trúc lập tức sửa lại nhận thức sai lầm của Hứa Thành, dù sao sa mạc được mệnh danh là vùng đất cấm của sự sống, nhưng những gì cô nói không phải để nhắc nhở Hứa Thành, mà là nhắc nhở mấy người còn lại.

Dù sao thì Hứa Thành là một tồn tại có thể giết cả thần, Sơn Hạ Âm Trúc luôn có một niềm tin mù quáng vào anh, nhưng bạn bè của Hứa Thành thì Sơn Hạ Âm Trúc lại không mấy lạc quan.

Ngoại trừ người đàn ông thần sắc lạnh lùng, mặc áo khoác dài màu đen ra, thân thủ của hai người còn lại e là không bằng một ninja được huấn luyện nghiêm ngặt từ nhỏ.

Hứa Thành nghe vậy thì sững sờ, rồi có chút kinh ngạc liếc nhìn Sơn Hạ Âm Trúc, dường như đã hiểu ra điều gì đó.

Chỉ thấy Hứa Thành quay đầu nhìn Bàn Tử và Ngô Tà: "Hai người có tự tin thích nghi với môi trường ở đây không?

Nếu không được thì hành động lần này hai người tạm thời đừng tham gia nữa, để tôi và Tiểu Muộn đi là được." "Mẹ kiếp, anh nói vớ vẩn gì thế!

Bàn gia đây có thể trơ mắt nhìn hai người đi mạo hiểm sao, có chết cũng phải chết cùng nhau chứ!

Một cái sa mạc cỏn con sao cản được bước chân của Bàn gia tôi?" Bàn Tử mặt đầy khó chịu nhìn Hứa Thành. "Tôi làm được!

Tôi cũng không thể nhìn hai người đi mạo hiểm được." Ngô Tà ánh mắt kiên định nhìn Hứa Thành.

Lúc này, Hứa Thành và Muộn Du Bình nhìn nhau cười, rồi cùng lắc đầu, đồng thanh nói: "Là bọn tôi xem thường hai người rồi!" "Chẳng phải là nói thừa sao!

Tưởng tôi là Ngô Tà đồ vô dụng đó à!

Bàn gia tôi đây trời không sợ đất không sợ!" Bàn Tử lập tức chống hai tay vào hông. "Nhảm nhí!

Cậu mới là đồ vô dụng!

Chương 315

Một tên Bàn Tử chỉ biết tham tiền hám sắc." Ngô Tà khinh bỉ liếc nhìn Bàn Tử đang chống nạnh với vẻ mặt vênh váo. "Âm Trúc, vì họ đều muốn đi, vậy phiền cô đưa những thứ cần dùng trong sa mạc cho chúng tôi đi!" Hứa Thành hài lòng liếc nhìn Ngô Tà và Bàn Tử, rồi quay đầu cười với Sơn Hạ Âm Trúc. "Tuân lệnh!

Hứa Thành đại nhân." Sơn Hạ Âm Trúc lập tức mở cốp sau xe việt dã, lấy ra từng món đồ từ bên trong.

Chỉ thấy Sơn Hạ Âm Trúc lấy ra hai cái lều, một ít nước uống và lương khô quân dụng, thậm chí còn có hai bộ quần áo giữ ấm, rồi không còn gì nữa. "Mẹ kiếp... sao lại có quần áo giữ ấm, trong sa mạc nóng như vậy cần dùng thứ này sao?" Bàn Tử nhìn thấy quần áo giữ ấm thì cả người như muốn nổ tung. "Không có văn hóa thật đáng sợ!

Anh không biết chênh lệch nhiệt độ ngày đêm trong sa mạc rất lớn à?" Ngô Tà tiến lên cầm một bộ quần áo giữ ấm mân mê trong tay. "Mục tiêu của các vị đại nhân là trong vòng ba ngày đi bộ từ đây đến con sông bên cạnh Gaza, lúc đó tự nhiên sẽ có người đến đón các vị." Giọng nói của Sơn Hạ Âm Trúc vang lên. ..... "Gì!

Bắt tôi đi bộ về Gaza!" Bàn Tử lập tức kích động. "Thôi đi, có gì to tát đâu, đợi đến lúc chúng ta vào sa mạc Ả Rập tìm lăng mộ Pharaoh Ai Cập, e là phải đi không chỉ ba ngày đâu!" Vẻ mặt Ngô Tà không có gì ngạc nhiên, ngược lại còn nghiêm túc đáp lại Bàn Tử.

Bàn Tử bình thường cũng chỉ thích đùa giỡn, nhưng khi gặp chuyện thực sự, anh sẽ không do dự mà làm.

Chỉ thấy Bàn Tử nghe vậy liền im lặng gật đầu, sau đó cùng Ngô Tà tiến lên thu dọn trang bị. "Vậy thì, các vị đại nhân hãy ở đây thích

nghi tốt với môi trường sa mạc nhé!" Sơn Hạ Âm Trúc nói xong, dường như quên mất điều gì, liền dừng lại thân hình đang chuẩn bị lên xe, rồi từ trong túi áo lấy ra một chiếc điện thoại trông giống như Nokia đời cũ đưa cho Hứa Thành. "Hứa Thành đại nhân, đây là điện thoại vệ tinh có thể liên lạc với tôi, hy vọng ngài giữ cẩn thận.

Nếu ngài gặp phải sự cố đột ngột trong sa mạc, có thể gọi điện cho tôi!" Sơn Hạ Âm Trúc hai tay đưa điện thoại. "Ừm?

Được thôi." Hứa Thành ban đầu không định nhận chiếc điện thoại này, dù sao môi trường ở đây đối với người khác có lẽ rất khắc nghiệt, nhưng đối với anh lại là một nơi tốt lành, vì Phượng Huyết trong cơ thể bắt đầu lưu chuyển nhanh hơn, dường như bị kích thích bởi nhiệt độ cao.

Hứa Thành một tay nhận lấy điện thoại vệ tinh, sau đó bảo Sơn Hạ Âm Trúc lái xe về Gaza.

Chẳng mấy chốc, chiếc xe việt dã cuộn theo gió lốc và cát vàng đã biến mất khỏi tầm mắt mấy người.

Chỉ còn lại bốn người và bốn chiếc ba lô trong sa mạc đầy cát vàng này. "Lấy trang bị, đi thôi!" Hứa Thành đi đầu đeo một chiếc ba lô lên và đi về hướng chiếc xe việt dã vừa đi, Muộn Du Bình thấy vậy cũng xách một chiếc ba lô theo sau Hứa Thành.

Cuối cùng, Ngô Tà và Bàn Tử nhìn nhau, dù sao trong hai chiếc ba lô có một cái đựng lều, khá nặng, nên cả hai đều không muốn đeo nó.

Nhưng Ngô Tà mắt nhanh tay lẹ, giật lấy chiếc ba lô không có lều rồi đuổi theo.

Bàn Tử mặt mày sa sầm, sau đó bất đắc dĩ liếc nhìn chiếc ba lô trông có vẻ nặng nề rồi đeo lên đi theo.

Bốn người chịu đựng nhiệt độ gần bốn mươi độ, đi trong sa mạc

đầy cát vàng óng ánh.

Trên mặt đất mềm xốp để lại từng dấu chân một.

Chưa đi được nửa tiếng, trên mặt Ngô Tà đã lấm tấm mồ hôi, còn Hứa Thành và Muộn Du Bình dường như vẫn tràn đầy năng lượng. "Mẹ kiếp... mệt chết Bàn gia tôi rồi!

Rốt cuộc đi đến bao giờ mới hết đây!" Bàn Tử vác ba lô thở hổn hển nói.

Ngô Tà thấy vậy, lập tức đặt ba lô trên vai xuống, rồi tiến lên lấy chiếc ba lô nặng hơn trên vai Bàn Tử đeo lên.

Sau đó anh chỉ tay vào chiếc ba lô ban đầu của mình rồi đi tiếp.

Bàn Tử thấy vậy, đưa tay lau mồ hôi dính nhớp trên trán, trong lòng dâng lên một luồng hơi ấm, rồi lại đeo ba lô lên bắt kịp nhịp độ của mấy người phía trước.

Bốn người cứ thế đi mà không nói một lời, cứ cách một khoảng thời gian Hứa Thành lại cho ba người kia dừng lại uống nước nghỉ ngơi, đến khi bốn người đi được khoảng mười cây số thì trời đột ngột tối sầm lại.

Phía trước vốn sáng sủa bắt đầu trở nên u ám. "Hôm nay đến đây thôi!

Chỗ còn lại ngày mai đi tiếp!" Hứa Thành dẫn mấy người đến sau một đụn cát nhỏ khuất gió, rồi ngồi thẳng xuống đất.

Sau mấy tiếng đi bộ, mặt Ngô Tà và Bàn Tử đều ửng lên một màu đỏ không bình thường, xen lẫn chút tái nhợt bệnh tật. "Được rồi, được rồi, hai người mau uống nước ăn gì đó bổ sung đi!" Hứa Thành nhìn gò má đỏ bừng và vẻ mặt chán đời của hai người mà thúc giục.

Ngô Tà và Bàn Tử lập tức lấy bình nước quân dụng từ trong ba lô

ra bắt đầu uống ừng ực.

Hứa Thành thấy vậy, vừa định nhắc hai người uống ít một chút, dù sao nước trong bình là toàn bộ nước uống cho ba ngày.

Chương 316

Nhưng Hứa Thành thấy bộ dạng của họ cũng không nói ra lời ngăn cản, ngược lại Muộn Du Bình mở một bình nước, sau khi chỉ uống ba ngụm liền đưa cho Hứa Thành, ý bảo anh uống.

Hứa Thành sững sờ nhìn bình nước trong tay, rồi cười đưa lại cho Muộn Du Bình, dù sao có hệ thống hỗ trợ, anh không cần lo lắng thiếu nước uống, bởi trong hệ thống không biết có bao nhiêu loại đồ uống có thể bổ sung nước. "Không sao đâu, anh cứ giữ lại mà uống!

Tôi có một bình nước, không cần lo cho tôi!" Hứa Thành đưa bình nước trong tay trả lại cho Muộn Du Bình, sau đó lấy bình nước trong ba lô ra giơ lên, như thể muốn nói mình có nước.

Sau khi uống nước xong, Hứa Thành cùng ba người ăn uống để bổ sung năng lượng.

Sau một hồi ăn no uống đủ, sức lực trong cơ thể bốn người cũng hồi phục được phần lớn.

Nhưng Phượng Huyết trong cơ thể lại đang dần dần khôi phục lại tốc độ lưu chuyển như bình thường. "Chẳng lẽ màn đêm sắp buông xuống!" Hứa Thành lập tức ngẩng đầu nhìn vầng trăng đang dần hiện rõ. ..... "Sắp tối rồi!" Hứa Thành nheo mắt lại.

Bởi vì vào đêm khuya, nhiệt độ trong sa mạc sẽ giảm đột ngột, nên Hứa Thành cũng trở nên cảnh giác.

Chỉ thấy Hứa Thành đứng trước mặt ba người còn lại, vẻ mặt nghiêm trọng: "Tôi dựng lều đây!

Nếu không e là không kịp!" Muộn Du Bình lập tức đứng dậy lấy chiếc ba lô mà Ngô Tà đang đeo, sau đó lấy chiếc lều gấp gọn ra.

Bàn Tử và Ngô Tà thấy vậy lập tức đứng dậy định lấy lại chiếc lều.

Nhưng Muộn Du Bình chỉ nghiêm mặt nhìn hai người. "Thể lực tiêu hao quá lớn, không cần cùng tôi dựng lều!" Muộn Du Bình một tay cầm lều đứng trước mặt Hứa Thành, nhẹ nhàng gật đầu, sau đó bắt đầu dựng lều dưới cồn cát này.

Hứa Thành cũng lập tức lấy ra một chiếc lều gấp gọn và bắt đầu dựng.

Thể chất của hai người đều vượt xa người thường, nên dù đã đi bộ cả ngày, họ vẫn còn đủ sức để dễ dàng dựng xong hai chiếc lều gấp gọn.

Chưa đầy mười phút sau, hai chiếc lều đã hiện ra trước mắt Bàn Tử và Ngô Tà. "Tiểu Muộn, anh và Bàn Tử một nhóm, tôi và Ngô Tà một nhóm!" Hứa Thành nói với Muộn Du Bình.

Chỉ thấy Muộn Du Bình khẽ gật đầu, sau đó tiến lên lấy lương khô quân dụng trong ba lô ra hâm nóng.

Dù sao thì tình trạng sức khỏe của Bàn Tử và Ngô Tà rất tệ, nếu không bổ sung thức ăn, họ sẽ không thể chống chọi được với đêm cực lạnh sắp tới.

Đêm sa mạc, nhiệt độ giảm cực nhanh, nên Muộn Du Bình có thể cảm nhận rõ ràng nhiệt độ đang giảm rất nhanh.

Muộn Du Bình trực tiếp đưa những thức ăn đó cho Ngô Tà và Bàn Tử ăn, sau đó dìu hai người vào lều nghỉ ngơi.

Hứa Thành thì bắt đầu đi tuần tra xung quanh lều.

Chỉ thấy tay anh lóe lên, Thiên Vũ Vũ Trảm xuất hiện trong tay.

Ánh sáng lạnh lẽo sắc bén trực tiếp làm kinh ngạc Muộn Du Bình

vừa mới từ trong lều đi ra. "Hứa Thành, cậu lấy vũ khí ra làm gì?" Muộn Du Bình ngồi xuống trước mặt Hứa Thành. "Thiên Vũ Vũ Trảm!

Chắc anh đã nghe tên nó rồi!" Hứa Thành đưa thanh Thiên Vũ Vũ Trảm trong tay cho Muộn Du Bình.

Muộn Du Bình cũng không từ chối, trực tiếp cầm lấy Thiên Vũ Vũ Trảm, sau đó đứng dậy, thân kiếm sắc bén lạnh lẽo lấp lánh trong không khí đang dần trở nên u ám.

Chỉ thấy Muộn Du Bình đột ngột vận sức, sau đó chém xuống đất.

Một luồng sức mạnh vô hình trực tiếp chém tung lớp cát vàng óng, một rãnh sâu khổng lồ xuất hiện trước mắt Muộn Du Bình. "Thanh đao này thực sự là Thiên Vũ Vũ Trảm!" Muộn Du Bình nhìn thanh trường kiếm trong tay kinh ngạc thốt lên.

Dù sao thì anh đã sống đủ lâu, tự nhiên đã nghe qua tên của thanh kiếm này.

Dù sao trong truyền thuyết, Thiên Vũ Vũ Trảm là vũ khí có thể chém giết Bát Kỳ Đại Xà.

Vừa nãy nghe Hứa Thành nói thanh kiếm này là Thiên Vũ Vũ Trảm, anh còn tưởng Hứa Thành đùa giỡn, nhưng trên thân kiếm lại luôn lấp lánh ánh sáng sắc bén, nên mới muốn xem thử.

Nhưng kết quả là thanh kiếm này thực sự là Thiên Vũ Vũ Trảm! "Cậu lấy thanh kiếm này từ đâu vậy!" Muộn Du Bình kinh ngạc hỏi Hứa Thành. "Giết Bát Kỳ Đại Xà, cướp lại từ tay nó!" Hứa Thành nhướng mày, trêu chọc nói.

Muộn Du Bình nghe Hứa Thành nói vậy, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc. "Cách đây không lâu, trận tuyết lở lớn ở núi Phú Sĩ của Oa Quốc không phải là do Bát Kỳ Đại Xà gây ra chứ!" Hứa Thành nghe

vậy, sắc mặt lập tức trở nên nghiêm trọng. "Đúng vậy, tôi đã làm một việc ở đó, vô tình đánh thức Bát Kỳ Đại Xà đang ngủ say, kết quả là gã đó muốn gây ra động đất lớn để nhấn chìm đảo Oa Quốc, nên tôi đã ra tay!" Trong mắt Hứa Thành lóe lên một tia sát ý.

Muộn Du Bình nghe xong thì không nói gì, chỉ có vẻ mặt ngày càng nghiêm trọng. "Nó sẽ không gây ra động đất, rồi đánh thức những kẻ giống như nó mà chưa chết chứ!" Muộn Du Bình trầm ngâm, rồi nói tiếp.

Chương 317

Hứa Thành mặt lộ vẻ kinh ngạc, không ngờ Muộn Du Bình lại có thể đoán ra ý đồ của Bát Kỳ Đại Xà nhanh như vậy. "Vậy nên trên thân kiếm này có sức mạnh của Bát Kỳ Đại Xà phải không!

Nếu không với sức mạnh tôi vừa dùng, căn bản không đủ để chém ra một rãnh lớn như vậy trên mặt đất!" Muộn Du Bình có chút ghen tị nhìn thanh Thiên Vũ Vũ Trảm trong tay Hứa Thành.

Hứa Thành thấy vậy, nhíu mày, cúi đầu trầm tư một lúc, rồi đưa Thiên Vũ Vũ Trảm cho Muộn Du Bình. "Thanh kiếm này anh cứ cầm dùng trước đi, đợi Hắc Kim Cổ Đao về tay rồi trả lại cho tôi cũng không muộn!" Muộn Du Bình sững sờ, nhưng cũng không khách sáo, trực tiếp đưa tay nhận lấy Thiên Vũ Vũ Trảm.

Ngay sau đó Muộn Du Bình ngẩng đầu nhìn Hứa Thành hỏi: "Vậy cậu dùng gì?" Hứa Thành giơ tay trái lên, một thanh trường kiếm cũng lấp lánh ánh sáng sắc bén xuất hiện trong tay. "Tôi có thanh Lạc Tuyết Kiếm này!" Muộn Du Bình không lấy làm lạ gật đầu, sau đó vẻ mặt trong giây tiếp theo trở nên vô cùng nghiêm trọng. ..... "Nhiệt độ đã giảm đến mức này rồi, tại sao vẫn tiếp tục giảm!" Muộn Du Bình sắc mặt nghiêm trọng.

Anh có thể cảm nhận rõ ràng nhiệt độ trong sa mạc này đã gần bằng không độ.

Lực lượng Phượng Hoàng trong cơ thể Hứa Thành thì đang cuồng nhiệt trào dâng, không ngừng sưởi ấm cơ thể anh. "Theo lời ông La Mục, nhiệt độ giảm đến mức này chỉ là mới bắt đầu thôi." Cơ thể Hứa Thành cũng dần cảm nhận được một chút hơi lạnh.

Ngay cả khi có lực lượng Phượng Hoàng, mặc quần áo mỏng

manh đứng trong sa mạc âm độ cũng sợ là sẽ bị bệnh.

Thể chất của Muộn Du Bình cũng không kém Hứa Thành bao nhiêu, nhưng dù vậy, chỉ mặc một chiếc áo khoác mỏng, anh cũng bắt đầu cảm thấy nhiệt lượng trong cơ thể đang dần mất đi.

Lúc này Hứa Thành trực tiếp đứng dậy, chuẩn bị vào lều lấy hai bộ quần áo giữ ấm, nhưng chưa đến cửa lều.

Đã nghe thấy tiếng la hét của Ngô Tà và Bàn Tử. "Mẹ kiếp... cái chỗ chết tiệt này sao lại lạnh thế!" "Đã nói rồi, đêm sa mạc và ban ngày hoàn toàn là hai thái cực, giờ tin chưa?" "Mẹ kiếp...

Bàn gia tôi tin rồi, không tin nữa thì lão tử sắp biến thành que kem người rồi." Tiếng ồn ào khiến Hứa Thành mỉm cười, chỉ thấy anh tiến lên vén tấm vải che cửa hai cái lều lên.

Hình ảnh của Ngô Tà và Bàn Tử lập tức hiện ra trong mắt Hứa Thành.

Chỉ thấy hai người đang vội vàng mặc quần áo giữ ấm, đặc biệt là Bàn Tử miệng còn lẩm bẩm chửi rủa. "Được rồi, hai người, nhanh mặc quần áo giữ ấm vào, đắp chăn ngủ đi!" Hứa Thành dặn dò hai người một câu. "Cậu và Muộn Du Bình không ngủ à?" Ngô Tà có chút lo lắng nhìn Hứa Thành và Muộn Du Bình đang tuần tra bên ngoài. "Tôi và anh ấy thay phiên nhau gác đêm, nếu không ở đây xảy ra chuyện gì, cả bốn chúng ta đều phải bỏ mạng ở đây." Hứa Thành nhếch miệng cười, sau đó sắc mặt thay đổi, trở nên nghiêm trọng, "Lỡ gặp nguy hiểm, tôi sợ hai người không chạy kịp!" "Có hai người ở đây!

Chúng tôi cần gì phải chạy?" Bàn Tử trước tiên vẻ mặt không tin nhìn Hứa Thành, sau đó bỉ ổi nói tiếp: "Có hai người không phải người thường ở đây, tôi và Ngô Tà có thể ngủ ngon lành!" Hứa Thành bất đắc dĩ lắc đầu với Bàn Tử, nhưng trong lòng không hề có ý nghĩ

mình là bất khả chiến bại.

Kể từ sau trận chiến với Bát Kỳ Đại Xà, anh luôn có một sự cảnh giác đối với những sinh vật bí ẩn trên thế giới này, dù sao từ lời của Bát Kỳ Đại Xà có thể thấy, ngay cả kẻ mạnh như nó cũng không dám hoành hành ngang ngược trên thế giới này.

Sa mạc Ả Rập lại là nơi cư ngụ của một trong tám con thú hộ vệ đó, có thể tồn tại những con quái vật kỳ dị và mạnh mẽ, nên Hứa Thành vô cùng cảnh giác, mới cùng Muộn Du Bình thay phiên nhau gác đêm.

Ngô Tà nghe lời Bàn Tử, lại nhớ đến cảnh tượng Muộn Du Bình và Hứa Thành đối đầu với Huyết thi ngày trước, không khỏi cười khổ lắc đầu, sau đó giọng điệu trở nên nhẹ nhàng: "Vậy thì phiền hai người gác đêm giúp chúng tôi!" Hứa Thành khẽ gật đầu, sau đó thả tấm vải cửa lều xuống, quay người đi về phía Muộn Du Bình đang tuần tra.

Ngô Tà và Bàn Tử thì nhanh chóng chui vào chăn bắt đầu ngủ. "Hứa Thành, nửa đêm đầu tôi gác, nửa đêm sau cậu gác, thế nào?" Muộn Du Bình nắm chặt Thiên Vũ Vũ Trảm trong tay, sắc mặt nghiêm trọng nhìn Hứa Thành.

Hứa Thành thấy vậy cũng không tiện từ chối, chỉ nặng nề gật đầu, nhẹ nhàng nói một câu: "Cẩn thận một chút, có bất kỳ động tĩnh nào thì gọi tôi!" Muộn Du Bình khẽ gật đầu, sau đó thúc giục Hứa Thành về lều ngủ.

Còn một mình anh thì đi đi lại lại tuần tra trên bãi cát lạnh lẽo.

Gió đêm lạnh lẽo hơn nhiều so với sự nóng nực của buổi sáng và buổi trưa, ngay cả khi mặc quần áo giữ ấm, Muộn Du Bình vẫn không khỏi rùng mình.

Lúc này đã cách lúc Hứa Thành đi ngủ khoảng bốn tiếng, xung quanh yên tĩnh không một tiếng động, chỉ có những cơn gió vẫn gào thét.

Nhưng đúng lúc này, thanh Thiên Vũ Vũ Trảm mà Hứa Thành tặng cho Muộn Du Bình đột nhiên rung lên không kiểm soát.

Thần kinh của Muộn Du Bình trong khoảnh khắc đó lập tức căng thẳng, trong lòng không biết vì sao đột nhiên dâng lên một cảm giác bất an.

Đột nhiên, anh cảm nhận được mặt đất dưới chân rung chuyển, dường như có một sinh vật khổng lồ đang di chuyển dưới lòng đất.

Muộn Du Bình sắc mặt nghiêm lại, vung mạnh Thiên Vũ Vũ Trảm trong tay chém xuống mặt đất, lập tức trên mặt đất xuất hiện một cái hố khổng lồ.

Sau đó Muộn Du Bình không ngừng vung Thiên Vũ Vũ Trảm chạy về hướng ngược lại với lều Hứa Thành đang ngủ.

Nguồn gốc của sự rung chuyển truyền đến từ dưới lòng đất dường như bị rãnh sâu do Muộn Du Bình chém ra thu hút, lập tức đuổi theo Muộn Du Bình.

Đêm đã khuya, khu vực ngoại vi gần sa mạc Ả Rập này nhiệt độ đã giảm đến mức cực hạn.

Trên lều của Hứa Thành cũng bắt đầu kết một lớp sương băng.

Đúng lúc này, Hứa Thành đang chìm trong giấc ngủ sâu bỗng nhiên bị cái gì đó đánh thức, Phượng Huyết trong cơ thể kịch liệt lưu động.

Trong mơ hồ, anh cảm nhận được chất lỏng ấm nóng rơi xuống mặt mình. .....

Chương 318

Chất lỏng dính nhớp chảy trên mặt Hứa Thành, lập tức khiến Hứa Thành đang ngủ say đột nhiên mở mắt.

Lạc Tuyết Kiếm lập tức xuất hiện trong tay, và chém về phía trước.

Nhưng tay anh lại bị nắm chặt, một giọng nói quen thuộc lập tức truyền vào tai anh. "Hứa Thành, là tôi!" Bốn chữ ngắn gọn lập tức khiến Hứa Thành dừng tay, nhìn kỹ lại, thì ra là Muộn Du Bình.

Chỉ thấy lúc này Muộn Du Bình cả người đầy máu tươi, một mùi tanh nồng nặc không ngừng xộc vào mũi Hứa Thành.

Ngô Tà đang ngủ bên cạnh Hứa Thành cũng lập tức bị đánh thức, kinh hãi nhìn vết máu trên người Muộn Du Bình, sau đó nhẹ nhàng đến cửa lều nhìn ra ngoài.

Hứa Thành thu lại Lạc Tuyết Kiếm, mặt đầy kinh ngạc nhìn Muộn Du Bình, trong mắt có một thần sắc khó hiểu.

Anh ngồi dậy, nhìn Muộn Du Bình cả người đầy máu hỏi: "Chuyện gì vậy!

Gặp phải thứ quái quỷ gì rồi!" Giọng Hứa Thành rất nhỏ, chỉ có Muộn Du Bình và Ngô Tà mới có thể nghe thấy lờ mờ. "Sâu!

Sâu khổng lồ!" Muộn Du Bình nghe vậy sững sờ, sau đó có chút khó tin. "Loại sâu gì!

Có thể khiến anh chật vật như vậy!" Trong mắt Hứa Thành lóe lên một tia kinh ngạc.

Hứa Thành đã giao Thiên Vũ Vũ Trảm cho Muộn Du Bình, trong Thiên Vũ Vũ Trảm có chứa sức mạnh của Bát Kỳ Đại Xà, trong tình

huống bình thường, ngay cả Huyết thi cũng không thể đỡ nổi một nhát chém của Thiên Vũ Vũ Trảm. "Thân hình khổng lồ, không có mắt, đầu của nó chính là cái miệng, đầy những chiếc răng nhọn hoắt!" Muộn Du Bình dùng tay còn rảnh rỗi khoa chân múa tay. "Cụ thể lớn bao nhiêu?" Ngô Tà mặt đầy nghiêm trọng nhìn Muộn Du Bình. "Tôi ước tính sơ bộ mỗi con đều dài hơn mười mét." Giữa hai hàng lông mày của Muộn Du Bình cũng lóe lên một tia kinh ngạc, nhưng không hề sợ hãi. "Nhờ có Thiên Vũ Vũ Trảm của cậu, nếu không tôi đã gặp rắc rối rồi!

Thân thể của những con sâu đó rất cứng, nếu không có Thiên Vũ Vũ Trảm trong tay, e là tôi căn bản không làm chúng bị thương được!" Vẻ mặt Hứa Thành dần trở nên nghiêm trọng, chỉ thấy anh lập tức từ tư thế ngồi chuyển sang tư thế nửa ngồi nửa quỳ. "Những con quái vật đó chưa đi phải không!" Trong mắt Hứa Thành lóe lên một tia sát ý. "Chưa đi?" Ngô Tà lập tức thả tấm vải cửa lều xuống, kinh ngạc nhìn Muộn Du Bình.

Muộn Du Bình gật đầu lia lịa, tay cầm Thiên Vũ Vũ Trảm, trên thân kiếm sắc bén không có một vết máu nào, vẫn tỏa ra ánh sáng trắng như tuyết.

Vẻ mặt Hứa Thành hiện lên một tia sát ý. "Cậu muốn giết hết chúng à?" Muộn Du Bình lập tức lắc đầu. "Làm vậy tôi cảm thấy không sáng suốt, vì tôi đã giết hơn mười con, nhưng số lượng lại không ngừng tăng lên!" Trong một khoảnh khắc, Ngô Tà lập tức muốn chui ra khỏi lều.

Nhưng lại bị Muộn Du Bình một tay kéo lại. "Tuy chúng không có mắt, nhưng tai và mũi rất nhạy bén, chỉ cần có tiếng động hơi lớn một chút, chúng sẽ ồ ạt kéo đến!" Ngô Tà nghe vậy sững sờ, sau đó bất đắc dĩ nói: "Vấn đề là tên Bàn Tử chết bầm kia đang ngủ, tôi phải gọi hắn dậy!" Đúng lúc này, một cánh tay thô kệch vỗ vào đầu Ngô Tà.

"Bàn gia tôi dậy lâu rồi, cậu tưởng tôi cũng ngủ say như chết giống cậu à?" Bàn Tử đột nhiên từ bên ngoài chui vào. "Vấn đề là bây giờ chúng ta phải làm gì!" Bàn Tử không hề trêu chọc, ngược lại nghiêm túc nhìn Hứa Thành và Muộn Du Bình.

Trong mắt Hứa Thành lóe lên một tia sáng lạnh, ngay sau đó từ sau lưng lấy ra một cây đinh ba đưa cho Ngô Tà. "Cậu và Bàn Tử cầm cây đinh ba này, thu dọn hai cái lều, tôi và Muộn Du Bình ra ngoài đối phó với đám sâu đó!" Muộn Du Bình nhìn cây đinh ba tinh xảo, một cảm giác bất an truyền đến.

Dường như cây đinh ba này cũng có thể uy hiếp đến tính mạng của anh.

Ngô Tà cầm cây đinh ba trong tay, sau đó cùng Bàn Tử nhìn nhau, tuy không biết cây đinh ba mà Hứa Thành đưa có tác dụng gì, nhưng vì Hứa Thành đã đưa cho họ.

Vậy thì cây đinh ba này chắc chắn có tác dụng kỳ diệu của nó.

Hứa Thành thấy vậy, ra hiệu cho Muộn Du Bình, hai người liền lặng lẽ đi ra khỏi lều.

Bên ngoài lều, vẫn có những cơn gió lốc gào thét, mang theo hơi lạnh kinh khủng.

Lúc này đã là đêm khuya, môi trường trong sa mạc đã gần âm mười độ.

Nhiệt độ thấp khủng khiếp khiến hai người mặc quần áo giữ ấm vẫn cảm thấy lạnh lẽo.

Nhưng kể từ khi Hứa Thành ra khỏi lều, Phượng Huyết trong cơ thể anh gần như cuồng nhiệt lưu động, không ngừng cung cấp nhiệt lượng cho anh.

Hứa Thành liếc nhìn Muộn Du Bình đang không ngừng run rẩy

bên cạnh, sau đó trực tiếp một tay nắm lấy cánh tay anh, điều động lực lượng Phượng Hoàng truyền vào cơ thể anh.

Lập tức, Thiên Vũ Vũ Trảm trong tay Muộn Du Bình liền tỏa ra một loại ánh sáng đen kịt.

Loại ánh sáng đen kịt đó dần dần bao phủ toàn thân Muộn Du Bình, khiến cho hơi lạnh trên người anh giảm đi đáng kể. "Trong thanh kiếm này có loại sức mạnh này sao?" Muộn Du Bình kinh ngạc nhìn Thiên Vũ Vũ Trảm trong tay. "Thiên Vũ Vũ Trảm đã hấp thu toàn bộ sức mạnh của Bát Kỳ Đại Xà, dù sức mạnh của Bát Kỳ Đại Xà đã hao tổn quá nhiều, nhưng vẫn còn không ít trong thanh Thiên Vũ Vũ Trảm này." Hứa Thành cẩn thận giải thích. .....

Chương 319

"Vậy sao?

Vậy sau này làm thế nào mới có thể tiếp tục kích hoạt sức mạnh trong thanh kiếm này!" Muộn Du Bình nhíu mày. "Vậy phải xem năng lượng đặc thù trong cơ thể anh có thể kích thích Thiên Vũ Vũ Trảm hay không." Hứa Thành mỉm cười, sau đó lớp cát phía trước đột nhiên rung động một cách kỳ lạ.

Từng con sâu khổng lồ đột ngột xuất hiện chiếm trọn tầm nhìn của Hứa Thành. "Đi!

Chúng ta phải đi xa khỏi đây mới có thể tàn sát chúng!" Muộn Du Bình trực tiếp đạp mạnh xuống đất, cả người lao ra ngoài.

Hứa Thành thấy vậy, vội vàng theo sát phía sau.

Hai người đều không phải người thường, nên tốc độ chạy vô cùng nhanh, chưa đầy mấy chục giây, hai người đã chạy lên một cồn cát nhô cao.

Nhưng trong lúc chạy, những vệt cát đột ngột xuất hiện từ dưới lòng đất lại bắt đầu di chuyển về phía họ, dường như bị tiếng chạy kích thích.

Khoảnh khắc vệt cát khổng lồ đó sắp đến gần hai người, Muộn Du Bình trực tiếp bay người lên, Thiên Vũ Vũ Trảm trong tay chém mạnh xuống.

Lưỡi kiếm vô hình lập tức chém tung bãi cát đó, một con sâu khổng lồ từ trong đó lao ra.

Trên thân thể to lớn màu trắng sữa là một mảng nhẵn bóng, trong miệng khổng lồ đầy những chiếc răng sắc nhọn kinh khủng, nhưng

lại không có mắt. "Hừ!" Hứa Thành lập tức đạp đất, Lạc Tuyết Kiếm trong tay như lướt trên mặt nước, gần như không gặp chút áp lực nào đã chém con sâu trắng khổng lồ đó làm đôi.

Lập tức, máu đỏ tươi như không cần mạng phun ra.

Con sâu lớn đó cũng không biết phát ra âm thanh từ đâu, lập tức hét thảm, hai nửa thân thể điên cuồng quằn quại trên mặt cát.

Máu đỏ tươi nhuộm đỏ từng mảng cát, đúng lúc Muộn Du Bình chuẩn bị bổ thêm một nhát, mấy con quái vật há miệng khổng lồ từ trong cát lao ra, tàn nhẫn cắn lấy con sâu bị Hứa Thành chém đôi, và kéo nó xuống lòng cát.

Máu lập tức tuôn ra điên cuồng hơn, gần như muốn bắn tung tóe lên người Hứa Thành và Muộn Du Bình.

Nhưng Hứa Thành sao có thể để chúng mang xác con sâu đi, anh vung Lạc Tuyết Kiếm trong tay, những nhát chém đơn giản thô bạo trực tiếp bổ vào những con sâu đang xé xác đồng loại.

Lập tức, lớp da sâu vốn cứng rắn lại một lần nữa vỡ nát.

Muộn Du Bình thấy vậy, cũng lập tức vung Vũ Trảm trong tay chém về phía những con sâu bị Hứa Thành chém ngã xuống đất.

Dưới sự tấn công của hai người, lũ sâu lập tức chết thảm.

Nhưng bốn đoạn thi thể đang chảy máu tươi trực tiếp trở thành bữa tiệc thịnh soạn nhất.

Mặt đất dưới chân Hứa Thành và Muộn Du Bình lập tức rung chuyển bất thường.

Hứa Thành đột ngột quay đầu nhìn Muộn Du Bình: "Nhảy!" Hai người lập tức nhảy xuống từ cồn cát cao, và trượt xuống theo lớp cát mềm xốp.

Khoảnh khắc hai người nhảy xuống cồn cát, trên cồn cát vốn yên tĩnh đột nhiên trồi lên hơn mười con sâu có miệng lớn sắc bén. "Bây giờ làm sao?

Số lượng của chúng hình như quá nhiều!" Muộn Du Bình thần sắc nghiêm túc nhìn Hứa Thành. "Vậy thì đợi lúc chúng đang ăn xác đồng loại, chúng ta xông lên chém giết hết đám quái vật này!

Dù sao đây cũng không phải là sa mạc Ả Rập, tuyệt đối không thể là nơi ở của chúng, nên đây chắc là những con sâu cuối cùng còn sót lại." Hứa Thành lập tức cắm ngang Lạc Tuyết Kiếm vào cồn cát, tốc độ trượt xuống của cơ thể đột ngột chậm lại.

Muộn Du Bình thấy vậy cũng cắm ngang Thiên Vũ Vũ Trảm vào bãi cát.

Nhưng tốc độ rơi của anh vẫn không hề chậm lại, cả người vẫn đang nhanh chóng rơi xuống.

Hứa Thành thấy vậy, một tay kéo lấy Muộn Du Bình, sau đó hai chân đạp mạnh, hai chân lập tức lún sâu vào cồn cát.

Muộn Du Bình thì cả hai tay hai chân đều cắm sâu vào cồn cát.

Hai người liền ngừng trượt trên cồn cát.

Chỉ thấy lúc này, mười con sâu thân thể to lớn đang vui vẻ tranh giành xác đồng loại đã chết, trong miệng đầy răng sắc nhọn không ngừng nhai những miếng thịt trắng đẫm máu.

Cảnh tượng đẫm máu khiến Hứa Thành và Muộn Du Bình một trận buồn nôn.

Nhưng sau khi những con sâu đã chết bị nuốt chửng một nửa, Hứa Thành ra hiệu cho Muộn Du Bình, sau đó rút một tay ra chỉ về phía bên trái.

Rồi cả người chạy trên cồn cát, nhưng hướng chạy lại là bên phải.

Muộn Du Bình cũng rút Thiên Vũ Vũ Trảm ra chạy về phía bên trái.

Hai người chuẩn bị tấn công từ hai phía, ngăn không cho lũ sâu chết tiệt này trốn thoát.

Nhưng những con quái vật đang tùy ý nuốt chửng xác đồng loại rõ ràng đã rơi vào một trạng thái điên cuồng nào đó, hoàn toàn không để ý đến Hứa Thành và Muộn Du Bình đang đến gần.

Dù sao tiếng nhai thức ăn gần như đã át đi tiếng chạy của hai người.

Chỉ trong vài chục giây ngắn ngủi, hai người đã chạy đến vị trí đã định, sau đó đột ngột xông lên.

Hai thanh kiếm sắc bén vô cùng trực tiếp quét qua thân thể của những con quái vật đó.

Thân kiếm lạnh lẽo không chút trở ngại nào đã cắt đứt thân sâu vốn cứng rắn.

Chương 320

Tiếng hét thảm bị kìm nén lập tức phát ra từ những cái miệng lớn đang không ngừng chảy máu tươi.

Hơn mười con sâu giống như quái vật lập tức bị cắt đứt. .....

Máu tươi điên cuồng chảy trên cồn cát, nhưng chưa chảy được bao xa đã bị lớp cát như hố không đáy nuốt chửng.

Vết máu trên mặt cát nhanh chóng biến mất dưới tiếng gào thét của gió lốc, chỉ có trên người Hứa Thành và Muộn Du Bình là đầy máu tươi dính nhớp.

Hứa Thành tùy tay vung Lạc Tuyết Kiếm trong tay, văng đi lớp máu tươi trên đó, sau đó đến bên cạnh Muộn Du Bình.

Hứa Thành một tay nắm lấy vai Muộn Du Bình, giúp anh đứng vững.

Chỉ thấy lúc này trên mặt Muộn Du Bình đầy mồ hôi, dù sao trước đó đã gác đêm, sau đó lại dụ những con quái vật đến gần lều đi, bây giờ lại cùng anh giết gần hai mươi con sâu khổng lồ.

Năng lượng trong cơ thể đã sớm cạn kiệt, nếu không có sức mạnh của Bát Kỳ Đại Xà trong Thiên Vũ Vũ Trảm truyền vào, e là Muộn Du Bình đã sớm kiệt sức rồi.

Hứa Thành kéo Muộn Du Bình dậy, trực tiếp cõng anh lên lưng, sau đó nhanh chóng đi về lều.

Lúc này trong lều, Ngô Tà và Bàn Tử đang lấy lương khô trong ba lô ra bổ sung năng lượng, dù sao đêm trong sa mạc thực sự quá lạnh, ngay cả người được huấn luyện chuyên nghiệp như Bàn Tử cũng gần như không chịu nổi.

Ngô Tà thì càng không cần phải nói, thể chất của cậu là kém nhất trong bốn người, vì vậy là người chịu không nổi nhất với đêm lạnh của sa mạc.

Nhưng không biết tại sao, đêm nay năng lượng cơ thể tiêu hao rõ ràng đã ít đi, dường như bắt đầu từ lúc Hứa Thành đưa cho cậu cây đinh ba tinh xảo đó.

Nên bây giờ Ngô Tà không đặc biệt đói!

Ngược lại Bàn Tử bụng đói cồn cào đang ở đó ăn ngấu nghiến lương khô. "Mẹ kiếp... cậu không ăn à?" Bàn Tử kinh ngạc nhìn Ngô Tà đang ngẩn người nhìn thức ăn. "Hai người họ chắc không sao chứ!" Vẻ mặt Ngô Tà hiện lên một tia lo lắng. "Mẹ kiếp... lo cho hai kẻ không phải người thường đó làm gì, cậu lo cho mình trước đi!" Bàn Tử bất lực liếc nhìn Ngô Tà.

Nếu là hai người họ lúc này ra ngoài đối phó với sâu khổng lồ, thì có lẽ sẽ rất nguy hiểm, nhưng nếu là Hứa Thành và Muộn Du Bình ra ngoài giết những con quái vật đó!

Bàn Tử chưa bao giờ nghĩ rằng hai người họ sẽ gặp chuyện ngoài ý muốn, dù sao những kẻ có thể dùng kiếm chém Huyết thi, dùng quyền đánh rắn khổng lồ, sao có thể chết trong tay mấy con sâu lớn được.

Trong lúc hai người đang tán gẫu, Hứa Thành cõng Muộn Du Bình kiệt sức chui vào.

Ngô Tà nhìn thấy Muộn Du Bình trên lưng Hứa Thành, sắc mặt lập tức không tốt, vội vàng tiến lên đỡ Muộn Du Bình xuống. "Muộn Du Bình sao vậy?" Hứa Thành thu lại Thiên Vũ Vũ Trảm trong tay Muộn Du Bình, sau đó đáp: "Thể lực tiêu hao quá lớn, mau chuẩn bị chút thức ăn cho anh ấy ăn đi!

Nếu không tôi sợ anh ấy không chịu nổi!" Bàn Tử nghe vậy, lập tức đưa lương khô vừa hâm nóng trong tay cho Muộn Du Bình.

Muộn Du Bình kể từ khi vào lều, khuôn mặt trắng bệch lập tức có chút hồng hào.

Khi thấy Bàn Tử đưa thức ăn cho mình, anh khẽ gật đầu, cũng không nói gì, trực tiếp đưa bàn tay vẫn còn đang run rẩy ra nhận lấy, rồi ăn ngấu nghiến.

Ngô Tà lấy một tấm chăn đắp lên người Muộn Du Bình, sau đó ánh mắt trở nên nghiêm túc nhìn Hứa Thành. "Cậu cũng ở đây nghỉ ngơi đi, thời gian tiếp theo để tôi đi gác đêm!" Hứa Thành nghe vậy sững sờ, sau đó từ từ lắc đầu. "Tôi ngủ đủ rồi, không cần đổi người nữa, lần này để tôi gác đêm." Hứa Thành trực tiếp đứng dậy, sau đó đi ra khỏi lều.

Chỉ còn lại ba người nghỉ ngơi trong lều.

Dù sao Hứa Thành đã ngủ bù nên bây giờ tinh thần sung mãn, vừa rồi hoạt động mạnh, tình trạng cơ thể lúc này rất tốt.

Vì vậy bên ngoài lều, anh chỉ tìm một chỗ khuất gió ngồi xếp bằng xuống, sau đó thu lại Lạc Tuyết Kiếm, chỉ để lại Thiên Vũ Vũ Trảm đặt ngang trên đầu gối.

Và gọi lực lượng Phượng Hoàng trong cơ thể truyền vào Thiên Vũ Vũ Trảm.

Từ trước đó trong trận chiến với Bát Kỳ Đại Xà, vị đại võ sĩ trong truyền thuyết của Oa Quốc đã thông qua Thiên Vũ Vũ Trảm truyền lại toàn bộ kỹ năng chiến đấu cả đời cho anh, nên lúc này trong đầu Hứa Thành có vô số chiêu thức đơn giản thô bạo, đang chờ anh từ từ lĩnh hội. .....

Sáng ngày hôm sau, mặt trời tỏa ra ánh sáng rực rỡ vừa hiện thân,

nhiệt độ trong sa mạc bắt đầu tăng nhanh.

Từng giọt nước long lanh từ trên nóc lều của ba người Ngô Tà rơi xuống, từ từ rơi vào mặt cát mềm xốp.

Lúc này, cảm nhận được nhiệt độ tăng lên, Hứa Thành trực tiếp đứng dậy từ mặt đất.

Kể từ khi bị đám quái vật tấn công đêm qua, đêm còn lại trở nên yên tĩnh lạ thường, chỉ có tiếng gió gào thét bên tai Hứa Thành.

Hứa Thành vung Thiên Vũ Vũ Trảm trong tay, vẽ ra một đường kiếm đẹp mắt trong không khí, sau đó bắt đầu khởi động.

Dù sao ngồi xếp bằng cả đêm qua, khiến cho Phượng Huyết trong cơ thể có chút ứ đọng.

Lúc này, Muộn Du Bình từ trong lều đi ra, và gật đầu với Hứa Thành đang khởi động cơ thể. "Dậy rồi à?

Chương 321

Vậy hai chúng ta thu dọn, chuẩn bị đi bộ về Gaza thôi!" Muộn Du Bình nghe vậy liền khẽ gật đầu, sau đó quay người về lều gọi Ngô Tà và Bàn Tử vẫn còn đang ngủ dậy. "Mẹ kiếp... thằng nào làm phiền Bàn gia tao ngủ!" Bàn Tử mắt nhắm mắt mở ngồi dậy từ trong lều, sau đó vô cùng khó chịu nhìn Muộn Du Bình. "Muộn Du Bình!

Chào buổi sáng!" Muộn Du Bình nghe vậy liền lắc đầu với Bàn Tử, sau đó lại lay Ngô Tà bên cạnh Bàn Tử dậy. "Hứa Thành nói, chúng ta chuẩn bị lên đường thôi!

Hai người dọn dẹp đi." Muộn Du Bình nói xong câu đó liền mở tấm vải lều đi ra ngoài. "Mẹ kiếp!

Sớm như vậy, đã phải bắt đầu cuộc sống đi bộ khổ cực rồi sao!" Bàn Tử không tình nguyện bắt đầu thu dọn những thứ lộn xộn trước mặt. "Thôi đi, buổi sáng là thời gian tốt nhất để đi bộ trong sa mạc, nếu không giống như trưa hôm qua, thời tiết nóng chết người!" Ngô Tà thì không phàn nàn gì, trực tiếp bắt tay vào thu dọn.

Khoảng mười phút sau, hai người Ngô Tà đã thu dọn xong tất cả mọi thứ, sau đó cũng tháo dỡ và thu gọn lều. "Xong rồi!" Ngô Tà vác ba lô đến bên cạnh Hứa Thành. "Vậy đi thôi!

Nếu hôm nay chúng ta đi nhanh một chút, có lẽ có thể đi thẳng về Gaza!" Hứa Thành mỉm cười với Muộn Du Bình và Ngô Tà, sau đó kinh ngạc hỏi một câu: "Bàn Tử đi đâu rồi?" Ngô Tà nghe vậy liền đột nhiên cười. "Gã đó buồn đi vệ sinh, đi đào cái hố giải quyết rồi!" Hứa Thành không quan tâm nhún vai, sau đó nhìn về phía Muộn Du Bình. "Thể lực của anh chắc đã hồi phục rồi chứ?" Muộn Du Bình nghe vậy sững sờ, sau đó trên khuôn mặt luôn không biểu cảm xuất hiện một tia

không chắc chắn. "Chắc không có vấn đề gì lớn, ít nhất so với hai người, thì mạnh hơn một chút!" Ngô Tà nghe xong, trên mặt hiện lên một nụ cười khổ.

Tuy Ngô Tà không thừa nhận, nhưng Muộn Du Bình nói thật, ngay cả khi cơ thể Muộn Du Bình chưa hoàn toàn hồi phục, nhưng về phương diện thể chất vẫn vượt trội hơn cậu và Bàn Tử.

Đúng lúc này, một giọng nói khinh bạc vang lên. "Không ngờ Muộn Du Bình cũng biết chém gió, thể lực của Bàn gia tôi mới tốt nhé!" Thân hình cường tráng của Bàn Tử lập tức xuất hiện trong mắt họ. "Được rồi, vì đã đến rồi.

Vậy đi thôi!" Hứa Thành tiến lên vác chiếc ba lô còn lại, sau đó quay người đi về hướng Gaza.

Muộn Du Bình hoàn toàn phớt lờ lời nói vừa rồi của Bàn Tử, dù sao cũng đã quen nhau lâu như vậy, nên anh đã hiểu rõ hành vi của Bàn Tử.

Chỉ thấy Muộn Du Bình theo sát phía sau Hứa Thành. "Đúng là mặt dày thật!" Ngô Tà phàn nàn với Bàn Tử một câu, sau đó cũng đi theo.

Bàn Tử cười ha ha một tiếng, rồi đuổi theo Ngô Tà.

Tốc độ di chuyển của bốn người rất nhanh, trước khi màn đêm buông xuống, họ đã đi đến bờ sông gần Gaza.

Chỉ thấy Hứa Thành lấy điện thoại ra gọi cho Sơn Hạ Âm Trúc.

Chưa đầy mười phút, Sơn Hạ Âm Trúc lái xe việt dã xuất hiện trước mặt Hứa Thành và mọi người. "Hứa Thành đại nhân, chào mừng ngài trở về!" Sơn Hạ Âm Trúc cung kính cúi chào Hứa Thành một cái, sau đó chủ động tiến lên lấy ba lô trên lưng mấy người xuống.

Ba lô đối với Hứa Thành và mọi người cũng có chút nặng, nhưng Sơn Hạ Âm Trúc lại như cầm không khí, xách hai cái ba lô đó vào cốp sau.

Ngay sau đó bốn người trực tiếp ngồi xe về khách sạn trong thành phố Gaza.

Khoảnh khắc bước vào phòng, Bàn Tử như cá gặp nước, nhảy lên ghế sofa, cả người hoàn toàn nằm ườn ra đó. "Hứa Thành đại nhân, tiệc rượu đã chuẩn bị xong!

Ông La Mục cũng đã đợi ngài từ lâu rồi!" Sơn Hạ Âm Trúc gương mặt nở nụ cười đứng bên cạnh Hứa Thành. "Ồ?

Ông La Mục cũng đến rồi, xem ra ngày tôi vào sa mạc Ả Rập đã được rút ngắn rồi!" Trên khuôn mặt phong thái nhẹ nhàng của Hứa Thành hiện lên một tia kinh ngạc. "Không sai, Hứa Thành đại nhân, ông La Mục đã chuẩn bị xong để đưa ngài vào sa mạc Ả Rập, chỉ là thuộc hạ cho rằng như vậy có phải là quá vội vàng không!

Dù sao..." Vẻ mặt Sơn Hạ Âm Trúc hiện lên một tia lo lắng. "Không sao!

Ông La Mục vì đã có tự tin đưa tôi vào sa mạc Ả Rập, thì tôi cũng không thể không có gan đi cùng ông ấy!" Giọng điệu Hứa Thành đầy tự tin.

Trong sa mạc Ả Rập dù có gió lớn mấy ngày nữa, dù bên trong có vô số nguy hiểm.

Nhưng không thể cản được bước chân của anh, cùng lắm thì biến thành phượng hoàng, bay thẳng ra ngoài!

Sơn Hạ Âm Trúc bị Hứa Thành làm cho chấn động, sau đó mặt đầy tự trách và cay đắng: "Đúng vậy, chỉ cần có đại nhân ngài ở đây!

Dù là nơi nguy hiểm đến đâu đối với ngài cũng chỉ như không có

gì!" Sơn Hạ Âm Trúc ngay sau đó tiến lên dẫn đường, Hứa Thành và ba người Ngô Tà liền đi theo.

Chương 322

Vừa nãy khi Hứa Thành nói muốn đi tìm La Mục, Bàn Tử nằm im không nhúc nhích trên sofa, nhưng khi nghe có thể vào sa mạc Ả Rập, lại còn hưng phấn hơn cả Hứa Thành.

Dù sao trong lăng mộ Pharaoh Ai Cập chắc chắn có không ít đồ tốt! .....

Bốn người theo Sơn Hạ Âm Trúc xuống lầu, đến phòng riêng mà lần trước đã gặp La Mục.

Khi năm người vừa bước vào phòng.

Thấy La Mục đang ở đó uống rượu, ăn đồ nhắm, dường như đang yên lặng chờ đợi mấy người Hứa Thành. "Ông La Mục, xem ra ông đã đợi chúng tôi khá lâu rồi!" Hứa Thành mỉm cười tiến lên kéo ghế, sau đó ngồi xuống.

Ba người Muộn Du Bình thấy vậy cũng đi theo ngồi xuống. "Chậm hơn tôi dự đoán nửa ngày!" La Mục đặt ly rượu xuống, trên khuôn mặt có chút khô héo hiện lên một vẻ kinh ngạc. "Ồ?

Xem ra ông La Mục đặt kỳ vọng rất lớn vào tôi nhỉ!" Hứa Thành không quan tâm nhún vai. "Dù sao cậu cũng làm công việc đó!

Nên tôi luôn cảm thấy cậu có thể cùng tôi xuyên qua sa mạc Ả Rập!" La Mục từ túi áo trên lấy ra mấy điếu xì gà đưa cho Hứa Thành và mấy người đang ngồi.

Sau đó lại lấy ra một điếu đưa cho Sơn Hạ Âm Trúc.

Sơn Hạ Âm Trúc thấy vậy lập tức tiến lên nhận lấy, mặc dù không hút thuốc, nhưng phải nể mặt ông La Mục.

Dù sao địa vị của La Mục ở Gaza không phải là chuyện đùa. "Cảm

ơn ông La Mục!" Sơn Hạ Âm Trúc mặt đầy ý cười nhìn La Mục.

La Mục chỉ tùy ý xua tay, cười: "Cậu thanh niên này cũng biết lễ tiết nhỉ!

Chẳng giống những người khác trong nhà Sơn Hạ chút nào!" "Ông La Mục quá khen rồi!" Sơn Hạ Âm Trúc cung kính đáp lại một câu.

La Mục cười lắc đầu, sau đó sắc mặt lập tức trở nên nghiêm túc nhìn Hứa Thành: "Anh Hứa Thành, tôi chuẩn bị ba ngày sau sẽ xuất phát đi sa mạc Ả Rập!

Anh có ý định đi cùng tôi không!" Hứa Thành nghe vậy sững sờ, sau đó giọng điệu chậm rãi: "Ông La Mục đùa rồi, sao tôi có thể không đi cùng ông, còn đang muốn mời ông làm người dẫn đường cho tôi đây!" Lúc này, Sơn Hạ Âm Trúc cũng lên tiếng: "Ông La Mục, Hứa Thành đại nhân nhà tôi thật lòng mời ông làm người dẫn đường!

Xin hãy đồng ý!" La Mục bị lời nói của hai người chọc cười, lớn tiếng nói: "Hai người đang làm gì vậy?

Tôi đã bao giờ nói không làm người dẫn đường đâu!" "Ý là ông đồng ý làm người dẫn đường cho chúng tôi!" Bàn Tử ngồi một bên trực tiếp kích động.

Anh ta đã sớm nghĩ đến việc vào lăng mộ Pharaoh Ai Cập trộm một cái xác ướp mang đi bán lấy tiền!

La Mục nghe vậy nhẹ nhàng gật đầu, sau đó không biết từ đâu lấy ra một chai rượu rót ra sáu ly, và lần lượt đẩy đến trước mặt mọi người. "Uống cạn ly rượu này!

Chúng ta là đối tác hợp tác!" La Mục trực tiếp nâng ly rượu trắng trong tay lên uống một hơi cạn sạch.

Hứa Thành và năm người thấy vậy cũng nâng ly rượu trước mặt lên, uống một hơi cạn sạch. "Vậy ông La Mục, chúng tôi cần chuẩn bị

những thứ gì?

Dù sao cũng là đi đến sa mạc Ả Rập!" Hứa Thành đặt ly rượu xuống, ánh mắt nghiêm túc nhìn La Mục.

Mặc dù Hứa Thành đã chuẩn bị ba bộ trang bị rồi, nhưng vẫn muốn nghe ý kiến của người chuyên nghiệp.

La Mục cầm ly rượu trong tay xoay một vòng, sau đó giọng điệu nghiêm túc nói: "Điểm này tôi sẽ chuẩn bị xong, việc của các cậu là nghỉ ngơi thật tốt trong ba ngày, sau đó cùng tôi vào sa mạc Ả Rập!" Lời nói của La Mục dừng lại một chút, sau đó lại tiếp tục: "Môi trường trong sa mạc Ả Rập không phải nơi các cậu đến có thể so sánh được, bên trong có những con quái vật kỳ dị..." "Quái vật!

Sâu lớn à?" Bàn Tử trực tiếp nhìn La Mục cảnh giác hỏi.

La Mục nghe vậy, vẻ mặt từ bình thản biến thành kinh hãi. "Các cậu không phải đã gặp rồi chứ!" Bàn Tử lập tức đưa tay vỗ ngực: "Đúng vậy!

Đã biến thành vong hồn dưới tay Bàn gia tôi rồi!

Ông không biết lúc đó tình hình nguy hiểm thế nào đâu!" Hành động của Bàn Tử lập tức khoa trương hơn, tay và đầu bắt đầu không tự chủ được mà lắc lư, khiến cho tất cả mọi người bao gồm cả La Mục đều bật cười. "Thôi đi, Bàn Tử, không chém gió thì chết à?" Ngô Tà không chút lưu tình đả kích. "Vớ vẩn, những con sâu đó đã trở thành hồn ma dưới đao của tôi!" Bàn Tử một tay cầm đũa, mặt mày hớn hở nói.

Nhưng La Mục lại nghiêm túc nhìn Hứa Thành hỏi: "Cậu thực sự đã gặp những con quái vật đó?" Hứa Thành nghe vậy không vội trả lời, sau khi dừng lại một lúc mới mở miệng: "Nếu ý ông La Mục là một loại sâu trắng dài hơn chục mét, không có mắt, chỉ có cái miệng

to ngoác, thì chắc là chúng tôi đã gặp rồi!" La Mục mặt mày trong một khoảnh khắc lập tức cứng lại, không thể tin được nói: "Các cậu đã giết những con quái vật đó mà không bị thương?" "Khó lắm sao?" Muộn Du Bình nhíu mày.

Trong một khoảnh khắc, La Mục cảm thấy mấy người này tuyệt đối không phải là những kẻ trộm mộ đơn giản.

Từ trước khi Sơn Hạ Âm Trúc tìm ông làm người dẫn đường, La Mục ban đầu đã từ chối, dù sao trộm mộ ở Ai Cập thực sự không khác gì đi tìm cái chết, nhưng nhà Sơn Hạ đứng sau Sơn Hạ Âm Trúc lại là ân nhân của La Mục ngày xưa.

La Mục từng nợ nhà Sơn Hạ một ân tình, nên mới đồng ý gặp mấy người Hứa Thành, nhưng cuối cùng lại không ngờ...

Thân thủ của La Mục không thể mạnh mẽ như Hứa Thành và những người khác, có thể tay không thoát khỏi đám quái vật kia mà không bị thương.

“Thế nào?

Chương 323

Ông La Mục, tôi đoán không khác những gì ông nói chứ!" Hứa Thành mỉm cười.

"Thân thủ không tầm thường!

Vậy thì tôi càng yên tâm hơn!" La Mục vui vẻ rót thêm cho mỗi người một ly rượu.

Dù sao thì mỗi lần đến sa mạc Ả Rập, ông ta đều thuê một số người có thân thủ giỏi làm vệ sĩ, bởi vì đám quái vật trong sa mạc Ả Rập không phải dạng vừa.

"Có tôi ở đây, ông La Mục cứ yên tâm, chỉ cần không phải thiên tai, mấy người chúng tôi đều có thể giải quyết!" Hứa Thành tỏ ra khá tự tin.

Muộn Du Bình lúc này cũng khẽ "hừ" một tiếng, tỏ ý đồng tình với lời của Hứa Thành.

"Yên tâm đi ông La Mục, có Bàn gia tôi đây, trừ thiên tai ra, còn lại đều là chuyện nhỏ!" Bàn Tử cũng lập tức bày tỏ thái độ.

Chỉ có Ngô Tà ngồi im bên bàn không nói gì, nhưng vẻ mặt vẫn rất nghiêm túc.

Cậu không thích khoác lác như Bàn Tử, nhưng thân thủ của cậu sau thời gian dài rèn luyện cũng tuyệt đối không kém Bàn Tử bao nhiêu, thậm chí còn mạnh hơn nhiều so với những kẻ trộm mộ bình thường.

"Vậy thì tôi yên tâm rồi!" La Mục đột ngột đứng dậy khỏi ghế, nâng ly rượu về phía Hứa Thành và mọi người: "Để tôi vì sự hợp tác lần này của chúng ta mà cạn một ly!" Hứa Thành và những người

khác lập tức nâng ly cụng với La Mục, đồng thanh nói: “Chúc cho sự hợp tác của chúng ta vui vẻ!” … Trong ba ngày sau đó, Hứa Thành và mọi người đi dạo loanh quanh ở Giza, thậm chí đã đi hết tất cả những nơi thú vị ở đây.

Bàn Tử thì hưởng thụ trong căn phòng sang trọng mà Sơn Hạ Âm Trúc đã chuẩn bị, mỗi ngày đều có các nữ phục vụ xinh đẹp mát-xa.

Ngô Tà thì đến thư viện thành phố Giza để tra cứu các loại thông tin về lăng mộ Pharaoh Ai Cập và những truyền thuyết thần thoại Ai Cập.

Kể từ khi Muộn Du Bình nói với Hứa Thành rằng anh ta từng chiến đấu với Bát Kỳ Đại Xà ở Nhật Bản, trong lòng cậu luôn canh cánh một nỗi bất an.

Dù sao thì Ai Cập cũng không giống Nhật Bản, nếu nơi này cũng có những con quái vật trong truyền thuyết như Bát Kỳ Đại Xà, vậy thì phiền phức to.

Bởi vì theo lời Muộn Du Bình, ngay cả Bát Kỳ Đại Xà mà Hứa Thành đánh bại cũng có sức mạnh khủng bố đủ để hủy diệt một hòn đảo.

Vì vậy, nếu ở Ai Cập cũng tồn tại sinh vật như vậy, thì nhất định phải biết điểm yếu của con quái vật đó, bởi không có sinh vật nào là hoàn hảo cả.

Lực chiến đấu của cậu là yếu nhất trong bốn người, ngay cả Bàn Tử hay khoác lác cũng có thể dễ dàng hạ gục cậu.

Càng không cần phải nói đến Hứa Thành, người có thể dùng đao chém Huyết thi, dùng kiếm trảm Bát Kỳ Đại Xà.

Trong mắt Ngô Tà, hai người đó rõ ràng mang thân xác con người, nhưng lại có thể đối đầu với những quái vật trong truyền thuyết.

Muộn Du Bình thì yên tĩnh rèn luyện trong phòng, thỉnh thoảng lại hỏi Hứa Thành về đao pháp.

Trong quá trình đối đầu với Bát Kỳ Đại Xà, vị đại võ sĩ kia đã truyền lại toàn bộ võ nghệ của mình thông qua thanh Thiên Vũ Vũ Trảm cho Hứa Thành, vì vậy Hứa Thành bây giờ có thể được coi là một đại sư võ học.

Thế nên mấy ngày nay, Hứa Thành vẫn luôn cùng Muộn Du Bình thảo luận về đao pháp và kiếm thuật, dù sao ở Nhật Bản, đao và kiếm không phân biệt, nên trong ký ức mà vị đại võ sĩ truyền lại cho Hứa Thành cũng có rất nhiều võ nghệ cao siêu mà Muộn Du Bình có thể học hỏi.

Vào ngày nghỉ ngơi thứ ba, người của Trương lão bản cuối cùng cũng tìm đến, mang Hắc Kim Cổ Đao của Muộn Du Bình tới, đồng thời lặng lẽ vận chuyển những vật tư quân sự kia vào khách sạn.

Ban đầu những thứ này không thể vận chuyển vào thành phố Giza, nhưng có sự tồn tại của La Mục, nên chúng dễ dàng được đưa vào phòng của Hứa Thành.

Một người đàn ông cũng mặc vest đen cung kính đứng trước mặt Hứa Thành.

"Thưa ngài Hứa Thành, những thứ ông chủ của chúng tôi cử tôi mang đến đều ở cả đây rồi!

Mời ngài nghiệm thu." Hứa Thành nghe vậy chỉ tùy ý phất tay.

"Được rồi, uy tín của Trương lão bản tôi biết đôi chút, nên không cần nghiệm thu, cứ trực tiếp về báo cáo đi!

Tiện thể hỏi thăm ông ấy giúp tôi một tiếng." Người đàn ông mặc đồ đen nghe vậy lập tức cung kính đáp lại: "Tôi hiểu rồi, thưa ngài Hứa Thành." Nói rồi, ngay lúc chuẩn bị rời khỏi phòng Hứa Thành, gã

lặng lẽ đưa cho Hứa Thành một mảnh giấy nhỏ.

Mảnh giấy được đưa một cách kín đáo, gần như không để lộ bất kỳ sơ hở nào, ngay cả Muộn Du Bình đang đứng cách đó không xa cũng không phát hiện ra.

Ngay khoảnh khắc mảnh giấy mềm mại rơi vào túi Hứa Thành, trong mắt anh lóe lên một tia kinh ngạc, nhưng cũng không biểu lộ ra ngoài.

Sau khi người của Trương lão bản đi một lúc lâu, Hứa Thành mới nhân lúc đi vệ sinh mà liếc nhìn mảnh giấy kia.

Trên đó chỉ viết tám chữ, do chính tay Trương lão bản viết.

"La Mục âm hiểm, tuyệt đối không thể tin." Mắt Hứa Thành trong nháy mắt nheo lại, sau đó trực tiếp nghiền nát mảnh giấy, biến nó thành tro rồi xả xuống bồn cầu.

"Thật sự thú vị đây!

Xem ra chuyến đi sa mạc Ả Rập lần này sẽ không khiến mình cảm thấy nhàm chán rồi!" Hứa Thành bất giác lẩm bẩm. … Ngày nghỉ thứ ba, Hứa Thành phân loại và cất gọn tất cả đồ đạc.

Những thứ dễ lấy, có công dụng lớn thì đeo trên người, còn lại thì mua mấy con lạc đà để chở.

"Hứa Thành đại nhân, chúng ta nên xuất phát rồi!" Giọng nói của Sơn Hạ Âm Trúc từ từ truyền vào tai Hứa Thành, chỉ thấy gã đã vào phòng của bốn người.

"Ồ?

Ông La Mục đến rồi sao?" Trong mắt Hứa Thành lóe lên một tia kinh ngạc.

La Mục tích cực hơn anh nghĩ!

Điều này khiến Hứa Thành có chút ngạc nhiên, dù sao tối qua mảnh giấy mà Trương lão bản đưa cho cũng đã nói rõ rằng La Mục không phải là người hoàn toàn có thể tin tưởng.

Sơn Hạ Âm Trúc nghe vậy, nụ cười trên mặt lập tức hiện lên vẻ cảnh giác.

"Hứa Thành đại nhân, tôi cảm thấy ông La Mục không phải là người tốt!" Hứa Thành nghe vậy thì sững sờ, rồi cũng lộ vẻ ngạc nhiên nhìn Sơn Hạ Âm Trúc: "Ồ!

Chương 324

Cậu nhìn ra được à!" Sơn Hạ Âm Trúc đi thẳng đến trước mặt Hứa Thành, nụ cười trên mặt vẫn không thay đổi, chỉ có giọng nói trở nên rất nhỏ: "Hứa Thành đại nhân, hành vi của ông La Mục rất kỳ lạ!

Trước đây ông ta kiên quyết không đồng ý đi cùng ngài đến sa mạc Ả Rập, nhưng mấy ngày trước lại đột nhiên thay đổi ý định, còn đặc biệt tìm tôi để liên lạc với ngài." Hứa Thành nhíu mày, rồi có chút ngạc nhiên hỏi: "Sơn Hạ Tĩnh Mỹ sao lại để một người không đáng tin như vậy làm người dẫn đường cho tôi?" Trong nháy mắt, trên mặt Sơn Hạ Âm Trúc lộ ra một tia ranh mãnh.

"Ý của đại nhân Sơn Hạ Tĩnh Mỹ là lợi dụng lão già đó, bởi vì ông ta dường như cũng đang lợi dụng ngài Hứa Thành đại nhân để tìm thứ gì đó!

Cho nên đại nhân Sơn Hạ Tĩnh Mỹ bảo tôi giúp ngài tương kế tựu kế." Hứa Thành thờ ơ nhún vai.

"Dù ông ta có làm gì, tôi đều phụng bồi, chỉ e một mình ông ta không phải là đối thủ của bốn người chúng tôi." Nhưng trên mặt Sơn Hạ Âm Trúc lại hiện lên một tia căng thẳng: "Hứa Thành đại nhân, chỉ một lão già thì đương nhiên không đáng lo, nhưng thế lực của La Mục ở Giza lại không thể xem thường!

Ông ta là ông trùm của thế giới ngầm ở Giza." Hứa Thành nghe vậy chỉ nhẹ nhàng vỗ vai Sơn Hạ Âm Trúc, rồi tự tin nói: "Tôi không quan tâm ông ta có phải là ông trùm thế giới ngầm ở Giza hay không, nhưng nếu dám chọc giận tôi, tôi sẽ khiến ông ta ở lại sa mạc Ả Rập cả đời." Sát khí trên người Hứa Thành bộc phát trong nháy mắt, trực tiếp khiến Sơn Hạ Âm Trúc, một ninja được đào tạo chuyên nghiệp,

cũng phải run rẩy không ngừng.

“Được rồi, được rồi, đi gọi Ngô Tà và họ đến đây!

Tôi có chuyện cần nói!” Hứa Thành cười nói thúc giục Sơn Hạ Âm Trúc.

Sơn Hạ Âm Trúc lập tức quay người đi tìm Ngô Tà và Muộn Du Bình.

Vài phút sau, cả hai người đã được đưa đến trước mặt Hứa Thành.

“Hứa Thành đại nhân, không phải còn một người bạn của ngài sao?

Không cần gọi anh ta à?” Sơn Hạ Âm Trúc có chút thắc mắc nhìn Hứa Thành.

“Bàn Tử không cần gọi, dù sao giữa tôi và ông La Mục kia cần có một người để giao tiếp!

Tôi thấy Bàn Tử gần đây qua lại với La Mục khá tốt!” Hứa Thành gọi Ngô Tà và Muộn Du Bình vào phòng mình, rồi bảo Sơn Hạ Âm Trúc canh gác ở cửa.

“Hứa Thành, có chuyện gì vậy?

Sao lại chuyên môn tìm hai chúng tôi?” Ngô Tà lên tiếng hỏi trước.

Muộn Du Bình lúc này cũng nhìn Hứa Thành với vẻ mặt đầy thắc mắc.

“Hai người ngồi xuống trước đã!” Hứa Thành kéo một bàn trà ra, rồi rót ba tách trà.

Ngô Tà và Muộn Du Bình đành phải ngồi xuống, nhưng vẫn nhìn Hứa Thành.

“La Mục, người dẫn chúng ta đến sa mạc Ả Rập, có thể không phải người tốt, nên tôi gọi hai người đến để thương lượng, hoặc là để nhắc nhở.” Hứa Thành nâng tách trà lên uống một ngụm.

“Vậy tại sao không gọi Bàn Tử?

Nếu đã vào sa mạc Ả Rập có nguy hiểm, chúng ta không phải nên nhắc nhở tất cả mọi người sao?” Ngô Tà càng thêm ngạc nhiên.

Ngồi bên cạnh, ánh mắt Muộn Du Bình lóe lên, giọng nói có phần trầm thấp vang lên.

“Hứa Thành muốn để Bàn Tử và La Mục đó tạo quan hệ tốt!

Để cho ông ta cảm thấy chúng ta vẫn chưa có chút cảnh giác nào!” Trên mặt Ngô Tà lóe lên một tia ranh mãnh, cười nói: “Chúng ta gài Bàn Tử như vậy, cậu thấy anh ta có tức giận không?” “Tức thì cứ tức thôi!

Dù sao anh ta cũng suốt ngày tức giận!” Hứa Thành hoàn toàn không quan tâm việc Bàn Tử có giận hay không, dù sao tình bạn sâu sắc như vậy không phải để đùa.

Bàn Tử cũng không phải đồ ngốc, e rằng chỉ cần ở trong sa mạc với La Mục một thời gian là có thể phát hiện ra sự bất thường của ông ta.

“Tôi thấy cũng không sao, Bàn Tử sẽ không để ý đâu!” Muộn Du Bình hiếm khi bày tỏ ý kiến.

“Nếu cả hai người đều đồng ý, vậy tôi đương nhiên cũng không quan tâm!” Ngô Tà cầm tách trà nhấp một ngụm, rồi nói với giọng điệu nhẹ nhàng: “Tôi rất vui khi thấy cái gã Bàn Tử đó bẽ mặt, ai bảo anh ta thích khoác lác chứ!

Lần này cứ để anh ta khoác lác cho đã đi!” “Cũng phải, gã đó suốt ngày khoác lác, lần này chắc sẽ khoác lác đã đời!” Hứa Thành đột

nhiên cười.

Ngay cả Muộn Du Bình bình thường không cười cũng không kìm được mà nhếch mép.

Dù sao thì việc cả bọn cùng nhau gài Bàn Tử có vẻ khá thú vị. … "Vậy lần này đến sa mạc Ả Rập, chúng ta phải mang theo một số thứ như áo chống đạn, nếu không có một mối nguy hiểm tiềm tàng trong đội ngũ thì cuối cùng vẫn không yên tâm!" Bàn tay cầm Hắc Kim Cổ Đao của Muộn Du Bình đột nhiên siết chặt.

"Cái đó không cần lo, Trương lão bản đã chuẩn bị cho chúng ta những thứ đó rồi, nên chúng ta cũng không cần cố ý đi kiểm tra những thứ mà La Mục chuẩn bị cho chúng ta!" Hứa Thành ung dung ngồi trên ghế.

"Nếu đã như vậy, tôi đi gọi Bàn Tử chuẩn bị xuất phát, dù sao thời gian mà ông La Mục hẹn với chúng ta sắp đến rồi!" Ngô Tà trực tiếp đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

Nhưng ngay lúc Ngô Tà chuẩn bị đi thì bị Hứa Thành gọi lại.

"Nhớ mặc áo chống đạn vào!

Nếu không tôi sợ có nguy hiểm đột ngột!" Hứa Thành nhíu mày, rồi nói với giọng điệu nghiêm trọng.

"Cả Tiểu Muộn nữa, cũng phải mặc áo chống đạn vào!" Hứa Thành quay đầu lại nhìn Muộn Du Bình.

"Hai chúng tôi cũng cần mặc sao?" Muộn Du Bình có chút không hiểu.

Hứa Thành trong nháy mắt co giật khóe miệng, rồi nói với giọng điệu khẳng định: "Đương nhiên phải mặc, hai người tuy mạnh, nhưng gặp phải một loạt đạn thì cũng không tránh được." Muộn Du Bình nhíu mày, rồi lại giãn ra, sau đó gật đầu thật mạnh.

Chỉ thấy Muộn Du Bình cũng đứng dậy chuẩn bị quay về phòng.

Chỉ còn lại một mình Hứa Thành ung dung uống trà.

Ngay khi Ngô Tà và Muộn Du Bình rời đi, Sơn Hạ Âm Trúc bước vào, cung kính nói với Hứa Thành: "Hứa Thành đại nhân!

Hai chúng ta cũng chuẩn bị đi thôi!" Hứa Thành đặt tách trà xuống, rồi trực tiếp đứng dậy vỗ vai Sơn Hạ Âm Trúc: "Cậu không cần đi cùng tôi đến sa mạc Ả Rập!" Sắc mặt Sơn Hạ Âm Trúc lập tức sa sầm xuống.

Chương 325

"Hứa Thành đại nhân, gia chủ Sơn Hạ Tĩnh Mỹ trước đây đã dặn dò kỹ lưỡng, bảo tôi nhất định phải đi theo ngài vào sa mạc Ả Rập!" Hứa Thành bất lực nhún vai, rồi nói một cách nghiêm túc: "Tôi bảo cậu ở lại Giza tự nhiên là có nhiệm vụ khác giao cho cậu!

Nên không cần lo không có việc gì để cống hiến cho tôi." Biểu cảm của Sơn Hạ Âm Trúc lập tức trở nên phấn khích, ngay cả giọng nói cũng bắt đầu run rẩy.

"Hứa Thành… đại nhân, ngài có nhiệm vụ muốn giao cho tôi!" Hứa Thành cười một cách thần bí, rồi nói: "Đơn giản thôi, huy động thế lực của nhà Sơn Hạ, giúp tôi trừ khử toàn bộ thế lực của La Mục ở Giza, dù sao La Mục e là không thể quay về được nữa rồi!" Nếu La Mục cùng anh vào lăng mộ Pharaoh Ai Cập mà còn có thể ra ngoài được, vậy thì thủ đoạn của anh chưa đủ tàn nhẫn rồi, dù sao biểu hiện của La Mục cũng không phải là người tốt.

Một khi giết chết La Mục trong sa mạc Ả Rập, sau khi bốn người quay về, thuộc hạ của La Mục e rằng sẽ không dễ dàng bỏ qua, vì vậy Hứa Thành quyết định ra tay trước để chiếm ưu thế.

"Như vậy sao?

Nhưng Hứa Thành đại nhân, La Mục chưa ra tay với ngài mà!" Trên mặt Sơn Hạ Âm Trúc hiện lên vẻ bất lực, tuy nhà Sơn Hạ ở Nhật Bản thuộc loại gia tộc hàng đầu, có năng lượng khổng lồ, nhưng nếu bảo người nhà Sơn Hạ giết người vô tội, vậy thì nhà Sơn Hạ cũng sẽ không đồng ý.

Dù sao thời đại này, băng đảng nào còn làm những chuyện ngu ngốc như cướp bóc chứ.

Mọi người đều đã chuyển đổi sản nghiệp của mình sang kinh doanh, làm sao có thể tùy tiện động dao động súng được.

"Yên tâm đi!

Cứ đi điều tra quá khứ của lão già La Mục đó, tuyệt đối không phải loại tốt lành gì, nên cứ yên tâm mà làm!

Không chừng giết ông ta còn cứu được không ít người!" Hứa Thành vỗ vai Sơn Hạ Âm Trúc rồi bước ra ngoài.

Sơn Hạ Âm Trúc thì theo sát phía sau Hứa Thành.

"Hứa Thành đại nhân, ngài chuẩn bị xuất phát hôm nay luôn sao?" Sơn Hạ Âm Trúc hỏi.

"Nếu ông La Mục cần chúng tôi chuẩn bị xong hôm nay, vậy thì đa phần là hôm nay đi!

Tôi cũng không thể không nể mặt ông ta được, phải không?" Trên mặt Hứa Thành hiện lên một nụ cười lạnh.

Anh sẽ không hoàn toàn tin lời của Trương lão bản kia, cũng sẽ không hoàn toàn tin tưởng La Mục.

Người anh tin tưởng nhất chỉ có những người anh em đã cùng mình vào sinh ra tử.

Hứa Thành bước ra khỏi phòng, phát hiện Bàn Tử, Ngô Tà và Muộn Du Bình đang đợi sẵn.

"Ối chà!

Hứa Thành hôm nay chậm chạp quá nhỉ!

Đây là lần đầu tiên tôi thấy cậu đến muộn!" Bàn Tử vẫn như thường lệ, mặt mày tươi cười.

"Ồ?

Vậy Bàn gia, hôm nay xin lỗi nhé.” Trên mặt Hứa Thành hiện lên một nụ cười, trêu chọc nhìn Bàn Tử.

“Đúng vậy, Hứa Thành để Bàn gia chúng tôi đợi, không nên chút nào!” Ngô Tà cũng cười nói.

Ngay cả Muộn Du Bình cũng lên tiếng nói một câu: “Đúng là không nên để Bàn Tử đợi.” Biểu cảm của Bàn Tử trong nháy mắt thay đổi, vẻ mặt đầy nghi ngờ nhìn ba người Hứa Thành: “Mấy người có phải đã làm chuyện gì có lỗi với tôi không!

Hôm nay ai nấy đều bất thường!” “Chúng tôi nào dám làm chuyện gì có lỗi với Bàn gia!” Hứa Thành tiến lên vỗ vai Bàn Tử.

Ngô Tà và Muộn Du Bình lập tức đồng loạt gật đầu.

Vẻ nghi ngờ trên mặt Bàn Tử chỉ tồn tại một lúc rồi biến mất.

“Thôi được rồi!

Tin ba người một lần!” … “Vậy ra Bàn gia đây trước giờ không tin chúng tôi à!” Hứa Thành cười híp mắt nhìn Bàn Tử đang có chút nghi ngờ.

“Hửm?” “Hửm?” Theo câu hỏi của Hứa Thành, Ngô Tà và Muộn Du Bình cũng quay đầu nhìn Bàn Tử.

Vẻ kinh ngạc trên mặt Bàn Tử lập tức biến mất, thay vào đó là một nụ cười lấy lòng.

“Làm sao có thể?

Tôi vẫn luôn tin tưởng mà!” Trên mặt Ngô Tà lập tức hiện lên vẻ khinh bỉ.

“Đúng là diễn viên!” Bàn Tử cười hì hì, gãi cái đầu to rồi đeo ba lô bước ra ngoài.

Ba người còn lại lập tức nhìn nhau, nhưng trong ánh mắt đều hiện

lên cùng một ý.

"Xem ra Bàn Tử rất hợp làm gián điệp!

Phái anh ta đi tạo quan hệ tốt với La Mục đúng là chính xác!" Bàn Tử đeo ba lô đi đến cửa, phát hiện ba người phía sau không nhúc nhích, ngạc nhiên quay đầu lại.

"Hứa Thành, không phải cậu là người vội đến sa mạc Ả Rập nhất sao?" Hứa Thành nghe vậy thì sững sờ, rồi không để lộ cảm xúc mà ra hiệu cho hai người còn lại, trực tiếp xách ba lô đi theo Bàn Tử.

Muộn Du Bình và Ngô Tà cũng cùng lúc xách ba lô đi về phía Bàn Tử.

"Tôi đương nhiên vội, chỉ là ngạc nhiên tại sao một người lười biếng như anh lại vội đến sa mạc Ả Rập như vậy!" Hứa Thành tùy tiện tìm một lý do để đánh lạc hướng Bàn Tử.

Bàn Tử nghe vậy gãi đầu, rồi trong mắt hiện lên một tia sáng.

"Tôi muốn sớm tìm được một xác ướp để đặt trong tiệm của mình làm vật trấn tiệm!" Ngô Tà nghe vậy sững sờ, rồi lập tức bay tới đá một cước.

"Mẹ kiếp!

Không được, đừng có mang mấy thứ quỷ quái đó về nhà tôi!" Bàn Tử bị Ngô Tà đá một cước đau điếng, nhưng cũng không tức giận, chỉ cười hì hì.

Chương 326

“Sợ gì chứ, cửa hàng của cậu có thứ gì tốt để cất đâu, không như Bàn gia tôi, bảo bối vô số!” “Cút đi!” Ngô Tà không khách khí.

Gã Bàn Tử chết tiệt này cái gì cũng mang về nhà cậu cất, thật sự coi nhà cậu là trạm thu mua phế liệu à.

“Được rồi, được rồi, nếu đến lúc đó thật sự có thể tìm được một xác ướp không có lời nguyền, tôi cũng không ngại để Bàn Tử mang về, nhưng nếu là xác ướp bị lời nguyền ám, thì đừng tùy tiện mang về nhà Ngô Tà.” Hứa Thành nhíu mày, mặc dù anh rất khoan dung với anh em mình, nhưng đó cũng phải trong phạm vi cho phép, Hứa Thành không muốn Bàn Tử mang những thứ quỷ quái về nhà Ngô Tà.

“Tôi cũng đồng ý với cách nói của Hứa Thành!” Muộn Du Bình vác Hắc Kim Cổ Đao lên lưng, rồi một tay xách hành lý trông có vẻ nặng trịch lên vai.

“Thấy chưa!

Hứa Thành và Muộn Du Bình đều đồng ý cho tôi tìm xác ướp rồi, xem ra hai người cũng khá hứng thú với cái đó!” Bàn Tử lập tức đứng trước cửa đắc ý.

Ngô Tà nghe vậy nhíu mày, quay đầu nhìn Muộn Du Bình và Hứa Thành.

Lại thấy Muộn Du Bình và Hứa Thành đều đang ra hiệu bằng mắt với mình, Ngô Tà lập tức hiểu ra, lập tức bất lực nhún vai với Bàn Tử.

“Thôi thì nể mặt Hứa Thành và Muộn Du Bình, cho phép anh để một xác ướp ở nhà tôi vậy!” Vẻ mặt Ngô Tà vẫn còn vẻ chán ghét,

dường như rất ghét xác ướp, nhưng Bàn Tử lại lập tức khoác vai cậu.

"Nói gì thế, hai ta là ai với ai chứ!" Bàn Tử mặt mày nhiệt tình và tươi cười chen chúc cùng Ngô Tà.

"Được rồi, được rồi!

Đi thôi!

Nếu không ông La Mục kia sẽ đợi đến mất kiên nhẫn đấy!" Hứa Thành trực tiếp mở cửa phòng bước ra ngoài.

Muộn Du Bình và hai người còn lại vội vàng đuổi theo.

Bốn người đi thang máy xuống sảnh lớn của khách sạn, lại phát hiện ông La Mục đã sớm đợi sẵn trên sofa trong sảnh.

Chỉ thấy La Mục đã thay một bộ đồ thể thao giống như đội khảo cổ.

"Bốn người chuẩn bị xong rồi à?

Vậy xuất phát thôi!" La Mục bước lên trước, chào hỏi từng người một, rồi tùy tay xách một chiếc ba lô nhỏ đi ra ngoài.

Năm người vừa ra khỏi cửa, đã nhìn thấy chiếc xe việt dã của Sơn Hạ Âm Trúc.

Chỉ thấy Sơn Hạ Âm Trúc từ trên xe bước xuống, cung kính đứng bên cạnh Hứa Thành.

"Hứa Thành đại nhân, để tôi đưa các vị đến biên giới sa mạc Ả Rập!" Hứa Thành khẽ gật đầu, rồi lên xe, bốn người còn lại cũng theo sát phía sau.

Sơn Hạ Âm Trúc lái xe rất nhanh, chiếc xe việt dã này rõ ràng đã được độ lại, nên tốc độ cực kỳ nhanh.

Sau ba giờ di chuyển, sáu người đã đến biên giới sa mạc Ả Rập.

Nơi này không hề hoang vắng, mà có một khu giao dịch giống như một thị trấn nhỏ.

Sơn Hạ Âm Trúc dừng xe, rồi dẫn năm người đi bộ vào trong.

Chợ rất náo nhiệt, có các cửa hàng nhỏ bán đủ loại đồ vật.

"Hứa Thành đại nhân, tôi đã giúp ngài chọn sẵn mấy con lạc đà, như vậy mới tiện vào sâu trong sa mạc Ả Rập." Sơn Hạ Âm Trúc cung kính nói.

"Ừm, vậy đi mua mấy con lạc đà trước đi!

Dù sao nếu hoàn toàn dựa vào sức người, thể lực của tôi e là không chịu nổi!" Hứa Thành suy nghĩ một chút, rồi dẫn mấy người đi vào trong.

La Mục lại lạ thường không nói gì, mặc dù Ai Cập là địa bàn của ông ta, nhưng ông ta lại không lên tiếng. … Sáu người đi thẳng đến nơi sầm uất nhất của khu chợ.

Dọc đường có rất nhiều cửa hàng bán lạc đà, nhưng Sơn Hạ Âm Trúc lại dẫn mấy người đi vào sâu bên trong.

Trên đường đi, Sơn Hạ Âm Trúc nói với Hứa Thành: "Hứa Thành đại nhân, lần này vào sa mạc Ả Rập, lạc đà cần thiết phải là loại đã từng vào sa mạc Ả Rập, không thể chọn loại chưa từng vào!" Hứa Thành nghe vậy sững sờ, rồi não bộ vừa chuyển động đã hiểu ra vấn đề.

"Ý cậu là những con lạc đà chưa từng vào sa mạc Ả Rập sẽ không thể sống sót ra ngoài?" Sơn Hạ Âm Trúc sững sờ, vẻ mặt trở nên nghiêm trọng.

"Hứa Thành đại nhân, ngài nói vậy cũng có lý, nhưng điều chủ yếu nhất là lạc đà chưa từng vào sa mạc Ả Rập tuy có thể ra ngoài, nhưng xác suất rất nhỏ, dù sao sa mạc Ả Rập thực sự quá lớn, lạc đà

bình thường chỉ đi theo những tuyến đường thương mại cố định, nên cho dù lạc đà bình thường có thể sống sót trong sa mạc, nhưng với tư cách là con người, các ngài lại không thể sống sót ra ngoài." Lúc này, La Mục đi ở phía sau đột nhiên lên tiếng: "Ồ?

Xem ra ngài Sơn Hạ Âm Trúc đây rất rành việc chọn mua lạc đà!" Sơn Hạ Âm Trúc nghe vậy vẫn giữ nụ cười trên mặt, quay đầu nhìn La Mục: "Ông La Mục, ông nói đùa rồi, bản lĩnh chọn mua lạc đà của tôi e là không bằng một nửa của ông, nên việc chọn mua lạc đà lần này phiền ông rồi!" La Mục nghe vậy sững sờ, rồi trên khuôn mặt già nua kia hiện lên một nụ cười.

"Yên tâm đi!

Việc chọn mua lạc đà lần này cứ giao cho lão phu tôi!" Hứa Thành lập tức cũng quay đầu nhìn La Mục: "Vậy lần này nhờ cả vào ông, ông La Mục!" La Mục lập tức giơ tay lên, xua xua về phía Hứa Thành, tỏ ý đây chỉ là chuyện nhỏ.

Muộn Du Bình và Ngô Tà thì yên lặng đứng bên cạnh Hứa Thành, còn Bàn Tử thì nhân cơ hội đến bên La Mục để làm thân.

"Xem ra La Mục đã giao cho Bàn Tử rồi, ba chúng ta chuẩn bị ứng phó với các sự kiện đột xuất đi!" Giọng Ngô Tà nói rất nhỏ, chỉ có Muộn Du Bình và Hứa Thành nghe thấy.

"Chỉ cần là con người, vấn đề không lớn!" Hắc Kim Cổ Đao trên lưng Muộn Du Bình đột nhiên động đậy.

"Ừm!

Đúng vậy, chỉ cần là con người thì vấn đề quả thực không lớn, nhưng phiền phức là nơi chúng ta sắp đến lần này e là sẽ gặp phải quái vật như Bát Kỳ Đại Xà!" Trong mắt Hứa Thành hiện lên một tia cẩn trọng.

“Sinh vật cấp bậc Bát Kỳ Đại Xà thực sự có thể có đối thủ trong sa mạc này sao?” Trong mắt Ngô Tà hiện lên một tia kinh ngạc.

“Tôi đã từng thấy!” Muộn Du Bình nhàn nhạt nói một câu.

Chương 327

Khóe miệng Ngô Tà lập tức co giật, rồi nhìn về phía Hứa Thành đang trầm mặc.

Lại phát hiện Hứa Thành đang ngẩn người, Ngô Tà trực tiếp dùng một tay nhẹ nhàng vỗ vai anh.

"Ồ, xin lỗi, vừa rồi đang nghĩ một vài chuyện." Hứa Thành lập tức áy náy đáp lại.

Vừa rồi tấm bản đồ trong đầu anh lại xảy ra một sự thay đổi kỳ diệu, dường như càng gần sa mạc Ả Rập, càng gần ngôi mộ cổ kia, thì tấm bản đồ trong đầu sẽ càng rõ ràng và chi tiết hơn.

"Gặp phải loại sinh vật đó, chúng ta chỉ cần không chủ động khiêu khích, chúng sẽ không ra tay giết chúng ta đâu!" Hứa Thành an ủi Ngô Tà.

"Vậy thì tốt!" Tâm trạng Ngô Tà ổn định lại, rồi có chút kỳ quái nhìn hai người trước mặt.

"Hai người không chỉ không sợ những thứ quỷ quái đó, ngay cả những quái vật trong thần thoại cũng muốn chém, thật là…" Ngô Tà lập tức cạn lời.

"Tôi lại hứng thú với loại sức mạnh đó, như sức mạnh trong thanh Thiên Vũ Vũ Trảm của Hứa Thành, quả thực mạnh mẽ vô cùng!" Muộn Du Bình hiếm khi nói chuyện phiếm với Ngô Tà.

"Anh thích Thiên Vũ Vũ Trảm à, tôi tặng anh nhé?" Hứa Thành bật cười, vỗ vai anh.

"Không cần, tôi hy vọng lần này có thể tìm được một vũ khí phù hợp với mình trong lăng mộ Pharaoh Ai Cập, nếu sau này còn phải đi

đến những nơi như vậy cùng anh!

Thì thanh Hắc Kim Cổ Đao của tôi có vẻ không đủ dùng!" Muộn Du Bình có chút thận trọng cân nhắc.

"Yên tâm, cơ hội còn nhiều!" Ánh mắt Hứa Thành trở nên xa xăm.

Trong lúc vừa đi vừa nói chuyện, Sơn Hạ Âm Trúc đang nói chuyện với chủ một cửa hàng lạc đà.

Sau khi gọi La Mục đến xem xét, họ đã mua sáu con lạc đà.

"Hứa Thành đại nhân, lạc đà đã mua xong rồi, tôi tiễn ngài chặng cuối!" Sơn Hạ Âm Trúc cung kính dắt lạc đà đến tay Hứa Thành.

"Đúng rồi, những gì tôi dặn cậu phải làm cho tốt, nếu không chúng ta có thể sẽ gặp phiền phức." Hứa Thành trước tiên gật đầu với Sơn Hạ Âm Trúc, rồi hạ giọng nói với gã.

"Yên tâm đi!

Hứa Thành đại nhân, tôi đã liên lạc với đại nhân Sơn Hạ Tĩnh Mỹ và đại nhân Sơn Hạ Trọng Lai rồi, họ sẽ sớm đích thân dẫn đội đến Ai Cập." Trong mắt Sơn Hạ Âm Trúc lóe lên một tia lạnh lẽo.

"Vậy thì được, tôi tin cậu sẽ không làm tôi thất vọng!

Dù sao phía sau có thể có nhiều kiến hôi theo sau, tôi cảm thấy không ổn chút nào." Hứa Thành dắt lạc đà đi về phía sa mạc Ả Rập. … Sơn Hạ Âm Trúc vẫn yên lặng dắt lạc đà đi bên cạnh Hứa Thành.

Ngô Tà và những người khác theo sát phía sau, chỉ có La Mục cách mấy người một khoảng hơi xa, cũng không rõ nguyên nhân.

Một bước chân ra khỏi phạm vi của khu chợ, mấy người đã nhìn thấy sa mạc rộng lớn dường như không có điểm dừng.

Cát vàng óng ánh chiếm trọn tầm mắt của họ.

Trước khi vào sa mạc Ả Rập, Hứa Thành vẫn nhẹ nhàng vỗ vai Sơn Hạ Âm Trúc: "Về đi, giúp tôi làm tốt việc đó!" "Hiểu rồi, Hứa Thành đại nhân, ngài cứ yên tâm!

Việc này tôi nhất định sẽ làm tốt." Sơn Hạ Âm Trúc cúi người cung kính nói với Hứa Thành.

"Vậy được rồi!" Hứa Thành đặt hành lý trên lưng lên lạc đà, rồi một tay vịn vào lạc đà, cả người trực tiếp bay lên, vững vàng đáp xuống giữa hai bướu lạc đà.

Ngô Tà và những người khác thấy vậy, cũng lần lượt lên lạc đà.

Sau đó, mọi người đồng loạt chào Sơn Hạ Âm Trúc, rồi tất cả cưỡi lạc đà đi về phía sa mạc Ả Rập hoang vắng.

Tốc độ di chuyển của lạc đà không nhanh, nhưng được cái bền bỉ, nên một ngày cũng có thể đi được một quãng đường xa.

Nhưng trong sa mạc Ả Rập, không chỉ có nóng bức, mà còn có cả cực hàn, hai thứ này là chí mạng nhất, chưa kể những bãi cát lún không biết tồn tại ở đâu cũng ẩn mình dưới lớp cát vàng óng ánh.

Mấy người cứ như vậy cưỡi lạc đà đi trong sa mạc một ngày, cho đến khi mặt trời lặn về phía tây, trăng lên cao mới dừng lại.

La Mục dẫn mọi người đến bên một cồn cát thấp, rồi trực tiếp xuống lạc đà.

"Tối nay chúng ta hạ trại ở đây đi!

Dù sao trời cũng không còn sớm, nhiệt độ ban đêm ở sa mạc Ả Rập còn lạnh hơn nơi chúng ta đi trước đây." Hứa Thành và những người khác nghe vậy cũng không nói gì, trực tiếp xuống lạc đà.

Chỉ có Bàn Tử sau khi xuống lạc đà vẫn có chút thắc mắc hỏi La Mục: "Ông La Mục, tại sao chúng ta không chọn cồn cát cao hơn ở

đằng kia, mà lại chọn cồn cát thấp ở đây?" La Mục nghe vậy cười ha hả, rồi bắt đầu giải thích: "Gió ban đêm ở sa mạc Ả Rập rất lớn, nếu chúng ta hạ trại dưới cồn cát đằng kia, có thể sáng mai chúng ta sẽ bị cát vùi lấp vĩnh viễn dưới lòng đất!" Bàn Tử nghe vậy, trên mặt lộ vẻ không tin.

"Ông La Mục, tôi thấy gió ở đây không lớn mà!" La Mục nghe vậy trực tiếp lắc đầu, rồi lấy từ hành lý trên lưng lạc đà ra mấy cái móc câu kỳ dị, lần lượt đưa cho mấy người Hứa Thành.

Trong lúc phát móc câu, La Mục giải thích: "Sa mạc Ả Rập ban đêm và ban ngày hoàn toàn là hai thái cực khác nhau, nên khi ra ngoài sa mạc Ả Rập, nhất định phải dùng những cái móc câu như thế này để cố định lều, nếu không đang ngủ mà lều sập thì phiền." Mấy người Hứa Thành nhận lấy móc câu, tượng trưng nói một tiếng cảm ơn với La Mục.

La Mục nghe vậy thì xua tay, tỏ ý đây đều là chuyện nhỏ.

Tốc độ dựng lều rất nhanh, chỉ trong mười phút ngắn ngủi, năm người đã dựng xong lều.

"Hử?

Cần hai người ngủ chung một lều sao?" Trong mắt La Mục lóe lên một biểu cảm mà Hứa Thành và những người khác không hiểu được.

"Ồ?

Ông La Mục, mấy người chúng tôi vẫn luôn làm vậy, như thế không có vấn đề gì chứ?" Hứa Thành ngẩng đầu nhìn La Mục, trên mặt lộ ra một nụ cười nhẹ.

"Ồ, đương nhiên không có, nói thật đây là một cách hay, có thể giảm thiểu hiệu quả sự tiêu hao nhiệt lượng của cơ thể." Trên khuôn mặt có phần già nua của La Mục nở một nụ cười, rồi quay người dắt

lạc đà đến, buộc dây thừng vào móc câu bên lều.

Chương 328

Sau đó bắt đầu chuẩn bị bữa tối một cách thành thạo, bữa tối do ông La Mục làm tự nhiên không giống như Hứa Thành và những người khác dùng lương khô quân dụng thay thế, ông ta ung dung nấu nướng trong lều.

Trong mắt ba người Hứa Thành lóe lên một tia kinh ngạc, nhưng vẫn không tiến lên, chỉ có Bàn Tử bị coi là "gián điệp" xông tới.

"Để Bàn Tử đi làm thân đi!

Mấy người chúng ta cứ tùy tiện ăn chút lương khô hành quân là được!" Ngô Tà ngửi thấy mùi thơm từ lều của La Mục tỏa ra, lẩm bẩm nói.

"Tôi sao cũng được!" Muộn Du Bình trực tiếp xé một túi bánh quy nén ra ăn với nước, không hề để tâm.

Hứa Thành tự nhiên cũng không quan tâm, đã quyết định vào sa mạc Ả Rập tìm con thú bảo vệ lăng mộ Pharaoh Ai Cập, sẽ không vì chút chuyện nhỏ mà dao động.

Hơn nữa, lương khô hành quân mới nhất trong tay không thơm sao?

Chỉ có một mình Bàn Tử chui vào lều của La Mục.

"Ông La Mục, tay nghề giỏi thật!

Ở trong sa mạc này mà cũng có bản lĩnh nấu được cơm canh!" Bàn Tử mặt mày rạng rỡ.

"Chuyện nhỏ thôi, dù sao cũng đến sa mạc Ả Rập nhiều lần rồi, ít nhất cũng phải biết cách thoải mái nhất có thể trong điều kiện khắc nghiệt chứ!" Trong mắt La Mục lóe lên một tia châm biếm, trong lòng

thì đang cười: “Xem ra có cá cắn câu rồi.” … La Mục lấy ra một đôi đũa đưa cho Bàn Tử, rồi mở nồi thịt bò hầm tiện lợi mà ông ta đã làm.

Cũng không biết là có dụng ý gì, là một tay lão luyện sống sót trong sa mạc, La Mục lại chọn cách sử dụng nguồn nước quý như vàng trong sa mạc để làm một nồi thịt bò hầm mà người Giza ai cũng thích ăn.

Số thịt bò này rõ ràng là do La Mục cố ý mang theo, trước khi lấy ra đã được xử lý đặc biệt.

Ngay khi Bàn Tử nhìn thấy nồi thịt bò hầm, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc, nhưng vẫn tươi cười nhận lấy đôi đũa mà La Mục đưa, rồi trực tiếp gắp thịt bò ăn.

La Mục thấy Bàn Tử trực tiếp hạ đũa ăn thịt bò, trong mắt lóe lên một tia vui mừng.

Và bắt đầu tán gẫu với Bàn Tử về những chuyện thường ngày, những chuyện vặt vãnh trong cuộc sống.

Cuối cùng, La Mục mới thăm dò hỏi: “Ngài Hứa Thành đến sa mạc Ả Rập này rốt cuộc là để làm gì?

Sao lại thần thần bí bí như vậy!” Bàn Tử nghe vậy, nụ cười trên mặt không hề giảm đi, chỉ có giọng điệu có chút thần bí: “Đương nhiên là làm một chuyện lớn!” “Tôi biết mấy vị làm nghề gì!

Nên tôi mạo muội hỏi một câu, các vị định đào một lăng mộ Pharaoh nào đó chưa được phát hiện sao?” Ánh mắt La Mục lập tức tràn đầy hưng phấn nhìn Bàn Tử.

Nhưng Bàn Tử lại bắt đầu ngập ngừng, vẻ mặt trông có vẻ khó xử.

“Tôi đã làm người dẫn đường rồi, những chuyện này cuối cùng tôi cũng sẽ biết thôi, nên ngài Vương đây không phải nên tiết lộ một chút

cho tôi sao?" La Mục rút một điếu thuốc đưa cho Vương Bàn Tử.

Bàn Tử cũng không tiện từ chối, trực tiếp đưa tay nhận lấy.

"Chuyện này là chuyện của anh em tôi, bây giờ họ còn chưa nói cho tôi biết những thông tin đó, làm sao tôi có thể biết được!" Bàn Tử châm điếu thuốc La Mục đưa, giả vờ hút một hơi.

"Vậy sao…" Trong lòng La Mục lóe lên một ý nghĩ, rồi vẫn giữ nụ cười trên mặt nhìn Bàn Tử: "Vậy chúng ta nói chuyện khác đi." … "Bàn Tử nhập vai thật đấy!" Ngô Tà ngồi trong lều ăn lương khô, trên mặt lộ ra một nụ cười ranh mãnh.

"Đương nhiên nhập vai, dù sao anh ta cũng đã coi La Mục là người của mình rồi!" Hứa Thành cầm bình nước uống một ngụm, rồi tùy ý đưa cho Muộn Du Bình bên cạnh.

Muộn Du Bình cũng không chê, trực tiếp đưa tay nhận lấy, rồi tu ừng ực mấy ngụm.

"Chờ đến khi ông La Mục kia lộ đuôi cáo, tôi cảm thấy Bàn Tử chắc cũng sẽ không bị lừa đâu." Ngô Tà lấy bình nước từ tay Muộn Du Bình.

"Ai mà biết được?

Dù sao với sự hiểu biết của tôi về Bàn Tử lâu nay, La Mục e là không lừa được anh ta, ngay cả khi chúng ta không nhắc nhở." Hứa Thành thoải mái dựa vào tấm trải trong lều.

"Cũng đúng, một kẻ ham tiền như anh ta làm sao có thể dễ dàng bị La Mục lừa được, nhưng tôi đoán tối nay anh ta sẽ không về, có thể sẽ ở lại khoác lác với ông La Mục kia!" Ngô Tà có chút ác ý cười.

"Nếu đã vậy, tôi đi gác đêm trước!" Muộn Du Bình cầm Hắc Kim Cổ Đao đứng dậy, nhưng lại bị Hứa Thành gọi lại: "Không cần đi, tối nay tôi đi là được!" Muộn Du Bình suy nghĩ một chút, rồi lại ngồi

xuống, dù sao Thiên Vũ Vũ Trảm đang ở trong tay Hứa Thành, sức mạnh thần bí tích trữ bên trong đủ để Hứa Thành chống lại cơn gió lạnh buốt kia.

"Anh cảnh giác hơn tôi, khi gặp nguy hiểm cũng tỉnh nhanh hơn, nên tối nay anh và Ngô Tà ở chung một lều." Hứa Thành nhắc nhở.

"Vậy tôi đi bật đèn lều kia lên!" Muộn Du Bình đứng dậy đi bật đèn trong lều kia, rồi lại quay về.

"Cẩn thận một chút, tôi cảm thấy sa mạc này có gì đó không ổn!" Muộn Du Bình có chút nghiêm túc nhìn Hứa Thành, không biết tại sao, anh luôn cảm thấy trong sa mạc này mỗi khi đêm xuống lại có một cảm giác quỷ dị không nói nên lời xuất hiện trong lòng.

Cảm giác quỷ dị này cứ đến đêm là lại trở nên mãnh liệt, nhưng anh cũng không biết tại sao.

"Anh cũng cảm nhận được à?" Hứa Thành nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Muộn Du Bình, kỳ lạ hỏi.

"Ừm!

Luôn có một cảm giác quỷ dị không nói nên lời!" Lông mày Muộn Du Bình trong nháy mắt nhíu chặt lại.

"Vậy sao?" Hứa Thành trực tiếp lấy ra Tam Xoa Kích đưa vào tay Ngô Tà.

"Rốt cuộc là thứ gì vậy?

Mỗi lần ra ngoài đều đưa cho tôi!" Ngô Tà đưa tay cầm lấy thanh Tam Xoa Kích, tuy có thể cảm nhận được một luồng sức mạnh thần bí bên trong, nhưng lại không thể điều động được.

"Là vũ khí cùng cấp với thanh Thiên Vũ Vũ Trảm kia…" Muộn Du Bình cầm thanh Tam Xoa Kích trong tay, hình xăm Kỳ Lân trên người

đột nhiên không tự chủ mà nóng lên.

Dường như thanh Tam Xoa Kích có thể điều động sức mạnh thần bí trong cơ thể anh.

“Tiểu Muộn có thể điều động luồng sức mạnh đó là được, cho dù gặp nguy hiểm, cũng có thể bảo toàn tính mạng!” Hứa Thành như trút được gánh nặng, rồi bước ra khỏi lều.

Màn đêm từ từ buông xuống, nhiệt độ xung quanh giảm xuống cực nhanh, thậm chí gần đến không độ.

Chương 329

Sức mạnh Phượng Hoàng trong cơ thể Hứa Thành lập tức điên cuồng trào dâng, không ngừng cung cấp nhiệt lượng cho anh. … Hứa Thành ngồi trên một cồn cát nhỏ bên ngoài lều, rồi khoác lên một chiếc áo giữ ấm.

Lúc này, nhiệt độ ban đêm bắt đầu giảm mạnh.

Từ mấy chục độ ban đầu giảm xuống âm mười mấy độ.

Ngay cả Hứa Thành có sức mạnh Phượng Hoàng trong người cũng có chút khó thích nghi.

Chỉ thấy Hứa Thành ngồi xếp bằng, rồi lấy ra Tam Xoa Kích đặt trước người.

Lập tức một lớp màng bảo vệ vô hình bao bọc lấy Hứa Thành, cơn gió gào thét kia không còn cơ hội thổi vào người anh nữa.

Ngay lập tức, Hứa Thành cảm thấy người ấm lên, rồi nhắm mắt lại.

Và không ngừng hồi tưởng lại những kỹ xảo chiến đấu mà vị đại võ sĩ đã truyền thừa cho mình, rồi chuyển hóa những kỹ xảo này thành lực chiến đấu hiệu quả.

Mặc cho gió gào thét, mặc cho giá lạnh tấn công, nhưng Hứa Thành vẫn luôn duy trì tư thế ngồi xếp bằng.

Ngô Tà và Muộn Du Bình đã sớm ngủ, vì Muộn Du Bình phải đổi ca với Hứa Thành.

Bàn Tử thì cùng La Mục trò chuyện say sưa không ngủ.

Thời gian cứ thế trôi đi.

Đến tận đêm khuya, Hứa Thành cảm nhận nhiệt lượng trong cơ thể đã tiêu hao hết, nên lập tức dừng tư thế ngồi xếp bằng, bắt đầu vận động nhẹ, sau khi vận động xong thì lấy ra một ít thịt ăn liền để bổ sung năng lượng.

Lúc này, Hứa Thành đột nhiên nghe thấy động tĩnh, dù sao vị trí gác đêm không phải ở bên ngoài lều, mà là ở trên một cồn cát cao phía sau, nên người ở trong lều chỉ cần không cố ý tìm kiếm thì tuyệt đối không thể phát hiện ra bóng dáng của Hứa Thành.

Hứa Thành tĩnh tâm lắng nghe, nhưng do khoảng cách xa nên chỉ có thể nghe thấy một số âm thanh cực kỳ mơ hồ.

Sau đó Hứa Thành trực tiếp nhẹ nhàng leo lên cồn cát, cúi đầu nhìn xuống, đập vào mắt là một người đàn ông mặc bộ đồ thám hiểm giữ ấm màu nâu sẫm, nhưng từ thân hình có phần còng lưng kia có thể thấy, tuổi của người đàn ông này dường như đã lớn.

Mà trong số những người ở đây, người có thân hình còng lưng như vậy chỉ có La Mục.

Mắt Hứa Thành lập tức nheo lại, nhưng không có hành động gì quá lớn.

Bởi vì anh đang ở trên cồn cát, chỉ cần một hành động lớn, cát trên cồn sẽ chảy xuống, như vậy sẽ kinh động La Mục.

Vị trí của anh cũng sẽ từ đó mà bại lộ.

"La Mục muộn thế này rồi còn chưa ngủ?" Hứa Thành có chút ngạc nhiên nhìn La Mục có phần già nua, nhưng khi anh phát hiện ra khuôn mặt và cơ thể có phần cứng đờ của La Mục.

Hứa Thành phát hiện, e là La Mục cả đêm không ngủ.

Dù sao bên ngoài trời có lạnh đến đâu, cũng không thể nhanh chóng lấy đi toàn bộ nhiệt lượng của một người vừa mới chui ra khỏi chăn

ấm, hơn nữa người này còn đang mặc áo giữ ấm. … Lúc này La Mục đang cầm một chiếc điện thoại có hình dáng kỳ lạ, chiếc điện thoại đó thậm chí không có màn hình, giống như chiếc điện thoại "cục gạch" đời cũ.

Nhưng điện thoại của La Mục lại có chút khác biệt với điện thoại "cục gạch", vì trên đó chỉ có ba nút bấm.

Chỉ thấy La Mục sau khi ấn vào một trong ba nút bấm, điện thoại phát ra một loại tiếng ồn có chút kỳ quái, sau đó một giọng nam trầm hùng truyền ra.

"La Mục, sao rồi?

Chuyện đã xong chưa?" La Mục nghe vậy cười hì hì, hoàn toàn không thấy được vẻ lão thành điềm đạm thường ngày trước mặt Hứa Thành và những người khác.

"Chưa!

Ngôi mộ cổ mà các người muốn đến hẳn là ở sâu trong sa mạc Ả Rập, đến lúc đó chỉ cần tôi lấy được bản đồ, các người có thể dẫn người đến!" Người ở đầu dây bên kia nghe vậy, trầm ngâm một lúc, rồi giọng điệu có chút lạnh lùng: "Thân phận của chúng không đơn giản!

Nếu để chúng ở lại sa mạc Ả Rập, e là chúng ta sẽ gặp phiền phức!" "Sợ phiền phức gì chứ, ở Ai Cập này, tôi mới là rắn đầu đàn, rồng đến Ai Cập của tôi cũng phải nằm, hổ đến cũng phải quỳ!" Giọng La Mục tràn đầy sự kiêu ngạo vô tận.

"Được rồi!

Cứ vậy đi!

Chỉ cần giữ mấy người đó ở lại sa mạc Ả Rập vĩnh viễn, cho dù thế lực đứng sau chúng có tìm đến, chúng ta cũng có thể tùy tiện tìm

một lý do để đuổi đi!" Cuộc gọi kết thúc, La Mục rón rén quan sát bốn phía, sau khi phát hiện không có ai nghe lén mới cất điện thoại đi, rồi lập tức đi vào lều.

Lúc này, trong một chiếc lều khác không xa lều của La Mục, Muộn Du Bình với vẻ mặt nghiêm túc bước ra.

Bước chân của anh rất nhẹ, thậm chí không phát ra một chút âm thanh nào.

Bởi vì vừa rồi anh đã nghe thấy cuộc nói chuyện của La Mục, dù sao cũng là người chuẩn bị đổi ca gác cho Hứa Thành lúc nửa đêm.

Nên ngay khi phát hiện ra La Mục, anh đã đoán được La Mục định làm gì.

Vì vậy, ngay khi tỉnh giấc, anh đã nấp ở mép lều, âm thầm nghe lén cuộc điện thoại của La Mục.

Nhưng do vị trí Muộn Du Bình chọn rất tốt, đến mức La Mục nói chuyện điện thoại xong cũng không phát hiện ra anh. … Nếu sau này La Mục biết chuyện này, nhất định sẽ hối hận: "Chỉ vì một cuộc điện thoại mà ta đã hoàn toàn thất bại." … Sau khi La Mục vào lều một lúc lâu, Muộn Du Bình mới từ chỗ ẩn nấp bước ra, rồi bắt đầu quan sát xung quanh.

Sau đó liền cảnh giác phát hiện Hứa Thành đang ẩn nấp trên một cồn cát nhỏ phía sau.

Rồi liền nhẹ nhàng đến bên cạnh Hứa Thành.

"Anh cũng phát hiện ra chuyện La Mục ra ngoài lúc nửa đêm phải không!" Hứa Thành liếc nhìn Muộn Du Bình cũng đang nằm rạp xuống.

Chương 330

“Ừm!

Vừa rồi tôi mới tỉnh ngủ, chuẩn bị ra đổi ca với anh, không ngờ lại bắt gặp gã này lén lút ở đây, không biết đang gọi điện thoại cho ai.” Lông mày Muộn Du Bình lập tức nhíu lại, rồi nhìn Hứa Thành với giọng điệu có chút ngưng trọng hỏi: “Anh ở trên này có nghe thấy gì không?” “Khoảng cách quá xa!

Khiến tôi gần như không nghe thấy âm thanh gì!” Sắc mặt Hứa Thành lập tức trở nên không tốt.

“Tôi nghe được một chút, La Mục dường như chuẩn bị ra tay bất lợi với chúng ta!” Muộn Du Bình cũng có chút ngạc nhiên về con người La Mục, dù sao gã La Mục này nếu ở Giza thì có ảnh hưởng rất lớn, nên nếu không phải vạn bất đắc dĩ, La Mục hẳn sẽ không ra tay với họ.

Nhưng Muộn Du Bình cũng chưa bao giờ sợ La Mục, dù sao có anh và Hứa Thành ở đây, chỉ cần đối thủ không lái xe tăng đến, thì hai người đều có thể dễ dàng giải quyết đối phương.

“Ồ?

La Mục thì thầm ở đó làm gì?” Trong mắt Hứa Thành đột nhiên lóe lên một tia sáng.

“Dường như đang gọi điện thoại, giống như đã hẹn với ai đó để giết người cướp của!” Trong mắt Muộn Du Bình lóe lên một tia sát ý.

Hứa Thành nghe vậy bắt đầu cười, khiến Muộn Du Bình bên cạnh cũng có chút ngạc nhiên nhìn anh.

“Sao vậy?

Sao lại đột nhiên cười?" Muộn Du Bình không hiểu hỏi.

"Trước khi đi, tôi đã dặn một gia tộc phụ thuộc dưới trướng tôi đi nhổ tận gốc toàn bộ thế lực của La Mục ở Giza, nên đến lúc đó La Mục e là không gọi được một viện binh nào đâu!" Tia sáng trong đôi mắt Hứa Thành lập tức biến thành một loại sát ý sắc bén, chỉ thấy anh lại mở miệng: "Đến lúc đó, sau khi ông ta dẫn chúng ta tìm được mộ cổ, chúng ta sẽ tiễn ông ta lên đường!

Để ông ta xem xem, rốt cuộc ai mới là chim sẻ rình sau!" Muộn Du Bình không ngờ Hứa Thành đã sớm nhìn ra sự bất thường của La Mục, lập tức sát ý trên mặt dần thu lại.

"Nếu đã vậy, vậy tôi sẽ diễn kịch cùng ông ta!" Hứa Thành khẽ gật đầu, rồi cười: "Xem ra chúng ta phải cảm ơn Bàn Tử rồi!

Nếu không ông La Mục kia e là sẽ không sớm lộ ra bản tính của mình như vậy!" Trên mặt Muộn Du Bình hiếm khi hiện lên một nụ cười, rồi cũng gật đầu theo Hứa Thành: "Cũng phải, dù sao Bàn Tử đã khiến La Mục buông lỏng cảnh giác." Chỉ thấy Muộn Du Bình dường như nghĩ ra điều gì đó, lập tức quay đầu nhìn Hứa Thành: "Nếu đã như vậy, anh về ngủ trước đi!

Chỗ này để tôi canh, nếu không ngày mai sẽ bị La Mục nhìn ra sơ hở!" Hứa Thành trực tiếp đứng dậy, rồi đưa thanh Tam Xoa Kích cho Muộn Du Bình, và nhắc nhở: "Thanh Tam Xoa Kích có thể cung cấp cho anh một lớp màng bảo vệ nhỏ, có thể giúp anh chống lại một ít gió lạnh." Muộn Du Bình trực tiếp đưa tay nhận lấy, rồi cài Tam Xoa Kích vào một bên áo khoác.

Hứa Thành thấy vậy liền trượt xuống cồn cát, vào lều đi ngủ. … Trong lều của La Mục, ngay khi La Mục vừa ngủ, Bàn Tử lập tức mở mắt, trong mắt lóe lên một nụ cười quỷ dị, trong lòng thì nghĩ: "Quả nhiên chỉ có Bàn gia ta là đáng tin nhất, nếu không mấy người các cậu

đều bị lão hồ ly này chơi xỏ cho chết rồi.” Sau đó Bàn Tử cũng trực tiếp nhắm mắt ngủ.

Sáng sớm hôm sau, khi mặt trời chưa hoàn toàn hiện ra thân hình nóng bỏng của nó, Muộn Du Bình đã sớm quay về lều ngủ bù một giấc.

Vì vậy, người dậy sớm nhất là La Mục, người tối qua không ngủ ngon, chỉ thấy ông ta cố nén cơn buồn ngủ gọi bốn người dậy, nhiệt tình chuẩn bị bữa sáng cho bốn người Hứa Thành.

Bàn Tử vẫn như cũ ăn ngấu nghiến bữa sáng mà La Mục chuẩn bị, chỉ có Hứa Thành và Muộn Du Bình thì chỉ ăn một chút rồi bắt đầu đi dỡ lều.

Bàn Tử nhiệt tình đề nghị chủ động giúp La Mục dỡ lều, rồi đặt lều lên lạc đà.

Năm người sau khi thu dọn xong, hướng về trung tâm nội địa sa mạc Ả Rập mà đi.

Bởi vì theo thông tin mà Hứa Thành cung cấp, phương hướng mà anh muốn La Mục dẫn đến là ở nội địa sa mạc Ả Rập.

Nhưng Hứa Thành cũng không nói điểm cuối của chuyến đi này rốt cuộc là nơi nào trong nội địa sa mạc Ả Rập.

Nhưng cho dù La Mục mấy lần đòi Hứa Thành bản đồ, đều bị Hứa Thành từ chối.

Mỗi lần Hứa Thành đều nói với La Mục: “Ông La Mục, đừng vội, đợi đến khi ông đưa chúng tôi vào nội địa sa mạc Ả Rập, tôi sẽ nói cho ông biết rốt cuộc chúng tôi muốn đi đâu!” Vì vậy cho dù La Mục bất lực, nhưng vẫn dẫn Hứa Thành và những người khác từng bước tiến vào sa mạc Ả Rập.

Ánh nắng chói chang vẫn không ngừng chiếu rọi lên cát vàng óng

ánh, khiến nhóm ba người cao to đứng đầu là Bàn Tử khổ không tả xiết.

Dù sao chưa từng đến sa mạc, sẽ không bao giờ hiểu được ở sa mạc có thể nóng đến mức nào. … "Phải đi bao lâu nữa mới hết chứ!" Bàn Tử mồ hôi đầm đìa nằm trên bướu lạc đà, thê thảm nói.

"Sắp đến rồi, kiên trì lên, ngài Vương!" La Mục vẫn tinh thần phấn chấn ngồi trên lạc đà, khiến Hứa Thành và những người khác vô cùng kinh ngạc, đặc biệt là Muộn Du Bình.

Dù sao về mặt tuổi tác, La Mục đã lớn tuổi, nhưng cơ thể La Mục vẫn còn rắn chắc như vậy, thật hiếm thấy, ngay cả ở tuổi này mà La Mục còn nguyện ý đích thân dẫn đội đến sa mạc Ả Rập.

Cho dù nợ ân tình của nhà Sơn Hạ, nhưng cũng không cần thiết phải lấy mạng ra đổi chứ!

Đây là điều mà Hứa Thành cảm thấy bất thường nhất lúc đầu, bây giờ Muộn Du Bình cũng cảm nhận được sự khác thường của gã này.

Dù sao đã già như vậy rồi, lại có thể lực mạnh hơn cả Bàn Tử.

Phải biết Bàn Tử tuy bình thường là một kẻ ham ăn lười làm, nhưng vấn đề là Bàn Tử là người đã qua huấn luyện chuyên nghiệp, thể năng của anh ta người bình thường không thể sánh được.

Vì vậy, ông La Mục này trong mắt Muộn Du Bình cũng là một nhân vật phi thường.

"Ồ!

Ông La Mục, tôi thấy phía trước hình như có một thành phố nhỏ đổ nát!

Hay là chúng ta vào đó nghỉ ngơi một chút?" Hứa Thành đột nhiên cười nói với La Mục.

Bàn Tử nghe Hứa Thành nói câu đó, suýt nữa vui đến mức rơi khỏi lưng lạc đà.

La Mục thì trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc, rồi cười gật đầu: "Không vấn đề gì, nếu chúng ta đã nhìn thấy thành phố đổ nát đó, vậy chúng ta cách nội địa sa mạc Ả Rập thực ra không xa nữa rồi!" Bàn Tử lập tức kéo dây cương khiến hướng đi của lạc đà thay đổi, bắt đầu đi về phía thành phố đổ nát kia.

"À mà ông La Mục, thành phố đổ nát này có lai lịch gì?" Ngô Tà có chút tò mò nhìn La Mục.

La Mục nghe vậy, hắng giọng, rồi trực tiếp mở miệng: "Thành phố đổ nát phía trước nghe nói là một thần miếu do một vị Pharaoh Ai Cập nào đó xây dựng, người Ai Cập sau đó đã xây tường thành cao xung quanh, nhưng do đất đai sa mạc hóa dẫn đến khu vực này cuối cùng bị sa mạc nuốt chửng, khiến những người ở đó không thể không từ bỏ thần miếu này, di dời đến nơi khác, nhưng cụ thể là thần miếu của triều đại nào, thì lâu như vậy rồi không ai biết." Vẻ kinh ngạc trên mặt Ngô Tà lóe lên rồi biến mất, sau đó mang theo nụ cười cảm ơn La Mục: "Cảm ơn ông La Mục đã giải đáp!" La Mục lập tức xua tay đáp lại: "Giải đáp gì đâu!

Dù sao cũng đến nơi này quá nhiều lần, nên tôi thỉnh thoảng có thời gian cũng sẽ đi xem lại những ghi chép lịch sử về các vị Pharaoh Ai Cập." Ngô Tà vẫn giữ nụ cười trên mặt cảm ơn lần nữa, khiến Bàn Tử ở phía trước nhất cũng nổi da gà.

Chương 331

“Không ngờ cậu nhóc này lại là một người lễ phép như vậy.” Bàn Tử có chút khinh bỉ nhìn Ngô Tà đang ra vẻ.

Thấy Bàn Tử vạch trần, Ngô Tà cũng không tức giận, chỉ cười hì hì một tiếng, không thèm để ý đến Bàn Tử nữa.

Ngược lại Hứa Thành và Muộn Du Bình nhìn nhau, rồi gật đầu với nhau.

Mấy người nhanh chóng đi vào phế tích tràn ngập những bức tường đổ nát.

Chỉ thấy bên trong đâu đâu cũng là những cột trụ khổng lồ và các loại tường thành bị cát vàng óng ánh vùi lấp.

Trên những bức tường này đều vẽ một sinh vật kỳ lạ đầu chó thân người.

“Tử thần Anubis sao?” Hứa Thành nhìn bức tượng Anubis sống động như thật lẩm bẩm.

Hy vọng lần này vào lăng mộ Pharaoh Ai Cập sẽ không gặp phải ông ta, nếu không bốn người có thể sẽ chết ở bên trong.

Muộn Du Bình phát hiện Hứa Thành đang ngẩn người nhìn một bức họa đầu chó thân người, rồi bước lên vỗ vai Hứa Thành, khiến Hứa Thành lập tức giật mình tỉnh lại.

“Sao vậy?

Sao lại ngẩn người ở nơi này!” Vẻ mặt Muộn Du Bình có chút nghiêm túc.

Sự nghiêm túc này khác với sự nghiêm túc bình thường, dường

như Muộn Du Bình ở nơi này cảm nhận được một loại cảm giác quái dị khác thường.

Hứa Thành nhìn thấy sự nghiêm túc trên mặt Muộn Du Bình, có chút ngưng trọng nhìn anh hỏi: "Chỗ này làm sao vậy?

Tôi thấy sắc mặt anh không tốt lắm!" Muộn Du Bình ngẩng khuôn mặt vô cảm lên nhìn xung quanh, giọng điệu có chút gấp gáp: "Tôi dường như cảm nhận được một loại dao động khác thường… có quỷ dị." Sắc mặt Hứa Thành trong nháy mắt lập tức ngưng trọng, dù sao sức mạnh thần bí trong cơ thể Muộn Du Bình khác với anh, luồng sức mạnh kia trong cơ thể Muộn Du Bình giống như Kỳ Lân, mà Kỳ Lân là thần thú mang lại điềm lành, nên cảm giác của Muộn Du Bình vượt xa sự tưởng tượng của Hứa Thành.

Vì vậy, bây giờ Muộn Du Bình cảm nhận được nơi này không bình thường, vậy thì nơi này tuyệt đối là một nơi quỷ dị.

"Vậy chúng ta lập tức gọi họ đi thôi!" Hứa Thành nhíu mày, rồi chuẩn bị dẫn Muộn Du Bình đi tìm hai người Ngô Tà và Bàn Tử.

Nhưng điều khiến Hứa Thành có chút kinh hãi là, Muộn Du Bình đột nhiên biến mất ngay trước mặt anh.

Dường như đã hòa vào không khí, biến mất không một dấu vết. … Kết quả này khiến Hứa Thành lập tức triệu hồi Thiên Vũ Vũ Trảm vào tay. … Ngay khoảnh khắc Thiên Vũ Vũ Trảm xuất hiện trong tay Hứa Thành, nó không kiểm soát được mà phát ra một luồng ánh sáng màu tím đậm bao phủ toàn thân hắn.

Trong chốc lát, Hứa Thành phát hiện mọi thứ trước mắt bắt đầu vỡ vụn, sau đó một thành phố không khác gì lúc nãy lại hiện ra trước mắt hắn.

"Chết tiệt!

Tôi lại rơi vào ảo giác rồi!

May mà có Thiên Vũ Vũ Trảm, nếu không…" Hứa Thành khẽ chửi một tiếng, lại phát hiện bóng dáng của Muộn Du Bình, Ngô Tà, Bàn Tử và cả La Mục đều đã biến mất, chỉ còn lại một đô thị đổ nát trống rỗng.

"Chết tiệt!

Có chuyện gì vậy!

Tất cả đi đâu rồi!" Hứa Thành bắt đầu tìm kiếm xung quanh, nhưng không thấy bóng dáng một ai.

Điều khiến hắn có chút kinh ngạc là lại không thể nhìn thấy sa mạc bên ngoài thành phố.

Bởi vì bây giờ, phóng tầm mắt ra xa, chỉ thấy những bức tường đổ nát kéo dài đến tận chân trời.

"Chắc là mình không còn trong ảo giác nữa đâu nhỉ!" Hứa Thành cầm Thiên Vũ Vũ Trảm trong tay, rồi chém mạnh vào một bức tường phía trước.

Nhưng thân kiếm sắc bén vô song của Thiên Vũ Vũ Trảm lại không thể chém đứt bức tường đã bị ăn mòn bao nhiêu năm qua.

Điều này khiến Hứa Thành bừng tỉnh, ngay lập tức khóe miệng nhếch lên, trong mắt hiện lên một tia giác ngộ.

"Một bức tường quèn sao có thể cản được nhát chém của Thiên Vũ Vũ Trảm chứ?

Xem ra thứ sức mạnh khiến mình rơi vào ảo cảnh này cũng thú vị thật, có thể mê hoặc được cả người có huyết Phượng Hoàng như mình." Ngay sau đó, Hứa Thành thầm gọi hệ thống, rồi lấy cây Tam Xoa Kích từ trong hệ thống ra.

Trong khoảnh khắc, cảnh vật trước mắt Hứa Thành lại một lần nữa vỡ vụn, mấy con lạc đà đang chở đầy hàng hóa tức thì xuất hiện trong tầm mắt hắn.

Rồi cây Tam Xoa Kích tinh xảo kia lơ lửng trước người Hứa Thành, dường như đang giúp hắn chống lại một loại sức mạnh quỷ dị nào đó đang tấn công.

Hứa Thành đưa tay nắm lấy cây Tam Xoa Kích, sức mạnh thần bí trên đó lập tức bao phủ toàn thân hắn.

Trong chốc lát, Hứa Thành đột nhiên nhìn thấy một nơi đang tỏa ra ánh sáng kỳ quái.

Hắn lập tức bước tới, đến gần nơi phát ra ánh sáng kỳ dị đó.

Bên trong là một căn nhà nhỏ tỏa ra ánh sáng màu tím, nhưng mức độ hoàn hảo của nó khiến Hứa Thành lập tức cảnh giác.

Hứa Thành khẽ niệm trong lòng, Thiên Vũ Vũ Trảm được cất trong hệ thống lập tức bay ra nằm trong tay hắn.

Cùng lúc đó, sức mạnh của Bát Kỳ Đại Xà tràn ngập cơ thể Hứa Thành, khiến lòng hắn có thêm một chút tự tin.

Chỉ thấy Hứa Thành dậm chân xuống đất, cả người lao vào căn nhà nhỏ đang tỏa ra ánh sáng màu tím quỷ dị kia.

Nhưng ngay khoảnh khắc tiếp xúc với căn nhà, Hứa Thành kinh ngạc phát hiện ra đó vốn chỉ là một ảo ảnh sa mạc.

Bởi vì căn nhà nhỏ vốn tồn tại như ảo ảnh kia đã lập tức biến mất trước mắt hắn, chỉ để lại một cái hang tròn đủ cho hai người đi qua.

Chương 332

Đôi mắt Hứa Thành nheo lại, chỉ thấy hắn một tay cầm Thiên Vũ Vũ Trảm, một tay cầm Lạc Tuyết Kiếm, bên hông dắt một cây Tam Xoa Kích tinh xảo, rồi lập tức nhảy vào cái hang tròn đó.

Bên trong cửa hang có chút tối tăm, nhưng cây Tam Xoa Kích bên hông Hứa Thành lại đột nhiên lóe lên một thứ ánh sáng kỳ diệu, soi sáng hang động có phần âm u dưới lòng đất.

Nhưng ánh sáng từ Tam Xoa Kích quá yếu, nên sau khi cất Lạc Tuyết Kiếm đi, Hứa Thành trực tiếp lấy một cây đèn chiếu sáng cầm tay từ hệ thống ra, rồi nhanh chóng kích hoạt nó.

Lập tức, ánh sáng trắng sữa soi rọi mọi thứ trước mắt Hứa Thành, khiến khung cảnh xung quanh hiện ra rõ ràng trong tầm mắt hắn.

Đây là một hang động tự nhiên, nhưng chính một hang động tự nhiên như vậy lại khiến Hứa Thành kinh ngạc.

Bởi vì đây là sa mạc Ả Rập, lại gần khu vực trung tâm của sa mạc.

Vậy thì dưới chân hắn đáng lẽ phải là cát vàng óng ánh mới đúng, tại sao lại xuất hiện một hang động tự nhiên như thế này?

Hang động này đã tồn tại từ rất lâu, Hứa Thành không biết rốt cuộc sức mạnh nào đã khiến nó không bị sa mạc nuốt chửng và đồng hóa.

Hứa Thành đi trên những tảng đá ẩm ướt, từ từ xuống dưới đáy, lại phát hiện ở đây có một con sông nhỏ, dòng nước trong vắt đang chảy.

Hứa Thành giật mình, đột nhiên một thứ gì đó hình người lao về phía hắn.

Hắn thậm chí có thể nghe thấy tiếng móng vuốt của sinh vật đó xé gió.

Nhưng cây Tam Xoa Kích bên hông Hứa Thành đột nhiên mở ra một tấm khiên bảo vệ nhỏ nhắn, bao bọc hắn bên trong.

Sinh vật đang định tấn công lén Hứa Thành lập tức bị bật văng ra ngoài.

Hứa Thành quay đầu lại nhìn, phát hiện ra đó là một sinh vật hình người có hình thù kỳ dị.

Chỉ thấy tứ chi của sinh vật này to bất thường, không có mắt, trên làn da trơn nhẵn không có một sợi lông nào.

"Cái quái gì đây?" Hứa Thành nhìn con quái vật không lông trước mặt, lẩm bẩm.

Con quái vật không lông bị sức mạnh thần bí của Tam Xoa Kích bật văng ra lại lập tức lao tới, móng vuốt sắc bén xé rách không khí.

Hứa Thành thấy vậy liền cười, rồi trực tiếp vung Thiên Vũ Vũ Trảm trong tay, thân kiếm sắc bén chém đứt cơ thể con quái vật kia.

Cơ thể con quái vật không lông nhanh chóng vỡ tan.

Thân thể to lớn vậy mà không để lại một dấu vết nào, như thể chưa bao giờ xuất hiện.

Hứa Thành ngồi xuống đất, tay nắm chặt Thiên Vũ Vũ Trảm, mày nhíu chặt.

Nước vẫn đang chảy.

Xa xa phát ra từng đợt ánh sáng, chiếu rọi hang động này sáng trưng lạ thường.

Mặc dù trong lòng có vô số nghi vấn, nhưng lúc này không thể giải đáp được, Hứa Thành cẩn thận từng bước đi vào bên trong.

Hang động chỉ đủ cho hai người đi qua khiến hắn cảm thấy vô cùng quỷ dị.

Một cơn gió lạnh thổi qua, làm cơ thể hắn cũng cảm thấy một sự rung động chưa từng có.

Hắn khẽ mím môi, ánh mắt gắt gao nhìn về phía trước.

Nơi này đặc biệt yên tĩnh, chỉ có vệt sáng phía trước.

Đột nhiên mặt đất có chút gập ghềnh, cơ thể suýt chút nữa đã ngã về phía trước, Hứa Thành lập tức dựa người vào tường, ổn định lại trọng tâm.

Càng ngày càng gần, phía trước đột nhiên trở nên rộng rãi lạ thường, ánh sáng bên trong càng lúc càng sáng, như muốn chiếu rọi cả hang động.

Cây Tam Xoa Kích vẫn treo bên hông Hứa Thành, tấm khiên bảo vệ bao bọc toàn bộ cơ thể hắn.

Hắn thở ra một hơi dài, trong nháy mắt đã vào bên trong một hang động.

Nơi này mới thật sự là hang động, những tảng đá bên trong đủ hình thù kỳ quái, ẩn ẩn tỏa ra một loại ánh sáng kỳ lạ, khi những luồng sáng này tụ lại một chỗ, quả thực có thể chiếu sáng cả hang động.

Dòng nước chảy không biết từ đâu lan ra, tí tách rơi xuống những tảng đá, phát ra âm thanh như tiếng chuông.

Cảnh vật vô cùng tuyệt mỹ, khiến tâm trạng người ta vô cùng thư thái, quả là vẻ đẹp tự nhiên không hề tô điểm, hoàn toàn không có bất kỳ sự cải tạo nào của con người.

Ai mà ngờ được, bên dưới sa mạc lại có một hang động tự nhiên

như vậy.

Nó có giá trị nghiên cứu khoa học rất lớn, một khi bị các nhà khoa học lịch sử phát hiện, nhất định sẽ trở thành một nơi đáng mơ ước.

“Chí chí…” Phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng kêu, khiến da đầu Hứa Thành tê dại.

Hắn đứng yên tại chỗ, không quay người, vểnh tai lắng nghe động tĩnh.

“Cạch, cạch.” Từng tiếng bước chân theo tiếng kêu chậm rãi truyền đến.

Âm thanh đó ngày càng gần, khiến hắn có chút căng thẳng.

Hắn nắm chặt vũ khí trong tay, trong nháy mắt quay người lại, không ngờ một con quái vật không lông khác đã xuất hiện trước mặt hắn.

Cơ thể nó to lớn lạ thường, chặn kín lối ra trước mặt, không một kẽ hở.

Gã này đứng thẳng người, nhe nanh múa vuốt nhìn Hứa Thành, khóe miệng mang một nụ cười âm lãnh.

Hứa Thành sững sờ, có chút kinh ngạc, không ngờ ở đây lại có một con quái vật không lông khác.

Chương 333

Con này to hơn con vừa rồi một chút, tứ chi đang cử động không hề tỏ ra vụng về, ngược lại còn vô cùng linh hoạt.

Nó dang rộng cánh tay, vỗ mạnh vào nhau.

"Bốp bốp bốp…" Cả hang động rung chuyển, những mảnh đá vụn xung quanh rơi xuống, đáp xuống chân Hứa Thành.

Gã này vô cùng điên cuồng, không ngừng gầm thét, âm thanh phảng phất mang theo một loại ma lực, khiến Hứa Thành cũng có chút mê muội.

Hắn bịt tai lại, lạnh lùng nhìn gã trước mặt, cầm cây Tam Xoa Kích trong tay, lập tức tấn công con quái vật không lông.

Con quái vật không lông lạnh lùng nhếch mép, trong mắt luôn mang một tia cười cợt.

Nó nhẹ nhàng né tránh, thoát khỏi đòn tấn công của Hứa Thành, phảng phất như biết hắn sẽ dùng chiêu thức gì.

"Không ngờ lại linh hoạt như vậy, hôm nay là ngày chết của mày." Hứa Thành thật sự có chút nghiến răng nghiến lợi, gã này luôn mang một nụ cười bí ẩn, không biết rốt cuộc đang tính toán cái gì.

Con quái vật không lông nhe nanh múa vuốt tiến về phía Hứa Thành, giơ cánh tay lên, lập tức tấn công vào mặt hắn.

Bàn tay của nó rất lớn, phảng phất có sức mạnh ngàn cân, chỉ cần một đấm, e rằng Hứa Thành sẽ tan xương nát thịt.

Tấm khiên bảo vệ vỡ tan, Hứa Thành hoàn toàn lộ ra trước mặt con quái vật không lông.

Hắn nắm chặt Thiên Vũ Vũ Trảm, vẻ mặt ngưng trọng, nhanh nhất có thể lao về phía gã này, dùng sức chém xuống đầu nó.

"Phụt." Chỉ nghe thấy tiếng thủy tinh vỡ, con quái vật không lông trước mặt biến mất, gã này thật sự vô cùng quỷ dị, lại biến mất trong hang động giống như lúc nãy.

Những mảnh đá vụn xung quanh đều biến mất, như thể vừa rồi chưa từng rơi xuống chân hắn, Hứa Thành cảm thấy càng lúc càng hoang mang, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Hắn nhanh chóng quay người, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm hang động này, nó cũng không khác gì những hang động khác.

Trước mặt xuất hiện rất nhiều hang động, xếp thành hàng trước mắt hắn, vừa có quy luật, lại như lộn xộn không theo trật tự nào, hoàn toàn không tìm ra được chút vấn đề nào.

"Có chuyện gì vậy, Ngô Tà, cậu ở đâu?" Tiếng vọng vang lên từng lớp, truyền đến tai Hứa Thành, rồi nhỏ dần và biến mất.

"Bàn Tử chết bầm kia ở đâu rồi, có trong hang động không, mau trả lời một tiếng đi chứ." Tiếng vọng lại vang lên bên tai, nhưng không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào của Bàn Tử, xem ra anh ta không ở đây.

Lẽ nào anh ta cũng gặp phải tình huống như mình bây giờ, hắn cảm thấy đau đầu, phải nhanh chóng hội hợp với họ.

Trong hang động đột nhiên xuất hiện bóng người.

Bóng người chồng chéo lên nhau, nhưng lại cảm thấy vô cùng quen thuộc, đột nhiên hắn nhìn thấy Ngô Tà.

Bóng Ngô Tà xuất hiện trong hang động, rồi lập tức biến mất, khiến người ta không thể nào đuổi kịp.

Hứa Thành không quan tâm gì cả mà đuổi theo, nhưng bóng người đã hoàn toàn biến mất.

Trong hang động vô cùng tối tăm, không có một tia sáng nào.

Hắn mở hệ thống, lấy ra một chiếc đèn pin dự phòng, chiếu sáng cả hang động.

Một hang động nhìn không thấy điểm cuối, càng vào trong, dường như càng chật hẹp.

Đột nhiên một giọng nói truyền vào tai hắn, vô cùng rõ ràng.

"Hứa Thành, cậu ở đó không?" "Ngô Tà, là cậu sao?" Giọng nói biến mất, phảng phất như vừa rồi chỉ là ảo giác.

Cảnh tượng bây giờ không phân biệt được thật giả, Hứa Thành thầm chửi rủa cái ảo giác chết tiệt này, khiến tâm trí hắn cũng sắp mê muội.

Huyết Phượng Hoàng trong cơ thể hắn đang âm thầm lưu chuyển, nhưng lúc này lại không có tác dụng gì, nơi này dường như có một kết giới tự nhiên, đã đóng băng huyết Phượng Hoàng trong cơ thể hắn.

Hứa Thành vẫn luôn do dự, nhìn hang động trước mặt, hắn nắm chặt đèn pin lập tức đi về phía trước, bất kể con đường phía trước thế nào, nhất định phải đi tìm tung tích của họ.

Hang động đầy mạng nhện, có lẽ đã lâu không có người vào.

Quan sát cảnh vật xung quanh, lòng Hứa Thành trở nên trống rỗng lạ thường.

Trong hang động như vậy ngay cả một bóng người cũng không thấy.

Đi từng bước một cuối cùng cũng ra khỏi con đường nhỏ, ở đây

xuất hiện ba con đường, mỗi con đường đều khác nhau.

Hắn khẽ nhíu mày, không biết nên quyết định thế nào, nhìn cây Tam Xoa Kích bên hông vẫn đang rung lên.

Hắn khẽ ấn cây Tam Xoa Kích, không muốn để nó rung động ảnh hưởng đến suy nghĩ của mình, nhưng không ngờ nó lại tỏa ra một nhiệt độ rất nóng, suýt nữa đã làm bỏng tay hắn.

Cây Tam Xoa Kích từ từ di chuyển, nằm ngang bên hông Hứa Thành, đầu kia chỉ về phía một lối vào.

Lẽ nào Tam Xoa Kích đang chỉ đường cho mình, chỉ có con đường này mới dẫn đến con đường sáng sủa.

Hắn không còn do dự nữa, Tam Xoa Kích đã theo hắn một thời gian dài, tuyệt đối sẽ không gây ra bất kỳ phiền phức nào cho hắn, cũng sẽ không hãm hại hắn lúc hoạn nạn.

Hắn kiên định bước đi, tiến vào một hang động khác.

Gió lạnh từng cơn thổi qua tai hắn.

Huyết Phượng Hoàng vận hành một vòng trong cơ thể, khiến cơ thể hắn trở nên ấm áp lạ thường.

Hắn vểnh tai lắng nghe động tĩnh bên trong.

“Mau cứu người đi, mau cứu tôi với, mẹ nó, đây là cái nơi quái quỷ gì vậy?

Chương 334

Không ngờ lại nhốt ông đây ở chỗ này.” Bàn Tử ngồi trên đất, cử động tứ chi, nhưng bây giờ anh ta bị trói như một con cua, chỉ có thể bị cố định ở một chỗ.

Trong lòng vô cùng bực bội, không biết đã xảy ra chuyện gì, lại đến một nơi như thế này.

Hứa Thành nghe thấy tiếng nói, vô cùng vui mừng, ngoài Bàn gia ra thì còn ai nữa, hắn nhanh chóng chạy vào.

Hai người lập tức nhìn nhau, rồi bật cười.

“Cậu còn cười?

Còn không mau cởi trói cho Bàn gia tôi.” “Bàn gia anh cũng giỏi thật, lại bị người ta trói gô lại thế này.” “Ai biết là thằng chó nào, Bàn gia tôi chỉ ngủ một giấc đã bị nó nhốt ở đây.” Bàn Tử nhìn ra sau lưng Hứa Thành, không thấy Ngô Tà và Muộn Du Bình.

“Đúng rồi, Thiên Chân và Muộn Du Bình đi đâu rồi?

Hai người họ không đi cùng cậu à?” “Tôi còn muốn hỏi anh đây, không phải anh vẫn đi cùng La Mục sao?” “Ha, Bàn gia tôi vẫn đi cùng cậu mà, không ngờ đột nhiên ngáp liên tục, ngủ một giấc, vừa mở mắt đã ở chỗ này rồi.” Hứa Thành ung dung bước tới cởi trói cho Bàn Tử, nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào anh ta, luôn cảm thấy có vấn đề gì đó.

Ánh mắt hắn gắt gao nhìn Bàn Tử, muốn nhìn ra điều gì đó từ khuôn mặt anh ta, nhưng thứ hắn muốn lại không hề có được.

Bàn Tử duỗi người, giật sợi dây thừng trên người ném sang một bên, rồi đứng dậy phủi phủi.

Anh ta trừng mắt nhìn phía trước, dùng tay quẹt mũi, lồng ngực đến giờ vẫn phập phồng không ngừng.

Chịu cái cục tức này, trong lòng anh ta đặc biệt khó chịu, nếu để anh ta biết là ai, nhất định sẽ lột da gã đó.

"Thiên Chân đâu, cậu ấy ở đâu?" "Không biết, bây giờ mọi người đều mất phương hướng, không biết đang ở đâu, sao anh lại ở cùng một chỗ với tôi?" "Mẹ nó tôi làm sao biết được, ngủ một giấc tỉnh dậy đã ở cái nơi khỉ ho cò gáy này, ai biết ai đã hãm hại tôi, Bàn gia tôi mà biết được nhất định một chưởng đập chết nó." Bàn Tử vung vẩy cánh tay, trong mắt mang theo ngọn lửa phẫn nộ, máu toàn thân đều sôi trào, trong lòng thật sự muốn băm vằm gã đó thành ngàn mảnh.

Nơi này gió lạnh từng cơn, luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

Rụt rụt cổ, Bàn Tử kéo Hứa Thành đi về phía trước.

"Rốt cuộc là chuyện gì?" "Chắc là cái ảo giác chết tiệt, mỗi người chúng ta đều rơi vào trong ảo giác, nên mới thành ra thế này." "Ảo giác, lại có thể có ảo giác." Hứa Thành khẽ gật đầu, ảo giác quả thực tồn tại, giống như ảo ảnh sa mạc vậy, khi ánh sáng và từ trường thay đổi, sẽ tạo ra cái gọi là ảo giác, thực chất là một loại hình ảnh hiện ra trước mặt bạn.

Nhưng ảo giác ở đây rõ ràng cao hơn ảo ảnh sa mạc một bậc, có thể khiến người ta lún sâu vào trong, thực ra cũng rất không dễ dàng, đến bây giờ Hứa Thành vẫn không rõ rốt cuộc là chuyện gì.

Phải tìm hiểu rõ ràng mới có thể vạch trần âm mưu này, nếu không chính hắn cũng sẽ trở nên vô cùng hoang mang.

Bàn Tử vui vẻ vỗ tay, như thể phát hiện ra một lục địa mới, anh ta vẫn luôn cho rằng Hứa Thành không gì không làm được, là thần thánh thiên hạ, không ngờ cũng sẽ bị ảo giác mê hoặc.

“Ối à, không ngờ cậu cũng bị lún sâu vào trong, đúng là kỳ tích nha.” Hứa Thành vỗ vai Bàn Tử, hung hăng trừng mắt một cái.

Gã này bây giờ còn hả hê, nếu không tìm được đường ra, thì sẽ vĩnh viễn ở trong hang động này chờ chết.

Ảo giác được tạo ra, chỉ cần chúng ta phá hủy ảo giác, mới có thể đi ra ngoài, nếu không chỉ có thể bị ảo giác nhốt chết.

Không biết Muộn Du Bình thế nào, liệu anh ta có nhận ra đây là ảo giác không, hy vọng đừng để một hình ảnh giả lừa gạt, nếu không nhất định sẽ bị thương.

Hứa Thành đi trước dẫn đường, dường như trong tai hắn xuất hiện một giọng nói quen thuộc, hắn quay người nhìn Bàn Tử, anh ta vẫn đi theo sau lưng hắn, mắt la mày lét, không biết đang nhìn cái gì.

Trong lòng hắn có một tia nghi ngờ, giọng nói vừa rồi hình như là của Bàn Tử, nhưng gã này không hề nói chuyện.

Xem ra ảo giác của mình, lại lợi hại đến thế, lúc nào cũng khiến mình ở trong đó.

Không đúng, phía trước có người đang nói chuyện, hắn nhanh chóng đi về phía trước.

Bước chân càng lúc càng nhanh, như một cơn lốc xoáy, đã đến hang động này.

“Ư ư ư…” Hắn không thể tin nổi mà trợn to mắt, người trước mặt này không phải Bàn Tử thì còn ai, ngay cả biểu cảm và dáng vẻ cũng giống hệt.

Lẽ nào trên thế giới này tồn tại một Bàn Tử phiên bản nhân bản.

Ngơ ngác bước tới, Hứa Thành không ngừng so sánh, hai gã này trông giống hệt nhau.

Bàn Tử bị trói ngồi trên đất, không ngừng kêu ư ư, không biết tại sao Hứa Thành không chịu cởi trói cho mình, lẽ nào không phải là bạn bè sao?

Gã này đúng là có dị tính không có nhân tính.

Cuối cùng anh ta nổi giận, mắt trừng to như chuông đồng, nhích mông lại gần Hứa Thành, ý tứ vô cùng rõ ràng.

Hắn ngơ ngác cởi trói cho gã này.

"Hứa Thành, có chuyện gì vậy?

Thấy Bàn gia tôi liền ngây ra à?

Lẽ nào không nhận ra nữa." "Mày là ai?

Tại sao lại giả mạo dáng vẻ của tao, mày hoàn toàn không phải Bàn Tử, tao mới là Bàn Tử." Một Bàn Tử khác ngẩng đầu, nhìn gã trước mặt, đôi mắt sắc bén nheo lại, vuốt cằm đi vòng quanh gã kia một vòng.

Kỹ thuật bắt chước khá cao, không để lộ một chút sơ hở nào, đúng là không đơn giản.

Khóe miệng gã luôn mang một nụ cười đầy ẩn ý, rồi đưa tay ra cù vào nách gã kia.

Thật không sợ, gã này đóng kịch cũng quá giống rồi.

Gã tiếp tục cù thêm hai cái, vẫn không phá công, gã kia ngơ ngác đứng đó, như một cọc gỗ, không hề phát ra tiếng cười nào.

"Này anh bạn, vừa phải thôi, tôi mới là Bàn Tử thật, ai biết từ đâu chui ra một sản phẩm giả mạo, bây giờ còn muốn giả mạo Bàn gia tôi, tôi thật sự tức giận rồi đấy." Gã đưa tay ra, đẩy mạnh khuôn mặt giống hệt mình ra, gã này sờ tới sờ lui trên người gã, quả thực là chiếm hết tiện nghi.

Gã không muốn để ý đến gã kia nữa, kéo Hứa Thành lại.

Chương 335

“Hai chúng tôi ai mới là thật, ai mới là giả?” Hứa Thành nhíu mày, nhất thời khó phân biệt, hoàn toàn không thể biết ai là thật, ai là giả.

Hắn nheo mắt, không ngừng quan sát chi tiết, đi cùng Bàn Tử suốt chặng đường, là một gã rất hài hước, và cũng rất tham lam.

“Mục đích của chúng ta đến đây là gì?” “Tất nhiên là tìm xác ướp, rồi mang về nhà, như vậy tôi có thể phát tài rồi.” “Đúng vậy, chúng ta tìm xác ướp.” “Nếu nó bị nguyền rủa thì sao?” “Tất nhiên là mang về nhà Bàn gia rồi.” “Tất nhiên là vứt đi rồi, lỡ chết người thì làm sao.” Hứa Thành rất nhanh chóng nắm lấy Tam Xoa Kích, dùng sức chém về phía gã kia, chỉ trong nháy mắt cơ thể gã vỡ tan, biến thành những đốm sáng, biến mất trong hang động.

Bàn Tử đứng một bên nhìn Tam Xoa Kích chém vào đầu mình, trong mắt mang theo một tia kinh hãi, dù sao người đó cũng trông giống hệt mình, tuy không phải là mình, nhưng nhìn cảnh tượng như vậy, cũng khiến anh ta cảm thấy quỷ dị.

Anh ta vỗ vỗ lồng ngực, suýt nữa đã dọa chết anh ta rồi, điều đó không khác gì nhìn thấy mình chết đi.

“Dọa chết tôi rồi, suýt nữa tôi tưởng mình tiêu đời rồi.” “Yên tâm đi, tôi khá có chừng mực.” “Sao cậu biết đó là giả?” “Tôi biết anh không có giới hạn, rất tham lam, nhưng cũng biết anh sẽ không tùy tiện đùa giỡn với mạng sống của mình.” “Ha ha.” Bàn Tử ngượng ngùng sờ sờ mũi, không ngờ mưu kế nhỏ của mình đều bị Hứa Thành biết hết.

Tuy anh ta đặc biệt tham lam, đặc biệt yêu tiền, nhưng trước sinh mạng và lợi ích, không có gì quan trọng hơn.

Mò mẫm cùng Hứa Thành từng bước đi về phía trước, đèn pin chỉ có thể chiếu sáng một phần, cảnh tượng phía trước vẫn không nhìn rõ.

Đột nhiên hang động lập tức biến mất, trước mặt vẫn là cát vàng cuồn cuộn.

Cát vàng bị cuốn lên, bao trùm cả bầu trời, cũng khiến tầm nhìn trở nên đặc biệt mờ ảo.

Giơ tay lên, che mắt, Bàn Tử nhìn về phía trước một cái, không thể tin nổi mà trợn to mắt.

Vừa mới há miệng đã bị thổi một miệng cát, vội vàng nhổ ra hai cái.

Quay người, kích động ôm lấy Hứa Thành nhẹ nhàng lay động cơ thể hắn.

"Tốt quá rồi, không ngờ chúng ta cuối cùng cũng ra được." Hứa Thành khẽ nhướng mày, trong lòng cũng có một tia vui mừng, nhưng đột nhiên lại ý thức được, e rằng không đơn giản như vậy.

Cây Tam Xoa Kích bên hông vẫn đang rung động, tỏa ra ánh sáng màu tím nhạt bao bọc cả người hắn.

Nhiệt độ nóng bỏng ở eo suýt nữa đã làm bỏng da hắn, Hứa Thành nhanh chóng ấn cây Tam Xoa Kích lại.

Hắn thầm liếc nhìn, ánh sáng màu tím nhạt ngày càng đậm, biến thành màu tím sẫm.

Bàn Tử kích động chạy về phía trước, như một con ngựa hoang, nhanh chóng chạy về phía trước.

Cát vàng cuốn lấy tóc anh ta, cả người đều bị bao bọc vào trong.

"Hứa Thành, mau lên." Nghe thấy tiếng gọi, Hứa Thành lập tức ngẩng đầu, bóng dáng Bàn Tử đã bị cát vàng cuốn đi.

Hắn hoảng hốt nhíu mày, không biết tại sao lúc này lại cảm thấy một nỗi sợ hãi chưa từng có.

Thân thể chao đảo, đất rung núi chuyển.

Cát vàng cuộn tròn trên bầu trời, như muốn phá trời mà ra.

Bầu trời cũng tối sầm lại, phảng phất như che phủ cả một nơi.

Cát trên mặt đất đều bị cuốn lên trời, như một cơn lốc xoáy ngàn năm chưa gặp, nuốt trời trọn đất.

Hứa Thành vội vàng đưa tay ra, gọi Bàn Tử.

Bàn Tử lập tức sắp bị cát vàng cuốn đi, một chân đã ở trên không, thân thể mập mạp bay lên.

Anh ta vẫn không có chút tự giác nào, phảng phất như bị hút hồn, không quan tâm gì cả mà lao vào trong đám cát vàng đó.

Mặt đất vẫn đang rung chuyển, đột nhiên từ trung tâm nứt ra một khe hở, khe hở rộng như ngón tay cái, tiếp đó càng lúc càng rộng, phảng phất như một cánh tay vắt ngang trên mặt đất, chia mảnh đất thành hai nửa.

Mặt đất như những đám mây cuồn cuộn, không ngừng dâng lên hai bên, một khe nứt rất rộng, hiện ra trước mặt Hứa Thành.

Một đỉnh tháp vàng óng ánh từ từ xuất hiện trước mặt Hứa Thành, như một vũ công trong sa mạc.

Hắn trừng mắt nhìn cảnh tượng trước mặt, khi nó hoàn toàn xuất hiện trước mặt, Hứa Thành cũng kinh ngạc, không ngờ lại là một kim tự tháp.

Khe nứt rộng lớn trên mặt đất liền lại, phảng phất như vừa rồi chỉ là một ảo giác thoáng qua.

Cơ thể Bàn Tử như một con bướm, nhẹ nhàng rơi từ trên trời

xuống, có một cú tiếp xúc thân mật với mặt đất, nằm ngửa chổng vó ở đó.

"Ái da, đau chết Bàn gia rồi." Anh ta ngọ nguậy cơ thể, mập mạp như một con giun, dáng vẻ thập phần khó coi, cuối cùng cũng bò dậy từ trên đất, mông cũng sắp bị ngã nứt rồi.

Sắc mặt thập phần khó coi, gần như vặn vẹo, ôm mông, từ từ đi đến bên cạnh Hứa Thành.

Gã này bị sao vậy?

Lại còn hả hê, há to miệng trừng mắt, một bộ dạng không thể tin nổi, đang làm cái gì vậy.

Bàn Tử trong lòng thầm tức giận, một chưởng vỗ vào vai Hứa Thành, vốn định đánh vào mặt Hứa Thành, nhưng giơ lên nửa chừng lại dừng lại, lại không có gan đó.

"Có chuyện gì vậy?

Bàn gia tôi suýt nữa mất mạng, gã này lại ở đây hả hê, sao không ra tay giúp đỡ?

Lẽ nào làm bạn bè không nên vì nhau mà đâm hai nhát dao sao?" Hứa Thành vẻ mặt vẫn đặc biệt ngây ngốc, đưa tay chỉ, chỉ về phía xa.

Bàn gia sững sờ, thuận theo ngón tay hắn nhìn về phía trước, một kim tự tháp vàng óng ánh xuất hiện trước mặt anh ta.

Trong nháy mắt quên đi đau đớn, phẳng phất như cơ thể được tái tạo, lại khôi phục lại dáng vẻ bình thường, điên cuồng lao về phía trước.

Một mảnh sa mạc, mục đích là để tìm kim tự tháp, tuy trải qua muôn vàn khó khăn, nhưng kim tự tháp đã xuất hiện trước mặt, vui

mừng biết bao.

Chương 336

"Ôi trời ơi, không ngờ là kim tự tháp, xác ướp chờ tôi, tôi sẽ mang em về nhà." Anh ta xoa tay mài chân đi về phía trước, như nhìn thấy một mỹ nữ, dáng vẻ thật khiến người ta cảm thấy bỉ ổi.

"A a a…" Hứa Thành thật sự rất đau đầu, gã này không biết cảnh tượng phía trước thế nào, đi đến đó, lỡ có bẫy thì sao.

Hắn đi vài bước về phía trước, muốn ngăn cản bước chân của gã này, nhưng gã đã trực tiếp lao vào lối vào của kim tự tháp.

Cảm giác lạnh lẽo khi chạm vào khiến tinh thần Bàn Tử càng thêm căng thẳng, nụ cười càng lúc càng lớn, nước miếng cũng chảy ra.

Anh ta bò trên kim tự tháp, mọi thứ phảng phất như thả lỏng, như tìm được nơi nương tựa.

Cả người Bàn Tử ngơ ngơ ngác ngác, phảng phất như bị kim tự tháp mê hoặc tâm trí, ngay lập tức đi về phía lối vào đó, chỉ cần vào được lối vào này, là có thể tìm được xác ướp bên trong.

Vừa mới bước vào một bước, Hứa Thành đã túm lấy cổ áo anh ta, kéo anh ta lại, rồi ném lên sa mạc, lạnh lùng nhìn chằm chằm gã này.

Thiên Vũ Vũ Trảm từ tay Hứa Thành bay ra, chắn ngang trước mặt, đột nhiên từ lối vào xông vào.

Nhanh như sao băng, thanh kiếm chém vỡ kim tự tháp trước mặt.

Kim tự tháp trước mặt ầm ầm sụp đổ.

Không gian như bị xé ra một khe nứt, dần dần nghe thấy tiếng thủy tinh vỡ, "beng".

Không gian cuối cùng cũng vỡ tan, hiện ra trước mắt vẫn là cát

vàng cuồn cuộn.

Lúc này trời đã tối, không có chút ánh sáng nào.

Bàn Tử đột nhiên tỉnh lại, nhìn xung quanh một vòng, kim tự tháp biến mất, còn lại chỉ là một mảnh hoang lương.

Anh ta bĩu môi, uất ức đến mức sắp khóc, kim tự tháp vàng óng ánh bày ra trước mặt, lại như mộng ảo, một đòn là vỡ.

"Kim tự tháp đâu, rốt cuộc ở đâu." Anh ta dang rộng cánh tay, không ngừng đi vòng quanh tại chỗ, trong mắt mang theo ánh sáng như si như dại.

Thiên Vũ Vũ Trảm khôi phục lại bình tĩnh, một lần nữa trở về lòng bàn tay Hứa Thành.

Cây Tam Xoa Kích cũng yên tĩnh treo bên hông Hứa Thành, không còn tỏa ra bất kỳ ánh sáng nào.

Mọi thứ khôi phục lại bình tĩnh, một lần nữa xuyên qua hiện thực, mới vừa vào mảnh sa mạc đó.

Những gì biến mất trước đó không phải là ảo giác, may mà vũ khí của mình đủ lợi hại, nếu không căn bản không thể phá vỡ ảo cảnh này.

Một con lạc đà đứng ở xa, cúi đầu.

"Bàn Tử, đó là con lạc đà tôi mua." Hứa Thành đi vài bước về phía trước, chạm vào da trên người con lạc đà.

Con lạc đà ngẩng đầu gầm lên một tiếng, thân thiết cọ vào tay Hứa Thành, như cảm nhận được sự tồn tại của hắn.

Loài vật này có tình cảm, tuy tiếp xúc ngắn ngủi, nhưng đã nhận Hứa Thành là chủ nhân tạm thời.

Ngoài một con lạc đà, sa mạc không có ai, không biết Ngô Tà và

Muộn Du Bình bây giờ ở đâu.

La Mục biến mất, ngay cả tùy tùng của gã cũng tạm thời biến mất trong sa mạc này.

Tuy đã phá hủy ảo cảnh trước mặt, nhưng Hứa Thành vẫn luôn cảm thấy có gì đó không yên tâm.

“Được rồi Bàn Tử, đừng quậy nữa, kim tự tháp tôi sẽ tìm, nhưng bây giờ quan trọng hơn là nên tìm Ngô Tà và Muộn Du Bình.” “Nhất định là La Mục giở trò quỷ, cái thứ chó đẻ này vẫn luôn tưởng mình bị lừa, không ngờ lại còn giữ một tay.” Bàn Tử từ trong thất lạc bừng lên tinh thần, vỗ đùi, vẫn đặc biệt tức giận.

Anh ta vẫn luôn đi theo bên cạnh La Mục, lại không phát hiện tiểu tử này có ý đồ xấu, xem ra sớm biết gã không đáng tin, nên mới dùng kế sách này.

Ngô Tà và Muộn Du Bình nếu bị gã này giết, với thủ đoạn tàn nhẫn của gã, khẳng định lành ít dữ nhiều, có thể sẽ chết trong tay gã.

Anh ta tức giận bò dậy từ trên đất, kéo Hứa Thành nhanh chóng đi về phía xa, hai người cùng cưỡi trên một con lạc đà.

Con lạc đà muốn phản kháng, nhưng nhìn thấy ánh mắt của Bàn Tử đành phải cúi đầu, chỉ có thể chở hai người tiếp tục đi về phía trước.

Bầu trời sa mạc khiến người ta cảm thấy vô cùng lộng lẫy, những ngôi sao lấp lánh không ngừng xoay chuyển, như một la bàn bí ẩn.

Hứa Thành vẫn luôn quan sát, hỏi hệ thống xem có thể tìm được nơi cần đến không.

Trong hệ thống lưu trữ một lượng lớn kiến thức, để đối phó với những nhu cầu bất thường.

Một số tình huống đặc biệt của sa mạc, toàn bộ được nhập vào đầu Hứa Thành, để phòng bị.

Nơi này đặc biệt yên tĩnh, sẽ không có sóng ngầm cuộn trào, nhưng thị trấn đổ nát vừa xuất hiện, thực sự khiến người ta vô cùng quỷ dị, nếu không phải do La Mục làm thì nơi này đâu đâu cũng có nguy cơ.

"Gã có thể đưa Muộn Du Bình đi đâu được, phải biết gã đó không dễ đối phó, không chừng còn bị Muộn Du Bình giết chết." "Tiểu Muộn, quả thực có năng lực đó, nhưng chúng ta cũng không thể lơ là, phải cẩn thận đối phó." Tinh tú đột nhiên xảy ra biến hóa, xoay quanh một ngôi sao Bắc Đẩu.

Mặt trăng dần dần đi về một hướng khác, tạo thành một sự đối lập rõ ràng.

Cảnh tượng sao trời trăm năm khó gặp này khiến Hứa Thành không khỏi nhíu mày, lập tức kéo dây cương, để lạc đà dừng lại, không ngừng quan sát cảnh tượng trước mặt.

"Dừng lại, nơi này chắc chắn có dị tượng." "Đâu đâu, đừng dọa tôi." "Không dọa anh đâu, nhìn những ngôi sao trên trời kia không giống một la bàn đang xoay sao, ngôi sao ở giữa kia hình như có lực hút, hút tất cả các ngôi sao xung quanh, xoay quanh nó." Bàn Tử ngẩng đầu, không ngừng quan sát, lúc này mới cảm thấy đặc biệt kỳ lạ.

Sự việc bất thường tất có yêu ma, cảnh tượng sao trời thường đại diện cho một ngôi mộ lớn không thể tưởng tượng nổi.

Anh ta nhớ lần trước khi phát hiện ngôi mộ kia hình như cũng xuất hiện cảnh tượng đặc biệt kỳ lạ, cuối cùng hội tụ lại một điểm, mới xuất hiện ngôi mộ đó.

Không lẽ ông trời lại chỉ đường cho mình, xem ra lần này thật sự

phát tài rồi, không chừng thật sự có thể tìm được một xác ướp ngàn năm.

Bàn Tử đặc biệt vui mừng.

Chương 337

Phải biết đây là một chuyện tốt lớn, đến sa mạc là để tìm xác ướp.

Xác ướp có giá trị nghiên cứu khoa học khá lớn, một khi có thể mang về, thì có thể phát tài rồi.

Tuy trải qua nguy hiểm bị bắt cóc, chỉ cần có thể tìm được xác ướp cũng không uổng chuyến đi này.

Bàn Tử xoa tay mài chân trong lòng thật sự vui mừng khôn xiết.

Anh ta luôn đi vòng quanh bên cạnh Hứa Thành, biết Hứa Thành nhất định có thể chỉ dẫn phương hướng cho mình.

Bàn Tử trên mặt lộ ra một vẻ tham lam.

"Phía trước có phải có mộ lớn không, không chừng chúng ta có thể tìm được kim tự tháp ẩn giấu." Hứa Thành vẫn đang quan sát kỹ lưỡng, không hề để tâm đến biểu hiện của Bàn Tử.

Cảnh tượng trên bầu trời không ngừng thay đổi, trong chốc lát, xung quanh mặt trăng dập dờn một vòng hào quang, dần dần bao vây lấy mặt trăng.

Những ngôi sao xung quanh dường như bị một loại hào quang kỳ lạ hoàn toàn nuốt chửng.

Lớp hào quang mê hoặc đó như một la bàn, hút sâu không khí, khiến người ta cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Nheo mắt, Hứa Thành thầm kêu không ổn, hiện tượng kỳ lạ khiến hắn cảm thấy tâm thần bất an, e rằng có chuyện đại hung sắp xảy ra.

Phải nhanh chóng rời khỏi đây, nếu không sẽ rơi vào một tình cảnh khó khăn khác.

Thiên Vũ Vũ Trảm khẽ rung động, phát ra tiếng kêu ong ong nhẹ, ánh sáng tím ngày càng rõ.

Hứa Thành lập tức nắm lấy Bàn Tử, nhanh chóng chạy về phía trước, nếu không rời khỏi đây nữa, cũng sẽ bị lớp hào quang đó nuốt chửng.

Bàn Tử không hiểu gì nhíu mày, không biết Hứa Thành đang diễn trò gì, kim tự tháp sắp ở ngay trước mắt, nếu lúc này chọn rời đi, e rằng vĩnh viễn sẽ không biết được bí mật trong đó.

Bàn Tử không ngừng giãy giụa, hôm nay cho dù chết cũng không rời khỏi đây, trừ khi có được xác ướp bên trong.

"Đi thôi, Bàn gia tôi sẽ không rời khỏi đây, khó khăn lắm mới thấy được dị tượng trời đất, nếu rời khỏi đây, thì vĩnh viễn đừng hòng tìm được xác ướp mơ ước bấy lâu." "So với xác ướp, rốt cuộc mạng sống quan trọng hay xác ướp quan trọng?" Hứa Thành hung hăng nghiến răng, gã này lại vào lúc này mà ngớ ngẩn, nếu không nắm chặt thời gian, thật sự không có cách nào rời khỏi đây nữa.

Ngọn gió xa xa thổi tới, cát vàng cuồn cuộn lập tức nối liền với trời đất.

Gió làm cay mắt, cát che khuất con đường phía trước, vô số bầy cát ở đây bày ra một trận pháp, vây họ ở trung tâm.

Ánh sáng bí ẩn vẫn bao phủ trên đầu họ, như bao vây tất cả mọi người, lúc này muốn rời đi là không thể.

Bàn Tử lúc này mới cảm thấy sợ hãi, trợn to mắt, rồi ngơ ngác nhìn Hứa Thành trước mặt.

Một bước lỡ thành hận nghìn thu, sớm biết vừa rồi nên cùng Hứa Thành rời đi, không ngờ bây giờ không thể nhấc chân.

"Đều là lỗi của tôi." Hứa Thành nắm chặt Tam Xoa Kích, lạnh

lùng nhìn những bầy cát trước mặt.

Từng cơn gió thổi về các hướng khác nhau, cuốn cát vàng trên mặt đất, nối liền với trời, như một bức tường chắn trước mặt họ, hoàn toàn không thể thoát ra.

Những cơn lốc xoáy đó cách họ khoảng 5 mét, từ các nơi khác nhau, bao vây chặt lấy họ.

Sắc mặt Hứa Thành ngày càng khó coi, nắm chặt Tam Xoa Kích, cảm thấy nhiệt độ của nó ngày càng nóng.

Một luồng gió từ phía nam tấn công Hứa Thành, lập tức cuốn Bàn Tử lên không trung.

"Hứa Thành mau cứu tôi, đây là cái quái gì vậy?

Bàn gia tôi sắp mất mạng rồi." "Bây giờ mới biết sợ, trước đó tôi đã nói với anh, cảnh tượng sao trời trước đó là một dị tượng, nhưng anh lại không nghe." Bàn Tử không còn cãi lại, ngậm chặt miệng, bây giờ ngoài Hứa Thành có thể cứu mạng anh ta, e rằng không ai có thể giúp anh ta qua khỏi kiếp nạn này.

Hứa Thành luôn túm lấy chân anh ta, không một giây phút nào thả lỏng, một khi buông tay, không biết gã này sẽ bị luồng cát vàng nào cuốn đi đâu.

Tam Xoa Kích rạch một đường trên cánh tay hắn, dùng huyết Phượng Hoàng trấn áp cơn bão cát này.

Khi những cơn bão cát đó gặp phải huyết Phượng Hoàng, dường như càng thêm ngoan cường, tốc độ gió trở nên nhanh hơn, cuốn hai người lên không trung.

Ở giữa cát vàng, cơ thể không ngừng xoay tròn, như tiến vào một cơn lốc xoáy dữ dội va chạm, va vào bức tường cát rồi lại bị bật trở lại.

Hắn nghiến chặt răng, cảm thấy vô cùng đau đớn, ngay cả da trên người cũng sắp bị cơn gió này làm rách, Hứa Thành vẫn luôn nghiến răng.

Huyết Phượng Hoàng trên cánh tay vẫn đang chảy, vào giây phút cuối cùng Hứa Thành dùng sức nắm chặt nắm đấm, máu tươi không ngừng nhỏ xuống, cuối cùng nhỏ vào gốc của một cơn gió, dần dần cát vàng có xu hướng dừng lại.

Hắn bình tĩnh nhếch mép, cuối cùng cũng ổn định, ngay lập tức Hứa Thành kéo Bàn Tử trượt xuống từ trung tâm, trượt xuống mặt đất, một cơn gió dần dần biến mất.

Khoảnh khắc Bàn Tử mông chạm đất, anh ta vỗ vỗ lồng ngực, cuối cùng cũng ổn định lại, suýt nữa đã toi mạng.

"Ái da, dọa chết tôi rồi, suýt nữa bị một cơn gió cuốn đi." Hứa Thành quan sát xung quanh, mắt hắn đặc biệt sáng, hào quang trên trời vẫn chưa biến mất, trên đầu hắn, màu sắc của ánh sáng phản chiếu trở nên vô cùng đẹp đẽ.

Ngơ ngác nhìn lên bầu trời, Hứa Thành cảm thấy đầu óc mình có chút mê muội, vội vàng gõ vào trán, đột nhiên cảm thấy lớp ánh sáng đó chắc hẳn có tác dụng gây ảo giác.

Trên sa mạc sẽ có những cảnh tượng kỳ lạ, khi nhiệt độ và độ ẩm thay đổi trong những tình huống đặc biệt, ở đây sẽ xuất hiện những thay đổi tình huống khác nhau, sẽ tạo ra cho người ta một cảnh tượng gây ảo giác.

Không ổn, phải lập tức rời khỏi nơi này, nếu không chắc chắn sẽ gặp khó khăn chồng chất, không biết lại sẽ trải qua thử thách như thế nào.

"Bàn Tử, mau đi, nơi này có gì đó không ổn, chúng ta phải lập tức

rời khỏi đây.” Bàn Tử vừa mới thở hổn hển một hơi, lập tức bò dậy từ trên đất, bởi vì anh ta biết Hứa Thành tuyệt đối sẽ không nói dối, nhìn sắc mặt hắn vô cùng khó coi, có chút vặn vẹo, nhất định có chuyện xảy ra.

Vừa chạy vừa lảo đảo, đi theo sau Hứa Thành, sải bước lớn, điên cuồng chạy về phía trước, nhưng hào quang trên đầu kia, vẫn chiếu vào trán hắn, hoàn toàn không biến mất.

Trời đất một màu, phía trước xuất hiện ảo ảnh sa mạc, một tòa nhà cao tầng lờ mờ hiện ra trên sa mạc.

Một thành phố xuất hiện trong sa mạc, vô cùng náo nhiệt, trong thành có rất nhiều dân làng sống rất vui vẻ.

Chương 338

Bàn Tử dừng bước, có chút không hiểu, không biết rốt cuộc là chuyện gì.

"Nhìn kìa, hình như có Ngô Tà ở đó." Ngô Tà ngơ ngác bị vây quanh trong đám đông, lúc này bất lực nhìn xung quanh, không ngừng đi theo đám đông về phía trước, nhưng không có một chút mục đích nào.

Trong ánh mắt xen lẫn một tia lo lắng, như đang tìm kiếm sự tồn tại của họ, anh ta kéo một người, không ngừng hỏi han điều gì đó, tuy không nghe hiểu đang nói gì, nhưng cũng biết chắc chắn đang tìm kiếm những người bạn đã lạc nhau.

Hình ảnh vô cùng chân thực, như thật sự đã xảy ra, Bàn Tử nhanh chóng chạy về phía trước, có lẽ Ngô Tà đang ở đó.

Hứa Thành nhíu mày, không ngừng phân biệt, ngẩng đầu lên thì không thấy Bàn Tử đã chạy về phía trước, nhanh chóng đuổi theo kéo Bàn Tử lại.

Gã này, thành sự không đủ, bại sự có thừa, chắc chắn không phải thật, ở đây nhìn thấy mọi thứ đều là ảo ảnh.

"Cậu làm gì vậy?" "Anh không thấy sao?

Thiên Chân ở đó, tôi đương nhiên phải đi tìm cậu ấy." "Đừng dễ dàng tin vào mọi thứ xuất hiện ở đây, có thể là cảnh trong gương, ánh sáng kỳ lạ trên đầu đã tạo ra cho chúng ta một ảo ảnh, nên mọi cảnh tượng chúng ta nhìn thấy ở đây đều không phải thật, một khi lún sâu vào trong e rằng không thể tự thoát ra được." "Cậu không phải đang lừa tôi chứ, không thấy cậu ấy đang sống sờ sờ trước mặt tôi sao, cậu ấy còn cười, đang hỏi thăm tin tức của chúng ta, sao có thể là giả

được.” Ngô Tà đột nhiên vẫy vẫy tay với Bàn Tử, trong mắt mang theo sự kinh ngạc vui mừng.

Anh ta vội vàng chạy về một hướng, nhưng bị những người dân làng đó ngăn cách, di chuyển nửa ngày, cũng không có cách nào đến được nơi đó.

Đột nhiên đặc biệt tức giận, tức đến mức chống nạnh, trừng mắt nhìn Bàn Tử trước mặt.

“Bàn Tử, anh ở đâu?

Mau lên đi.” Bàn Tử nuốt nước bọt, không tin đó là ảo ảnh, tuyệt đối là có thật.

Hít một hơi, rồi không chớp mắt nhìn chằm chằm Hứa Thành trước mặt, gã này bị quấy nhiễu rồi sao, lại không tin Thiên Chân tồn tại.

“Nhìn kìa, cậu ấy đang gọi tôi, đó thật sự là Thiên Chân, chúng ta mau đến hội hợp với cậu ấy, đầu óc gã này rốt cuộc đang nghĩ gì vậy.” Anh ta đưa ngón tay ra, không ngừng chỉ về phía trước.

Hứa Thành vẫn đứng ngây tại chỗ, không đưa ra bất kỳ lựa chọn nào, Bàn Tử không chịu nổi nữa, nhanh chóng chạy về phía đó.

“Thiên Chân, chờ tôi, tôi đến tìm cậu đây.” “Mau lên, tôi ở đây, người ở đây đông quá, tôi không chen ra được.” Ngô Tà không ngừng gọi Bàn Tử, nhưng lại không để ý đến Hứa Thành, như từ đầu đến cuối đều không phát hiện sự tồn tại của Hứa Thành.

Hứa Thành nắm chặt Tam Xoa Kích, vẫn không tin là thật, mũi chân khẽ điểm lập tức bay về phía trước, nắm cây Tam Xoa Kích trong tay, điên cuồng chém về phía thành trì đó.

“Bành.” Khi Tam Xoa Kích chạm vào bức tường vô hình đó, nó lập tức vỡ tan, thành trì trước mặt hoàn toàn biến mất, phảng phất

như chưa từng tồn tại, trong sa mạc không có một chút dấu tích nào.

Bàn Tử dừng bước, kinh ngạc nhìn phía trước, mắt anh ta trừng to như chuông đồng.

Trong lòng thật sự rất sợ hãi, may mà Hứa Thành vào giây phút cuối cùng đã làm anh ta tỉnh táo, nếu không thật sự đã đâm đầu vào ảo ảnh đó rồi.

Anh ta cảm thấy sau lưng lạnh toát, không biết sau khi vào đó sẽ gặp phải cảnh tượng gì, thực sự khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.

"Cảnh trong gương, nhất định không được tin, chúng ta bây giờ đã vào một ảo cảnh, nếu không thể nhanh chóng ra ngoài, hai chúng ta chắc chắn sẽ bị nhốt chết ở đây, nên phải tìm ra vấn đề của nơi này, mới có thể đi ra ngoài." "Mẹ kiếp, Bàn gia tôi đúng là có mắt không tròng, suýt nữa đã bị nó lừa." Anh ta tức giận nhổ một ngụm nước bọt, hai tay đút vào túi áo.

Có lẽ quá vội vàng, nên mới bị lừa, chỉ có người bình tĩnh như Hứa Thành mới không bị cuốn vào bẫy.

Một mảnh sa mạc này thật sự rất kỳ lạ, dường như mỗi bước đi đều sẽ lún sâu vào trong, lớp hào quang trên đầu kia, vẫn tồn tại, chiếu rọi toàn thân hắn, xem ra chuyện này chưa kết thúc, có thể sẽ có những hiện tượng khác xảy ra.

"Hống hống hống…" Âm thanh từ xa vọng lại, như một con quái vật, không ngừng đến gần.

Mặt đất phát ra tiếng đông đông đông, đất rung núi chuyển, ngay cả cơ thể hắn cũng không tự chủ được mà rung lắc.

Hắn vểnh tai lắng nghe động tĩnh, dường như âm thanh từ bốn phương tám hướng truyền đến.

Bàn Tử vội vàng trốn sau lưng Hứa Thành, mắt lanh lợi nhìn về mọi hướng.

Lúc này anh ta không dám lỗ mãng nữa, lỡ đi sai một bước, có thể chết không có chỗ chôn, bây giờ chỉ có Hứa Thành mới có thể bảo vệ an toàn cho anh ta.

"Cái quái gì vậy?" "Không biết, chỉ cần biết tuyệt đối không được bị mê hoặc, cho dù nhìn thấy Ngô Tà cũng không được tin." "Nhưng lỡ lúc đó là thật thì sao?" Hứa Thành cười một cách khinh miệt, Ngô Tà thông minh lạ thường, gã đó sẽ không giống Bàn Tử mà bị lừa, e rằng gặp phải cảnh tượng như vậy, đã sớm vạch trần rồi.

Tiểu tử đó không cần lo lắng, bây giờ điều cần làm là bảo vệ mình.

Một con vật khổng lồ từ xa đến, dang rộng đôi cánh khổng lồ, đôi cánh vẫn đang chớp động, cuốn bụi cát xung quanh, mắt nó khô khốc lạ thường, bên trong không có bất kỳ màu sắc nào.

Đôi chân đạp trên đất, phát ra tiếng cộp cộp.

Sức lực đặc biệt lớn, trời đất như muốn nứt ra, cảm giác cả trời đất đều đang rung chuyển.

Khi nhìn thấy Hứa Thành, trong mắt nó trở nên có chút màu sắc, nhưng động tác của nó ngày càng nhanh, cũng vô cùng ngông cuồng, không ngừng đến gần Hứa Thành, muốn nuốt chửng Hứa Thành.

Thiên Vũ Vũ Trảm nắm trong lòng bàn tay, Hứa Thành luôn sẵn sàng chiến đấu, chỉ cần gã này dám đến trước mặt, nhất định sẽ lập tức chém nó.

"Hống hống hống…" Con quái vật dang rộng đôi cánh, cuốn lên một cơn gió, hất Bàn Tử sang một bên, tiếp đó mũi chân khẽ điểm tấn công Hứa Thành.

Gã này tuy trông đặc biệt vụng về, nhưng động tác lại vô cùng linh hoạt.

Chỉ thấy nó trong nháy mắt đã đến trước mặt Hứa Thành, bao vây Hứa Thành trong khoảnh khắc.

Nó đưa móng vuốt ra, cào về phía cổ Hứa Thành.

Thiên Vũ Vũ Trảm từ trên trời bay xuống, trực tiếp chém về phía đầu con quái vật đó.

Con quái vật sau lưng như có mắt, điên cuồng né tránh, nhảy ra xa.

Thiên Vũ Vũ Trảm như có mắt đuổi theo sát nút, không diệt được con quái vật này, quyết không bỏ cuộc.

Con quái vật cũng có chút hoảng sợ.

Hứa Thành nắm Tam Xoa Kích xuất phát từ một hướng khác, nhất định phải xé nát gã này.

Chương 339

Đột nhiên không gian méo mó, chỉ nghe thấy một tiếng "beng", trước mặt như một tấm kính vỡ, một bức tường vô hình biến mất trước mặt hắn.

Thiên Vũ Vũ Trảm rơi xuống đất.

Bàn Tử đột nhiên từ trên trời rơi xuống, đập xuống đất, cơ thể Hứa Thành cứng ngắc rơi xuống người anh ta.

"Ự…" Sắc mặt Bàn Tử cũng vặn vẹo, đau đớn nhíu mày.

Hứa Thành cảm thấy dưới người có một tấm nệm thịt, vội vàng bò dậy, không ngờ Bàn Tử lại là người xui xẻo nhất.

Ngô Tà vui vẻ chạy đến, vội vàng cho Hứa Thành một cái ôm thật chặt.

"Cuối cùng cũng gặp được cậu, cậu đi đâu vậy?

Tôi tìm mãi." Hứa Thành ngẩng đầu nhìn Muộn Du Bình, nếu không vì sự tồn tại của anh ta, e rằng sẽ không dễ dàng tìm được họ ở đây.

Nhìn quần áo trên người có nhiều vết rách, xem ra cũng đã trải qua những trận chiến lớn nhỏ, may mà không bị thương nặng hơn.

"Thiên Chân, mau kéo Bàn gia dậy, tôi suýt nữa bị cậu ta đè chết rồi." Không chết đúng là may mắn, phải biết cân nặng của Hứa Thành rất nặng, đè xuống suýt nữa đã làm anh ta bẹp dí.

Ngô Tà đắc ý nhếch mép, có vẻ hả hê, nhưng vẫn bước tới, kéo Bàn Tử dậy.

Gã này da dày thịt béo, chỉ bị đè một cái, hoàn toàn không có vấn

đề gì.

“Ai bảo bình thường anh ăn nhiều, bây giờ là lúc dũng cảm tiến lên, có thể làm đệm lưng cho Hứa Thành, thực ra cũng rất không tồi.” “Cút đi, bớt nói mát cho tôi.

Cậu không biết hắn còn nặng hơn cả bao cát à, đè lên người tôi suýt nữa gãy cả xương rồi.” Bàn Tử xoa xoa xương cụt.

Ngô Tà len lén liếc nhìn, gã này vừa rồi chắc chắn ngã rất đau, bởi vì ở đó có một tảng đá cứng, không ngờ tiểu tử này lại đập ngay vào đó.

Nhưng nơi đó thật sự có chút khó nói, Bàn Tử chắc chắn sẽ không nói ra, nói ra e rằng người khác sẽ cười rụng răng, chỉ có thể chịu đau.

“Nói lại, rốt cuộc các cậu đã đi đâu?

Tôi tìm mãi không thấy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.” Ngô Tà khá tò mò, vốn đang ở trong sa mạc, đột nhiên lại phát hiện Hứa Thành biến mất.

Cậu nhớ rằng có một cái hố đen ngòm xuất hiện từ hư không, sau đó Hứa Thành biến mất ngay trước mắt cậu.

Mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, đến khi cậu lao tới thì cái hố đó cũng biến mất theo.

Trên đường đi, cậu vẫn luôn tìm kiếm nhưng không thấy tung tích của Hứa Thành.

Cảm giác thật không tầm thường, chặng đường này quả thực vô cùng nguy hiểm, còn chưa đến được kim tự tháp thật sự mà đã gặp phải bao nhiêu trở ngại.

May mà có Muộn Du Bình ở đây, nếu không Ngô Tà cũng không biết phải đối phó thế nào.

“Tôi hình như đã đi vào một ảo cảnh, cứ loanh quanh trong đó mãi mà không thể nào thoát ra được.” “Giống như tôi dự đoán, ngay cả máu Kỳ Lân trên người tôi cũng không có cách nào trấn áp được cảnh tượng như vậy.” Muộn Du Bình và Hứa Thành đồng thời gật đầu.

Bàn Tử vẫn đau đến nhe răng trợn mắt.

Chỉ cần chạm vào quần áo là cơn đau đã khiến anh ta muốn ngất đi, nếu không phải vì còn chút cốt khí, e rằng đã sớm đau đến nhảy tót lên trời rồi.

“Phải rồi, thằng cha La Mục đó đi đâu rồi?

Dám lừa Bàn gia đây, hôm nay mà không đánh cho mày răng rụng đầy đất, tên của tao sẽ viết ngược lại.” Bàn Tử thật sự hận đến nghiến răng nghiến lợi, không ngờ lại bị ăn quả đắng, cứ tưởng đã thu phục được gã răm rắp, dụ gã vào bẫy của mình một cách ngon lành, ai ngờ thằng cha đó đã sớm nhìn thấu kế hoạch.

Chẳng lẽ diễn xuất của mình chưa đủ chín, lại bị gã nhìn thấu sao, nhưng mình vẫn luôn rất tự tin, ở phương diện này mình có thiên phú, diễn còn xuất sắc hơn cả mấy ngôi sao điện ảnh ấy chứ.

Suốt đường đi cuộc trò chuyện diễn ra vô cùng hoàn hảo, dường như không có chuyện gì là không nói được, cứ ngỡ đã gài bẫy được gã, nhưng hiện thực lại cho anh ta một cú đả kích nặng nề.

Ngô Tà cũng cảm thấy gã đó vô cùng đáng ghét, vốn dĩ đã trông chừng gã rất kỹ, không ngờ gã lại trốn thoát ngay trong khoảnh khắc quay người đi.

Cát vàng thổi tung trời, một con quái vật đột nhiên xuất hiện, còn gã kia thì đã chạy mất không còn tăm hơi.

Trên sa mạc mênh mông không còn thấy bóng dáng gã, muốn tìm được thằng cha đó chắc chắn là rất khó.

“Gã đó đúng là rất quỷ quyệt, không biết bây giờ đã đi đâu rồi, tôi đi suốt cả chặng đường mà không thấy bóng dáng, ngay cả lạc đà cũng biến mất cùng.” “Bàn gia ta đây lớn lên trong các ngõ hẻm ở Bắc Kinh, ngay cả những món đồ cổ ngàn năm cũng có thể nhìn thấu trong nháy mắt, không ngờ lại bị một thằng cha lừa gạt, đúng là thường đi bờ sông, nào có không ướt giày.” Bàn gia thật sự vô cùng tức giận, vừa nhảy dựng lên, không may chạm vào vết thương, đau đến mức phải ôm lấy bụng.

“Ai u a, tức chết tôi mất thôi.” La Mục biến mất không dấu vết, đối với họ đúng là một đả kích nặng nề.

Trên một sa mạc rộng lớn thế này, nếu không có lạc đà, e rằng mọi người khó mà tìm được phương hướng.

Ngày đêm thay đổi, mặt trời từ từ mọc lên trên bầu trời, trong sa mạc là một khoảng không tĩnh lặng, chỉ có cát vàng cuồn cuộn.

“Đi thôi, chúng ta tiếp tục tìm phương hướng.” Muộn Du Bình nói.

“Bây giờ chúng ta phải làm sao?” “Tiểu Muộn, anh có nghĩ Tôn Ngộ Không thật sự có thể thoát khỏi Ngũ Chỉ Sơn của Phật Tổ không, ha ha.” Ánh mắt Hứa Thành mang một vẻ bí ẩn, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Bất kể Tôn Ngộ Không có lợi hại thế nào cũng không thể thoát khỏi Ngũ Chỉ Sơn của Phật Tổ.

Con khỉ La Mục kia, tuy bây giờ đã trốn thoát, nhưng rồi sẽ có một ngày vẫn rơi vào lòng bàn tay anh, vĩnh viễn không có cách nào thoát được.

Hứa Thành căn bản không để tâm, cuối cùng La Mục vẫn sẽ xuất hiện trước mặt anh, bởi vì gã không có cách nào vào được kim tự tháp đó, cũng không có cách nào tìm được bảo vật bên trong.

Ngôi mộ lần trước đã nhắc nhở anh, bên trong đó có vô vàn khó khăn trắc trở, sẽ có rất nhiều quái vật quỷ dị, một khi đã vào trong e rằng lành ít dữ nhiều, không có bản lĩnh nhất định thì khó mà bước ra được.

La Mục tuy là bá chủ Ai Cập, nhưng lại không có năng lực sinh tồn trong mộ huyệt.

Không cần phải vội, cuối cùng gã vẫn sẽ không thoát khỏi lòng bàn tay anh, chơi chết gã đối với anh là chuyện vô cùng dễ dàng.

Chương 340

Bàn Tử cứ luôn làu bàu ở phía sau, cái bụng sắp biến thành tám múi rồi, bây giờ chỉ cần cử động một chút là lại kéo theo cơn đau, sao họ lại đi nhanh như vậy.

"Này, có thể đợi Bàn gia ta một chút không, chẳng lẽ không thương hại một người bị thương như ta sao." "Bàn Tử, ai bảo anh thích thể hiện, tôi thấy đây là trời phạt anh đấy." "Nói ít thôi, ở đây không có nước, chẳng lẽ cậu không phát hiện nước trên người chúng ta đã biến mất hết rồi sao?

Cứ tiếp tục đi trong sa mạc thế này, có thể chúng ta sẽ chết khát đấy." Ngô Tà vội ngậm miệng lại, lúc này mới biết tình thế khó khăn mà họ đang đối mặt lớn đến mức nào, nước trên người họ đã biến mất hết lúc vừa tách ra.

Nhiệt độ trong sa mạc đặc biệt cao, sẽ phơi người ta thành khô, bây giờ không tìm được nguồn nước ổn định, sinh tồn ở đây e rằng cũng là một vấn đề, phải nhanh chóng tìm được nguồn nước mới có thể sống sót.

Nếu không thể bổ sung nước, thể lực có thể sẽ cạn kiệt, đến lúc đó muốn bò ra khỏi đây cũng vô cùng khó khăn.

Ngô Tà gắng sức kéo Bàn Tử đi về phía trước, đuổi theo bước chân của Hứa Thành.

"Bây giờ chúng ta không thể tách ra nữa." La Mục đang quan sát họ từ một nơi bí mật gần đó, đưa ngón tay cái lên, rồi lộn ngược xuống làm một động tác khinh bỉ.

Lũ ngu ngốc này, đúng là mơ mộng hão huyền, gã đã sớm phát hiện có điều không ổn, chỉ là giăng một cái bẫy mà thôi.

Trên mảnh đất này, gã mới là bá chủ, mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát của gã.

Nơi đó có những cạm bẫy gì, gã còn rõ hơn bất kỳ ai.

Gã đã sớm nhắm đến mảnh đất này, nhưng vẫn luôn không thể hành động, bây giờ khó khăn lắm mới có được cơ hội, vậy thì cứ để bọn họ trở thành đá thử vàng ở đây.

Khóe miệng gã nở một nụ cười thâm sâu, từng bước đi theo sau lưng họ, gã muốn xem xem lũ người này tiếp theo sẽ làm gì.

"Lão đại, chúng ta cứ đi theo sau họ sao, nhưng lũ người này tuyệt đối không phải dạng vừa đâu." "Rồng mạnh không áp được rắn địa đầu, chẳng lẽ ngay cả đạo lý này mày cũng không hiểu sao." La Mục liếc nhìn đàn em sau lưng, thằng nhóc này cũng không ngốc.

Tiểu đệ vội cúi đầu, không dám phản kháng nữa.

Ánh mắt gã lộ vẻ chắc chắn phải có được, nơi đó ẩn giấu một bí mật khổng lồ, chỉ có gã mới có thể khai quật được bí mật bên trong.

Sau đó tiện tay dắt dê, như vậy gã mới có thể trở thành bá chủ lớn hơn ở đây.

"Lũ chúng mày lanh lợi lên cho tao, theo dõi cho chặt vào." Mọi người đồng thời gật đầu, không ai dám buông lỏng.

Không có lạc đà dẫn đường, cát vàng mịt mù, sa mạc dường như chỉ có một phương hướng duy nhất.

Mọi người không phân biệt được con đường phía trước, không biết rốt cuộc đang đi về hướng nào.

Chân Bàn Tử đã run lẩy bẩy, ngồi bệt xuống đất, thật sự không muốn đi nữa.

"Tôi không đi nữa, các người cứ đi tiếp đi." Giọng nói yếu ớt, nếu

chưa đến được đích, e rằng sẽ chết giữa sa mạc hoang vu này.

Sa mạc nhiệt độ cao như muốn nuốt chửng người ta, nếu chết ở đây, cũng sẽ bị cát vàng vùi lấp, e rằng sẽ không ai phát hiện ra.

Thật không hiểu tại sao các Pharaoh thời xưa lại chôn mình giữa sa mạc cát vàng, chẳng lẽ là để ngăn hài cốt bị khai quật, nên mới chọn một môi trường như vậy.

Ngô Tà cười bất đắc dĩ, hai tay chống hông, từng bước đi về phía Bàn Tử.

Bây giờ khoảng cách đến đích ngày càng gần, chỉ còn bước cuối cùng, nếu bỏ cuộc e rằng công sức trước đó sẽ đổ sông đổ bể, mục đích lần này chính là tìm kim tự tháp trong sa mạc.

Kim tự tháp ở trong sa mạc, chỉ cần mỗi bước chân đều đặt trên sa mạc này, thì sẽ có thể tìm thấy kim tự tháp đó.

"Bàn Tử, trước đây anh còn để một cái xác ướp ở nhà, bây giờ đã định đánh trống rút lui rồi sao." "Hừ, đừng có lừa Bàn gia, ta không ngốc đến mức đó đâu, bây giờ còn chưa tìm thấy xác ướp, e rằng ta đã chết ở đây rồi, không chừng ngàn năm sau bị người khác khai quật, ta cũng biến thành một cái xác khô." "Đừng tự cho mình có giá trị như vậy, dù có bị đào lên, e rằng anh cũng không thể trở thành xác ướp ngàn năm đâu." Bàn Tử hung hăng trừng mắt nhìn cậu, thằng nhóc này đúng là đổ thêm dầu vào lửa.

Anh ta tức giận quay đầu sang một bên, không muốn để ý đến Ngô Tà nữa.

Ngô Tà làm một mặt quỷ, lặng lẽ nói với mọi người, đừng khiêu khích nữa, gã này giận thật rồi.

Cứ như một đứa trẻ con, cậu từng bước đi tới và ngồi xuống cùng anh ta, khoác tay lên vai Bàn Tử, liếc nhìn chỗ bị thương.

“Chẳng lẽ không đau nữa rồi sao, vừa nãy còn đau đến nhe răng trợn mắt, bây giờ lại như người không có chuyện gì vậy.” Bàn Tử đột nhiên nhớ ra một chuyện, vội vàng nhảy dựng lên xem, quần và da thịt gần như dính vào nhau, chỉ cần cử động nhẹ là cảm thấy đau đớn vô cùng.

Đúng là bị tức đến hồ đồ, nên mới quên mất vết thương của mình, lần này đau thật rồi, đau đến tận tim gan.

Hứa Thành vẫn luôn quan sát xung quanh, không chú ý đến cuộc đùa giỡn của họ, phải tìm được nguồn nước trong sa mạc, như vậy mới có thể sống lâu hơn.

Muộn Du Bình thì dựng tai lắng nghe, thính giác của anh vốn đặc biệt nhạy bén.

“Rào rào...” Đột nhiên như cảm nhận được tiếng nước chảy từ bên cạnh truyền đến, tiếng rào rào vẫn đang tuôn trào.

Muộn Du Bình nhanh chóng chạy về phía trước, “bịch” một tiếng nằm rạp xuống đất, giống như một con ếch xanh, cứ lắng nghe động tĩnh dưới lòng đất.

Anh vô cùng nghiêm túc, trong mắt không có bất kỳ biểu cảm nào, cơ thể hoàn toàn áp sát mặt đất, phảng phất như đã hòa làm một với sa mạc.

Hứa Thành nhíu mày, chẳng lẽ Muộn Du Bình đã phát hiện ra điều gì?

Anh khó tin bước lên phía trước, nhưng vẫn không làm phiền.

“Không lẽ thằng cha này lại nghe thấy gì rồi chứ, cứ thần thần bí bí.” “Ngậm miệng lại, im lặng đi.” Bàn Tử vội ngậm miệng, không ngờ mình lại bị người ta ghét bỏ như vậy, tuy bĩu môi nhưng cũng không hề để tâm, biết rằng mọi người đều không có ác ý.

Ba người vây quanh Muộn Du Bình ở giữa, ánh mắt chăm chú nhìn anh.

La Mục cũng vô cùng tò mò, nheo mắt lại, không tin Muộn Du Bình có thể tìm được nguồn nước, người có thể tìm được nguồn nước chỉ có gã mà thôi.

Gã vĩnh viễn tự tin như vậy, phảng phất như một vị thần cao cao tại thượng, dường như có thể san bằng cả một thế giới.

Trên sa mạc đặc biệt yên tĩnh, chỉ có gió cuốn theo cát bụi.

Nếu đứng yên ở đây, chẳng mấy chốc sẽ bị cát vàng che lấp, từ từ bị sa mạc nuốt chửng.

Chương 341

Hứa Thành đứng đó phảng phất như đã trở thành một pho tượng điêu khắc.

Ánh mắt anh chăm chú nhìn Muộn Du Bình đang nằm rạp trên đất.

Cậu nhóc này vốn bí ẩn, không chừng thật sự đã phát hiện ra điều gì đó.

"Tiểu Muộn, có phải anh đã phát hiện ra gì rồi không?" Muộn Du Bình đặt một ngón tay lên môi, lúc này cần sự yên tĩnh, không cần bất kỳ ai làm phiền.

Cơ thể anh hoàn toàn nằm rạp trên đất, tai áp sát mặt đất, có thể nghe thấy dòng chảy âm ỉ dưới lòng đất, tuy âm thanh đặc biệt nhỏ, nhưng qua lớp cát trước mặt, đã truyền đến một loại thông tin.

Hiếm khi thấy một nụ cười trên khuôn mặt anh, nhưng lúc này anh lại cười, từ từ đứng dậy, phủi bụi cát trên quần áo.

"Nếu tôi không nghe nhầm, bên dưới hẳn là có một con sông ngầm." Bàn Tử sửng sốt, cảm thấy thật nực cười.

Nhìn sa mạc hoang vắng không một bóng người, sao bên dưới lại có thể có sông ngầm được.

Anh ta vội rút con dao bên hông ra, cảnh giác nhìn Muộn Du Bình, không lẽ lại rơi vào ảo cảnh rồi sao, cậu nhóc này nói nhảm giữa ban ngày.

"Nói, mày là gián điệp của ai, theo bên cạnh bọn tao rốt cuộc là vì cái gì?" Ngô Tà nhíu mày, có chút ngẩn người.

Gã này lại lên cơn rồi, người trước mặt rõ ràng là Muộn Du Bình, cùng nhau kề vai sát cánh suốt chặng đường, sao có thể nhầm lẫn

được.

Cậu giơ tay lên, định lấy con dao trong tay Bàn Tử, nhưng gã này lại giữ chặt, cứ chĩa vào Muộn Du Bình trước mặt.

“Thiên Chân đừng quậy, tao đang hỏi nó đây, thằng này có vấn đề.” “Là anh quậy thì có, mau bỏ dao xuống.” “Không, tao cảm thấy chắc chắn có vấn đề, chúng mày đều bị nó mê hoặc rồi, e rằng vẫn đang kẹt trong ảo cảnh.” Hứa Thành đảo mắt, Bàn Tử e là bị dọa sợ rồi, anh dùng một động tác nhẹ nhàng đoạt lấy con dao trong tay Bàn Tử.

Chút võ mèo ba chân mà dám múa rìu qua mắt thợ, may mà Muộn Du Bình không ra tay, cũng không tức giận, nếu không Bàn Tử đã sớm bị quật ngã xuống đất rồi.

Nếu Muộn Du Bình đã nói có sông ngầm, thì khả năng là thật, vì anh ấy chưa bao giờ nói dối.

“Đừng để ý đến tên Bàn Tử này, anh làm sao mà xác định được?” “Nghe ra.” “Thấy chưa, tao đã bảo có vấn đề mà, toàn là cát vàng, sao có thể nghe ra được, thằng nhóc này đang lừa chúng ta.” Ngô Tà cười trào phúng, sau đó kéo Bàn Tử vào lòng, khuyên giải.

Cái đầu của anh sao có thể so được với Muộn Du Bình, người ta có thể hạ gục anh trong vài giây.

“Anh biết cái gì?

Năng lực của Muộn Du Bình sao anh có thể biết được, mau ngậm miệng lại, tôi muốn biết rốt cuộc là nghe ra bằng cách nào.” “Thiên Chân, mày không tin Bàn gia, đến lúc đó chắc chắn sẽ phải hối hận.” Bàn Tử thật sự bướng bỉnh, dồn hết sức mà không nhúc nhích, đưa hai ngón tay ra, chỉ vào mắt mình, sau đó lại chỉ vào Muộn Du Bình trước mặt.

Ý tứ đặc biệt rõ ràng, suốt đường đi ta sẽ theo dõi mày sát sao, nhóc con mà giở trò gì, ta nhất định sẽ không tha.

Bất kể mày là thần thánh phương nào, bây giờ cứ để mày đắc ý một lúc, đợi khi mày lộ ra đuôi cáo, nhất định sẽ tiêu diệt mày, đến lúc đó mày sẽ chết rất thảm.

Muộn Du Bình căn bản không thèm để ý đến Bàn Tử, ánh mắt anh chăm chú nhìn Hứa Thành trước mặt, xác định dưới lòng đất nhất định có sông ngầm.

Vừa rồi nằm rạp trên đất, cẩn thận lắng nghe, âm thanh đó tuyệt đối không thể sai được.

Nếu anh đoán không lầm, ở đây hẳn là có một ngôi mộ lớn, chỉ là không biết rốt cuộc ở chỗ nào.

“Tin tôi đi, tôi nói thật đấy, ở đây chắc chắn có sông ngầm, chỉ là không biết đầu nguồn ở đâu.” “Yên tâm đi, tôi tin anh.” “Tin hết đi, đến lúc đó chắc chắn sẽ bị nó lừa cho thê thảm, thấy chưa, chỉ có Bàn gia ta đây là thông minh.” Hứa Thành lười để ý, đảo mắt một cái, cùng Muộn Du Bình đi về phía trước.

Bây giờ thể lực của mọi người đã đến giới hạn, trên người vừa không có lương khô, cũng không có nước uống, phải nhanh chóng tìm được nguồn nước để bảo tồn thể lực, nếu không tất cả đều sẽ gục ngã ở đây.

Lương thực và nước uống trên người lúc đó nhất định đã bị La Mục lấy đi rồi, thằng cha đó thật đáng ghét, không ngờ lại lừa họ một cách thần không biết quỷ không hay.

Hứa Thành vốn luôn rất cảnh giác, nhưng lần này lại nhìn lầm người.

“Tiểu Muộn, anh có thể xác định chúng ta bây giờ đi về hướng nào

không?" Muộn Du Bình nhìn sa mạc hoang vắng, cát vàng mịt mù, căn bản không thể phân biệt được phương hướng.

Muốn tìm được sông ngầm khó khăn biết bao, anh lại nằm rạp trên sa mạc cẩn thận lắng nghe.

Tai anh lúc này như bị điếc, căn bản không thể xác định được phương hướng chính xác, anh khổ não lắc đầu.

Nhìn dáng vẻ sầu não của anh, Hứa Thành cũng không thể ép nữa, xem ra chỉ có thể trông vào vận may, tin rằng ông trời sẽ thương xót, nhất định sẽ giúp họ thoát ra khỏi đây, vận may của anh trước giờ không tệ.

"Được rồi, đừng rối rắm nữa, chúng ta chọn một hướng rồi tiếp tục đi về phía trước." "Được thôi, chỉ cần có thể nghe thấy tiếng nước chảy, hẳn là sẽ không đi chệch hướng." "Trên đường đi phải dựa cả vào anh đấy, anh phải lắng nghe cho kỹ." Muộn Du Bình lập tức cảm thấy áp lực thật lớn.

Gió nổi lên, mọi người vội vàng đi về phía trước, thời tiết trong sa mạc thay đổi rất nhanh, gần như một ngày có thể có mấy kiểu thời tiết.

Xa xa lại tụ tập mây đen, e rằng nơi đây lại sắp có gió giật sấm vang.

Điều đáng sợ nhất là bão cát, một khi đã nổi lên, e rằng khó mà sống sót.

Lạc đà đã biến mất, không rõ phương hướng, không có điểm tựa, càng khó sinh tồn ở đây.

Bốn người loạng choạng đi về phía trước, vừa phải đấu tranh với cát vàng, đồng thời cũng phải rời khỏi nơi quái quỷ này trước khi thời tiết thay đổi.

Bầu trời biến đổi ngày càng rõ rệt, gió lớn tức khắc xoáy lên.

Bão cát từ xa đến gần, trong khoảng thời gian cực nhanh đã cuốn phăng cả sa mạc.

Trời đất tối sầm, cả bầu trời đen kịt lại, cát bụi xung quanh cứ xoay tròn.

Trên sa mạc không có bất kỳ nơi nào có thể chống đỡ, một khi bị cuốn vào trong bão cát, sẽ nhanh chóng mất phương hướng.

Đối mặt với thời tiết khắc nghiệt như vậy, không ai có bất kỳ biện pháp nào, mặc cho bị cuốn vào trong cát vàng, cứ bay lơ lửng trên trời, không biết sẽ rơi xuống nơi đâu.

Hứa Thành trong lòng thầm chửi rủa, "Đúng là xui xẻo." Bốn người nắm chặt tay nhau, trước sau không hề buông ra, một khi buông ra có thể sẽ bị thổi đi mỗi người một hướng, muốn đoàn tụ lại càng khó khăn hơn.

"Nắm chặt vào, bây giờ tuyệt đối không được tách ra." "Không được rồi, tôi thật sự không chịu nổi nữa." "Ngô Tà, cố gắng thêm một chút nữa, sắp kết thúc rồi." Ngô Tà cắn chặt răng, kéo Bàn Tử và Hứa Thành.

Chương 342

Cậu cảm thấy lòng bàn tay mình ngày càng lỏng ra, sắp tuột khỏi tay Hứa Thành, đúng lúc này bão cát đột nhiên biến mất khỏi sa mạc, cơ thể họ như những cánh hoa rơi từ trên trời xuống, nhanh chóng bị cát vùi lấp.

Hoàn cảnh khắc nghiệt lúc này lại trở nên yên tĩnh.

Trên người phủ một lớp cát.

Cảm thấy sóng yên biển lặng, họ lập tức chui ra khỏi đống cát, phủi sạch bụi trên người, tìm kiếm đồng bạn của mình.

Hứa Thành tay cầm cây đinh ba, chống đỡ cơ thể, nhìn quanh một vòng, nghi ngờ chỗ nào thì sẽ tùy ý đào vài nhát.

Cuối cùng cũng tìm thấy Bàn Tử và Ngô Tà.

"Phì phì phì..." Trong miệng Bàn Tử toàn là cát vàng, cảm giác còn hơi lạo xạo, anh ta mặc kệ mà phun ra mấy ngụm.

Ngô Tà quay mặt sang một bên, mới tránh được đòn tấn công như vậy, suýt nữa thì nước bọt của anh ta đã phun cả lên mặt cậu.

"Tên Bàn Tử chết tiệt, anh làm gì thế?" "Xin lỗi, vừa rồi không để ý, Thiên Chân không trách anh chứ, chúng ta là anh em tốt mà." Ngô Tà hung hăng lườm Bàn Tử một cái.

Hứa Thành vẫn đang điên cuồng tìm kiếm, Muộn Du Bình không biết ở đâu.

"Được rồi, đừng quậy nữa, mau tìm Tiểu Muộn đi." Ngô Tà và Bàn Tử vội vàng chạy theo, tìm kiếm Muộn Du Bình khắp bốn phương tám hướng, cuối cùng thấy một chỗ dường như có gì đó đang động đậy, lập tức chạy tới.

Họ đưa tay ra, điên cuồng đào bới, cuối cùng thấy được một sinh vật sống sờ sờ, không ngờ lại là Muộn Du Bình, may mà anh ấy ở đây, nếu không lần này thật sự đã bị bão cát thổi tan tác rồi.

"Tiểu Muộn, anh sao rồi?" Môi Muộn Du Bình đã khô nứt, anh mấp máy môi, nói chuyện có chút khó khăn, cuối cùng đành bỏ cuộc, vẫn tiếp tục dưỡng sức.

Hoàn cảnh trong sa mạc vô cùng khắc nghiệt, mỗi phút mỗi giây đều có những thay đổi mới.

Nơi đây căn bản không có chỗ dừng chân, không có một nơi nào thật sự an toàn, bây giờ họ đang ở trong nguy hiểm, trời sắp tối rồi, nếu không đi tiếp có thể sẽ hòa làm một với sa mạc.

Hứa Thành lấy la bàn trong tay ra để phán đoán phương hướng, kim chỉ trên đó không có bất kỳ thay đổi nào, căn bản không thể xác định phương hướng, lại một lần nữa lạc đường.

Sắc mặt anh trở nên vô cùng nặng nề, từng bước đi đến trước mặt họ, lúc này chỉ có thể dựa vào vận may, ngoài hai chữ đó ra, dường như không còn bất kỳ chỗ dựa nào khác.

"Có một tin không tốt muốn nói cho mọi người, bây giờ chúng ta đã mất phương hướng, không biết rốt cuộc đang ở đâu." Bàn Tử liếc nhìn Muộn Du Bình, có vấn đề.

Mọi chuyện đều do tên gián điệp này gây ra, anh ta lập tức túm lấy cổ áo Muộn Du Bình.

Ánh mắt Muộn Du Bình vô cùng lạnh lùng, anh đưa tay ra, nắm lấy cổ tay Bàn Tử.

Khí lạnh tỏa ra từ người anh lúc này, suýt nữa đã nuốt chửng Bàn Tử.

"Ối à, dám cả gan làm càn trước mặt tao, nói cho tao biết mày là

gián điệp của ai, hôm nay nếu mày nói ra sự thật, Bàn gia tao sẽ không tính toán với mày." "Bàn Tử đừng quậy nữa, đó là Muộn Du Bình." "Mày còn bênh nó, nó vốn có vấn đề, chẳng lẽ mày không nhìn ra sao?" "Không cần phải nghi ngờ nữa, tôi là Muộn Du Bình." "Diễn kịch cũng thật đấy, tưởng Bàn gia ta thật sự không phân biệt được sao, tên nội gián này." Hứa Thành nhíu mày, từng bước đi đến trước mặt Bàn Tử, vỗ vai anh ta, rồi kéo sang một bên.

Gã này đã nảy sinh nghi ngờ, e rằng trên đường đi không biết sẽ gây ra chuyện gì, phải xua tan nghi ngờ của anh ta, mới có thể tiếp tục tiến lên.

Anh quay đầu nhìn Muộn Du Bình, thể lực của cậu ta quả thực đã đến giới hạn, phải tìm cách giải quyết nhanh chóng.

Bàn Tử cứ lẩm bẩm một mình, trong lòng có chút tủi thân.

Mắt của anh ta vô cùng tinh tường, ngay cả những món đồ cổ mấy trăm năm đặt trước mặt anh ta cũng không thể nhìn nhầm, sao lại có thể nhìn nhầm một người được.

Thiên Chân đúng là còn quá trẻ, lại không tin lời anh ta, thật đặc biệt đau lòng.

Một cánh tay đặt lên vai anh ta, Hứa Thành chỉ cách anh ta một khoảng bằng nắm đấm.

"Không cần phải nghi ngờ Muộn Du Bình, trên đường đi chúng ta không thể có bất kỳ sự rạn nứt nào nữa, nên phải tin tưởng anh ấy." "Rõ ràng là có vấn đề, một sa mạc hoang vu sao có thể có sông ngầm được." "Bàn Tử, may mà anh cũng là người buôn đồ cổ, chẳng lẽ không biết, mộ lớn rất chú trọng phong thủy, lưng tựa núi lớn, trước có sông ngòi, tuy đây là sa mạc, nhưng không nhất định là không có sông ngầm, nếu thật sự có mộ huyệt tồn tại, thì có khả năng sẽ có sông ngòi." Bàn Tử vỗ trán, sao lại quên mất chuyện này, đúng là ngốc

thật.

Anh ta cười toe toét đi về phía Muộn Du Bình, là mình đã trách lầm anh ấy.

Anh ta đứng thẳng người, làm một động tác chào theo kiểu quân đội tiêu chuẩn.

"Thật sự xin lỗi, cái miệng của tôi à, thối quá, lại đi nghi ngờ anh." Biểu cảm của Muộn Du Bình vẫn lạnh nhạt, anh dựa vào Ngô Tà đứng dậy, tiếp tục đi về phía trước.

Bàn Tử sờ sờ mũi, người ta căn bản không thèm nhận, ai cũng có lúc sai lầm, lần này mình nhìn nhầm, cũng khó tránh mà, thằng cha này thật có cá tính.

Anh ta càu nhàu đi theo sau, tay cứ nắm một vốc cát vàng, tùy ý quan sát.

Lúc này anh ta trở nên đặc biệt cô độc, căn bản không có ai để ý, người khác đã sớm đi ở phía trước, chỉ có một mình anh ta ung dung đi ở đây.

"Sao chứ?

Chỉ là nhận sai thôi mà, có cần phải cho tôi ngồi ghế lạnh không?" La Mục dắt lạc đà đi theo sau họ không xa không gần.

Ánh mắt gã chăm chú nhìn bốn người phía trước, theo dõi họ sát sao.

Cả sa mạc này đều nằm trong tầm mắt gã, bất kể họ đi đâu cũng không thoát khỏi lòng bàn tay gã.

Họ là viên gạch gõ cửa, tuyệt đối không thể để họ rời khỏi tầm mắt, chỉ có họ mới có thể phát hiện ra ngôi mộ lớn đó.

Khóe miệng gã nở một nụ cười bí ẩn.

Gã vung tay dừng lại, tìm một nơi yên tĩnh tùy ý nghỉ ngơi.

“Lão đại không theo nữa à, lỡ như họ thoát khỏi tầm mắt chúng ta thì phải làm sao.” “Mày không ngốc đấy chứ, lão đại chắc chắn có kế hoạch, lão đại thông minh như vậy, sao có thể theo mất dấu được.” “Em không phải lo sao?

Sợ làm lỡ chuyện tốt của lão đại.” La Mục vĩnh viễn tự tin như vậy, trong mắt gã lóe lên một tầng ánh sáng, mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát của gã.

Chỉ cần vào sa mạc này, thì sẽ không thoát khỏi lòng bàn tay gã được.

Chương 343

Bây giờ họ còn có tác dụng, cứ giữ họ lại đã, nhưng sau khi hoàn toàn mất đi tác dụng, thì đầu người cũng nên rơi xuống đất, sa mạc này chính là nơi chôn thân của họ.

"Không cần vội, anh em đều mệt rồi, phát lương thực và nước uống xuống, để mọi người nghỉ ngơi thật tốt." "Được rồi lão đại, em đi phát đây." La Mục dừng lại tại chỗ, nhìn về phía xa.

Bàn Tử nhìn lại phía sau, luôn cảm thấy như có ai đang theo dõi mình.

Phía sau chỉ còn lại vài hàng dấu chân, không hề phát hiện ra bất kỳ ai, trong lòng tuy có nghi ngờ, nhưng lúc này cũng không dám kinh động mọi người, có lẽ mình quá cẩn thận rồi.

Hai tay đút trong túi áo, anh ta cứ mải mê suy nghĩ, đột nhiên thấy phía trước có một bóng người đang di chuyển, lén lén lút lút, anh ta chạy vài bước đến đó, rồi tóm lấy gã kia ra trước mặt mình.

"Ối à, dám chơi trốn tìm với tao sao, thằng cha này theo bọn tao bao lâu rồi." Hứa Thành nghe thấy động tĩnh liền dừng bước, không ngờ Bàn Tử lại tóm được một ông lão.

Ông lão bị gió thổi nắng chiếu, da dẻ có chút thô ráp, trên người mặc một bộ quần áo rách rưới, bị Bàn Tử tóm trong tay, biểu cảm có chút cứng đờ.

Ông lão đột nhiên xuất hiện, khiến Hứa Thành có thêm vài phần nghi ngờ, anh chậm rãi bước tới, ánh mắt chăm chú nhìn gã này.

Ông lão trông có vẻ thẳng thắn, cứ căng một vẻ mặt, bị Bàn Tử tóm lấy, có chút không vui, cứ giằng co với anh ta.

Một miệng nói tiếng Ai Cập lưu loát căn bản không thể giao tiếp được.

"Ối à, còn giả vờ trong sáng với tao à, đừng có giả vờ ở đây, tao biết mày hiểu ngôn ngữ của tao, nói cho tao biết mày theo bọn tao bao lâu rồi." Bàn Tử thật sự rất thô lỗ, suýt nữa đã xé rách quần áo người ta, Hứa Thành vội nắm lấy tay anh ta, nhìn ông lão trước mặt một cách rất hòa nhã.

Anh thân thiện nhếch mép, cũng nói tiếng Ai Cập.

Ông lão đột nhiên ngẩng đầu lên, dường như có chút kinh ngạc, không ngờ một người trẻ tuổi lại biết tiếng Ai Cập, nhưng lại không phải người Ai Cập.

Cuối cùng cũng có thể giao tiếp thông suốt không trở ngại.

Hai người nói một tràng gì đó không biết, Bàn Tử đứng một bên nghe mà có chút bực bội, suýt nữa đã quay người bỏ đi, nhưng thật sự rất tò mò, ông lão đột nhiên xuất hiện này rốt cuộc là thần thánh phương nào, mục đích theo dõi họ là gì.

Hứa Thành nói chuyện rất sinh động, biểu cảm trên mặt không ngừng thay đổi.

"Hai người xì xà xì xồ cái gì thế, có thể chia sẻ tài nguyên cho tôi với được không." Hứa Thành không để ý, vẫn tiếp tục giao tiếp với ông lão.

Lão gia dùng tay không ngừng khoa chân múa tay, cũng rất kích động, và cuối cùng cũng nở một nụ cười rất hòa nhã với Hứa Thành.

Nụ cười xuất hiện trên khuôn mặt đen sạm, khiến tâm trạng người ta cũng trở nên đặc biệt tốt, xem ra cuộc nói chuyện rất hòa hợp.

Hứa Thành quay người nhìn Bàn Tử, gật đầu với anh ta.

Trong lòng anh lại đặc biệt thấu triệt, một ông lão như vậy căn bản không đáng tin, nhưng có thể dẫn họ đi tìm nguồn nước.

Chỉ cần có thể tìm được nguồn nước, những chuyện khác có thể bỏ qua, bất kể có âm mưu gì, anh tin rằng không thể thoát khỏi lòng bàn tay mình.

Bây giờ nếu không tìm được nguồn nước nữa, e rằng tất cả đều sẽ bị sa mạc này nuốt chửng, chỉ có thể mạo hiểm, để lão già này dẫn đi tìm nguồn nước.

"Ông ấy là người Ai Cập, có thể dẫn chúng ta đi tìm nguồn nước." "Không đùa chứ, tôi không tin, lão già này đột nhiên xuất hiện không biết đã theo chúng ta bao lâu, nhất định có mục đích khác, không chừng là cùng một phe với La Mục." "Ông ấy là dân du mục ở đây." "Tin ông ta à, bình thường anh không phải rất lanh lợi thông minh sao?

Người ta nói vài câu là vô điều kiện tin tưởng rồi, chẳng lẽ không mang não theo à." Bàn Tử thật sự tức giận, nói năng không kiêng nể.

Mấy người này thật là kỳ lạ, không tin mình, chỉ tin người khác.

Cái thứ gọi là não đúng là tốt thật, nhưng lũ người này từ khi vào sa mạc, dường như đều không mang não theo, thật khiến người ta vô cùng lo lắng.

Hứa Thành không để ý đến Bàn Tử, mời lão gia ra phía trước.

Bàn Tử ngớ người, chuyện gì thế này?

Mình nói cả một đống, người ta căn bản không nghe lọt tai.

Anh ta tức giận đi theo sau, lửa giận bốc lên tận não, nhưng bốn người đã đi ở phía trước, đi tìm cái gọi là nguồn nước.

"Cứ chờ xem, rồi cũng sẽ bị lừa như vậy thôi, tôi lại muốn xem lão gia này dẫn các người đi tìm nguồn nước thế nào." Lão gia từng

bước đi về phía trước, bước chân không nhanh, theo biểu hiện của ông, ông rất quen thuộc với sa mạc này, mỗi nơi có gì ông đều rõ.

Trời sắp tối rồi, sa mạc hoang vu này vẫn không có bất kỳ thay đổi nào.

Ngô Tà lúc này cũng có chút nghi ngờ, sâu sắc nhìn ông lão trước mặt.

Bây giờ thể lực đã cạn kiệt, tiếp tục đi xuống chỉ có thể tiêu hao thể lực ít ỏi còn lại.

Cậu định nhắc nhở Hứa Thành thì bị Muộn Du Bình kéo lại, lắc đầu với cậu.

"Rào rào..." Đột nhiên có tiếng nước chảy truyền đến, như một dòng suối trong mát chảy trong lòng mọi người.

Nước chảy đúng là linh đơn diệu dược trước khi chết, họ điên cuồng chạy về phía trước, dùng hết sức lực còn lại trong cơ thể.

Bàn Tử cũng quên mất sự nghi ngờ vừa rồi, lúc này như một con ngựa hoang thoát cương chạy đến bờ sông, cả người lao vào trong đó, điên cuồng vẩy nước lên trời.

Nước mát lạnh thấm ướt áo quần, khiến anh ta cảm thấy toàn thân đặc biệt khoan khoái.

Hai tay vốc dòng nước trước mặt, lại bị một ông lão ngăn lại.

Ông nói một tràng gì đó không biết, đúng là gà nói chuyện với vịt, Bàn Tử căn bản nghe không hiểu, không nghe lời định vốc chút nước.

Lại bị Hứa Thành một tay gạt đi, khát lâu như vậy không thể trực tiếp uống nước này, phải qua một số phương pháp, mới có thể uống được.

"Anh muốn chết à?

Vừa mới khát lâu như vậy, bây giờ đột nhiên uống nước này, tôi thấy anh muốn chết ở đây rồi.” “Thế thì làm sao?

Chương 344

Nhìn nước này chẳng lẽ không thể uống một ngụm sao." "Chờ đi, sắp được rồi, không phải Thiên Chân đang chuẩn bị cho anh sao." Ngô Tà vẫy tay với Bàn Tử, nước sông vừa được lọc xong, như vậy mới có thể uống được.

Bàn Tử không thể chờ đợi được nữa, vội vàng chạy tới, ừng ực nuốt nước xuống, cuối cùng cảm thấy toàn thân khoan khoái.

Mọi người lần lượt uống nước, như vậy mới cảm thấy thể lực lại hồi phục, chỉ cần có nguồn nước, có thể tiếp tục đi trên sa mạc này.

Hứa Thành rất tôn trọng, bưng một ly nước, đặt trước mặt lão gia.

Lão gia nhấp một ngụm, lập tức đặt xuống.

Nếu không có những thứ lão gia mang theo, e rằng không thể uống được nước này, lão gia đúng là một cơn mưa đúng lúc, nhưng không thể không khiến Hứa Thành nghi ngờ có người cố ý sắp đặt, là ai thì không biết, nhưng lão gia này chắc chắn không phải.

Sự xuất hiện của ông đã chỉ đường cho họ, vậy thì tin rằng tiếp theo ông vẫn sẽ dẫn dắt họ đi về phía trước.

"Lão gia, con sông này là sông gì?

Tại sao trong sa mạc lại xuất hiện một con sông trong vắt như vậy." Hứa Thành nhìn dòng sông trong vắt trước mặt, tùy ý hỏi một câu, vốn nghĩ rằng lão gia cũng sẽ không biết, không ngờ ông lại biết khá nhiều.

Lão gia chạm vào dòng nước mát lạnh trước mặt, ngón tay khô khốc luồn trong nước, khoảnh khắc giơ tay lên vẫn còn dính rất nhiều

giọt nước.

Trời đã tối hẳn, lúc này mặt nước lấp lánh dưới ánh trăng.

Nhiệt độ trở nên thấp, chỉ có cùng nhau ngồi lại mới có thể sưởi ấm.

Ở giữa dòng sông này sẽ không xảy ra bão cát, nên tạm thời an toàn.

Điều kỳ lạ là xung quanh lại có một số cành cây khô, Hứa Thành lập tức ôm chúng lại, sau đó đốt một đống lửa ở trung tâm.

Nơi này thật sự rất kỳ lạ, nếu sinh tồn ở đây cũng không phải là không thể.

Lão gia từ từ ngẩng đầu, trong mắt mang một ánh nhìn mà người khác không thể đọc được, một ánh nhìn dường như là hoài niệm về quá khứ, lại dường như là mong chờ tương lai, tóm lại là rất phức tạp.

"Nơi đây có một truyền thuyết đẹp, các vị vua Pharaoh sau khi chết đều sẽ được chôn cất trong một sa mạc, thi thể của họ sẽ được làm thành xác ướp bảo quản, mộ huyệt nhọn như hình bảo tháp gọi là kim tự tháp.

Trước đây sa mạc này không có bất kỳ dòng sông nào, từ rất lâu rồi, khi Pharaoh Khafre qua đời, nơi đây đột nhiên có thêm một dòng sông, dòng sông này sẽ cùng với mộ Khafre vĩnh viễn ở một nơi.

Cũng rất kỳ lạ, đầu nguồn của dòng sông này không ai biết ở đâu, nghe nói nếu có thể tìm được đầu nguồn của dòng sông, thì có thể phát hiện ra một ngôi mộ cổ kinh ngạc.

Nhưng bao nhiêu năm trôi qua, không ai tìm thấy ngôi mộ cổ trong bí ẩn đó." Hứa Thành cẩn thận lắng nghe, cầm cành cây, cứ viết viết vẽ vẽ trên sa mạc.

Rất nhiều truyền thuyết đều dựa trên những câu chuyện có thật, nếu không có câu chuyện có thật làm đường dẫn, có lẽ truyền thuyết căn bản không tồn tại.

Cho nên truyền thuyết này cũng không thể là không có lửa làm sao có khói, chắc chắn có một cơ sở sự thật nhất định, có lẽ năm đó địa lý biến đổi, nên ở đây mới xuất hiện một dòng sông, thời gian xuất hiện lại trùng hợp với thời gian Pharaoh Khafre qua đời, nên mới xuất hiện truyền thuyết này.

Nhưng ông lão này lại biết đặc biệt nhiều, ngoài dự đoán của anh, dường như ông đặc biệt hứng thú với những chuyện này, vừa rồi khi nói, không sai một chữ, rõ ràng rành mạch.

Hứa Thành dường như không để tâm, lười biếng nằm trên sa mạc, nhìn những ngôi sao xoay tròn trên bầu trời, hiếm khi có cơ hội như vậy, phải hưởng thụ thật tốt, cuộc sống yên tĩnh như vậy, thực ra cũng rất tuyệt.

Lần này chắc chắn sẽ phải đối mặt với nguy hiểm lớn hơn, nên trước khi vào mộ huyệt phải hưởng thụ một phen.

Ngô Tà vốn rất thích những thứ hư ảo này, cứ bám lấy ông lão không buông, muốn biết thêm nhiều truyền thuyết hơn.

“Lão gia, ngài kể thêm một chút đi, tại sao dòng sông này lại cùng xuất hiện với mộ Pharaoh Khafre trong cùng một thời kỳ.” “Nghe nói ngày xưa Pharaoh Khafre có một sủng phi đặc biệt yêu thích, khi sủng phi này kết hợp với ông ta thì không đặc biệt hài lòng, nàng đã có người trong lòng.

Nhưng Pharaoh dù sao cũng là Pharaoh, là vị vua cao cao tại thượng, một người bình thường sao có thể làm phiền được, cuối cùng nàng bị rước vào cung điện.

Pharaoh lợi dụng quyền lực của mình, chiếm hữu người phụ nữ đó, nhưng trong lòng người phụ nữ luôn oán hận, u uất không vui, cuối cùng hương tiêu ngọc vẫn, khi chết chưa đầy 25 tuổi, vô cùng đáng thương.

Pharaoh nổi giận, muốn giam cầm nàng vĩnh viễn bên cạnh mình, trước sau không thể để nàng ở bên người mình yêu, cho dù là linh hồn cũng không cho phép.

Ông dùng một phương pháp cực kỳ tàn nhẫn, để máu của người phụ nữ đó chảy trong sa mạc này, hình thành một dòng sông." Bàn Tử nuốt nước bọt, sợ đến nhảy dựng lên, không thể nào, nơi đây lại là một dòng sông do máu của một phi tử ngưng tụ thành, vậy thì thứ vừa uống vào có phải là máu của phi tử đó không.

Anh ta chạy sang một bên ôm ngực nôn thốc nôn tháo, đặc biệt ghê tởm.

"Ọe ọe ọe..." Ngô Tà cũng bị kinh ngạc, cảm thấy ngực mình vô cùng nặng nề.

Cuối cùng không nhịn được, cùng Bàn Tử đi sang một bên, cứ nôn mửa.

Muộn Du Bình không có bất kỳ biểu hiện nào, như một khúc gỗ ngồi đó.

Lão gia liếc nhìn hai người trẻ tuổi trước mặt, muốn giơ ngón tay cái lên, chẳng trách cứ dặn mình phải cẩn thận đối phó, hai người này thật không dễ đối phó.

Vừa rồi mình kể rất tình cảm, nhất định sẽ khiến người khác cảm động, không ngờ hai gã này không hề lay động, một chút cũng không thay đổi, ngay cả biểu cảm trên mặt cũng không có một chút dao động.

"Chẳng lẽ cậu không tin sao?

Tôi nói đều là thật.” “Chuyện đúng sai đã qua bao nhiêu năm, ai có thể nói rõ được, chỉ là một truyền thuyết mà thôi, cũng không nhất định là thật.” “Nhưng dòng sông này thật sự xuất hiện cùng với mộ Pharaoh Khafre, nếu không phải thật, thì đâu là giả.” “Chẳng phải chỉ là truyền thuyết thôi sao?

Truyền thuyết, vốn mang theo những thứ nửa thật nửa giả.” Hứa Thành nhìn lên trời, không quay người lại, mắt anh đặc biệt sáng, vừa rồi cũng chỉ nghe cho vui, cũng không để trong lòng.

Anh vẫn đang suy ngẫm, ngày mai cứ đi theo dòng sông này, không chừng có thể phát hiện ra những thứ mới lạ hơn.

Anh dám chắc chắn cuối dòng sông này nhất định sẽ tìm thấy ngôi mộ lớn mà họ cần tìm.

Đến lúc đó, lão gia này rốt cuộc là ai, liền có thể vén lên tấm màn bí ẩn.

Hứa Thành mong chờ.

Lão già này rốt cuộc có thân phận gì, trong lòng anh đã có một phỏng đoán nhất định, kẻ đứng sau màn chắc chắn sẽ xuất hiện trong tầm mắt anh.

Chương 345

Muộn Du Bình ngồi cạnh Hứa Thành, luôn cảm thấy sa mạc này rất kỳ lạ.

Rốt cuộc kỳ lạ ở đâu thì không nói được, nhưng trong lòng luôn có rất nhiều nghi vấn.

“La Mục, hắn sẽ không dễ dàng từ bỏ, tôi tin rằng hắn đang ở đâu đó không xa.” “Lúc cần xuất hiện thì hắn chắc chắn sẽ xuất hiện, chúng ta cũng không cần phải vội.” “Tất cả mọi chuyện, có phải đã được thiết kế sẵn không?” Hứa Thành khẽ lắc đầu, chỉ là một phỏng đoán, cũng không thể chắc chắn.

Gã La Mục đó là bá chủ Ai Cập, ở đây có mạng lưới thế lực của hắn, mình đã quá xem thường hắn, không có chút tâm tư nào.

Nhưng nơi đây đáng lẽ đã nên đổi chủ, gã dám tìm chết, thì Hứa Thành nhất định sẽ không tha.

Trên sa mạc này, ai sẽ trở thành chúa tể cuối cùng, điều đó còn chưa chắc.

Anh liếc nhìn ông lão, rồi thu lại ánh mắt.

“Được rồi, tranh thủ thời gian nghỉ ngơi, ngày mai chúng ta phải tiếp tục lên đường.” “Đã xác định được phương hướng rồi sao?” “Không phải có người chỉ đường cho chúng ta sao?

Ông ấy là bản đồ sống trong sa mạc, yên tâm đi, chỉ cần đi theo ông ấy, chúng ta nhất định sẽ không bị lạc.” Muộn Du Bình không có một chút thay đổi nào trên mặt, mệt mỏi nhắm mắt lại.

Tiếng của Ngô Tà vẫn còn bên tai, cậu rất hứng thú với truyền thuyết này.

Một chút cũng không cảm thấy mệt mỏi, không ngừng hỏi về những chuyện tiếp theo.

Lão gia bị hỏi phiền, trong mắt cũng lộ vẻ mệt mỏi, cuối cùng từ chối, lặng lẽ nằm xuống bên cạnh người trẻ tuổi.

Bàn Tử ghét bỏ nhìn Thiên Chân, gã này cứ hỏi mãi, giống như một cái máy phát lại, hỏi những câu hỏi lặp đi lặp lại.

Truyền thuyết chắc chắn là truyền thuyết, có thật hay không còn phải kiểm chứng, chỉ là lời đồn, thật khiến người ta cảm thấy đặc biệt ghê tởm.

Nếu dòng sông này thật sự do máu tươi hóa thành, thì thật khiến người ta cảm thấy khó chịu.

"Thiên Chân, tôi thấy cậu đừng hỏi nữa, mau đi nghỉ đi." "Ồ, vậy tôi đi nghỉ trước, đợi lát nữa tôi tỉnh dậy sẽ đổi ca cho anh, anh phải cẩn thận một chút, nhất định đừng để mất lão già này." "Yên tâm đi, hai mắt tôi sẽ nhìn chằm chằm, nhất định sẽ không để mất ông ta." Bàn Tử dùng hai ngón tay chỉ vào mắt mình, lần này tuyệt đối sẽ không để mất người, chuyện lần trước là một sự sỉ nhục, nếu lần này lại để mất, anh ta sẽ đập đầu chết cho xong.

Sa mạc vô cùng yên tĩnh, gió xung quanh cũng đã ngừng, ánh trăng chiếu trên mặt nước lấp lánh, khiến nơi đây trở nên đặc biệt yên bình.

Bàn Tử cứ dùng gậy khều đống lửa trước mặt, tuy cảm thấy có chút mệt mỏi, nhưng vẫn đang cố gắng.

Những đốm lửa li ti, khiến mí mắt anh ta cứ díu lại, vội vàng cầm một que củi, chống vào mặt, như vậy mới có thể tỉnh táo lại.

Lão gia vẫn nằm đó, không có bất kỳ thay đổi nào, dường như thật sự đã chìm sâu vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, mặt trời vừa mọc, mọi người đều đã thức dậy.

Lửa đã tắt, khói bay lãng đãng.

Hứa Thành nhìn quanh một vòng, vội vàng đi về phía lão gia.

“Đại thúc, hôm nay chúng ta đi đâu?” “Tôi cũng không biết rõ lắm, tôi chỉ có thể dựa vào vận may, nhớ rằng trong truyền thuyết trước đây chỉ cần đi theo dòng sông này về phía bắc, chúng ta sẽ có thể tìm thấy kim tự tháp.” Lão gia chỉ về phía bắc, khóe miệng nở một nụ cười kiên định, lập tức cất bước đi về phía đó.

Trong mắt ông lộ vẻ phấn khích, chỉ cần nhắc đến kim tự tháp, cả người đều tràn đầy tinh thần.

Hứa Thành ngoắc ngón tay với mọi người, lập tức đuổi theo ông lão trước mặt, ông ta là một tấm bản đồ sống ở đây, nếu để mất dấu, e rằng căn bản không có cách nào tìm được nơi cần tìm.

Bàn Tử cà lơ phất phơ đi theo sau, hung hăng lườm ông lão trước mặt, đối với ông ta thật sự vô cùng không tin tưởng.

“Đi theo sau ông ta, không chừng bị ông ta dẫn vào bẫy, ai mà biết được nơi chúng ta tìm ở đâu.” “Bàn Tử sao mà lắm lời thế, nếu để anh đi tìm, e rằng đi đến chân trời cũng không tìm được, mau đuổi theo đi, không thì lát nữa lại mất dấu.” Ngô Tà đẩy Bàn Tử từng bước đi về phía trước.

Nhưng trong lòng cậu cũng có một chút nghi vấn, tại sao lão gia này lại biết họ muốn đi đâu, từ đầu đến cuối họ chưa từng đề cập đến việc tìm kim tự tháp.

Cậu nhíu mày, nhìn Hứa Thành và Muộn Du Bình, hai người dường như không có bất kỳ biểu hiện nào.

Cậu mấp máy môi, cuối cùng chôn giấu nghi vấn đó trong lòng, đợi đến khi đi đến cuối đường, liền có thể hỏi ra những điều mình nghi ngờ.

“Này, Thiên Chân, cậu nói xem, tại sao ông ta lại biết chúng ta muốn đi đâu, cậu không cảm thấy sự xuất hiện của ông ta thật sự quá kỳ lạ sao.” “Được rồi, bây giờ không phải lúc hỏi những chuyện này, chúng ta mau đuổi theo đi.” Bàn Tử lườm Thiên Chân, gã này thật không có nghĩa khí, bỏ mình lại mà đi, thật đáng ghét vô cùng.

“Này, các người đợi tôi với.” “Bàn Tử, nếu anh còn lãng phí thời gian, thì tôi không quản anh nữa đâu.” Hứa Thành khóe miệng nở nụ cười nhìn Bàn Tử, thực ra gan của gã này nhỏ hơn bất kỳ ai, một khi bị bỏ lại ở đây, e rằng sẽ vừa lăn vừa bò đến bên cạnh anh.

Hoàn cảnh trong sa mạc thay đổi đa dạng, nguy hiểm ở đây rất nhiều.

Suốt đường đi, tuy không gặp những sinh vật tàn nhẫn đó, nhưng việc ở trong ảo cảnh, khiến họ vô cùng khó khăn, nếu tiếp tục ở lại đây, có thể sẽ gặp phải những rắc rối khác.

Kiến hành quân sa mạc có thể xuất hiện bất cứ lúc nào, căn bản không có bất kỳ căn cứ nào, không biết khi nào sẽ chui ra từ sa mạc.

Lũ kiến đó có khả năng ăn mòn, một khi bò lên da, trong khoảnh khắc có thể nuốt chửng người ta, không còn xương cốt.

Bây giờ nên tranh thủ từng giây, nhanh chóng đi đến cuối con sông, như vậy mới có thể tìm được nơi cần đến.

Bàn Tử căn bản không để tâm, dường như vừa du sơn ngoạn thủy, vừa tiếp tục đi về phía trước, lời cảnh cáo của Hứa Thành bị anh ta ném ra sau đầu.

Anh ta bị tụt lại một đoạn xa, cứ lề mề ở phía sau, Hứa Thành vội vàng đi ra sau, một tay kéo cánh tay anh ta.

“Anh có nghe không, trong sa mạc có một loại sinh vật nuốt chửng người ta gọi là kiến hành quân sa mạc, loại kiến này có thể tiết ra axit

formic, loại axit này có tính axit rất mạnh, có tính ăn mòn, đừng xem thường chỉ một con kiến nhỏ, nó có thể lập tức nuốt chửng anh, không tin có thể thử.

Dưới chân anh trong sa mạc này, có thể là tổ của kiến hành quân sa mạc, nếu còn không tranh thủ thời gian, đến lúc đó sẽ bị nuốt chửng." Hứa Thành nói xong liền lập tức rời đi, lời của Hứa Thành trong lòng Bàn Tử như pháo hoa nổ tung, anh ta ngơ ngác nhìn Hứa Thành, rồi nhanh chóng chạy về phía trước.

Loại sinh vật quỷ dị này anh ta cũng từng nghe nói, tính tổ chức và kỷ luật của chúng rất mạnh, có một loại tự kiềm chế, có một loại tự liên hệ, chỉ cần một con xuất hiện, thì sẽ thông báo cho tất cả các con kiến, đột nhiên xuất hiện, hoàn toàn bao vây con mồi.

Cảm thấy đặc biệt tỉnh táo, Bàn Tử một chút cũng không dám phản kháng nữa, cũng không dám lề mề nữa.

Lão gia vẫn đi ở phía trước, mũi ông đặc biệt nhạy, luôn ngửi mùi xung quanh.

Chương 346

Ông tăng tốc bước chân, đi về phía trước, nằm rạp trên sa mạc, tai ông cứ áp sát mặt đất, lắng nghe động tĩnh trong cát.

Tiếng sông chảy ngày càng nhanh, dường như đã đến cuối sông.

Lão gia vuốt cằm, khẽ nhếch mép, lập tức đứng dậy vẫy tay với mọi người.

"Nhanh lên, đây hẳn là cuối sông rồi." Nghe thấy tiếng gọi, Hứa Thành lập tức cùng Ngô Tà tụ tập lại.

"Xem ra đây hẳn là cuối sông rồi." Ngô Tà liếc nhìn dòng nước chảy xiết bất thường, nhưng vẫn đang chảy về phía trước, không giống như đã đến cuối, cậu không nghĩ vậy, nhìn ông lão trước mặt không biết ông phán đoán thế nào.

Lão gia bí ẩn nhếch mép, lập tức nhặt một viên đá, nhanh chóng ném vào giữa dòng nước, dòng nước trở nên chảy xiết bất thường, viên đá nhỏ biến thành một xoáy nước, nhanh chóng bị cuốn vào trong nước, sau đó theo dòng nước chảy về phía bắc.

Một viên đá gần như bị cuốn vào, họ nghe thấy một tiếng "bịch", dường như rơi xuống sâu hơn.

"Nghe thấy không?

Tiếng vang của viên đá, chúng ta hẳn là đã đến cuối sông, phía trước hội tụ hẳn là sông ngầm.

Tôi nghe nói sông ngầm tồn tại dưới lòng đất toàn bộ Ai Cập, nối liền với đại dương, uốn lượn không ngừng, vĩnh viễn không bao giờ cạn." "Vậy ý của ngài là cuối sông là đại dương." Muộn Du Bình từ dưới đất bò dậy, dòng nước ở đây quả thực đặc biệt xiết, có tiếng

chênh lệch độ cao, địa thế phía trước hẳn là đặc biệt thấp, nên khi rơi xuống đã phát ra âm thanh, sau đó truyền ra qua lớp cát này.

Nó tương ứng với dấu hiệu sông ngầm mà anh nghe thấy trước đó, có lẽ đúng như lời ông lão nói, hẳn là đã đến cuối con sông này.

Họ nhanh chóng đi về phía trước, nhìn thảo nguyên mênh mông, con sông đó quả thực đã biến mất.

Khi nằm rạp trên đất, vẫn có thể nghe thấy âm thanh dưới lòng đất, do tai đặc biệt nhạy, nên có thể nghe rất rõ.

Hai tay đút trong túi áo, anh từ từ đi tới.

"Ông ấy nói không sai, phía trước hẳn là có sông ngầm." Hứa Thành khẽ gật đầu, lập tức đi đến cuối nguồn nước, không ngờ nguồn nước ở đây lại biến mất trên mặt đất.

Nơi đây đã là một sa mạc, chỉ có điều khi nước sông chảy đến đó, lại biến mất từ hư không, thật khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.

Đi về phía trước, cát ở đây lại khô ráo, không có bất kỳ dấu hiệu nào của nguồn nước, trong tình huống như vậy.

Tình huống như vậy thật quá khiến người ta cảm thấy kỳ lạ, có giá trị nghiên cứu nhất định, nếu là nhà khoa học chắc chắn sẽ vô cùng tò mò.

Bàn Tử trừng lớn mắt, trong ánh mắt đầy vẻ không thể tin được, không ngờ còn có thể thao tác như vậy, dòng nước chảy đến đây rồi hoàn toàn biến mất, nhưng từ bề mặt lại không nhìn ra bất kỳ thay đổi nào, phẳng phất như nơi đây vốn dĩ không nên có sông ngòi.

"Ôi trời, thế cũng được à." "Bàn Tử chưa thấy bao giờ phải không, đây là tự nhiên, không có gì là không thể." "Nói như thể anh đã thấy rồi vậy, giải thích cho tôi nghe xem, rốt cuộc là chuyện gì." Ngô

Tà cười rõ ràng, về phương diện này cậu thật sự có một sự hiểu biết nhất định.

Những bí ẩn của thế giới có nhiều điều không thể giải thích rõ ràng, nhưng thường khi không thể giải thích rõ ràng, thì thường là có sự thay đổi từ trường.

Có thể từ trường ở đây cũng có vấn đề, nên mới xảy ra hiện tượng như vậy.

Cậu đưa tay ra, sau đó ngoắc ngoắc ngón tay với Hứa Thành.

Hứa Thành khẽ nhíu mày, không hiểu ý của Ngô Tà.

Ngô Tà bất đắc dĩ thở dài một hơi, biểu hiện của cậu rất rõ ràng, chẳng lẽ anh không nhìn ra sao.

“Đưa la bàn ra đây, tôi sẽ nói cho anh biết là chuyện gì.” “La bàn từ khi vào đây, dường như đã hỏng, không thể phân biệt phương hướng, cần nó có ích gì.” “Cứ đưa ra là hiểu.” Hứa Thành nghi ngờ nhìn một cái, sau đó lấy la bàn ra, la bàn đã sớm hỏng, không có chút sức sống nào, căn bản không có bất kỳ thay đổi nào, nếu lúc đó nó có thể phân biệt phương hướng cho họ, họ đã sớm tìm được nơi cần tìm rồi.

Ngô Tà lấy la bàn, đặt trong tay, tùy ý xoay chuyển, nhưng không có bất kỳ thay đổi nào.

Cậu lại lấy đồng hồ đeo tay ra, đặt cùng với la bàn.

“Bây giờ có thể xác định từ trường ở đây có vấn đề, bất kể là sông núi hay sông lớn đều sẽ bị ảnh hưởng nhất định, nên bây giờ mới xảy ra tình huống như vậy, có lẽ vì từ trường khác nhau, nên con sông này mới biến mất từ hư không.

Sự biến mất mà chúng ta thấy không phải là sự biến mất thực sự, thông qua một tác dụng nào đó, khiến nó hoàn toàn hội tụ dưới lòng

đất, có lẽ chính là con sông ngầm mà Muộn Du Bình nghe thấy trước đó." "Cũng quá khiến người ta không thể tưởng tượng nổi rồi, Thiên Chân nói thật hay giả vậy, tôi cảm thấy như cậu đang chém gió." "Anh cũng cảm thấy tôi chém gió à, tôi nói đều là thật, có cơ sở khoa học đấy, tuy bây giờ chưa được chứng thực, nhưng tôi tin trong tương lai không xa, nhất định sẽ trở thành hướng nghiên cứu của mọi người." "Xì, nói cứ như thật ấy, suýt nữa thì tôi bị cậu lừa rồi, ha ha." Bàn gia cười một cách khinh bỉ.

Ngô Tà vô cùng bất đắc dĩ, cũng chịu một cú đả kích nặng nề, không ngờ lũ người này lại không tin, cậu nói đều là thật, bây giờ chưa được chứng thực, nhưng trong tương lai không xa nhất định sẽ trở thành hiện tượng thực tế.

Sa mạc này vốn đặc biệt kỳ lạ, từ trường có sự thay đổi nhất định cũng là điều tất yếu, nếu không thì đồng hồ và la bàn, nhất định sẽ có những thay đổi nhỏ.

Nhưng bây giờ đồng hồ đã ngừng thời gian, không biết từ lúc nào đã không đi một chút nào, chẳng phải đủ để chứng minh từ trường có vấn đề sao.

Muộn Du Bình ngồi trên sa mạc, hai tay đặt trên đầu gối, cứ nhìn lên trời.

Lão gia trong mắt mang một vẻ khác lạ, cũng đang quan sát bầu trời.

Trong sa mạc sẽ có một loại hào quang kỳ lạ, lúc đó mặt trời sẽ trở nên lớn nhất, ánh sáng của nó cũng sẽ vô cùng sáng, sẽ khiến người ta cảm thấy nóng rát bất thường.

Nhiệt độ ở đây sẽ không ngừng tăng cao, cơ thể gần như sẽ cảm thấy có một sự khó chịu.

Ông đưa ngón tay ra, cứ khoa chân múa tay, nhìn mặt trời ở chân trời, ngày càng lớn.

Lúc này chỉ chờ đợi đêm tối, khi mặt trăng xuất hiện khoảnh khắc đó, cả sa mạc sẽ xuất hiện một cảnh tượng kỳ dị, trăm năm khó gặp, sẽ mang đến cho sa mạc này một sức sống mới.

Lão gia không nói gì, ngồi một bên, lúc này trở nên đặc biệt yên tĩnh, phảng phất như chìm đắm trong thế giới của mình, không hề làm phiền bất kỳ ai.

Hứa Thành vẫn đang chú ý từng cử chỉ của ông, trong mắt anh mang một vẻ trầm tư, gã này chắc chắn có chuyện giấu diếm.

Anh khẽ chạm vào Bàn Tử và Ngô Tà, hai gã này cứ cãi nhau ầm ĩ, không biết rằng bây giờ ông lão này mới là quan trọng nhất, bất kể thế nào cũng không thể để ông ta chạy thoát khỏi đây, nếu không có thể sẽ được chẳng bù mất.

Ngô Tà làm mặt quỷ với Bàn Tử, gã này thành sự không đủ bại sự có dư, mỗi lần đều thu hút tầm mắt của mình, khiến mình bỏ lỡ nhiều chuyện.

Bàn Tử trong lòng không phục, vẫn còn lúng túng, định nổi giận, lại bị Hứa Thành một tay bịt miệng.

"Nếu anh muốn mang xác ướp về nhà, tôi khuyên anh nên ngoan ngoãn, bây giờ nói ít thôi, chăm chú nhìn lão già này, nhất quyết không thể để ông ta chạy thoát trước mặt tôi, phải biết rằng chỉ cần có ông ta là có thể tìm được bảo bối." Bàn Tử gật đầu, ngồi cạnh lão gia, mắt không chớp nhìn ông lão, lần này tuyệt đối sẽ không để ông ta chạy thoát trước mặt mình.

Chương 347

Mặt trời ngày càng lớn, chiếu vào người vô cùng nóng rát.

Ban ngày hôm nay đặc biệt dài, lúc này lão gia đột nhiên mở mắt, khóe miệng khẽ cong lên.

Chỉ thấy khoảnh khắc mặt trăng mọc lên, sa mạc xuất hiện cảnh tượng kỳ dị, ba hành tinh trên một đường thẳng.

Ánh sáng của mặt trời bị che khuất, cả sa mạc trở nên tối tăm bất thường.

"Thiên cẩu thực nguyệt." Bàn Tử vội vàng nhìn chằm chằm ông lão trước mặt, nắm chặt cánh tay ông ta, bất kể thế nào cũng không thể để ông ta trốn thoát.

Lão gia cảm thấy đau đớn trên cánh tay, khó chịu nhíu mày.

Hai tay siết chặt thành nắm đấm, máu trong người khẽ chảy rần rật.

Nếu không phải vì có nhiệm vụ, có lẽ tôi đã đẩy Bàn Tử ra từ lâu rồi.

Bây giờ không thể gây chú ý, cần phải giữ lại ông ta, chỉ có ông ta mới có thể dẫn chúng tôi vào ngôi mộ đó.

Mấy người chúng tôi nhân lúc ông chủ gõ cửa phòng, bảo ông ta đi đưa rượu, mới có thể lấy được nhiều bảo bối hơn.

Tôi chậm rãi thở ra một hơi, để tâm trạng bình tĩnh lại, ngơ ngác quan sát cảnh tượng trước mắt.

Khi mặt trăng dần rời khỏi một đường thẳng, trời đột nhiên sáng lên.

Ánh sáng trước mắt vô cùng chói lòa, mọi người vội vàng che mắt lại để thích nghi.

Khoảnh khắc mở mắt ra, tất cả đều chấn động, không ngờ lại nhìn thấy một cảnh tượng vàng óng rực rỡ.

Một Kim Tự Tháp hiện ra trước mặt mọi người, tầng tầng lớp lớp, hình dáng vô cùng hoàn mỹ, độ cao đạt đến một cảnh giới nhất định.

Bàn Tử lập tức lao lên phía trước, hai tay vuốt ve những tảng đá vàng óng trước mặt.

Đây là làm từ vàng thật, không ngờ ở đây lại có thể nhìn thấy Kim Tự Tháp, đúng là điều hằng mơ ước.

"Ôi trời, tôi phát tài thật rồi, mau lên, đây là Kim Tự Tháp bằng vàng." Hứa Thành nhìn ông lão trước mặt với ánh mắt đầy ẩn ý, anh biết rõ, dường như mọi thứ đều nằm trong kế hoạch.

Lúc này ông ta vô cùng bình tĩnh, trong mắt mang theo một tia hoảng hốt, dường như không ngờ sẽ thực sự nhìn thấy Kim Tự Tháp, biểu cảm lúc này là thật, không hề có chút che giấu nào.

Ánh mắt của con người không biết nói dối, từ sự dao động trong ánh mắt có thể nhìn ra biểu hiện của ông ta có chân thực hay không.

"Ông lão, mời ông, chẳng phải đây là nơi ông luôn muốn tìm sao?" "Đúng, đúng, lúc nhỏ tôi nghe người ta nói, đợi khi sa mạc xuất hiện siêu thái dương, sẽ xuất hiện một hiện tượng khoa học, hiện tượng này mỗi lần kéo dài không lâu, khi nó hoàn toàn biến mất thì Kim Tự Tháp sẽ hiện ra.

Tôi vẫn luôn cho rằng đó chỉ là truyền thuyết, hôm nay không ngờ lại thấy thật, tôi chết cũng không hối tiếc, tôi sẽ đi cùng mọi người xem thử, xem bên trong rốt cuộc có bí mật gì." "Được thôi, vậy mời

ông đi trước.” Ông lão lê bước thân thể, từng bước tiến về phía trước, thực sự vô cùng kích động.

Khi chạm vào Kim Tự Tháp, cả người ông ta gần như reo hò nhảy múa.

Cả cơ thể ông ta áp lên trên, cảm nhận niềm vui sướng của khoảnh khắc này.

Ánh sáng đột nhiên hội tụ lại một điểm, tôi bỗng nhìn thấy La Mục, hắn khẽ gật đầu với ông ta, nhiệm vụ giao cho ông ta đã hoàn thành, đã tìm thấy Kim Tự Tháp thành công.

Muộn Du Bình cầm Hắc Kim Cổ Đao, đi đến trước một cánh cửa gỗ, bên cạnh có một tấm bia đá, trên đó viết tên của một Pharaoh.

“Khafre.” “Vị Pharaoh đã biến mất đó, không ngờ lăng mộ của ông ta lại ở đây.” “Gã này cũng biết chọn chỗ trốn thật, chắc hẳn phải am hiểu một số đạo lý thiên văn học, nếu không sẽ không ở nơi này.” “Truyền thuyết nói lăng mộ của ông ta là lớn nhất, tài bảo bên trong vô tận, nếu có thể mở được lăng mộ, bất kỳ ai cũng có thể phát tài.

Bây giờ xem ra quả không sai, lăng mộ này quả thực rất lớn.

Quy mô thế này, e rằng các Pharaoh Ai Cập khác cũng khó có được đãi ngộ như vậy, gã này khi còn tại vị nhất định đã có thành tựu huy hoàng, nếu không không thể có một lăng mộ như thế này được.” “Khafre xây dựng Kim Tự Tháp này chắc chắn đã tốn rất nhiều tâm huyết, không biết bên trong có thứ tôi muốn tìm không.” “Dù có hay không, tôi chỉ có thể thử một lần, lần này cũng chỉ có thể dựa vào vận may.

Nếu tìm được thì tôi không đến đây vô ích, nếu không tìm được, xem ra tôi phải đào mộ của những người khác lên rồi.” Ngô Tà yên tâm đi tới, giơ tay lên, khoác lên vai hai người.

Đi suốt một chặng đường, trải qua bao nhiêu nguy hiểm, cuối cùng cũng đến được nơi này.

Tâm trạng cậu ta vô cùng phấn khởi, cũng rất hứng thú với lăng mộ này.

Kim Tự Tháp là một trong những báu vật của Ai Cập, cũng là một trong 10 kỳ quan văn minh thế giới, có thể vào xem một lần thì chết cũng không hối tiếc.

Bây giờ cậu ta có chút reo hò nhảy nhót, chỉ muốn đi vào xem thử.

"Đi thôi, chúng ta vào trong đi." "Đừng vội, chúng ta nghiên cứu xung quanh một lượt đã, tranh thủ hít thở không khí trong lành ở đây đi, không thì chẳng biết vào trong rồi sẽ xảy ra chuyện gì nữa." Hứa Thành ung dung đi sang một bên, nhìn tượng Nhân Sư trước mặt, ánh mắt nó vô cùng hung dữ, luôn nhìn thẳng về phía trước, như thể đang cảnh cáo những kẻ trộm mộ rằng tuyệt đối không được làm phiền lăng tẩm của Khafre.

Tôi nheo mắt, liên tục quan sát, không biết trong lăng mộ có thể gặp được bản thể thật của nó không.

Tôi đã chuẩn bị đầy đủ, một khi gặp phải, tuyệt đối không thể lùi bước, phải tìm mọi cách đánh bại nó.

Tôi đưa tay chạm vào một tượng Nhân Sư trước mặt, cảm giác vô cùng sống động, như thể nó thực sự có sinh mệnh.

Đột nhiên, tôi cảm thấy lòng bàn tay nóng rực, vội vàng giơ tay lên, cảm giác bỏng rát lập tức biến mất.

Trong một khoảnh khắc, tôi như nhìn thấy một ngọn lửa xuất hiện giữa lòng bàn tay, đang âm ỉ cháy.

Hứa Thành dụi dụi mắt, nhìn kỹ lại, ngọn lửa cuồn cuộn lập tức biến mất, như thể chỉ là ảo giác nhất thời.

Tôi thầm lẩm bẩm trong lòng, chỉ cảm thấy một sức nặng đè lên vai, quay người lại nhìn Bàn Tử, gã này không biết đã xuất hiện bên cạnh tôi từ lúc nào.

Anh ta lại béo lên thật rồi, không ngờ trong môi trường khắc nghiệt thế này mà vẫn có thể trở nên nặng nề như vậy, tôi thực sự khâm phục sát đất.

"Bàn Tử, hai ngày nay anh lại béo lên rồi, tôi cảm giác trọng lượng của anh cứ tăng vọt, đề nghị anh giảm cân đi, không thì tôi cũng bị anh kéo cho mệt chết mất." Bàn Tử ôm lấy trái tim mình, vô cùng đau lòng, cân nặng mà anh ta tự hào, sao trong lòng tôi lại biến thành gánh nặng chứ.

Anh ta đúng là có thiên phú đoạt giải Oscar, về mặt gã này diễn đạt vô cùng, khiến Hứa Thành cũng có chút nghi ngờ.

Chương 348

Tôi vỗ một phát vào vai anh ta, tên nhóc này đúng là rất lanh lợi.

“Được rồi, không giảm cân nữa, không cần phải giả bộ đáng thương làm gì, đi, chúng ta ra phía trước xem thử.” Ông lão lặng lẽ đi theo sau, liên tục quan sát đám người trẻ tuổi trước mặt, ghi nhớ từng hành động của họ vào lòng.

La Mục vẫn luôn ẩn nấp một bên, không có động tĩnh gì, xem ra trong lòng hắn đã có kế hoạch, nếu không thể đảm bảo vạn toàn, e rằng hắn sẽ không hành động tùy tiện.

Một đôi mắt phải luôn dõi theo từng hành động của mỗi người, không thể bỏ sót một cử động nhỏ nào.

Muộn Du Bình cảm thấy rất kỳ lạ, anh cứ đi tìm lối vào.

Lăng tẩm ở đây như bị phong kín, hoàn toàn không có lối vào nào.

Kim Tự Tháp không dùng bất kỳ chất kết dính nào, mà được ghép lại từ từng viên gạch, nhưng mỗi viên nặng cả ngàn cân.

Dựa vào sức của anh để di chuyển chúng là điều không thể, phải tìm được lối vào mới có thể vào trong.

Anh vẫn im lặng như thường lệ, không hề có chút sốt ruột, đứng từ xa nhìn lại, Kim Tự Tháp hòa cùng sa mạc như một thể tự nhiên, tựa như những người bạn lâu năm, khiến người ta cảm thấy vô cùng chấn động.

“Sao rồi?

Không tìm thấy lối vào à?” “Không cảm thấy rất kỳ lạ sao, tôi không tìm thấy bất kỳ chỗ nào có thể vào được.” Hứa Thành vẫn không tin, lập tức đi đến bên tảng đá kia, mọi người đều đang tìm

kiếm, chỉ thấy bức tường đá trước mặt không đặc biệt nhẵn nhụi, vội vàng phủi đi lớp bụi phía trước, một đoạn lời nguyền hiện ra trước mắt tôi.

"Kẻ nào quấy rầy giấc ngủ của Pharaoh, Tử Thần sẽ giương cánh giáng xuống đầu ngươi." "Bất kỳ kẻ nào mang tâm địa bất chính tiến vào lăng mộ, Thần giữ mộ sẽ bóp cổ ngươi như bóp chết một con chim nhỏ." "Thần giữ mộ của hắn là thứ gì?

Không phải là một gã khổng lồ chứ." "Ai mà biết được, có lẽ cậu đoán rất đúng, Thần giữ mộ có thể là một gã khổng lồ, trong lăng mộ có một vị thần hộ mệnh luôn bảo vệ sự yên bình nơi đây, nếu có kẻ không trong sạch nào đi vào, có thể vị thần hộ mệnh sẽ bóp cổ kẻ đó." Bàn Tử rụt cổ lại, lườm Hứa Thành một cái, không ngờ lại có sở thích độc ác như vậy.

Anh ta không tin là thật, cho rằng đó chỉ là Hứa Thành bịa chuyện, làm sao một gã khổng lồ như vậy có thể tồn tại trong lăng mộ, dù Kim Tự Tháp rất cao, nhưng cũng không thể có một sinh vật đáng sợ như thế được.

Chắc chắn là giả, chắc chắn là giả, chắc chắn là gã đó muốn ngăn người khác vào lăng mộ, nên mới nói những lời như vậy, anh ta tin rằng bên trong chắc chắn không có thứ gì đáng sợ hơn thế.

"Đừng dọa tôi nữa, Bàn gia tôi không phải là người nhát gan, tôi nói cho các người biết, dù bên trong toàn là quái vật, tôi cũng phải vào xem, biết đâu lại lôi ra được một hai cái xác ướp." "Bàn Tử, đừng quên là có lời nguyền đấy, một khi thực sự quấy rầy sự yên bình của ông ta, e rằng Tử Thần sẽ thật sự giương cánh giáng xuống đầu anh đó." "Bàn gia tôi trước giờ không phải là kẻ có tâm địa bất chính, tôi chỉ muốn vào nghiên cứu một chút, với một trái tim tôn kính thôi." Ngô Tà lén cười, trong lòng Bàn Tử nghĩ gì, mọi người đều biết rõ.

Bên trong toàn là văn vật, không thể tùy tiện chạm vào, chúng tôi đến đây là để tìm một thứ, sau khi tìm thấy có thể rời đi, còn những bảo vật mà Pharaoh để lại, không ai có thể mang đi được.

Muộn Du Bình vẫn đang quan sát xung quanh, vuốt ve những viên gạch vàng trước mặt, trong mắt anh đầy vẻ nghi hoặc, vẫn chưa tìm thấy bất kỳ lối vào nào, vậy thì không có cách nào vào trong được.

Dưới chân toàn là cát, có thể sẽ bị lún sâu xuống, một khi có chấn động, môi trường nơi đây có thể sẽ gặp tai họa.

Vì vậy, không thể tùy tiện đào đường hầm, cát sẽ sụp lở, không có sự chống đỡ vững chắc thì không thể có một con đường hoàn hảo được.

Kim Tự Tháp này chiếm một diện tích rất rộng, mỗi góc đều được Muộn Du Bình xem qua một lượt, nhưng vẫn không tìm ra cách nào phù hợp.

Xem ra phải tìm manh mối trên bia đá thôi.

Sau khi đi một vòng, anh lại quay về chỗ cũ, ánh mắt dán chặt vào tảng đá trước mặt.

Anh cúi người xuống, ánh mắt vô cùng nghiêm túc, nhẹ nhàng vuốt ve nó.

Có lẽ tảng đá này chính là lối vào lăng mộ.

Tảng đá cảnh cáo mọi người không được tùy tiện quấy rầy sự yên bình của Pharaoh, nếu không sẽ đi đến cái chết.

Muộn Du Bình dùng Hắc Kim Cổ Đao gõ nhẹ lên đó, đột nhiên cảm thấy âm thanh bên trong khác với những nơi khác.

Anh khẽ nhếch mép, cuối cùng trên khuôn mặt lạnh lùng của anh cũng xuất hiện một nụ cười.

“Xem ra, đây chính là lối vào.” “Đừng đùa nữa, đây sao có thể là lối vào, anh ngốc rồi à.” Ánh mắt Muộn Du Bình vẫn lạnh như băng, lườm Bàn Tử một cái.

Anh không bao giờ nói đùa, mặc dù bây giờ chưa thể mở được cánh cửa này, nhưng có thể chắc chắn đây chính là lối vào.

Bàn Tử nhìn ánh mắt của anh, ngượng ngùng ngậm miệng lại, vừa rồi đúng là đầu óc có vấn đề, nói năng không suy nghĩ.

Nhưng con đường này chắc chắn đã bị bịt kín, trong lòng anh ta có chút nghi ngờ, nhưng thấy gã kia nghiêm túc như vậy, biết đâu đây thực sự là lối vào.

Anh ta từng bước tiến lại gần, chậm rãi đứng bên cạnh, nhìn Muộn Du Bình liên tục thử nghiệm.

Hắc Kim Cổ Đao lướt qua lại trong khe đá hồi lâu, không ngờ chỗ này lại được trát một lớp bột thạch cao che đi.

Lớp bột thạch cao này được làm rất tinh xảo, khi phủ lên bề mặt hoàn toàn không ai nhận ra, nhìn từ bên ngoài trông như một thể thống nhất với Kim Tự Tháp.

Bột thạch cao vô cùng cứng rắn, không trách được mọi người không phát hiện ra.

Muốn loại bỏ nó cũng không phải đơn giản, nếu không phải Hắc Kim Cổ Đao đủ cứng, e rằng lúc này không thể giải quyết được tình thế khó khăn này.

Mọi người đều dán chặt mắt vào một chỗ, một cánh cửa hiện ra trước mắt.

Sau khi lớp bột thạch cao bên ngoài được loại bỏ, cánh cửa trông thực sự rất mới, màu sắc của khối đá gần như được hình thành tự nhiên, trải qua gió táp mưa sa mà không hề thay đổi.

Có lẽ đây chính là trí tuệ của người xưa, tài cao tám đấu, thật khiến người ta cảm thấy khó tin, dùng bột thạch cao để bảo tồn nguyên vẹn hình dáng của đá, khiến nó vẫn như mới.

Lăng mộ này ít nhất cũng đã mấy trăm năm, trải qua gió táp mưa sa mà không hề có chút thay đổi.

"Ôi trời, lợi hại quá đi, không ngờ lại có thể làm được đến mức này, đến Bàn gia cũng có chút khâm phục." "Trí tuệ của người xưa không thể tưởng tượng được, nếu không cũng chẳng xây được Kim Tự Tháp, quy mô và chiều cao của lăng mộ có thể cho thấy họ đã có những cải tiến như thế nào trong thiết kế." "Thật khiến người ta cảm thấy quá kinh ngạc, công trình vĩ đại như vậy lại được hoàn thành trong thời đại đó, ngoài một tiếng khâm phục, e rằng không còn lời nào khác." Hứa Thành chậm rãi gật đầu, thực ra điều này không hề khoa trương, họ thực sự rất thông minh, dùng từ tài cao tám đấu để hình dung cũng cảm thấy có chút thiếu sót.

Lớp bột thạch cao bịt kín cửa đã được mở ra, Hứa Thành dùng tay chạm vào, không ngờ trong bột thạch cao dường như có trộn một thứ gì đó, cách ly ánh nắng, khó xuyên thấu, vì vậy mới có thể bịt kín nơi này một cách nghiêm ngặt, khó bị trộm.

"Tiểu Muộn, anh có thể mở được cánh cửa này không?" "E là có chút khó khăn, tuy đã cắt được lớp vỏ bên ngoài, nhưng dường như có thứ gì đó đang bịt kín, muốn đẩy ra có chút khó khăn." "Đừng vội, từ từ, có thể có cách khác." Muộn Du Bình không vội vàng, luôn giữ vẻ mặt điềm tĩnh.

Tay anh nhẹ nhàng vuốt ve trên đó, cảm giác nơi này vô cùng bằng phẳng, cánh cửa đá này hẳn đã được sửa sang lại sau này.

Chương 349

Đá chạm vào thấy lạnh buốt, nhiệt độ bên trong hẳn là rất mát.

Trên đó không có bất kỳ cơ quan nào, không thể mò mẫm được.

Nhưng chỉ cần mở được cửa, mọi người có thể dễ dàng đi vào.

Nửa ngày trôi qua, vẫn không tìm thấy bất kỳ cơ quan nào, không mở được cánh cửa.

Ngô Tà vốn tính tình rất kiên nhẫn, nhưng lúc này cũng có chút sốt ruột, cứ đi qua đi lại mà không tìm được cách nào phù hợp.

Cậu ta chống tay lên hông đứng đó, ánh mắt dán chặt vào cánh cửa, người Ai Cập này thật biết ngụy trang, nửa ngày rồi mà vẫn chưa vào được.

Lăng mộ thời cổ đại cơ quan trùng trùng, nhưng thông qua các phương pháp khác cũng có thể vào trong, nhưng ở Ai Cập lại không tìm thấy bất kỳ manh mối nào.

“Làm sao bây giờ?

Nó ở ngay trước mặt chúng ta, nhưng lại không tìm được cách nào để vào lăng mộ, chẳng lẽ chúng ta cứ ở đây chờ mãi sao?” “Cạch.” Tiếng nói vừa dứt, không ngờ cánh cửa đá trước mặt đã mở ra.

Ngô Tà há hốc mồm, vỗ trán, mình thật quá lỗ mãng, nhìn con đường hầm trước mặt tối om, bên trong không có chút ánh sáng nào, một cơn gió lạnh thổi qua đầu cậu ta, vội vàng quay sang một bên.

Lâu ngày không thông gió, khiến không khí bên trong vô cùng khó ngửi.

Có thể phán đoán không khí bên trong rất loãng, sau khi vào e rằng

sẽ khiến người ta cảm thấy tức ngực khó thở.

Bàn Tử kích động chạy tới, hai tay nắm chặt vào một bên.

“Tốt rồi, cuối cùng cũng mở được.” Bàn Tử lao đầu về phía trước, nhưng bị Hứa Thành kéo lại.

“Làm gì vậy?

Bàn gia tôi vào xem thử.” “Bây giờ không thể vào được, nơi này quanh năm bịt kín không có không khí, để nó thông khí một lúc rồi chúng ta hãy vào, nếu không có thể sẽ tức ngực khó thở, lúc đó không ai ra được đâu.” Bàn Tử đảo mắt một vòng, hoàn toàn không tin, năm đó đi trộm mộ, chẳng có chuyện gì xảy ra cả, đây chỉ là một lăng mộ Ai Cập thôi, có thể có chuyện gì chứ.

E rằng các người quá cẩn thận rồi, lần này không bằng để tôi mở đường, chắc chắn có thể tìm thấy xác ướp, cũng có thể tìm thấy thứ các người muốn tìm.

Ngô Tà đi tới, kéo Bàn Tử lại.

“Bàn Tử, anh phải cẩn thận đấy, lỡ như thật sự bị gã giương cánh kia giáng xuống đầu, thì thật là toi đời.” “Cậu nói cũng có vẻ đúng, nhưng Bàn gia tôi sợ mấy thứ đó chắc, nếu nó thật sự xuất hiện trước mặt tôi, tôi một dao chém chết nó.” Ngô Tà thực sự không tin, mắt cậu ta trợn to, mang theo một tia nghi ngờ.

Năm xưa trong lăng mộ, bộ dạng hèn nhát của gã này cậu ta đã thấy nhiều rồi, mỗi lần gặp nguy hiểm, là quay người bỏ chạy ngay.

Chuyện anh hùng của anh ta đâu phải chưa từng xảy ra, không ngờ bây giờ lại thề thốt một cách kiêu ngạo như vậy.

Bàn Tử bây giờ bị xác ướp bên trong mê hoặc đến mụ mị đầu óc, nếu không chắc chắn sẽ không phải là người đầu tiên rời đi.

Muộn Du Bình khẽ nhíu mày, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, đến cả cơ bắp toàn thân cũng căng cứng lại.

Hứa Thành vẫn luôn quan sát từng hành động của anh, anh vốn luôn rất cẩn trọng, vẻ mặt sẽ không có chút thay đổi, vẻ mặt căng thẳng như vậy càng không thể xuất hiện trên mặt anh.

Chẳng lẽ Kim Tự Tháp này thật sự có gì đó khác biệt, dù sao cũng là một trong mười kỳ quan văn minh thế giới.

Lăng mộ cổ Ai Cập và các lăng mộ khác không giống nhau, chỉ có một phần nhỏ Kim Tự Tháp bị trộm, rất nhiều cái vẫn còn nguyên vẹn, đủ để chứng tỏ bên trong Kim Tự Tháp Ai Cập hẳn là có những thứ kỳ lạ tồn tại.

Từng có nhà khoa học sử dụng công nghệ khoa học, đưa một số thứ vào bên trong Kim Tự Tháp để thăm dò mọi thứ bên trong, nhưng thứ đó khi vào Kim Tự Tháp thì hoàn toàn mất dấu, như thể bị lạc trong đó.

"Tiểu Muộn, anh phát hiện ra thứ gì rồi sao?" "Không biết, chỉ cảm thấy hơi khó chịu thôi." Muộn Du Bình sờ đầu, cảm thấy đầu óc hơi mơ hồ, mắt có chút không tỉnh táo, rồi cơ thể nghiêng sang một bên.

Hứa Thành nhìn thấy, đưa tay ra định đỡ anh, không ngờ đầu mình cũng hơi choáng váng, rồi ngã đè lên người anh.

Khoảnh khắc cuối cùng trước khi hôn mê, tôi đột nhiên nhìn thấy một đôi người xuất hiện trước mặt, đi giày Martin, cơ thể vô cùng khỏe mạnh, dường như đang cười trước mặt tôi, tiếng cười vô cùng ngông cuồng.

Tôi định giãy giụa, nhưng cơ thể quá mệt mỏi, cuối cùng đầu đập xuống đất.

La Mục chậm rãi bước ra, tay hắn cầm súng, nhìn đám người nằm trên đất, cười một cách ngông cuồng.

Ông lão kia vội vàng chạy tới, luôn đứng bên cạnh La Mục.

"Lão đại, cuối cùng ngài cũng xuất hiện." "Làm việc không tệ, lần này về lĩnh thưởng đi." Nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt ông lão, ông ta vui mừng gật đầu.

La Mục từng bước tiến về phía Hứa Thành, giơ chân lên, đạp mạnh vào người anh, vốn tưởng lợi hại thế nào, thông minh ra sao, cuối cùng vẫn ngã dưới chân hắn.

Nếu không phải cần anh tìm thứ hắn muốn, e rằng hắn đã một phát súng giết chết anh rồi, làm sao để anh ngông cuồng trước mặt hắn được.

Suốt đường đi hắn luôn giả vờ yếu đuối, sớm đã rất bực bội, hôm nay nhất định sẽ khiến anh phải trả một cái giá đắt.

"Trói hết lại cho tao." Thuộc hạ lập tức đi tới, kéo Hứa Thành sang một bên, dùng dây thừng trói chặt cơ thể anh, không thể cử động được chút nào.

La Mục đi sang một bên, cúi đầu nhìn con đường hầm, trong mắt hắn mang theo vẻ suy tư sâu sắc.

Đèn pin trong tay hắn chiếu sáng con đường hầm, chỉ có thể nhìn thấy lối vào trước mặt, nhưng ở không xa kia có một cánh cửa.

Mắt hắn sắc bén nheo lại, xem ra tiếp theo phải để đám người này dẫn đường, vừa rồi gã kia đã mở được cánh cửa đó, cứ để hắn dẫn đường vậy.

Hắn gật đầu với thuộc hạ đắc lực nhất, rồi bảo anh ta dẫn Muộn Du Bình đi vào con đường hầm đó.

“Giữ liên lạc, nhớ kỹ, bất kể gặp phải tình huống gì, nhất định phải báo cáo cho tao.” “Yên tâm đi lão đại, tôi biết mình phải làm gì, bất kể gặp phải tình huống gì, tôi sẽ báo cho ngài ngay lập tức.” “Gã đó tuyệt đối không thể tin được, hắn không phải đối thủ của mày, nhớ kỹ, dù thế nào cũng không được cởi trói cho hắn.” La Mục cầm một bình nước dội lên mặt Muộn Du Bình.

Muộn Du Bình lắc đầu, mở mắt ra, nhìn La Mục.

“Thủ đoạn hay đấy.” “Đối phó với mày thì phải dùng chút thủ đoạn chứ.” “Bây giờ giữ lại mày là có tác dụng, đừng quên bạn bè của mày đang ở trong tay tao, vì vậy phải ngoan ngoãn làm việc cho tao, nếu không tất cả đều phải chết trong tay tao.” Muộn Du Bình có một chút thay đổi nhỏ, liếc nhìn Hứa Thành, càng lo lắng cho tình cảnh của La Mục.

Chương 350

Hai tay anh vẫn bị trói, cơ thể như một cái bao tải, bị người ta kéo đi, trực tiếp ném vào trong đường hầm.

Sa Đặc tóm lấy Muộn Du Bình, đồng thời cũng đánh thức Bàn Tử.

Bàn Tử cảm thấy trên mặt ẩm ướt, vội vàng lắc đầu, mở miệng chửi ầm lên.

"Dám hãm hại Bàn gia, đúng là sống không kiên nhẫn rồi, có ngon thì ra đây, Bàn gia phải đánh mày thành thịt băm." Bên tai vang lên một thứ tiếng chim, Bàn Tử ngẩn người, vội vàng quay lại, suýt nữa bị gã này dọa cho giật nảy mình, trông hung thần ác sát thế này chẳng lẽ ra đây để dọa người à.

Anh ta nheo mắt quan sát gã này, không ngờ lại giống hệt La Mục, cùng một giuộc, hóa ra họ đã bị gài bẫy, chẳng trách lại cùng lúc ngất đi.

Đám người này thủ đoạn thật cao tay, phòng không không kịp.

Lần này bị lừa, lần sau nhất định sẽ trả lại, anh ta gân cổ lên gào thét, vừa nói được mấy câu, một cái tát giáng xuống đầu anh ta, suýt nữa đánh Bàn Tử ngất đi.

Tay gã này như một cái búa sắt, khiến người ta không có chút sức lực nào chống đỡ.

Anh ta nuốt nước bọt, khẽ lắc đầu, từ từ mới lấy lại được suy nghĩ.

Bàn Tử vĩnh viễn là một gã không sợ chết, vẫn tiếp tục chửi mắng, tiếng nói ngày càng cao.

Muộn Du Bình không để ý, cứ đi về phía trước, quan sát những

bức bích họa trên đá.

Từ lúc bắt đầu, trên đá đã có những bức bích họa này, dẫn lối họ tiếp tục đi về phía trước, bích họa ở hai bên đá không giống nhau, kể về hai câu chuyện hoàn toàn khác.

Một bên là chiến tranh, một bên kể về cuộc sống của Pharaoh.

Cả hai cuộc sống đều rất sống động, các chi tiết trên đó cũng rất tỉ mỉ.

Cuộc đời của Pharaoh vô cùng phong phú, chỉ không biết cuối cùng có tiếc nuối gì không, vì bích họa vẫn chưa kết thúc, dẫn dắt họ không ngừng tiến về phía trước.

Phía sau truyền đến tiếng la hét, Bàn Tử suốt đường đi đều bị đánh, e rằng cơ thể sắp bị người ta chém thành mấy khúc rồi.

"Cứ đợi đấy cho Bàn gia, sẽ có một ngày tao lột da mày ra, đừng tưởng bây giờ mày vênh váo là giỏi, có bản lĩnh thì cởi trói cho tao, tao nhất định phải đấu với mày một trận công bằng." "Bàn Tử, đừng nói nữa." "À à, hóa ra mày biết nói à, tao còn tưởng mày cùng một giuộc với chúng nó, Bàn gia tao bị đánh suốt, mày không có cách nào cứu tao ra à." "Chẳng lẽ mày không thấy tao cũng đang bị trói sao." "Nhưng mà, với bản lĩnh của mày, chẳng lẽ hai chúng ta không ra khỏi đây được, Thiên Chân và Hứa Thành đang ở trong tay chúng nó, không biết sẽ gặp nguy hiểm gì, mày không lo à." Bàn Tử bất lực lườm Muộn Du Bình trước mặt, gã này lúc nào cũng vậy, chưa thấy lúc nào lo lắng.

Ngô Tà và Hứa Thành đều đang ở trong tay chúng, nếu bây giờ không ra cứu, e rằng sẽ bị gã kia giết mất.

La Mục thủ đoạn thật cao tay, cứ lừa dối họ, chỉ đợi đến khi tìm thấy cửa hầm mộ mới xuất hiện, xem ra trong lòng hắn chắc chắn có

kế hoạch khác.

Bốn người đi cùng nhau, bị chia thành hai nhóm, trong lòng La Mục chắc chắn đã sắp đặt cả rồi, chắc chắn muốn họ mở đường, chuyện như vậy không thể xảy ra được.

Trong lòng anh ta tức không chịu nổi, nhất định phải giết hết đám người này mới hả được cơn giận.

Muộn Du Bình đi theo ánh sáng, vẫn nhìn vào những bức họa trên tường đá, không để ý đến Bàn Tử.

Nhìn vẻ mặt của gã, Bàn Tử tức đến bốc khói, nhưng khi bị những bức họa trên tường đá thu hút, anh ta cũng im lặng lại, chạy tới chăm chú quan sát.

Hóa ra bên trong còn có chuyện khác, chẳng trách mọi người đều im lặng, chỉ có một mình anh ta là kẻ kỳ quặc cứ đấu tranh với họ.

"Ôi trời, ở đây có tranh à, vừa rồi tôi không phát hiện ra, Muộn Du Bình, mau nói cho tôi biết, trên đó kể về cái gì." "Kể về hai câu chuyện, mỗi mặt thực ra câu chuyện đều không giống nhau, một mặt kể về những cuộc chinh chiến trong đời Pharaoh, một mặt kể về cuộc sống của Pharaoh, ông ta thực ra khá hài lòng với cuộc sống của mình, cũng rất hưởng thụ." "Đương nhiên là hưởng thụ rồi, nhìn xem, trái ôm phải ấp, toàn là mỹ nữ, phải công nhận, ông ta thật biết hưởng thụ, dù sao thì Pharaoh cũng khác chúng ta." "Hẳn là hoàng hậu và sủng phi, ông ta yêu thương cả hai người phụ nữ, luôn ở bên cạnh, nhìn cảnh tượng này, hai người phụ nữ hẳn cũng ở trong cùng một lăng mộ, vì ông ta muốn hai người phụ nữ này mãi mãi ở bên cạnh mình." "Chết rồi mà còn muốn hưởng phúc của người khác, thật không đơn giản, đúng là đồ lăng nhăng." Bàn Tử sờ cằm, nhìn bức tranh đá với ánh mắt dê xồm.

Muộn Du Bình đột nhiên muốn chạm vào bức bích họa trên đó,

nhưng lại cảm thấy cánh tay bị trói, thật là phiền phức.

Hắc Kim Cổ Đao đã biến mất, bây giờ không biết ở đâu, nhưng muốn giữ được nó cũng không dễ dàng.

Để không kinh động đến đám người này, tạm thời bị trói một lúc cũng không phải là không thể.

Người của La Mục cũng bị những bức bích họa này thu hút, xem ra họ cũng có nghiên cứu nhất định, đang nhỏ giọng bàn tán.

Nếu không phải vì những bức tranh được khắc trên đá, e rằng họ đã sớm lấy hết những bức tranh đá này ra ngoài rồi.

Màu sắc trên đó rất tươi mới, sống động như thật, như thể vừa mới vẽ lên, hẳn là có quan hệ nhất định với môi trường nơi đây, quanh năm khô ráo, trong tình trạng bịt kín, vì vậy mới có thể bảo tồn được hiệu quả như vậy.

Sa Đặc mất kiên nhẫn, đẩy mạnh Bàn Tử và Muộn Du Bình một cái.

Hắn nói một câu bằng tiếng Ai Cập.

"Này cái gã kia, có thể nhẹ nhàng một chút không, cái thứ tiếng chim của mày, lão tử nghe không hiểu, có thể nói tiếng người được không." "Bốp." Một cú đá vào mông Bàn Tử.

Bàn Tử suýt nữa nhảy dựng lên, trên chân gã này không phải có mang đinh chứ, suýt nữa thì thủng mông rồi.

Anh ta há miệng định chửi, nhưng đám người kia không thèm để ý, tâm trạng anh ta vô cùng bực bội, nhưng vẫn từng bước đi về phía trước.

Anh ta lén nhìn Muộn Du Bình một cái, ra hiệu bằng mắt, gã này hôm nay sao lại ngốc thế, mọi khi đều rất thông minh.

Mấy sợi dây thừng trên người đối với anh ta chẳng là gì, chỉ cần anh ta muốn, là có thể cởi trói được, nhưng bây giờ không có chút manh mối nào, rốt cuộc anh ta muốn làm gì.

Trước mắt xuất hiện một cánh cửa, ngăn cách bên trong và bên ngoài.

Sa Đặc đi đến trước mặt Muộn Du Bình.

Hắn nói một tràng xì xồ, không biết ý nghĩa là gì.

Bàn Tử vểnh tai lên nghe kỹ, nhưng không phân biệt được ý nghĩa hắn muốn biểu đạt.

Muộn Du Bình không động đậy, vẫn đứng đó, nhưng cử động tay chân, ý tứ rất rõ ràng, bây giờ bị trói thì không làm được gì.

Sa Đặc xin ý kiến của La Mục, giọng nói không rõ ràng, suy nghĩ hồi lâu chỉ có thể cởi trói cho anh.

"Đưa dao của tôi đây, nếu không có dao, tôi không làm được gì cả." Sa Đặc do dự nửa giây, sau đó bảo người bên cạnh đưa dao của Muộn Du Bình lên.

Chương 351

Con dao này đã theo Muộn Du Bình một thời gian dài, gần như hình với bóng.

Dao đã ở trong tay, Muộn Du Bình hài lòng nhếch mép, đi lên phía trước, liên tục tìm kiếm, cánh cửa này không có bất kỳ cơ quan nào, ngược lại có thể dễ dàng đẩy ra.

Vừa nghe thấy tiếng động, mọi người đều cảnh giác, ánh mắt dán chặt về phía trước.

Con đường trước mặt vẫn rất bình thường, tường đá cũng vô cùng nhẵn nhụi, nhìn không thấy điểm cuối, không biết kéo dài đến đâu.

Sa Đặc và người của hắn đứng ở hai bên, tay cầm súng luôn chĩa vào bên trong.

"Ha ha ha…" Đột nhiên vang lên tiếng cười trong trẻo như chuông bạc, vang vọng không dứt, lơ lửng trên đường đi, thật kinh dị.

Âm thanh ma quái vang vọng bên tai, không ngừng vang lên, như thể ở ngay bên cạnh.

Tiếng nói hẳn là phát ra từ sâu bên trong, thật khiến người ta cảm thấy vô cùng quỷ dị, sao ở đây lại có tiếng trẻ con.

"Đại ca, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Tại sao lại có tiếng trẻ con?

Chẳng lẽ ở đây có linh hồn?" "Ôi trời ơi, chúng ta sẽ không bị nguyền rủa chứ, Tử Thần mang cánh sẽ giáng xuống đầu chúng ta sao." Mọi người thở hổn hển, vô cùng sợ hãi, đến cả chân cũng run rẩy, cầm súng không ngừng nhìn xung quanh, cả người rơi vào hoảng loạn.

Bàn Tử đi lên phía trước, ưỡn ngực, đám người này chắc chắn bị ảo giác, làm gì có tiếng cười nào.

“A a a…” Một cơn gió lạnh kèm theo, một tiếng cười truyền vào tai Bàn Tử, anh ta vội vàng nhảy dựng lên, chạy về, hoảng hốt, nấp sau lưng Muộn Du Bình, rốt cuộc là chuyện gì, sao lại có tiếng trẻ con.

Răng anh ta va vào nhau lập cập, phát ra tiếng lạch cạch, lúc này hoàn toàn không thể kiểm soát được, mặc cho môi cứ run lên.

“Nghe thấy không?

Rốt cuộc là ai phát ra tiếng cười?

Chẳng lẽ ở đây có người sống.” “Nghe nói trước đây có một đội khảo cổ vào Kim Tự Tháp rồi biến mất, không một ai thoát ra được, có phải là những người bị bỏ lại, vẫn luôn sống ở đây không.” “Không thể nào, không khí ở đây vô cùng loãng, không có thức ăn, không thể sống ở đây được.” “Nhưng ở đây có sông ngầm, chỉ cần có nước chảy là có thể sống được.” Mỗi người đều có suy đoán của riêng mình, nhưng không ai có thể phán đoán được tiếng cười bên trong rốt cuộc là của thứ gì.

Muộn Du Bình bước một bước, đi lên phía trước, từ sau lưng lấy ra một chiếc đèn pin, liên tục chiếu vào con đường hầm.

Con đường hầm này rất thẳng, chỉ là không có điểm cuối, giày của anh đạp lên đá phát ra âm thanh như tiếng đàn piano, hòa cùng tiếng cười kia, khiến người ta cảm thấy rợn tóc gáy.

Mọi người sững sờ tại chỗ, hoảng hốt, suýt nữa ôm đầu tìm nơi an toàn.

“Theo sát, đừng để lạc mất.” Gã cầm súng suýt nữa ngã xuống đất.

Anh ta ai oán nhìn Sa Đặc một cái, rất không tình nguyện đi theo Muộn Du Bình trước mặt.

Ai biết được bên trong có nguy hiểm gì, không ngờ lão đại lại bảo anh ta đi thử.

Anh ta ôm chặt súng, để đề phòng bất trắc, một khi phát hiện bất kỳ động tĩnh nào, sẽ không do dự nổ súng.

Muộn Du Bình đi rất chậm, cứ đi trên con đường đó, ánh mắt quan sát xung quanh.

Phía trước xuất hiện hai bóng người, đột nhiên lướt qua, rồi biến mất.

Anh ta kéo Bàn Tử một cái, nhanh chóng đuổi theo.

Muộn Du Bình bước rất nhanh, nhanh chóng biến mất trước mặt mọi người.

Bàn Tử loạng choạng, cứ bị kéo đi.

Anh ta thở hổn hển, há to miệng định chửi, không ngờ lúc này đã vào một hang đá, bên trong đặt một cái quan tài.

Hang đá rộng lớn, chỉ có một cái quan tài bình thường.

Anh ta há to miệng, phấn khích chạy lên phía trước, đưa tay chạm vào cái quan tài này.

"Ha ha ha, không ngờ Bàn gia tôi sắp phát tài rồi, trong này không phải có xác ướp chứ, nếu thật sự có tôi sẽ ôm về nhà Ngô Tà." Muộn Du Bình quan sát xung quanh, đèn pin chiếu sáng tường đá bên trong.

Bích họa hoàn toàn biến mất, nơi này như một phòng mộ độc lập, nhưng có thể chắc chắn đây không phải là của chủ mộ, nhìn hình dáng quan tài, rất nhỏ, giống như của trẻ em.

Anh ta cầm đèn pin từng bước tiến lại gần, khi mở ra, không ngờ

bên trong lại đặt hai đứa trẻ nhỏ, nằm cạnh nhau.

Nhìn chiều cao của chúng chắc chỉ khoảng bốn, năm tuổi, đã qua xử lý đặc biệt, được quấn chặt bằng vải trắng, hẳn cũng đã trở thành xác ướp.

"Kim đồng ngọc nữ." Bàn Tử nhíu mày, nhìn Muộn Du Bình trước mặt, thật quá đáng tiếc, đứa trẻ mới bốn, năm tuổi không ngờ lại phải chôn cùng, hẳn là vật bồi táng.

Không ngờ người Ai Cập cũng rất tàn nhẫn, mặc dù thời cổ đại cũng có cách chôn cất như vậy.

Để sau khi chết có người bầu bạn, lại hại chết hai đứa trẻ mới bốn, năm tuổi, thật khiến người ta cảm thấy khó tin.

"Pharaoh cũng thật độc ác, lại để hai đứa trẻ bốn, năm tuổi làm vật bồi táng cho mình." "Nơi này tràn ngập oán hận, mặc dù chúng ngây thơ vô tội, không hiểu gì cả, nhưng sau này linh hồn của chúng sẽ bị giam cầm vĩnh viễn ở một nơi.

Trước đây tôi từng đọc trên một cuốn sách cổ về Pharaoh, sau khi chết ông ta sẽ chọn một đôi kim đồng ngọc nữ, đôi kim đồng ngọc nữ này phải có chiều cao tương đương, dung mạo xinh đẹp, gia thế tốt, sau đó khi còn sống sẽ bị chế thành xác ướp, sẽ cùng Pharaoh ở nơi này vĩnh viễn." "Trời ơi, thật quá tàn nhẫn, khi còn sống bị chế thành xác ướp, tích tụ oán hận cả đời, dù chỉ là một đứa trẻ, e rằng oán hận trong lòng cũng vô cùng đáng sợ." Bàn Tử rụt cổ lại, tức thì cảm thấy gió lạnh từng cơn, nhìn xung quanh một lượt, luôn cảm giác có một đôi mắt đang nhìn mình.

Không phải là bóng người vừa lóe lên, là hai đứa trẻ này chứ.

Đúng rồi, có thể tiếng cười phát ra là của hai đứa trẻ này, dù sao cũng là tiếng cười trong trẻo như chuông bạc, ngoài chúng ra chắc

không ai có thể phát ra tiếng cười trong trẻo như vậy được.

Anh ta càng ngày càng sợ, nấp sau lưng Muộn Du Bình, ngoan ngoãn đứng đó.

Sa Đặc không tìm thấy tung tích của Muộn Du Bình, bực bội vỗ đùi, chỉ trong một khoảnh khắc đã bị hắn trốn thoát.

Chương 352

Hắn lập tức liên lạc với La Mục, nhưng dù gào thét thế nào cũng không nghe thấy tiếng của hắn, ở đây dường như đã mất liên lạc.

La Mục đứng bên ngoài, chỉ có thể nghe thấy tiếng rè rè từ bộ đàm, dường như đã xảy ra chuyện, lại như có tiếng đánh nhau, sau đó là một tràng cười.

Hắn tức giận hét lớn, nhưng không có tin tức gì truyền lại, ném bộ đàm xuống đất, bực bội quay người, nhìn Hứa Thành trước mặt.

Hứa Thành và Ngô Tà bị trói cùng nhau, ánh mắt anh vô cùng bình tĩnh, nhìn bộ dạng tức giận của La Mục biết chắc chắn đã xảy ra chuyện, nếu không hắn sẽ không tức đến bốc khói.

"Không phải là mất liên lạc với người của mày rồi chứ, tao tin chắc chắn là bị Muộn Du Bình chơi xỏ rồi." "Đều tại mày, đều tại mày giở trò, mau dẫn tao đi gặp hắn." "Tao bị trói, làm sao đi gặp hắn được." "Chỉ cần chân mày còn đi được là được, đừng tưởng tao không biết trong lòng mày nghĩ gì, nói cho mày biết, tao tuyệt đối sẽ không cởi trói cho mày, nếu không muốn chết thì đi trước dẫn đường." La Mục rút súng ra, chĩa vào đầu Hứa Thành, lên đạn, ánh mắt vô cùng âm u.

Lúc này tuyệt đối không phải là lúc để người khác mặc cả, nếu anh không đi trước dẫn đường, một viên đạn có thể lấy mạng anh.

Ánh mắt hắn lóe lên một tia sáng đen tối, bây giờ hắn đã sớm điên cuồng rồi, người bên cạnh Sa Đặc, đối với hắn trung thành tận tụy, bây giờ đột nhiên mất liên lạc, chắc chắn đã xảy ra chuyện.

Bây giờ ngoài việc nhanh chóng vào lăng mộ, không còn cách nào khác.

“Lập tức, ngay lập tức đi trước dẫn đường, đừng để tao phải nói lần thứ hai.” La Mục sắp phát điên rồi.

Hai tay hắn cầm chặt súng, liên tục gào thét.

Hắn không thể chờ đợi thêm nữa.

Hứa Thành điềm tĩnh mang theo vẻ giễu cợt, gã này bị ép đến điên rồi sao.

Thấy anh cười, La Mục càng tức giận hơn, súng lục trực tiếp dí vào đầu anh.

Đầu Hứa Thành hơi ngửa ra sau, nhưng ánh mắt anh vẫn vô cùng sáng.

Ánh sáng trong mắt anh có thể chiếu vào tận đáy lòng người khác, dù có bao nhiêu bóng tối, cũng không thể che giấu trước mặt anh.

“Ồ, bây giờ mày biết sốt ruột rồi à.” “Bớt nói nhảm đi, bây giờ dẫn tao vào.” “Được thôi, nhưng tao có một điều kiện.” “Cởi trói cho mày là không thể nào.” “Vậy thì xin lỗi, hình như chúng ta không có thời gian, phải biết rằng bên trong cơ quan trùng trùng, vào trong e rằng sẽ chết, huống hồ tay tao còn bị trói, nếu mày không đồng ý, vậy tao chỉ có thể từ chối thôi.” Hứa Thành vô cùng dứt khoát, từ từ nhắm mắt lại.

Có việc nhờ người khác thì phải có thái độ nhất định, nếu không, anh tuyệt đối sẽ không đồng ý vào lăng mộ.

Mắt Ngô Tà đảo lia lịa, cúi đầu, lén cười, xem ra Hứa Thành muốn cho gã này một đòn phủ đầu.

Không phải là không thể cởi trói, mà là ép gã này phải cởi trói.

La Mục siết chặt hai tay thành nắm đấm, ngửa mặt lên trời gào thét, như một con tinh tinh lớn, gân xanh trên mặt nổi lên, nhưng lúc

này hắn không dám làm gì Hứa Thành, cuối cùng đành phải cởi trói.

Ánh mắt hắn dán chặt vào Hứa Thành, bất kể anh có kế hoạch gì, chỉ cần theo sát anh, đừng để anh rời khỏi mắt hắn.

Hắn ra hiệu cho thuộc hạ, bất kể thế nào, phải theo sát phía sau, không rời một khắc.

Hứa Thành ung dung đi lên phía trước, luôn kéo theo Ngô Tà.

Vừa vào lăng mộ, anh trở nên vô cùng nghiêm túc.

Ánh mắt không ngừng quét qua tường đá.

Ngô Tà phát hiện ra một dấu hiệu ngầm, vội vàng kéo Hứa Thành một cái, e rằng là Muộn Du Bình để lại, tên nhóc đó bị trói hai tay mà không ngờ vẫn có thể để lại một dấu vết.

Thật là tâm linh tương thông, biết chắc chắn chúng tôi sẽ tìm kiếm, nên mới để lại dấu vết, tên nhóc đó bây giờ ở đâu không biết, nhưng đi theo dấu hiệu này chắc chắn có thể tìm được.

Cậu ta lén lút kéo Hứa Thành, sợ La Mục phía sau phát hiện, nên không dám nói quá to.

Hứa Thành cảm nhận được sự va chạm trên quần áo, vội vàng nhìn theo hướng Ngô Tà chỉ, ở đó cũng phát hiện ra dấu hiệu ngầm.

Anh khẽ gật đầu, tỏ ý đã biết.

La Mục thấy hai người họ thì thầm, vội vàng đi lên phía trước, đẩy mạnh Hứa Thành.

“Hai người đang làm gì?

Đừng có thì thầm với nhau.” “Hai chúng tôi chỉ đang đoán xem hắn ở đâu thôi.” “Bất kể hắn ở đâu, tao cũng sẽ tìm ra, mau đi trước dẫn đường.” “Đối xử với tôi vô lễ như vậy, nếu mày thực sự hy vọng tôi giúp mày tìm, thì hãy yên lặng một chút, đừng làm gián đoạn suy nghĩ

của tôi nữa.” “Thằng nhãi, tao thấy mày tìm chết.” La Mục giơ tay lên, Hứa Thành đột nhiên quay người lại, trong mắt anh mang theo một tia âm u, trong nháy mắt khiến gã kia hạ súng xuống.

Anh thu lại ánh mắt, tiếp tục đi về phía trước, đừng tưởng anh không ra oai thì xem anh là Hello Kitty.

Bây giờ giữ lại hắn chỉ để làm vật tế thần thôi, đám người này đừng có mà dương oai diễu võ trước mặt anh, nếu không bây giờ anh sẽ tiêu diệt hắn.

La Mục tuy không chịu thua, nhưng lúc này trong lòng hắn hiểu rõ, vào trong lăng mộ, phải nghe lời Hứa Thành, nếu không sẽ chết không có chỗ chôn.

Hắn nghiến chặt răng, thầm tự an ủi, đợi sau khi ra ngoài nhất định sẽ giết chết Hứa Thành.

Hứa Thành đi theo dấu hiệu ngầm đó, con đường này vô cùng thẳng, dù không có chỉ đường, cũng có thể đi được, vì ở đây chỉ có một lối ra, không thấy bất kỳ ngã rẽ nào.

Một chiếc đèn pin xuất hiện trong tầm mắt anh, La Mục vội vàng chạy lên nhặt lấy, đây là thứ chuẩn bị cho người của hắn trước đó, không ngờ lại rơi ở đây.

Xem ra họ đã gặp nạn, lúc này không biết rốt cuộc ở đâu, hắn càng hoảng hốt hơn, mở miệng gọi anh em của mình.

Tiếng vọng dần dần truyền vào tai hắn, nhưng không có ai trả lời.

La Mục có chút tức giận, bực bội vỗ đùi.

“Lão đại, chúng ta tiếp tục đi về phía trước đi, chúng ta sẽ sớm gặp được họ thôi.” “Để hai người chúng nó đi trước dẫn đường cho tao.” Hắn cúi đầu gầm lên một tiếng, như một con sư tử nổi giận, nhưng lúc này phải kiềm chế cảm xúc, không thể quá tức giận.

Trong mắt Hứa Thành cũng mang theo một tia sáng tối, lập tức đi về phía trước, nhìn cảnh tượng xung quanh, lúc này Ngô Tà lại bị cách ly phía sau.

Trong mắt hắn mang theo một lớp phòng bị, sợ Hứa Thành sẽ giở trò lúc này, lỡ như cả hai người đều bỏ đi, vậy e rằng không có cách nào kiềm chế được mấy người này.

Chương 353

“Mày muốn làm gì.” “Ngoan ngoãn ở đây đi, chỉ cần mày giúp tao tìm bảo bối, tao nhất định sẽ thả mày, nhưng nếu dám giở trò, tao cho mày chết.” La Mục trút hết mọi tức giận lên người Ngô Tà.

Hứa Thành không để ý, đang quan sát xung quanh, tường ở đây rất kỳ lạ, lồi lõm không đều, thỉnh thoảng lại rung động.

Khi đưa tay chạm vào tường, không ngờ bên trong dường như có những vật thể hình hạt, có thể lõm vào cũng có thể lồi ra, từng chút một rung động như bề mặt trống.

Anh thầm nhíu mày, trong lòng thầm kêu không ổn, lập tức lùi lại.

Đúng lúc này, bức tường đột nhiên lõm vào, chỉ nghe thấy không khí phát ra tiếng ma sát.

“Vù vù vù…” Vạn tiễn tề phát.

Vô số mũi tên từ hư không xuất hiện, không ngừng bay ra từ trong tường.

Hứa Thành lập tức chạy về phía sau, tóm lấy Ngô Tà, cúi đầu xuống, né tránh những mũi tên này.

Hướng thiết kế của những mũi tên hoàn toàn không có tiêu chuẩn, lập tức cắm vào người, người mà La Mục mang vào đã chết quá nửa.

“A a a…” Mọi người điên cuồng gào thét, nhưng trên người họ đã bị bắn rất nhiều mũi tên, đầu tên vô cùng to, cỡ bằng nắm đấm, khi bắn vào người sẽ tạo ra một lỗ máu, máu tươi chảy không ngừng.

Do lực từ các phía, không ngừng kẹp vào người, cơ thể cứ xoay tròn trên không, cuối cùng mới rơi xuống đất, chỉ có thể thấy máu tươi chảy ròng ròng, thịt da bị chia lìa.

La Mục vội vàng né tránh, nhưng những mũi tên kia như có mắt, có thể phân biệt phương hướng, đuổi theo hắn.

Ngô Tà trợn to mắt, ánh mắt hoảng hốt, cứ bám vào tường, nhìn cảnh tượng quỷ dị trước mặt, quên cả chạy.

Hứa Thành lập tức kéo cậu ta lại, chạy về phía xa, lúc này còn ở lại đây, e rằng chỉ có cái chết.

Bức tường ở đây đều lõm sâu vào trong, như thể có lò xo, đã kích hoạt một cơ quan nào đó, mũi tên không ngừng bay ra từ trong tường, đan xen trong mỗi lối đi.

Chỉ có tốc độ mới có thể chiến thắng tất cả, vì ở đây rất hẹp, hoàn toàn không có chỗ đặt chân, đều ở đây, chỉ có thể bị những mũi tên kia bắn trúng, kết cục không cần nói, đó là biến mất, vĩnh viễn ở lại đây.

Hứa Thành phát huy thần lực, mũi chân điểm nhẹ, thân hình hóa thành ảo ảnh, lập tức lao ra ngoài, sau đó đóng cánh cửa kia lại, vẫn đứng giữa sa mạc.

Ngô Tà thở hổn hển ngồi trên sa mạc, không biết rốt cuộc là chuyện gì, chưa bao giờ thấy cảnh tượng như vậy, lúc nãy suýt nữa đã chết ở bên trong.

Mũi tên to như nắm đấm, thật quá lợi hại, một khi bị bắn trúng không dám tưởng tượng, chắc chắn là ngũ mã phanh thây.

“Rốt cuộc là chuyện gì?

Chúng ta hình như không kích hoạt cơ quan, tại sao đột nhiên lại có nhiều mũi tên từ trên trời rơi xuống như vậy.” “Nhớ lúc nãy vừa vào không, La Mục cứ la hét, tìm kiếm bạn bè của hắn, hẳn là âm thanh đã kích hoạt cơ quan, vì vậy mới khiến mũi tên từ hư không xuất hiện, bắn thẳng ra từ tường, bức tường vốn đã có vấn đề, có thể lúc đầu đã có cơ quan, nhưng quá thông minh, lại dùng âm thanh để

làm cơ quan.” Ngô Tà không dám tưởng tượng, trong đầu một mớ hỗn loạn, như bị những mũi tên kia hoàn toàn phá vỡ mọi suy nghĩ, không ngờ lại dùng âm thanh làm cơ quan.

Trí tuệ của người xưa thật khiến người ta không dám tưởng tượng, qua hàng ngàn năm, một phương pháp như vậy vẫn không thể bị hậu thế lợi dụng, chứng tỏ họ thông minh đến mức nào.

Ngoài khả năng này ra chắc không còn khả năng nào khác, vì từ đầu đến cuối họ không hề kích hoạt cơ quan, ngoài tiếng hét cao đó ra, chắc không còn gì khác.

Cậu ta nhanh chóng đứng dậy, điên cuồng lao về phía cửa, nếu không phải Hứa Thành cản lại, e rằng đã chui vào trong rồi.

Bây giờ bên trong vẫn phát ra tiếng lách tách, chắc chắn mũi tên vẫn chưa hết, bây giờ vào trong không khác gì tìm chết.

“Cậu muốn làm gì?

Chẳng lẽ không rõ, đã kích hoạt cơ quan, nếu mũi tên bên trong cơ quan chưa dùng hết, có thể chúng ta đều phải chết ở bên trong.” “Tôi biết, nhưng Muộn Du Bình và Bàn Tử ở bên trong, chúng ta không đi cứu, lỡ như họ cũng bị mũi tên bắn trúng thì phải làm sao.” “Yên tâm đi, cậu nghĩ Muộn Du Bình sẽ để chuyện như vậy xảy ra sao?

Chỉ cần chúng ta yên tĩnh ở đây, sẽ có ngày chúng ta đoàn tụ.” Ngô Tà tuy lo lắng, nhưng lúc này cũng chỉ có thể yên lặng, không có thần lực của Hứa Thành, cũng không có thần thông của anh, không thể dễ dàng cứu họ ra được, vào trong có thể cũng sẽ biến thành một xác chết.

Cậu ta áp tai vào tường đá, liên tục nghe ngóng động tĩnh bên trong, một khi dừng lại sẽ lập tức xông vào, sau đó đi tìm sự tồn tại của hai người.

Âm thanh cuối cùng cũng dừng lại, Ngô Tà nhanh chóng áp tai vào, chỉ thấy trong mắt cậu ta sắp chảy ra nước mắt, thực sự lo lắng đến cực điểm, nếu không phải vậy, chắc chắn sẽ không có biểu hiện như thế.

"Hình như dừng rồi, chúng ta mau vào đi." Hứa Thành khẽ gật đầu, lập tức mở cánh cửa đá, bên trong có mùi máu tanh nồng nặc, lẫn với bụi đất, xộc vào mũi, vô cùng khó ngửi.

Ngô Tà áp vào một bên, ôm ngực nôn mửa, mùi vị này khiến người ta cảm thấy chết chóc.

Sắc mặt cậu ta vô cùng khó coi, trắng bệch như một tờ giấy trắng.

Hứa Thành vỗ vỗ vai cậu ta, thật tội nghiệp.

"Ngô Tà, cậu đã đỡ hơn nhiều chưa, nếu không được thì ở đây đợi, tôi sẽ đưa họ về." "Không, tôi muốn đi cùng anh." Vừa thở dốc, vừa yếu ớt nói một câu, Ngô Tà vẫn kiên trì, phải vào Kim Tự Tháp, cùng Hứa Thành đưa họ về.

Hứa Thành gật đầu, tên nhóc này có chút cá tính, sải bước dài trực tiếp đi vào con đường đó.

Không khí lan tỏa mùi máu tanh càng thêm nồng nặc, phảng phất che lấp toàn bộ nơi này, từng xác chết xuất hiện trước mặt anh, thịt da chia lìa.

Mũi tên được bắn ra từ tường bằng một phương thức đặc biệt, năng lượng khổng lồ chứa trong đó, một người bình thường không thể chịu đựng được.

Anh có thể chắc chắn phía sau có một cụm cơ quan mạnh mẽ, vì vậy mới có thể chỉ huy nhiều mũi tên như vậy, nếu có cơ hội nhất định phải đi nghiên cứu một phen.

"Một." Hứa Thành thầm đếm số, đồng thời ghi nhớ tướng mạo,

mỗi khi đi qua một người sẽ âm thầm đếm.

"Hai." "Anh đang làm gì vậy." "Xem xem tổng cộng có bao nhiêu người, nhớ lúc đó vào, hẳn là có 15 người." "Ba." … "Mười bốn." Hứa Thành cười lạnh, không ngờ La Mục đủ lanh lợi, đã trốn thoát khỏi đây, gã này thông minh hơn tưởng tượng nhiều, lần này sẽ không dễ dàng rời khỏi đây.

"Thiếu La Mục." "Hắn không có ở đây." Cậu ta nhíu mày, gật đầu, đi đến bên cạnh đống xác chết, đống xác này chồng lên nhau như những con chó nằm chồng lên nhau, nhìn khoảng trống bên cạnh có thể chứa một người đứng, hẳn là gã đó đã trốn ở giữa đống xác chết này, vì vậy mới có thể sống sót.

Gã đó thông minh, cũng đủ tàn nhẫn, không ngờ lại dùng anh em của mình làm thành một pháo đài, vì vậy mới có thể đổi lấy sự sống, thật đáng cười.

"Hắn là hắn đứng ở chỗ này, dùng những bức tường này và cơ thể của anh em để che chắn, vì vậy mới có thể thoát khỏi đây." "Thật quá đáng ghét, không ngờ gã này lại tàn nhẫn như vậy, vì để sống sót mà dùng họ làm bia đỡ đạn, chẳng lẽ hắn không biết, những người đã theo hắn lâu năm đều là anh em của hắn sao?" "Đương nhiên là biết, nhưng vì sinh tồn không còn cách nào khác, có lẽ đây chính là thủ đoạn để trở thành rắn đầu đàn ở đây, đi thôi, tiếp tục đi về phía trước, mũi tên ở đây đã dùng hết rồi, sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa." Ngô Tà trong lòng vô cùng tức giận, lồng ngực cứ đập thình thịch, nhưng lại không thể làm gì được, đợi sau khi tìm thấy gã đó, nhất định phải cho hắn một trận.

Hứa Thành chạm vào dấu hiệu ngầm trên đó, cứ đi về phía trước, thông qua dấu hiệu này hắn có thể tìm được Muộn Du Bình.

Chương 354

Ngô Tà đột nhiên cảm thấy một cơn gió lạnh thổi qua khiến cơ thể lạnh buốt, vuốt ve cánh tay nhìn xung quanh, đột nhiên như nghe thấy âm thanh, âm thanh này có sức xuyên thấu, không ngừng xuyên qua màng nhĩ của cậu ta.

Cậu ta khẽ ngoáy tai, nhưng vẫn cảm thấy âm thanh đó vẫn còn bên tai, vội vàng kéo Hứa Thành lại, ánh mắt dán chặt vào anh.

Cậu ta như muốn mở miệng, nhưng lại không dám chắc chắn, không biết nên diễn tả với Hứa Thành như thế nào.

“Sao vậy?

Cậu nghe thấy một âm thanh gì đó à.” “Đúng, tôi nghe thấy một âm thanh, chẳng lẽ anh cũng nghe thấy, là âm thanh gì?

Tại sao cứ vang vọng bên tai tôi.” “Là tiếng gào thét lúc nãy, cũng là âm thanh mà họ để lại trước khi chết.” “Trời, cũng được à, không ngờ âm thanh hoảng loạn trước khi chết lại còn lưu lại ở đây, chẳng lẽ ở đây có chức năng ghi âm, có thể lưu lại toàn bộ âm thanh, làm kỷ niệm cho cái chết.” Người xưa thật quá đỉnh, vừa có thể thiết kế chức năng mạnh mẽ, đồ vật ở đây lại có chức năng ghi âm, thật khiến người ta khó tin, Ngô Tà cũng không biết nên nói gì.

Cậu ta muốn quay lại khám phá xem ở đó đã xảy ra chuyện gì, cũng muốn biết sự mạnh mẽ của những người này.

Mặc dù thời đó khá lạc hậu, nhưng trí tuệ vô tận, có thể thiết kế ra cơ quan như vậy quả thực không đơn giản.

Dấu hiệu ngầm ở đây đột nhiên biến mất, xem ra Muộn Du Bình đã biến mất ở đây.

Chỗ này vừa hay xuất hiện một ngã ba, chỉ không biết đi về hướng nào.

Có thể một hướng là Muộn Du Bình, một hướng là Sa Đặc.

Một bước chân đi xuống có thể là trời và đất khác biệt, Hứa Thành cũng đang do dự ở đây, nhưng lại không thể đưa ra quyết định.

"Sao không đi." "Dấu hiệu ngầm đã biến mất ở đây, một con đường hẳn sẽ đến chỗ Muộn Du Bình và Bàn Tử, con đường còn lại hẳn là của Sa Đặc, bây giờ chúng ta phải cẩn thận đưa ra quyết định, có thể chúng ta sẽ phải chia đường." Ngô Tà gãi đầu, vô cùng bực bội, xác suất 50%, dù chọn thế nào vẫn vậy, thôi thì cứ chọn đại một con đường đi, chỉ có thể xem trời sắp đặt.

Thôi đừng băn khoăn nữa, đi một con đường bất kể thế nào, tôi tin ít nhất họ cũng bình an, chúng ta nhất định sẽ gặp lại nhau." Ngô Tà củng cố niềm tin, chạy về phía trước.

Lúc này không thể do dự nữa, phải nhanh chóng hội hợp với Bàn Tử.

Lối đi trước mặt vô cùng chật hẹp, chỉ đủ cho một người đi qua.

Hứa Thành hết sức cảnh giác đi ở phía trước, dùng đinh ba mở đường.

Anh lấy dùi cui điện đã chuẩn bị sẵn từ trong hệ thống ra.

Khoảnh khắc bật lên, cả lối đi được chiếu sáng trưng.

Vách đá trông như được hình thành tự nhiên, không có bất kỳ dấu vết điêu khắc nào.

Việc một vật như vậy xuất hiện ở đây thật sự khiến người ta cảm thấy khó tin.

Người ta thường nghĩ rằng mọi thứ trong kim tự tháp đều do con

người tạo ra, phải trải qua hành trình dài và nỗ lực to lớn mới có thể xây dựng một lăng mộ như vậy.

Mặc dù vách đá trông có vẻ tự nhiên, nhưng thực chất cũng đã được cải tạo sau này.

Dù nơi này vô cùng chật hẹp, nhưng không có bất kỳ sự cố nào xảy ra.

Họ men theo vách đá, từng chút một tiến vào trong, cảm giác xung quanh yên tĩnh lạ thường.

Ngô Tà luôn đi sát phía sau, ánh mắt lộ vẻ lo lắng, đồng thời cũng lo cho Bàn Tử.

Bàn Tử ở rất gần, chỉ cách một vách đá.

Một bức tường đá đã ngăn cách hai người, khiến những người quen thuộc không thể gặp mặt. … Sau khi ra khỏi ngôi mộ nhỏ đó, họ đi thẳng theo một lối đi.

Con đường này thực sự rất dài, Bàn Tử cảm thấy chân mình sắp rụng rời.

Anh ngẩng đầu nhìn Muộn Du Bình phía trước, uể oải đuổi theo. "Này, không thể đợi một chút à, không thấy Bàn gia tôi hết hơi rồi sao?" Muộn Du Bình đặt một ngón tay lên môi, ra hiệu cho Bàn Tử im miệng ngay lập tức.

Anh luôn cảm thấy nơi này có gì đó rất kỳ quái, không biết cảm giác này từ đâu ra, nhưng bản tính anh rất nhạy bén, chỉ cần có một tia nguy hiểm cũng có thể đoán trước được.

Nơi này cho anh cảm giác rất quen thuộc, dường như đã từng đến, không rõ là trong mơ hay hiện thực, nhưng lại có một chút chắc chắn mơ hồ.

Bàn Tử há miệng, không biết nên nói gì, chỉ đành trợn mắt nhìn xung quanh.

Anh cảm thấy nơi này vô cùng âm u, chỉ có thể ngoan ngoãn đi theo sau Muộn Du Bình.

Xung quanh chẳng có gì xảy ra cả, chắc gã này chỉ dọa người thôi.

Anh biết Muộn Du Bình cũng không hiểu gì về nơi này, nên mới nói nó âm u như vậy.

Trong lòng anh vô cùng khinh thường, bước chân chậm lại, thong dong đi tới.

Đột nhiên, một luồng gió lạnh thổi qua, có thứ gì đó va vào nhau phát ra tiếng leng keng.

Âm thanh vô cùng trong trẻo, lan tỏa trong hang động, không ngừng vang vọng, tựa như một bản nhạc tự nhiên, lại giống như khúc nhạc do người Ai Cập cổ đại tấu lên.

Muộn Du Bình dừng bước, vểnh tai lắng nghe.

Lòng anh không ngừng chấn động, âm thanh này khiến cảm giác càng thêm chân thực.

Anh chắc chắn đã nghe thấy âm thanh đó, không biết ở đâu, nhưng luôn cảm thấy nó ở ngay bên tai.

Không nói một lời, anh tăng tốc, điên cuồng lao về phía trước, mũi chân điểm nhẹ, cả người bay ra ngoài.

Chương 355

Bàn Tử giơ tay lên, không ngừng gọi lớn, nhưng người phía trước hoàn toàn không có ý định đáp lại, cứ thế biến mất khỏi tầm mắt anh.

Trong lúc bất lực, anh đột nhiên cảm thấy có người tấn công từ sau lưng.

Vừa quay người, anh chỉ kịp thấy một bóng người, sau đó hai mắt trợn ngược rồi ngất đi.

La Mục xuất hiện sau lưng anh, khóe miệng nhếch lên một nụ cười quỷ dị.

Xem ra vận may của hắn không tệ, không ngờ lại gặp được người ở đây.

Nhìn Bàn Tử, khóe miệng hắn nở nụ cười âm hiểm, hắn kéo Bàn Tử sang một bên, rồi cẩn thận đi theo.

Bây giờ chỉ có một mình, hắn không thể để lộ bí mật cuối cùng, phải cẩn thận quan sát, xem anh em của mình rốt cuộc ở đâu, cũng phải biết động tĩnh tiếp theo của họ.

Bước chân của hắn rất nhẹ, tựa như bóng ma, chậm rãi đi về phía trước, rồi bị cảnh tượng trước mắt làm cho sững sờ.

Nơi này trở nên đặc biệt rộng lớn, như thể nối liền với bầu trời.

Chỉ thấy từng sợi dây thừng rủ xuống, ở đầu cuối lại treo một chiếc chuông lưỡi.

Chuông lưỡi là nhạc cụ cổ đại, loại nhạc cụ này đã xuất hiện từ rất lâu, đại diện cho một sự phát triển của lịch sử, tiếp nối không ngừng, cuối cùng được chế thành các loại nhạc cụ có hình dạng khác.

Việc chúng xuất hiện với quy mô lớn như vậy khiến người ta vô cùng kinh ngạc.

Hắn chậm rãi đi qua, ánh mắt luôn mang vẻ khó tin, bị cảnh tượng trước mắt làm cho sững sờ.

Muộn Du Bình đứng ở chính giữa, nhìn chằm chằm cảnh tượng trước mặt, trên mặt không có bất kỳ biểu cảm nào.

Hắc Kim Cổ Đao được nắm chặt trong tay, ánh mắt luôn mang một tia trầm tư. "Trời ơi, không ngờ ở đây lại có nhiều chuông lưỡi như vậy, thật khó tin.

Chẳng lẽ đây là nơi khởi nguồn của nhạc cụ Ai Cập, nên mới có nhiều nhạc cụ đến thế sao?" Phải biết rằng, chuông lưỡi cổ đại nếu mang ra ngoài thì giá trị liên thành, e rằng rất nhiều nhà khảo cổ học đều muốn có được thứ này, chưa kể đến những nhà sưu tập, bởi nó đại diện cho một sự kế thừa lịch sử. "Lần này sắp phát tài rồi." Ánh mắt La Mục tỏa ra tia sáng.

Vẻ mặt hắn lộ ra khiến người ta cảm thấy ghê tởm.

Hắn đắm chìm trong niềm vui sướng, không thể tự thoát ra, ánh mắt cứ dán chặt vào những nhạc cụ trước mặt.

Hắn từ từ giơ tay lên, chạm vào chiếc chuông lưỡi.

Muộn Du Bình đột nhiên quay người, hét lớn một tiếng, nhưng tất cả đã quá muộn, tên khốn này đã tự tìm đường chết khi chạm vào những chiếc chuông lưỡi đó. "Dừng tay!" Gương mặt bình tĩnh của anh cuối cùng cũng xuất hiện một tia hoảng sợ.

Một sự thay đổi hiếm thấy, nhưng lúc này lại hiện rõ, trên mặt anh lộ ra vẻ sợ hãi nhè nhẹ. "Xì xì xì..." Âm thanh từ bốn phương tám hướng truyền đến, sau đó từng con khỉ trợn to mắt từ trên trời lao xuống.

Thân thể chúng vô cùng linh hoạt, không ngừng nhún nhảy.

Mắt của những con khỉ này lại có màu tím nhạt, một màu sắc vô cùng lộng lẫy, dường như chỉ cần nhìn một cái là có thể khiến người ta sa vào sâu thẳm.

Trong sự quỷ dị lại ẩn chứa một sự linh hoạt, trong sự linh hoạt lại mang một vẻ lộng lẫy.

Chúng ngày càng nhiều, ngày càng hung hăng, lao thẳng về phía La Mục trước mặt, hai tay ấn chặt vai hắn, há miệng định nuốt chửng hắn.

Ánh mắt La Mục hiện lên vẻ mê man, e rằng lúc này hắn vẫn đang mơ mộng mình sắp phát tài, hoàn toàn không biết nguy hiểm đã cận kề.

Muộn Du Bình nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, lạnh lùng nhìn cảnh tượng trước mặt, đột nhiên lao về phía một con khỉ, giơ đao lên, chém mạnh xuống.

Con khỉ đột ngột quay người, nheo mắt, để lộ hàm răng trắng ởn.

Răng chúng vô cùng sắc bén như một lưỡi dao nhọn, có thể rạch nát da người trong nháy mắt.

Vẻ mặt nó vô cùng hung hãn, trợn mắt nhìn, thân thể cuộn tròn lại, sau đó bật mạnh khỏi mặt đất, cơ thể duỗi thẳng ra, đẩy Muộn Du Bình sang một bên.

Sức mạnh của con khỉ vô cùng lớn, hàm răng sắc nhọn lộ ra.

Đôi mắt màu tím xinh đẹp khiến người ta cảm thấy mê hoặc, khi đối mặt với nó, dường như ngay lập tức bị lún sâu vào một vũng lầy, trước mắt hiện ra đủ mọi ảo ảnh.

Muộn Du Bình biết đây không phải là thật, nhưng để khắc phục

sự khống chế này cần một sức lực rất lớn.

Anh khẽ lắc đầu, không để con khỉ khống chế, một chân đá vào bụng nó, cơ thể lộn một vòng, sau đó một đao xuyên qua lồng ngực nó.

Một con côn trùng chậm rãi bò ra từ lưỡi Hắc Kim Cổ Đao, nó vô cùng to lớn, trên thân phủ đầy lông lá.

Muộn Du Bình nhíu mày nhìn con côn trùng, không ngờ trong bụng nó lại có cổ trùng.

Xem ra con khỉ này đã hoàn toàn bị loại cổ này khống chế, trở thành hầu cổ. "Hầu cổ." Thứ này chỉ từng thấy trong lịch sử, không ngờ lại thực sự tồn tại.

Con khỉ đó mất đi sinh khí, cổ trùng không còn nơi nương tựa, chỉ có thể tìm kiếm vật chủ mới, chỉ cần có sinh mệnh là có thể trở thành vật chủ.

Con côn trùng xòe đôi cánh từ hai bên, bay lên không trung, ánh mắt dán chặt vào Muộn Du Bình trước mặt, coi anh là mục tiêu, nhất định phải chiếm lấy anh.

Anh lùi lại một bước, lập tức rạch một đường vào lòng bàn tay, máu tươi phun ra, không ngừng lan tỏa trong không khí.

Chương 356

Cả hang động tràn ngập mùi máu tươi.

Khi hầu cổ thấy mùi vị này, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi, lập tức né tránh.

Không ngờ nó lại sợ Huyết Kỳ Lân trên người mình, Muộn Du Bình vì thế mà trở nên vui vẻ hơn.

Anh quay lại nhìn La Mục đang nằm đó, lúc này hai mắt hắn đờ đẫn, vẫn còn trong mộng cảnh.

Chuông lưỡi vẫn đang khẽ lay động, không ngừng phát ra âm thanh, khiến cả hang động trở nên quỷ dị hơn, như thể trời đất đang đảo lộn.

Muộn Du Bình đứng ở chính giữa, quan sát xung quanh, ánh mắt lóe lên một tia sáng, sau đó tiến về phía trước, kéo gã đó dậy, đặt trước ngực mình.

Nếu có bất kỳ mối đe dọa nào, có thể dùng hắn để cản trở một phen. "Phát tài rồi, phát tài rồi, sắp phát tài rồi." "Tỉnh lại đi, đây không phải là vận may của ngươi, mà là khởi đầu của sự xui xẻo.

Tên khốn nhà ngươi lại dám chạm vào chiếc chuông lưỡi đó, có biết sẽ gây ra bao nhiêu phiền phức cho người khác không?" Muộn Du Bình nghiến răng nghiến lợi, nhưng ánh mắt vẫn mang vẻ đề phòng.

Anh đột nhiên phát hiện Bàn Tử đã biến mất, e rằng cũng do gã này gây ra.

Bây giờ phải tìm Bàn Tử, phải để La Mục tỉnh lại, như vậy mới biết được tung tích của Bàn Tử, nếu không Bàn Tử có thể gặp nguy hiểm.

Một khi đám côn trùng tấn công, Bàn Tử hoàn toàn không có sức chống cự.

Anh đặt lòng bàn tay lên miệng La Mục, để máu Kỳ Lân chảy vào cổ họng hắn.

La Mục từ từ quay trái quay phải, mê mang nhìn xung quanh, lúc này mới cảm thấy cơ thể mình đặc biệt mệt mỏi, như thể bị ai đó chiếm đoạt. "Rốt cuộc có chuyện gì?

Tại sao lại xảy ra chuyện này?

Tôi đang làm gì vậy?" "Ngươi bị mê hoặc rồi, chỉ biết sắp phát tài, nếu không phải vì lòng tham chết tiệt của ngươi, thấy mấy cái chuông lưỡi đó thì đã không xảy ra chuyện này." "Phải biết rằng những thứ đó đều là bảo bối, một khi mang ra ngoài, giá trị liên thành đó." La Mục vẫn không sợ chết, muốn chạm vào chúng, bây giờ trong mắt hắn ngoài tiền ra không còn gì khác.

Mạng sống có lẽ cũng không quan trọng.

Hắn điên cuồng lao về phía trước, dùng sức giật xuống một chiếc chuông lưỡi, nắm chặt trong lòng bàn tay, khóe miệng nở nụ cười, như thể thực sự đã phát tài.

Sắc mặt Muộn Du Bình trở nên vô cùng khó coi, kinh ngạc nhìn chằm chằm gã này, đúng là đang tìm chết.

Chuông lưỡi lại một lần nữa rung lên, gần như tất cả đều quấn vào nhau, từ từ kết hợp thành một chiếc chuông lưỡi khổng lồ, tiếng leng keng không ngừng vang lên, đến cả vách đá xung quanh cũng rung chuyển.

Âm thanh ngày càng lớn, đầu óc đau nhức, cảm giác trước mắt cứ quay cuồng.

Tư duy như bị khống chế, Muộn Du Bình không biết đầu mình bị

làm sao, nhưng anh biết chắc chắn có chuyện không hay sắp xảy ra.

Anh đứng thẳng người, tay luôn cầm Hắc Kim Cổ Đao, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước, chỉ thấy từng lớp từng lớp khỉ từ xa lao tới.

Số lượng khỉ vô tận, lớn nhỏ tụ tập lại một chỗ, vây kín xung quanh, con nào con nấy đều rất hung dữ, để lộ hàm răng trắng ởn, lạnh lùng nhìn mọi thứ trước mặt.

Đột nhiên chúng há miệng, kêu chi chi, như thể đang giao tiếp.

Khoảnh khắc âm thanh ngừng lại, chúng đồng loạt tấn công, lao nhanh về phía người trước mặt.

La Mục lúc này đã chết sững, đứng đó như một khúc gỗ, nhưng trong tay vẫn nắm chặt chiến lợi phẩm vừa lấy được.

Khoảnh khắc lũ khỉ lao tới, hắn vội vàng kéo Muộn Du Bình, để anh che chắn trước ngực mình, còn mình thì trốn sau lưng anh như một đứa trẻ.

Lũ khỉ như đã thành tinh, lại có thể giao tiếp bằng biểu cảm, ngay lập tức nhấn chìm đám người. "BÙM!" Muộn Du Bình giơ Hắc Kim Cổ Đao trong tay, không chút do dự chém về phía lũ khỉ.

Máu tươi từ không trung chảy xuống, từng con côn trùng đen kịt từ trong thân thể chúng bò ra.

Những con côn trùng này như được tịnh hóa, nhanh chóng mọc ra đôi cánh, không ngừng bay lượn trên không.

Vỏ ngoài cứng rắn cộng thêm cái miệng nhọn hoắt khiến người ta cảm thấy vô cùng kinh hãi. "Mẹ kiếp, đây là cái quỷ gì vậy?

Lại có cả côn trùng mọc cánh như thế này." "Ngươi có biết mình vừa làm gì không?

Lại dám chạm vào những thứ đó, chúng có kịch độc, một khi bị

chạm phải, sẽ trở thành con rối của nó." La Mục kinh hãi trợn to mắt, hắn chưa từng nghe nói đến những điều này.

Mắt hắn đảo quanh, đột nhiên một chân đá vào người Muộn Du Bình, rồi chạy trốn sang một hướng khác.

Cơ thể Muộn Du Bình mất kiểm soát, suýt nữa va phải đám côn trùng đang bay tới.

May mà anh kịp thời rạch ngón tay, máu tươi lập tức chảy ra.

Khi máu Kỳ Lân chạm vào những con côn trùng này, chúng liền bị đẩy lùi, anh an toàn đáp xuống đất.

Ánh mắt anh dán chặt vào xung quanh, biết rằng mình cuối cùng cũng an toàn.

Anh thu lại ánh nhìn sâu thẳm, đi về phía lối đi bí mật kia.

Nơi này là hang rồng miệng hổ, một khi chạm vào những chiếc chuông lưỡi đó, lũ côn trùng sẽ lại xuất hiện.

Những chiếc chuông lưỡi quấn vào nhau lại từ từ trở về vị trí cũ, không biết chúng trở về như thế nào, cũng rất kỳ lạ.

Chương 357

Nhưng bây giờ Muộn Du Bình không có thời gian nghiên cứu những thứ đó, lập tức ra khỏi hang động.

Tim anh đập thình thịch, vẫn còn sợ hãi.

Không ngờ trong kim tự tháp lại có thứ này, trăm năm khó gặp.

Anh lập tức tìm Bàn Tử, nhớ rằng vừa rồi đã chia tay ở đây.

La Mục sớm đã không thấy tung tích, hắn đi ra từ một lối khác, không biết sẽ gặp phải cảnh tượng gì.

Trong tay hắn vẫn cầm chiếc chuông lưỡi đó, chắc chắn sẽ gặp phải boss lớn hơn.

Lòng anh trở nên vô cùng yên tĩnh, không một chút âm thanh, như thể trước một cơn bão sắp ập đến, Muộn Du Bình không dám lơ là một khắc nào.

Cuối cùng anh cũng nhìn thấy bóng người phía trước, liền chạy nhanh tới.

Nằm trên mặt đất ngoài Bàn Tử còn có thể là ai.

Gã này ngủ vô cùng say sưa, mắt nhắm nghiền, khóe miệng còn chảy nước miếng.

Muộn Du Bình tức giận nhíu mày, từ từ ngồi xổm xuống, đưa tay ra, vỗ nhẹ vào miệng Bàn Tử. "Bốp bốp bốp..." Bàn Tử hoàn toàn không có phản ứng, chỉ khó chịu nhíu mày.

Khó khăn lắm mới ngủ được, rốt cuộc là ai đang phá giấc mộng đẹp của anh.

Hai tay anh ôm chặt vào nhau, vẻ mặt vô cùng thỏa mãn, khóe

miệng hơi nhếch lên như một đứa trẻ.

Cả người gần như dán vào tảng đá, để lại bóng lưng cho Muộn Du Bình.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Muộn Du Bình thực sự bất lực, chỉ có thể lấy một chai nước từ trong người ra, mở nắp rồi dội lên đầu Bàn Tử. "Ào ào ào..." Nước nhanh chóng chảy xuống, toàn bộ đổ lên mặt Bàn Tử. "Ưm." Bàn Tử không ngừng giãy giụa, tay chân gần như hoạt động nhịp nhàng như một cỗ máy, giống như một con vịt cạn đang vùng vẫy trong ao nước, không hề ngừng lại. "Này, ai đấy?" Anh ngơ ngác mở mắt, nhìn về phía trước, lúc này mới thấy một khuôn mặt phóng đại.

Mặt Bàn Tử xị xuống, hung hăng lườm Muộn Du Bình một cái.

Dám phá giấc mộng đẹp của anh.

Trong mơ anh đã gặp được xác ướp đó, ôm vào lòng, định mang ra ngoài, không ngờ bị làm phiền như vậy, giấc mộng đẹp tan tành.

Gã này đến thật đúng lúc, không thể đợi một lát được sao?

Ít ra cũng để anh ôm xác ướp về nhà đã chứ.

Giấc mơ phát tài bị phá tan, trong lòng sao có thể vui được.

Lườm một cái đã là nhẹ rồi, nếu không nhất định đã cho ăn một trận đấm đá. "Gã này đến thật đúng lúc, không thể chậm một chút được à?

Bàn gia vừa mới mơ thấy một xác ướp, ôm vào lòng rồi, định mang đi, không ngờ bị ngươi làm phiền, tất cả đều tan vỡ." "Mơ cuối cùng cũng chỉ là mơ, mãi mãi không thành hiện thực.

Ngươi có nhớ vì sao lại ngủ ở đây không?" Một câu hỏi khiến Bàn Tử sững sờ.

Anh thực sự không có ấn tượng gì, chỉ nhớ hình như có người tấn công từ sau lưng, bây giờ sau gáy có chút đau.

Anh kéo áo, định nhìn vào cổ mình, nhưng vì quá béo nên không thể nhìn thấy, đành bỏ cuộc.

Nhưng trong lòng anh đã có một người tình nghi, ngoài La Mục ra còn có thể là ai.

Tên đó thật quá đáng, lại dám tấn công anh, gan hắn chắc to lắm.

Anh tức giận đứng dậy, mắt trợn to như mắt bò, hai tay chống hông, thật muốn tìm La Mục đánh cho một trận. "Tên đó đâu rồi?

Mau gọi hắn ra đây cho tôi, nhất định phải lột da rút xương hắn, dám tấn công Bàn gia." "La Mục đã tấn công ngươi từ sau lưng, nên ngươi mới ngất ở đây." "Chứ sao nữa, Bàn gia tôi sao lại ở chỗ này được.

Phải biết bên trong có bảo bối, tôi sao lại lười biếng ở đây được, đều không thể nào.

Ngoài ngươi ra, không ai dám tấn công tôi cả." Muộn Du Bình khẽ gật đầu, quả thực có khả năng là La Mục.

Nếu không bị những thứ bên trong hấp dẫn, e rằng gã đó sớm đã tấn công anh rồi.

Tham vọng của La Mục rất lớn, chỉ chăm chăm vào những bảo bối trong hang, hoàn toàn không quan tâm đến mạng sống của mình. "Đúng rồi, ngươi đã gặp gì ở trong đó?" "Chuông lưỡi." "Cái gì, bên trong lại có chuông lưỡi à." Mắt Bàn Tử sáng rực lên, có chút không dám tin.

Không ngờ bên trong lại có thứ đó, chẳng qua chỉ là một loại nhạc cụ cổ đại, thực ra nếu nói về giá trị, không bằng những xác ướp kia.

Anh nghiêng đầu suy nghĩ, chẳng lẽ pharaoh ở đây là một người yêu âm nhạc, nên mới mang thứ này vào lăng mộ làm đồ tùy táng, thật có nhã hứng.

Nhưng dù sao đi nữa, thứ đó cũng ghi lại một phần lịch sử, chỉ cần mang ra ngoài, thực ra cũng có chút giá trị khảo cổ.

Anh vội vàng lục lọi quần áo của Muộn Du Bình, nhưng bên trong chẳng có gì lấp lánh cả.

Chương 358

Gã này cũng thật không biết hàng, mỗi ngày đều ủ rũ, hoàn toàn không quan tâm đến những thứ đó.

Không thể lấy ra một hai cái sao, như vậy cũng có thể kiếm được một khoản nhỏ. "Lấy ra đi, tôi biết anh chắc chắn có giấu." Muộn Du Bình khó hiểu nhìn Bàn Tử, mắt anh rất trong, hoàn toàn không có gì giấu giếm. "Cái gì?" "Đương nhiên là chuông lưỡi rồi." "Tôi không hề mang ra, thứ đó có nguy hiểm, một khi chạm vào chắc chắn sẽ chết, ngươi muốn không?" "Lại nguy hiểm như vậy sao?

Thôi bỏ đi, Bàn gia tôi là người quý mạng sống." "Nếu ngươi muốn, La Mục đã lấy một cái, chỉ cần tìm hắn là có thể lấy được thứ ngươi muốn." "Hắn lấy được, sao ngươi lại không lấy được, không phải có nguy hiểm sao?" Bàn Tử thực sự không hiểu, nhất định là Muộn Du Bình đã giấu đi, nên mới không lấy ra.

Nếu không thích thì lấy ra tặng anh cũng được mà, gã này đúng là lãng phí một cơ hội tốt.

Nhắc đến La Mục, anh nghiến răng nghiến lợi.

Bàn gia cả đời này quyết không đội trời chung với hắn, chỉ cần tìm được nhất định phải lột da rút xương, để hắn biết trên đời này có một loại đau đớn, là nỗi đau mà Bàn gia mang lại cho hắn. "Kèn kẹt." Anh nghiến chặt răng, phát ra âm thanh, nhanh chóng đi về phía cửa hang phía trước.

Lúc bị ngất, anh nhớ là đã đi về hướng này.

Ánh mắt Muộn Du Bình vẫn bình thản, khi chân anh vừa định bước vào, một giọng nói đã ngăn lại. "Bên trong có cổ trùng, một khi bị tấn công, sẽ trở thành con rối của nó, mãi mãi không thể quay lại

được nữa, ngươi có muốn đi không?" "A." Bàn Tử nhanh chóng rụt chân lại, sau đó lùi ra xa cửa hang chục mét, chậm rãi ngậm miệng lại, có chút xấu hổ.

Nếu nơi đó có thứ đáng sợ như vậy, anh sao lại tự mình lao vào nguy hiểm chứ.

Gã này cũng không nói sớm, suýt nữa đã bước vào hang, thật không tử tế. "Này, ngươi có thể nói hết câu được không, tại sao lúc nào cũng nói nửa vời, xem ra ngươi đang cố tình đối phó với Bàn gia ta, tức chết đi được." "Đi thôi." Muộn Du Bình không trả lời, quay người đi thẳng về phía trước.

Bàn Tử nhìn bóng lưng anh, tức mà không làm gì được.

Gã này lúc nào cũng khiến người ta bực mình như vậy, nói một tràng dài trước mặt hắn, hắn cũng không thèm đáp lại một câu.

Anh tiếc nuối nhìn lại cửa hang, chỉ có thể nhanh chóng đuổi theo Muộn Du Bình, chỉ có đi theo gã này mới an toàn.

Muộn Du Bình quan sát hang đá này, nơi đây rõ ràng rộng rãi hơn lúc nãy.

Họ đi thẳng theo một con đường, vẫn không thấy điểm cuối.

Không ai biết con đường này rốt cuộc dẫn đến đâu, tay nắm chặt thành quyền, trong lòng có chút run sợ, không ai có chút manh mối nào.

Con sông ngầm đó vẫn chưa được phát hiện ở đây, không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào của dòng sông chảy, không biết con sông đó rốt cuộc ở nơi nào.

Lão già kia từng nói, con sông đó xuyên suốt toàn bộ lòng đất, ở dưới toàn bộ lăng mộ, gần như đều sẽ có một con sông.

Nơi này ở trong lăng mộ, chẳng lẽ đã đi chệch hướng, nên mới

không nghe thấy tiếng sông ngầm chảy.

Trong lòng Muộn Du Bình có rất nhiều nghi vấn, nhưng lại cảm thấy nơi này vô cùng quen thuộc, như đã từng đến.

Anh giơ tay lên, dừng lại tại chỗ, đột nhiên áp sát người vào vách đá, cẩn thận lắng nghe động tĩnh.

Đột nhiên một tiếng bước chân rất nhẹ truyền vào tai anh, như thể có người đang đi ở bức tường bên cạnh. "Nghe gì thế?

Gã này thật kỳ quặc, mau đi thôi." "Im miệng, nghe cho kỹ." Bàn Tử đảo mắt một vòng.

Lời anh chưa nói xong đã bị gã này cắt ngang.

Anh bất đắc dĩ áp người vào vách đá, lắng nghe động tĩnh bên kia.

Trời ạ, lại có tiếng bước chân, chẳng lẽ bên kia cũng có một nhóm người vào lăng mộ giống mình, có phải là Thiên Chân và Hứa Thành không?

Anh dùng tay phải vỗ mạnh vào tường, âm thanh đủ lớn, chắc chắn có thể kinh động người bên kia.

Anh thực sự rất kích động, cả trái tim đập thình thịch. "Bên kia có phải là Thiên Chân và Hứa Thành không?" Không ngờ chúng ta chỉ cách nhau một bức tường.

Vừa rồi đi mãi mà không phát hiện, gã này tuy có chút trầm mặc, nhưng cũng có chút tác dụng.

Muộn Du Bình hoàn toàn không để ý đến anh.

Gã này là một kẻ lắm lời, anh sớm đã hiểu rõ.

Nhưng anh cũng khá tò mò, người đối diện rốt cuộc là ai?

Hóa ra chỉ cách nhau một bức tường, khoảng cách gần đến vậy.

Bàn Tử tìm kiếm xung quanh, cuối cùng thấy một tảng đá, dùng sức bê lên khỏi mặt đất, quay về chỗ cũ, dùng đá không ngừng gõ vào vách tường.

Âm thanh trở nên đặc biệt trầm đục, cuối cùng cũng kinh động đến Ngô Tà.

Ngô Tà khẽ nhíu mày, cảm thấy âm thanh đặc biệt lộn xộn, vội vàng kéo Hứa Thành lại, sau đó dựa vào vách tường.

Hai người nhìn nhau, đồng thời nghe thấy một âm thanh, liền đáp lại đối phương.

Họ dùng sức gõ vào vách tường, âm thanh gần như hòa vào nhau.

Chương 359

"Có phải là Bàn Tử không?" "Chắc vậy rồi.

Không ngờ chúng ta chỉ cách nhau một bức tường, cứ đi vòng vòng ở đây mãi." Hứa Thành lập tức lấy công cụ chuyên nghiệp từ hệ thống ra, nhìn Ngô Tà một cái, bảo cậu tránh sang một bên.

Hai tay anh nắm chặt công cụ, lập tức đục một lỗ.

Chỉ cần hai bên thông nhau, anh phải xem đối phương là ai.

Nếu là Bàn Tử thì quá tốt rồi, nhưng nếu là La Mục đã bỏ trốn trước đó, lần này nhất định phải để hắn chết trong hang động này.

Muộn Du Bình nghe thấy động tĩnh, vội vàng kéo Bàn Tử ra, yên tĩnh đi sang một bên, ánh mắt dán chặt vào chỗ đó.

Khóe miệng anh nở một nụ cười, anh biết đối phương là ai, bình tĩnh chờ đợi, không bao lâu nữa là có thể gặp mặt.

Bàn Tử cứ đi đi lại lại trong mộ đạo, bóng dáng không ngừng loanh quanh.

Khi cái lỗ xuất hiện, cuối cùng họ cũng đã kết nối được với nhau. "Thiên Chân phải không?" "Bàn Tử, tôi nghe thấy giọng anh rồi." "Tốt quá, tốt quá rồi, thật sự là cậu.

Tôi còn tưởng là người khác, mau làm cái lỗ to ra, lúc đó chúng ta có thể gặp nhau rồi." Bàn Tử kích động đến mức sắp nhảy cẫng lên, cười hì hì nhìn vào cái lỗ, không ngừng nói chuyện với Ngô Tà ở đối diện.

Hứa Thành không hề dừng lại, không ngừng đào lỗ.

Khi cái lỗ đủ lớn, hai người chui qua, nhìn thấy Bàn Tử và Muộn

Du Bình đang đứng tại chỗ, kích động tiến lên ôm chầm lấy nhau. "Hai người lại ở ngay bên cạnh tôi, không ngờ chúng ta lại gần nhau đến thế, nhưng lại không phát hiện ra, ai mà biết chúng ta chỉ cách nhau một bức tường." "Thực ra tôi cũng không biết, chỉ cảm thấy đối diện có tiếng bước chân, nên mới nghe kỹ lại, xác định đúng là tiếng bước chân, nên tôi mới dùng âm thanh để kinh động các cậu." "Ui chao, tranh công với tôi à?

Nói nhiều thế, lời của Bàn gia tôi đều bị nói hết rồi, tiếp theo tôi biết nói gì đây?" Chẳng lẽ đây không phải công lao của anh sao?

Bàn Tử hung hăng lườm Muộn Du Bình trước mặt, gã này vốn không thích nói chuyện, nhưng lúc này lại cũng tranh công lao.

Mặc dù tức giận, nhưng công lao của mình đã bị người khác giành hết, bây giờ còn nói được gì nữa, chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Ngô Tà buồn cười lắc đầu, vội vàng tiến lên ôm lấy Bàn Tử, gã này cũng có lúc đáng yêu như vậy.

Tay cậu dùng sức ấn lên vai anh, cậu cũng rất phấn khích, lần này có thể thiếu được công lao của Bàn Tử sao. "Được rồi, không cần biết là ai, chúng ta cũng đã gặp nhau rồi.

Tôi cũng biết các anh đã nỗ lực rất nhiều.

À, các anh đã gặp phải chuyện gì?" "Lúc đầu tôi gặp một cái quan quách, bên trong có một cậu bé và một cô bé, thật đáng thương.

Khi còn nhỏ đã bị chọn, đưa vào lăng mộ để tùy táng, lúc đó cũng chỉ khoảng sáu bảy tuổi, bị giết rồi đặt vào trong lăng mộ thật.

Linh hồn của chúng vĩnh viễn không tiêu tan, cũng rất oán hận.

Cuối cùng Muộn Du Bình không biết đã dùng cách gì để an táng cho chúng." Ngô Tà cũng là một người mềm lòng, quả thực có chút đồng cảm, những đứa trẻ nhỏ như vậy lại bị đặt trong lăng mộ, thật

quá đáng thương.

Có những phương pháp mai táng người chết tầng tầng lớp lớp, đều sẽ có đồ tùy táng, đặc biệt là cách táng người sống đáng ghét nhất.

Những người này khi còn sống sẽ bị giết, để cùng pharaoh tiến vào lăng mộ.

Những đứa trẻ đó ban đầu không hiểu gì, ngây thơ hoạt bát, chỉ cảm thấy thế giới này thật tươi đẹp, nhưng có lẽ đến lúc chết mới cảm thấy sợ hãi.

Đều khiến người ta cảm thấy rợn tóc gáy.

May mà không sống ở thời đại đó, nếu không có lẽ cũng sẽ trở thành một món đồ tùy táng.

Bàn Tử lén nhìn Ngô Tà, gã này đúng là Thiên Chân quá mức.

Lịch sử mấy nghìn năm trước, không có cách nào bình luận, có lẽ đó là một phương thức tùy táng dưới bối cảnh thời đại đó.

Bây giờ đã trải qua nghìn năm, chỉ có thể cảm thấy tàn nhẫn.

Thời gian không thể quay ngược, những đứa trẻ đó đã bị đóng băng ở nơi này, vĩnh viễn không bao giờ rời đi được nữa. "Được rồi, đều chết cả nghìn năm rồi, không chừng đã luân hồi chuyển thế ở đây rồi.

Tôi có một chuyện muốn tiết lộ cho các cậu này, có biết ở đây có chuông lưỡi không?" "Thật sao?

Đó là một loại nhạc cụ của Ai Cập cổ đại, sao ở đây lại có loại nhạc cụ này?" "Ai mà biết được, không chừng pharaoh cũng là một người yêu âm nhạc, nên mới để lại rất nhiều nhạc cụ ở đây." Nói đến đây, Bàn Tử lại vô cùng tức giận.

Vẻ mặt sốt ruột của anh trông như một con gấu trúc, nhìn Muộn Du Bình trước mặt mà giận không dám nói, tuy có oán trách, nhưng cũng chỉ có thể nén trong lòng.

Hứa Thành cùng Muộn Du Bình đứng một bên, hai người không ngừng trao đổi.

Đối với chuông lưỡi, anh cũng khá hứng thú.

Thứ này được làm từ xương, trải qua bao nhiêu năm vẫn có thể giữ được hình dạng ban đầu, không thể không khiến người ta kinh ngạc. "Có thấy La Mục không?" "Thấy rồi, ở trong hang động đó đã thấy bóng dáng của hắn.

Hắn đã tấn công Bàn Tử, hiện giờ không rõ tung tích, nhưng trong tay hắn có cầm một chiếc chuông lưỡi." "Tôi biết mà, hai người chúng ta chắc chắn đã chọn con đường khác nhau.

Gã đó đã lợi dụng anh em của mình để sống sót." Hứa Thành kể lại đại khái những gì đã gặp phải, vô cùng kinh hiểm, nhưng được anh kể lại một cách rất bình thản, gần như lướt qua, không giải thích chi tiết, nhưng cũng có thể biết được, sự nguy hiểm bên trong nhất định rất ghê gớm.

Muộn Du Bình rất có nhịp điệu gật đầu, đối với La Mục anh không quan tâm, tiếp theo nên tiếp tục khám phá tòa kim tự tháp này.

Chương 360

Ánh mắt anh luôn nhìn về lối đi phía trước, điều khiến anh vẫn kỳ lạ chính là con sông ngầm.

Từ khi vào đây, con sông ngầm đó như đã biến mất, không để lại chút dấu vết nào. "Lão già đó từng nói về con sông ngầm, nó uốn lượn dưới toàn bộ lăng mộ, nhưng từ khi tôi vào đây lại không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào.

Nếu nó thực sự nằm dưới ngôi mộ cổ này, thì chắc chắn sẽ nghe thấy một chút âm thanh, dù chỉ một chút thôi, vì người ta sẽ phát hiện ra, nhưng bây giờ các cậu có phát hiện ra không, hoàn toàn không có." Hứa Thành sững sờ, anh chưa từng suy nghĩ đến điểm này.

Ánh mắt anh dán chặt vào Muộn Du Bình trước mặt, vấn đề anh đưa ra quả thực đáng để suy ngẫm.

Anh lập tức nằm xuống đất, cẩn thận lắng nghe, quả thực nơi này không có một chút âm thanh nào, con sông ngầm đó như đã bốc hơi khỏi nhân gian.

Như vậy chỉ có hai khả năng, một là con sông ngầm đi qua đây, sau đó thực sự bốc hơi, khả năng này hoàn toàn là do từ trường thay đổi.

Khả năng còn lại là họ hoàn toàn chưa tiếp cận trung tâm lăng mộ, chỉ loanh quanh ở khu vực xung quanh.

Rốt cuộc lăng mộ ở hướng nào?

Vẫn cần phải nghiên cứu, vì vậy bây giờ phải nhanh chóng rời khỏi đây, sau đó tiến về hướng chính xác.

Ngô Tà tiến lại gần, lúc này đang xoa cằm.

Trước đây cậu đã làm một số nghiên cứu, cảm thấy chỉ có một khả năng có thể giải thích được.

Cậu nheo mắt lại, trong đó lóe lên một tia sáng, vẻ mặt trở nên vô cùng nghiêm túc. "Có một khả năng là chúng ta hoàn toàn không ở trung tâm lăng mộ." "Mẹ kiếp, đi cả nửa ngày trời, hóa ra chúng ta chỉ đi vòng vòng, hoàn toàn không tiếp cận trung tâm lăng mộ, thật quá đáng ghét." Bàn Tử hung hăng vỗ vào đùi mình, thật khiến người ta tức chết.

Anh cứ nghĩ mình đang ở trung tâm, không ngờ lại chỉ loanh quanh ở khu vực rìa.

Ngôi mộ cổ này rốt cuộc lớn đến mức nào?

Bây giờ không thể xác định vị trí, chỉ biết đã bị người ta lừa.

Anh hung hăng đi về phía trước, nhất định phải khám phá bí mật của ngôi mộ cổ này, xem bên trong rốt cuộc cất giấu những gì.

Mọi người lập tức đuổi theo anh.

Gã này rất lỗ mãng, không biết lại gây ra họa gì đây.

Ngô Tà kéo Bàn Tử lại, ánh mắt mang một tia tức giận.

Gã này rốt cuộc đang làm gì vậy?

Lỡ như thực sự kích hoạt cơ quan, lúc đó tất cả đều phải chết ở đây. "Bàn Tử, anh có thể yên tĩnh một chút được không, đừng gây thêm phiền phức cho mọi người." "Tôi chỉ đặc biệt tức giận.

Chúng ta cứ đi đi lại lại, hóa ra chỉ đi vòng tròn tại chỗ.

Tôi phải nhanh chóng tìm ra lăng mộ đó, mang xác ướp về nhà tôi, để ở nhà tôi, ngày ngày làm bạn." "Im đi, đồ trong đây tôi một chút cũng không muốn, càng đừng nói đến chuyện để ở nhà tôi.

Anh không thấy lời nguyền trên bia đá sao?

Có thể nó là thật đó." "Lời nguyền?

Tôi không tin, chẳng qua chỉ là trò lừa bịp thôi.

Tôi vào đây mà không hề hấn gì, chẳng phải đã rõ ràng rồi sao?

Dựng một cái bia đá vớ vẩn để cản tôi vào thôi." Bàn Tử hoàn toàn không tin những lời nguyền đó, điên cuồng đi về phía trước.

Đột nhiên anh nhìn thấy một cánh cửa đá, dừng bước lại, ánh mắt dán chặt vào đó.

Chẳng lẽ lần này sắp phát tài rồi?

Anh nắm chặt lòng bàn tay, lập tức chạy như điên về phía trước, dùng sức đẩy cánh cửa đá trước mặt.

Chỉ nghe một tiếng "cạch", cửa đá đã mở ra.

Hứa Thành lập tức né sang một bên, sợ bên trong có cơ quan, lỡ như là nỏ như lúc nãy, có thể sẽ xuyên thủng lồng ngực mà chết.

Bàn Tử đúng là không hề dùng não suy nghĩ, lỡ như thực sự có thiết kế, thì tất cả đều phải chết ở đây.

May mà bên trong không có bất kỳ cơ quan nào, vô cùng yên tĩnh.

Họ nhìn nhau một cái, lập tức đi đến trước cửa đá.

Không ngờ bên trong lại là một phòng mộ độc lập.

Một phòng mộ đơn độc xuất hiện ở đây, chắc hẳn là phòng phụ của xác ướp. "Vào xem bên trong có gì." Ngô Tà gật đầu, đuổi theo Bàn Tử, nhìn gã này ngây ngốc đứng trước đống vàng bạc châu báu, ánh mắt cậu lộ vẻ bất mãn.

Anh ta cầm một thỏi vàng, nắm trong tay, sau đó lại đưa vào miệng cắn, không ngờ là vàng thật.

Mắt anh ta lập tức nheo lại, nếu mang hết những thứ này ra ngoài,

thì phát tài to rồi.

Ngô Tà cầm lấy những thỏi vàng trong tay anh ta, sau đó đặt sang một bên.

Chương 361

Những thứ này không liên quan gì đến họ, không thể động vào bất cứ thứ gì ở đây. "Lén lút lấy tiền của người khác là rất vô đạo đức, cẩn thận lời nguyền ở đây thực sự ứng nghiệm trên người anh đó." "Đi đi, cậu cũng chỉ có Thiên Chân thôi.

Cậu nghĩ có bao nhiêu kẻ trộm mộ không phải vì vàng bạc châu báu ở đây.

Cậu cũng rất ngây thơ, nghĩ rằng những thứ này đều là của nhà nước." "Đồ ở đây vốn là của nhà nước, chúng ta không thể động vào một phân một hào.

Lần này tôi chỉ đến để tìm thứ tôi cần tìm, những thứ khác đều không thể mang ra ngoài." Bàn Tử khinh thường nhếch mép, hoàn toàn không để ý đến Ngô Tà, trực tiếp nhét một thỏi vàng vào trong người.

Trộm không đi tay không, đạo lý này chẳng lẽ không hiểu sao, không thể phá quy củ của Bàn gia được.

Hứa Thành dùng đèn pin soi rọi mọi thứ xung quanh.

Đột nhiên một tiếng "phừng", lửa bùng lên chiếu sáng cả phòng phụ.

Diện tích ở đây không lớn lắm, nhưng được xây dựng rất hoàn mỹ, đến cả bích họa trên tường cũng sống động như thật.

Có thể thấy chủ nhân của lăng mộ cũng rất quan tâm đến người này.

Bên trong chỉ đặt một ít vàng bạc châu báu, nhưng lại không thấy chủ nhân của mộ đâu.

Khi trong lăng mộ Ai Cập xuất hiện phòng phụ như vậy, thì sẽ có

một chủ nhân mộ, nhưng ở đây lại không thấy, thật khiến người ta ngạc nhiên.

Mọi thứ không thể đánh đồng với nhau, có lẽ ở đây đã có sự thay đổi.

Để mê hoặc mọi người, nên mới đặt một ít vàng bạc châu báu.

Nhưng bích họa trên tường lại khiến người ta cảm thấy vô cùng bất ngờ, không khớp với mọi thứ ở đây. "Mau nhìn bích họa trên tường, các cậu có cảm thấy không, câu chuyện được kể trên đó chính là toàn bộ quá trình hạ táng sau khi người phụ nữ này qua đời." Mọi người vội vàng tụ tập lại, ánh mắt dán chặt vào bích họa trước mặt.

Sau khi quan sát kỹ, quả thực là toàn bộ quá trình hạ táng sau khi chủ nhân của ngôi mộ qua đời, cũng chính là chủ nhân sống trong phòng phụ này.

Nhưng ở đây không có bất kỳ quan tài nào, vậy người đó rốt cuộc ở đâu?

Chẳng lẽ vị trí khi pharaoh thật sự được hạ táng đã có sự thay đổi, nhưng bích họa trên tường lại không có bất kỳ thay đổi nào, vì không kịp, nên mới không tiến hành sửa đổi.

Ngoài cách giải thích này ra, chắc không còn khả năng nào khác.

Đây quả là một vấn đề nan giải từ ngàn xưa, không ai giải thích được.

Bàn Tử cầm kính lúp nghiên cứu một bên, tuy không hiểu những bức họa này, nhưng cũng nhìn ra một số vấn đề.

Thời gian xuất hiện trên đó quả thực không khớp với hiện tại, khiến người ta cảm thấy vô cùng khó hiểu, như thể có lỗi ở đâu đó, đặc biệt kỳ lạ.

Lập tức có một cảm giác rợn tóc gáy, Bàn Tử vội vàng quay người, ngoan ngoãn đứng một bên, lúc này cũng không dám manh động.

Mặt anh ta xị xuống, bây giờ vô cùng hối hận, sớm biết không vào hang động này, sẽ không gặp phải tình huống như vậy, không biết ở đây lại xảy ra chuyện gì. "Bàn Tử tôi trộm mộ bao nhiêu năm, chưa từng gặp tình huống như vậy, bây giờ thật là kỳ lạ." "Đúng vậy, người ta nói trong kim tự tháp tồn tại rất nhiều bí ẩn, cho đến nay vẫn không có cách nào xác định được.

Bây giờ xem ra quả không sai, một bức bích họa thôi cũng đã đáng để suy ngẫm." Ánh mắt Ngô Tà mang một tia tìm tòi, cậu lại đặc biệt vui vẻ.

Gặp được vấn đề khó như vậy, dường như đúng ý cậu.

Cậu thong dong đi lên phía trước, ánh mắt xen lẫn một chút thưởng thức mỹ vị.

Tay cậu vừa chạm vào vách tường, không ngờ vách tường lại chuyển động.

Mọi người lập tức lùi lại một bước, đặc biệt là Hứa Thành và Ngô Tà, sắc mặt đại biến, tưởng rằng lại là nổ.

Hai người nhìn nhau, ánh mắt mang một tia hoảng sợ.

Mỗi người kéo một người trốn vào một nơi có thể ẩn nấp.

Bức tường chuyển động, không ngừng phát ra tiếng động, như thể đang di chuyển.

Một tiếng động trong hang động trở nên vô cùng rõ ràng, vang vọng bên tai mọi người. "Rốt cuộc có chuyện gì vậy, thật hiếm thấy, bức tường đó lại có thể động.

Bàn gia tôi chưa từng thấy cảnh tượng như vậy, đừng kéo tôi, để tôi ra ngoài xem." "Anh không ngốc chứ, bây giờ ngoan ngoãn ở đây cho tôi.

Quên tôi đã nói với anh trước đó sao, bức tường đó sẽ động, sau đó bắn ra rất nhiều mũi tên nỏ, cho đến khi đồ bên trong dùng hết mới dừng lại.

Anh ra ngoài tìm chết à?" Ngô Tà gầm lên một tiếng, gã này thật lỗ mãng, lỡ như ra ngoài chắc chắn sẽ chết không có chỗ chôn.

Hứa Thành không nói gì, chỉ cẩn thận lắng nghe.

Anh luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

Âm thanh không giống như tiếng cơ quan bắn ra.

Anh từ từ đi ra, nhìn bức tường đang chuyển động.

Phía trên như phím đàn, không ngừng rung động có quy luật.

Chỉ thấy một dải dài nhô ra, một dải khác lõm xuống.

Chương 362

Bức tường lồi lõm không đều, khiến người ta cảm thấy càng có vấn đề.

Hiện tượng như vậy anh cũng là lần đầu tiên thấy, trước đây chưa từng gặp.

Anh đã đi không chỉ một hai lăng mộ, nhưng cảnh tượng ở đây khiến anh vô cùng kinh ngạc.

Anh há hốc miệng, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc, há hốc mồm.

Anh nhìn sang Muộn Du Bình bên cạnh, gã này cũng có biểu cảm tương tự. "Anh cũng cảm thấy chắc sẽ không có bất kỳ cơ quan nào, cũng không gây ra bất kỳ tổn thương nào cho chúng ta, phải không?" "Đúng là như vậy, nhưng tôi có một câu hỏi kỳ lạ.

Tôi cảm thấy như đã từng đến đây, như thể mọi thứ tôi đều đã từng thấy, không biết tại sao trong đầu tôi luôn tồn tại một hiện tượng như vậy." "Sao có thể?

Tôi lần đầu tiên đến nơi này, sao lại cảm thấy quen thuộc như vậy, không phải là mơ thấy rồi chứ?" Muộn Du Bình suy nghĩ kỹ rồi lắc đầu, không thể vô duyên vô cớ mơ thấy giấc mơ như vậy, chỉ cảm thấy như đã từng đến đây.

Từng cảnh từng cảnh trong đầu anh trở nên đặc biệt rõ ràng, như ở ngay trước mắt.

Đặc biệt là khi nhìn thấy cảnh tượng như vậy, anh càng chắc chắn, đúng là đã từng đến.

Bất kể là bức tường chuyển động, hay nhạc cụ Ai Cập, anh đều đã từng thấy.

Hứa Thành nhíu mày, cũng không rõ rốt cuộc có chuyện gì, có lẽ đây là một nguyên nhân tồn tại độc đáo của ngôi mộ cổ này.

Lúc này âm thanh trở nên kịch liệt hơn, như thể giai điệu trở nên tuyệt diệu hơn, cũng nhanh hơn.

Chỉ thấy bức tường đó động càng lúc càng thường xuyên.

Đột nhiên bức tường hoàn toàn lõm xuống, như thể có thứ gì đó đang di chuyển, phát ra tiếng cọt kẹt. "Mẹ kiếp, cái gì thế?

Sao tôi cảm thấy tất cả các bức tường đều lõm sâu vào trong, như thể có thứ gì đó sắp ra khỏi đó, có phải là quái vật lớn không?" "Chắc không phải đâu, ở đây không cảm nhận được bất kỳ hơi thở quái vật nào, ngược lại có thứ gì đó giấu trong tường.

Vừa rồi có phải đã kích hoạt cơ quan không, Ngô Tà có cảm nhận được gì không?" "Không hề cảm nhận được gì, cảm giác giống như những bức tường khác.

Tôi chỉ chạm vào thôi, sau đó phát ra âm thanh.

Chẳng lẽ cơ quan được ẩn giấu trong bức tường phẳng lì, thiết kế đó cũng quá tốt rồi, khiến người ta không ngờ tới.

Người cổ đại thật thông minh." Ngô Tà có chút cảm thán, nhớ lại cảm giác khi chạm vào bức tường vừa rồi, chỉ nhớ tay mình đặc biệt lạnh, sau đó cảm thấy bức tường đang động.

Nhưng ở đây không có bất kỳ nguy hiểm nào, sớm biết nên chạm thêm một lúc nữa, như vậy sẽ biết được hiện tượng gì sẽ xảy ra.

Chỉ trách mình rời đi quá sớm, không cảm nhận được.

Cậu thầm thở dài một hơi, ánh mắt dán chặt vào bức tường đó, trước đó có thứ gì đó như đang di chuyển từ bên trong.

Tiếng động trầm đục luôn rất rõ ràng, sau đó một thứ làm bằng gỗ

từ bên trong di chuyển ra ngoài.

Cạch cạch, sau đó từ từ xuất hiện trong hang động, đặt trên mặt đất.

Mọi người nhìn nhau, không ngờ lại là một chiếc quan tài màu đỏ.

Màu sắc của quan tài vô cùng tươi sáng, hình dạng có chút kỳ lạ, lại là hình elip.

Một chiếc quan tài hình elip, càng phù hợp hơn với cơ thể con người.

Hai đầu nhọn, ở giữa khá rộng, nên người nằm bên trong sẽ khá thoải mái.

Nhưng quan tài hình elip cũng có nghĩa là một điềm báo, đó là điềm đại hung.

Hứa Thành lập tức lấy la bàn hệ thống ra, quan sát kỹ một lượt, mày anh nhíu càng chặt hơn.

Theo tình hình hiện tại, nơi này không thuộc về nơi cực âm, mà thuộc về nơi cực dương.

Điều này khiến anh cảm thấy đặc biệt kỳ lạ.

Một người chết lại được đặt ở nơi dương khí thịnh, đây quả là một cảnh tượng hiếm thấy, người cổ đại thường không đặt như vậy.

Người sau khi chết thường sẽ chọn nơi thuần âm, không chọn nơi thuần dương như vậy.

Giống như một loại cấm chế, sẽ khống chế linh hồn của người đó, khó có thể đầu thai chuyển thế.

Nếu gặp phải lăng mộ như vậy sẽ xảy ra chuyện gì, điều đó không thể đoán trước được.

Anh lập tức cất la bàn trong tay, sau đó từng bước tiến về phía trước. "Tôi đã gặp quan tài hình elip, vốn là đại hung, nhưng tôi vừa xem, nơi chúng ta đang ở lại là nơi thuần dương." "Ý gì?

Tôi nghe không hiểu." Bàn Tử không ngừng quan sát chiếc quan tài, cảm thấy bên trong nhất định sẽ có đồ tốt, nên không bỏ qua.

Mắt anh ta sáng rực lên, chỉ nhìn chiếc quan tài này đã biết không phải là đồ tầm thường.

Gỗ này chính là gỗ đàn hương, có thể giữ được lâu như vậy trong môi trường này, thật khiến người ta tấm tắc khen ngợi.

Trong lòng anh ta chỉ có một tiếng gào thét, mau mở chiếc quan tài này ra, xem bên trong rốt cuộc có báu vật gì.

Anh ta không ngừng tìm kiếm cơ quan, nhưng chiếc quan tài này vô cùng trơn nhẵn, không phát hiện bất kỳ chỗ nào lồi ra.

Chương 363

"Mau giúp tôi một tay đi, nếu đã ra rồi, thì chúng ta mở ra xem, không chừng bên trong có thứ tôi muốn, ngây ra đó làm gì." "Đừng manh động, anh không nghe Hứa Thành nói sao?

Chiếc quan tài này đại diện cho điềm đại hung, nếu tùy tiện mở ra, có thể sẽ xảy ra chuyện khác, anh không muốn sống nữa à?" "Thứ vớ vẩn, tôi không nghe thấy gì cả.

Mau giúp tôi, tôi chỉ xem bên trong có gì, có phải là pharaoh thời đó không." Ngô Tà hung hăng lườm Bàn Tử một cái, gã này thật không có tu dưỡng, lần nào cũng đặc biệt vội vàng.

Hiện tại tình hình chưa rõ, hoàn toàn không thể mở quan tài.

Có thể bên trong là một cái xác khô, cũng có thể bên trong là một con cương thi, lỡ như thực sự xảy ra chuyện, lúc đó không thể ngăn cản được.

Hứa Thành từng bước tiến về phía chiếc quan tài trước mặt, vuốt ve lớp gỗ trên đó, chỉ cảm thấy từng luồng hương thơm truyền vào mũi.

Đây là gỗ đàn hương thượng hạng.

Nhưng không biết tại sao lại chọn loại quan tài này, ở Ai Cập không thường thấy, sẽ không tốn nhiều thời gian để lấy được thứ này.

Thực ra trong lòng anh cũng rất tò mò, muốn xem bên trong rốt cuộc là ai, muốn biết tại sao lại ở nơi này.

Ánh mắt Hứa Thành mang một tia ưu tư, sau đó cũng tìm kiếm cơ quan.

Bàn Tử trong lòng có chút không phục, hung hăng lườm Hứa Thành một cái.

Vừa rồi anh ta bị ghét bỏ, gã này lại được vạn người chú ý.

Ánh mắt của mọi người đều dán vào người anh, anh ta không có bất kỳ vai trò chủ đạo nào, lại trở thành kẻ bị bỏ rơi, cứ đứng ở đó. "Thiên Chân ngăn tôi lại, bây giờ đến một cái rắm cũng không dám thả.

Anh ta sắp mở ra rồi, cậu không cảm thấy sẽ có nguy hiểm sao?

Không chừng bên trong sẽ xuất hiện một con cương thi." "Đừng nói bậy, Hứa Thành có thể so sánh với anh sao?

Gã đó chỉ biết lỗ mãng, không giải quyết được gì.

Lúc đó mở ra bên trong thực sự có cương thi, anh có đảm bảo giải quyết được không, nhưng Hứa Thành thì khác." "Được được được, đều là lỗi của tôi cả rồi.

Trong lòng cậu anh ta là thần, tôi trong lòng cậu là cái rắm.

Tôi cuối cùng cũng biết vị trí của mình trong lòng cậu rồi, ừm?" Bàn Tử gật gật đầu, như thể thực sự đã hiểu rõ mọi chuyện.

Ngô Tà hoàn toàn không để ý đến anh ta.

Gã này sẽ ghen, cậu không để trong lòng.

Ánh mắt cậu lại dán chặt vào Hứa Thành trước mặt, theo dõi từng hành động của anh.

Muộn Du Bình ở một bên luôn đi theo Hứa Thành, ánh mắt luôn dán vào chiếc quan tài màu đỏ trước mặt.

Vẻ mặt anh vô cùng bình tĩnh, không có một chút thay đổi nào.

Đột nhiên tay anh không biết đã ấn vào đâu, chiếc quan tài từ giữa

tách ra, gần như chia thành hai nửa.

Chỉ thấy tấm ván quan tài dày cộp xoay một vòng trên không trung, sau đó rơi xuống đất.

Một tiếng "cạch" kinh động mọi người, lập tức nhìn chằm chằm vào tay Muộn Du Bình, xác định rốt cuộc có chuyện gì. "Tiểu Muộn?" "Tôi không biết, tôi chỉ cảm thấy như có thứ gì đó thôi thúc tôi ấn vào đó có thể mở ra, nên tôi đã làm vậy, không ngờ thực sự mở ra rồi." "Xem ra có chuyện giấu tôi rồi, gã này thần thần bí bí, chắc chắn không làm chuyện gì tốt.

Nhìn mắt hắn là biết, cứ lấp la lấp lánh, nhất định không có ý tốt.

Đừng có mà độc chiếm đồ bên trong, tôi nói cho anh biết, tuyệt đối không thể nào." "Cậu nghĩ Muộn Du Bình giống cậu à, gã đó ngoài việc muốn lấy bảo vật trong đây, còn muốn làm gì nữa." Ngô Tà mỉa mai nhìn Bàn Tử trước mặt.

Trong đây ai cũng không thể, chỉ có Bàn Tử mới có khả năng, thực sự muốn mang hết những thứ này ra ngoài.

Cậu dám vỗ ngực đảm bảo, nếu bên trong thực sự là xác ướp, gã này nhất định sẽ ra tay.

Bàn Tử bị chế giễu đã quen rồi, mỗi ngày đi theo sau Hứa Thành, ngày nào cũng bị chế giễu, quen rồi nên không để ý.

Mọi người tụ tập lại, nhìn vào trong quan tài, cảnh tượng trước mắt khiến họ sững sờ.

Trải qua nghìn năm, thi thể người phụ nữ không ngờ lại tươi tắn như vậy, như thể vừa mới qua đời.

Trên người mặc quần áo Ai Cập, phải biết rằng, người Ai Cập trước đây có chút hở hang.

Quần áo trên người khá ít, nhưng mỹ nữ này lại mặc rất kín đáo.

Quần áo trên người ôm sát lấy cô, không để lộ những chỗ không nên lộ.

Nhưng quần áo của cô lại đáng để nghiên cứu, lại là một lớp lụa mỏng.

Trải qua trăm nghìn năm vẫn không có bất kỳ hư hỏng nào.

Trên người cô vẫn lộng lẫy, vẽ một số hoa văn.

Tuy bây giờ không nhìn rõ, rốt cuộc là hoa văn gì, nhưng biết chắc chắn đã được thêu dệt tỉ mỉ, mới có thể xuất hiện như vậy. "Oa, mỹ nữ xinh đẹp quá, không ngờ người phụ nữ này lại có dung mạo như vậy, e rằng cũng không thua kém tứ đại mỹ nhân của nước ta." Bàn Tử kinh ngạc kêu lên, thu hút ánh mắt của mọi người.

Tất cả mọi người đều dán mắt vào khuôn mặt của người phụ nữ, quả thực rất xinh đẹp.

Chương 364

Làn da trắng nõn, cộng thêm khuôn mặt sống động như thật, không gì không khiến người ta khen ngợi.

Hứa Thành đưa tay ra, khẽ chạm vào làn da của cô, không ngờ lại đàn hồi như vậy.

Cả người anh sững sờ, lập tức rụt tay lại.

Vừa rồi chạm vào không phải là một thi thể nghìn năm, mà là da của một người sống. "Sao lại có tình huống này?" "Sao rồi?

Rốt cuộc là tình huống gì?" "Da của cô ấy tươi tắn như vậy, chắc hẳn vừa mới qua đời không lâu, hoàn toàn không giống một thi thể nữ nghìn năm.

Phương pháp mai táng của Ai Cập tôi biết, thường sẽ làm người ta thành xác ướp, như vậy mới có thể trường tồn vĩnh viễn.

Một thi thể nữ nghìn năm lại dùng phương pháp này để mai táng, các cậu không cảm thấy rất kỳ lạ sao?

Trong đó nhất định có nguyên nhân." Muộn Du Bình từ đầu đến chân đều quan sát, ánh mắt anh không có bất kỳ kinh ngạc nào, như thể vĩnh viễn không thay đổi, như một ao nước tù.

Ánh mắt anh từ từ lướt qua làn da của người phụ nữ, sau đó là đầu của cô, cuối cùng dừng lại ở mắt cô.

Ai ngờ người phụ nữ đó đột nhiên mở mắt, như thể sống lại, vẻ mặt vô cùng rõ ràng, theo động tác của cô, cơ hàm cũng động đậy. "Sống rồi, sống rồi, mẹ kiếp sống lại rồi.

Không phải là lúc xác sống dậy chứ." Bàn Tử lùi lại một bước, cả người suýt nữa ngồi phịch xuống đất.

Không ngờ thi thể nữ nghìn năm lại sống lại vào lúc này, không phải lại là một con cương thi chứ.

Anh ta trốn sang một bên, mắt đảo quanh, nhưng trong lòng lại đặc biệt hứng thú.

Không khí trở nên vô cùng căng thẳng, trong lòng mọi người đều có chút lo lắng.

Muộn Du Bình cầm Hắc Kim Cổ Đao, từng bước tiến về phía trước, ánh mắt anh nhìn thẳng vào người phụ nữ, khoảng cách chỉ còn một nắm tay. "Người hay quỷ, hôm nay tôi phải xem cho rõ." "Không phải là muốn chiếm hời của người ta chứ, đứng gần người ta như vậy, e rằng sắp dính vào người ta rồi, thật mất mặt.

Tôi cứ tưởng anh thanh tâm quả dục, không ngờ đến cả tiện nghi của người ta cũng chiếm, thật không biết xấu hổ.", Bàn Tử cười hì hì lẩm bẩm một câu.

Hứa Thành quay người, trừng mắt nhìn Bàn Tử một cái, gã này bây giờ lại còn giở trò.

Nếu thật sự sống lại thì chắc chắn là một cái cương thi.

Lúc này nên tập trung mười hai phần tinh thần, đối mặt với tình hình hiện tại, lỡ như có chuyện gì xảy ra thật thì không thể lường trước được.

Bàn Tử đột nhiên ngậm miệng lại, không hiểu sao khi nhìn thấy ánh mắt của Hứa Thành, gã bỗng cảm thấy vô cùng sợ hãi, không dám nói thêm một lời vô ích nào nữa, ngây ngốc đứng sang một bên.

Muộn Du Bình hoàn toàn không bị ảnh hưởng gì, tay anh đột nhiên bịt miệng người phụ nữ kia lại, khẽ móc một cái, lấy ra một miếng ngọc bội từ bên trong rồi lập tức ném cho Hứa Thành.

Hứa Thành đỡ lấy miếng ngọc bội, toàn thân cảm thấy mát lạnh,

mắt anh sáng rực lên, không ngờ lại là một miếng ngọc bội Nam Cương.

Trong mộ cổ Ai Cập mà lại khai quật được ngọc bội Nam Cương, quả thật không nhiều.

Anh lật qua lật lại xem mấy lần, vẫn chắc chắn không sai, đúng là đồ của Nam Cương, nhưng tại sao lại ở đây?

Theo tìm hiểu, Ai Cập và Trung Quốc thời xưa cùng được mệnh danh là tứ đại nền văn minh cổ đại, có lẽ giữa họ cũng có một sự giao lưu nhất định.

Vì thế vào thời đó, ngọc bội Nam Cương mới lưu lạc đến nơi này và được xem như bảo vật.

Khi miếng ngọc bị lấy đi, thi thể kia nhanh chóng mục rữa, trong nháy mắt biến thành xác khô, chỉ còn lại xương trắng. "Sao lại thế, sao đột nhiên lại biến đổi vậy?" "Sở dĩ cô ta còn tươi nguyên như vậy, chắc là nhờ miếng ngọc bội Nam Cương này.

Nếu không có nó bảo vệ, e rằng cơ thể không thể duy trì được hàng nghìn năm.

Không ngờ ngọc bội Nam Cương lại có năng lực như vậy, thật khiến người ta không thể đoán trước được." Trong lòng Hứa Thành có một mối nghi hoặc mãi không giải được, anh luôn cảm thấy mọi chuyện quá kỳ lạ.

Miếng ngọc bội này ngoài màu sắc có phần rực rỡ ra thì cũng không có gì đặc biệt.

Bàn Tử vội vàng chạy lên, bảo bối thế này sao có thể thiếu phần gã được, liền chộp lấy miếng ngọc bội, nắm chặt trong tay. "Để tôi xem nào, mấy người các cậu đúng là không biết hàng, mắt tôi đây mới tinh tường, chỉ cần liếc một cái là biết ngay bảo bối." Nhìn thấy

miếng ngọc bội Nam Cương, mắt Bàn Tử sáng lên, gã coi nó như bảo bối mà vuốt ve trong tay, nụ cười toe toét đã để lộ hết tâm tư.

Gã nắm chặt trong tay, không hề muốn buông ra, nếu mang ra ngoài chắc chắn có giá trị liên thành, lúc đó đặt trong tiệm của gã sẽ trở thành vật trấn tiệm.

Gã len lén liếc Hứa Thành một cái, sợ anh sẽ giật mất đồ của mình, thứ có thể đặt trên người nữ thi bảo quản ngàn năm không mục rữa, chắc chắn là vật quý giá nhất. "Món này tôi nhất định phải mang ra ngoài, sau đó đặt trong tiệm nhà tôi làm vật trấn tiệm, ai cũng đừng hòng tranh với tôi." "Anh không sợ nữ thi kia đến tìm anh à?

Đừng quên bây giờ cô ta chỉ còn là một bộ xương khô, lỡ như đến nhà anh thật, lúc đó xem có dọa chết anh không." "Lão Hứa, đừng có nói mấy lời xui xẻo đó với tôi.

Nói cho cậu biết, tôi đây không sợ, chỉ cần có ngọc bội Nam Cương, lúc đó mọi chuyện sẽ trở nên vô cùng tốt đẹp." Muộn Du Bình vẫn đang quan sát nữ thi trước mặt, cả người không có bất kỳ động tĩnh nào.

Hứa Thành bước tới, đặt một tay lên vai anh, gã này từ lúc vào đây trở nên đặc biệt trầm mặc, không biết trong lòng rốt cuộc đang nghĩ gì.

Điều khiến anh kỳ lạ là cảm giác này vô cùng quen thuộc, dường như đã từng gặp ở đâu đó, Hứa Thành cũng biết rất rõ anh có năng lực đặc biệt.

Lẽ nào cảm giác này là thật, điều đó càng khiến người ta cảm thấy khó tin.

Muộn Du Bình đã từng đến nơi này, tại sao anh không biết?

Chương 365

Cả nhóm đi cùng nhau, đáng lẽ phải biết nhất cử nhất động của nhau, nhưng chuyện này lại khiến anh mãi không sao hiểu nổi. "Tôi vẫn cảm thấy nữ thi này rất quen thuộc, có phải dạo này mệt quá, không ngủ ngon, nên mới có cảm giác này không?" "Không phải, tôi cảm giác cổ họng anh hình như đang động, anh có phát hiện không?" Hứa Thành nhìn kỹ nhưng không phát hiện cổ họng anh ta động đậy, gã này không phải bị sốt rồi chứ?

Mỗi ngày đều có những suy nghĩ kỳ quái như vậy, anh lập tức kéo Muộn Du Bình sang một bên, quan sát rất tỉ mỉ.

Ánh mắt anh tràn đầy lo lắng, anh lật tìm trong hệ thống một hồi lâu nhưng vẫn không tìm được thứ gì phù hợp, nhưng cũng không thể để anh ta tiếp tục như vậy, lỡ như anh ta thật sự ngã xuống, vậy thì sẽ mất đi Muộn Du Bình. "Tiểu Muộn, bây giờ đừng nghĩ gì cả, ngủ một giấc ở đây đi, tôi sẽ canh chừng bên cạnh, yên tâm, tuyệt đối không rời đi." "Không có vấn đề gì chứ?" Ngô Tà lo lắng bước tới, ánh mắt cậu ta dán chặt vào Muộn Du Bình, gã này thân thể khỏe như trâu, sao đột nhiên lại sắp gục ngã.

Muộn Du Bình bình tĩnh nhìn Hứa Thành một cái.

Anh quay người, đi về phía sau.

Mọi người đều ngây ra, thật không biết gã này rốt cuộc bị làm sao, lẽ nào lại một lần nữa sinh ra ảo giác.

Hứa Thành lập tức đuổi theo, bước chân anh đi sát phía sau Muộn Du Bình.

Anh cẩn thận, không dám làm kinh động, chỉ muốn xem gã này rốt cuộc đang làm gì.

Muộn Du Bình cứ đi theo con đường phía trước, bước chân của anh khá chậm, trong tay nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao. "Gã này không biết lại lên cơn gì nữa." "Bàn Tử, im miệng." "Lăng mộ của Pharaoh không ở đó, chắc là ở một nơi khác.

Chỉ cần tôi đi thông con đường này, là có thể tìm được lăng mộ của Pharaoh." Bàn Tử cảm thấy vô cùng buồn cười, lập tức há miệng cười phá lên.

Tìm lăng mộ Pharaoh mà cứ như uống nước lọc vậy, tùy tiện một chút là có thể biết ở đâu. "Muộn Du Bình, gã này thú vị thật, dường như anh ta biết tất cả, nên mới biết nó ở đâu." Muộn Du Bình không trả lời, vẫn tiếp tục đi về phía trước, bước chân anh dần nhanh hơn, con đường phía trước ngày càng hẹp, chỉ đủ cho một người đi qua, phải nghiêng người mới tiến lên được.

Hứa Thành không chút do dự, ít nhất anh ta đang ở phía trước, không hiểu sao anh tin rằng anh ta thật sự có thể chỉ đường cho họ.

Nữ thi vừa phát hiện đã sớm bị ném ra khỏi đầu, không ai còn để ý đến nữa.

Bàn Tử đột nhiên vỗ tay, thật sự hối hận vô cùng, sắc mặt gã biến đổi, hung hăng trừng mắt nhìn kẻ đầu sỏ trước mặt.

Vì đi quá vội vàng nên gã đã đánh rơi miếng ngọc bội có giá trị liên thành kia trong hang động, nếu không chắc chắn sẽ mang ra ngoài đổi được một khoản tiền lớn.

Vật trấn tiệm cứ thế tuột khỏi tay, gã cảm thấy đau như cắt.

Ngô Tà buồn cười nhìn Bàn Tử, biết trong lòng gã đang nghĩ gì, gã này ngoài bảo bối ra thì chẳng có gì khác. "Thứ đó rất tà ác, nếu cậu cứ tùy tiện chạm vào, không chừng tử thần sẽ thật sự giáng xuống đầu cậu đấy." Bàn Tử khinh thường liếc Ngô Tà một cái, gã này ấm

nào không sôi lại xách ấm đó, tử thần đâu có dễ dàng giáng xuống đầu gã.

Thiên hạ nhiều người như vậy, ít nhất cũng vài tỷ, tử thần bận rộn như thế, sao có thể tùy tiện xuất hiện trước mặt, chẳng qua là Pharaoh muốn cầu bình yên nên mới dọa mọi người thôi.

Gã chẳng để trong lòng, bây giờ chỉ cần tìm được bảo bối từ đây rồi mang ra ngoài, không chừng sẽ phất lên một phen.

Gã nghênh ngang đi về phía trước, đột nhiên đầu đập vào lưng người phía trước, ôm trán, đang định chửi ầm lên thì bị cảnh tượng trước mắt làm cho chết lặng.

Một con chó khổng lồ từ xa lững thững đi tới.

Toàn thân nó đen kịt, lông trên người dựng đứng, trong mắt ngưng tụ một lớp con ngươi màu đen sáng, khiến người ta cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Nó từ xa đến gần, chậm rãi dừng lại trước mặt họ, dáng vẻ vô cùng kiêu ngạo, đứng đó nhìn chằm chằm vào những người trước mặt, há cái miệng lớn như chậu máu, muốn nuốt chửng tất cả.

Hứa Thành nuốt nước bọt, nắm chặt cây tam xoa kích. "Chó núi sa mạc." Ngô Tà sờ vào thắt lưng, định tìm súng.

Trong mắt cậu ta thoáng vẻ kinh hoàng, tay có chút luống cuống, không biết nên sờ vào đâu. "Tại sao ở đây lại xuất hiện Chó núi sa mạc?" "Đây là một loài chỉ tồn tại trong truyền thuyết, gã này là thủ hộ thần do người ngoài hành tinh hóa thành, đồng thời cũng là tử thần." "Thôi được rồi, đừng dọa tôi nữa, cái miệng cậu thật linh nghiệm, lẽ nào thật sự gặp phải tử thần ở đây?" "Nhưng ngoại hình nó đúng là giống chó núi, cơ thể lại vô cùng to lớn, ngoài tử thần ra chắc không có thứ gì khác, đây là lăng mộ Pharaoh Ai Cập, chắc là thủ

hộ thần." "Trời đất, lần này tiêu rồi, đụng phải thứ này, không chết cũng khó." Bàn Tử co rúm sang một bên, ánh mắt dán chặt vào con chó núi trước mặt.

Gã này hung tợn như vậy, vừa nhìn đã biết không phải dạng dễ chọc, không biết sẽ gây ra chuyện gì nữa, liệu mình có sống sót ra ngoài được không, e rằng vẫn là một dấu hỏi lớn.

Nơi này lại vô cùng chật hẹp, con quái vật to lớn kia chắc chắn không vào được, chỉ ở đây mới là an toàn nhất, cùng lắm thì lui về. "Hay là chúng ta đi thôi, lui về chọn con đường khác, chắc chắn sẽ an toàn." "Lăng mộ Pharaoh ở phía trước, chỉ cần có thể giết được nó, chúng ta là có thể vào trong mộ huyệt." Muộn Du Bình bình tĩnh nói một câu.

Hứa Thành nheo mắt đánh giá Muộn Du Bình. "Anh chắc chắn không, chỉ cần giết được nó là chúng ta có thể tìm thấy lăng mộ Pharaoh?

Chuyện này không thể đùa được, một khi chết mà không tìm được, vậy thì tôi lỗ to, phải biết là gã này cũng không dễ đối phó đâu." "Tôi chắc chắn, yên tâm, tuyệt đối không có một lời nói dối." Đôi mắt sáng long lanh của Muộn Du Bình nhìn thẳng vào Hứa Thành, còn vỗ ngực đảm bảo phía trước chính là lăng mộ Pharaoh.

Con đường này đầy rẫy nguy hiểm, bây giờ đã gặp tử thần, lát nữa e rằng sẽ gặp thứ còn đáng sợ hơn.

Chó núi chỉ là một thủ hộ thần của lăng mộ, sự tồn tại của nó là để bảo vệ an toàn cho lăng mộ, nên sẽ không để bất kỳ ai dễ dàng đi qua.

Hứa Thành khẽ gật đầu, muốn tìm lăng mộ Pharaoh, có lẽ phải bước qua xác của gã này.

Thiên Vũ Vũ Trảm phát ra ánh sáng màu xanh lam nhạt, e rằng cũng đang tương ứng với lăng mộ Pharaoh ở phía xa, nó cũng cảm nhận được sự tồn tại của mộ huyệt.

Thủ hộ thần dường như đã nổi giận, cảm thấy đám người này cứ đứng đó thì thầm, sớm đã vô cùng bực bội.

Nó vung đuôi, lập tức quất từ bên cạnh tới.

Cái đuôi như một cây roi, điên cuồng vung trong không khí, trực tiếp quất vào một khe đá trước mặt.

Chương 366

Hứa Thành lập tức nghiêng đầu né tránh, cầm Thiên Vũ Vũ Trảm trong tay, nhắm vào gã này tấn công.

Tử thần ngẩng đầu, trong mắt mang theo một tia sát khí.

Móng trước duỗi ra giữa không trung, cơ thể gần như bay lên, rồi đâm thẳng về phía Hứa Thành, miệng há ra, một quả cầu lửa từ trong miệng nó bay ra.

Ngọn lửa vô cùng nóng bỏng, dường như muốn thiêu rụi cả nơi này.

Nó há cái miệng lớn như chậu máu, dường như muốn nuốt chửng cả trời đất, huống chi là một Hứa Thành nhỏ bé, gã này vô cùng ngông cuồng.

Thiên Vũ Vũ Trảm gào thét, một luồng ánh sáng tím lập tức quét về phía tử thần trước mặt, chỉ thấy lông của nó bị cháy xém một mảng, bay lả tả trong không trung.

Hành động này đã chọc giận tử thần, ánh mắt nó trở nên lạnh lùng hơn.

Nó há miệng, liên tục có tia lửa phun ra.

Cái đuôi của nó trở nên rất dài, giống như một thanh kiếm sắc bén, tấn công về phía Hứa Thành.

Muộn Du Bình vẫn luôn quan sát động tĩnh phía trước, cầm Hắc Kim Cổ Đao lập tức chém về phía đuôi của gã kia.

Động tác vô cùng liền mạch, hai người đồng thời tấn công tử thần trước mặt, trong khoảnh khắc đã đè nó xuống đất.

Thiên Vũ Vũ Trảm đâm vào cơ thể tử thần.

Khi rút ra khỏi cơ thể nó, một luồng máu tươi bắn thẳng vào mặt Hứa Thành, từ từ được da anh hấp thụ, lúc này cơ thể Hứa Thành loạng choạng, rồi ngã xuống đất.

Muộn Du Bình kịp thời đỡ lấy Hứa Thành, lo lắng nhìn anh, nhưng lúc này Hứa Thành đã hoàn toàn chìm vào giấc ngủ, không thể tự thoát ra được.

Ngô Tà vội chạy tới, đứng bên cạnh Hứa Thành, khẽ vỗ vào má anh. "Sao vậy, không phải bị tấn công chứ?" "Không sao, có lẽ mệt rồi, đưa cơ thể anh ấy sang một bên." Ngô Tà khẽ gật đầu, lập tức ôm Hứa Thành sang một bên, thấy Muộn Du Bình vẫn đang nhìn tử thần trước mặt, dường như phát hiện ra điều gì đó trên người nó.

Hứa Thành vẫn nằm đó, không có chút phản ứng nào, cơ thể cũng không có động tĩnh gì, giống như thật sự ngủ say, nhưng lông mày anh nhíu chặt, dường như mang theo một tia khó hiểu.

Khafre bước từng bước tới, khuôn mặt ông ta ngày càng rõ nét, ngực trần, làn da ngăm đen càng thêm nổi bật.

Ông ta cúi đầu, ánh mắt dán chặt vào Hứa Thành, chỉ trong một khoảnh khắc, Hứa Thành mở mắt ra và đối diện với ánh mắt của ông ta.

Khafre rút thanh đao trong tay ra, chỉ vào Hứa Thành, ánh mắt mang theo một luồng sát khí, lập tức nhấc Hứa Thành lên. "Nhóc con từ đâu tới?

Ăn mặc kỳ quái như vậy." Hứa Thành nhìn quanh, cảm thấy nơi này giống như một tu la tràng, khắp nơi đều là thi thể, mùi máu tanh xộc vào mũi.

Anh nhíu mày suy nghĩ, lẽ nào đây là chiến trường của Khafre.

"Pharaoh Khafre." "Hỗn xược, dám gọi thẳng tên ta, có biết bây giờ ta có thể giết ngươi không, gián điệp phái nào cử tới?" "Hiểu lầm, tôi chỉ bị lạc đường nên mới tới đây." Trong lòng Hứa Thành dấy lên từng đợt sóng, không hiểu tại sao mình lại ở chiến trường của Khafre thời Ai Cập cổ đại.

Lúc này anh không dám manh động, vẫn im lặng chờ đợi, lỡ như chọc giận Pharaoh, không biết sẽ bị trừng phạt thế nào, phải biết là phương pháp tra tấn của người Ai Cập cổ đại vô cùng tàn khốc, có thể sẽ bị ném thẳng vào chảo lửa, mất mạng trong nháy mắt.

Hình phạt như vậy thật sự rất nghiêm khắc, sẽ khiến người ta sống không bằng chết, Hứa Thành không muốn chọc giận con sói trước mặt này, ngược lại anh càng hứng thú với cuộc đời của ông ta hơn. "Toàn lời nói dối, ta thấy ngươi là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, dẫn về, canh chừng cẩn thận, tuyệt đối không được để hắn trốn thoát." Một vị tướng quân bước lên tóm lấy Hứa Thành, tức giận ném anh cho binh lính của mình.

Động tác của ông ta vô cùng thô bạo, khiến xương cốt Hứa Thành có chút đau nhói, lúc này anh mới phát hiện những bảo bối mang theo trên người đã biến mất, hệ thống tùy thân cũng không cánh mà bay, ở đây chỉ có một mình anh.

Mọi thứ đều vô cùng nguy hiểm, dường như cách xa thực tại, bây giờ anh chỉ có thể tìm cách bảo vệ an toàn cho mình.

Trong lúc suy nghĩ, cơ thể anh đã bị nhốt vào một chiếc lồng tre, lúc này anh giống như một tù nhân, bị giải về thành cổ Ai Cập.

Đón Khafre là hoàng hậu của ông ta.

Người phụ nữ mặc một lớp lụa mỏng màu đỏ từ xa bước tới, vô cùng yêu kiều, trên người tỏa ra một sức quyến rũ, giống như một vẻ đẹp dị quốc.

Khóe miệng luôn nở nụ cười, người phụ nữ như vậy quả thực là một tuyệt thế giai nhân, bất kỳ ai nhìn thấy e rằng cũng không thể thoát khỏi, huống chi là Khafre trước mặt, chỉ có thể bị bà ta mê hoặc.

Khafre ôm lấy người phụ nữ, hào phóng hôn lên má bà.

Ánh mắt hoàng hậu dừng lại ở Hứa Thành trong lồng, bà nhíu mày nhìn sâu vào anh, không ngờ đôi mắt của bà lại có màu xanh lục. "Hắn là ai?

Tại sao lại xuất hiện ở đây?" "Một kẻ ta tìm thấy trên chiến trường, e rằng là gián điệp của địch quốc, không cần để ý." "Bệ hạ, người này rất nguy hiểm, không bằng giết hắn đi, nếu không thì để hắn ở cùng tử thần, thần thiếp mời tử thần nhất định sẽ tiếp đãi hắn thật tốt." "Hoàng hậu không cần bận tâm, về nơi ở của hắn, ta đã sắp xếp ổn thỏa rồi, nhất định sẽ để hắn ở yên, không có vấn đề gì đâu." Hoàng hậu gật đầu, đi theo Pharaoh về phía trước.

Hứa Thành bị đưa vào trong cung điện, lúc này mắt anh bị bịt một lớp vải đen, hoàn toàn không biết đang ở đâu, đột nhiên bên tai truyền đến một âm thanh khiến anh cảm thấy vô cùng bất ngờ, thứ âm thanh này thật khiến người ta đỏ mặt tía tai, không biết nên phản ứng thế nào.

Anh khẽ nhíu mày, trong lòng liên tục niệm Thanh tâm chú, hy vọng có thể thanh tâm quả dục, không bị bất kỳ ai ảnh hưởng.

Âm thanh không biết đã dừng lại từ lúc nào, đồng thời tấm vải đen trên mắt anh cũng được tháo ra, căn phòng sáng sủa khiến anh có chút không quen, anh ngẩng đầu nhìn Pharaoh trước mặt.

Ông ta vừa trải qua một cuộc hoan lạc, lúc này tâm trạng vô cùng tốt.

Nhưng ánh mắt Hứa Thành lại dừng lại trên tay ông ta, lúc này

trong tay ông ta đang cầm một viên châu màu xanh biếc.

Màu xanh biếc đột nhiên khiến Hứa Thành nghĩ đến một thứ, đó là đôi mắt của hoàng hậu, cũng xanh biếc như một viên châu, khiến người ta cảm thấy bất ngờ.

Tuy bất ngờ, nhưng anh vẫn giữ im lặng.

Khafre từng bước đi về phía Hứa Thành, bước chân vô cùng tao nhã, nhưng trong tay lại rất nâng niu viên châu xanh biếc kia.

Chương 367

Người phụ nữ vừa hoan lạc cùng ông ta đã biến mất, chỉ để lại trong không khí một mùi hương khiến người ta say đắm. "Ngươi là gián điệp do nơi nào cử tới?" "Bệ hạ, ngài hiểu lầm rồi, tôi chỉ đi lạc thôi, không phải muốn lấy cắp tình báo." "Hỗn xược, còn dám nói dối, bây giờ lôi hắn ra giao cho tử thần, để tử thần trông chừng hắn, nếu không nói thật thì chỉ có chết." Vị tướng quân lập tức bước vào, kinh động đến Khafre, viên châu xanh biếc bên cạnh tuột khỏi tay ông ta, rơi xuống đất, vỡ tan trong nháy mắt.

Mặt Khafre xám như tro tàn, sắc mặt vô cùng khó coi, ông ta hung hăng trừng mắt nhìn vị tướng quân, gã này thật không biết sống chết, lại dám làm rơi viên châu màu xanh biếc.

Vị tướng quân 'phịch' một tiếng quỳ xuống đất, cảm thấy cái chết đang đến rất gần, cúi đầu không dám nói, cơ thể run lên bần bật.

Khafre rút thanh bảo kiếm trong phòng ra, lập tức đâm về phía vị tướng quân, động tác vô cùng hung ác, không một chút lưu tình.

Hứa Thành mở to mắt, lúc này ánh mắt anh vẫn dán chặt vào mảnh vỡ của viên châu xanh biếc.

Nhưng một luồng sáng chiếu vào người anh, anh biến mất tại chỗ.

Nguyên thần hợp nhất, Hứa Thành mở mắt, thở ra một hơi dài, nhìn thấy con chó núi trên đất vẫn còn đó. "Trời đất, cuối cùng cũng tỉnh rồi, cậu có biết không, không biết đã ngủ bao lâu rồi, đúng là lãng phí thời gian." "Được rồi, tôi vừa rồi vẫn luôn nghe anh kêu gào bên tai, anh đúng là ồn ào thật, như con quạ vậy, khiến lòng người vô cùng phiền não." "Thấy anh ngủ ngon quá nên tôi mới thế, tỉnh lại làm gì?

Để chọc tức tôi à?" Bàn Tử tức giận đi sang một bên, gã này vừa tỉnh lại đã cau có, thật không biết lo lắng cho gã để làm gì, vừa rồi còn hỏi han ân cần, còn quạt cho gã nữa chứ.

Muộn Du Bình nhìn chằm chằm Hứa Thành, ánh mắt mang theo nghi vấn, dường như có thể nhìn thấu mọi thứ, nhìn thấu tâm can của Hứa Thành. "Anh đã thấy gì?" "Khafre, và một viên châu màu xanh biếc." Muộn Du Bình khẽ gật đầu.

Ánh mắt Ngô Tà mang theo một vẻ thần bí, không ngờ Hứa Thành lại nhìn thấy viên châu thần bí đó, lại còn thấy cả Khafre.

Điều này thật quá kỳ lạ, tại sao ngủ một giấc lại có thể gặp được Pharaoh Ai Cập cổ đại?

Lẽ nào tử thần có thể đảo ngược thời gian, rồi dẫn Hứa Thành quay về thời cổ đại.

Cậu ta quan sát Hứa Thành, ánh mắt không ngừng đảo qua người anh, nhưng không phát hiện ra bất kỳ điều gì khác biệt. "Anh thật sự đã gặp Pharaoh Ai Cập cổ đại?" "Đúng là đã gặp, chỉ là cuộc gặp gỡ không vui vẻ lắm, suýt nữa bị ông ta giết chết.

Có lẽ nơi tôi gặp không phải là nơi này, nơi đó rất kỳ lạ, là một chiến trường, lúc tôi đến vừa hay thấy ông ta đang chinh chiến, giết rất nhiều người.

Tôi còn thấy bên cạnh ông ta có một hoàng hậu, sau đó bà ta biến mất, trên tay ông ta xuất hiện một viên châu màu xanh biếc, tôi luôn cảm thấy dường như đã thấy ở đâu đó." "Trên bức bích họa ở lối vào có viên châu màu xanh biếc đó." "Đúng, đúng vậy, đúng là có viên châu màu xanh biếc đó." "Nhưng các cậu có để ý không, bên cạnh viên châu xanh biếc đó có một con đường như bậc thang, thẳng lên trời, đó hẳn là con đường mà Pharaoh sau khi chết sẽ đi lên thiên giới." Bàn Tử đột nhiên thò đầu ra từ phía sau, nãy giờ gã vẫn vểnh tai nghe, cảm thấy

cũng rất hứng thú, đặc biệt là viên châu xanh biếc kia, đã nằm trong tay Pharaoh thì chắc chắn có giá trị liên thành.

Ngô Tà vỗ ngực, suýt nữa bị gã dọa chết, gã này xuất hiện sau lưng cậu ta không một tiếng động, muốn dọa chết ai vậy. "Bàn Tử, sau này anh có thể đừng làm trò đó được không?

Tưởng là ma đấy." "Đi đi, tưởng Bàn gia tôi không hiểu chắc, cậu đang trù ẻo tôi, mong tôi chết sớm, đúng không?" Ánh mắt Muộn Du Bình nhìn về phía xa, lúc con chó kia chết, ánh mắt nó vẫn luôn nhìn chằm chằm vào một nơi, bức tường đá đó đã bị bịt kín.

Nhưng nơi đó hẳn là ẩn giấu rất nhiều bí mật, anh lập tức bước về phía trước, đưa tay chạm vào một bức tường đá.

Bức tường đá này vô cùng nhẵn nhụi, nhưng có một chỗ lại rất đặc biệt, nơi đó có một cái nút bấm, khiến người ta cảm thấy rất kỳ lạ.

Anh khẽ ấn, nhưng không có hiệu quả như mong đợi, bức tường đá trước mặt cũng không vì thế mà mở ra, vẫn đứng sừng sững, lẽ nào phương pháp không đúng, phải dùng cách khác để mở.

Anh đột nhiên quay người, ánh mắt dán chặt vào xác tử thần.

Lẽ nào cần máu của nó mới có thể mở được lăng mộ này, anh lập tức phi thân về phía trước, lấy máu của tử thần, cho vào một cái bình, khẽ gật đầu với Hứa Thành, rồi lại quay về bên bức tường đá kia.

Khi bình máu kia sắp đổ lên cơ quan đó, Hứa Thành lại lên tiếng ngăn cản, trong mắt anh mang theo một tia lo lắng, không hiểu sao tim anh cứ đập thình thịch. "Tiểu Muộn." "Yên tâm đi, chắc không có vấn đề gì đâu, chỉ cần đi qua đây là đến lăng mộ Pharaoh." Bàn Tử cười hì hì bước lên, một tay khoác lên vai Hứa Thành. "Kể cho tôi nghe về viên châu xanh biếc đó đi." "Đừng có ý đồ với nó, viên châu đó đã bị

Pharaoh làm vỡ rồi, trên thế giới này chắc không còn tồn tại đâu." "Chán thật, không ngờ lại bị làm vỡ, nếu còn lưu truyền đến ngày nay, tin rằng giá trị thật sự liên thành, chỉ cần mang ra là có thể gây chấn động toàn thế giới." "Nhưng nếu anh biết ý nghĩa của nó, e rằng sẽ không nghĩ vậy nữa đâu." Hứa Thành cười âm hiểm, lập tức đi về phía trước, anh nghi ngờ viên châu xanh biếc đó và vị hoàng hậu kia chắc chắn không thể tách rời.

Chỉ cần nghĩ đến đôi mắt xanh lục của hoàng hậu, trong lòng Hứa Thành lại cảm thấy có một cảm giác u ám, không hiểu sao cứ bao trùm lấy tâm trí anh, mãi không tan đi được.

Bàn Tử đảo mắt một cái, ánh mắt mang theo vẻ khinh thường, đừng tưởng gã không biết anh đang nghĩ gì, sợ gã lấy viên châu xanh biếc đó nên mới không nói.

Có thể tìm được viên châu đó không, không chừng Hứa Thành vừa rồi chỉ bịa ra để dập tắt ý nghĩ của gã, gã này lúc nào cũng giấu giếm. "Có những thứ là do số mệnh, nên tôi nhất định sẽ tìm được." "Bàn Tử, anh có nghe nói về bậc thang lên thiên giới không?

Nghe nói Pharaoh sau khi chết sẽ bước lên bậc thang đó, rồi lên trời làm thần tiên, vì người Ai Cập vẫn luôn truyền tai nhau rằng, mỗi Pharaoh đều là thần linh trên trời, khi chết đi tất sẽ quay về thiên giới quy vị." "Thần tiên, quỷ hồn, tôi chưa bao giờ tin, trên đời làm gì có thần tiên và quỷ hồn, chẳng qua là mọi người tự an ủi mình thôi." "Cạch." Một tiếng động rõ ràng truyền vào tai mọi người.

Trong hang động được tạo thành từ vách đá, âm thanh này càng khiến người ta cảm thấy quỷ dị.

Mọi người dừng lại, đứng yên tại chỗ, như những khúc gỗ, biểu cảm của mỗi người đều giống nhau, ngơ ngác quan sát khắp nơi, không biết âm thanh đó phát ra từ đâu.

Cuối cùng, ánh mắt mọi người dừng lại trên người Muộn Du Bình.

Cái bình chứa đầy máu đỏ kia đã hoàn toàn cạn sạch.

Máu đỏ đã được rót hết vào cái nút bấm đó.

Cái nút bấm vốn có màu sắc tương tự như vách đá, giờ đã trở nên đỏ rực, khắp nơi tỏa ra một khí tức quỷ dị.

Trên đó mơ hồ có mạch đập, dường như chia thành hai hướng, không ngừng lưu chuyển, cuối cùng tụ lại một điểm.

Một luồng khí tức đỏ tươi bốc lên từ đó, rồi giống như khởi động một công tắc, bức tường đá trước mặt bật mở.

Trong mắt Hứa Thành mang theo một tia kinh ngạc, anh vốn luôn rất bình tĩnh, nhưng lúc này cũng không khỏi kinh ngạc, anh từng bước đi về phía Muộn Du Bình, gã này luôn có thể mang đến cho anh những bất ngờ.

Sao anh ta lại phát hiện ra, mới biết được thực ra có ẩn giấu cơ quan, dường như mọi thứ đều nằm trong lòng bàn tay anh ta, gã này biết quá nhiều rồi.

Chương 368

Anh định chất vấn, nhưng khi đi về phía trước thì nhìn thấy những bậc thang thần bí, khiến cả người anh lạnh sống lưng.

Hai bên bậc thang đều là những bức bích họa có màu sắc rực rỡ.

Cầm kỳ thư họa đủ cả, mỗi người phụ nữ trong đó đều thể hiện một loại kỹ năng, khuôn mặt họ vô cùng sống động, như người thật.

Trên người mặc một lớp lụa mỏng, theo phong cách của người Ai Cập, vốn rất phóng khoáng, không bao giờ che đậy, dù là thời cổ đại cũng sẽ để hở ngực.

Hứa Thành nuốt nước bọt, yết hầu chuyển động lên xuống, nhìn cảnh tượng trước mắt vẫn không dám tin, anh từng bước đặt chân lên bậc thang, không ngờ trên đỉnh bậc thang cũng có bích họa, màu sắc của những bức bích họa này thật sự rất tươi sáng. "Cầm kỳ thư họa đủ cả, lúc Pharaoh buồn chán cũng có thể có mỹ nữ bên cạnh, có thể đàn ca cho ông ta nghe, thật là sung sướng." Bàn Tử nhanh chóng bước lên, đến bên cạnh Hứa Thành, nhìn những bức bích họa sống động này, miệng chảy cả nước dãi, vội đưa tay chạm vào, nếu những thứ này có thể gỡ xuống được, gã tuyệt đối không do dự, nhất định sẽ lấy hết.

Trời ơi, Bàn gia tôi lần này đúng là được mở mang tầm mắt, không ngờ lại được thấy cảnh tượng như thế này.

Gã cứ thế đi lên bậc thang, chạm vào những bức bích họa, cả người dường như chìm sâu vào đó, không thể tự thoát ra, vẻ mặt mê đắm trong mắt gã khiến người ta cảm thấy thật có chút bất lực. "Bàn Tử, đừng trách tôi không nhắc nhở anh, đây đều là tài sản quý giá, gã nhà anh muốn chiếm làm của riêng, e rằng cũng không có năng lực đó

đâu." "Đừng đả kích tôi được không?

Tuy tôi không thể mang ra ngoài, nhưng tôi cũng có thể ngắm chứ, cậu không thể yên tĩnh một chút, để tôi thưởng thức những di tích lịch sử này của Ai Cập được sao?" Hứa Thành không bị làm phiền, ánh mắt anh vẫn dán chặt vào một bên bậc thang.

Cảm giác có rất nhiều bậc, đi cũng rất mệt, không biết nó xoắn đến đâu, giống như một bậc thang lên trời, cứ xoắn mãi, từng tầng một không biết sẽ dẫn đến nơi nào.

Trong lòng anh như có điều suy nghĩ, ánh mắt ngưng tụ một tầng ánh sáng trầm tĩnh, không hiểu sao trong lòng luôn có chút do dự, có nên bước lên bậc thang này không, có lẽ một bước là thiên đường, một bước là địa ngục. "Tiểu Muộn, anh thấy tôi có nên tiếp tục tiến lên không, tôi cảm thấy trong lòng luôn có chút không yên." "Mục đích chúng ta vào đây không phải để tìm thứ đó sao?

Nếu chúng ta không vào, vậy thì sẽ không bao giờ có được, anh thấy bây giờ từ bỏ có thích hợp không?" Anh thở dài một hơi, đúng là anh đã nghĩ quá nhiều, bây giờ không còn đường lui, chỉ có thể không ngừng tiến về phía trước.

Nhìn những bậc thang cao chót vót, anh từng bước đi lên.

Bậc thang cảm giác rất rộng, bước chân cũng rất vững, Hứa Thành vẫn luôn quan sát những bức bích họa xung quanh, nơi đây thật sự đã thể hiện toàn bộ âm nhạc của thời cổ đại.

Có một bức bích họa thật khiến người ta cảm thán, lịch sử Ai Cập thật sự rất huyền diệu, đã phát triển đến một trình độ nhất định.

Bức bích họa trên không của bậc thang lại khiến người ta không thể hiểu được, dường như đang kể một câu chuyện.

Cuối cùng dường như là thiên đường, nơi đó có đủ mọi thứ, gần

như giống hệt nhân gian, dù sau khi chết, cũng có thể để linh hồn Pharaoh tồn tại vĩnh viễn ở đó, vẫn sẽ trở thành thần linh của nơi đó, vẫn sẽ bảo vệ cho bá tánh của mình. "Nhìn xem, cậu có nhìn ra được điều gì không?" "Dường như đang kể một câu chuyện, giống như cuộc đời của Pharaoh, từ lúc sinh ra đầy sức sống cho đến khi kết thúc cuộc đời, nhưng không phải tan theo gió bay, mà đến một nơi khác, linh hồn sau khi chết sẽ không bao giờ bị hủy diệt, vẫn sẽ bảo vệ cho một phương bá tánh, muốn để hậu thế lưu truyền mãi mãi." Ánh mắt Ngô Tà dán chặt vào bức bích họa, không ngừng giải thích.

Ánh mắt cậu ta tràn đầy kinh ngạc, cũng cảm thán vì những bức bích họa như vậy.

Không ngờ bậc thang đặc biệt cao, con đường cũng đặc biệt dài, nhưng bích họa dường như không bao giờ có điểm cuối, xoắn đến nơi cao nhất, chỉ khi nghe thấy một tiếng gầm rú mới từ từ biến mất.

Ánh sáng vàng rọi vào đây, chiếu sáng hang động này vô cùng rực rỡ.

Một con Nhân Sư đang nằm phía trước, khi nhìn thấy người liền đột nhiên đứng dậy, thân thể nó vô cùng to lớn, gần như lấp đầy cả hang động.

Lưng nó sát vào vách đá phía trên, bụng sát vào vách đá phía dưới, cả người nó chiếm trọn không gian này.

Con đường phía trước bị chặn lại, ai mà biết con đường đó dẫn đến đâu, nhưng lúc này nó đã trở thành thủ hộ thần của nơi đây, chỉ cần không thể đánh bại, giết chết nó, e rằng sẽ không bao giờ có thể đi qua được.

Sự xuất hiện của Nhân Sư khiến mọi người trở tay không kịp, biểu cảm của mỗi người đều vô cùng khó coi.

Ai mà ngờ được một tượng Nhân Sư mình người đầu sư tử lại sống động như vậy, giống như tượng đá bên ngoài lại có một thân thể khổng lồ.

Nó dũng cảm ngáp một cái, trong mắt mang theo ngọn lửa phẫn nộ, dường như bị người khác làm phiền giấc ngủ nên đặc biệt tức giận.

Miệng nó liên tục rung động, như một cái roi dài, quất vào vách đá, phát ra tiếng 'ba ba', lúc này nó càng thêm tức giận, há miệng ra, không ngừng gầm rú, chỉ thấy từ trong miệng nó phun ra từng luồng khí. "Kẻ nào dám làm phiền sự yên nghỉ của Pharaoh, tử thần sẽ mọc đôi cánh nhỏ giáng xuống đầu ngươi, lẽ nào không biết sao?

Lại không biết sống chết, dám vào lăng mộ Pharaoh, hôm nay chắc chắn phải chết." Bàn Tử ngây người, lúc này gã há hốc miệng, nước dãi chảy cả ra, khẽ lau khóe miệng, vẫn không dám tin vào cảnh tượng trước mắt, không ngờ tượng Nhân Sư mình người đầu sư tử lại sống.

Gã này chỉ tồn tại trong truyền thuyết, vốn tưởng chỉ là một thần thoại, được khoác lên màu sắc thần bí, không ngờ lại có thật, trở thành cửa ải cuối cùng trong một lăng mộ, sẽ bảo vệ sự yên nghỉ của Pharaoh, tuyệt đối không để bất kỳ ai phá hoại.

Nó bước một bước, cả hang động đều rung chuyển, bàn chân nó gần như dài bằng thân thể một người, chỉ cần một cú dẫm xuống, có lẽ cả cơ thể sẽ bị giẫm nát.

Thân thể vô cùng cường tráng, sức mạnh ngưng tụ ở chân càng sâu không lường được, không ai dám lấy thân thử nghiệm, sợ một đi không trở lại.

Nhân Sư nhìn Bàn Tử, dường như rất hứng thú với gã, đột nhiên đưa một chân ra, tấn công về phía Bàn Tử. "Bàn Tử cẩn thận, gã này e

rằng rất hứng thú với anh, không thấy mắt nó cứ nhìn chằm chằm anh sao?

E rằng anh sẽ thành miếng mồi ngon của nó đấy." "Thiên Chân, đừng dọa tôi, không thấy mồ hôi trên trán Bàn gia đây đã túa ra rồi sao?

Lỡ như bị dọa tè ra quần, thì mất mặt lắm." "Có lẽ nếu anh tè thật, nó sẽ thấy ghê, không chừng sẽ không còn hứng thú với anh nữa, Bàn Tử hay là anh mau làm đi..." "Đi ra một bên, đừng có đùa với tôi ở đây, bây giờ mau tìm cách đối phó với nó mới phải." Muộn Du Bình nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, tấn công về phía Nhân Sư trước mặt.

Một đao chém vào trán nó, xương sọ của Nhân Sư vô cùng cứng rắn, lưỡi đao tóe lửa, hoàn toàn không có một chút tổn thương, da của nó vẫn vô cùng hoàn hảo.

Một vết xước cũng không có, khiến mọi người không thể tin nổi, lần lượt lùi lại một bước.

Hứa Thành nhíu chặt mày, cầm Thiên Vũ Vũ Trảm.

Mũi chân khẽ điểm, cả người bay ra, so với Nhân Sư, anh thật sự quá nhỏ bé.

Cảm giác như kiến so với voi, không thể so sánh, nhưng anh vẫn dùng hết sức tấn công gã trước mặt, nhất định phải giết chết nó, mới có thể dễ dàng đi qua đây, nếu không chỉ có thể bị tiêu diệt ở đây, mãi mãi không tìm được thứ mình muốn. "Cẩn thận, gã này không yếu như vậy đâu." "Tôi biết, nhưng nó cứ chặn đường tôi, tôi phải làm sao đây?" Nhân Sư đột nhiên đứng thẳng dậy, đầu nó đâm thủng vách đá phía trên, chỉ thấy đá vụn xung quanh rơi xuống, nó thật sự có thể đứng thẳng đi lại.

Chương 369

Nó vung vẩy cơ thể, vô cùng kiêu ngạo, đột nhiên đưa tay ra, tấn công về phía Hứa Thành.

Hứa Thành vội né tránh, đứng sang một bên tránh được cánh tay của gã kia.

Anh vẫy tay ra hiệu cho mọi người, tập hợp tất cả lại, vì thân thể gã này rất to lớn, nên tầm nhìn nhất định sẽ có điểm mù, chỉ cần nhân cơ hội này đi qua, là có thể lách qua tầm nhìn của nó.

Nếu đối đầu trực diện, rõ ràng không phải là lựa chọn tốt, chỉ có cách trốn thoát khỏi đây.

Giọng anh rất nhẹ, như mưa phùn, chỉ có bốn người họ nghe thấy, người khác hoàn toàn không thể nghe thấy. "Nhìn xem, cơ thể nó rất to lớn, nên chắc chắn sẽ có điểm mù, chúng ta nhân lúc nó đứng, đi vòng qua bên cạnh nó, nhớ tốc độ phải nhanh, không được để lại bất kỳ dấu vết nào, nếu không nó nhất định sẽ tấn công chúng ta." "Lẽ nào chúng ta không nên đánh bại nó, lỡ như nó bắt được chúng ta thì sao?

Một miếng có thể nuốt chửng chúng ta vào bụng, e rằng chúng ta không đủ nhét kẽ răng nó đâu." "Bàn Tử anh béo như vậy, chỉ cần anh bị nó ăn, lúc đó nó nhất định sẽ no căng bụng, không tin anh thử xem." "Thiên Chân, gã này thật không tử tế, bây giờ nguy hiểm như vậy mà còn có thời gian đùa giỡn." Bàn Tử ôm mặt, biểu cảm đặc biệt nghiêm túc, đều đang vắt óc suy nghĩ đối sách, gã này lại có tâm trạng đùa.

Ngô Tà cười ha hả, không để cơn giận của gã trong lòng.

Hứa Thành vội vỗ vai hai người, lúc này không phải là lúc đùa, nên nắm bắt thời cơ, mau chóng vòng qua đây, nếu không có thể nó sẽ lại nằm bò ra, thân thể đó sẽ chặn kín cả hang động.

Nhìn thấy Nhân Sư trước mặt sắp phát hiện ra âm mưu, nên bây giờ phải nắm bắt thời cơ. "Tôi đi thu hút tầm nhìn của nó, các anh nhanh chóng vòng qua bên cạnh nó, đừng quan tâm đến tôi, tôi sẽ có cách thoát thân, cũng sẽ đi qua đây." "Sao có thể để một mình anh mạo hiểm, hay là thế này, tôi đi thu hút tầm nhìn của nó trước, đợi các anh đi qua rồi, tôi sẽ thu hút tầm nhìn của nó, anh mới vòng qua chân nó." Hứa Thành khẽ gật đầu, nhất trí ngay, lập tức chạy đến trước mặt Nhân Sư, thu hút tầm nhìn của nó.

Thái độ vô cùng ngạo mạn, anh rút đao ra, lập tức chém về phía chân của gã kia.

Thiên Vũ Vũ Trảm là một thanh thần kiếm, đối phó với Nhân Sư trước mặt, một nhân vật trong thần thoại, vẫn có thể làm tổn thương nó.

Một đao chém xuống, chân nó chảy ra máu tươi, máu tươi trong hang động này lan tỏa khắp nơi.

Nhân Sư vô cùng phẫn nộ, há miệng ra, gầm rú inh ỏi, đá vụn xung quanh đều rơi xuống, nó lạnh lùng nhìn Hứa Thành, không ngừng tấn công anh, gần như bị thu hút hoàn toàn tầm nhìn.

Hứa Thành gật đầu với mọi người, lúc này chính là cơ hội, nếu không mau chóng rời đi, e rằng sẽ không bao giờ có cơ hội nữa, vì một khi nó biết được kế hoạch, tất cả mọi người sẽ phải chôn thây ở đây.

Muộn Du Bình nhanh chóng áp sát vào tường, cực nhanh vòng qua Nhân Sư, rồi đến đầu kia của hang động, không ngờ ở đó lại có một thế giới khác. "Ai, chờ tôi với." Bàn Tử thấy Ngô Tà cũng đã rời đi, vội vàng đuổi theo, nhưng tiếng động đã kinh động đến Nhân Sư, thấy mọi người đã đi qua nó càng tức giận hơn.

Nó há miệng, từng luồng sương trắng từ miệng nó bốc ra, chỉ thấy

râu nó khẽ vểnh lên, ánh mắt mang theo một tia sáng lạnh lùng, dường như muốn nuốt chửng trời đất.

Gã này bước đi, thân thể cuộn tròn trên đất, dường như đã phát hiện ra kế hoạch, nên cuộn tròn thân thể, không ngừng tấn công những người ở phía đối diện.

Hứa Thành thầm kêu không hay, gã này thông minh hơn anh tưởng nhiều, không ngờ lại nằm bẹp trên đất, bây giờ thân thể nó chiếm trọn cả hang động, dù có năng lực đến đâu, e rằng cũng không thể đi qua.

Muộn Du Bình trong lòng có chút lo lắng, cầm bảo đao trong tay, lập tức tấn công gã kia, nhưng dù dụ dỗ thế nào nó vẫn nằm ì ở đó. "Làm sao đây?

Gã này lại nằm trên đất, thân thể nó chặn kín cả đường rồi, lúc này Hứa Thành phải làm sao?" "Phải tìm cách để gã này đứng dậy, nếu không có thể sẽ xảy ra chuyện khác, rốt cuộc phải làm sao đây?" Linh quang chợt lóe, Hứa Thành lập tức lấy ra miếng ngọc bội lúc trước ở trong hang động, cả hang động đều được chiếu sáng.

Cảm nhận được ánh sáng của ngọc bội, Nhân Sư lập tức quay người, viên châu kia khiến nó sáng mắt lên, đồng thời cũng cảm thấy sự thăng trầm, lập tức nhường ra một con đường, để mặc Hứa Thành đi qua, không còn bất kỳ lời phàn nàn nào, cũng không phát động tấn công nữa.

Tay anh nắm chặt miếng ngọc bội màu xanh biếc, không hiểu sao lại tin rằng Nhân Sư sẽ không tấn công mình, anh ung dung đi qua trước mặt nó.

Lúc đó lòng anh rất bình yên, như mặt hồ phẳng lặng không gợn một chút sóng.

Ngô Tà ngây người nhìn cảnh này, không biết dùng lời lẽ nào để

diễn tả, thật quá kinh ngạc, miếng ngọc bội màu xanh biếc này tuyệt đối không tầm thường. "Trời đất, gã này dám lừa tôi, rõ ràng ngọc bội đang ở trong tay anh ta." Không ai để ý đến Bàn Tử, mọi người đều vui mừng cho Hứa Thành, lập tức đi theo con đường phía trước.

Lòng mọi người khẽ rung động, tin rằng phía sau chắc chắn là lăng mộ, nhất định sẽ phát hiện ra quan quách của Pharaoh.

Con đường đó rất dài, cũng vô cùng sâu thẳm, khắp nơi là bích họa, không biết đang kể câu chuyện gì, trên đó có rất nhiều chữ tượng hình, bây giờ hiếm có người đọc hiểu được loại văn tự này.

Nó đã cách xa cuộc sống hiện thực rất lâu rồi, trong đó xen lẫn một số thứ hoàn toàn không hiểu, ngay cả chữ tượng hình Ai Cập cũng không giống lắm, dường như là một loại văn tự kỳ lạ của một nơi nào đó.

Vậy rốt cuộc nó đang kể về điều gì?

Không một ai có thể hiểu, ngay cả Hứa Thành cũng không thể thấu hiểu được một hai phần.

Những bức bích họa đó quá trừu tượng, mỗi người đều đang biểu đạt một ý nghĩa khác, không biết là ý gì, nhưng trung tâm đều xoay quanh Pharaoh.

Pharaoh chính là thần linh trong lòng họ, Ai Cập có một truyền thuyết, mỗi Pharaoh là người thống trị, đồng thời cũng là thần linh trên trời.

Họ giáng trần đến đất nước của mình, giúp nó trở nên cường đại, cùng nhau giàu có, nên họ vô cùng sùng bái Pharaoh, gần như thần phục, thần phục vô điều kiện.

Cuối cùng tụ lại ở một trung tâm, nơi đây quả thực là thiên đường nhân gian, không, cảnh tượng vừa rồi chỉ là khoe mẽ thôi, cảnh này

mới trở nên vô cùng chân thực.

Bất kể là cuộc sống hay chiến tranh, chỉ cần là thứ cần thiết thì ở đây đều có đủ cả.

Pharaoh yên nghỉ tại đây, một thiên đường được xây dựng cho ông ta ở đây, sau này vẫn có thể cảm nhận cuộc sống nhân gian, không bao giờ bị gò bó, vẫn sẽ trải nghiệm sự xa hoa đó. "Đây không phải là vàng chứ, e rằng cũng quá giàu có, không ngờ nhiều vàng như vậy lại chôn dưới lòng đất." "Nhìn xem, đây không phải là đá quý sao, không ngờ lại có đá quý, gã này cũng quá biết hưởng thụ, chết rồi mà còn để lại nhiều thứ như vậy trong lăng mộ." Bàn Tử lật qua lật lại, có mấy hòm đồ, đều được làm bằng gỗ, đến bây giờ vẫn không có dấu hiệu mục nát.

Màu sắc trên đó vẫn rất mới, như vừa mới chế tạo xong.

Trên mỗi chiếc hòm đều có một loại hoa văn, khiến người ta cảm thấy đặc biệt mê hoặc, công nghệ hoa văn này rất tốt, không biết họa sĩ nào mới có tay nghề như vậy. "Đây, đây hẳn là lăng tẩm của Pharaoh." Nghe thấy lời của Muộn Du Bình, mọi người vội vàng đi tới, Hứa Thành liếc nhìn Muộn Du Bình, rồi ánh mắt ngưng lại trên một chiếc quan quách.

Nó được làm bằng vàng, là một cỗ quan tài hình người có khuôn mặt.

Chương 370

Bề ngoài này hẳn là được làm theo dáng vẻ của Pharaoh, mắt mở to nhìn nơi này, như đang sống, khuôn mặt sống động như thật.

Bề ngoài có y phục hoa lệ, tuy đã được chế tạo từ lâu, trên đó cũng được tô màu, ngay cả các góc cạnh của quần áo cũng được phác họa ra, có thể thấy công nghệ lúc đó tinh xảo đến mức nào.

Chẳng trách người ta đều muốn xuống lăng mộ Ai Cập, dù chỉ là một cỗ quan tài, cũng sẽ mang ra ngoài, giá trị liên thành, sau khi nhìn thấy cỗ quan tài này mới biết nó xa xỉ đến mức nào, lại tốn một số tiền khổng lồ để xây dựng một cỗ quan tài. "Nó thật quá hoàn hảo, khiến người ta bất ngờ, được chế tạo lại, trên đó có đá quý hoa lệ điêu khắc, nếu tôi chết đi mà có thể nằm trong này, thì thật quá tốt rồi." "Bàn Tử đừng quên, nếu anh nằm trong đó sẽ biến thành một xác ướp, công nghệ chế tác xác ướp không cần tôi phải kể cho anh nghe chứ, anh có chịu được không, có muốn bị người khác sờ mó không?

Sau khi chết còn bị người khác chế tạo đủ kiểu." "Đi đi, không thể nói cái gì hay ho hơn à?

Lẽ nào anh không thấy vĩnh viễn tồn tại cũng là một chuyện tốt sao?" "Nhưng anh sẽ bị tất cả mọi người nghiên cứu, về phương pháp chế tác xác ướp, họ sẽ dùng những Pharaoh nằm trong quan quách này làm đối tượng nghiên cứu." Bàn Tử đảo mắt một cái, thật không muốn nghiên cứu nữa, Ngô Tà thật không biết điều, lần nào cũng cắt ngang suy nghĩ của gã, những lời nói vớ vẩn này thật đáng ghét.

Vốn đang hứng khởi, đột nhiên xìu xuống, như một quả bóng bay, 'bốp' một tiếng vỡ tan. "Thật bất lực..." Hứa Thành buồn cười lắc đầu, thực ra có Bàn Tử cũng khá tốt, lúc phiền não cũng có thể mang

lại tiếng cười cho mọi người, nếu không có gã đi cùng, e rằng chuyến đi cũng khá tẻ nhạt.

Tinh thần tự mua vui của Bàn Tử luôn tốt như vậy, khiến người ta cảm thấy khá dễ lây lan. "Bàn Tử, nếu anh muốn trở thành một xác ướp, thực ra tôi có thể giúp anh." "Đi đi, ai muốn trở thành một cái xác khô chứ, phải nhân văn, phương pháp hạ táng của tôi nhân văn hơn nhiều." Ngô Tà khẽ gật đầu, đúng là lúc đó mọi thứ đều trở về với cát bụi, thực sự là một phương pháp khá tốt, tốt hơn nhiều so với việc để nhiều người nghiên cứu đi nghiên cứu lại.

Muộn Du Bình đi quanh quan quách trước mặt mấy vòng, bước chân anh rất chậm, mắt nhìn chằm chằm vào quan tài vàng, tay anh chạm vào những hoa văn chìm trên đó, mắt không có bất kỳ thay đổi nào.

Hứa Thành từng bước lại gần, lẽ nào gã này thật sự hiểu rõ nơi này đến vậy, nếu không sẽ không biểu hiện ra bộ dạng như thế. "Tiểu Muộn, anh có phát hiện gì khác không?" "Chỉ cảm thấy rất kỳ lạ, nhìn xem trên đó dường như đang vẽ một truyền thuyết, hình vẽ rất nhỏ, nhưng ghép lại, hẳn là đang kể một câu chuyện." Hứa Thành nheo mắt nhìn kỹ, những hình vẽ này ẩn giấu rất sâu, không ngờ lại ở dưới chân quan tài.

Những hình vẽ này rất nhỏ, nếu không quan sát kỹ, có thể sẽ bị bỏ qua.

Đó đúng là một truyền thuyết, giống như một thần thoại, nhưng rốt cuộc đang kể về điều gì thì không thể biết được, chỉ cảm thấy rất kỳ lạ. "Hay là mở quan tài ra xem, trong truyền thuyết Khafre rốt cuộc là người như thế nào." "Khafre trong lịch sử Ai Cập thực ra rất thần bí, ghi chép về ông ta không nhiều, nhưng gã này lại đầy màu sắc thần thoại, chỉ riêng truyền thuyết về ông ta đã có rất nhiều, cũng tương

đương với dã sử của nước ta." "Thiên Chân thú vị thật, quốc gia nào mà không có nghi thức, đặc biệt là dã sử của hoàng đế càng nhiều." "Có điều cậu không biết, những truyền thuyết này thật sự rất kỳ lạ, chỉ cần dính dáng đến Khafre là gần như đều mang màu sắc thần bí, dường như ông ta thật sự là thần tiên trên trời vậy." Hứa Thành khẽ gật đầu, cũng tỏ vẻ rất đồng tình, lần này đến Ai Cập, anh cũng đã nghiên cứu một chút về văn hóa lịch sử, đúng là mang một màu sắc thần bí nhất định.

Đặc biệt là lăng mộ này, thật khiến người ta cảm thấy kỳ lạ, đến bây giờ vẫn chưa phát hiện ra dấu vết của sông ngầm, như thể đã biến mất ở đây vậy.

Anh khẽ di chuyển quan tài, từ từ mở nắp quan tài trước mặt ra, rồi nhìn Muộn Du Bình một cái, vội vàng đặt nắp quan tài sang một bên.

Không ngờ cỗ quan quách này lại được làm bằng ba lớp, ba lớp khớp vào nhau như một cỗ quan tài hoàn chỉnh, kỹ thuật như vậy thật sự rất tiên tiến, e rằng đến bây giờ cũng không thể hoàn thành được.

Trí tuệ của người xưa thật vô cùng vô tận, bên ngoài là một lớp quan tài vàng, bên trong hoàn toàn được làm bằng gỗ, một loại gỗ đã trải qua hàng nghìn năm mà vẫn không có dấu hiệu mục nát, quả thực khiến người ta cảm thấy khó tin. "Chậc chậc chậc... cỗ quan tài này thật tuyệt, chưa từng thấy quan tài nào được bảo quản lâu như vậy, thật khiến người ta phải trầm trồ khen ngợi." Mắt Ngô Tà trợn tròn, cậu ta từng chút từng chút vuốt ve miếng gỗ trước mặt, cảm giác tay rất hoàn hảo, trong môi trường như vậy một chút cũng không ẩm ướt, vẫn khô ráo như vậy, có lẽ chính vì thế mới có thể bảo quản đến ngày nay.

Khi từng lớp màn che bí ẩn được vén lên, Khafre trong truyền

thuyết cuối cùng cũng hiện ra trước mặt mọi người, ông ta yên ổn nằm trong đó, bên ngoài được bọc một lớp lụa mỏng.

Lớp lụa mỏng màu vàng lại tăng thêm một tầng bí ẩn, khiến người ta không thể khám phá, có lẽ chỉ khi vén lớp màn che này lên, mới có thể biết bên trong ẩn giấu điều gì.

Bàn Tử đưa tay ra, định kéo lớp màn che bí ẩn đó, nhưng bị Ngô Tà ngăn lại, gã này tay chân vụng về, lỡ như làm hỏng xác ướp, e rằng tội lỗi thật sự rất lớn.

Xác ướp có giá trị nghiên cứu, một thi thể tôi một thi thể cậu, thiếu một cái là mất đi rất nhiều đô la Mỹ, gần như là hàng trăm triệu. "Làm gì vậy, cẩn thận một chút, đừng làm hỏng xác ướp, gã này tay chân vụng về, thật khiến người ta lo lắng." "Ai, dù sao tôi cũng là bạn bè, đừng có nói xấu người ta như vậy." "Tôi không phải đang cảnh cáo cậu sao?

Gã này thô lỗ, tay chân vụng về, lần nào cũng dễ gây phiền phức cho mọi người, đây là xác ướp ngàn năm, lỡ như bị cậu làm hỏng, e rằng các nhà khoa học cũng phải bóp chết cậu." "Được rồi, hai người đừng cãi nhau nữa, mau lên, xem xem xác ướp ngàn năm này rốt cuộc có gì khác biệt, và có thể phát hiện được gì từ trên người nó, đó mới là mục đích." Muộn Du Bình đưa tay ra, nắm chặt lấy lớp vỏ vàng trên đầu Pharaoh, từ từ mở nó ra.

Gương mặt này hẳn được chế tác theo đúng nguyên bản, ngay cả thần thái cũng vô cùng rõ nét, chắc hẳn giống hệt như lúc đương thời, tay nghề của người thợ thật sự vô cùng hoàn mỹ.

Khoảnh khắc lớp vỏ vàng được mở ra, tấm vải liệm bí ẩn cũng lộ diện, nhưng qua ngàn năm đã sớm mất đi hình dáng ban đầu, chỉ còn lại xương cốt được bảo tồn đến nay.

Cơ bắp trên người tuy còn đàn hồi nhưng đã dính chặt vào thân

thể, không còn ánh mắt giao lưu, cũng không còn cảm giác sống động nữa.

Ánh mắt Bàn Tử quét liên tục trong quan tài, giống như tia X-quang, dừng lại ở mỗi nơi một lúc lâu rồi mới quét sang chỗ khác.

Cuối cùng, ánh mắt anh ta dừng lại trên cánh tay của Pharaoh, miệng há hốc, nước miếng sắp chảy ra, đặc biệt là đôi mắt trợn trừng, lúc này trông hoàn toàn là một kẻ mê của cải.

Không kìm được sự kích động trong lòng, anh ta đưa tay ra, vội vàng muốn lấy thứ đang nắm trong tay xác ướp.

Vừa mới đến gần, giọng của Hứa Thành đã vang lên bên tai.

"Đừng chạm vào, Bàn Tử." Khi tay Bàn Tử vươn ra, thực ra Hứa Thành cũng đã nhìn thấy, không ngờ ở nơi này lại có thể thấy được màu xanh biếc đó, hẳn là viên ngọc lần trước đã thấy.

Trong lòng tôi chấn động từng cơn, dường như đã xảy ra một sự thay đổi kinh thiên động địa, không ngờ viên ngọc đó lại xuất hiện ở đây, rõ ràng đã thấy nó vỡ tan trên đất, vỡ thành trăm ngàn mảnh nhỏ.

Chuyện gì thế này?

Lẽ nào vật này cũng có thể xuyên không, cuối cùng lại quay về lúc ban đầu.

Vừa nhìn thấy trên đó không có bất kỳ vết nứt nào, vẫn có thể phát ra ánh sáng xanh biếc, tôi liền biết viên ngọc này e rằng là một tà vật.

Tuyệt đối không thể dễ dàng chạm vào, không biết sẽ xảy ra chuyện gì, lỡ như tai họa thật sự ập đến, thì tất cả mọi người đều gặp nguy, có thể sẽ bị kẹt lại trong động huyệt này.

Giọng nói của tôi quá kịp thời, Bàn Tử lập tức phanh gấp, quay đầu trừng mắt nhìn Hứa Thành, gã này suýt nữa dọa chết anh ta.

“Mẹ kiếp, suýt nữa dọa chết Bàn gia ta rồi.” Bàn Tử tiếp tục đưa tay ra, hôm nay không lấy được viên ngọc bích này, e rằng anh ta sẽ không bỏ cuộc.

Anh ta cảm thấy đây là một thứ vô cùng quý giá, trong thâm tâm đã cảm nhận được giá trị của nó.

Trộm thì không về tay không, đã vào mộ huyệt rồi, đương nhiên phải lấy viên ngọc bích này, như vậy mới không uổng công một chuyến.

Chương 371

Phải biết rằng trong động đã chịu khổ không ít, suýt nữa thì toi mạng, có thể đã bị cái gã bên ngoài kia xé xác, khó khăn lắm mới vào được đây, sao có thể không lấy thứ quý giá hơn.

"Bàn Tử đừng làm bậy, thứ đó chắc chắn là tà vật.

Tôi nhớ lúc đó đã thấy nó vỡ ngay trước mắt, vỡ thành từng mảnh, tuyệt đối không thể ghép lại được, bây giờ lại hoàn chỉnh như vậy, tôi thấy nhất định có vấn đề." Hứa Thành lo lắng nhìn viên ngọc, ánh mắt vô cùng kiên định, anh có thể chắc chắn viên ngọc đó có vấn đề, lỡ như thật sự chạm vào, e rằng sẽ xảy ra chuyện không thể lường trước được.

Bàn Tử đảo mắt một vòng thật to, căn bản không tin, lúc đó chẳng qua chỉ như một giấc mơ, không ngờ Hứa Thành lại tin thật.

Kim tự tháp Ai Cập quả thực mang màu sắc bí ẩn, nhưng bên trong cũng chẳng có gì đáng sợ, đi suốt đường tuy có gặp một vài thứ trong thần thoại, nhưng cũng không thể cản được đường của họ.

Viên ngọc này nếu thật sự lợi hại đến thế, anh ta cũng không sợ.

"Sợ cái gì?

Bây giờ sao lại nhát gan thế.

Bàn gia ta đây không sợ, cột điện giắt lông gà thì có gì mà sợ." "Bàn Tử đừng hồ đồ, Hứa Thành đã nói có vấn đề thì nhất định là có vấn đề." Ngô Tà vội vàng kéo anh ta lại.

Muộn Du Bình từ đầu đến cuối đều không nói gì, nhìn viên ngọc bích kia, luôn cảm thấy dường như đã từng quen biết.

Kể từ khi vào động này, cảm giác đó vẫn chưa bao giờ biến mất.

Anh cố gắng suy nghĩ lại, vẫn không nhớ ra đã gặp ở đâu, nhưng trực giác của anh tuyệt đối không sai.

Anh ngẩng đầu nhìn xác ướp trước mặt, sau khi chết vẫn nắm chặt viên ngọc, có lẽ nó vô cùng quan trọng đối với người này.

Nhớ lại câu chuyện Hứa Thành kể trước đó, lẽ nào viên ngọc này thật sự có mối liên hệ nào đó với người phụ nữ ông ta yêu?

Viên ngọc bích, đôi mắt bích lục, rốt cuộc có liên hệ gì?

Không ai biết, có lẽ chỉ có người Ai Cập đương thời mới rõ.

Những thứ màu xanh biếc thường là tà vật.

Anh nhớ trước đây có một loại rắn, mắt của nó màu xanh biếc, nhưng lại mang kịch độc, một khi bị cắn, chắc chắn sẽ chết, không có bất kỳ khả năng sống sót nào.

Loại rắn này tồn tại vô cùng bí ẩn, thường chỉ xuất hiện ở những nơi cực âm hàn.

Theo thời gian, mắt của nó càng ngày càng xanh biếc, đến khi bên trong hiện ra hình ảnh ký ức thì chứng tỏ loại rắn này sắp thành tinh, thực lực cường đại, có thể nuốt chửng con người.

Nhưng những người đã thấy loại rắn này tồn tại, căn bản không có cơ hội sống sót, thường sẽ trở thành thức ăn trong miệng rắn.

Lẽ nào vị phi tần kia không phải là người, mà là một con rắn sau khi tu luyện mới hóa thành hình người?

Thế giới rộng lớn không thiếu những chuyện kỳ lạ, trong đó có rất nhiều điều huyền diệu.

Muộn Du Bình luôn tin rằng, trong thế giới này điều gì cũng tồn tại, cho dù rắn tu luyện thành tinh biến thành người, cũng có thể tồn tại.

Anh cầm Hắc Kim Cổ Đao trong tay, đâm về phía lòng bàn tay của Pharaoh, phát ra một tiếng "xì".

Bàn Tử sốt ruột, vội vàng nhảy dựng lên, rồi không thèm để ý gì mà xông về phía trước, đưa tay ra, nhanh như chớp lấy viên ngọc bích kia, nắm chặt trong tay.

Viên ngọc lạnh buốt lạ thường, khi nắm trong tay, bên trong dường như có thứ gì đó đang chảy.

Cùng lúc đó, Pharaoh trong quan tài đột nhiên mở mắt, nhanh chóng ngồi dậy, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Bàn Tử, đặc biệt là viên ngọc bích trong tay anh ta.

Ngô Tà nuốt nước bọt, cả người chết lặng, vội vàng kéo Hứa Thành lại, không ngờ gã này lại sống lại, linh hồn ngàn năm, không ngờ lúc này lại có thể từ trong quan tài ngồi dậy được.

Tôi nắm chặt Thiên Vũ Vũ Trảm, nhanh chóng lao về phía xác ướp trước mặt.

Gã này đã sống lại, bây giờ tuyệt đối không thể để hắn ở lại.

Pharaoh trở nên lạnh lùng khác thường, mắt ông ta nhìn thẳng vào Hứa Thành, khẽ vung tay, nhẹ nhàng bay ra khỏi quan tài, lập tức tấn công về phía Bàn Tử.

Bàn Tử chạy như bay, cả người như một con quay, cứ quay vòng vòng trong sơn động.

Đôi chân anh ta vô cùng linh hoạt, dù mang thân hình mập mạp có chút khó khăn, nhưng từ đầu đến cuối đều không dừng lại, vẫn luôn chạy.

Pharaoh dang tay ra, vội vàng túm lấy áo Bàn Tử, há miệng, ánh mắt mang theo một tia quyết tuyệt, lập tức cắn vào cổ Bàn Tử.

Hàm răng đen kịt lộ ra, có thể thấy đầu lưỡi khô khốc, nhưng răng nanh thật sự rất sắc bén, bên trong lại còn có một hàng răng khác.

Không ngờ lại mọc ra hai chiếc răng nanh, trước đây nghe nói, người sau khi chết một khi trở thành thân bất tử bất diệt, sẽ mọc ra hai chiếc răng nanh.

Hàng răng khác này còn chắc chắn hơn hàng răng trước, sẽ trở thành vũ khí làm hại người, chỉ cần phát hiện sinh mệnh tươi mới, sẽ dùng răng bình thường cắn nát người, cho dù là xương cốt cũng có thể biến thành bột mịn.

Lẽ nào Pharaoh sống lại, nên hàng răng khác mới xuất hiện trong miệng ông ta.

Bàn Tử vội vàng giãy giụa hai chân, nhìn mọi người đang đứng ngây ra bên cạnh, điên cuồng gào thét, đám người này thật không nghĩa khí, anh ta sắp bị giết rồi mà lại thờ ơ.

"Mấy người mau cứu tôi với, lẽ nào định trơ mắt nhìn tôi chết à." "Hứa Thành, mau nghĩ cách đi, không thì Bàn Tử bị hắn ta bóp chết mất." Pharaoh cười ngạo mạn, vẫn dáng vẻ cao cao tại thượng, bất kể đã chết bao lâu, dường như vẫn là vua của Ai Cập.

Ông ta căn bản không coi mấy tên tép riu này ra gì, tay dùng sức siết chặt, Bàn Tử vội vàng chuyển viên ngọc bích trong tay sang tay kia, đặt trước mắt mình nhìn xem, lúc này từ ánh mắt của ông ta vẫn có thể đọc được một tia nhung nhớ.

Xem ra viên ngọc bích này đối với ông ta thật sự rất quan trọng, có thể khiến ông ta lộ ra biểu cảm như vậy, chắc chắn có nguyên do liên quan đến vị phi tần trước kia.

Hứa Thành và Muộn Du Bình gật đầu với nhau, từ hai hướng tấn công gọng kìm, lập tức tấn công vào cơ thể ông ta.

Pharaoh nhìn hai người, dường như không hề sợ chết, hôm nay sẽ để chúng chết một cách thống khoái hơn.

Chương 372

Lập tức, ông ta ném Bàn Tử đang cầm viên ngọc bích sang một bên, tấn công về phía Hứa Thành.

Tuy đã chết ngàn năm, nhưng sức mạnh vẫn vô cùng vô tận, cả đời chinh chiến sa trường, sớm đã có kinh nghiệm dày dặn, bất kỳ ai trước mặt ông ta đều không thể thoát, chỉ có thể trở thành con rối bên cạnh, thậm chí bị chặt đầu.

Không biết từ lúc nào ông ta đã rút ra một thanh bội kiếm bên hông, hẳn đã theo ông ta chinh chiến sa trường nhiều năm.

Thanh kiếm ẩn ẩn mang một mùi máu tanh, cần phải uống máu mới có thể tỏa sáng trở lại.

"Hứa Thành cẩn thận, gã này dường như mang một loại tà khí, chúng ta phải nhanh chóng giải quyết, rời khỏi đây, nếu không..." Lời nói phía sau chưa dứt, Pharaoh đã cầm đao chém về phía Muộn Du Bình.

"Keng." Hai thanh đao va vào nhau, tiếng vang vô cùng lớn, khiến cả mộ đạo cũng khẽ rung chuyển.

La Mục dẫn người từ xa chạy tới, đi theo một con đường mòn mới tìm được đến đây, không ngờ họ đã đi trước một bước vào mộ thất.

Bên cạnh gã chỉ còn lại hai người hộ tống, trên mặt cả hai đều dính máu tươi, xem ra đã trải qua một trận chiến mới đến được đây.

Nghe tiếng đánh nhau bên trong, ánh mắt gã liên tục tìm kiếm, cuối cùng nhìn thấy Hứa Thành và Muộn Du Bình, trong mắt ánh lên một tia độc ác.

Bây giờ không phải lúc xử lý hai người này, phải để họ đối phó với gã kia trước, mình mới có thể lấy được bảo bối bên trong.

Nhìn mấy cái hòm lớn xung quanh, mắt gã sáng rực, có lẽ bên trong là vàng bạc châu báu, và viên ngọc bích trong tay gã kia, viên ngọc đó nhất định giá trị liên thành, một khi lấy ra ngoài, e rằng cả đời không cần phải phấn đấu gì nữa, cũng có thể trở nên vô cùng giàu có.

Hứa Thành nhìn thấy La Mục, trong mắt lóe lên vẻ suy tư, anh gật đầu với Muộn Du Bình, một kế hoạch nảy ra trong đầu, chi bằng để gã này ngoan ngoãn làm kẻ chết thay, vừa hay diệt trừ được hắn, cũng có thể thoát ra khỏi đây.

Ánh mắt anh nhìn chằm chằm vào tay Pharaoh, trong nháy mắt nắm viên ngọc bích vào lòng bàn tay, đồng thời đánh tráo, lập tức ném miếng ngọc bội vốn có cho La Mục.

Tốc độ quá nhanh, khiến người ta không thể phân biệt được, khi phát hiện viên ngọc bích biến mất, một vệt sáng lóe lên trên không, lập tức lao về phía La Mục.

Cơ hội đến rồi, tôi sẽ lập tức kéo Ngô Tà và Bàn Tử, chạy trốn về một sơn động khác.

Muộn Du Bình nhanh chóng theo sau, chạy vụt ra ngoài.

Chỉ nghe thấy tiếng sơn động phía sau sụp đổ, lúc này lối ra đã bị chặn lại, La Mục hoàn toàn bị kẹt bên trong, dù có bản lĩnh đến đâu, e rằng cũng không có cách nào bò ra được.

Một quả bom phát ra tiếng nổ trầm đục, nhanh chóng phát nổ, khiến bên trong trở nên mịt mù khói bụi.

Bàn Tử vỗ ngực, thật quá nguy hiểm, vừa rồi cứ như đang đóng phim bom tấn quốc tế, hoa cả mắt, không biết phải phản ứng thế nào.

“Tốt quá rồi, cuối cùng cũng thoát được gã đó, Hứa Thành, đưa

viên ngọc đó cho tôi xem." "Tôi đâu có lấy, anh không thấy tôi ném cho La Mục rồi sao, thế nên mới thoát được gã đó, nếu không Pharaoh vẫn sẽ đuổi theo chúng ta, ai cũng đừng hòng thoát." "Đừng lừa tôi nữa, tôi thấy cả rồi, cậu đã đánh tráo, ném miếng ngọc bội cho gã đó, để hắn làm dê thế tội." Hứa Thành nghiêm túc nhìn Bàn Tử trước mặt, không ngờ gã này lại thông minh hơn mình tưởng, lại có thể nhìn thấu kế hoạch của mình, xem ra tên này cũng có tài.

Bàn Tử vô cùng đắc ý khoanh tay trước ngực, ở kinh đô anh ta có cửa hàng trên cả một con phố, mắt tinh như lửa, bảo bối nào trước mặt cũng không thoát, đồ dỏm nào trước mặt cũng đừng hòng qua mắt.

Vừa rồi tuy động tác của Hứa Thành rất nhanh, nhưng mắt anh ta cũng nhìn rất rõ, viên ngọc bích đó đang ở trên người Hứa Thành.

Anh ta lập tức đi tới sờ soạng khắp người Hứa Thành, muốn lấy ra viên ngọc bích đó.

Hứa Thành lập tức gạt tay anh ta ra, gã này lại gần quá, còn động tay động chân, lẽ nào có ý đồ gì với mình.

"Chúng ta đều là đàn ông, tôi không có hứng thú với anh, làm ơn giữ khoảng cách một chút." "Ý gì?

Tôi càng không có hứng thú với cậu, tôi muốn viên ngọc đó, mau đưa ra đây." Hứa Thành không thèm để ý, một con đường mộ vẫn đang sụp đổ, anh lập tức dẫn mọi người xông về phía trước, phải chạy ra ngoài trước khi nơi này sụp đổ hoàn toàn, nếu không tất cả mọi người sẽ bị chôn cùng Pharaoh ở đây.

Ngô Tà kéo Bàn Tử điên cuồng chạy về phía trước, căn bản không quan tâm đến viên ngọc bích kia, lần thám hiểm này đã phát hiện ra rất nhiều điều, kinh nghiệm của cậu ngày càng phong phú, đã thấy được rất nhiều thứ đã tuyệt chủng trong lịch sử.

Cuối cùng, khi một con đường mộ sụp đổ, họ đã chạy ra ngoài.

Lòng mọi người cuối cùng cũng yên tâm hơn rất nhiều, ngồi trên bãi cát thở hổn hển, dòng sông bên cạnh vẫn chảy, tiếng nước khiến mọi người cảm thấy tâm trạng trở nên đặc biệt tuyệt vời.

Muộn Du Bình lơ đãng nhìn dòng sông bên cạnh, đến bây giờ vẫn là một bí ẩn, con sông ngầm trong mộ huyệt rốt cuộc chảy đi đâu?

Không ai biết.

"Lẽ nào ở đây thật sự có một từ trường lớn, nên mới khiến nơi này xảy ra biến hóa." "Nơi này rất kỳ lạ, e rằng không thể dùng những thứ khác để giải thích, hẳn là từ trường khác biệt." Bàn Tử ngồi một bên, sờ cái đầu to của mình, mắt đảo lia lịa.

Cuối cùng, ánh mắt anh ta dán chặt vào Hứa Thành.

Anh ta không quan tâm ở đây có sông ngầm hay không, cũng không quan tâm có từ trường hay không, thứ anh ta quan tâm nhất là viên ngọc bích đó.

Hứa Thành nhất định đã lấy ra, nhưng không biết gã này giấu ở đâu, vừa rồi sờ soạng trên người hắn nửa ngày vẫn không tìm thấy.

Tên nhóc này ranh ma, nhất định đã giấu ở đâu đó, sợ mình phát hiện.

Trong lúc mọi người đang bàn luận, anh ta lặng lẽ đến gần, trong lòng đang có ý đồ xấu.

Đột nhiên, anh ta tung ra Vô Ảnh Chỉ, tấn công về phía Hứa Thành.

"Ha ha ha…" Chạm vào nơi nhạy cảm nhất, bắp chân cảm thấy đặc biệt nhột, tôi quay người cười tủm tỉm nhìn Bàn Tử, gã này rốt cuộc đang làm gì.

Bàn Tử vẫn đang tìm kiếm, gần như đã sờ soạng khắp mọi nơi,

vẫn không tìm thấy thứ mình muốn.

Anh ta đưa bàn tay mũm mĩm ra, nắm chặt cằm Hứa Thành, cố ý làm mặt hổ, trợn mắt, ra vẻ đặc biệt hung dữ.

“Viên ngọc đó rốt cuộc giấu ở đâu rồi?

Mau đưa ra đây, đó là của chung, sao có thể để một mình cậu giữ.” Tôi ngẩn người, không ngờ gã này lại nhắm vào viên ngọc đó, nhưng thứ đó sớm đã bị tôi ném vào trong hệ thống rồi.

Tôi bất đắc dĩ lắc đầu, khóe miệng nở một nụ cười như có như không.

Hai tay tôi nắm lấy cánh tay mập mạp của Bàn Tử, ánh mắt mang theo thông điệp cầu xin.

Chương 373

“Bàn Tử tha cho tôi đi, tiểu đệ thật sự không lấy, vừa rồi ném cho Pharaoh kia rồi, e rằng bây giờ đang ở trong tay ông ta, nếu không sao chúng ta thoát được.

Hay là đợi gặp được La Mục rồi hỏi xem, biết đâu hắn ta đã lấy viên ngọc đó.” “Hừ, đừng tưởng Bàn gia ta ngốc, ta nói cho ngươi biết, ta nhìn rất rõ, đó căn bản không phải viên ngọc, mau đưa ra đây, nếu không ta nhất định không tha.” Bàn gia nhướng mày, dùng sức đè lên người Hứa Thành, dù thế nào cũng không để anh đứng dậy.

Ngô Tà dùng một cành cây vẽ lên cát trước mặt, thờ ơ liếc nhìn Bàn Tử, gã này căn bản không phải đối thủ của Hứa Thành, bây giờ chẳng qua chỉ đang đùa giỡn mà thôi.

Viên ngọc bích đó nhất định có bí mật to lớn, lúc này để trong tay Hứa Thành là an toàn nhất.

Muộn Du Bình vẫn luôn lắng nghe tiếng nước ngầm, luôn cảm thấy có gì đó không đúng.

Anh ta cầm bảo đao trong tay đào xuống, không ngờ một dòng suối phun ra từ dưới đất.

Nước suối mát lạnh lạ thường, phun thẳng vào người anh ta, quần áo ướt sũng trong nháy mắt.

Dòng nước chảy từ từ khiến nơi đây hình thành một vòng xoáy, dần dần biến thành một vũng nước.

“Gần đây chắc có sông ngầm.” Bàn Tử vẫn đang đùa giỡn với Hứa Thành, nhất quyết không chịu buông tha, hôm nay nếu không lấy được viên ngọc bích đó, anh ta tuyệt đối không tha cho gã này.

Lần này anh ta đã liều mạng, suýt nữa bị tử thần trong đó giết chết, nếu không lấy được chút lợi lộc, thì tất cả mọi thứ đều uổng phí.

Anh ta rất tức giận, Bàn Tử trước giờ không bao giờ làm ăn thua lỗ, nên nhất định phải lấy được thứ gì đó.

Tôi ngẩn ra, vội vàng vỗ vỗ Bàn Tử.

"Được rồi, đùa đủ chưa?

Mau qua xem đi." Tôi đẩy Bàn Tử ra, nhẹ nhàng lăn một vòng trên đất, lập tức đi về phía Muộn Du Bình, nhìn dòng nước suối trong vắt, mắt anh ánh lên tia sáng trong hơn.

Quả nhiên nơi này vô cùng kỳ lạ, khiến người ta cảm thấy không thể tin nổi.

Nước suối phun ra ngày càng nhiều, thấm ướt toàn bộ bãi cát xung quanh, chỉ thấy phạm vi ngày càng mở rộng, đã đến chân họ, Hứa Thành vội vàng kéo mọi người lùi về phía khác.

"Chuyện gì thế này?

Sao tự nhiên lại có nhiều nước như muốn nhấn chìm nơi này vậy." "Tiểu Muộn, anh có biết chuyện gì không?" "Không rõ, lẽ nào…" Bàn Tử phủi quần áo, bước từng bước tới, đôi giày quân đội giẫm trên đất để lại một chuỗi dấu chân, anh ta vục nước trước mặt lên, uống một ngụm, không tệ, vị rất ngọt.

Chẳng có gì đáng sợ, chẳng qua là phát hiện một mắt suối ở đây thôi, thực ra cũng chỉ là một hiện tượng tự nhiên, xem mấy người sợ đến mặt mày tái mét, thật không biết chuyện gì.

Anh ta đắc ý nhếch mép, vẻ mặt vô cùng ngạo mạn, xem ra chỉ có thể dựa vào Bàn gia, một đám yếu ớt.

“Nhìn bộ dạng của mấy người thật buồn cười, chỉ là một dòng sông mà đã dọa thành thế này, lẽ nào còn đáng sợ hơn cả tượng sư thân nhân diện vừa rồi sao.” “Này, cái biểu cảm gì thế?

Đừng để Bàn gia ta coi thường.” Bàn Tử cố gắng đứng dậy, khinh bỉ nhìn đám người trước mặt.

“Ầm!

Ầm!

Ầm!” Lấy mắt suối làm trung tâm, khu vực xung quanh nhanh chóng sụt lún.

Vùng sụt lún không ngừng mở rộng, đến tận chân mọi người, Hứa Thành quay người điên cuồng chạy về phía xa, đồng thời không quên cảnh cáo mọi người.

“Mau chạy đi, không thì chúng ta cũng sẽ bị cát nhấn chìm.” Lúc này mọi người mới phản ứng lại, cát lún như muốn nuốt chửng trời đất, nhanh đến mức khiến người ta không thể tin nổi, chỉ trong nháy mắt, nơi đó đã sụp xuống, sâu hun hút như một cái hố.

Bụi đất bay mù mịt, cát xung quanh bay lên, chỉ thấy bầu trời xa xa đột nhiên trở nên tối sầm, như mây đen che đỉnh.

Một cơn bão ngay lập tức xuất hiện trên sa mạc, ngày càng nhanh, càng dữ dội.

Một cơn lốc xoáy khổng lồ hình thành từ xa đến gần, xoay tròn trong cát bụi, cuối cùng chạm đáy hố, xoay tròn khoảng mười mấy giây, rồi lại tấn công về phía Hứa Thành.

Trời hoàn toàn tối sầm, như thể trong nháy mắt đã là đêm đen.

Những đám mây khổng lồ trôi lơ lửng trên trời, che kín cả bầu trời, một tia sét đánh xuống từ trên trời, bầu trời trong chốc lát bị xẻ

làm đôi, sau khi ánh sáng ngắn ngủi xuất hiện, lại biến thành một màu đen kịt.

Hứa Thành điên cuồng chạy phía trước, nhưng cơn lốc xoáy vẫn đến chân anh, cơ thể anh hoàn toàn bay lên, không thể kiểm soát, chỉ có thể mặc cho lốc xoáy cuốn vào trong.

Mọi thứ như một giấc mơ, dường như quá khứ trước đây đều tan biến theo cơn lốc xoáy, trong đầu không còn bất kỳ suy nghĩ nào, chỉ có thể không ngừng trôi dạt, không biết cơn gió sẽ cuốn mình đến đâu.

Muộn Du Bình cũng không biết đã đi đâu, Hứa Thành muốn nắm lấy anh, nhưng vẫn không cảm nhận được hơi thở của anh, rơi vào một hố đen sâu thẳm.

Cơn đau từ cơ thể truyền đến tứ chi, khiến anh cảm thấy có chút co giật.

Trong không gian, viên ngọc bích đó đột nhiên bay ra, rồi bao bọc toàn thân anh, giống như một lớp bảo vệ, khiến anh trở nên vô cùng bình tĩnh, cát gió xung quanh không còn thổi vào người anh nữa.

Anh khẽ mở mắt, cảm thấy mình đang ở trong một không gian kín vô cùng yên tĩnh, có thể hô hấp bình thường nhưng không thể thoát ra, viên ngọc đó ở xung quanh anh, như một đôi mắt đang nhìn chằm chằm.

Khi anh muốn nhìn rõ ánh sáng bên trong, đột nhiên một thứ gì đó tấn công vào mắt, vào giây cuối cùng, anh rơi vào hôn mê sâu.

Muộn Du Bình đứng thẳng trong cát, nhìn mọi thứ trước mặt, muốn tìm cơ hội thoát ra, nhưng tốc độ quá nhanh, căn bản không có cách nào thoát, chỉ có thể di chuyển theo gió.

Anh cố gắng gọi Hứa Thành, nhưng giọng anh đã bị cát gió nhấn chìm.

Tiếng nói vừa phát ra đã bị nuốt chửng, căn bản không thể bay đến tai Hứa Thành, chỉ có thể chấp nhận số phận nhắm mắt lại, tay nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao.

Mọi thứ trở lại yên tĩnh.

Bầu trời lại trong xanh, mây trắng vạn dặm, cát vàng cuồn cuộn.

Một người chăn nuôi dắt lạc đà đột nhiên đi tới từ một bên.

Chương 374

Con lạc đà dừng bước, rống lên một tiếng, dường như cảm nhận được điều gì.

Người chăn nuôi đột nhiên chạy tới, rồi thấy một người đang nằm trên đất, vội vàng ngồi xuống, vỗ vỗ vào má Hứa Thành, cố gắng đánh thức ý thức của anh.

“Bạn ơi, bạn ơi, mau tỉnh lại.” Hứa Thành cảm thấy vô cùng mơ màng, dường như có ai đó đang gọi mình, anh muốn tỉnh lại, nhưng cảm thấy cơ thể vô cùng mệt mỏi, cố gắng mở mắt, thấy một bóng người mờ ảo, cứ lượn lờ trước mặt.

Anh giơ tay lên, nắm lấy một đôi tay, từ từ mở mắt, thấy một gương mặt vô cùng xúc động.

“Bạn ơi, cuối cùng cậu cũng tỉnh rồi.

Chắc cậu đã gặp bão cát.

Ba ngày trước, nơi này đột nhiên có một trận gió lớn khiến cả sa mạc chìm trong sợ hãi.

Tôi đã thấy một cơn bão cát khổng lồ, cứ xoay tròn trong sa mạc.

Nhưng cậu rất đáng mừng, lại có thể sống sót trong hoàn cảnh đó, ước chừng ngay cả những người có kinh nghiệm như chúng tôi cũng không thể sống sót.” “Đây là đâu?” “Một thị trấn nhỏ gần Ai Cập, chắc cậu không rõ lắm, nhưng cậu không phải người ở đây, tôi rất tò mò.” Giọng Hứa Thành đặc biệt khàn, cảm thấy cổ họng đau rát, môi cũng nứt nẻ, có máu tươi chảy ra.

Anh từ từ ngồi dậy, rồi nhìn xung quanh một lượt, vẫn đang ở trên sa mạc, chỉ có phía trước là một ngôi làng, đúng như người chăn nuôi

đã nói, hẳn là một thị trấn nhỏ gần Ai Cập.

Cuối cùng cũng thoát khỏi cơn bão cát đó, may mà đã đến đây, nếu không không biết sẽ bị thổi đến nơi nào.

Trong một lúc, anh trở nên vô cùng hoang mang, lập tức lo lắng tìm kiếm bạn bè của mình.

Hứa Thành điên cuồng chạy vào sa mạc, không thấy một bóng người, không biết bạn bè của mình đã đi đâu, anh đau buồn đứng tại chỗ, sắc mặt vô cùng tái nhợt.

Phí Tát Nhĩ lập tức đuổi theo, giữ Hứa Thành lại, phía trước là sa mạc, nếu đi vào, e rằng với thể lực của anh sẽ chết ở trong đó.

"Bạn ơi, không thể đi tiếp nữa, phía trước là sa mạc, với tình trạng hiện tại của cậu, có thể sẽ không bao giờ ra được.

Dù có chuyện gì gấp gáp, chi bằng ở lại đây trước, đợi thể lực hồi phục rồi mới đi tìm thứ cậu muốn tìm." Hứa Thành nhìn Phí Tát Nhĩ, thật sự rất lo lắng, nhưng người này rất lương thiện, không có bất kỳ tâm kế nào.

Anh im lặng gật đầu, theo từng bước đi về phía thị trấn nhỏ đó.

Người sống ở đây rất ít, mọi người đều khá cẩn thận, không muốn tiếp đón người bên ngoài.

Khi Hứa Thành xuất hiện, ánh mắt của họ rất kỳ quái, mang theo một chút phòng bị, từng bước rời xa Hứa Thành.

Phí Tát Nhĩ đã quen với điều đó, dẫn Hứa Thành vào nhà của mình.

Bên trong rất sạch sẽ, cũng vô cùng đơn giản, trên tường có treo một vài cây cung tên, hẳn là dùng để đi săn.

Nơi đó lại có một tấm da thú, khiến Hứa Thành đặc biệt ngạc

nhiên.

“Trước đây ông nội tôi đặt ở đó, tôi cũng không biết từ đâu ra, nhưng tôi vẫn luôn để ở đó.

Thôi, cậu ăn chút lương khô, uống chút nước đi, tôi thấy cậu cần bổ sung thể lực.” Hứa Thành quay người, cầm ly nước trước mặt, không khách khí uống một ngụm.

Trong lòng anh càng lo lắng hơn, bạn bè của mình, không biết Muộn Du Bình và Ngô Tà rốt cuộc đang ở đâu.

Lúc chia tay căn bản không để lại bất kỳ manh mối nào, lỡ như bị thổi đến một góc khác, nếu cứ tìm mãi, e rằng sẽ rất khó.

Anh đặt ly nước xuống, nghiêm túc nhìn Phí Tát Nhĩ trước mặt.

“Tên của anh là Phí Tát Nhĩ.” “Sao cậu biết?

Tôi hình như chưa nói.” “Trên kia có tên của anh, tôi chỉ nhìn thoáng qua thôi, xin lỗi.” Phí Tát Nhĩ ngơ ngác gãi đầu, không hề để ý, ngược lại còn thấy Hứa Thành rất thông minh.

Anh ta đi qua, nhìn một cái, quả thực trên đó có tên của mình, nhất thời chưa cất giấy tờ đi, không ngờ lại bị một người phát hiện.

“Tên tôi là Phí Tát Nhĩ, bình thường tôi nuôi một ít lạc đà, những người đi sa mạc đều sẽ thuê lạc đà của tôi.” “Anh có thấy bạn bè của tôi không, khoảng ba người, có một người khá mập, một người khá lạnh lùng, người còn lại thì hoạt bát.” Phí Tát Nhĩ nhẹ nhàng lắc đầu, đi suốt đường trừ Hứa Thành ra anh ta không thấy ai, còn bạn bè của anh thì càng không biết.

Chắc họ đã bị gió cát đưa đến nơi khác, nhưng chỉ có một khả năng, họ nhất định sẽ đến Giza, nên ở đó mới có thể tìm thấy họ.

Tôi quay người nhìn tấm bản đồ trên tường, từ đây đến Giza hẳn

phải mất một khoảng thời gian, sáng mai nhất định phải rời khỏi đây để đi Giza.

Tôi lấy một ít tiền từ hệ thống ra đặt lên bàn, cũng là để cảm ơn ơn cứu mạng của anh, chút quà mọn này không có gì để báo đáp.

Phí Tát Nhĩ nhẹ nhàng lắc đầu, từ chối nhận tiền, anh ta chỉ làm một việc tốt, không hề muốn được báo đáp.

Anh ta xúc động đưa tiền lại cho Hứa Thành, trong mắt đều là vẻ từ chối.

"Không cần phải để ý, tôi chỉ bày tỏ lòng biết ơn của mình, thứ hai là muốn mua của anh một con lạc đà, ngày mai tôi phải đến Giza." Phí Tát Nhĩ thịnh tình khó từ chối, cuối cùng nhận số tiền đó, lại chọn cho Hứa Thành một con lạc đà rất khỏe mạnh, con lạc đà này có thể đưa Hứa Thành đến nơi anh muốn.

Nghỉ ngơi ở đó một đêm, Hứa Thành lập tức rời đi, cưỡi lạc đà đến đích.

Trong lòng anh rất lo lắng, không biết họ có đến Giza không.

Muộn Du Bình cầm Hắc Kim Cổ Đao, đã đến Giza, tìm một nơi yên tĩnh ngồi xuống, và che giấu hành tung của mình, không để bất kỳ ai phát hiện.

Giza tuy rất yên bình, nhưng sóng ngầm cuồn cuộn, dường như đã diễn ra một cuộc tranh đấu, nhưng hai thế lực vẫn luôn đối đầu nhau, khiến nơi này cảm thấy đặc biệt kỳ lạ.

Lính tuần tra trên đường phố dường như nhiều hơn, luôn quan sát cảnh vật xung quanh, chỉ cần phát hiện một chút manh mối sẽ lập tức dập tắt, tuyệt đối không để nó phát triển.

Muộn Du Bình đứng trước cửa sổ, thấy Sơn Hạ Âm Trúc, không ngờ sau lưng gã lại có mấy người, luôn bí mật trao đổi, cách quá xa

căn bản không nhìn rõ khẩu hình của họ.

Vẻ mặt Sơn Hạ Âm Trúc vô cùng nghiêm túc, pha lẫn một tia âm hiểm, dường như đang tìm người.

Anh nhíu mày suy nghĩ kỹ, bây giờ phải nhanh chóng tìm thấy Hứa Thành và Ngô Tà, mới có thể quyết định bước tiếp theo.

Chương 375

Sơn Hạ Âm Trúc đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía cửa sổ, mắt gã nheo lại, bên đó có một tia sáng, lập tức dẫn người rời đi.

Gã là người cẩn thận, vừa rồi tuyệt đối không cảm giác sai, nơi đó chắc chắn có người, xem ra đã trở về từ sa mạc, phải nhanh chóng báo cáo chuyện này cho gia chủ.

Muộn Du Bình khẽ nhíu mày, tỏ vẻ không vui, vừa rồi thực sự quá bất cẩn, lại bị gã này phát hiện ra dấu vết, phải nhanh chóng rời khỏi nơi này, nếu không có thể hành tung của mình đã bị bại lộ.

Nơi Giza này ngày càng kỳ lạ, phải nhanh chóng tìm Hứa Thành, báo cho anh biết tình hình ở đây.

Anh khoác một chiếc áo choàng đen, nhân lúc trời tối lập tức biến mất trên đường phố.

Lúc này Hứa Thành đã đến nơi, dừng bước, nhìn cổng thành trước mặt.

Vừa định đi vào thành, không ngờ một nhóm người mặc đồ đen đã bao vây anh, tay họ cầm những khẩu súng tinh nhuệ nhất, đồng loạt chĩa vào Hứa Thành.

Vẻ mặt họ vô cùng lạnh lùng, mắt nhìn thẳng về phía trước, chỉ cần Hứa Thành dám động, họ sẽ lập tức nổ súng, tuyệt đối không chừa một chút đường sống.

Sơn Hạ Âm Trúc cười tủm tỉm đi ra, khi thấy Hứa Thành thì vô cùng kích động, vẫn là bộ dạng miệng nhọn má khỉ.

“Hóa ra là Hứa Thành đại nhân, tôi đã đợi ngài ở đây từ lâu, mời đi trước.” Tôi thờ ơ liếc nhìn Sơn Hạ Âm Trúc, quả thực gã đã đợi ở đây

từ lâu.

Nhìn nhiều người như vậy, Hứa Thành không có cách nào thoát ra, chỉ có thể đi theo một chuyến, không chừng Ngô Tà đã rơi vào tay chúng.

Không vào hang cọp sao bắt được cọp con, trong lòng tôi hiểu rõ hơn ai hết, anh nhảy xuống khỏi lạc đà, rồi đi về phía trước.

Sơn Hạ Âm Trúc luôn dẫn đường phía trước, chẳng mấy chốc đã đến một cung điện, nơi này vô cùng huy hoàng, khắp nơi đều là vệ sĩ, gần như mỗi lối vào đều có người canh giữ, muốn ra khỏi đây quả thực không dễ dàng.

Đi qua một hành lang, tôi nghe thấy một giọng nói quen thuộc, tuy trong lòng vô cùng chấn động, nhưng vẫn không hề biến sắc, cứ nhắm mắt đi về phía trước.

Sơn Hạ Âm Trúc lại có chút hoảng hốt, lập tức sắp xếp người đi xử lý, sao có thể xảy ra sai sót lớn như vậy, suýt nữa thì lộ tẩy.

“Ngài mời, ngài mời, gia chủ đại nhân đã đến, hiện đang đợi ngài ở bên trong.” Khoảnh khắc cánh cửa mở ra, Hứa Thành nhìn thấy Sơn Hạ Tĩnh Mỹ, không ngờ cô ta lại ngồi ở đây, lúc này vô cùng thong dong, tay cầm một tách trà, từ từ thưởng thức, khoảnh khắc nhìn thấy Hứa Thành, cô ta đặt tách trà xuống bàn.

Cô ta khẽ nhếch mép, vẫn là dáng vẻ cao cao tại thượng, tỏ ra đặc biệt lạnh lùng, nhưng đối với Hứa Thành vẫn mang một tia tán thưởng.

“Cuối cùng cậu cũng về rồi, tôi đã đợi ở đây từ lâu, trà ngon đã pha xong, hy vọng vị không đổi, ngồi xuống uống một tách đi.” “Không biết tôi có công lao gì, lại khiến Sơn Hạ Tĩnh Mỹ phải đích thân đến một chuyến, thật không dám nhận.” “Đâu có, đâu có, cậu là

công thần, sao tôi có thể không đích thân đến một chuyến." Quả nhiên là có chuẩn bị, Hứa Thành cầm tách trà lên, uống một ngụm, trên mặt mang vẻ bình tĩnh.

Địch không động, ta không động, dù sao cũng không vội, trong lòng anh cũng biết mục đích mời mình đến, có thể khiến cả gia tộc Sơn Hạ đến đây một chuyến, e rằng ngoài bảo bối ở đó ra, chắc cũng không có gì khác.

Nước trà quả thực rất thơm ngọt, xem ra tay nghề của cô ta ngày càng tốt.

"Xem ra tay nghề pha trà của cô thật sự rất tốt, tôi thích tay nghề này, không biết có thể thường xuyên uống trà của cô không." "Chỉ cần cậu thích, lúc nào cũng hoan nghênh, tôi từ trước đến nay chưa bao giờ có giới hạn nào với cậu, không biết giữa chúng ta có điều gì giấu giếm không." "Không biết Sơn Hạ gia chủ có ý gì, tôi có chút không hiểu, chúng ta vốn là bạn bè tốt, sao lại có chuyện giấu giếm." "Vậy thì tốt, tôi yên tâm rồi, vậy thứ cậu lấy từ trong giấc mơ ra, chi bằng để tôi chiêm ngưỡng." Sơn Hạ Tĩnh Mỹ khẽ nhếch mép, nụ cười nơi khóe mắt khiến cả người cô ta trở nên đặc biệt quyến rũ, đồng thời cũng có một kế hoạch không thể nói ra.

Cô ta đã đến đây, cũng đã chuẩn bị đầy đủ, dù sao trong tay cô ta có Bàn Tử và Ngô Tà, nếu Hứa Thành không lấy ra tất cả những thứ trong tay, thì hôm nay cô ta tuyệt đối không tha cho hai người họ.

Cô ta không hề biến sắc uống trà, nụ cười trên môi càng rõ ràng hơn, lập tức đặt tách trà sang một bên, rồi thờ ơ nhìn Hứa Thành trước mặt, bây giờ cô ta muốn biết anh sẽ quyết định thế nào, chọn bạn bè của mình hay chọn thứ mang ra từ trong giấc mơ.

"Sao, không lấy ra xem à." Hứa Thành ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Sơn Hạ Tĩnh Mỹ trước mặt.

Trong mắt anh mang theo một chút mơ hồ, không biết cô ta đang chỉ thứ gì.

Anh nhún vai, đứng dậy vỗ vỗ khắp các góc trên người.

Anh thể hiện rất rõ ràng, lần này vào cổ mộ không phát hiện ra gì, chỉ có một mình ra ngoài, ngay cả bạn bè cũng mất.

Đương nhiên là người thông minh, sao lại không biết ý của Hứa Thành, nhưng đã mời Hứa Thành đến, tuyệt đối sẽ không tin lời của anh.

Có thể chống đỡ cả gia tộc Sơn Hạ, chứng tỏ cô ta không phải người thường, người như vậy cô ta đã gặp nhiều rồi, đã muốn vòng vo, cô ta cũng không ngại.

Căn phòng trở nên vô cùng yên tĩnh, dường như cả không khí cũng ngưng đọng.

Hứa Thành cũng giữ được bình tĩnh, dù sao cũng không sao, đã muốn vòng vo ở đây, anh cũng sẽ vòng vo cùng, nhưng thứ lấy ra từ trong giấc mơ, Hứa Thành vô cùng chắc chắn là không có.

Sơn Hạ Tĩnh Mỹ không ngờ gã này lại có thể ngồi yên như vậy, cô ta vẫn luôn nghĩ anh chỉ là một kẻ trộm mộ, xem ra không đơn giản chỉ là một kẻ trộm mộ, ngược lại còn có trí tuệ mạnh mẽ hơn.

Ngón tay cô ta nhẹ nhàng gõ hai cái lên bàn.

"Cốc cốc." Người canh giữ bên ngoài nghe thấy động tĩnh, rồi đi về phía một căn phòng khác.

Ngô Tà và Bàn Tử hai người giao tiếp không lời, chỉ có thể thấy biểu cảm, không thể nghe thấy gì, lúc này đột nhiên nghe thấy tiếng mở cửa, hai người đồng thời nhận ra, chỉ thấy Sơn Hạ Âm Trúc từ cửa đi vào, vẻ mặt dâm đãng của gã khiến hai người dựng tóc gáy.

Hai người phòng bị nhìn nhau, trong chốc lát đã nép vào một chỗ.

Xem ra chuyện không ngờ đã đến, không ngờ động tác của chúng lại nhanh như vậy, tuy vẫn luôn giãy giụa, nhưng vẫn không thể chống cự.

Sơn Hạ Âm Trúc không nói một lời đã tóm lấy hai người, rồi đi đến phòng ăn mở cửa, ném hai gã vào trong, như thể họ không phải là người.

Bàn Tử ngã trên đất, chửi ầm lên, nhưng vừa mở miệng lại không nói được một lời, chỉ có thể dùng biểu cảm để trút giận.

Những người đó e rằng cũng quá thô bạo rồi, lẽ nào không thể nhẹ nhàng một chút, dù sao cũng là khách.

Hứa Thành nhìn biểu cảm của anh ta, trong lòng tự nhiên hiểu rõ, nhìn bộ dạng bị trói gô lại, đâu phải là khách, rõ ràng là bị người khác bắt cóc, bây giờ đang uy hiếp tiền chuộc.

Anh vẫn không hề biến sắc nhướng mày, ánh mắt nhìn chằm chằm Sơn Hạ Tĩnh Mỹ trước mặt.

"Sơn Hạ gia chủ, không nên giải thích một chút sao, rốt cuộc là có ý gì." "Đơn giản, tôi đã cứu họ." "Cảm ơn đã cứu bạn bè của tôi, vậy nếu tiện, hôm nay tôi sẽ đưa họ về." "Muốn đưa họ về, thì phải để lại một thứ, tôi chỉ cần thứ cậu lấy từ trong cổ mộ." Bàn Tử cố gắng đứng dậy, người này thật không biết xấu hổ, đã tốn công sức như vậy, thậm chí phải trả giá bằng tính mạng mới có được, sao có thể dễ dàng đưa cho cô ta.

Gã này thật không biết ngượng, đừng tưởng mình xinh đẹp là có thể làm càn, ở đây, điều đó không được đâu.

Anh ta liên tục ra hiệu bằng mắt với Hứa Thành, mắt cũng sắp lác cả rồi, Hứa Thành tuyệt đối không thể đưa thứ đã lấy ra, nếu không

chuyến này coi như đi toi.

Chương 376

Cơ bắp toàn thân anh ta căng cứng, luôn có chút không kìm được.

Sơn Hạ Âm Trúc bước lên đè gã này xuống, sức lực trên tay gần như toàn bộ đè lên cổ anh ta, khiến anh ta không còn giãy giụa nữa.

Bàn Tử nằm trên đất, như một con mực, tay chân loạn xạ.

Hứa Thành trong lòng đắc ý nhếch mép, nhưng vẫn giả vờ ưu sầu, khó xử, mày nhíu chặt.

"Gia chủ, thủ đoạn hay, nhưng tôi thấy phương pháp này nhất định đã dùng sai chỗ, tôi từ cổ mộ đã trải qua chuyện vô cùng nguy hiểm, nhưng ở đó không có thứ tôi muốn tìm." "Ha ha ha, cô tưởng tôi là trẻ con ba tuổi, dễ bị lừa vậy sao.

Vào đó một chuyến, chắc chắn đã lấy được thứ gì đó, dù thế nào cũng phải giao ra cho tôi." Sơn Hạ Tĩnh Mỹ cầm tách trà lên, một hơi uống cạn nước trà, ném tách sang một bên, lúc này tình thế căng như dây đàn, nếu Hứa Thành còn không lấy ra, thì sẽ chặt đầu anh ta.

Thủ đoạn của cô ta từ trước đến nay không hề quang minh, luôn mang một chút bẩn thỉu.

Kể từ khi ngồi vào vị trí này, cô ta sẽ dùng tính mạng để giao dịch, đồng thời cũng sẽ xử lý những kẻ không trung thành, nên tay cô ta từ trước đến nay không hề sạch sẽ.

Mấy gã này cứng đầu không nghe, thì chỉ có thể giết đi, rồi lấy thứ mình muốn từ trên người họ.

Tay cô ta từ từ nắm thành quyền, chờ đợi câu trả lời cuối cùng của Hứa Thành.

"Thế nào?

Tôi tin giao dịch này đáng giá.” Ngô Tà lắc đầu, mắt cậu đặc biệt sáng, thứ đó tuyệt đối không thể giao cho cô ta.

Có chuẩn bị, viên ngọc bích đó chỉ có giá trị khảo cổ, nếu rơi vào tay kẻ xấu, chắc chắn sẽ gây ra một trận sóng gió khác.

Thứ lấy ra từ mộ huyệt là viên ngọc bích, e rằng chỉ có bốn người biết, chỉ cần ngậm miệng không nói, không ai có thể biết tin tức, ngay cả La Mục chết ở trong đó, cũng sẽ không biết.

Cậu đã chuẩn bị cuối cùng, nếu phải dùng tính mạng để bảo vệ di tích lịch sử này, cậu cũng sẵn lòng.

Sơn Hạ Âm Trúc lập tức đè vai cậu, khiến cậu cúi đầu xuống, không để có bất kỳ ánh mắt giao lưu nào với Hứa Thành.

Hứa Thành nghiến chặt răng, luôn đấu tranh tâm lý, cuối cùng thốt ra hai chữ.

“Không có.” “Tốt, tốt, không ngờ lại chọn như vậy, vậy tôi thành toàn cho cậu, Sơn Hạ Âm Trúc!” Khoảnh khắc ra lệnh, ánh mắt Sơn Hạ Tĩnh Mỹ dán chặt vào Hứa Thành trước mặt, xem trên mặt anh có một chút dao động nào không, cô ta không tin Hứa Thành đối với bạn bè của mình lại có thể tàn nhẫn như vậy.

Người ở kinh đô không phải trọng tình cảm sao?

Thứ quan trọng nhất chính là sự đối xử giữa người với người.

Xuống mộ một lần nhất định đã bồi dưỡng tình cảm rất sâu đậm, lẽ nào Hứa Thành thật sự sẽ trơ mắt nhìn họ chết, nhưng nếu chọn một con đường khác thì không còn cách nào.

Sơn Hạ Âm Trúc rút dao găm ra đặt lên cổ Ngô Tà và Bàn Tử.

Lưỡi dao khẽ lướt qua, chỉ thấy trên cổ Bàn Tử xuất hiện một vệt máu, một dòng máu tươi chảy ra, thấm ướt áo anh ta.

Cơn đau khiến Bàn Tử càng tỉnh táo hơn, nghiến chặt răng, luôn giãy giụa, anh ta không muốn chết.

Miếng vải bịt miệng được tháo ra, lúc này Bàn Tử rất lo lắng.

"Đừng vội đừng vội, cái này có thể dùng." "Bàn Tử!" "Tôi có, tôi có, chẳng lẽ cậu không lấy thứ gì từ trong mộ ra sao?

Hứa Thành mau giao ra đi." Không khí trở nên đặc biệt khó xử, Hứa Thành nhíu chặt mày, thật sự rất phẫn nộ, ngọn lửa toàn thân đều bùng cháy, không ngờ vào khoảnh khắc này lại toàn bộ thua cuộc, Bàn Tử lại nói ra những lời như vậy, cho dù anh có kiên định đến đâu, e rằng Sơn Hạ Tĩnh Mỹ cũng sẽ không tin.

Sơn Hạ Tĩnh Mỹ cười, trở nên hớn hở, cô ta biết anh nhất định sẽ mang ra một vài thứ từ mộ huyệt, dù có che giấu thế nào, e rằng cũng không thể lừa được mắt cô ta.

"Ha ha ha, một người đáng yêu, lấy ra đi, tôi có thể thả họ, nếu không tất cả đều phải chết." Trong chốc lát, sắc mặt Sơn Hạ Tĩnh Mỹ trở nên vô cùng u ám, lúc này cô ta như một ác quỷ, hai tay ngạo mạn đập lên bàn, ánh mắt dán chặt vào Hứa Thành trước mặt, quyết tâm phải có được, tuyệt đối không để anh có bất kỳ tiểu xảo nào trước mặt mình.

Cuộc chiến sắp nổ ra, trong mắt Hứa Thành cũng ngưng tụ một trận bão, tuyệt đối sẽ không nhường thứ đó.

Tất cả mọi người đều đã chuẩn bị xong, súng của Sơn Hạ Âm Trúc đã lên đạn, chỉ chờ chủ nhân ra lệnh là có thể tiêu diệt đối phương.

Lúc này nếu thật sự chiến tranh, thì thật sự không đáng.

Ít nhất trong lòng Hứa Thành cũng rất rõ ràng, biết không có bất kỳ cơ hội thắng nào, nhưng cũng sẽ không lấy thứ đó ra.

Mắt Bàn Tử đảo lia lịa, rồi há miệng cười, hàm răng trắng muốt lộ ra, cả người như một con hổ con lăn trên đất.

"Ngốc thật, cứ nhìn chằm chằm vào cậu ta, lẽ nào không nghĩ rằng tôi cũng sẽ mang ra một vài thứ từ đó sao." Trong lúc căng thẳng như vậy, đột nhiên giọng nói của Bàn Tử như đang nói đùa vang lên trong tai mọi người, họ từ từ chuyển ánh mắt sang Bàn Tử, gã này có ý gì.

Sơn Hạ Tĩnh Mỹ nhìn Sơn Hạ Âm Trúc, gật đầu với gã.

Sơn Hạ Âm Trúc không hề nhẹ nhàng, ra tay khá ác, trực tiếp sờ soạng trên người Bàn Tử.

Bàn Tử cuộn tròn người cười không ngớt, cả người như con lừa lăn lộn, cứ lăn qua lăn lại.

"Có thể nhẹ nhàng một chút không, tôi sắp cười chết rồi, có thể không chạm vào chỗ đó của tôi không?

Từ khi sinh ra chỗ đó của tôi nhạy cảm nhất." "Ha ha ha…" "Tên béo chết tiệt, đừng đùa nữa, ngoan ngoãn lấy thứ đó ra đây." Sơn Hạ Âm Trúc vung tay, ra lệnh cho người đè Bàn Tử lại, rồi từ trên người anh ta lôi ra một chiếc chuông đồng.

Gã hung hăng rút ra, hai tay đưa cho Sơn Hạ Tĩnh Mỹ trước mặt.

"Thứ này." Sơn Hạ Tĩnh Mỹ thờ ơ liếc nhìn, rồi cầm chiếc chuông trong tay, lật qua lật lại xem một lượt, luôn cảm thấy có một chút không thể tin nổi, tuy thứ này cũng rất quý giá, nhưng không thể nào tốn công tốn sức từ trong mộ lấy ra món đồ chơi này.

Cô ta u ám nhếch mép.

Hứa Thành đã chuẩn bị chiến đấu, vốn định lấy Tam Xoa Kích từ trong không gian ra, ai ngờ lại xảy ra một sự thay đổi lớn như vậy, anh thở dài một hơi, lộ ra ánh mắt tán thưởng với Bàn Tử.

Gã này thật biết nói đùa, vừa rồi suýt nữa dọa chết anh, có một khoảnh khắc anh đã định xông lên, bắt Sơn Hạ Tĩnh Mỹ trong tay.

Chương 377

Ngô Tà mềm nhũn trên đất, cảm giác như đang ngồi tàu lượn siêu tốc, cứ lên xuống thất thường, khoảnh khắc cuối cùng cũng chạm đất, mới khiến cậu cảm thấy yên tâm.

Bàn Tử tuyệt đối không phải kẻ không nghĩa khí, đầu óc anh ta vốn rất linh hoạt.

“Thứ đồ chơi này tôi lấy từ trong mộ ra, cô muốn thì cứ lấy đi, sao cứ phải cướp.” Sơn Hạ Tĩnh Mỹ nhếch mép, cô ta tưởng mình là kẻ ngốc sao.

“Thứ cậu lấy ra từ trong giấc mơ.” Môi cô ta khẽ động, mấy chữ bật ra từ miệng.

Rõ ràng Sơn Hạ Tĩnh Mỹ không hề tin.

Bàn Tử trợn to mắt, những gì anh ta nói đều là sự thật, không có nửa lời dối trá.

“Tôi nói thật mà, lẽ nào cô không tin?

Tôi liều mạng mới lấy được thứ này từ đó ra.” “Cô tưởng tôi dễ lừa vậy sao?

Thứ này tuy cũng rất quý giá, nhưng giá trị của nó, tôi còn rõ hơn cậu.” Sơn Hạ Tĩnh Mỹ dùng sức nắm chặt chiếc chuông trong tay, mặt mày u ám.

Mấy gã này thật không thấy quan tài không đổ lệ, tưởng cô ta dễ lừa vậy sao, ba lời hai câu là có thể khiến cô ta tin tưởng, thật nực cười.

Ngô Tà, “Đúng là chúng tôi lấy ra từ trong đó, cô cẩn thận một chút, đừng làm vỡ nó.” “Nhóc con, đừng tưởng thật sự có thể qua mặt

được ta.

Đưa chúng xuống cho ta, trông coi cẩn thận, nếu không nói thật thì cứ để chúng đói." "Vâng, gia chủ." Sơn Hạ Âm Trúc vội vàng bước lên kéo ba gã đi, rồi nhốt vào phòng bên cạnh, căn phòng đó kín mít, xung quanh đều là camera, muốn ra khỏi đó còn khó hơn lên trời.

Phòng giám sát đã bố trí người của cô ta, nhất cử nhất động đều ở trong tầm mắt.

Ba người hoàn toàn bị giám sát, căn bản không thể dễ dàng rời khỏi đó.

Sơn Hạ Âm Trúc cười tủm tỉm đến gần, dùng vai huých vào Hứa Thành.

"Hứa Thành đại nhân, ngài nói thật đi, tránh phải chịu khổ, cảm giác đói bụng không dễ chịu đâu." "Những gì tôi nói đều là thật, chỉ là các người không tin thôi." "Gia chủ của chúng tôi không dễ lừa vậy đâu, thôi được rồi, đã muốn cứng miệng, thì cứ ở đây chịu đựng đi." Sơn Hạ Âm Trúc không ngờ gã này lại cứng miệng như vậy, vốn định khuyên, không ngờ lại bị một câu chặn họng.

Hứa Thành muốn chịu khổ, gã cũng sẵn lòng xem, muốn xem xương của anh cứng đến đâu, lúc đó không chừng sẽ quỳ xuống đất cầu xin.

"Quả nhiên nữ tử và tiểu nhân khó dạy, gã này thật không dễ lừa." Bàn Tử hoạt động tứ chi, cuối cùng cũng được giải thoát, bây giờ tâm trạng anh ta thật sự rất tuyệt vời.

Vừa rồi may mà linh cơ chợt lóe, nếu không ba người đều sẽ chết ở dưới lầu, con dao đó thật sự rất sắc bén, một nhát dao xuống e rằng cổ cũng bị chặt đứt.

Anh ta đắc ý đi đến trước mặt Ngô Tà, một tay vỗ vai cậu.

“Vừa rồi Bàn gia ta ngầu không, suýt nữa lừa được con mụ đó, chỉ là nó thông minh hơn tôi nhiều.” “Gia tộc Sơn Hạ, là đại gia tộc của Nhật Bản, sao có thể bị cậu lừa bằng ba lời hai câu, cậu cũng quá ngây thơ rồi, nhưng vừa rồi đã cứu chúng ta khỏi nước sôi lửa bỏng.” Hứa Thành đồng tình gật đầu, vừa rồi quả thực rất nguy hiểm, nếu không phải Bàn Tử linh cơ chợt lóe, có thể hôm nay tất sẽ có một trận đại chiến.

Đột nhiên nghe thấy tiếng cửa động, ba người nhìn nhau, lẽ nào chúng thay đổi chiến lược.

Bàn Tử hoạt động tứ chi, nghênh ngang đi lên trước, lại tìm rắc rối, biết đâu đây cũng là một cơ hội, chỉ có thể đánh bại chúng, mới có thể ra khỏi đây.

Anh ta giơ nắm đấm lên, không ngờ khoảnh khắc cửa mở lại thấy gương mặt quen thuộc đó, cả người anh ta chết lặng.

May mà đã thu tay lại, nếu không một cú đấm đã giáng vào mặt Muộn Du Bình.

Muộn Du Bình thờ ơ liếc nhìn Bàn Tử, vượt qua anh ta, đi về phía Hứa Thành, thấy anh không bị thương gì lòng mới dần bình tĩnh lại.

Anh theo dõi gã lén lút kia mới đến được đây, không ngờ lại gặp Hứa Thành ngay ở ngã rẽ.

Lúc đó anh cũng rất lo lắng, nhưng cũng biết lo lắng không có tác dụng, cuối cùng quyết định yên tĩnh chờ đợi, quan sát nhất cử nhất động, chỉ cần tìm được cơ hội, sẽ cứu Hứa Thành ra ngoài.

Cơ hội cuối cùng cũng đã đến.

“Tiểu Muộn, làm tốt lắm.” “Muộn Du Bình, anh lấy được rồi.” “Hả, lấy từ đâu ra vậy?” “Chuyện dài lắm, bây giờ tôi không giải thích vội, chúng ta phải mau chóng rời khỏi đây.

Tôi đã quan sát và tìm thấy một con đường rất thích hợp, đi theo đường đó chắc chắn sẽ thoát ra ngoài thuận lợi.” Muộn Du Bình trực tiếp lôi từ trong lòng ra mấy bộ quần áo, ném cho ba người trước mặt, giục họ mau chóng thay đồ.

Thời gian cấp bách, không ai dám chậm trễ, vội vàng mặc quần áo vào rồi nhanh chóng đi theo Muộn Du Bình lao ra từ một hướng khác với tốc độ cực nhanh.

Màn hình giám sát vừa hay ghi lại được khoảnh khắc đó, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Sơn Hạ Âm Trúc lập tức thông báo cho bảo vệ trong biệt thự, yêu cầu họ chuẩn bị sẵn sàng, cầm súng xông về phía đó, nhất định phải bắt đám người này lại.

Sau khi ra khỏi biệt thự, họ chỉ có thể đi về phía sa mạc, vì môi trường ở đó vô cùng phức tạp, chỉ ở nơi đó mới dễ dàng tẩu thoát hơn.

Bàn Tử gần như muốn chửi ầm lên, nhìn đám người truy đuổi không dứt ở phía sau, e rằng hôm nay muốn trốn thoát cũng không dễ dàng.

Mắt anh ta đột nhiên nhìn thấy mấy chiếc xe máy sa mạc đỗ ở xa, liền vẫy tay với mọi người.

Cả nhóm liền xông lên, lái bốn chiếc xe máy lao về hướng sa mạc.

Từ đây đến sa mạc còn một khoảng thời gian, nhưng cũng không phải là không thể.

“Nhanh lên, hết ga đi, nếu không đối phương sẽ đuổi kịp đấy.” Hứa Thành nhảy lên xe, hai tay điều khiển tay lái.

Đồng thời anh ra hiệu bằng đèn cho mọi người, bốn người lập tức phóng đi, tốc độ cực nhanh, bánh xe nghiến trên mặt đất để lại một

vệt dài, rồi lao thẳng vào sa mạc.

Sơn Hạ Âm Trúc dẫn người, vẫn bám riết không tha.

Đồng thời, hắn cũng thông báo cho cấp trên.

Sơn Hạ Tĩnh Mỹ nghe tin thì nổi giận, không ngờ chuyện như vậy lại xảy ra trong biệt thự của mình, bà ta lập tức dẫn người đi truy đuổi.

Trên sa mạc, cát bụi bay mù mịt, khiến con đường trước mặt trở nên mờ ảo không thấy rõ.

Chương 378

Hứa Thành liều mạng phóng về phía trước, không hề giảm tốc độ.

Đám người phía sau vẫn đuổi theo, một màn rượt đuổi kịch tính diễn ra trên sa mạc, không hề có dấu hiệu dừng lại.

Anh đuổi tôi chạy, cuộc đại đào vong trên sa mạc này đã cho Hứa Thành một nhận thức hoàn toàn mới.

Anh huýt sáo một tiếng, vẫy tay với mọi người rồi lập tức chạy sâu vào trong sa mạc.

"Chú ý tốc độ, tuyệt đối đừng để lật xe, nếu không chắc chắn sẽ bị bắt lại." "Yên tâm đi, Bàn gia tôi đây tung hoành giang hồ bao nhiêu năm chưa từng bị ai tóm được, hôm nay tôi sẽ cho các người thấy sự lợi hại của Bàn gia." "Bàn Tử lại chém gió rồi, người khác không biết chứ tôi còn không biết anh có bao nhiêu thực lực sao, trong lòng tôi rõ lắm." "Thiên Chân, cậu đừng có như vậy chứ, dù sao chúng ta cũng là bạn bè, sao lại vạch áo cho người xem lưng thế." Ngô Tà cười ha hả, cũng chỉ đang trêu Bàn Tử cho vui mà thôi.

Sâu trong sa mạc đột nhiên nổi lên một trận bão cát, gió lốc cuồng cuộn, mọi thứ xung quanh dường như tạo thành một bức tường, ngăn cách bốn người họ ra.

Sơn Hạ Tĩnh Mỹ đuổi đến phía trước, lập tức ra lệnh cho tất cả mọi người dừng lại.

Bây giờ cả sa mạc như một cỗ máy nuốt người, chỉ cần sơ sẩy một chút là có thể bị nuốt chửng, đảo lộn trời đất.

Không ngờ lại gặp phải bão cát, thật quá đáng ghét.

Nhìn bóng dáng Hứa Thành biến mất trong sa mạc, tuy tức giận

nhưng cũng không thể chống lại thời tiết kiểu này, nếu không chỉ có một con đường duy nhất, đó là chết.

"Không cần đuổi nữa." "Nhưng bọn chúng ở ngay phía trước." "Lui về ngay lập tức, bão cát đang nổi lên, nếu còn ở lại đây, tất cả chúng ta sẽ bị sa mạc này nuốt chửng." Sơn Hạ Âm Trúc cau mày thật chặt, vẫn không bỏ cuộc.

Hắn đã ở sa mạc rất lâu, cũng có cách đối phó với thời tiết khắc nghiệt như vậy.

Chỉ cần đợi bão cát qua đi, hắn có thể tìm kiếm trong sa mạc, nhất định sẽ tìm ra bốn tên đó.

Nếu để chúng chạy thoát như vậy thì thật đáng tiếc, dù sao thứ trong tay chúng...

Truyền thuyết kể rằng bên trong đó có một pháp bảo cực kỳ lợi hại, chỉ cần có được nó là có thể trường sinh bất lão, có được huyết dịch trong truyền thuyết, khiến người ta sống như người bình thường.

Sơn Hạ Tĩnh Mỹ hạ lệnh cuối cùng, yêu cầu tất cả mọi người lập tức rút khỏi sa mạc.

Dù trong lòng không cam tâm, nhưng lúc này cũng chỉ có thể từ bỏ.

Nếu tiếp tục truy kích, hậu quả sẽ không thể lường trước được.

"Các người không nghe lệnh của tôi nữa sao?

Lập tức rút khỏi sa mạc này, không ai được có ý kiến phản đối." Sơn Hạ Âm Trúc nghiến chặt răng, nhìn sa mạc trước mắt, không nỡ rời đi.

Đợi mọi chuyện lắng xuống, hắn nhất định sẽ dẫn người quay lại tìm kiếm, bất kể thế nào, dù có phải đào sâu ba thước đất cũng phải tìm ra bằng được.

Sấm chớp rền vang, bão cát vẫn thổi không ngừng, cả sa mạc chìm trong bóng tối.

Bão cát tạo thành một bức tường tự nhiên, ngăn cách họ với kẻ thù.

Dù kẻ địch có lợi hại đến đâu cũng không thể xuyên qua bức tường này.

Hứa Thành biết cơ hội đã đến, phải nắm chặt thời cơ, nhân lúc này kéo giãn khoảng cách thật xa, nếu không e rằng sẽ không thể thoát được.

Thời gian bão cát kéo dài không ổn định, có thể chỉ một giờ, cũng có thể kéo dài cả ngày lẫn đêm, vì vậy trong thời gian có hạn, Hứa Thành phải thật nhanh.

Điều anh có thể làm là tranh thủ thời gian chạy trốn.

Anh liếc nhìn mọi người đang theo sát phía sau, lập tức tăng tốc, dẫn đường cho cả nhóm.

Quần áo của Bàn Tử bị gió thổi bay, cơ bắp trên người dường như cũng đang run rẩy, thật sự không chịu nổi nữa, cảm giác vô cùng gian nan.

Anh vừa mở miệng, cát đã thổi đầy vào trong.

Cảm giác lạo xạo trong miệng khiến anh cực kỳ khó chịu, vội vàng ngậm miệng lại ngay tức khắc mới cảm thấy thoải mái hơn, nhưng thịt trên mặt vẫn cảm thấy đau rát.

Trong lòng anh không ngừng gào thét, nhưng lại không dám mở miệng, sợ rằng sẽ bị cát lấp đầy mất.

“Đi mau, trận bão cát này có chút kỳ quái, nếu chúng ta không nhanh chóng rời khỏi đây, có thể sẽ bị nuốt chửng.” “Chúng ta bị bao

vây rồi, bây giờ không còn đường nào để chạy, phải làm sao đây?

Chẳng lẽ chúng ta sắp bị sa mạc này nuốt chửng sao?" Sâu trong sa mạc, không ai biết mình đang ở đâu, trong lòng đều không chắc chắn, nhưng vẫn tiếp tục chạy sâu vào trong.

Chỉ có gió cát làm vật cản trở, họ mới có thể trốn thoát thành công.

Muộn Du Bình cầm bảo đao đi lên phía trước, bảo đao liên tục vung lên, đột nhiên như chém ra một con đường phía trước, lập tức chỉ dẫn phương hướng cho mọi người.

Mục tiêu của anh rất rõ ràng, khả năng định hướng cũng cực kỳ mạnh.

Trong sự mong đợi của mọi người, cuối cùng anh cũng mở ra một con đường máu, lập tức dẫn cả nhóm biến mất trong sa mạc.

Khi gió cát tan đi, sa mạc lại một lần nữa trở nên yên tĩnh lạ thường, mặt trời treo cao trên đỉnh đầu, khiến cả vùng sa mạc trở nên vàng óng.

Sa mạc rộng lớn không một bóng người, chỉ còn lại sự tàn khốc sau trận bão cát.

Sơn Hạ Âm Trúc tức giận cau mày, không ngờ bọn chúng lại trốn nhanh như vậy, bây giờ không còn bất kỳ dấu vết nào, hắn biết ăn nói sao đây.

"Làm sao bây giờ?

Bọn chúng chạy hết rồi, không biết ở hướng nào.

Tôi tiếp tục ở lại đây chờ, còn anh về báo cáo đi." "Vậy thì dùng anh làm gì, đương nhiên là về báo cáo rồi.

Không biết bọn chúng chạy đi đâu, chúng ta cứ truy lùng cũng không tìm được phương hướng, bây giờ về hỏi gia chủ xem nên làm

thế nào.” Không cần hỏi cũng biết, gia chủ nhà Sơn Hạ nhất định sẽ vô cùng tức giận.

Chương 379

Vốn dĩ họ đã bày mưu tính kế để lấy được thứ mà Hứa Thành mang ra từ cổ mộ, thứ đó chắc chắn là vô giá.

Không ngờ bây giờ mọi thứ đều công cốc.

Gia tộc Sơn Hạ vì Hứa Thành mà trả giá nhiều như vậy, còn loại bỏ một bá chủ trong sa mạc, cuối cùng lại chẳng được gì, ngược lại còn bị Hứa Thành đùa giỡn trong lòng bàn tay.

Bà ta vô cùng tức giận, chỉ muốn bắt Hứa Thành lại đấm đá một trận, sau đó bóp chết hắn.

Sơn Hạ Tĩnh Mỹ đang chờ đợi, không ngờ kết cục lại như thế này, lại để chúng trốn thoát.

Sắc mặt bà ta trở nên vô cùng khó coi, nhìn đám thuộc hạ trước mặt.

Đây đều là những người do bà ta bồi dưỡng, thân thủ đều rất tốt, vậy mà đối mặt với Hứa Thành lại hoàn toàn bất lực, trơ mắt nhìn hắn chạy thoát ngay trước mặt, thật không biết nên trừng phạt thế nào.

Chiếc cốc trên bàn bị ném mạnh xuống đất, vỡ tan thành ngàn mảnh, cũng cho thấy sự tức giận của Sơn Hạ Tĩnh Mỹ lúc này.

“Đồ ăn hại, không ngờ các người lại làm ra chuyện thế này.” “Chúng đã dùng bão cát làm lá chắn, nên chúng tôi không có cách nào xuyên qua, chỉ có thể trơ mắt nhìn chúng rời đi.

Xin yên tâm, chỉ cần có một tia hy vọng, tôi nhất định sẽ tìm ra chúng.” “Bây giờ chúng đi rồi, biết tìm ở đâu?

E rằng chúng sẽ tìm cách về nước, tôi sẽ chặn đường cuối cùng

của chúng, để xem chúng làm sao rời khỏi đây.” Sơn Hạ Tĩnh Mỹ vẫn không bỏ cuộc, bà ta muốn cắt đứt đường lui của Hứa Thành trên sa mạc, tuyệt đối không thể để hắn sống sót trở về nước.

Chỉ cần ở đây, bà ta vẫn có cách để giết chết Hứa Thành.

Trong mắt bà ta như chứa đựng một trận cuồng phong bão tố, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào đám thuộc hạ.

Nếu họ vẫn làm bà ta thất vọng, e rằng sẽ phải trả cái giá xứng đáng.

Sơn Hạ Âm Trúc nào dám chậm trễ, dẫn người của mình lập tức rời đi.

Hắn phải tìm ra Hứa Thành với tốc độ nhanh nhất, như vậy mới có thể bảo toàn tính mạng, nếu không với thủ đoạn của gia chủ, e rằng hắn sẽ chết không có chỗ chôn.

Phần lớn người trong gia tộc đều ra sa mạc tìm kiếm dấu vết của Hứa Thành.

Nhưng nơi đây đã bị gió thổi qua, không còn lại dù chỉ một dấu chân, trong sa mạc rộng lớn không thể tìm thấy một chút manh mối nào.

Quản lý dù lo lắng nhưng cũng không có cách nào, chỉ có thể lê bước chân nặng nề trở về nhà.

Dù Sơn Hạ Tĩnh Mỹ có tức giận đến đâu, họ cũng chỉ có thể gật đầu nhận lỗi.

Lúc này, Hứa Thành đã vượt qua trùng trùng điệp điệp núi non, sớm đã trở về nước.

Phòng trọ vô cùng yên tĩnh.

Nhìn thấy chiếc giường quen thuộc, anh khẽ vươn vai, lúc này

mới cảm thấy bình yên lạ thường.

Anh vội vàng bước tới, nằm vật xuống giường, cảm thấy toàn thân và tâm trí đều được thả lỏng, đặc biệt là khoảnh khắc lưng chạm vào giường, xương cốt như giãn cả ra.

“Thoải mái quá.” Nệm cao su ôm sát cơ thể anh, tựa như một sự kết hợp hoàn hảo.

Hứa Thành tận hưởng khoảnh khắc yên tĩnh này, bất tri bất giác thiếp đi.

Giấc ngủ mang theo một nụ cười, mọi thứ trở nên bình lặng, vì vậy anh cũng có thể ngủ một cách an tâm.

Mặt trời chiếu lên mặt anh, khiến cả người trông thật rạng rỡ.

Đột nhiên, lông mày anh nhíu chặt lại, cơ thể không ngừng run rẩy, dường như đang gặp ác mộng.

Tay Hứa Thành nắm chặt thành quyền, không biết từ lúc nào cơ thể anh giãy giụa ngày càng dữ dội, liên tục co giật.

Anh hé miệng, hơi thở yếu ớt, dường như đang lẩm bẩm điều gì đó khó khăn, nhưng không thể nghe rõ, âm thanh vô cùng nhỏ.

Một cơn gió thổi vào, dường như cuốn đi cả âm thanh của anh, khiến phản ứng của anh càng thêm mơ hồ.

Sự giãy giụa quả thực rất mạnh mẽ, lực tay của Hứa Thành càng lúc càng lớn, như thể muốn bẻ gãy cả ngón tay của mình.

“Ngươi là ai?

Tại sao lại xuất hiện ở đây?

Rốt cuộc muốn làm gì?” Trong mơ, một giọng nói mơ hồ tiến lại gần Hứa Thành từng bước, sau đó bóng dáng của nó ngày càng rõ nét, vô cùng to lớn, cũng có một cái đầu lâu cực kỳ vĩ đại.

Nó há miệng, chỉ thấy chiếc lưỡi đen ngòm bên trong ngày càng rõ.

Lại là một con rắn kỳ quái, không ngờ nó lại xuất hiện trong giấc mơ của anh.

Sự xuất hiện của nó nhất định có ngụ ý gì đó.

Mắt nó trợn ngày càng to, Hứa Thành vẫn đứng yên tại chỗ, nhìn con rắn quấn quanh mình, há to cái miệng ngông cuồng, nước dãi chảy ra từ khóe miệng.

Bát Kỳ Đại Xà xuất hiện trong giấc mơ của anh, hẳn là có điều muốn nói.

Hứa Thành vẫn cau mày, không hề động đậy, anh tin rằng con quái vật này sẽ không làm hại mình, vì nó vẫn luôn đứng yên tại chỗ, không hề tỏ ra hung hãn, chỉ lặng lẽ nhìn anh chằm chằm.

Dù biểu cảm vô cùng hung ác, nhưng không có ý định gây tổn thương.

Đột nhiên, từ miệng nó phun ra một bong bóng, từ từ tiến lại gần anh, rồi dừng lại trong đầu anh.

Bong bóng đó dần dần đi sâu vào não bộ, như thể bị tóc của anh từ từ hấp thụ.

Chương 380

Trong đầu anh xuất hiện vô số hình ảnh, khiến anh cảm thấy vô cùng kỳ lạ, như vô số mảnh vỡ không ngừng trôi nổi trong não, dần dần sắp ghép thành một bức tranh hoàn chỉnh, nhưng lại vô cùng lộn xộn, mãi không thể ghép lại được.

Ôm đầu, anh cảm thấy đầu óc mình thật sự rất hỗn loạn, đầu có chút đau, như bị kim châm.

Hứa Thành không biết con quái vật này rốt cuộc muốn ám chỉ điều gì.

Anh há miệng, không ngừng gào thét, anh biết rất rõ mình đang ở trong mơ, muốn thoát khỏi sự khống chế này, nhưng lại bất lực, hoàn toàn bị con rắn này khống chế.

Bát Kỳ Đại Xà vẫn đang quấn quanh cơ thể anh, cuộn tròn trong giấc mơ của Hứa Thành.

Nhưng bong bóng kia không xuất hiện nữa, ánh mắt nó lại gắt gao nhìn chằm chằm vào Hứa Thành, không hề di chuyển.

Những mảnh vỡ trong đầu Hứa Thành đang dần được ghép lại, nhưng tốc độ vô cùng chậm, giống như trò chơi ghép hình của trẻ con, cần thời gian từng chút một, ngày qua tháng lại mới có thể hoàn thành một bức tranh.

Anh nhìn thấy một góc hình như là một ngôi đền, nhưng trong đầu lại cảm thấy rất mơ hồ.

Anh cố gắng nhìn cho rõ, nhưng bức tranh đó vẫn chưa được ghép hoàn chỉnh, có lẽ cần một khoảng thời gian nữa mới có thể trở thành một hình ảnh hoàn chỉnh.

“Rốt cuộc ngươi muốn nói cho ta biết điều gì?

Sao không nói thẳng ra, tại sao cứ phải cho ta nhiều mảnh vỡ như vậy, rồi bắt ta tự ghép thành một bức tranh?” “Gầm gừ gừ…” Bát Kỳ Đại Xà cảm nhận được sự sốt ruột của Hứa Thành, nó há miệng gầm lên một tiếng, như đang an ủi cảm xúc của anh.

Thời gian trôi qua từng chút một, giấc mơ này thật sự rất gian nan, khiến anh trải qua muôn vàn khó khăn, mỗi lúc đều phải chịu đựng sự đau đớn, đầu anh thật sự sắp nổ tung.

Bức tranh đó ngày càng hoàn chỉnh, đầu anh cũng ngày càng đau đớn.

Cuối cùng anh cũng nhìn rõ, không ngờ ngôi mộ cổ đó, nơi đó lại ở Ai Cập.

Hình ảnh phía trên ngày càng rõ ràng, anh sẽ nhớ rất kỹ.

Nơi đó anh nhất định đã từng đến, từng đứng trên mảnh đất ấy, đặc biệt là những bức bích họa ở đó, vẫn khiến anh nhớ như in, như thể sống động hiện ra ngay trước mắt.

Rốt cuộc là chuyện gì?

Tại sao thời gian lại như quay ngược, liên tục tái hiện trong đầu anh.

Mỗi lần xuất hiện những hình ảnh như vậy, đầu anh lại đau như kim châm, anh nghiến chặt răng, vẫn đang chờ đợi.

Khi nửa còn lại của bức tranh hoàn thành, một tòa thành cổ khác xuất hiện.

Thành cổ Hy Lạp, khắc sâu vào tâm trí Hứa Thành, cảm giác hình ảnh vô cùng mạnh mẽ, rõ mồn một.

Hứa Thành có thể nhìn thấy từng đường nét trên đó, thậm chí cả

tường thành, và ở trung tâm lại có một ngôi mộ cổ.

Ngôi mộ cổ này đã được chôn dưới lòng đất từ rất lâu, chưa từng xuất hiện trên thế giới.

Bên trong ngôi mộ ẩn chứa một bí mật, e rằng chỉ có khai quật mới có thể biết được.

Nhưng nơi như vậy chắc chắn tồn tại nguy hiểm.

Chỉ cần là nơi có màu sắc thần bí, làm sao có thể thiếu được sự tồn tại của những vị thần hộ mệnh.

Anh cố gắng nhìn rõ bên trong có gì, nhưng hình ảnh ngày càng mờ đi, dần dần biến mất trước mắt anh.

Lúc này, anh kinh hoàng tỉnh giấc, trán vã mồ hôi, ngay cả bộ đồ ngủ trên người cũng ướt đẫm.

Ôm đầu, anh không ngừng nhớ lại, nhưng hình ảnh đó vô cùng mơ hồ, bây giờ hoàn toàn không...

Anh vò đầu bứt tai, trong lòng cũng có chút tức giận, không biết tại sao lại quên hết những hình ảnh đó.

"Rốt cuộc là chuyện gì?

Giấc mơ vừa rồi là thật hay giả?

Bát Kỳ Đại Xà muốn ám chỉ cho mình điều gì?

Chẳng lẽ thứ tiếp theo mình cần tìm, ở Hy Lạp sao?" Trời tờ mờ sáng, Hứa Thành không còn tâm trạng ngủ nữa, lập tức đi sang một bên, rót cho mình một ly rượu.

Lắc ly rượu vang trong tay, nhìn thứ rượu ngọt ngào sóng sánh, nhưng đầu óc anh vẫn không thể nào yên tĩnh được.

Anh phải làm rõ mọi chuyện, anh không bao giờ thích sự mơ hồ,

nhưng dù thế nào cũng không thể hiểu rõ.

Giấc mơ này rất kỳ lạ, không thể vô duyên vô cớ xuất hiện, chắc chắn có ám chỉ gì đó.

Xem ra anh phải đến tòa thành cổ đó một chuyến, mới có thể biết được bên trong rốt cuộc có chuyện gì mới lạ.

Anh lấy chiếc áo choàng tắm, khoác lên người, thong thả đi sang một bên, cầm điện thoại đặt lên tai, không biết Muộn Du Bình bây-giờ đang làm gì.

Anh thuận tay bấm một dãy số quen thuộc, rồi chờ đợi.

Đến tòa thành cổ đó sao có thể thiếu Muộn Du Bình được.

Phượng Huyết vẫn đang vận chuyển trong cơ thể anh, tuy có chút se lạnh, nhưng có một lớp bảo vệ nhỏ, anh cũng không cảm thấy chút lạnh lẽo nào.

"Có chuyện gì?" "Có hứng thú đi một chuyến đến Hy Lạp không?" "Nghe có vẻ anh muốn đi cùng tôi, tôi cũng đang muốn đến nơi đó xem sao.

Nếu có cơ hội có thể sẽ phát hiện ra những điều bất ngờ hơn.

Nếu anh không có dũng khí, thì cũng không sao." "Được, vậy quyết định thế nhé.

Chương 381

Hai chúng ta sẽ gặp nhau ở sân bay sau.

Đến lúc đó tôi sẽ chuẩn bị đầy đủ trang bị.

Tôi tin rằng lần này sẽ có phát hiện mới, vì vừa rồi tôi đã có một giấc mơ." Muộn Du Bình vẫn đặc biệt bình tĩnh.

Lần này có thể trở về từ sa mạc, đối với anh đã là một loại phúc khí, anh vẫn luôn rất cảm kích.

Nhưng sắp phải lao vào nguy hiểm, anh lại không hề có chút do dự nào.

Dù phía trước thật sự có nguy hiểm to lớn, anh vẫn sẽ tiến về phía trước, tuyệt đối không do dự.

"Không gọi Bàn Tử và Ngô Tà à?

Dù sao hai người đó cũng rất thích mấy chuyện này.

Nếu chúng ta đi mà không nói, e rằng họ sẽ rất đau lòng." "Chuyện này anh đừng thông báo cho họ, đợi tôi hiểu rõ rồi mới quyết định.

Dù sao lần này đi e rằng lành ít dữ nhiều, thậm chí còn nguy hiểm hơn cả lúc ở sa mạc." Anh hiểu rõ, họ chỉ là người bình thường, tuy cũng biết một vài kiến thức hạ mộ, nhưng đối với anh, họ rất yếu ớt.

Nếu bảo vệ họ bên cạnh, e rằng sẽ phải phân tâm chăm sóc.

Hứa Thành lúc này có chút do dự, anh không định nói tin này cho Bàn Tử và Ngô Tà.

Dù họ sẽ oán trách, nhưng anh cũng phải cân nhắc kỹ lưỡng, không thể quyết định lỗ mãng.

Anh vội vàng cúp điện thoại.

Trời đã sáng, anh khoác một bộ quần áo lên người, rồi đến chợ đồ cổ.

Gần đây anh không có thời gian dạo chơi ở nơi này, không biết hôm nay có thể thấy được bảo bối gì.

Chợ đồ cổ thật sự có rất nhiều đồ, nơi đây luôn tấp nập người qua lại, bất kể lúc nào cũng đông đúc, luôn đặc biệt chật chội.

"Cậu trai trẻ xem thử đi, là đồ mới đào lên đấy." Một người đàn ông chìa tay ra, trong tay ông ta đang cầm một chiếc hộp.

Chiếc hộp rất bình thường, không biết bên trong đựng gì.

Hứa Thành dừng bước, liếc nhìn chiếc hộp bất động.

Anh không nói gì, ánh mắt cũng rất bình thản, không hiểu tại sao ông chú này lại muốn anh mua thứ trong hộp.

Ông ta cười cười, ánh mắt thật sự rất sắc bén, từ trên người Hứa Thành, ông ta ngửi thấy một luồng khí, đó là khí tức của người vừa từ trong mộ trở về.

"Cậu trai trẻ, tôi biết cậu nhất định sẽ có hứng thú với thứ này." Người đàn ông lập tức mở chiếc hộp gỗ trước mặt, bên trong lại là một chiếc chuông đồng.

Chiếc chuông này Hứa Thành đã từng thấy, trên tay Ngô Tà có một chiếc y hệt, ngay cả hoa văn trên đó cũng giống hệt, chất liệu thì càng không cần phải nói.

Anh dụi mắt, không hiểu tại sao trong tay gã này lại có chiếc chuông đồng như vậy.

Trước đây anh nghe Ngô Tà nói, thứ này ngoài chiếc trên tay cậu ta ra, trên đời sẽ không có chiếc thứ hai.

Ngày xưa món đồ này được tổ tiên cậu ta lấy ra khi hạ mộ, nghe

nói bên trong ẩn giấu rất nhiều bí mật, liên quan đến những thứ không thể tưởng tượng nổi, một khi bị làm vỡ thì những thứ bên trong sẽ bay ra.

Hứa Thành lập tức lấy nó, nắm chặt trong lòng bàn tay.

“Thứ này, từ đâu mà có?” “Cậu nên biết trong nghề của chúng tôi có quy tắc, đồ vật không bao giờ hỏi nguồn gốc.

Cậu muốn thì ra giá, nếu không muốn thì trả lại cho tôi rồi đi.

Còn về nguồn gốc, tôi chắc chắn không thể nói.” “Được, bao nhiêu?” “Người sảng khoái, con số này.” Người đàn ông giơ ngón tay ra.

Đây là quy tắc của giới đồ cổ, không bao giờ nói số, đều dùng ngón tay ra hiệu, hai bên đều hiểu giá mình muốn.

Giá đưa ra khá cao, Hứa Thành không muốn bị hớ.

Sau vài lần ra hiệu, cuối cùng họ cũng chốt được giá.

Anh gọi Bàn Tử ra, trả cho người ta một ít tiền mặt.

Bàn Tử vô cùng tức giận, mặt mày xanh mét, không ngờ Hứa Thành lại coi mình là kẻ chịu trận.

Suốt đường đi anh ta cứ lẩm bẩm, nhưng khi nhìn thấy chiếc chuông đồng đó, anh ta lập tức im bặt.

“Không ngờ tôi lại ‘đại thủy trùng liễu long vương miếu’, người một nhà không nhận ra người một nhà.

Không ngờ lại là đồ của Ngô Tà.” “Anh biết là được rồi, đừng nói nhiều nữa.

Hỏi Ngô Tà xem rốt cuộc là chuyện gì, bảo cậu ta kiểm tra xem chiếc chuông đồng ở nhà có còn không.” “Ý của cậu là, chiếc chuông đồng e rằng đã bị người khác trộm mất rồi.” Bàn Tử vô cùng lo lắng,

lập tức chạy sang một bên, cầm điện thoại, bấm vài ba lần đã gọi được.

Tay anh ta nắm chặt ống nghe, chờ đợi câu trả lời từ phía Ngô Tà.

Khoảnh khắc nhận điện thoại, âm thanh vô cùng ồn ào, dường như ở đó rất đông người.

Ngô Tà hoàn toàn không thể để ý, như đang nói chuyện với ai đó, rồi mới từ từ hoàn hồn.

“Lúc này gọi điện làm gì?

Tôi đang bận đây, nếu không có chuyện gì thì tôi cúp máy nhé.” “Chuông đồng.” Ngô Tà nghe thấy liền sững người, chẳng lẽ Bàn Tử đã biết?

Chương 382

Nhưng chuyện này mới vừa xảy ra mà.

“Nói đi.” “Xem ra bên cậu thật sự đã xảy ra chuyện.

Tôi ở đây phát hiện một chiếc chuông giống hệt chuông đồng của cậu, nên gọi điện hỏi xem rốt cuộc là chuyện gì.” “Sao nó lại ở đó?

Biệt thự của tôi bị trộm rồi, bây giờ đã báo cảnh sát, tình hình cụ thể chưa rõ, cần phải điều tra thêm.

Vậy bây giờ cậu đã lấy lại được chuông chưa?” “Đương nhiên rồi, Bàn gia tôi đây là người không trọng nghĩa khí như vậy sao?

Ngay khi phát hiện ra tôi đã lấy lại rồi.” Bàn Tử vỗ ngực, cảm thấy mình thật oai phong lẫm liệt, thực ra anh ta sợ bị vả mặt lắm, nếu không phải Hứa Thành, anh ta lại phải bỏ tiền ra chuộc lại chiếc chuông này.

Hứa Thành không nói gì, vẫn ngồi một bên, anh không có hứng thú với những chuyện này.

Chỉ cần biết bên Ngô Tà rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Khi nghe tin biệt thự bị trộm, trong lòng anh có muôn vàn suy nghĩ.

Kẻ đó muốn món đồ này để làm gì?

Tại sao lại tốn công sức lấy nó, rồi lại đặt ở chợ đồ cổ?

Rốt cuộc ai đang đứng sau giật dây, trong lòng Hứa Thành vẫn luôn rất mơ hồ.

Anh lập tức đi tới, lấy điện thoại trong tay Bàn Tử, đặt lên tai mình.

“Báo án xong thì đến Kinh đô đi, tôi có chuyện muốn nói với cậu.

Ước chừng không lâu nữa, có thể sẽ phải đi một chuyến đến Hy Lạp, không biết cậu có hứng thú không." "Đi Hy Lạp?

Sao trước đây không nghe cậu nói?

Chẳng lẽ Muộn Du Bình cũng đi cùng sao?

Ở đó sẽ có phát hiện gì?

Chẳng lẽ lại có cổ mộ nghìn năm?" "Đến rồi hãy nói, trong điện thoại không tiện." "Được, vậy đợi tôi, tôi sẽ đến nhanh thôi." Ngô Tà vô cùng kích động, lập tức bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Sau khi bàn giao với cảnh sát, cậu ta lập tức rời đi.

Khoảng cách đến Kinh đô có chút xa, đi máy bay sẽ nhanh hơn.

Một ngày sau… Kinh đô trở nên đặc biệt náo nhiệt, đặc biệt là nhà của Bàn Tử, bốn người tụ tập đầy đủ.

Muộn Du Bình đã đến, khiến Hứa Thành càng thêm vui vẻ, anh ôm chầm lấy bạn mình, không ngờ người này lại đến nhanh như vậy.

Nhưng khuôn mặt anh ta vẫn lạnh như băng, dù là bạn bè cũng không nở một nụ cười rạng rỡ.

"Tiểu Muộn, chẳng lẽ mỗi ngày anh không thấy chán sao?

Sao không thể cho người khác một nụ cười?" "Câu hỏi của cậu giống như hỏi một người sắp chết, chẳng lẽ anh không chết à." Bàn Tử bất lực đảo mắt, đối với Muộn Du Bình anh ta đã quen từ lâu.

Người này vĩnh viễn là một bộ mặt cá chết, dù thế nào cũng không cho bạn một biểu cảm nào.

Anh ta ung dung ngồi trên ghế, vắt chéo chân, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Ngô Tà trước mặt.

Trên quầy đặt một chiếc chuông, chính là chiếc chuông thu được

từ phiên chợ, cũng giống hệt chiếc chuông trong tay Ngô Tà.

Ngô Tà từng bước tiến lại gần.

Khi nhìn thấy chiếc chuông trên quầy, cậu ta kinh ngạc trợn to mắt, không ngờ thật sự giống hệt chiếc trong tay mình.

Cậu ta nhanh chóng cầm lên, không ngừng vuốt ve cẩn thận, đột nhiên phát hiện không có chỗ nào là không giống, rõ ràng là nó.

Cậu ta ngày càng kinh ngạc, rốt cuộc là chuyện gì?

Tại sao chiếc chuông ở nhà lại xuất hiện trên một con phố đồ cổ.

"Rốt cuộc là chuyện gì?

Các người lấy chiếc chuông này ở đâu?

Người đó ở đâu?

Tôi muốn hỏi cho rõ, rõ ràng là của tôi.

Tôi nhớ tôi đã nói với các cậu, chiếc chuông này tôi thường cầm trong tay chơi, lúc nhỏ tôi thường ngậm trong miệng, ông nội nói đồ vật không thể tùy tiện nhét vào miệng, tôi lại không nghe, nên trên đó toàn là nước bọt của tôi.

Tôi biết rất rõ, trên đó có một vết hằn, do răng cắn, nhìn xem bây giờ nó vẫn ở đây, thứ này là của tôi." Hứa Thành nhướng mày, lập tức đi tới, trên đó quả thực có một vết hằn.

Xem ra Ngô Tà nói rất đúng, đây chính là chiếc chuông đó.

Rốt cuộc là vô tình hay cố ý?

Tại sao thứ này lại xuất hiện trước mặt anh?

Anh lập tức chạy ra ngoài, tìm kiếm người đó trên phố đồ cổ, nhưng hắn đã biến mất không dấu vết.

Anh tóm lấy người bán hàng rong ngay bên cạnh.

Chương 383

Anh nắm chặt cổ áo người đó, ánh mắt nhìn thẳng vào mắt đối phương.

“Thưa khách, ngài muốn mua đồ sao lại hung dữ thế, định làm gì vậy?” “Cậu thanh niên vừa nãy ở đây đâu rồi, người hay bày hàng ở đây, đi đâu rồi?” “Ồ, cậu ta à, đi thẳng rồi, anh kéo tôi làm gì.

Người đó hôm nay mới đến, tôi cũng không quen, chỉ bày hàng một lúc rồi đi, bây giờ ai biết ở đâu.” Người đàn ông đẩy Hứa Thành ra, sửa lại cổ áo, nhẹ nhàng phủi phủi, không ngờ trên đó đã nhăn nhúm.

Ông ta nhìn mấy người này, có chút kỳ lạ, mình cũng đâu có chọc giận họ.

Làm ăn vốn dĩ chú trọng hòa khí sinh tài, nên ông ta cũng không có ân oán gì với Hứa Thành, cũng không muốn gây khó dễ.

Hứa Thành đứng tại chỗ, không ngừng nhìn chằm chằm một nơi, không ngờ gã đó lại chạy nhanh như vậy.

Xem ra hắn muốn đưa thứ này vào tay anh, nhưng mục đích nhất thời vẫn chưa rõ.

Anh lê bước chân từng bước đi về, nhẹ nhàng lắc đầu với Ngô Tà.

“Người đi rồi, bây giờ không rõ tung tích.” “Đi rồi?

Vậy làm sao hắn lấy được đồ của tôi.

Không được, tôi phải quay về một chuyến, giao thứ này cho cảnh sát, tin rằng nhất định có thể phát hiện ra tung tích của hắn.” Bàn Tử vội vàng đứng lên, kéo Ngô Tà lại.

Gã này thật ngây thơ, người khác gây án chẳng lẽ lại để lại một chút dấu vết sao.

Dấu vết trên đó sớm đã bị xóa đi rồi, bây giờ điều tra, dù có làm xét nghiệm DNA cũng chưa chắc tìm ra được.

Trong đó rốt cuộc có ý nghĩa gì còn phải xem xét thêm.

Tin rằng gã đó nhất định sẽ xuất hiện, không thể nào chỉ cầm một món đồ như vậy đến trước mặt Hứa Thành, nhất định có nguyên nhân.

Đã đến thì cứ yên tâm, từ từ chờ đợi, chỉ cần có kiên nhẫn nhất định có thể đợi được hắn ra, cần gì phải vội vàng.

"Cậu thật sự ngây thơ, tưởng cầm cái đồ rách này là có thể tìm ra người ta sao?

Tôi nói cho cậu biết, bây giờ có đào sâu ba thước đất cũng không thể phát hiện ra tung tích của hắn, muốn đi đâu mà tìm." "Vậy làm sao bây giờ?

Không thể bỏ mặc người đó không quản được, tôi nhất định phải để cảnh sát bắt hắn quy án, vào biệt thự của tôi trộm đồ, vốn dĩ là không đúng." Đầu óc Ngô Tà thật sự chỉ có một đường thẳng, một chút cũng không biết linh hoạt.

Biểu cảm của Bàn Tử thật sự rất kỳ quái, dường như nhìn thấy một đống bùn nhão không thể đỡ nổi.

Vấn đề này thật sự khó hiểu đến vậy sao?

Anh cảm thấy bên trong chắc chắn có ẩn tình, có lẽ là cố ý, nếu không sao lại đến Kinh đô, đúng lúc Hứa Thành dạo chợ đồ cổ thì phát hiện ra.

Bây giờ rốt cuộc mục đích là gì?

Không nói rõ được, nhưng nhất định có duyên cớ.

Anh ngẩng đầu, chậm rãi liếc nhìn Hứa Thành, nháy mắt với Hứa Thành.

Có lẽ chỉ có anh mới có thể khiến Thiên Chân bình tĩnh lại.

Hứa Thành nâng cánh tay, đặt lên vai Ngô Tà.

Sau đó anh cầm chuông lên xem xét kỹ lưỡng.

Bất kể đối phương có mục đích gì, anh nhất định sẽ tìm ra hắn.

"Bây giờ chúng ta có chuyện quan trọng, cậu quên rồi sao?

Chuyện này không bằng tạm gác lại.

Hắn đã dẫn chúng ta ra, thì chắc chắn sẽ xuất hiện, nếu không mục đích của hắn chẳng phải uổng phí sao." "Đúng vậy, tôi thấy cũng có lý, bây giờ quay về, thời gian của tôi sẽ bị trì hoãn." Muộn Du Bình bước mấy bước dài về phía trước, cầm chiếc chuông lên, đặt trong tay, cẩn thận quan sát vài lần.

Con ngươi đen và lòng trắng mắt hiện lên đặc biệt rõ ràng, ánh mắt anh ta không hề thay đổi, vẫn chăm chú nhìn chằm chằm.

Thứ này có chút kỳ quái, trên đó có một số hoa văn ẩn bí, dường như đang biểu đạt điều gì đó?

Nhưng những nhân vật này không giống của Kinh đô, ngược lại giống của nơi khác.

Càng giống như tôn sùng văn hóa phương Tây.

Dù có chút mơ hồ, nhưng chắc chắn trước đây nó đã từng sống động, đường nét cũng rất rõ ràng.

Đột nhiên anh cảm thấy có thứ gì đó xuyên qua não mình, "Đing!".

Cả người anh rơi vào một trạng thái hoang mang.

Muộn Du Bình ôm đầu, tư duy dường như bị khống chế, anh nghiến chặt răng, từng bước muốn lún sâu vào, nhưng lại bất lực, không ngừng lún sâu, không có cách nào thoát ra được.

Cả người anh dường như đã đến một thế giới khác, từng bước tiến về phía trước, cuối cùng đi đến phía trước, nhìn thấy một tòa thành cổ văn minh nổi tiếng thế giới, hẳn là một quốc gia cổ đại.

Người ở đây dường như đều rất tín ngưỡng, có lẽ đều là tín đồ.

Khi anh đi vào, ánh mắt của mọi người có chút kỳ quái.

Con ngươi đen khiến cả người trở nên vô cùng quỷ dị, họ không ngừng nhìn chằm chằm vào anh.

Đột nhiên, một thứ vô cùng hung dữ xuất hiện trước mặt Muộn Du Bình, chặn đường đi của anh.

Chương 384

Thân thể của nó vô cùng to lớn, không ngừng gầm gừ với anh.

Trước mặt chỉ là một đám sương mù, không thể nhìn rõ, nhưng âm thanh lại đặc biệt rõ ràng, văng vẳng bên tai.

Anh rút Hắc Kim Cổ Đao ra, nắm chặt trong lòng bàn tay, ánh mắt nhìn chằm chằm vào đám sương mù trước mặt.

Đột nhiên anh hét lớn một tiếng, mũi chân điểm nhẹ, cả người bay ra, dùng sức chém xuống tên đó.

Đám sương mù đó vô cùng hung dữ, không hề tan đi, ngược lại còn há miệng, nhìn từng khối vật thể như đạn bắn về phía anh.

Tốc độ rất nhanh, nhưng dường như bị khống chế.

Trong lòng Muộn Du Bình có một chút hoảng sợ, đột nhiên linh quang lóe lên, anh rạch ngón tay mình, máu tươi tuôn ra, lúc này anh mới hoàn toàn thoát khỏi giấc mơ, ôm ngực suýt chút nữa ngã sang một bên.

Nếu không phải Hứa Thành nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy, có lẽ anh ta đã sớm ngất xỉu rồi.

“Tiểu Muộn, sao vậy?” “Không biết, thứ này có chút tà ma.

Vừa rồi tôi cứ nhìn chằm chằm vào nó, cảm giác cả tư duy đều bị cuốn vào trong đó.

Tôi nhìn thấy một thứ rất kỳ quái, toàn thân chỉ là một đám sương trắng, nhưng rất hung dữ, không ngừng nhe nanh múa vuốt.

Tôi nhớ nơi đó giống như một nhà thờ, mọi người đều rất sùng bái Phật giáo, ánh mắt của mỗi người đều khá đờ đẫn, đặc biệt là con

ngươi đen, không ngừng nhìn chằm chằm vào tôi.

Tôi chưa bao giờ thấy đôi mắt như vậy, đen trắng phân minh.

Điều kỳ lạ là họ không hề động đậy, trong khoảnh khắc niệm kinh thì xuất hiện đám sương trắng đó, dường như có sự cộng hưởng." Hứa Thành lập tức cầm lấy chuông trong tay, đặt trước mặt, cẩn thận xem xét một lượt, không phát hiện có điểm gì đặc biệt kỳ lạ.

Chẳng lẽ thứ này thật sự có thể tạo ra một kênh giao tiếp đặc biệt với Muộn Du Bình, nên mới khiến anh ta nhìn thấy những hình ảnh kỳ lạ đó.

Anh quay người kéo Ngô Tà lại, hai tay nắm chặt vai cậu ta.

Thứ này quả thực có chút tà ma.

Nếu nó có thể khiến Muộn Du Bình nhìn thấy những hình ảnh kỳ lạ, thì chắc chắn có ý nghĩa của nó.

"Cậu có nghe nói thứ này từ đâu ra không?

Trước đây ông nội cậu có kể cho cậu nghe không?" "Tôi chỉ có một cuốn bút ký, từng thấy trên đó." Ngô Tà ngạc nhiên cau mày, nhưng đoạn ghi chép đó chỉ là vài dòng chữ, không viết quá rõ ràng.

Ghi chép về thứ này, có lẽ ông nội cậu ta cũng không rõ lắm, nên mới viết rất mơ hồ.

Chỉ không biết có ý nghĩa gì, tại sao Hứa Thành cứ phải truy tra cho rõ.

Có lẽ bên trong cũng không ẩn chứa điều gì.

"Thứ này thật sự rất quan trọng sao?

Nhưng ông nội tôi dường như không đề cập đến nó nhiều lắm, có lẽ ông cũng không hiểu rõ lắm.

Đúng rồi, tôi hình như có thấy trên đó chữ ‘Hy Lạp’, đoạn văn đó tôi không hiểu lắm, chỉ là một đoạn văn tự cổ, có lẽ đã thất truyền từ lâu, dù sao bây giờ cũng không thể xuất hiện.” “Hy Lạp cổ.” Không ngờ lại là nơi này, thật trùng hợp với nơi họ sắp đến.

Hứa Thành khẽ nhếch mép cười bí ẩn.

Có lẽ anh sắp vén lên một tấm màn bí ẩn, chỉ cần lên máy bay, bí ẩn đó sẽ dần dần hiện ra trước mắt anh.

Chuyện này không thể trì hoãn, đợi đã lâu phải xuất phát ngay.

Anh lập tức thúc giục mọi người thu dọn hành lý, lập tức ra sân bay.

Anh chưa bao giờ là một người mềm yếu, chưa bao giờ chờ đợi, nhất định phải vén lên tấm màn bí ẩn này, xem bên trong rốt cuộc ẩn chứa những gì.

Suốt đường đi, trạng thái tinh thần của Muộn Du Bình rất không tốt.

Ngón tay anh ta bị rạch, vốn tưởng đó là một giấc mơ, không ngờ trong tình huống thực tế, ngón tay anh ta cũng bị rạch.

Anh có thể cảm nhận được mùi máu tươi đó.

Xem ra giấc mơ đó, thật sự như chính mình đang ở trong đó, mới có thể gây ra tình huống kỳ quái như vậy cho cơ thể anh.

Chuyến đi sắp tới chắc chắn sẽ rất nguy hiểm, không hiểu sao trong đầu anh luôn có ảo giác như vậy.

Cơ thể anh dựa vào đó, không hề động đậy.

Hứa Thành ngồi bên cạnh anh, thản nhiên liếc nhìn một cái.

“Không cần lo lắng, chỉ cần chúng ta đồng lòng hợp sức, bất kể khó khăn thế nào, chúng ta vẫn có thể chống lại.” “Tôi biết chúng ta

chắc chắn có thể chống lại, nhưng trên đường đi nhất định sẽ gặp phải một số chuyện." "Cái tên này không nói thì thôi, im miệng cho tôi, ở đâu ra mà lắm chuyện thế." Bàn Tử không thích nghe, vận may của anh ta trước giờ không tệ, lần này nhất định sẽ bình an trở về.

Tên này vừa ra khỏi cửa đã nói những lời xui xẻo, lỡ như thật sự gặp phải chuyện gì, anh ta nhất định sẽ không để yên.

Đột nhiên, trong loa phát thanh của máy bay vang lên một giọng nói, khiến tất cả mọi người trở nên hoảng loạn.

Trời quang mây tạnh, không ngờ máy bay lại gặp sự cố trên biển.

Máy bay đã lệch khỏi quỹ đạo, không ngừng chao đảo lên xuống, lao về phía mặt biển.

"Thưa quý hành khách, máy bay đã xảy ra sự cố đặc biệt, bây giờ phải hạ cánh khẩn cấp.

Xin mọi người chuẩn bị sẵn sàng, mặc áo phao cứu sinh, đeo phao bơi." "Mẹ kiếp, cái miệng quạ đen này, không ngờ lại nói trúng thật." Bàn Tử hoảng loạn tìm kiếm áo phao cứu sinh, cũng đang tìm phao bơi.

Chương 385

Không ngờ miệng của Muộn Du Bình lại lợi hại như vậy, thật sự bị anh ta nói trúng.

Sắc mặt anh ta vô cùng khó coi, không ngừng đi đi lại lại, cuối cùng mặc áo phao vào người.

Hứa Thành vội vàng nhoài người ra cửa sổ nhìn, bây giờ máy bay cách mặt biển không xa nữa.

Anh lập tức tìm quần áo, khoác lên người, và thúc giục Muộn Du Bình mặc vào.

Bốn người nắm chặt tay nhau, dù có rơi xuống biển, cũng phải ở cùng nhau, tuyệt đối không thể tách ra.

“Một lát nữa phải nắm thật chặt, tuyệt đối không được buông ra.

Dưới biển mênh mông, có lẽ tìm kiếm sẽ rất khó, nên bốn chúng ta nhất định phải đảm bảo ở cùng nhau.

Chỉ cần xuống biển rồi, chúng ta không được cử động, cứ trôi nổi, tin rằng nhất định có thể trôi vào bờ.” “Ai biết đây là cái quỷ gì, Bàn gia tôi đây thật sự cái gì cũng gặp được.

Yên tâm đi, tôi đây phúc lớn mạng lớn lắm.” “Thôi đi Bàn Tử, bớt nói nhảm đi, bây giờ nguy hiểm vô cùng, nói nhiều lời vô ích làm gì.” Máy bay lao đi ngày càng nhanh, cuối cùng cả chiếc máy bay vỡ nát, hoàn toàn tan tác trên mặt biển.

Hứa Thành kéo mọi người lặn xuống biển, không ngừng chìm xuống.

May mà mặc áo phao cứu sinh, không lâu sau cơ thể nổi lên trên mặt biển, nhiệt độ ở đây khá thấp.

Nước biển lạnh buốt thấm vào da thịt, khiến người ta cảm thấy toàn thân run rẩy.

Anh vận dụng Phượng Huyết một vòng quanh thân, cuối cùng cảm thấy mỗi tế bào máu đều bắt đầu từ từ tỏa nhiệt.

Trong một khoảng thời gian, chắc sẽ không có vấn đề gì.

Bàn Tử không biết đi đâu mất rồi, anh ta không ngừng nghiến răng, run lẩy bẩy, cau mày mắng chửi.

"Sớm biết Bàn gia tôi đây không nên đi cùng các người, ai biết sẽ gặp phải chuyện như vậy, thật là trăm năm khó gặp một lần, không ngờ lại bị mình gặp phải.

Vận may của các người phải xui xẻo đến mức nào, haizz." Ngô Tà răng va vào nhau lập cập, bây giờ không nói được một câu hoàn chỉnh.

Trời sắp tối rồi, bây giờ nên giữ sức.

Biển cả mênh mông, không biết sẽ trôi đến khi nào, nhiệt độ ở đây vào ban đêm sẽ ngày càng thấp, sẽ cảm thấy lạnh lẽo chưa từng có.

Bàn Tử lại còn nói nhảm ở đây, thật khiến người ta tức giận.

Cậu ta trừng mắt nhìn anh ta một cái.

"Thôi đi, bớt nói nhảm đi, giữ sức đi, nếu không lúc chúng ta trôi vào bờ, e rằng đã thành tảng băng rồi.

Con sông này rất kỳ lạ, ban đêm nhiệt độ rất thấp, nên chúng ta phải cố gắng tìm cách rời khỏi đây." Hứa Thành mờ mịt nhìn xung quanh, định dùng hệ thống để biết đây là đâu, nhưng hệ thống lúc này như mất liên lạc, hoàn toàn không thể biết được tình hình hiện tại.

Muộn Du Bình vẫn đặc biệt bình tĩnh, không có bất kỳ thay đổi nào, ánh mắt gắt gao nhìn về phía trước.

Máy bay gặp sự cố chắc chắn sẽ có đội tìm kiếm, không lâu nữa

chắc sẽ có người đến.

Cứ trôi dạt trên biển, cuối cùng không còn chút hy vọng nào, mọi người lạnh đến run lẩy bẩy, e rằng sắp hôn mê.

Lúc này, một chiếc thuyền từ xa tiến lại, mênh mông cuồn cuộn.

Chiếc thuyền này vừa nhìn đã biết là của một gia đình quý tộc, trên đó có rất nhiều người, mang theo rất nhiều vật phẩm.

Muộn Du Bình đá Hứa Thành một cái, rồi chỉ về hướng đó.

"Có thuyền kìa, chúng ta có lẽ được cứu rồi." "Đâu, thuyền ở đâu?" Bàn Tử mở mắt, dùng giọng điệu dịu dàng không ngừng la hét, đây là hy vọng của anh ta, lỡ như đối phương đi mất, vậy thì chắc chắn sẽ phải ở lại biển, e rằng sẽ biến thành một con cá mặn.

Anh ta giơ cánh tay lên, không ngừng kêu gọi.

Âm thanh cuối cùng cũng kinh động đến chiếc thuyền phía trước, nó từ từ tiến lại gần, cuối cùng một cánh tay chìa ra, kéo tất cả bọn họ lên.

Đối phương nói gì đó líu lo không hiểu, nhưng ơn cứu mạng của họ khiến người ta vô cùng cảm kích.

Hứa Thành bước lên trước giao tiếp với đối phương, ngôn ngữ của họ không thông, nhưng qua cử chỉ, mọi người đều hiểu rõ.

Cuối cùng từ bên trong đi ra một người phụ nữ, vóc dáng thon thả, cũng rất đầy đặn, đường cong quyến rũ.

Cô có mái tóc dài, hơi xoăn, xõa trên vai, ngũ quan rất phóng khoáng, đặc biệt là đôi môi đỏ mọng, khiến người ta cảm thấy dễ chịu.

Cô từng bước đi tới, trên người mặc đồ bơi, thật khiến người ta mãn nhãn.

Cô liếc nhìn Hứa Thành trước mặt, nói tiếng Trung rất lưu loát.

Không ngờ lại là gia tộc Caesar, ở Hy Lạp, Caesar thuộc tầng lớp quý tộc.

Lần này ra biển du ngoạn, nên mới đi qua đây, không ngờ lại may mắn cứu được mạng của Hứa Thành.

“Chào các bạn, tôi là tiểu thư của gia tộc Caesar, rất vui được mời các bạn đến gia tộc của tôi làm khách.” “Cảm ơn ơn cứu mạng lần này của cô, nếu không phải tình cờ đi qua, có lẽ chúng tôi đã bị dòng sông này nhấn chìm rồi.” “Ơn cứu mạng một giọt, báo đáp một dòng suối.

Có câu nói gọi là ơn cứu mạng, lấy thân báo đáp, không biết các anh muốn cảm ơn tôi, có muốn lấy thân báo đáp không?” Tiểu thư của gia tộc Caesar thật sự rất phóng khoáng, cũng rất táo bạo.

Nhìn Hứa Thành nói một câu như vậy, khiến Hứa Thành cũng đỏ mặt, anh chưa bao giờ lấy thân báo đáp.

Dù cô gái này thật sự rất xinh đẹp, nhưng Hứa Thành cũng không có ý đó.

Anh cười ngượng nghịu, không biết nên trả lời thế nào.

Chương 386

Bàn Tử lại đột nhiên chen vào, chắn trước mặt Hứa Thành, cười ngây ngô, không ngừng nhìn chằm chằm cô gái trước mặt.

"Người đẹp, nếu cô thích, vậy tôi lấy thân báo đáp, yên tâm tôi không chê cô đâu, dù là ở rể, tôi cũng đặc biệt sẵn lòng." "Ha ha ha." Cô gái quay người, lập tức rời đi.

Mái tóc cô bay bay sau lưng, và cô ra lệnh cho thuộc hạ một tiếng.

"Đi rồi?

Sao lại nhìn tôi với ánh mắt ghét bỏ vậy, tôi cũng rất tốt mà, đừng thấy tôi béo, thực ra sức lực của tôi rất lớn đấy, đến lúc đó nhất định sẽ làm cô hài lòng.

Không phải cô tìm người ở rể sao?

Chẳng lẽ tôi đáp ứng yêu cầu của cô là không đúng sao?

Cô gái này thật không tử tế." Bàn Tử chống hai tay bên hông, không ngừng la hét, thị trường của Bàn gia tôi đây cũng rất tốt, cô gái này lại không thèm để ý.

Sắc mặt anh ta ngày càng khó coi, và trừng mắt nhìn Hứa Thành một cái, không có chuyện gì cứ mang cái mặt đó ra ngoài làm gì, lại còn cướp mất thị trường của anh ta, nếu có thể, không chừng đã đẩy anh ta ra ngoài rồi.

Phải biết đó là quý tộc, sau này chỉ cần theo cô ta, chắc chắn sẽ trở nên rất giàu có, cần gì phải đi hạ mộ tìm những thứ đó, nguy hiểm lắm.

Nếu thay đổi thân phận, trở thành người rất giàu có, thì cần gì phải đến những nơi nguy hiểm như vậy.

Ánh mắt dâm đãng của Bàn Tử khiến người ta cảm thấy vô cùng bất lực.

Ngô Tà vô cùng ngượng ngùng, vội vàng đi tới kéo Bàn Tử lại.

Tên này có thể đừng biểu hiện rõ ràng như vậy được không, cứ nhìn chằm chằm con gái nhà người ta.

"Ha ha ha…" Cô gái hoàn toàn không để ý, thậm chí còn lười nhìn Bàn Tử một cái.

Ánh mắt cô vẫn nhìn chằm chằm vào Hứa Thành và Muộn Du Bình, luôn cảm thấy hai người này có gì đó khác biệt.

Chiếc thuyền vẫn trôi trên biển.

Chiếc thuyền này không biết trôi đi đâu, nhưng Hứa Thành biết họ là người Hy Lạp.

Có lẽ đi trên thuyền của họ là có thể đến được đích, anh vẫn ngồi im một bên không nói gì.

Tạm thời cô gái này không tỏ ra ác ý với họ, chắc cũng sẽ không làm hại họ.

"Đúng rồi, chưa giới thiệu với các anh, tôi tên là Vivia, rất vui được làm quen.

Lần này có thể cứu được các anh là vinh hạnh của tôi." "Chúng tôi mới phải cảm ơn cô, nếu không phải tình cờ đi qua, có lẽ ở giữa biển lớn sẽ trở nên vô cùng nguy hiểm." Vivia mỉm cười nhẹ nhàng, vô cùng thanh lịch, vừa nhìn đã biết không phải người bình thường, không hổ là con gái của đại gia tộc.

Bàn Tử từ từ tiến lại gần, vẫn nhìn chằm chằm người ta một cách dâm đãng.

"Cô nương, rốt cuộc có cần lấy thân báo đáp không?" "Xin lỗi, tôi

bây giờ còn trẻ, chưa có ý định cân nhắc vấn đề này." "Bàn Tử đừng quậy nữa, mau quay lại đi, đối xử với người khác như vậy thật không lịch sự." "Ôi trời, tôi nịnh bợ mà không nịnh đúng chỗ, thật là." Sắc mặt Bàn Tử có chút khó coi, trong lòng anh ta cũng rất khó chịu.

Vốn định làm con rể nhà người ta, không ngờ lại bị cô nương từ chối ngay lập tức, tên này lại không thèm để ý.

Ngô Tà cười lắc đầu.

Với bộ dạng của Bàn Tử, ước chừng không có người phụ nữ nào thích cả.

Cậu ta đưa tay véo véo thịt trên người anh ta, e rằng cũng sắp 200 cân rồi.

Với thân hình bặm trợn như vậy, cô gái nào sẽ cảm thấy vô cùng đẹp trai, sẽ luôn cảm thấy giống như Bát Giới.

Cậu ta đưa tay lên, đặt lên vai anh ta, lập tức kéo anh ta lại.

"Đừng làm mất mặt nữa, người ta không thèm để ý đến anh đâu.

Hơn nữa Muộn Du Bình và Hứa Thành vẫn ở đó, so với họ anh đúng là một trời một vực." Bàn Tử nghe xong vô cùng không vui, tên này lại dám hạ thấp mình.

Dù anh ta có béo một chút, nhưng ngũ quan rất thanh tú.

Anh ta lấy gương trong túi ra, cẩn thận nhìn một lúc, quả thực không tệ.

Anh ta tức giận ngồi một bên, đã không thèm để ý, thì lười làm con rể nhà người ta.

Biển cả mênh mông, một cảnh tượng lười biếng, ánh sáng chiếu xuống từ trên cao, khiến người ta cảm thấy đặc biệt uể oải.

Vivia chỉ về phía trước, sắp cập bến rồi, chuyến đi xa lần này đã

kết thúc.

“Nhìn kìa, chúng ta sắp cập bến rồi, tôi sẽ đưa các bạn đến lâu đài của gia đình tôi làm khách.” Lâu đài?

Không ngờ cô gái này lại có lâu đài, thật khiến người ta cảm thấy bất ngờ.

Mọi người nhìn nhau, trong mắt đều mang một tia nghi ngờ.

Họ biết thân phận của cô gái này không đơn giản, nhưng không ngờ lại giàu có đến vậy.

Hy Lạp là một thành phố cổ kính, nhưng lâu đài ở đây không nhiều.

Người có thể sở hữu lâu đài, chắc chắn là người có địa vị rất mạnh trên thế giới.

Thuyền từ từ cập bến.

Sau khi đến bờ, không ngờ lại có xe chuyên dụng đưa đón.

Chương 387

Hứa Thành trực tiếp lên xe, đi thẳng đến lâu đài.

Ở đây dân cư rất thưa thớt, trông vô cùng hoang vắng.

Khoảnh khắc bước xuống xe, anh cảm thấy một luồng gió lạnh thổi qua người, ngay cả da thịt cũng cảm thấy lạnh lẽo lạ thường.

Anh vội vàng ôm cánh tay mình mới thích nghi được với nhiệt độ này.

"Tiểu Muộn, anh có cảm thấy ở đây rất kỳ lạ không?" "Kỳ lạ, lâu đài này chắc cũng có tuổi rồi, nhưng không ngờ lại có thể bảo tồn tốt như vậy trong tay một người phụ nữ, không thể không nói là một kỳ tích." "Vậy chúng ta phải cẩn thận một chút, không biết mục đích của người phụ nữ này là gì, có thể cô ta biết thân phận của chúng ta, nên mới tình cờ cứu chúng ta." Muộn Du Bình gật đầu, quả thực có khả năng này, lòng đề phòng không thể không có.

Nên nhất định phải cẩn thận với người phụ nữ này.

Cô ta trông có vẻ bình tĩnh, nhưng thực ra rất thông minh, mỗi bước đi dường như đều đã tính toán kỹ lưỡng, biểu hiện của cô ta vừa phải, hoàn toàn không để lộ ra bất kỳ điểm nghi ngờ nào.

Chính vì không có điểm nghi ngờ, nên mới khiến người ta cảm thấy đặc biệt kỳ lạ.

Người phụ nữ này rốt cuộc có mục đích gì, chỉ có trong lòng cô ta mới rõ nhất.

Bàn Tử chạy tới, trong mắt anh ta lấp lánh ánh sáng.

Không ngờ lại có thể thấy được lâu đài cổ xưa như vậy, thật quá vui mừng.

“Trời ạ, lại là lâu đài Hy Lạp cổ, ở nơi này lại có thể thấy được kiến trúc như vậy, thật không thể tin được.” “Lâu đài Hy Lạp cổ.” “Đương nhiên sẽ không sai đâu, tôi từng thấy trên một tạp chí, ngoại hình giống hệt thế này, ngay cả gạch tường trên đó cũng y chang.

Tôi dám cá đây chắc chắn là một tòa thành cổ của Hy Lạp.” Vivia bước lên nhìn Bàn Tử một cái.

Gã này trông đầu bù tóc rối mà không ngờ lại có mắt nhìn phết, đây đúng là tòa thành cổ được truyền lại từ thời Hy Lạp cổ đại.

Những tòa thành như thế này gần như đã tuyệt tích trên thế giới rồi, nhưng ở đây lại có một tòa, cũng là tòa duy nhất.

Hiện tại, tòa thành này vô cùng bí ẩn và đang nằm trong sự kiểm soát của cô.

“Không ngờ anh cũng có mắt nhìn đấy, lại nhận ra được đây là thành cổ Hy Lạp.” “Đương nhiên rồi, Bàn Tử tôi đây mắt nhìn tinh tường lắm, chỉ cần liếc một cái là biết nó là thứ gì.” Bàn Tử ưỡn ngực ra vẻ kiêu ngạo, dù thực tế hắn cũng chỉ đoán bừa.

Ngô Tà lấy kính lúp ra, chăm chú quan sát tòa thành trước mặt, trong lòng cũng vô cùng kinh ngạc.

Cậu từng nghe ông nội kể, trong bút ký cũng có ghi chép, loại thành cổ này quả thật hiếm thấy trên đời.

Từ thời cổ đại phát triển đến nay, chúng gần như đã tuyệt chủng.

Có thể nhìn thấy nó ở đây thực sự không dễ dàng, nhất định phải nghiên cứu kỹ lưỡng một phen.

Nhưng thường thì, nơi nào tồn tại những tòa thành cổ, nơi đó cũng sẽ xảy ra những chuyện kỳ lạ.

Có những thứ không thể giải thích nổi, dù đã qua bao nhiêu luận

chứng vẫn không có cách nào dùng khoa học để lý giải.

Ngô Tà thực sự rất hứng thú, lần này đã gặp được tòa thành như vậy, cậu nhất định sẽ không bỏ qua.

"Cô nương, tại sao ở đây lại có một tòa thành cổ thế này?" "Đây là do tổ tiên tôi để lại, vẫn được lưu giữ đến tận bây giờ.

Tòa thành này đã ở bên tôi nhiều năm, từ khi tôi sinh ra đã ở nơi này.

Khi cha giao nó lại cho tôi, ông dặn tôi nhất định phải bảo tồn tòa thành này, phải giữ cho nó nguyên vẹn như ban đầu." Hứa Thành khẽ gật đầu, nhìn vào đôi mắt rất sáng của cô gái.

Đôi mắt sẽ không nói dối, chắc hẳn cô không hề nói khoác.

Vivia vui vẻ nhảy chân sáo bước đi, trên mặt lộ rõ ý cười.

Người quản gia bước lên phía trước, mặc một bộ trang phục giống như kỵ sĩ trong phim hoạt hình, hai tay đặt trước bụng, rồi làm một tư thế mời tiêu chuẩn với Hứa Thành.

"Mời các vị vào trong, chúng tôi đã chuẩn bị trà và điểm tâm hảo hạng." Hứa Thành gật đầu, kéo Bàn Tử lại, rồi thong thả bước vào.

Dù sao đây cũng là nhà của người khác, phải giữ quy củ, không thể quá lỗ mãng, nếu không người ta sẽ cho là đồ nhà quê.

Cây đinh ba trong không gian bỗng rung lên, cả không gian phát ra một luồng sáng, kết nối với thần kinh của Hứa Thành.

Lúc này, anh cảm nhận được nó, ngay cả Phượng Huyết trong người cũng đang không ngừng chuyển động.

Cơ thể anh lúc này không ngừng nóng lên, dường như mỗi một dây thần kinh, mỗi một mạch máu đều đang chảy xiết, khiến anh cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Lẽ nào trong tòa thành cổ này thật sự có thứ gì đó quái dị tồn tại?

Anh siết chặt hai tay thành nắm đấm, nhưng vẫn giữ vẻ mặt bình thản bước đi, theo sau Vivia, ánh mắt luôn nhìn vào bóng lưng của cô.

Ngô Tà quan sát bốn phía.

Tòa thành cổ này quả thực vô cùng bí ẩn, ở giữa có mấy cây cột khắc những hoa văn khiến người ta cảm thấy rất lạ lùng.

Cậu không ngờ lại thấy những thứ đó ở đây.

Cậu bối rối đứng ngây ra đó, không thể tin vào mắt mình, vội vàng kéo Hứa Thành lại, chỉ vào thứ trên cột.

Đó là một sinh vật chỉ xuất hiện trong thần thoại, nhưng ở đây lại hiện ra vô cùng chân thực.

Lẽ nào trong thời Hy Lạp cổ đại lại có sinh vật này?

Rốt cuộc phải là một gia tộc thế nào mới khắc thứ này lên cột, chẳng lẽ họ đã từng thấy nó?

"Cô nương, tại sao trên cột lại có hình chó ba đầu khổng lồ?

Chương 388

Chẳng lẽ trước đây cô từng thấy nó?" "Tôi... tôi chưa bao giờ thấy.

Nghe nói trước đây quả thật có, nhưng loài vật này đã sớm tuyệt chủng rồi.

Tương truyền người nào thấy nó sẽ gặp điềm gở, nó chỉ xuất hiện trong lăng mộ, nên tôi không muốn thấy nó đâu." "Vậy tại sao lại khắc hình chó ba đầu lên cột?

Chẳng lẽ muốn dùng nó làm vật trấn giữ, ở đây có tà vật sao?

Phải dùng nó để trấn áp à?" "Tôi cũng không rõ lắm.

Thật ra chuyện này có liên quan đến gia tộc của tôi.

Chúng tôi là một gia tộc ẩn thế, có những chuyện xảy ra rất kỳ lạ, tôi cũng không hiểu rõ, nhưng đã quen rồi nên không để tâm lắm.

Chắc các anh chưa từng nghe nói nên mới thấy tò mò phải không?" "Rất kỳ lạ nghĩa là sao?

Chẳng lẽ cô thật sự sẽ thấy con chó ba đầu đó?" "Trời ạ, không lẽ thứ đó còn sống thật à?" Bàn Tử không tin, đảo mắt một cái, làm gì có nhiều thứ kỳ quái như vậy.

Con chó ba đầu khổng lồ quả thực trông rất hung tợn, đặc biệt là hàm răng của nó, khiến người ta cảm thấy toàn thân tê dại.

Bàn Tử liếc nhìn một cái, cảm thấy da gà da vịt nổi hết cả lên, lập tức dùng hai tay ôm lấy cánh tay mình.

Tên này thật đáng sợ.

Đột nhiên, mắt của nó dường như cử động.

Bàn Tử lập tức lùi về sau một bước, kéo Ngô Tà lại.

“Nhìn kìa, mắt của cái thứ đó hình như động đậy.

Vừa rồi nó nhìn chằm chằm vào tôi, hình như thật sự cử động, rốt cuộc là chuyện gì vậy?” Ngô Tà ngẩng đầu nhìn, nhưng con chó ba đầu trên cột không hề có bất kỳ thay đổi nào, nó vẫn nằm im lìm trên đó, không hề nhúc nhích, đặc biệt là đôi mắt của nó.

Chắc là Bàn Tử nhìn nhầm rồi.

Mới vừa rồi còn ra vẻ trời không sợ đất không sợ, ấy vậy mà bây giờ chỉ một con chó khổng lồ đã dọa được hắn.

Khóe miệng cậu nhếch lên một nụ cười chế giễu, không chút khách khí mỉa mai Bàn Tử.

“Bây giờ biết sợ rồi à?

Mới nãy không phải vênh váo lắm sao, ra vẻ trời không sợ đất không sợ, giờ lại thành cái bộ dạng này.” “Cậu đừng có mỉa mai Bàn gia tôi, đến lúc đó đừng có mà học đòi theo.

Tôi nói cho cậu biết, vừa rồi tôi thấy rất rõ, mắt nó đã cử động.” Bàn Tử lười để ý đến gã không chịu tin mình, những gì hắn thấy đều là thật, nếu không phải đã thấy thì sao hắn lại đoán mò.

Hứa Thành nhìn theo ánh mắt của Bàn Tử về phía con chó ba đầu trên cột, quả thực không có gì thay đổi.

Nhưng Bàn Tử cũng không giống đang nói dối, vì vẻ mặt hắn thoáng có chút sợ hãi.

Lẽ nào mắt của con vật này thật sự cử động được?

Vivia trở nên vô cùng hoảng sợ, ngay cả những người trong lâu đài cũng đột nhiên biến sắc, lập tức nép sang một bên, trốn ở đó.

Sự thay đổi đột ngột này khiến Hứa Thành cảm thấy rất bất ngờ,

dường như họ đã phát hiện ra một sinh vật đáng sợ nào đó, hoặc một thứ vốn không tồn tại trên thế giới này.

Trong lòng anh ngổn ngang suy nghĩ, sắc mặt cũng trở nên vô cùng khó coi.

Anh lập tức bước tới, đứng trước mặt Vivia, ánh mắt nhìn cô chằm chằm.

"Cô đang che giấu bí mật gì đó." Đôi mắt Vivia ngấn đầy nước mắt, cơ thể cô run rẩy, đôi môi mấp máy, há miệng ra nhưng không biết nên nói gì.

Cô lo lắng liếc nhìn con chó khổng lồ trên cột, rồi lại cúi đầu, nước mắt theo khóe mi rơi lã chã.

"Cầu xin anh, hãy cứu tôi với, tôi thật sự không thể chịu đựng sự dày vò này nữa rồi.

Đêm nào nó cũng xuất hiện, trong mơ của tôi, nó há to miệng như muốn ăn tươi nuốt sống tôi.

Đêm nào trong thành cũng nghe thấy những âm thanh kỳ quái." "Cô không phải đang nói bừa đấy chứ?

Làm sao ở đây có thể có âm thanh kỳ quái được, chẳng qua chỉ là một tòa thành cổ hơn một chút thôi mà." Ngô Tà hoàn toàn không tin, cậu cảm thấy nên tin vào khoa học, trên đời không thể có những thứ linh tinh vớ vẩn đó tồn tại, chẳng qua chỉ là do ảo giác của con người mà thôi.

Muộn Du Bình vẫn luôn lau thanh Hắc Kim Cổ Đao, không muốn đả kích Ngô Tà, nhưng thấy cậu quả quyết như vậy, anh bèn xen vào một câu.

"Đừng quên những thứ chúng ta đã gặp trước đây.

Cậu có thật sự dám đảm bảo trên đời này không có yêu ma quỷ quái tồn tại không?" "A..." Ngô Tà lập tức trở nên vô cùng khó xử.

Cậu nhớ ra trước đây cũng đã gặp những thứ đó lượn lờ trước mắt mình.

Bây giờ, cậu không thể chắc chắn một trăm phần trăm rằng thế giới này không có những thứ linh tinh đó, có lẽ chúng đang ở ngay bên cạnh mình.

Vivia đột nhiên lao tới, ôm chặt lấy chân Hứa Thành, ánh mắt đầy vẻ cầu xin.

Nước mắt vẫn không ngừng rơi, trông cô vô cùng đáng thương, giống như một con cừu non mất đi chỗ dựa, lúc này đang run rẩy không ngừng.

Nhìn cô gái khóc lóc thảm thiết, Hứa Thành thực sự không nỡ lòng, anh bối rối đỡ cô dậy.

Bất kể có chuyện gì, anh nhất định sẽ tìm cách giải quyết.

Chương 389

“Nói đi, rốt cuộc là chuyện gì?” “Thật ra tòa thành này được xây trên một ngôi mộ cổ, tôi là người canh giữ lăng mộ ở đây, cũng là người của một gia tộc ẩn thế.

Nhưng những năm gần đây đã xảy ra rất nhiều chuyện kỳ lạ, đặc biệt là con chó ba đầu xuất hiện trong mơ khiến tôi cảm thấy vô cùng phiền muộn.

Nó luôn há miệng tấn công tôi, dường như vì tôi làm chưa đủ tốt nên muốn nuốt chửng tôi.

Tôi không muốn bị dày vò như vậy nữa, hy vọng anh có thể giúp tôi.” “Tại sao cô lại tin tôi?” Đôi mắt Hứa Thành trở nên sắc bén lạ thường, anh nhìn chằm chằm vào cô gái, cảm thấy chuyện này giống như một kế hoạch đã được sắp đặt sẵn, nếu không họ cũng sẽ không đến nơi này.

Nếu cô ta thật sự dám giăng bẫy, Hứa Thành nhất định sẽ không tha, sẽ bắt cô ta phải trả giá đắt, chết không có chỗ chôn.

Vivia nhíu chặt mày, hàng lông mày gần như xoắn lại thành một cục, không biết nên giải thích thế nào.

Cô luôn cảm thấy một khi nói ra, Hứa Thành chắc chắn sẽ không tha thứ.

Nhưng để Hứa Thành ra tay, cô đã tốn không biết bao nhiêu tâm tư, nếu anh không thể giúp cô giải quyết phiền muộn, có lẽ sinh mạng 30 năm của cô cũng sẽ kết thúc.

Cô còn trẻ như vậy, chỉ muốn được sống thật tốt.

Cô nuốt nước bọt, quyết định đánh cược lần cuối.

Dù sao đi nữa, được sống là quan trọng nhất.

“Thật ra là tôi đã dẫn các anh đến đây, cái chuông đó cũng là do tôi lấy.” Bàn Tử xông tới, vội vàng túm lấy cổ áo người phụ nữ.

Không ngờ cô ta lại độc ác đến vậy, lừa họ đến nơi này, cô ta có biết họ suýt chút nữa đã bị sóng biển nuốt chửng không?

Nghĩ đến cái chết cận kề, lòng hắn càng thêm phẫn nộ.

Người phụ nữ này là một ác quỷ, hoàn toàn không quan tâm đến tính mạng của họ, lại dám lừa gạt họ.

Cả đời Hứa Thành chưa từng muốn bị một người phụ nữ bày kế, nhưng anh vẫn kéo Bàn Tử ra.

Tâm lý của anh trưởng thành hơn Bàn Tử rất nhiều, chuyện này chắc chắn có ẩn tình, anh cần phải biết rõ ngọn ngành.

“Không cần vội, để cô ấy nói rõ trước đã, cô ấy làm tất cả những điều này rốt cuộc là vì cái gì.” “Tôi cũng không còn cách nào khác.

Thật ra tôi không biết anh có thể giúp tôi giải quyết khó khăn hay không.

Chỉ là có người đột nhiên gọi một cuộc điện thoại, dường như biết tôi bị trúng lời nguyền, nên mới nói với tôi rằng anh có thể giúp tôi giải quyết phiền phức này, tôi mới tìm mọi cách để dẫn các anh tới đây.

Tôi biết cậu tên Ngô Tà, là cháu trai cưng của nhà họ Ngô, ông nội cậu cũng là dân trộm mộ.

Mặc dù đến đời này kỹ thuật đã mai một, gia đình cũng không muốn cậu làm nghề này, nhưng cậu lại khá am hiểu.

Tôi biết cậu quý nhất là một cái chuông, nên mới lấy nó đặt ở chợ đồ cổ, sau đó để cậu bắt gặp, cuối cùng mới dẫn tất cả mọi người

đến đây.

Con thuyền gặp vấn đề cũng là do tôi sắp đặt, vì trước đó tôi đã chuẩn bị sẵn con thuyền đó.

Nói cách khác, con thuyền đó là do tôi chuẩn bị.

Để sắp đặt tất cả, tôi đã tốn rất nhiều tiền, may mắn là đã thành công, dẫn được các anh đến đây." "Đừng kéo tôi, tôi nhất định phải giết chết con đàn bà lòng dạ rắn rết này." Bàn Tử lục lọi trong túi, cuối cùng tìm ra một khẩu súng chĩa vào người phụ nữ.

Cô ta thật đáng chết, suýt chút nữa đã khiến hắn mất mạng.

Hứa Thành nhìn cảnh tượng hỗn loạn, vội vàng che chắn cho Vivia.

Lúc này tuy anh cũng rất tức giận, nhưng không thể giết cô ta được.

Một người phụ nữ cũng là bất đắc dĩ, kẻ đáng ghét nhất chính là kẻ đã bày mưu cho cô ta.

Rốt cuộc là ai, phải điều tra cho rõ ràng, tuyệt đối không thể vô duyên vô cớ bị người ta hãm hại.

"Thôi được rồi, đừng gây chuyện nữa, bây giờ không phải lúc giết người." "Đúng là đồ đàn bà nhân từ, gã này suýt nữa hại chết tôi, anh không có chút động lòng nào à?

Đứng trước mặt mà không muốn báo thù." "Nhưng bây giờ tôi có chuyện tò mò hơn cần phải làm rõ.

Kẻ đứng sau rốt cuộc là ai, kẻ bày mưu cho cô ta rốt cuộc là ai, anh hiểu chưa?" "Kẻ bày mưu là ai?" Ngô Tà lúc này mới phản ứng lại, cảm thấy bên trong chắc chắn có chuyện lớn.

"Cô nương, người gọi điện cho cô trước đây là ai?

Cô có quen không?" Vivia khẽ lắc đầu, người đó cô không rõ lắm, cũng không có bất kỳ quan hệ gì.

Cô vốn định điều tra xem tại sao người đó lại biết số điện thoại của mình, nhưng lần theo manh mối lại không tìm ra được gì.

Bây giờ cô cũng rất mông lung, nhưng điều quan trọng nhất là phải giải trừ lời nguyền trên người, có con chó ba đầu kia, nếu không sẽ mang lại rất nhiều phiền toái cho cuộc sống của cô.

Cô tha thiết nhìn Hứa Thành trước mặt, hy vọng anh có thể ra tay giúp đỡ, nếu anh không giúp nữa, sau này cô thật sự không còn cách nào khác.

"Cầu xin anh hãy giúp tôi, bao nhiêu năm nay tôi luôn vô cùng phiền não.

Nếu anh không thể giúp tôi giải trừ lời nguyền, có lẽ tôi sẽ chết vào năm 30 tuổi giống như mẹ tôi." "30 tuổi sẽ chết." "Đúng vậy, tiểu thư rất đáng thương.

Tôi đã sống ở đây 70 năm, nên đã trải qua rất nhiều chuyện.

Người của gia tộc này chỉ sống được đến ba mươi tư tuổi là sẽ chết, không một ai ngoại lệ.

Bây giờ tiểu thư đã 26 tuổi rồi, cũng chỉ còn 4 năm nữa là đến cái chết." Quản gia đau lòng nhìn tiểu thư, luôn cảm thấy chết ở tuổi 30 thật quá đáng thương.

Nếu có thể sống sót, chắc chắn sẽ rất hạnh phúc.

Chương 390

Lần này nếu cô chết đi, có lẽ sẽ không còn hậu duệ, cả gia tộc sẽ theo đó mà diệt vong.

Lẽ nào đây là dấu chấm hết của gia tộc Caesar, sắp đến gần khiến người ta cảm thấy vô cùng đau lòng.

Quản gia cúi đầu, lòng vô cùng đau buồn.

Ông đã ở bên cạnh tiểu thư từ khi cô còn nhỏ, xem cô như con gái của mình.

Nếu cô thật sự chỉ sống đến 30 tuổi rồi biến mất, đó chắc chắn sẽ là nỗi đau sâu sắc nhất trong lòng ông.

Ban đầu ông đã hứa với cha cô, nhất định sẽ bảo vệ cô bình an, nhìn cô lớn lên khỏe mạnh, vui vẻ.

Nhưng bây giờ, nếu không tìm được lối thoát, không tìm ra được ngọn nguồn, e rằng cô cũng sẽ chết.

Vivia nhìn người quản gia trước mặt, khẽ mỉm cười, dường như trở nên vô cùng thản nhiên.

Cô cười, nhưng trong nụ cười ấy vẫn có thể thấy được sự bi thương, có lẽ là bất lực, vì gánh nặng số phận đè lên vai cô, dù có giãy giụa, e rằng cũng giống như một cái lồng giam, trói buộc cô thật chặt.

Cuộc sống của cô không giống người bình thường, cô là một người canh giữ lăng mộ.

Người canh giữ phải trải qua muôn vàn lựa chọn, trên người đều gánh vác một trọng trách, nhưng không ngờ lại phải chịu lời nguyền như vậy.

“Quản gia đừng buồn, cứ thuận theo ý trời đi.

Nếu ông trời thật sự muốn tôi chết, tôi cũng không còn cách nào khác.

Chỉ mong sau khi tôi chết, ông vẫn sẽ ở lại đây, chỉ hy vọng ông không bị lời nguyền ở đây ảnh hưởng.” “Tiểu thư, người thật quá đáng thương, 30 tuổi cũng không còn bao nhiêu năm nữa.” Hứa Thành vẫn đứng đó quan sát hai chủ tớ trước mặt, thật sự có chút cảm động, tình cảm chân thật xuất phát từ nội tâm.

Anh thoáng có một nỗi buồn man mác, cô gái xinh đẹp như vậy mà lại có số phận thế này.

Không hiểu vì sao, trong lòng anh có một chút rung động.

Anh lập tức bước lên phía trước, ánh mắt đặc biệt sáng, nhìn chằm chằm vào Vivia trước mặt.

“Để một cô gái xinh đẹp như vậy chết đi, thật có chút đáng tiếc.

Cô yên tâm, tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức, tìm ra bí mật để giải trừ lời nguyền trên người cô.” “Thật không?

Anh thật sự bằng lòng giúp tôi sao?

Vậy thì tốt quá rồi.

Quản gia, mau sắp xếp phòng cho họ.

Bất kể cần gì, tôi nhất định sẽ cố hết sức cung cấp.” “Tiểu thư yên tâm, phòng đã chuẩn bị xong rồi ạ.” Nghe được lời đảm bảo của Hứa Thành, người quản gia cũng vô cùng vui mừng, vội vàng dẫn bốn người đi về phía phòng của họ.

Khi đi đến khúc quanh, ông và Vivia nhìn nhau cười, ánh mắt giao lưu đầy ẩn ý.

Muộn Du Bình vẫn luôn quan sát, từ lúc bước vào đây, anh dường

như không hề nói một lời.

Lúc này, đôi mắt anh đột nhiên híp lại, dường như đã phát hiện ra điều gì đó.

Anh khẽ nhếch mép, vội vàng theo kịp bước chân của Hứa Thành.

Tòa thành này thật sự rất kỳ lạ, ánh sáng vô cùng yếu ớt, chỉ có những tia sáng lốm đốm từ hai bên cửa sổ lọt vào.

Các phòng khác gần như đều nằm trong bóng tối, ngay cả một ô cửa sổ cũng không thấy.

Bên trong phòng vô cùng yên tĩnh, giống như một không gian kín, hoàn toàn không thể hít thở không khí bên ngoài.

Sau khi bước vào, người ta cảm thấy trong lòng vô cùng nặng nề, như có thứ gì đó đè nén.

Mặc dù bên trong được trang trí vô cùng hoàn mỹ, thậm chí còn được mạ vàng, nhưng không gian như vậy vẫn khiến người ta cảm thấy không được thông thoáng.

Bàn Tử cũng rất không thích, tâm trạng dao động rất lớn, tức giận ném hành lý sang một bên, rồi nhìn quanh một lượt.

“Đúng là một cái lồng giam.” “Mời các vị vào trong.

Vị tiên sinh này, phiền ngài đi với tôi một chuyến, tiểu thư nhà chúng tôi có lời muốn nói.” Hứa Thành chỉ vào mình, thấy quản gia gật đầu xác nhận, anh không còn nghi ngờ gì nữa, vội vàng theo bước chân ông ta, đi đến căn phòng ở phía đông nhất.

Quản gia đưa tay ra, nhìn Hứa Thành bước vào rồi rời đi.

Anh từng bước tiến vào phòng, bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngây người.

Anh là một người đứng đắn, chưa bao giờ đi nhìn trộm ai, không

ngờ cô gái này lại kéo áo xuống, để lộ vai ra.

Hứa Thành lập tức quay người đi, trong lòng không ngừng niệm Thanh Tâm Chú.

Sắc tức thị không, không tức thị sắc.

Vivia nhìn bờ vai trắng ngần của mình, nhưng trên đó lại có một vết hằn đen đáng sợ.

Đó chính là lời nguyền trên vai, nếu thứ này không thể biến mất, cô sẽ mãi mãi không thể thay đổi vận mệnh, 30 tuổi vẫn không thoát khỏi cái chết.

“Cô nương, tôi không có ý gì với cô cả, mau kéo áo lên đi.

Thật ra tôi giúp cô chỉ vì thấy số phận của cô đáng thương thôi, cũng không cần cô lấy thân báo đáp, tôi cũng không phải hạng người thừa nước đục thả câu.” “Ha ha ha, anh nghĩ đi đâu vậy?

Anh không có sức quyến rũ đến mức khiến tôi phải lấy thân báo đáp đâu.

Chương 391

Tôi chỉ muốn cho anh xem lời nguyền trên vai tôi thôi.

Nó đã xuất hiện trên vai tôi từ khi tôi sinh ra, luôn khiến tôi vô cùng căm hận." Hứa Thành ngượng ngùng há miệng, vội vàng lau mồ hôi trên trán, hóa ra là anh hiểu lầm.

Trong lòng vô cùng khó xử, không biết phải đối mặt ra sao.

Sau khi tự trấn an bản thân, anh mới quay người lại, nhìn thấy trên bờ vai trắng ngần của cô gái có một vết hằn đen kịt.

Vừa nhìn thấy vết hằn đó, Hứa Thành đã bị thu hút, anh từng bước tiến lên, ánh mắt không rời khỏi bờ vai trắng muốt.

Một vết hằn đen kịt, thật sự ảnh hưởng đến mỹ quan, không ngờ lại ở trên một bờ vai trắng như tuyết.

Anh thật muốn đưa tay xóa nó đi, luôn cảm thấy nó ở đó rất khó chịu, cũng khiến trong lòng có dự cảm không tốt.

Khi tiến lại gần, cuối cùng anh cũng nhìn rõ vết hằn đó.

Vết hằn rất kỳ lạ, dường như có hoa văn giống như bát quái, nhưng lại không hoàn toàn giống bát quái của đất nước họ.

Rốt cuộc là loại hoa văn gì, anh cũng không nhìn rõ, nhưng bên trong lại có một con chó ba đầu bị giam cầm.

Con chó khổng lồ đó vẫn vô cùng hung dữ, há to miệng như muốn nuốt chửng cả cơ thể cô, chiếm hết cả bờ vai, vết hằn dường như đang không ngừng lan rộng.

Tuy không quá rõ ràng, nhưng Hứa Thành quan sát thấy nó đang xâm chiếm làn da cô với một tốc độ rất chậm, ước chừng đến năm 30

tuổi, có lẽ vết hằn này sẽ ngày càng lớn hơn.

Trong lòng anh chấn động.

Ba món bảo vật lúc này phát ra tiếng leng keng, tỏa ra một luồng sáng quỷ dị.

Khi ba màu sắc hòa vào nhau, Hứa Thành cũng cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Tình huống này trước đây chưa từng xảy ra, ba món bảo khí vẫn luôn nằm yên lặng ở đó, đột nhiên rung động, chắc chắn đã cảm nhận được điều gì đó quỷ dị.

Hứa Thành dù trong lòng rất tò mò nhưng vẻ mặt vẫn vô cùng bình thản, ánh mắt chăm chú nhìn vào hoa văn mờ ảo đó.

Anh đưa tay ra, định chạm vào, nhưng lại cảm thấy nam nữ thụ thụ bất thân, nên lại rụt tay về.

Vivia đỏ mặt, lập tức kéo áo lên.

Để Hứa Thành tin tưởng, cô mới để lộ vết hằn này.

"Đây chính là lời nguyền của gia tộc tôi.

Thật ra những hoa văn quỷ dị đó chính là họ của gia tộc tôi, ở giữa giam cầm một con chó ba đầu.

Con chó này đồng hành cùng tôi từ khi sinh ra, cũng là thần hộ mệnh trong lăng mộ, có trách nhiệm giống như người canh giữ lăng mộ là tôi." Hứa Thành khẽ gật đầu, đương nhiên anh biết trách nhiệm của con chó ba đầu.

Nhưng hiện tại mọi chuyện vẫn chưa rõ ràng, anh cũng không thể đảm bảo mình thực sự có thể cứu được mạng cô gái này.

Dù sao lời nguyền đã có từ khi sinh ra, muốn giải thoát cũng không dễ dàng như vậy.

Nhìn cô gái trẻ tuổi phải chịu đựng áp lực và dày vò như vậy, Hứa Thành cũng không biết nên nói gì.

“Cô nương, tôi nhất định sẽ cố hết sức.” “Thật ra chỉ cần anh cố gắng hết sức là được rồi.

Tôi cũng biết, sinh mạng của tôi từ khi bắt đầu đã bị nguyền rủa.

Nếu có thể giải trừ đương nhiên là tốt, nếu không thể giải trừ, đó cũng là số phận ông trời đã an bài cho tôi, anh không cần phải bận tâm.” Không ngờ cô lại thấu tình đạt lý như vậy, điều này khiến Hứa Thành vô cùng bất ngờ.

Anh nhìn sâu vào Vivia trước mặt, rồi quay người rời đi.

Đi trên hành lang, Hứa Thành trầm tư suy nghĩ, từng bước quay về phòng.

Ngoài cửa, anh nghe thấy Bàn Tử đang chửi bới.

“Thằng cha này đi đâu cũng gặp may.

Mới ở trong cái phòng rách nát này đã bị người ta mời đi, không chừng bây giờ đang đi ăn ngon uống say, chỉ để lại ba chúng ta ở đây canh giữ.” “Tôi cảm thấy người phụ nữ đó có chút kỳ lạ.” “Tiểu Muộn, kỳ lạ ở đâu?” Ngô Tà nhanh chóng ngồi dậy từ trên giường, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Muộn Du Bình.

Cậu cũng có một cảm giác không rõ ràng, cứ lởn vởn trong đầu.

Muộn Du Bình vừa nhắc tới, cậu đột nhiên cũng cảm thấy rất kỳ lạ.

Người phụ nữ đó cho người khác cảm giác thật quá quỷ dị, tất cả mọi thứ dường như đã được sắp đặt sẵn, mỗi một câu nói của cô ta đều giống như đã được luyện tập thành thục từ trước.

Không biết có giống với suy nghĩ của anh không, nhưng Ngô Tà

cảm thấy có điều gì đó không ổn.

Muộn Du Bình khẽ lắc đầu, bây giờ không nói ra được lý do, chỉ cảm thấy có điều gì đó không đúng.

Cả trang viên này càng thêm kỳ lạ, khắp nơi đều ẩn chứa một ý nghĩa bí ẩn.

“Ôi trời, hai người thật là lằng nhằng.

Rốt cuộc kỳ lạ ở đâu, nói nghe xem nào, đừng có ở đây úp úp mở mở, Bàn Tử tôi đây không biết đoán đâu.” “Không rõ, chỉ cảm thấy người phụ nữ đó rất kỳ lạ.” “Lời nguyền của cô ta là thật hay giả?

Lẽ nào người của một gia tộc thật sự không sống quá 30 tuổi đã chết?

Chuyện đó cũng rất kỳ lạ.

Có lẽ là thật, tôi ở đây suốt, chưa từng thấy chủ nhân nào cao quý hơn người phụ nữ này.

Chương 392

Từ điểm này mà xem, quả thực là thật.” Ngô Tà vẫn luôn cố gắng giải thích, không muốn nghi ngờ một người phụ nữ đáng thương, nhưng vẫn không thể thuyết phục được.

Cậu luôn cảm thấy người phụ nữ này cho cảm giác quá kỳ lạ.

Bàn Tử thì không quan tâm, sở hữu một tòa thành cổ như vậy, phải biết giá trị của nó là vô tận.

Nếu thật sự có thể xảy ra chuyện gì đó với người phụ nữ kia, sau này hắn có thể trở thành tỷ phú.

Chỉ tiếc là người phụ nữ đó không thèm để mắt đến hắn, ngay cả một ánh mắt cũng không ban cho.

Hắn thở dài một cách bất lực, luôn miệng lảm nhảm, khi nào mới có thể làm rể nhà giàu, như vậy có thể tiêu dao tự tại, không cần phải bôn ba khắp nơi nữa.

Hứa Thành đẩy cửa ra, một tay đút túi quần bước vào.

Bàn Tử đột nhiên lật người, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Hứa Thành, muốn xem trên người anh có vết tích gì không.

Ánh mắt đó thật sự rất háo sắc, cứ như thể Hứa Thành và người phụ nữ kia thật sự có chuyện gì vậy.

Ánh mắt cứ săm soi, như tia X quang quét qua người Hứa Thành một lượt, nhưng cảm thấy vẫn không có khả năng, cuối cùng còn lật người anh lại xem.

“Ủa không đúng nha, người phụ nữ đó gọi riêng anh đi, chẳng lẽ không có ý gì à?

Không ngờ lại để anh an toàn quay về, lẽ nào anh thật sự không có chút sức hấp dẫn nào." "Anh Bàn Tử à." "Thưa ngài, xin đừng bất kính với tiểu thư." Người quản gia đột nhiên xuất hiện từ phía sau, thật sự là thần không biết quỷ không hay, đặt tất cả thức ăn lên bàn.

Ông ta thật sự rất chu đáo với Hứa Thành, còn bày ra một số món ăn trong nước, sau đó gật đầu, rất lịch sự bước ra ngoài, còn chu đáo đóng cửa lại.

Bàn Tử sợ đến mức nghẹn thở, suýt chút nữa thì chết ngạt.

Quả nhiên không thể nói xấu sau lưng người khác, nếu không chắc chắn sẽ gặp quả báo, suýt chút nữa đã bị lão già này dọa chết.

"Xì, ai biết lão ta xuất hiện lúc nào." "Thôi được rồi, mau ăn cơm đi.

Mấy ngày nay tôi mệt rồi, ăn xong thì mau đi ngủ." Hứa Thành lập tức lấy một cái đùi gà, cho vào miệng, ăn xong liền nằm lên giường.

Buổi tối ở tòa thành cổ này thật sự rất lạnh, đặc biệt là căn phòng này, kín như bưng, nên càng khiến người ta cảm thấy lạnh thấu xương.

Anh vận chuyển Phượng Huyết tuần hoàn khắp cơ thể, một lớp màng bảo vệ bao bọc quanh người, như vậy mới khiến cơ thể trở nên ấm áp lạ thường.

Khóe miệng nhếch lên, không bao lâu sau anh đã ngủ thiếp đi, ngủ rất ngon, vì mấy ngày nay quá mệt mỏi, nên trạng thái tinh thần của anh hoàn toàn không tốt.

Tiếng ngáy dần dần vang lên, giống như một chuỗi âm nhạc, mọi người không thấy ồn ào, ngược lại còn cảm thấy rất yên tâm.

Lúc này, tòa thành bên ngoài cửa phòng trở nên đặc biệt quái dị, có một luồng sáng mờ ảo.

Ánh sáng phản chiếu lên đỉnh thành, chiếu lên trên, bất ngờ hiện ra vô số bức phù điêu.

Hoa văn của phù điêu vô cùng rực rỡ, đại diện cho một ý nghĩa nào đó.

Trên không trung, con chó ba đầu hiện ra vô cùng ngông cuồng, há to miệng, để lộ hàm răng trắng ởn.

Nó dường như đang cười, ngay cả mắt cũng bắt đầu phát sáng.

Trong thành đột nhiên vang lên một tràng cười.

Tiếng cười vang vọng trong tòa thành trống rỗng, truyền vào tai mỗi người.

Muộn Du Bình trong nháy mắt mở mắt, kéo áo khoác lên người, nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao rồi lập tức bước ra ngoài.

Trong khoảnh khắc đó, Hứa Thành cũng nghe thấy âm thanh này, lập tức nhảy khỏi giường, rồi ra ngoài.

Anh nhìn thấy những bức phù điêu phát sáng ngay trên đầu mình.

Con chó ba đầu đó dường như muốn bay ra khỏi phù điêu, không ngừng tấn công mọi người.

Cây đinh ba được Hứa Thành lấy ra từ không gian, nắm chặt trong tay.

Trên người anh vẫn có một lớp màng bảo vệ, lập tức tấn công về phía con chó ba đầu trước mặt.

Ngay khoảnh khắc cây đinh ba hạ xuống, một cái bóng bị đập tan, biến mất không dấu vết.

Tiếp theo, như thiên binh vạn mã, những con chó ba đầu không ngừng lao về phía Hứa Thành.

Cùng với sự khúc xạ của ánh sáng, thứ này dường như bất tử bất diệt, luôn tấn công, thực lực vô cùng mạnh mẽ, căn bản không thể ngăn cản được.

Muộn Du Bình và Hứa Thành đứng lưng tựa lưng, mỗi người đối phó với một con chó ba đầu, nhưng đó chỉ là một cái bóng, không thể tiêu diệt được nó.

Lúc này, Ngô Tà từ trong phòng chạy ra, một con chó khổng lồ lao thẳng về phía cậu.

Cậu hoảng sợ ngồi bệt xuống đất.

Con quái vật đó đã ở ngay trước mặt, chỉ cách một nắm đấm, nó há to miệng như muốn nuốt chửng cậu.

Ngô Tà che mắt lại không dám nhìn, đã chuẩn bị sẵn sàng để chết.

Bàn Tử lập tức kéo Ngô Tà, lôi cậu vào phòng, đồng thời đóng cửa lại.

Ngô Tà chờ đợi một lúc, phát hiện mình vẫn còn sống, lại mở mắt ra, nhìn thấy căn phòng quen thuộc, mình chưa hề rời khỏi nơi đó.

"Sợ ngớ người rồi à, Bàn gia tôi cứu cậu đấy, có biết vừa rồi suýt chút nữa bị con chó đó ăn thịt rồi không?" "Sợ chết tôi rồi, cảnh tượng vừa rồi thật quá hung dữ, tôi còn chưa..." "Tôi cũng cảm thấy rất kỳ lạ, rốt cuộc là chuyện gì, tại sao lại có cảnh tượng như vậy." Bên ngoài vẫn còn tiếng đánh nhau kéo dài, đến giờ vẫn chưa dừng lại.

Chương 393

Những người trong thành dường như đã ngủ say như chết, đến giờ vẫn không có bất kỳ phản ứng nào.

Cây đinh ba sống lại, một giọt máu từ da Hứa Thành bay vào không khí.

Cái bóng biến mất, một lần nữa trở lại yên tĩnh.

Hứa Thành và Muộn Du Bình đứng cạnh nhau, quan sát cảnh tượng trước mặt, nhìn nhau một cái.

"Tiểu Muộn, chuyện gì vậy?" Muộn Du Bình lắc đầu, có chút không rõ, cảnh tượng như vậy thật sự rất khó giải thích.

"Két." Quản gia cuối cùng cũng xuất hiện, trong tay cầm một chiếc đèn lồng, chậm rãi bước ra.

Lúc này, ông ta trở nên vô cùng khô héo, hoàn toàn không giống với người họ gặp trước đó.

Ông ta luôn cúi đầu, cũng trở nên vô cùng già nua.

Giọng nói phát ra như tiếng đàn cello.

"Mời đi theo tôi." Muộn Du Bình không suy nghĩ, lập tức bước lên phía trước.

Hứa Thành kéo anh lại, lúc này quá lỗ mãng, lỡ như xảy ra chuyện gì không thể gánh vác nổi.

Muộn Du Bình cho Hứa Thành một ánh mắt an tâm.

Mặc dù nơi này rất kỳ lạ, nhưng lão già này chưa chắc sẽ hãm hại họ ở đây.

Nếu thật sự có ý đồ đó, cũng không thể thực hiện thành công.

“Đừng sợ, cứ đi theo, chắc sẽ không có vấn đề gì đâu.” “Két.” Một cánh cửa có phù điêu xuất hiện trước mặt mọi người.

Quản gia thuận tay đẩy ra, từng bước đi vào bên trong.

Nơi này rất tối, chỉ có chiếc đèn lồng đó có thể chiếu sáng.

Bước chân của quản gia rất có trật tự, ông ta lập tức đi vào bên trong, rồi nhìn người phụ nữ trên giường, lúc này đang ngủ.

Người phụ nữ này ngủ rất ngon, khóe miệng còn mang theo một nụ cười, hai tay đặt trên bụng.

Trên người mặc một chiếc váy dạ hội màu trắng tuyết, ngủ rất yên tĩnh, giống như một mỹ nhân.

Gương mặt đó vô cùng quen thuộc, Hứa Thành không chút nghi ngờ, biết đó chính là Vivia, bây giờ là một người đẹp đang say ngủ.

Anh định bước lên gọi người phụ nữ này dậy, nhưng lại bị quản gia cản lại.

“Tiểu thư đang ngủ, lúc này sẽ không tỉnh đâu.” “Tại sao?

Tại sao lúc này lại không tỉnh?” “Cơ thể cô ấy quá yếu, giấc ngủ ban đêm luôn rất tốt, sẽ không bao giờ tỉnh, cho đến khi trời sáng ngày mai mới mở mắt lại.

Đó là quy luật không thay đổi từ khi sinh ra đến giờ.

Bây giờ tuổi cô ấy càng lớn, lời nguyền càng mạnh, thời gian ngủ sẽ càng dài, cho đến cuối cùng sẽ nằm trên chiếc giường này, hoàn toàn không tỉnh lại.

Đó chính là uy lực của lời nguyền.” Hứa Thành không tin, có lẽ đây là một lời nói dối.

Làm sao một người phụ nữ có thể nằm trên giường không tỉnh, chẳng lẽ lão già này đang lừa họ, tại sao lại bịa ra một lời nói dối như

vậy?

Anh vừa đưa tay ra, định chạm vào người phụ nữ, Muộn Du Bình lại nắm lấy tay anh, cắn răng, thái độ lúc này vô cùng kiên quyết, người phụ nữ này tuyệt đối không thể chạm vào.

“Tiểu Muộn?” “Đi thôi, đừng làm phiền.” Muộn Du Bình kéo Hứa Thành từng bước đi ra ngoài, Hắc Kim Cổ Đao đặt sau lưng, như đang bảo vệ anh.

Anh gật đầu với quản gia, lập tức quay về phòng mình.

Một đêm yên tĩnh trôi qua, sẽ không xảy ra chuyện tương tự nữa, nên có thể quay về nghỉ ngơi, sẽ không bị làm phiền như vậy nữa.

Bóng lưng của anh vô cùng kiên định, Hứa Thành thật sự không hiểu tại sao Muộn Du Bình hôm nay cũng rất kỳ lạ, từ khi đến đây, lời nói của anh đặc biệt ít.

Sau khi về phòng, nhất định phải hỏi cho rõ, bất kể nguyên nhân là gì, anh bắt buộc phải nói, anh không thích cảm giác bị giấu giếm.

Ngay khoảnh khắc cửa đóng lại, Hứa Thành lập tức đẩy Muộn Du Bình ra, luôn cảm thấy như anh đang giấu diếm chuyện gì đó.

“Tiểu Muộn, chuyện này rốt cuộc là sao?

Tôi cảm thấy hình như anh biết nội tình bên trong.” “Người phụ nữ đó có chút kỳ quặc.

Trước đây tôi không để ý, nhưng người phụ nữ trong giấc mơ đó không phải là Vivia mà tôi gặp trước đây.

Hai người trông rất giống nhau, nhưng tôi nhớ, khóe mắt của Vivia có một nốt chu sa rất nhỏ, người phụ nữ này không có.” “À à, không ngờ anh lại quan sát một người phụ nữ kỹ đến thế, không phải anh chưa bao giờ hứng thú sao?

Không ngờ anh lại có gu này.” Bàn Tử háo sắc nhìn chằm chằm Muộn Du Bình, cảm thấy lần này gã này thật sự rất kỳ lạ, chẳng lẽ có ý với người phụ nữ đó.

Muộn Du Bình giống như một khúc gỗ, từ trước đến nay chưa từng có bất kỳ thay đổi nào, nhưng lần này lại quan sát một người phụ nữ kỹ đến vậy, ngay cả nốt chu sa ở khóe mắt người ta cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Nếu thật sự không có hứng thú, e rằng ông trời cũng không tin.

Anh ta vỗ tay, từng bước tiến lại gần Muộn Du Bình.

Gã này rốt cuộc là sao?

Không bằng nói ra, nếu không hôm nay nhất định không tha.

Chương 394

Giống như phán quan dưới địa phủ, nhất định phải biết rõ nội tình.

"Muộn Du Bình, không phải anh để ý cô gái nhà người ta rồi chứ?

Nói thật đi, nếu không hôm nay tuyệt đối không tha." Ngô Tà buồn cười nhíu mày, gã này đang đùa à, Muộn Du Bình tuyệt đối không có hứng thú với người phụ nữ đó.

Đã lâu như vậy, cậu cũng không biết Muộn Du Bình rốt cuộc có hứng thú với ai, nhưng có thể chắc chắn, tuyệt đối không có hứng thú với phụ nữ.

Anh ta vốn có tâm tư tinh tế, đối với mọi chuyện đều có cách nhìn riêng, đều có xuất phát điểm, nên quan sát kỹ lưỡng cũng không có gì đáng nghi.

Có lẽ trong mắt Muộn Du Bình, người phụ nữ đó chẳng qua chỉ là một cái xác, nên mới nhìn kỹ như vậy.

Muộn Du Bình không hề động lòng, vẫn một vẻ mặt lạnh lùng, đứng đó thản nhiên nhìn ra xa, ngay cả ánh mắt cũng không có một tia thay đổi.

Vẻ mặt như vậy khiến Bàn Tử thật sự cảm thấy rất quỷ dị, luôn cảm thấy như mình đã nói nhiều rồi.

Anh ta bực bội vò đầu, ôi, gã này còn biết diễn kịch hơn cả mình.

Anh ta vẫn luôn cho rằng mình tốt nghiệp học viện diễn xuất, không ngờ gã này còn cao tay hơn, hoàn toàn không theo lẽ thường.

"Tôi không cần phải giả vờ, chuyện này rõ ràng như vậy, gã này đang giả vờ." "Thôi được rồi Bàn Tử, đừng gây chuyện nữa, Muộn

Du Bình căn bản không có hứng thú, chúng ta mau đi ngủ đi.” Ngô Tà kéo Bàn Tử đi sang một bên, rồi đẩy hắn vào một góc khác.

Bàn Tử vẫn luôn lầm bầm, cảm thấy chuyện này nhất định có vấn đề, mọi người phải làm rõ, nhưng trên người lại có thêm một cái chân, dù cử động thế nào cũng không lay chuyển được.

Gã đó rõ ràng có vấn đề, vẫn luôn giả vờ, nhưng mọi người lại không tin, thật không biết đã lừa mọi người, chẳng lẽ vì cái mặt không thích cười đó.

Nói rồi ngủ thiếp đi.

Hứa Thành khoanh tay trước ngực, vẫn không nói gì, ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào Muộn Du Bình.

Anh luôn cảm thấy như anh đã phát hiện ra điều gì đó, từ khi vào đây, giống như đã biết trước.

Anh đi đến bên bàn trà, rồi từ từ ngồi xuống, tự rót cho mình một tách trà.

Ấm trà này rất kỳ lạ, mặc dù đã để lâu như vậy, nhưng trà bên trong lại không nguội, khi rót ra vẫn còn bốc hơi nóng.

Trà rất thơm ngọt, lan tỏa trong không khí, khiến người ta cảm thấy tinh thần cũng phấn chấn hơn nhiều.

Muộn Du Bình thu Hắc Kim Cổ Đao lại, theo sau Hứa Thành, ngồi đối diện anh, không chút khách khí bưng trà lên uống một ngụm.

“Người phụ nữ đó có vấn đề, tôi dám lấy mạng mình ra đảm bảo.” “Tôi nhớ anh không có hứng thú với phụ nữ, đối với họ luôn có một lớp phòng bị, sẽ không quan sát quá kỹ lưỡng, vì sợ người khác hiểu lầm.

Điểm này anh làm rất tốt, nhưng lần này tại sao lại quan sát kỹ

đến vậy, ngay cả nốt chu sa ở khóe mắt cũng nhìn thấy rõ ràng." "Thật ra tôi cũng không muốn, chỉ là nhìn kỹ, luôn cảm thấy người phụ nữ đó rất kỳ lạ, nên chú ý nhiều hơn một chút.

Con chó ba đầu trên vai cô ta, anh không cảm thấy rất quen thuộc sao?

Tôi cảm thấy nên đã thấy trên phù điêu, nhưng hoa văn bên trong nên có một chút thay đổi, không giống như mọc trên vai cô ta, giống như được làm sau này." Hứa Thành sững sờ, không thể tin được nhìn chằm chằm Muộn Du Bình.

Vết hằn trên vai đó chỉ có anh thấy, làm sao anh ta lại biết, ở đó có hoa văn.

Gã này không phải có mắt nhìn xuyên thấu chứ, lại có thể miêu tả rõ ràng như vậy.

Muộn Du Bình vẫn rất bình thản, mở cửa nhìn ra ngoài một cái, vẫn rất tối, ngay cả ánh sáng từ hai bên cửa sổ lọt vào cũng rất yếu.

Anh và Hứa Thành hiếm khi nói chuyện vào ban đêm, trừ khi có chuyện, mới thảo luận một phen.

Cả hai đều cảm thấy rất thú vị, lần trước nói chuyện vào ban đêm, đều có chút hoài niệm.

Lần này ở trong thành cổ nói chuyện lại vì một người phụ nữ.

"Nhớ lần trước nói chuyện đêm đã cách đây rất lâu, lần này lại ở trong thành cổ, mỗi lần đều có chuyện mới xảy ra, tôi khá hoài niệm, mỗi lần đều đại diện cho một câu chuyện, không biết lần này lại xảy ra chuyện gì, cũng có chút mong đợi." "Tiểu Muộn, đừng có đánh trống lảng, tôi hỏi lại, tại sao lần này anh lại quan sát đặc biệt kỹ lưỡng?" "Không có tại sao, chỉ cảm thấy khi vào, cho người ta một cảm giác rất kỳ lạ, nên tôi rất chú ý đến người phụ nữ này.

Tôi dám chắc chắn, người đẹp ngủ mà tôi vừa gặp, và người phụ nữ tôi gặp khi vào không giống nhau.

Không chỉ là nốt chu sa ở khóe mắt, cũng có thể là không nơi nào giống nhau, cũng có thể người phụ nữ đó là giả, người phụ nữ nằm đó mới là thật." Không ngờ Muộn Du Bình lại có suy nghĩ như vậy, Hứa Thành thật sự cảm thấy quá quỷ dị, nhưng Muộn Du Bình vốn rất nhạy cảm, có lẽ là thật.

Lẽ nào người phụ nữ nằm trên giường mới là thật, người phụ nữ gặp trước đó từ đầu đến cuối đều là giả.

Khi suy nghĩ này vừa hiện ra trong đầu, Hứa Thành cảm thấy có chút hoảng loạn, Phượng Huyết vẫn luôn vận động tuần hoàn khắp cơ thể, cảm giác này từ trước đến nay chưa từng xuất hiện, cho dù gặp chuyện nguy hiểm hơn nữa, cũng không hoảng loạn.

Khi Phượng Huyết vận hành trong cơ thể một vòng, Hứa Thành mới dần dần bình tĩnh lại, hai tay siết chặt thành nắm đấm, sắc mặt trở nên vô cùng u ám.

Binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, bất kể người phụ nữ đó có mục đích gì, nhất định phải tìm ra nguyên nhân đằng sau.

Dám thiết kế từng bước dẫn anh vào đây, vậy phải trả giá đắt.

Hứa Thành suy nghĩ kỹ một phen, cảm thấy nơi này quả thực rất kỳ lạ, từ khi vào tòa thành này, chuyện lạ liên tiếp xảy ra, đặc biệt là những bức phù điêu trên đỉnh vào ban đêm, lại có thể xuất hiện cùng với tiếng cười.

Rốt cuộc là do hiện tượng tự nhiên, phải làm cho rõ.

Nếu không có Muộn Du Bình nhắc nhở, có lẽ anh đã rơi vào bẫy thiết kế đó.

Anh cũng rất nhạy bén, đối với mọi chuyện đều có sự phòng bị

bẩm sinh, nhưng mấy lần này tại sao lại dễ dàng tin tưởng, chẳng lẽ sự quái dị của tòa thành đã thấm vào xương tủy, sẽ theo hành động của anh từng bước xâm nhập vào não bộ.

Khi phát hiện ra, đã hoàn toàn rơi vào trong đó, lẽ nào nó có một loại khắc chế đối với Phượng Huyết.

Ánh sáng trong mắt anh từng lớp từng lớp lớn dần, chỉ trong một khoảnh khắc Hứa Thành đã nghĩ ra vô số khả năng, phải tìm mọi cách từng chút một khắc chế, tuyệt đối không thể để chuyện này vượt quá tưởng tượng.

“Không cần sợ, tôi luôn ở bên cạnh anh, bất kể xảy ra chuyện gì, tôi cũng sẽ giúp anh giải quyết.

Chương 395

Có thể nơi này có một sự kiểm soát nhất định đối với Phượng Huyết của anh, có lẽ trong không khí lan tỏa một loại thuốc, không màu không vị thấm vào cơ thể anh, ảnh hưởng đến phán đoán bình thường." "Cũng có thể như vậy, tôi cũng cảm thấy có khả năng đó, xem ra chúng ta không hẹn mà gặp.

Tiếp theo cứ dĩ tĩnh chế động, chúng ta không cần làm gì cả." Muộn Du Bình cũng rất tán thành cách nói này, tiếp theo nên dĩ tĩnh chế động, đối phương chắc chắn sẽ có hành động khác, nên chỉ cần chờ đợi, tin rằng sẽ biết đối phương hành động như thế nào.

Đêm càng lúc càng yên tĩnh.

Đã có kế sách, hai người không cần vội vàng, nằm xuống một bên bắt đầu nghỉ ngơi.

Nước đó vẫn lan tỏa một mùi hương, hơi nóng trong không khí không ngừng bốc lên.

Trời dần dần sáng, cả tòa thành cuối cùng cũng có một tia sáng, từ hai bên cửa sổ chiếu vào.

Ánh nắng chiếu trên mặt đất, giống như có bụi trần từ từ bay lượn, khiến khoảnh khắc này càng thêm mộng ảo.

Một tòa thành không được ánh nắng mặt trời tràn ngập sự ấm áp, ngược lại cảm thấy vô cùng lạnh lẽo, một loại lạnh thấu xương.

Quản gia đứng trong hành lang, ánh mắt nhìn chằm chằm vào cánh cửa đó, khóe miệng mang theo nụ cười tà ác, tiếp theo chống gậy rời đi, mở cánh cửa đêm đó, rồi từng bước đi vào.

Người phụ nữ đó vẫn ngủ ở đó, vô cùng yên tĩnh, biểu cảm không

có một tia thay đổi.

"Yên tâm đi, không bao lâu nữa sẽ tỉnh thôi." Đột nhiên từ phòng bên cạnh bước vào một người phụ nữ, không ngờ cánh cửa đó lại có thể di chuyển, giống như trên đó có gắn bánh xe.

Người phụ nữ đó từng bước đi vào, gật đầu với quản gia, vô cùng cung kính, không ngờ lại có một khuôn mặt giống hệt, chỉ là khóe mắt lại thiếu đi nốt chu sa đó.

Quản gia liếc nhìn người phụ nữ này một cái, khóe mắt mang theo một tia thất vọng, đột nhiên tiến lên phía trước, chỉ thấy trong tay ông ta không biết xuất hiện một thứ gì, dùng sức đâm vào khóe mắt người phụ nữ đó, một giọt máu trào ra.

Người phụ nữ vô cùng đau đớn, sắc mặt đều thay đổi, hàm răng cắn chặt.

Cô không dám phản kháng, vẫn luôn nhẫn nhịn, chỉ chờ khoảnh khắc công cụ đó được rút ra, nơi đó tự nhiên hình thành một nốt chu sa.

Nốt chu sa này thật sự rất đẹp, gần như giống hệt nốt chu sa ở khóe mắt của người đẹp kia.

Người phụ nữ dùng sức che mặt, vẫn luôn nức nở, trong lòng thật sự rất đau.

Ánh mắt của quản gia khiến cô cảm thấy vô cùng sợ hãi, trong mắt cô mang theo một tia ai oán, nhưng lại không dám phản kháng, vì để sống sót chỉ có thể chịu đựng sự dày vò như vậy.

"Thu lại bộ mặt của cô đi, nói cho cô biết những người bên ngoài không dễ đối phó đâu.

Nếu dám để lộ một chút sơ hở cho tôi, cẩn thận tôi phế cô luôn." "Biết rồi quản gia, tôi biết phải làm gì, ngài yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ

không để họ phát hiện.” “Chuyện hôm qua cứ coi như không biết, bất kể họ hỏi gì, đều ngậm miệng không nói, tiếp theo tôi sẽ giải quyết.” Cô gái khẽ gật đầu, nước mắt đọng lại trong hốc mắt, nhưng vẫn không dám chảy xuống, nhìn ánh mắt cảnh cáo của quản gia, vội vàng lau khô nước mắt, nhưng không cẩn thận chạm vào vết thương ở khóe mắt, đau đến mức da thịt như muốn nứt ra.

Quản gia lấy công cụ, đặt lên đầu lưỡi, khẽ liếm, hút hết máu còn lại vào miệng, rồi từng bước đi ra ngoài.

Nhìn thấy Hứa Thành đứng ở cửa sững sờ, ông ta vội vàng đóng cửa lại, cười với anh một cái.

“Khách, ngài tỉnh rồi.” “Đúng vậy, đã rửa mặt xong.

Không biết chủ nhân của nơi này đã tỉnh chưa?

Hôm qua vẫn ngủ ở đây, hôm nay tôi rất lo lắng, đến thăm hỏi, xin ông chỉ đường.” “Tiểu thư vừa mới tỉnh, cần phải trang điểm một chút, dù sao cũng là con gái, e rằng bây giờ không tiện, hy vọng ngài có thể chờ.” “Đương nhiên nam nữ hữu biệt, đạo lý này tôi hiểu.

Vậy tôi ở đây chờ một lát, tin rằng cô ấy sẽ nhanh chóng tỉnh lại.” Cơ thể quản gia cứng đờ, nhưng nhanh chóng phản ứng lại, không hổ là người đã trải qua sóng gió, nhanh chóng có thể thích ứng với hoàn cảnh như vậy, cũng có thể thích ứng với phản ứng của Hứa Thành.

Mọi người vẫn luôn chờ ở cửa, cho đến khi Hứa Thành dẫn người của mình đến hết trước cửa.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào cánh cửa trước mặt, giống như đang chờ đợi tiểu thư lộng lẫy xuất hiện.

Không biết đã bao lâu, Bàn Tử cảm thấy chân mình sắp tê rồi, cánh cửa đó cuối cùng cũng có động tĩnh.

Vivia mặc một chiếc váy màu xanh nhạt đi ra, vẫn cao cao tại

thượng như một nàng công chúa.

Vivia khẽ nhếch mép, trong mắt mang theo một tia nghi ngờ, không biết tại sao mọi người lại chờ ở cửa.

Biểu cảm này vô cùng tự nhiên, hoàn toàn không khiến người ta có bất kỳ nghi ngờ nào.

“Có chuyện gì sao?

Sao lại tụ tập hết ở cửa vậy?

Không phải chuyện xảy ra hôm qua chứ?

Tôi quên mất, lẽ ra nên giải thích với mọi người hiện tượng kỳ lạ trong thành, tôi thật sự ngủ say quá nên không tỉnh.

Chắc chắn đã khiến khách bị kinh sợ, quản gia, chuyện này là do ông sắp xếp à?

Tại sao không nói rõ với mọi người trước?” “Là lỗi của tôi, tôi tuổi già rồi, không để ý đến phương diện này, coi các vị như người trong thành của mình, nên không sắp xếp.” Quản gia thật sự rất xin lỗi, cúi đầu, rồi xin lỗi Hứa Thành.

Một ông lão như vậy khiến Hứa Thành cảm thấy rất áy náy, vội vàng đỡ ông dậy, luôn miệng nói mấy câu không để tâm.

Hứa Thành đột nhiên quay người, nhìn thấy nốt chu sa xuất hiện ở khóe mắt của người phụ nữ đó, rất tự nhiên như trời sinh, vị trí không sai một ly.

Lẽ nào trước đây mình nhìn nhầm, nên mới không phát hiện ra nốt chu sa này.

Anh ngạc nhiên nhìn Muộn Du Bình, trong mắt mang theo một tia không chắc chắn.

Muộn Du Bình khẽ lắc đầu, anh dám chắc chắn, tuyệt đối không

phải.

Mặc dù rất giống, nhưng nốt chu sa này và nốt kia không giống nhau, trong không khí còn thoang thoảng mùi máu tươi, hẳn là vừa mới tạo thành.

Nhưng không ngờ lại làm giống đến vậy, ngay cả anh cũng suýt bị mê hoặc, nếu không phải có mùi máu tanh duy nhất đó e rằng cũng đã tin.

Chương 396

Những người này thật quá tàn nhẫn, có thể làm tổn thương cơ thể để đạt được mục đích.

“Xin hỏi tiểu thư tối qua ngủ có ngon không?” “Đương nhiên rồi, giấc ngủ của tôi vốn luôn rất tốt, nên mỗi ngày tôi đều không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào, ngủ rất ngon.” “Hôm qua tôi lại nghe thấy âm thanh rất quỷ dị, không ngờ lại nghe thấy tiếng chó sủa, âm thanh trầm thấp đó truyền vào tai tôi, khiến tôi có chút sợ hãi.” Bàn Tử thật sự rất khinh thường, gã này lại đi bắt chuyện với người khác, nhất định có vấn đề, nhất định có ý gì đó với người phụ nữ này, nếu không sẽ không tỏ ra nhiệt tình như vậy.

Ngô Tà cũng có chút kỳ lạ về Muộn Du Bình, từ trước đến nay chưa bao giờ thân thiết như vậy, nhưng khoảnh khắc này đối với một người phụ nữ thật sự có sự khác biệt, lẽ nào thật sự có ý?

Cũng quá khó tin rồi, phải nghiên cứu kỹ một phen.

Anh ta xoay người, ánh mắt chăm chú nhìn Muộn Du Bình trước mặt, nếu thật sự thích một cô gái, nhất định sẽ lên kế hoạch để hai người ở bên nhau.

Cây sắt vạn năm cuối cùng cũng nở hoa rồi, thật sự khiến người ta vô cùng vui mừng.

Khó khăn lắm mới gặp được một người có duyên, sao có thể không tác thành được, nhất định phải để Muộn Du Bình và cô gái kia ở bên nhau.

“Một người anh em của tôi, thật sự rất trầm lặng, bình thường chẳng nói với ai mấy câu, sau khi gặp cô nương, đột nhiên nói nhiều hơn hẳn.

Tuy bình thường có hơi lạnh lùng một chút, nhưng con người rất hòa ái, đối xử với người khác cũng rất dịu dàng." "Vị tiên sinh này, anh có ý gì với tôi vậy?" Vivia hỏi với ánh mắt khó hiểu.

Bàn Tử bất lực đảo mắt một vòng, không ngờ cô gái này cũng là một khúc gỗ, chỉ số tình cảm gần như bằng không, hai người như vậy ở bên nhau làm sao mà nảy sinh tia lửa được.

Xem ra chỉ có Bàn gia đây ra tay, giúp nối một sợi chỉ uyên ương, mới có thể để họ đến với nhau.

Anh ta nháy mắt ra hiệu với Muộn Du Bình, sau này đừng quên Bàn Tử tôi đã tốn bao tâm huyết, nối hai người lại với nhau, mới tác thành được một mối nhân duyên tốt đẹp này.

Miệng vừa mới mở ra, một chữ cũng chưa kịp nói, đã bị Muộn Du Bình kéo đi.

"Mau buông ra, tình yêu bày ra trước mắt phải tranh thủ chứ, cậu đúng là đồ khúc gỗ, đến lúc nào mới chịu mở lòng đây." "Ngậm miệng lại, bớt nói nhảm ở đây đi, nếu không tôi nhất định không tha cho anh đâu." "Đừng ngại ngùng chứ, chẳng lẽ cậu không định tranh thủ à, đừng trách tôi không nhắc nhở, một khúc gỗ như cậu chắc chắn không làm nên chuyện được đâu, nghe tôi đi, tôi đảm bảo sẽ lập tức giúp cậu ôm được người đẹp về." "Tôi không có hứng thú với cô ta." "Không hứng thú mà cứ nhìn người ta chằm chằm." Muộn Du Bình lười giải thích, trực tiếp kéo Bàn Tử vào trong nhà, rồi ném anh ta sang một bên.

Hứa Thành cười gượng với quản gia và Vivia, sau đó cũng đi vào trong.

Bàn Tử thật sự quá hài hước, không ngờ lại hiểu lầm, Muộn Du Bình quả thực không có hứng thú với cô gái kia, chỉ là đang quan sát mà thôi, cảm thấy cô ta có vấn đề.

Vừa bước vào phòng, nhìn biểu cảm của hai người, Hứa Thành phá lên cười ha hả, hai người này thật sự quá tếu.

Tiếng cười đột ngột dừng lại, ánh mắt Muộn Du Bình chuyển hướng, nhìn Hứa Thành một cách giận dữ, không ngờ tên này cũng dám trêu chọc mình.

Thấy Muộn Du Bình nổi giận, Hứa Thành cũng ngậm miệng lại, lúc này mà còn chọc nữa, e là không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

"Khụ khụ khụ, tôi thật sự không thấy hai người họ có gì khác nhau, từ đâu mà anh nhìn ra vậy?

Tôi thấy chẳng có gì khác biệt cả." "Hai người họ quả thực không giống nhau, chỉ cần anh tin tôi là được." Hứa Thành khẽ gật đầu, nếu như không phải cùng một người, ở trong tòa thành này, thì hai người họ chắc chắn không giống nhau.

Tiếp theo, anh không hành động thiếu suy nghĩ, chỉ âm thầm chờ đợi, xem đối phương rốt cuộc có kế hoạch gì, nếu thật sự muốn dụ anh xuống mộ, hoặc có mục đích gì khác, muốn lợi dụng anh, thì chuyện đó tuyệt đối không được phép xảy ra.

Đêm ở tòa thành vẫn kỳ lạ như cũ, Hứa Thành đứng trước cửa sổ quan sát toàn bộ tòa thành, ban đêm ở đây sẽ xuất hiện những bức phù điêu.

Những bức phù điêu này dưới ánh sáng mờ ảo, trông đặc biệt bí ẩn, tạo cho người ta cảm giác lạnh sống lưng.

Nhìn những bức phù điêu, anh như bị cuốn vào trong đó, tạo ra một cảm giác mê hoặc, khiến lòng người không thể thoát ra.

Anh vội vàng quay đi nhìn ra ngoài cửa sổ, đột nhiên một luồng sáng chiếu vào trong đầu anh, anh ngẩng đầu nhìn những vì sao trên trời, ba ngôi sao hội tụ lại một chỗ, bao quanh mặt trăng.

Tam tinh thôi xán, ắt có đại mộ.

Ba ngôi sao chiếu rọi một tòa thành, ngay trên đỉnh đầu anh, xem ra tòa thành này thật sự rất kỳ quái, được xây dựng ngay trên một ngôi mộ.

Tay anh bất giác siết chặt, anh vẫn luôn quan sát những vì sao trên trời, với nhiều năm kinh nghiệm đổ đấu, anh tuyệt đối sẽ không nhìn nhầm, tam tinh thôi xán nhất định có đại mộ.

"Chẳng lẽ trong này thật sự có vấn đề, bên dưới thật sự có mộ huyệt." "Lẩm bẩm cái gì thế?

Mấy ngày nay cậu lạ lắm nhé, chẳng lẽ cũng để ý cô gái kia rồi sao?

Nếu thật sự thích thì cứ nói với Bàn gia đây, Bàn gia nhất định sẽ giải quyết giúp cậu." "Anh mau ngậm miệng lại cho tôi, cẩn thận tôi tát chết anh đấy, tôi không có hứng thú gì với cô ta cả, cũng không phải gu của tôi." "Thế sao lại làm ra vẻ mặt thất thần như vậy, thấy người ta là Muộn Du Bình sắp ôm được mỹ nhân về, nên mới thành ra thế này chứ gì, đừng vội, phụ nữ dưới gầm trời này còn nhiều, tìm một người đâu có khó, lúc đó Bàn gia tôi tìm cho cậu." "Đi ra chỗ khác, đừng có nhìn tôi." Sắc mặt Vivia ngày càng trở nên u ám, khiến người ta cảm thấy rợn cả tóc gáy, một cô gái xinh đẹp như vậy, đột nhiên mọi thứ đều trở nên u ám lạ thường.

Cảm giác như trời đang quang đãng vạn dặm, trong chốc lát đã biến thành mây đen giăng kín, thậm chí sấm chớp đùng đùng.

Hứa Thành vẫn luôn quan sát Vivia trước mặt, tay anh bất giác siết chặt, không hiểu sao trong lòng lại dấy lên từng cơn sợ hãi, anh chưa từng có cảm giác này, đột nhiên tâm trí như bị một màn sương che phủ.

Màn sương u ám đó không thể tan đi, khiến anh cảm thấy một luồng khí lạnh dâng lên từ tận đáy lòng, như thể từ lòng bàn chân đột ngột lan ra toàn thân, khiến anh không thể kiềm chế được.

Nhưng anh không hề gọi Vivia tỉnh lại, chỉ âm thầm quan sát biểu cảm của cô ta, muốn từ từng chi tiết nhỏ nhất để phân biệt xem rốt cuộc trong lòng cô gái này đang nghĩ gì.

Lúc này anh đã chắc chắn, trong lòng Vivia có hận ý, có lẽ đó là sự bất công của số phận, cô ta vẫn luôn không dám tin mình lại rơi vào kết cục như vậy.

Thực ra cô ta cũng rất bi thảm, 30 tuổi đối với cô ta thật sự quá ngắn ngủi, có lẽ trong một khoảnh khắc thậm chí có thể mất mạng.

Cô ta cũng rất đáng thương, nhưng mọi con đường phía trước đều không rõ ràng, căn bản không thể thay đổi, anh cũng không thể hứa hẹn suông, chỉ có thể đi một bước xem một bước.

Huyết Phượng trong người đột nhiên như dòng sông cuộn trào, xoay chuyển khắp cơ thể anh, đi qua bảy kinh tám mạch, cuối cùng cơ thể lạnh buốt dần dần trở lại nhiệt độ bình thường khiến anh cảm thấy vô cùng thoải mái.

Anh bình tĩnh nhếch mép.

Giọng nói vẫn trầm ổn như vậy, anh không thể để chuyện này tiếp diễn, phải nhắc nhở cô gái này, để cô ta thoát khỏi suy nghĩ của mình thì mới có thể tiếp tục chủ đề vừa rồi.

“Thành chủ, tôi cần biết chi tiết về ngôi mộ dưới lòng đất, tôi tin rằng cô biết càng nhiều thì tôi càng có thể giúp đỡ, tôi cần chi tiết.

Tôi chưa bao giờ làm những việc mà mình không nắm chắc, nếu cô không thể kể lại một cách rõ ràng, thì tôi không thể hợp tác được.” Vivia đột nhiên bừng tỉnh, ngẩng đầu nhìn Hứa Thành với vẻ không

thể tin nổi, dường như vừa rồi cô ta đã để lộ cảm xúc của mình, trong lòng có chút hoảng hốt, ánh mắt lộ ra vẻ không tự nhiên.

Trong khoảnh khắc cúi đầu, cô ta đột nhiên trở nên vô cùng phiền não, dường như bị thứ gì đó khống chế, cảm xúc luôn được giấu kín trong lòng, không muốn ai biết, nhưng khoảnh khắc này lại đột nhiên bị người khác cảm nhận được.

Chương 397

Cô ta vẫn luôn tự tin, cho rằng mình thông minh tuyệt đỉnh, luôn đùa giỡn người khác trong lòng bàn tay, nhưng lúc này lại cảm thấy mình thật ngu ngốc, ngay cả cảm xúc cũng không thể khống chế. 30 tuổi thực sự là một cột mốc, dường như không thể vượt qua, khiến cô ta cảm nhận được một giới hạn rõ ràng, vĩnh viễn không có cách nào vượt qua.

"Xin lỗi, vừa rồi tôi có hơi mất tập trung." "Không sao, chỉ cần cô biết rõ tình hình bên trong, mọi vấn đề đều sẽ được giải quyết dễ dàng, tôi hy vọng cô có thể biết gì nói nấy, nói không giấu giếm, như vậy mới có ích, dù sao biết được nguyên do bên trong, tôi mới có thể giúp cô tốt hơn.

Mốc 30 tuổi đối với cô có vẻ đáng sợ, nhưng nếu chúng ta nỗ lực, nhất định có thể phá giải nó, chỉ cần có niềm tin, nhất định có thể vượt qua." "Ha ha ha, anh nói đúng, chỉ cần tôi có niềm tin, nhất định có thể vượt qua chuyện này một cách hoàn hảo, tôi tin rằng 30 tuổi sẽ không bao giờ là điểm kết thúc của tôi, chỉ cần gặp được anh, anh nhất định sẽ giúp tôi giải quyết." Vivia đột nhiên cười lớn, vẻ mặt cô ta vô cùng ngạo nghễ, tràn đầy tự tin, cô ta đã chờ đợi rất lâu, khó khăn lắm mới tìm được Hứa Thành, sao có thể bỏ lỡ cơ hội như vậy.

Chỉ cần anh có thể giúp cô ta giải quyết phiền phức này, mọi chuyện sẽ được giải quyết ổn thỏa, cô ta sẽ không còn bị khống chế, cũng không còn phải chấp nhận số phận như vậy, chờ đến 30 tuổi rồi từ từ chết đi.

Tiếng cười của cô ta đột ngột dừng lại, cơ thể đột nhiên mất kiểm soát, sắc mặt trở nên tái nhợt lạ thường, sự thay đổi đột ngột này

khiến Hứa Thành cảm thấy đặc biệt kỳ lạ.

Sự biến hóa quỷ dị khiến Hứa Thành không kịp ứng phó.

Vivia không biết đã xảy ra chuyện gì.

Hứa Thành đột nhiên đứng dậy, định giúp đỡ Vivia, nhưng lại bị cô ta giơ tay ngăn lại, dường như sợ người khác đến gần, trong mắt cô ta lộ ra vẻ kiên định, nhưng khuôn mặt đã chết lặng trở nên tái nhợt lạ thường, nhanh chóng già đi.

"Người đâu!" Quản gia vẫn luôn chờ đợi ở đó, nghe thấy tiếng động liền đẩy cửa bước vào, nhìn thấy cảnh tượng như vậy cũng sợ hãi, vội vàng ra lệnh cho người hầu, sau đó đuổi Hứa Thành ra ngoài.

Hứa Thành bị đẩy ra ngoài một cách bị động, ngơ ngác đứng bên ngoài cung điện, sờ cằm, trong lòng anh có một suy đoán táo bạo, nhưng không biết có đúng không, nhưng những đặc điểm đó khiến anh không thể không nghĩ đến hướng khác, Tịnh Thiên Vũ Vũ Trảm vẫn luôn rung động, phát ra ánh sáng màu tím sẫm.

Trời ạ, chẳng lẽ mình đã gặp phải thứ không thể tưởng tượng được, thứ chỉ có trong truyền thuyết, không ngờ nó lại tồn tại.

Anh liên tục xoa cằm, trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi, chuyện này phải nói cho bạn bè biết, không thể để nó tiếp tục phát triển, phải chuẩn bị đầy đủ.

Anh quay người sải bước về phía phòng của mình, đồng thời nắm chặt tay thành nắm đấm, đã gặp phải thứ như vậy, thì phải có biện pháp đối phó.

Đi đến trước cửa, anh đột ngột đẩy cửa ra, sắc mặt cũng có chút tái nhợt, lúc này khoảng cách ngày càng xa, nên bảo bối của anh không còn phát ra ánh sáng màu tím sẫm đó nữa, cũng dần dần trở nên yên tĩnh lạ thường.

Anh lặng lẽ đứng tại chỗ, cúi đầu, ánh mắt chăm chú nhìn bạn bè, trong mắt vẫn mang theo vẻ khó hiểu, nhưng dần dần ánh sáng trong mắt cũng trở nên tập trung hơn.

Muộn Du Bình cảm thấy có gì đó không ổn, khẽ nhíu mày, từng bước đi về phía Hứa Thành.

Anh vỗ vào cánh tay, rồi nhẹ nhàng vỗ vai Hứa Thành, một luồng nhiệt độ lạnh buốt đột nhiên truyền từ cánh tay vào tận đáy lòng anh.

Lông mày nhíu ngày càng chặt, như thể biến thành một chữ "xuyên".

Thời gian trôi qua từng giây, anh vẫn chờ câu trả lời của Hứa Thành, nhưng anh ta không hề mở miệng, chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó, nếu không sao đi một lát, đột nhiên lại biến thành bộ dạng này.

Lá gan trời không sợ đất không sợ của Hứa Thành đi đâu rồi?

Chẳng lẽ bị gió thổi bay mất rồi.

Bàn Tử nghênh ngang bước tới, sắc mặt rất khó coi, ánh mắt chăm chú nhìn Hứa Thành, đồng thời ôm chặt vai anh ta, nhưng ánh mắt vẫn luôn dán vào người Hứa Thành.

"Ối dồi, không phải là mỹ nhân kế đã có tác dụng rồi chứ, cậu cũng cắn câu rồi à, tôi cứ tưởng cậu là người lạnh lùng, sẽ không bao giờ bị ai mê hoặc, không ngờ bây giờ chỉ một mỹ nhân đã khiến cậu biến thành bộ dạng này." "Bàn Tử đừng nói bậy, bây giờ là lúc nào rồi, cậu còn ba hoa chích chòe." "Cậu nói vậy là có ý gì?

Chẳng lẽ tôi nói sai à?

Cậu xem bộ dạng mất hồn của cậu ta bây giờ đi, tôi thấy chín phần mười là thật rồi, người phụ nữ kia xinh đẹp như vậy, tôi không tin cậu không động lòng." Bàn Tử không cho là vậy, cảm thấy mọi chuyện đều rất có khả năng, không tin Hứa Thành sẽ không động lòng,

đến anh còn động lòng phàm, chỉ là người ta không để ý đến anh thôi, nếu không anh đã lấy thân báo đáp rồi, biết đâu còn có thể trở thành thành chủ ở đây, ra ngoài sẽ trở thành quý tộc.

Cửa hàng tạp hóa tuy rất quan trọng, nhưng so với chủ nhân của nơi này, thì không đáng nhắc tới, sau này ngồi không cũng có thể trở nên giàu có, thế thì còn gì bằng.

Lòng anh vẫn luôn dao động, nhưng bây giờ Hứa Thành đã chiếm được tiên cơ, ai bảo anh không đẹp trai bằng người ta, có một khuôn mặt trắng trẻo, đương nhiên được chào đón hơn.

Thật muốn rạch mặt Hứa Thành, như vậy anh sẽ có cơ hội, nhất định có thể bước vào trái tim người phụ nữ đó, đi trước mặt Hứa Thành, trở thành người đàn ông duy nhất của cô ta.

"Có những người được hời còn ra vẻ, lại còn khoe khoang trước mặt tôi, ai bảo tôi cô đơn lẻ bóng, xem ra sau này chỉ có thể ăn 'cẩu lương' thôi." "Không ngờ cậu lại có sở thích như vậy, muốn ăn cẩu lương à, được thôi, sau này tôi sẽ chuẩn bị nhiều hơn cho cậu, đảm bảo đến lúc đó cậu ăn không hết." "Càng ngày càng quá đáng, tôi chỉ nói ví dụ thôi, không ngờ cậu lại được đằng chân lân đằng đầu, thật muốn tát chết cậu." Vương Bàn Tử hung hăng lườm Ngô Tà trước mặt.

Tên này thật đáng ghét, biết rõ anh đang rất đau lòng, lại còn cứ xát muối vào lòng anh, thật muốn tuyệt giao với hắn, nhưng ai bảo anh không có bản lĩnh, nên cũng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt.

Ngô Tà làm mặt quỷ với Bàn Tử, trông vô cùng đắc ý.

Muộn Du Bình thì vẫn không nói gì, rất yên tĩnh, ánh mắt anh chưa bao giờ rời đi, trong lòng anh có một suy nghĩ không tốt.

Sau khi đùa giỡn xong, mọi người đều cảm thấy không khí ngày

càng rõ ràng, luôn cảm thấy có gì đó không ổn, lúc này mọi người đều nhận ra Hứa Thành thật sự đã xảy ra chuyện, nên ánh mắt đều đổ dồn vào anh, hy vọng sẽ nhanh chóng có được câu trả lời.

“Hùùù...” Thở ra một hơi dài, đột nhiên ngẩng đầu lên, tròng mắt Hứa Thành đen trắng rõ ràng, ánh mắt anh bình thản nhìn mọi người, anh không muốn gây hoang mang cho mọi người, nhưng với suy đoán táo bạo này, nếu cảm giác không sai, thì chín phần mười phải đề phòng trước.

“Nếu tôi không đoán sai, người phụ nữ đó là vampire phương Đông.” “Ha ha ha, vampire phương Đông?

Cậu không đùa đấy chứ?

Tuy Bàn Tử tôi đọc sách ít, nhưng cũng không dễ bị lừa như vậy đâu, lời cậu nói ra thật nực cười, tôi là người đầu tiên không tin.” Bàn Tử cảm thấy chuyện này thật sự quá hoang đường, không thể nào, vampire phương Đông làm sao có thể xuất hiện, đó chẳng qua là một thứ do người phương Đông tưởng tượng ra, thứ này đã sớm tuyệt chủng rồi.

Tuy tòa lâu đài cổ này vô cùng bí ẩn, nhưng cũng tuyệt đối không liên quan gì đến vampire phương Đông, cho nên muốn lừa anh, tuyệt đối không thể nào.

Muộn Du Bình vẫn không có bất kỳ thay đổi nào, vẻ mặt anh vô cùng bình tĩnh, dường như chuyện không liên quan đến mình thì mặc kệ, cho dù người phụ nữ kia thật sự là vampire phương Đông, cũng không có bất kỳ quan hệ gì với anh, mà anh cũng sẽ không để vào mắt.

Ngô Tà sờ cằm, vô cùng tò mò, giống như một đứa trẻ hiếu kỳ, chuyện gì cũng muốn tìm hiểu rõ ràng, nếu thật sự là vampire phương Đông, vậy thì tốt quá, quả là đã phát hiện ra một sinh vật mới mẻ.

Cậu chưa bao giờ nhìn thấy vampire phương Đông thật sự, nếu thứ này thật sự tồn tại, có thể tìm hiểu một phen, biết đâu lại có giá trị nghiên cứu khoa học, lúc đó các nhà khoa học nhất định sẽ có phát hiện mới.

Nhưng bây giờ cậu đã bỏ qua một vấn đề, vampire sẽ hút máu, một khi thiếu huyết tương, có thể cậu sẽ trở thành đối tượng bị hút máu.

Trong lúc mọi người đang suy nghĩ, Muộn Du Bình đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt vô cùng nghiêm túc.

“Cậu có chắc chắn là vampire không, chuyện này không được qua loa, lỡ như có vấn đề gì, có thể sẽ dẫn đến phán đoán sai lầm.” “Vừa rồi tôi đang nói chuyện với cô ta, chưa kịp vào chủ đề chính, tôi định hỏi về tình hình ngôi mộ dưới lòng đất thì đột nhiên sắc mặt cô ta trở nên tái nhợt, trong chốc lát dường như già đi rất nhiều.

Chương 398

Răng nanh sắc nhọn sắp mọc ra từ miệng cô ta, nếu không phải quản gia vào kịp lúc, tôi đã có thể tìm hiểu thêm một chút, nhưng quản gia đã cản trở phán đoán của tôi.

Nhưng tôi nghĩ mình không đoán sai đâu, là vampire, không có vấn đề gì, người phụ nữ này nhất định có mục đích." Muộn Du Bình chậm rãi gật đầu, rất có quy luật, trong chốc lát già đi, sau đó lại trở nên trẻ trung, cộng thêm việc trước đây vẫn luôn ngủ say, ngoài vampire ra thì đúng là không có khả năng nào khác.

Nhìn ra xa, một tòa lâu đài vô cùng kỳ lạ, nếu là người bình thường nhất định sẽ cảm thấy rất ngột ngạt, thậm chí ban ngày cũng không có ánh sáng rực rỡ, nơi đó nhất định có sự tồn tại bất thường, có thể người phụ nữ kia là vampire, vì không thể nhìn thấy ánh nắng mặt trời, nên mới biến thành bộ dạng như bây giờ.

Xem ra trong lòng cô ta thật sự có suy nghĩ khác khi dẫn chúng ta đến đây, nhất định là muốn chúng ta giúp cô ta giải quyết phiền phức hiện tại.

"Đã đến rồi thì cứ bình tĩnh, vì đã mời chúng ta đến, vậy thì mục đích tiếp theo nhất định sẽ cho chúng ta biết, nên không cần vội." Vương Bàn Tử đột nhiên nổi giận, hai tay chống hông, mắt trợn to, gần như muốn lòi ra khỏi hốc mắt.

"Nhãi con mà cũng dám giở trò với tôi, xem ra sống không kiên nhẫn rồi, lão tử đây không quan tâm cô ta là vampire hay cái gì, chỉ cần bị tôi phát hiện, tôi nhất định sẽ vặn gãy cổ cô ta." "Anh lo cho mình trước đi, đừng quên loại này sẽ hút máu, có thể anh sẽ trở thành vật hy sinh, sau đó bị cô ta cắn đứt cổ, hút sạch máu trong người

đấy.” “Thiên Chân, tôi thấy cậu thật đáng ghét, toàn nói những lời làm người khác nhụt chí, Bàn gia tôi là loại người như vậy sao?

Chỉ cần cô ta dám đến gần tôi, tôi nhất định sẽ tát chết cô ta.” “Chẳng lẽ còn nghi ngờ gì sao?

Tôi thấy chuyện này không cần phải bàn cãi nữa, tên đó mà gặp chuyện, chắc chắn sẽ chạy nhanh hơn thỏ.” Ngô Tà thật sự rất không tử tế, biết rõ Bàn Tử rất sĩ diện, nhưng lại chỉ ra điểm yếu của anh ta, vô cùng ngạo mạn.

Vương Bàn Tử tức giận mà không dám nói, chỉ có thể ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Hứa Thành vẫn đang trầm tư, chuyện này thật sự ngày càng thú vị, người phụ nữ này dẫn anh đến đây, không chỉ vì ngôi mộ dưới lòng đất, không chỉ vì viên minh châu kia, có thể còn có mục đích bất chính khác.

Phản ứng của anh rất bất thường, đi đến trước cửa sổ rồi nằm xuống, trông đặc biệt thoải mái, hai tay dang rộng, sau đó thả lỏng cơ thể, khóe miệng nở một nụ cười đẹp đẽ, cả người như chìm vào một trạng thái trầm ngâm.

Bàn Tử và Thiên Chân vẫn đang cãi nhau, hai người dường như luôn có chuyện để nói không hết, khiến người ta cảm thấy chí chóe rất thú vị.

Trong một căn phòng khác, Vivia uống một bát máu, dung mạo cô ta trở lại như thường, lại biến thành một thiếu nữ 18 tuổi, vô cùng xinh đẹp, ngay cả làn da cũng trở nên óng ánh và mịn màng.

Quản gia lo lắng nhìn Vivia, thở dài một hơi, chuyện này không ngờ lại biến thành như vậy, thật đáng sợ.

“Tiểu thư, lần này thật sự quá nguy hiểm, suýt chút nữa thân phận

của người đã bị bại lộ trước mặt hắn, một khi bị biết, e là sẽ xảy ra chuyện khác, khó tránh khỏi những rắc rối ngoài ý muốn." Sắc mặt Vivia trở nên vô cùng khó coi, trong chốc lát như một cơn bão táp, tay cô ta dùng sức bóp chặt tay vịn, để lại những vết móng tay dài trên đó.

Cô ta cũng không ngờ chuyện lại xảy ra đột ngột như vậy, mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát, vốn đang phát triển rất thuận lợi, đột nhiên lại xảy ra biến cố.

Thành sự không đủ, bại sự có thừa.

Chắc chắn Hứa Thành sẽ nảy sinh nghi ngờ, một người vẫn luôn nói chuyện rất bình thường, đột nhiên lại xảy ra thay đổi như vậy, trong lòng anh ta không thể không nghi ngờ.

Chỉ mong không ảnh hưởng đến kế hoạch, một khi chuyện bị bại lộ, e là mọi thứ sẽ đổ sông đổ bể, ở trong tòa lâu đài này, có cánh cũng khó thoát, khắp nơi đều là người của cô ta.

Thời gian không chờ đợi ai, phải lên kế hoạch trước, không thể chờ đợi ở đây, xem ra tối nay phải vào ngôi mộ dưới lòng đất, tìm viên minh châu đó mới có thể khiến cô ta thay đổi.

"Đi chuẩn bị đi, phải đẩy nhanh tiến độ, không thể đợi được nữa, tôi muốn nhanh chóng hoàn thành việc này, không thể để xảy ra thêm rắc rối nào nữa." Quản gia khẽ nhếch mép, trên mặt lộ ra một nụ cười không ai hiểu được, nhưng ông ta đủ trung thành, tuyệt đối sẽ không phản bội Vivia, lặng lẽ lui ra ngoài để chuẩn bị.

Đời đời làm người bảo vệ cho gia tộc Kaisa, ông không thể để tiểu thư xảy ra bất kỳ nguy hiểm nào, cũng không hy vọng tiểu thư sẽ đi vào vết xe đổ của lão gia, cho nên bất kể phải trả giá như thế nào, nhất định phải giúp Vivia giải quyết phiền phức hiện tại.

Khoảnh khắc cánh cửa đóng lại, ánh mắt ông ta trở nên vô cùng

âm u, liếc nhìn căn phòng của Hứa Thành một cách đầy ẩn ý, đột nhiên đi về một hướng khác.

Khoảnh khắc cánh cửa đá được đẩy ra, những người trong phòng trở nên vô cùng hoảng sợ, quay lại nhìn quản gia, không ngờ lão già này lại xuất hiện ở đây, cơ thể họ run rẩy, ánh mắt ngây thơ.

Họ tìm một vị trí an toàn, trốn kỹ ở đó, vốn tưởng sẽ không bị quản gia chú ý, thực ra đã sớm bị bại lộ trong tầm mắt ông ta.

"Nhớ kỹ những gì ta đã nói trước đây, nếu muốn sống, phải làm theo những gì ta nói, tối nay bắt đầu hành động, nếu dám chống cự, thì chỉ có một kết cục." Mọi người nhìn nhau, đều vô cùng hoảng sợ, đột nhiên có một người dũng cảm đứng lên.

"Nếu tôi hoàn thành, ông có chắc chắn sẽ thả tôi đi không?" "Ta chưa bao giờ nói dối, chỉ cần ngươi có thể thực hiện mục tiêu của ta, ta nhất định sẽ thả ngươi đi." Quản gia đặt hai tay lên bụng, sau đó liếc nhìn họ một cái, mọi người lần lượt rời khỏi căn phòng, căn phòng lại trở nên tối tăm, chỉ chờ đợi khoảnh khắc kế hoạch được tiến hành, họ sẽ có được tự do.

Chập tối, cửa phòng đột nhiên vang lên, Hứa Thành lập tức ngồi dậy, cười hắc hắc, sau đó mở cửa, quả nhiên như anh dự đoán, người phụ nữ kia lại đến, lại khôi phục lại dáng vẻ ban đầu, không có một chút thay đổi nào, như thể những gì anh nhìn thấy trước đó chỉ là ảo giác.

"Thời gian đã chín muồi, tam tinh hội nguyệt, chính là lúc cánh cửa mở ra, bây giờ là thời cơ tốt nhất để vào ngôi mộ dưới lòng đất, một khi bỏ lỡ thì phải đợi 100 năm nữa." "Ồ, vậy tôi sẽ cùng cô vào mộ." Vivia đi trước dẫn đường, vẻ mặt cô ta vô cùng bình thản, nhưng nụ cười nhếch mép đã để lộ cảm xúc kích động hiện tại, cô ta lập tức đi đến một cánh cửa đá, sau đó dùng tay đẩy ra.

Không ngờ bên trong cánh cửa đá này lại có một cánh cửa đá khác.

Muộn Du Bình và Hứa Thành nhìn nhau, ánh mắt không có chút thay đổi nào.

Vương Bàn Tử đột nhiên bước lên định đẩy cánh cửa, nhưng lại bị người khác cản lại.

"Làm gì thế?

Chỉ có Bàn gia đây mới có sức mạnh để đẩy nó ra, nếu không các người ở đây cũng chỉ phí sức, không nghe lời người già, thiệt thòi ngay trước mắt." Vivia cắn rách ngón tay, một giọt máu tươi rỉ ra từ đầu ngón tay, sau đó nhỏ lên một cánh cửa ẩn, chỉ thấy nút tròn đó đột nhiên hấp thụ máu tươi, từ từ biến thành màu đỏ sẫm, khiến người ta cảm thấy vô cùng quỷ dị, trong lòng như bị một cái đinh ghim vào, đột nhiên trở nên đặc biệt kỳ diệu.

Nút bấm thay đổi từng chút một, cuối cùng bị hút vào trong, như thể bị thứ gì đó tiếp nhận, đột nhiên cánh cửa đá được mở ra, mọi thứ trở nên vô cùng thông thoáng, bên trong tỏa ra một mùi hôi thối, khiến người ta cảm thấy đặc biệt khó chịu, mọi người vội vàng quay đi, hít thở không khí trong lành ở phía bên kia.

Vivia thì không có bất kỳ thay đổi nào, dường như đã quen với môi trường như vậy.

Cô ta vẫn nhìn về phía trước, chiếc áo choàng trên người bay theo gió, không ngờ lại phát ra một loại ánh sáng vàng, cô ta bước vào một con đường mộ.

Chân cô ta đi một đôi giày quân đội, khiến cô ta trông vô cùng gọn gàng.

Cô ta bình tĩnh nhếch mép, ánh mắt đột nhiên trở nên vô cùng mông lung.

Hứa Thành rút cây đinh ba từ không gian của mình ra, nắm chặt trong lòng bàn tay, bước chân của anh rất chậm, luôn đi theo sau người phụ nữ kia.

Vivia không hề sợ hãi, vẻ mặt đặc biệt bình tĩnh, như thể đã đến nơi này hàng trăm lần, nên rất quen đường quen lối, nhanh chóng dẫn họ đi qua một con đường mộ dài.

Nơi này trở nên đặc biệt quỷ dị, ngay cả con đường mộ cũng trở nên đặc biệt kỳ lạ.

Anh dừng bước, Hứa Thành cảm thấy rất đáng ngờ, luôn cảm thấy có tiếng động truyền vào tai, nhưng trong chốc lát đã biến mất, như thể tiếng chó sủa.

Anh khẽ lắc đầu, ở đây mà nghe thấy tiếng chó sủa là không đúng, nhất định có vấn đề gì đó.

Anh nhổ một ngụm nước bọt, rốt cuộc ở đây có gì khác thường, liếc nhìn Bàn Tử, mắt anh ta đảo liên tục, dường như đã phát hiện ra thứ gì đó mới lạ, vội vàng đi theo, đột nhiên cảm thấy ở đây có rất nhiều phù điêu, giống như một bức tượng người sống động, ngay cả thần sắc cũng được khắc họa rất rõ ràng.

Chương 399

Bức phù điêu như vậy có vẻ quen thuộc, như thể đã nhìn thấy ở đâu đó, anh chăm chú nhìn bức tượng người trước mặt, dường như nó sẽ động, như thể đột nhiên mở mắt ra, cảm giác kỳ diệu đó, chỉ có thể xảy ra ở đây.

"Bàn Tử, anh có phát hiện ra bức tượng người dường như sẽ động không?" "Không có đâu, trên đó ngay cả mắt cũng không có, sao mà động được, chỉ là một loại điêu khắc, khắc trên đó thôi, sao có thể có sự thay đổi kỳ lạ được, cậu đừng có hù tôi, gan tôi nhỏ lắm." Vương Bàn Tử hung hăng lườm Hứa Thành, tên này có ý gì?

Biết rõ anh gan nhỏ, lại còn nói những lời vớ vẩn để hù dọa anh.

Anh ta vội vàng hoạt động vai, dùng sức hất tay Hứa Thành ra, nhanh chóng đi về phía Muộn Du Bình, chỉ có anh ta là đáng tin nhất, tên này chưa bao giờ bị bất cứ chuyện gì hù dọa.

Hứa Thành đảo mắt một vòng, anh là người chưa bao giờ đùa giỡn, tiếp tục nhìn những thứ trên đó, phù điêu càng về phía trước càng dày đặc, như thể từng cái một được khắc họa, thật sự rất tỉ mỉ, biểu cảm trên đó khiến anh cảm thấy đặc biệt kỳ lạ, thậm chí có thể phân biệt được hỉ nộ ái ố trong đó.

Người Hy Lạp cổ đại thật sự không bình thường, kỹ thuật điêu khắc lại đạt đến trình độ như vậy, ngay cả những nghệ nhân điêu khắc hiện đại cũng chưa chắc có thể miêu tả được như vậy.

Anh giơ cánh tay lên, đưa tay chạm vào, không ngờ trong sơn động đột nhiên xảy ra thay đổi, những ngọn đèn xung quanh trong chốc lát sáng lên, chiếu sáng toàn bộ con đường mộ.

Lúc này nhìn rõ hơn, những hình vẽ trên đó thật sự rất rõ ràng,

đường nét rất mềm mại, cũng rất rõ ràng, có thể khắc họa được đặc điểm trong đó mà không có một chút thay đổi nào.

Vương Bàn Tử co rúm cả người lại, không ngờ lại có sự thay đổi như vậy, không thể tin nổi nhìn lên trên, rốt cuộc là chuyện gì, đột nhiên lại sáng lên.

Ngô Tà cũng cảm thấy rất kỳ lạ, cả người sững sờ tại chỗ, ánh mắt chăm chú nhìn tay Hứa Thành, dường như tay anh có gì đó kỳ lạ, có thể biến nơi này trở nên sáng như ban ngày.

Vivia có chút không thích ứng, một chiếc áo choàng màu đen che kín người cô ta, che đi tất cả những nơi lộ ra, chỉ còn lại một đôi mắt.

Sắc mặt cô ta trở nên tái nhợt lạ thường, dường như rất không thích ứng với ánh sáng như vậy, quay người tránh né ánh sáng, đồng thời tăng tốc bước chân, nhanh chóng đi về phía trước.

"Rốt cuộc là chuyện gì?

Cậu làm gì vậy, đột nhiên ở đây lại sáng lên, cậu cũng không báo trước một tiếng, kỳ lạ quá, chẳng lẽ muốn cho tôi một bất ngờ, nhưng tôi thật sự bị kinh hãi đó." "Điên à, tôi không làm gì cả, tôi chỉ đưa tay chạm vào phù điêu trên đó, không ngờ ngôi mộ lại sáng lên, tôi cũng cảm thấy rất kỳ lạ, chẳng lẽ trên đó có thứ gì." Vương Bàn Tử không tin chuyện như vậy, e là chỉ có ma mới tin, đi sang một bên, đưa tay sờ thử xem có gì thay đổi không, trên đó không có bất kỳ công tắc nào, sao lại có thể xảy ra hiện tượng kỳ lạ như vậy.

Chắc chắn là Hứa Thành đang nói dối, muốn che mắt mọi người, nhưng anh rất thông minh, có một đôi mắt có thể phát hiện vấn đề.

Anh dùng hai tay vạch mí mắt ra, liên tục phân biệt, muốn biết lời của Hứa Thành rốt cuộc có mấy phần thật mấy phần giả, nhất định phải nhìn thấu anh ta mới được.

“Tôi dám chắc cậu đang nói dối.” Vương Bàn Tử lười biếng nhếch mép, tuyệt đối không tin Hứa Thành.

Hứa Thành bất lực đảo mắt một vòng, trong đầu anh chạy qua vô số con ngựa bùn cỏ, anh nói thật, tên này lại không tin, cảm giác này thật sự rất tệ.

Nhưng ý kiến của Vương Bàn Tử thường có thể bỏ qua, anh không hề để vào mắt, tiếp tục đi về phía trước, bước chân rất chậm, luôn quan sát những thứ này.

Những người này thật sự rất kỳ lạ, dường như đã được trang điểm cẩn thận, râu mép hơi cong lên, như thể đã được chăm sóc tỉ mỉ.

Chẳng lẽ người cổ đại thật sự rất cầu kỳ, đều phải chỉnh trang gọn gàng mới ra ngoài gặp người, cũng quá kỳ lạ rồi.

Có rất nhiều điều không hiểu, chỉ có thể từ từ tìm hiểu sau, lúc này phát hiện Vivia đã biến mất, lập tức đuổi theo, không thể để người phụ nữ này biến mất, nếu không không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

“Đi mau, đừng lãng phí thời gian nữa, người phụ nữ kia biến mất rồi, tôi tuyệt đối không thể để cô ta rời khỏi tầm mắt, nếu không có thể sẽ rơi vào một loại cơ quan nào đó.” Mọi người nghe thấy tiếng gọi của Hứa Thành, vội vàng đuổi theo bước chân của anh, nhanh chóng đi xuyên qua con đường mộ này, sau đó nhìn thấy Vivia đang đứng trong bóng tối, lúc này cô ta ở trên cao, chiếc áo choàng màu tím dưới ánh sáng mờ ảo vẫn luôn phát ra một loại ánh sáng.

Vivia dừng bước, vẫn nhìn cảnh tượng trước mặt, không biết rốt cuộc đang suy nghĩ gì, nhưng lúc này bóng lưng của cô ta cho người ta biết nhất định có chuyện.

Muộn Du Bình không chút do dự, bước lên phía trước, sau lưng đeo Hắc Kim Cổ Đao, lúc này anh cũng dùng sức rút nó ra.

Khi đứng trên một đường thẳng, anh đột nhiên nhìn thấy một chiếc chén vàng.

Một chiếc chén vàng được đặt trên một vật thể hình trụ, dưới ánh sáng yếu ớt vẫn luôn lấp lánh, nhưng trên đó rõ ràng nên có một thứ gì đó, nhưng lúc này đã biến mất, như thể cố ý bị người khác lấy đi.

Từng bước một đến gần, đột nhiên đi đến đó, dựa vào đường ngắm của Hứa Thành, anh bước lên cầm lấy chiếc chén vàng, ánh mắt vẫn luôn chăm chú nhìn những hoa văn trên đó.

Trời ạ, chẳng lẽ miêu tả hai thế giới có ranh giới rõ ràng.

Rất kỳ lạ, không ngờ lại rất giống với hiện tại, chẳng lẽ người cổ đại biết được sự phát triển của hiện tại, nên đã để lại lời tiên tri như vậy, dự đoán cuộc sống của con người sau này.

Rốt cuộc là chuyện gì, mọi thứ trở nên sâu không lường được, Hứa Thành cảm thấy dường như còn kỳ lạ hơn cả huyết dịch Phượng Hoàng trong cơ thể mình.

"Nhìn xem, có phải giống như đang miêu tả hai thế giới không, từ cổ đại trực tiếp xuyên không đến hiện đại, nhìn trang phục trên người họ, thậm chí cả những thứ họ cầm trong tay, nếu tôi không đoán sai, có thể mấy nghìn năm trước đã biết được những gì sắp xảy ra ở đây, nên mới tiên tri tất cả mọi thứ trên một chiếc chén vàng." Ngô Tà nghe vậy lập tức hứng thú, vội vàng đi về phía trước, cúi đầu nhìn vật nhỏ này, những thứ vẽ trên đó quả thực rất rõ ràng, cũng rất sinh động.

Không thể nào, không ngờ lại thật sự miêu tả hai thế giới, cũng quá không thể tin nổi, khiến người ta cảm thấy mọi thứ đều trở nên vô cùng huyền diệu, những chuyện tuyệt đối không thể xảy ra lại trùng hợp ở một chỗ.

Vivia không hề quan tâm, dường như mọi thứ đối với cô ta đều

không quan trọng, lúc cầm lên chỉ nhìn vào chỗ đựng đồ vật trên đó, nơi đó đã sớm trở nên trống rỗng.

"Làm sao bây giờ?

Viên minh châu đó biến mất rồi, làm sao bây giờ?

Chẳng lẽ tôi thật sự chỉ có thể sống đến 30 tuổi, ông trời thật bất công, không ngờ lại để tôi phải chấp nhận số phận như vậy." "Làm sao cô xác định được thứ đặt trên đó chính là viên minh châu, và làm sao cô biết được chuyện như vậy sẽ xảy ra?" "Sao tôi lại không biết được, gia tộc Kaisa vốn là hoàng tộc ẩn thế, tôi là hậu duệ của họ, thứ này là bí mật của gia tộc tôi, chỉ có người thừa kế mới có thể khám phá bí mật trong đó, viên minh châu đó đặt ở trong đó, chỉ có lấy được nó mới có thể biết cách phá giải một loại lời nguyền." Muộn Du Bình khẽ lắc đầu, luôn cảm thấy có gì đó không ổn, cảm thấy không giống với những gì mình biết trước đây, mọi thứ đều đã thay đổi.

Trong mắt anh mang theo một tia tìm tòi, luôn cảm thấy nơi này có một cảm giác quen thuộc, nhưng lại không giống như tưởng tượng, dường như người phụ nữ này đang nói dối, lại như thể cô ta nói thật.

Anh đưa tay cầm lấy chiếc chén tinh xảo đó đặt vào lòng bàn tay, cẩn thận sờ mó, muốn biết một số thứ trong đó, nhưng dường như lại trở nên rất mơ hồ, dần dần biến mất trước mắt anh.

Anh vẫn luôn sờ mó, không bao giờ từ bỏ, máu tươi từ ngón tay rỉ ra.

Muộn Du Bình sững sờ vội vàng lùi lại, nhưng ngón tay anh không thể kiểm soát, hoàn toàn dính chặt vào nó, mắt anh trợn ngày càng to, một sự hoảng sợ chưa từng có.

Lúc này anh cũng không biết phải phản ứng như thế nào, chỉ thấy trên mặt anh đột nhiên xuất hiện một sự thay đổi lớn chưa từng có,

anh muốn thoát khỏi tình trạng khó khăn này, nhưng dù cố gắng thế nào, dường như cơ thể anh đã dính chặt vào nó.

Chiếc chén vàng xảy ra thay đổi, ánh sáng từng chút một tỏa ra, hoa văn trên đó trở nên sống động, hoàn toàn như thể sống lại.

Lúc này mọi người nhìn rõ hơn, trên đó dung nạp quả thực là hai thế giới, tiến hành sự xuyên không giữa cổ đại và hiện đại, không ngờ lại có thể dung hợp, hiện ra trước mặt mọi người, mọi thứ thật sự quá khó tin.

Máu Kỳ Lân trong cơ thể Muộn Du Bình vẫn luôn cuồn cuộn, như thể muốn đốt cháy toàn bộ cơ thể anh, anh cảm thấy một luồng nhiệt chưa từng có, như thể muốn đốt khô cơ thể mình.

Chương 400

Anh nghiến chặt răng, dường như đang chịu đựng sự đau đớn tột cùng, Hứa Thành đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn, vội vàng bước lên, đưa tay đặt lên vai Muộn Du Bình.

Một luồng khí nóng bỏng xuyên qua lòng bàn tay anh, sau đó từ từ cuồn cuộn trong cơ thể anh, anh nhìn Muộn Du Bình một cái, đột nhiên một luồng sáng chiếu lên người anh, tiếp đó như thể đi vào một đường hầm xuyên không, bị bao bọc trong đó.

Cơ thể hoàn toàn không thể kiểm soát, vẫn luôn di chuyển trong đó, đột nhiên như thể bị hút đến một nơi nào đó, khắp nơi đều sáng, khiến anh có chút không thích ứng.

Ánh sáng như vậy rất mạnh, khiến trong mắt anh tràn ngập những đường thẳng, từ từ thích ứng với môi trường như vậy, đột nhiên phát hiện nơi này thật sự rất kỳ lạ.

Thần điện.

Tầm nhìn thoáng đãng, vô cùng huy hoàng.

Tất cả các thiết bị gần như đều được đúc bằng vàng, ngay cả chiếc ghế trên cùng cũng là những miếng vàng, cảm giác như vậy thật sự khiến người ta rất bối rối, người ở đây thật sự quá giàu có.

"Tiểu Muộn, đây là đâu?" "Không biết, chưa từng đến." Hắc Kim Cổ Đao nắm chặt trong lòng bàn tay, Muộn Du Bình cũng đang quan sát, anh cũng cảm thấy nơi này tràn đầy sự bối rối vô hạn, cũng khiến người ta cảm thấy đặc biệt kỳ lạ, phải cẩn thận, không thể có bất kỳ sai sót nào, nếu không e là sẽ tan thành tro bụi ở nơi này.

Cảm giác đầu tiên mà thần điện này mang lại cho anh, nơi này

giống như một hoàng cung dưới lòng đất, bị ẩn giấu dưới lòng đất hàng nghìn năm, đột nhiên xuất hiện trước mặt anh, nhất định có ý nghĩa to lớn, nếu không tuyệt đối sẽ không xuất hiện.

Nơi này mang đặc sắc của Hy Lạp cổ đại, những cung điện trùng trùng điệp điệp, khiến người ta cảm thấy đặc biệt mộng ảo, anh từng bước một đi lên phía trên, nhìn xuống toàn bộ nơi này.

Có thể biết được người đứng trên đó sẽ có quá khứ như thế nào, nhất định rất kiêu ngạo, nhìn tất cả thần dân phục tùng mình, chắc hẳn trong lòng rất tự hào.

"Đây nên là một tòa thần điện, cũng có thể là một hoàng cung dưới lòng đất, chỉ là trải qua nghìn năm, nơi này hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt của người khác, nhưng vẫn tồn tại một cách hoàn hảo." "Nên là một tòa thần điện, một tòa thần điện đã biến mất, không ngờ lại được bảo tồn hoàn chỉnh như vậy." Hứa Thành xoa cằm, khẽ gật đầu, anh cũng bị sốc bởi những gì mình nhìn thấy.

Đột nhiên anh đi về phía chiếc ghế trên đó.

Anh đưa tay chạm vào chiếc ghế, trên đó không có bất kỳ tài sản nào, ngược lại là một con chó ba đầu, răng nanh sắc nhọn, miệng há to, vô cùng ngạo mạn, trực tiếp lộ ra những chiếc răng sắc nhọn, vẫn luôn nhìn người trước mặt như thể mang theo cảnh cáo.

Đột nhiên anh buông tay ra, lùi lại một bước, không hiểu sao khoảnh khắc đó như có thứ gì đó xuyên qua lòng anh, cảm giác sợ hãi đó, khiến anh cũng cảm thấy rất kỳ lạ.

Anh cười tự giễu lắc đầu, trời không sợ đất không sợ, không ngờ lại bị thứ này dọa, chỉ là một cung điện bị chôn vùi dưới lòng đất hàng nghìn năm.

"Họ cũng rất kỳ lạ, tôi phát hiện ra họ dường như rất thích thứ

này, gần như ở mọi nơi đều có thể nhìn thấy, chẳng lẽ chó ba đầu là thần hộ mệnh của họ?" "Có thể, dù sao ở mọi nơi tôi đều nhìn thấy, có lẽ không tồn tại bất kỳ thần linh nào, họ tôn sùng nhất chó ba đầu, chỉ có thứ này mới có thể bảo vệ họ." Muộn Du Bình chậm rãi "ừ" một tiếng, đến bên cạnh Hứa Thành, cúi đầu nhìn một con chó ba đầu.

Lông mày bình tĩnh của anh đột nhiên nhíu lại, tay anh từng chút một sờ lên những đường nét trên đó, cả người trở nên ngày càng không thể tin nổi, như thể đã phát hiện ra điều gì đó.

"Sao vậy, có vấn đề gì à?" Muộn Du Bình gật đầu.

"Không đúng, rất không đúng, nhìn con chó ba đầu này rõ ràng không giống với những con tôi đã thấy trước đây." Hứa Thành vươn cổ, cẩn thận nhìn lông mày của mình, càng đi càng chặt, như thể kết thành một cục, anh cũng phát hiện con chó ba đầu này không giống với những con đã thấy trước đây.

Vừa rồi thật sự đã sơ suất, không ngờ lại không phát hiện ra điểm này, thật đáng ghét.

Biểu cảm của hai người trở nên vô cùng nặng nề, từng bước một đi vào bên trong, không ngờ nơi này lại có một thế giới khác, nơi này được bao bọc trùng trùng điệp điệp, đến nơi sâu nhất, không ngờ lại giống hệt như nơi họ đã thấy trước đây.

Bây giờ anh rất chắc chắn đã đi vào ảo cảnh, một tầng ảo cảnh rất cao cấp, khiến anh căn bản không thể nhận ra.

Nếu không phải Muộn Du Bình phát hiện, có thể anh vẫn tự đắc, Hứa Thành vẫn luôn cho rằng đây là một thành phố điện ảnh.

"Đây là trang viên mà tôi đã phát hiện trước đây, nơi Vivia ở, phải nhanh chóng ra ngoài, tôi luôn cảm thấy nơi này vô cùng nguy hiểm, không biết sẽ xảy ra chuyện gì." Phù điêu trên đỉnh đầu và những con

chó ba đầu đầy rẫy, khiến Hứa Thành cũng cảm thấy một sự nguy hiểm, phải nhanh chóng rời khỏi đây, nếu không không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Lúc này những con chó ba đầu trên đỉnh đầu sống lại, hoạt động cơ thể, há miệng gầm lên một tiếng, âm thanh không ngừng vang vọng trong toàn bộ không gian, như thể đang xuyên qua tai anh.

Từng trận từng trận gầm thét, ngày càng cao, vẫn luôn văng vẳng bên tai anh.

Âm thanh này giống như một loại ma âm, vẫn luôn văng vẳng bên tai, khiến trong lòng anh cũng như nảy sinh một sự bối rối, nó sẽ khống chế cảm xúc của anh, có thể kích phát oán khí trong lòng anh ở mức độ lớn nhất.

Máu trong người vẫn luôn cuồn cuộn, khiến anh cảm thấy đau đớn tột cùng, lại như thể muốn xé rách cơ thể anh, cảm giác đó rất rõ ràng, khiến mỗi tế bào đều cảm thấy vô cùng đau đớn.

Hứa Thành bịt tai, cơ thể hoàn toàn co rúm ở góc tường, không thể, tuyệt đối không thể bị loại âm thanh này khống chế.

Anh há miệng gầm lên một tiếng, chỉ thấy con chó ba đầu đó đến gần bên cạnh anh, há miệng, ngạo mạn muốn nuốt chửng anh.

Anh nhếch mép, dùng sức nắm chặt cây đinh ba, cơ thể bay lên, đột nhiên vung cây đinh ba trong tay, lập tức đâm vào ngực một tên.

Một trận máu tươi phun ra, con chó ba đầu lùi lại, nhưng trong mắt nó mang theo một tia hận ý, vung móng vuốt, vẫn chuẩn bị tấn công, chỉ cần tìm được thời cơ, nó sẽ hạ gục Hứa Thành.

Lạnh lùng nhướng mày, trong mắt Hứa Thành mang theo một tia khinh thường, lúc này anh giống như một đấu sĩ đứng ở xa, đồng thời liếc nhìn Muộn Du Bình, đột nhiên rạch lòng bàn tay, một dòng máu

tươi chảy ra, sau đó dẫn tất cả những con chó ba đầu đến đây, cơ thể anh bị những con chó ba đầu này bao vây.

Trong mắt mang theo một tia cười, xem ra chúng đã mắc bẫy, máu tươi của anh thật sự rất lợi hại, không ngờ lại thu hút được toàn bộ chúng, bây giờ là chiến trường của anh.

Thân ảnh anh vô cùng phiêu dật, tay cầm cây đinh ba vẫn luôn xoay tròn, lấy mũi chân làm đỉnh, cơ thể không ngừng xoay tròn trên không, cầm cây đinh ba đồng thời đâm về phía những con chó ba đầu.

Chọn đúng thời cơ, tấn công vào điểm yếu nhất, chỉ trong chốc lát đã đánh ngã những tên này xuống đất, đồng thời cầm cây đinh ba dùng sức đâm lên trời.

"Bùm." Chỉ nghe thấy một tiếng động lớn, mặt phẳng vỡ tan, như thể một tấm kính biến thành nhiều mảnh vỡ.

Cung điện trước mặt biến mất, đột nhiên anh nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Ngô Tà, Hứa Thành thầm thở phào một hơi, bình tĩnh đứng trên mặt đất, vừa rồi thật sự quá tà ma, nếu không phải trong lúc nguy cấp nảy ra sáng kiến, có thể vẫn bị mắc kẹt trong đó.

Ngô Tà nhanh chóng chạy đến, lo lắng nhìn Hứa Thành, thấy trên người anh không có vết thương nào, nhưng giữa hai lông mày lại có một tia tức giận.

"Vừa rồi các cậu đi đâu vậy?

Tôi vẫn luôn ở đây thật sự rất lo lắng, chỉ trong chốc lát đã bị một loại ánh sáng bao vây đưa đi, tôi cũng cảm thấy rất kỳ lạ, vẫn không dám rời đi." Vivia đứng một bên vẫn luôn vểnh tai lắng nghe, không có bất kỳ biểu hiện nào, ngược lại rất bình tĩnh, khẽ nhếch mép, thậm chí khóe mắt cũng có một tia cười.

Quản gia liếc nhìn tiểu thư của mình, đồng thời không động thanh

sắc chờ đợi mệnh lệnh của cô ta, nếu Vivia không ra lệnh, e là lúc này ông ta cũng sẽ không có bất kỳ thay đổi nào, cũng không dám hành động lỗ mãng.

"Tiểu thư, người thấy chuyện này, có thể sẽ..." "Không vội." Quản gia gật đầu, lặng lẽ lui sang một bên, nếu tiểu thư không vội, vậy ông ta cũng không có gì phải vội, xem ra trong lòng cô ta đã có tính toán.

Bàn Tử đảo mắt một vòng, vội vàng đi đến, liên tục lục lọi trên người Hứa Thành, nhưng không tìm thấy gì, lại chuyển mục tiêu sang Muộn Du Bình.

Chương 401

Hai tên này luôn không rủ anh đi cùng, chắc chắn đã tìm được bảo bối, thần thần bí bí không ngờ lại không coi anh ra gì, anh rất tức giận.

Nhưng kết cục khiến anh thất vọng, không tìm thấy bảo bối nào, ngay cả một sợi tóc cũng không tìm thấy, anh ngơ ngác đứng một bên, thở dài.

“Hai người rốt cuộc là sao vậy?

Tôi luôn cảm thấy hai người luôn đề phòng tôi, rõ ràng đã tìm được bảo bối, lại không chia cho Bàn gia một phần, thật không biết điều.” “Bàn Tử, tôi không tìm thấy gì cả, còn gặp nguy hiểm, suýt chút nữa đã chết.” “Hù ai đấy, đừng tưởng Bàn gia đây béo là dễ bắt nạt, tôi nói cho cậu biết, tôi không tin một chút nào.” Vương Bàn Tử khẳng định hai tên này đang nói dối, rõ ràng đi tìm bảo bối, lại không nói cho anh biết.

Ngô Tà lườm Vương Bàn Tử, tên này thật sự đang kiếm chuyện, mỗi ngày trong lòng anh ta ngoài bảo bối ra thì không còn gì khác, nhìn lòng bàn tay Hứa Thành bị rách, cậu biết chắc chắn đã gặp nguy hiểm, nếu không sẽ không dùng máu quý giá của mình.

“Rốt cuộc là chuyện gì?” Muộn Du Bình chỉ nói một cách bình thản, liếc nhìn một cái rồi tiếp tục đi về phía trước, bước chân anh chưa bao giờ dừng lại, nhưng rõ ràng đã cảnh giác hơn nhiều, bước chân chậm lại, luôn quan sát phía trước.

Hứa Thành khó khăn vung cánh tay, để mọi người đi theo sau Muộn Du Bình, bỏ Ngô Tà lại một bên.

Con đường mộ trở nên rất hẹp, chỉ có thể chứa một người đi qua,

cơ thể mọi người cọ xát vào vách đá, cảm thấy nơi này vô cùng ẩm ướt.

Hứa Thành lập tức kéo Ngô Tà đuổi theo, để lại Vương Bàn Tử một mình ở lại, không ngừng lẩm bẩm.

Lúc Vương Bàn Tử quay người lại, không có ai, anh tức giận vỗ đùi, lập tức đuổi theo đám người phía trước, thật sự quá không tử tế, không ngờ lại bỏ anh lại một nơi xa lạ.

Anh lẩm bẩm không ngừng, "Quá không nghĩa khí, không ngờ lại bỏ Bàn gia tôi một mình, lỡ như thật sự xảy ra chuyện gì, các người không cảm thấy áy náy sao?" "Bàn Tử dù sao cũng da dày thịt béo, cho dù có chuyện gì xảy ra cũng không cần để ý, một mình anh cũng có thể đối phó được." "Thiên Chân, cậu thật sự học hư rồi, trước đây cậu rất lương thiện, từ khi theo bọn họ, cả người đều thay đổi." "Điên à, tôi vẫn là tôi, cậu không biết sao?" Muộn Du Bình đột nhiên dừng bước, vẻ mặt trở nên vô cùng nghiêm túc.

Vivia cũng nhanh chóng dừng bước, ánh mắt chăm chú nhìn bóng lưng của người thanh niên này, không biết tại sao cô lại vô cùng tin tưởng anh, tuy anh không nói, nhưng cô biết anh rất có năng lực.

Hứa Thành cũng dừng lại tại chỗ, lúc này đầu Ngô Tà đập vào lưng anh.

"Chuyện gì vậy?" Phía trước không thể đi tiếp, Muộn Du Bình đột nhiên đi đến trước một bức tượng thần, đứng ở đó, vô cùng thần thánh.

Hai tay tự nhiên buông thõng hai bên, Muộn Du Bình vẫn luôn nheo mắt nhìn bức tượng thần, mắt anh và mắt bức tượng đối diện nhau.

Vivia trở nên vô cùng kích động, không ngờ lại là Gaia, sao lại

xuất hiện ở nơi này.

Nụ cười quỷ dị trên khóe miệng đã tiết lộ tâm sự của cô ta, xem ra cô ta rất hiểu bức tượng thần này.

Một bức tượng thần vẫn luôn tồn tại trên mảnh đất Hy Lạp, được coi là vị thần trong lòng mọi người, đại diện cho sự trong sạch và quang minh, không ngờ lại ở một góc tối tăm, ở trong một ngôi mộ dưới lòng đất.

Ngô Tà đi về phía trước cầm kính lúp quan sát, luôn cảm thấy rất kỳ lạ, ở một góc tối tăm như vậy không thể tồn tại một bức tượng thần như vậy, chẳng lẽ chủ nhân ngôi mộ luôn muốn giữ yên tĩnh, nên mới xây một bức tượng ở đây.

Thật khó hiểu, chẳng lẽ lúc sống đã làm chuyện gì, khiến cuộc đời ông ta không còn trong sạch, nên sau khi chết mới muốn nơi yên nghỉ trở nên vô cùng yên tĩnh.

"Tượng thần Gaia xuất hiện ở nơi này thật sự vắt óc cũng không hiểu được, luôn cảm thấy rất kỳ lạ." "Người phụ nữ này không phải gu của tôi, tôi thấy chúng ta tiếp tục đi về phía trước đi." "Bàn Tử đừng nói bậy, đây là một bức tượng thần được tôn sùng, đại diện cho sự trong sạch và quang minh, trong lòng họ, đây là thần, không thể xúc phạm như vậy." "Hừ, thần của người Hy Lạp, lại không phải thần của tôi, tôi chỉ tôn sùng tiền của tôi thôi." "Tục tĩu, trong lòng anh chỉ có những thứ đó." Bàn Tử chẳng thèm để ý, lườm Ngô Tà một cái thật sắc.

Trên đời này nếu không có tiền thì e rằng chỉ có nước húp gió tây bắc thôi.

Gã trước giờ không tin vào những thứ hư vô mờ mịt, cũng chẳng tin thần thoại, chỉ có tiền mới có thể chỉ lối dẫn đường, mang lại cuộc sống tốt đẹp hơn.

Mấy thứ kia đi chết hết đi, gã chẳng thèm để trong lòng.

“Thiên Chân, tôi không tin đâu.

Nếu không có thứ này thì có cho cậu thêm được cái áo mặc không?

Tôi quen lắm, rõ ràng là rất quen thuộc.” Vivia nghe họ thảo luận nãy giờ thì cảm thấy vô cùng buồn cười, lập tức đi về phía trước, tìm một pho tượng thần, không chơi với họ nữa.

Phía trước có rất nhiều thứ đang chờ cô ta khai quật.

Cô ta và người quản gia liếc nhìn nhau, ngay lập tức hạ lệnh, nhanh chóng men theo một con đường trong mộ mà đi tới.

Bước chân của họ cực nhanh, gần như không hề dừng lại, cứ thế biến mất trước mắt mọi người.

Hứa Thành đột nhiên nhíu mày, lập tức đuổi theo Vivia.

Không thể để một người phụ nữ đi một mình, nếu không có thể sẽ gặp phải nguy hiểm chưa từng có.

Anh thấy mình đã bị lừa.

Một người phụ nữ rõ ràng rất hiểu nơi này, lại giả vờ như chưa từng vào đây.

Trong lúc mọi người không biết gì, cô ta không biết đã khám phá bao nhiêu lần, chỉ là vẫn chưa tìm được pho tượng thần kia.

Đằng sau pho tượng chắc chắn ẩn giấu một bí mật to lớn, có thể che đậy một sự thật nào đó, nên bây giờ chỉ có bắt được Vivia mới biết bên trong rốt cuộc ẩn giấu điều gì.

Trên vách tường khắc câu chuyện về Gaia, thậm chí chủ nhân ngôi mộ còn tự ví mình với Gaia, cảm thấy mình vô cùng trong sạch, có thể phổ độ chúng sinh.

Bàn Tử xắn tay áo, tức giận nhìn chằm chằm người phụ nữ kia.

Dám chạy thoát ngay dưới mí mắt gã, đúng là giỏi thật, lại dám không coi gã ra gì.

"Con mụ kia, đừng chạy." Muộn Du Bình nhanh chóng xuyên qua đường hầm, tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, mắt nhìn mảnh vạt áo phía trước.

"Con mụ thối tha này lại dám chạy lúc Bàn gia không chú ý, để Bàn gia ta bắt được nhất định sẽ lột da ngươi ra!

Dám chơi trò mờ ám với bọn ta, vậy thì phải để ngươi trả một cái giá đắt." "Ngậm cái miệng của anh lại, nếu anh không om sòm ở đó thì sao xảy ra chuyện như vậy được." "Lại liên quan gì đến Bàn gia ta?

Tên nhà cậu đừng có công kích cá nhân, ta có bảo cô ta chạy đâu!

Cứ yên tâm đi, ta nhất định sẽ bắt cô ta về." Ngô Tà cười lắc đầu, tên này đến bản thân còn không bảo vệ nổi, lại đòi bắt người phụ nữ kia về, đúng là chuyện cười lớn nhất thiên hạ.

Phía trước xuất hiện hai cửa động.

Chương 402

Vivia dừng bước, khẽ gật đầu với quản gia, chọn một trong hai rồi lập tức chui vào.

Người quản gia liếc nhìn phía sau, lấy một thứ gì đó từ trong người ra, ném ngay vào giữa đường hầm rồi nhanh chóng chọn cửa động còn lại.

Con đường trở nên vô cùng mờ mịt, đó là một quả bom khói.

Hứa Thành chạy lên phía trước, dùng tay xua làn khói nhưng không chắc họ đã vào đường hầm nào.

Nhìn hai cửa động trước mặt, Hứa Thành có chút lo lắng, anh liếc nhìn Muộn Du Bình, nhưng người này lại lắc đầu, xem ra cũng không biết người phụ nữ kia đã trốn vào hang nào.

Muộn Du Bình giơ ngón tay, chỉ vào một đường hầm.

"Đi đường này." Cả nhóm nhanh chóng chui vào một trong hai đường hầm.

Bên trong rất rộng rãi, không khí trở nên thông thoáng hơn nhiều.

Thiên Vũ Vũ Trảm liên tục lóe sáng, mang theo một sức mạnh chưa từng có, nhắc nhở Hứa Thành tiếp tục tiến về phía trước.

Anh chưa bao giờ có cảm giác này, hành động đột ngột như vậy khiến Hứa Thành cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Hứa Thành dựa vào cảm giác đi một mạch đến vách đá phía trước.

"Mau nhìn những bức họa trên kia kìa, còn mới quá, giống như vừa mới vẽ lên vậy.

Nét vẽ trên đó vô cùng rõ ràng, ngay cả màu sắc cũng rất tươi

sáng.

Đây là cuộc sống của chủ nhân ngôi mộ ư?

Chủ nhân ngôi mộ này lại cũng là một ma cà rồng, mỗi ngày đều dựa vào máu tươi để nuôi dưỡng.

Trong cung điện này, ông ta nuôi rất nhiều phụ nữ trẻ, cho rằng máu của họ có thể khiến mình giống như người bình thường.

Nhưng cuối cùng sinh mệnh của ông ta cũng đi đến hồi kết, trở nên ngày càng suy yếu, và không thoát khỏi số mệnh, nên mới bị chôn ở đây.

Ông ta cho rằng dòng máu của mình không trong sạch, nên mới đặt ở đây một pho tượng Gaia, để cuộc sống của mình trở nên thanh khiết lạ thường, giống như một tờ giấy trắng vậy." "Cậu nói không sai, đồng thời ông ta cho rằng mình sẽ biến thành Gaia." "Đúng vậy, ông ta cho rằng mình sẽ hóa thân thành Gaia, sau đó quay lại thế giới này, tiếp tục hành trình của mình." Hứa Thành nhìn bức bích họa trước mặt, dã tâm của kẻ này lớn chưa từng thấy, khiến anh cảm thấy vô cùng nực cười.

Hắn cho rằng đây là luân hồi, chỉ cần gieo xuống một hạt giống thì sẽ từ từ trưởng thành, cuối cùng quay lại thế giới này.

Con đường này rất dài, dường như không có điểm cuối.

Cứ đi mãi, toàn bộ đều là tường thuật về cuộc sống trước đây của chủ nhân ngôi mộ, tái hiện một cách hoàn hảo trước mắt mọi người, để họ hiểu mọi thứ về ông ta.

Gia tộc ma cà rồng không phải lúc nào cũng là một tồn tại có ích.

Trong một thời kỳ xa xưa, họ rất hạnh phúc và hùng mạnh, đã từng có một nửa dân số gần như toàn bộ là ma cà rồng, khoảnh khắc đó dường như có thể chinh phục cả Hy Lạp cổ đại.

Nhưng cả gia tộc ma cà rồng lại bị số phận nguyền rủa, hễ sống đến 30 tuổi là sẽ kết thúc.

Sự sắp đặt của vận mệnh khiến lòng họ vô cùng phẫn nộ, luôn muốn chấm dứt sự sắp đặt đó, nên đã không ngừng nỗ lực.

Trên bức bích họa đột nhiên xuất hiện một sự tồn tại mờ ảo, một viên thuốc to bằng ngón tay cái, được khắc trên vách tường.

Bên trong nó lại có sinh mệnh đang đập thình thịch, chỉ cần nuốt viên thuốc này vào bụng là có thể trường sinh bất tử.

Hứa Thành thực sự rất kỳ lạ, tại sao nó không bị nuốt vào bụng mà lại xuất hiện ở đây, chẳng lẽ ông ta đã từ bỏ, không muốn trường sinh bất tử sao?

Anh khẽ nhíu mày, đưa tay chạm vào viên thuốc, thứ bên trong vẫn đang nảy lên, quả thực là vật sống có sinh mệnh, trải qua ngàn trăm năm mà vẫn không ngừng đập.

Lẽ nào đây là thứ mà Vivia đang tìm kiếm, chỉ cần tìm được nó là có thể trường sinh bất tử.

Vương Bàn Tử nhìn thấy viên thuốc kia thì vô cùng hứng thú, lập tức chạy lên cầm con dao trong tay, dùng sức đâm về phía nó.

Khi Hứa Thành hét lên bảo gã dừng lại thì mọi thứ đã quá muộn.

Anh lùi lại một bước, nhìn viên thuốc kia phình to vô hạn, rồi từ bên trong lại lao ra một con bọ cạp khổng lồ.

Mọi người đều sững sờ, trân trối nhìn cảnh tượng trước mắt, không thể tin nổi mà siết chặt nắm đấm.

Con bọ cạp duỗi thẳng eo lưng, thích nghi với môi trường xung quanh, tỏ ra vô cùng lười biếng, từ từ duỗi đôi càng lớn ra, cuối cùng lao ra khỏi vách đá, đứng trên mặt đất, dường như chặn kín cả hang

động.

Nó ngạo mạn ngẩng đầu, nhìn những người trước mặt, đôi mắt híp lại, vung vẩy đôi càng lớn, từng bước một lao về phía mọi người.

Vương Bàn Tử vội vàng quay người chạy sang một bên, nấp sau lưng Muộn Du Bình.

Gã không ngờ bên trong lại xuất hiện một con bọ cạp lớn như vậy, từ trước đến nay chưa từng thấy.

Nhìn cái đuôi nó đen kịt là biết có kịch độc.

"Mẹ kiếp, dưới gầm trời này lại có con bọ cạp lớn như vậy, thứ này rốt cuộc chui ra từ đâu?" "Đều tại anh!

Đã bảo rồi, đồ ở đây không được đụng lung tung!

Anh lại gọi nó ra, không muốn sống nữa à?" "Tôi cũng đâu biết bên trong lại giấu thứ này.

Vừa rồi viên thuốc chỉ to bằng đó, đột nhiên lại chui ra một con bọ cạp, cái đầu ngu ngốc này cũng không biết rốt cuộc là thứ quỷ gì." Con bọ cạp khổng lồ bước những bước chân nặng nề, sau đó tấn công về phía Hứa Thành.

Lớp vỏ ngoài của nó vô cùng cứng rắn, nó di chuyển nhanh như bay, leo tường thoăn thoắt, gần như có thể hòa làm một với nơi này.

Khi di chuyển, nó phát ra âm thanh như máy móc, giống như cơ thể đang được tái tổ hợp, tiếng "cà rà cà rà" liên tục ma sát trên vách đá, nó há miệng phun ra một luồng khí độc.

Chương 403

“Bịt miệng lại!

Con này có kịch độc, khí tức của nó cũng có thể khiến chúng ta trúng độc, nên tuyệt đối đừng tiếp xúc nhiều với nó, cũng đừng hít thở không khí mà nó thở ra.” “Cậu không đùa đấy chứ?

Nơi này vốn đã nhỏ, không khí vốn đã loãng, lượng oxy tôi có thể hít thở chỉ có chút xíu, bây giờ lại bắt tôi bịt miệng, chẳng phải là ép tôi chết sao?” Vương Bàn Tử không ngừng than vãn.

Nếu không hít thở không khí thì chắc chắn sẽ chết ở đây.

Ánh mắt Muộn Du Bình sắc như dao, chăm chú nhìn con bọ cạp trước mặt.

Trong mắt anh là những gợn sóng bình tĩnh, rồi anh từng bước tiến lại gần, rút Hắc Kim Cổ Đao ra.

Đột nhiên anh ngoắc ngoắc ngón tay với con bọ cạp, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh, không hề có chút thay đổi nào, cho dù là một con bọ cạp khổng lồ cũng không thể gây ra gợn sóng cảm xúc nào cho anh.

“Muộn Du Bình đi tìm cái chết đấy à?

Con bọ cạp này chỉ cần một càng là có thể nghiền nát anh ta.

Nhìn kích thước của nó là biết rồi, tên này lại dám xông lên.” “Trong cơ thể nó chứa kịch độc, nếu máu chảy ra quá nhiều, lan tỏa trong không khí bị chúng ta hít phải thì cũng sẽ bị trúng độc.

Mau rời khỏi đây, nếu không chúng ta sẽ không bao giờ rời khỏi nơi này được, có thể sẽ phải chôn cùng với chủ nhân ngôi mộ này mất.” Vương Bàn Tử vội vàng bịt miệng, lúc này mới cảm thấy đặc biệt kinh hoàng.

Gã luôn cảm thấy việc mình làm thực sự quá ngu ngốc.

Vừa rồi máu nó sắp chảy đến chân gã mà gã còn không chạy đi.

Đúng lúc này, một bóng người đột nhiên vụt qua, suýt nữa đâm sầm vào Vương Bàn Tử.

Vivia chạy như bay đến, quỳ trên mặt đất, điên cuồng hút máu trên mặt đất.

Cả người cô ta như phát điên, hoàn toàn không còn chút lý trí nào, thật không biết trong đầu cô ta rốt cuộc đang nghĩ gì, chỉ say mê với thứ máu tươi này.

Hứa Thành khó chịu nhíu mày, trong mắt ánh lên vẻ ghê tởm.

Người phụ nữ này điên rồi sao?

Lại đi hút thứ máu độc này.

Đôi mắt Vivia phát ra ánh sáng đỏ rực, lúc này cả người cô ta trở nên vô cùng điên cuồng, nằm rạp trên đất, điên cuồng hút thứ máu kia, đôi răng nhọn hoắt lộ ra.

"Mẹ kiếp, đúng là ma cà rồng thật." "Vô dụng, vô dụng, tại sao lại vô dụng chứ!" Vivia ngừng hành động, quỳ trên mặt đất, điên cuồng gào thét.

Mọi thứ hoàn toàn khác với những gì cô ta tưởng tượng, tại sao lại vô dụng chứ?

Cả người cô ta ngây dại, không biết rốt cuộc mình đang làm gì, hai tay buông thõng hai bên, ngay cả tóc cũng trở nên rối tung.

Cô ta quay người, ánh mắt chăm chú nhìn Hứa Thành, từng bước tiến lại gần anh.

Có lẽ là do anh giở trò, nên nó mới vô dụng, chắc chắn là anh đã cản trở bước chân của cô ta.

“Có phải không?

Anh đã cản đường tôi, nếu không phải anh thì chắc chắn sẽ không như thế này.” Muộn Du Bình lập tức bước lên phía trước, dùng Hắc Kim Cổ Đao dí vào ngực người phụ nữ.

Vẻ mặt anh vô cùng lạnh lùng, không xen lẫn bất kỳ cảm xúc nào.

Người phụ nữ này rất kỳ lạ, toàn thân đều mang theo rất nhiều bí ẩn.

Cô ta vừa tiếp xúc với thứ máu độc kia, tuyệt đối không thể tiếp cận Hứa Thành, nếu không tất cả mọi người chắc chắn sẽ trúng độc.

“Đứng lại, không được tiến thêm một bước, nếu không đừng trách tôi không khách khí.” “Nói cho tôi biết tại sao?

Rõ ràng trong sách cổ tôi đọc được, một khi tìm thấy viên thuốc này là có thể có được kết cục như người bình thường, nhưng tại sao những thứ này đối với tôi lại hoàn toàn vô dụng?” “Ma cà rồng vốn là ma cà rồng, dù thế nào cũng không thể biến thành người bình thường.

Tôi thấy cô điên rồi đấy.” Vương Bàn Tử ở phía sau bồi thêm một dao, thò đầu ra, cười cợt nhìn người phụ nữ trước mặt.

Ngay cả gã cũng hiểu đạo lý này, người phụ nữ này đúng là si mê đến mức lú lẫn.

Ma cà rồng và con người vốn có sự khác biệt, mãi mãi không thể nhìn thấy ánh sáng, luôn phải dựa vào máu để bổ sung cho cơ thể, một khi không có máu thì mọi thứ đều trở thành con số không.

Người phụ nữ này lại ảo tưởng trở thành người bình thường, sao có thể chứ, chẳng phải đang nằm mơ giữa ban ngày sao.

Ánh mắt Vivia đột nhiên dán chặt vào người Vương Bàn Tử, trong mắt cô ta phát ra thứ ánh sáng đỏ quỷ dị, lúc này vô cùng sắc

bén, dường như có thể xé xác Vương Bàn Tử thành từng mảnh.

Cô ta đã chờ đợi, đã tìm kiếm phương pháp này, nhưng chưa bao giờ thành công.

Giờ phút này, hy vọng giống như bong bóng vỡ tan trước mắt cô ta.

Vậy thì vào ngôi mộ cổ này để tìm cái gì chứ?

“Ngậm miệng lại cho ta!

Tin ta hút cạn máu của ngươi bây giờ không?” “Được thôi, được thôi, có bản lĩnh thì hút cạn máu của ta đi, ta lại muốn xem xem cậu ấy có đồng ý không.” Vương Bàn Tử đắc ý lắc mông, biết rằng cô ta sẽ không làm như vậy, chỉ là đang đùa thôi.

Vivia thực sự tức giận đến cực điểm, cả người trở nên vô cùng âm trầm.

Chỉ thấy mạch máu trên mặt cô ta nổi lên dưới da, có thể lờ mờ nhìn thấy nhịp đập trong tim.

Những phần nổi lên màu tím sẫm khiến người ta cảm thấy vô cùng quỷ dị.

Chương 404

Biết người phụ nữ này đã trở nên đặc biệt điên cuồng, Hứa Thành vội vàng cầm Thiên Vũ Vũ Trảm, chém về phía cô ta.

"Đừng hành động thiếu suy nghĩ, dù có giết tôi cũng vô ích.

Đã đến đây rồi, nếu không đi tiếp thì làm sao biết được kết quả?" "Ý của anh là gì?

Chẳng lẽ có cách khác sao?

Tôi biết anh chắc chắn biết rất nhiều, nếu không người kia cũng sẽ không nói cho tôi biết sự tồn tại của anh.

Tôi đã tốn bao công sức mới dụ được anh đến đây, lẽ nào anh không thể mang lại cho tôi một bất ngờ sao?" Vivia lập tức tỉnh táo lại, mình quá ngu ngốc, mới bị tên này kích động.

Mọi thứ chắc chắn đều có thể thực hiện được, tuyệt đối sẽ không xảy ra bất kỳ sai sót nào.

Cô ta tin rằng chỉ cần có cơ hội là có thể trở thành người bình thường.

Lúc này, đôi mắt cô ta sáng như sao trời.

Hứa Thành rất tò mò người trong miệng Vivia rốt cuộc là ai, tại sao lại biết mọi thứ, và từng bước tính kế như vậy.

Dường như người này luôn tồn tại, giống như có một đôi mắt phía sau lưng, luôn nhìn chằm chằm vào anh.

Bất kể thế nào cũng phải đào ra kẻ này, nếu không cả người đều cảm thấy đặc biệt khó chịu.

Anh định ép hỏi, nhưng Vivia đã lao về phía Bàn Tử.

Cô ta đã bị Bàn Tử chọc giận, gần như mọi tế bào trong cơ thể đều đang bùng cháy.

Vương Bàn Tử chống nạnh nhìn con ma cà rồng trước mặt, lòng càng thêm phẫn nộ.

Tên này lại dám ngông cuồng như vậy, muốn nuốt chửng gã.

Gã lập tức rút một khẩu súng từ trong ba lô ra, nắm chặt trong lòng bàn tay.

Gã cho rằng có súng là có bùa hộ mệnh, mặc kệ là thứ gì, hễ gặp phải loại súng này, vẫn sẽ bị bắn cho một lỗ thủng.

Lúc này Vương Bàn Tử vô cùng đắc ý, bắn một phát về phía con ma cà rồng trước mặt.

Vivia tuy là ma cà rồng, nhưng xuất thân từ gia đình hoàng tộc, đối với loại vũ khí này, trong lòng cô ta vô cùng hiểu rõ.

Vương Bàn Tử muốn dùng một khẩu súng lục để tiêu diệt cô ta, e rằng đã quá xem thường rồi.

Cơ thể cô ta lăn lộn như không có xương, lập tức né được viên đạn, ung dung lăn lộn trong không gian, gần như đi vào nơi không người.

Cơ thể vô cùng mềm dẻo, khi hòa vào bóng tối thì gần như biến mất không thấy.

Đúng lúc này, cô ta tấn công từ phía sau Vương Bàn Tử, để lộ hàm răng nhọn hoắt.

Nhìn cái cổ trắng ởn của Vương Bàn Tử, khóe miệng cô ta nở một nụ cười, đồng thời lè lưỡi, liếm môi, vô cùng phấn khích.

Vương Bàn Tử cầm khẩu súng lục trong tay vẫn đang tìm kiếm, không biết nguy hiểm đang đến gần.

Ma cà rồng thích tấn công nhất chính là cổ, chỉ cần cắn một lỗ là có thể hút máu tươi, lúc đó gen trong cơ thể sẽ thay đổi, Vương Bàn Tử cũng sẽ biến thành một ma cà rồng.

Hứa Thành vẫn luôn quan sát bóng lưng của cô ta, ánh mắt lạnh lùng lạ thường quét qua mọi ngóc ngách, nhìn rõ từng góc.

Dòng máu Phượng Hoàng trong cơ thể anh vẫn đang cuồng nhiệt chảy.

Chỉ có bắt được Vivia mới có thể làm rõ mọi chuyện đằng sau, anh muốn biết người đàn ông đó rốt cuộc là ai, tại sao lại vươn tay dài như vậy.

Vivia lập tức tấn công Vương Bàn Tử, Ngô Tà kinh hãi hét lên một tiếng.

"Bàn Tử cẩn thận!" Cậu nhanh như bay lao tới, mũi chân lập tức bật lên không, vội vàng đẩy Vương Bàn Tử ngã xuống đất.

May mà Ngô Tà ra tay kịp thời, nếu không gã này đã thành vong hồn dưới miệng Vivia.

"Cẩn thận một chút, suýt nữa thì biến thành ma cà rồng rồi, anh đã chọc giận cô ta hoàn toàn, bây giờ cô ta sẽ không tha cho anh đâu." Vương Bàn Tử rất tức giận, bắn loạn xạ mấy phát vào chỗ tối.

Tên này lại dám tấn công lén từ phía sau, may mà Ngô Tà kịp thời, nếu không thật sự đã biến thành ma cà rồng.

Cái cảnh sống trong bóng tối không thấy ánh mặt trời, lòng gã vô cùng phẫn nộ, nếu không giết chết tên này, khó tiêu mối hận trong lòng.

"Ra đây cho ta!

Con mụ thối tha, có bản lĩnh thì đừng trốn nữa!" Muộn Du Bình

vẫn luôn quan sát vẻ mặt của cô ta, vô cùng bình thản, dường như là một người ngoài cuộc, không hề quan tâm đến mọi thứ ở đây.

Ánh sáng ở đây lúc tối lúc sáng, dường như đã hòa làm một với hang động, nơi này thật sự rất kỳ lạ.

Híp mắt lại, Muộn Du Bình quan sát từng góc cạnh, cảm thấy nơi này dường như đã lợi dụng một loại quang học tiên tiến nào đó, nên mới khiến cả hang động có cảm giác lúc sáng lúc tối.

Rốt cuộc là để làm gì?

Người thiết kế đã thay đổi hình thái của hang động khi thiết kế, nên mới dễ dàng để con ma cà rồng kia ẩn nấp.

Không hổ là đồng tộc, nên đối với tộc nhân của mình vô cùng chiếu cố, dường như đã dự liệu nơi này sẽ có một trận ác chiến, nên mới cung cấp một nơi an toàn.

"Anh có thấy hang động này rất kỳ lạ không?

Ánh sáng ở đây dường như thay đổi không ngừng, chẳng lẽ thời gian đã ảnh hưởng đến mọi thứ ở đây, nên mới khiến tôi cảm thấy cửa hang này lúc sáng lúc tối." Hứa Thành cũng đã nhận ra, nhưng không quan sát sâu.

Chương 405

Lúc này được Muộn Du Bình nhắc nhở, mới cảm thấy nơi này có gì đó không ổn.

Anh dừng bước, cẩn thận quan sát.

Có lẽ nơi này sẽ dựa vào sự thay đổi của thời gian mà sinh ra một số thay đổi về ánh sáng, nhưng dường như lại có những cơ quan ẩn bí di chuyển theo đó hình thành nên tình huống này.

Rốt cuộc là chuyện gì thì không biết, nhưng bây giờ chỉ có thể dùng hết sức bắt người phụ nữ kia, chỉ cần nắm rõ nhất cử nhất động của cô ta là có thể có được thông tin.

"Đừng động đậy, tôi muốn xem người phụ nữ kia trốn ở đâu.

Lúc này cô ta cần máu tươi để trấn áp những nhân tố bạo động trong cơ thể, nên nhất định sẽ tấn công chúng ta." "Xem tôi có đánh chết cô không." Vương Bàn Tử xắn tay áo, trong mắt tỏa ra một ngọn lửa giận dữ.

Gã chưa bao giờ bị người ta bắt nạt như vậy, hôm nay nếu không đánh chết người phụ nữ kia thì coi như uổng công lăn lộn trong giới.

Hứa Thành nhìn gã ngông cuồng như vậy, cười lắc đầu.

Vừa rồi còn tưởng người ta có tiền muốn làm con rể ở rể, nhưng bây giờ đã sớm vứt ý nghĩ đó ra sau đầu.

Không nhìn rõ sự thật cũng tốt, người phụ nữ kia căn bản không thể nào để ý đến gã, với cái bộ dạng đó, cho không người ta e rằng cũng không thèm.

Vương Bàn Tử lòng dạ hẹp hòi, lại rất ham ăn, có một núi vàng cũng sẽ bị gã ăn sạch.

Trên vách tường vẫn có người di chuyển, tuy bước chân rất nhẹ, nhưng Hứa Thành vẫn có thể nghe thấy.

Anh và Muộn Du Bình liếc nhìn nhau, hai người giả vờ như không phát hiện ra, chờ đợi Vivia ra tay.

Ngô Tà bật cười một tiếng, vô cùng cẩn thận, có lẽ người ta đã sớm chạy rồi.

"Tôi thấy chúng ta làm quá lên rồi, người kia đã sớm rời khỏi đây rồi." "Đi rồi à?

Bàn gia ta còn chưa đánh chết cô ta, tên đó đã đi rồi." Vương Bàn Tử trong lòng rất không phục, vẫn đang âm thầm quan sát.

Đột nhiên có thứ gì đó nhỏ giọt trên cổ gã, lành lạnh, gã vội vàng ngẩng đầu lên, khuôn mặt của người phụ nữ kia đã ở ngay trước mặt gã.

Cô ta há miệng, hàm răng nhọn hoắt lập tức hiện ra trước mặt Vương Bàn Tử.

Vivia nhếch mép với Vương Bàn Tử, lập tức đè gã xuống đất, dùng sức cắn vào cổ gã.

Ngay khi cô ta tưởng rằng sắp hút được máu tươi ngon… "Phụt!" Thiên Vũ Vũ Trảm đâm vào ngực cô ta, máu tươi từ ngực cô ta nhỏ giọt xuống.

Cơn đau khiến Vivia trở nên vô cùng tỉnh táo, lập tức bay khỏi người Vương Bàn Tử, dùng sức rút thanh kiếm trên ngực ra, lườm Hứa Thành một cái thật sắc rồi lập tức rời đi.

Vương Bàn Tử vẫn còn sợ hãi, cảm giác tim mình đập thình thịch, suýt nữa nhảy ra khỏi lồng ngực.

Ngô Tà nhanh chóng chạy đến, cảnh tượng vừa rồi thật sự rất

kinh hiểm, chỉ một chút nữa thôi là Vương Bàn Tử đã trở thành thức ăn trong miệng kẻ kia.

“Bàn Tử anh không sao chứ?

Suýt nữa dọa chết tôi rồi.” “Là ai?

Mau ra đây cho ta!

Dám chơi trò tấn công lén, xem ta có lột da ngươi không.” Đến lúc này mà Bàn Tử vẫn còn khoác lác, thật không biết trong lòng gã nghĩ gì.

Hứa Thành thật sự không còn hy vọng gì ở gã nữa.

Khi anh quay người, máu tươi đã nhỏ giọt trên mặt đất.

Vivia đã sớm không còn tung tích, anh men theo vết máu mà đi về phía trước.

Chỉ cần men theo máu tươi là có thể tìm được Vivia, dù cô ta trốn ở đâu, vẫn không thể thoát được.

Vương Bàn Tử vẫn còn ở đó khoác lác, đòi băm Vivia thành vạn mảnh, trong lòng gã thực sự tràn đầy hận ý.

“Con ma cà rồng chết tiệt, dọa chết Bàn gia rồi, suýt nữa cái cổ trắng nõn của ta đã bị cắn một miếng.” “Được rồi Bàn Tử, đừng om sòm nữa.

Nếu không phải vừa rồi anh khoác lác, e rằng cũng sẽ không bị cô ta để ý.

Vì anh đã chọc giận cô ta hoàn toàn, nên cô ta mới muốn cắn anh một miếng.” “Thiên Chân, cậu có thể nói chuyện bênh tôi một chút được không?

Bàn gia ta vô tội mà.” “Cái miệng của hai người thực sự quá tiện, lần nào cũng có thể chọc giận người khác, khiến người ta không thể

ứng phó nổi.” Bàn Tử đảo mắt một cái.

Cả đám này đúng là có dị tính không có nhân tính, rõ ràng gã không có vấn đề gì, nhưng bị nói một hồi, lại có vẻ như gã thật sự đã làm sai.

Trong lòng gã thầm lẩm bẩm, vẫn rất không phục, đều tại con ma cà rồng kia không biết dùng thủ đoạn gì đã mê hoặc bọn họ.

Nếu để gã bắt được con ma cà rồng đó, nhất định sẽ băm thành vạn mảnh, bất kể thế nào cũng phải hút cạn máu của nó, sau đó băm thành thịt vụn.

Khi gã phản ứng lại thì ba người kia đã sớm biến mất không còn tăm hơi, gã lập tức đuổi theo.

Nơi này âm u, thật đáng sợ, lỡ như lại có ma cà rồng thì khó mà giữ được mạng.

“Chờ tôi với, một đám có dị tính không có nhân tính, bỏ tôi một mình ở đây, bạn bè các người suýt nữa bị dọa chết rồi đấy.” “Ồ, Bàn Tử vừa rồi không phải vẫn đang khoác lác sao?

Tự cho mình rất lợi hại, sao bây giờ lại sợ rồi.” Ngô Tà không hề nể mặt, trực tiếp chỉ ra điểm yếu của Bàn Tử.

Gã này suýt nữa tè ra quần, đừng tưởng cậu không biết.

Nếu lại xuất hiện một con ma cà rồng nữa, có khi gã ngồi bệt xuống đất, dập đầu lạy cũng nên.

Chương 406

Mùi máu tươi vẫn còn rất nồng.

Hứa Thành vẫn đang dò dẫm phía trước, nhìn những vệt máu tươi trên đất.

Vivia ở gần đây, vừa bị thương nặng nên chắc chắn không chạy được xa.

Mất nhiều máu như vậy cần phải ăn, nên cô ta sẽ quay lại, tìm cách hút máu trên người họ để bổ sung.

Men theo vết máu trước mặt, Hứa Thành cứ thế đi, ánh mắt chăm chú nhìn vào vệt máu kia.

Lúc này, vết máu lại biến mất ở đây, khiến người ta vô cùng kinh ngạc.

Nhìn ra xa, phía trước lại có một cái cây mọc đầy quả.

Cái cây này vô cùng to lớn, gần như chạm tới trời, vô biên vô tận, cứ thế vươn lên, không ai biết ngọn của nó ở đâu.

Thân cây rất to, như eo của Trư Bát Giới, e rằng hai người ôm cũng không xuể.

Từ xung quanh, những cành cây vươn ra, cứ thế kéo dài lên trên, từ từ gần như che kín cả không khí phía trên.

Đứng ở dưới gốc cây, nhìn lên trời, vô số cành cây che trời lấp đất quấn chặt vào nhau, dường như che kín cả bầu trời, nhưng Hứa Thành có thể chắc chắn phía trước không hề bị bịt kín, phía trên nhất định thông với không khí bên ngoài.

Anh chưa bao giờ thấy một cái cây to như vậy, khiến người ta

cảm thấy lòng mình choáng ngợp.

Tình huống này thật sự khiến người ta vô cùng bất ngờ.

Hứa Thành cứ đi vòng quanh cái cây, nhìn những quả đỏ au trên đó, đỏ như máu tươi.

Cái cây này không biết sẽ lan rộng đến đâu, nhưng có thể chắc chắn sức sống của nó là vô hạn, dường như đã sinh trưởng ở đây hàng ngàn trăm năm.

Đất đai dưới chân vô cùng khô cằn, hoàn toàn không có dấu hiệu ẩm ướt, không biết tại sao cái cây này lại sinh trưởng ở đây, lại có sức sống mãnh liệt như vậy.

Yết hầu của Ngô Tà không ngừng chuyển động, nuốt nước bọt liên tục, trong mắt ánh lên vẻ bất ngờ vô hạn.

Cậu chưa bao giờ thấy một thân cây to như vậy, đây là thứ bất ngờ nhất mà cậu từng thấy.

Quả cây đỏ au như những cô gái mặc áo đỏ, nhưng nhìn kỹ thì lớp vỏ rất trong suốt, ngay cả thịt quả bên trong cũng có thể nhìn thấy, khiến người ta thèm nhỏ dãi, chỉ muốn ăn hết tất cả quả trên cây.

Đây rốt cuộc là loại quả gì?

Người xây mộ lại giấu một thân cây khổng lồ như vậy trong mộ cổ.

Khí hậu Hy Lạp khá nóng, nên sản vật ở đây đều là những loại trái cây nhiệt đới, nhưng loại quả đỏ au như vậy thì quả thực chưa từng thấy.

Bàn Tử chẳng cần biết gì, hái một quả, định ném vào miệng, nếm thử vị của loại quả này, không biết nó có ngon như vẻ ngoài không.

Muộn Du Bình vội vàng bước lên, dùng Hắc Kim Cổ Đao trong

tay chặn quả trong tay Bàn Tử.

Trong mắt anh là một vẻ bình tĩnh, trước sau không hề có một chút thay đổi nào, nhưng anh biết quả này tuyệt đối không tầm thường, nếu ăn vào bụng không chừng có thể mọc ra sừng.

Vương Bàn Tử đúng là không biết kiềm chế, đồ ở nơi này sao có thể tùy tiện ăn vào bụng, lúc đó xảy ra chuyện gì thì không thể lường trước được.

"Bàn Tử, không được ăn bậy, lỡ như biến thành ma cà rồng, cả đời phải sống ở nơi tối tăm không thấy ánh mặt trời đấy." Ngô Tà thật không hiểu Vương Bàn Tử nghĩ gì, bình thường rất cẩn thận, nhưng hễ gặp đồ ăn là mất mạng.

Quả cây đỏ au không chừng có thể lấy mạng người.

Hơn nữa nó lại mọc trong huyệt mộ, chắc chắn đã hấp thụ âm hàn ở đây, không chừng bên trong có những con côn trùng khổng lồ, lúc đó chui ra từ bụng Vương Bàn Tử thì sụp đổ mất.

Vương Bàn Tử nhìn quả cây đỏ au trên đất, cảm thấy vô cùng tiếc nuối.

Quả ngon như vậy, trong suốt, không chừng có thể trường sinh bất lão, mọi thứ đều bị Ngô Tà phá hỏng.

Trong lòng gã thật sự rất không hài lòng, lườm Ngô Tà một cái thật sắc.

Gã thật muốn mở cái đầu của tên này ra xem thử.

Người ta vào huyệt mộ để tìm linh dược trường sinh bất lão, đã thấy quả này thì nhất định là trường sinh bất lão.

Đúng là không có kiến thức, đúng là đồ cổ lỗ sĩ.

Phải biết rằng một cái cây chạm tới trời, hấp thụ tinh hoa đất trời

và linh khí, quả mà nó kết ra nhất định vô cùng lợi hại.

"Nhìn cậu là không hiểu rồi, có biết quả này lợi hại đến mức nào không?

Nó hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt, lúc đó nhất định sẽ khiến người ta trường sinh bất lão." "Ma cà rồng cũng trường sinh bất lão đấy.

Nhìn màu đỏ tươi như máu tươi vậy, không chừng ăn vào sẽ thật sự biến thành một con ma cà rồng." Vương Bàn Tử nhìn quả trước mặt, đột nhiên vai rũ xuống, mất hết cảm giác thèm ăn.

Màu đỏ tươi quả thực giống như máu tươi.

Cậu ta nhặt quả trên đất lên, bên trong dường như có sinh mệnh, vẫn đang chuyển động, nhìn nước ép bên trong như mạch đập, không ngừng chảy.

Thứ này không chừng thật sự có vấn đề, nếu mở ra, bên trong thật sự có thể bay ra côn trùng cũng không chừng.

Điều kỳ lạ hơn là Vivia đã biến mất ở đây, cũng không có vết máu, rốt cuộc là chuyện gì?

Chẳng lẽ quả này thật sự có chuyện gì mà họ không biết?

Hứa Thành nhíu chặt mày, chìm vào suy tư.

Chương 407

Không ai biết trong lòng Hứa Thành đang có những cảm xúc biến đổi khôn lường.

Ngay khoảnh khắc Muộn Du Bình quay người, anh ta nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, vội vàng lao về phía Hứa Thành, dùng sức bẻ đôi quả trong tay anh, rồi kéo anh sang một bên.

Quả cây đỏ mọng lập tức nổ tung, nước bên trong lập tức phơi bày ra không khí, phát ra tiếng "xì xì".

Chỉ thấy từ trong quả đột nhiên chui ra một con côn trùng màu đỏ tươi, dường như đã hòa làm một với nước bên trong, nếu không nhìn kỹ thì rất khó phát hiện.

Con côn trùng không ngừng chuyển động, từng chút một thay đổi, dường như đang từ từ thích nghi với không khí, từ từ lớn lên.

Đột nhiên từ bụng nó mọc ra hai chiếc cánh, từ từ bay lên trời.

Ngoài đôi mắt màu đen, những phần còn lại gần như đều có màu đỏ mọng đó.

Đôi mắt nó vô cùng sắc bén, giống như đèn pha, cứ nhìn chằm chằm vào đám người trước mặt, đột nhiên há miệng, để lộ hàm răng nhọn hoắt, lao về phía họ.

Con này rất nhỏ, có thể nhanh chóng hòa vào môi trường xung quanh, gần như ung dung tự tại, khả năng ẩn nấp vô cùng mạnh mẽ, trong nháy mắt đã biến mất.

Thiên Vũ Vũ Trảm không ngừng rung động, tỏa ra ánh sáng tím, dường như muốn chiếu sáng cả hang động.

Hứa Thành cúi đầu nhìn Thiên Vũ Vũ Trảm trong tay, chỉ khi gặp

nguy cấp nó mới phát ra màu sắc như vậy.

Đôi mắt anh quan sát bốn phía, không ngừng tìm kiếm con côn trùng màu máu kia.

Bất kể nó trốn đi đâu, nhất định phải tìm ra nó, nếu không con này nhất định sẽ gây hại cho tất cả mọi người.

Ngô Tà bừng tỉnh ngộ, con côn trùng vừa rồi không phải thứ gì khác, mà là Thực Nhân Trùng, chỉ cần bị cắn là sẽ trở thành ma cà rồng.

Trong nhật ký của ông nội cậu từng viết, trong một ngôi mộ cổ từng phát hiện loại quả màu đỏ tươi này, bên trong dường như có thứ gì đó đang chảy, dường như mãi mãi có sinh mệnh.

Khi bị mê hoặc, bên trong sẽ sinh ra một con côn trùng nhỏ, con côn trùng từng chút một lớn lên, có lẽ vì tiếp xúc với không khí, từ từ mọc ra răng, mọc ra cánh, sẽ không ngừng tấn công, tốc độ trở nên cực nhanh, hoàn toàn không thể khống chế.

Vừa rồi cậu nhất thời không nhớ ra, không ngờ lại gặp phải Thực Nhân Trùng ở đây.

Nhìn thân thể mập mạp của nó, cùng với đôi cánh như cánh quạt xoắn ốc, đây chính là Thực Nhân Trùng mà ông nội từng nói.

“Thực Nhân Trùng!” “Thiên Chân?” “Loài này là Thực Nhân Trùng, thích hút máu người.

Người bị nó đốt sẽ biến thành ma cà rồng, cả đời sống trong bóng tối.” “Nhưng có một điểm cậu chưa nói ra, đó là nếu một ma cà rồng bị nó cắn thì sẽ trở nên mạnh hơn, lúc đó ma cà rồng đó sẽ trở thành vua của muôn loài.” Hứa Thành bừng tỉnh ngộ, lẽ nào Vivia đã ăn loại quả này, lúc này cơ thể cô ta đã sớm thay đổi, từng chút một hồi phục, gần như mọi tế bào đều đang nhảy múa, sắp biến thành vua Thực

Nhân Trùng, cũng sẽ trở thành người đứng đầu kim tự tháp ma cà rồng.

Phải nhanh chóng rời khỏi nơi này, đây chính là một hang động ác quỷ, một khi để tất cả Thực Nhân Trùng thức tỉnh, thì muốn rời đi e rằng không thể.

Con Thực Nhân Trùng kia không biết từ đâu bay ra, lập tức tấn công Hứa Thành, ánh mắt chăm chú nhìn anh, một khắc cũng không chịu buông.

Trong miệng nó tiết ra một loại máu, chảy ra từ cái miệng nhọn, trên đó dường như có một ống tiêm có thể bắn ra loại máu này, sau đó khiến người ta trầm luân, tiếp đó có thể biến người đó hoàn toàn thành con rối của nó, để nó hút máu.

Hứa Thành vội vàng nghiêng đầu né, may mà kịp thời, nếu không có thể đã biến thành con rối của nó.

Trong lòng anh vẫn còn sợ hãi, ngay cả tay cũng hơi run rẩy.

Anh vội vàng giơ thanh bảo kiếm trong tay, chém về phía tiếng động trước mặt.

Máu Phượng Hoàng trong cơ thể vẫn đang vận hành, có một lớp bảo vệ bao bọc lấy cơ thể anh, ngăn chặn những cuộc tấn công bằng máu kia.

"Mau rời khỏi đây, tôi bọc hậu, không thể để chất lỏng của con này tấn công, nếu không có thể sẽ trở thành con rối của nó.

Không được do dự, phải nhanh chóng rời khỏi đây, một khi tất cả Thực Nhân Trùng bị kinh động, chúng ta muốn đi sẽ rất khó khăn." Vương Bàn Tử rút súng ra, vội vàng chạy về phía trước.

Gã thường chạy rất nhanh, hễ gặp nguy hiểm, e rằng là người đầu tiên trốn thoát khỏi đây.

Ngô Tà kinh hoàng nhìn Hứa Thành và Muộn Du Bình, lúc này không thể rời đi, không thể làm một người không giữ chữ tín, phải cùng tiến cùng lùi với họ.

"Không, tôi muốn đợi các anh cùng rời đi, tuyệt đối không thể một mình rời khỏi đây." Ngô Tà thật cố chấp, lúc này nếu không chạy trốn, bỏ lại Hứa Thành và Muộn Du Bình thì càng nguy hiểm hơn.

Hứa Thành thật sự rất phiền muộn, không biết nên nói Ngô Tà thật sự có nghĩa khí, hay tên này thật sự ngu ngốc.

Anh và Muộn Du Bình có thể thoát thân, nhưng Ngô Tà không có chút công lực nào, chỉ có một bầu nhiệt huyết suông, e rằng không thể trốn thoát khỏi đây.

Con Thực Nhân Trùng vẫn đang bay trên trời, khoảng cách ngày càng gần, nếu không giúp cậu ta tìm cách trốn thoát, thì tất cả mọi người sẽ chết ở đây.

Nhíu chặt mày, Hứa Thành lớn tiếng gào lên bảo Ngô Tà mau chạy đi, anh và Muộn Du Bình sẽ có cách thoát khỏi đây.

"Cậu và Bàn Tử mau đi đi, không cần lo cho tôi, tôi sẽ tìm cách thoát khỏi đây." "Ở lại có thể sẽ có nguy hiểm, những con côn trùng đó sẽ không tha cho anh, có lẽ tôi ở lại có thể tìm cách chiến đấu với chúng." Bàn Tử vội vàng chạy đến kéo Ngô Tà, đừng đùa nữa.

Với thân hình béo ú này mà đối mặt với những con côn trùng đó, e rằng chỉ có thể trở thành thức ăn trong miệng chúng.

Ngô Tà thật sự ngây thơ đến cực điểm.

Với thực lực hiện tại, cậu ta căn bản không có cách nào chống lại những con Thực Nhân Trùng này, nên phải đảm bảo an toàn cho cậu ta, như vậy mới có thể tranh thủ một chút thời gian cho Hứa Thành và Muộn Du Bình.

“Tôi đi trước đây, tên này rất ngây thơ, căn bản không biết mình đang ở trong nguy hiểm, tôi đưa cậu ta đi trước, hai người cứ chiến đấu với bọn chúng đi.” Hứa Thành bất lực thở dài một hơi, Bàn Tử lúc chạy thì nhanh thật.

Cây mọc đầy quả đỏ au đã hoàn toàn thức tỉnh, những con côn trùng trên đó từng con một tiếp xúc với không khí, từ từ lớn lên, mọc ra cánh, cảm nhận được hơi người, không ngừng tiến lại gần nơi này.

Âm thanh ngày càng gần, dường như muốn nuốt chửng cả người.

Muộn Du Bình vẫn đặc biệt bình tĩnh, trong mắt anh gần như không có một gợn sóng, ánh mắt chăm chú nhìn về phía trước, tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, giống như một đấu sĩ, bất kể đối mặt với cảnh tượng nào, cũng chưa từng có một chút thay đổi.

Tên này mãi mãi là một bộ dạng cứng nhắc, Hứa Thành đã sớm quen rồi, chỉ nhàn nhạt cười một tiếng, nhìn xung quanh một vòng.

Chương 408

Nếu không được, e rằng chỉ có thể dùng hỏa công.

“Tiểu Muộn, bây giờ chúng ta không thể cậy mạnh.

Những con côn trùng này thể tích quá nhỏ, giỏi ẩn nấp, một khi trốn đi e rằng chúng ta không tìm được, chúng sẽ chớp thời cơ tấn công chúng ta.

Chúng ta phải có một cách, vừa có thể đảm bảo an toàn, đồng thời cũng có thể tiêu diệt toàn bộ chúng.” “Ý của anh là dùng hỏa công.” Hứa Thành gật đầu, không hổ là tâm ý tương thông.

Muộn Du Bình thật sự thông minh đến cực điểm, tuy không thường nói chuyện, nhưng trong lòng lại đặc biệt hiểu rõ.

Vách đá ở đây rất sạch sẽ, nhẵn bóng không có một cành cây nào, muốn đốt lửa e rằng cũng có chút khó khăn.

Muộn Du Bình lập tức lấy từ trong ba lô ra một khúc gỗ, khúc gỗ này đặc biệt thô ráp, anh còn chuẩn bị một ít dầu.

Nhìn những vật dễ cháy trước mặt, Hứa Thành không thể tin nổi ngẩng đầu, không biết từ khi nào tên này đã chuẩn bị sẵn, lẽ nào biết nơi này có nguy cơ.

Khóe miệng không mấy vui vẻ của Muộn Du Bình vẫn không quan tâm đến những thứ này, đây là anh tiện tay lấy từ chỗ Bàn Tử.

“Thứ này không phải của tôi, không cần nghi ngờ, là lấy từ người tên Bàn Tử kia.

Tôi biết nó có ích, nên tiện tay lấy đi, bây giờ mau bắt đầu đi.” Hứa Thành nắm khúc gỗ trong tay, nghe tiếng côn trùng, khoảng cách ngày càng gần.

Anh lập tức đổ dầu lên gỗ, sau đó châm đuốc, nhanh chóng ném về phía đám côn trùng.

"Lũ khốn kiếp, mau đi chết đi!" Ngọn lửa bùng lên trời, anh lập tức bay lùi lại.

Chỉ thấy một vùng lửa sáng rực, vô số Thực Nhân Trùng rơi xuống đất, đôi cánh vẫn còn trong tư thế bay, nhưng cơ thể đã hoàn toàn bị thiêu rụi.

Quả nhiên không sai, những con côn trùng này quả thực sợ lửa, bị lửa thiêu đốt, nhanh chóng rơi xuống đất, không còn chút sức tấn công nào.

Nhưng khi cơ thể chúng bị thiêu rụi, chúng lại chảy ra chất lỏng màu đỏ, giống như máu tươi, cứ thế từng chút một chảy trên mặt đất.

Nhìn chất lỏng màu đỏ tươi đó, trong lòng Hứa Thành vẫn có một cảm giác rợn tóc gáy, luôn cảm thấy trong đó có gì đó không giống, nhưng nhất thời không đoán ra được.

Anh vội vàng kéo Muộn Du Bình chạy về phía trước, ở lại nơi này không biết sẽ xảy ra vấn đề gì.

"Nơi này rất quái dị, chất lỏng màu đỏ nhất định có ý nghĩa gì đó, chúng ta mau đi thôi, nếu không lỡ như đám côn trùng này lại hồi sinh, có lẽ chúng ta sẽ bị giết ở đây." Hứa Thành có tính cách trời không sợ đất không sợ, nhưng đối mặt với những con côn trùng kỳ quái này, luôn cảm thấy dường như có chuyện lạ sắp xảy ra.

Nếu một mình xuống mộ, anh nhất định sẽ cùng đám côn trùng này đấu một trận trời đất mù mịt, tiêu diệt toàn bộ chúng.

Nhưng vì để bảo vệ bạn bè, anh không thể làm anh hùng nhất thời, phải để tất cả rời khỏi đây.

Một đám côn trùng lớn đã bị thiêu rụi, máu tươi không ngừng

chảy trên mặt đất, nhưng đám côn trùng phía sau vẫn có thể nghe thấy tiếng động, xem ra vẫn còn rất nhiều con còn sống.

Sức sống của những con côn trùng này là vô tận, khi ngửi thấy mùi máu tươi này, chúng trở nên vô cùng hưng phấn, những con côn trùng đã chết dường như đang chỉ đường cho chúng, chúng sẽ nhanh chóng tập trung về nơi này.

Đây là thời cơ để trốn thoát, phải nhanh chóng thoát khỏi đây, mới có thể hoàn toàn cắt đứt đường lui của chúng.

Thiên Vũ Vũ Trảm vẫn phát ra ánh sáng tím nhạt, chứng tỏ những con côn trùng đó đang ở rất gần.

Hứa Thành chạy như bay, tốc độ đạt đến cực hạn.

Khi đi được nửa đường, anh phát hiện ánh sáng của thanh bảo kiếm trong tay trở nên đậm hơn.

Rốt cuộc là chuyện gì?

Lẽ nào chúng tấn công từ hai phía hang động, cái cây kia không chỉ tồn tại ở một nơi, mà ở phía đối diện cũng có một cái cây khổng lồ.

Hai cái cây đồng thời nứt ra, đám côn trùng ở đó cùng lúc bay ra, nên chúng định tấn công hai mặt, nếu vậy thì muốn trốn thoát là không thể.

Hứa Thành nghiến chặt răng, trong lòng vô cùng kinh hoàng, không biết Bàn Tử và Ngô Tà bây giờ thế nào.

“Rốt cuộc là chuyện gì?

Trước có truy binh, sau có mãnh hổ, xem ra lần này Bàn gia ta phải bỏ mạng ở đây rồi.” “Bớt nói đi, sao lắm lời thế.” Trán Ngô Tà rịn mồ hôi, quần áo đều ướt đẫm.

Con quái vật kia thể tích thật sự quá lớn, trên đầu mọc sừng, cứ

bay về phía này, nếu nó há miệng có thể nuốt chửng cả người.

Đám côn trùng phía sau chưa bị tiêu diệt, lại gặp phải chó săn ba đầu, từ hai hướng bao vây họ ở giữa, nếu vậy e rằng muốn trốn thoát còn khó hơn lên trời.

Chó ba đầu là thần hộ mệnh trong học thuyết mộ táng, chắc chắn càng ngày càng gần phòng mộ chính, nếu không không thể gặp phải những con chó săn lớn như vậy.

Trong đầu cậu có vạn ngàn suy nghĩ, nhưng lúc này chỉ có thể né tránh con chó ba đầu kia, nếu không chắc chắn sẽ bị nó nuốt vào bụng.

Hứa Thành và Muộn Du Bình liếc nhìn nhau.

Bàn Tử và Ngô Tà đi rồi lại quay lại, họ không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vẫn đang đợi tại chỗ.

Khi hai người kia chạy về phía họ, nhìn bộ dạng kinh hoàng của họ, liền biết chắc chắn đã bị con mồi truy đuổi.

Anh dùng sức tóm lấy Ngô Tà, không biết tại sao cậu lại trở nên kinh hoàng như vậy, nhìn ánh sáng trong mắt cậu không ngừng lóe lên.

“Chuyện gì vậy?

Tại sao lại hoảng sợ như thế?” “Cự khuyển ba đầu ở phía trước, không ngờ con quái vật trong truyền thuyết lại thực sự tồn tại, bây giờ tôi phải làm sao?

Muốn trốn thoát e rằng có chút khó khăn.” “Bàn gia ta thật là xui xẻo, ở đâu cũng gặp phải chuyện này.

Trước là Thực Nhân Trùng, sau là cự khuyển ba đầu, lẽ nào ông trời muốn diệt ta.” Cự khuyển ba đầu bước những bước chân nặng nề, lao về phía này.

Chương 409

Khi móng sắt của nó đạp trên đất có thể phát ra tiếng "thình thịch", đất rung núi chuyển, dường như muốn giẫm sập cả hang động.

Âm thanh đó cứ truyền vào tai Hứa Thành, khiến lòng anh tê dại.

Chắc chắn con quái vật này thân hình rất lớn, nếu không cũng không khiến Ngô Tà sợ hãi như vậy.

Tình hình bây giờ khẩn cấp, phải nhanh chóng tìm cách thoát khỏi đây, nếu không chuyện gì xảy ra không thể lường trước được, dù sao đám Thực Nhân Trùng kia vẫn đang bay về phía này.

Con quái vật khổng lồ xuất hiện trước mặt Hứa Thành, chỉ trong một khoảnh khắc, với thân hình béo mập như vậy, lại có thể có tốc độ cực hạn.

Ánh mắt cự khuyển ba đầu vô cùng lạnh lùng, một bên giống như cuồng phong bão táp.

Khi nhìn thấy con người, tâm trạng nó bỗng nhiên bực bội khó hiểu, há miệng, gầm lên một tiếng lớn.

Một chân đạp xuống đất, chỉ thấy hang động ở đây đều rung chuyển, đá vụn từ từ rơi xuống, rơi ngay cạnh chân nó.

Trong mắt nó mang theo một tia hận ý, dường như oán hận đã làm phiền giấc ngủ của nó, nếu không nó căn bản sẽ không tỉnh lại.

Đều là một đám người ngu dốt, lại dám làm phiền nó nghỉ ngơi.

"Gào gào gào…" Lỗ mũi nó hếch lên trời, trong mắt mang theo vẻ khinh miệt, dường như có thể lập tức tiêu diệt hết những người này.

Bàn Tử vẫn đang lẩm bẩm, gã không bao giờ biết thân hình con

quái vật này lại lớn như vậy, khiến gã cảm thấy vô cùng bất ngờ.

"Cự khuyển ba đầu, con này cứ đuổi theo tôi mãi." "Chí chí chí…" "Lại có tiếng động?

Lẽ nào Thực Nhân Trùng không bị tiêu diệt hết sao?" "Tôi chỉ tiêu diệt được một phần thôi, những con Thực Nhân Trùng còn lại vẫn sẽ theo quỹ đạo không ngừng tiến về một nơi, nên bây giờ chúng ta chỉ có một cách." Ánh mắt Hứa Thành vô cùng kiên định.

Khi cách nó mười người, phải tấn công cự khuyển ba đầu, khiến nó máu chảy đầm đìa, dùng máu tươi của nó để dụ đám Thực Nhân Trùng kia đến.

Tay anh nắm chặt Thiên Vũ Vũ Trảm, nhìn ánh sáng của nó ngày càng tối đi, ánh sáng màu tím sẫm khiến lòng anh có chút hoảng sợ, chắc chắn con quái vật này rất lợi hại.

Bất kể thế nào, phải tìm cách tiêu diệt con quái vật này, nếu không hôm nay đừng hòng ra khỏi đây.

Thần hộ mệnh ở đây không có bất kỳ cảm tình nào, bị người ta làm phiền sự yên tĩnh nhất định rất thống hận, bất kể thế nào cũng sẽ nuốt chửng người, không chừa lại chút nào.

Một trận sinh tử đại chiến, Hứa Thành phải dốc toàn lực tiêu diệt con quái vật này.

Anh và Muộn Du Bình liếc nhìn nhau, khẽ gật đầu.

Muộn Du Bình biết ý của Hứa Thành, tay nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, từ một hướng khác tiến lại gần cự khuyển ba đầu.

Thân hình cự khuyển ba đầu gần như lớn gấp ba lần họ, vô cùng cường tráng, vung móng vuốt có thể nhẹ nhàng tát bay một người.

Nó khinh miệt nhếch mép, chỉ thấy râu trên miệng nó cũng rung

lên, lập tức giơ tay lên, sau đó tát về phía Muộn Du Bình.

Chiêu này thật sự rất âm hiểm, móng vuốt của nó gần như to bằng một người, dễ dàng có thể tóm một người trong lòng bàn tay.

Tưởng chừng như nó tấn công Muộn Du Bình, nhưng thực ra nó đã thay đổi mục tiêu, lập tức tóm lấy Bàn Tử béo ú.

Cơ thể Bàn Tử đau đớn, nhất thời không lường trước được, nhưng nhìn cái miệng lớn trước mặt, gã sợ hãi khóc thét lên, tại sao lại tấn công gã, con quái vật này thật đáng ghét.

"Hu hu hu…" "Bàn Tử!" Hứa Thành nhíu chặt mày, con quái vật này thông minh hơn anh tưởng, nó liếc mắt một cái là biết tên này thân thể béo ú, lại không có năng lực, nên mới ra tay với gã.

Thiên Vũ Vũ Trảm đổi hướng, chỉ nghe tiếng "cà rà" một tiếng, Hứa Thành mũi chân khẽ điểm, lập tức bay về phía cự khuyển ba đầu.

Ngay khoảnh khắc anh bay lên, đuôi của cự khuyển ba đầu lập tức quất tới.

Đuôi của nó như một cây roi, nhanh chóng quất về phía cơ thể anh.

Nó định dùng cách này để nuốt Bàn Tử, Hứa Thành và Thiên Vũ Vũ Trảm trong tay tách ra, anh lập tức tóm lấy cái đuôi kia.

Thiên Vũ Vũ Trảm thoát khỏi sự khống chế của Hứa Thành, tấn công vào miệng của cự khuyển ba đầu, định xuyên qua miệng nó, đồng thời cũng có thể cứu Bàn Tử.

Cự khuyển ba đầu lập tức né, vẫn không buông Bàn Tử trong tay, nhưng cơ thể nó lại bị rạch một vết máu.

Cảm nhận được cơn đau, mắt nó trừng lớn hơn, tính khí nóng nảy, cả người nó phồng lên như một quả bóng.

Nó lạnh lùng nhìn Hứa Thành trước mặt, hận không thể cắn nát

xương của anh, ném Bàn Tử sang một bên.

Nó ngông cuồng ngẩng đầu, tấn công Hứa Thành.

Cự khuyển ba đầu nghiến răng, nghe tiếng "ken két".

Nó vung tay, những mảnh đá vụn xung quanh đều rơi xuống, sau đó nó vung những tảng đá đó, tấn công về phía Hứa Thành.

Những tảng đá nhọn hoắt gần như bao vây Hứa Thành ở giữa.

Thiên Vũ Vũ Trảm lập tức quay về bên cạnh Hứa Thành, gần như là thần hộ mệnh của anh, luôn ở bên cạnh không rời.

Chỉ cần cảm nhận được nguy hiểm, nó nhất định sẽ không từ bỏ Hứa Thành.

Máu Phượng Hoàng trong cơ thể Hứa Thành vẫn vận hành lớp bảo vệ, bao bọc chặt lấy anh, chặn đứng những cuộc tấn công bằng đá vụn đó.

Hứa Thành lập tức cầm Thiên Vũ Vũ Trảm trong tay, đâm về phía cự khuyển ba đầu trước mặt.

"Phụt" một tiếng, máu tươi phun ra.

Đám Thực Nhân Trùng trở nên hưng phấn hơn, ngửi thấy mùi máu, dường như tốc độ trở nên ngày càng nhanh.

Chương 410

Muộn Du Bình vẫn đang quan sát, lúc này anh bay lên người cự khuyển ba đầu, đâm về phía đỉnh đầu nó.

Chỉ thấy khoảnh khắc Hắc Kim Cổ Đao hạ xuống, mắt của con quái vật đã bị đâm mù.

Cự khuyển ba đầu không phân biệt được phương hướng, tầm nhìn trở nên đặc biệt mờ mịt.

Lúc này, ba người lập tức đứng dậy, nhanh chóng chạy về một hướng khác.

Muộn Du Bình lập tức vẫy tay với Hứa Thành.

Lúc này không chạy còn đợi đến khi nào, nếu ở lại chắc chắn sẽ chết.

Con quái vật đã bị chọc giận hoàn toàn, nên căn bản sẽ không tha cho mấy người họ.

Hứa Thành gật đầu, lập tức đuổi theo, lượn qua tầm nhìn của con quái vật.

Nhìn mấy người này trốn thoát ngay trước mắt, cự khuyển ba đầu phẫn nộ đến cực điểm.

Nhưng Hứa Thành đột nhiên nghĩ ra một chuyện, gã kia nhất định sẽ truy tìm theo hướng này, nếu vậy thì nguy hiểm sẽ càng lớn hơn.

Chó khổng lồ ba đầu cộng thêm đám côn trùng ăn thịt người, e rằng không có bất kỳ kẽ hở nào để trốn thoát.

"Mọi người đi trước đi, tôi đi dụ nó qua đó, để nó và đám côn trùng ăn thịt người đấu đá lẫn nhau, như vậy có thể câu giờ cho chúng

ta.” “Rào rào rào…” Con chó khổng lồ ba đầu dùng bàn tay to lớn đập vào vách đá xung quanh, cả sơn động đều rung chuyển, đá vụn không ngừng rơi xuống.

Nhìn lên trên thấy một vết nứt đã xuất hiện, cả sơn động chấn động không ngừng, dường như sắp sập đến nơi.

Bàn Tử đứng không vững, cảm thấy cơ thể đang lắc lư dữ dội, nếu không rời khỏi đây ngay, e là không ai ra ngoài được.

Nhưng bóng dáng Hứa Thành đã biến mất, xem ra anh đã quyết tâm, nhất định phải dụ con chó ba đầu kia đến chỗ đám côn trùng ăn thịt người, sau đó chắc chắn sẽ hội hợp với họ.

Bàn Tử nắm lấy Ngô Tà, nhanh chóng chạy về phía trước.

Hai người họ là yếu nhất, nếu không rời đi, có thể sẽ gây thêm phiền phức lớn cho Hứa Thành.

“Đi thôi, tôi tin anh ấy nhất định có thể hội hợp với chúng ta.

Thực lực của anh ấy là vô hạn, tôi ở lại chỉ làm vướng chân anh ấy mà thôi.” Ngô Tà vẫn có chút lo lắng, nhưng lúc này cũng biết rõ thực lực của Hứa Thành.

Cậu cắn chặt răng, quay người rời đi.

Cậu tin Hứa Thành nhất định có thể trở về, trong lòng không ngừng cầu nguyện.

Cậu đi theo Bàn Tử vào một mộ huyệt khác, luôn cảm thấy nơi này vô cùng xa lạ, từ trước đến giờ chưa từng thấy.

Con đường này vô cùng nhẵn nhụi, đá vụn xung quanh hoàn toàn biến mất, trở nên cực kỳ vững chắc.

Trên vách đá trơn bóng không thấy bất kỳ bức bích họa nào, ngay cả một dòng chữ cũng không có.

Mắt cậu ánh lên vẻ kinh ngạc, tạm thời gạt những vấn đề lúc nãy ra sau đầu.

Ngô Tà liên tục nghiên cứu, kéo Bàn Tử dừng lại, sờ vào những tảng đá xung quanh.

Bàn Tử không biết Ngô Tà rốt cuộc đang làm gì, trong mắt hắn lộ vẻ lo lắng, nhưng thấy cậu ta đang chăm chú nghiên cứu, hắn đột nhiên lắng nghe động tĩnh phía sau.

Ngay cả một âm thanh cũng không truyền đến tai Bàn Tử, phảng phất như đã biến mất vào không khí.

Trong khi đó, Hứa Thành đang ác chiến với con chó khổng lồ ba đầu.

Gã đó vừa thấy một bóng người là lập tức đuổi theo.

Tiếng của đám côn trùng ăn thịt người cũng ngày càng gần.

Hứa Thành nhân cơ hội này né người đi, khiến con chó khổng lồ ba đầu trong lúc không nhìn thấy đã lao thẳng vào, và ngay lập tức bị đám côn trùng ăn thịt người bao vây.

Đám côn trùng cảm nhận được mùi máu tươi, trở nên vô cùng kích động, vây chặt lấy con chó khổng lồ ba đầu, điên cuồng hút máu trên người nó, trong nháy mắt đã khoét ra vô số cái lỗ trên cơ thể nó.

Tiếng hét đau đớn kịch liệt vang lên từ bên trong.

Da thịt của nó từng chút một bị tách rời khỏi cơ thể, con chó khổng lồ ba đầu bị nuốt chửng một cách sống sượng, lúc này muốn rời đi là điều không thể.

“Đúng là một chiêu ‘dẫn chó về núi’ hay.” Muộn Du Bình khoanh tay trước ngực đứng đó, giơ ngón cái với Hứa Thành.

Gã này thật sự rất thông minh, khiến anh vô cùng kính phục.

Hứa Thành không ngờ Muộn Du Bình có thể đuổi kịp, anh từng bước đi về phía Muộn Du Bình.

Ánh mắt anh vẫn đặc biệt bình tĩnh, khi đối mặt với bất kỳ nguy cơ nào, anh đều có thể ung dung ứng phó.

Thật không biết gã này rốt cuộc đã trải qua những gì mới có được dáng vẻ như hiện tại.

Hai người cùng nhìn cảnh tượng trước mắt, ánh mắt không hề thay đổi, không hề cảm thấy con chó khổng lồ ba đầu đáng tiếc chút nào.

Nếu không có nó, e rằng họ đã sớm tìm ra bảo vật thực sự rồi.

"Gầm gừ gừ…" Cuối cùng cũng nhận ra tình hình, con chó khổng lồ ba đầu không ngừng phản kháng, vung vẩy cánh tay, nuốt một vài con côn trùng vào bụng.

Là vua của những kẻ bảo vệ ở đây, nó luôn canh giữ sự yên bình cho chủ mộ, chưa từng có ai dám động thổ trên đầu Thái Tuế.

Mấy con côn trùng nhỏ này mà dám ăn thịt nó, gặm nhấm da thịt của nó, nó sẽ nuốt chửng toàn bộ bọn chúng.

Chương 411

Nó vung cánh tay, mặc dù trên đó đã có vô số lỗ thủng, nhưng con chó ba đầu vẫn không hề để tâm, vội vã vơ một nắm côn trùng ném vào miệng, cơ thể nó bắt đầu có sự thay đổi.

Đám côn trùng ăn thịt người trở nên vô cùng sợ hãi.

Mặc dù chỉ là một nắm côn trùng, nhưng đối phương không hề đơn giản.

Chúng đột nhiên dừng bước, nhìn gã khổng lồ trước mặt, nó mạnh hơn chúng tưởng rất nhiều.

Một bầy côn trùng vây lại trao đổi với nhau một hồi, biết rằng mình không phải là đối thủ, lập tức đổi hướng, bỏ đi nơi khác.

Hứa Thành thầm kêu không hay, cứ thế này e rằng con chó khổng lồ ba đầu vẫn là một mối họa lớn.

Anh nắm chặt nắm đấm, không ngừng tìm đường lui, làm sao mới có thể tiêu diệt được nó.

Sắc mặt Muộn Du Bình cũng thay đổi, lúc này không thể duy trì bình tĩnh được nữa, tay anh nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao.

Con chó khổng lồ ba đầu thật sự rất lợi hại, không hổ là thần hộ mệnh trong mộ huyệt, lại có thể đuổi được đám côn trùng đó đi.

Bây giờ máu của nó đã được thanh lọc, có thể nó sẽ biến thành một con chó hút máu trường sinh bất lão.

Ánh mắt anh ánh lên vẻ kinh hãi.

Lúc này, trên đỉnh đầu đột nhiên vang lên một tiếng gầm rú, chỉ thấy Victoria đang bám trên vách đá, cơ thể hoàn toàn dính chặt vào

đó.

Da của Victoria không còn chỗ nào lành lặn, quần áo trên người rách nát, đôi mắt cô ta biến thành màu đỏ như máu.

Lúc này, cô ta hoàn toàn không còn suy nghĩ, giống như một con rối.

Chắc chắn vừa rồi cô ta đã bị đám côn trùng đó cắn nên mới biến thành bộ dạng này.

Sự xuất hiện của cô ta không nghi ngờ gì đã tạo ra phiền phức lớn hơn.

Hứa Thành và Muộn Du Bình nhìn nhau, gã này không còn đơn giản là ma cà rồng nữa, chắc chắn đã trở nên lợi hại hơn.

"Hãy để hai người họ đấu với nhau, chúng ta mới có thể thoát khỏi đây." "Đừng quên trên người chúng đều chảy cùng một dòng máu, liệu chúng có thực sự đấu đá nhau không?

Nếu không thành, có thể tôi sẽ trở thành đối thủ của nó, hai gã này hợp lại, e rằng tôi không phải là đối thủ của chúng." "Yên tâm đi, Huyết Phượng Hoàng cộng thêm Huyết Kỳ Lân, sao phải sợ mấy con quái vật cổ quái này.

Tôi nhất định sẽ tiêu diệt nó." Ánh mắt Hứa Thành vô cùng kiên định, tay cầm Tam Xoa Kích, mũi chân điểm nhẹ, lập tức bay lên vách đá, nhanh chóng lao về phía Victoria.

Gã này đã dụ mình vào một sơn động, suýt nữa khiến mình mất mạng.

Victoria khinh miệt nhếch mép, bây giờ cô ta đã khác, không còn là cô ta của ngày xưa.

Trong mắt cô ta cũng ánh lên vẻ tức giận, đám người này đã hại cô

ta đến nông nỗi này, nếu không giết chúng, khó mà nguôi được mối hận trong lòng.

Cô ta lập tức lao về phía Hứa Thành, ngửi thấy mùi máu tươi trên người anh, cô ta vô cùng hài lòng.

Cô ta liếm môi, nếu không ăn quả màu đỏ đó thì đã không biến thành bộ dạng này.

Nếu có thể hút máu trên người Hứa Thành, biết đâu cô ta có thể trở thành một người bình thường.

Cô ta luôn muốn sống cuộc sống của người bình thường, nhưng bây giờ lại trở thành kẻ không ra người không ra ma.

Suy nghĩ của cô ta trở nên vô cùng hỗn loạn, đan xen trong đầu.

Nếu không giết và nuốt chửng Hứa Thành, cô ta sẽ vĩnh viễn mang bộ dạng này.

Cơ thể cô ta trở nên vô cùng cứng rắn, cô ta vươn tay, tựa như móng vuốt sắt, tấn công vào tim Hứa Thành.

Đó là nơi yếu nhất, chỉ cần moi được tim của anh ra, thì cơ thể này...

Lớp bảo vệ vẫn bao bọc xung quanh Hứa Thành, dù cô ta tấn công thế nào cũng không thể đột phá.

Hứa Thành cầm Tam Xoa Kích, tấn công vào ngực Victoria.

Anh tung một cú đá, lập tức trúng vào trán cô ta.

May mà anh thu chân lại rất nhanh, nếu không một chân đã bị người phụ nữ này tóm lấy.

Anh buồn cười lắc đầu, cơ thể anh xoay tròn như một cánh quạt, đồng thời tấn công về một hướng khác.

Bây giờ anh dùng tốc độ để chiến thắng, Tam Xoa Kích trong tay rời khỏi lòng bàn tay, làm nhiễu loạn tầm nhìn của Victoria ở phía trước.

Phải giao con yêu nhân này cho con chó khổng lồ ba đầu để câu thêm thời gian, nếu không thì không ai có thể dễ dàng rời khỏi đây.

Hứa Thành liếc nhìn Muộn Du Bình đang chiến đấu với con chó khổng lồ ba đầu, thời cơ đã chín muồi, anh lập tức hội hợp với Muộn Du Bình.

Hai người họ tách ra ở giữa, Victoria và con chó khổng lồ ba đầu chạm mặt nhau.

Chúng trừng mắt nhìn đối phương, mặc dù mang cùng dòng máu, nhưng đối phương đã chọc giận nó.

Vụ va chạm vừa rồi khiến cơ thể nó đau đớn kịch liệt, lúc này nó liền tấn công đối phương.

Thấy hai kẻ đó tương tàn, Hứa Thành và Muộn Du Bình hài lòng gật đầu, lập tức đi về phía trước.

Họ không biết nên đi hướng nào, cứ thế chạy loạn một cách mù quáng.

Hứa Thành cắn chặt răng, nhanh chóng đi về một hướng khác, chẳng mấy chốc đã vào một con đường lăng mộ nhẵn nhụi.

Chương 412

Mộ huyệt lúc nãy sắp sập, nhưng ở đây lại đặc biệt yên tĩnh, không có bất kỳ dấu hiệu rung chuyển nào, bao gồm cả mọi thứ trên mặt đất.

“Đây là đâu?

Tôi chưa từng thấy vách đá ở đây, rất nhẵn, không giống với những gì tôi vừa trải qua.” “Tìm Ngô Tà trước đã.” “Mau nhìn kìa, ở đây có ký hiệu mà cậu ấy để lại, có thể cậu ấy đang ở phía trước.

Thằng nhóc này rất thông minh, nhất định sẽ để lại manh mối cho chúng ta, như vậy chúng ta có thể nhanh chóng tìm thấy cậu ấy.” Hứa Thành gật đầu với Muộn Du Bình, hai người men theo một con đường nhanh chóng đi về phía trước, càng đi vào trong, đá trên đường càng trở nên nhẵn nhụi.

Cảm giác mát lạnh khiến người ta cảm thấy rất dễ chịu, giống như đột nhiên có một ly rượu vang ướp lạnh trong một ngày hè nóng nực, vừa hay giải tỏa được sự bứt rứt trong người.

Họ từng chút một tiến lại gần, nhưng trong lòng vẫn lo lắng cẩn thận, lỡ như bên trong có sinh vật mạnh mẽ, có thể sẽ tiêu diệt họ.

Nơi này thật sự rất kỳ quái, Hy Tịch đúng là một nơi đầy huyễn hoặc, có rất nhiều thứ cổ quái, thực lực vượt xa sức tưởng tượng của họ.

Tay họ cầm vũ khí, vô cùng bình tĩnh, không có vấn đề gì xảy ra nữa.

Khi họ đi vào bên trong, lại thấy một cỗ quan tài màu vàng.

Hình dáng của cỗ quan tài vàng này thật sự rất đặc biệt, hẳn là

được chế tạo đặc biệt, e rằng chỉ có ở Hy Tịch mới có.

Nhưng bên trong lại có tiếng động, lẽ nào có xác chết vùng dậy?

Hứa Thành và Muộn Du Bình cẩn thận tiến lại gần, đột nhiên Bàn Tử chui ra, trừng lớn đôi mắt kinh ngạc, không ngờ lại thấy Hứa Thành vào lúc này.

Hắn lấy ra từ bên trong một viên châu màu xanh biếc, viên châu vô cùng bắt mắt, liên tục phát ra một thứ ánh sáng rất rực rỡ, gần như chiếu sáng cả sơn động.

Đây là thứ hắn tìm được từ bên trong, nó nằm trong bụng của một xác chết không đầu.

Hắn chỉ chạm nhẹ một cái, viên châu đã nhảy ra, tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Điều kỳ lạ là trên đó có những bóng ảnh màu đỏ sậm đang chuyển động, như đang kể một câu chuyện, có thể khiến người ta đắm chìm vào đó.

Vừa rồi Bàn Tử và Ngô Tà đã xem một phần câu chuyện bên trong, nếu không phải Hứa Thành đến, e rằng họ đã không thể tỉnh lại.

Ngô Tà vẫn đang xem những gì được kể trên đó, nhưng trong quan tài chỉ có một phần, phần còn lại đã biến mất, cậu lập tức nhảy ra.

“Cuối cùng các anh cũng đến rồi, tôi cứ nghĩ phải một lúc nữa chứ.

Không ngờ tôi lại phát hiện ra một viên châu, chắc là thứ quý giá nhất ở đây, tôi lấy nó đi đây.” “Đi đâu?

Lấy đồ của tổ tiên ta, lẽ nào ngươi định rời khỏi đây?” Victoria từng bước đi tới, bước chân của cô ta vô cùng loạng choạng, nhưng vẫn đặc biệt kiên định.

Không ngờ gã này còn sống, khiến Hứa Thành cảm thấy vô cùng bất ngờ.

Những lỗ thủng trên người cô ta ngày càng nhiều, cơ thể vốn không được đầy đặn, giờ đây như một bộ xương chống đỡ những mảnh vải lỏng lẻo, từng bước đi về một hướng.

Hứa Thành nắm chặt viên châu trong tay, không có ý định giao nó cho người phụ nữ này.

Mặc dù là đồ của tổ tiên cô ta, nhưng hôm nay anh nhất định phải mang nó ra ngoài.

Anh nghịch viên châu trong tay, lạnh lùng nhìn người phụ nữ trước mặt, không biết bây giờ cô ta rốt cuộc là sinh vật gì?

Ma cà rồng hay côn trùng ăn thịt người.

"Nếu đã là tổ tiên của cô, thì hãy ở lại đây làm tròn đạo hiếu đi, tôi tin người rất nhớ cô, không cần phải đợi nữa đâu." "Đám các ngươi đã lấy bảo bối của gia tộc ta, mau giao ra đây, nếu không hôm nay không ai được đi khỏi đây, thứ đó là của ta." Điều gì đó đã khiến cô ta khôi phục lại bình thường.

Vừa rồi cô ta giống như một con rối, suy nghĩ bị thứ gì đó khống chế, đột nhiên lại có thể nói ra những lời lý trí như vậy, chắc chắn đã có chuyện gì đó xảy ra.

Lúc này, thi thể trong quan tài thực sự đã động đậy, từng chút một, từ từ ngồi dậy.

Ánh mắt của nó mang một màu tím nhạt, sau đó quét qua từng người một, cuối cùng dừng lại trên người Victoria, phảng phất như đã tạo ra một sự cộng hưởng nào đó.

Bốn người họ từ từ lùi lại, nhường ánh sáng thần thánh đó cho Victoria, chuẩn bị chạy trốn sang một nơi khác.

Hứa Thành quan sát xung quanh, chắc chắn bên trong có một lối đi bí mật.

Nếu có thể thoát ra khỏi đây, họ sẽ được tự do.

Anh tuyệt đối sẽ không giao viên châu cho hai gã này.

Cuối cùng, anh thấy một chỗ lồi ra trên vách tường, anh từng chút một lại gần, đồng thời vẫy tay với mọi người.

Khi tay anh ấn vào đó, một lối đi bằng đá lập tức mở ra, họ nhanh chóng chui vào.

"Ngoan ngoãn ở lại với tổ tiên của cô đi, hãy làm tròn đạo hiếu dưới chân người, có hai người ở đây bầu bạn, tin rằng cuộc sống cũng sẽ rất tuyệt vời." Khoảnh khắc cánh cửa đá đóng lại, khuôn mặt Hứa Thành hoàn toàn biến mất.

Victoria vô cùng tức giận, cô ta nhanh chóng chạy đến dùng sức đập cửa.

Không ngờ đám người này lại có thể dễ dàng biến mất trước mặt cô ta, để cô ta bị nhốt ở đây.

Gã trong quan tài chậm rãi bước đi, từng bước tiến lại gần Victoria, ánh mắt nhìn cô ta chằm chằm, cơ thể phát ra những cử động máy móc.

"Ngươi muốn làm gì, đừng quên ta là tổ tiên của ngươi, là tổ tông của ta, lẽ nào ngươi muốn giết ta?" Vị vua vừa tỉnh giấc hoàn toàn không để Victoria vào mắt, nhanh chóng bay ra khỏi quan tài.

Mặc dù chỉ còn lại một bộ xương, nhưng nó rất linh hoạt, hai hốc mắt trống rỗng luôn nhìn chằm chằm vào Victoria trước mặt.

Bất kể có phải cùng một gia tộc hay không, nó không có chút ấn tượng nào về Victoria, trong mắt nó chỉ có một tia hận ý, phảng phất

như có người đã làm phiền giấc ngủ của nó.

Nó cử động tứ chi, chỉ nghe thấy tiếng xương cốt kêu răng rắc.

Chương 413

Lúc này, mọi thứ đều trở nên vô cùng tĩnh lặng.

Gã này mang một khí chất hoang dã, nếu không thì chắc chắn là một vị vua thời cổ đại.

Victoria vô cùng tức giận.

Họ vốn cùng chung huyết mạch, mặc dù đã quy về với đất, nhưng cô ta vẫn còn sống, là hậu duệ để lại.

Nhưng gã này lại lục thân bất nhận, cứ nhìn cô ta chằm chằm.

Cô ta lùi lại một bước, định tìm cơ hội bỏ chạy, nhưng không có cơ hội nào.

Bộ xương đó lập tức tóm lấy vai cô ta.

Cô ta vẫn đang suy nghĩ.

Victoria bị hành hạ thành ra thế này mà vẫn chưa tìm được bảo bối, lại bị Hứa Thành nhanh chân cướp mất.

Ngọn lửa giận trong lòng đã sớm bùng cháy dữ dội, khi bị gã này tóm lấy, mọi thứ đều bùng nổ.

"Đừng quên chúng ta cùng một huyết thống, ta là hậu duệ của ngươi, là người kế thừa, vậy mà ngươi lại tóm lấy ta." Gã chết đi sống lại này hoàn toàn không thể nói chuyện, không hiểu gã kia đang lẩm bẩm cái gì.

Nó há miệng, cắn về phía người phụ nữ trước mặt.

Lực cắn của một người chết thật sự khiến người ta vô cùng đau đớn, ngay cả Victoria cũng không thể chịu đựng nổi, cắn chặt răng không thể động đậy.

Cô ta biết gã này đã coi mình như một món ăn ngon.

Khi hút máu, kẻ này trở nên vô cùng vui vẻ, nó mở nắp sọ của mình ra, như đang hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt, cả người quay cuồng trong sơn động.

Victoria vẫn đang quan sát, thấy gã đàn ông vô cùng tức giận, cô ta vội rút con dao găm đã chuẩn bị sẵn, đâm về phía gã đó.

Sớm đã chết rồi, sớm đã nên hòa làm một thể với đất rồi, sống lại chẳng qua chỉ mang lại vận rủi mà thôi.

Con dao găm lập tức cắm vào ngực gã đó.

Kẻ đó từ từ quay người lại, không thể tin nổi mà trừng mắt nhìn người phụ nữ này, phảng phất như đây là một trò đùa.

Là vua của thiên hạ, sao có thể tùy ý để người khác bắt nạt.

Nó vội nhấc người phụ nữ này lên, dùng sức ném sang một bên.

Khi ngã xuống đất, xương cốt của Victoria như muốn vỡ vụn, cô ta cố gắng gượng dậy, nhưng không còn chút sức lực nào.

Lúc này, sơn động bắt đầu sụp đổ, đá xung quanh không ngừng rung chuyển, cánh cửa để thoát ra đã bị chặn lại, nơi này đã trở thành một không gian cố định không thể ra ngoài.

“Không, không thể nào, tuyệt đối không thể nào.” Tiếng la hét xé lòng không ngừng truyền đến tai Hứa Thành, anh khẽ nhíu mày.

Kẻ đáng thương ắt có chỗ đáng hận.

Người phụ nữ này đã đưa họ đến nơi này, vốn dĩ nên bị trừng phạt, không nên thả đi.

Nhưng việc để cô ta ở lại đây là minh chứng tốt nhất, cũng có thể bầu bạn với tổ tiên của cô ta, cũng là món quà tốt nhất anh dành cho cô ta.

Vương Bàn Tử luôn hả hê trước tai họa của người khác.

Nhìn con đường lăng mộ đang sụp đổ trước mắt, cả người hắn trở nên vô cùng vui vẻ.

Lần này không ai có thể ra ngoài, cả con chó khổng lồ ba đầu đang đuổi theo họ, lẫn Victoria muốn cướp bảo bối trong tay họ, đều sẽ bị chôn vùi trong sơn động này.

“Con mụ đó vô cùng ngang ngược, muốn nhốt chúng ta ở đây, thật là nực cười.

Lần này gieo gió gặt bão, vĩnh viễn không thể xuất hiện trước mặt tôi nữa, tin rằng trong lòng nó nhất định vô cùng bi thảm.” “Người phụ nữ đó tuy rất đáng thương, nhưng cũng cực kỳ đáng hận.

Nếu không có cô ta, chúng ta sao lại xui xẻo như vậy.

Bây giờ cô ta lên thiên đàng cũng là đáng đời.” Sắc mặt Ngô Tà vô cùng trầm tĩnh, lúc này không hề cảm thấy có chút đáng thương nào, ngược lại còn thấy mọi chuyện đều đáng phải xảy ra.

Cậu hiếm khi thể hiện trạng thái như vậy, dáng vẻ này lại khiến Hứa Thành cảm thấy rất kỳ quái.

Cậu luôn mềm lòng, không nỡ làm tổn thương bất kỳ ai.

Người phụ nữ đó tuy là ma cà rồng, nhưng thực sự cảm thấy rất bi thảm.

Vương Bàn Tử cũng cảm thấy rất buồn cười, không ngờ thằng nhóc này lại đứng cùng phe với mình, thật là hiếm có.

Mọi lần cậu ta đều giáo huấn hắn một phen, cho rằng hắn làm quá đáng, luôn hả hê trước tai họa của người khác.

Hôm nay cứ như phát hiện ra một lục địa mới, luôn cảm thấy Ngô Tà có gì đó không ổn.

“Ối à, cậu lại đứng cùng chiến tuyến với tôi, thật khiến tôi cảm thấy kỳ lạ, không phải mọi lần cậu đều chê bai tôi sao?” “Người phụ nữ đó vốn dĩ suýt nữa đã hại chết tôi, muốn tôi phải chôn cùng trong mộ huyệt.” Ngô Tà lạnh lùng nhíu mày, trong mắt ánh lên một tia hận ý.

Con đường lăng mộ không ngừng sụp đổ, đèn đóm đều rung chuyển, mọi thứ dường như đã thay đổi.

Chỉ thấy đá vụn xung quanh rơi xuống, từ trên không trung trực tiếp nện xuống, nếu không cẩn thận sẽ bị nện thành thịt băm.

Đất rung núi chuyển, nơi này sắp sụp đổ rồi, phải nhanh chóng ra khỏi đây, nếu không thật sự sẽ bị chôn vùi tại đây.

“Được rồi, sắp sụp rồi, đá vụn xung quanh đều rơi xuống cả, chúng ta phải nhanh chóng tìm cửa sinh, nếu không tất cả đều sẽ bị chôn ở đây.” Muộn Du Bình cuối cùng cũng lên tiếng, anh vẫn luôn đi theo sau, lúc này nhanh chóng đi lên phía trước, không ngừng phân biệt phương hướng, đột nhiên chỉ tay về một nơi, lập tức dẫn mọi người xuyên qua đó.

Chương 414

Tốc độ rất nhanh, lập tức xuyên qua nhiều khúc cua, nhưng con đường lăng mộ ở đây sắp bị chặn kín, phỏng chừng chỉ đủ cho một người đi qua.

Một tảng đá rơi trúng vai Bàn Tử, đau đến mức hắn la oai oái.

Không ngờ tảng đá này lại lớn như vậy, suýt nữa làm gãy xương hắn, may mà chỉ bị đập trúng một nửa, nếu không có thể đã nằm bẹp dưới đất.

Hứa Thành luôn cầm Tam Xoa Kích, chống đỡ lực từ hai bên, bóng anh như một cái bóng, lập tức xuyên qua một con đường, nhanh nhất xuất hiện ở phía trước.

Cuối cùng anh cũng thấy một tia sáng, nếu ra khỏi đây chắc chắn có thể thoát ra ngoài.

Một tảng đá tròn khổng lồ từ xa lăn tới.

Nếu tảng đá này chặn mất lối vào phía trước, thì tất cả mọi người thật sự sẽ chết ở đây.

Mũi chân anh điểm nhẹ, lập tức bay lên phía trước, dùng Tam Xoa Kích tìm một điểm tựa, chặn tảng đá tròn lại, sau đó gật đầu với mọi người, bảo mọi người nhanh chóng rời khỏi đây, sắp thoát được rồi.

Muộn Du Bình và Hứa Thành nhìn nhau, biết anh đang dùng năng lực của mình để chống đỡ tảng đá này, phải nhanh lên, nếu không Hứa Thành sẽ bị chôn vùi.

Họ nhanh chóng đi qua con đường, lập tức cảm nhận được ánh nắng bên ngoài.

Khi ánh mặt trời chiếu rọi lên người, họ cảm thấy từng đợt ấm áp.

Bàn Tử ngồi phịch xuống đất, lúc này mới có thể thở phào một hơi dài.

Hắn cảm thấy vừa rồi suýt nữa bị đè chết, loại nguy hiểm đó khiến hắn trải nghiệm cảm giác ngạt thở của cái chết.

Muộn Du Bình và Ngô Tà vẫn đứng tại chỗ, chờ đợi Hứa Thành.

Lúc này, tòa biệt thự bắt đầu sụp đổ, mọi thứ đều sẽ bị chôn vùi dưới lòng đất.

Vào khoảnh khắc cuối cùng, Hứa Thành cuối cùng cũng lao ra khỏi đống đất, tòa thành lập tức sụp xuống lòng đất, cát vàng cuồn cuộn lập tức chôn vùi nơi đó.

Hứa Thành đứng tại chỗ, nhìn vùng đất trống trước mắt, khẽ thở dài một hơi.

Tòa thành ở đây đã hoàn toàn biến mất, sẽ không bao giờ xuất hiện trong tầm mắt của bất kỳ ai nữa, mọi truyền thuyết về ma cà rồng đều bị chôn vùi tại đây.

Hóa ra cơ quan dưới lòng đất đang chống đỡ tòa thành trước mắt, một khi người trong thành tiến vào mộ huyệt và kích hoạt cơ quan, thì tất cả mọi thứ ở đó đều sẽ trở thành vật bồi táng.

"Người phụ nữ đó thật độc ác, một tòa thành lại là lối vào của mộ huyệt, nhưng bên trong lại có cơ quan vô cùng nguy hiểm, một khi bị kích hoạt, tất cả mọi người sẽ phải chôn cùng.

Nhưng người phụ nữ đó lại không hề để tâm đến việc để nhiều người như vậy chôn cùng mình, hoàn toàn tiến vào mộ huyệt, muốn tìm bảo bối nhưng lại kích hoạt cực quang bên trong, khiến bản thân cũng không thể ra ngoài." Ngô Tà cảm khái rất nhiều.

Thật không biết những người đó rốt cuộc nghĩ gì, vốn có thể sống yên ổn vài năm, nhưng vì tham vọng mà khiến mình vĩnh viễn không

thể tiếp tục sống.

Đúng là kẻ đáng thương ắt có chỗ đáng hận, vì vậy không ai đáng bị thương hại cả, nên biết mình đã sai ở đâu.

Hứa Thành phủi sạch bụi trên người, lúc này nhiệt độ trở nên rất thấp.

Bây giờ đang là giữa trưa, nếu là buổi tối có thể sẽ băng tuyết ngập trời.

Sự thay đổi ở đây khiến anh cảm thấy rất kỳ quái, cũng vì tòa biệt thự sụp đổ nên nhiệt độ cũng thay đổi.

Nơi này đã trở thành vĩnh hằng, sẽ không còn ai khai quật nữa, họ có thể nhanh chóng rời khỏi đây, đi tìm sự sống ở nơi khác.

"Mau đi thôi, ở đây có thể chúng ta đã mất phương hướng rồi, tôi phải tìm một con đường rời khỏi đây, nếu không buổi tối chúng ta cũng sẽ phải ở lại đây.

Mọi người không cảm thấy nhiệt độ ở đây rất thấp sao, gần 0 độ rồi." "Đúng vậy, nhiệt độ ở đây rất thấp, đối với tôi có thể là một thử thách, một khi hạ xuống nữa, có thể tôi sẽ không chịu nổi.

Nghe lời Hứa Thành, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây, không thể chậm trễ thêm nữa." Muộn Du Bình lập tức đi về phía trước, bước chân của anh rất nhanh, sau đó anh liên tục tìm đường cho mọi người, Hắc Kim Cổ Đao trong tay tỏa ra một tia sáng.

Nhiệt độ càng ngày càng thấp khiến người ta cảm thấy toàn thân lạnh buốt.

Vương Bàn Tử cũng cảm thấy hơi ngạt thở.

Lần này ra ngoài không mang đủ quần áo, lúc mới vào mộ huyệt, tất cả đồ đạc đều đã biến mất, vì vậy bây giờ chỉ có thể dùng lớp da

mỡ của mình để chống chọi.

Hắn lắc lắc đầu, để bản thân vẫn giữ được tỉnh táo, tuyệt đối không thể ngủ thiếp đi, nếu không sẽ vĩnh viễn ở lại nơi này, bầu bạn với những ngôi mộ cổ đó.

Trời dần dần tối, nhiệt độ lại hạ xuống năm sáu độ, khiến người ta không thể chịu nổi.

Hứa Thành nhìn mọi người, vội bảo tất cả dừng lại, tìm một nơi rất yên tĩnh, nhóm một đống lửa.

Họ chỉ có thể yên tĩnh ở đây, nếu không không ai có thể chịu đựng được nữa.

Huyết Phượng Hoàng trong cơ thể không ngừng vận chuyển, xung quanh cơ thể anh có một lớp bảo vệ, có thể cách ly không khí lạnh bên ngoài, nhưng cũng chỉ là tạm thời.

Đống lửa được nhóm lên, cuối cùng khiến nhiệt độ xung quanh cao hơn một chút, nhưng so với nhiệt độ bình thường thì quá yếu.

Nhưng họ chỉ có thể ở đây dưỡng sức, đợi sáng mai lại lên đường.

Muộn Du Bình ngẩng đầu, nhìn Hứa Thành trước mặt, anh vẫn nhớ người bí ẩn đó, người đã chỉ dẫn họ đến đây, cũng là nguyên nhân chỉ dẫn Victoria tìm thấy họ.

Người đó từ đầu đến cuối vẫn chưa xuất hiện, rốt cuộc là ai, có mục đích gì.

"Chẳng lẽ mọi người không nghĩ đến người có tâm tư kín đáo ẩn sau lưng đó sao?

Rốt cuộc là ai?

Tại sao lại chỉ dẫn chúng ta đến đây, cũng chỉ dẫn Victoria tìm

thấy chúng ta?

Chương 415

Hay là tôi chỉ là người dẫn đường, họ muốn lấy được thứ gì đó từ tôi?" "Muộn Du Bình từ trước đến giờ chưa bao giờ nói nhiều như vậy, luôn giữ im lặng, không ngờ lần này tâm tư lại kín đáo như thế, lẽ nào anh đã phát hiện ra điều gì?" Vương Bàn Tử thật sự rất tò mò, hắn chưa bao giờ nghe Muộn Du Bình nói quá 10 câu, có lẽ cả đời cũng chưa đủ 10 câu, đây là bất ngờ lớn nhất mà hắn phát hiện ra trong đời.

Nụ cười trên mặt hắn không thể che giấu được, hắn liên tục lại gần Muộn Du Bình, ngơ ngác ngồi bên cạnh anh, quan sát mọi cử chỉ của anh.

Hứa Thành ngồi xếp bằng, hai tay đặt trên đầu gối, cũng đang suy nghĩ.

Người bí ẩn ẩn sau lưng luôn khiến anh cảm thấy rất kỳ quái.

Con ma cà rồng đó đã chết, không thể tìm được nữa, việc lấy thông tin từ miệng cô ta là không thể.

Vì vậy bây giờ phải cẩn thận, người đó vẫn chưa xuất hiện, nên có thể là mối đe dọa lớn nhất.

Anh lấy ra hai bảo bối tìm được, đặt riêng trong tay, nhìn những thứ vô cùng kỳ lạ này, hẳn là có một ý nghĩa nhất định.

Khi anh lấy ra viên châu màu xanh biếc, con đường lăng mộ bắt đầu sụp đổ, có lẽ đó là cơ quan trong mộ huyệt, vì đã động vào thứ không nên động, nên mới muốn chôn vùi tất cả, không cho người khác lấy viên châu ra.

Anh đặt hai viên châu vào lòng bàn tay, khi hai viên châu hội tụ,

một chùm sáng chiếu lên trời, trong bối cảnh đêm đen, một thứ gì đó mơ hồ xuất hiện.

Thứ đó ở trước mặt, dần dần tụ lại, cuối cùng biến thành một con mắt, lẽ nào là Thiên Nhãn trong truyền thuyết.

Sự tụ hợp của hai viên châu này có thể tạo ra một thứ như vậy.

Tất cả mọi người đều đứng dậy, nhìn chằm chằm vào con Thiên Nhãn trên trời, mang lại cho người ta sự bất ngờ vô tận, rốt cuộc là chuyện gì?

Tại sao khi hai viên châu hội tụ lại cho người ta một sự khai thị như vậy.

"Chuyện gì vậy?

Tại sao lại xuất hiện thứ này?

Lẽ nào nó đang nói cho chúng ta biết điều gì đó?

Nếu ba thứ tụ lại sẽ có chuyện kỳ lạ xảy ra." "Trong truyền thuyết có rất nhiều bảo bối được đặt ở những vị trí khác nhau, khi tụ lại sẽ có hiện tượng kỳ lạ xảy ra, nhưng nhiều cổ tịch không ghi lại rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng có rất nhiều người săn tìm kho báu đang tìm kiếm, đều muốn biết rốt cuộc là chuyện gì." Ngô Tà từng xem trong bút ký của ông nội, nhưng ghi chép rất mơ hồ, vì ông cũng chỉ nghe nói, chứ không thực tế khảo sát, không biết những người đó rốt cuộc đang tìm kiếm cái gì, nhưng lại biết trong những thứ đó ẩn chứa rất nhiều câu chuyện khác nhau.

Hai báu vật hội tụ hiện Thiên Nhãn, nhất định là điềm báo, cũng đang chỉ đường cho mọi người, chỉ là không biết thứ đó rốt cuộc được giấu ở đâu.

Ngô Tà rất hứng thú, không ngừng quan sát kỹ lưỡng, đột nhiên lấy sổ tay ra, vẽ nguệch ngoạc lên đó, vẽ lại con Thiên Nhãn.

Mắt Hứa Thành cũng ánh lên vẻ tò mò, anh chăm chú nhìn, đột nhiên, gần phía chân trời dường như xuất hiện một đường nét đại khái, một nơi khiến người ta cảm thấy vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Anh dụi mắt, đang định nhìn cho rõ thì xung quanh đột nhiên có tiếng động.

Anh đoán là có kẻ địch, vội vàng cất bảo bối vào lòng, nheo mắt quan sát bốn phía.

Một đám người mặc vest đen đã vây quanh họ.

Tay họ đều cầm súng, đều là những loại vũ khí mới được nghiên cứu chế tạo, tầm bắn của loại súng này rất hoàn hảo, độ chính xác cũng đặc biệt cao.

Những người này đều là người nước ngoài, thân hình cao lớn đặc biệt vạm vỡ, trong mắt chỉ mang một tia tử khí, họ lần lượt vây quanh, chĩa súng vào những người trước mặt.

Lúc này, từ trong đám đông đột nhiên bước ra một người phụ nữ, mặc một bộ đồ da màu đen, trên mặt đeo mặt nạ.

Thân hình cô ta rất đầy đặn, cô ta tao nhã cầm súng, từng bước đi tới.

Cô ta khẽ nhếch mép, gác súng lên vai, chĩa vào Hứa Thành.

“Giao đồ ra đây, có thể cho ngươi một con đường sống.” “Cô là ai?

Tại sao lại xuất hiện ở đây?” “Ha ha, ta là ai đối với ngươi căn bản không quan trọng, ta chỉ cần ngươi ngoan ngoãn giao hai thứ vừa lấy ra, có thể cho ngươi một con đường sống, nếu không e rằng ngươi sẽ chết tiếp theo.” Những người mặc vest lần lượt tiến lên một bước, thái độ của họ rất rõ ràng, nếu không giao đồ ra, họ sẽ không do dự nổ súng, sẽ lập tức bắn người thành tổ ong.

Hứa Thành ước chừng có khoảng hơn hai mươi người.

Bốn người họ chỉ có Muộn Du Bình và anh là có chút thực lực, nhưng trong tình huống này, thực lực chênh lệch, căn bản không phải là đối thủ.

Những người này thân hình vạm vỡ, lại là người nước ngoài, chắc chắn đã qua huấn luyện chuyên nghiệp, nên thủ đoạn vô cùng tàn nhẫn, e rằng Ngô Tà và Bàn Tử sẽ là điểm yếu.

Anh liếc nhìn Muộn Du Bình bên cạnh, chỉ có anh và Muộn Du Bình mới có thể phối hợp với nhau, sau đó tìm một tia hy vọng sống sót.

Anh chưa bao giờ chịu thua, bất cứ lúc nào cũng có sự kiêu ngạo.

Anh vội lao về phía những người trước mặt, mục tiêu là người phụ nữ đó, chỉ cần bắt được cô ta, chắc hẳn những người này sẽ ngoan ngoãn nghe lời.

Muộn Du Bình cầm Hắc Kim Cổ Đao, chặn những người mặc đồ đen trước mặt.

Những người đàn ông mặc vest không hề do dự, người phụ nữ đó trong lòng họ không phải là lão đại, họ lập tức nổ súng.

Muộn Du Bình ung dung xuyên qua, lập tức tóm lấy một người đàn ông, điên cuồng bắn vào đồng bọn của hắn.

Phần lớn người đã ngã xuống đất.

Người phụ nữ đó vô cùng kinh hoàng, không thể tin nổi mà trừng lớn mắt.

Không ngờ những người này lại lợi hại như vậy, cô ta cứ nghĩ chỉ là một đám thùng cơm, chỉ cần ra tay là chắc chắn có thể bắt được, không ngờ lại có thể tiêu diệt được phần lớn thuộc hạ của mình.

Cô ta hoàn toàn nổi giận, lập tức tấn công Hứa Thành.

Nhìn quyền cước của cô ta, Hứa Thành liền biết những người này nhất định xuất thân từ một cơ quan bí mật.

Anh vội tóm lấy chiếc khăn che mặt của người phụ nữ đó.

Chương 416

Anh tiện tay giật ra, để lộ khuôn mặt của người phụ nữ.

Không ngờ trên mặt cô ta lại có một hình xăm màu đen, nó lan rộng ra, ở giữa là một cái đầu lâu, xung quanh lại là hình cánh hoa hồng.

Hình xăm như vậy rất khó tìm, nhưng khi thấy khuôn mặt của cô ta, người phụ nữ đó lập tức rời đi.

Cô ta dẫn người của mình nhanh chóng rút lui, ngồi lên xe máy sa mạc điên cuồng rời khỏi đây.

Mắt Hứa Thành ánh lên vẻ không thể tin nổi.

Hẳn là cô ta phát hiện bí mật của mình đã bị lộ, nên mới rút lui.

Người phụ nữ này chắc chắn đang che giấu chuyện quan trọng hơn.

"Lại rút lui rồi, chưa lấy được gì đã rút lui như vậy, thật khiến người ta quá bất ngờ." Ngô Tà mang theo laptop, cũng thấy hình xăm đó, nhanh chóng gõ bàn phím, lập tức tra ra bí mật của hình xăm màu đen đó, không ngờ lại xuất thân từ gia tộc Wilson.

"Mau nhìn này, người phụ nữ này có quan hệ không thể tách rời với gia tộc Wilson, không ngờ lại từ nơi đó, thật khiến người ta quá bất ngờ, chuyện này gia tộc Wilson cũng có tham gia." Hứa Thành lập tức đi tới, nhìn màn hình hiển thị quả thực xuất thân từ gia tộc Wilson, thật khiến người ta quá bất ngờ.

Không ngờ một gia tộc như vậy cũng sẽ tham gia vào con đường tìm kiếm kho báu, muốn lấy hai thứ trong tay anh.

Mọi chuyện e rằng đã có thể thông suốt, có lẽ gia tộc Wilson đã

chỉ đường cho người phụ nữ đó, nên cô ta mới tìm được họ.

Anh khẽ lắc đầu, trong mắt ánh lên vẻ bất ngờ, nhưng trong lòng vẫn rất tức giận, bất kể là ai anh cũng tuyệt đối sẽ không tha thứ.

Ngón tay Hứa Thành liên tục ấn lên bàn phím trước mặt, tìm kiếm một loạt sự kiện liên quan đến gia tộc Wilson, hiện tại lại là một người phụ nữ, vân vân.

Anh bí ẩn nhếch mép, trong lòng đã có kế hoạch.

Nếu gia tộc Wilson đã phát hiện ra anh ở đây, không thể nào dễ dàng để anh rời đi.

Anh vuốt ve hai món đồ thần bí vừa lấy ra, trên đó có nhiệt độ của anh, khiến anh cảm thấy rất dễ chịu.

Hai món đồ này cũng đã bị họ biết đến, càng không thể để anh mang đi.

Trong mắt Hứa Thành ánh lên một tia sáng, anh vô cùng rõ ràng, bây giờ nhất định rất nguy hiểm, e rằng đối phương nhất định sẽ dùng thực lực để cướp đồ trong tay anh.

"E rằng tôi không đi được rồi, họ đã biết tung tích của tôi, mọi hành động của tôi đều nằm trong sự kiểm soát của họ, hôm nay không lấy được, họ sẽ tìm mọi cách để lấy thứ đó." "Đúng vậy, vừa rồi họ luôn ẩn nấp xung quanh, e rằng đã sớm hiểu rõ tình hình của chúng ta, nên nhất định sẽ không để chúng ta rời đi." Muộn Du Bình rất tán thành.

Những người này hành động có kế hoạch, cử đi hơn hai mươi người, mục đích là để lấy đồ trong tay họ, sau đó giết người diệt khẩu.

Hai món đồ lấy ra từ mộ cổ nhất định rất quan trọng, chắc chắn liên quan đến một chuyện lớn, nên họ mới tìm mọi cách để lấy bảo

bối trong tay anh.

Những người đó chắc chắn đang ở gần đây, người của họ sẽ ngày càng đông.

Địch trong tối, ta ngoài sáng, đây không phải là một hiện tượng tốt, phải thay đổi sách lược, sau đó khiến kẻ địch không thể nắm bắt được hành tung của mình, muốn rời khỏi đây, phải có một cách tốt hơn.

Trong lòng Muộn Du Bình đã có cách, ánh mắt anh nhìn chằm chằm Hứa Thành.

Hai người họ luôn có thể nghĩ đến cùng một chỗ, tin rằng lần này cũng không ngoại lệ.

"Cầm tặc tiên cầm vương." "Cầm tặc tiên cầm vương." Hai người đồng thời thốt ra, lúc này có sự ăn ý rất lớn.

Họ nhìn nhau cười, chỉ có một cách duy nhất, nếu có thể bắt được người nắm quyền của gia tộc Wilson, thì tất cả mọi người chắc chắn sẽ thỏa hiệp, trong tay họ sẽ có thêm một con át chủ bài.

Hứa Thành vẫn đang suy tính, đây quả thực là một lối thoát tốt.

Bây giờ nên chia nhau hành động, hóa lẻ thành chẵn, khiến tất cả mọi người không thể đoán được, cũng khiến họ không thể tra ra, đồng thời tạo ra một ảo giác, rằng họ vẫn luôn ở cùng nhau.

Mục tiêu của Vương Bàn Tử quá lớn, nếu dẫn hắn đi cùng, chắc chắn sẽ bị người khác phát hiện, vì vậy chỉ có thể để hắn và Muộn Du Bình ở cùng nhau.

Muộn Du Bình có thực lực có thể bảo vệ Vương Bàn Tử, anh sẽ dẫn Ngô Tà đi theo một hướng khác, đồng thời làm nhiễu loạn tầm nhìn của họ, và lẻn vào gia tộc Wilson, như vậy có thể "mời" lão đại của họ.

Sau khi lên kế hoạch, Hứa Thành đã có kế hoạch sơ bộ, lập tức bàn bạc với Muộn Du Bình, sau đó xuất phát từ đây.

Trời đã tối hẳn, lúc này mọi người đều mệt mỏi nhất, nếu rời đi lúc này, e rằng sẽ khiến họ không thể bắt kịp.

Hai người lập tức gật đầu, sau đó bắt đầu xuất phát theo hai hướng, hai ngày sau sẽ hội hợp tại nơi đó.

"Nội bộ gia tộc Wilson có rất nhiều nhánh phức tạp, nếu chúng ta muốn vào e rằng cũng rất khó khăn, chẳng lẽ anh có tự tin?" "Bất kể là long đàm hổ huyệt, tôi cũng phải xông vào một lần.

Bên đó rốt cuộc có tình hình thế nào, tôi hiện tại vẫn chưa rõ, sau khi vào tự nhiên sẽ rõ, nhưng cậu phải nhớ nhất định phải đi theo sát tôi, đừng chạy lung tung." Ngô Tà nhẹ nhàng gật đầu, trong lòng cậu rất rõ, nếu không có năng lực của Hứa Thành, cậu căn bản không có cách nào thoát khỏi gia tộc Wilson.

Athens là một tòa thành cổ, lịch sử lâu đời, kiến trúc cũng rất cổ kính, khắp nơi đều là tượng người, cho người ta một cảm giác tín ngưỡng tôn giáo.

Người dân ở đây đều có cuộc sống của riêng mình, rất yên tĩnh, mỗi người đều làm việc theo nề nếp, trong đó ẩn giấu một gia tộc rất cổ xưa, gia tộc Wilson.

Căn cơ của họ vốn không ở đây, qua nhiều lần di dời, mới tọa lạc tại thành phố này.

Họ bén rễ nảy mầm ở đây, từ đó về sau liền có cuộc sống của riêng mình, cũng có công việc của riêng mình.

Gia tộc Wilson kinh doanh rất nhiều lĩnh vực, gần như mọi ngành nghề, dùng thân phận đó để che giấu, thực ra mục đích chính là để trộm đồ trong mộ cổ.

Có một lớp vỏ bọc tốt, khiến họ rất thuận lợi.

Hiện tại gần như mọi ngôi mộ cổ đều có di tích của họ, từ đó lấy được rất nhiều của cải, mới có thể khiến gia tộc hiện tại huy hoàng và lớn mạnh như vậy.

Lần này lại phát hiện một ngôi mộ cổ ở đây, đương nhiên họ không thể bỏ qua.

Gia chủ Wilson nhất định biết tình hình ở đó, nên mới không tự mình xuống mộ, mà tìm Hứa Thành.

Chương 417

Chỉ có mượn tay Hứa Thành mới có thể lấy được bảo bối bên trong, không tổn hại một binh một tốt.

Nhưng không ngờ thực lực của Hứa Thành lại mạnh mẽ đến vậy, vượt xa sức tưởng tượng của ông ta.

Ngồi trên vương vị, mắt gia chủ ánh lên vẻ tức giận, nhìn thuộc hạ vừa trở về báo cáo bên dưới, ông ta thật muốn một tát đánh chết hắn, không ngờ lại dùng chuyện như vậy để báo cáo với ông ta.

Ông ta nheo mắt nhìn chằm chằm thuộc hạ đó, người do một tay ông ta bồi dưỡng, rất tự tin vào gia chủ, nhưng Carlin lại đưa cho ông ta một bài thi, khiến lòng ông ta càng thêm tức giận.

"Đây là bài thi ngươi giao cho ta sao, lại để người ta chạy mất." "Thưa ngài, tôi không để họ chạy mất, họ vẫn nằm trong tầm ngắm của tôi, tôi đã theo dõi họ suốt chặng đường, tin rằng họ sẽ sớm đến một nơi nào đó, theo quan sát của tôi, họ đang ngày càng gần đây." "Làm hỏng chuyện, lại còn dám ngụy biện." Carlin cúi đầu, không dám nói một lời.

Hắn cũng biết chuyện này làm quả thực có vấn đề, cũng không ngờ Hứa Thành lại lợi hại đến vậy, căn bản không sợ hỏa lực.

Gia chủ nắm chặt tay, bảo gã này lập tức cút khỏi đây.

Nhìn hắn, lòng ông ta như lửa đốt, phảng phất như đang cháy bừng ngọn lửa giận dữ.

Một tay chống trán, nắm chặt vầng trán đau nhức, tâm trạng ông ta bỗng nhiên bực bội.

Hứa Thành quả thực là một ngoại lệ, không ngờ lại mạnh đến

mức đó, cử đi 20 người mà hắn vẫn không hề hấn gì.

Phải tăng cường thêm người, không thể để hắn mang đồ đi khỏi đây.

Thứ đó phải lấy được, nếu không giao ra, hắn sẽ phải trả một cái giá đắt, kể cả là mạng sống.

Một thanh kiếm kề vào cổ gia chủ Wilson, khiến ông ta cảm thấy vô cùng lạnh lẽo.

Không biết từ lúc nào, sau lưng ông ta lại có người.

Ông ta cúi đầu liếc nhìn, nhưng vẫn đặc biệt bình tĩnh.

Giọng nói đặc biệt trong trẻo, không có chút gợn sóng nào, dường như không hề sợ hãi.

Tâm lý của gã này quả thực đủ mạnh, khiến Hứa Thành cũng có chút thán phục.

"Hứa Thành." "Quả không hổ là người nắm quyền của gia tộc Wilson, không ngờ lại thông minh như vậy.

Nếu đã biết tại sao tôi lại ra tay với ông, thì nên biết cái đầu trên cổ ông treo không được lâu nữa đâu." "Hôm nay cậu tìm tôi không phải để giết tôi, mà có chuyện khác.

Hay là ngồi xuống chúng ta nói chuyện đi, mục đích của tôi là hai món bảo bối trên tay cậu, cứ việc ra giá." Hứa Thành cảm thấy thật nực cười, đồ vật mà anh liều mạng lấy được, sao có thể giao cho gia chủ Wilson.

Lại còn không biết xấu hổ mà bảo anh giao đồ ra.

Anh lạnh lùng nhếch mép, từ từ quay người lại.

Thân thể của gã này quả thực rất rắn chắc, chắc hẳn là do luyện tập thường xuyên mới có được cơ bắp đầy đặn như vậy.

Lâu rồi không đánh nhau, hay là thử tay nghề xem sao.

Gã này khiến anh rất hứng thú, là một đối thủ hiếm có, Hứa Thành cảm thấy nếu so tài một phen, nhất định sẽ khiến tâm trạng anh vui vẻ.

Hứa Thành gật đầu với Ngô Tà, lập tức nhấc gia chủ Wilson lên, hai người vừa vật lộn vừa đi vào cung điện.

Nếu ông ta không chịu nói ra tất cả những gì mình biết, thì chỉ có thể dùng cách khác, khiến ông ta ngoan ngoãn trở thành nô lệ của mình.

Gia chủ rất khinh thường, vô cùng bình tĩnh nhìn Hứa Thành.

Gã này lại dám tấn công ông ta.

Ông ta định há miệng la hét, nhưng lại bị Hứa Thành đấm một cú.

Cơ thể Hứa Thành rất cường tráng, khiến ông ta không thể di chuyển, gần như như một con rối bị Hứa Thành đè ở đó, mặc cho anh muốn làm gì thì làm.

Một giờ, hai giờ... 5 giờ trôi qua, cuộc đấu vẫn không có dấu hiệu kết thúc.

Ngô Tà vẫn đang đợi Hứa Thành, ngồi bên ngoài đến mức sắp ngủ gật.

Hai gã này tỉ thí võ công mãi không xong, cuối cùng cậu nằm bẹp ở đó, lười để ý nữa.

Khoảng 10 tiếng đồng hồ trôi qua, Hứa Thành nhìn gia chủ Wilson mình mẩy đầy vết thương nằm trên đất, nhìn gia chủ bị tấn công đến không còn chút sinh khí nào, anh buồn cười lắc đầu.

Anh nhẹ nhàng vỗ vỗ vào má gia chủ, khóe miệng nở nụ cười, ngoan ngoãn trở thành nô lệ của anh, mới có thể giữ được mạng, nếu

không có thể sẽ chết thảm.

"Gia chủ nên học cách ngoan ngoãn, đừng có nhe nanh múa vuốt, nếu không tôi sẽ nhổ sạch từng chiếc răng nanh của ông, sau này chỉ có thể trở thành một con mèo con ngoan ngoãn nằm dưới chân tôi." Gia chủ nghẹn ngào một tiếng.

Lúc này ông ta thật sự rất tức giận, gai nhọn trên người gần như bị Hứa Thành nhổ sạch, lúc này chỉ có thể nằm trên đất nghẹn ngào, không dám có chút phản kháng nào nữa.

"Hu hu hu…" Hứa Thành xắn tay áo lên, tao nhã từng bước đi ra ngoài.

Hai tay đút túi quần, anh ung dung đi ra, sau một đêm giãn gân cốt, lúc này Hứa Thành thật sự vô cùng mệt mỏi.

Anh huýt sáo một tiếng, thấy Ngô Tà vẫn ngồi đó, Hứa Thành thong dong đi tới, vắt chéo chân, ngồi đối diện cậu.

Ngô Tà ngẩng đầu, liếc nhìn anh một cái, bĩu môi.

Thể lực của gã này thật khiến cậu vô cùng bất ngờ, không ngờ 10 tiếng đồng hồ lại dùng hết để đối phó với gia chủ Wilson.

Cậu lén nhìn vào trong phòng, không biết vị gia chủ cường hãn đó có chịu nổi thực lực của Hứa Thành không.

Chương 418

“Bị đánh gục rồi.” Đùa à, với thể lực như vậy, nếu không bị đánh gục thì mới là thất bại.

Gia chủ bây giờ nằm như một con lợn, gió thổi không động, sấm đánh không lay.

Bây giờ có thể tận hưởng thời gian yên tĩnh, đến lúc đó, mọi thứ sẽ khác đi.

“Người đàn ông đó chắc là người bí ẩn kia, đợi ông ta tỉnh lại, tôi phải hỏi xem ai đã bảo ông ta nói bí mật cho Victoria.” “Tôi cảm thấy rất kỳ lạ, ông ta lại biết sự tồn tại của ma cà rồng, cậu không thấy điều đó đáng để suy ngẫm sao?” Ngô Tà nói đúng, ma cà rồng vốn là một sinh vật bí ẩn, thường không xuất hiện trước mặt con người.

Loại sinh vật này ẩn náu rất kỹ, một khi bị phát hiện, chắc chắn sẽ trở thành đối tượng nghiên cứu, nhưng gã này lại biết sự tồn tại của ma cà rồng.

Xem ra gia chủ Wilson biết nhiều hơn họ tưởng, gã này rốt cuộc che giấu bí mật gì mà họ không biết.

Đợi ông ta tỉnh lại, nhất định phải khai thác hết tất cả bí mật.

Thời gian từng chút một trôi đi, đêm luôn tĩnh lặng như vậy.

Cuối cùng, mặt trời từ từ mọc lên từ phía đông, chiếu sáng cả căn phòng, ánh sáng tụ lại trên người gia chủ.

Gia chủ mở mắt ra, xương cốt toàn thân như muốn rã rời.

Ông ta vẫn nhớ người đàn ông đó đã đấm đá mình, tức giận siết chặt nắm đấm, đập vào giường.

Vị vua cao cao tại thượng lại thảm hại như vậy.

Nỗi đau đó vẫn đang nhắc nhở ông ta về những gì đã xảy ra ngày hôm qua.

Ông ta vội thay một bộ quần áo khác, chịu đựng nỗi đau, lập tức đi ra ngoài.

Lúc này ông ta như một con sư tử tức giận, thấy Hứa Thành liền lao tới.

Người đàn ông này đã cho ông ta một bài học đau đớn, cả đời ông ta sẽ không quên.

Hứa Thành điềm tĩnh cười, không hề để ông ta vào mắt, dễ dàng khống chế ông ta.

Chỉ sau một đêm, mọi thứ đã thay đổi.

Gia chủ nuốt nước bọt, cử động tứ chi, như một chú mèo con, đột nhiên trở nên ngoan ngoãn.

Đột nhiên biến thành bộ dạng này, Ngô Tà vô cùng khó hiểu.

"Như một chú mèo con!" "Ai là mèo con, tôi khuyên anh nên tôn trọng một chút." "Để tôi giúp ông nhớ lại, để ông biết rốt cuộc ai là kẻ tài nghệ không bằng người, cuối cùng bị đánh như một kẻ tàn phế." Ngô Tà khinh bỉ nhếch mép.

Cậu là một người tốt bụng, không có thói quen nghe lén chuyện mất mặt của gia chủ này, hai người họ đánh nhau cả đêm mới khiến người đàn ông này mặt mũi bầm dập, như cái đầu heo.

Gia chủ hung hăng trừng mắt nhìn Hứa Thành một cái, trở nên đặc biệt yên tĩnh.

Người đàn ông này thật khiến ông ta vô cùng tức giận, vô duyên vô cớ bị đánh bại, tôn nghiêm của ông ta mất sạch, nhưng vì uy áp của

Hứa Thành nên thật sự không có cách nào.

Ông ta đã học được cách khôn ngoan, điềm tĩnh nhấc chân lên, yên lặng ngồi đó.

"Tìm tôi rốt cuộc để làm gì." "Đơn giản, tôi chỉ muốn biết tại sao ông lại nói chuyện đó cho Victoria." "Chỉ là một con rối thôi, mục tiêu không chỉ là tìm thứ trong mộ huyệt đó, nếu đã tìm được rồi, thì lấy ra đi." Gia chủ cười khẩy, con ma cà rồng đó chỉ là một con tốt trong tay ông ta thôi, chỉ cần tiết lộ một chút thông tin, nó sẽ đi theo con đường của ông ta, chẳng phải đã dụ được Hứa Thành đến đó sao.

Mục đích của ông ta là lợi dụng Hứa Thành để tìm bảo bối trong mộ huyệt, nhưng không ngờ thứ đó lại nằm trong tay Hứa Thành, thật khiến người ta tức giận.

Gã đó chết không có gì đáng tiếc, thành sự thì ít, bại sự thì nhiều.

Chỉ đơn giản như vậy sao, e rằng không chỉ có thế, nhưng Hứa Thành thấy ông ta thẳng thắn nên cũng không hỏi thêm.

Nhìn bàn tay đang chìa ra trước mặt, Hứa Thành vẫn đặc biệt quả quyết, thứ này sao có thể giao cho gia chủ Wilson được, bốn người họ đã liều mạng mới lấy ra được.

Gia chủ cười cười, xem ra chỉ có thể trổ ra bản lĩnh sở trường.

Ông ta vội đi về phía Hứa Thành.

"Chủ nhân, tôi nguyện vì ngài cống hiến, hay là ngài giao thứ đó cho tôi bảo quản, yên tâm tôi nhất định sẽ bảo vệ thật tốt, tuyệt đối không tư túi." Lúc này, một người đàn ông đột nhiên xông vào, thấy cảnh tượng trước mắt liền kinh ngạc đến ngây người.

Tại sao lão đại của hắn chỉ sau một đêm lại biến thành tiểu lâu la, thậm chí là con rối, thật khiến hắn cảm thấy khó tin.

Rốt cuộc là chuyện gì, ai có thể nói cho hắn biết.

Cách Lâm đột nhiên xông vào, khiến Nhã Thụy Na cảm thấy vô cùng khó xử, vội vàng bỏ tay xuống, kéo lại váy sa, ngồi ngay ngắn lại, ánh mắt nhìn chằm chằm Cách Lâm trước mặt.

"Sếp, có chuyện rồi." "Sếp, bên ngoài phát hiện hai kẻ lén lút, trông có vẻ có vấn đề, nên tôi đã theo dõi, có thể nổ súng bất cứ lúc nào." Nhã Thụy Na nhướng mày, không ngờ lại có kẻ không sợ chết dám đến gần nơi này, chẳng lẽ không biết nơi này vô cùng bí ẩn, không cho phép bất kỳ ai lại gần, cũng không cho phép bất kỳ ai thăm dò bí mật bên trong.

Chắc chắn là gần đây không phát ra cảnh cáo, nên mới để kẻ khác tự tung tự tác, Nhã Thụy Na trong lòng vô cùng tức giận, nhất định phải cho chúng biết sự lợi hại của mình.

Cô ta giơ ngón tay được sơn móng đỏ lên, vừa định ra lệnh thì Hứa Thành đã ngăn lại, ánh mắt hắn mang theo một tia sáng u tối.

Nếu tôi không đoán sai, đó hẳn là Muộn Du Bình và Vương Bàn Tử.

Quả nhiên, tiếng ồn ào bên ngoài truyền đến tai Hứa Thành.

Vương Bàn Tử thật ồn ào, ở đâu giọng cũng to như vậy.

Gã này gần như là một cái loa di động, lúc nào cũng khiến người khác phiền lòng.

"Bàn Tử và Tiểu Ca đang ở bên ngoài." Hứa Thành nhẹ nhàng gật đầu, đúng vậy, hai người kia từng bước đi về phía người phụ nữ.

Hắn nhẹ nhàng kéo tay cô ta, để cô ta ngồi vào lòng mình.

Chương 419

Tay hắn tùy ý đặt lên eo cô ta, tuyên bố chủ quyền, bây giờ lời nói của hắn ở đây cũng có trọng lượng đặc biệt lớn.

Nhã Thụy Na không ngừng giãy giụa, trong mắt mang theo một tia cảnh cáo, hy vọng Hứa Thành đừng quá phận, nếu không đừng trách cô ta không nương tay.

Nếu không phải vì "kỹ thuật" của hắn tốt, cô ta đã sớm cho hắn một viên đạn rồi.

Có lẽ phụ nữ luôn có những tình cảm phức tạp, đối với người đàn ông đã thân mật với mình luôn không thể nào quên được, nên bây giờ mới có chút nương tay.

Một bàn tay đột nhiên véo vào phần thịt mềm bên hông Nhã Thụy Na, giống như một con mèo con, cô ta ngoan ngoãn ngã vào đó, cơ thể hoàn toàn không còn chút sức lực, nhưng đôi mắt vẫn như mắt mèo trừng trừng nhìn Hứa Thành.

"Ngoan, người của tôi đấy, không mau cho họ vào." "Sếp, thật sự cho họ vào sao?" Nhã Thụy Na tức đến nghiến răng, bây giờ một chút sức lực cũng không có, hoàn toàn bị gã đàn ông này dụ dỗ, chỉ có thể gật đầu cho mấy người kia vào.

Thuộc hạ tuy rất không phục, nhưng cũng không dám chống lại mệnh lệnh của Nhã Thụy Na, lập tức cho hai kẻ gây rối vào, nhưng vẫn không chịu đi, cứ đứng ở đó.

Vương Bàn Tử vô cùng vui vẻ, cuối cùng cũng gặp được Ngô Tà, vội vàng ôm chầm lấy cậu, nhẹ nhàng vỗ vỗ vào vai.

"Cuối cùng cũng gặp được cậu, không biết là tôi sắp buồn chết

dọc đường rồi không, cái gã kia một câu cũng không nói, suốt đường chỉ biết cắm đầu đi, mặc kệ tôi nói gì, hắn cũng không mở miệng, nếu cứ tiếp tục như vậy, tôi sắp bị hắn bức chết rồi." Ngô Tà len lén cười, tính cách của Tiểu Ca là vậy, không có chuyện gì quá quan trọng thì thường sẽ không nói lời nào.

Trên đường đi chắc chắn rất thú vị, chỉ là cậu không được trải nghiệm.

"Tiểu Ca đi đường chắc không nhàm chán đâu nhỉ, có anh Bàn Tử ở bên cạnh làm trò, chắc chắn là vui lắm." "Phiền phức." "Được lắm, trên đường đi tôi đã sớm tức anh lắm rồi, suốt đường tôi đều muốn nói chuyện với anh, mà gã này lại coi tôi như không khí.

Hôm nay chúng ta có muốn tỉ thí một trận không, xem tôi có đánh anh răng rụng đầy đất không." "Anh không phải đối thủ của tôi." "Ha ha ha, Bàn Tử, đừng quậy nữa, Tiểu Ca nương tay với anh đấy, nếu không với thân hình cường tráng như anh, một đấm là bay, ngoan ngoãn ở đây đi." Vương Bàn Tử vô cùng tức giận, má cũng đỏ bừng lên.

Anh biết mình không phải đối thủ của Tiểu Ca, nhưng trong lòng lại rất không phục.

Anh nhìn quanh một vòng, thấy Hứa Thành và người phụ nữ kia gần như dính vào nhau.

Chuyện gì đây?

Người phụ nữ xinh đẹp như vậy lại bị Hứa Thành cướp mất, nhanh chân đến trước rồi.

Anh từng bước đi về phía Hứa Thành, nhưng ánh mắt lại dán chặt vào Nhã Thụy Na trước mặt.

Người phụ nữ đó có một khuôn mặt quyến rũ, thân hình vô cùng

đầy đặn, thật sự là sự kết hợp giữa ác quỷ và thiên thần, khiến người ta nhìn một cái đã lún sâu vào.

Chẳng trách Hứa Thành lại có một chân với cô ta, bị một người phụ nữ như vậy mê hoặc.

Nhưng phụ nữ càng xinh đẹp thế này, chắc chắn không phải là người tốt, ánh mắt anh ta mang theo một tia cảnh giác.

"Tôi còn tưởng có chuyện quan trọng gì, không ngờ anh lại ở đây tán gái.

Cái gã này thật quá đáng, không mau buông cô nương người ta ra, định chiếm hời à?" Hứa Thành lườm Vương Bàn Tử một cái, rồi buông người phụ nữ trước mặt ra.

Hơi ấm trong tay đột nhiên biến mất, khiến hắn có chút không thoải mái.

Nhã Thụy Na ra hiệu cho thuộc hạ, đối phương lập tức giơ súng chĩa vào đầu hắn, chỉ cần hắn động đậy, lập tức não sẽ nở hoa.

Ánh mắt cô ta không còn chút dịu dàng nào, đột nhiên trở nên vô cùng tàn nhẫn.

Cô ta muốn món bảo vật trong tay Hứa Thành, nếu hắn có thể bình tĩnh giao ra, cô ta sẽ cho hắn một con đường sống, nếu không thể đáp ứng, hôm nay hắn chắc chắn phải chết.

Không biết từ lúc nào cô ta đã rút một khẩu súng từ bên hông, mạnh mẽ chĩa vào đỉnh đầu Hứa Thành.

Gã này tuy đã có da thịt thân mật với cô ta, nhưng để đạt được mục đích cuối cùng, dù vậy cũng phải giết Hứa Thành.

"Giao thứ trong tay cậu ra đây, tôi có thể cho cậu một con đường sống, nếu không một viên đạn sẽ lập tức xuyên qua đầu cậu, kết cục

thế nào không cần tôi nói cho cậu biết." "Cái gì mà da thịt thân mật, tôi thấy đều là giả cả.

Hứa Thành tưởng mình chinh phục được phụ nữ, không ngờ người ta quay lưng lại cho một phát súng." Tình hình vô cùng căng thẳng, Muộn Du Bình liếc nhìn Hứa Thành một cái, vẻ mặt hắn vẫn rất bình tĩnh.

Nhìn thấy ánh sáng trong mắt Hứa Thành, anh biết hắn chắc chắn có cách nên không hề động thủ.

Hắc Kim Cổ Đao vẫn đeo trên vai anh, anh bình tĩnh đứng đó, mấy tên tép riu dù có súng cũng không phải đối thủ của anh.

Nếu cuối cùng Hứa Thành vẫn không hành động, vậy thì anh có thể tiêu diệt chúng trong vài phút, bây giờ cứ để chúng như những tên hề nhảy nhót trước mặt mình vậy.

Hứa Thành bước lên một bước, hoàn toàn không sợ khẩu súng trong tay Nhã Thụy Na, vẻ mặt hắn vẫn rất bình thản.

Không ngờ người phụ nữ này lại nhẫn tâm với mình như vậy.

Hai tay hắn nắm lấy khẩu súng của cô ta, chỉ cần bóp cò là có thể bắn nát đầu cô ta.

Hắn chỉ đang cược xem người phụ nữ này có đủ nhẫn tâm hay không.

Không ngờ Nhã Thụy Na thật sự nổ súng, nếu không phải Hứa Thành phản ứng nhanh, e là viên đạn đã xuyên qua đầu hắn.

Người phụ nữ này đủ tàn nhẫn.

Viên đạn găm thẳng vào khung cửa, Hứa Thành lạnh lùng nhếch mép, rồi nhẹ nhàng xoay người đoạt lấy khẩu súng.

Họng súng chĩa thẳng vào Nhã Thụy Na, không chút lưu tình, lúc

này hắn như ác quỷ từ địa ngục, gậy ông đập lưng ông.

“Ngoan ngoãn ở yên đây, nếu không súng đạn không có mắt đâu, một viên đạn có thể xuyên thủng đầu cô đấy, không tin thì cứ thử.

Tôi cứ nghĩ giữa chúng ta đã có chút tình cảm thì cô sẽ nương tay, không ngờ phụ nữ còn tàn nhẫn hơn tôi tưởng nhiều, đã vậy thì tôi cũng không giữ lại chút tình cảm nào.” Nhã Thụy Na không ngờ động tác của gã này lại nhanh như vậy, khiến cô ta hoàn toàn không thể kiểm soát trong khoảnh khắc đó, súng đã bị cướp đi, chỉ có thể bị Hứa Thành khống chế trước ngực.

Nếu muốn chơi trò tàn nhẫn, gã đàn ông này còn độc ác hơn cô ta nhiều, tuyệt đối sẽ không nương tay, cô ta vừa mới được trải nghiệm.

Thuộc hạ xung quanh đều hung hăng nhìn chằm chằm Hứa Thành, chỉ chờ lệnh của sếp là có thể giết hết đám người này.

Chương 420

Bọn họ vốn là những kẻ nguy hiểm, không ngờ lại nhân cơ hội lẻn vào đây.

"Tất cả lui ra, tôi có chuyện muốn nói với vị tiên sinh này." Mặc dù không muốn, nhưng họ cũng biết ở lại đây e là sẽ vướng chân vướng tay, cuối cùng đành cẩn thận lui ra khỏi phòng, nhưng cửa phòng vẫn mở, có thể xông vào bất cứ lúc nào.

Hứa Thành đặt khẩu súng xuống, vô cùng tao nhã ngồi xuống đó, hắn muốn xem người phụ nữ này lại giở trò gì, nếu vẫn muốn mạng hắn, vậy thì người chết trước chắc chắn là cô ta.

Nhã Thụy Na dịu dàng mỉm cười, ngồi xuống vị trí gần Hứa Thành nhất, đồng thời rót cho hắn một tách trà.

Trà bá tước Earl Grey được vận chuyển bằng đường hàng không, mùi vị thật sự rất thơm ngọt, mang lại cho người ta cảm giác hưởng thụ hoàn hảo, nếu buổi chiều uống một tách thì cả người sẽ cảm thấy vô cùng thư thái.

Đây cũng là mùi vị yêu thích nhất của Nhã Thụy Na, nên cô ta mới bỏ ra một số tiền lớn để mua loại trà bá tước thượng hạng này, không ngờ hôm nay lại phải cùng uống với người tình và cũng là kẻ thù của mình.

"Thử đi, trà do chính tay tôi pha, cũng là loại trà bá tước tôi đã bỏ ra một số tiền lớn để mua, tin rằng anh nhất định sẽ thích." "Phụ nữ nói nhảm ít thôi, tôi không có thời gian lãng phí với cô ở đây, nói đi, đưa tôi đến đây rốt cuộc là vì cái gì?" "Không vội, uống một tách trà trước đã, chúng ta sẽ từ từ nói chuyện.

Thời gian còn dài, chúng ta nên trò chuyện cho kỹ, tôi tin rằng sau

này cơ hội gặp lại của chúng ta sẽ không nhiều." "Không ngờ cô cũng có chút tự giác, nếu cô có thể ngoan ngoãn, không chừng tôi có thể giữ cô ở bên cạnh, nhưng cái gọi là da thịt thân mật của chúng ta chẳng phải đều là giả dối sao, có thể biến thành kẻ thù trong nháy mắt." Lông mày Nhã Thụy Na khẽ động.

Lông mi cô ta rất dài, giống như một chiếc quạt nhỏ không ngừng rung động, dường như đang che giấu điều gì đó, nên cô ta không nói gì, chỉ nâng tách trà lên uống một ngụm.

Hơi nước trước mặt che khuất tầm mắt của Hứa Thành, không thể nhìn rõ người phụ nữ này đang nghĩ gì, nhưng hắn biết trong lòng cô ta nhất định có một tầng ưu tư, không biết rốt cuộc đang che giấu điều gì, nhưng hắn biết người phụ nữ này nhất định có câu chuyện.

Khoảnh khắc đặt tách trà xuống, Nhã Thụy Na từ từ ngẩng đầu, ánh mắt cô ta mang theo một tia mất mát, đồng thời cũng hội tụ vạn ngàn tâm sự.

"Hai món bảo vật mà cậu lấy từ trong mộ ra, khi tụ lại với nhau sẽ tạo ra một luồng sáng, trên bầu trời sẽ hiện ra một bức tranh, đó gọi là Thiên Chi Nhãn, tôi tin rằng cậu đã nhìn thấy.

Thiên Chi Nhãn vốn không tồn tại ở đó, nó tồn tại trong một ngôi mộ cổ khác, nhưng ở đâu thì không rõ lắm.

Tôi vẫn luôn tìm kiếm nó, nghe nói chỉ cần tập hợp đủ các bảo vật trên đời, là có thể khiến thời gian dừng lại, sau đó tùy ý tiến vào không gian, từ đó đạt được sự trường sinh bất lão.

Mấy năm nay thời gian gần như lãng phí hết vào việc này, bất kể thế nào tôi cũng phải tìm ra thuật trường sinh bất lão này." Trường sinh bất lão, chẳng phải chỉ là một trò đùa thôi sao, con người luôn có luân hồi, không thể nào vĩnh viễn dừng lại ở một nơi.

Nếu thật sự có trường sinh bất lão, vậy thì luân hồi thời gian cũng không cần tồn tại, không ngờ người phụ nữ này lại ngây thơ như vậy, Hứa Thành cảm thấy đây chẳng qua chỉ là một lời biện bạch của cô ta mà thôi.

Hắn không hứng thú với trường sinh bất lão, nhưng lại có một chút hứng thú với Thiên Chi Nhãn.

Bây giờ chưa có thêm thông tin, nên Hứa Thành không muốn hành động lỗ mãng, chỉ muốn mau chóng về nước.

Hắn nhìn chằm chằm Nhã Thụy Na trước mặt, phụ nữ thường rất quan tâm đến dung mạo của mình, thứ họ theo đuổi chính là không bị già đi.

Bất kể lời cô ta nói có bao nhiêu phần thật bao nhiêu phần giả, nhưng việc cô ta biết bí mật về Thiên Chi Nhãn khiến hắn cảm thấy vô cùng tò mò.

"Một Thiên Chi Nhãn rốt cuộc ẩn chứa bí mật gì?

Nó ở đâu?

Tôi đại khái đã có một vài thông tin." "Tôi cũng không biết, tôi vẫn luôn điều tra, nhưng không có được chút manh mối nào.

Tôi hy vọng cậu có thể giao hai thứ trong tay cậu cho tôi bảo quản, phải biết rằng kỳ bảo trên đời, một khi rơi vào tay người khác, hoặc người khác biết được thông tin, hậu quả khó lường." "Đùa à, sao tôi có thể giao cho cô được." Vương Bàn Tử cảm thấy người phụ nữ này chắc chắn có vấn đề về đầu óc.

Bảo vật đã có được rồi, sao có thể giao cho một người phụ nữ chứ, những món bảo vật đó chỉ cần đặt trong tiệm đồ cổ, bất kỳ món nào cũng có giá trị liên thành.

Cho nên bất kể thế nào họ cũng sẽ không giao thứ này cho một

người phụ nữ, bất kể Hứa Thành và cô ta có quan hệ gì, cũng chỉ có thể từ bỏ.

Sau một hồi giằng co, Hứa Thành vẫn không đồng ý.

Nhã Thụy Na biết không thể lấy được chút lợi ích nào từ Hứa Thành, chỉ có thể đồng ý đưa họ về nước.

Một con tàu lớn đang đợi trên biển, Nhã Thụy Na đích thân tiễn họ ra bờ biển, nhìn họ lên chiếc thuyền đó, cuối cùng nở một nụ cười bí ẩn.

Con thuyền này sẽ đưa các người đến nơi cần đến, hy vọng lúc đó các người còn mạng để trở về.

Nhã Thụy Na đã cử 100 người lên con tàu lớn, mục đích là đi cùng Hứa Thành, hy vọng có thể giành được Thiên Chi Nhãn trước hắn.

Trên biển cả mênh mông, con tàu vẫn đang tiến về phía trước.

Hứa Thành đứng ở mũi tàu, nhìn mặt biển lấp lánh sóng nước.

Ánh mắt hắn mang theo ưu tư, hướng đi này không giống như về nước, mà giống như đang đi về một hướng khác.

Hắn vội vàng gọi Muộn Du Bình đến.

"Hướng đi của con tàu này có vẻ không đúng lắm, tôi quan sát kỹ rồi, hình như đang đi đến một nơi khác, không giống như đưa chúng ta về nước." "Giống như đang đưa chúng ta đến một nơi khác." "Dám chơi trò mờ ám với tôi, tìm chết." Ánh mắt Hứa Thành bùng lên một cơn cuồng phong bão táp như muốn cuốn phăng nơi này.

Không ngờ con đàn bà chết tiệt đó lại dám giở trò sau lưng hắn, thật đáng chết.

Chẳng trách khóe miệng cô ta lại mang một nụ cười bí ẩn, mãi mà hắn không hiểu, hóa ra tất cả đã được lên kế hoạch sẵn.

Hắn không biết, không biết bảo vật đó rốt cuộc ở đâu, xem ra người phụ nữ đó trong lòng đã sớm có kế hoạch.

Không làm thì thôi, con tàu này hẳn là đang đi đến vị trí của Thiên Chi Nhãn, muốn dùng họ làm mồi nhử giúp cô ta tìm bảo vật, đúng là si tâm vọng tưởng.

Hắn siết chặt nắm đấm nhìn một cái, ánh mắt như hổ rình mồi nhìn chằm chằm đám người kia.

Phải mau chóng cắt đuôi bọn chúng, sau đó nhẹ nhàng thoát khỏi trước mắt chúng.

Trên con tàu này có rất nhiều thuyền nhỏ, bốn người họ có thể dùng những chiếc thuyền nhỏ đó để rời đi, xem lúc đó ai đi đường nấy, dùng họ làm mồi nhử, si tâm vọng tưởng.

Hứa Thành tập hợp mọi người lại, vây thành một vòng, sau đó nói ra những điều mình lo lắng.

Vương Bàn Tử nổi điên, cả người suýt nữa thì gầm lên, nếu không phải Ngô Tà giữ lại, e là mọi chuyện đã bại lộ trước mặt người khác.

Chương 421

Gã này thật sự vô cùng tức giận, nhưng lại phải giấu chuyện này đi, chuyện này khiến gã vô cùng phẫn nộ.

“Đám khốn kiếp này dám dùng chúng ta làm mồi nhử, bắt chúng ta đi tìm bảo vật cho chúng, đúng là si tâm vọng tưởng.

Hôm nay tôi nhất định phải cho chúng biết sự lợi hại của Bàn gia.” “Được rồi, đừng quậy nữa, có 100 người đấy, chúng ta phải thần không biết quỷ không hay mà trốn đi dưới mí mắt chúng, nên chúng ta phải tìm những chiếc thuyền nhỏ trước, sau đó mới có thể thành công rời đi.” “Giết hết chúng không phải tốt hơn sao.” “Quá lãng phí thời gian, làm vậy sẽ kinh động chúng.

Chúng ta muốn rời đi không thể làm vậy, phải thần không biết quỷ không hay, nên bây giờ chúng ta chỉ có thể tìm thuyền nhỏ, sau đó lặng lẽ rời đi.” Thời gian được định vào ba bốn giờ sáng, lúc đó tinh thần của mọi người là yếu nhất, có thể dễ dàng ra tay, đạt được mục đích.

Duỗi thẳng lưng, bốn người đồng thời vào khoang thuyền, bây giờ bắt đầu ngủ bù.

Rất nhanh mọi người đã ngủ thiếp đi.

Cách Lâm cảm thấy vô cùng kỳ lạ, luôn cảm thấy có vấn đề, nhưng lại không tìm ra được điểm nghi ngờ nào.

Mấy người này luôn cho gã cảm giác rất cảnh giác, rốt cuộc có kế hoạch gì, phải tìm hiểu rõ ngay lập tức.

Gã không dám nhắm mắt một giây, luôn quan sát nhất cử nhất động của họ.

Đến nửa đêm sau, gã thật sự quá mệt mỏi, một cây kim phi từ xa

bay tới, găm thẳng vào gáy gã.

Gã định kêu cứu, không ngờ trên đó lại có thuốc mê cực mạnh, trong khoảnh khắc đã làm gã ngất đi.

Bốn người xuất phát từ bốn hướng khác nhau, lập tức dùng kim trong tay đâm vào gáy những tên lính gác, sau đó tiêm thuốc mê vào cơ thể chúng.

Sau khi nhanh chóng thành công, họ lập tức lái thuyền nhỏ đi về một hướng khác.

Khi trời sáng, họ đã đi về một hướng khác, những người trên con tàu lớn hoàn toàn không biết tung tích của họ.

Vùng biển mênh mông hoàn toàn không phân biệt được phương hướng, Hứa Thành chỉ có thể dựa vào vận may của mình mà trôi dạt trên biển.

Đột nhiên sóng biển ập tới, trên biển dường như nổi lên cuồng phong sóng dữ, như muốn cuốn phăng cả mặt biển.

Nơi này dường như xảy ra sóng thần, sóng thần rất lớn, không ngừng ập về phía chiếc thuyền nhỏ, sắp làm vỡ nát con thuyền, tất cả đều rơi xuống biển.

Bốn người ôm một tấm ván gỗ lớn, không ngừng chống chọi với sóng thần, cơ thể liên tục chìm nổi, nhưng mọi người đều dốc hết sức lực, không đến nỗi bị tách ra, nhưng sóng biển rất lớn, cuối cùng chỉ có thể cuốn bốn người vào một hòn đảo nhỏ.

Tìm được một nơi tránh gió, mọi người vội vàng chui vào, cuối cùng không còn bị sóng biển tấn công nữa.

“Suýt nữa thì bị biển cả nuốt chửng, đám người kia thật quá đáng, nếu chúng đưa chúng ta về nước thành công, cũng sẽ không gặp phải chuyện nguy hiểm như vậy.” “Đừng nói nữa, hình như có người theo

chúng ta.” Cây đinh ba được Hứa Thành nắm chặt trong tay, hắn cảm thấy trên đường đi dường như luôn có người theo sát phía sau mình, tuy không xuất hiện, nhưng hắn lại cảm nhận rất rõ.

Muộn Du Bình nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, từng bước tiến lên phía trước, một con thủy viên khổng lồ xuất hiện trước mặt anh.

Con thủy viên này dài khoảng bảy tám mét, không ngừng bò trên mặt đất.

Thân hình của con này thực ra còn nhỏ, nếu là thủy viên trưởng thành, thân hình của nó có thể dài đến hơn ba mươi mét.

Loài động vật này gần như đã tuyệt chủng, không biết tại sao lại xuất hiện ở nơi này, thật khiến người ta cảm thấy vô cùng bất ngờ.

Lúc này, xung quanh toàn là đầu chúng ló ra, dày đặc, nơi này gần như bị một loài sinh vật bao vây.

Thủy viên là động vật ăn thịt, vô cùng hung tàn, một khi ngửi thấy mùi máu tanh sẽ trở nên càng thêm hung bạo, trong nháy mắt có thể nuốt chửng một sinh vật.

Tất cả mọi người đều kinh hãi, không ngờ lại gặp phải loại sinh vật này ở đây, con đường phía trước của họ chắc chắn sẽ trở nên vô cùng khó khăn.

“Cái gì thế?

Tại sao lại có sinh vật dài như vậy, thân hình dị thường to lớn, lần này tôi thật sự rơi vào miệng cọp rồi.” Thân thể Vương Bàn Tử run lên, mắt trợn tròn, tay cầm súng, nhanh chóng bắn một phát về phía con thủy viên.

Lập tức kinh động tất cả thủy viên, chúng lập tức bò dậy, nghe theo tiếng súng mà tấn công về phía này.

“Bàn Tử đang làm gì thế?

Còn chưa đủ loạn sao?

Lại dùng súng kinh động chúng, bây giờ chúng nó sắp xé xác chúng ta ra rồi, gã này thật quá đáng.” “Tôi chỉ định bắn chết nó thôi, ai ngờ lúc đó súng cướp cò, lại bắn lệch, viên đạn sượt qua lưng nó.” “Nó vốn không cảm nhận được chúng ta, nhưng một phát súng đó hoàn toàn đánh thức chúng, bây giờ tất cả đều tấn công chúng ta, vậy thì chúng ta chắc chắn phải chết.” Đám thủy viên dày đặc lập tức lao về phía này.

Thân thể chúng tuy rất to lớn, nhưng động tác lại vô cùng nhanh nhẹn, từng con phối hợp rất tốt, phảng phất như xây thành một cây cầu, từ cây cầu cao mười mét đó nhanh chóng bay xuống.

Tốc độ nhanh đến mức khiến người ta không thể tin được, lập tức bao vây toàn bộ nơi này, tất cả mọi chuyện đều nằm ngoài dự liệu của mọi người.

Thân hình Muộn Du Bình bay ra, cầm Hắc Kim Cổ Đao chém mạnh về phía con thủy viên.

Máu tươi tuôn ra, thu hút những sinh vật to lớn ở đây.

Nhân cơ hội đó, anh lập tức đạp lên người thủy viên, chạy trốn về một hướng khác.

Có những lúc nếu không thể nắm bắt cơ hội để chạy trốn, thì sẽ không còn cơ hội nào nữa.

“Nhảy xuống biển có lẽ còn một tia hy vọng sống.” Ùm, ùm, tất cả mọi người đều nhảy xuống biển, sau đó nhanh chóng bơi về một hướng khác.

Lúc này, cơ thể không ngừng chìm xuống, dường như có thứ gì đó đang kéo chân họ.

Hứa Thành cảm thấy cơ thể mình vô cùng nặng nề, mí mắt cũng không mở ra được, đột nhiên mất đi tri giác.

Khi tỉnh lại lần nữa, không ngờ lại đang ở dưới đáy biển, nước biển xung quanh dường như tránh một nơi này ra.

Hắn nhìn sang bên cạnh, nơi này thật sự rất đẹp, gần như là một hang động tự nhiên dưới đáy biển, nó gần như ngăn cách toàn bộ nước biển ra hai bên, để nước chảy qua bên cạnh, không đến nỗi rửa trôi hang động dưới đáy biển này.

Nhưng hắn lập tức phản ứng lại, tìm kiếm bạn bè của mình, thấy họ đều đang nằm bên cạnh an toàn, lúc này Hứa Thành mới yên tâm, lần này đã thoát khỏi cửa tử.

Chương 422

“Tiểu Muộn, anh không sao chứ.” “Khụ khụ…” Muộn Du Bình mở mắt, nhẹ nhàng lắc đầu, lúc này anh không cảm thấy đau đớn gì, chắc là không có vấn đề gì.

Nhưng trực giác vừa rồi sẽ không sai, dường như có một lực hút nào đó hút họ xuống đáy biển.

Đây là nơi nào?

Họ hoàn toàn mất phương hướng, hoàn toàn không biết môi trường ở đây như thế nào.

Anh dùng Hắc Kim Cổ Đao chống đỡ toàn bộ sức lực đứng dậy, sau đó đi một vòng xung quanh.

Ánh sáng ở đây đặc biệt dịu nhẹ, chiếu sáng nơi này, không đến nỗi khiến họ bị lạc trong đây.

Đàn cá xung quanh bơi qua bơi lại nhưng khi đến gần đây thì hoàn toàn biến mất, hoàn toàn không tiến vào hang động này.

Nơi này giống như một không gian khép kín, hoàn toàn không bị người khác phát hiện, nhưng không khí ở đây lại đặc biệt nồng đậm, không đến nỗi khiến người ta cảm thấy ngạt thở.

Cảnh vật ở đây quá đẹp, thật không nỡ rời mắt, mọi thứ đều tạo ra một cảm giác kỳ diệu, thật quá khó tin.

Được hình thành tự nhiên hay được tạo ra sau này, thật không dám tưởng tượng.

“Đây rốt cuộc là nơi nào?

Tại sao chúng ta lại bị hút vào một nơi như thế này một cách vô

cớ, cảm giác ngạt thở trong biển vừa rồi, tôi sẽ không bao giờ quên, dường như có người luôn muốn kéo tôi xuống biển vậy." Xung quanh đột nhiên vang lên từng trận tiếng rên rỉ, Muộn Du Bình và Hứa Thành nhìn nhau, vội vàng kéo Vương Bàn Tử và Ngô Tà nấp sang một bên, không ngờ ở đây lại có sinh vật khác sinh tồn.

Hắn ló đầu ra quan sát, muốn xem thử trong hang động này có người như thế nào.

Khi nhìn thấy người trước mặt, hắn không thể tin được mà trợn tròn mắt, không ngờ trận sóng thần đó lại cuốn cả đám người Nhã Thụy Na vào đây.

Số lượng không nhiều nhưng cũng đủ mười người, không biết những người khác bị cuốn đi đâu, chỉ có họ ở trong hang động này.

Ông trời thật biết đùa, lại sắp xếp họ ở cùng một chỗ, chẳng lẽ thật sự là duyên phận không thể tách rời sao.

"Lần này thật thú vị, rõ ràng đã tách ra, không ngờ lại ở cùng một nơi, xem ra tiếp theo chắc chắn sẽ có chuyện buồn cười hơn xảy ra, bây giờ địch ngoài sáng ta trong tối, ta không cần phải kinh động chúng." Đúng lúc này, Vương Bàn Tử đột nhiên tỉnh lại, mở miệng kêu lên một tiếng đau đớn, vừa định chửi rủa đã bị Hứa Thành bịt miệng lại.

Nhưng âm thanh đã kinh động những người bên cạnh, họ vội vàng quay người nhìn về phía này.

Tất cả mọi người đều trở nên vô cùng cảnh giác, biết rằng ở đây có người, phải tìm ra họ, xem là bạn hay thù.

"Vừa rồi không phải các người đã nghe thấy âm thanh sao, ở đây sẽ có người khác, tôi đi xem rốt cuộc là ai, nếu là người của chúng ta thì không cần căng thẳng, nếu là người khác, vậy thì nhất định không

được tha." Cách Lâm rút con dao từ sau lưng ra, từng bước tiến lại gần nơi phát ra âm thanh.

Ánh mắt gã mang theo tia sáng sắc bén, đồng thời có một chút sợ hãi không thể phân biệt, gã biết nơi này vô cùng thần kỳ.

Bây giờ không biết đang ở đâu, nơi này có thể đầy rẫy nguy hiểm, trận sóng thần vừa rồi đã khiến tất cả họ bị phân tán, bây giờ mọi thứ đều không rõ ràng.

Những người anh em phía sau vẫn đang theo sau, cẩn thận đi chậm lại, âm thanh phát ra từ một nơi nào đó, chỉ không biết bên trong rốt cuộc là bạn hay thù.

Vẻ mặt mọi người đều khác nhau, lúc này trong lòng đầy những phỏng đoán, nếu ở một nơi như thế này có người khác, chắc chắn có cư dân khác tồn tại.

Người đàn ông nhỏ con đột nhiên run tay làm rơi con dao găm xuống đất, tất cả mọi người đều giật mình, sau đó quay lại lườm gã nhỏ con.

Một tiếng động nhỏ suýt nữa làm họ sợ vỡ mật, phải biết rằng nơi này vốn đã khiến người ta cảm thấy vô cùng kỳ quái, âm thanh gã tạo ra quả thực khiến mọi người trở nên vô cùng căng thẳng.

"Tiểu Quỷ, đang làm gì thế?" "Sếp, xin lỗi, tôi thực sự quá căng thẳng, nên mới làm rơi con dao găm trong tay." "Nếu sợ thì ngoan ngoãn đứng sang một bên, đừng làm phiền chúng tôi, cái gã này thật quá đáng." Gã được gọi là Tiểu Quỷ ngoan ngoãn đứng yên tại chỗ, giống như một đội tìm kiếm không ngừng quan sát bốn phía.

Ánh mắt gã mang theo một tia sáng, lại như đèn pha không ngừng nhìn vào mọi nơi, muốn ghi nhớ hòn đảo nhỏ này vào trong đầu, cũng muốn phát hiện ra bất kỳ vấn đề nào trong đó.

Cách Lâm từng chút một tiến lại gần nơi đó, đột nhiên cầm dao găm xông tới.

Lúc này, đột nhiên có người giơ tay đầu hàng, nhìn kỹ lại không ngờ là anh em của mình, may mà chưa ra tay, nếu không có lẽ gã này đã chết dưới tay mình.

"Sếp tha mạng, sếp tha mạng." "Gã này lén lút trốn ở đây làm gì?

Suýt nữa thì bị tôi một dao đâm chết." Cách Lâm thực sự vô cùng tức giận, thật không biết hỏi nửa ngày mà gã này vẫn không phát ra âm thanh, đến lúc đó mới xuất hiện trước mặt mình.

Nếu không có mục đích thì chắc chắn không thể, cứ lén lút trốn ở đây, rốt cuộc mục đích là gì, ánh mắt gã mang theo một tia sáng như có điều suy nghĩ.

Gã kia ánh mắt có chút lảng tránh, lúc này không dám nhìn Cách Lâm.

Nhưng trong đầu gã bây giờ vô cùng hỗn loạn, vừa rồi gã không ở đây, mà ở một nơi khác, cẩn thận từng bước tiến lại, nên mới bị sếp của mình phát hiện.

Chẳng lẽ ở đây có người khác, nhưng nhìn sang bên cạnh mình, cũng không có người khác đang lảng tránh ở đây, chẳng lẽ sếp nghe nhầm, cũng có thể là nghe thấy âm thanh của mình phát ra.

Nhìn ánh mắt lảng tránh của gã, Cách Lâm vội vàng kéo gã đến bên cạnh, gã này nhất định có chuyện giấu mình, rốt cuộc là chuyện gì nhất định phải tìm hiểu cho thấu đáo.

"Rốt cuộc có chuyện gì giấu tôi, nếu không nói, cẩn thận tôi một tát đánh chết cậu." "Sếp, tôi thật sự không có chuyện gì giấu anh, vừa rồi tôi vẫn ở đây hôn mê, có thể lúc tôi vừa ngủ, cơ thể động đậy lung tung, bị anh nghe thấy." Cách Lâm nheo mắt nhìn gã này, thấy ánh mắt

gã sáng ngời, rất trong, ánh mắt cứ liếc ngang liếc dọc, chỉ có người nói dối mới có tình huống như vậy, nhất định có chuyện giấu mình, nếu không sẽ không có vẻ mặt như vậy.

Gã không vội, phải biết rằng bí mật cuối cùng cũng sẽ bị nắm bắt.

Gã mạnh mẽ đẩy người đàn ông trước mặt ra, sau đó đi vòng quanh hắn mấy vòng, lăm lăm con dao găm trong tay.

Hành động như vậy khiến gã kia vô cùng sợ hãi, trong lòng cứ đập thình thịch, cuối cùng không chịu nổi áp lực như vậy, đành phải giơ tay lên, thành khẩn thì được khoan hồng, chống cự thì bị nghiêm trị.

"Sếp, ở đó có một con đường." Gã nhỏ con cuối cùng cũng nói ra bí mật trong lòng, gã luôn cảm thấy con đường đó vô cùng xa lạ, nhưng ở một nơi như thế này có thể xuất hiện hoàn cảnh như vậy, tin rằng ở đây nhất định có bảo vật, vốn định nuốt một mình, nhưng bây giờ xem ra không thể rồi.

Bất kể lúc nào, giữ mạng là quan trọng nhất, nếu không có mạng sống dù có rất nhiều tiền cũng vô ích, nên bây giờ chỉ có thể dùng bí mật đó để đổi lấy mạng sống của mình.

Hứa Thành thuận theo ngón tay gã nhìn về hướng đó, không ngờ gã này đã đi đến đó một vòng, vừa rồi hắn vẫn nằm ở đây, không chú ý phía sau có người.

Nhưng thông tin này lại khiến hắn khẽ nhếch mép.

Chương 423

“Không ngờ lại tìm thấy đường ở đó.” “Tên Tiểu Quỷ đó từ đâu chui ra vậy, vừa rồi tôi còn không phát hiện, đi từ sau lưng tôi, gã này thật kỳ quái.” “Đúng vậy, rất kỳ quái, rất thông minh, gã này nhất định sẽ trở thành đối thủ của chúng ta, nên phải cẩn thận đối phó.” Hứa Thành rất đồng ý với lời Vương Bàn Tử nói, gã này thật sự rất gian xảo, ngay cả sếp của mình cũng dám lừa, huống chi là người khác, bây giờ chỉ là không có cơ hội, nếu có cơ hội chắc chắn sẽ giết Cách Lâm.

Nơi này thật sự đầy rẫy những điều kỳ quái, nhìn những tảng đá này khiến người ta cảm thấy trong lòng vô cùng kỳ dị.

Những tảng đá như thế này hẳn là được hình thành tự nhiên, không phải do con người tạo ra.

Nhưng môi trường ở đây, bốn mùa như xuân, nước biển xung quanh gần như bị ngăn cách hoàn toàn, ở dưới đáy biển lại xuất hiện một nơi như thế này, nếu bị người có ý đồ phát hiện nhất định sẽ bị lợi dụng.

Hứa Thành trong lòng có một ý nghĩ sắp bật ra, đó là nơi này có thể là mộ dưới đáy biển.

Nhưng mọi thứ vẫn chưa rõ ràng, cũng không thể suy đoán, chỉ có thể đi một bước xem một bước, nếu ở đây phát hiện ra một vài lăng mộ dưới lòng đất, đó cũng là điều hợp lý.

Muộn Du Bình từ đầu đến cuối không nói gì, ánh mắt quan sát của anh vẫn nhìn chằm chằm vào những tảng đá phát sáng trước mặt.

Ánh mắt anh kiên định, không ai có thể làm gián đoạn, luôn tập trung ở đó, ngưng tụ ánh mắt, sau đó khẽ nhíu mày, đột nhiên quay

người nhìn Hứa Thành trước mặt.

Anh cầm Hắc Kim Cổ Đao đột nhiên cắm xuống đất, đất ở đây là một loại đất kháng thổ, bên trong chắc chắn có đại mộ, nếu không màu đất sẽ không có dạng như thế này.

Hứa Thành nuốt một ngụm nước bọt, ánh mắt mang theo một tia trầm tư, rốt cuộc ai lại chôn mộ ở nơi này.

Nơi này bốn phía đều bị nước biển bao vây, hoàn toàn không phân biệt được phương hướng.

Lấy la bàn ra thì nó đã mất tác dụng từ lâu, cũng không thể phân biệt được phương hướng, chỉ có thể nghe theo cảm giác của mình, không ngừng đi về phía trước.

Vương Bàn Tử và Ngô Tà thật sự rất vui, họ không ngừng bới đống đất trước mặt.

Loại đất này đã cho họ biết một tình huống, đó là nơi này nhất định có mộ cổ.

Hai người vốn rất hứng thú với lăng mộ, không ngờ sau ba lần bảy lượt trắc trở, lại bị cuốn thẳng đến một hòn đảo nhỏ, hòn đảo này lại mang đến cho họ rất nhiều hy vọng.

Nơi này bị ngăn cách rất nghiêm ngặt, người bình thường hoàn toàn không dễ dàng phát hiện, nên ở đây chắc chắn sẽ có bảo vật, nếu khai quật xuống dưới, những trân kỳ dị bảo có được chắc chắn sẽ vô số.

Vương Bàn Tử vui vẻ vỗ đùi, cả người suýt nữa thì nhảy dựng lên.

Tìm mòn gót sắt không thấy, đến khi có được chẳng tốn công, tưởng rằng lần này hung nhiều cát ít, không ngờ lại có kỳ ngộ như vậy.

Ngô Tà ngẩng đầu nhìn về phía trước, may mà Cách Lâm đã dẫn đám người kia đi hết, nếu không lần này chắc chắn sẽ bại lộ tung tích.

Gã này thật không có đầu óc.

"Anh có thể cẩn thận hơn một chút không, lỡ vì hành động lỗ mãng của anh mà làm bại lộ tất cả chúng ta, đến lúc đó chắc chắn sẽ rước họa sát thân, cái gã này lúc nào cũng vậy." "Vừa rồi tôi thực sự quá kích động, nhất thời không khống chế được, ai biết được sau bao nhiêu trắc trở, không ngờ nơi này lại biến thành như thế này, thật quá bất ngờ." "Biến thành cái gì, vốn dĩ nó vẫn như vậy, chỉ là không ai hỏi đến thôi.

Do những nguy hiểm chúng ta gặp phải, bị sóng biển cuốn đến nơi này, có lẽ đó là vận may của chúng ta." Ngô Tà nhàn nhạt liếc nhìn Vương Bàn Tử, chỉ cần phát hiện mộ cổ là mắt gã lại sáng lên.

Nhưng nơi này không biết có bao nhiêu nguy hiểm, không thể dễ dàng đi ra được.

Hứa Thành đứng dậy, từng bước đi về phía lối vào đó.

Nếu ở đây có đường, vậy chắc chắn có thể tìm ra những vấn đề khác từ đây.

Lần này khá nhẹ nhàng, phía trước có người dẫn đường, nên không đặc biệt vội vàng.

Có người xông pha ở phía trước, họ có thể tránh được một số nguy hiểm.

Hắn xưa nay không bao giờ ăn đồ thừa của người khác, nhưng lần này Hứa Thành lại có chút không vội, từng bước đi về phía trước, không ngừng quan sát những tảng đá xung quanh.

Những tảng đá bị chôn vùi dưới đáy biển này dường như không phải tự nhiên phát sáng, chúng có thể chiếu sáng nơi này, không đến

nỗi khiến hòn đảo này trở nên vô cùng tối tăm.

Nếu những thứ này bị các nhà khoa học phát hiện, nhất định sẽ được mang đi nghiên cứu.

Ai mà biết được trên đời lại xuất hiện những tảng đá biết phát sáng, thật quá khó tin.

Không chỉ mát lạnh mà còn mang lại cảm giác ẩm ướt, những tảng đá ở đây khiến Hứa Thành ngày càng tò mò.

Hắn thật muốn đập vỡ ra xem bên trong rốt cuộc là cảnh tượng gì, liệu chất liệu của nó có hoàn toàn khác với loại đá tự nhiên không, nên mới phát ra ánh sáng như vậy.

"Tôi sẽ đập vỡ một tảng đá, xem bên trong rốt cuộc là chất liệu gì." "Tôi cũng rất tò mò tại sao những tảng đá này lại phát sáng." Muộn Du Bình nhẹ nhàng gật đầu, giơ Hắc Kim Cổ Đao lên chém mạnh vào tảng đá trước mặt.

Tảng đá dù cứng đến đâu cũng không thể chống lại sức mạnh của Hắc Kim Cổ Đao, lập tức bị chém thành từng mảnh, những mảnh đá ngũ sắc rơi xuống đất.

Vương Bàn Tử nhắm chặt mắt, đám người này thật quá hung tàn, không ngờ lại dùng đao chém vỡ tảng đá trước mặt.

May mà vừa rồi anh né nhanh, nếu không những mảnh đá bay ra đủ để xén đi một miếng thịt của anh.

Khi mọi thứ đã yên tĩnh, anh vội vàng chạy đến nhặt một mảnh đá, đặt vào trong tay.

Dù đã bị vỡ, những mảnh đá này vẫn phát sáng.

Anh quan sát mặt cắt bên trong, bên trong dường như có loại chu sa phát sáng.

Loại chu sa này khi gặp nhiệt độ sẽ bốc cháy.

Loại chu sa này sẽ hấp thu ánh sáng xung quanh, từ từ tích tụ, nên sẽ phát ra ánh sáng trong bóng tối.

Đột nhiên, anh thấy trên mặt cắt của những tảng đá này xuất hiện một số ký tự kỳ lạ, những ký tự này xiêu xiêu vẹo vẹo chưa từng thấy bao giờ.

Vương Bàn Tử không ngừng nheo mắt quan sát.

Ngô Tà cũng phát hiện ra điều này, trên mặt cắt có một số ký tự kỳ lạ, vội vàng mang đến trước mặt Hứa Thành.

Chương 424

“Nhìn này, trên đây có một số ký tự kỳ lạ, hẳn là tôi chưa từng thấy, vừa giống tiếng Anh, lại vừa giống một số văn tự cổ đại, nhưng rốt cuộc là gì?

Bây giờ không dễ phán đoán, có lẽ vừa rồi khi tảng đá bị cắt ra, mặt cắt đã bị phá hủy, nên những ký tự này mới không thể ghép lại được.” “Không biết ai lại viết những ký tự kỳ lạ vào bên trong, rồi lại dán tảng đá lại với nhau, chẳng lẽ những tảng đá này không phải tự nhiên, mà được ghép lại sau này?

Nhưng trên đó không có bất kỳ một vết nối nào, hoàn toàn không thể làm được như vậy.” Hứa Thành nhíu mày, chuyện này quá khó tin.

Những tảng đá này lại có thể mọc ra chữ từ bên trong, dù giải thích thế nào cũng không thông.

Chỉ có một khả năng là do con người khắc lên, sau đó lại hợp chúng lại với nhau.

Rốt cuộc ai có thể làm được công nghệ như vậy, khiến những tảng đá này trông như được hình thành tự nhiên.

Muộn Du Bình vuốt cằm, từng bước tiến lên, nhặt một mảnh đá lên, nhìn mặt cắt bị chém ra.

Chữ viết trên đó quả thực không thể ghép lại được, sức mạnh vừa rồi của anh quá lớn, nên đã làm biến dạng một số nét chữ.

Rốt cuộc trên đó là những chữ gì, bây giờ không rõ.

Nếu muốn biết, chỉ có thể cắt một mảnh khác, xem bên trong rốt cuộc viết gì.

Anh nheo mắt nhìn chằm chằm một tảng đá bên cạnh, cầm Hắc

Kim Cổ Đao đi tới, định chém một nửa khác, nhưng lại bị Hứa Thành ngăn lại.

Ánh mắt Hứa Thành vô cùng kiên định, những tảng đá này đã được dung hợp thành một thể, nếu chém ra không cẩn thận sẽ làm hỏng chữ viết bên trong.

Những tảng đá này đã trở thành một bí ẩn, dù thế nào cũng không thể giải được, chỉ có thể đi vào trong, có lẽ sẽ xuất hiện những ký tự tương tự.

Âm thanh vừa rồi không kinh động đến đám người bên trong, đối với Hứa Thành mà nói, điều này đã giải quyết được một phiền phức lớn.

Hắn lập tức kéo Muộn Du Bình đi vào trong, đồng thời vẫy tay với Ngô Tà.

Vương Bàn Tử vẫn nhíu mày, nhìn những mảnh đá rơi vãi dưới đất.

Đột nhiên anh nhìn thấy một mảnh đá, rất kỳ lạ, chất liệu rõ ràng khác với những tảng đá khác, vội vàng nắm lấy trong tay, nhét vào túi áo rồi nhanh chóng đuổi theo.

"Chờ tôi một chút chứ, đám người không có nghĩa khí này lần nào cũng vậy, cứ như tôi chỉ là người ngoài cuộc vậy." "Là anh cứ lãng phí thời gian ở đó, mọi người đã bảo anh rồi, bảo anh mau rời đi, nhưng anh cứ không nghe." Ngô Tà vô tội nói với Bàn Tử một câu.

Gã này lúc nào cũng lề mề, đã nói bao nhiêu lần, bảo anh nhất định phải theo kịp bước chân của mọi người, nhưng lần nào anh cũng hành động một mình.

Vương Bàn Tử cũng cảm thấy trong lòng rất vô tội, rõ ràng là một cặp bài trùng, nhưng lần nào họ cũng bỏ anh lại, cứ như một kẻ

vướng víu.

Phía trước quả thực xuất hiện một cánh cổng đá, Hứa Thành một bước bước vào, một con đường rất rộng.

Không ngờ con đường này lại rộng rãi như vậy, rất bằng phẳng, hẳn là do con người xây dựng, nếu không không thể xuất hiện cảnh tượng như vậy.

Sỏi cuội dưới chân khiến người ta cảm thấy rất thoải mái, giống như đang đi trên con đường nhỏ trong rừng, vừa có thể rèn luyện sức khỏe, đồng thời cũng có thể cảm nhận được phong cảnh khác lạ, thật là một con đường độc đáo.

"Quá phô trương lãng phí, lại chất sỏi cuội ở đây." Vương Bàn Tử lộ ra vẻ mặt ghét bỏ, phải biết rằng trải sỏi cuội ở đây chắc chắn sẽ lãng phí rất nhiều tiền, nhưng người xưa dường như không hề quan tâm, lại trải một lượng lớn sỏi cuội ở đây.

Sỏi cuội một là chú trọng mỹ quan và hình dáng, hai là để người ta cảm thấy thoải mái, rèn luyện sức khỏe.

Nghe nói loại sỏi cuội này mát xa các huyệt đạo ở lòng bàn chân sẽ thúc đẩy tuần hoàn máu, đồng thời có một hiệu quả chưa từng có.

Bây giờ có rất nhiều người dùng sỏi cuội trong công viên, họ sẽ mài những viên đá này thật nhẵn, cuối cùng để người ta đi trên đó có tác dụng mát xa lòng bàn chân.

Nhưng nơi này vừa hiện đại lại vừa cổ đại, thật không biết chủ nhân ngôi mộ này rốt cuộc là ai, lại cũng chú trọng rèn luyện sức khỏe như vậy, thật khiến người ta vắt óc cũng không hiểu.

Cùng một nghi vấn, trong đầu Hứa Thành, bây giờ mọi thứ đều không thể hiểu rõ, chỉ có thể từ từ đi vào trong, vén lên bức màn bí ẩn, có lẽ mới biết chủ nhân ngôi mộ rốt cuộc có thân phận gì, trong lòng

ông ta rốt cuộc có suy nghĩ gì, mới có thể xây dựng nên một lăng mộ kết hợp giữa hiện đại và cổ đại như vậy.

Từng bước đi vào trong, tiếng vọng vang lên, tiếng nước chảy tuy không lớn, nhưng có thể nghe thấy rất rõ, có lẽ là do tường phản xạ lại vào tai người khác, nên mới cảm thấy rõ ràng như vậy.

Muộn Du Bình từ đầu đến cuối nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, mỗi khi đi đến một nơi nào, anh đều cảm thấy nơi đó rất nguy hiểm, người này lúc nào cũng cẩn thận như vậy, khiến người ta vô cùng khâm phục.

Con đường rộng lớn cuối cùng cũng đi hết, trước mặt lại xuất hiện một cánh cửa, được làm bằng gỗ đàn hương màu đỏ.

Hai bên cửa gỗ đàn có hai cây cột rất to, gần như hai người cũng không thể ôm hết.

Trên đỉnh cột lại có một sinh vật hình thù kỳ lạ, vẫn đang nằm ở trên, ánh mắt sáng ngời, không ngừng canh giữ sự yên bình cho chủ nhân ngôi mộ.

Một hình dạng kỳ lạ chưa từng thấy, điều khiến người ta không thể hiểu nhất là bên cạnh sinh vật đó là một con khác không có đầu, chỉ có thân mình tồn tại ở đó.

Rốt cuộc là sinh vật gì Hứa Thành nhất thời không phân biệt được, nhưng hắn biết thứ này tính tình vô cùng hung tàn, vì móng vuốt của nó rất sắc bén, dù chỉ tồn tại ở đó cũng là một tư thế sắp bay.

“Cái gì thế?

Tại sao lại không có đầu?” “Không biết, trong ghi chép của ông nội tôi cũng chưa từng thấy loại sinh vật này, không biết là gì?” Ngô Tà lấy máy ảnh ra, nhanh chóng chụp một tấm ảnh, cầm trong tay, cẩn

thận quan sát.

Cậu nhớ trong ghi chép của ông nội chưa từng xuất hiện loại sinh vật này.

Mỗi lần ông nội đi đến đâu cũng sẽ có hình ảnh kèm theo, ông sẽ tiện tay vẽ lại hình dáng của thứ đó, để làm tài liệu tham khảo cho hậu thế, nhưng thứ này thật sự chưa từng thấy.

Hứa Thành suy nghĩ một lúc, cuối cùng không còn bận tâm về chuyện này nữa.

Đám người phía trước đã không còn tung tích, không biết đã đi đâu, nhưng điều duy nhất có thể chắc chắn là họ đã đi qua cánh cửa này.

Hắn nhẹ nhàng đẩy cánh cửa ra, không ngờ từ bên trong lại bật ra một thứ, suýt nữa làm người ta suy nhược tinh thần.

Gã này lại có thể có lò xo chống đỡ, bật thẳng ra trước mặt mọi người, trong nháy mắt khiến mắt họ mờ đi.

Một tác phẩm được chế tác đặc biệt, trên đó lại vẽ một cái đầu lâu.

Chương 425

Hình dạng đầu lâu vô cùng kỳ dị, biểu cảm có chút méo mó, hàm răng sắc nhọn luôn mang theo một cảm giác âm u.

Hẳn là để dọa dẫm, cũng là một lời cảnh cáo, sợ người khác sẽ làm phiền sự yên nghỉ của chủ nhân ngôi mộ, nên mới đặt một cái đầu lâu ở đây, là một sự trừng phạt đối với người khác.

"Hù chết tôi rồi, suýt nữa thì hồn bay phách tán, sao thứ này lại xuất hiện ở đây, thật quá đáng, suýt nữa thì tôi quay người bỏ chạy." "Hẳn là một lời cảnh cáo, vì sợ người khác sẽ làm phiền sự yên nghỉ của chủ nhân ngôi mộ, nên mới đặt một thứ như vậy ở đây.

Đột nhiên xuất hiện trước mặt chúng ta, sẽ khiến chúng ta cảm thấy vô cùng sợ hãi, đó là một thử thách đối với chúng ta." "Ai lại có ý tưởng như vậy, làm ra thứ này, suýt nữa tôi bị hù chết rồi, thật không ngờ lại có thứ đáng sợ như vậy." Ngô Tà vô cùng cảm thán, đầu óc của nhà thiết kế đó thật sự chứa đầy những ý tưởng kỳ quái, vào thời đó mà đã ứng dụng lò xo vào một nơi như thế này.

Phát hiện lần này chưa từng thấy trước đây, khiến mọi người mở rộng tầm mắt, đồng thời cũng cảm thán người tạo ra nó thật sự rất lợi hại.

Trang trí trước mặt này, Ngô Tà xem xét, do một người chế tạo phía sau, thật sự rất tinh xảo, khiến người ta cảm thấy vô cùng đặc biệt, đồng thời cũng phải giơ ngón tay cái khen ngợi, thật không tầm thường.

Vương Bàn Tử một tát vỗ vào đầu lâu, chỉ thấy gã đó bật trở lại rồi lại bật ra, thiết lập một hình ảnh như vậy, chỉ để hù dọa người, e là cũng chỉ lừa được trẻ con thôi.

Bàn gia đây là bị dọa lớn lên, đối với thứ này hoàn toàn không có chút sợ hãi, dễ dàng bước qua cánh cửa.

"Muốn dọa Bàn gia đây, e là phải về lò luyện lại.

Chỉ là một cái đầu lâu, e là cũng chỉ dọa được trẻ con thôi." Gã vừa rồi bị dọa đến tè ra quần, không biết là ai, bây giờ lại tự đắc như vậy, Hứa Thành cũng cảm thấy Bàn Tử này thật không có giới hạn.

Hắn hoàn toàn không để ý đến đám người này, từng bước đi vào trong.

Một nơi vô cùng tối tăm, giống như một con đường hầm địa ngục, trên mỗi bức tường đều khắc họa một người đàn ông đang chịu cực hình.

Người đàn ông vô cùng đau đớn, trên người bị trói đủ loại xiềng xích, phải chịu đủ loại tra tấn, gần như da tróc thịt bong, hoàn toàn không thể sống sót.

Nhìn biểu cảm méo mó trên mặt, liền biết chắc chắn đã chịu sự tra tấn tột cùng.

Gương mặt của mỗi người đàn ông trên vách tường gần như giống hệt nhau, được khắc vô cùng sống động, mỗi biểu cảm kinh hoàng đều có những thay đổi nhỏ, cuối cùng có thể thấy chắc chắn là lúc đó đã phạm tội rất lớn, nên mới bị người ta khắc lên đá.

Không biết giữa họ rốt cuộc có thù hận gì, chỉ biết chủ nhân ngôi mộ sau khi chết cũng muốn nhìn chằm chằm gã này, từ đầu đến cuối không muốn để hắn rời khỏi tầm mắt mình, giống như lúc sống tra tấn người đàn ông này vậy.

Một tâm lý vô cùng méo mó, khiến Hứa Thành cũng không thể nào hiểu được.

Có thể gã kia đã đào mộ tổ tiên nhà ông ta, cũng có thể đã "cắm

sừng" ông ta, nên mới khiến chủ nhân ngôi mộ vô cùng tức giận.

"Chúng ta nhanh chân tiếp tục đi vào trong, phải biết rằng đám người đi trước đó bây giờ vẫn chưa phát hiện ra tung tích." "Đúng vậy, những người đó ở phía trước chúng ta, nhưng bây giờ không có một chút âm thanh nào, cũng không phát hiện ra dấu vết đi lại." Ngô Tà cảm thấy vô cùng kỳ quái, họ đi ngay phía sau, nhưng lại không phát hiện ra đám người kia, chẳng lẽ họ đã nhanh chóng đi qua con đường này rồi.

Muộn Du Bình quan sát những bức tượng người trên đá, nhưng từ đầu đến cuối không nói gì.

Anh giơ tay lên, nhẹ nhàng chạm vào, cảm thấy trên đó gồ ghề, lông mày anh khẽ nhíu lại.

Không ai biết trong lòng anh đang nghĩ gì, nhưng mọi người đều biết lúc này nội tâm Muộn Du Bình cũng có rất nhiều suy nghĩ.

Bước chân của anh đi rất chậm, mỗi bước đi đều cẩn thận quan sát.

Những bức tượng người này đều được khắc sâu vào trong đầu anh, và mỗi thay đổi nhỏ, anh đều có thể hiểu rất thấu đáo.

Trong đầu một mảnh mơ hồ, Muộn Du Bình luôn cảm thấy mỗi góc cạnh ở đây đều vô cùng quen thuộc, dường như đã từng thấy ở đâu đó, nhưng trong đầu lại không có chút ấn tượng nào, khiến anh cảm thấy vô cùng bất lực.

Trí nhớ của anh vốn không tốt, nhưng việc xuất hiện cảm giác quen thuộc này quả thực rất hiếm.

Nhưng cảm giác này khiến anh hoàn toàn không thể bỏ qua, phảng phất như một con dao nhỏ khắc vào trong lòng anh.

"A a a…" Đột nhiên phía trước vang lên những tiếng kêu vô cùng

đau đớn, giống như bị vật sắc nhọn đâm vào, hoặc là đã nhìn thấy thứ gì đó kinh khủng, mới phát ra âm thanh sợ hãi từ tận đáy lòng.

Vô cùng quen thuộc, hình như là Cách Lâm vừa rồi.

Hứa Thành thầm kêu một tiếng không hay, chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó, mới phát ra âm thanh kinh khủng như vậy, có lẽ là một tín hiệu mà người ta phát ra trước khi chết.

Hắn tăng tốc bước chân, nhanh chóng đi về phía trước, phải xem rốt cuộc là cảnh tượng gì.

Khi hắn đi về phía trước, âm thanh dòng nước đó trở nên rất rõ ràng, tiếp theo đó từng thi thể một trôi ra, từ từ trôi ra theo dòng nước.

"1, 2, 3…" Hắn thầm đếm từng thi thể một, sau đó chúng trôi về một hướng khác rồi lại quay trở lại.

Nếu không phải vì khuôn mặt của họ khiến Hứa Thành vô cùng quen thuộc, e là hắn đã nghĩ rằng ở đây bỗng dưng có thêm rất nhiều người.

Con sông này giống như một hồ nước tuần hoàn, những thi thể nổi trên đó, trôi đến một nơi khác rồi lại quay về đây, không ngừng trôi nổi trên đó.

Nhưng số lượng có chút không khớp, hẳn là thiếu một người.

Hắn nhíu mày đếm lại một lần nữa, vẫn cảm thấy không khớp.

"Thiếu một người." "Thiếu một người, số lượng rõ ràng không khớp, so với số người tôi biết thì hẳn là thiếu một người, nhưng người đó rốt cuộc đã đi đâu?

Tại sao những người này đều trôi nổi ở đây, nhìn vết thương trên người họ hẳn là bị một loại con mồi nào đó làm bị thương." "Đúng vậy, trên đó có dấu răng cắn, hẳn là bị con mồi làm bị thương, nhưng

rốt cuộc là loại sinh vật gì mới có thể tạo ra những vết thương như vậy." "Tại sao không ăn hết chúng?" Vương Bàn Tử thực sự vô cùng rối rắm, không biết rốt cuộc là chuyện gì, tại sao những người kia chỉ bị cắn bị thương chứ không hề bị nuốt chửng.

Trong mắt hắn đột nhiên lóe lên một tia sáng khó tin, đồng tử của hắn lập tức giãn ra, lẽ nào chỉ có một khả năng, đó là người.

Người không ăn thịt người, cho nên mới cắn bị thương rồi thả ra.

Khi ý nghĩ đó xuất hiện trong đầu, chính hắn cũng giật nảy mình, sao lại có suy nghĩ kỳ quái như vậy, nhưng nhìn những thi thể nổi lềnh bềnh trên mặt nước, cứ lượn lờ trước mắt hắn, khiến ý nghĩ đó ngày càng trở nên sâu sắc.

Nếu là động vật ăn thịt, lúc cắn chết người, đã sớm nuốt chửng thi thể rồi, căn bản sẽ không để nó trôi nổi trên mặt biển.

Hiện tại đang thiếu một người, nếu người đó có dã tâm, có thể đã trúng một loại độc nào đó, nên mới có cách tấn công người như vậy.

Hắn từng bước một đi về phía Hứa Thành, nuốt nước bọt ừng ực, dù biết rõ là không thể, nhưng Vương Bàn Tử vẫn phải nói ra suy nghĩ trong lòng.

Chương 426

"Mọi người thấy có phải là người không?" Ánh mắt của mọi người đều đổ dồn vào Vương Bàn Tử, có lẽ cũng có khả năng đó, dù sao cũng thiếu một người, nhưng suy nghĩ này thực sự quá táo bạo, nếu không được chứng thực thì căn bản không thể xác nhận.

Hứa Thành liếc nhìn Vương Bàn Tử rồi lập tức đi về phía trước, phải xác nhận xem rốt cuộc là chuyện gì, hắn nhanh chóng vòng qua lối đi hẹp phía trước, rồi nhìn thấy một vũng nước rất lớn, giống như một bồn hoa, bên trong có rất nhiều bóng người đang trôi nổi.

Từng con Thủy nguyên một bò ra từ trong đó, mắt chúng mọc trên đỉnh đầu, cứ nhìn chòng chọc về phía trước.

Khi nhìn thấy họ, những thân thể đang trôi nổi lập tức trở nên vô cùng sắc bén, bóng dáng của chúng không ngừng tiến lại gần, từng bước một đến trước mặt họ.

Số lượng ngày càng nhiều, con Thủy nguyên đi đầu giống như đại ca của chúng, chỉ huy tất cả đồng loại.

Hứa Thành sững sờ, cảnh tượng như vậy khiến hắn vô cùng kinh ngạc, sao những thứ này lại xuất hiện ở đây, lẽ nào hắn đang gặp ảo giác, lại quay về điểm xuất phát, thậm chí căn bản chưa từng rời đi.

Hắn há miệng nhưng không biết nói gì, trong đầu trống rỗng, lúc này một con Thủy nguyên tấn công hắn, tốc độ của nó cực nhanh, thân hình mập mạp trực tiếp lao vào Hứa Thành, đuôi của nó cũng cố gắng quấn lấy hắn.

Trong tình huống vô cùng nguy hiểm, Hứa Thành lại đứng im như một cây cọc gỗ, nếu không phải Muộn Du Bình trực tiếp kéo hắn ra khỏi nơi nguy hiểm, có lẽ hắn đã bị thứ này làm bị thương.

“Chuyện gì vậy?

Đứng ngây ra đó, suýt nữa bị nó nuốt chửng rồi.” “Tôi chỉ cảm thấy không ngờ lại gặp loại sinh vật này ở đây, chẳng phải chúng ta đã đi xa rồi sao?

Sao ở đây lại có nhiều như vậy.” Muộn Du Bình liếc nhìn vào vũng nước, nhìn những bóng dáng trôi nổi của đám quái vật, trong mắt anh cũng có một tia kinh ngạc, nhưng thế giới này muôn màu muôn vẻ, có lẽ vùng nước kia và nơi này thông nhau, nên mới gặp lại chúng ở đây.

Lũ Thủy nguyên đã phát hiện ra họ, nên không ngừng bơi lội, chỉ cần phát hiện con mồi tươi sống, chúng sẽ không chịu bỏ cuộc cho đến khi cắn bị thương hoặc nuốt chửng, những thứ này vô cùng tàn nhẫn, một khi đã cắn thì sẽ không bao giờ nhả ra.

Nhìn đôi mắt trên đỉnh đầu chúng là biết lúc này chúng đang rất tức giận, nếu không phải khu vực hẹp phía trước ngăn cản chúng đi qua, có lẽ chúng đã sớm lao tới rồi.

Bây giờ thì dễ giải thích rồi, những bóng người trôi nổi trong khu nước kia đều bị những thứ này làm bị thương, nhưng điều kỳ lạ là chúng chỉ cắn bị thương mà không nuốt chửng, khiến người ta cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Theo như hắn biết, những sinh vật này chắc chắn là động vật ăn thịt, một khi thấy máu tươi, chúng sẽ càng trở nên hưng phấn, xé xác những người này ra mà ăn.

Lẽ nào đã xảy ra chuyện gì đó kỳ lạ, nên chúng mới bỏ lại những thi thể này.

“Tôi thấy sắc mặt cậu tái nhợt quá, hay là nói cho tôi biết đi, tôi cũng vào xem thử.” “Nếu anh không sợ chết thì cứ vào xem.” Vương

Bàn Tử nuốt nước bọt, đột nhiên dừng bước, quay lại nhìn Muộn Du Bình.

Anh ta chưa bao giờ nói đùa, nhưng khoảnh khắc này, lại nói ra một câu khiến hắn cũng cảm thấy khó hiểu.

Ánh mắt của anh vẫn đặc biệt nghiêm túc, không hề có chút thay đổi, lẽ nào anh không đùa với hắn, mà đang rất nghiêm túc, bên trong chắc chắn có thứ gì đó kỳ lạ, nếu không sẽ không có vẻ mặt như vậy.

Hắn lại nhìn những thi thể trôi nổi trên mặt nước, và nhanh chóng hiểu ra.

Lúc này nơi đây vô cùng yên tĩnh, không ai nói lời nào, mọi người dường như đều có suy nghĩ riêng, Vương Bàn Tử thực sự cảm thấy vô cùng phiền não, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra.

Hắn quay lại nhìn một vòng, vẻ mặt mỗi người đều vô cùng bình tĩnh, dường như không hề bị chuyện này dọa sợ, người hoảng hốt chỉ có mình hắn.

Hứa Thành đứng tại chỗ, nhíu chặt mày, ánh mắt cứ nhìn chằm chằm vào mặt nước lấp lánh trước mặt, và những thi thể đang trồi lên.

Bên trong chắc chắn có vấn đề, Thủy nguyên không thể nào không nuốt chửng con mồi, vì chúng là loài cực kỳ hung ác, chỉ cần ngửi thấy mùi máu tanh, chắc chắn sẽ vô cùng hưng phấn, không nuốt con mồi vào bụng thì tuyệt đối không bỏ cuộc.

Rốt cuộc là chuyện gì, khiến thi thể của họ cứ trôi nổi trên mặt nước mà không có động tĩnh gì, dường như mùi hương ở đây đã bị ngăn cách hoàn toàn, Thủy nguyên căn bản không ngửi được chút mùi máu tanh nào của họ.

Trong lòng hắn muôn vàn suy đoán, nhất thời Hứa Thành có rất

nhiều giả thuyết, nhưng mỗi cái đều cảm thấy vô cùng hoang đường, dường như không thể dựa trên thực tế.

Hắn khẽ lắc đầu, luôn cảm thấy có chỗ nào đó không thông.

Hắn từng bước tiến về phía trước, trước mặt là Thủy nguyên, mặt nước ở đó gần như đều là Thủy nguyên.

Chi chít, thậm chí khiến người ta cảm thấy vô cùng kinh hãi, da gà da vịt đều nổi lên, đi qua đó có thể sẽ rơi xuống sông, rồi bị đám quái vật này nuốt chửng.

Ánh mắt của mọi người đều đổ dồn vào Hứa Thành phía trước, không biết hắn định làm gì, trong mắt họ có một tia hoảng hốt, nhưng lại không gọi hắn lại.

Mỗi bước đi của hắn như giẫm lên tim người khác, khiến tinh thần mọi người căng thẳng, cho đến khi Hứa Thành đi đến nơi đó, cuối cùng cũng bị Thủy nguyên phát hiện.

Thủy nguyên ngẩng đầu lên, mắt nó rất to, khoảnh khắc mí mắt lật lên, mắt nó cũng trở nên đặc biệt sáng, sau đó cơ thể lập tức trèo lên, giống như một con tắc kè, có thể tự do đi lại trên vách đá.

Một con quái vật to lớn, thân hình vô cùng đồ sộ, gần như có thể chặn kín một lỗ hổng, ánh mắt nó nhìn chằm chằm vào Hứa Thành phía trước, muốn nuốt chửng hắn.

Nhưng Hứa Thành đứng đó không hề nhúc nhích, không hề nhận ra nguy hiểm đang đến gần, ánh mắt hắn nhìn chằm chằm vào con quái vật đó, như đang đấu tranh với nó.

Thân hình dài 30 mét của nó nhanh chóng đến gần, há miệng ra, miệng nó rộng khoảng một mét, nhanh chóng cắn về phía Hứa Thành.

Khi nó đến gần cửa động phía trước, đột nhiên bị ngăn lại, nó chỉ cách Hứa Thành một thước, không thể di chuyển thêm được nữa.

Thịt ở ngay trước mắt mà không ăn được, khiến Thủy nguyên vô cùng tức giận, cơ thể của nó lại bị mắc kẹt vào lúc này.

Nó ngẩng đầu lên, không ngừng gầm thét, âm thanh đó vừa giận dữ vừa tuyệt vọng, nó bị chặn ở một chỗ, mãi mãi không thể đi qua.

Đồng thời Hứa Thành cũng nhìn thấy con mương ngầm bên dưới, những thi thể đó trôi vào trong con mương ngầm bên dưới, vừa hay có thể cản trở những con Thủy nguyên này, khiến chúng không thể bị nuốt chửng, mà cứ trôi nổi trên mặt nước.

Hóa ra là vậy, nếu không có con mương ngầm này, e rằng thi thể đã sớm biến mất, vì chúng có thể trốn ở đó, nên thi thể của họ mãi mãi trôi nổi theo vòng tuần hoàn.

Qua ánh sáng, hắn đột nhiên nhìn thấy một cửa hang phía trước, có lẽ ở đó đang ẩn giấu một bí mật nào đó, phải đi vào cửa hang đó mới có thể tìm hiểu rõ.

Hắn lạnh lùng nhếch mép, giơ Thiên Vũ Vũ Trảm lên.

Thiên Vũ Vũ Trảm tỏa ra một lớp ánh sáng, chiếu sáng cả hang động, theo ý nghĩ của Hứa Thành, nó lập tức bay lên trời, chém về phía con Thủy nguyên đó.

"Chú ý, khi tôi chém nó, lập tức giẫm lên người đám quái vật này, rồi đến bờ bên kia, ở đó có một cửa hang, dùng tốc độ nhanh nhất chui vào trong đó.

Yên tâm, sẽ không có vấn đề gì, cửa hang đó rất hẹp, lúc đó thứ này căn bản không thể đi qua, nhưng nhất định phải nhớ, tốc độ phải nhanh, nếu chậm một chút, có thể sẽ trở thành thức ăn trong miệng nó." Hứa Thành lập tức quay người, trong mắt hắn dấy lên một cơn bão tố, cũng có dũng khí vô cùng, phải dùng trí, tuyệt đối không thể dùng sức.

Chương 427

Thiên Vũ Vũ Trảm gần như hòa làm một với Hứa Thành, chỉ cần theo sự chuyển động của Hứa Thành là được.

Nó cắm vào miệng Thủy nguyên, lập tức xé rách cơ thể nó.

Bụng Thủy nguyên xuất hiện một lỗ máu, vô số máu tươi từ trên trời rơi xuống, như mưa, đồng loại của nó ngửi thấy mùi máu tươi này, trở nên vô cùng vui mừng, nhanh chóng lao về phía đồng bạn, không chút do dự cắn một miếng.

Trong hang động là một cảnh tượng máu me, vô số Thủy nguyên tấn công đồng loại, gần như nuốt hết thịt vào miệng.

Cảnh tượng đó thực sự rất dữ dội, khiến người ta lạnh gáy, lúc này không ai dám do dự, vội vàng nhảy lên lưng Thủy nguyên, giẫm lên người chúng, đến bờ bên kia.

Bàn Tử thân hình mập mạp, giống như đi trên cầu khỉ, lảo đảo trên đó, lúc này trong mắt hắn có một tia hoảng hốt, nhưng hắn biết phải nhanh chóng đi qua, nếu không chắc chắn sẽ chết.

Bỗng nhiên một con Thủy nguyên nhìn chằm chằm vào hắn, lao về phía hắn, nhìn thân hình mập mạp của hắn, dường như trong mắt nó còn có một tia cười.

Vương Bàn Tử vô cùng sợ hãi, cả người run rẩy, lúc này chân trượt một cái, suýt nữa rơi xuống nước.

Hắn không ngừng chửi thề, cố gắng tìm một lối thoát, nhưng dường như không có cách nào, bị tất cả Thủy nguyên bao vây, lần này thực sự thất bại, bất kể nơi nào cũng không có lối thoát.

Chân hắn lại trượt một lần nữa, cơ thể ngã ngửa ra sau, lần này

không biết sẽ rơi vào miệng con Thủy nguyên nào.

Vương Bàn Tử chấp nhận kết cục này, từ từ nhắm mắt lại, dù sao cũng chỉ có thể chết ở đây làm bạn với đám Thủy nguyên này.

Hứa Thành nhìn thấy cảnh tượng kinh hoàng đó, lập tức giẫm lên con Thủy nguyên phía trước bay đến bên cạnh Bàn Tử, tay cầm cây đinh ba, đâm vào một con Thủy nguyên.

May mà lần này rất kịp thời, nếu không cả hai người chắc chắn sẽ bị nuốt chửng, chỉ thấy khoảnh khắc máu tươi nhỏ xuống, mọi thứ đều trở nên có cơ hội.

Hắn lập tức đưa Vương Bàn Tử bay đến bờ, với tốc độ cực nhanh chui vào trong hang động.

Vương Bàn Tử thở hổn hển, vừa rồi thực sự quá nguy hiểm, suýt chút nữa là không còn cơ hội quay về, may mà Hứa Thành kịp thời nghĩa khí, nếu không hắn cũng không biết phải làm sao.

“Vừa rồi suýt dọa chết tôi rồi, nếu không có cậu, e rằng lần này lành ít dữ nhiều, có thể tôi đã trở thành miếng thịt mỡ trong miệng nó.” “Anh đó, thực sự nên giảm cân đi, thân hình mập mạp như vậy, trách sao không thể đi lại nhẹ nhàng, nếu không e rằng đã sớm thoát ra rồi.” Vương Bàn Tử bất đắc dĩ sờ sờ đầu, tuy hắn thực sự mập một chút, nhưng cũng chưa đến mức quá tiêu chuẩn, thực ra không cần giảm cân.

Cuối cùng, giữa những lời trêu chọc của Hứa Thành, hắn lườm một cái, rồi đi về phía trước, sao Ngô Tà lại không quan tâm chút nào, lại đứng ngây ra một chỗ, tên này bị trúng thuật định thân à?

Hắn nhanh chóng đi tới, vỗ một cái vào vai Ngô Tà.

“Này Thiên Chân, tôi vừa suýt chết đấy, cậu có thể quan tâm một chút được không, tôi còn tưởng cậu không quan tâm đến cái chết của

tôi chút nào, dù sao tôi cũng là bạn của cậu." Ngô Tà không hề có động tĩnh gì, cứ đứng ngây ra đó, ánh mắt có chút trống rỗng, cơ thể thực sự giống như bị trúng thuật định thân, không thể di chuyển.

Vương Bàn Tử cảm thấy đặc biệt kỳ lạ, trước đây Ngô Tà chưa bao giờ như vậy, đối với hắn cũng có tình nghĩa anh em, không thể không quan tâm, nhưng sao lúc này lại biểu hiện bình tĩnh như vậy.

Không đúng, không đúng, mọi thứ chắc chắn không đúng, hắn vội vàng vẫy tay với Hứa Thành, có lẽ tên này mới biết được rốt cuộc là chuyện gì.

Hứa Thành nhìn thấy động tác của hắn vội vàng chạy tới, khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt cũng cảm thấy khó tin, hắn vuốt cằm, nghiêm túc suy nghĩ, đột nhiên nghe thấy trong không khí có một đoạn nhạc.

Âm nhạc dường như thấm vào từng vách đá, rồi truyền ra từ mỗi kẽ hở, tuy không đặc biệt lớn, nhưng khiến người ta cảm thấy nó luôn tồn tại.

Âm nhạc như vậy khiến người ta đặc biệt bình tĩnh, dường như có thể làm cho tâm hồn an định lại, là bài hát gì?

Hứa Thành nhất thời không đoán ra được, nhưng cũng biết tuyệt đối không tầm thường.

Đột nhiên hắn dường như ý thức được điều gì đó, vội vàng mở to mắt, đó là An Hồn Khúc trong truyền thuyết, sao ở đây lại có An Hồn Khúc.

"Bàn Tử, anh nghe kỹ xem có phải là An Hồn Khúc không." "An Hồn Khúc?

Cậu nói vậy là có ý gì?

Tôi chẳng hiểu gì cả." Vương Bàn Tử thực sự rất lo lắng, hắn

cảm thấy Hứa Thành đang nói đùa, hắn chẳng nghe thấy An Hồn Khúc nào trong không khí cả, chỉ là do tâm lý mà ra thôi.

Chuyện gì vậy?

Tại sao hắn lại đột nhiên không nghe thấy, mọi người đều có thể nghe thấy bài hát đó, vì nghe thấy An Hồn Khúc, nên mới trở nên thư giãn như vậy.

Hắn vội vàng kéo Muộn Du Bình và Ngô Tà đi về phía trước, chỉ cần rời khỏi nơi này, tin rằng nhất định có thể bình tĩnh trở lại, có lẽ mọi người sẽ tỉnh lại và không còn bị kiểm soát như vậy nữa.

"Mau giúp một tay đi, ở đây có chút kỳ quái, phải nhanh chóng rời khỏi nơi này." Tiếng gầm của Hứa Thành cuối cùng cũng khiến Vương Bàn Tử phản ứng lại, hắn vội vàng đến trước mặt Hứa Thành, vác Ngô Tà lên, nhanh chóng đi về phía trước.

Tuy không biết rốt cuộc là chuyện gì, nhưng Vương Bàn Tử trong lòng rõ ràng, nơi này thực sự rất kỳ quái, nếu không Muộn Du Bình và Ngô Tà không thể nào biến thành bộ dạng như bây giờ.

Cần phải nhanh chóng rời khỏi nơi quỷ quái này, nếu không mọi người có thể đều sẽ biến thành con rối gỗ, lúc đó tự giết lẫn nhau thì không hay rồi.

Ngô Tà ngây ngốc trợn to mắt, mặc cho Vương Bàn Tử vác hắn trên vai, không có chút phản ứng nào, dường như không hề cảm nhận được gì xung quanh.

Muộn Du Bình nhẹ nhàng đẩy Hứa Thành ra, mắt anh vô cùng trong sáng, không hề có chút mê hoặc nào, vừa rồi anh chỉ đang lắng nghe động tĩnh xung quanh, không hề bị An Hồn Khúc làm phiền.

Anh bình tĩnh liếc nhìn Hứa Thành, rồi từng bước đi vào bên trong.

Một lối đi vô cùng nguy hiểm, khắp nơi đều là vách đá cheo leo, gần như phải bám vào vách đá để đi, con đường phía trước chỉ cho phép một người đi qua.

“Tôi còn tưởng anh cũng bị An Hồn Khúc mê hoặc, hóa ra anh vẫn luôn tỉnh táo.

Thôi, rốt cuộc là chuyện gì, tôi luôn cảm thấy nơi này rất quỷ dị.” “Thực sự rất kỳ lạ, luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, An Hồn Khúc dường như thấm vào kẽ đá, chỉ cần đi qua nơi này, âm nhạc đó sẽ vang lên, nhưng kỳ lạ là Vương Bàn Tử lại không nghe thấy.” “Việc gặp phải những thứ này cũng tùy người, có lẽ vì anh ta quá ngốc, nên không nghe thấy, nhưng cách giải thích này không thể giải thích được.” Vương Bàn Tử không biết mình bị chê bai, cứ vác Ngô Tà đi trước.

Đừng nhìn Ngô Tà, bình thường trông đặc biệt gầy gò, không ngờ lại nặng như vậy, vác trên vai như một bao tải nặng, thực sự khiến người ta đi lại khó khăn.

Hắn nghiến chặt răng, trán rịn mồ hôi, không thể ném tên này ở đây, nên cứ kiên trì, nhanh chóng đi về phía trước.

Xung quanh đột nhiên tỏa ra một mùi hương hoa, khiến người ta cảm thấy như mùi hương thanh khiết của hoa bách hợp, lại giống như mùi hương thoang thoảng của hoa hồng.

Mùi hương thực sự ngày càng nồng nàn, cứ phả vào mũi, khiến người ta ngửi thấy mùi hương hoa này như đang ở trong một thế giới thanh u.

Chương 428

Hứa Thành và Muộn Du Bình liếc nhìn nhau, luôn cảm thấy nơi này thực sự rất đặc biệt, đi theo mùi hương hoa về phía trước, ngược lại cảm thấy mùi hương hoa dường như có thể mê hoặc lòng người, môi trường xung quanh không còn nguy hiểm nữa, ngược lại trở nên vô cùng tuyệt diệu.

Dường như đang ở trong một khu vườn hoa, xung quanh đều là hoa nở, tỏa ra từng đợt hương thơm, rồi bao bọc lấy người ta.

Tiếp theo bay ra rất nhiều bươm bướm, đủ màu sắc, cứ bay lượn, đậu trên những đóa hoa, rồi sẽ bay đến bên cạnh, dẫn dắt họ không ngừng đi về phía trước.

Hứa Thành vội vàng lắc lắc đầu, suýt nữa bị cảnh tượng này mê hoặc, vội vàng đi về phía trước, đột nhiên nhìn thấy những đóa hoa màu tím mọc trên vách đá.

Những đóa hoa màu tím trên vách đá dường như thấm vào trong đá, giống như hòa làm một với tường, căn bản không thể nhổ tận gốc.

“Tiểu Muộn, mau xem, trên đá có hoa màu tím, những đóa hoa này hẳn là nguồn gốc của mùi hương thanh khiết đó.” Muộn Du Bình vội vàng đi tới, nhíu mày nhìn những đóa hoa trên đá, cũng cảm thấy đặc biệt bất ngờ.

Anh đưa tay chạm vào, không ngờ nó lại mọc ra những chiếc gai độc nhọn, lập tức đâm vào tay anh.

Khoảnh khắc máu tươi nhỏ xuống, những cánh hoa lập tức hấp thụ, tiếp theo đóa hoa ngày càng lớn, âm thầm lan rộng ra xung quanh, từng đóa hoa nhanh chóng phát triển thành những đóa hoa khổng lồ, lập tức khiến trong hang động tỏa ra mùi hương vô cùng tuyệt diệu.

Ngô Tà tỉnh lại, nhìn cảnh tượng xung quanh, cả người vô cùng kinh ngạc.

Tại sao mình lại bị Bàn Tử kéo đi, cậu nhớ mình vừa mới ở lối vào vũng nước đó, sau đó mọi thứ đều biến mất khỏi đầu cậu.

"Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Tôi nhớ tôi vừa ở lối vào, sao đột nhiên lại đến đây, mùi hương hoa này lại là chuyện gì." "Thiên Chân, cuối cùng cậu cũng tỉnh rồi, tôi còn tưởng tên này định để tôi vác ra ngoài, không ngờ bình thường trông đặc biệt gầy gò, đột nhiên lại nặng như vậy." "Cậu nói vậy là có ý gì?

Tôi chẳng hiểu gì cả, lẽ nào cậu đang nói đố với tôi, đừng đùa với tôi nữa, nói cho tôi biết rốt cuộc là chuyện gì, tôi đang ở đâu." Mọi người nhìn chằm chằm vào Ngô Tà trước mặt, thấy cậu ta đối với mọi chuyện vừa rồi không hề hay biết, mà bị động đi về phía trước.

Hứa Thành nhíu chặt mày, thầm kêu không hay, nếu ở đây không có vấn đề, e rằng không ai tin, xem ra phải nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Tại sao lại xuất hiện một nơi kỳ lạ như vậy, bản thân nó đã rất kỳ quái, sau hang động đó lại ẩn giấu một bí mật lớn như vậy.

Khi nhìn xuống từ vách đá cheo leo, nó vô biên vô tận như một cái hố không đáy, xung quanh lại có tiếng gió, xen lẫn những đóa hoa màu tím nở trên vách đá, và mùi hương tỏa ra, thực sự khiến người ta cảm thấy đặc biệt kỳ lạ.

Mỗi một điểm đều hé lộ một ý nghĩa ẩn giấu, đó là nơi này nhất định có nguy hiểm, Hứa Thành bước đi, không nói một lời nào lập tức tiến về phía trước.

Thiên Vũ Vũ Trảm không tỏa ra bất kỳ ánh sáng nào, ở đây nó trở

nên vô cùng yên tĩnh, gần như không hề dao động.

Tên này khi gặp nguy hiểm đều sẽ có một sự thay đổi kỳ lạ, như đang báo hiệu điều gì đó, nhưng sao lúc này lại yên tĩnh lạ thường, lẽ nào bên trong có ma lực có thể khống chế sức mạnh của nó.

Để đảm bảo an toàn, Hứa Thành lập tức vận hành huyết dịch Phượng Hoàng, rồi một lớp bảo vệ xuất hiện bên cạnh hắn, dù sao cũng không thể để bất kỳ độc dịch nào xâm nhập vào cơ thể.

Những đóa hoa màu tím trên vách đá biến mất, cùng với mùi hương thanh khiết đó cũng biến mất, không khí xung quanh trở nên trong lành lạ thường, tỏa ra một mùi đất.

Sau khi đến vách đá cheo leo, nơi này trở nên đặc biệt rộng lớn, giống như một bình nguyên.

Nhìn ra xa phía trước thực sự rất đẹp, thực sự có bươm bướm bay lượn, cứ đi về phía trước, như đang phi nước đại trên thảo nguyên, cuối cùng nhìn thấy phía trước có một số cửa hang.

Hắn do dự đứng tại chỗ, trong lòng Hứa Thành có muôn vàn suy nghĩ, không biết phải làm sao, cuối cùng đưa tay chỉ vào một cái rồi vội vàng đi vào.

Tất cả mọi người đều theo bước chân của Hứa Thành, chưa từng tách ra, khi đi đến phía trước, nhìn thấy Hứa Thành chạy vào một cửa hang, họ lập tức đuổi theo.

Một cánh cửa đá, trên đó khắc những hoa văn vô cùng bí ẩn, loại hoa văn này hắn đã từng thấy, là những hoa văn xen lẫn trong những tảng đá đó.

Hắn là chữ viết cổ đại, cụ thể có ý nghĩa gì, bây giờ mọi người không thể hiểu được, nhưng lại biết nó nhất định đại diện cho một câu chuyện nào đó.

Hứa Thành vừa đi tới, đưa tay chạm vào vách đá trước mặt, lại bị Vương Bàn Tử cản lại.

Vương Bàn Tử chưa bao giờ sợ hãi, nhưng khoảnh khắc này lại cảm thấy tim mình đập thình thịch, không thể đẩy cánh cửa này ra, nếu không chắc chắn sẽ có chuyện xảy ra.

Rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì, trong lòng hắn không chắc chắn, chỉ cảm thấy nơi này thực sự rất quỷ dị, dường như bị một thứ gì đó phủ lên một lớp màn che bí ẩn.

So với lăng mộ, nơi này càng giống như một ngôi nhà được bố trí, giống như hậu hoa viên của chủ nhân lăng mộ đã chết, ở một nơi có thể để chủ nhân lăng mộ tự do vui chơi, thưởng thức phong cảnh ở đây, thậm chí đùa giỡn.

Ai biết được sau cánh cửa này có gì, nên bây giờ phải cẩn thận cảnh giác, nếu không chắc chắn sẽ bị mắc kẹt trong đó.

Hứa Thành nhìn Vương Bàn Tử nhưng không chút do dự, vội vàng đẩy cánh cửa ra, rồi đi vào bên trong.

Muộn Du Bình sinh tử có nhau, sẽ không rời Hứa Thành một bước, nên cũng đi theo, khi mọi người đều đi vào trong cánh cửa đó, đột nhiên cánh cửa bị đóng lại.

Xung quanh trở nên đặc biệt tối tăm, nhưng từng đợt gió lạnh truyền vào cơ thể mọi người, cảm giác lạnh như băng tuyết.

Két két két không biết phát ra âm thanh gì, tiếp theo đèn xung quanh sáng lên, không ngờ nơi này lại là một hang băng, trách sao lại trở nên đặc biệt lạnh.

Vương Bàn Tử đảo mắt một cái, vội vàng xoa xoa cánh tay, hắn đã nói rồi, nơi này nhất định không thể dễ dàng bước vào, nhưng Hứa Thành lại không nghe, bây giờ thì hay rồi, cửa sau bị đóng lại, rõ ràng

là bị mắc kẹt ở đây.

“Không nghe lời người tốt, thiệt thòi ngay trước mắt.

Vừa rồi tôi đã nói rồi, nơi này rất quỷ dị, đừng dễ dàng đẩy cánh cửa đó ra, nhưng cậu lại không nghe, xem đi, bây giờ chúng ta bị mắc kẹt ở đây, muốn ra ngoài cũng không được.” Ngô Tà lườm Vương Bàn Tử một cái, tên này đúng là vuốt đuôi ngựa, nếu lúc đó thực sự kiên quyết, e rằng hắn sẽ do dự một chút, nhưng tên đó trong lòng cũng do dự không quyết.

Bây giờ cãi nhau cũng vô ích, phải nhanh chóng tìm cách ra khỏi đây mới được, tin rằng ở đây nhất định sẽ có ngăn tối, nhất định sẽ có cơ quan, chỉ cần mở cơ quan là có thể ra ngoài.

“Đừng lo lắng, tôi tìm xung quanh xem, chắc chắn sẽ có cơ quan, chỉ cần tìm được cơ quan là có thể nắm bắt cơ hội trong tay.” “Được, chúng ta chia nhau ra tìm, nhớ tuyệt đối đừng chạm vào đồ vật ở đây, tôi cảm thấy nơi này thực sự rất kỳ lạ.” “Bây giờ mới biết thì muộn rồi.” Vương Bàn Tử thực sự rất không phục, hắn nói đúng, nhưng lại bị từ chối, bây giờ tất cả mọi người dường như đều đang công kích hắn, thực sự rất không công bằng.

Hắn lê lết cơ thể, vội vàng đi tới, không ngừng tìm kiếm, muốn tìm một cánh cửa trong đó, để có thể thoát khỏi nơi băng tuyết này.

Nơi này thực sự quá lạnh, lúc vào quần áo trên người rất mỏng, tuy khi đi lại cái lạnh đó biến mất, nhưng ở đây lại quay trở lại như cũ.

Xung quanh đều được bao phủ bởi một lớp băng, căn bản không có cách nào tìm được nơi có thể đột phá, phải làm sao đây?

Thực sự khiến người ta đau đầu.

Chương 429

Hứa Thành cứ quan sát, đưa tay chạm vào lớp băng trước mặt, lớp băng này dày ít nhất cũng 10cm, e rằng muốn phá vỡ cũng không dễ dàng như vậy, một khi dùng sức mạnh có thể sẽ làm rung chuyển toàn bộ băng xung quanh.

Lúc đó một khi đất rung núi chuyển, sẽ phải đối mặt với nguy hiểm to lớn, nên chỉ có thể kiên nhẫn tìm cơ quan ở đây, rồi ra ngoài.

Hắn từng bước đi về phía trước, cẩn thận suy nghĩ, nơi này giống như một cung điện, ở giữa giống như một cái đài khổng lồ ẩn giấu.

Đi đi lại lại trên đó sẽ luôn cảm thấy giống như một đài tế tự.

Những người phạm lỗi sẽ bị giết ở đây, rồi mãi mãi chôn cùng lăng mộ, chủ nhân sẽ biến thành nô lệ của chủ nhân lăng mộ, cả đời phục vụ.

Nên ở đây nhất định sẽ có cơ quan, hắn đưa tay chạm vào, không biết chạm phải cái gì, chỉ nghe thấy một tiếng két, xung quanh đất rung núi chuyển, từ mặt đất bằng phẳng, từng cây cột chui lên.

Những cây cột vô cùng to lớn, chống trời chống đất, lập tức chống đỡ mặt đất và mái nhà, trên đó lại có từng hàng xương người, giống như những người phạm lỗi bị trừng phạt ở đây.

Trên người họ không có bất kỳ thứ gì che đậy, lúc này hoàn toàn lộ ra, bị đóng đinh trên cây cột sỉ nhục đó, hai chân bị trói, trong mắt có một tia kinh hãi, tất cả biểu cảm gần như đều là há hốc miệng.

Đến bây giờ tóc của họ vẫn chưa biến mất, ngay cả móng tay cũng rất dài, kinh hãi nhìn về một nơi, không biết rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì.

Mắt của những người này cũng nhìn về một nơi, đó là trung tâm của cái đĩa tròn, có lẽ bên trong ẩn giấu cơ quan.

Hứa Thành lập tức đi tới, đưa tay ấn vào trung tâm, nhưng lại không thể lay chuyển, dường như là một vật chết.

"Sao lại thế này, không nên như vậy, tôi cảm thấy trong đó nhất định ẩn giấu cơ quan, chỉ cần có thể đẩy được, thì nhất định có thể tìm thấy." "Đừng tìm nữa, tôi thấy tên này cũng chỉ biết tạo ra một loại khủng bố mà thôi, thứ này từ đâu ra vậy?

Cậu đã tìm thấy thứ gì mà triệu hồi tất cả chúng từ dưới đất lên vậy?" Vương Bàn Tử đảo mắt một cái, tuy không sợ những thi thể đã chết mấy nghìn năm này, nhưng cũng cảm thấy có chút không ổn, dù sao ở cùng những người chết này luôn khiến người ta cảm thấy đặc biệt sợ hãi.

Hắn đẩy nhanh bước chân, không ngừng tìm kiếm, phải tìm được cơ quan trong thời gian ngắn, như vậy mới có thể ra ngoài.

Muộn Du Bình bước nhanh về phía trước, tay anh nhẹ nhàng chạm vào, giữa ký hiệu hình trái tim, trước mặt xuất hiện một cánh cửa.

Mọi người không thể tin được nhìn Muộn Du Bình, tất cả mọi người gần như đều đang tìm kiếm, chỉ có anh dường như thực sự biết cơ quan ở đâu, đối với anh thực sự rất dễ dàng.

"Tiểu Muộn." "Tôi không biết tại sao tôi lại biết, nhưng tôi cảm thấy nên ở đây, chỉ thử vận may, không ngờ lại mở được thật, chúng ta mau đi thôi." "Ờ, bây giờ chúng ta thảo luận tại sao anh biết cũng vô nghĩa, nơi này thực sự quá lạnh rồi, cánh tay tôi sắp bị đông cứng rồi, chúng ta mau ra ngoài rồi từ từ thảo luận." Ngô Tà nuốt nước bọt, trên lông mi của cậu đã phủ một lớp băng, bây giờ răng cậu cũng đang run lên, ở lại nơi này nữa e rằng sẽ mất mạng.

Mọi người vội vàng đi qua cánh cửa đó, ra khỏi đó, bây giờ cuối cùng cũng thoát ra được, bất kể có nguy hiểm gì, cũng đã qua rồi.

"Tên đó không biết tìm được gì, nhất định có chuyện giấu tôi, mỗi ngày đều làm bộ mặt như vậy, thực sự khiến người ta rất tức giận." Vương Bàn Tử cứ lẩm bẩm sau lưng, đối với Muộn Du Bình luôn có chút oán hận, nên sẽ không bao giờ cảm kích, cứ bàn tán sau lưng.

Chuyện của Muộn Du Bình vốn dĩ đã đầy rẫy những điều bí ẩn, không giống người khác, trí nhớ của anh tương đối kém, người này cũng khá kỳ quặc, thường không thích nói chuyện.

Nhưng anh không có ý xấu, mỗi lần xuất hiện đều sẽ giúp giải quyết khó khăn, có câu hỏi tất sẽ trả lời, tuyệt đối không có bất kỳ che giấu nào, tin rằng anh nhất định đã ý thức được điều gì đó.

"Cuối cùng cũng thoát ra được, vừa rồi suýt nữa đông chết tôi." Hắn ra sức xoa xoa cánh tay, Vương Bàn Tử gầm lên một tiếng, lúc này đột nhiên kinh động đến Thủy nguyên bên cạnh.

Một thân hình to lớn bay tới, lập tức tấn công Vương Bàn Tử, há miệng ra, trong khoảnh khắc có thể nuốt chửng hắn.

Lưỡi đỏ au, răng trắng muốt, cộng thêm cái miệng to lớn đó, thực sự khiến người ta cảm thấy vô cùng kinh khủng.

Vương Bàn Tử không thể phản ứng, đứng ngây ra tại chỗ, không ngờ đi đi lại lại lại quay về điểm xuất phát, lại quay về cái vũng nước đó, nhìn thấy những con Thủy nguyên này.

Mệnh của hắn thực khổ, lẽ nào vĩnh viễn không thoát khỏi số phận này, hắn cảm thấy cơ thể mình bay lên không, lúc này đang rơi xuống vũng nước.

Hứa Thành vội vàng kéo hắn lại, dùng sức chín trâu hai hổ kéo hắn lên bờ, rồi nhanh chóng trốn vào trong cửa hang đó, may mà kịp

thời, nếu không thực sự đã trở thành thức ăn trong miệng đám quái vật này.

“Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Tôi đi đi lại lại lại quay về điểm xuất phát, nơi này thực sự quá kỳ lạ rồi.” “Trái đất vốn dĩ hình tròn, quay về điểm xuất phát cũng là chuyện bình thường, chúng ta vừa rồi hẳn là từ một cái hang chui đến nơi này, cũng có thể cái hang đó chỉ quay quanh một nơi thôi, nên chúng ta lại quay về điểm xuất phát.” Thủy nguyên vẫn đang gầm thét, tiếng của chúng rất lớn, khó khăn lắm mới gặp được con mồi tươi sống, nên thực sự rất hưng phấn, không muốn quên đi những người này.

“Gầm gừ gừ...” Thân hình khổng lồ của nó cứ đập vào vách tường, chỉ cảm thấy vách đá ở đây đều đang rung chuyển, thực lực của đám quái vật này thực sự rất mạnh, khiến người ta không thể lường được.

Hứa Thành cứ bình tĩnh suy nghĩ, hắn nhớ lúc ở Thái Bình Dương, chỉ đi được một đoạn không xa thì gặp bão, sau đó biến thành sóng thần, thuyền bị cuốn xuống đáy biển, sau đó cứ trôi nổi trên biển, theo những con sóng thần đó từ từ đến một nơi.

Nếu hắn không đoán sai, có lẽ đó là đáy Đại Tây Dương, hắn cứ loanh quanh ở đây, một nơi bí ẩn, có lẽ là ngôi mộ cổ mà các nhà khoa học vẫn luôn dự đoán.

Các nhà khoa học vẫn luôn suy đoán, tin rằng mấy nghìn năm trước ở đây đã chôn cất một người rất quan trọng, nơi này ẩn giấu một kho báu, nhưng ở đây cũng có rất nhiều sinh vật kỳ lạ, nếu không cẩn thận có thể sẽ mất mạng.

Câu trả lời như vậy khiến hắn ngày càng hiểu rõ, dường như nhảy vọt trong đầu hắn, lúc này không dám phủ nhận nữa, có lẽ là đáy Thái

Bình Dương, hắn đã thành công lặn vào ngôi mộ cổ bí ẩn đó.

Hắn lấy một cành cây bên cạnh, lập tức vẽ lên đó, rồi vẽ một bản đồ, vẽ ra địa điểm xảy ra sự cố lúc đó, lại thông qua sóng thần suy ra, cuối cùng cơ thể hắn hắn là bị đẩy vào một nơi.

Dù tính toán thế nào, cuối cùng cũng không thoát khỏi Thái Bình Dương, nên bây giờ hắn vẫn ở một nơi.

"Nếu tôi không đoán sai, nơi này hẳn là đáy Thái Bình Dương, nơi tôi đang ở, hẳn là ngôi mộ cổ mà các nhà khoa học vẫn đang tìm kiếm." "Trời, lại là đáy Thái Bình Dương, cũng là ngôi mộ cổ nghìn năm chưa được phát hiện mà tôi gặp phải." Hứa Thành khẽ gật đầu, nếu hắn không tính sai, thì hắn là như vậy, tuyệt đối không có bất kỳ nghi ngờ nào, có thể đến một nơi như vậy cũng là một kỳ ngộ.

Muộn Du Bình vô cùng tĩnh lặng, trên mặt anh vẫn không có một chút thay đổi nào, dường như bất cứ chuyện gì cũng không thể khiến anh quan tâm, cũng không thể khiến anh có một chút dao động.

Nhưng anh không phản kháng, không phản kháng bất kỳ ý kiến nào của Hứa Thành.

"Tôi cảm thấy nơi này hẳn là đáy Thái Bình Dương, vì tôi dựa theo hướng sóng thần suy ra, vẫn chưa rời khỏi nơi này, nên tôi bây giờ hẳn là đã thành công lặn vào ngôi mộ cổ mà các nhà khoa học vẫn luôn dự đoán." "Thế thì tốt quá rồi, lần này tôi sắp phát tài rồi, nếu có thể mang một cái xác về, không chừng có thể phát tài, lúc đó đặt ở nhà tôi, nhà tôi đất đủ rộng, trước tiên cứ để tôi bảo quản." "Đi đi, không ngờ bây giờ cậu lại có hứng thú với những cái xác này, lúc đó cũng không thấy kỳ quặc như vậy." Ngô Tà run run vai, phải biết những thứ chết rồi đó đặt ở nhà cậu, thực sự phá hoại phong thủy.

Hơn nữa nhà Bàn Tử làm ăn đồ cổ, đặt ở nhà hắn, chắc chắn cũng có thể phát tài phát lộc, bán ra không chừng có thể kiếm được một

khoản lớn.

Nhưng bây giờ những vấn đề này không cần phải thảo luận, vấn đề là làm thế nào để mang những thứ này ra ngoài mới là thật.

Nơi này kỳ lạ như vậy, chắc chắn sẽ có chuyện kỳ lạ xảy ra, có thể sống sót hay không còn là một vấn đề, lại còn nghĩ đến việc mang những thứ này ra ngoài, thực sự buồn cười hết sức.

"Ra ngoài thôi." Hứa Thành vô cùng yên tĩnh, cứ đứng bên bờ nước nhìn những con Thủy nguyên trước mặt.

Thân hình to lớn của chúng cứ bơi lội trong nước, há miệng ra, không ngừng gầm thét.

Chương 430

Âm thanh gần như không ngừng truyền đi trong vách đá, nơi này giống như một chướng ngại vật chồng chất, như bạn đang gõ vào đá trên vách đá, rồi truyền lại vào tai mỗi người, rồi lại truyền ngược lại, nên nơi này dường như giống như một tòa tháp.

Nhìn những chiếc răng trắng hếu, trong lòng hắn cũng có chút lạnh gáy, nếu thực sự rơi vào tình trạng run rẩy này, có thể lập tức sẽ trở thành thức ăn trong miệng chúng.

Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Tại sao lại quay lại nơi này, lẽ nào đúng như hắn nghĩ, nơi này là một tâm điểm, khi đi qua con đường phía trước, lập tức sẽ quay lại nơi này.

Khắp nơi đều đầy rẫy nghi vấn, nhưng cuối cùng vẫn không hiểu rốt cuộc là chuyện gì, con đường vừa đi, tuy bám vào vách đá, nhưng hắn không cảm thấy con đường đó và nơi này nối liền.

Hứa Thành cảm thấy đầu mình sắp nổ tung, bên trong có rất nhiều dấu hỏi, dần dần hiện ra, dường như muốn che giấu não bộ của hắn.

Không được, phải tuyệt đối yên tĩnh, phải làm rõ chuyện này, tuyệt đối không thể để bản thân bị mê hoặc, cũng không thể để bản thân trở nên vô cùng bất lực.

Hắn nuốt nước bọt, yết hầu không ngừng chuyển động lên xuống, nhìn vũng nước trước mặt, phải đi lại vào đó, mới biết được rốt cuộc là chuyện gì.

Lần này nhất định phải chú ý, nhất định phải quan sát bốn phía, rồi mới có thể biết được nơi này rốt cuộc nối với đâu, hay nơi này thực

sự là tâm điểm, đi mỗi con đường vẫn sẽ quay về điểm xuất phát.

Hắn quay người, nhìn ba tên phía sau, cùng hắn đã trải qua bao gian khó, lần này tin rằng cũng có thể ra khỏi đây.

"Không có lựa chọn nào khác, tôi phải đi qua đây một lần nữa, hay là dùng cách tương tự, tin rằng đám quái vật này vẫn sẽ nhường đường cho tôi." "Cùng một cách, lỡ như chúng biết thì phải làm sao, có thể tất cả chúng ta đều sẽ bị nuốt vào bụng." "Chỉ có thể thử một lần thôi, loại động vật này không thông minh bằng con người, tôi tin chỉ cần chúng ta có thể đồng tâm hiệp lực nhất định có thể đi ra ngoài, tin tôi đi, tôi nhất định sẽ bảo vệ mọi người." Hứa Thành không cho bất kỳ ai có cơ hội do dự nữa, cầm cây đinh ba trong tay lập tức nhảy lên trời, chỉ thấy đã thu hút được Thủy nguyên trong nước.

Bóng dáng của hắn nhanh chóng, Thủy nguyên trở nên vô cùng kích động, lần này vô cùng thông minh, giống như chó xếp chồng, cơ thể hoàn toàn chồng lên nhau, muốn bay lên cao, rồi nuốt tên này vào bụng.

Mỗi lần hắn xuất hiện đều sẽ làm mờ tầm nhìn của chúng, nhưng lại không thể nào bắt được những người này, lần này tuyệt đối không thể bỏ qua, nhất định phải nếm thử món ngon.

Ngô Tà nhìn cảnh tượng trước mặt, tim đập thình thịch, đám quái vật này thông minh hơn nhiều so với cậu tưởng, không ngờ lại dùng cách này để nuốt người vào bụng.

Thế thì chúng đã sớm biết kế hoạch của hắn, nếu không sẽ không làm như vậy, nhìn từng con Thủy nguyên chồng lên nhau, cơ thể chúng dần dần dài ra, dường như cao thêm 100 mét, nếu cứ tiếp tục như vậy, thì Hứa Thành chắc chắn sẽ bị chúng nuốt chửng.

Cơ thể Hứa Thành tiếp cận đoạn dưới cùng, lúc này vách đá xung quanh vô cùng trơn nhẵn, căn bản không có chỗ đặt chân, thấy sắp

tiếp cận điểm thấp nhất, Hứa Thành giơ cây đinh ba, lập tức đâm về phía cơ thể con quái vật đó.

Máu tươi bắn tung tóe, lập tức như mưa rơi xuống người mỗi con Thủy nguyên, chúng trở nên vô cùng hưng phấn, lập tức nuốt chửng đồng loại, nhưng lúc này, chúng lại đặc biệt cảnh giác, nhìn chằm chằm vào Hứa Thành trước mặt.

Khi đã nuốt chửng hoàn toàn xác thịt, chúng lập tức tấn công Hứa Thành, không hề bỏ qua.

Có lúc phải dùng cách khác mới có thể thoát thân, Hứa Thành liếc nhìn bốn phía, ở đó vừa hay có một cái hố tròn, có thể dụ nó vào đó, như vậy mới có cách thoát thân.

Nghiến chặt răng, Hứa Thành tăng tốc, lúc này gần như đang chạy đua với thời gian, lập tức chui vào trong cái hố tròn đó.

Không ngờ con Thủy nguyên lại theo sát phía sau, cùng Hứa Thành chui vào, những con Thủy nguyên khác vì không có sức lực nên đều rơi xuống vũng nước.

Đứng ở đó, Hứa Thành hài lòng gật đầu, rồi hét lên với mọi người, con sói con bên cạnh bị chém rách da, rồi ném vào vũng nước.

"Ở đây đợi, tôi đi trước xem rốt cuộc là chuyện gì, yên tâm, tôi sẽ rất an toàn, một lát nữa sẽ quay lại bên cạnh các cậu, nhưng phải nhớ tuyệt đối không được đi lung tung, nếu không chúng ta có thể sẽ lạc nhau, lúc đó sẽ bị chia cắt." "Yên tâm đi, tôi tuyệt đối không đi lung tung." Vương Bàn Tử gầm lên một tiếng, cho hắn 10 cái lá gan hắn cũng không dám đi lại lung tung ở đây, phải biết đám quái vật này thực sự rất lợi hại, Hứa Thành còn suýt nữa mới thoát được, nếu hắn đi về phía trước, có thể sẽ bị đám quái vật này nuốt chửng.

Cảnh tượng nguy hiểm vừa rồi vẫn còn hiện rõ trước mắt, thực

sự bảo vệ hắn đi tiếp, Vương Bàn Tử cũng không có can đảm đó.

Hắn vội vàng tìm một nơi vô cùng yên tĩnh ngồi ở đó, còn ngân nga một khúc nhạc, trêu chọc đám Thủy nguyên trong vũng nước, nhìn bộ dạng lo lắng của chúng, tâm trạng hắn đặc biệt tuyệt vời.

Mùi người tồn tại ở một nơi, sẽ khiến chúng trở nên đặc biệt hưng phấn, tìm mọi cách để ăn món ngon, nhưng con đường phía trước lại cản trở chúng, dù sao cũng không có cách nào đi qua.

Muộn Du Bình nhíu chặt mày, cứ quan sát bốn phía, nơi này giống như một cửa hang hình thành tự nhiên, căn bản không có bất kỳ điểm đặt chân nào, muốn leo lên trên cũng vô cùng nguy hiểm.

Con đường phía trước bị chặn rồi, căn bản không có cách nào lùi lại, đám Thủy nguyên mỗi lần dường như đều trải qua một lần lột xác, căn bản không thể để họ đi qua.

Tên này ngày càng trở nên thông minh, khiến anh cũng cảm thấy toát mồ hôi, nên con đường này bị chặn rồi, chỉ có thể tìm một con đường khác, nghĩ xem làm thế nào để leo ra khỏi đây.

Bóng dáng Hứa Thành biến mất trước mắt, không biết một lát nữa có quay về điểm xuất phát không, nếu thực sự đi ra khỏi đây, không biết lại sẽ dẫn đến nơi nào.

Trong lòng Muộn Du Bình đầy lo lắng, anh quay người liếc nhìn Bàn Tử và Ngô Tà đang nằm ở đó, trong mắt anh luôn ngưng tụ một cơn bão tố, chỉ mong Hứa Thành nhanh chóng quay lại đây.

“Tiểu Muộn, mau nghỉ ngơi đi, dưỡng sức, đợi Hứa Thành quay lại chúng ta mới có thể rời khỏi đây, nếu không mọi ý tưởng đều dùng hết, chúng ta làm sao mà thoát ra.” “Nghỉ ngơi cái gì, tôi chẳng mệt chút nào.” “Thiên Chân căn bản không cần quan tâm, tên đó giống như Người Sắt, không giống tôi chút nào, như chúng tôi những người

phàm tục phải nghỉ ngơi ở đây, e rằng tinh thần còn tốt hơn tôi nhiều." "Sao lại có thể nói như vậy, dù sao chúng ta cũng là bạn, tên này mỗi lần đều chọc ghẹo." Ngô Tà cười lắc đầu, trong lòng thực sự không để ý, những cuộc đấu khẩu như vậy đã quen rồi, hơn nữa Muộn Du Bình thực sự rất mạnh, căn bản không cần lo lắng.

Hai người nhắm mắt ngủ trong hoàn cảnh như vậy, không hề có bất kỳ lo lắng nào, dường như Hứa Thành giống như một siêu nhân nhỏ, căn bản không cần phải lo lắng gì.

Lúc này Hứa Thành vẫn ở trong hang động, quan sát mỗi một nơi, dùng đá nhẹ nhàng gõ vào vách đá, không có bất kỳ âm thanh nào truyền lại, dường như nơi này giống như một trần cách âm, cũng không chắc chắn nơi này có nối với vũng nước đó không.

Nếu thực sự nối liền, thì vách ngăn bên kia hẳn là sẽ truyền lại âm thanh, ít nhất cũng sẽ nghe thấy tiếng xác nhận nhỏ, nhưng bây giờ một chút cũng không có, lẽ nào hắn đã đoán sai.

Hắn đi từng chút một, nhưng khi đi đến một con đường vô cùng bằng phẳng, đột nhiên lại quay về điểm xuất phát, không ngờ nơi này vẫn giống như nơi đó.

"Không ngờ lại quay về, nơi này thực sự rất kỳ lạ, dù đi thế nào cũng vẫn quay về một nơi, lẽ nào nơi này thực sự nối liền." "Sao lại gặp phải tình huống này, không phải bên trong vẫn rất nguy hiểm sao." "Không, bên trong rất an toàn, không có vấn đề gì, đi trong đó cũng không cần lo lắng, con đường đó cũng rất bằng phẳng, không phải vách đá cheo leo." Muộn Du Bình khẽ gật đầu, cũng cảm thấy khá kỳ quái, khi Hứa Thành đi, con đường đó tự nhiên biến mất, chỉ có thể đi qua đám Thủy nguyên mới có thể đi đến một lối đi khác.

Người thiết kế này thực sự rất thông minh, khiến người ta cảm thấy không hiểu gì cả, bây giờ phải đi qua đây, mới có thể tìm thấy

con đường sống khác.

“Đúng rồi, Thiên Chân và Bàn Tử đâu, không thấy.” Muộn Du Bình dùng đầu khẽ chỉ vào một nơi, hai tên đó giống như xác chết nằm trên đá đã ngủ từ lâu, căn bản không phát hiện Hứa Thành quay lại, dường như mọi thứ đều không quan tâm.

Hứa Thành không thể tin được trợn to mắt, từng bước đi về phía trước, hai tên này lại đặc biệt nhàn nhã, ở một nơi như vậy, lại có thể ngủ được, thực không biết trong đầu chúng nghĩ gì.

Hắn nhấc chân lên, định dùng sức đá vào người họ, nhưng rồi lại bỏ ý định đó trong đầu.

Ngô Tà mơ màng mở mắt, không biết rốt cuộc là chuyện gì, vừa nhìn thấy Hứa Thành, vội vàng kinh ngạc ngồi dậy, hai tay nắm lấy vai hắn.

Trong mắt hắn có sự kinh ngạc, nhưng lại cảm thấy mọi thứ vô cùng hợp lý, có thể quay lại trước mặt hắn, mọi thứ đều nằm trong dự đoán của hắn, không cần lo lắng.

“Hứa Thành, cuối cùng cậu cũng quay lại rồi.

Sao rồi?

Chương 431

Con đường đó không thực sự nối với đây, đây chính là cuối con đường." "Không biết có thực sự nối liền không, nhưng tôi đã quay lại điểm xuất phát, điều này khiến tôi rất kỳ lạ.

Vừa rồi tôi cứ gõ vào bên trong, nhưng không nghe thấy bất kỳ tiếng vọng nào, tôi cảm thấy nơi này hẳn là có hiệu quả cách âm, nếu không không thể nào không nghe thấy." Ngô Tà cảm thấy đây là một câu chuyện cười, không thể tin được người cổ đại lại thông minh như vậy, ở đây có thể xây dựng một hang động có hiệu quả cách âm hoàn hảo như vậy, thực sự khiến người ta cảm thấy không thể tin được.

Nhưng nếu không giải thích như vậy, dường như mọi thứ đều không thể giải thích được, lẽ nào họ thực sự phát triển như vậy, có thể để người ta ở đây xây dựng một hang động vô cùng hoàn hảo, cách ly tất cả âm thanh.

Nhưng bây giờ phải tìm cách ra khỏi đây, chưa tìm được bất kỳ bảo bối nào, cũng không cam tâm.

"Nếu không thể tìm được con đường phía trước, vậy chúng ta có thể tìm cách lùi lại không, nơi này thực sự quá kỳ lạ rồi, nếu đi tiếp có thể chúng ta sẽ bị lạc ở đây." "Không có con đường nào khác, chỉ có thể đi về phía trước.

Các cậu có phát hiện ra nơi này giống như luân hồi không, dù đi đâu, cuối cùng cũng phải quay về đây.

Nơi này giống như điện Diêm La, cuối cùng phải bị xét xử ở đây, không chết thì cũng bị thương.

Phía trước mỗi con đường giống như con đường luân hồi, lại giống như 18 tầng địa ngục chuẩn bị cho người chết.

Tôi quan sát rồi, phía trước có 18 cánh cửa, mỗi cái đi vào chắc chắn đều là những nơi khác nhau.

Cộng thêm cái chúng ta đã đi là hai cái, chỉ không biết 16 cái còn lại sẽ là cảnh tượng gì, nhưng tôi phải đi khám phá từng cái một, có lẽ mới có thể tìm được lối đi mà tôi muốn tìm." Muộn Du Bình cứ suy nghĩ, anh vốn dĩ đã là người cẩn thận, mỗi nơi đều sẽ để lại dấu hiệu, có lẽ Hứa Thành nói rất đúng, nơi này mô phỏng theo 18 tầng địa ngục để xây dựng.

Bây giờ không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể đi qua từng cái một, mới có thể biết được bên trong rốt cuộc là tình hình gì.

Vương Bàn Tử vẫn ngủ rất ngon, còn ngáy nữa, cả người dường như đang nằm trên giường vậy.

Ngô Tà thực sự rất khâm phục, dù ở đâu cũng ngủ như heo chết, không ai có thể làm phiền suy nghĩ của hắn.

Hắn dồn hết sức, đá một cước vào người Vương Bàn Tử.

"Ai, ai, ai dám đá Bàn gia tôi một cái, Bàn gia tôi sẽ không đánh gãy xương của ngươi đâu." Mơ màng mở mắt, Vương Bàn Tử không biết rốt cuộc là chuyện gì, nhưng rất chắc chắn có người đã đá hắn một cước, vội vàng quan sát, thấy Ngô Tà đứng đó, khóe miệng luôn nở nụ cười, chắc chắn là tên này giở trò sau lưng.

Hắn bất đắc dĩ đảo mắt một cái, từ từ đứng dậy, lại nhìn thấy Hứa Thành một người sống sờ sờ đang ở trước mắt, không phải hắn vừa đi khỏi đây sao?

Sao lại đột nhiên ở trước mặt hắn.

Dường như huyền ảo, căn bản không thể dự đoán, hắn đi vòng quanh Hứa Thành mấy vòng, rồi véo một cái vào người hắn, tên này là người sống thật này.

“Aiya, lạ thật, tôi chỉ ngủ một giấc, cậu đã quay lại rồi.” “Anh mà ngủ tiếp, e rằng lần sau gặp lại tôi chính là lúc tôi đã biến mất, tên này ngủ ngon thật.” “Ha ha, tôi biết cậu sẽ không bỏ rơi tôi đâu.

Thôi, bây giờ chúng ta phải làm sao.” Hứa Thành chỉ vào Thủy nguyên phía trước, không có cách nào khác, chỉ có thể đi qua đây, chỉ có đây mới là con đường duy nhất.

Vương Bàn Tử không thể tin được trợn to mắt, không phải đang đùa đấy chứ?

Rõ ràng biết phía trước là ngõ cụt, nhưng lại cứ muốn bước vào, bước vào rồi có thể sẽ không bao giờ quay lại được.

Thủy nguyên đã trở nên đặc biệt thông minh, vượt xa sự tưởng tượng của hắn, lần này đi vào ai biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Hắn lập tức lắc lắc đầu, Vương Bàn Tử dù thế nào cũng không muốn đi qua đây nữa, hay là để hắn ở lại đây, mặc cho họ đi khám phá, chỉ cần mang về cho hắn một hai món bảo bối là được.

“Hay là thế này đi, các cậu cứ đi qua đây, tôi ở đây canh giữ cho các cậu, lúc đó lỡ như tìm không thấy nơi này, thì toi rồi.

Tôi hứa với các cậu tuyệt đối không chạy lung tung, tôi nhất định sẽ ngoan ngoãn ở lại đây.” “Không được, chúng ta phải đi cùng nhau, tuyệt đối không thể tách ra, nếu thực sự có tai nạn xảy ra, tên đó chỉ có thể ở đây chờ chết thôi.” Hứa Thành vô cùng kiên định, không có chút ý đùa giỡn nào, nơi này rất kỳ quái.

“Thực sự không được sao.” “Không được, tuyệt đối không thể.” Thanh đao bị Hứa Thành nắm chặt trong lòng bàn tay, tỏa ra một lớp ánh sáng đen kịt, lập tức bắt đầu khiêu khích đám Thủy Nguyên trong vũng nước mà không chút do dự.

Đám Thủy Nguyên nhìn thấy Hứa Thành thì trở nên vô cùng kích

động, lập tức lao vọt lên không, hệt như một con heo nhảy ra khỏi mặt nước.

Sức mạnh của mỗi con đều vô cùng lớn, chúng lại thay đổi hình thức chiến đấu một lần nữa.

Chúng hoàn toàn kết hợp lại, trong mắt ánh lên ngọn lửa giận dữ.

Miếng thịt béo bở bên miệng lại sắp chạy mất, lần này nhất định phải tìm cách ăn thịt bằng được.

"Gàooo..." Trong mắt chúng ánh lên vẻ quyết tuyệt, như thể đang tuyên thệ chủ quyền với Hứa Thành.

Chúng lập tức tụ tập lại, nhưng vì thân thể quá đồ sộ nên cuối cùng chỉ nghe một tiếng "rầm", tất cả đều rơi ngược trở lại vũng nước.

Sau đó, Hứa Thành lập tức vẫy tay với mọi người.

Đây chính là cơ hội tốt nhất, phải nhân lúc chúng còn đang choáng váng mà đi qua, nếu không sẽ chẳng bao giờ qua được nữa.

Vương Bàn Tử vẫn đang chần chừ, không dám tiến lên một bước.

Muộn Du Bình lập tức hành động, nhanh chóng đi qua.

Ngô Tà theo sát phía sau, nhân lúc đám quái vật để lộ khoảng trống, cậu lập tức đạp lên người chúng mà nhảy sang bờ bên kia.

Không chút do dự, họ lập tức chui vào trong sơn động, cách ly khỏi đám Thủy Nguyên trước mặt.

Vương Bàn Tử vẫn còn đang la hét, không dám mở mắt, sợ rằng chỉ trong nháy mắt sẽ rơi xuống vũng nước rồi biến thành từng miếng thịt béo.

"Được rồi, chúng ta qua rồi.

Cái gã này lần nào cũng sợ hãi như vậy, thật không biết rốt cuộc là thế nào nữa.” Vương Bàn Tử cuối cùng cũng mở mắt ra, thấy mình đang đứng trên mặt đất vững chắc, lúc này mới biết đã thoát khỏi kiếp nạn.

Hứa Thành từng bước tiến về phía trước.

Không còn gì phải nghi ngờ, phía trước lại là một ngã rẽ.

Nơi này quả thực có mười tám lối đi, mỗi tầng cứ như một vòng luân hồi, không ai biết rõ đi vào rồi sẽ gặp phải cảnh tượng gì.

Chương 432

“Nếu tôi không đoán sai, hai con đường chúng ta đã đi đều quay về điểm xuất phát, cho nên bây giờ chúng ta phải chọn một con đường khác.

Còn về việc sẽ gặp cảnh tượng gì thì tôi không dám đảm bảo, chỉ có thể thử mới biết được.” Muộn Du Bình tiến lên một bước, quan sát từng cửa động, ánh mắt sáng ngời nhưng chung quy vẫn không phát hiện ra thay đổi nào.

Mỗi con đường ở đây đều được xây dựng y hệt nhau, ngay cả một viên đá trên đó cũng gần như được khắc theo cùng một khuôn mẫu, khiến người ta không tìm ra được quy luật nào cả.

Cảm giác lạnh buốt khi chạm vào khiến người ta thấy hơi lạnh lòng, chỉ có thể tùy tiện chọn một lối rồi đi vào trong mới có thể phân biệt được rốt cuộc là chuyện gì.

“Bên trong chỉ có một con đường là sinh môn.

Nếu chúng ta chọn đúng thì có thể tìm được ngôi mộ mà mình hằng ao ước.

Nếu không tìm được, chúng ta chỉ có thể loanh quanh mãi trong này, có thể sẽ chọc giận đám Thủy Nguyên kia, cũng có thể sẽ bị chúng nuốt chửng.” “Tôi không muốn đâu!

Chẳng lẽ tôi cứ phải ở đây giao du với mấy con quái đó mãi sao?

Bọn chúng ngày càng hung tợn, bây giờ còn biến đổi, ngày càng thông minh, không phải là thứ tôi có thể hiểu được.” Trong mắt Vương Bàn Tử lộ rõ vẻ từ chối.

Khó khăn lắm mới thoát khỏi miệng cọp, nếu phải quay lại lần

nữa thì có lẽ sẽ không còn cơ hội thoát thân.

Nếu không còn lựa chọn nào khác, anh ta thà ở yên đây, biết đâu lại tìm được ít cơm thừa canh cặn rồi sống qua ngày.

Ngô Tà chỉ quan sát xung quanh, đột nhiên phát hiện một cửa động có một cái lỗ trộm, chắc hẳn đã có người đi vào, nếu không không thể có một vết cắt phẳng như vậy.

"Mọi người mau nhìn này, chắc là có người đã vào trong, nếu không sao lại có một cái lỗ trộm ở đây.

Có lẽ đây chính là sinh môn chúng ta cần tìm." Mọi người vội vàng đi tới, nhìn cái lỗ trộm có vết cắt phẳng lì trước mặt, quả thực có người đã vào, hơn nữa còn là dân chuyên nghiệp, nếu không không thể tạo ra một cửa động như vậy ở đây.

Mọi người nhìn nhau, trong lòng đã có quyết định, chi bằng vào trong động này xem xét kỹ lưỡng, có lẽ có thể tìm được nơi cần đến.

Ánh mắt Hứa Thành trở nên đặc biệt sáng ngời, không còn u ám như trước.

Tinh thần anh dường như cũng thả lỏng, tay nắm chặt bảo đao, lập tức bước vào hang động đó.

Nhiệt độ bên trong rất thấp, phảng phất như có một lớp băng phủ lên người.

Hơn nữa, trong không khí còn có một mùi hôi thối của thứ gì đó đang phân hủy, dường như ập thẳng vào mặt khiến người ta cảm thấy vô cùng khó chịu, mọi thứ dường như trở nên có chút khác lạ.

"Mùi gì mà khó ngửi thế, không biết rốt cuộc là chuyện gì." "Đúng vậy, nơi này thật sự rất kỳ quái, giống như có mùi xác chết phân hủy.

Thêm vào đó không khí ở đây không lưu thông, kết hợp với mùi

này khiến người ta cảm thấy rất kỳ quái, cũng rất buồn nôn.” Vương Bàn Tử không ngừng lục lọi trong ba lô, cuối cùng tìm ra mấy chiếc mặt nạ phòng độc, là thứ anh ta đã chuẩn bị cho những tình huống đặc biệt, sợ rằng trong mộ có mùi lạ.

Nếu thật sự là mùi xác chết phân hủy, rất có thể sẽ bị trúng độc, mặt nạ phòng độc lúc này vừa hay có ích.

Anh ta vội vàng đưa cho mỗi người một cái.

“Mau đeo vào đi, mặt nạ phòng độc lúc này dùng được rồi.

Hồi đó tôi phải tốn bộn tiền mới giữ chúng lại bên mình đấy.” Hứa Thành nhìn chiếc mặt nạ phòng độc trong tay, khẽ nhếch mép.

Gã này đúng là chu đáo thật, nếu không có thứ này, cứ đi tiếp thế này có khi lại trúng độc.

Anh không do dự đeo mặt nạ lên, rồi đi ở phía trước, từng bước từng bước leo vào trong động.

Muộn Du Bình đột nhiên giữ Hứa Thành lại, ánh mắt anh trở nên vô cùng u ám.

Anh luôn cảm thấy nơi này rất kỳ quái, vì vậy lực tay cũng rất mạnh, không cho phép bất kỳ ai lay động.

Rốt cuộc là chuyện gì, trong lòng anh cũng không rõ, nhưng cảm giác mãnh liệt ấy khiến anh không thể nào xem nhẹ.

Anh ta cứ quan sát xung quanh với đôi mắt đen trắng rõ ràng, khiến cả người trở nên cảnh giác lạ thường.

Hứa Thành nhìn chằm chằm anh, cảm thấy dường như anh đã phát hiện ra điều gì đó, cũng đưa mắt nhìn xung quanh theo ánh mắt của anh, nhưng lại không phát hiện ra cảnh tượng kỳ lạ nào.

Anh ta không phải là người lỗ mãng, sẽ không bao giờ tùy tiện gây

hoang mang cho người khác, nếu không phát hiện ra gì, e rằng gã này sẽ không biến thành bộ dạng như vậy.

“Tiểu Muộn, anh có phát hiện ra gì không?

Sao đột nhiên anh lại biến thành bộ dạng này?

Nếu phát hiện ra gì thì phải báo trước cho mọi người.” “Tôi không biết, chỉ cảm thấy rất quen thuộc, giống như một nơi nào đó ngày xưa.

Nơi này không phải là lối ra mà chúng ta cần tìm, ngược lại tôi cảm thấy nó đầy rẫy nguy hiểm.” “Đừng có ở đây dọa người nữa, được không?

Con đường này tôi thấy chính là lối ra chúng ta cần tìm, chúng ta mau đi tiếp đi.” Vương Bàn Tử không cho là đúng, sải bước tiến về phía trước.

Gã này cứ thích tạo ra sự hoảng loạn cho mọi người.

Một con đường bằng phẳng như vậy, ngoài chút mùi hôi thối ra thì chẳng có gì khác, thật không biết trong lòng Muộn Du Bình đang nghĩ gì.

Chẳng lẽ anh ta muốn một mình nuốt hết bảo bối bên trong sao?

Phải biết đây là một ngôi mộ cổ thực sự, bên trong có thứ gì, không ai biết rõ.

Các nhà khoa học đặc biệt quan tâm, vẫn luôn muốn khai quật nó, nhưng bao nhiêu năm qua vẫn không tìm được chút manh mối nào.

Bây giờ may mắn lắm mới gặp được, đây chính là vận may của mình.

Nếu có thể đào được vài món bảo vật, thì đó sẽ là thứ giá trị liên thành.

Chương 433

Trong lòng anh ta sớm đã có kế hoạch, vác một hai món về đặt trong tiệm là có thể trở thành báu vật trấn tiệm, lúc đó sẽ có rất nhiều người đến tiệm của anh ta.

Cơ hội như vậy, dù thế nào Vương Bàn Tử cũng sẽ không bỏ qua, vì vậy anh ta nghênh ngang bước về phía trước, ánh mắt ánh lên vẻ kiên định.

Hứa Thành nhẹ nhàng vỗ vai Muộn Du Bình, có lẽ tinh thần anh ta quá căng thẳng nên mới có cảm giác như vậy.

Nhưng dù sao đi nữa, mọi người cứ ở gần nhau thì sẽ không có vấn đề gì.

“Tiểu Muộn, có thể anh mệt quá rồi nên mới có cảm giác như vậy.

Yên tâm, tôi sẽ quan sát mọi thứ xung quanh, tuyệt đối không để xảy ra vấn đề gì.” “Thôi được, có lẽ tôi lo xa rồi.

Vậy chúng ta đi tiếp thôi, nhưng mọi người nhất định phải cẩn thận, tôi luôn cảm thấy nơi này có gì đó không ổn.” Ngô Tà mỉm cười, thực ra cậu cũng rất tò mò không biết đi tiếp sẽ gặp cảnh tượng gì, cũng muốn tham quan một phen.

Đi được một đoạn, trên vách đá đột nhiên xuất hiện những hình vẽ, phảng phất như luyện ngục trần gian, từng người từng người nam nữ bị treo trên đá, thể hiện đủ loại dấu hiệu tử vong.

Vẻ mặt ai nấy đều vô cùng hoang mang, không muốn chấp nhận kết cục như vậy, nhưng không thể không chịu đựng nỗi đau đớn đó.

Họ đang phải chịu sự trừng phạt, và ai cũng không thể thoát khỏi.

Trên người họ xuất hiện vô số vết thương, ánh mắt cũng mờ đục.

Dường như ai cũng đã chấp nhận cảnh tượng này, vừa chịu sự trừng phạt của luyện ngục, vừa tiến hành một loại tu luyện tiềm tâm.

"Có những người bị lột sạch quần áo rồi treo lên trên đó, đang phải chịu sự trừng phạt.

Chắc hẳn lúc sinh thời họ đã làm rất nhiều điều xấu nên mới phải chịu sự dày vò như vậy.

Những người này phải ở đây chuộc tội mới có cơ hội đầu thai chuyển thế." "Thật quá thảm khốc, đúng là bức tranh địa ngục luyện ngục, sao lại xuất hiện ở nơi này." Ngô Tà lấy kính lúp từ trong ba lô ra, xem xét kỹ lưỡng biểu cảm của từng người, quả thực vô cùng sống động.

Những hình ảnh đó được khắc họa một cách hoàn hảo, khiến người ta không thể trốn tránh, phảng phất như từng cảnh tượng hiện ra ngay bên cạnh mình.

Nhìn thấy một bức tranh như vậy, ai cũng cảm thấy vô cùng chấn động, có lẽ không ai muốn gặp phải cảnh luyện ngục trần gian này, e rằng ai cũng sẽ cảm thấy vô cùng sợ hãi, lúc sinh thời sẽ không dám làm điều ác nữa.

Hứa Thành đưa tay chạm vào những bức bích họa, cảm thấy có chút chấn động.

Anh từng bước đi vào bên trong, đột nhiên cảm thấy Vương Bàn Tử đang sững sờ tại chỗ.

Vương Bàn Tử đứng ngây ra như một bức tượng, chắc chắn đã phát hiện ra điều gì đó mới biến thành bộ dạng này.

Khi ngẩng đầu lên, anh cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc, giống như từng dải thịt khô treo lủng lẳng ở phía trước.

Những thực thể này đã trải qua bao nhiêu năm mà vẫn không mục

nát, không phân hủy, phảng phất như lúc sinh thời, vẻ mặt cũng được thể hiện một cách sống động như thật, gần như không có một vết tích tổn hại nào.

Không biết vì sao, lồng ngực đột nhiên cảm thấy tim đập thình thịch, rốt cuộc là kẻ tàn nhẫn thế nào mới treo những người này ở đây.

"Chúng ta đang ở Tứ Xuyên à?

Chẳng lẽ đây là thịt khô do mọi người làm ra?

Cũng quá kỳ quái rồi, treo từng dải ở đây ngoài việc dọa người ra thì còn làm được gì nữa." Trên khuôn mặt bình tĩnh của Muộn Du Bình cũng có một tia kinh ngạc, anh cầm Hắc Kim Cổ Đao, cẩn thận quan sát cảnh tượng trước mặt, tim anh cũng đập thình thịch.

Có những người bị treo ở đây từ khi còn sống, sau khi bị dày vò mới biến thành những xác khô này.

Cơ thể họ đã được xử lý bằng thuốc đặc biệt nên mới có thể bảo tồn hoàn hảo như vậy.

Xích sắt được chế tạo đặc biệt, trải qua ngàn năm cũng không mục nát, đầu kia treo thi thể, vĩnh viễn rủ xuống nơi này.

"Những xác khô này được làm bằng gì vậy?

Tại sao cơ thể họ trải qua bao nhiêu năm mà vẫn không có chút tổn hại, bảo quản hoàn hảo như vậy, phảng phất còn tốt hơn cả xác ướp." "Chắc là được ngâm trong dược phẩm nên mới thành ra cảnh tượng như bây giờ." Ngô Tà từng nghe nói dưới đáy biển có một loại thuốc, có thể khiến thi thể vĩnh viễn không mục nát, cũng có thể tồn tại mãi mãi trong môi trường ẩm ướt như vậy, nhưng rốt cuộc đó chỉ là truyền thuyết, cậu chưa từng thấy vật thật.

Nhìn thấy những thi thể giống như từng dải thịt khô ở đây, cậu

cảm thấy chấn kinh, có lẽ chính là được ngâm bằng loại thuốc dưới đáy biển đó, trải qua bao năm phong hóa ở đây nên mới có thể giữ được cảnh tượng hoàn hảo như vậy.

Cảnh tượng này thực sự quá chấn động, cũng quá tàn nhẫn.

Họ đều là những người sống sờ sờ, lại bị giam cầm ở một nơi, có lẽ trong lòng họ, ngay cả linh hồn cũng sẽ vĩnh viễn tồn tại ở đây.

Đột nhiên cảm thấy xung quanh âm u, một luồng gió lạnh thổi sau lưng, như thể thấm vào da thịt, dần dần xâm nhập qua từng lỗ chân lông, lan truyền đến mọi nơi.

Ngô Tà vội ôm lấy hai cánh tay, trong mắt ánh lên một tia sợ hãi, nhẹ nhàng dựa vào phía Hứa Thành, cuối cùng va vào người anh.

Hứa Thành lãnh đạm liếc nhìn cậu ta, bình thường cậu ta rất mạnh dạn, nhưng lúc này trong mắt lại đột nhiên xuất hiện một tia hoảng sợ, rõ ràng là đã sợ hãi.

“Sợ rồi à?

Bình thường cậu rất trấn tĩnh, không bao giờ có biểu cảm này, nhưng lúc này trong mắt lại xuất hiện sự hoảng sợ chưa từng có, khiến tôi cảm thấy khá bất ngờ đấy.” “Chẳng lẽ anh không thấy cảnh tượng này rất tàn nhẫn, rất đáng sợ sao?

Có lẽ trong tâm trí họ, những người này không chỉ bị giam cầm thể xác, mà còn bị giam cầm cả linh hồn, vĩnh viễn ở lại một nơi, không bao giờ có thể thoát ra.” “Đúng vậy, người phương Tây quả thực có cách nói này, sau khi làm điều xấu lúc sinh thời, sẽ bị giam cầm ở một nơi, vĩnh viễn không có cách nào thoát ra.” Hứa Thành vuốt cằm, anh nhớ đã từng đọc trong một cuốn sách rằng truyền thuyết này quả thực tồn tại, khi linh hồn bị giam cầm, sẽ không bao giờ có cách nào thoát ra, sẽ mãi mãi ở lại cùng người đó.

Vương Bàn Tử đảo mắt.

Người chết rồi, làm gì có linh hồn tồn tại mãi mãi, đó chỉ là chuyện bịa đặt để dọa người thôi.

Anh ta bước lên, đưa tay chạm vào những xác khô trước mặt.

Vừa dùng sức đẩy, những thi thể như que cay lập tức rơi xuống lốp bốp.

“Thằng điên này đang làm gì vậy?” “Bọn họ bị treo ở trên đó đau khổ biết bao, chi bằng để họ xuống.

Chương 434

Tôi chỉ chạm nhẹ thôi mà.” Bàn Tử không cho là đúng, nhìn biểu cảm của mọi người, thật là chuyện bé xé ra to.

Những dải thịt khô này treo ở đây cả ngàn năm, chắc hẳn rất đau khổ, biết đâu linh hồn cũng bị giam cầm, lúc này để họ xuống cũng là một sự giải thoát.

Anh ta làm đúng mà, phát lòng từ bi, thật không biết tại sao mọi người lại nhìn mình bằng ánh mắt kỳ quặc như vậy.

Hứa Thành luôn quan sát xung quanh, tay nắm chặt thanh kiếm.

Ánh mắt anh như có một lớp sáng, quét qua mọi nơi.

Khoảnh khắc những dải thịt khô rơi xuống đất, không biết tại sao, một trận gió đột nhiên nổi lên, giống như một trận yêu phong.

Mọi người cảm thấy tóc gáy dựng đứng, như thể một luồng không khí lạnh không ngừng lượn lờ trên người họ.

Những thi thể đó ngay khi rơi xuống đất đã hóa thành một trận gió, lập tức biến mất trong sơn động.

Ngay sau đó, trong sơn động đột nhiên vang lên một giai điệu, gần như từ không trung truyền ra, không ngừng vọng lại trong động.

Khi va vào vách đá, nó lại từ từ vọng lại bên tai, rồi lại va vào vách đá.

Âm nhạc này cứ vang lên không dứt, phảng phất như không thể dừng lại, chỉ có thể cảm thấy như đang xuyên không về ngàn năm trước, âm nhạc ở đây khiến người ta say mê, đồng thời cũng khiến lòng người chấn động.

Sắc mặt Hứa Thành trở nên vô cùng u ám.

E rằng đây không phải là nơi bình thường, mà ẩn chứa huyền cơ.

Những thi thể treo ở đó chính là cơ quan, khi bị chạm vào liền kích hoạt.

Không ai biết chắc bây giờ sẽ xảy ra chuyện gì, chỉ có thể đứng chờ, phảng phất như đang nằm trong tay kẻ phán xử, chỉ chờ một mệnh lệnh của kẻ phán xử, mỗi người đều sẽ phải chịu sự phán quyết.

Cảnh tượng quỷ dị như vậy Hứa Thành chưa từng thấy, tim anh cứ đập thình thịch như trống gõ.

Sắc mặt Ngô Tà rất khó coi.

Cậu vốn không hề trách Bàn Tử, nhưng lúc này cũng không khỏi có chút tức giận, gã này lại lỗ mãng như vậy, chạm vào cơ quan rồi.

"Bàn Tử, vừa nãy đã bảo anh đừng có động lung tung, sao tay anh không nghe lời vậy, bây giờ thì hay rồi, kích hoạt cơ quan rồi." Vương Bàn Tử lúng túng lè lưỡi, anh cũng cảm thấy rất bất ngờ.

Vốn dĩ muốn làm việc tốt, không ngờ lại kích hoạt cơ quan, trong lòng anh cũng đặc biệt ấm ức.

Ai mà biết nơi này lại là một nơi quỷ quái như vậy, sớm biết thế tuyệt đối không chạm vào mấy dải thịt khô đó.

Chúng treo ở đó bị gió thổi rơi xuống thôi, không có chút quan hệ gì với anh cả.

Âm nhạc vẫn vang lên, ngày càng rõ ràng, như một tiếng chuông gió truyền vào tai mỗi người.

Giai điệu này họ chưa từng nghe qua, ngay cả trong những bản ghi âm thời cổ đại xa xôi cũng không có loại âm nhạc này.

Hứa Thành vội vàng dựa vào vách đá, tay nhẹ nhàng gõ vào những viên đá trước mặt, không ngờ chúng lại cứng như vậy, không thể nào phát ra âm thanh, nhưng lại không biết âm nhạc này rốt cuộc từ đâu tới.

"Tiểu Muộn, anh đã từng thấy cảnh tượng này chưa?" Muộn Du Bình có vẻ mơ hồ, lặng lẽ lắc đầu.

Đối với anh, mọi thứ như một mớ bòng bong, không biết có phải mình cũng nghe thấy không.

Anh nhíu mày lắng nghe cẩn thận, đột nhiên cảm thấy đầu mình như muốn nổ tung, đưa tay lên, ôm chặt đầu, trong mắt ánh lên một tia sáng không thể tin nổi.

Trong đầu anh như có một vầng hào quang phóng đại, từng chút một lan ra trong óc, khi nó lan tỏa, khiến xương cốt anh đau đớn lạ thường.

Anh hai tay ôm đầu, ngồi thụp xuống đất, cảm thấy lúc này đồng tử cũng đang giãn ra, cơn đau dữ dội khiến anh không thể chịu đựng nổi.

Hứa Thành nhìn bộ dạng của Muộn Du Bình, trong mắt đầy lo lắng, vội vàng chạy tới, nắm chặt hai tay anh.

Anh không biết tại sao anh ta lại biến thành bộ dạng này, nhưng biết rằng cơn đau của anh ta chắc chắn có liên quan đến âm thanh kia.

Anh trừng mắt nhìn Bàn Tử, đúng là thành sự không đủ, bại sự có dư.

Vì anh ta kích hoạt cơ quan nên mới khiến Muộn Du Bình rơi vào tình trạng này.

Bây giờ không biết làm sao mới có thể khiến âm thanh này dừng lại.

Đột nhiên, tiếng gió xung quanh dần nhỏ lại, âm thanh vẫn vang vọng, dần dần bắt đầu biến mất, ngày càng nhỏ, vẫn còn văng vẳng bên tai, rồi sau đó, như thể biến mất vào không trung.

Rốt cuộc là chuyện gì?

Trong đầu Hứa Thành đầy nghi vấn.

Anh cầm kiếm đứng dậy, quan sát nơi vừa treo thi thể.

"Bàn Tử, không phải anh lại làm gì đấy chứ?

Sao âm thanh đột nhiên dừng lại rồi?

Cái gã này rốt cuộc là sao vậy?

Sao không thể yên tĩnh một chút được." Vương Bàn Tử đảo mắt, tuy vừa rồi là lỗi của anh, nhưng bây giờ thì không có chút quan hệ nào cả.

Vừa rồi anh cũng rất hối hận, sao có thể tùy tiện động lung tung được.

Tuy có nhiều vết nhơ, nhưng không thể đổ hết mọi chuyện lên đầu anh ta, thật có chút không công bằng.

Chương 435

Anh ta đang định phản kháng thì nghe thấy tiếng sột soạt xung quanh.

Âm thanh từ xa đến gần, dần dần tiến về phía họ.

Anh ta không thể tin được nhìn vào bóng dáng màu đỏ trước mặt.

Cái bóng đó ngày càng gần, như một quả cầu lửa, trong nháy mắt từ cuối hang động bay tới đây, như muốn nuốt chửng tất cả.

Vương Bàn Tử giơ ngón tay, chỉ về phía quả cầu màu đỏ ở xa.

"Nhìn cái thứ quỷ quái kia kìa, hình như nó đang ngày càng gần chúng ta." Hứa Thành ngẩng đầu, khi nhìn thấy màu đỏ rực đó, tay anh khẽ run lên, vội vàng vận chuyển Phượng Huyết trong cơ thể, tạo ra một lớp bảo vệ vững chắc bao bọc quanh mình.

Dơi đỏ!

Không ngờ ở đây lại gặp phải loại dơi kịch độc này.

Dơi thường có màu đen hoặc xám, nhưng màu đỏ thì rất hiếm thấy, thường tụ tập ở những nơi có xác chết, sống bằng xương hoặc thịt người chết.

Trong cơ thể loài dơi này chứa đầy ký sinh trùng, tuổi thọ của chúng cũng vô cùng vô tận, gần như ngang với trời đất.

Chính vì ký sinh trùng trong cơ thể nên tuổi thọ của chúng mới dài hơn.

Nói trắng ra, những con dơi này gần như bị ký sinh trùng kiểm soát, sớm đã trở thành con rối của chúng.

Ngô Tà mở to mắt, tóc cũng khẽ run lên.

Cậu cũng không ngờ ở nơi này lại có thể gặp dơi, thật quá không thể tin nổi.

Đồng thời trong lòng cậu cũng có chút lo lắng, gặp phải những thứ này, e rằng mọi người không có cách nào sống sót trở về.

"Trời ạ, sao lại có nhiều dơi như vậy." Sắc mặt Muộn Du Bình cũng có chút khó coi, vội vàng tiến lên một bước, nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao.

Bất kể là núi đao biển lửa, hôm nay cũng phải xông ra ngoài.

Vương Bàn Tử rút súng bên hông ra, không thể chờ đợi thêm được nữa, hôm nay phải diệt hết bọn chúng.

Dám xông lên, nhất định sẽ bắn nát hết.

"Hừ, hôm nay lão tử nhất định sẽ tiêu diệt chúng mày, lũ không sợ chết, có bản lĩnh thì diệt tao đi." Anh ta cầm súng trong tay không ngừng bắn phá, nghiến chặt răng, dù thế nào cũng không thể tha cho lũ súc sinh này, nếu không bọn chúng sẽ không quan tâm bạn có phải là người hay không, nhất định sẽ ăn tươi nuốt sống bạn.

Đàn dơi lập tức bao vây nơi này, không ngừng tấn công Hứa Thành, chìa ra cái miệng sắc nhọn, luôn muốn công phá lớp bảo vệ đó.

Hứa Thành có thể nghe thấy tiếng "beng beng beng", phảng phất như chúng muốn phá vỡ lớp bảo vệ này.

Anh lạnh lùng nhìn đám súc sinh, đã dám đến đây tìm chết thì nhất định sẽ không tha.

Muộn Du Bình đạp lên vách đá, tấn công về phía đàn dơi, Hắc Kim Cổ Đao trong tay mạnh mẽ chém về phía chúng.

Bất kể xảy ra chuyện gì, Muộn Du Bình vẫn rất bình tĩnh, không hề có một chút hoảng loạn, lạnh lùng nhìn đàn dơi trước mặt, khóe

miệng lại nở một nụ cười nhạt.

Đàn dơi đỏ phát hiện ra Muộn Du Bình thì càng trở nên hung hăng, nhanh chóng bao vây lấy anh.

Chúng luôn tìm kiếm cơ hội, chỉ cần có một chút cơ hội là có thể giết chết Muộn Du Bình.

"Tiểu Muộn, cẩn thận, đám súc sinh này trong cơ thể có rất nhiều ký sinh trùng, một khi bị ký sinh, anh sẽ hòa làm một với chúng, lúc đó sẽ biến thành con rối của chúng." "Đúng vậy, có thể trường sinh bất lão đấy, sẽ sống lâu như những ký sinh trùng đó, sau này có thể ở lại nơi này mãi mãi, làm người giữ mộ cho chủ nhân ngôi mộ." Bàn Tử kinh hãi, không ngờ có thể sống ngang với trời đất, vậy sau này chẳng phải sẽ có được bí quyết trường sinh bất lão sao?

Mang thứ này ra ngoài nhất định sẽ bán được giá tốt.

Khi anh ta đang nghĩ mình đã tìm được cơ hội phát tài, một con dơi đỏ đã đậu trên vai anh ta, há miệng định cắn vào cổ.

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, Hứa Thành vội vàng cầm kiếm chém mạnh về phía con dơi đó.

Ngay lập tức, con dơi bị giết chết, thân thể nó rơi xuống đất, máu tươi văng lên cổ Vương Bàn Tử.

Gã này thật không sợ chết, suýt chút nữa bị một con dơi cắn, có thể sẽ biến thành con rối.

Vừa rồi thật sự rất nguy hiểm, Vương Bàn Tử vẫn còn sợ hãi.

Nếu không phải Hứa Thành, hôm nay anh ta đã bỏ mạng ở đây.

Anh ta cảm kích nhìn Hứa Thành một cái, quả thực là vô cùng cấp bách.

"Cảm ơn nhiều, nếu không phải cậu, có lẽ tôi đã biến thành con

rối rồi, sau này không bao giờ ra ngoài được nữa, sẽ trở thành vật ký sinh." "Cẩn thận một chút là được rồi." Hứa Thành lãnh đạm liếc nhìn một cái rồi tấn công về phía đàn dơi đỏ trước mặt.

Cứ thế này không phải là cách, kéo dài lâu, khi Phượng Huyết đạt đến một giai đoạn nhất định, lớp bảo vệ có thể sẽ biến mất, vì vậy trong một khoảng thời gian ngắn, phải tìm mọi cách thoát khỏi đây.

Nhưng số lượng dơi đỏ gần như vô tận, không ngừng tiến lại gần, với quyết tâm phải chết, nhất định phải nuốt chửng họ, ký sinh trùng trong cơ thể chúng cũng muốn tìm vật chủ mới.

Đàn dơi đỏ như một cơn lốc xoáy, nhanh chóng xoay tròn về phía mọi người, thân thể chúng cứ xoay tròn, như một pháo đài vô cùng kiên cố, từng lớp từng lớp tấn công, một nhóm bị giết, nhóm khác lập tức truy đuổi.

Chỉ dựa vào sức lực của họ không có cách nào đánh bại chúng, vì vậy phải có cách khác, đó chính là thoát khỏi đây.

Vương Bàn Tử không biết từ đâu lôi ra một chiếc đèn khò, lập tức phun về phía đàn dơi đỏ trước mặt.

Lửa bùng lên ngút trời, từng đàn từng đàn dơi đỏ rơi xuống đất, thân thể bị thiêu cháy.

Từ trong cơ thể dơi bò ra rất nhiều con trùng, đó chính là những ký sinh trùng ký sinh trong cơ thể chúng, một khi bò ra ngoài, chúng sẽ tìm vật chủ mới.

Dày đặc, thật sự rất đáng sợ, phải tìm cách mau chóng thoát khỏi đây.

Chương 436

Hứa Thành bảo mọi người từng bước lui về trong sơn động, vội vàng cắt tay mình, để máu tươi chảy ra, bôi lên mặt đất, ngăn chặn sự tiếp cận của những con trùng.

Không ngờ những con trùng này khi ngửi thấy mùi máu tươi lại càng thêm hưng phấn, lập tức hút lấy máu, chẳng mấy chốc, máu trên đất đã bị hút cạn.

Muộn Du Bình nheo mắt quan sát, từng bước tiến lại gần Hứa Thành, đồng thời dùng Hắc Kim Cổ Đao rạch lòng bàn tay, để máu tươi của mình hòa cùng máu tươi của Hứa Thành, tỏa ra một luồng sáng màu đỏ, ngăn chặn sự tiếp cận của những con trùng.

Dơi đỏ và ký sinh trùng phát hiện ra loại máu này thì từng bước lùi lại, như thể gặp phải thứ gì đó đáng sợ, không dám tiến lên nữa.

Chẳng mấy chốc, phía trước hoàn toàn trống trải, trở thành một vùng đất bằng phẳng.

Bàn Tử cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, nhìn Ngô Tà, hai người ngồi phịch xuống đất, thật sự là từ cõi chết trở về, suýt chút nữa đã thành mồi cho những con trùng này.

“Sợ chết khiếp, suýt nữa tôi tưởng mình chết ở đây rồi, thật là ngàn cân treo sợi tóc.” “Bàn Tử, đều tại anh cả.

Nếu không phải anh không cẩn thận chạm vào những thi thể đó, làm sao có cảnh tượng như bây giờ.” “Tôi biết rồi, tôi quả thực không nên chạm vào, nếu không cũng không có cảnh tượng này.

Tôi cũng chỉ muốn làm việc tốt, không ngờ lại gây ra nhiều rắc rối như vậy.

Sớm biết thế tôi đã không làm người tốt, cứ để chúng treo ở đó." Hứa Thành âm thầm thở dài.

Những thi thể đó treo trên vách đá chắc chắn đã bị nguyền rủa, đầu kia khẳng định được nối với một cơ quan nào đó.

Khi bị chạm vào, cơ quan bị kích hoạt, vì vậy những con dơi đỏ được thả ra khỏi lồng và tấn công nơi này.

Những con dơi đỏ này chắc chắn được chủ nhân ngôi mộ nuôi từ khi còn sống, trong cơ thể chúng được đặt một loại ký sinh trùng, khiến chúng hoàn toàn trở thành con rối trong mộ huyệt.

Nếu có người muốn lấy bảo bối trong mộ, những ký sinh trùng đó sẽ trừng phạt họ, khiến họ có đi không có về, vĩnh viễn chôn thân trong ngôi mộ này.

"Đồ vật ở đây không được phép chạm vào, nếu kích hoạt cơ quan, đối với chúng ta là cửu tử nhất sinh.

Vừa rồi chỉ là một lời nhắc nhở, vì vậy tiếp theo nhất định phải cẩn thận." "Ai mà biết những thứ này lại hung tàn như vậy, không tấn công chúng ta thì không chết không thôi.

Nhìn thái độ vừa rồi là biết chúng sớm đã nổi giận rồi." Ngô Tà bực bội vò đầu, khóe miệng lại nở một nụ cười, thái độ của cậu luôn rất tốt, không bao giờ vì chuyện này mà tức giận.

Cậu dùng chân đá Bàn Tử, vừa rồi gã này đã nảy sinh ý đồ xấu, đừng tưởng cậu không biết.

"Tử Bàn Tử, anh không muốn bắt một con trùng về sao?

Như vậy có thể trường sinh bất lão.

Bây giờ lại từ bỏ, thực ra vừa rồi có cơ hội đấy, chỉ cần bắt được một con, sau này có thể rất giàu rồi." "Cậu đừng có ở đây giễu cợt tôi,

đừng tưởng tôi không biết trong lòng cậu nghĩ gì.

Mấy thứ đó là đồ của người chết, sao tôi có thể bắt về được, lỡ gây ra tai họa thì sao." "E rằng anh là người thích giao du với đồ của người chết nhất.

Vừa rồi trong lòng anh nghĩ gì, tôi sao có thể không biết, đứng gần anh như vậy, tôi sớm đã nghe thấy suy nghĩ trong lòng anh rồi." Vương Bàn Tử ngượng ngùng nuốt nước bọt, không biết nên nói gì.

Vừa rồi quả thực anh ta đã có ý đồ xấu, vốn định lấy những thứ này làm của riêng, rồi mang về tiệm bán.

Phải biết rằng trường sinh bất lão là điều mọi người đều ao ước, những đạo sĩ thời cổ đại vẫn luôn luyện đan tìm kiếm cũng vì trường sinh bất lão.

Các hoàng đế qua các triều đại, sau khi ổn định giang sơn, đều muốn mình trường sinh bất lão, nhưng bao nhiêu năm qua, vẫn chưa ai đạt được nguyện vọng.

Bây giờ nếu mang những con trùng này ra ngoài, chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của nhiều người, lúc đó mọi người đều muốn có được chúng để cầu trường sinh bất lão.

Vương Bàn Tử cảm thấy suy nghĩ của mình không sai, đây quả thực là một con đường phát tài.

Hứa Thành tát một cái vào đầu anh ta.

Ý đồ xấu này cũng dám có, lỡ như thật sự bị những con trùng này ký sinh trong cơ thể, lúc đó sẽ trở thành con rối.

Những con trùng này sẽ khiến người ta mất trí, tuy có thể sống mãi, nhưng cũng chỉ là con rối của chúng mà thôi, lúc đó sẽ giống như cương thi lông đỏ, vĩnh viễn không được tự do.

Thật không biết trong đầu gã này ngày ngày chứa những gì, vì phát tài mà không màng đến gì cả, ngay cả những thứ này cũng tính kế, thật muốn một phát tát cho gã tỉnh ra.

"Những thứ này anh đừng có mơ tưởng nữa, làm không tốt thật sự sẽ chết người đấy, có thể sau này anh sẽ biến thành người giữ mộ ở đây, chúng ta sẽ trở thành kẻ thù không đội trời chung." "Chúng tôi không hề lừa anh đâu." Bàn Tử lập tức gật đầu.

Mấy người này một hai đều nhằm vào anh, có ngốc đến mấy cũng không động vào đồ của người chết nữa, mấy con dơi đó trông rất lợi hại.

"Được rồi, đừng nói nữa.

Chẳng lẽ tôi không hiểu những điều này sao?

Chúng ta đi tiếp thôi." Hứa Thành gật đầu, tay nắm chặt thanh kiếm đi ở phía trước.

Đột nhiên anh cảm thấy trên vách tường vẫn còn vang vọng một loại âm thanh, loại âm nhạc đó vẫn còn văng vẳng bên tai.

Tuy âm thanh rất nhỏ, nhưng nghe rất kỹ, anh vội áp tai vào vách đá, lắng nghe.

Những viên đá này giống như một thiết bị truyền phát, vẫn luôn phát một loại âm nhạc, từ từ thẩm thấu ra từ những vách đá này, vì vậy mới nghe được rất rõ ràng.

Anh từ từ ngẩng đầu, rất nghiêm túc nhìn người trước mặt.

"Mọi người có nghe thấy âm thanh kỳ quái không?

Chẳng lẽ mọi người không cảm thấy âm nhạc vừa rồi vẫn còn vang vọng bên tai chúng ta sao?" Đôi mắt đen trắng rõ ràng của Muộn Du Bình khẽ chớp.

Thực ra anh sớm đã nghe thấy, loại âm thanh đó chưa bao giờ biến mất, chỉ là tần số đã thay đổi mà thôi, nên mới khiến người ta cảm thấy như đã biến mất một lúc.

Vách tường đó quả thực có thể truyền đi một loại thông tin, nó giống như một loại công cụ, luôn mang đến cho người khác một trải nghiệm kinh ngạc.

Chương 437

Anh ta cầm Hắc Kim Cổ Đao, dùng sức cạy những viên đá trước mặt.

Không ngờ những viên đá sắc nhọn này lại lỏng ra.

Anh ta trực tiếp cạy khối đá trước mặt ra, bên trong lại là một bức tường bằng bùn.

Bức tường này rất dính, có lực hút nhất định, trông vô cùng mềm mại, gần như có thể biến thành các hình dạng khác nhau, tỏa ra một mùi hương thoang thoảng.

Mùi hương này rất mê người, phảng phất có thể mê hoặc tâm trí con người.

"Thứ quỷ quái gì vậy?

Lại còn động đậy, giống như nước vậy." Vương Bàn Tử động lòng, vội kéo Ngô Tà lại.

Cậu ta vốn rất có học vấn, luôn nghiên cứu những chuyện không hiểu, biết đâu sẽ biết đây là thứ gì.

Ngô Tà không biết họ đang bàn tán gì, lúc này nhìn qua, cũng vô cùng kinh ngạc.

Thứ trước mặt này giống như đất nặn, cứ động đậy qua lại.

Khi cậu vừa đưa ngón tay chạm vào lớp bùn trước mặt, nó đã bị hút vào, ngón tay cậu cứ lún vào trong, như thể có thứ gì đó đang hút lấy.

Ngô Tà dùng sức muốn rút ngón tay ra, nhưng lúc này phảng phất như không thể lay động.

Sắc mặt cậu trở nên vô cùng khó coi, trán rịn ra mồ hôi, lập tức cầu cứu Hứa Thành, nếu không một ngón tay sẽ bị bức tường này nuốt chửng.

Hứa Thành cũng cảm thấy có chút không thể tin nổi, vội vàng kéo Ngô Tà, rút ngón tay cậu ra.

Cái lỗ đó lập tức phục hồi, phẳng phất như chưa từng có thứ gì cắm vào.

"Tiểu Muộn, đây là thứ gì?

Anh kiến thức rộng, biết đâu đã từng thấy thứ này." "Bùn Quỷ.

Nghe nói dưới đáy Thái Bình Dương có một loại đá rất kỳ quái, những viên đá này có tính lưu động như nước, sẽ từ từ chảy theo các hướng khác nhau.

Khi đến gần nhìn, lại thấy không phải là nước, mà là một loại bùn biết chảy, có tính hấp phụ nhất định, có thể tùy ý nặn thành các hình dạng khác nhau.

Thứ này rất khó tìm, vốn tưởng chỉ là truyền thuyết, không ngờ lại gặp ở nơi này." Bùn Quỷ.

Muộn Du Bình gật đầu.

Thứ này anh cũng từng nghe nói, nhưng rất khó tìm.

Anh vẫn luôn nghĩ đó chỉ là truyền thuyết, không ngờ lại có thể gặp được ở đây, thật vô cùng quỷ dị.

Bây giờ không cần phải nghi ngờ gì nữa, họ đang ở dưới đáy Thái Bình Dương nên mới gặp được loại bùn kỳ quái này.

"Tiểu Muộn, hình như anh biết sự tồn tại của thứ này." "Quả thực tôi biết.

Nghe nói thứ này trồng hoa được hoa, trồng quả được quả, nên là

bảo bối ngàn năm, chỉ là không ai có thể có được loại bùn này.

Có rất nhiều thợ lặn cũng muốn xuống biển tìm loại bùn này, nhưng cuối cùng đều công cốc." "Trồng hoa được hoa, chuyện này chẳng phải bình thường sao?

Đương nhiên trồng gì thì thu hoạch nấy.

Mấy người kia không biết đã tốn bao nhiêu tâm cơ, chỉ để có được loại bùn này." Bàn Tử cảm thấy thật nực cười, tất cả các loại bùn đều có thể trồng hoa, trồng quả, thật không biết họ đã tốn bao nhiêu công sức, trải qua bao nhiêu gian nan vất vả xuống đáy biển chỉ để tìm loại bùn này, thật khiến người ta không thể hiểu nổi.

Trong đầu mấy người đó chắc chắn có vấn đề rồi.

Nếu đã xuống đáy Thái Bình Dương tìm bảo bối, nhặt một viên ngọc trai có khi còn đáng giá hơn loại bùn này nhiều.

Ngô Tà tát vào đầu Vương Bàn Tử một cái.

Gã này đúng là không biết hàng, thứ này còn quý hơn ngọc trai nhiều.

Chỉ cần một mẩu nhỏ bằng ngón tay mang ra ngoài cũng đã giá trị liên thành.

Gã này mở tiệm đồ cổ, mắt phải như đèn pha, liếc một cái là có thể nhận ra thật giả, vậy mà lại không biết giá trị của thứ này.

Nếu loại bùn này được đấu giá trên thị trường, giá có thể lên đến hàng chục triệu.

Lần đầu tiên thấy một thằng ngốc hiểu biết như vậy, thật không biết nên nói gì cho phải.

Hứa Thành cũng bật cười, dùng kiếm chọc vào lớp bùn trước mặt, không ngờ lực hút của lớp bùn này thật sự rất lớn.

Trồng hoa được hoa, trồng quả được quả, nếu một người bị lún sâu vào vũng bùn này, thì sẽ có kết quả như thế nào?

Trong đầu Hứa Thành có một ý nghĩ lạ lùng.

Phải biết rằng, nếu một người bị lún sâu vào trong đó, thì sẽ biến thành bộ dạng gì.

Nếu thành công tạo ra một người khác, thì thật là nực cười, loại bùn đó thật sự là bảo bối.

Nhưng đó cũng chỉ là truyền thuyết thôi, ai mà biết được, người bị lún sâu vào trong đó, có thể chỉ trở thành phân bón, sau này không thể nào có được sinh mệnh vĩnh hằng.

"Đúng vậy." "Kỳ lạ thật, lực hút của loại bùn này thật sự rất mạnh, bất kể thứ gì vào cũng có thể bị lún sâu vào.

Tôi chỉ muốn biết, nếu một người bị lún sâu vào trong đó, thì sẽ mọc ra thứ gì, chẳng lẽ từ cơ thể người đó sẽ phân tách ra một người khác?" "Ha ha, người có thể phân thân, e rằng chỉ có quái vật mới có thôi.

Chương 438

Trong đầu cậu ta đang nghĩ gì vậy?

Chẳng lẽ bị lớp bùn này ảnh hưởng rồi sao.” “Vương Bàn Tử, anh đừng có ở đây giễu cợt nữa được không?

Hứa Thành nói cũng đúng, biết đâu thật sự có thể tạo ra một người khác cũng không chừng.” Vương Bàn Tử khinh thường, vốn chỉ là truyền thuyết, không thể nào thực hiện được.

Muộn Du Bình không tham gia thảo luận, từng bước đi về phía trước, vẫn đang tìm một lối ra, phải nhanh chóng rời khỏi nơi này, cũng phải tìm bảo bối dưới đáy Thái Bình Dương.

Thời gian trôi ngày càng nhanh, ở đây không phân biệt ngày đêm, vĩnh viễn là một cảnh tượng sáng sủa, nước xung quanh vẫn đang gợn sóng.

Tuy có vách đá ngăn cản, nhưng vẫn có thể nhìn rõ từ một khe hở nào đó, nước ở đó vẫn đang gợn sóng.

Nhưng đây dù sao cũng là đáy biển, không khí xung quanh cũng có hạn, nếu không thể ra ngoài, ở lại đây lâu, có thể sẽ xảy ra chuyện khác, vì vậy phải khống chế thời gian, tuyệt đối không thể ở lại đây lâu.

“Đi nhanh lên, chúng ta phải mau chóng rời khỏi nơi này.

Mọi người không thấy kỳ lạ sao?

Chúng ta đã đi một quãng đường dài trong này, nhưng vẫn chưa đến gần được phòng mộ chính.” “Đúng, đúng vậy.

Chúng ta đi mãi trong này mà chưa thấy một cái quan tài nào cả, thật khiến tôi đau đầu.

Hai người còn ở đây thảo luận về mấy cái bùn, không đi nhanh lên.” Hứa Thành và Ngô Tà nhìn nhau, rồi nhìn Vương Bàn Tử đang đắc ý trước mặt, thật muốn mỗi người một chân đá bay gã đi.

Và họ quả thực đã làm vậy, vội vàng giơ chân lên, đá vào mông Vương Bàn Tử một cái.

Lá gan của Vương Bàn Tử đúng là không phải dạng vừa, lại dám đắc ý như vậy, thật không biết ai đã nuông chiều cho gã cái thói này.

Hứa Thành lập tức đuổi theo Muộn Du Bình, cùng anh ta đi trên con đường chỉ đủ cho hai người qua lại.

Tay anh nhẹ nhàng chạm vào những viên đá xung quanh, vẫn là cảm giác trơn láng đó.

Có lẽ những viên đá này cũng được khảm bùn.

Những viên đá xung quanh trở nên đặc biệt ẩm ướt, như thể được tưới nước, như thể nước biển đã thấm vào, khiến những viên đá ở đây trở nên vô cùng ẩm ướt.

Càng đi vào trong, cảm giác những giọt nước ngưng tụ trên đá, khiến không khí xung quanh trở nên vô cùng ẩm ướt, có một cảm giác trong lành.

Đột nhiên nghe thấy tiếng nước chảy, chẳng lẽ là sông ngầm?

Hứa Thành và Muộn Du Bình nhìn nhau, hai người nhanh chóng chạy vào trong.

Dưới đáy biển không nên có sông ngầm, tất cả đều phải là dòng chảy của biển mới đúng.

Trong mắt hai người đồng thời ánh lên một tia không thể tin nổi, nhưng cũng rất cảnh giác, luôn quan sát xung quanh, tuyệt đối không để bất kỳ nguy hiểm nào tấn công bất ngờ.

Tiếng nước chảy ngày càng rõ ràng, như thể ở ngay bên tai, cũng như đang gợn sóng dưới chân.

Họ lập tức chạy đến cuối con đường, dòng nước đó mờ nhạt biến mất, trước mặt họ lại là một khu vườn hoa rộng lớn.

Một vườn hoa kiểu Âu thật sự hoàn hảo.

Cỏ cây trước mặt mọc rất um tùm, hoa nở rộ tuyệt đẹp, từng đóa từng đóa hoa, cho người ta một cảm giác đặc biệt hoàn hảo.

Trải qua ngàn năm, một khu vườn kiểu Âu vẫn tồn tại một cách hoàn hảo.

Cây cầu trên đó gần như không có một chút thay đổi, ngay cả những đường vân nhỏ được khắc họa trên đó cũng khiến người ta cảm thấy vô cùng rõ ràng.

Sâu trong vườn có một chiếc xích đu, một chiếc ghế dài, không có một vết tích nào, ngay cả màu sắc trên đó cũng hoàn hảo như vậy, nhưng vẫn có thể nhìn ra dấu vết của lịch sử.

Tất cả các vật bài trí đều được bao bọc bởi khu vườn, có một vẻ đẹp độc đáo, khiến người ta thật sự muốn vào thử.

“Hoa ở đây mọc thật đẹp, tỏa ra hương thơm ngát, khiến người ta cảm thấy lòng dạ thư thái, thật muốn vào xem rốt cuộc là một cảnh tượng như thế nào.” “Nhưng cậu có thấy kích thước của những bông hoa này lớn hơn rất nhiều so với thực tế không?” Hứa Thành sững sờ, vừa rồi quả thực không để ý.

Nhìn kỹ lại, hình dạng của những bông hoa này quả thực lớn hơn rất nhiều so với thực tế, đặc biệt là cánh hoa lớn như lòng bàn tay anh, cứ từ từ bung ra, tỏa ra một mùi hương thanh khiết.

Nụ hoa to gần bằng một người, kích thước đó thật khiến người ta không dám tin trên đời lại có loài hoa lớn như vậy.

Anh đi tới đi lui trước mặt, quan sát những bông hoa khiến người ta kinh ngạc, thật muốn đưa tay chạm vào những bức tranh này, xem có phải chúng cũng đang từ từ lay động như ở trần gian không.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử từ từ đi tới, bị cảnh tượng trước mặt làm cho kinh ngạc, không ngờ lại có một khu vườn hoàn hảo như vậy.

Hoa trong điều kiện không có ánh mặt trời lại có thể đua nhau khoe sắc, có rất nhiều côn trùng bay lượn, nơi đó không giống đáy biển, mà phảng phất như đang ở thực tại.

Các loại cánh hoa khiến người ta vui mừng khôn xiết.

Nếu mang những cánh hoa này ra ngoài, chỉ riêng chúng thôi cũng có thể tăng giá trị lên gấp mấy lần.

Ai có bàn tay khéo léo như vậy có thể trồng ra những bông hoa hoàn hảo như thế, e rằng không ai dám tưởng tượng.

"Ở đó có một chiếc xích đu, không biết ai đã xây dựng một khu vườn kiểu Âu như vậy ở đây, thật quá hoàn hảo." "Tôi tin rằng chủ nhân ngôi mộ nhất định là một người rất tao nhã, chắc chắn rất yêu thích vườn hoa, nên sau khi chết cũng cho thợ xây một khu vườn kiểu Âu ở đây." "Người ở đây rốt cuộc là ai?

Lại có nhã hứng như vậy, ngay cả sau khi chết, linh hồn cũng muốn trải nghiệm sự hoàn hảo này, thật quá xa xỉ." "Vấn đề là làm thế nào để có thể trồng ra một khu vườn hoàn hảo như vậy ở đây.

Phải biết rằng những bông hoa này mọc rất tốt, nhưng đáy biển tối tăm, không thể quang hợp, lại có thể trồng ra những bông hoa hoàn hảo như vậy." Ánh mắt Muộn Du Bình đột nhiên mở to, nhìn chằm chằm Hứa Thành trước mặt.

Hai người vẫn luôn giao tiếp bằng ánh mắt, đột nhiên trong đầu nảy ra một ý nghĩ.

Lớp bùn họ vừa gặp, nếu bên dưới đều là Bùn Quỷ đó, thì có thể khiến những bông hoa này mọc một cách hoàn hảo.

Chương 439

Trồng hoa được hoa, trồng quả được quả, trong lòng không còn chút do dự hay nghi ngờ nào.

Hứa Thành vội vàng cúi người, dùng sức đào lớp đất trước mặt.

Khi đào ra, đất trong vườn hoa toàn là loại bùn đó, khả năng hấp phụ rất mạnh, cũng rất ẩm ướt.

Khoảnh khắc hoa nở, không ngừng có nước từ trong đó chảy ra, những dòng nước này dần dần tưới cho những bông hoa, khiến chúng có nước tự nhiên, có thể năm này qua năm khác sinh trưởng ở đây, bốn mùa như xuân.

"Quả nhiên như tôi nghĩ, lớp bùn bên trong quả thực là loại bùn chúng ta vừa thấy.

Chẳng trách chúng có thể mọc thành bộ dạng này." Mọi người đang bàn tán, Vương Bàn Tử sớm đã nhảy vào trong, từng bước đi trong vườn hoa, tay chạm vào những cánh hoa trước mặt, khóe miệng luôn nở một nụ cười.

Anh ta bây giờ độc thân, nếu có thể hái một bông hoa như vậy mang ra ngoài tặng cho những cô gái độc thân, biết đâu có thể lập tức chiếm được trái tim họ, lúc đó cũng có thể có một cô bạn gái.

Anh ta cười ha hả, ý nghĩ này, nếu giấc mơ đẹp thành hiện thực, sau này không cần phải lo lắng nữa.

Vương Bàn Tử vội vàng đưa tay bẻ một bông hoa, nhưng cành của nó quá dai, một tay không thể nào bẻ được.

Anh ta lấy một chiếc kéo lớn từ trong ba lô ra, lập tức đưa về phía cành cây.

Khi anh ta vừa định cắt, không ngờ bông hoa đó lại nở ra, từng chút một bung ra, những cánh hoa đó thật sự rất đẹp.

Hình dạng cánh hoa rất lớn, hoàn toàn là hình giọt nước.

Cảm giác e ấp sắp nở thật khiến lòng người thư thái, Vương Bàn Tử cũng ngây người ra nhìn, từ từ chờ đợi bông hoa này nở rộ hoàn hảo, rồi mới hái nó xuống, cuối cùng cất vào trong ba lô, khi gặp cô gái xinh đẹp sẽ tặng.

Hứa Thành nhìn chằm chằm, không dám động vào bất cứ thứ gì, phảng phất như thời gian ngưng đọng.

Khoảnh khắc bông hoa đó nở ra, không ngờ bên trong lại chìa ra những chiếc răng trắng hếu, vô cùng sắc nhọn.

Trong lòng anh có một suy nghĩ không hay, bông hoa này không phải là hoa bình thường, trông giống một loại hoa ăn thịt người.

Nếu bị nó nuốt chửng, có lẽ sẽ chỉ còn lại một ít xương.

Khi anh vừa định hét lên, bông hoa ăn thịt người đó đã tấn công về phía Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử kinh ngạc sững sờ tại chỗ, khi phản ứng lại thì vội vàng bỏ chạy, nhưng mọi thứ phảng phất như không kịp.

Anh ta nhanh chóng chạy trốn khắp nơi.

Những bông hoa xung quanh nghe thấy tiếng động cũng tỉnh giấc, từ từ duỗi ra cánh hoa, từng chút một bung ra, màu sắc vô cùng sặc sỡ, cách ly toàn bộ thế giới bên ngoài.

"Hoa ăn thịt người!" Muộn Du Bình hét lên một tiếng, cầm bảo kiếm của mình, lập tức xông ra ngoài.

Hắc Kim Cổ Đao lập tức chém về phía những cánh hoa trước mặt, không ngờ loài thực vật này lại cứng như vậy, ngay cả Hắc Kim Cổ

Đao cũng không làm đứt được gốc rễ của nó.

Cánh hoa cảm nhận được sức mạnh, lập tức tấn công về phía Muộn Du Bình, tốc độ của nó đạt đến cực hạn, chỉ dựa vào sức của Muộn Du Bình không thể nào giết chết nó.

Sức mạnh của Hắc Kim Cổ Đao đã kích động sự phẫn nộ của nó, cánh hoa của nó cứ run rẩy, mở ra đóng vào như muốn nuốt chửng người ta, hễ có một chút cơ hội cũng sẽ không bỏ qua.

Vương Bàn Tử vô cùng hối hận, nhắm chặt mắt.

Chỉ vì một chút tham lam, không ngờ lại chọc giận những cánh hoa này, bây giờ phải làm sao đây?

Chân anh ta đã lún sâu trong bùn, vừa mới nhấc chân lên đã không đi được nữa.

Lớp bùn dưới chân như có sự sống, cứ hút xuống, bây giờ không thể rút ra được, ngược lại cơ thể anh ta đang từ từ lún xuống.

Hứa Thành ngây người nhìn cảnh tượng này, ánh mắt ngày càng rõ ràng.

Bây giờ Bàn Tử đã bị lớp bùn này hoàn toàn nuốt vào, nếu không tìm cách nhanh chóng ra ngoài, có lẽ sẽ hoàn toàn bị lớp bùn này nuốt chửng.

Ngô Tà cũng rất lo lắng, sắc mặt đại biến, tóc mái trước trán không ngừng lay động.

Cậu vội vàng kéo Hứa Thành một cái, lúc này ngoài Hứa Thành ra, e rằng không ai có thể giúp họ thoát khỏi bể khổ.

“Chúng ta phải làm sao bây giờ?

Lớp bùn đó đã bao bọc toàn bộ anh ta rồi, thêm vào đó là những bông hoa ăn thịt người xung quanh, có thể anh ta sẽ bị cả khu vườn

này nuốt chửng.” “Ngay từ đầu tôi đã không cho phép đi lung tung, nhưng Vương Bàn Tử không bao giờ nghe lời, lại còn kéo cả Muộn Du Bình vào.” Hứa Thành cũng có chút tức giận nên mới trách Vương Bàn Tử, nhưng anh cũng biết bây giờ nói những lời này vô ích, phải nhanh chóng tìm cách giải thoát cho họ.

Anh nhíu mày, nhìn xung quanh.

Những cánh hoa này có thể kết hợp hoàn hảo với lớp bùn, chứng tỏ chúng có thể sinh trưởng mạnh mẽ trên đó.

Nếu dùng những cánh hoa này làm cầu nối, có lẽ có thể đi qua đây.

“Cậu ở đây chờ, tuyệt đối không được động đậy.

Tôi đi tìm cách cứu họ ra.

Nhớ, đừng gây thêm rắc rối cho tôi nữa.

Nếu cậu cũng vào đó, có thể sẽ có thêm vấn đề khác.” “Yên tâm đi, tôi nhất định sẽ ngoan ngoãn ở đây chờ, nhất định không gây thêm rắc rối cho anh, cũng không làm anh phân tâm.

Mau tìm cách cứu hai người họ ra, đó mới là chuyện cấp bách, còn tôi thì không cần lo.” Hứa Thành hài lòng gật đầu.

Ngô Tà khiến anh yên tâm.

Cậu ở lại đây, nhất định sẽ không gây thêm phiền phức gì cho anh cả.

Chương 440

Muộn Du Bình gầm lên với Hứa Thành.

“Đừng vào đây!

Tôi đối phó được.” “Đùa à, tình hình bây giờ anh rõ hơn tôi.

Anh bị đám bùn này hút chặt rồi, thoát ra để đối phó với đám hoa ăn thịt đã đủ đau đầu.” “Cậu vào thì làm được gì, e là cả hai chúng ta đều phải hy sinh.

Cậu nên biết sức mạnh của những cánh hoa này rất lớn, cộng thêm đám bùn này, không ai có thể thoát được.” Muộn Du Bình nói rất nhiều, vô cùng nghiêm túc.

Thực ra anh không thể phân tâm, nhưng vẫn phải nhắc nhở Hứa Thành, rằng vào đây cũng vô ích.

Đám hoa ăn thịt này khó khăn lắm mới gặp được thức ăn tươi, căn bản sẽ không từ bỏ.

Thêm nữa, đám bùn đất này cũng cần phân bón, nên chúng gần như đã coi anh là thứ quý giá nhất, làm sao có thể buông tha.

Hứa Thành vào đây cũng chỉ có thể trở thành phân bón hoặc thức ăn cho đám hoa ăn thịt này mà thôi.

Chẳng lẽ anh không sợ chết, có thể cứu được anh ta ra ngoài sao?

Vì vậy, anh vô cùng từ chối, hy vọng Hứa Thành đừng quá lỗ mãng, lỡ như tất cả cùng bị lún sâu vào vũng bùn thì đến lúc muốn đi cũng vô cùng khó khăn.

Bàn Tử trợn to mắt, không biết phải làm sao, trong lòng hối hận không thôi, nhưng bây giờ không còn cơ hội nào nữa, muốn ra ngoài

cũng không thể.

Cả đời anh hùng, gã luôn rất thông minh, ngoài tham lam ra thì chẳng có khuyết điểm nào, nhưng bây giờ lại vì tham lam mà khiến mình không bao giờ quay về được nữa.

Cảm thấy vô cùng bi thảm, gã há to miệng khóc rống lên, nước mắt lã chã rơi xuống từ khóe mắt.

Có lẽ chỉ có lúc này, gã mới có thể thể hiện cảm xúc của mình một cách thoải mái.

"Hu hu hu hu…" Tiếng khóc đặc biệt lớn, như ma âm rót vào tai, khiến những đóa hoa xung quanh cũng cảm thấy vô cùng tức giận, càng há to miệng tấn công Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử vừa cầm súng ngắn, vừa khóc, vừa tấn công những đóa hoa trước mặt.

"Để chúng mày bắt nạt lão tử này!

Hôm nay lão tử nhất định sẽ diệt hết chúng mày!

Dù sao cũng chết, trước khi chết cũng phải kéo vài đứa chết chung!" Chỉ nghe tiếng súng "bằng bằng bằng" vang lên, Hứa Thành đã đạp lên đỉnh của mấy đóa hoa ăn thịt, đến trước mặt Vương Bàn Tử, dùng sức nhấc cơ thể gã lên, gã vẫn chưa bị đám bùn lún sâu hoàn toàn.

"Khóc lóc sướt mướt có phải đàn ông không?

Anh gặp vấn đề là chỉ biết thế này thôi à, không nghĩ cách giải quyết khó khăn hiện tại đi." "Tôi không hối hận sao?

Nếu không phải tôi quá tham lam, có lẽ đã không gặp phải tình huống này, có lẽ bây giờ tôi vẫn đang bình an vô sự." "Đừng nói nữa, chúng ta phải tìm cách đi qua vườn hoa này mới có thể tìm được lối đi

mới.

Cậu không vào thì tôi cũng sẽ vào thôi.

Chẳng qua là cậu đã làm một thí nghiệm cho mọi người thấy trước mà thôi, nên cũng không phải là vô dụng.” Lạc Tuyết Kiếm đang được Hứa Thành nắm chặt trong tay, bỗng rời khỏi lòng bàn tay hắn, tấn công về phía những cánh hoa trước mặt.

Khi kinh mạch của hắn vận động, một cánh hoa rơi xuống đất.

Đóa hoa đó lập tức bị bùn đất trước mặt hấp thụ, gần như nuốt chửng toàn bộ.

Hứa Thành nhìn thấy một tia hy vọng, có thể lợi dụng những cánh hoa này để nhanh chóng mở ra một con đường phía trước.

“Tiểu Muộn.” Muộn Du Bình cũng đã thấy, anh khẽ gật đầu, gần như tâm ý tương thông với Hứa Thành, hiểu được ý của hắn.

Anh cử động chân, vẫn cảm thấy vô cùng khó khăn, nhưng cũng không đến mức bị lún hoàn toàn.

Anh nắm giữ lực độ rất tốt, có thể duy trì sự cân bằng của cơ thể.

Cầm Hắc Kim Cổ Đao chém về phía đóa hoa ăn thịt bên cạnh, cơ thể anh lập tức bay lên, đáp xuống cánh hoa.

Anh lập tức tấn công về phía trước, từng cánh hoa một rơi xuống dưới chân anh, ngay lập tức dùng cánh hoa tạo thành một cây cầu, nhanh như chớp đã qua được bờ bên kia.

Thân ảnh của anh trông thật đẹp, như đang khiêu vũ trước mặt mọi người, mang lại một tia hy vọng.

Anh đứng ở đầu kia của vườn hoa, khóe miệng nở một nụ cười, đồng thời ngoắc ngón tay với Ngô Tà.

Ngô Tà nuốt nước bọt, biết ý của anh, vội vàng rút con dao bên

hông ra, nắm chặt trong lòng bàn tay.

Vì căng thẳng nên tay cậu hơi run, nhưng lúc này không còn đường lui nữa.

Cậu lập tức lao về phía trước, dùng dao trong tay chém vào hoa ăn thịt, ngay lập tức tiến sâu vào trong đó.

Cậu học theo y hệt, lập tức đứng bên cạnh Muộn Du Bình.

Tốc độ của cậu cũng vượt ngoài sức tưởng tượng, có lẽ vì quá vội vàng nên đã kích phát tiềm năng trong cơ thể, mới có thể đi qua một cách hoàn hảo như vậy.

"Không tệ, không tệ, học rất nhanh." Ngô Tà ngẩng đầu lên, vô cùng kiêu ngạo.

Khoảnh khắc tỏa sáng, vừa rồi cậu không hề do dự chút nào, mọi thứ đều vô cùng trôi chảy khi băng qua vườn hoa.

Khóe miệng cậu nở một nụ cười khinh bỉ, đắc ý nhìn Bàn Tử trước mặt.

Gã này chỉ biết gây rắc rối cho mọi người, còn cậu thì có thể trở thành tấm gương học tập.

"Bàn Tử, xem cậu yếu đuối thế nào kìa.

Chương 441

Tôi chỉ vài ba chiêu đã giải quyết được rắc rối rồi.” Vương Bàn Tử lười biếng liếc nhìn Ngô Tà, ánh mắt có chút lóe lên.

Nếu không phải gã đi trước làm thí nghiệm cho mọi người, liệu cậu có thể qua được dễ dàng như vậy không?

Mấy người này thật không biết ngượng mồm, còn dám cười nhạo gã.

Nhưng bây giờ những ngày khổ sở vẫn chưa kết thúc, cơ thể gã đang không ngừng lún xuống, giống như một con ác quỷ ăn người không nhả xương, đang từ từ nuốt chửng cơ thể gã.

Hứa Thành nhíu mày, vẫn luôn quan sát tình hình của Bàn Tử.

Hắn nhanh chóng ném những đóa hoa ăn thịt vừa chém xuống bên cạnh Vương Bàn Tử, sau đó dùng sức kéo cơ thể gã lên, ném gã lên trên đám hoa ăn thịt.

Dự định là cùng nhau trốn thoát, nhưng không ngờ cơ thể hắn lại bị hoa ăn thịt cắn chặt.

Hoa ăn thịt cắn vào quần áo Hứa Thành, sau đó ném hắn lên không trung, để lộ ra hàm răng trắng hếu, nhìn chằm chằm vào con mồi một cách hoàn hảo, muốn nuốt chửng hắn.

Vương Bàn Tử không dám do dự, lập tức bay về phía bên kia, đạp lên những đóa hoa ăn thịt, cuối cùng cũng nhảy qua được vườn hoa, nhưng lại thấy cơ thể Hứa Thành bị ném lên không trung.

Gã vội vàng che miệng, trong mắt hiện lên một tia kinh hoàng.

Hết cứu rồi, chính gã đã đẩy hắn vào nguy hiểm.

“Làm sao đây?

Làm sao đây?

Gã đó bị hoa ăn thịt bắt được rồi.” “Đừng ồn nữa, tôi tin Hứa Thành nhất định có cách.

Chúng ta tìm một nơi yên tĩnh để chờ, chắc không lâu đâu, anh ấy sẽ quay lại với chúng ta.” Muộn Du Bình vội vàng đi về phía trước.

Bây giờ họ cần một nơi trú ẩn an toàn, sau đó chờ Hứa Thành quay lại.

Người đó luôn lợi hại như vậy, luôn có những hành động bất ngờ, anh tin hắn nhất định sẽ trở về bên cạnh mọi người.

Ngô Tà trán rịn mồ hôi, lòng bàn tay cũng trở nên ẩm ướt lạ thường.

Cậu vẫn đang đấu tranh tinh thần, nhưng thấy Muộn Du Bình rời đi, cậu cũng bước theo.

Trong lòng cậu không ngừng gào thét, tim đập thình thịch như sắp nhảy ra ngoài.

Cậu không biết Hứa Thành có thể vượt qua được cuộc chiến này không, nhưng cậu hy vọng hắn có thể trở về bên cạnh mình.

Vương Bàn Tử cứ đi đi lại lại tại chỗ, lòng vẫn có chút lo lắng.

Thấy Hứa Thành bị đám hoa ăn thịt nuốt chửng, tim gã như rớt xuống.

Một khi bị hoa ăn thịt ăn mất, làm sao còn cơ hội quay về.

Dự định tìm người giúp đỡ, nhưng không ngờ cả hai đều đã rời đi.

Gã lập tức đuổi theo bước chân của Muộn Du Bình, chỉ có anh mới có thể giúp Hứa Thành thoát khỏi hiểm cảnh, nếu không hắn nhất

định sẽ bị đám hoa ăn thịt đó ăn mất.

"Đồ không có nghĩa khí!

Nếu không có Hứa Thành thì làm sao tôi qua được vườn hoa kia, thế mà anh lại có thể ngồi yên ở đây, không sợ gì cả." Muộn Du Bình cúi đầu không nói gì, vẫn đang chờ đợi, tin rằng Hứa Thành tuyệt đối sẽ không bị hoa ăn thịt nuốt chửng.

Vương Bàn Tử thấy thái độ lạnh lùng của anh thì tức giận vô cùng, đấm đá Muộn Du Bình một trận, không chút nương tay.

Ngô Tà không nhịn được nữa vội vàng chạy tới can ngăn.

Gã này cũng quá đáng quá rồi, nếu không có Muộn Du Bình, cậu đã sớm bị ăn thịt rồi, vậy mà còn vong ân bội nghĩa, đấm đá anh ta.

"Buông tôi ra!

Hôm nay tôi nhất định phải đánh chết tên phụ lòng này!

Anh ta cũng quá hèn nhát rồi, Hứa Thành bị hoa ăn thịt nuốt mất rồi mà không đi cứu người, lại còn ngồi ở đây." "Bàn Tử, đừng quậy nữa, Muộn Du Bình tuyệt đối không phải người như vậy." "Không!

Tôi thấy rất rõ ràng, gã này lúc nào cũng lạnh như băng, vĩnh viễn ích kỷ như vậy, chỉ biết bảo vệ bản thân, căn bản không quan tâm đến người khác." Vương Bàn Tử không ngừng suy nghĩ, cuối cùng thở hổn hển ngồi xuống đất, uất ức rơi nước mắt, không biết làm cách nào để cứu Hứa Thành trở về, dù sao hắn cũng là ân nhân cứu mạng của gã.

Không biết đã qua bao lâu, giống như một sự dày vò đối với mọi người, trong lòng ai cũng đang chờ đợi, cũng có một dự cảm không tốt.

Đột nhiên một giọng nói truyền vào tai mọi người, bóng dáng Hứa

Thành xuất hiện trước mặt họ.

Tuy có chút chật vật, nhưng vẫn rất tuấn tú.

"Tôi về rồi." Vương Bàn Tử là người đầu tiên ngẩng đầu lên, khoảnh khắc nhìn thấy Hứa Thành, gã vội vàng chạy tới, ôm chặt hắn vào lòng.

Lực quá mạnh, suýt chút nữa đã làm cơ thể Hứa Thành vỡ nát.

"Cuối cùng cậu cũng về rồi, dọa chết tôi rồi." Hứa Thành xoa ngực, vừa trải qua một trận đại chiến, lại đối mặt với sức lực của gã này, thật sự có chút không chịu nổi.

Nhưng hắn cũng biết vừa rồi gã nhất định rất lo lắng, nếu không sẽ không có bộ dạng như vậy.

Hoa ăn thịt tuy lợi hại, nhưng trong cơ thể hắn có Phượng Huyết bảo vệ, chúng thật sự không làm gì được hắn, hắn cũng sẽ không từ bỏ.

Hắn khẽ vỗ vai Vương Bàn Tử, gã này cũng không cần phải thể hiện ra bộ dạng như vậy.

Chương 442

Tuy hắn đã cứu gã, nhưng cũng không hy vọng gã lấy thân báo đáp.

“Được rồi, được rồi, một gã đàn ông to xác cứ ôm mãi, tôi sẽ bị người khác hiểu lầm đấy.

Lão tử đây còn chưa lấy vợ, lỡ như bị cô nào nhìn thấy, chẳng phải sẽ nghi ngờ lão tử có sở thích đặc biệt sao?” “Tôi cũng chưa lấy vợ, tôi cũng không có tình cảm gì với cậu cả.” “Vậy anh ôm tôi làm gì?

Còn không mau buông ra, xương cốt tôi sắp bị anh bóp nát rồi.

Vừa mới thoát khỏi miệng cọp không đơn giản như vậy đâu.” Vương Bàn Tử lập tức buông ra, lo lắng nhìn Hứa Thành, nhưng trên người hắn không có vết máu nào, chắc là không bị thương.

Hứa Thành mỉm cười với mọi người, thong thả ngồi xuống, sau đó tìm một tảng đá nhẵn nhụi, nhẹ nhàng tựa vào.

Thật sự là thân tâm mệt mỏi, trận đại chiến vừa rồi đã tiêu hao rất nhiều tinh lực của hắn.

Hắn vội vàng vận chuyển Phượng Huyết trong cơ thể một vòng, như vậy mới bình tĩnh lại một chút.

Khoảnh khắc hắn từ từ mở mắt, khóe miệng cuối cùng cũng giãn ra, nở một nụ cười nhạt.

Hắn biết mọi người cũng rất lo lắng, nên luôn phải an ủi người khác.

“Đoán xem tôi vừa thấy gì bên trong hoa ăn thịt.” Cả ba người đồng thời lắc đầu, không biết hắn đang cố tỏ ra bí ẩn cái gì, trong hoa

ăn thịt thì có thể thấy gì chứ, ngoài hàm răng trắng hếu ra thì chắc cũng không có gì khác.

Một đôi trai gái si tình, trong lòng Hứa Thành thực sự vô cùng chấn động.

Không ngờ trong đóa hoa đó lại lưu giữ một đoạn ký ức như vậy, đã trải qua ngàn năm.

Tuy không nhìn rõ dung mạo, nhưng có thể biết được tình cảm giữa họ thật sự kinh thiên động địa.

Hứa Thành cẩn thận lưu lại đoạn ký ức đó, lúc nào đó sẽ cho mọi người xem, tin rằng mọi người sau khi xem xong cũng sẽ giống như hắn, vô cùng chấn động.

Một đôi nam nữ si tình xuất hiện trong tầm mắt mọi người, họ thật sự rất yêu nhau, gần như là thanh mai trúc mã.

Nhưng số phận cuối cùng lại vô cùng thảm khốc, cho nên chủ nhân của ngôi mộ này sau khi chết mới xây dựng một vườn hoa như vậy, để bảo vệ ký ức đẹp đẽ đó khi còn sống.

Dựa theo đoạn ký ức đẹp đẽ đó, mộ của người phụ nữ kia chắc cũng ở đây, đối diện với mộ của chủ nhân.

Hình ảnh trước mắt dần dần biến mất, trong mắt Vương Bàn Tử mang theo một vẻ si mê.

“Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Trải qua ngàn năm mà vẫn còn lưu lại một đoạn ký ức, trong đóa thi hoa đó, sao có thể trùng hợp như vậy?” “Không biết, có lẽ vì một tình huống nào đó nên nó đã được lưu lại.

Cũng có thể liên quan đến loại đất mà nó sinh trưởng, nên mới có thể lưu giữ lại ký ức của người khác, nhưng thật sự rất kỳ lạ.” “Thế

gian rộng lớn không gì là không có, những gì chúng ta gặp phải chỉ vì không thường thấy nên mới cảm thấy kỳ lạ.

Nhưng thế gian có muôn hình vạn trạng, việc có thể lưu giữ lại ký ức cũng rất có khả năng." Ngô Tà xoa đầu, cảm thấy mọi thứ đều có thể tồn tại.

Dù sao thì vạn vật trên đời không ngừng thay đổi, giống như những ngôi mộ của một số quốc gia được khai quật trước đây, có những thứ trong đó dường như không thể giải thích được, nhưng lại vẫn luôn tồn tại.

Trường sinh bất lão thực sự khó tìm, nhưng cũng không phải là không có.

Dù sao những thứ không thể giải thích được đều tồn tại ngay trước mắt, một đoạn ký ức cũng có thể không giải thích được, nhưng lại thực sự tồn tại.

"Tiếp theo chúng ta làm gì?

Tiếp tục đi về phía trước?" "Đương nhiên rồi, không tiếp tục đi về phía trước, chẳng lẽ chúng ta có thể quay lại sao?

Khó khăn lắm mới trải qua nguy hiểm đi được một quãng xa như vậy, quay lại chẳng phải là lãng phí sao." Vương Bàn Tử kiên quyết nói.

Vừa mới thoát khỏi hoa ăn thịt, nếu bây giờ quay lại thì thật sự là thất bại.

Cho nên dù thế nào cũng phải đi tiếp, tìm cho được bảo bối bên trong.

Hứa Thành khẽ thở dài, chuyện vừa rồi đã đủ nguy hiểm rồi.

Nếu tiếp tục đi về phía trước, lại gặp phải chuyện gì thì không ai

dám đảm bảo, nhưng có thể khẳng định rằng phía trước nguy hiểm hơn nhiều so với tưởng tượng.

Nhưng ánh mắt của mọi người vẫn vô cùng kiên định, gần như không có ý định lùi bước, nên bây giờ hắn cũng không thể nản lòng, chỉ có thể dũng cảm tiến lên.

"Vậy thì tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng tôi có một việc phải nhắc nhở trước, lần này tất cả mọi mệnh lệnh phải nghe theo chỉ huy, tuyệt đối không được làm bậy nữa, cũng không được tự ý hành động." Mọi người bất giác đều nhìn về phía Bàn Tử, ngoài gã này thích làm bậy ra thì những người khác đều rất thật thà.

Vương Bàn Tử trợn to mắt nhìn mọi người trước mặt, như thể họ đang đổ lỗi cho gã.

Gã vội vàng lùi lại một bước, trong mắt hiện lên vẻ không thể tin nổi.

Chẳng lẽ trong mắt họ, gã là một đứa trẻ nghịch ngợm sao?

Rõ ràng gã cũng rất yên tĩnh mà.

"Ý gì đây?

Từng người một đều nhìn tôi, chẳng lẽ câu nói vừa rồi là để cảnh cáo tôi sao?" "Không có tự giác gì cả, phải không Bàn Tử?" Ngô Tà vui vẻ nói một câu.

Ai mà không biết gã Bàn Tử này tham lam những thứ bên trong, những người khác căn bản không quan tâm.

Vương Bàn Tử tức giận đến đỏ mặt, hung hăng trừng mắt nhìn Ngô Tà, lười đáp lời, tiếp tục đi về phía trước.

Chương 443

Xem kìa, bây giờ đã không nghe lời rồi, mọi mệnh lệnh nghe theo chỉ huy mà lại bắt đầu tự ý hành động.

Hứa Thành lập tức kéo gã lại, sau đó ném ra sau lưng mình, từng bước đi về phía trước.

Nơi này đầy rẫy nguy hiểm, có thể vách đá cũng sẽ mọc ra một lưỡi dao, cho nên hắn phải đi trước dẫn đường, không thể để bất kỳ ai hành động một mình nữa.

Thiên Vũ Vũ Trảm từ khi vào đây dường như đã mất tác dụng, không hề phát ra chút ánh sáng nào, cũng không cảm nhận được bất kỳ tín hiệu nguy hiểm nào, bị Hứa Thành ném vào trong ba lô.

Đinh ba và Lạc Tuyết Kiếm được Hứa Thành nắm chặt trong tay, từng bước đi về phía trước.

Giữa hai hàng lông mày của hắn hiện lên một tia nghi ngờ, luôn quan sát phía trước, cũng không biết rốt cuộc có gặp phải nguy hiểm không.

Trên vách tường đột nhiên hiện ra những bức tranh sơn thủy.

Mỗi bức tranh đều được vẽ rất đẹp, đường nét cũng rất rõ ràng, giống như đã vượt qua ngàn năm để xuất hiện trước mặt mọi người.

Từng bức tranh sơn thủy một, gần như được họa sĩ từng chút từng chút vẽ lên.

Kỹ thuật khắc của người đó vô cùng hoàn hảo, trải qua ngàn năm vẫn không bị mục nát.

Tuy ở dưới đáy biển, nhưng vẫn không bị nước biển thấm vào, cho nên bây giờ vẫn có thể nhìn ra đường nét trên đó.

Chỉ là không biết đã trải qua ngàn năm, nơi được miêu tả rốt cuộc là ở đâu.

Không ngờ chủ nhân ngôi mộ lại là một người yêu thích tranh sơn thủy, trên đó có cả ngàn bức tranh sơn thủy, vừa nhìn đã biết là đang ở đáy mộ.

Bất kể là ai, gã này thật biết hưởng thụ.

Có nhiều tác phẩm hoàn hảo như vậy, e là sau khi chết cũng không cảm thấy cô đơn.

Muộn Du Bình bước nhanh về phía trước, không hề dừng lại, vội vàng đi lên phía trước nhất.

Anh đột nhiên ngẩng đầu, thấy con đường phía trước đã bị chặn lại.

Nhưng một tòa lâu đài lúc ẩn lúc hiện, được xây dựng giữa không trung, không ngờ lại hùng vĩ tráng lệ đến vậy.

Anh lặng lẽ nhìn tòa lâu đài trên không trung trước mặt, trong mắt vẫn mang một tia kinh ngạc, nhưng Muộn Du Bình chưa bao giờ là người giỏi biểu hiện, vẻ mặt anh vĩnh viễn đều như vậy.

Ngô Tà thấy Muộn Du Bình đứng ngây ra đó, vội vàng vượt qua Hứa Thành, đi về phía trước, và bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc đến ngây người.

Ai ngờ dưới đáy biển lại có một tòa lâu đài trên không, được xây dựng một cách quyến rũ như vậy, khiến người ta cảm thấy thật không thể tin được.

Tài hoa của người tạo ra nó đã được ứng dụng đến cực hạn ở phương diện này.

“Trời ơi, đẹp quá!

Sao ở đây lại có một tòa lâu đài trên không?

Tòa lâu đài này quả thực là tinh hoa của người tạo ra, không biết phải dùng tài hoa như thế nào mới có thể xây dựng được một tòa lâu đài như vậy." Hứa Thành nghe thấy tiếng kinh ngạc, vội vàng bước tới, ngẩng đầu nhìn lên.

Tòa lâu đài trên không này thật sự hoàn hảo đến cực hạn, rất cao, không biết rốt cuộc có bao nhiêu tầng.

Chỉ biết một công trình kiến trúc kiểu châu Âu hoàn hảo hiện ra trước mắt hắn, đã vượt qua ngàn năm, không thể không tin vào mắt mình.

Ánh sáng lúc ẩn lúc hiện khiến tòa lâu đài trên không càng trở nên hoàn mỹ hơn.

Thật muốn vào trong xem xét một phen, xem bên trong có bí mật gì.

Vương Bàn Tử từ phía sau chen tới, suýt chút nữa đã đẩy mọi người về phía trước, ngã nhào lên tòa lâu đài.

Gã này thật không biết kiềm chế, lúc nào cũng la lối om sòm.

Nhìn chằm chằm vào tòa lâu đài trên không trước mặt, cả người gã đều chấn động, nhanh chóng lao về phía trước.

Vừa mới đưa tay ra, nhẹ nhàng chạm vào tòa lâu đài, không ngờ cả tòa lâu đài bỗng trở nên sáng rực.

Giống như đèn được bật lên trong tích tắc, chỉ thấy cảnh tượng mờ ảo lập tức xuất hiện trước mặt mọi người.

Ánh sáng ở đó đặc biệt rực rỡ, đủ để chiếu sáng cả không gian.

"Trời ơi, nơi này thật là tuyệt diệu!

Chẳng lẽ tôi vừa chạm vào là đèn tự động bật sao?

Ai có thể tạo ra được tòa lâu đài trên không như thế này, lão tử mà được ở trong đây thì chết cũng không hối tiếc.” “Vậy cửa hàng đồ cổ của anh thì sao?

Anh cũng không quan tâm nữa à?

Thế thì chi bằng tặng cho tôi đi.

Yên tâm, tôi nhất định sẽ kinh doanh giúp anh, tuyệt đối không để xảy ra chuyện gì đâu.” Vương Bàn Tử làm sao nỡ, gã hung hăng trừng mắt nhìn Ngô Tà.

Đó là mạng sống của gã mà.

Biết gã này yêu tiền như mạng, dù là bạn thân nhất cũng không thể giao ra.

Nhìn bộ dạng của gã, Ngô Tà cảm thấy buồn cười.

Chương 444

"Không ổn." Muộn Du Bình trong nháy mắt đã giơ Hắc Kim Cổ Đao lên, ánh mắt anh vẫn luôn nhìn chằm chằm vào tòa lâu đài trên không trước mặt.

Anh từng bước lùi lại, đôi giày quân đội màu đen dẫm trên mặt đất mà gần như không phát ra một chút âm thanh nào.

Chỉ thấy tòa lâu đài trên không mờ ảo, từng con côn trùng nhỏ bay ra từ bên trong, sau đó đậu trên cấu trúc bên ngoài, không ngừng bay lượn, như thể đang bao phủ cả tòa lâu đài.

Những con trùng này toàn thân rất sáng, dưới ánh sáng chiếu rọi phảng phất trở nên đặc biệt trong suốt, chúng vẫn luôn dang rộng đôi cánh, như muốn bay lượn.

"Hỏa Hình Trùng." Hứa Thành lập tức kinh hãi, bất giác thốt ra một cái tên.

Không ngờ ở đây lại gặp phải Hỏa Hình Trùng trong truyền thuyết.

Lực sát thương của loại vật này thật sự rất mạnh, chỉ cần gặp phải sinh vật sống, chúng chắc chắn sẽ tiêu diệt.

Do căng thẳng, hắn nuốt nước bọt, yết hầu cũng bất giác chuyển động.

Đều tại Vương Bàn Tử đã kinh động chúng, nên lúc này chúng mới bay ra từ tòa lâu đài trên không.

Nhìn những con côn trùng đó bay về phía mình, chúng căn bản không có ý định dừng lại, ánh mắt nhìn chằm chằm vào nơi này.

"Mau chạy đi!" Lúc này ngoài chạy ra thì không còn cách nào khác.

Phải biết rằng lực tấn công của những con trùng này là mạnh nhất, trên người chúng không chỉ có ánh sáng, mà còn có một loại tính ăn mòn.

Khi xuyên qua cơ thể người, chúng sẽ khiến người ta tự bốc cháy từ bên trong.

Nhưng một khi cơ thể đã bốc cháy, không có cách nào có thể dập tắt được ngọn lửa trên người.

Cho nên, chúng chắc chắn có thể khiến người ta chết nhanh hơn trong thời gian ngắn nhất.

Mọi người trở nên vô cùng hoảng loạn, bước chân loạn xạ, vội vàng đổi hướng, chạy về một nơi khác.

Những con trùng này có tốc độ đặc biệt nhanh, từng đàn từng đàn bay về phía này.

"Thứ quỷ quái gì thế này, không ngờ ở đây lại gặp phải Hỏa Hình Trùng." "Không phải vì anh tham lam nên mới kinh động chúng sao?

Vốn dĩ chúng đang ngủ yên, căn bản sẽ không có hành vi tấn công nào.

Nhưng vì anh đã đánh thức chúng dậy." Hứa Thành quay người, hung hăng chỉ trích Vương Bàn Tử.

Thành sự thì ít, bại sự thì nhiều, lần nào cũng phá hỏng mọi thứ ở đây.

Trong lòng Vương Bàn Tử đặc biệt khổ sở.

Gặp được một tòa lâu đài trên không, gã không thể không vào xem một chút.

Nếu như không đánh thức đám Hỏa Hình Trùng này, có lẽ gã vẫn sẽ ngốc nghếch đi vào, lúc đó chết còn nhanh hơn.

Nhưng gã cũng chỉ có thể lẩm bẩm trong lòng, biết Hứa Thành đã nổi giận, lúc này ai cũng sẽ chọc giận hắn.

"Vèo vèo vèo…" Đám côn trùng phía sau vẫn đang đuổi theo, vô cùng đoàn kết, gần như đã biến thành một đám mây đen, luôn theo sát phía sau, không hề dừng lại, trong nháy mắt đã đến sau lưng họ.

Ngô Tà rút súng bên hông ra, lập tức bắn về phía những con trùng đó.

Chúng sắp tiếp cận rồi, nếu bị chúng bám vào người thì chắc chắn sẽ chết.

Hỏa Hình Trùng bị trúng đạn, rơi xuống đất, nhưng số lượng của những con trùng này gần như vô tận, căn bản không thể khiến chúng biến mất hoàn toàn.

Vô số côn trùng bao vây về phía Ngô Tà.

Lúc này cậu tự thân khó bảo toàn, sắc mặt cũng trở nên cực kỳ khó coi, vội vàng hét lên với mọi người.

"Mau đi đi, đừng lo cho tôi!

Bây giờ chúng đã bao vây tôi rồi, tôi có bản lĩnh lớn đến mấy cũng không thể thoát ra được, cho nên chỉ có thể hy sinh xe để giữ tướng thôi." "Cậu nói bậy bạ gì thế!

Chẳng lẽ tôi lại bỏ cậu lại đây sao?

Bàn gia tôi không tin vào tà ma này đâu, tôi cứu cậu đây." Vương Bàn Tử vội vàng lấy ra bình cứu hỏa đã chuẩn bị sẵn trong ba lô, lập tức phun về phía những con trùng đó.

Gã không tin hôm nay không giết được những thứ này.

Chúng thật sự sẽ phát sáng, cũng sẽ ăn mòn xương cốt người, hôm nay gã liều mạng cũng phải diệt hết chúng.

Lửa bốc lên ngùn ngụt, dầu trong bình phun lập tức phun ra, trong nháy mắt bùng cháy.

Chỉ thấy trước mặt trở thành một biển lửa, vô số côn trùng bị ngọn lửa lớn như vậy nuốt chửng.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Vương Bàn Tử thật sự rất vui mừng, biết mình nhất định là một thiên tài, nhất định có thể diệt hết đám côn trùng này.

Vừa mới buông vũ khí trong tay xuống, không ngờ từng đàn từng đàn côn trùng lại bay về phía này, trong nháy mắt đã bao vây nơi đây, căn bản không còn đường lui.

Vương Bàn Tử run rẩy cầm vũ khí trong tay, lại một lần nữa tấn công những con trùng đó, nhưng gã biết dầu trong bình sắp cạn rồi, căn bản không có khả năng tiếp tục.

Hứa Thành và Muộn Du Bình nhìn nhau, vội vàng lao về phía Vương Bàn Tử và Ngô Tà, giữ lấy vai họ, kéo sang một bên.

Quay người gầm lên với mọi người, Hứa Thành từ trong áo lấy ra một cái chai thủy tinh.

Chương 445

"Tiểu Muộn, đưa họ đi." Muộn Du Bình tuy có chút lo lắng, nhưng vẫn gật đầu.

Anh biết ở lại đây chỉ trở thành gánh nặng cho Hứa Thành mà thôi, phải nhanh chóng đưa họ rời đi, tuyệt đối không thể gây ra bất kỳ phiền phức nào cho Hứa Thành.

Anh dùng sức vỗ một cái, Vương Bàn Tử và Ngô Tà lập tức chỉ về hướng bên cạnh.

Ngô Tà vẫn có chút do dự, dùng ánh mắt hỏi Muộn Du Bình trước mặt, một khi rời đi, Hứa Thành chắc chắn sẽ chết.

Cả nhóm cùng nhau vào, không thể bỏ Hứa Thành một mình ở đây, nhất định phải cùng tiến cùng lùi.

Loại nghĩa khí đó cuối cùng sẽ hại chết Hứa Thành, cho nên Muộn Du Bình lập tức kéo cậu ta, nhanh chóng ném sang một bên, sau đó vội vàng trốn vào một nơi.

Đám côn trùng bay đến bên cạnh Hứa Thành, vây quanh đầu hắn, không ngừng tấn công.

Hứa Thành cầm cái chai trong tay bắt lấy một con đầu đàn, sau đó dùng Lạc Tuyết Kiếm tấn công đám Hỏa Hình Trùng này.

"Gầm gừ gừ…" Phía trước phát ra tiếng gầm rú, âm thanh vô cùng tức giận, giống như bị người khác quấy rầy giấc ngủ, nên mới vô cùng phẫn nộ.

Tiếng chân dẫm trên mặt đất phát ra tiếng "cộp cộp cộp", khiến lòng người trở nên vô cùng sợ hãi, không biết rốt cuộc là sinh vật gì mới có thể tạo ra hiệu quả trời long đất lở như vậy.

Bước chân đó dẫm trên mặt đất khiến người ta cảm thấy không thể lay chuyển được gã này.

Hắn chắc chắn vô cùng to lớn, nếu không không thể có hiệu quả như vậy.

Từng bước một đi tới, cuối cùng xuất hiện trước mặt mọi người.

Không ngờ dưới đáy biển lại có Chung Yên.

Chung Yên đi thẳng đứng, đầu đội trời chân đạp đất, cơ thể hắn vô cùng cường tráng, vung vẩy móng vuốt.

Chỉ thấy cánh tay hắn vô cùng cứng rắn, móng vuốt cũng vô cùng sắc bén.

Hắn vô cùng tức giận, mắt trợn trừng như mắt bò.

Cơ bắp trên người không ngừng run rẩy, cơ thể màu xám khiến người ta cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Miệng hắn không ngừng lúc lắc, giống như một sợi roi, từ xa đi tới, nhưng tốc độ lại vô cùng nhanh, lập tức chặn kín đường lui phía sau.

Trợn to mắt nhìn chằm chằm Hứa Thành trước mặt, hận không thể nuốt chửng Hứa Thành.

Hắn lập tức giơ cánh tay lên, nắm chặt nắm đấm, chỉ thấy cơ bắp tay trước mặt gần như căng đến cực hạn.

Hắn há to miệng gầm lớn, đá vụn xung quanh rơi xuống, cả hang động đều rung chuyển.

Cùng lúc hạ cánh tay xuống, hắn lạnh lùng nhìn Hứa Thành, từng bước tấn công về phía Hứa Thành.

Muộn Du Bình lén nhìn một cái, dùng sức nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao.

Vừa mới tiến lên một bước, đã bị Ngô Tà kéo lại.

Ngô Tà thật sự sợ rồi.

Một con quái vật như vậy lại xuất hiện từ đâu?

So với những sinh vật tương tự khác ở đây, nếu Muộn Du Bình đi ra, chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của nó, lúc đó cả ba người đều phải chết.

Cần một phương pháp vẹn cả đôi đường mới có thể diệt được gã này.

Cậu vẫn luôn quan sát đường đi nước bước của nó, nhưng với một sinh vật to lớn như vậy, lại có cách nào để khiến nó chết được chứ?

Muộn Du Bình bình tĩnh nhìn Ngô Tà, cậu nhóc này trước nay rất trọng nghĩa khí, nhưng tại sao vào lúc này lại đột nhiên ngăn anh lại?

Anh không biết trong đầu cậu đang nghĩ gì, nhưng trong lòng Muộn Du Bình lại đầy nghi ngờ, cậu vốn không phải là người tham sống sợ chết.

"Không thể chờ nữa, nếu còn chờ nữa, bị cả hai bên tấn công, Hứa Thành chắc chắn sẽ chết.

Con quái vật này đến từ ngoài hành tinh, cũng bị người ngoài hành tinh điều khiển, nhưng không biết tại sao lại ở đây." "Đều vì nó đến từ ngoài hành tinh, nên sức mạnh của nó mới vô cùng to lớn.

Chúng ta căn bản không có cách nào thành công đánh bại nó, chúng ta phải có một phương pháp vẹn cả đôi đường." Chung Yên dẫm bước về phía Hứa Thành, vung tay nhẹ nhàng vỗ một cái, phát ra âm thanh cực lớn.

Hứa Thành quay người nhìn một cái, tim thắt lại.

Không ngờ ở nơi này lại gặp một gã to con như vậy.

Không biết nên vui hay nên buồn, e là không thể thoát được rồi.

Hắn nhíu chặt mày, vẫn luôn tìm kiếm con đường sống, nhưng trong lòng lại vô cùng bất lực.

"Chờ đó, tôi đến cứu cậu ngay." "Đừng, tôi đối phó được." Nghe thấy giọng nói của Muộn Du Bình, Hứa Thành vội vàng hét lại.

Lúc này một khi xuất hiện đều sẽ trở thành bại tướng dưới tay nó.

Chung Yên nghe thấy một giọng nói khác, vội vàng quay người, nheo mắt, gầm lên một tiếng cuồng nộ, lập tức dùng cánh tay đập vào vách đá bên cạnh.

Đá lập tức rơi xuống, vách tường xung quanh cũng sụp đổ trong nháy mắt, bụi bay mù mịt.

Tường sụp đổ bất ngờ, Muộn Du Bình lập tức quay người sang một hướng khác.

Chương 446

Sức mạnh của gã này không ngờ lại mạnh mẽ đến vậy, một cánh tay đập xuống có sức mạnh như thuốc nổ.

"Trời ạ, thật không tầm thường." Vương Bàn Tử ngây người, cả người ngơ ngác ngồi đó, không biết nên có phản ứng gì.

Trong lòng gã từng cơn lạnh buốt, trộm mộ bao nhiêu năm, chẳng lẽ thật sự phải chết ở đây.

Đều tại cái gã thiết kế cạm bẫy, nếu không phải hắn hại gã vào đây, sao gã lại phải chết trong miệng một con quái thú.

Chung Yên phát hiện ra sự tồn tại của ba người, từng bước đi về phía họ, khóe miệng nở một nụ cười khinh bỉ.

Ba tên này đã quấy rầy sự yên tĩnh của nó, vậy thì nhất định phải để chúng chết.

Muộn Du Bình cầm Hắc Kim Cổ Đao, mũi chân khẽ điểm, lập tức bay ra, hai tay dùng sức cầm bảo đao đâm về phía Chung Yên.

Hắc Kim Cổ Đao phát huy ra sức mạnh căn bản không thể làm tổn thương Chung Yên một chút nào.

Cơ thể nó như đồng đúc sắt tạo, chỉ có thể nghe thấy một tiếng "choang", sau đó đao bị chặn lại.

Cơ thể anh bị chấn động.

Chung Yên vô cùng tức giận, nhưng sức mạnh như vậy chỉ như gãi ngứa.

Nó hung hăng trừng mắt một cái, dường như đang chế giễu Muộn Du Bình không biết lượng sức mình, lập tức duỗi bàn tay ra, tấn công

về phía anh.

Bàn tay Chung Yên đặc biệt to lớn, gần như che khuất tất cả, khi mở ra lớn như mặt người, trong nháy mắt đã tóm lấy quần áo của Muộn Du Bình.

Nó vung cánh tay, muốn đập cơ thể Muộn Du Bình vào vách đá.

Khoảnh khắc bị ném ra, Muộn Du Bình mượn lực của cơ thể, lập tức đứng vững trên mặt đất.

Từng bước lùi lại, trong mắt Muộn Du Bình cũng có một tia lo lắng.

Muốn đánh bại gã này, không thể dùng sức mạnh, phải có cách khác, một đòn tất thắng, không thể để nó có bất kỳ cơ hội nào tấn công lại.

Hứa Thành nhìn đám côn trùng trước mặt, đột nhiên nảy ra một ý.

Nếu hai gã này đồng thời xuất hiện, vậy thì chỉ có thể lợi dụng đám côn trùng trước mặt để đối phó với con quái thú này.

Hắn khẽ nhếch khóe miệng, gật đầu với Muộn Du Bình.

Hai người đồng thời chạy về cùng một hướng, khoảnh khắc gặp nhau, Hứa Thành lập tức lấy con trùng trong tay ra, ném vào miệng Chung Yên.

Hỏa Hình Trùng vô cùng nghe lời, chỉ tuân theo chỉ huy của con đầu đàn.

Cho nên khi con trùng đó vào miệng quái thú, chúng nhanh chóng tấn công về phía quái thú.

Trong khoảnh khắc, tất cả côn trùng đều bay vào miệng nó.

Nhiệt độ dần dần tăng lên, lửa lập tức bùng cháy trong cơ thể Chung Yên.

Chung Yên đột nhiên cảm thấy nóng rực, nhưng những con trùng này căn bản không thể tiêu diệt được sức mạnh cuối cùng của nó.

Nó lập tức đuổi theo Hứa Thành.

Hứa Thành đổi hướng, lập tức chạy về phía tòa lâu đài trên không.

Tốc độ của hắn đặc biệt nhanh, chạy lên trên lâu đài, ngoắc ngón tay với quái thú, đứng đó chờ đợi.

Chung Yên hoàn toàn nổi giận, trong cơ thể nó như bị lửa thiêu đốt.

Nó nhất định phải giết chết tên nhóc này, nếu không khó mà nguôi được mối hận trong lòng.

Nó dẫm bước lên tòa lâu đài trên không, hôm nay phải diệt Hứa Thành ở đây.

Hứa Thành nắm chặt đinh ba, lật người tấn công về phía quái thú.

Đinh ba vừa mới cắm vào ngực nó, đã bị một lực lượng khổng lồ đẩy lùi.

Sức mạnh của gã này quả thực không đơn giản, khiến hắn cảm thấy có chút sợ hãi, nhưng Hứa Thành vẫn không từ bỏ, vẫn tiếp tục tấn công.

Trong lâu đài vẫn còn ẩn chứa rất nhiều ấu trùng Hỏa Hình Trùng, không biết từ đâu bay ra, vẫy cánh.

Khi cảm nhận được sự cộng hưởng, chúng lập tức tấn công về phía quái thú.

Lượng lớn côn trùng bao vây quái thú trước mặt, cùng lúc đó, lửa trong cơ thể nó bùng cháy, từ mỗi tế bào từ từ lan ra.

Cuối cùng cơ thể nó trở nên nóng rực lạ thường, chỉ nghe một tiếng "bùm", cả cơ thể nổ tung.

Chung Yên trợn to mắt, cắn chặt răng chịu đựng, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng vào lúc này, cơ thể nó lập tức bị hủy diệt, từng mảng thịt mỡ bay lên trời, lửa từ bên trong bùng cháy ra, dần dần thiêu rụi cơ thể nó.

"Gầm gừ gừ…" Khoảnh khắc nó gầm lên cuối cùng, Hứa Thành cầm đinh ba tấn công về phía Chung Yên.

Một đòn chí mạng khiến cơ thể nó vỡ thành hai nửa, ngã về hai phía đông tây, sau đó từ từ cháy rụi.

Những con trùng đó kết hợp với nó, cuối cùng tất cả đều biến mất không còn một con.

Chương 447

Tòa lâu đài trên không không ngừng rung chuyển, những cây cột xung quanh từ từ sụp đổ, từng mảng lửa lan ra từ xung quanh.

Nơi này sắp sụp đổ rồi.

Hứa Thành nhìn lướt qua, thấy một cỗ quan tài vàng khổng lồ.

Bên cạnh có vẽ những hoa văn kỳ dị, cũng giống như những văn tự hình rắn đã thấy trước đây.

Những văn tự này đặc biệt quỷ dị, nhưng nhanh chóng biến mất trước mặt Hứa Thành.

Trước mặt bị một biển lửa ngăn cách, căn bản không thể tiếp cận, cho dù muốn đi qua cũng vô cùng gian nan.

Nhưng thứ đó ở ngay trước mắt, nếu từ bỏ, Hứa Thành cảm thấy cả đời này sẽ vô cùng hối hận.

Hắn lập tức lao tới, hướng về cỗ quan tài vàng đó.

Ngô Tà thấy cảnh đó thì cả người ngây ra, không biết Hứa Thành đang làm gì, chẳng lẽ không biết nguy hiểm đang tồn tại sao?

Cậu há to miệng gầm lớn, bất kể phía trước có bảo bối gì, cũng phải để Hứa Thành quay lại.

Lâu đài sắp sụp đổ rồi, có thể sẽ bị chôn vùi dưới lòng đất mãi mãi.

Trong khoảnh khắc tòa lâu đài trên không sụp đổ, những tảng đá xung quanh không ngừng rung chuyển, cả con đường mộ sắp sụp đổ.

Nước biển lập tức tràn vào, "ùng ục ùng ục" không ngừng sủi bọt.

Tường bị nước biển cuốn sập, có lẽ vì sự rung chuyển trời long đất lở ở đây đã khiến mọi thứ thay đổi, căn bản không có cách nào sinh tồn ở đây.

Nếu nước biển tràn vào, có thể sẽ bị nuốt chửng.

Muộn Du Bình từng bước lùi lại, đến bây giờ vẫn giữ được lý trí.

Anh nhìn Ngô Tà và Vương Bàn Tử, lập tức nắm lấy cánh tay họ, sau đó kéo họ ra ngoài.

"Đi, chúng ta phải rời khỏi đây, nếu không ở lại đây không khác gì chờ chết." "Hứa Thành còn ở trong đó, không được, tôi phải chờ anh ấy ra.

Chúng ta là một nhóm, tuyệt đối không thể bỏ một người ở lại đây." "Thiên Chân, đừng ngốc nữa!

Làm sao có thể chờ anh ấy ra được, nơi này sắp sụp đổ rồi, chúng ta đều sẽ bị chôn vùi dưới đáy biển." Bàn Tử không ngừng gào thét.

Gã biết lúc này mọi người đều sẽ cho rằng gã ích kỷ, nhưng không còn lựa chọn nào khác.

Con đường mộ ở đây đang không ngừng sụp đổ, nếu tiếp tục chờ, tất cả mọi người sẽ phải chôn cùng Hứa Thành.

Vừa rồi Hứa Thành lao vào là lựa chọn của hắn.

Rõ ràng biết đó là một biển lửa, nhưng vẫn đi tìm cái chết, thì còn cách nào nữa.

Trong lúc không chú ý, không ngờ Ngô Tà lại lao về phía trước.

Vương Bàn Tử vội vàng chạy tới, dùng sức kéo cậu lại.

"Quay lại mau!

Cậu không sợ chết à?

Cậu muốn mọi người cùng đi chôn cùng sao?

Cậu không thấy bây giờ chúng ta không còn đường sống sao?

Đó là lựa chọn của Hứa Thành vừa rồi, chúng ta không cản được.” Ngô Tà thất vọng nhìn Vương Bàn Tử, cậu vẫn luôn cho rằng gã là một người bạn rất đáng kết giao, nhưng lúc này cậu cảm thấy mình đã sai.

Gã này là một kẻ tham sống sợ chết, e là khi cậu gặp nguy hiểm, gã cũng sẽ không ra tay cứu giúp.

Cậu bi thương nhìn Muộn Du Bình, anh có Kỳ Lân Huyết, tin rằng nhất định sẽ cứu được Hứa Thành.

Cậu từng bước đi về phía Muộn Du Bình.

“Anh không phải rất có bản lĩnh sao?

Mau ra tay cứu đi.

Anh ở đó, nghĩ cách đào anh ấy ra đi.” Muộn Du Bình lạnh lùng liếc nhìn một cái, Ngô Tà vội vàng duỗi tay ra.

Anh lập tức đánh vào gáy cậu, sau đó vác cậu lên vai, nhanh chóng chạy về phía bờ biển.

Hứa Thành nhất định sẽ trở về.

Hắn lợi hại như vậy, tuyệt đối sẽ không bị tình huống như vậy nhấn chìm.

Chỉ cần ra ngoài, nhất định sẽ có cách gặp lại Hứa Thành.

Nước biển trong khoảnh khắc đã nhấn chìm nơi này, biến nó thành một vùng đất bằng phẳng.

Hang động trước đây đã sớm biến mất, ngay cả nguồn nước đó cũng không biết đã bị trôi đi đâu.

Khi ra ngoài, một con cũng không thấy, phảng phất như những gì trước đây chỉ là một giấc mơ.

Chương 448

Mọi người cố sức bơi trong biển, tay họ không hề dừng lại.

Cuối cùng cũng thấy được ánh sáng phía trước, nổi lên mặt biển, tìm được một cọc gỗ có thể bám vào, vội vàng bám lên, mới có thể thở hổn hển.

Vương Bàn Tử cởi giày ra, đổ hết nước ra, vẫn cúi gằm mặt.

E là Ngô Tà sẽ rất hận gã, đến giây phút cuối cùng, cậu vẫn rất kiên trì.

Gã lạnh lùng liếc nhìn Ngô Tà bên cạnh, bực bội vỗ đầu, không biết lát nữa phải giải thích với cậu thế nào, e là nói gì cũng vô ích.

"Muộn Du Bình, anh nghĩ cách đi.

Trong mắt Ngô Tà, chúng ta là những kẻ đạo mạo giả nhân giả nghĩa rồi.

Lát nữa cậu ấy chắc chắn sẽ giận tôi, tôi phải có cách giải thích rõ ràng với cậu ấy." Muộn Du Bình không nói gì, chỉ phơi quần áo của mình sang một bên.

Ánh mắt anh vẫn nhìn mặt nước phẳng lặng, nơi đó không còn sóng dữ nữa, ngay cả nước biển cũng biến thành màu xanh thẫm.

Không biết Hứa Thành bây giờ ở đâu, gặp phải khó khăn gì.

Vừa rồi hắn đâm đầu vào tòa lâu đài trên không nhất định có vấn đề, chắc chắn đã phát hiện ra điều gì đó, nên mới bất chấp tất cả lao vào.

Tòa lâu đài trên không đã hoàn toàn biến mất, chìm nghỉm trong nước biển.

Không biết Hứa Thành có bị nước biển nhấn chìm, không bao giờ có thể xuất hiện trước mặt anh nữa không.

Tâm trạng vô cùng nặng nề, lúc này như kim châm, nhưng vừa rồi cũng không có lựa chọn nào khác.

"Anh nói gì đi chứ, lần nào cũng như người câm, thật không biết nên nói gì với anh." Vương Bàn Tử thật sự rất tức giận, đi tới đẩy Muộn Du Bình.

Gã này vĩnh viễn cứng nhắc như vậy, mỗi lần bảo anh ta nghĩ cách, anh ta luôn mím môi, không nói một lời.

"Khụ khụ khụ…" Ngô Tà từ từ mở mắt, vội vàng tìm kiếm Hứa Thành, nhưng không thấy bóng dáng hắn đâu.

Cậu buồn bã cúi đầu, như một khúc gỗ, không nói gì nữa.

Không khí giữa hai người vô cùng kỳ quặc, không ai nói chuyện với ai, ngồi ở góc riêng của mình, làm việc của mình.

Dưới đáy biển yên tĩnh, Hứa Thành cuối cùng cũng nhìn thấy cỗ quan tài vàng đó.

Không nói một lời, hắn dùng bảo kiếm của mình mở nắp quan tài.

Bên trong không có hài cốt nào, thay vào đó là một viên đá quý vô cùng sáng.

Viên đá quý này hắn đã từng thấy, đó chính là Thiên Chi Nhãn mà hắn thấy khi hai bảo vật hội tụ.

Không ngờ đã chiến đấu nửa ngày, Thiên Chi Nhãn lại nằm trong một cỗ quan tài.

Ngay khi hắn định cầm lấy viên đá quý, đột nhiên từ bên cạnh lao ra một người, muốn cướp đi Thiên Chi Nhãn trong quan tài.

Gã này dường như đã chờ đợi từ lâu, cho nên tốc độ tấn công đặc

biệt nhanh, không chút do dự.

Chỉ thấy một cánh tay thò vào quan tài.

Trong gang tấc, Hứa Thành lập tức cầm bảo đao chém đứt cánh tay đó, ngay lập tức lấy Thiên Chi Nhãn nhét vào túi áo.

Hắn nhắm mắt, lạnh lùng nhìn gã này, một cước đá vào ngực gã, đá gã xuống đáy biển sâu, rồi bơi về một hướng khác.

Nếu không lầm, gã này chính là người đã mất tích trước đây.

Không biết dùng cách nào mà lại trốn ở đó, mới có thể sống sót.

Có lẽ tất cả đã trở thành một bí ẩn.

Hứa Thành không ngừng bơi, cuối cùng cũng bơi lên mặt biển, vẫn luôn tìm kiếm Muộn Du Bình đã tách ra.

Một vùng biển mênh mông, căn bản không thấy một ai, chỉ có thể không ngừng trôi dạt trên biển.

Không biết đã trôi bao lâu, cuối cùng cũng cập bờ.

Chỉ thấy một bóng người xuất hiện trước mặt hắn.

Ngô Tà vẫn ngồi trên bãi cát, ánh mắt nhìn chằm chằm vào mặt biển.

Ánh mắt cậu dần dần trở nên vô cùng u ám, phảng phất như đã chờ đợi rất lâu.

Cậu nhóc này rất trọng nghĩa khí.

Hứa Thành từng bước đi tới, dùng tay khẽ vỗ vai Ngô Tà.

“Đừng khuyên tôi nữa, tôi đã quyết tâm rồi.

Dù thế nào đi nữa, chết phải thấy xác, sống phải thấy người, tôi nhất định phải thấy Hứa Thành.” Ngô Tà thật sự rất kiên quyết, trong lời nói không có chút do dự nào, cũng sẽ không có bất kỳ thay đổi nào.

“Phụt.” Hứa Thành bật cười, sau đó xuất hiện trước mặt Ngô Tà, ánh mắt nhìn chằm chằm vào cậu.

Ánh sáng phát ra từ mắt hắn như một chiếc bình lưu ly, vẫn luôn nhìn cậu.

Chương 449

“Cậu đang đợi tôi à?

Cậu nhóc này khá trọng nghĩa khí đấy.

Tôi còn tưởng cậu đã rời đi từ lâu rồi, hóa ra vẫn ở đây.” “Hứa Thành, là anh sao Hứa Thành?

Cuối cùng anh cũng về rồi, anh có biết không?

Trong lòng tôi luôn không yên, tôi vẫn luôn chờ đợi.

Tôi còn tưởng anh sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa.

Anh suýt chút nữa đã làm tôi đau lòng chết đi được.” Ngô Tà như một con thỏ nhảy dựng lên, duỗi tay ra, ôm chặt lấy Hứa Thành.

Lúc này cậu biết mình rất yếu đuối, nhưng cũng không có cách nào khác, chỉ có thể dùng cách này để an ủi bản thân.

Hứa Thành cũng không do dự, ôm chặt lấy vai cậu.

Khoảnh khắc này khiến hắn cảm thấy đặc biệt yên tâm, tình bạn sẽ không bao giờ tan vỡ.

Mọi người nghe thấy động tĩnh liền lao ra, khi nhìn thấy hai bóng người đó, Muộn Du Bình cũng trở nên đặc biệt phấn khích.

Rất nhanh, Muộn Du Bình kiềm chế cảm xúc của mình, anh luôn không giỏi biểu đạt như vậy.

Anh từng bước đi đến trước mặt Hứa Thành, tay anh và tay hắn nắm chặt vào nhau.

“Tôi biết anh nhất định sẽ trở về.” “Đúng vậy, ở đây e là chỉ có anh hiểu tôi nhất.

Yên tâm, dù ở đâu tôi cũng sẽ không xảy ra chuyện gì, dù thế nào tôi cũng sẽ đoàn tụ với mọi người." "Anh đã phát hiện ra gì?

Anh chắc chắn đã phát hiện ra thứ gì đó mới đi tìm." "Tôi phát hiện một cỗ quan tài trong tòa lâu đài trên không, luôn cảm thấy có gì đó tồn tại bên trong, nên đã trực tiếp lao tới.

Kỳ lạ là, ở đó tôi thực sự đã tìm thấy Thiên Chi Nhãn mà tôi muốn tìm.

Lúc quay về thì gặp phải gã đã mất tích trước đó, không biết làm sao mà hắn còn sống." Vấn đề về gã đó vẫn khiến Hứa Thành cảm thấy vô cùng kỳ lạ, luôn muốn tìm hiểu rõ ràng, nhưng lại cảm thấy mọi thứ đều là một mớ hỗn độn.

Lẽ ra nên ở lại hỏi cho rõ ràng, nhưng lại sợ gã có ý đồ xấu, nên mới ném gã xuống đáy biển, để gã tự sinh tự diệt.

"Là một trong 20 người đã vào trước đó sao?" Bàn Tử ló đầu ra, tùy tiện hỏi một câu, cảm thấy đây là một chuyện không thể xảy ra.

Trong ngôi mộ đó, họ phải trải qua bao nhiêu nguy hiểm sinh tử mới sống sót được.

Gã đó chỉ là một người bình thường, sao có thể tồn tại được ở đó.

Có thể là người đã hòa làm một với ngôi mộ, cũng thường được gọi là người giữ mộ.

Vương Bàn Tử cuối cùng lắc đầu, cũng không tin đó là một trong 20 người đó.

Nhưng ánh mắt Hứa Thành đặc biệt kiên định, hắn nhớ rất rõ.

Trang phục của gã đó, trong lòng hắn rất rõ ràng.

Tuy lúc đó rất khẩn cấp, nhưng hắn cũng nhìn rất kỹ, quần áo trên người gã đó giống hệt như lúc họ đi vào.

Trong ngôi mộ căn bản không tồn tại người sống, chỉ là một số con rối mà thôi.

Thần trí của người đó đặc biệt rõ ràng, tuyệt đối không phải bị sinh vật xâm nhập cơ thể biến thành con rối, cho nên ngoài giải thích đó ra thì không nên có giải thích nào khác.

Rốt cuộc sống sót như thế nào, bây giờ đã trở thành một bí ẩn.

Có lẽ lúc đầu gã đã luôn trốn sau lưng họ, theo dõi họ.

Cũng có thể trong đó tồn tại một con đường khác, con đường đó vô cùng bằng phẳng, căn bản không có bất kỳ nguy hiểm nào, cho nên mới có thể sống sót tốt như vậy.

Đừng quên 18 con đường mà họ gặp lúc đầu, cũng có thể có một con đường vô cùng tuyệt diệu, trong đó đầy sự bình yên và ảo ảnh, không có bất kỳ nguy hiểm nào.

Tất cả lời giải thích đều đã bị chôn vùi dưới đáy biển.

Bây giờ người đó không được đưa ra, cho nên cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

May mà đã ra ngoài được, không phải tất cả đều bị chôn vùi dưới biển, cho nên mọi thứ đều rất hoàn hảo.

Hứa Thành vội vàng lấy ra Thiên Chi Nhãn mà hắn tìm được, đặt trong lòng bàn tay.

Dưới ánh trăng, Thiên Chi Nhãn lấp lánh, cùng với tiếng sóng biển, không ngờ Thiên Chi Nhãn lại từ từ lớn lên, sau đó trở nên ngày càng sáng hơn, cùng với ánh sáng của mặt trời, chiếu rọi, dần dần như đang xây dựng một cây cầu.

Không ngờ thứ này lại có thể cử động, từ từ bay lên trời, chiếu rọi khắp cả mặt đất, làm cho mặt đất ở đây trở nên vô cùng sáng.

Hứa Thành lập tức nắm chặt Thiên Chi Nhãn trong tay.

Đây là một bảo vật vô cùng quý giá, phải an toàn ở bên cạnh hắn, không thể gây ra bất kỳ tai họa nào.

Nhưng hành động này đã gây ra động tĩnh, có lẽ ánh sáng chói lòa như ban ngày đã thu hút rất nhiều người xem.

Hắn vội vàng nhìn mọi người, sau đó trốn vào một nơi khác.

“Nhanh lên, hình như có rất nhiều người ở xung quanh, không thể bị phát hiện, nếu không chắc chắn sẽ là một tai họa.

Chương 450

Chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi nơi này." Nhìn xung quanh, Hứa Thành tìm được một nơi rất an toàn, vội vàng đưa mọi người trốn vào đó, thò đầu ra xem những người đang đuổi theo rốt cuộc là ai.

Khi nhìn rõ, khoảnh khắc đó hắn không hề kinh ngạc.

Không ngờ lại là người của gia tộc lớn đó, thật là dã tâm không chết, vẫn luôn canh giữ ở đây, để cướp lấy Thiên Chi Nhãn trong tay hắn.

"Nhìn xem, tôi vốn tưởng rằng cậu ta đã trở thành nô lệ của anh, người đó cũng sẽ ngoan ngoãn nghe lời anh.

Nhưng không ngờ gia tộc Uy Tốn vẫn đang ẩn nấp xung quanh, để nhân lúc chúng ta không có phòng bị mà cướp lấy bảo bối trong tay chúng ta." "Đúng là dã tâm không chết.

Nhưng lần này tính toán của họ đã sai rồi, chúng ta sắp rời khỏi đây, họ sẽ không bao giờ lấy được Thiên Chi Nhãn đâu." Vương Bàn Tử đắc ý nhếch mép.

Muốn lấy đồ từ tay gã, quả thực là nực cười đến cực điểm.

Đã từ đáy biển ra được rồi, thì sẽ không dễ dàng giao đồ ra.

Gia tộc Uy Tốn cử người đi tìm kiếm khắp nơi, nhưng đã lật tung cả sa mạc mà vẫn không tìm thấy tung tích của Hứa Thành.

Người dẫn đầu bực bội ném súng sang một bên.

Hắn hung hăng trừng mắt về phía trước, trong mắt tỏa ra một loại ánh sáng vô cùng khủng bố.

"Chưa có một người sống nào thoát khỏi tay ta.

Không ngờ ngươi lại trở thành người đầu tiên.

Nếu bị ta gặp lại, ta nhất định sẽ để ngươi chết một cách đau đớn hơn." "Đại ca, bây giờ chúng ta làm gì?

Ngay cả một cái bóng cũng không tìm thấy, có thể họ không ra từ đáy Đại Tây Dương." "Vừa rồi rõ ràng nghe thấy rất rõ, cũng có một luồng sáng chiếu rọi cùng mặt trăng.

Nếu không phải là Thiên Chi Nhãn thì sẽ là gì?" "Tôi cũng biết, ngôi mộ dưới đáy Đại Tây Dương đầy rẫy nguy hiểm, mỗi bước đi có thể đều phải đánh cược bằng mạng sống.

Làm sao có thể dễ dàng ra được, mới có bao lâu chứ, chỉ mới một tháng thôi." Người của gia tộc Uy Tốn đều rất nghi ngờ, không tin có ai có thể thành công đi ra khỏi ngôi mộ dưới đáy Đại Tây Dương, bởi vì sự nguy hiểm ở đó không phải một người có thể tưởng tượng được.

"Tất cả đều có khả năng." Người được gọi là đại ca quay lại nhìn thuộc hạ, nói: "Mọi chuyện đừng vội vàng quyết định, chuyện gì cũng có khả năng xảy ra." Nếu lúc đầu Hứa Thành không đủ mạnh mẽ, gia tộc vẫn sẽ tìm cậu ta, vì trên người cậu nhóc này có sức chịu đựng mà người khác không có, nên mới trở thành lính tiên phong lần này.

Vừa rồi nghe thấy âm thanh, nhìn ánh sáng thì chắc không sai, nhưng tại sao lại đột nhiên biến mất, chẳng lẽ đã bị phát hiện?

Lão ta trầm ngâm suy nghĩ, nhưng trước sau vẫn không muốn từ bỏ hy vọng, chỉ đành trốn sang một bên xem có ai đi nhầm không.

Tiếng bàn tán lại mang đến cho Hứa Thành một tin tức, đồng thời cũng khiến anh cảm thấy vô cùng kinh ngạc, lòng vòng cả buổi trời, không ngờ lại đang ở đáy Đại Tây Dương.

Anh cứ ngỡ mình đang ở Thái Bình Dương, nhưng không biết từ

lúc nào đã bị chuyển tới Đại Tây Dương, có lẽ cơn bão gặp trên biển đã làm thay đổi phương hướng, bất tri bất giác trôi dạt đến đây.

Cũng có thể vừa rồi đã bị vận chuyển đến đây, chỉ là anh không nhận ra mà thôi.

Bàn Tử tức giận đập vào đùi mình, thật là hồ đồ, bình thường anh tinh như quỷ, sao có thể bị người khác lừa gạt được chứ.

Gia tộc Wilton này quả thật đáng sợ như ma quỷ, vậy mà có thể giở trò ở nơi này, lại còn có thể một tay che trời, che mắt bọn họ.

"Lòng vòng cả buổi, hóa ra là ở Đại Tây Dương." "Nơi này hẳn là Đại Tây Dương, loại bùn đất trước đó tôi thấy cũng chỉ có ở Đại Tây Dương mới có, tất cả đều khớp rồi.

Tôi sớm đã bị chuyển tới Đại Tây Dương, chỉ là tôi không hề hay biết mà thôi." Muộn Du Bình ngơ ngác nhìn về phía trước, anh vẫn luôn cảm thấy rất kỳ lạ, đến giờ phút này mới xâu chuỗi được mọi chuyện, hóa ra đã đến Đại Tây Dương rồi.

Nhưng bây giờ đó không phải là vấn đề, quan trọng là phải chuyển đi thành công ngay dưới mắt bọn chúng, không thể để bị phát hiện.

Vừa rồi nhìn lướt qua, người bọn chúng mang theo cũng phải có đến mấy trăm người, e rằng không có cách nào trốn thoát được.

Đường phía trước đã bị chặn, chỉ có một con đường trên biển có thể đi, vì vậy chỉ có thể tìm cách rời đi từ trên biển.

May mà phía trước có một chiếc thuyền, trông rất vững chắc.

Nếu có thể lái thành công chiếc thuyền đó rời đi, chỉ cần ra đến biển, e rằng thế lực của gia tộc Wilton có lớn đến đâu cũng không thể chặn lại được.

Muộn Du Bình khẽ liếc mắt, tình tự trong mắt Hứa Thành không

cần nói cũng hiểu, nhanh chóng truyền đạt cho Hứa Thành.

Hứa Thành khẽ gật đầu, anh sao lại không biết điều gì là quan trọng nhất lúc này, nên lập tức dẫn mọi người tiến lại gần chiếc thuyền.

Ánh mắt anh dán chặt vào chiếc thuyền, rồi gật đầu với mọi người.

Tiếng động nhỏ phát ra cuối cùng cũng kinh động đến người của gia tộc Wilton.

Tình thế lúc này vô cùng cấp bách, nếu không khởi động được thuyền, tất cả mọi người sẽ gặp phải một kiếp nạn.

Hứa Thành đột nhiên nảy ra một ý, anh nhanh chóng chạy sang một bên, lấy ra Thiên Chi Nhãn trong tay, rồi đặt vào lòng bàn tay.

Ánh sáng phát ra từ Thiên Chi Nhãn lập tức thu hút người của gia tộc Wilton, chúng tức khắc men theo ánh sáng, tay ai nấy đều cầm súng.

Nếu thật sự gặp phải kẻ địch, chúng sẽ không do dự nổ súng, sau đó cướp lấy Thiên Chi Nhãn.

Món đồ này ẩn chứa năng lượng khổng lồ, cũng che giấu một bí mật vô cùng sâu sắc, chỉ cần có được Thiên Chi Nhãn, là có thể khai quật bí mật đó.

Chúng đã chờ đợi cơ hội này, chờ đợi rất lâu, mưu tính nhiều năm, mới có được thời cơ hôm nay.

Cho nên chúng tuyệt đối không thể dễ dàng từ bỏ, ai cũng biết Thiên Chi Nhãn có ý nghĩa gì đối với chúng.

Muộn Du Bình cuối cùng cũng chỉ huy Bàn Tử và Ngô Tà đẩy thuyền xuống nước, lập tức đứng trên thuyền, chờ Hứa Thành quay

lại.

Chương 451

Thuyền đi không nhanh lắm, nhưng cũng đủ dùng, với tốc độ của Hứa Thành hẳn là có thể đuổi kịp.

Tiếng siết chặt tay của Hứa Thành truyền đi một thông điệp, có thể quay lại rồi.

Nghe thấy âm thanh truyền đến, Hứa Thành bình tĩnh thu hồi Thiên Chi Nhãn, sau đó chạy về phía bên kia bờ biển, nhanh chóng nhảy xuống biển, lướt đi trong nước như một con cá mập, rồi tức khắc leo lên thuyền.

Ánh sáng của Thiên Chi Nhãn biến mất, người của gia tộc Wilton nổi giận, lập tức đuổi theo chiếc thuyền, cầm súng trong tay liên tục bắn, đạn bay rợp trời trên mặt biển.

Mọi người cúi đầu né tránh, nằm rạp trong thuyền, dùng thành thuyền cao che chắn, không để đạn làm bị thương.

"Vậy mà để chúng nó trốn thoát rồi, đám khốn này thật quá đáng ghét, phải bắt chúng nó về!" "Đại ca, chúng nó chạy xa quá rồi." Bây giờ muốn bắt lại e là không thể, Hứa Thành đã sớm tính toán cả rồi, đã muốn trốn thì phải trốn cho triệt để, sao có thể để bị bắt lại chứ.

Bàn Tử đứng dậy, vẫy vẫy tay với đám người kia, vô cùng đắc ý, cuối cùng cũng thoát ra thành công, không bị ai nắm thóp.

Đám người của gia tộc Wilton dám có ý đồ với anh, thật là chuyện cười.

"Đám ngu ngốc các người, tạm biệt nhé!

Dám có ý đồ với Bàn gia tao, đúng là tìm chết." "Đừng để lần sau tao tóm được, tóm được rồi, tao nhất định sẽ hầm mày như hầm thịt."

“Ối dào, không phải mày biết nhiều món hầm thịt lắm sao?

Nhưng mày không có cơ hội đó đâu, sau này chúng ta không có cơ hội gặp lại đâu.” “Bàn Tử, đừng có vênh váo nữa, nhìn cái bộ dạng tức tối của bọn chúng kìa, trong lòng chắc chắn không phục đâu.” “Bàn gia tôi muốn cho chúng nó biết, có ý đồ với tôi không dễ dàng như vậy đâu, không tức điên lên mới là lạ.” Ngô Tà bất đắc dĩ lắc đầu, Vương Bàn Tử vĩnh viễn là cái bộ dạng vênh váo đó, nếu không có Hứa Thành chống lưng, sao có thể chạy thoát thành công.

Nhưng bây giờ cuối cùng cũng tự do rồi, người của gia tộc Wilton vĩnh viễn không đuổi theo được, chỉ có thể ngơ ngác nhìn theo.

Cậu cũng học theo Bàn Tử, vẫy vẫy tay với người của gia tộc Wilton, sau đó nhìn bóng dáng họ dần xa, cuối cùng dừng lại, rồi từng bước đi về phía Hứa Thành.

Hứa Thành nằm đó ngủ thiếp đi từ lúc nào, sau khi trải qua một hồi trắc trở, anh cảm thấy vô cùng mệt mỏi, xương cốt toàn thân sắp rã rời.

Muốn trở về Kinh Đô, e rằng cần một khoảng thời gian lênh đênh, vô định trên Đại Tây Dương, tắm nắng, không biết khi nào mới có thể quay về.

Muộn Du Bình vẫn đứng trên thuyền, nhìn mặt biển lấp lánh, trong mắt anh ánh lên một tầng quang mang, lúc này không ai có thể hiểu được.

Bóng lưng anh luôn tràn đầy bí mật, khiến người ta không thể tiếp cận, cho dù đã cùng nhau trải qua sóng gió, nhưng anh vĩnh viễn cách người khác một khoảng rất xa.

Ngô Tà cứ nhìn chằm chằm Muộn Du Bình, từng bước tiến lên.

“Sao vậy?

Xảy ra chuyện gì à?" "Không sao, với tốc độ này về Kinh Đô, ước chừng mất hai tháng, lương khô tôi mang theo không đủ rồi.

Cứ lênh đênh vô định thế này đối với chúng ta không phải là một quyết định hay, chúng ta phải tìm kiếm sự sống mới.

Nếu trên biển có thuyền thì tốt quá." "Giữa Đại Tây Dương mênh mông sao có thể gặp được một chiếc thuyền qua lại chứ, e rằng có gặp cũng phải cẩn thận, ai biết được mục đích của họ, lại trùng hợp xuất hiện trước mặt chúng ta vào lúc cần thiết." "Ối dào, chẳng phải Thiên Chân nhà ta không sợ trời không sợ đất sao?

Nếu có thuyền, tôi thấy cậu chắc chắn sẽ xông lên chặn người ta lại." Trong lúc đang bàn luận, không ngờ lại gặp được một chiếc thuyền đi về hướng Kinh Đô, đúng là đạp phá giày sắt tìm không thấy, đến khi có được chẳng tốn công, vận may thật sự quá tốt.

Bàn Tử quả nhiên lập tức tiến lên chặn chiếc thuyền lại, khóe miệng luôn nở nụ cười, nước miếng sắp chảy ra rồi.

Người trên thuyền biết họ là đồng hương liền dừng lại, cứu tất cả lên thuyền.

Không cần mất hai tháng, chỉ sau 10 ngày đã nhanh chóng trở về Kinh Đô.

Mọi người chia tay, ai về nhà nấy.

Ba món bảo bối ban đầu đều nằm trong tay Hứa Thành, chỉ có đặt ở chỗ anh mới là an toàn nhất.

Hứa Thành về đến nhà, lập tức nằm vật ra ghế sô pha, đến lúc này mới cảm nhận được sự yên bình của gia đình.

Chiếc sô pha vẫn là chất liệu da, dày dặn không hề thay đổi, khiến anh cảm thấy vô cùng thoải mái.

Anh thả lỏng tất cả, nằm trên đó ngơ ngác nhìn lên trần nhà.

Có những lúc không làm gì cả, chỉ cảm nhận khoảnh khắc yên tĩnh như vậy mới khiến toàn thân cảm thấy thông suốt.

Xương cốt trên suốt chặng đường đi sắp rệu rã, mỗi ngày tinh thần căng như dây đàn, căn bản không có lúc nào được thả lỏng.

Anh lấy ra ba món bảo bối thu thập được từ trong túi áo, nắm trong tay, chúng vẫn phát ra ánh sáng lấp lánh.

Vẫn đặc biệt chói mắt, trong hoàn cảnh tối tăm như vậy, có thể chiếu sáng cả căn phòng.

Ba viên châu đặt cùng nhau, ánh sáng phản chiếu lẫn nhau.

Không biết mọi người tìm ba món bảo bối này để làm gì, gần như tất cả đạo mộ tặc đều muốn có chúng, có lẽ trong mắt họ đây là bảo vật vô giá, nhưng nhiều người căn bản không thể biết được bí mật ẩn chứa bên trong.

Hứa Thành cũng đang tìm kiếm, cũng muốn biết sự kỳ diệu bên trong rốt cuộc là gì.

Nhìn một hồi, anh khẽ nhắm mắt lại, chẳng mấy chốc đã ngủ thiếp đi.

Ánh nắng chiếu lên mặt Hứa Thành, khiến anh cảm thấy vô cùng dễ chịu, anh vẫn nhắm mắt, trong tay vẫn ôm chặt ba món bảo bối lấy từ trong mộ ra.

Lúc này, ngoài cửa sổ đột nhiên xuất hiện một đám người mặc đồ đen, mặt che vải đen, nhìn ánh sáng rực rỡ trong phòng, trong mắt ánh lên vẻ quyết tâm phải có được.

Họ rút súng từ bên hông, ra hiệu cho nhau rồi lập tức phá cửa xông vào, động tĩnh vô cùng nhẹ, không muốn kinh động Hứa Thành.

Mọi chuyện tưởng chừng rất thuận lợi, nhưng tiếng động vẫn kinh động đến anh.

Hứa Thành đột nhiên mở mắt, đôi mắt anh trong như lưu ly, vội vàng lăn khỏi ghế sô pha, rồi đi sang một bên, ẩn mình đi.

Chương 452

Một vách ngăn dường như được tạo ra để trốn tránh, chỉ cần trốn vào trong đó, căn bản không ai phát hiện được.

Anh biết có 5 người đã vào phòng mình, họ đang quan sát từng nơi, bước chân cũng rất chậm, bóng dáng họ dần dần xuất hiện trước mặt Hứa Thành.

Ánh mắt Hứa Thành dán chặt vào họ, không biết đám người này là ai, nhưng mục đích của họ, không cần đoán cũng biết là gì.

Lá gan của họ thật quá lớn, không ngờ lại dám động thổ trên đầu Thái Tuế.

"Mẹ kiếp, người đâu rồi?" "Không biết, rõ ràng vừa rồi còn thấy ánh sáng rất rực rỡ, hẳn là bảo bối lấy từ trong mộ ra, nhưng trong nháy mắt người đã biến mất." "Thật xui xẻo, mọi thứ đã lên kế hoạch cả rồi, vậy mà lúc này lại xảy ra chuyện." "Đừng vội, dù sao bạn của nó cũng đang ở trong tay chúng ta, có trốn xa đến đâu, cuối cùng vẫn sẽ quay về bên chúng ta thôi." "Đúng vậy, bạn của nó ở trong tay chúng ta, muốn trốn cũng không trốn được bao xa.

Được rồi, hôm nay ra quân không lợi, mau chóng rút lui, đừng kinh động nó, cũng đừng để bị phát hiện." Người áo đen dẫn đầu lập tức phất tay, lập tức dẫn người của mình rút lui.

Hứa Thành vẫn luôn dỏng tai nghe, nghe họ bàn tán bạn mình đang ở trong tay họ là ai, anh đếm lại tất cả bạn bè của mình, vội vàng chạy đến bên điện thoại, sau đó cầm điện thoại lên bấm số quen thuộc.

Tay anh có chút run, nhưng vẻ mặt vẫn vô cùng bình tĩnh.

Điện thoại của Bàn Tử kết nối, anh ta vẫn đang trong bộ dạng mơ

màng, xem ra vẫn đang ở nhà, Hứa Thành không nói gì, vội vàng cúp máy rồi lại gọi một cuộc khác.

Bàn Tử ở bên kia cứ chửi rủa, không biết ai đêm hôm khuya khoắt lại quấy rầy giấc ngủ của người khác, đúng là tìm chết.

Điện thoại của Ngô Tà kết nối, cậu vẫn đang ở nhà, không xảy ra chuyện gì.

Nhưng còn Muộn Du Bình, Hứa Thành có chút do dự, anh ta rất lợi hại, thân thủ cũng vô cùng hoàn mỹ, sao có thể biến mất được, dù có bản lĩnh đến đâu cũng không thể bắt được Muộn Du Bình chứ.

Hứa Thành do dự một hồi, cuối cùng bấm số điện thoại, nhưng đối phương căn bản không có ai nhấc máy, giống như biến mất vào không khí.

Sự biến mất của Muộn Du Bình hoàn toàn nằm ngoài dự liệu, khiến đầu óc anh rối tung, rốt cuộc phải có bản lĩnh cỡ nào mới có thể bắt được Muộn Du Bình.

Chẳng lẽ bắt Muộn Du Bình là để uy hiếp anh, bắt anh giao ra bảo bối trong tay.

Trong đầu Hứa Thành có vạn ngàn suy nghĩ, nhưng bất kể mục đích của họ là gì, anh tuyệt đối không thể để họ làm hại Muộn Du Bình một chút nào.

Anh tức khắc đi thu dọn đồ đạc, phải đi tìm Ngô Tà và Bàn Tử, sau đó kể lại tình hình cho họ, rồi xem xét xem rốt cuộc nên làm thế nào.

Hành lý đã thu dọn xong, anh liếc nhìn căn phòng của mình, lập tức rời đi, tức tốc đến con hẻm tìm Bàn Tử.

Trời tối đặc, lúc này chính là giờ ngủ, đột nhiên nghe thấy tiếng gõ cửa bên ngoài, Bàn Tử cực kỳ bực bội, nhưng vẫn lăn từ trên giường

xuống.

Khoảnh khắc mở cửa nhìn thấy Hứa Thành, anh ta kinh ngạc trợn tròn mắt, tên này không đi ngủ, lại có chuyện gì đây.

“A a, chuyện gì thế?

Chẳng lẽ muốn cùng Bàn gia ta chung chăn chung gối à.” “Nói chuyện đàng hoàng đi, hôm nay tôi tìm anh là có chuyện quan trọng, anh lúc nào cũng cái bộ dạng lộn xộn đó.” “Sao lại không nói chuyện đàng hoàng rồi, đùa một chút cũng không được à, nghiêm túc vậy làm gì?

Huống hồ tôi vừa mới về, đáng lẽ nên vui vẻ mới phải chứ, cứ xụ mặt ra, khiến Bàn gia tôi không quen.” “Muộn Du Bình biến mất rồi, bây giờ tôi vẫn chưa tìm thấy anh ta, không biết rốt cuộc anh ta ở đâu.

Vừa rồi nhà tôi có một đám người vào, muốn tìm tôi, nhưng cuối cùng lại rút đi.

Miệng thì cứ nói bạn tôi đang ở trong tay họ, nên nhất định sẽ tìm tôi.” Bàn Tử ngoáy ngoáy tai, không dám tin, ai biến mất cơ, Muộn Du Bình?

Không phải đang đùa đấy chứ?

Tên đó lợi hại vô cùng, e rằng không mấy người là đối thủ của anh ta, dù cầm súng Muộn Du Bình cũng có thể đi vào chỗ không người, hoàn toàn tiêu diệt bọn chúng.

Bàn Tử vẫn luôn cho rằng Muộn Du Bình là thần, căn bản không ai có thể có ý đồ với anh ta, vậy mà lúc này Muộn Du Bình lại biến mất, không phải đang đùa đấy chứ.

Anh ta giơ tay lên, sờ trán Hứa Thành, cũng không sốt, tên này đêm hôm nói sảng, chẳng lẽ bị quỷ ám.

Kết quả như vậy thật không tốt, Bàn Tử vội vàng đi sang một bên, lấy mấy nén nhang, sau đó vòng quanh người Hứa Thành, bất kể là yêu ma quỷ quái gì, đều phải rời khỏi người Hứa Thành.

Đồng thời trong lòng anh ta cũng có chút lo sợ, nếu Hứa Thành thật sự mắc phải bệnh dịch này, e rằng anh ta cũng khó giữ được mình, dù sao hai người vừa mới cùng nhau từ một ngôi mộ trở về.

"Thiên linh linh, địa linh linh, yêu ma quỷ thần mau nhường đường, không ai được trêu chọc Hứa Thành." Hứa Thành nhíu mày nhìn Bàn Tử, tên này rốt cuộc đang làm gì, anh vội vàng ấn vai anh ta xuống, vứt nén nhang trong tay sang một bên.

Bây giờ là chuyện đứng đắn, tên này cứ làm mấy trò vớ vẩn, thật muốn bổ đầu anh ta ra, xem bên trong rốt cuộc chứa những gì.

Anh đẩy Bàn Tử ra, đi sang một bên, thong thả ngồi xuống ghế, vắt chéo chân, sau đó lấy ra Thiên Chi Nhãn đặt trong tay, cứ thế mân mê.

Món đồ này từ khi lấy ra, Bàn Tử chưa được sờ vào, anh ta vội vàng tiến lên, muốn chạm vào Thiên Chi Nhãn, nhưng lại bị Hứa Thành cản lại.

"Món đồ này anh có thể chạm vào được sao?

Vừa rồi tôi nói với anh là chuyện đứng đắn, Muộn Du Bình biến mất rồi, tôi gọi điện thoại mãi cũng không tìm được, không biết tên đó rốt cuộc đi đâu rồi." Bàn Tử vô cùng bực bội, vò vò tóc, khó khăn lắm mới sắp chạm được vào bảo bối, lại bị Hứa Thành cản lại, người này thật không nói lý lẽ.

Muộn Du Bình là một cỗ máy giết người di động, đối phương đúng là xui xẻo, có thể sẽ bị Muộn Du Bình xử lý trực tiếp.

Hơn nữa, ai mà không sợ chết, lại dám tìm Muộn Du Bình gây sự,

thật là không muốn sống nữa rồi.

Vì vậy chỉ có một khả năng, đó là Muộn Du Bình tự mình rời đi, chứ không phải bị người khác bắt đi.

“Đùa nữa được không?

Đêm hôm khuya khoắt kể chuyện cười chẳng vui chút nào, Muộn Du Bình là người thế nào, e rằng cậu còn rõ hơn tôi thủ đoạn của anh ta cao siêu đến mức nào, chẳng lẽ cậu không biết sao?

Có người dám có ý đồ với anh ta, đó không phải là tìm chết sao.” “Mọi chuyện đều có khả năng, Muộn Du Bình có thể đã trúng kế của họ, nên mới bị bắt.” Trời sáng, người trong hẻm ngày càng đông.

Cửa hàng đấu giá của Bàn Tử sắp mở cửa, Bàn Tử liếc nhìn Hứa Thành, lười nói nhảm với anh, tối nay mở cửa, sau đó cười tủm tỉm nhìn mọi người.

Chương 453

Lúc này anh ta không đón bất kỳ vị khách nào, mà lại đón Ngô Tà vào.

Ngô Tà cười tủm tỉm cong khóe miệng, trong tay cầm một thứ gì đó, không biết trên đó là gì, nhưng cậu nghênh ngang đi vào cửa hàng.

Vừa hay nhìn thấy Hứa Thành, cũng tiện hơn nhiều, lập tức đặt thứ đó vào tay Hứa Thành, là một tờ rơi vừa mới nhận được, thiết kế vô cùng trang nhã.

Kinh Đô chuẩn bị một cuộc đấu giá, lần này các món đồ gần như đều là hàng cực phẩm, có rất nhiều thứ được lấy từ dưới lòng đất.

Lẽ ra một cuộc đấu giá như vậy không nên tiến hành công khai, mà nên là đấu giá ngầm mới đúng, vậy mà lại rêu rao phát tờ rơi rầm rộ như vậy.

Phải biết rằng đồ vật dưới lòng đất bị nhà nước quản lý rất nghiêm ngặt, không có bất kỳ giấy phép nào đều không được phép xuống mộ, trừ khi có tư cách hợp pháp.

Nhưng cuộc đấu giá lần này lại diễn ra vô cùng rầm rộ, gần như không bị nhà nước ngăn cản, cứ thế tuyên truyền, trong đó có rất nhiều điều bất thường.

Hứa Thành nhận lấy tờ rơi, thiết kế quả thực rất trang nhã, phóng khoáng.

Đấu giá tại Kinh Đô, trên đó vẽ vài món đồ đơn giản, đều là những thứ rất ghê gớm, những thứ này mà đem ra ngoài gần như có thể làm rung chuyển cả Kinh Đô.

Đã vẽ trên tờ rơi, vậy những thứ đó nhất định sẽ xuất hiện tại nơi

đấu giá.

Mắt Hứa Thành cứ nhìn chằm chằm vào những hoa văn phức tạp trên đó, có vài ký tự khiến anh cảm thấy rất quen thuộc, chính là những ký tự quỷ dị phát hiện dưới đáy Đại Tây Dương lần trước.

Rốt cuộc có mối liên hệ gì bên trong, Hứa Thành nhất thời không rõ, xem ra chỉ có thể vào buổi đấu giá xem thử.

"Không vào hang cọp sao bắt được cọp con, rốt cuộc ẩn giấu bí mật gì bên trong, chỉ có vào trong mới biết được, hay là chúng ta đến hiện trường đấu giá xem thử." "Đùa nữa được không?

Một cuộc đấu giá cao cấp như vậy, chỉ có người có thân phận, có thư mời mới có thể vào.

Giống như chúng ta, không ai thèm cho vào đâu, đúng là chuyện đùa.

Cậu có biết cuộc đấu giá lần này do ai tổ chức không?

Là nhà họ Doãn ở Kinh Đô đấy.

Này, nhà họ Doãn cậu có biết không?

Cái gia tộc mới nổi đó bây giờ thật sự rất ghê gớm, gần như không ai dám động thổ trên đầu họ." Ngô Tà khẽ gật đầu, gia tộc này cậu cũng từng nghe nói, mới nổi lên không lâu, nhưng phát triển rất nhanh, sắp gia nhập vào hàng ngũ những gia tộc giàu có ở Kinh Đô.

Cuộc đấu giá lần này quả thực cần thiệp mời, nhưng bây giờ họ không có thiệp mời của ai cả, muốn vào e rằng không dễ dàng.

Lúc này có một vị khách bước vào, Vương Bàn Tử vội vàng ra đón, không ngờ lại là một cô gái xinh đẹp.

Anh ta cứ mím môi, rồi đi theo sau cô gái đó.

Người phụ nữ vô cùng trang nhã, mặc một bộ váy màu đỏ, cứ

nhìn những món bảo bối trong cửa hàng của Bàn Tử, nhưng không có món nào lọt vào mắt cô.

Tiếng giày cao gót vang lên trên sàn nhà, giống như con người cô, cũng cho người ta một cảm giác rất trong trẻo, nhìn là biết không phải người bình thường, chắc chắn có thân phận.

Ánh mắt cô gái dừng lại trên người Hứa Thành, sau đó khẽ cong khóe miệng, từng bước đi về phía Hứa Thành, phảng phất như đang thu hút ánh nhìn của anh.

Từ trong túi, cô đột nhiên lấy ra một tấm thiệp mời đặt lên bàn.

Mục đích hôm nay của cô không phải là mua đồ, mà là đưa tấm thiệp mời này cho Hứa Thành, hy vọng có thể gặp anh tại buổi đấu giá ở Kinh Đô.

Trong lời đồn, Hứa Thành quả thực rất tuấn tú, trên người anh có một cảm giác như có như không, để lại cho người ta ấn tượng rất sâu sắc.

Người đàn ông này quả thực không dễ trêu chọc, nếu không phải vì món đồ trên người anh, e rằng hôm nay cô cũng không đến đây.

Cô gái vừa định thu tay lại thì bị Hứa Thành tóm lấy, Hứa Thành từ từ ngẩng đầu, tay kia cầm lấy tấm thiệp mời, phe phẩy trước mặt cô.

“Người nhà họ Doãn, mục đích của cô là để gửi tấm thiệp mời này, không biết vì sao lại mời tôi.” “Quan tâm vì sao làm gì, tôi đang mong có một tấm thiệp mời, giờ nó lại ở trước mặt tôi, chẳng lẽ không vui sao?

Hay là đưa cho tôi đi.” Vương Bàn Tử lập tức muốn giật lấy, nhưng bị Hứa Thành cản lại, anh trừng mắt nhìn Bàn Tử một cái, vẻ uy nghiêm trong ánh mắt đó không ai có thể chống lại.

Bàn Tử trở nên vô cùng im lặng, một cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy.

Ánh mắt Hứa Thành tiếp tục dán chặt vào cô gái, anh cảm thấy cô gái này rất kỳ lạ, nếu không có mục đích, sẽ không tìm đến tận nơi.

Cô gái đột nhiên mỉm cười, như đóa phù dung mới nở, khóe miệng luôn cong lên, trong mắt luôn tràn đầy ý cười.

Cô xòe lòng bàn tay, khẽ vỗ vỗ, người đàn ông này quả nhiên rất thông minh, mục đích của cô quả thực có, nhưng lại không thể nói cho anh biết.

Cuộc đấu giá lần này do nhà cô tổ chức, rất nhiều món là hàng thật được khai quật, cô tin rằng một số người trong giới đạo mộ cũng muốn xem những món đồ thật này, chẳng lẽ cô làm sai sao?

"Nếu anh không đi, tôi cũng thu hồi thiệp mời lại, tôi vừa nghe các vị đang thảo luận, nên mới không mời mà tự đến đưa một tấm thiệp mời." "Cô nương coi tôi là đồ ngốc à, không mời mà tự đến, tôi thấy cô có mục đích khác thì có, đừng tưởng Bàn gia tôi không biết trong lòng cô đang tính toán gì, lừa tôi không có khả năng đó đâu." "Bàn Tử, đừng nói nữa." "Ý tốt như vậy tôi xin nhận, tôi cũng sẽ đến đúng giờ.

Lần này tổ chức chắc chắn đã tốn nhiều tâm huyết, yên tâm, nếu tôi có khả năng, tôi nhất định sẽ ủng hộ.

Dù sao mọi người đều ở Kinh Đô, sau này gặp mặt cũng là bạn bè, có chỗ nào cần dùng đến cứ việc lên tiếng, tôi nhất định sẽ hết lòng giúp đỡ." "Xem ra Hứa Thành thật là một người sảng khoái, tôi ở đây sẵn lòng kết một người bạn, lần này tôi không có mục đích gì, chỉ muốn mời anh đến xem một chút." Cô vẫn cao ngạo như một con công, quay người định rời đi, khoảnh khắc bước ra cửa, cô quay lại nói cho Hứa Thành biết tên mình.

“Doãn Đóa.” Cái tên này lại khiến người ta cảm thấy rất đáng yêu.

Hứa Thành cứ mân mê tấm thiệp mời trong tay, bất kể rốt cuộc có mục đích gì, anh cũng sẽ không bỏ lỡ cơ hội này, vừa hay nhân cơ hội đi xem thử.

Không biết tại sao anh luôn có cảm giác sẽ phát hiện ra thứ mình cần ở đó, cũng có thể là Muộn Du Bình, dù sao cảm giác đó rất mãnh liệt, từ lúc cô gái này bước vào, Hứa Thành đã luôn suy đoán.

“Thật sự muốn đi à?” Hứa Thành khẽ gật đầu, sao lại không thể đi chứ, dù sao cũng phải tìm Muộn Du Bình, nếu như ở trong đó, mọi chuyện có thể sẽ thuận lợi hơn nhiều.

Chương 454

Hơn nữa anh cũng rất tò mò, cuộc đấu giá lần này rốt cuộc có những thứ gì.

Có thể thu hút nhiều người có thân phận đến, chứng tỏ bên trong nhất định sẽ có rất nhiều bảo bối, được đào từ dưới lòng đất lên, anh lại càng hứng thú.

Vương Bàn Tử cũng rất kích động, vừa rồi còn có chút buồn rầu, có một tấm thiệp mời rồi, đúng là đạp phá giày sắt tìm không thấy, đến khi có được chẳng tốn công.

Mọi thứ đã sẵn sàng, chỉ cần cầm tấm thiệp mời này đi, không ai có thể cản đường.

Nhưng mà cô nương vừa rồi thật sự rất xinh đẹp.

Doãn Đóa, cậu nghe thấy không?

Đó là đại tiểu thư nhà họ Doãn đấy, nghe nói cũng là một nhân vật xuất chúng.

Nhưng đáng tiếc là đã đính hôn rồi, đối phương là một người rất có máu mặt.

Hôm nay có thể đến đây, đích thân mời, tin rằng đối với cậu cũng rất xem trọng.

Ngô Tà nghe xong gật đầu, người phụ nữ này cậu cũng từng nghe nói, thân phận quả thực không tầm thường, hôm nay có thể đến đây đích thân đưa thiệp mời cho Hứa Thành, chứng tỏ cô ta rất coi trọng anh.

Rốt cuộc có mục đích gì, e rằng chỉ có đến hiện trường đấu giá mới biết được chuyện gì xảy ra.

Anh cầm tấm thiệp mời trước mặt, lật qua lật lại xem mấy lần, cuộc đấu giá lần này diễn ra tại Quý Tân Lâu ở Kinh Đô.

Quý Tân Lâu chuyên dùng để đấu giá các loại vật phẩm quý giá, là một bí ẩn, rốt cuộc thuộc sở hữu của ai, đến giờ vẫn không ai biết, dù sao chỉ cần vào Quý Tân Lâu, không ai dám gây sự ở bên trong.

Nhà họ Doãn có thể tổ chức một cuộc đấu giá ở đây, chứng tỏ nhất định có mối quan hệ mật thiết với chủ nhân của Quý Tân Lâu, nếu không không thể có cơ hội như vậy.

"Quý Tân Lâu rất có tiếng tăm đấy, nghe nói ở Kinh Đô chỉ cần dậm chân một cái, là có thể khiến toàn bộ tinh thần rung chuyển." "Quan tâm thân phận của họ là gì, chỉ cần ngày kia tôi đích thân đi xem là được, nhớ kỹ mục đích của chúng ta chỉ là đi dạo một vòng, đồng thời tìm Muộn Du Bình." Vương Bàn Tử và Ngô Tà khẽ gật đầu, đợi đến ngày kia, là có thể cùng nhau vào tòa Quý Tân Lâu thần bí này.

Mấy ngày nay mọi người đều rất phấn khích, chờ đợi cùng một ngày, thời gian trôi qua rất nhanh.

Họ ăn mặc chỉnh tề, lập tức đến Quý Tân Lâu.

Trước cửa Quý Tân Lâu gần như toàn là xe sang, từng chiếc một lướt qua cửa, sau đó từ trên xe bước xuống, quả thực đều là những nhân vật có máu mặt.

Tất cả nhân vật lớn ở Kinh Đô đều tụ tập ở đây, nghênh ngang đi vào Quý Tân Lâu, trên mặt ai cũng mang vẻ kính trọng, không ai dám gây sự ở đây.

Hứa Thành vừa bước lên đã bị bảo an ở đó chặn lại, anh khẽ nhíu mày, sau đó lấy ra thiệp mời từ trong tay.

Bảo an nhìn thấy khoảnh khắc đó có vẻ hơi kinh ngạc, sau đó

nhường đường cho Hứa Thành.

Không ngờ người ở đây lại trông mặt mà bắt hình dong, thấy anh ăn mặc bình thường, cũng không phải vest đắt tiền, lại dám chặn đường anh.

Vương Bàn Tử đang định nổi giận, nhưng bị Hứa Thành cản lại, ở nơi này không cần thiết phải gây chuyện, trực tiếp đi vào Quý Tân Lâu.

Bên trong tự nhiên có người dẫn đường, lập tức dẫn họ đến phòng bao riêng.

Cuộc đấu giá sắp bắt đầu.

Những món đồ này quả thực được khai quật từ dưới lòng đất, mỗi món đồ đấu giá đều có một lai lịch nhất định, mọi người tranh giành những món đồ này không ngớt.

Nhìn từng món đồ một rơi vào túi người khác, Vương Bàn Tử có chút sốt ruột muốn ra tay, nhưng giá của những món đồ này thực sự quá đắt, dù bán cả cửa hàng đó đi, e rằng cũng không thể mua được chúng.

Anh ta cứ ngồi đó thở dài, cho đến khi món đồ cuối cùng xuất hiện, thu hút ánh mắt của tất cả mọi người, không ngờ lại là Thiên Chi Nhãn.

Hứa Thành và Ngô Tà nhìn nhau, sao có thể chứ, một viên Thiên Chi Nhãn đang ở trong tay anh, chẳng lẽ trên thế giới có viên thứ hai.

Vương Bàn Tử đập bàn nổi giận, Thiên Chi Nhãn tuyệt đối không thể xuất hiện ở đây.

Chắc chắn là hàng giả, nhất định là lấy hàng nhái ra để thay thế, mục đích là để kiếm được nhiều tiền hơn, chuyện như vậy tuyệt đối không thể xảy ra, nhất định phải vạch trần bộ mặt giả dối này.

Hứa Thành chưa kịp ngăn lại, Vương Bàn Tử đã xông ra, trực tiếp xông lên bục đấu giá, chỉ vào viên Thiên Chi Nhãn trước mặt.

"Không ngờ ở đây lại bán hàng giả, viên Thiên Chi Nhãn này nhìn là biết giả, muốn dùng thứ này lừa tiền mọi người, tuyệt đối không thể." "Hả, là giả sao, tuyệt đối không thể." "A, ở đây sao có thể có hàng giả, món đồ tôi vừa mua, không phải cũng là giả chứ?" Buổi đấu giá náo loạn, trong lòng mọi người đều mang một tia nghi ngờ, nếu viên Thiên Chi Nhãn này là giả, vậy trong tay họ xuất hiện hàng giả cũng không có gì lạ.

Mọi người dán chặt ánh mắt vào Vương Bàn Tử trước mặt, sự xuất hiện của người này khiến mọi người cảm thấy vô cùng kinh ngạc, nhưng thân phận của anh ta mọi người cũng có chút hiểu biết, vì trong các con hẻm ở Kinh Đô thường có những lời đồn về Vương Bàn Tử.

Khi những lời đồn này xuất hiện, người của nhà họ Doãn cũng xuất hiện.

Người đứng đầu nhà họ Doãn lại là một người phụ nữ, giữa hai hàng lông mày mang một vẻ sắc bén, nhìn là biết không phải người dễ trêu chọc.

Bà ta từng bước đi vào hiện trường, nheo mắt nhìn Vương Bàn Tử.

Cây gậy trong tay khẽ gõ xuống sàn, cả hội trường im lặng, bà ta chỉ vào Vương Bàn Tử trước mặt, rồi lại nhìn viên Thiên Chi Nhãn đặt ở đó.

Ánh sáng của Thiên Chi Nhãn vẫn rất sáng, đủ để chiếu sáng cả hội trường, viên Thiên Chi Nhãn này bà ta đã tốn rất nhiều tâm tư mới tìm được, sao có thể là giả.

Khi bà lão này xuất hiện, Hứa Thành vẫn luôn quan sát ngón tay của bà ta, khẽ nheo mắt lại, không biết sự xuất hiện của bà ta là có chuyện gì.

Nhưng anh chắc chắn Vương Bàn Tử đã trúng kế, e rằng hôm nay làm nhiều chuyện như vậy là để dẫn anh ra, vì trong lòng anh biết rõ viên Thiên Chi Nhãn này rốt cuộc là thật hay giả.

"Nếu viên Thiên Chi Nhãn của tôi ở đây là giả, vậy viên thật ở đâu, cậu nhóc không nên nói bừa, nên biết đắc tội với nhà họ Doãn của tôi sẽ không có kết cục tốt đẹp đâu." "Tất nhiên tôi biết viên thật ở đâu, viên thật đang ở trong tay tôi, viên của bà rõ ràng là giả, lúc đầu tôi và bạn tôi cùng nhau xuống…" Vương Bàn Tử vội vàng bịt miệng, lúc này mới biết mình bị ép nói, suýt nữa đã nói ra sự thật, những lời đó không thể nói trước mặt nhiều người như vậy.

Bát nước đổ đi khó hốt lại, anh hung hăng trừng mắt nhìn bà lão trước mặt, lúc này mới biết mình ngu ngốc đến mức nào.

Bà lão cong khóe miệng, đối với biểu hiện của Vương Bàn Tử thực sự rất hài lòng, chỉ lặng lẽ thả một chút mồi, con cá thật đã cắn câu.

Chương 455

Bà ta từng bước tiến lại gần Vương Bàn Tử, ánh mắt vẫn vô cùng sắc bén.

“Người trẻ tuổi nói chuyện không thể nói một nửa, nếu nó ở trong tay cậu, không bằng lấy ra cho tôi xem thử, xem ra cậu cũng là người trong nghề, biết thật giả phân biệt như thế nào, không bằng để mọi người kiểm tra một phen, xem rốt cuộc của ai là thật, của ai là giả.” “Ha ha ha, Bàn Tử tôi nói chuyện thẳng thắn nhất, vừa rồi cũng chỉ là muốn dọa một chút, xem viên Thiên Chi Nhãn này rốt cuộc là thật hay giả.” “Tưởng bà lão tôi dễ lừa gạt lắm sao?

Thật là thật, giả là giả, nếu viên này là giả, vậy mang viên thật ra đây cho tôi.” Bảo an nhà họ Doãn lập tức bước lên, bao vây Bàn Tử từ bốn phương tám hướng.

Ngô Tà lập tức sốt ruột, tiến lên một bước, tóc mái trước trán không ngừng lay động, ánh mắt dán chặt vào Vương Bàn Tử, lần này thật sự là thâm nhập hang cọp.

Tên này vĩnh viễn quá lỗ mãng, nếu như có thể yên tĩnh một chút, có lẽ bây giờ đã không có cảnh tượng như vậy.

Ngô Tà quay người, ánh mắt dán chặt vào Hứa Thành, cậu tin anh nhất định sẽ ra tay cứu giúp, sẽ không nhìn Bàn Tử nhảy vào vạc dầu.

“Làm sao bây giờ?

Bây giờ chúng ta phải tìm cách.” “Vốn dĩ là một cái bẫy, có lẽ nhà họ Doãn cũng bị người khác đẩy vào thế bí, hôm nay mời tôi, mục đích là muốn lấy Thiên Chi Nhãn trong tay tôi.

Hơn nữa sao họ lại biết trong tay tôi có, nhất định là bị người khác

xúi giục.

Bên trong có vấn đề, nhưng tôi lại không thể lấy ra, Vương Bàn Tử thật sự tự ý hành động, phá hỏng toàn bộ kế hoạch, vốn dĩ sắp kết thúc rồi, vì một tên ngốc, tất cả mọi người e rằng đều đang chú ý đến tôi." "Đúng vậy, bây giờ tất cả mọi người đều đang chú ý đến Vương Bàn Tử, nếu chúng ta lúc này ra ngoài, tất cả kế hoạch e rằng đều sẽ thất bại." Ngô Tà không khỏi siết chặt nắm đấm, nhưng nhìn bạn bè lại không thể không ra tay cứu giúp, bây giờ cậu như kiến bò trên chảo nóng, cứ đi vòng quanh.

Nếu đã ép đến mức này, không bằng mọi người đồng tâm hiệp lực xông ra ngoài, cùng lắm là đắc tội với nhà họ Doãn cũng chẳng sao.

Vương Bàn Tử bị bảo an tóm trong tay.

Hứa Thành thong thả đứng dậy, một bước nhẹ nhàng đi lên bục đấu giá, sau đó đưa tay tóm lấy cánh tay bảo an, lập tức quật hắn xuống đất, rồi che cho Vương Bàn Tử sau lưng.

"Bạn tôi hay nói năng linh tinh, từ trước đến nay đều nói ngược nói xuôi, trên người anh ta sao có thể xuất hiện Thiên Chi Nhãn thật chứ, chỉ là nhìn thấy viên của bà nên ghen tị thôi." "Người trẻ tuổi nói chuyện không thể tùy tiện." "Đạo lý này tôi hiểu, nên tôi sẽ đưa anh ta về giáo dục lại, hôm nay làm phiền nhã hứng của các vị, trong lòng thật sự áy náy, hy vọng mọi người có thể giơ cao đánh khẽ." "Đây là đâu?

Tôi tin cậu biết Quý Tân Lâu chưa từng bị ai phá đám, cậu là người đầu tiên, nếu đã muốn ra ngoài, vậy phải đi cùng tôi đến một nơi." Ánh mắt bà lão trở nên có chút u buồn, dán chặt vào Hứa Thành, đưa ngón tay chỉ về một nơi khác.

Tòa Quý Tân Lâu này quả thực không ai dám phá đám, thân phận dù cao quý đến đâu cũng phải tuân thủ quy tắc ở đây, nên hôm nay

Hứa Thành đã phá vỡ quy tắc, vậy tất yếu phải trả một cái giá nhất định.

Vương Bàn Tử lập tức từ sau lưng Hứa Thành nhảy ra, há miệng, đang định cãi cọ, nhưng bị một ánh mắt của Hứa Thành trừng lại.

Nếu không phải vì anh ta, sao lại có phiền phức như vậy, bây giờ chỉ có thể ngoan ngoãn ở yên, nếu còn gây thêm một chút phiền phức nào, Hứa Thành sẽ không tha.

Hứa Thành khẽ mỉm cười, nếu đối phương đã yêu cầu, vì dĩ hòa vi quý, cũng không tiện cãi lại, vội vàng gật đầu với bà lão, sau đó theo bước chân của bà, đi về một nơi khác.

Vở kịch cuối cùng cũng kết thúc, buổi đấu giá tiếp tục diễn ra.

Vương Bàn Tử và Ngô Tà bị giữ lại bên ngoài, làm con tin.

Trong lòng Hứa Thành có chút lo lắng, nên tay anh không ngừng siết chặt, cứ thế đi theo sau bà lão.

Bà lão đẩy một cánh cửa lớn màu đỏ son, trước mặt lại là một lối đi rất sáng sủa.

"Đi đi, có người đang đợi cậu ở trong, yên tâm, bạn của cậu sẽ rất an toàn, tôi sẽ giúp chăm sóc họ, đợi cậu ra ngoài tự nhiên sẽ trả lại cho cậu." Anh tùy ý ngước mắt lên, mắt bà lão vào khoảnh khắc đó lại đen đến đáng sợ.

Bà ta bất động nhìn chằm chằm Hứa Thành trước mặt, giống như đang kể cho Hứa Thành một câu chuyện.

Hứa Thành một chân bước vào lối đi, không ngờ ở đây toàn bộ được làm bằng kính, ánh đèn bên trong quả thực khiến người ta cảm thấy chói mắt, một hành lang dài, cảm giác như không có điểm cuối.

Anh từng bước đi vào bên trong, không ngờ lại là một khu vườn,

trên đó lại bị xích sắt khóa lại, một người tóc dài hoàn toàn che khuất khuôn mặt, căn bản không nhìn rõ là ai.

Xích sắt động đậy, người phụ nữ đó từ từ di chuyển, từng chút một quay về phía Hứa Thành, khoảnh khắc mở mắt, lại có đồng tử màu xanh lam.

Người phụ nữ vô cùng lạnh lùng, trên mặt không có nụ cười, chỉ lạnh nhạt nhìn Hứa Thành trước mặt, phảng phất như biết anh sẽ đến đây.

Đôi mắt đó nhìn vào khiến người ta cảm thấy sợ hãi, nhưng nhìn kỹ lại, lại khiến người ta cảm thấy như một vũng nước chết, sâu thẳm như vậy.

Trong mắt Hứa Thành mang một tia kìm nén, chẳng lẽ đây là Mộng Cô mắt xanh.

Người phụ nữ này có năng lực đặc biệt, vẫn luôn bị giam cầm ở một nơi, đôi mắt đó có thể nhìn thấu mọi thứ trên đời, có thể xuyên qua cổ kim, thật sự khiến người ta cảm thấy vô cùng quỷ dị.

Vì đôi mắt có năng lực đặc biệt này, nên mới bị nhốt ở Quý Tân Lâu, vĩnh viễn trấn giữ một nơi.

Trong truyền thuyết, một khi người phụ nữ này ra tay, không ai có thể thoát khỏi đôi mắt đó, sẽ chết trong trạng thái điên cuồng dưới đôi mắt đó.

Chỉ không biết người phụ nữ đầy bí ẩn này tại sao lại để anh đến đây, trong lòng Hứa Thành có một tầng phòng bị, cứ dán chặt mắt vào người phụ nữ này, bất kể có mục đích gì, muốn anh chết là tuyệt đối không thể.

"Mộng Cô đại danh đỉnh đỉnh không ngờ cũng cho tôi đến đây, không biết cho tôi đến là có chuyện gì, phí hết tâm cơ, chắc chắn là có

chuyện muốn nhờ cậy.” Mộng Cô nhếch mép, vẫn trở nên đặc biệt yên tĩnh, đối với thái độ cuồng vọng của Hứa Thành, cô ta không hề để tâm.

Cô ta cử động cánh tay, song sắt đang khóa cô ta ở đó, đối với cô ta đã quen rồi, ngón tay cô ta rất dài, gần như dài gấp đôi.

Cô ta vung tóc, như vạn sợi tơ, kéo lê trên đất.

“Anh đã có được Thiên Chi Nhãn.” Trước đôi mắt này, Hứa Thành không có gì để che giấu, cho dù có nói dối, cô ta cũng có ngàn vạn khả năng biết được.

Trong lúc anh đang suy nghĩ, không ngờ đôi mắt đó đã nhìn về phía anh, trước mắt anh hiện lên một bức tranh, tất cả những gì anh đã trải qua dưới đáy Đại Tây Dương, cuối cùng phí hết tâm cơ mới có được Thiên Chi Nhãn.

Từng chút một được chiếu lại, phảng phất như đã qua rất lâu, nhưng lại hiện ra tự nhiên trước mắt anh như vậy, mọi thứ đều như vừa mới xảy ra, đôi mắt này thật không tầm thường, lại có thể chiếu ra cảnh tượng hoang đường như vậy.

Sống chết trong gang tấc, nỗ lực giãy giụa, biểu cảm cũng vô cùng sinh động.

Nếu đã biết cả rồi, Hứa Thành cũng không có gì để che giấu, ngược lại tỏ ra đặc biệt thản nhiên, từ trong tay áo lấy ra Thiên Chi Nhãn.

Khoảnh khắc Thiên Chi Nhãn xuất hiện, Mộng Cô cũng có chút chấn động, quả nhiên là Thiên Chi Nhãn.

Chương 456

Cô ta đưa tay ra, vội vàng nắm lấy món bảo bối đó trong tay, nhẹ nhàng vuốt ve.

Trên mặt Mộng Cô mang một tia tình tự, dường như chỉ có Hứa Thành mới có thể nhìn thấy, cô ta cứ vuốt ve từng lớp, mang theo một tia lưu luyến.

Trải qua ngàn năm, không nên có tình tự như vậy, nhưng trước mặt Hứa Thành lại biểu hiện một cách sống động như thật, tên này nhất định đã giấu anh một vài chuyện.

Thiên Chi Nhãn đặt trong một tay, tay kia từ từ xuyên qua viên Thiên Chi Nhãn, chỉ thấy tay Mộng Cô lại có thể tự do di chuyển bên trong.

Như xiên kẹo hồ lô, từ từ lăn viên Thiên Chi Nhãn trên tay, bên trong lại xuất hiện vạn ngàn thế giới, phảng phất như vượt qua ngàn năm, sau đó lại xuất hiện ở đây.

Mộng Cô đột nhiên cười lớn, tiếng cười của cô ta rất lớn, vang vọng khắp hành lang, tiếp đó ném viên Thiên Chi Nhãn cho Hứa Thành, không hề có chút tư tâm muốn chiếm làm của riêng.

Cô ta cứ cười, cười đến nước mắt chảy ra, lại là màu xanh băng đó, từ từ chảy trên mặt cô ta, cuối cùng lại trở về bình tĩnh.

Khoảnh khắc ngừng cười, Mộng Cô lại ngẩng đầu lên, trong ánh mắt không xen lẫn bất kỳ tình tự nào, cứ cười với Hứa Thành, nhưng nước mắt lại không hề chảy ra nữa.

Mộng Cô đa biến, khiến Hứa Thành cũng cảm thấy vô cùng bất ngờ, tên này nhất định đã trải qua nhiều chuyện, nên mới có vạn ngàn

tình tự.

"Cô cần tôi làm gì." "Tôi không cần anh làm gì cả, anh đã làm tốt rồi.

Khi giết Bát Kỳ Đại Xà, anh đã biết được bí mật của bảo bối, nên không ngừng tìm kiếm, là để tập hợp tất cả chúng lại." Mộng Cô nói như đang nói chuyện phiếm, tất cả đều hiện ra trước mặt Hứa Thành.

Hứa Thành nhếch mép, đúng vậy, khi giết Bát Kỳ, anh đã sớm biết bí mật bên trong, chỉ là vẫn luôn mơ hồ, muốn tập hợp đủ, không biết có phải là thật không.

Chuyện như vậy anh chưa từng tiết lộ với ai, ngay cả Muộn Du Bình cũng có năng lực đặc biệt tương tự cũng không hề nhắc đến, nhưng không ngờ lại dễ dàng bị một người phụ nữ chỉ ra.

Cô ta vốn cũng biết bí mật bên trong, nên mới có thể nói chuyện thẳng thắn với anh như vậy.

Hứa Thành vung tay, từ từ duỗi người, cuối cùng ngồi đối diện Mộng Cô, nếu đã biết cũng không cần che giấu.

"Hóa ra cô cũng biết bí mật bên trong, hôm nay tìm tôi không phải để lấy ba món bảo bối trên người tôi, mà là muốn bàn với tôi về việc cùng nhau tạo dựng tương lai." "Tương lai hay không đối với tôi đều như nhau cả, tôi chỉ muốn xem thử Thiên Chi Nhãn trải qua ngàn năm, có thay đổi gì không.

Không ngờ vẫn y như cũ, vẫn là ánh sáng đó, trước sau không hề phai mờ.

Thứ như vậy được chôn dưới đất rất lâu, được lấy ra cũng là một loại tạo hóa.

Nhưng liệu anh có thể hoàn thành giấc mơ trong lòng không, chỉ có anh mới biết.

Trong đó nhất định sẽ trải qua sinh tử, cũng có thể bạn bè bên cạnh anh đều phải trả giá bằng mạng sống.

Tôi chỉ cho anh một lời nhắc nhở, nhất định phải rõ ràng, hy vọng anh có thể đưa ra quyết định đúng đắn, cũng hy vọng anh ngàn vạn lần phải trân trọng bạn bè của mình.

Đồng thời có một chuyện muốn nói cho anh biết, sau này để Doãn Đóa theo bên cạnh anh." Mộng Cô đã sắp đặt mọi thứ cho Hứa Thành, nhưng khóe miệng Hứa Thành lại có nụ cười nhạt, tất cả những gì cô ta nói, anh không chấp nhận, cũng sẽ không đưa người phụ nữ đó theo bên mình.

Doãn Đóa chỉ là một đại tiểu thư, không phải bạn bè, cũng không phải đồng đội, ở bên cạnh anh e rằng sẽ là một tai họa.

Trong lòng Hứa Thành biết rõ sự yếu đuối của cô ta, nếu thật sự có thể giúp được anh, cô ta cũng sẽ không tốn nhiều công sức như vậy.

Anh khẽ lắc đầu, trong mắt Hứa Thành mang một tia từ chối, bất kể là ai cũng không thể ép người vào cho anh.

"Cô ta và tôi không có quan hệ, chỉ là đưa cho tôi một tấm thiệp mời thôi, bắt tôi đưa theo, vĩnh viễn không thể." "Vậy sao?

Cô ta sẽ có ích, tôi để cô ta theo anh cũng là vì tốt cho anh, nếu không có cô ta, chuyện trong lòng anh vĩnh viễn sẽ không thành công, anh sẽ phải trả giá bằng mạng sống." Hứa Thành tức giận đứng dậy, tại sao chứ?

Dường như cô ta biết sắp tới sẽ xảy ra chuyện gì, không lẽ cô ta biết cổ kim, hóa ra đôi mắt đó thật sự có thể thông linh.

Doãn Đóa có năng lực gì, lại có thể giúp anh hoàn thành chuyện trong lòng, trên người người phụ nữ này nhất định ẩn giấu bí mật,

nên mới có thể đảm bảo như vậy.

“Mỗi một thần thú đều là thần hộ vệ của một ngôi mộ, anh tập hợp tất cả bảo bối của chúng, sau đó để tất cả thần thú vào khoảnh khắc đó đều sống lại, có được nụ cười của chúng, là có thể khởi động lại thế giới.

Đây chính là bí mật của Bát Đại Thần Thú, trong lòng anh còn rõ hơn tôi, muốn khởi động lại thế giới, nên làm gì trong lòng anh rất rõ.

Trên đường đi anh đã trải qua rất nhiều khó khăn, tiếp theo chỉ có khó khăn hơn, không có chuyện gì dễ dàng hơn thế, mỗi bước đi có thể để lại đều là một dấu chân máu, nên anh cần người giúp đỡ, cũng cần người giúp anh, cô ta chính là người giúp đỡ tôi tìm cho anh.

Người phụ nữ này nhất định có thể giúp anh thực hiện bí mật trong lòng, hai người sẽ có những trải nghiệm khác nhau, mang theo cô ta ngược lại còn tốt hơn.” Hứa Thành đứng dậy, trong mắt anh mang một tia cười, cũng vô cùng kiên định, sinh mệnh của anh từ trước đến nay không cần bất kỳ ai quy hoạch, vẫn luôn do anh tự quyết định.

Anh lấy ra Lạc Tuyết Kiếm, nắm chặt trong tay, lập tức quay người đi về phía đỉnh.

Anh cứ nhìn chằm chằm người phụ nữ mắt xanh trước mặt, bất kể là người như thế nào, vĩnh viễn cũng không thể để cô ta làm thay đổi sinh mệnh của anh, cũng không thể quy hoạch tương lai cho anh.

“Sự sắp đặt của cô đối với tôi chẳng khác gì không có, tôi sẽ không đưa cô ta theo bên mình.

Nếu tôi đã gặp cô, vậy trách nhiệm của tôi đã hoàn thành, nhớ giao bạn tôi ra, nếu không tôi nhất định sẽ hủy hết nơi này, còn cô cũng sẽ chết cùng.” Hứa Thành dứt khoát đi về phía cánh cửa trước mặt,

khoảnh khắc dùng sức đẩy cửa ra, như trút được gánh nặng.

Giao tiếp với người phụ nữ đó, phảng phất như rất tốn chân khí, huyết dịch Phượng Hoàng vẫn luôn vận chuyển, lúc này phảng phất như đang bùng cháy.

Lạc Tuyết Kiếm cắm xuống đất mới ổn định được cơ thể, anh từng bước đi về phía trước.

Buổi đấu giá đã kết thúc, đám đông đều đã giải tán.

Bà lão vẫn đứng ở phía trước, sau lưng bà ta là Ngô Tà và Vương Bàn Tử, nhưng lại có thêm một người, đó là Muộn Du Bình.

Biểu cảm của ba người rất kỳ lạ, trong mắt Vương Bàn Tử mang một tầng phòng bị, cứ đứng bên phải bà lão, khi nhìn thấy Hứa Thành vội vàng chạy tới, ra hiệu bằng mắt với Hứa Thành.

"Cậu phải cẩn thận đấy, Muộn Du Bình có vấn đề, cứ ở cùng người phụ nữ này, tôi luôn cảm thấy giống như đã làm phản đồ." "Đúng vậy, vừa rồi cứ nói chuyện, căn bản không phải bị mất tích, giống như cố ý vậy, đối phương không hề trói anh ta lại, cứ đi cùng người khác, không phải là có vấn đề sao." Hứa Thành định thần lại, thu thanh bảo kiếm trong tay, sau đó từng bước đi về phía Muộn Du Bình, ánh mắt dán chặt vào mắt anh ta, bất kể có chuyện gì giấu giếm, chỉ cần nhìn thấu, sẽ luôn lộ ra một vài dấu vết.

Bà lão dán chặt ánh mắt vào Hứa Thành, không hề di chuyển, khoảnh khắc nhìn thấy Hứa Thành, trong mắt bà ta mang một tia cười, không hổ là người Mộng Cô coi trọng, quả nhiên trên người mang một khí phách khác biệt.

Chương 457

Cháu gái của bà ta từng bước đến trước mặt Hứa Thành, mục đích của bà ta là để cháu gái mình theo bên cạnh Hứa Thành, sau đó lấy được mấy món bảo bối trong tay anh, rồi có thể ổn định giang sơn.

"Để cháu gái của tôi theo bên cạnh cậu nhé, học hỏi thêm kiến thức, đồng thời cũng có thể cung cấp cho cậu một ít vật tư, bất kể cậu đi đâu đều do tôi tài trợ." "Không cần đâu, cứ ngoan ngoãn ở bên cạnh bà đi, chúng tôi đều là những người đàn ông thô lỗ, không cần một người phụ nữ tinh tế ở bên cạnh.

Nghe nói vị tiểu thư này đã đính hôn rồi, sắp kết hôn, tôi sao có thể làm ra chuyện như vậy." "Tôi đính hôn không liên quan gì đến anh, tôi chỉ muốn theo bên cạnh anh học hỏi thêm thôi, anh ấy sẽ hiểu cho tôi." "Người ta đều sẽ tác thành cho người khác, chưa bao giờ phá hoại nhân duyên, tôi khuyên cô nên ở lại đây, lỡ như hậu viện cháy thì không hay đâu.

Trên đời phụ nữ xinh đẹp có rất nhiều, không thiếu một người, nếu như không thể giữ chặt người đàn ông của mình, anh ta có thể mọc tám chân chạy mất đấy." Hứa Thành gật đầu với mọi người, lập tức dẫn người sau lưng rời đi, không hề gọi Muộn Du Bình, thực ra trong lòng anh cũng có chút tức giận.

Anh nghênh ngang đi ra ngoài, tiện tay vẫy một chiếc xe, đi về phía cửa hàng đồ cổ của Bàn Tử.

Muộn Du Bình khẽ nhíu mày, trong lòng cũng cực kỳ không cam tâm tiến lên, cuối cùng nhìn chiếc xe đó lướt qua trước mặt mình, lại ngây người tại chỗ.

Anh trước nay không hiểu nhân tình thế thái, cũng không biết cách biểu đạt tình cảm của mình, nên chỉ có thể vẫy một chiếc xe, đuổi theo, trên đường đi luôn cảm thấy đặc biệt mờ mịt, không biết tại sao Hứa Thành lại bỏ anh lại.

"Bác tài, đuổi theo chiếc xe phía trước, nhớ phải bám sát." "Chuyện gì thế này?

Muộn Du Bình lại đi cùng bà lão kia, còn không nói cho tôi biết bí mật của anh ta." Ngô Tà xoa cằm, liên tục phỏng đoán.

Vương Bàn Tử tức giận đập vào đùi, đúng là đi đêm lắm có ngày gặp ma, không ngờ bạn bè cũng có ngày phản bội, suýt nữa thì gây họa.

Hóa ra Muộn Du Bình vẫn luôn theo dõi ở phía sau.

Anh ta đặc biệt tức giận, bị bạn bè phản bội, trong lòng vô cùng uất ức, thật sự muốn bổ đầu Muộn Du Bình ra xem bên trong chứa những thứ gì.

Hứa Thành từ đầu đến cuối không nói gì, vẻ mặt vô cùng lãnh đạm, nhưng trong tay luôn nắm chặt tờ giấy mà Mộng Cô đưa cho lúc rời đi.

Anh khẽ liếc nhìn, trên đó ghi lại bản đồ của ngôi mộ tiếp theo.

Bản đồ được đánh dấu rất rõ ràng, ước chừng chỉ cần đến nơi đó là có thể tìm thấy, nhưng mỗi bước đi dường như đều nằm trong kế hoạch của người khác, trong lòng Hứa Thành cảm thấy vô cùng hụt hẫng.

Nét u ám giữa hai hàng lông mày của anh dường như ảnh hưởng đến những người khác.

Ánh mắt Ngô Tà dừng lại, thấy Hứa Thành mất hồn mất vía như vậy, liền biết trong lòng anh cũng rất khó chịu.

Cậu giơ một tay lên, đặt lên vai Hứa Thành, dù thế nào đi nữa họ cũng là một đội, sẽ không bao giờ phản bội nhau.

"Đừng buồn nữa, việc Muộn Du Bình phản bội cũng khiến tôi rất bất ngờ, nhưng chắc chắn đầu óc gã đó bị lừa đá mới làm ra chuyện như vậy.

Lát nữa tôi sẽ thẩm vấn anh ta cho ra nhẽ, xem rốt cuộc là thế nào." Nhanh chóng quay về tiệm đồ cổ, hai người đằng đằng sát khí bước xuống xe.

Hứa Thành lững thững đi theo sau, biết Muộn Du Bình vẫn luôn đi theo nhưng không nói gì.

Anh bước thẳng vào nhà, thất thểu ngồi phịch xuống ghế sofa.

Việc tái khởi thế giới quả thực là ước mơ trong lòng anh, nhưng nó lại đầy rẫy chông gai, đâu đâu cũng là nguy hiểm.

Ai biết được trên con đường này sẽ xảy ra chuyện gì, Hứa Thành không dám chắc, nhưng cũng biết chắc chắn sẽ vô cùng nguy hiểm.

Việc để mọi người cùng mình đi mạo hiểm khiến trong lòng anh có một chút do dự, không biết liệu có khiến họ phải trả giá bằng cả mạng sống hay không.

Khi biết được điều này bị người khác chỉ ra, tâm trí anh không ngừng giằng xé.

Làm hay không làm đã trở thành một vấn đề lớn trong đầu anh.

Anh không muốn vì sự liều lĩnh của mình mà khiến họ phải trả giá bằng mạng sống, cũng không muốn khiến họ căm hận mình.

Bàn Tử và Ngô Tà nhìn nhau, Hứa Thành từ lúc đó có vẻ không ổn, hai người vội vàng đến gần.

"Không đến mức đó chứ, chỉ bị phản bội thôi mà, sao lại thành ra

bộ dạng mất hồn mất vía thế này." "Hả, tôi luôn rất coi trọng bạn bè của mình, giờ anh ta đi đâu rồi?

Chẳng lẽ bị dọa chạy mất rồi?

Đúng rồi, vừa rồi anh được đưa vào gặp ai?

Rốt cuộc đã nói những gì?" Muộn Du Bình vác Hắc Kim Cổ Đao ngồi xuống đối diện sofa, anh biết Hứa Thành đã đi gặp ai, vì người đó anh cũng đã gặp rồi.

Gã này quả thực có ảnh hưởng rất lớn đến Hứa Thành, đã nói cho Hứa Thành một số bí mật mà có lẽ ngay cả anh ta cũng không biết.

Muộn Du Bình chỉ muốn xác định một vài chuyện, hỏi về thân thế của mình, nhưng lại chẳng hỏi được gì, ngược lại còn bị làm cho rối tung cả lên, đến giờ vẫn chưa thông suốt.

"Tôi đã gặp Mộng Cô, đúng vậy." "A, người phụ nữ mắt xanh đó, anh đã gặp cô ta rồi à?

Cô ta có làm gì anh không?

Nghe nói người phụ nữ đó rất quái dị, cũng rất tà tính, chỉ cần bị nhìn một cái là có thể giống như bị trúng tà vậy." "Phải đó, Hứa Thành, cô ta có làm gì anh không?

Nghe nói thủ đoạn của người phụ nữ đó rất lợi hại, đôi mắt chính là vũ khí, chỉ cần bị nhìn một cái là sẽ bị ngũ mã phanh thây." Hứa Thành khẽ cắn lưỡi, gật đầu với họ, anh không hề bị thương chút nào, ngược lại còn rất an toàn, người phụ nữ kia không thể làm tổn thương anh dù chỉ một li.

Có Phượng Huyết bảo vệ, ngay cả những con quái thú kia cũng không cách nào làm hại anh, huống chi là một người phụ nữ chỉ có đôi mắt xanh.

“Nếu anh đã biết tôi gặp cô ta, vậy mục đích của anh là gì?

Đừng có giấu giếm gì cả, tôi chỉ muốn biết sự thật, nếu không thì chúng ta đường ai nấy đi.” “Tôi đến tìm cô ta vì có vài chuyện cần xác nhận, dạo gần đây đầu óc tôi hay quên, mọi thứ đều có vẻ rất mơ hồ, tôi chỉ muốn biết rốt cuộc là vì sao.” “Vậy anh có biết nguyên nhân không?

Cô ta có nói cho anh biết gì không?” “Không, không có gì cả, cô ta chỉ bảo tôi đi tìm, khi đáp án cần xuất hiện thì tự nhiên sẽ hiện ra trước mắt tôi.” Hứa Thành cười khổ một tiếng, thế chẳng khác nào không nói gì, không biết gã này có đang nói dối không.

Muộn Du Bình vẫn cúi đầu, sắc mặt không thay đổi lớn, gần như y hệt lúc trước, không ai nhìn rõ được rốt cuộc anh ta đang nghĩ gì.

Chương 458

Gã này lúc nào cũng tỏ ra nghiêm túc, dù có làm chuyện xấu thì e rằng cũng khiến người khác khó mà phân biệt được.

Vương Bàn Tử rất tức giận, cảm giác mình luôn bị lừa dối.

Lý do giải thích của người bạn này quá gượng ép, e rằng không ai tin được.

Anh ta nhíu mày, từng bước tiến về phía Muộn Du Bình.

Vốn là một đội, không cho phép bất kỳ ai lừa gạt, nếu Muộn Du Bình muốn nói dối, vậy thì có thể đường ai nấy đi ngay lập tức.

"Anh đến đó chỉ để hỏi rõ một chuyện, nhưng tại sao lại muốn gặp cô ta?" Ngô Tà trong mắt lộ ra một tia lo lắng, Vương Bàn Tử hỏi thẳng quá, như vậy chắc chắn sẽ khiến Muộn Du Bình biết họ đang nghi ngờ anh ta.

Dù sao mọi người đều là bạn bè, làm vậy thực sự có chút quá đáng.

Nhưng quả thực cậu cũng muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Muộn Du Bình đến đó để biết những gì.

Nếu thật sự không thể nói rõ, vậy sau này không thể giao lưng cho Muộn Du Bình được nữa, ai biết trong lòng gã này có ý đồ xấu gì.

Trong phòng trở nên yên tĩnh lạ thường, mặc dù bên ngoài người qua người lại, nhưng lúc này vẫn không ảnh hưởng đến bốn người đang đứng đối diện nhau.

Một cuộc xung đột lớn chưa từng có, mọi mâu thuẫn đều chĩa vào Muộn Du Bình, mọi người đều muốn biết rốt cuộc mục đích của anh ta khi đến đó là gì.

Muộn Du Bình từ đầu đến cuối không giải thích, sắc mặt vô cùng bình tĩnh, đứng đó không nói một lời.

Một cái bình rượu nút kín không bao giờ nói chuyện, không ai có thể cạy miệng anh ta ra.

Hứa Thành bất đắc dĩ thở dài, tạm thời không phát hiện ra bất kỳ điểm đáng ngờ nào từ Muộn Du Bình, bây giờ không thể kết luận ai trong số họ là kẻ phản bội.

"Được rồi, chuyện này đừng nhắc lại nữa." "Những gì tôi nên nói đã nói rồi, lời giải thích của tôi ở đó, nếu các người không tin, tôi cũng không còn cách nào khác." Muộn Du Bình lập tức quay người bỏ đi, không hề dừng lại chút nào, vác Hắc Kim Cổ Đao bước nhanh ra khỏi nhà, đồng thời hòa vào dòng người, biến mất trong nháy mắt.

"Này, còn tức giận nữa chứ, tôi chỉ hỏi những gì cần hỏi thôi, lại còn sưng mặt với tôi, thái độ gì đây." Vương Bàn Tử thật sự rất tức giận, không ngờ lần này Muộn Du Bình lại không giải thích gì mà bỏ đi thẳng.

Chẳng lẽ anh ta sai sao?

Với thái độ như vậy, nếu không thể nói rõ, làm sao mọi người có thể tin tưởng nhau được.

Có vấn đề, có vấn đề, gã này chắc chắn có vấn đề.

Chẳng lẽ chột dạ, nên mới bỏ mặc mọi người mà đi, vì không giải thích được, sợ sẽ lộ ra vấn đề gì, nên mới giấu giếm mọi người mà đi thẳng.

Chuyện này không thể xem thường, không thể để nó tiếp tục phát triển, cũng không thể để anh ta lừa gạt mọi người.

Xem ra sau này cũng không thể lập thành một nhóm nhỏ nữa.

“Chẳng lẽ hai người không thấy gã đó có vấn đề à?” Vương Bàn Tử quay người, thấy Hứa Thành và Ngô Tà vẫn đặc biệt bình tĩnh, không hề có chút dao động nào, không biết hai người rốt cuộc nghĩ gì, chẳng lẽ chỉ có một mình anh ta sốt ruột.

Nhưng đây là chuyện liên quan đến an toàn của mọi người, lỡ như Muộn Du Bình thật sự phản bội, lúc đó chắc chắn sẽ bị người khác sát hại.

Hứa Thành vẫn luôn suy nghĩ về chuyện này, cũng cảm thấy rất kỳ lạ, nhưng anh cảm thấy Muộn Du Bình tuyệt đối không phải người nói dối, nhưng hôm nay quả thực có chút vấn đề.

Một người như Mộng Cô mắt xanh, miệng của cô ta còn cứng hơn bất cứ thứ gì, e rằng dùng cách thông thường không thể nào cạy ra được.

Việc Muộn Du Bình thường xuyên quên mất mọi chuyện cũng rất bình thường, có những lúc anh ta cũng cảm thấy quen thuộc một cách khó hiểu, quả thực không sai.

Tất cả mọi chuyện gộp lại vẫn không thể tìm ra đáp án, Hứa Thành cũng cảm thấy rất mông lung, nhưng không thể đưa ra kết luận rằng Muộn Du Bình muốn hại họ.

Mọi người cùng nhau vào sinh ra tử, đã trải qua nhiều chuyện như vậy, Muộn Du Bình tuyệt đối không phải loại người đó.

Ngô Tà cũng không dám tin, Muộn Du Bình đã nhiều lần cứu mạng cậu, luôn nỗ lực tiến về phía trước, cái tình bảo vệ mọi người đó, cậu sẽ không bỏ qua, làm sao có thể dễ dàng phản bội được.

Trong chuyện này nhất định có vấn đề, chắc chắn có nỗi khổ khó nói, không tiện chia sẻ với mọi người.

“Bàn Tử, đừng nói nữa, ai mà không có bí mật của riêng mình

chứ, chẳng lẽ trong lòng anh không có tính toán riêng à?

Đừng nói với tôi là không thể nhé, gã béo nhà anh lần nào cũng tính toán này nọ, trong lòng mọi người đều rõ cả.

Tôi thấy lần này Muộn Du Bình cũng có suy nghĩ của anh ta, có thể không tiện nói cho chúng ta biết, nên chúng ta cũng đừng hỏi nữa." "Ồ, hóa ra tôi nhỏ nhen còn hai người rộng lượng à?

Chẳng lẽ tôi không phải vì mọi người sao?

Tức chết tôi rồi." Bàn Tử trừng mắt, hậm hực không nói nên lời.

Nói nửa ngày trời cuối cùng chỉ có một kết luận, đó là anh ta nhỏ mọn, trong lòng thật sự rất ấm ức, Bàn Tử cũng không biết nên nói gì.

Thôi được rồi, không quan tâm nữa, muốn sao thì sao.

Họ muốn tin Muộn Du Bình thì anh ta cũng không ngăn cản được.

Gã đó rốt cuộc có sức hút gì mà lại khiến hai người này tin tưởng không chút nghi ngờ.

Trời cũng không còn sớm, buổi đấu giá lần này đã kết thúc, nên ai về nhà nấy.

Ngô Tà lái xe, liếc nhìn Hứa Thành ngồi ở ghế phụ, anh vẫn luôn nhắm chặt mắt, từ đầu đến cuối không nói một lời.

Mặc dù nói vậy, nhưng e rằng trong lòng Hứa Thành cũng rất khó chịu, dù sao lần này Muộn Du Bình cũng không giải thích rõ ràng mọi chuyện, trong lòng Hứa Thành khó tránh khỏi có chút khúc mắc.

Nhưng mọi người dù sao cũng là anh em, Muộn Du Bình tuy không thích giao tiếp, nhưng quả thực là một người rất thân cận, trong lăng mộ đã giúp đỡ mọi người rất nhiều, không hề có ý định hãm hại ai.

Chương 459

Hứa Thành có lẽ cũng đang rối bời trong lòng, nên cũng không dám vội vàng kết luận, anh tin Hứa Thành vẫn tin tưởng Muộn Du Bình.

Xe chạy thẳng về nhà Hứa Thành, Ngô Tà dừng xe lại, khẽ vỗ vai Hứa Thành.

Hứa Thành đột nhiên mở mắt, nhìn quanh bốn phía, trong mắt anh lóe lên một luồng sáng đen tuyền, vẻ mặt vô cùng cảnh giác.

Đột nhiên nhìn thấy cảnh tượng quen thuộc trước mắt, anh mới biết mình đã về đến nhà.

Nhanh vậy đã về đến nhà rồi, Hứa Thành vươn vai, vội vàng nhảy xuống xe.

"Trời chưa tối, có muốn vào ngồi một lát không?" Dù sao cũng rảnh rỗi không có việc gì làm, Ngô Tà theo Hứa Thành vào nhà, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì kinh ngạc đến ngây người.

Mặc dù trong nhà được dọn dẹp rất gọn gàng, mọi thứ đều được đặt về chỗ cũ, nhưng vẫn có thể nhìn ra được nơi này đã bị người khác lục lọi.

Hứa Thành lập tức căng thẳng toàn thân, liếc nhìn Ngô Tà rồi nhanh chóng trốn vào một chỗ, hai người cẩn thận đi vào trong nhà, đồng thời trong tay đã có thêm một khẩu súng.

Rốt cuộc là ai dám lục lọi nhà anh vào lúc này, mục đích là gì?

Trong lòng Hứa Thành đầy nghi vấn, nhưng một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu anh, không gì khác ngoài việc tìm kiếm những món đồ lấy ra từ trong lăng mộ.

Nhưng tính toán của họ đã sai, những thứ đó làm sao có thể để ở

nhà, lần này e rằng phải về tay không.

Họ từ từ đến gần phòng sách, nhưng ở đó không một bóng người, xem ra đối phương đã sớm rời đi.

Hứa Thành lập tức đi đến bàn làm việc trong phòng sách, trên đó lại có một cuốn sách thẻ tre.

Ngón tay khẽ chạm vào cuốn sách, khoảnh khắc mở ra, bên trên vẽ rất nhiều con khỉ, chúng đang nhảy nhót trên cành cây, động tác vô cùng nhanh nhẹn, linh hoạt, biểu cảm quả thực rất sinh động.

Những con khỉ này coi nơi đây như một công viên giải trí, ngày ngày vui đùa ở đây, chưa từng rời đi.

Tại sao lại đặt một cuốn sách thẻ tre trên bàn làm việc của anh, Hứa Thành cũng cảm thấy rất kỳ lạ, chẳng lẽ họ đến đây chỉ để tặng anh một cuốn sách?

Thật khiến người ta không hiểu nổi, dường như mọi thứ đều khiến người ta cảm thấy vô cùng kỳ quái.

Anh ném cuốn sách trong tay cho Ngô Tà.

Kéo ghế ngồi xuống, Hứa Thành bắt chéo chân đặt lên bàn, chậm rãi châm một điếu thuốc, ngậm trong miệng.

Bình thường anh không hề thích hút thuốc, ghét mùi thuốc lá trên người, nhưng chỉ khi bực bội anh mới hút một hơi, như vậy sẽ khiến anh cảm thấy bình tĩnh lạ thường.

Ngô Tà không biết thứ gì bay tới, vội vàng đỡ lấy, liếc nhìn thì ra là một cuốn sách thẻ tre.

Khoảnh khắc mở ra, cậu nhìn thấy vô số con khỉ trên đó, liền lắc đầu cười.

Hứa Thành cũng không nuôi khỉ, tại sao lại có người tặng một

cuốn sách thẻ tre như vậy, chẳng lẽ họ nghĩ Hứa Thành rất có tiền, muốn anh nuôi một công viên khỉ trong nhà, sở thích của người này thật kỳ lạ.

"Bận rộn cả buổi trời chẳng lẽ chỉ để tặng một cuốn sách thẻ tre, mục đích của họ thật quá kỳ lạ, thật không thể hiểu nổi." "Tôi cũng thấy rất kỳ lạ, những con khỉ này rất nhiều, cũng rất sinh động, trong mắt chúng mang theo một tầng ánh sáng, giống như những vì sao trên trời, có thể khiến người ta đắm chìm sâu vào đó, ngược lại còn cho người ta một cảm giác kỳ lạ, cảm giác rất muốn vào đó xem thử." "Tôi cũng nhận được một cuốn sách thẻ tre, nên mới phải đến đó hỏi cho rõ." Giọng nói của Muộn Du Bình xuất hiện ở phía sau, anh ta không đi đường bình thường mà nhảy thẳng từ cửa sổ vào, sau đó xuất hiện sau lưng Ngô Tà, trong tay cũng cầm một cuốn sách thẻ tre y hệt.

Sự xuất hiện không một tiếng động thật sự khiến mọi người kinh ngạc, vội vàng quay người lại.

Khoảnh khắc nhìn thấy Muộn Du Bình, sự ngạc nhiên trong mắt họ gần như không thể kìm nén được, không ngờ anh ta vẫn luôn ở đây.

Gã này thật sự giấu mình rất kỹ, khiến người khác không hề phát giác.

"Sao anh lại ở đây?" "Sau khi rời khỏi chỗ Bàn Tử, tôi đã đến đây, vừa hay gặp có người từ trong này đi ra, tổng cộng có năm người, tất cả đều che mặt rất kỹ, không thể nhìn rõ đối phương là ai." Hứa Thành vội vàng đứng dậy, không cẩn thận va vào chân, ánh mắt anh gắt gao nhìn chằm chằm Muộn Du Bình.

Đã gặp được người của đối phương, tại sao lại không ngăn cản?

Với bản lĩnh của anh ta, bắt họ đi gặp quan cũng rất dễ dàng,

nhưng gã này lại không hề động đậy, vẫn luôn ở đây chờ đợi, mục đích là gì?

Anh từng bước tiến lại gần, hôm nay nhất định phải làm cho ra nhẽ.

Anh không cho phép bạn bè có điều gì giấu giếm trước mặt mình.

Họ là những người có thể giao lưng cho nhau, tại sao hôm nay lại có vấn đề, giống như đang giấu giếm điều gì đó.

Bây giờ Hứa Thành thậm chí còn nghi ngờ người đứng trước mặt không phải là Muộn Du Bình, mà là người khác.

Gã này nếu muốn giả dạng Muộn Du Bình tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Cuốn sách thẻ tre trong tay anh ta y hệt của anh, ngay cả những thứ vẽ trên đó cũng gần như giống hệt nhau.

"Tại sao gặp mà không ngăn cản, không bắt họ lại, ném vào đồn cảnh sát, lại để họ trốn thoát?" "Họ đi rất nhanh, tôi không muốn bứt dây động rừng.

Tôi thấy thân thủ của họ không giống người trong nước, ngược lại giống người Bắc Âu, nên tôi đã để họ đi, vì tôi muốn lần theo dấu vết.

Tôi vẫn luôn đợi ở đây chứ không vào, thấy hai người xuống xe, tôi vẫn luôn ở ngoài nhà, nghe hai người bàn luận về một cuốn sách thẻ tre, nên tôi mới trèo cửa sổ vào." Cách giải thích của Muộn Du Bình có vẻ cũng thông suốt.

Mặc dù anh ta có vẻ ngốc nghếch, nhưng tâm tư lại rất cẩn mật, mọi chuyện đều suy nghĩ rất chu toàn, nhãn lực cũng rất nhạy bén.

Nếu đã nói giống người Bắc Âu, vậy chắc là không có vấn đề gì.

Người Bắc Âu tại sao lại xuất hiện ở nơi này, chẳng lẽ cũng vì tìm kiếm bảo bối trong tay anh?

Chẳng lẽ họ cũng biết bí mật đó?

Hứa Thành không dám đoán họ biết được bao nhiêu.

Chương 460

Mọi chuyện trở nên ngày càng mông lung, dường như khắp nơi đều đã biết sự tồn tại của món đồ đó, anh phải tăng tốc độ, nhanh chóng thu thập đủ món đồ đó.

Ngô Tà nhíu mày, vẫn luôn nhìn vào cuốn sách tranh trước mặt.

Bắc Âu không nuôi khỉ, tại sao ở đây lại xuất hiện một thứ như vậy?

Trên bức tranh rõ ràng là một khu rừng có thể cho những con khỉ này vui đùa, cho nên nơi này và Bắc Âu không phải là một nơi, mục đích của họ là gì?

"Vậy bây giờ rốt cuộc phải làm sao?

Tôi cảm thấy khắp nơi đều giăng đầy mục đích của đối phương, rốt cuộc là gì, tôi không biết.

Họ để lại cuốn sách tranh này rốt cuộc muốn chúng ta làm gì cũng không rõ." "Muộn rồi, bây giờ chỉ có thể ra ngoài xem thử.

Nếu là người ở đó, tôi phải điều tra một phen, rốt cuộc mục đích của họ là gì." "Ý của anh là chúng ta phải đi Bắc Âu?" Hứa Thành cười nhạt không nói, đương nhiên phải đi xem thử.

Kẻ địch đã tìm đến tận cửa, làm sao có thể bỏ qua được.

Không ra ngoài xem thử làm sao biết được mục đích của họ là gì.

Mấy ngày ở lại đây e rằng cũng không yên ổn, nên không cần thiết phải tiếp tục ở lại một nơi.

Sáng mai sẽ xuất phát.

Ngô Tà không dám tưởng tượng, vừa mới trở về lại phải lên

đường, nhưng lại cảm thấy vô cùng kích động.

Ở cùng Hứa Thành giống như đang xuyên qua các sự kiện, nơi nào cũng có thể đi một vòng, có thể trải qua rất nhiều vấn đề.

Sự ngăn cách giữa ba người bắt đầu dần dần thu hẹp, nhưng trong lòng mọi người ít nhiều vẫn có một lớp phòng bị.

Ngô Tà ở lại một lúc rồi rời đi, cậu phải báo tin này cho Bàn Tử, để anh ta sớm chuẩn bị, như vậy mới có thể mang theo nhiều trang bị.

Dù sao nơi Bắc Âu đó cũng không phải là nơi yên bình, có thể sẽ gặp phải những vấn đề không ngờ tới.

Trong phòng không bật đèn, tối om lạ thường, nhưng không đủ để ngăn cản Hứa Thành nhìn người.

Ánh mắt anh gắt gao nhìn chằm chằm Muộn Du Bình trước mặt, biết anh ta có những lời chưa nói.

Gã này bây giờ chơi trò rất thâm trầm, khiến người ta không thể nhìn thấu.

Nhưng đã là bạn bè thì phải biết gì nói nấy, không giấu giếm.

Nếu cứ che che giấu giấu như vậy thì còn gì là ý nghĩa.

Anh đi đến bàn trà, rót một tách trà, âm thanh rất nhỏ, nhưng lại như tiếng suối, tí tách tí tách len lỏi vào lòng người.

Anh nâng tách trà lên uống một ngụm, ánh mắt từ đầu đến cuối không rời khỏi Muộn Du Bình, muốn biết rốt cuộc Muộn Du Bình đã giấu giếm những gì.

“Nói đi, tôi biết trong lòng anh nhất định có bí mật, đã giấu giếm một phần sự thật, mục đích của anh đến đó rốt cuộc là vì cái gì.” “Tôi biết ba món bảo bối trong tay anh khi hợp lại sẽ xảy ra chuyện gì, thậm chí nếu có thể tôi sẽ tìm những thứ khác, về phần này tôi muốn

biết.” “Sự xuất hiện của anh rốt cuộc là vì cái gì?” “Để biết bí mật của tôi, vì chứng hay quên.” e rằng cũng quá trùng hợp rồi, thật khiến người ta cảm thấy không dám tin.

Muộn Du Bình vẫn đứng trước cửa sổ nhìn dòng người qua lại bên ngoài, không đưa ra ý kiến gì, bình tĩnh lạ thường.

Biểu hiện của gã này thật khiến người ta cảm thấy vô cùng bất ngờ.

Vương Bàn Tử vội vàng đẩy Ngô Tà, sau đó dùng đầu chỉ vào Muộn Du Bình trước mặt.

Biểu hiện của Muộn Du Bình thật sự rất bất thường, hoàn toàn không giống như trước đây.

Anh ta cũng không thích nói chuyện, nhưng không có ngốc nghếch và thâm trầm như bây giờ, khiến người ta không thể nhìn ra được rốt cuộc trong lòng đang nghĩ gì.

Đến mức không biết bây giờ có cùng một lòng hay không, chỉ biết anh ta giống như một cái xác không hồn vẫn luôn đi theo họ.

Ngô Tà cũng cảm thấy rất kỳ quái, cậu từng bước tiến về phía Muộn Du Bình.

Gã này từ khi quen biết đến nay vẫn luôn trầm mặc, nhưng chưa bao giờ trầm mặc đến mức này.

“Muộn Du Bình, anh không khỏe ở đâu à?

Từ khi cùng chúng tôi đến Bắc Âu, anh dường như càng trở nên trầm mặc hơn, có rất nhiều phương diện không còn tham gia ý kiến nữa.” “Tôi chỉ cảm thấy hôm nay rất kỳ lạ, ánh mắt của anh không giống như không quen biết chúng tôi, dường như đã sớm có chuẩn bị, cố ý ép chúng tôi vào ngõ cụt, mục đích là gì?” Hứa Thành sững sờ, xem ra Muộn Du Bình cũng đã cảm nhận được.

Suy nghĩ của mọi người đều hội tụ về một điểm, lúc này e rằng mọi người đều nghĩ giống nhau.

Nhưng nơi này không có gì kỳ lạ, ngay cả một cái camera lỗ kim cũng không tìm thấy, đối phương không hề bố trí gì trong căn phòng này, vậy mục đích của họ là gì?

Anh uể oải ngồi phịch xuống ghế sofa, binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, bất kể đối phương là ai hay có mục đích gì, sớm muộn gì cũng sẽ lộ ra dấu vết.

Anh khẽ nhắm mắt lại, Hứa Thành cũng không nghĩ nữa.

Nếu họ muốn giấu đầu hở đuôi, vậy Hứa Thành cũng sẽ không còn bận tâm rốt cuộc họ muốn làm gì.

Trời đã tối, họ đặt cơm, rồi ở trong phòng thảo luận về kế hoạch tiếp theo.

Ngô Tà mang theo một tấm bản đồ, là của ông ngoại để lại, trên đó có những nơi đã đi qua, có một ký hiệu đặc biệt, đó chính là Bắc Âu.

Một dấu ấn màu đỏ cậu đã từng thấy, chỉ khi ông ngoại gặp phải chuyện vô cùng kinh khủng, mới để lại một ký hiệu ở đó.

Ở Bắc Âu chỉ để lại một tờ giấy trắng, trên đó làm một ký hiệu đặc biệt.

Chương 461

Nơi này nhất định có chuyện khiến ông cả đời khó quên, dường như ông rất để ý đến chuyện này, tờ giấy cũng có chút nhàu nát.

Cậu nhíu mày suy nghĩ, đột nhiên nghe thấy có chút động tĩnh.

"Có nghe thấy động tĩnh gì không?" Muộn Du Bình cầm Hắc Kim Cổ Đao nắm chặt trong lòng bàn tay, vểnh tai nghe ngóng âm thanh xung quanh.

Hứa Thành cũng trở nên vô cùng cảnh giác, lấy Lạc Huyết Kiếm ra, sau đó từng bước đi về phía trước, men theo nơi phát ra âm thanh mà tiến lên.

"Két." Tiếng mở cửa truyền vào tai mỗi người.

Chẳng lẽ kẻ địch đã đến nơi này, đúng là không sợ chết, lại dám tìm đến đây.

Cậu nuốt nước bọt, nhưng khoảnh khắc cửa mở lại không thấy ai, ngược lại khiến người ta cảm thấy rất kỳ lạ.

Lúc này đột nhiên có một gã khổng lồ từ cửa bay vào.

Thân thể nó dưới ánh đèn hiện lên một màu xanh sẫm, có lớp vỏ ngoài cứng rắn, miệng há to, có một cái lưỡi dài.

Đôi mắt của gã này rất to, mang theo một vẻ kinh ngạc, lập tức lao về phía mọi người.

Không ai ngờ trong phòng lại có một con thằn lằn khổng lồ.

Vương Bàn Tử chửi một câu tục tĩu, cả người đều trở nên vô cùng kinh ngạc.

Không ngờ lại có một con thằn lằn khổng lồ đang bò ở đây, rốt

cuộc là ai đang chơi khăm, thả con thằn lằn khổng lồ ra.

Con thằn lằn khổng lồ lập tức tấn công về phía họ, tốc độ cực nhanh, trong mắt lóe lên một tia sáng kỳ lạ.

Hứa Thành vọt người lên, vội vàng lao về phía con thằn lằn đó.

Lạc Huyết Kiếm vung lên, Hứa Thành chém xuống, lập tức muốn chặt đứt con thằn lằn khổng lồ.

Con thằn lằn há miệng, vẻ mặt vô cùng ngạo mạn, nó bật nhảy, ngậm lấy Lạc Huyết Kiếm, cả thân thể treo lơ lửng trên tay Hứa Thành.

Đột nhiên từ miệng nó phun ra một luồng nước vô cùng tanh hôi, Hứa Thành cảm thấy có một cảm giác buồn nôn đặc biệt.

Anh lập tức nhấc một chân, đá bay con thằn lằn, nó chuyển hướng sang một nơi khác, rồi gật đầu với Muộn Du Bình.

Muộn Du Bình vác Hắc Kim Cổ Đao, thân thể bay lên, sau đó dùng sức đạp vào tường mấy cái, rồi xoay người, lập tức chém về phía con thằn lằn.

Hai người tấn công gọng kìm, nhưng đối phó với một con thằn lằn cũng chỉ vừa đủ chặn được đòn tấn công của nó mà thôi.

Muốn giết chết nó, e rằng cần sức mạnh lớn hơn.

Hứa Thành ánh mắt vẫn luôn nhìn chằm chằm vào gã này, nhìn bộ dạng nhe nanh múa vuốt của nó, trong lòng anh tràn đầy hận ý.

Bất kể là ai đã thả ra một con quái vật lớn như vậy, hôm nay nhất định phải giết chết nó, nếu không có thể sẽ chết trong miệng con thằn lằn này.

Con thằn lằn cũng có suy nghĩ, đầu óc nó rất tỉnh táo.

Nó quan sát xung quanh một vòng, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên

người Ngô Tà và Vương Bàn Tử.

E rằng nó biết ai yếu hơn, nên mới tìm cơ hội tấn công về phía người trước mặt.

Con thằn lằn xoay người, lập tức quất đuôi về phía Vương Bàn Tử, đồng thời lại há miệng tấn công về phía Ngô Tà.

Vương Bàn Tử không may mắn như một đứa trẻ, anh ta lấy súng từ tay ra, bắn liên tiếp hai phát vào con thằn lằn trước mặt, nhưng những viên đạn đó không thể xuyên qua đuôi con thằn lằn, ngược lại còn bị con thằn lằn quét bay lên tường.

Nhìn thấy trên tường bị đục ra hai cái lỗ, Vương Bàn Tử gần như sắp khóc, không biết rốt cuộc phải làm gì, cầm khẩu súng trong tay điên cuồng bắn loạn.

Đột nhiên con thằn lằn đó vung đuôi, như một cây roi, quất vào người Vương Bàn Tử, đồng thời quấn lấy anh ta, treo lơ lửng giữa không trung.

Thân thể Vương Bàn Tử lơ lửng, hai chân anh ta không ngừng giãy giụa, không biết làm thế nào để thoát ra.

Lúc này anh ta mới biết sức mạnh của mình yếu ớt đến mức nào, không thể nào đối phó với gã này được.

Hứa Thành nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng vô cùng hoảng hốt, phải tìm cách nhanh chóng cứu Bàn Tử ra, nếu không có thể sẽ bị con thằn lằn này nuốt chửng.

Anh liếc nhìn Muộn Du Bình, hai người họ phải tấn công gọng kìm từ hai hướng khác nhau.

Lớp vảy ngoài của con thằn lằn vô cùng cứng rắn, thanh bảo kiếm thượng cổ trong tay anh e rằng cũng không thể đâm xuyên qua gã này được.

Trong tình huống vô cùng cấp bách, chỉ có thể tấn công vào điểm yếu nhất của nó, e rằng chỉ có bụng của con thằn lằn mới có thể khiến nó lập tức mất đi sức mạnh.

“Tiểu Muộn, anh tấn công từ hướng đó, nhớ thu hút sự chú ý của nó, sau đó tôi sẽ tấn công vào bụng nó, điểm yếu nhất ở đó, chỉ cần tôi đâm một dao vào, tin rằng gã này sẽ không còn đường thoát.” Muộn Du Bình cũng có ý đó.

Anh và Hứa Thành đã cùng nhau trải qua nhiều chuyện, một con thằn lằn khổng lồ như vậy anh chưa từng thấy, không biết ai đã gửi nó đến đây.

Tiếng đánh nhau trong phòng vẫn chưa dừng lại, âm thanh rất lớn, nhưng những người trong khách sạn lại không hề xuất hiện, xem ra họ biết chuyện sắp xảy ra ở đây.

Hứa Thành không nói nhiều nữa, lập tức tấn công từ một hướng khác, thấy Muộn Du Bình đã thu hút sự chú ý của gã kia, anh lập tức xuất hiện ở bụng con thằn lằn, dùng thanh đao trong tay đâm vào bụng nó.

Con thằn lằn vô cùng thông minh, đã nhìn thấu được âm mưu của Hứa Thành, nó lập tức xoay người lại, đồng thời thả Vương Bàn Tử ra, dùng đuôi quất về phía Muộn Du Bình, sau đó lăn người, dùng lưng đối diện với Hứa Thành.

Khoảnh khắc Lạc Huyết Kiếm chém xuống, chỉ nghe thấy một tiếng “coong”, cánh tay Hứa Thành rung lên, nhưng lại không thể chặt đứt được con thằn lằn này.

Hứa Thành không ngờ gã này lại thông minh đến vậy, suy nghĩ của nó luôn theo kịp bước chân của anh, có thể chỉ huy rất linh hoạt, không để anh đạt được mục đích.

Chương 462

Anh lạnh lùng nhếch mép, xem ra chỉ có thể dùng đến tuyệt chiêu của mình rồi.

Anh lấy cây đinh ba từ trong không gian ra, sau đó nắm chặt trong tay.

Một mình cầm hai loại bảo bối tấn công về phía con thằn lằn trước mặt, tay Hứa Thành không ngừng xoay chuyển, sau đó tấn công vào đầu con thằn lằn, đồng thời đâm vào bụng nó.

Cùng lúc đó, Hứa Thành cầm thanh bảo kiếm của mình, lập tức ra tay, để thanh kiếm bay về phía bụng con thằn lằn, vẫn đang thu hút sự chú ý của nó.

Lạc Huyết Kiếm không phụ lòng mong đợi của Hứa Thành, cắm thẳng vào bụng con thằn lằn, một luồng máu tươi phun ra, chỉ thấy con thằn lằn trở nên vô cùng đau đớn, lăn lộn trên đất.

Nó há to miệng không ngừng gầm thét, mắt con thằn lằn trợn trừng, vẫn muốn phản kháng, nhưng không còn sức lực, máu tươi không ngừng chảy ra, thanh bảo kiếm ngày càng cắm sâu hơn, khiến nó không thể nào thoát ra được.

"Gào gào gào…" Cơn đau khiến con thằn lằn vô cùng khó chịu, nó lập tức đi về phía cửa sổ, đuôi nó quất vào tấm kính trước mặt, chỉ nghe thấy một tiếng "loảng xoảng", cửa sổ đều vỡ tan, con thằn lằn khổng lồ đó trực tiếp lao ra khỏi cửa sổ.

Hứa Thành nhân cơ hội rút Lạc Huyết Kiếm ra, nắm chặt trong tay, nhìn thân thể khổng lồ đó rơi xuống không trung, sau đó "bịch" một tiếng rơi xuống đất.

“Lần này chết hẳn rồi, gã này thật không dễ đối phó, suýt nữa thì tôi cũng chết trong tay nó.” “Phải.” Ngô Tà bò dậy từ mặt đất, vừa rồi cậu cũng bị va chạm một chút, khiến mông cậu bây giờ vẫn còn đau.

May mà ngã vào mông, lỡ như là đầu, e rằng bây giờ bò cũng không bò dậy được.

Cậu ôm eo đi đến trước cửa sổ, nhìn con thằn lằn đó rơi xuống đất, đã sớm máu thịt be bét, đối diện có rất nhiều người đang nhìn.

Mọi người đều không dám tin, trong thành phố lại có một con thằn lằn khổng lồ như vậy, thân thể nó gần như dài hơn ba mươi mét, nằm dang rộng chân tay ở đó.

Người của cục cảnh sát nhanh chóng đến, lập tức mang con thằn lằn đó đi, nhưng thái độ của họ lại khiến người ta cảm thấy rất kỳ lạ, không hề điều tra gì cả, dường như không quan tâm đến chuyện này.

Hứa Thành vẫn luôn nhìn mọi thứ trước mắt, cảm giác như đã được sắp đặt sẵn, chỉ có mình bị lừa dối mà thôi.

Anh bất đắc dĩ thở dài, đã ở trên địa bàn của người khác, không thể không chấp nhận kết cục và sự sắp đặt như vậy.

Khi quay người lại, cửa phòng lại đang mở, anh lập tức tìm kiếm bạn bè của mình, không ngờ Vương Bàn Tử đã biến mất.

Vừa rồi vẫn đang đánh nhau, không để ý đến hành tung của mọi người, lúc này mới cảm thấy vô cùng bất ngờ, trong lòng có một nỗi lo lắng mơ hồ, Vương Bàn Tử đã rời đi từ lúc nào.

“Có ai thấy Bàn Tử đâu không?” Ngô Tà và Muộn Du Bình vội vàng quay người, nhìn Hứa Thành.

Vừa rồi họ vẫn đang chiến đấu với con thằn lằn, không phát hiện ra Vương Bàn Tử.

Nhưng họ nhớ Vương Bàn Tử cũng đang đối phó với con thằn lằn, tại sao lại đột nhiên biến mất?

Ngô Tà nhíu mày hồi tưởng, cậu nhớ vừa rồi Bàn Tử vẫn đang cùng họ đối phó với con thằn lằn, mọi hành động đều rất rõ ràng, không hề rời khỏi căn phòng này.

Chẳng lẽ trong lúc không để ý, Bàn Tử đã bị người khác bắt đi, thật quá kỳ lạ, bắt nạt người cũng bắt nạt đến tận đầu rồi.

"Reng reng reng…" Điện thoại trong phòng đột nhiên vang lên, Hứa Thành và mọi người nhìn nhau, vội vàng đi sang một bên, nhấc máy.

Sau một lúc im lặng, một giọng nam vô cùng trầm ấm vang lên.

"Xin hỏi có phải là Hứa Thành không, có biết tôi là ai không?" Trên trán Hứa Thành như có một đàn quạ bay qua, anh cảm thấy bực bội một cách khó hiểu.

Anh và người này không quen biết, làm sao biết được đối phương là ai.

Nghe giọng nói của đối phương lại vô cùng ngạo mạn, nhất định không phải người bình thường, chẳng lẽ là rắn rết địa phương ở đây?

Nếu đã gọi điện thoại, vậy chắc chắn là liên quan đến Vương Bàn Tử.

Rất có thể Bàn Tử đã bị họ bắt đi, nhưng rốt cuộc đối phương có mục đích gì?

Tại sao nhất định phải bắt Bàn Tử, còn thả ra con thằn lằn khổng lồ?

"Bạn của tôi đang ở trong tay các người." "Đúng vậy, bạn của cậu đang ở trong tay tôi.

Nếu muốn cậu ta sống, bây giờ chỉ có một việc có thể làm, nhanh chóng đi ra khỏi khách sạn, ở đó có một chiếc xe đang đợi cậu.

Đừng hỏi tại sao, cứ lên xe tự nhiên sẽ có người đưa cậu đến nơi cần đến." Điện thoại lập tức bị cúp máy, chỉ còn lại tiếng tút tút, Hứa Thành tức giận ném ống nghe xuống.

Mọi thứ đã nằm trong dự liệu của người khác, mãi mãi không thể nào thoát khỏi sự khống chế của họ.

Bất kể đối phương là ai, bây giờ đã bắt Vương Bàn Tử, nếu không vào hang cọp, làm sao bắt được cọp con.

"Là người đã bắt Bàn Tử." "Tôi phải rời đi ngay bây giờ, bên ngoài có người đón tôi." Hứa Thành vội vàng dẫn đầu đi ra ngoài, trong lòng vô cùng ấm ức, không ngờ lại dễ dàng rơi vào bẫy của người khác.

Khi đi ra khỏi khách sạn, có một chiếc Maybach màu đen đang đậu ở đó, chờ đợi Hứa Thành.

Khoảnh khắc anh đi đến, có người mở cửa cho anh, và đứng yên bên cạnh cửa xe, chờ đợi Hứa Thành vào trong.

Những người này giống như những con rối, chắc chắn sẽ không trả lời bất kỳ câu hỏi nào, chỉ làm theo lệnh của chủ nhân, nên Hứa Thành không hề tranh cãi gì, lập tức ngồi vào xe.

Vừa rồi anh đã liếc nhìn, phát hiện trên xe có một biểu tượng, không ngờ lại là huy hiệu của nhà Wallenberg.

Xem ra lần này thật sự đã gặp phải rắn rết địa phương ở Bắc Âu.

Rồng mạnh không áp được rắn địa phương, Hứa Thành hiểu đạo lý này, nên bây giờ ở trên địa bàn của người khác, dù thế nào cũng không thể chọc giận họ.

“Những người này là ai?

Tại sao trên đó lại có huy hiệu của nhà Wallenberg, chẳng lẽ là người của gia tộc đó?” “Có thể, dù sao cũng có mối quan hệ không thể cắt đứt, nếu họ muốn mời tôi đến làm khách, vậy tôi sẽ thuận theo ý họ, để xem rốt cuộc họ muốn làm gì.” “Nhưng tôi nghĩ chúng ta nên hỏi cho rõ, họ vẫn luôn theo dõi chúng ta, nhất định có mục đích không thể cho người khác biết.” Ngô Tà rất trực giác, không muốn cứ mơ hồ như vậy, nhất định phải biết nguyên nhân trong đó, ít nhất cũng nên cho biết tại sao họ lại biết chúng ta ở đây.